

Grozăviile
neasemănate
de la
Drăgănescu

ȘI

VIATA

PĂRINTELUI

ARSENIE

BOCA

ÎN LUMINA SFINȚILOR PĂRINȚI

I. CUPRINS

I.	CUPRINS.....	2
II.	INTRODUCERE.....	7
III.	IMAGINILE COLOR, CUPRINSE ÎN ACEST STUDIU, ÎN ORDINEA APARIȚIEI LOR	17
IV.	GROZĂVIILE NEASEMĂNATE DE LA DĂGĂNESCU.....	16
A.	Pictura eretică.....	16
1.	Basilica San Pietro	17
2.	O pictură ecumenistă.....	27
3.	NOE ȘI IISUS CA PRETEXT PENTRU STRĂMBA TEORIE ECUMENISTĂ A RAMIFICAȚIILOR.....	29
4.	Eretici pictați ca Sfinți	40
a)	Francisc de Assisi.....	40
b)	Ulfilas arianul	71
(1)	Învățăături schismatice (împotriva Sfintelor Canoane) ale Părintelui Arsenie Boca	78
(a)	Despre pruncii avortați	78
(b)	Despre sinucigași	79
(c)	Despre Sfânta Cruce	86
(d)	A băgat animale hipnotizate în biserică	89
(e)	Propovăduitor și inventator de apocrife. Hulitor al Sfinților	94
(2)	Învățăături eretice ale Părintelui Arsenie Boca. Anatematizat de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice 118	
(a)	I. Învățătura ariană. Anatema Sfântului Sinod I Ecumenic	119
(b)	II Filioque. Anatema Sfântului Sinod al II-lea Ecumenic	121
(c)	III. Învățătura nestoriană. Anatema Sfântului Sinod al III-lea Ecumenic.....	121
(d)	IV. Învățătura monofizită. Anatema Sfântului Sinod al IV-lea Ecumenic.....	123
(e)	V. Învățătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic	124
(f)	VI. Învățătura pelaghiană. Anatema Sfântului Sinod al VI-lea Ecumenic	134
(g)	VII. Învățătura iconoclastă. Anatema Sfântului Sinod al VII-lea Ecumenic	137
B.	Pictura antihristică.....	142
1.	Imberb	144
a)	Hipnotizator mios	144
b)	Hipnotizator dur.....	144
c)	Hristosul mincinos bărbierit.....	145
d)	Mutilarea Filocaliei.....	146
e)	Asemănări cu Babaji, Mahomed, Iosif din Copertino, Grigori Rasputin, brahmani, yoghini, magicieni, fakiri, zei și tibetani	150
2.	Cu barbă mică și ochi albaștri	177
3.	Cu barbă mare și ochi albaștri.....	178
4.	Mustăcios.....	185
5.	Cu pantaloni scurți.....	192
a)	Se pot înșela mărturisitorii anticomuniști, sau sunt infailibili?	193
b)	Se plimba dezbrăcat în public	198
c)	Drăgănescu – așezământ închinat „sfintei familii”	200
C.	Pictura păgână	229
1.	Mărturia unui contemporan	230
2.	Aum.....	230
3.	TRISHULA LUI SHIVA / TRIDENTUL LUI POSEIDON / FURCA DRACILOR	233
4.	Atac păgân asupra Persoanei. Despre „limbi ca de foc”	240
5.	Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - Yin și Yang	253
4.	Despre reîncarnare sau evoluționismul lui Ilie	279

6.	Despre împreunarea trupească	303
1.	Ideea vicelană a necesității îndulcirii (împreunării) trupești	303
2.	Plăcerea împreunării – cauza bolii și a morții	305
3.	Sfânta Cununie în curăție.....	310
1.	Din Hronograf.....	310
2.	Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur.	311
3.	Sfântul Ierarh Vasile cel Mare	315
4.	Sfântul Cuvios Ioan Damaschin	317
5.	Sfântul Cuvios Maxim Mărturisorul	317
6.	Sfânta Scriptură.....	320
1.	Vechiul Testament.....	320
2.	Noul Testament	322
7.	Sinteză din Sfinții Părinți.....	324
8.	Ce scria despre aceasta Pseudo-Boca	328
9.	Părintele Arsenie Boca se împotriva Sfintei Predanii, propovăduind învățături desfrânate hinduse	332
1.	Tantra Yoga.....	332
2.	Cugetarea trupească.....	355
3.	Falsa antropologie, sexologie și genetică a Părintelui Arsenie Boca	371
4.	Contrazis de medicină	407
10.	Fenomenele MISA și Prislop	420
7.	Minunile Părintelui Arsenie Boca au caracter păgân	433
1.	Minunile pentru necredincioși, Adevărul pentru Ortodocși.....	434
2.	Hocus Bocus.....	437
3.	Proorociile mincinoase ale Părintelui Arsenie Boca	456
4.	False vindecări	471
5.	Vedeniile dese, cheia marilor regrese	474
6.	Final spectaculos.....	480
7.	Părintele Arsenie Boca, șarpele Glykon, statuile vrăjitoarești africane, lumânările colorate, mormântul lui Victor Noir de la Pere Lachaise și... fertilitatea femeilor	492
(1)	Fertilizarea la păgâni	493
(a)	Elini.....	493
(b)	Africani	494
(2)	Fertilizarea la vrăjitori	495
(3)	Fertilizarea la statuia unui evreu omorât în duel.....	499
(4)	Fertilizarea in vitro	501
(5)	Fertilizarea cu ajutorul Părintelui Arsenie Boca	507
(6)	Mecanismul fertilizării demonice	508
8.	Înșelarea prin simțire – mormântul de la Prislop	516
D. Vădirea sursei vedeniilor		534
E. GROZĂVII NEASEMĂNATE.....		540
1.	ANTIHRIST	540
a)	Smulgerea de pe cruce, mai rău ca în catolicism	543
b)	Pironirea în încheieturi	554
c)	O fantomă, în loc de Hristos	593
d)	Adevărata Icoană a lui Hristos.....	623
E)	ANTIHRIST ANDROGIN	630
2.	Madone anti Maica Domnului.....	647
a)	Madona Zamfira	647
b)	Madona desen animat japonez.....	654
c)	Madona neagră.....	654
d)	Madona despletită, dar cu basma, ca la Medjugorje, Lourdes, Fatima	660
E)	MADONA CU OCHI ALBAȘTRI	671
F)	MADONA CE ATACĂ PURUREA FECIORIA MAICII DOMNULUI.....	675
G)	ÎN LOC DE BUNA VESTIRE O GROZĂVIE CU MADONE, FANTOME, STAFII ȘI DJINNI.....	677
3.	„SATANA SE PREFACE ÎN ÎNGER AL LUMINII”	681
A)	ÎNGERII DJINNI	682
B)	ÎNGERII NAZIȘTI.....	684

4. Anti Sfinți	688
a) Pseudo Moise încornorat.....	688
B) ANTI SFINȚI MUSTĂCIOȘI.....	691
(1) Pseudo Gheorghe	691
(2) Pseudo Nicolae Oprea – ca un demon hipnotizator.....	691
C) ANTI SFINȚI CU PANTALONII SCURȚI ȘI MINIJUPĂ	693
1. Pseudo Nestorie wrestler	693
2. Pseudo Îngeri cu minijupă	694
D) PSEUDO NICOLAE	694
(1) Al Mirelor Lichiei, spadasin	694
(2) Cabasila pictat ca episcop – încă o dovadă că vedeniile l-au mințit.....	696
E) PSEUDO ȘTEFAN	698
(1) arhidiaconul, plecat în promenadă	698
(2) cel Nou.....	698
F) PSEUDO TOȚI SFINȚII	703
5. Imagini caricaturale generalizate.....	706
a) Capete pătrate și urâte	706
B) IMAGINI PREADESFRÂNATE ȘI SODOMITENE DUPĂ CAPELA SIXTINĂ	707
C) REALISM SOCIALIST.....	713
F. Erminia eretică despre Sfintele Icoane	724
1. Le picta după vedenii	724
2. Se picta pe sine, în locul Mântuitorului și Sfinților	731
3. Picta anti Ortodox lovind în esență (Asemănarea) și în mesajul teologic.....	733
G. Ce recomandă Sfânta Biserică Ortodoxă pentru așezământul de la Drăgănescu	740
V. VIAȚA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA.....	650
A. Din neascultător, amăgit de vedenii. Mai apoi, amăgitor prin false minuni	650
1. PREGĂTIREA DUHOVNICEASCĂ.....	650
A) LA ÎNCEPUT PRIMEA SFAT.....	650
b) Mai apoi, nu a mai ascultat de nimeni	651
C) PUNCTUL DE RĂSCRUCE	653
D) NEMULȚUMIT DE DUHOVNICII SĂI	660
E) NU ȘTIA SĂ SE ROAGE. DE AICI, I S-AU TRAS TOATE	677
F) CUM A EVOLUAT. NEASCULTAREA DE IERARHIE. PRIMIREA NECONDIȚIONATĂ A VEDENIILOR 681	
G) FĂURITOR DE ARĂTĂRI ÎN CUPLU CU MAICA ZAMFIRA	683
h) Două manifestări opuse: Babaji și Sfântului Serafim de Sarov	700
i) Un studiu comparativ între cele două feluri de lucrări	723
J) DIN ISPITIT, ISPITITOR	728
K) CINE POATE FI MODEL ÎN BISERICA ORTODOXĂ?	730
L) RĂZVRĂTIRE AVANSATĂ – TRON IMAGINAR DEASUPRA CELUI CE L-A HIROTONIT	731
M) ÎMBOLNĂVIT GRAV DE RĂZVRĂTIRE. SE PUNE DEASUPRA MULTOR IERARHI.....	731
n) „Biciul lui Dumnezeu” – hipnotizatorul ce vădea public păcatele	732
o) Calea scurtă a harului	802
2. Dezvăluiri spre apărarea, nu spre atacul Părintelui Arsenie Boca	815
3. Misiunea ca înșelare	815
4. Îndrăgît ca un frate căzut în înșelare, nu judecat	822
5. Alunecarea din viețuire în dogme.....	823
B. Relația cu Maica Zamfira.....	824
1. Dilema	825
2. S-a pocăit ?.....	825
3. Cauzele căderii	831
4. Ce zic ucenicii îndrăgostiți?	833
a) Secretul lui Arsenie Boca: femeia care a stat 40 de ani lângă el.....	834
b) Monahia Zamfira Constantinescu – portret de ucenică a Părintelui Arsenie Boca	836

c) Apologia lui Florin Duțu	840
(1) Cine a fost Maica Zamfira?.....	840
(2) Asemănarea Arsenie – Zamfira	845
(a) Tatăl.....	847
(b) Mama	853
(c) Alți dascăli înșelați	861
(i) Giovanni Papini.....	861
(ii) Ignațiu de Loyola	861
(d) Mândria: din copilărie până la sfârșit.....	864
(e) Numele purtate	894
(3) [Cum se amestecă Părintele Arsenie Boca în relația intimă dintre Nicolae și Julieta	897
(4) [Pentru a o salva pe Maica Zamfira de la sinucidere, Părintele Arsenie Boca o face stareț?	900
(5) [Locuințele conviețuirii Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira.....	900
(6) [Unde duce o relație de dragoste dintre un călugăr și o călugăriță care nu și-au păzit vederea.....	914
5. Ce spun despre această cădere... marii noștri duhovnici	921
6. Ce spun despre această cădere... Sfinții Părinți	931
C. Au păstrat cele trei voturi monahale?	946
1. Cum au încălcat fecioria	953
a) Relația cu femeile înainte de călugărie	953
b) Relația cu femeile după călugărie	956
2. Cum au încălcat sărăcia de bună-voie	959
3. Cum au încălcat ascultarea	963
a) Atitudini liturgice necanonice față de eretici.....	963
b) Și-au format o parasinagogă.....	974
(1) Părintele Arsenie Papacioc	1015
(2) Părintele Arsenie Boca	1035
(3) Arsenie vs. Arsenie.....	1047
D. Viața Părintelui Arsenie Boca dezvăluită de oameni duhovnicești sau clerici	1210
1. Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae.....	1210
a) L-a iubit de la început	1210
b) S-a mâhnit, tot din iubire	1219
2. Arhimandritul Paulin Lecca, Stareț al Sfintei Mănăstiri Arnota, Exarh al Mănăstirilor din Arhiepiscopiile Dunării de Jos și Bucureștilor	1229
3. Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie	1248
4. Ieromonahul Adrian Făgețeanu.....	1255
5. Părintele Profesor Doctor Dorin Zosim Oancea	1269
6. Monahul Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie	1270
a) Scrisoare către Babel	1270
b) De ce a pictat tocmai pe Wulfila?	1273
7. Arhimandrit Cleopa Ilie.....	1284
8. Părintele Gheorghe Anițulesei	1288
E. Moartea Părintelui Arsenie Boca	1291
1. Contradicții	1291
a) În legătură cu moartea	1291
b) În legătură cu îngroparea	1311
2. Poate fi considerat mucenic?	1327
3. Are Sfinte Moaște? Sfârșit dramatic.....	1334
4. De ce se fac minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos.....	1364
5. Să nu ne mirăm sau să judecăm pe autorii cărților ProBoca	1424
6. Cum s-a comportat Maica Zamfira după moartea Părintelui Arsenie Boca	1431
F. POATE FI CANONIZAT?	1463
1. În Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit	1463
A) CANONUL CANONIZĂRII.....	1463
B) E PĂCAT A JUDECA PE CEL PROPUȘ LA CANONIZARE SAU PE CEL CANONIZAT DINTR-O EROARE?	1464

C) POT GREȘI BISERICILE ORTODOXE DE RĂSĂRIT LOCALE (INCLUSIV ÎN CANONIZAREA UNUI OM)?	1473
D) PRESIUNI POLITICE (PRIN MASS-MEDIA) PENTRU CANONIZARE.....	1500
E) PRESIUNI POLITICE PUBLICE (PRIN INSTITUȚIILE ADVERSARE SFINTEI BISERICI ORTODOXE) PENTRU CANONIZARE	1500
f) Presiuni politice prin comerț	1501
G) „ORTODOXIA NEÎNDOIELNICĂ A CREDINȚEI CELUI DESPRE CARE SE TRATEAZĂ”	1508
H) „PROSLĂVIREA LUI DE CĂTRE DOMNUL, CEL PUȚIN PRINTR-UNUL DIN URMĂTOARELE DARURI SAU PUTERI”	1514
(1) „Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință”	1515
(2) „Puterea de a înfrunța orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte”	1515
(3) „Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase”	1518
(4) „Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte”	1518
(5) „Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă”	1519
I) „CULTUL SPONTAN PE CARE I-L ACORDĂ POPORUL CREDINCIOS”	1519
(6) Nu este suficient cultul poporului.....	1521
(7) Spontaneitatea	1521
(8) Manipularea de la Prislop și scopurile ei	1523
(9) Mecca	1523
(10) Grigori Efimovici Rasputin	1526
(11) Cauzele mișcării de mase la Prislop	1533
(12) Ortodocșii adevărați niciodată n-au fost majoritari	1534
(13) Arsenismul se manifestă exact invers	1534
J) CONCLUZIE	1535
2. În Romano-catolicism	1535
3. ÎN HINDUISM	1539

II. INTRODUCERE

1Ezdra 4:13 Iar al treilea cel ce a zis de muieri și de adevăr, acesta este Zorovavel, a început a grăi: 14 O bărbaților! Au doară nu este mare împăratul, și mulți sunt oamenii? Și vinul nu este tare? 15 Dar cine este cel ce îi stăpânește pre ei, sau cine este cel ce-i domnește pre ei? Au nu sunt muierile? Muierile au născut pre împăratul și pre tot poporul, care stăpânește marea și pământul. 16 Și din ele s-au făcut, și acestea au crescut pre aceia cei ce sădesc viile, din care se face vinul. 17 Și acestea fac îmbrăcămintele oamenilor, și acestea fac mărire oamenilor, și fără de muieri nu pot fi oamenii. 18 Și de vor aduna aur și argint și tot lucrul frumos, au nu iubesc pre o muiere frumoasă la chip și la frumusețe? 19 Și toate acestea lăsându-le, la dânsa caută, și cu gura căscată se uită la ea, și toți pre ea o aleg mai mult decât aurul și decât argintul și decât tot lucrul frumos. 20 Lasă omul pre tatăl său, care l-a hrănit pre el, și țara sa, și se lipește de femeia sa. 21 Și cu muieria își lasă sufletul, și nici de tatăl său nu-și aduce aminte, nici de muma sa, nici de țară. 22 Și dintru acestea se cade să știți voi, că muierile vă stăpânesc pre voi. 23 Au nu trudiți și osteniți, și toate le aduceți și le dați muierilor, și ia omul sabia sa, și iese la căi să tâlhărească și să fure, și pre mare umblă și prin râuri, 24 Și pre leu vede, și întru întunerec merge, și după ce fură și răpește și desbracă de haine, la cea iubită aduce. 25 Și mai mult iubește omul pre muieria sa, decât pre tatăl său și pre muma sa. 26 Și mulți s-au fluturat la chipuri pentru muieri, și robi s-au făcut pentru ele. 27 Și mulți au pierit și au greșit și au păcătuit pentru muieri. 28 Și acum nu-mi credeți mie? Au nu este împăratul mare cu obla-duirea lui? Au nu toate țările se tem a se atinge de el? 29 Văzutu-l-am pre el și pre Apamina fata lui Vartac celui minunat, țitoarea împăratului șezând de-a dreapta împăratului. 30 Și luând stema de pe capul împăratului, și puind-o pre capul său, da palme împăratului cu stânga. 31 Și la acestea împăratul căscând gura se uita la ea, și de-i va râde lui, râde; iar de se va mâhni asupra lui, se cucerește ei, ca să se împace cu el. 32 O bărbaților! Cum nu sunt tari muierile, de vreme ce fac așa? 33 Atunci împăratul și dregătorii căutau unul la altul. 34 Și a început a grăi pentru adevăr. O bărbaților! Au nu sunt tari muierile? Mare este pământul și înalt este cerul și iute la alergat soarele, că într-o zi se întoarce și înconjură cerul, și iarăși aleargă la locul său. 35 Au nu este mare cel ce face acestea? Ci adevărul este mare și mai tare decât toate. 36 Tot pământul chiamă adevărul, și cerul pre el bine îl cuvintează, și toate lucrurile se clătesc și se cutremură, și nimic la el nu este strâmb. 37 Nedrept este vinul, nedrept este împăratul, nedrepte sunt muierile, nedrepti sunt toți fiii oamenilor și nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, și nu este întru ele adevăr, și cu nedreptatea lor pier. 38 Iar adevărul rămâne și este tare în veac, și trăește și biru-ește în veacul veacului. 39 Și nu este la el privire de fețe, nici osebiri, ci cele drepte face de toate nedreptățile, și relele se ferește, și la toți sunt plăcute lucrurile lui. 40 Și la judecata lui nimic nu este nedrept, și aceasta este puterea și împărăția și obla-duirea și mărimea tuturor veacurilor; bine este cuvântat Dumnezeu adevărului. 41 Și a încetat a grăi, și tot poporul atunci a răspuns. 42 Și atunci a zis: mare este adevărul, și mai tare este. Atunci împăratul a zis lui: cere ori ce vei vrea, mai mult decât cele scrise, și voi da ție, pentrucă te-ai aflat mai înțelept, și alătura cu mine vei ședea, și rudeniea mea te vei chema.¹

¹ Citatele vor fi redată fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările noastre cu **caractere aldine, îngroșate**. Când editorul original, de unde preluăm textul, are și el accentuările lui, se redau tot cu **caractere aldine, îngroșate**, iar evidențierile noastre (peste ale lui) se marchează prin caractere subliniate.

Greu lucru este a vorbi despre viața și învățăturile altcuiva. Ar trebui să trăiești viața lui cu multă iubire și să-i cuprinzi mintea lui cu mult discernământ pentru ca să înțelegi toate nuanțele ce i-au străbătut preocupările. Aceasta este valabil pentru orice om. Cu atât mai mult când acesta este public și prezentat ca un Sfânt de necontestat atât de puterea politică prin mass-media cât și de unele persoane cu autoritate bisericască. Trebuie mult timp, osteneală cu durerea inimii și multă atenție să nu fi mai mult pe placul oamenilor decât lui Dumnezeu. În afară de aceasta îți abate mintea și absoarbe resursele de la propria mântuire. Nu ne-am fi încumetat la aceasta dacă nu primeam poruncă de la duhovnicii noștri: „*pentru a sluji binelui celor mulți, care nu au avut posibilitatea să afle*”.

Iată cum gândea dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul în situații similare:

*Primind eu această listă și citind-o, mi s-a oprit în loc și mintea și auzul și cugetarea. Drept aceea Te-am rugat să-mi îngădui să refuz acest lucru. Ți-am spus că aceste locuri de abia pot fi înțelese de cei care au înaintat mult în contemplație și au ajuns la capătul celei mai înalte și mai neapropiate cunoștințe, nu însă de mine care mă târâsc pe pământ și, asemenea șarpelui cel blestemat odinioară, nu am altă hrană afară de pământul patimilor, înnoroiat ca un vierme de putreziciunea plăcerilor. Făcând deci aceasta mult și de multe ori, când am văzut că nu primești această rugămintă a mea, temându-mă să nu sufere ceva iubirea care ne unește și ne face să avem un singur suflet, chiar de purtăm două trupuri, putând să-ți pară refuzul meu un semn de neascultare, am cutezat împotriva voii mele cele mai presus de puterea mea. Am socotit că e mai bine să fiu acuzat de îndrăzneală și să fiu luat în râs de cei ce voiesc, decât să sufere iubirea vreo clătinare și vreo micșorare. Căci după Dumnezeu nimic nu e mai de preț ca ea în ochii celor ce au minte. Mai bine zis nu e mai plăcut lui Dumnezeu ca ea. Căci ea adună la un loc pe cei dezbinați și poate crea în cei mai mulți sau în toți o identitate netulburată a voinții*²

Această dorință a canonizării rapide a Părintelui Arsenie Boca este, acum, o pricină de dezbinare.

Unii susțin sfințenia Părintelui Arsenie Boca având ca argumente mulțimile minunilor și închinătorilor entuziasmați, acuzând pe cei care nu sunt de acord cu ea că ar fi „flașnete”, invidioși și zeloți, alții o contestă exemplificând din viața și învățăturile Părintelui lucrurile neconforme cu Predania, susținând că primii nu ar fi cercetat cu discernământ cazul, sau, dacă l-ar fi cercetat, ar fi ori ecumeniști (acceptând acele abateri) ori contaminați de o lucrare ocultă.

Aceasta nu este de mirare, deoarece, după Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, rațiunile făpturilor pot fi supuse minții (susținând viața spirituală) sau simțirii (susținând prejudecata coborâtă la stricăciune, confuzia, păruta dreptate și învrăjbierea)³. Orice argument se poate inversa, dându-i-se un sens opus. Sensul

² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. III, p. 23.

³ *Dar poate că pe lângă acestea mai erau și alte lucruri pe care trebuia să le învețe Petru prin pânzătura coborâtă din cer și prin diferitele animale cuprinse în ea. Mai bine zis poate că erau lucruri pe care trebuia să le învețe tot neamul omenesc, sau orice om care, asemenea lui Petru, străbătând la ultima înălțime a credinței, învață limpede să-și stingă cu totul orice simțire, întrucât până ce privește prin ea cele văzute, cunoaște zidirea ca una ce se strică prin sine, neputând să fie ferită de stricăciune și de confuzie. Deci prin pânzătură și prin dobitoacele de pe ea, Dumnezeu i-a descoperit lui Petru drept mâncare duhovnicească lumea văzută, înțeleasă prin cea nevăzută, pe temeiul rațiunilor ei, sau pe cea nevăzută arătată prin chipurile lucrurilor sensibile. De aceea îi zice: “Ridică-te Petre, jertfește și mănâncă”.²⁰² De unde i se poruncește să se ridice? De unde altundeva, dacă nu din deprinderea și din lanțurile simțirii (percepției prin simțuri) și dintr-o prejudecată coborâtă despre lucruri, sau din păruta dreptate a legii, ca eliberat de nălucirile simțurilor, să poată vedea numai cu mintea rațiunile lucrurilor sensibile, dezbrăcate de figuri, și așa să cunoască tipurile celor inteligibile și să învețe că nimic din cele făcute de Dumnezeu nu e necurat. Căci cel care contemplă creațiunea văzută în rațiunile ei, ca pe o înfățișare a celei inteligibile, sau tipurile celor inteligibile din podoaba lucrurilor văzute, ca pe o pânzătură ce coboară de sus nu va mai crede nimic necurat din lucrurile văzute, nemaiobservînd în rațiunile lor nimic care să trezească scârbă (4). Pentru că stricăciunea se află în latura sensibilă, ca și războiul făpturilor întrelolaltă. Între rațiuni însă nu este învrăjbiere.*

Pânzătura ținută de cele patru capete este deci lumea sensibilă ținută și ea de cele patru elemente. Iar târătoarele, dobitoacele și păsările sunt diferitele rațiuni ale făpturilor, care pentru simțire sunt necurate, dar pentru minte sunt curate și bune de mâncat, susținând viața spirituală.

înțelegerii argumentelor provine dintr-o interpretare dependentă de mentalitatea sau credința celui ce le analizează. Alături de pricina neprimirii adevărului poate fi într-unul (sau mai multe) din păcatele minții: neștiința, cunoștința mincinoasă, nebiruirea gândurilor pătimase sau consimțirea cu păcatul⁴.

Studiul de față este datorat presiunii (prin întrebări frecvente și insistente, cu mare implicare emoțională, adresate nouă de cei dragi) celor ce doresc să se lămurească în adevăr, fiind tulburați de această agitație nefirească, în jurul cazului Părintelui Arsenie Boca, întreținută de mass-media⁵. Am dori să alăturăm argumentele și contraargumentele, punându-le în lumina dăruită nouă de Sfinții Părinți (ce vine din experiența lor uriașă unită cu harul Sfântului Duh), pentru a ridica rațiunea noastră din chinul șovăielii, la simplitatea adevărului.

*Pluralul "aceștia sunt dumnezeii tăi" e folosit din pricină că păcatul este prin fire împrăștiat și nestatornic, atotfelurit și împărțit. Căci dacă binele prin fire unește și susține la un loc cele dezbinat, răul dezbină și corupe cele unite*⁶

Desigur că în această privință Sfântul Sinod prin Sobornicitatea Sa (adunând mulți învățați în ale Ortodoxiei cu felul și experiența lor unică în a înțelege realitatea, dar care se completează reciproc), cu autoritatea Sa și mai ales luminarea dată de Sfântul Duh (dată, însă, numai celor ce caută adevărul, iar nu interesul momentan, de succes exterior) va avea ultimul cuvânt de spus, aducându-ne pacea ascultării de Sfânta Biserică.

Până atunci⁷, pentru a ne lămuri și a evita tulburările, discuțiile deșarte și mai ales hâda dezbinare, trebuie să cercetăm învățătura în această privință a Sfintei Biserici Ortodoxe, singura care nu poate greși.

[...]

cum va putea apoi, după izbăvirea de patimi, să-și scruteze sufletul bine ale sale; și cu ajutorul căror rațiuni și moduri ajungând prin rațiunea cea după fire la relații nepătimate între simțiri și lucrurile sensibile, va modela simțurile ca să stea în slujba virtuților, precum prin patimi le modelase mai înainte, să stea în slujba păcatului (8) și cum va înfăptui această bună întoarcere ca să se folosească de cele prin care greșea înainte spre nașterea și susținerea virtuților; cum apoi, izbăvind-se și de aceste relații, va culege cu pricepere, prin contemplarea naturală în duh, rațiunile celor create, desfăcute de simbolurile sensibile din ele; și cum după aceste rațiuni, luând contact cu cele inteligibile, prin mintea devenită curată de cugetarea aplecată spre cele supuse simțurilor, va primi înțelegerile cele simple și va dobândi cunoștința simplă, care leagă toate întreolaltă potrivit cu rațiunea, originară a înțelepciunii; în sfârșit, cum după aceasta sufletul, o dată trecut dincolo de toate cele ce sunt și de înțelesurile lor firești și desfăcut de toată puterea în chip curat, chiar și de puterea proprie de-a cugeta, va pătimi unirea cea mai presus de înțelegere cu Dumnezeu însuși, iar în acesta stare, primind de la El în chip negrăit învățătura adevărului adevărat, ca pe o sămânță, nu se va mai abate spre păcat, nemaifiind loc pentru diavol ca să-l atragă spre răutate prin amăgire, datorită necunoașterii Celui ce e bun prin fire și înfrumusețează toate cele ce se pot împărtași de El.

Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILAOE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. III, pp. 126-128, 27-28.

⁴ 34. *Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale (zic acestea despre mintea omenească, căci îngerului îi e propriu să nu-i fie necunoscut nimic din cele particulare); al treilea, în a avea gânduri pătimase; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul.*

35. *Necurăția sufletului constă în a nu lucra după fire. Căci din aceasta se nasc în minte gândurile pătimase. Și lucrează după fire atunci când puterile ei pătimitoare, (pasionale), adică iuțimea și pofta, rămân fără patimă în întâlnirea cu lucrurile și cu înțelesurile (chipurile) lor.*

36. *Necurăția trupului este păcatul cu fapta.*

Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILAOE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Ed. cit., Vol. II, pp. 121-122

⁵ Care în cazul pelerinajelor la Sfinții recunoscuți (Cuvioșii Dimitrie și Grigorie, Cuvioasa Parascheva) critică și acuză Sfânta Biserică de interese financiare, bigotism și chiar de accidente (unele chiar mortale) datorită aglomerației, dar, în cazul Părintelui Arsenie Boca, se leagă de orice amănunt (cercetat sau nu) pentru a-i face publicitate și a îndemna pe oameni la mersul (în masă) în diferite zone ale țării pentru a se închina lui, acuzând aceeași Sfântă Biserică de faptul că nu îl canonizează.

⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILAOE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., p. 76.

⁷ Fiindcă Sfântul Sinod, cu înțelepciunea dată lui, poate considera că încă nu este momentul sau prioritatea unui astfel de comunicat. Bine ar fi de cercetat acestea și dacă Sfântul Sinod ia vreo hotărâre. Dacă respinge canonizarea, pentru a înțelege de ce, dacă o acceptă pentru a înțelege ce anume trebuie păstrat și ce nu din învățăturile Părintelui Arsenie Boca, după cum la Fericirii Augustin și Ieronim cunoaștem că au avut învățături greșite.

Pentru aceasta trebuie să știm că Ortodox este:

59. *În ce înțeles, anume, se poate vorbi despre progresul Sf. Tradiții?*

Progresul Sf. Tradiții înseamnă dezvoltarea și adâncirea acesteia. «Progresul pentru fiecare lucru, zice Vincențiu de Lerin, înseamnă dezvoltarea acestui lucru din sine însuși. E cazul cu inteligența, cu știința, cu înțelepciunea; fiecare din acestea se dezvoltă numai în felul propriu. În cazul religiei, dogma se poate dezvolta numai în ea însăși, în același înțeles, în aceeași idee.

1Ti 3:15 Ca să știi, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului⁸.

Religia poate imita felul de dezvoltare al corpurilor, care deși cu înaintarea anilor își dezvoltă funcțiunile, ele rămân, totuși, ceea ce erau... Se poate adăuga formă, înfățișare, distincție, totuși firea fiecărui gen rămâne aceeași»⁵⁷. Prin dezvoltarea și adâncirea Tradiției, deci, noi căpătăm o înțelegere din ce în ce mai limpede a învățăturilor descoperite de Dumnezeu. Aceste învățături ajung a fi formulate de Biserică în mod solemn în Sinoadele ecumenice sau prin propovăduire consta[n]tă a acelorași adevăruri dumnezeiești, în „Dogme”, care sunt scurte formule de credință, propovăduite în Biserică spre mântuirea noastră.

⁵⁷ Vincențiu de Lerin, *Commonitorium*, 23, Migne, P. L., L, col. 667 [...]

63. Care sunt condițiile sau semnele adevăratei Tradiții?

Iată cum lămurește Vincențiu de Lerin aceste semne: «În Biserica Universală trebuie mare grijă, ca acel lucru să-l ținem, care a fost crezut pretutindeni, totdeauna, de toți... Lucrul acesta va fi așa, dacă urmăm universalitatea, vechimea și consensul. Vom urma universalitatea în chipul acesta, anume, dacă mărturisim că singură această credință este adevărată, pe care întreaga Biserică o mărturisește pe pământ. Vom urma vechimea dacă nu ne depărtăm deloc de acele înțelesuri, pe care se știe că le-au practicat sfinții înaintași și Părinții noștri. Vom urma și consensul, dacă, chiar în vechime, ținem definițiile și părerile tuturor sau aproape ale tuturor preoților și învățătorilor deopotrivă»⁶¹. Tradiția trebuie să vină de la Apostoli. Așa înțelegem vechimea ei. Ea trebuie să fi fost totdeauna și pretutindeni în Biserică, fără schimbare.

⁶¹ Vincențiu de Lerin, *Commonitorium*, 2, Migne, P. L., L, col. 639.

Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă, Ed. Apologeticum, ⁵2006, <<http://ro.scribd.com/doc/33158/Invatatura-de-credinta-crestina-ortodoxa>>, vineri, 16 august 2013, p. 25, 26.

⁸ La ce se referă infailibilitatea Bisericii?

Vezi că neunirea oarecăroră patriarhi, și pe cele ecumenice le face localnice? Și dimpotrivă unirea tuturor patriarhilor lumii, și pe cele localnice le face ecumenice, și le schimbă în sobornicești. Fiindcă localnicele sinoade și canoanele lor cele de ecumenicele sinoade, și mai ales de cel al 6-lea ecumenic, fiind primite, ecumenică stăpânire, adică: și axioma (vrednicie) peste tot cuprinzătoare iau. Deci din aceste zise cu lesnire poate a se închipui orismosul (definiția) Sinodului celui ecumenic întru acest chip: „Ecumenic sinod este cel adunat prin împărătească poruncă, cel ce așază hotărâre dogmaticască despre credință, cel binecinstitor, și dreptslăvitor, și unit cu Sfintele Scripturi, sau cele ecumenice de mai-nainte, pe care sinod unirea tuturor patriarhilor și arhierilor sobornicești Biserici l-au primit, sau prin înfășoșarea a însuși persoanelor, sau prin locuitori, sau și aceștia nefiind, prin scrisorile și iscăliturile lor. **Deci tot sinodul ecumenic care are aceste caracteristice însușiri, acesta este sfânta și soborniceasca Biserică, întru care în Simbolul Credinței mărturisim că credem.**

Iată, așadar, că am aflat ce este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, stâlpul și temelie infailibilă a Adevărului.

De aici cu alte patru însușiri după teologi se înavuțește aceasta: 1. A fi pururea vie și nelipsită. Că zice: „Și alt Mângâietor voi da vouă, ca să rămână cu voi veac” (Ioan: 14,16) și, „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Matei: 28,20). 2. A fi negreșitoare, și nesmintitoare, că Biserica a cărei față o ține sinodul ecumenic. „stâlp și întărire a adevărului” după Pavel (1 Timotei: 3,15) și că ceea ce se socotește de sinoadele ecumenice, aceea și de Sfântul Duh, Duhul Adevărului este socotit, că acela zice că va învăța pe voi toate, și vă va aduce aminte de toate (Ioan: 14,26), care lucru mai vârtos la ecumenicele sinoade se arată adevărat. Că dacă canonul al 8-lea al făcătorului de minuni Grigorie zice, despre sinodul localnic cel în Ancira adunat: Că până când se va socoti ceva obștește de către sfinții cei împreună adunați, și mai întâi decât dânșii de către Sfântul Duh, cu cât mai vârtos se socotește aceasta că este adevărată, zicându-se pentru sinoadele ecumenice! La care însuși Duhul Sfânt stăruind asupra-le, le luminează pe ele, și nu le lasă a se rătăci la hotărârile lor! Că însuflă dreptatea sa Dumnezeu în nenumărații ierei cei ce se adună la sinod, după epistolia cea către Celestin a sinodului celui din Cartagina. 3. De a avea vrednicie prea înaltă, și preaputernică, nu numai întru a întinde dreptățile și adevărurile cu sfătuire, ci și întru a sili spre supunere pe cei ce se împotrivesc, punând asupra-le bisericeștile certări cele cuviincioase lor, și judecând, și aspru cercetând și pe papi, și pe patriarhi, și pe toți cei ce se află în toate părțile lumii, arhieriei și clerici și mireni. 4. A pune hotar, și mângâiere la fiecare cerere ce se ivește, și la pricină și obștească, și particularnică, și a dezlega toată gâlceava, și prigonirea ereticilor și a schismaticilor. Că sobornicească, zice Chiril al Ierusalimului (în cateheza 18) se numește Biserica, că de obște peste tot învață, fără lipsire, și fără osebite toate dogmele cele ce se întind spre cunoștința oamenilor și despre cele văzute, și despre cele nevăzute. Drept aceea și de către toți, nu dumnezeiasca Scriptură, ci ecumenicul sinod se propovăduiește, că este cel mai de pe urmă judecător al bisericeștilor pricini, după canonul al 6-lea al sinodului al 2-lea al căruia judecător socoteala și hotărârea nu se supune apelației altui mai mare județ. Că dacă apelarizarea este o jeluire despre oricare județ către altul mai mare, după cartea a 9-a a Vasilicalelor titlul 1, hotărârea cea cu îndoială a episcopilor, se supune la apelarizarea județului celui mai mare a mitropoliților; iar a mitropoliților la a exarhului, sau a patriarhului ocărmuirii; și a patriarhului la sinodul ecumenic, și aici de aici toată apelarizarea se mărginește, și se sfârșește nefiind alt județ mai mare decât sinodul ecumenic. Iar deși judecătorul patriarhilor nu se supune apelației, după Vasilicale, și după Iustinian, și după Leon înțeleptul, aceasta însă, se înțelege, pentru că alt patriarh nu poate a se face judecător asupra hotărârii altui patriarh, și nu pentru sinodul ecumenic, care cercetează și judecă toate cele judecate de către toți patriarhii, și papii, ca și cum nu s-ar fi judecat cândva, fiindcă hotărârea eparhului, măcar deși apelației nu se supune: fiindcă nu se mai atinge de către altcineva, cu toate acestea nedumeririle care eparhul nu poate a le hotărî, le cercetează și le hotărăște însuși împăratul. Drept aceea, dreptul ce are monarhul întru cele politicești, același drept îl are și sinodul ecumenic în Biserică (Dositei în Dodecabiblion foaia 309 și 384). Am zis însă că judecătorul cel mai de pe urmă în Biserică nu este Sfânta Scriptură, precum aceasta o zic luterocalvinii, ci sinodul

III. IMAGINILE COLOR, CUPRINSE ÎN ACEST STUDIU, ÎN ORDINEA APARIȚIEI LOR

În caz că se dorește tipărirea acestei cărți cu toate imaginile color grupate la un loc, aici este potrivit să se pună, astfel încât cititorul să le poată avea în ordinea lor ca în carte, și să le analizeze aici pe cele care nu se înțeleg prea bine (fiind alb-negru în textul de mai jos).

Dacă însă cei interesați doresc să citească acest studiu în format electronic, au toate imaginile color limpezi, atașate la locul potrivit, ilustrând sensul celor dezvăluite în lumina Sfinților Părinți.

Ne cerem iertare dacă s-au strecurat greșeli de orice fel sau dacă v-am supărat cu ceva în această sinteză din Sfânta Tradiție despre înșelare. Cazul Părintelui Arsenie Boca este unul aparte. El furnizează un fir roșu de urmărit pentru a ne învăța cum să ne ferim de căderi în viața duhovnicească, deoarece acestea sunt foarte subtile și pot mima Mântuirea.

Dorința noastră nu a fost numai de a ne lămuri despre realitatea de la Prislop (deși apare ca un refren întrebarea dacă Părintelui Arsenie Boca este sau nu model de sfințenie, totuși este o problemă secundară), ci cum să lucrăm pocăința... azi. Ne-am străduit să descoperim în contextul atât de sofisticat de acum cum să aplicăm gândirea Sfinților Părinți la problemele ce ne frământă: căderea de-a dreapta, misiunea în Biserica fără a pierde pocăința, ispitele ce apar între ucenițe și duhovnici, cum putem să personalizăm original frumusețea Bisericii fără a pierde legătura cu Ea, până unde pot imita demonii Ortodoxia și Ortopraxia, firul subtil dintre falsă și adevărata smerenie, infailibilitatea Sfântului Sinod, a mulțimilor, a mărturisitorilor și a omului, ce poate fi considerat autoritate reală (nu numai oficială) în aflarea adevărului și a voii lui Dumnezeu, cum să aflăm care este voia lui Dumnezeu concretă cu noi, cum putem pecetlui neșters

ecumenic, fiindcă dumnezeiasca Scriptură la multe părți neluminat vorbind, și fiecare din ereticii către al său eres strâmbând noima Scripturilor cea neluminată, de nevoie trebuiește tâlcuirea pentru a tâlcui adevărata noima Scripturii, care nu este altul, fără numai ecumenicul sinod. Încă și alta, pentru că pe lângă cele adevărate, și sobornicești cărți al Scripturii, fiindcă au îndrăznit ereticii a le suprascrie ca pe niște canonicești și pe cele neadevărate, și ereticești cărți ale lor, pentru aceasta sinodul ecumenic alege pe cele adevărate, și leapădă pe cele neadevărate, și ascunse, precum sinodul al 6-lea a făcut pentru apostoleștile așezământuri, și cel întâi însuși (și vezi la subînsemnarea apostolescului canon 60). Pentru care și Sfințitul Augustin aceasta știind-o luminat a socotit (epistolia 154) zicând: **Nu aș fi crezut în Evanghelie, de nu m-ar încredința vrednicia de credință a Bisericii.** Drept aceea din toate cele zise se încheie, că **nimenia poate a se împotrivi sinoadelor celor ecumenice, rămânând binecinstitor și dreptslăvitor; ci de obște și fără osebite fiecare este dator a se supune lor. Că cel ce se împotrivese lor, se împotrivese Duhului celui Sfânt, celui ce grăiește prin sinoadele cele ecumenice, și se face eretic și anatemesit, fiindcă și papa Dialogul (cap 1, epis. 24) anatematisește pe cei ce nu se supun Sinoadelor ecumenice. Și însăși sinoadele acestea pe cei ce nu se supun lor și îi anatematisește. Ce zic eretic? Ca un păgân și necinstitor de Dumnezeu se socotește cel ce nu ascultă de Biserica, a cărei față poartă sinodul cel ecumenic. Că zice Domnul, „Și de nu va asculta de Biserica, să-ți fie ție ca un păgân și vameș” (Matei: 18,17). Fiindcă hotărârea și judecata cea mai de pe urmă și mai desăvârșită a Bisericii este sinodul cel ecumenic, după Augustin (epistolia 162). Și aceasta este ceea ce însuși Dumnezeu a poruncit a se păzi și în sinodul prezbiterilor legii vechi. Iar de va fi, zice: „vreun grai în judecată, care să nu-l poți lesne dezlega, între sânge și sânge, și între judecată și judecată. Și vei merge la prezbiterii și leviții, și la judecătorul, care va fi în zilele acelea și ei cercetându-l vor spune ție judecata. Nu te vei abate din cuvântul, care-ți vor spune ție, în dreapta sau în stânga. Și omul care se va semeți ca să nu asculte de prezbiterul, sau de judecătorul, va muri omul acela, și vei scoate pe cele rău din Israel” (II Lege: 17;2,8). Se cuvine însă pe lângă cele zise să adăugăm și aceasta, că **cu adevărat și mai cu deosebire singure șapte sinoade ecumenice s-au numit, pentru că toate acestea după legile sinoadelor celor ecumenice s-au adunat; și pentru că ceea ce a fost de nevoie spre cunostință, întru dânsele s-au rânduit.** Drept aceea toate întrebările câte se nasc din cele rânduite de acele șapte, cu lesnire se dezleagă (Dositei în Dodecabiblion foaia 633). Iar după cel al șaptelea sinod, cu toate că altele s-au numit ecumenice precum cel 1 și 2 și cel adunat în Biserica Sfintei Sofii; însă cu rea întrebuițare s-au numit așa, pentru că nici unul dintru acestea s-au adunat după legile sinoadelor ecumenice. Și pentru aceea nu au putut a se împreună numără cu cele șapte ecumenice, nici numărul lor al adaoge. Că cel ce de latini s-au numit al 8-lea ecumenic adică, cel ce s-a făcut împotriva lui Fotie, în urmă de către cel ce s-a făcut pentru Fotie s-a surpat, și cu totul nici a se numi sinod s-a osândit. Și măcar că toate acele șapte ecumenice sinoade pentru cuvântul de a fi ecumenice sinoade, sunt de o cinste și întocmai. Însă acest întâi sinod, și pentru vechime și pentru sfințenie, a stătut și stă pururea pilda cea mai întâi închipuită, și știința cea mai întâi începătoare a tuturor sinoadelor celor ecumenice, și acestuia a urmat de aici înainte și sinoadele cele după dânșul, și întru proclamațiile (poruncile) lor, și întru șederile lor, și întru hotărârile lor, și pe acesta Dialogul papă cap al tuturor Sinoadelor l-au numit, și un cuvânt se află în gura tuturor, adică: stăpânească cele rânduite în sinodul din Niceea. Mult au ostenit sinodul cel adunat în Cartagina și în practica-lele sale, și în canoanele sale, și în epistoliile sale cele către Bonifatie și către Celestin, pentru ca să nu primească alte canoane, fără numai pe acestea adevărate canoane al sinodului din Niceea. Și marele Atanasie, și dumnezeiescul Ioan Hrisostom, tare striga să nu stăpânească alte canoane, fără numai canoanele sinodului din Niceea.**

Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopia caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 103-106.

mintea noastră cu Sfânta Cruce, ca să-I urmăm lui Hristos, rugăciunea fără amăgire, rolul împreunării trupești, al curăției, al fecioriei și al nașterii de prunci în Sfânta Cununie, abisurile nevăzute ale planificării familiale care ne poate include în teritoriul ei fără să o știm, până unde pot merge minunile drăcești, rolul real al suferinței și plăcerii în existență, simțirea și înțelepciunea, dobândirea harului prin vederea cumplitei noastre păcătoșenii.

În fine, de fapt acest studiu este o năzuință a aduna cuvinte adânci, reale, actuale și foarte necesare azi, într-o lume fără repere, care să ne învețe ce să facem la modul cel mai concret, personalizat la viața fiecăruia dintre noi, pentru a ne mântui.

Viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt numai un pretext palpitant de a concretiza cele spuse mai jos, pentru a nu rămâne doar un studiu științific anost și pentru a vedea prin exemplu real și viu că aceste probleme nu sunt numai teoretice, ci afectează viața unui om, chiar cu nume mare, până la moarte, putând, dacă nu este atent, să-i periclitizeze chiar și mântuirea.

Vă dorim să aflați Adevărul, să-i slujiți Lui, să vă dați viața pentru El, clipă de clipă.

În adevăr se află înțelepciunea, iar înțelepciunea este unirea cu Dumnezeu în care nu mai este nici un interval.

Marti, 12 ianuarie 2016

Sf. Mc. Tatiana; Sf. mucenic Petru Avesalonitul; Sf. Mc. Mertie; Sf. opt mucenici de la Niceea; Sf. Mc. Eutasia; Cuviosul Ilie, făcătorul de minuni; Sf. mucenic Teodor al Evhaitelor; Cuvioasa Teodosia cea din Alexandria; Sf. Sava al Serbiei.

Anul mântuirii 2016

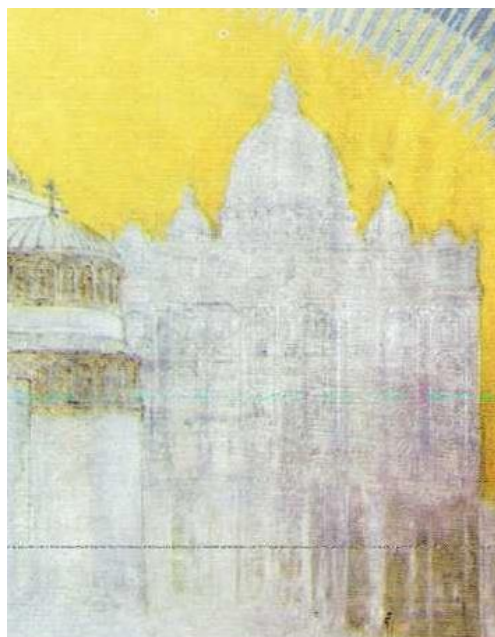
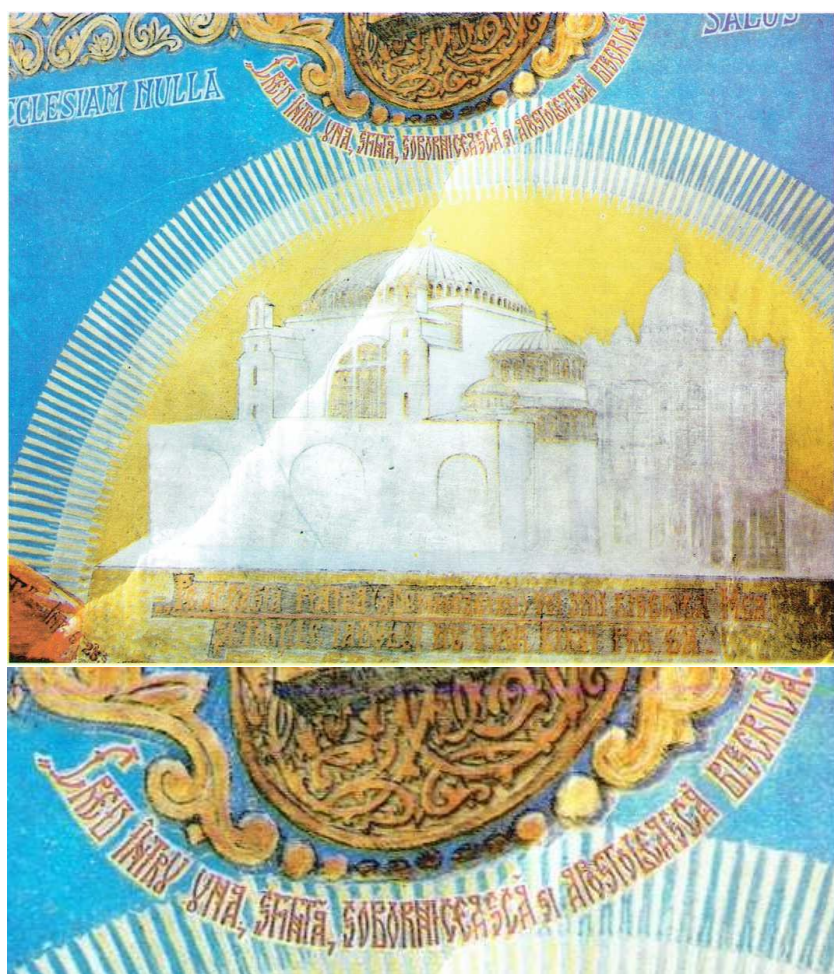
IV. GROZĂVIILE NEASEMĂNATE DE LA DĂGĂNESCU

Moto: 65. Mișcările de la arătare sunt semnele celor dinlăuntru, precum roadele produse sunt semnele unor pomi necunoscuți. 66. Cuvintele și faptele vădesc pe fățarnic și scot la arătare pe proorocul mincinos ascuns.⁹

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.¹⁰

A. PICTURA ERETICĂ

(ariană, latină, ecumenistă) sau surse de imitație apusene

⁹ [Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Volumul IV, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, ⁴2005, p. 24.

Citatele vor fi redată fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările noastre cu **caractere aldine, îngroșate**. Când editorul original, de unde preluăm textul, are și el accentuările lui, se redau tot cu **caractere aldine, îngroșate**, iar evidențierile noastre (peste ale lui) se marchează prin caractere subliniate.

¹⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

„Basilica Sfântul Petru din Roma”¹¹
De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Informații generale:

Confesiune: romano-catolică;

Tip: bazilică papală;

Perioadă construcție: 1506-1626;

Țara: Vatican;

Localizare: Roma.

Basilica Sfântul Petru (în *italiană* *Basilica di San Pietro*) din *Roma* se găsește în *Cetatea Vaticanului*, înăuntrul statului pontifical, în monumentală Piazza San Pietro. Edificiul, lung de 186 metri, înălțimea cupolei de 119 metri, și cu o suprafață totală de peste 15.000 m², este cea mai mare biserică din lume. Basilica Sfântul Petru este una din cele patru *bazilici patriarhale* din Roma, alături de *Basilica San Giovanni in Laterano*, *Basilica Santa Maria Maggiore* și *Basilica Sfântul Paul din afara zidurilor*. [...]

§Istoric[*modificare* | *modificare sursă*]

Basilica este rezultatul unor lucrări de-a lungul mai multor secole. La început a fost doar un monument comemorativ în locul unde *Sfântul Apostol Petru*, considerat drept primul *papă* al Romei, ar fi fost martirizat și înmormântat, în apropierea circului lui *Nero*. Între anii *319* și *329* împăratul *Constantin cel Mare* construit pe acest loc o mare bazilică.^[1]

În secolul al XV-lea clădirea era în stare de ruină. Papa Iuliu al II-lea a hotărât construirea unei noi bazilici de mari dimensiuni. Construirea edificiului actual, începută la 18 aprilie 1506, se sfârșește în anul 1612 în timpul papei Paul al V-lea. Basilica a fost sfântită la 18 noiembrie 1626 de către papa Urban al VIII-lea.

Numeroși arhitecți și artiști de prestigiu au contribuit la realizarea acestei opere: arhitectul *Bramante* inițiază primele lucrări, Michelangelo execută proiectul cupolei, *Rafael Sanzio* modifică planul original dintr-o cruce grecească într-una latină, *Carlo Maderno* completează fațada, *Bernini* desenează planul pieței cu faimoasele colonade.

§Arhitectura[*modificare* | *modificare sursă*]

§Fațada[*modificare* | *modificare sursă*]

Fațada în stil *baroc* este dominată de statuile Mântuitorului, a sfântului Ioan Botezătorul și a 11 apostoli (cea a sfântului Petru se găsește în interior). **În mijloc se află loggia binecuvântării papilor, de unde este împărțită binecuvântarea festivă "urbi et orbi"**. Deasupra intrării principale se poate admira mozaicul "Navicella" de *Giotto*. Poarta centrală de bronz este o operă a lui *Filarete*, care a fost concepută în *1445* pentru vechea bazilică. Poarta din dreapta se deschide numai cu ocazia "anilor sfinți".

§Interiorul[*modificare* | *modificare sursă*]

Planul bazilicii este în forma unei cruci latine cu trei "nave". Între stâlpii navei centrale, de la transept la absidă, se găsesc 39 de nișe, fiecare cu statuia unui sfânt întemeietor al unui ordin religios. În interior se poate admira un mare număr de statui în marmură, travertin sau bronz, printre care monumente funebre de *Bernini*(mormântul *Papei Alexandru al II-lea*), *Antonio del Pollaiolo* (mormântul *Papei Inocențiu al VIII-lea*), *Arnolfo di Cambio* (statuia *Sfântului Petru*) și de *Antonio Canova*(mormântul *Papei Clement al XIII-lea*).

De o neasemuită frumusețe este grupul sculptural "Pietà" al lui *Michelangelo*, realizat în tinerețe.

În mijloc, sub cupolă, se află altarul principal al papilor, dominat de un baldachin înalt de 29 metri, realizat în bronz de *Bernini*. În absidă se găsește Scaunul episcopal al Sfântului Petru, susținut de statuile a patru sfinți învățători ai Bisericii: *Sf. Ambrozie*, *Sf. Augustin*, *Sf. Atanasie* și *Sf. Ioan Gură de Aur*.

Din apropierea coloanelor de susținere a cupolei se coboară în grota Vaticanului, care reprezintă cripta bazilicii, unde sunt resturile clădirii inițiale și ale unui vechi cimitir, unde ar fi fost mormântul Apostolului Petru. **Aici se găsesc numeroase morminte ale unor papi, cardinali și prinți laici.**

¹¹ http://ro.wikipedia.org/wiki/Basilica_Sf%C3%A2ntul_Petru_din_Roma, sâmbătă, 14 martie 2015

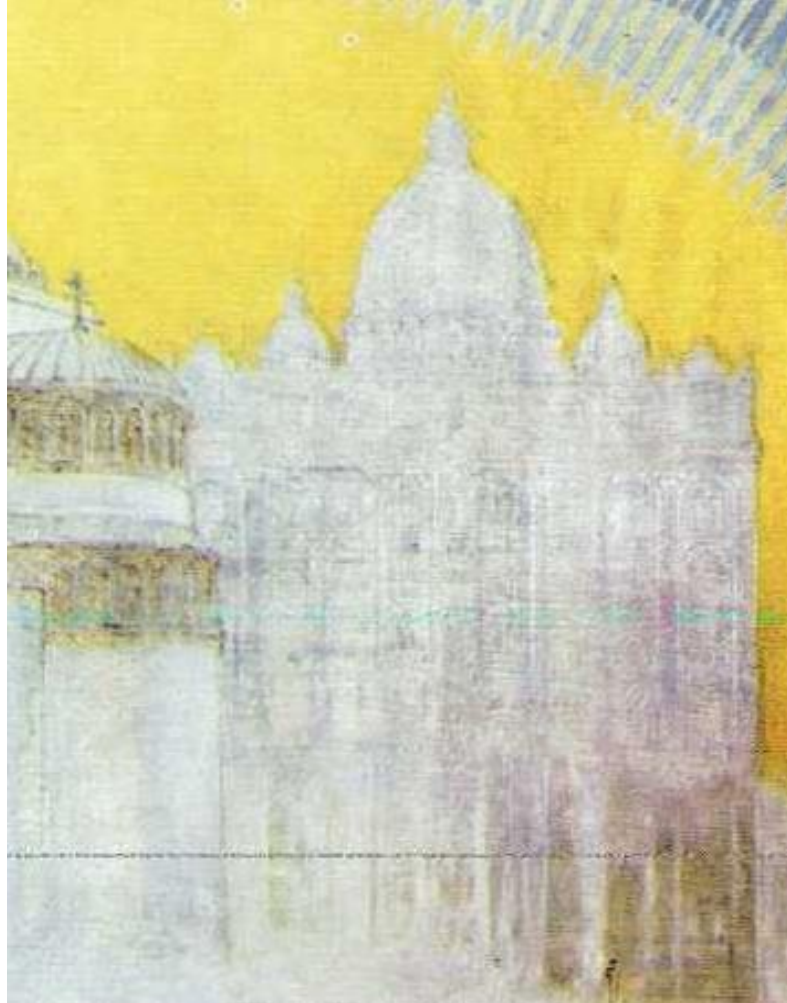
Din punct de vedere artistic, bazilica "Sfântul Petru" reprezintă triumful **barocului roman**, într-un moment al istoriei europene, în care **Biserica Catolică** căuta să se impună ca prestigiu față de creșterea puterii statelor naționale, **Franta și Spania**.

§Importanță religioasă[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Bazilica "Sfântul Petru" este sediul principalelor manifestări ale cultului catolic și are o funcție solemnă cu ocazia celebrării sărbătorilor "Nașterii Domnului", "Paștelui", ritualilor din **Săptămâna Mare**, **proclamării noilor papi și funeraliilor celor defuncți**.

În nava laterală dreaptă au avut loc în anul **1870** ședințele **Conciliului Vatican I.**"

Cum explică Părintele Arsenie Boca, adică tocmai autorul tabloului de mai sus (de la biserica Drăgănescu), și ucenicii sfinției sale, pictarea clădirii celei mai reprezentative pentru catolicism, ca fiind Biserica în afara Căreia nu este mântuire („Extra Ecclesiam nulla salus”) Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească? Oare este o proorocie că vom fi atacați de ecumenism, pentru a ne feri de el, sau sfinția sa avea concepții ecumeniste și uniaste?

La prima vedere am spune, după zvonurile care circulă acum pentru a convinge Sfântul Sinod și pe toți oamenii în favoarea canonizării, că Părintele Arsenie Boca este unul din marii luptători și apologeți ai Bisericii Ortodoxe împotriva ecumenismului.

Să dăm și fraza cea mai percutantă în acest sens:

„- *Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei arhieriei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți, ale celor 7 sinoade ecumenice, altfel, la iad - cu arhieriei cu tot. Ferească Dumnezeu.*”¹²

Din nefericire, tocmai această carte, numită Pravila Albă, în care este atacat atât de violent ecumenismul, este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, după cum susține (printr-un facsimil autograf al Părintelui) în disperare de cauză, Maica Zamfira:

„*I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Alba, un manuscris care i s-a furat modificat apoi și rescris. Circulând pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Alba:*

«*Pravila Albă – model de strâmbare a unui original furat*»”¹³.

Oare nu cumva dorința atât de intensă de a anula cartea numită Pravila Albă, provine tocmai din prezența în ea a frazelor ce dezvăluie esența ecumenismului, adică faptul că este erezia tuturor ereziilor? E foarte posibil, deși sunt și alte contradicții (de exemplu referitoare la împreunarea trupească) față de învățătura recunoscută ca fiind oficială a Părintelui Arsenie Boca (din „*Cărarea Împărăției*”, „*Cuvinte vii*”, „*Omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*”, „*Biserica de la Drăgănescu - «Capela Sixtină» a ortodoxiei românești*”). Nu numai atât, dar, din păcate, în fraza anti ecumenistă de mai sus autorul ei atacă și persoanele amăgite de ecumenism, cu un duh zelot (adică uitând de milă, de îngăduință și de cumplita înșelare datorită căreia atât de mulți cad în mentalități greșite). De aceea chiar și acest text percutant devine inoperant, fiind de fapt o manifestare de mânie necontrolată și nu un susur de iubire, îngrijorat de pierderea sufletelor.

De unde am tras concluzia aceasta, că tocmai pentru fraza anti ecumenistă este dezavuată Pravila Albă? Fiindcă cea mai perversă și mai hulitoare frază ecumenistă întâlnită de noi, vreodată, până acum, îi aparține tocmai... Părintelui Arsenie Boca și cum ar putea via în mintea unui om asemenea contradicții, fără a fi vătămat?

Iată fraza și, vă rog, fără prejudecăți, să observați chiar dumneavoastră perversiunea și hulele din ea.

„***Trinitatea este un număr sacru, divin, un număr care simplifică, plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu este opoziție între personalități, între ipoteze și ființa unică.***

Misterul creștinismului este misterul unității, în dualitate găsindu-și soluția în Unitate - Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma Trinitară.”¹⁴

Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități, între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.”¹⁵

¹² [Ierom. Arsenie BOCA], *Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți*, Ed. Agaton, 2006, p. 407.

¹³ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003.

¹⁴ Pr. Ioan GÎNSCĂ, Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX – O sinteza a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2002, p. 68.

¹⁵ [Părintele Arsenie BOCA], *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

Lăsând la o parte celelalte erezii și inexactități (nu este vorba de ipoteze ci ipostaze, nu poate fi vorba de dualitate în Sfânta Treime, Dumnezeu nostru Cel Simplu și mai presus de toată simplitatea, iar dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului este chiar monofizismul – deci o minciună dată anatema de sinodul al 4-lea ecumenic, iar nu o realitate descoperită de Sfântul Duh prin dogmele Ortodoxe), în legătură cu subiectul ecumenismului avem un șoc:

După Părintele Arsenie Boca modelul ecumenismului este tocmai... Sfânta Treime!!! Devine astfel, de departe, cel mai mare atlet al ecumenismului de la noi din țară. Desigur că textul este citat de sfinția sa din ereticul Nikolai Alexandrovici Berdiaev (propovăduitor al „mișcării harismatice” și a „noii ere a Sfântului Duh”), dar nu este combătut, ci prezentat ca pozitiv, deci fiind în comuniune de gândire cu acest eretic și acceptat de Părintele Arsenie Boca (care ne arată iar, că unele din rătăcirile sfinției sale provin nu numai din vedeniile demonice, ci și din lecturile păgubitoare de suflet pe care le-a făcut dineretici, mai înainte de a se lămuri și întări în Dreapta Credință, având mai degrabă o formare new-age, decât Ortodoxă).

Dar să ne apropiem mai mult de înțelegerea gândirii concrete a Părintelui Arsenie Boca, în legătură cu ecumenismul, citind ce propovăduia sfinția sa despre cei ce aparțin catolicismului:

„Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

- *Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfățișare, ceva aparte de lume și mi-a intrat la inimă [iată drogul arsenismului – n.n.]. Nu pot sta fără fotografia lui [iată dependența – n.n.]. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău și el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: “Doamne, oare știe ce am eu în gând să fac?! Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus și de unde știa ce am eu în gând să fac? (Murar Maria, 77 ani, Arpașu de Sus)”¹⁶*

De ce nu i-o fi spus oare... să se facă Ortodoxă. Orice prostie ar fi vrut să facă era mai mică decât viețuirea în afara Sfintei Biserici Ortodoxe. Observăm că stilul fantastic de sugestie funcționează și la ucenicii din catolicism, așadar nu este Ortodox (fiind o lucrare demonică și un simptom al lucrării lăuntrice rătăcite, iar nu lucrarea plină de trezvie a harului).

Dar poate că cele de mai sus sunt impresii eronate și amintiri deformate ale ucenicilor mai simpli.

Să vedem ce zic ucenicii autorizați (favoriții cărora Maica Zamfira le-a încredințat propaganda operei Părintelui Arsenie Boca):

„Jos în centrul picturii se vede parțial globul pământesc, crăpat, pustiu și înroșit de sânge, pe care scrie: „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23) și pe care domnește în picioare Cain ucigașul, cu coif pe cap, gol, având numai învelitoare la mijloc și ținând în dreapta sa o sabie, pe care Părintele Arsenie a scris: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. Împrejurul scutului din mâna stângă a lui Cain stă scrisă: „Legea ispășirii: Cine ia pe altul rob, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52). Cain este urmat îndeaproape dinspre orizontul pământului, de un corp de armată modernă înzestrată cu căști și mitraliere. Crunții soldați sunt conduși de un civil care-i cheamă la asalt cu mâna dreaptă în vânt. **Armele acestora se îndreaptă după sabia lui Cain, pe pământ, înspre Biserica lui Hristos înveșmântată în alb: Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și Bazilica Sfântul Petru din Roma, unite în nimb auriu, luminos și plin de raze ale Duhului Sfânt, aflate sub piciorul Crucii Domnului**, răstignit cu mana desprinsă din cui. Biserica-Templu și Mireasă a lui Hristos stă între cer și pământ, atingând orizontul pământesc din dreapta, dar existând dincolo de acesta, într-un fond albastru, pe o Stâncă din văzduh pe care scrie: „Pe această piatră (a dumnezeirii) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului

¹⁶ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

nu o vor birui pre ea” (Matei 16,18). [dar cum poate fi bazilica Sfântul Petru din Roma... Biserica lui Hristos? – n.n.] **Deasupra nimbului sfintei Bisericii, Părintele Arsenie ne reamintește cuvintele celebre ale sfântului Ciprian al Cartaginei, din lucrarea „De unitate Ecclesiae”:** „Extra Ecclesiam nulla salus”, adică: „în afară de Biserică [și Părintele Arsenie Boca adaugă prin pictură o idee eretică, ce nu o avea Sfântul sfințit mucenic Ciprian: „în afară de biserica Romano-Catolică” – n.n.] **nu există mântuire”.** **Sub Crucea Domnului Hristos, mărturisim articolul din Crez privitor la sfânta Biserică:** „Cred într-o una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Biserica lui Hristos înaintează înspre sfântul Altar sau Eshaton, fiind umbrată, străjuită, apărată și călăuzită de Crucea Mântuitorului. Armele antihristice și apocaliptice îndreptate spre Biserica creștină, concentrează și cuprind într-însele toate persecuțiile și prigonirile din istoria creștinismului, care au menținut și mențin însângerația coasta Trupului ecclesial al lui Hristos, răstignit pe Crucea veacurilor.

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele două catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu.” [ce nimb, ce aură, ce perihoreză, ce unire ipostatică (acest termen folosit în context greșit sugerează că s-ar putea topi într-o Persoană mai multe persoane, sau dacă ar fi o vorbire metaforică, după cum sugerează ghilimelele, ținta răsăritului și apusului este să refacă o unire atât de mare, cum sunt unite fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire și fără despărțire cele două firi omenească și Dumnezeiască în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos, căci aceasta înseamnă unirea ipostatică. Dar și folosirea metaforică este greșită, deoarece și răsăritul și apusul sunt de aceeași fire, omenească, dar compuse din ipostase diferite), poate fi între Adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Biserica Ortodoxă și adunarea celor ce au ca înlocuitor de dumnezeu pe papă? 2Co 6:14 Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul? 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Nimbul și aura (de unde această echivalare? Aura este un termen hindus, ce vrea să sugereze panteismul, că noi am fi dumnezei prin fire, cu o lumină interioară ce aparține făpturii care se iluminează prin strădaniile proprii spre posedare și prin procesul chinuitor, magic și automat al reîncarnărilor. Aura este diametral opusă nimbului, este un anti nimb, fiindcă nimbul simbolizează lumina necreată a lui Dumnezeu dăruită dumnezeilor după har, sau celor botezați care lucrează pocăința, cu multă libertate dar în împreună lucrare de iubire cu Sfântul Duh) nu sunt dedicate de Părintele Arsenie Boca viitorului sau trecutului, ci prezentului continuu în luptă cu puterea răului, după cum vom vedea din tâlcuirea personală a sfinției sale, de mai jos. După Preacuvioșia sa și adunarea de la Roma, care s-a rupt de Sfânta Biserică de atât de multă vreme, este o ramură activă și luptătoare a Ei.

Iar avem de a face cu folosirea nepotrivită, de prost gust, în chip snob, a cuvintelor sfinte ale dogmelor Ortodoxe, deși autorul, după cum le-a aranjat, vedește că nu le înțelege sensul lor, ci doar le folosește pentru a face ca erezia să sune după un șablon Ortodox și astfel să fim fermecați pentru a o primi, dacă ne lăsăm înșelați de aparențe.

Unirea oamenilor, la care toți creștinii tindem, trebuie să se facă după cum se unește Tatăl cu Fiul, iar aceasta nu este unirea ipostatică a firilor, ci unirea Persoanelor de aceeași fire prin voință, ca în Taina cea nepătrunsă a Sfintei Treimi. Și cei din catolicism și noi Ortodocșii avem aceeași fire, firea omenească, dar suntem mai multe persoane (ipostase) cu voințe nu numai diferite, datorită personalității fiecăruia, dar care doresc și lucruri diferite, unii plăcerea de sine și ceilalți plăcerea de Dumnezeu, de unde apare tulburarea și împotrivirea între noi. Cu toții suntem, însă, chemați să ne unim prin urmarea (cu râvnă echilibrată prin experiență, chibzuință și cunoașterea Sfinților Părinți) aceleiași voințe: cea Una, simplă și atotvindecătoare a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu se poate face decât prin credința cea adevărată în Hristos Adevărul, după cum S-a rugat chiar Mântuitorul în rugăciunea Sa de taină, arhierescă care este și Testamentul Său duhovnicesc sau moștenirea noastră cea Sfântă: *Ioan 17:20 Dar nu numai*

pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, :21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Vedeți? Nu se roagă ca aceștia să fie una după cum El Însuși are unite în Sine firea omenească și cea Dumnezeiască, ca să fie vorba de unirea ipostatică. Dacă ar fi vrut aceasta ar fi spus: ca toți să fie una, după cum Eu sunt și Dumnezeu și om. Dacă cei din catolicism ar vrea, s-ar lepăda de erezii și s-ar converti la Ortodoxie, unindu-se prin dragoste și adevăr cu noi, dar atunci am avea parte de o unire între ipostase, nu una ipostatică. Iar aceasta nu ar fi ecumenismul, ci convertirea la ecumenicitate, sau la cele 7 sfinte sinoade ecumenice.

Ecumenismul uniat ar putea fi numit la figurat o *unire ipostatică*, în sensul că toți s-ar unii (vrând-nevrând) sub persoana papei, acesta preluând controlul acoliților săi prin robirea tiranică a voințelor personale, datorită conceptului de infailibilitate papală. Dar în Hristos nu este așa, după cum nu este nici în sobornicitate (taina Sfintei Treimi asemănată în Sfintele Sinoade), fiindcă unirea cu voința Lui se face de bună voie și prin întărirea în libertate a voinței noastre, care pe măsură ce se șterge (ca să strălucească în ea voința Mirelui), pe atât se întărește mai mult și își regăsește identitatea de dumnezeu după har. Deci este o *unire între ipostase*, ca într-o nuntă mistică și mai presus de toată cunoașterea, păstrându-se fiecare persoană și fiecare mod de a vrea, chiar dacă voința devine una (provenind de la Cel ce o dăruiește și fiind primită de la cel ce o împlinește, cu dor dorind-o și așa unindu-se Unul cu altul), după asemănarea cu Sfânta Treime la care deși voia și voința Tatălui este Aceeași cu a Fiului și cu a Sfântului Duh (prin fire și alegere), nu sunt nimicite Persoanele, fiindcă modul de a fi al Tatălui (prin faptul că este necauzat), se deosebește de al Fiului (Care este Născut) și de al Sfântului Duh (Care este Purces), dar sunt unite printr-o negrăită simplitate și unicitate a firii și voinței – n.n.]¹⁷

Dar, haideți de dragul Părintelui Arsenie Boca, să admitem că poate și ucenicii autorizați s-au înșelat, neînțelegând ce a vrut să spună Părintele Arsenie Boca prin pictură: *1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el?*

Ca să cunoaștem adevărul până la capăt, să vedem ce ne spune chiar Părintele Arsenie Boca:

„Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia:

«Picturilor li se dau uneori, în istoria artelor, și teme abstracte, greu de transpus în plastică. **Alteori și le iau singuri, cum e cazul de față**, ca de pildă ilustrarea unui text ca acesta: „Pus-am înaintea voastră calea vieții și calea morții; spre care vă veți tinde mâna, pe aceea veți avea-o” - din înțelepciunea lui Sirah 15,17.

Ca să fie mai lămurit textul, i s-a adăugat o primă direcție (că poate avea mai multe), intercalându-se două sensuri, direcții, diametral opuse: „Biserica și lumea”. Cu această delimitare, textul devine posibil din punct de vedere plastic. Iar cum **între aceste două realități a fost întotdeauna neînțelegere, conflict, chiar și război de exterminare**

[Dumnezeu și sfinții Lui nu vor să extermine pe nimeni – n.n.], aceasta o explică linia de demarcare între două zone, una luminoasă și alta întunecoasă, arătând ca o linie de front negeometrică și asimetrică; ba mai mult chiar, pe două planuri ontologice cotangente. Biserica e în lume, dar lumea nu e în biserică - „lumea” pentru care nu s-a rugat Domnul Hristos. Aceasta e lumea patimilor, care nu e creația lui Dumnezeu, ci **creația și stăpânirea ingerului rebel, Satana** [după Sfinții Părinți satana nu a creat nimic, doar a distrus și a parazitat creația lui Dumnezeu, *Iio 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întregă zace sub puterea celui rău*. Așadar lumea este creată de Dumnezeu, dar prin alegerea rea și din ispita satanei, s-a rupt de Dumnezeu, s-a îmbolnăvit și zace bolnavă sub stăpânirea celui rău. Noi nu suntem dualiști să credem că împreună cu Dumnezeu ar fi creator și diavolul, cum cred păgânii – n.n.],

¹⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-177.

după traducere „protivnicul” lui Dumnezeu, iar pe românește „Dușmanul” lui Dumnezeu și al omului. [...] De aceea au venit urmările fărădelegilor pe pământ, tot felul de pustiiri și cortegii de rele. „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23). Urmările și roștul pustiitorului Cain și a urmașilor lui, iar mai apoi a lui Iuda cu și mai mulți urmași împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărădelegilor, **se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma.** [aici, pe lângă erezia numită teoria ramificațiilor, ne întâlnim și cu o crasă ignoranță istorică. Sfânta Biserică, după cum mărturisim în Sfântul Crez este Una, deci nu este împărțită în două ramuri, după cum și Trupul lui Hristos este Unul. *1Co 12:27 Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte. 28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor.* Așadar unde a pus Dumnezeu în trup ca mădulare pe eretici, că nu sunt enumerați. De ce? *Ioan 15:4 Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. 5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. 6 Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard.* Deci Sfânta Biserică este o viță din Hristos, fiind Trupul Lui, și cine nu rămâne în Ea se usucă și arde în focul veșnic.

Mai vedem că cei ce fac minuni sunt enumerați după învățători, ca să înțelegem că cineva, face minuni de la Sfântul Duh, dacă ascultă nu numai de Apostoli și de Sfinții prooroci, dar și de învățătorii Ortodocși, printre care se enumeră și duhovnicii. Iar proorocii sunt enumerați după Sfinții Apostoli, pentru a vedea că proorocii dacă sunt adevărați, se supun învățăturilor Apostolice. Acesta este și criteriul adevăratelor minuni (să învețe și să conducă lucrarea oamenilor la și prin învățături Ortodoxe și nu contradictorii cu Sfinții Părinți), iar criteriul adevăratelor proorocii este supunerea față de Predania Apostolilor. De aici vedem că Părintele Arsenie Boca nici nu a făcut minuni autentice, fiindcă nu s-a supus învățăturilor Ortodoxe și nici duhovnicilor, nici nu a fost prooroc Sfânt, deoarece nu s-a supus învățăturilor Apostolilor, care ne învață în Sfintele lor Canoane:

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se ațurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească. [Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9] [...]

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2

¹⁸

Nu putem spune că Părintele Arsenie Boca a vorbit, după adevăr, nici măcar istoric. Rădăcina istorică a Sfintei Biserici se află la Ierusalim, în Botezul cu foc de la Cincizecime, iar rădăcina Ei duhovnicească este Sfânta și Dreapta Credință, pe care dacă o urmează putem vedea că este cu adevărat Trupul cel Unic lui Hristos *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez.* Pe vremea Apostolilor nu exista nici Sfânta Sofia din Constantinopol, nici San Pietro din Roma, deci nu au cum să fie acestea primele două ramuri ale Bisericii Apostolice.

Dacă vorbim de vremea căderii în erezie a apusului, acesta nu a devenit o ramură pe lângă Biserica Ortodoxă care a devenit, indirect, o altă ramură. Ci apusul a fost rupt din viță (cu forța armată francă și prin sute de mii de martiri apuseni care s-au împotrivit, dar au fost uciși cu sălbăticie), s-a uscat, a pierdut harul pregătindu-se de focul cel veșnic (cu durere o spunem și

¹⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61

nu o dorim să continue așa, ci să revină la trunchi, să fie altoit, să capete seva Sângelui lui Hristos și să trăiască în fericirea veșnică) și singurul trunchi al Bisericii Apostolice, continuarea fără schimbare a Ei, este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Singura și Adevărata „Una, Sfântă, Sobornicească (Catholică) și Apostolească” care are ca ramuri doar bisericile locale Ortodoxe, de răsărit.

Iar dacă vorbim de contemporaneitate, azi în Sfânta Sofia este un muzeu, fiind în trecut și o Moschee. Sfânta Sofia este, deci, un simbol trecut al mahomedanismului (ideologia fanatică despre Mohamed ca centru al credinței) și un simbol actual al secularismului (ideologia fanatică despre omul fals științific, pământesc, istoric, ca centru al credinței). Azi San Pietro este simbolul cel mai puternic al papismului (ideologia fanatică despre Papă, omul înlocuitor al lui Hristos, ca centru al credinței). Deci nu pot fi nici Sfânta Sofia (cea de acum sau de pe vremea Părintelui Arsenie Boca), nici San Pietro (cea de nici când, fiindcă în această clădire, construită în 1506-1626 nu s-a slujit niciodată Ortodoxia, ci Ea întotdeauna a fost viclenită și primejduită de către papă și cartierul lui general) Sfânta Biserică Apostolică.

Iar dacă ne gândim la Sfânta Sofia care a fost Ortodoxă, dacă o asociem cu San Pietro, ca în tabloul pictat de sfinția sa, avem în fața ochilor sărutul mielului cu lupul îmbrăcat în piele de oaie sau unirea ecumenistă între răsărit și apus (cel mai evident simbolism al lor) care se face și s-a făcut sub presiunea grăbită a politicii mondiale. În istorie avem această repetiție începând de la Patriarhul Constantinopolului uniat și tiran Ioan Becul, continuând cu Patriarhul uniat slăbit de bătrânețe Iosif al II-lea, al Constantinopolului (căzut la sinodul Ferrara-Florența), apoi cu Patriarhul visător Atenagora ce-și dorea unirea printr-un potir cu papa, neținând cont că prin aceasta cădea de la dragostea adevărată (cel ce iubește când vede că cel iubit se află în rătăcire îl avertizează, chiar strigă la el ca să scape, și nu îl lasă să creadă prin înșelare că merge bine, pe o cale alternativă care duce tot la fericire) fiindcă poate nici Preafericirea sa nu era lămurit în credință, și azi avem în coastă pe papa Francisc ca o momeală uniată puternică, atractivă, propagată, cu mult spectacol și cu mult vicleșug. Acesta este de fapt și mesajul și îndemnul evident al Părintelui Arsenie Boca, căci are ca tată un greco-catolic, de la care a moștenit un mod uniat de a gândi și a crede, mărturisit atât în scris cât și în pictură – *n.n.*] **Aceste două Biserici istorice [Sfinții Apostoli numesc adunările și casele de adunare ale ereticilor nu biserici ci sinagogi**

CANONUL 65

Dacă vreun cleric, sau mirean va intra în sinagoga iudeilor, sau a ereticilor, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afurisească.

[*Apostolic, can. 7, 45, 71; Sinod 6, can. 11; Antiohia, can. 1; Laodiceea, can. 6, 32, 33, 37, 38*] vedeți că Părintele Arsenie Boca nu este învățător sau prooroc Ortodox, fiindcă îi contrazice pe Sfinții Apostoli? – *n.n.*]

stau pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului

[cine poate spune, în adevăr fiind, că catolicismul stă pe Cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos și că, deci, nu a căzut de la El? – *n.n.*]

Căci, pe omul căzut și decăzut numai Dumnezeu îl mai poate readuce la destinația și nemurirea pe care i le stricase Satana cu momeala lui, a păcatului. Textul, locul drept al temeliei Bisericii, e următorul: „Pe această piatră (a dumnezeirii) - mărturisită de Petru prin revelație - voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea”. Deci dumnezeirea lui Iisus Hristos e temelia Bisericii, nu persoana lui Petru și nici Scriptura (deși-i insufletă de Duhul Sfânt) cum va zice o a treia biserică apărută cu vreo cinsprezece veacuri mai târziu.

[acum numește biserică și sinagoga protestanților, iată cum sporește mintea nelămurită a Părintelui Arsenie Boca ramificațiile din mentalitatea sfinției sale cu privire la biserică – *n.n.*]

Aci-i cotangența: Cain ucigașul și Iuda vânzătorul, pustiind pământul, luptă contra Bisericii, care-i totodată și pe alt târâm, târâm al naturii întemeietorului, unde ei nu pot ajunge cum vor ei: pustiind.

[...]

Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de înviorare locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. **Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert**

[problema nu este a lui Humbert. El a aruncat și apoi a murit. Problema este a tuturor papilor și forței lor armate, care au continuat nu aruncarea (lipsită de importanță, a unui anatema ineficient căci este îndreptat împotriva Adevărului), ci păstrarea și adâncirea tot mai nălucitoare a credinței mincinoase ce nădăjduiește în om

Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui. – n.n.]

aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al truției; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi.

[Cum putea să creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit nu este cea Una? Că Sfânta Biserică și-ar fi pierdut unitatea prin dezbinarea sărmanilor rătăciți de la apus? Cum putea să înțeleagă sfinția sa că unitatea Bisericii ar depinde de eretici? Iar cuvinte eretice numind sinagogile ereticilor biserici și contrazicând pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 16:18 Și Eu îți zic ție, că [...] pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.* A biruit-o oare Humbert, oare Luther? Cine a putut rupe unitatea și păta sfințenia Sfintei Biserici sau a Trupului lui Hristos? Și cum poate fi San Pietro unitatea Bisericii, în afara căreia nu este mântuire. Oare în afara lui San Pietro nu este mântuire? Dar San Pietro însăși, cu toți ucenicii papei, sunt în afara mântuirii pentru că sunt în afara credinței drepte, în afara iubirii Sfintei Biserici. Ce mâhnit trebuie să fie Sfântul Ierarh mucenic Ciprian al Cartaginei că se răstălmăcesc cuvintele sale pe dos, pentru a se susține sfințenia celor despre care tocmai el ne-a învățat (cu o așa tărie nebiruită) că, din nefericire, fiind eretici, nu se pot mântui? – n.n.]

Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate?

[după cum ne arată învățăturile sfinției sale chiar și Părintele Arsenie Boca – n.n.]¹⁹

Însă despre teoria ramificațiilor Sfânta Biserică Ortodoxă ne învață diametral opus Părintelui Arsenie Boca:

HOTARÎREA SFÎNTULUI SINOD
al Bisericii Ortodoxe a Georgiei

8 octombrie 1998,
Sărbătoarea Sfântului Arsenie cel Mare,
Catolicos al Georgiei (+ 887)
PRIVIRE ISTORICĂ

Privind la izvoarele istorice ne încredințăm că în toată lumea creștină, totdeauna și de către toți a fost mărturisită existența unei singure sfinte, sobornicești și apostolești Biserici, care este constituită pe pământ sub forma vizibilă a comunității de credincioși creștini, cu ierarhia și cu administrația sa proprie.

*Această încredințare privind unicitatea Bisericii adevărate a fost întotdeauna prezentă la ortodocși și respectiv la eterodocși; disputele se purtau doar în jurul problemei privind care este Biserica cea adevărată. Iar convingerea că statutul și cinstea de a fi Biserica cea adevărată a lui Hristos poate aparține doar uneia singure, nici nu se pune în discuție. **În acel timpuri nimeni nu vorbea - așa cum se face astăzi de către teologii eterodocși - că diversele confesiuni creștine sunt de fapt ramuri ale unei singure Biserici a lui Hristos: toate aceste***

¹⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

grupări neortodoxe fiind considerate ca schismatice si-au pierdut prezenta harului mântuitor în Tainele lor odată cu separarea de trupul Bisericii ortodoxe.

Așa văd problema din punct de vedere eclesiologic cele șapte Sinoade Ecumenice. Biserica ortodoxă mărturisește despre sine exclusiv ca fiind cea adevărată precum și prezenta numai în Tainele sale a harului sfințitor și mântuitor; numai ierarhia acesteia este purtătoare a harului apostolic prin care are dreptul de a lega și dezlega.

Fericitul Augustin spune că : " Ei (ereticii) primesc harul botezului numai după revenirea lor în sânul bisericii. Afară de granițele Bisericii poți avea orice, cu excepția mântuirii. În afara se poate să ai trepte ierarhice, taine, Aliluia și Amin (liturghie), Evanghelie, credință și să propovăduiești pe Dumnezeu în trei ipostasuri, dar mântuire poți să ai exclusiv în Biserica universală dreptmăritoare".

În afara Bisericii dreptmăritoare, săvârșirea Tainelor chiar în cele mai mici amănunte nu se poate înțelege decât ca formă exterioară lipsită de harul sfințitor și mântuitor. Aceste forme exterioare, golite însă de har, își recapătă valabilitatea numai după întoarcerea în Biserica ortodoxă. [...]

Concluzii:

Din toate cele spuse mai sus, Comisia Teologică a Patriarhiei Georgiei a stabilit că la începutul secolului XX, în cercul teologilor moderniști s-au formulat următoarele învățături eretice:

- Valabilitatea Sfintelor Taine și în afara granițelor canonice ale Bisericii lui Hristos celei adevărate.

- Așa zisa "Teorie a ramificațiilor".

Toate aceste învățături contrazic radical eclesiologia ortodoxă și sunt absolut inacceptabile pentru ortodoxie.

G. COMISIA NOASTRĂ CONDAMNĂ CATEGORIC EREZIILE AMINTITE MAI SUS.

Iar în ceea ce privește primirea ereticilor și a schismaticilor în Biserica Ortodoxă procedura recomandată se bazează pe principiului iconomie și nicidecum nu înseamnă că într-o oarecare grupare din afara Bisericii lucrează harul Sfântului Duh -- al Botezului, al Mirungerii sau al Hirotoniei.

Deținătoarea harului este exclusiv una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserica Ortodoxă. Amin.

Notă:

1. Ereticii sunt cei care mărturisesc învățatură greșită și în același timp nu sunt în legătură euharistică cu Biserica dreptmăritoare.

2. Schismaticii sunt cei care n-au învățatură greșită dar nu sunt în legătură euharistică cu Biserica. (se despart pe motive secundare de ritual)²⁰

Așadar, după Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Georgia, Părintele Arsenie Boca este numit teolog modernist care formulează învățatura eretică a teoriei ramificațiilor.

Din aceasta vedem că Părintele Arsenie Boca picta și învăța eretic despre catolicism și ecumenism. După cum vom detalia mai jos, el are de fapt o abordare uniată asupra acestui subiect.

2. O PICTURĂ ECUMENISTĂ

ce propovăduiește unirea tuturor religiilor, acuzând viclean Sfinții Părinți de ecumenism

Nu numai la așezământul de la Drăgănescu a propovăduit prin pictură unirea ereticilor de confesiune creștină cu Ortodocșii. Sfinția sa ne-a lăsat ca testament al credinței sale stricate o pictură de mare tensiune ecumenistă, în care propovăduia unirea tuturor religiilor, justificată prin răstălmăcirea Sfinților Părinți, care

²⁰ <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

ne arată că evoluția mentalității Părintelui Arsenie Boca s-a finalizat într-o cădere mai mare decât cea din celebra pictură de la Drăgănescu.

UN PROIECT VIZIONAR AL PĂRINTELUI ARSENIE

Printre multele desene rămase de la Părintele Arsenie și păstrate la Așezământul monahal de la Sinaia, se află unul cu totul și cu totul deosebit, inedit, vizionar și de-a dreptul extraordinar. Pe o foiță de calc de 22,5 x 14,5 cm este abia schițat sus, în partea centrală, chipul Mântuitorului Hristos. Mai jos, o rază de lumină dumnezeiască coboară și se deschide peste capetele înăureolate a doi sfinți, despre care credem a fi, unul, sfântul Ioan Gură de aur, șezând pe un tron arhieresc la o masă de scris, cu condeiul în mâna sprijinită pe un tom deschis, având omofor cu două cruci pe piept, iar celălalt, sfântul apostol Pavel, asistându-l pe marele patriarh în vremea tâlcuirii epistolelor sale, conform descoperirii sfântului Proclu. Dinapoia sfinților se află o clădire uriașă, care seamănă tot mai mult cu casa proiectată de Părintele Arsenie pentru stânca Prislopului, având patru sau cinci nivele, cu două turle patrulatere străjuite de cruce, construcție pe a cărei latură din stânga este schițată o bibliotecă cu opt rafturi pline de cărți, pe care citim „SCRIERILE SFINȚILOR PĂRINȚI”. Deasupra complexului clădirii se află cineva îngenuncheat pe un semicerc, având brațele ridicate în rugăciune către cer, precum Moise pe munte, iar înapoia sa, se înalță turle de biserici sau vârfuri de munți. În fața construcției, contemplăm în partea stângă imaginea bisericii Mănăstirii Cozia, în mijloc icoana bisericii Mănăstirii Voroneț, iar înspre dreapta sus, biserica de lemn a lui Horea - splendide imagini și simboluri care alcătuiesc icoana unității neamului românesc din cele trei provincii istorice. Deasupra se întrevăd culmi carpatine de dealuri și munți, cu crucea de pe Caraiman în vârf, cu o ceată de sfinți dincolo de zare și cu un colț de cetate cu creneluri, din care se înalță amenințător un minaret cu semilună. În latura din dreapta observăm mucenicia, prin tăierea capului, a doi creștini, unul prin sabia romană, celălalt prin iatagan - probabil martiriul sfinților brâncoveni. Unul din sfinți este îngenuncheat, având mâinile legate la spate, deasupra unei mulțimi de creștini călăuzită spre cer de sfântul apostol Andrei, apostolul tuturor românilor, sprijinit de crucea care-i poartă numele. În fața bisericii Mănăstirii Cozia se află șezând un monah iconar ce lucrează la o icoană, iar în colțul din dreapta jos întâlnim o altă mulțime de creștini, care privesc înspre un cuvios părinte ce le iese întru întâmpinare, ținând în mâini un sfânt potir euharistie, din foișorul de lemn al unui altar de vară - imagine posibilă a lucrării Părintelui de la Mănăstirea Sâmbăta. În marginea din dreapta vedem un împărat creștin călare pe un cal, care seamănă cu sfântul Ștefan cel Mare al Moldovei, privind spre profilul unui cardinal sau franciscan, din colțul din dreapta jos, sau al papei care l-a numit „atletul lui Hristos.” Vizavi de clădirea și biblioteca sfinților Părinți observăm „zidul plângerii”, în fața căruia cinci credincioși se roagă cu capetele aplecate. Deasupra zidului se înalță o monumentală biserică ortodoxă în stil rusesc, cu trei turle și cu două cruci cu trei brațe, în zarea cărora este schițat profilul unui sfânt, poate al sfântului Serafim de Sarov. În spatele zidului plângerii vedem sediul Națiunilor Unite cu celebrul monument inspirat din cuvintele irenice și eshatologice de la Isaia 2,4: „Să prefacem săbiile în fiare de plug”. În stânga zidului plângerii îl vedem pe Michelangelo sculptând Pieta, iar puțin mai sus pe Leonardo Da Vinci pictând Cina cea de Taină, iar deasupra, binecuvintează „urbi et orbi”, un personaj care seamănă a fi un pontif roman, din fața profilului catedralei Notre-Dame din Paris. În colțul din stânga sus se află un chip feminin modern și indefinibil, probabil imaginea Babilonului din Apocalipsă.

Acest desen al Părintelui Arsenie sub formă de triptic, demn de a fi pictat în viitoarea Catedrală Patriarhală a Mântuirii Neamului - adevărată sinteză grafică a teologiei istoriei - care pare a înmănunchea întâlnirea, în viitorul eshatologic, a Ortodoxiei cu Catolicismul sau a Răsăritului cu Apusul întru întâmpinarea Celui ce vine pe nori, nu este exclus să fi fost o alternativă sau o variantă la compoziția mesajului ecumenic și testamentar al Părintelui, de sub crucea Mântuitorului Hristos din scena „Biserica și lumea” de la biserica din Drăgănescu, unde, în cele din urmă, sfinția Sa a pictat Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și biserica

*Sfântul Petru din Roma, învăluite amândouă în lumina Aceluiași Duh Sfânt și Soare al dreptății.*²¹

Deci, iată concluzia proiectului Părintelui Arsenie insuflat de viziunile sale fără discernământ:

Sfinți și eretici, Sfântul Apostol Andrei și papa de la Roma, Români și Romano-Catolici, evrei, mahomedani și creștini, în jurul potirului euharistic, lângă zidul plângerii și sediul Națiunilor Unite, ca într-o apoteoză a noii ordini mondiale. Dar ce este mai grav: aduce asupra acestora, ca un acoperământ „*Scrierile Sfinților Părinți*”, ca și cum la aceasta ne-ar îndemna chiar ei. Acest tablou testamentar al Părintelui Arsenie Boca, concluzia învățăturilor sfinției sale, este parcă o icoană ce caracterizează foarte sugestiv modul de a se exprima al lui: citează din Sfinții Părinți, combate la arătare cu numele pe eretici și pe păgâni, sădind în noi încrederea că este un mare apărător al dreptei credințe, dar când vrea să ne învețe Ortodoxia ne predă tocmai învățăturile lor rătăcite ca fiind bune, ducându-ne, prin derută, spre o mai mare rătăcire.

Dar nu numai în pictură se exprimă așa de ambiguu Părintele Arsenie Boca în legătură cu ereticii, ci chiar și în scris, în celebrele sale cărți eretice numite *Cărarea Împărăției* și *Cuvinte vii*, monumente de ignoranță dogmatică, „filozofie” păgână și falsă intelectualitate:

3. NOE ȘI IISUS CA PRETEXT PENTRU STRĂMBA TEORIE ECUMENISTĂ A RAMIFICAȚIILOR

Redăm un cuvânt în acest sens, comentariu la o nelămurire a Părintelui Mihai-Andrei Aldea în legătură cu Părintele Arsenie Boca și... Ortodoxia.

Nelămuririle Părintelui Mihai-Andrei Aldea se află aici:

<http://poruncaubirii.agaton.ro/articol/1104/1%C4%83muriri-asupra-controverselor-legate-de-p%C4%83rintele-arsenie-boca>

Lămuririle în legătură cu nelămuririle sfinției sale se află aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/p-nelamuriri-ale-parintelui-mihai-andrei-aldea-in-legatura-cu-parintele-arsenie-boca-si-ortodoxia/>

De acolo cităm:

Primul lucru: era Părintele Arsenie Boca un om care pune pe picior de egalitate Biserica lui Hristos cu feluritele confesiuni sau grupări creștine? Nu.

[Nu, doar în concepția idealistă a Părintelui Mihai-Andrei Aldea și a altor nelămuriți în privința Părintelui Arsenie Boca și a Ortodoxiei. Da, în realitate, după cum vom vedea mai jos, chiar prin cuvintele și picturile Părintelui Arsenie Boca, puse în lumina Sfinților Părinți – n.n.]

În Cărarea Împărăției (p. 14, 16-17 ș.cl.) și în Cuvinte vii (p. 116), ca să luăm ceea ce este consemnare directă, Părintele Arsenie Boca arată că este o singură Biserică a lui Dumnezeu. Că aceasta nu este unde este Papa, nu este unde sunt adunările sectare, ci acolo unde sunt cu adevărat, neschimbate, Învățătura Apostolică, Sfânta Împărtășanie și Sfânta Cruce. Delimitarea între Biserica lui Hristos și toate celelalte grupări (catolice sau protestante) se face politicos dar clar.

{Haideți să analizăm acum chiar acele texte propuse de Părintele Mihai-Andrei Aldea ca mărturisire de credință antiecumenistă a Părintelui Arsenie Boca.

După cum vom vedea chiar credea că nu ne putem mântui decât printr-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, iar aceasta este chiar credința Ortodoxă. Făcea o descriere a Sfintei Biserici distingând-o de secte prin niște caracteristici specifice. Problema sfinției sale, însă, era că și prin pictură, și prin scris, considera și propovăduia public că Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică nu este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, ci că este com-

²¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 90-91.

pusă din mai multe ramuri, una la apus (Roma, Vatican, San Pietro) și alta la răsărit (Constantinopol, Sfânta Sofia). Dar aceasta nu mai este credința Ortodoxă, ci chiar ecumenismul de tip „Teoria ramificațiilor”. Așadar, Părintele Arsenie Boca era ecumenist sadea, cu mască Ortodoxă, crezând și propovăduind teoria ramificațiilor, iar caracteristicile specifice Ortodoxiei le extindea și la cei din eresul numit romano-catolicism, dar mai ales la cei din uniaticism (de care este atât de legat prin tată - posibil și prin botez - dar mai ales prin învățătura și întreaga sa viață) considerând și sacramentele lor ca taine valabile și credința lor aproape fără de greșeală.

Redăm acum textele Părintelui Arsenie Boca citate de Părintele Aldea, rugându-vă să nu vă pripiți entuziasmați de descrierea Bisericii, ce pare Ortodoxă, deoarece aceste texte se completează și cu pictura, și cu celelalte texte ale Părintelui Arsenie Boca, și cu mărturiile ucenicilor, în care observăm cu stupoare că extinde descrierea de mai jos și la romano-catolicism. Textele care întregesc tabloul credinței reale ale Părintelui Arsenie Boca în ecumenism, le vom reda la o notă de mai jos.

NOE ȘI IISUS

Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaiile potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaiile pierzării.

Deosebirea e că aceea a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra, pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învălmășiiți de puhoai. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

*Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părintești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh, din amarâta viață la viața cerească. Aceștia, care nu vor să scape în corabia cârmuită de Iisus Hristos - Cel cu cruce - sunt fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască. De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii și să cadă sub osândă toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea. Astfel, după trecere de vreme, îngăduind Dumnezeu, vrăjmașul mântuirii oamenilor s-a iscusit tot mai mult în rele: a scornit și el corăbii și cu ele dă târcoale peste apele potopului, ca să culeagă el pe cei ce-ntind mâinile să scape, dar scuipe Biserica. Pentru ei, pentru fiii pierzării, îngăduie Dumnezeu amăgirea nelegiuită a Satanei, care li s-a făcut până acum în peste 800 de hristoși mincinoși, care de fapt sunt diavoli. Căci până acum nelegiuitul a scornit peste 800 secte, luntri sau biserici mincinoase, în care pe mulți îi ia de minte și-i duce cu el. **Înșelăciunea e ușor de prins: corăbierul vrăjmaș și hristoșii mincinoși nu au crucea pe catarg, iar înlăuntru nu au cele șapte Taine. Înșelăciunea e și mai vădită, intrucât oricare din hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Tatălui; dovadă că nu-și lasă ucenicii să zică "Tatăl nostru", deși scrie: "Așa să vă rugați". Prin urmare hristoșii mincinoși își scot ucenicii dintre fiii Tatălui și-i fac fiii pierzării. Aceștia sunt cei nesiguri în adevăr, dar siguri în înșelăciune. Apoi, oricare dintre hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Sfintei Fecioare, dovadă că-și învață ucenicii să zică rău de Maica Domnului; și în sfârșit să ne gândim la întrebarea Apostolului Pavel: "Oare s-a împărțit Hristos?"***

[Din descrierea Părintelui Arsenie Boca oricine poate înțelege că cel puțin romano-catolicismul, uniaticismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, consideră că au 7 Sfinte Sacramente (Taine) sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele, și ele spun *Tatăl nostru*, și ei vorbesc de bine pe Maica Domnului. – n.n.]

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii, se va lămuri la vreme. Aci, răspunzând celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți, e destul să le aducem aminte înșelăciunea în care au căzut iudeii, ucigașii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână, întrebându-i: Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?

DIN PĂCĂTOȘI, SFINȚI

Mântuirea e fapta milostivirii lui Dumnezeu, prin care ne scoate din păcat, dacă vrem și ostenim și noi. Dacă însă nu vrem, cu sila, nu ne mântuiește nimeni. Așa voiește Dumnezeu, ca darul mântuirii Sale să fie totdeodată și roadă cunoștinței, a voinței și a dragostei noastre. Dar Dumnezeu e așa de milostiv, că tot El ne ajută și să vrem și să lucrăm. Calea mântuirii sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserica văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică". Mântuitorul nostru a întemeiat și are numai o Biserică creștină, nu opt sute. Biserica aceasta, una, e sfântă pentru că Sfânt e întemeietorul și, ca atare, rămâne mereu sfântă, ba chiar sfințește pe păcătoși. Celelalte "biserici" - casele de adunare ale sectelor - nu sunt sfinte, pentru că sunt întemeiate de oameni robiți răzvrătirii și, ca atare, nici nu sfințesc pe nimeni. Biserica lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea

[Bun lucru, acum scoate arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul și... arse-nismul (care propovăduiește învățături date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, după cum vom vedea la finalul acestui studiu). Dar cum rămâne cu restul? – n.n.]

și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare.

[Ce cuvânt frumos! Am putea spune că acum, de abia, exclude în sfârșit romano-catolicismul și uniaticismul. Așa să fie oare? Din păcate, după cum vom vedea în alt text al sfinției sale, chiar dacă nu este de acord cu ideea că papa ar putea conduce Biserica, totuși romano-catolicismul (și implicit uniaticismul) îl vede ca o ramură, fără de care nu este deplină Sfânta Biserică. Fiindcă și romano-catolicismul se consideră că respectă cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, la care a mai adăugat însă încă 14, considerate și ele a fi pe temelia primelor 7. Chiar în textul de mai sus, Părintele Arsenie Boca cu multă grijă își exprimă credința eretică a ramificațiilor, pentru a fi cât mai mult disimulată. El spune: *Biserica lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea* arătând prin aceasta că toate confesiunile care susțin că stau pe temelia celor șapte soboare a toată lumea fac parte din Biserica sobornicească și imediat adaugă *și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare.* Arătând sfinția sa că nu este de acord că Biserica lui Hristos este condusă de papă, ci de Hristos Însuși, dar nici nu exclude romano-catolicismul a face parte din Sfânta Biserică. Dacă ar fi fost un cuvânt scris de un Ortodox, acesta ar fi adăugat pentru limpezime: *Cei ce cred că vreun înlocuitor conduce Biserica lui Hristos, sunt în afară de corabia mântuirii.* Ar putea fi un cuvânt neclar (Sfinții Părinți niciodată nu lasă ceva exprimat îndoielnic), dar să spunem că este încă o scăpare a Părintele Arsenie Boca care și așa se exprima întotdeauna duplicitar, îndoielnic, pentru a putea fi interpretat și așa, și așa, pentru a avea ca adepți și dintre ecumeniști, și dintre zeloți. Dar, din păcate, după cum vom vedea mai jos, chiar sfinția sa precizează și mărturisește credința sfinției sale în teoria ramificațiilor, și anume că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici, fără de care Ea nu este deplină. Tot sfinția sa declară catolicismul o credință aproape fără de greșeală:

Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșeală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)²²*

Din textul de mai sus, deducem că greșeala lui (atenție, nu o numește erezie, cum este în realitate, care exclude de la apartenența Sfintei Biserici) ar fi înlocuirea lui Hristos de către papă. – n.n.]

²² Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

Biserica, în care ne mântuim, e apostolească, adică își are slujitorii urmând, ca dar, prin punerea mâinilor, unii de la alții în șir neîntrerupt, suind până la Apostoli și prin ei până la Iisus Hristos. Toate celelalte "biserici" ivite după aceea, prin chiar aceasta sunt alătura de cale, deci alătura de mântuire.

[Aici exclude pe protestanți, dar nu pe ceilalți, care declară și ei că au succesiune apostolică, desigur, noi știm cu toții că după Sfinții Părinți, prin ruperea prin erezie de Sfânta Biserică Ortodoxă au pierdut harul, și punerea mâinilor este doar un obicei omenesc, care nu poate transmite ceea ce nu mai are (harul), deci nu mai este o succesiune apostolică a harului, ci doar o succesiune a punerii mâinilor, un fel de hei-rup religios – n.n.]

Prin urmare, cei ce stăm sub semnul crucii, câtă vreme petrecem în cortul pământesc, urmăm calea mântuirii în obștea Bisericii văzute sau luptătoare. "Pe ea nu o înnegrește rugina rătății, produsă de împrejurările pământești. Ea rămâne nemicșorată și neștirbită, deoarece, cu toate că e arsă din vreme în vreme în cuptorul prigoanelor și încercată de furtunile neconținute ale ereziilor, ea nu suferă sub povara încercărilor nici o slăbire în învățatura sau viața, în credința sau rânduială ei. De aceea ea întărește prin har înțelegerea celor ce cugetă la ea cu evlavie. Ea cheamă pe de o parte pe necredincioși, dăruindu-le lumina cunoștinței adevărate; pe de alta păstorește cu iubire pe cei ce contemplă tainele ei, păzind nepătimaș și fără betesug ochiul înțelegerii lor. Iar pe cei ce-au pățimit vreo clătinare îi cheamă din nou și, prin cuvânt de îndemn, le reface înțelegerea bolnavă."²³ Iar după dezlegarea noastră din cele pământești, dacă am luptat lupta cea bună pe pământ, venim în obștea Bisericii biruitoare din ceruri, - desăvârșirea neavând hotar.

Biserica de pe pământ se numește luptătoare, pentru că aci, sub povățuirea ei, inșii din obște au de purtat o întreită luptă, care ține o viață întreagă: lupta cu ei înșiși, cu patimile contra firii, după trup și după duh; o luptă cu "lumea" indiferentă și necredincioasă; și lupta împotriva uneltirilor vicleanului. Preoția Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos.

[Frumos spus, dar de ce Părintele nostru drag, nu ai urmat acest exemplu, ci nu ai respectat preoția Bisericii și te-ai rupt de obște și din duhul dragostei lui Hristos? Ai răzlețit în părerea de sine și iată că lucrarea ta se continuă după moarte, din izolarea și neascultarea ta făcându-se o mare dezbinare la Prislop, o mare răzlețire a sărmanilor tăi adepți, pe temeiul nu a celor 7 Soboare a toată lumea, ci pe temeiul învățăturilor sfinției sale, date anatema de Ele – n.n.]

Iar Biserica din Ceruri se numește biruitoare, fiindcă e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului. Unii s-au învrednicit încă de aici să petreacă nevăzut cu sfinții, să fie cercetați de Maica Domnului și de Puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. E cunoscută întoarcerea lui Pavel pe drumul Damascului și răpirea lui în Rai.

[Să nu trecem dragilor cu vederea acest mic cuvânt, ce pare Ortodox. Când sfinția sa spune că Biserica din Ceruri biruitoare e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului . și dacă îi consideră pe Francisc de Assisi și pe Ulfila arianul Sfinți, pictându-i public (și chiar având un text despre Francisc de Assisi, în care îl numește Sfânt), ne arată prin aceasta colții credinței sfinției sale: și arienii și cei din romano-catolicism (latini, cum îi numesc Sfinții Părinți) se pot mântui, pot deveni Sfinți. Deci, fără îndoială, pentru sfinția sa Una, Sfântă, Sobornicească Biserică este formată și din arieni, și din latini, și din uniți. Dar aceasta nu este Ortodoxia, ci chiar credința strâmbă a ecumenismului de tip arsenist. – n.n.]

²³ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, Întrebarea 63 în Filocalia, Sibiu, 1948, ed. I, vol.3, p. 364.

Calea mântuirii, prin urmare, ne desprinde de pământ spre Cer, ca pe unii ce știm că de la Dumnezeu am ieșit și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem și lăsăm lumea.

Fericit cine se-ntoarce...²⁴

Unde e Biserica ?

Zic unii: „Unde-s doi sau trei, adunați în numele Meu...”

Zic alții: „Încuie-te în cămara ta și te roagă în ascuns...”

Și iarăși alții: „Biserică sunt eu «Templu al Duhului Sfânt».”

Iar alții zic: „Unde e Papa, acolo e Biserica”.

Vechiul Testament - Sfânta Sfintelor cuprindea:

1) Tablele Legii; 2) Mana din pustie, și 3) Toiagul lui Aaron.

Noul Testament - Sfântul Altar:

1) Sfânta Evanghelie; 2) Sfânta împărtășanie, și 3) Sfânta Cruce. Unde sunt acestea acolo e Biserica. Acolo e și Pâinea Vieții de care voia să le vorbească mulțimilor, - dar n-a avut la cine.²⁵

Un cuvânt neclar, ori nu mai există Biserica, fiindcă au fost ascunse cele din Vechiul Testament, ori din Biserică fac parte și cel puțin romano-catolicismul, uniaticismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie, Pâinea Vieții sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele.

Dar Mântuitorul ca să ne ferească de vorbirea duplicitară a ecumeniștilor (din care, iată, fruntea lor este propusă la canonizare) ne spune foarte clar că a avut și are în continuare doar o turmă mică (a Ortodocșilor ce lucrează pocăința), și o va avea până la sfârșitul lumii, cărora să le vorbească despre Pâinea Vieții, să le-o și dea spre hrană în chip înțelegător, cu condiția de care ei înșiși au nevoie: să își schimbe mintea după adevărata Învățătură Creștină, care cuprinde fără abatere toate poruncile, dogmele, teologia și iconomia așa cum o le predă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit.

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

Mat 28:20 Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

Oare așa de ambiguu, ca Părintele Arsenie Boca, ne învață pe noi Sfânta Biserică Ortodoxă în legătură cu ereticii? Nicidecum.

Iată ce ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă despre teoria ramificațiilor:

ISPITA CREȘTINILOR CU ADEVĂRAT ORTODOCȘI

(Din veacul de acum)

În Pateric scrie că sfinții Părinți ai Schitului au profețit despre neamul cel de pe urmă. A întrebat unul: Ce lucrăm noi? Și răspunzând unul dintre dânșii, Marele Avă Ishiron a zis: noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși întrebând a zis: cei de după noi ce vor face oare? Și a zis: vor face numai pe jumătate din cât am lucrat noi. Dar cei de după dânșii ce vor face? Și a zis: neamul acela nu va putea face nimic; ci le va veni ispiă și cei care se vor afla încercați în vremea aceea vor fi mai mari decât noi și decât părinții noștri.

Ce ispită înfricoșătoare va fi oare, să se arate lămurii cu toate că nu vor avea nici o lucrare și vor fi mai mari decât pustnicii cei mai minunați?

Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit, mai grozav acum, cu apropierea venirii lui Antihrist încât amenință să-i piardă pe cei aleși.

Și nu-i atât de periculoasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la atei, de la cei cu grija numai la cele pământești sau de la cei destrăbălați cari nu pot ușor să vatăme pe

²⁴ **Ieromonah Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 14-18.

²⁵ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 116.

creștini. Pericolul vine de la frații cei mincinoși, cari sunt dușmani ascunși cu atât mai periculoși, cu cât cred că ei sunt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpânitorului acestei lumi.

Predica lor e ca o hrană prielnică care a început să se strice și în loc să hrănească otrăvește pe cei cari o mănâncă. Ei aduc tulburare în rândul creștinilor. Aceștia sunt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profețit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi. "Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela." (Matei cap. 5)

Vorbesc și frații mincinoși de sfânta și prea dulce ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cât de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor. Cât e de ușor să fie atrași de ideile lor cele "filosofice" și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adânc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește "om" (tradusă din grecește).

De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși Diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se prefăce în chipul faptei bune. După cum și Sf. Apostol zice că însuși Diavolul se închipuie un Înger luminat. Neghină numește Sf. Vasile cel Mare pe ereticii cari strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind nevătămați, să facă vătămare. (Din Catehismul Sf. Chiril Patriarhul Ierusalimului pag. 121)²⁶

Despre viața cuviosului părintele nostru Serghie și despre multe minuni ale lui, se află tipărită carte în împărăteasca cetate, Moscova, în care între alte minuni ale sfântului se afla și aceasta: "După sinodul cel din Florența, unde mulțime de dreptcredincioși, arhierii și preoți care n-au vrut să se unească cu rătăcirea lati-nească, s-au fost pierdut cu felurite chinuri de către latini. Un Presbiter din părțile Rusiei celei mari, care mersese la soborul acela, cu Isidor mitropolitul Kievului, cel ce a căzut mai pe urmă din dreapta credință și era numele Presbiterului Simeon - a răbdat multe necazuri și munci în temniță și în obezi, pentru buna credință, de la mitropolitul Isidor lepădatul. Apoi, scăpînd din lanțuri, s-a sfătuit cu Toma solul Tferschei și au fugit din cetatea latinească în țara lor. Fiind în mîhnire mare și în nepricepere pe cale pentru nelesnicioasa trecere și culcîndu-se puțin să se odihnească, a adormit și a văzut un stareț cinstit stînd lîngă el, apucîndu-l de mîna dreaptă și zicîndu-i: "Oare te-ai binecuvîntat de Marcu Eugenicul episcopul Efesului cel ce a urmat pașilor apostolești?" Iar el a răspuns: "Am văzut Doamne pe minunatul și tarele bărbat acela și m-am bine-cuvîntat de dînsul". Apoi starețul a zis: "Binecuvîntat este de Dumnezeu omul acela, că din deșertul sobor latinesc nimenea nu l-a învins pe el, nici cu averile, nici cu îmbunările, nici cu îngrozirile chinurilor. Deci, tu învățătura și descoperirea aceea ce ai auzit-o de la fericitul Marcu s-o propovăduiești oriunde vei merge, la toți dreptii cei ce țin așezămintele sfinților apostoli și poruncile sfinților părinți de la cele șapte sinoade, și cel ce are înțelegere adevărată, să nu se amăgească. Iar pentru lungimea și greutatea drumului să nu vă întristați, căci eu sînt nedepărtat de voi și vă voi trece fără de grijă. Acestea și mai multe dacă i-a zis cinstitul acela stareț, l-a întrebat Presbiterul: "Doamne, spune-mi cine ești tu, că mi se pare că ești trimis de Dumnezeu să ne scoți pe noi deznădăjduiții din pămîntul acesta străin?" Răspuns-a cel ce se arătase: "Eu sînt Serghie, pe care oarecînd m-ai chemat, rugîndu-te în rugăciunea ta, și te-ai fîgăduit să vii în mănăstirea mea. După vedenia aceasta, deșteptîndu-se preotul, s-a bucurat și a spus împreună călătorului său (Toma), cele ce a văzut și a auzit. Și au mers amîndoi, veselindu-se în calea lor, și au ajuns degrab prin dumnezeiescul aco-perămînt și cu rugăciunile apărătorului său cuviosului Serghie, sănătoși și fără de bîntuială în părțile Rusiei.

²⁶ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), Din Ierihon catre Sion - Trecerea de la pamant la cer, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 393

Ajutorul și arătarea sfântului povestind, au propovăduit cele auzite de la dînsul, descriind pe larg toate cele ce s-au făcut la soborul din Florența.

Aceasta s-a pomenit aici pentru necuviința vremii de acum, întru care sfînta și dreapta credință este hulită și prigonită prea mult de latini. Ca să vadă fiii Bisericii Răsăritului că stîlpul lor, cuviosul părintele nostru Serghie, și după preaslăvirea sa, a arătat că este nedrept soborul Florenței. Credința noastră (după Apostolul) constă nu în biruitoarele cuvinte ale înțelepciunii omenești și în arătarea Duhului și a puterii, și nu în înțelepciunea și măiestria omenească, ci în puterea lui Dumnezeu.²⁷

Iată ce spunea Sfântul Ierarh Marcu al Efesului:

Ajungă însă câte despre dînșii Sfântul Marcu al Efesului (în adunarea 25 cea în Florența) de față a zis așa: Noi pentru nimic alta ne-am dezbinat de latini, decât pentru că sunt, nu numai shismatici, ci și eretici, pentru aceasta nici se cuvine măcar a ne uni cu dînșii.²⁸

Acestea fiind în acest chip, o! cum aș putea să povestesc fără lacrimi cele de aici înainte! Atunci a venit asupra Bisericii noastre a Răsăritului ca un nor plin de grindină, ce avea să facă multe rele, adică catolicismul. Fiindcă diavolul, începătorul de răutăți, după multe războaie pe care le-a ridicat împotriva turmei lui Hristos, a pornit și războiul acesta mai de pe urmă - adică schimbarea Simbolului Credinței - și a răzvrătit pe cea mai de frunte din Bisericile lumii, adică Roma cea veche. Pentru aceasta toate Bisericile lumii plîng și se tînguiesc, căci s-au dezlipit de sora lor, Biserica Romei. Plîng împreună cu aceștia și îngerii, păzitorii Bisericii. Deci, a fost pentru dînsa mare plîngere în Roma, precum zice Scriptura, iar dușmanul cel de obște se bucură și se veselește pentru răzlețirea și despărțirea creștinilor.

Dogma aceasta a apusenilor învață și alte multe socoteli, rău slăvitoare și străine de adevăr, dar mai ales aceasta este cea mai rea. Zic ei că Duhul Sfînt purcede nu numai din Tatăl, ci și din Fiul, iar la Sfînta Liturghie cîntă: "Și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, Care din amîndoi purcede". Dar și Simbolul Credinței, după cum s-a spus mai sus, stricîndu-l ei zic: "Și întru Duhul Sfînt, Care de la Tatăl și de la Fiul purcede". Deci dogma aceasta, ca să nu spun mai multe, căci nici nu este vreme acum a le aduce pe toate în discuție, dogma aceasta rea s-a început demult și a cuprins Roma cea veche, dar a venit și peste noi nu de mult timp, adică în timpul împărăției lui Mihail al VIII-lea Paleologul (1259-1282), ce se numea și Azimitul, care cu totul a tiranizat Biserica mult timp.

Însă n-au lipsit nici ostașii lui Hristos, care se nevoiau pentru adevăr. Căci dogmei acesteia răuslăvitoare i-au dat război prin cuvinte și alți părinți și cuvîntători de Dumnezeu, avînd păstor și dascăl pe Iosif. Aceștia au stat ca niște stîlpi neclintiți ai credinței cît a fost cu putință lor, au intrat în Biserica lui Hristos și pînă la moarte s-au dat pe dînșii prigonitorilor și cugețătorilor de cele latinești. Ei s-au arătat păzitori cu dinadînsul ai dumnezeieștilor dogme; iar dintre cei mulți era și marele Meletie, după cuvîntul ce-l vom arăta. Locuind el, precum am zis, în peștera marelui Axentie și fiindcă a văzut latinitatea întinzîndu-se și, mai mult, luptînd împotriva adevărului, s-a hotărît să nu caute numai al său folos. De aceea, a lăsat liniștea și umbra prin toată Bitinia, întărind pe creștini întru dreapta credință, poruncind să se păzească și să se îndepărteze cu toată sîrguința lor de dogma aceea răzvrătitoare, că așa numea el latinizarea. [...]

Cînd împăratul Mihail Azimitul a mărturisit pe față, în Biserica cea mare, dogmele latinilor și căuta să unească Biserica Răsăritului cu cea de Apus, iar patriarhul ortodox, care era atunci, a fost izgonit din scaun și a venit alt patriarh, anume Ioan Vecos, care apăra minciuna, și nu adevărul, toți dreptslăvitorii rău pătimeau și erau chinuiți cu multe feluri de pedepse. Atunci, Sfîntul Meletie, sfătuindu-se despre acestea cu dumnezeiescul Galaction, s-a dus împreună cu dînsul la Constantinopol. Galaction era ieromonah și pustnicise împreună cu cuviosul în muntele Galisiului, fiind procopsit în cuvînt, desăvîrșit în fapta cea bună și vrednic de

²⁷ <http://www.vietile-sfantilor.ro/vieti/septembrie/09-25-cv_serghie_din_radonej.html>, duminică, 14 februarie 2016.

²⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 62-66.

cinste în amîndouă, nu numai la cei ce-l vedeau, ci și la cei ce s-au întîmplat să-l asculte pe dînsul.

Mergînd ei amîndoi la Constantinopol, au venit înaintea împăratului Mihail, cugetătorul la cele latinești, și au mărturisit cu îndrăzneală că ei sînt apărători ai credinței creștine și că nu se împărtășesc cu eresul latinilor, care și mai înainte s-a vădit și a fost risipit de dumnezeieștii părinți. Apoi ziceau vitejii, că soboarele cele din toată lumea au statornicit în Simbolul Credinței, că Duhul Sfînt purcede numai din Tatăl și afurisesc pe toți aceia care vor îndrăzni a face adăugire sau cea mai mică scădere dintr-însul. Deci, pentru ce tu, o! împărate ai trecut cu vederea cuvintele lui Hristos din Sfînta Evanghelie, precum și pe ale ucenicilor Lui? Pe lîngă aceștia și mărturiile dumnezeieștilor părinți și sfintelor canoane ale soborniceștii Biserici și pe tine însuși te-ai dat rătăcirii? Apoi ne silești și pe noi să-ți urmăm în această rătăcire și să lepădăm apostolicele predanii. Este cu neputință a se face aceasta, nu te apuca să strici cele neclintite, căci mai lesne ne vei scoate sufletele din trupuri, decît să ne abatem de la dreapta noastră credință și de la rîvna ce-o avem pentru dînsa.

Această îndrăzneală a cuvioșilor socotind-o împăratul ca ocară, a închis în temniță pe bunii părinți, dîndu-le și o pătîmire mai grea, pe care au răbdat-o cu bucurie acei ostași ai lui Hristos. După puține zile, împăratul a poruncit să-i scoată din temniță și să-i aducă iarăși înaintea lui, nădăjduind că după acea rea pătîmire îi va afla mai slăbănogi. Dar sfinții s-au ascuțit prin fierbințeala credinței și s-au făcut mult mai tăietori împotriva relei credințe. Atunci și mai multă îndrăzneală arătînd decît mai înainte, au aprins mînia împăratului. Pentru aceea, a poruncit să-i surghiunească în Schir, care este un ostrov supus mitropolitului atenienilor. Apoi, din Schir, dumnezeiescul Meletie a fost trimis la Roma, ca să vorbească despre credință cu înțelepții Papei. Acolo l-au închis în temniță și l-au ținut legat șapte ani. După aceea a fost adus iarăși în Schir, din porunca împăratului, și închis în temniță, împreună cu bunul Galaction.

Multe și înfricoșate cu adevărat sînt relele pe care le are surghiunul. Iar dacă și locuitorii locului în care este surghiunit cineva, sînt răi, mult mai mult crește reaua pătîmire a surghiunului celor ce pătînesc. Temnița în care erau închiși sfinții era cumplită și întunecată și, ca să zic cuvintele Scripturii, asemenea cu umbra morții. Foamea ce o pătîneau într-însa cuvioșii era îndelungată, căci în chipul acesta hotărîse stăpînitorul Schirului să-i omoare. Dar buna pereche și mai ales bunul Meletie și-a adus aminte de călătoria cea veche și obișnuită a postirii de multe zile și de munca cea tiranicească, cînd de a sa bună voie și-a făcut scară către Dumnezeu. Deci a petrecut, după obicei, 40 zile fără hrană. Acest lucru atît de mult l-a înspăimîntat pe temnicer, după ce a aflat, căci a zis către femeia sa, ceea ce a zis Manole de demult: "Am pierit, o! femeie, avînd război cu Dumnezeu, căci legații aceștia au atîta faptă bună, încît se arată că nu sînt oameni, ci mai presus de om. După aceea i-a povestit ei postul lor cel îndelungat, rugăciunile cele dese și privegherile de toată noaptea. Prin acestea a adus în mare spaimă pe femeia sa. Căci ea, auzind acestea, a alergat dimineața la sfinți, împreună cu fiica sa cea una născută și, căzînd la picioarele lor, au luat binecuvîntare de la dînșii.

Sfinții, aflîndu-se în niște pătîmiri ca acestea, se bucurau și-l slăveau pe Dumnezeu în fiecare ceas. Dar împăratul punea multă sîrguință ca să risipească creștinătatea, să răspîndească și să înrădăcineze latinitatea. De aceea pe toți îi atrăgea către sine, pe unii cu înfricoșări și cu pedepse, pe alții cu daruri, iar pe alții cu cinste și cu vrednicii. Pe scurt, cu toate acelea cîte știu a înșela dreptatea și adevărul, fiindcă mulți erau cei care se făcuseră prietenii acelei credințe și au primit latinitatea. Iar pe toți credincioșii, pe care nu putea să-i atragă de partea sa, îi surghiunea, le răpea averile și îi omora. De aceea, cu aceste felurite ueltiri tiranice, izgonea pe cei care nu-i afla împreună cu împăratul în latinitate, încît socotea că i-a biruit acum pe toți.

Fiind el odată în palatele cele împărătești și vorbind cu boierii, i-a venit să rîdă și să zică așa: "Cum mi se pare mie, mare liniște are Biserica acum. Pentru aceasta se cade să-mi mulțumească patriarhul, căci acum nu se află nimeni care să tulbure lumea". La aceste cuvinte ale împăratului, unii din cei ce erau de față grăiau cuvinte după plăcerea împăratului, iar unul

din aceia a zis: "Dar surghiuniții care se află în Schir socotesc că sînt mai pricepuți și mai cunoscători decît toți și pentru aceasta se împotrivesc împărăției tale". Împăratul, întrebîndu-i care sînt aceștia, boierul a răspuns: "Meletie și Galaction Galisioteanul". Cuvîntul acesta a rănit inima împăratului, pentru că bărbații aceia erau cuminți și vestiți pentru fapta lor cea bună.

Îndată a pregătit o corabie și a trimis o scrisoare împără-tească, dar sfinții erau duși în Bizanț și au fost închiși în temnița ce se numea a Numerilor, în care au petrecut multe zile. Împăratul, prefăcîndu-se în această vreme că se îndeletnicea cu alte afaceri, nu a îngrijit de nici un lucru bisericesc și, prin urmare, nici pentru pricina sfinților. Arhieriei și mai ales patriarhul - o! îndelungată răbdare a lui Dumnezeu - pîrau și cleveveau necurmat pe cei doi sfinți la împărat, sîrguindu-se în tot chipul ca să-i plece și să-i aibă la un cuget cu dînșii, în latinitate, ori să nu-i mai vadă în viață. Căci cel ce lucrează cele rele, urăsc lumina. Scofîndu-i din temniță pe viteji și aducîndu-i în față, au stat iarăși înaintea divanului împărătesc. Și, fiindcă au răspuns împăratului cu mai multă îndrăzneală decît înainte, li s-au dat mai întîi mai mari și mai grele pedepse. Îndată au fost bătuti cu toiege, multe ceasuri, pînă cînd trupurile acestora nu se deosebeau întru nimic de cele neînsuflețite și zăceau la pămînt abia suflînd, numai că nu erau moarte cu desăvîrșire. După ce au răsuflat și și-au venit puțin în fire cei cu suflet răbdător, iarăși au fost torturați. Apoi Sfințitul Galaction a fost trimis în temniță, iar pe Meletie, cugetătorul celor cerești, l-au spînzurat cu o funie de un copac înalt și, o! minune, îndată a înfrunzit pomul acela, care mai înainte era uscat și s-a împodobit cu frunze.

Minunea aceasta a înduplecat pe împăratul să-și schimbe gîndul și apoi, prin mijlocirea altor oameni, vorbea cu Cuviosul și-l ruga să primească latinitatea. Dar sfîntul, defăimînd rugămîntea împăratului și toate muncile și necinstea, era ca un vultur în nori, după cum se spune în Pilde, neprins și nebiruit de toate meșteșugurile și măiestriile oamenilor. Pentru aceasta, nedumerindu-se împăratul și neștiind ce să mai facă, fiindcă n-a putut să biruiască gîndul sfinților, se străduia să biruiască trupurile lor cu chinurile. După aceea, sfințitului Galaction, cu mari și aspre dureri, i-au scos ochii, iar Sfîntului Meletie i-au tăiat limba sfîntă, ca să nu mai slujească lui Dumnezeu Sfînta Liturghie, iar limba să nu mai îndrăznească a teologhisi despre Preasfînta Treime. Însă amîndouă aceste fapte au ieșit împotriva și nu după cum voia împăratul, căci dumnezeiescul Meletie - aceasta o știu toți - a grăit limpede chiar după ce i s-a tăiat limba, iar bunul Galaction a slujit Sfînta Jertfă cea fără de sînge, după ce s-a făcut împărat al grecilor dreptcredinciosul Andronic și a făcut să se răspîndească iarăși buna-credință.

Împăratul acesta a întărit îndată ortodoxia, fiindcă a socotit că nu este alt lucru mai bun decît acesta. Și nici de alt lucru nu s-a apucat, pînă ce n-a chemat pe patriarhul Iosif iarăși la scaunul său, adică păstorul cel adevărat, stîlpul cel nemișcat și turnul cel neclintit al credinței. Apoi el a izgonit din Biserică pe prigonitorul oilor lui Hristos cele cuvîntătoare, pe Ioan Vecos. După aceea a chemat cu mare cinste pe sfinții surghiuniți și închiși, adică tăria Bisericii, și a așezat la loc pe luminătorii cei preastăluciți. Mulți, arătîndu-se atunci mai străluciți decît pe vremea lui Mihail Azimitul, s-au suit pe scaunele lor și la dregătorii. Iar pe bunul Meletie nici împăratul cel iubitor de bună credință, nici boierii n-au putut să-l înduplece a lua preoția, căci se ferea de slava oamenilor ca de ceva foarte vătămător și se sîrguia să dobîndească numai ceea ce nu are nici schimbare, nici cădere. Iar cinstea de aici el o lepădă, ca una ce este vremelnică și pricinuitoare de împușinarea laudei și slavei celei adevărate.²⁹

Despre învățăturile hinduse, scientologice, ecumeniste, și despre cele împotriva sinodului al 7-lea ecumenic, pe care le regăsim atît în scris, dar mult mai pregnant și mai eficient vătămătoare în icoanele

²⁹ *Viețile Sfinților* apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 9 Februarie, pp.128-133.

pictate de preacuvioșia sa (în urma vedeniilor), la biserica din Drăgănescu, vom scrie în celelalte capitole, dacă ne ajută bunul Dumnezeu³⁰.

Este evident, că cel care are învățături date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (după cum vom vedea mai jos), nu poate să fie model de Ortodox, darămite model de Sfânt.

Dar nici dacă ar fi călcat legea lui Dumnezeu în lucruri mai mici decât dogmele nu poate fi numit Sfânt. Despre aceasta ne învață Sfântul Cuvios Teodor Studitul:

Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința

“Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămii tăcut și dezinteresat?”

“Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predaniste, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

*“Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învață ori ne silește să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfințit. **Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o.**”*

“Si chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)³¹

Observăm, așadar, că avem datoria de a arăta tuturor primejduirea Credinței de către mișcarea de la Prislop, chiar dacă suntem păcătoși, ca să ne împlinim datoria de Ortodocși și să avem astfel nădejde de mîntuire:

Se spunea despre avva Agathon, că s-au dus oarecari la dînsul, auzind că are dreaptă și mare socoteală. Vrînd aceștia să-l cerce de a sa mînie, i-au zis lui: „Tu ești Agathon, căci am auzit despre tine că ești curvar și mîndru”. Iar el a zis: „Ei bine, așa este”. Și i-au zis lui: „Tu ești Agathon bârfitorul și clevetitorul?” Iar el a zis: „Eu sunt”. Au zis iarăși: „Tu ești Agathon eretic?” Iar el a răspuns: “Eretic nu sunt”. Și l-au rugat pe el, zicînd: „Spune-ne nouă, pentru ce atâtea câte ți-am zis le-ai primit, iar cuvîntul acesta nu l-ai suferit?” Zis-a lor: „Cele dintâi asupra mea le iau, căci este spre folosul sufletului meu, dar cuvîntul acesta eretic es-te despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu”. Iar aceia auzind, s-au minunat de dreapta lui socoteală și s-au dus zidiți.³²

³⁰ Acolo vom vedea că de fapt și-a dedicat sieși o biserică, pictându-se ca Mîntuitorul și Sfinții Lui și dedicându-și un registru cu ziua morții lui, după cum spun ucenicii sfinției sale. Acolo a introdus și învățături hinduse, scientologice și uniate între imagini.

³¹ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/05/22/sfantul-teodor-studitul-despre-datoria-mirenilor-de-a-marturisi-credinta/>>, sâmbătă, 8 august 2015

³² Patericul..., Pentru Avva Agathon, 5.

Este evident că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt Ortodox dacă vorbește ambiguu și contradictoriu, ascunzându-se sub o mască Ortodoxă, dar neavând înțelegerea Ei, și dacă roadele sale în ucenici sunt credința cea eretică a ecumenismului („panerezia tuturor timpurilor”, cum o numea Părintele Profesor Dumitru Stăniloae³³), care oricât ar fi de vopsit, chiar și în frescă, la biserica Drăgănescu, tot cioară neagră este.

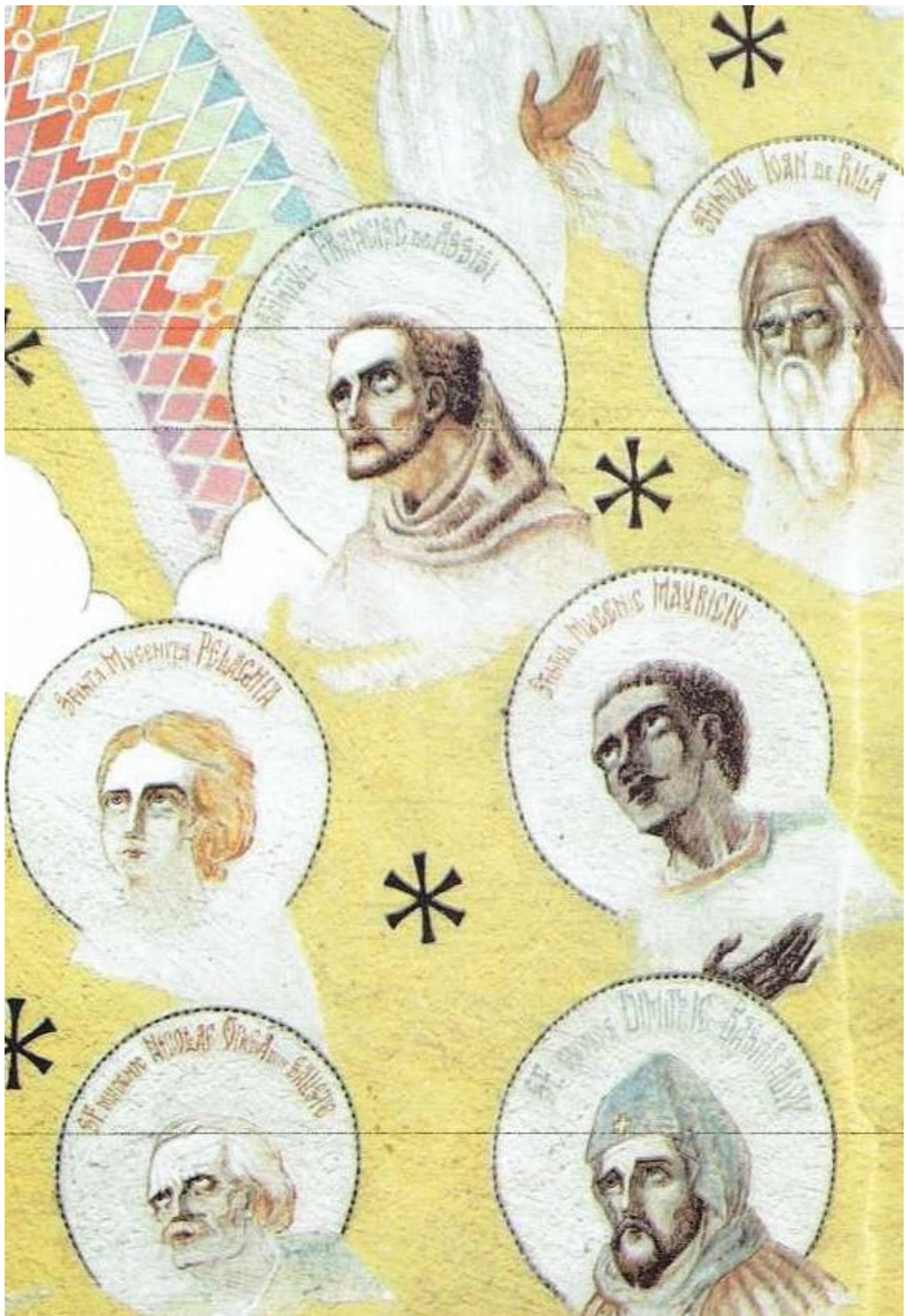
Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măricini și nici nu se culeg struguri din spini.

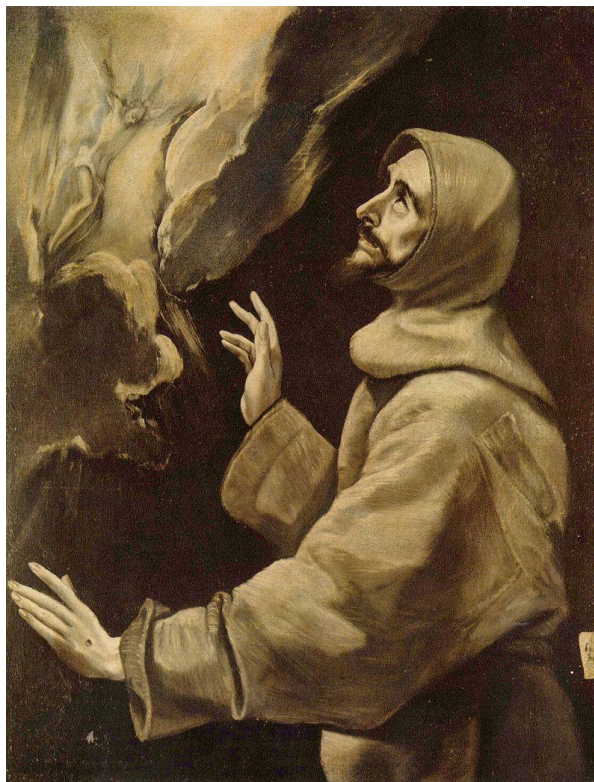
4. ERETICI PICTAȚI CA SFINȚI

A) FRANCISC DE ASSISI

Vă rog să observați și să comparați tabloul pictat de El Greco, ce surprinde diavoleasca arătare ce l-a pecetluit pe Francisc de Assisi cu hulitoarele stigmate ale lui antihrist. Din toți pe care i-a pictat Părintele Arsenie Boca singurul care seamănă cu originalul este Francisc de Assisi, de unde înțelegem că duhul care l-a înșelat pe el i s-a arătat în vedenie pictorului de la Drăgănescu. Chiar și privirea sa de mistică demonică i-a surprins-o în copia de la Drăgănescu. Nu înțelegem de ce, însă, a transpus aceeași privire hipnotizată, forțată și aflată în posesia extazului demonic și Sfinților Ortodocși, deci adevărați? Este vădit motivul: și sfinția sa avea astfel de vedenii și stări, de aceea le considera adevărata sfințenie, lucru de care au fost amăgiți și ucenicii săi:

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoși n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus

[un asemenea sus nu poate fi decât vama ereziilor de unde vin să ne ispitească arhiconii, teologii iadului –n.n.],

neauzit de cei mai mulți dintre noi.

În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare [după cum am văzut mai sus, puntea este prezentă, ca o propagandă a uniaticismului – n.n.],

a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.³⁴

Iată cum Părintele Petru Vamvulescu pune pe același plan al nefericirii Ortodocși și catolicii, dacă nu devin credincioși în arsenism, numit cărare cu adevărat Ortodoxă. De unde vedem că arsenismul este o credință trans și supra-confesională, care asigură mântuirea. Dar tocmai credința arsenică este contrazisă de sfinți, fiindcă susținerea că Francisc de Assisi ar fi Sfânt (sau că vreun eretic ar putea fi Sfânt, fără a se converti la Ortodoxie), și că romano-catolicismul (simbolizat esențial de basilica San Pietro, unde se aleg papii) ar putea fi Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în afara Căreia nu este mântuire, este căderea cea mai adâncă ce ne îndepărtează cu totul de la Sfinții Părinți și de la adevărata Ortodoxie, fiind miezul ereziei uniate. Să ne ferească bunul Dumnezeu a urma vreodată învățătura aceasta, chiar dacă ne este îmbiată de mult vestitul Părinte Arsenie Boca, sau de oricine altcineva!!!

Să vedem ce ne învață despre aceasta **Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, numit indirect „bârfitor afoși”, de Preacucernicul Părinte Petru Vamvulescu**, unul din cei mai entuziaști fani ai Părintelui Arsenie Boca, care de multe ori cade pradă nălucirilor imaginative, olfactive și vizuale din dorința de a dovedi, fără argumente reale, sfințenia inițiatorului mișcării de la Prislop-Drăgănescu, centrul existenței și misiunii sfinției sale:

Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfânt de către Biserica sobornicească, unul din cei mai aleși scriitori ascetici, a viețuit în chinovie, printre frați, iar după sfârșitul sfinților povățuitori și-a întemeiat propria sa mănăstire și a fost întâi stătător al ei. Sfântul Ioan Scărarul atenționează ca cei inclinați spre cugetare semeață și alte patimi sufletești nu trebuie nicicum să-și aleagă viața în pustnicie, ci să petreacă în mijlocul obștii și să se mântuiască prin lucrarea poruncilor (Cuvântul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvântul 27, cap. 13, 36): Căci orice fel

³⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

de viețuire, fie în pustie, fie în chinovie, atunci când este potrivit, atunci când este potrivit cu voia lui Dumnezeu, și are ca țel a plăcea lui Dumnezeu, este preafericit (88 de capete ale Preacuviosului Simeon Noul Teolog). Din zăvorârea de mai înainte de vreme odrăslește înșelarea drăcească, nu numai cea care bate la ochi, ci și cea care este nevăzută la arătare: a cugetului, a sufletului, fără de asemănare mai primejdioasă decât cea dintâi, ca una care se tămăduiește foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaște tămăduire. Acest rod al înșelării, care se întemeiază pe cugetarea semeață, este numit de către Sfinții Părinți "părere" (Ale Sfântului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci când nevoitorul primește păreri mincinoase despre lucrurile duhovnicești și despre sine, socotindu-le adevărate. Părerilor și vedenii-lor mincinoase le urmează întotdeauna, potrivit legăturii firești de simțire și de lucrare dintre minte și inima, simțiri amăgitoare, desfătătoare ale inimii: ele nu sunt altceva decât lucrarea unei patimi subțiri a dulceții și slavei deșarte. Cei molipsiți de către aceasta înșelare se fac propovăduitori ai unei învățături ascetice mincinoase, câteodată și ereziarhi, spre veșnica pierire a lor și a celor apropiați lor. Sfântul Isaac Sirul pomenește, în cel deal 55-lea Cuvânt, ca un oarecare Malpas a dus în pustnicie o viața foarte aspră de nevoitor, cu telul de a atinge o înalta stare duhovnicească, și a căzut în trufie și înșelare demonica vădita, făcându-se întemeietor și căpetenie a sectei evhaiților.

Ca pildă de carte ascetică scrisă în acea stare de înșelare numita "părere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numita "Urmarea lui Hristos". Ea răsuflă o patima subțire a dulceții și o cugetare semeață, care naște în oamenii orbiți și plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeiesc. Nefericiții și întunecații! Ei nu pricep, ca adulmecând dam-ful subțire al patimilor care trăiesc în ei, se îndulcesc de el, socotindu-l în orbirea lor, mireasma a harului! Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovnicească sunt în sta-re doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnicești trebuie să meargă pocăința și curățirea de patimi, ca desfătarea duhovnicească nu sta în puterea păcătosului, ca el trebuie să se cunoască pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, să o alunge, dacă aceasta va începe sa-i dea târcoale, să o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vădita și pierzătoare amăgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe și a patimii dulceții. În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonica Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola și alți nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la cea din Răsărit), recunoscuți de ei ca sfinți. "Atunci când Francisc a fost răpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Său Celui după fire, sau fiului după har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât această hulă, ce poate fi mai întristător decât aceasta amăgire!³⁵

Dar nu numai Părintele Petru Vamvulescu cade în această capcană a ignoranței și contrazicerii Sfinților Părinți, ci și alți ucenici, poate cei mai autorizați, ai Părintelui Arsenie Boca:

La stânga Domnului sau în dreapta picturii se află: sfântul apostol Petru, sfântul apostol Pavel, sfântul Macarie Egipteanul, acoperit de părul lung și alb, sfântul cuvios Teodor Studitul, sfântul Ieronim - talmăcitorul Vulgatei, sfântul Francisc de Assisi - mărturie a adevăratului ecumenism, în viziunea ortodoxă a Părintelui Arsenie -³⁶

Să vedem acum, cine era Francisc de Assisi, precursorul lui antihrist, ca singuri să ne dăm seama și să ne fie milă de faptul că a fost un biet înșelat, care și acum, prin pilda vieții lui rătăcite, amăgește pe atât de mulți:

Comparație între mistica lui Francisc de Assisi și cea a Sfântului Serafim de Sarov

În timpul rugăciunii, înaintea mea s-au ivit două lumini deosebite – într-una l-am recunoscut pe Creator, în cealaltă m-am văzut pe mine. (Francisc vorbind despre rugăciunea sa)

³⁵ Sfântul Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, ¹2005, pp. 22-23.

³⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

El [nevoitorul Serghie] se gândea că este asemenea unei lumânări și, cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât simtea mai mult o slăbire, o prefacere a luminii duhovnicești a adevărului în sinea sa. (L.N. Tolstoi, "Părintele Serghie")

Cei cu adevărat curățiti se văd pe sine nevrednici de Dumnezeu. (Sf. Isaac Sirul)

Cercetând datele biografice ale lui Francisc din Assisi, un lucru vrednic de atenție legat de mistica acestui ascet romano-catolic este manifestarea stigmatelor pe trupul său. Romano-catolicii văd această manifestare aparte ca fiind pecetea Duhului Sfânt. În cazul lui Francisc, aceste stigmată au luat pe trupul său forma semnelor suferințelor lui Hristos.

Stigmatăele lui Francisc nu reprezintă un fenomen rar printre nevoitorii din lumea romano-catolică. În general, stigmatăele par să fie o trăsătură a misticii romano-catolice, atât înainte de Francisc, cât și după el. De pildă, Peter Damian vorbește despre un călugăr care avea pe trupul său o imagine a Sfintei Cruci. Cezar din Geisterbach povesteste despre un novice pe a cărui frunte se putea vedea urma unui cruci. [1] De asemenea, există multe informații care arată că după moartea lui Francisc au apărut mai mult stigmatăele care au fost cercetate de mai mulți cercetători, în special în vremurile noastre. Potrivit spuselor lui V. Guerier, aceste fenomene aruncă ele însele o lumină asupra originii lor. Multe au făcut obiectul unei cercetări atente, fiind descrise în amanunt, așa cum este cazul Veronicăi Giuliani (1660-1727) care s-a aflat sub îngrijirea unui doctor; al Luisei Lato (1850-1883) descris de dr. Varleman, [2] și al Madelainei N. (1910) descris de Janat. [3]

În cazul lui Francisc din Assisi, trebuie arătat că Biserica romano-catolică a arătat o mare cinstire față de stigmatăele lui. Fenomenul a fost primit ca o mare minune. La doi ani de la moartea sa, Papa l-a sanctificat pe Francisc. Principalul motiv al beatificării au fost stigmatăele miraculoase de pe trupul lui, care au fost acceptate ca dovadă a sfinteniei. Acest lucru prezintă un interes deosebit pentru creștinii ortodocși, dat fiind că nu există nimic de felul acesta în viața sfinților Bisericii Ortodoxe - unul dintre aceștia fiind și Serafim din Sarov, un sfânt din Rusia.

Trebuie arătat aici că relațiile istorice despre stigmatăele lui Francisc nu ridică nici un semn de îndoială în lumea cercetătorilor. În această privință, se face trimitere la Sabbatier care a cercetat viața lui Francisc și îndeosebi stigmatăele sale. Sabbatier a ajuns la concluzia că stigmatăele erau fără îndoială adevărate. Sabbatier a încercat să găsească o explicație a stigmatăelor în domeniul necercetat al patologiei psihice - undeva între psihologie și fiziologie. [4]

Înainte de a formula o explicație a stigmatăelor lui Francisc din punctul de vedere al misticii ortodoxe - scopul principal al acestei lucrări - vom cerceta stigmatăele ca fenomen fiziologic, dat fiind că această abordare va contribui cu informații importante la o ulterioară apreciere ortodoxă a misticii "sfântului" romano-catolic.

Guerier include în lucrarea sa despre Francisc constatările științifice ale lui G. Dumas, care a studiat procesul apariției stigmatăelor din punct de vedere psiho-somatic. [5] Iată mai jos concluziile la care a ajuns Dumas în legătură cu stigmaticii:

1. Trebuie să recunoaștem sinceritatea stigmaticilor, precum și faptul că stigmatăele apar de la sine, adică nu sunt răni auto-pricinuite în timp ce persoana se află într-o stare de inconstiență.

2. Rănilor stigmaticilor sunt privite ca fenomene legate de sistemul circulator (vasele de sânge) și reprezintă efecte ale sugestiei mintale asupra digestiei, circulației sângelui și secreției glandulare. Aceasta poate duce la răni la nivelul pielii.

3. Rănilor stigmaticilor apar în timp ce ei sunt într-o stare extatică, care apare atunci când cineva este cuprins de un anumit fel de imagine pe care o contemplă, cedându-i controlul.

4. Stigmatăele apar nu numai ca rezultat al închipuirii pasive a unei răni pe propriul trup, dar, potrivit mărturiei acestora, și atunci când închipuirea este însoțită de lucrarea activă a imaginii însăși - cel mai adesea asemenea unei raze sau sulite ascuțite care iese din rana contemplată și care pătrunde în trupul stigmaticului. Deseori, aceasta se petrece treptat și nu de la prima vedenie, până într-acele încât imaginea contemplată în timpul răpirii mistice dobândește un control total asupra individului aflat în contemplație.

Dumas a stabilit următoarele criterii generale pentru apariția stigmatăelor: toți stigmaticii suferă o durere insuportabilă în părțile afectate ale trupului, indiferent de forma pe care o iau

stigmatete - urma unei cruci pe umăr, urme de spini pe cap sau, în cazul lui Francisc din Assisi, răni pe mâini, picioare si coastă. Alături de durere, ei simt o mare desfătare la gândul că sunt vrednici să sufere împreună cu Iisus, să poarte, asa cum a făcut El, păcate de care nu sunt vinovati. [6] (Desigur, aceasta se leagă de dogma romano-catolică a „satisfacerii divine”, învățatură străină Bisericii Ortodoxe.) [7]

Generalizările lui Dumas sunt foarte interesante pentru că implică faptul că în procesul apariției stigmatelor, separat de stare emoțională produsă (o înăltare emoțională a inimii), un important rol este jucat si de a) un element mintal; b) o închipuire mintală care implică o suferință aparte; c) auto-sugestie, cum ar fi o serie de impulsuri mintale si voite în sensul preluării suferintelor prezentate în închipuire; d) sentimente fizice - durere si, în fine, e) aparitia semnelor (a rănilor) - stigmatete.

Observatiile lui Dumas cuprind niste factori mai mult decât emotionali (pe care William James îi consideră a fi sursa misticismului) [8] care joacă un rol egal, dacă nu chiar mai mare în aparitia stigmatelor. Acestia pot fi ordonati astfel:

1. O intensă muncă de închipuire mintală,
2. Sugestie,
3. Sentimente senzuale,
4. Manifestări fiziologice.

Semnificatia acestora o vom prezenta mai târziu.

Redăm mai jos o scurtă analiză stiintifică privind stigmatete în general, cu date specifice legate de extazul si vedeniile Francisc, asa cum apar ele în lucrarea Fioretti, ceea ce ne va ajuta să înțelegem temeiul vedeniilor, precum si o descriere a fenomenului.

Stigmatetele lui Francisc din Assisi, datorate vedeniilor sale, sunt urmare a unei anumite rugăciuni. Este vorba de o rugăciune puternică prin care acesta cerea să simtă si el patimile lui Hristos, în trupul si în sufletul său. În rugăciunea sa, Francisc dorea să aibă parte de acele suferinte nu numai în sufletul său, ci si în trupul său. Astfel, predându-se pe sine unei rugăciuni extatice, el nu renunta la trup, ci chema asupra-i niste simtăminte pământesti, adică trupesti - cu alte cuvinte o suferință fizică.

Rugăciunea lui Francisc nu a rămas fără răspuns. Cronicile spun că "Francisc s-a simtit cu totul transformat în Hristos". Această preschimbare nu era numai în duh, ci si în trup; nu numai la nivelul simtămintelor duhovnicesti si psihologice, ci si la nivelul celor trupesti. Cum se petrecea de fapt vedenia?

Întâi de toate, într-un fel destul de neasteptat pentru el, Francisc văzu ceva pe care l-a zgrăvit ca minunat: un serafim cu sase aripi, asemenea celui înfățisat de Prorocul Isaia, coborându-se din cer la el. (Întâia parte a vedeniei). Apoi, după ce serafimul se apropie, Francisc, însetat după Iisus si simtindu-se "transformat în Hristos", începu să-l vadă pe Hristos în serafim, pironit pe o cruce. Potrivit cronicarului, "acest serafim veni asa de aproape de sfânt, încât Francisc putu zări deslusit pe serafim chipul Celui răstignit". (A doua parte a vedeniei). Francisc recunosc chipul lui Hristos în serafim atunci când Acesta se coborî la el. [9] Atunci simti patimile lui Hristos pe trupul său, dorinta lui de a le simti fiind împlinită. (A treia parte a vedeniei). Începură apoi să apară stigmatete pe trupul său. Se părea că rugăciunea lui înfocată si stăruitoare primea în cele din urmă răspuns. (A patra parte a vedeniei).

Complexitatea uimitoare a vedeniei lui Francisc este ceva deosebit. Peste vedenia de început a serafimului care, aparent, se pogora din cer la Francisc, începe să apară o altă imagine - cea după care înseta cel mai mult Francisc, anume imaginea lui Hristos cel răstignit. Felul în care se desfășoară aceste vedenii ne lasă sentimentul că cea dintâi vedenie (cea a serafimului), atât de bruscă si neasteptată, depăsea hotarele închipuirii lui Francisc care dorea să-l vadă pe Hristos cel răstignit si să simtă pătimirile Lui. În felul acesta, putem înțelege cum a reusit o conceptie atât de complexă - cuprinzând ambele vedenii, ambele chipuri, serafimul si Hristos - să-si găsească loc în starea de constientă a lui Francisc.

Experienta lui Francisc din Assisi este deosebită si de un mare interes pentru crestiniile ortodocsi, deoarece, asa cum am arătat mai sus, nu întâlnim nimic de felul acesta în traditia Bisericii Ortodoxe, cu lungul ei sir de nevoitori, si nici în istoria trăirilor mistice. De fapt, toate lucrurile de care a avut parte Francisc prin stigmatetele sale reprezintă chiar acele manifestări împotriva cărora ne-au prevenit, în repetate rânduri, Părintii Bisericii!

Amintind felul în care nevoitorii Bisericii Ortodoxe înțelegeau cea mai înaltă rugăciune duhovnicească, după cum este înfățișată în Filocalie, trebuie subliniat că ei priveau această rugăciune în contextul nevointelor lor personale, ca o lucrare sinergetică (omul împreună-lucrând cu Dumnezeu) pentru dobândirea desprinderii nu doar de cele trupești sau „simtitoare”, ci și de gândurile „înțelegătoare”. Această desprindere este o înălțare duhovnicească nemijlocită a omului către Dumnezeu, atunci când însuși Sfântul Duh se roagă pentru nevoitor cu "suspiniuri negrăite". [10] De pildă, Sf. Isaac Sirul, în Îndrumările sale, spune că "sufletul care iubeste pe Dumnezeu, întru Dumnezeu și numai întru Dânsul își află pacea. Slobozeste-te mai întâi de toate legăturile cele din afară, apoi inima ta se va putea lipsi de Dumnezeu; căci lipirea de Dumnezeu vine după depărtarea de lume." [11] Cel mai vădit îndemn este cel al Sfântului Nil Sinaitul, care atrage atenția asupra presupusei experiențe a Dumnezeirii de care a avut parte Francisc. În Cuvânt despre rugăciune, el previne: "Să nu doresti, nici să cauți vreun chip sau înfățișare la vremea rugăciunii. Să nu tânjești după vedenii ale simturilor sau după îngerii sau puteri sau după Hristos, căci îți vei pierde mintea, luând lupul drept păstor și închinându-te vrăjmasilor draci. Începutul rătăcirii minții este slava desartă, care face mintea să încerce și să-și închipuie Dumnezeirea în oarecare chip sau înfățișare" [12]

Rugăciunea extatică a lui Francisc a primit răspuns – însă, potrivit cuvintelor Sfinților Isaac și Nil, în chip vădit nu de la Hristos. Cronica spune că "Francisc s-a simțit cu totul transformat în Hristos", preschimbat nu doar în duh, dar și în trup, adică nu numai la nivelul trăirilor duhovnicești și mintale, ci și la nivelul celor trupești. În vreme ce Francisc era pe deplin încredințat că fusese înălțat către Logosul dumnezeiesc, apariția trăirilor trupești nu poate, după Sfântul Isaac, să vină de la o putere duhovnicească bună.

Trăirile trupești ale lui Francisc pot fi explicate ca fiind lucrarea închipuirii minții sale, care lucra odată cu extazul spiritual. Este greu de spus, în acest caz, ce anume predomină în rătăcirea lui Francisc: mândria lui religioasă sau psihismul (închipuirea mintală); în orice caz, psihismul era destul de puternic. Acest lucru este adevărat de aspectele neobisnuitei vedenii pe care a avut-o Francisc după ce s-a simțit preschimbat cu totul în Iisus, fiind un caz foarte grav de plani (înselare sau rătăcire), ce-și are rădăcinile, după Sfântul Nil, în slava desartă.

Caracterul exagerat al exaltării lui Francisc, care se poate vedea din descrierea vedeniei sale, reiese și mai limpede atunci când o asemănăm cu marea vedere a lui Hristos avută de Sf. Serafim din Sarov, atunci când slujea ca diacon în Joia Mare. [13]

Spre deosebire de Francisc, Sf. Serafim nu a căutat să se simtă "preschimbat în Iisus", prin rugăciuni și nevointe. El se ruga simplu și adânc, plângându-și păcatele. În timpul rugăciunii, ca urmare a deosebitelor sale lucrări de nevointă, a crescut într-însul puterea tainică a Harului, pe care n-a simțit-o și nici n-a constientizat-o. Aflându-se în fata prestolului (altarului) cu inimă fierbinte, precum în cuvintele lui Ilie din Ekdik "...sufletul, depărtându-se de toate cele din afară, se uneste cu rugăciunea, iar acea rugăciune, asemenea unei vâpăi care cuprinde sufletul așa cum focul învăluie fierul, descoperă cele înfricosate", [14] Sf. Serafim s-a văzut deodată în fata tainicei Puteri Dumnezeiești. Sf. Serafim nu și-a închipuit, nici n-a visat, nici nu și-a dorit o asemenea vedenie. Însă atunci când aceasta s-a petrecut, a fost atât de uimit, încât i-au trebuit două ceasuri ca să-și vină în fire. Mai târziu, a povestit însuși ce i s-a întâmplat. Mai întâi, s-a minunat văzând o lumină mai presus de fire, asemenea soarelui. Apoi l-a văzut pe Fiul Omului în slavă, strălucind mai puternic decât soarele, cu lumină negrăită și înconjurat de puterile cerești asemenea unui "roi de albine". Venind prin poarta de apus (a altarului), Hristos s-a oprit în fata amvonului și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat pe cei ce slujeau și pe cei ce se rugau. Apoi vedenia a dispărut.

Pentru studiul nostru, ne vom opri asupra câtorva aspecte din relatarea vedeniei Sfântului Serafim. Mai întâi, spre deosebire de rugăciunea lui Francisc, rugăciunea Sfântului Serafim nu cuprinde nimic care să sugereze, nici măcar pe alocuri, că și-ar fi dorit vreun semn văzut al prezentei dumnezeiești. Cu atât mai puțin se gândea că ar fi fost vrednic de a se "preschimba în Iisus", așa cum se ruga Francisc. Principala trăsătură a rugăciunii Sfântului era o smerenie adâncă, arătată prin mărturisirea cu glas tare a păcătoseniei, urmată de o pocăință adâncă.

Întelesul acestui lucru, așa cum au arătat în nenumărate rânduri Părintii Bisericii, este că smerenia adevărată îl păzește pe om să nu cadă în slavă desartă.

Un al doilea aspect profund al rugăciunii Sfântului Serafim este faptul că el nu cere nici o arătare cerească din partea lui Dumnezeu. În afară de pocăinta lui, în rugăciune nu se mai găsește nimic din afară – vreun gând sau vreo închipuire. Desigur, aceasta corespunde pocăintei Sfântului, din cuvintele sale vădindu-se că niciodată nu s-a gândit că ar fi atins cumva vreun nivel de vrednicie când, în ciuda păcatelor sale, să poată cere lucruri sfinte. Dacă ar fi gândit despre sine în acest fel, ar fi alunecat ușor în înșelare. Rugăciunea Sfântului Serafim era menită, dimpotrivă, tocmai pentru ceea ce învrednicit de arătarea dumnezeiască. Sf. Maxim Mărturisitorul, în *Întâia Sută* despre Dragoste, spune așa: "Cel ce nu a dobândit încă cunoștința lui Dumnezeu înșuflat de dragoste, cugetă lucruri înalte despre cele ce face după Dumnezeu. Dar omul ce a primit acestea rosteste și el în inimă cuvintele strămosului nostru Avraam, când i s-a arătat Dumnezeu - Eu sunt pământ și cenușă (Facerea 18:27)."

Potrivit vedeniei Sfântului Serafim, trebuie remarcat că cea mai înaltă stare duhovnicească, dobândită în felul arătat de nevoitorii Filocaliei, se iversează în inima omului în afara sferelor mintale și simțitoare, și, prin urmare, în afara sferei închipuirii mintale. Avva Evagrie, în *ale sale Scrieri despre Viata Făptuitoare - Către Anatolie*, spune:

Mintea nu va vedea locul lui Dumnezeu în ea, decât dacă se ridică deasupra tuturor gândurilor despre cele lumesti și zidite; și nu se poate ridica deasupra lor decât dacă se slobozește de patimile care o leagă de cele simțite și de gândurile tulburătoare despre acestea. Se va slobozi de patimi cu ajutorul bunelor-săvârșiri și de gândurile simple cu ajutorul cugetării duhovnicești; dar le va goni până și pe ele atunci când i se va arăta acea lumină care, la rugăciunii, arată locul lui Dumnezeu. [16]

De obicei, experiența unirii tainice a omului cu Dumnezeu este, asadar, foarte greu de exprimat în cuvinte omenești. Se întâmplă totuși ca acei oameni ce și-au lucrat despățimirea să primească vedenii, dar în marea lor parte aceste vedenii sunt trecătoare și se arată omului ascuns al inimii - ele vin din lăuntru. Sf. Isaac Sirul spune: "De esti curat, cerul este întru tine; și întru tine vei vedea îngeri, și cu ei și în ei, pe Domnul îngerilor." [17] Părintii Bisericii Ortodoxe învață că toate aceste trăiri sunt dincolo de orice așteptare a celui smerit, pentru că nevointa și smerenia sa îl fac să se simtă nevrednic.

Întorcându-ne la vedenia Sfântului Serafim, se poate vedea că a avut următoarele trăsături:

1. Simplitate;
2. Pocăintă;
3. Smerenie;
4. O vedenie neobisnuită, dincolo de cele simțite și rationale;
5. Înălțare sau cutremurare duhovnicească.

Accentuând acest din urmă aspect, Sf. Isaac, pomenit mai sus, explică: "...ivirea unei vedenii mai presus de conștiință, dăruită de Puterea de Sus, este primită de suflet - în el netrupește, dintr-odată și pe neașteptate; este descoperită și arătată dinlăuntru pentru că, după cuvintele lui Hristos, "împărăția cerurilor înlăuntru vostru este" - Această vedere înlăuntru icoanei, întipărită în mintea ascunsă (mintea cea de sus) se arată pe sine fără nici un gând despre ea." [18]

Din cele de mai sus, dacă e să facem o comparație între cele două vedenii și între ce au trăit Francisc și Sf. Serafim prin acestea, găsim o mare deosebire între mistica celor doi. Mistica Sfântului Serafim apare ca o înălțare cu totul duhovnicească, ceva dăruit nevoitorului, asemenea unui dar al unei vedenii duhovnicești, ca o luminare de sus a minții sale, [19] în timp ce trăirea spirituală a lui Francisc este o mistică născută din voia sa și întunecată evident de propria închipuire și propriile simțiri.

O altă deosebire între cei doi este relația diferită pe care și-o exprimă față de Hristos. Spre deosebire de Sf. Serafim, care trăiește puterea duhovnicească a lui Hristos în inima sa și îl primește pe Hristos în inimă, Francisc primește în închipuirea sa simțiri îndeosebi din viața pământească a lui Hristos. Francisc intră în aspectul exterior al patimilor lui Hristos. Această trăire a venit la el la Monte La Verna ca din afară.

În același timp cu dorința lui foarte puternică de a trăi patimile lui Hristos, există și hotărârea sa de a imita și alte aspecte pământești ale vieții lui Iisus. Nu numai ca și-a trimis

proprii "apostoli" în diferite părți ale pământului ca să propovăduiască, dându-le aceleasi porunci pe care le-a dat Mântuitorul apostolilor Săi, [20] dar chiar a închipuit înaintea ucenicilor săi, nu cu mult înainte de moartea sa, însăși Cina cea de Taină. "A refăcut", scrie biograful său, "acea masă sfântă pe care Domnul a servit-o cu ucenicii Săi pentru ultima oară." [21] Această faptă nu poate fi îndreptățită de viața sa spirituală, oricât de cât de aspră a fost nevointa lui sau oricâte virtuți ar fi lucrat. Este cel mai limpede semn, din punct de vedere ortodox, al severității căderii sale în înșelare duhovnicească.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să arătăm pe scurt ce înseamnă această stare numită plani. În termeni generali, potrivit Mitropolitului Antonie Hrapovitki, plani (prelest, în limba rusă) [înșelarea sau rătăcirea, în limbajul ascetic românesc, n.tr.] apare de obicei atunci când diavolul îl amăgește pe un om, făcându-l să creadă că a primit vedenii dumnezeiești (sau alte daruri ale Harului). Apoi cel viclean îi întunecă mereu mintea, încredintându-l de închipuita sa sfințenie, și îi făgăduiește puterea de a lucra minuni. Cel viclean îl poartă pe un astfel de nevoitor în vârful de munte sau pe acoperisul unei biserici, și îi arată un car de foc sau un alt lucru minunat care să-l ducă în ceruri. Cel înșelat păsește înainte (primind închipuirea) și se prăvălește în hău, fiind sortit pierii fără de pocăință. [22]

Ceea ce reiese din această scurtă prezentare a înșelării este faptul că omul care trăiește astfel de lucruri cade de regulă într-o formă de mândrie, de obicei slavă desartă, de unde și închipuirea că a ajuns la o așa înălțime încât crede că nu mai trebuie să vegheze asupra primejdiei păcatului sau a hulei împotriva lui Dumnezeu. Cu adevărat, acesta este un păcat drăcesc și, prin definiție, cel mai greu de dat în vileag - de unde și importanta și stăruinței neîncetate a scrierilor duhovnicești pe ascultarea și smerenia în nevointă până în cea din urmă clipă a vieții pământestii.

Am arătat deja mai sus că vedenia lui Francisc cuprinde semne vădite ale înșelării duhovnicești. Ceea ce rămâne este, asadar, o descriere a lucrării și faptelor lui Francisc, care arată măsura misticii sale. Prezentând câteva aspecte ale vieții lui Francisc și comparându-le cu aspecte din viața Sfântului Serafim din Sarov, vom putea trage o concluzie finală privind mistica acestor doi nevoitori. Trebuie arătat aici că evenimentele descrise reprezintă caracteristici generale ale celor doi.

Scrie în Fioretti că odată Francisc nu a reușit să țină un post așa cum se cuvenea, din pricina unei boli. Acest lucru l-a frământat într-atâta, încât s-a hotărât să se pocăiască și să se pedepsească singur. Cronicarul scrie:

...a poruncit oamenilor să se strângă pe o uliță din Assisi, pentru o predică. Când a încheiat predica, le-a spus acestora să nu plece nici unul, până ce nu se va întoarce; s-a dus în catedrală cu mulți frați și cu Petru din Catani, și i-a spus lui Petru să facă ce-i va zice, potrivit votului ascultării și fără împotrivire. Acesta din urmă i-a răspuns că nu poate și că nu trebuie să dorească sau să facă nimic împotriva voii lui [a lui Francisc]. Atunci Francisc și-a dat jos haina și i-a poruncit lui Petru să-i pună o frânghie la gât și să-l tragă afară, pe jumătate gol, înaintea multimei căreia îi predicase. Francisc i-a poruncit unui alt frate să umple o cupă cu țărână și, urcându-se în locul unde predicase, să-i verse țărâna pe cap. Acesta însă nu l-a ascultat, fiindcă era foarte tulburat de așa poruncă. Însă fratele Petru a apucat frânghia și a început să-l tragă pe Francisc după el, așa cum îi poruncise acesta. El însuși plângea cu amar în timpul acesta, iar ceilalți frați erau scăldați în lacrimi de milă și durere. Când Francisc a ajuns astfel, pe jumătate gol, înaintea multimei din locul unde predicase, le-a spus: 'Voi și toți cei ce ati părăsit lumea după pilda mea și urmați calea vieții fratilor, spuneti despre mine că sunt sfânt, dar mă căiesc înaintea Domnului și a voastră pentru că în vremea bolii mele am mâncat carne și mâncare cu carne'. [23]

Desigur, păcatul lui Francisc nu era atât de mare încât să merite asemenea formă extremă de căință, dar aceasta era o trăsătură constantă a evlaviei lui Francisc. Se străduia să idealizeze orice lucru pe care era silit să-l facă; se străduia să idealizeze chiar și lucrarea de nevointă a pocăinței.

Idealizarea de către Francisc a faptelor creștine de nevointă se poate vedea și din atitudinea lui atunci când făcea milostenie. Semnificativ este felul în care se purta Francisc cu cersetorii. În ochii lui, aceștia erau niste făpturi de o foarte înaltă tinută, fată de ceilalți oameni. Potrivit învățăturii mistice romano-catolice, un cersetor este purtătorul unei misiuni sfinte, fiind icoana

lui Hristos cel sărman și pribeag. De aceea, prin învățăturile sale, Francisc își silea ucenicii să cersească. [24]

În fine, înflăcărarea idealistă a lui Francisc se poate vedea și din retrăirile de către el a patimilor pământesti ale lui Hristos. În biografia lui Francisc stă scris că "îmbătat fiind de dragoste și milă pentru Hristos, fericitul Francisc a luat odată de jos o bucată de lemn. Ținându-l cu mâna stângă, își freca dreapta de ea, asemenea unui arcus pe o vioară, în timp ce murmură un cântec frantuzesc despre Domnul Iisus Hristos. Cântecul îl făcu să plângă de milă față de patimile lui Hristos și, cu cele mai adânci suspine, căzu în meditație, privind în tăria cerului..." [25]

Nu este nici o îndoială, după cum și biografiile lui Francisc dovedesc în mod eufemistic, că acest important întemeietor al Ordinului Franciscanilor era foarte teatral în actele sale de pocăință, arătând destul de vădit că îi lipsește și cea mai elementară trezvie, necesară unei vieți de nevointă ce caută dobândirea adevăratei smerenii. De fapt, ori de câte ori sunt prezentate în Fioretti momentele de smerenie ale lui Francisc, acestora nu le lipsește niciodată presupunerea că îi vorbește Dumnezeu, de pildă prin gura fratelui Leon, [26] sau faptul că se crede ales de Dumnezeu "să vadă în tot locul binele și răul", atunci când este cercetat de fratele Masseo pentru smerenia sa. [27] Este adevărat că Francisc își înfățișează răutatea și păcătoșenia, dar aceste mărturisiri sunt lipsite de păreri de rău sau de vreun alt semn că s-ar socoti nevrednic înaintea lui Dumnezeu. Deși vorbea adesea despre smerenie și le dădea franciscanilor învățături în această privință, el însuși s-a smerit în foarte puține momente din viața sa, deși aceste momente singulare au fost deosebite; însă, chiar și așa, a existat întotdeauna un element de exagerare și de melodramă. Nimic nu poate fi mai lămuritor în această privință decât propriile cuvinte către frații de mănăstire. La un moment dat, le-a spus ucenicilor: "Nu văd la mine nici un păcat pentru care să nu fi făcut mărturisire și pocăință. Căci Domnul, în mila Sa, mi-a dat darul de a vedea deslusit în rugăciune cu ce i-am greșit sau plăcut." [28] Evident, aceste cuvinte sunt foarte departe de adevărata smerenie. Ele seamănă mai degrabă cu vorbirea omului multumit de sine (fariseul) care, în pildă, stătea în templu, în timp ce vamesul stătea umil într-un colț, rugându-l pe Dumnezeu cu smerenie adevărată: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului".

Atunci când punem alături faptele de "smerenie" ale lui Francisc cu lupta de o mie de zile a Sfântului Serafim de pe stâncă, vedem o mare deosebire. Acolo, luptându-se cu patimile, [29] Sf. Serafim striga cu cuvintele vamesului, iarăși și iarăși: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului". Nu este nimic exaltat aici, nici o înfățișare ostentativă. Sf. Serafim se referă, pur și simplu, la singurele lucruri care i-au mai rămas pentru a dobândi iertarea, adică a. recunoașterea patimilor sale; b. căință pentru starea sa duhovnicească rea; c. nevoia de a birui patimile; d. constientizarea neputinței și nevredniciei sale de a face singur aceasta; e. chemarea sinceră și arzătoare a milei Domnului.

Chiar și în ultimii ani ai vieții, după ce Sf. Serafim a avut parte de multe experiențe duhovnicești mai presus de fire precum și de o părtășie nemijlocită cu Dumnezeu, el nu a căzut niciodată în multumirea de sine sau în îngăduință față de sine. Se poate vedea aceasta din deja cunoscuta discuție cu N. Motovilov, [30] precum și din discuția cu monahul Ioan, atunci când acestia au avut parte, prin Harul Domnului, de o lumină neobisnuită. Într-adevăr, Sf. Serafim nici nu a putut descrie mai apoi acea trăire luminoasă. De asemenea, se știe prea bine că Sf. Serafim primise deosebitul dar al înainte-vederii, ca și pe cel al prorociei. Inimile oamenilor care veneau la el și se arătau asemenea unei cărți deschise, dar niciodată nu și-a stricat aceste minunate daruri primite prin asumarea vreunei importante sau prin vreo îngăduință. Cuvintele și faptele sale (opuse celor ale lui Francisc din Assisi - acesta credea că și-a ispășit păcatele și că acum este bineplăcut lui Dumnezeu) sunt pe potriva învățăturilor nevoitorilor Filocalici, despre omul smerit. Iată cuvintele Sfântului Isaac Sirul:

Cei cu adevărat curăți cugetă întotdeauna în inima lor că sunt nevrednici de Dumnezeu. Și că sunt cu adevărat curățiți se vede din faptul că se văd pe sine vrednici de plâns și nevrednici de grija lui Dumnezeu, și mărturisesc aceasta într-ascuns și pe față, și fac acestea prin Sfântul Duh, astfel că nu rămân fără de griji și nevointă, care le sunt de folos cât timp petrec în această viață. [31]

Miscările sufletesti ale lui Francisc către smerenie, asemenea întâmplării descrise mai sus și care a avut loc în piața din Assisi, erau în general momente rare. De obicei smerenia lui apărea nu ca un sentiment, ci ca o recunoaștere rațională a slăbelor lui puteri în comparație cu puterea dumnezeiască a lui Hristos. Aceasta se vede deslusit din vedenia pe care a avut-o pe Monte La Verna, când "două lumini deosebite" - după cum spune cronică - "s-au ivit înaintea lui Francisc: una în care l-a recunoscut pe Creator, iar cealaltă în care s-a recunoscut pe sine. Și în acea clipă, văzând acestea, el s-a rugat: Doamne! Ce sunt eu înaintea ta? Ce însemnătate am eu, un vierme neînsemnat al pământului, sluga ta neînsemnată, pe lângă puterea Ta?" Prin această recunoaștere, Francisc, în acea clipă, era cufundat în contemplarea în care a zărit adâncimea nebănuită a milei dumnezeiesti și prăpastia nimicniciei sale.

Inutil s-o mai spunem, această primă relatare a celor două lumini "deosebite" arată caracterul cognitiv al cererii sale adresate ulterior lui Dumnezeu - care, în esență, reprezintă o comparație foarte îndrăzneată. Apare deci o contradicție gravă în relatare, care nu poate fi comparată în nici un fel cu lucidele relatări scripturistice sau patristice despre smerenie.

Smerenia Sfântului Serafim, așa cum am arătat, nu era o vedere rațională a păcatelor sale, ci o trăire profundă și statornică. În învățăturile sale, atât cele vorbite cât și cele scrise, nu se arată nicăieri că el se compara cu Dumnezeu, trăgând astfel concluzii despre starea sa duhovnicească. El s-a preocupat neîncetat de o singură mișcare sufletească: cea dată de nevrednicia sa, care duce la zdrobirea inimii. Theofan Zăvorâtul, un nevoitor rus din Biserica Ortodoxă, a vorbit astfel despre aceasta: "Domnul îl primește doar pe omul care se apropie de El cu un simțământ al păcătoșeniei. Astfel, El respinge pe toți cei care se apropie de El cu un simțământ de curăție." [32]

Dacă, în urma celor de mai sus, ar trebui să tragem acum o concluzie despre smerenia lui Francisc în temeiul învățăturilor ascetice pentru monahi privitoare la smerenie, din Filocalie, atunci misticul latin nu pare să fie o pildă de smerenie creștină. La gândul că îi bineplăcea lui Dumnezeu, el adăuga, în bună parte, și gândul curăției proprii. În cadrul acestui studiu ortodox asupra misticii lui Francisc, se poate spune același lucru și despre cele relatate în romanul lui Lev Tolstoi, Părintele Serghie: "El [nevoitorul Serghie] se gândea că este asemenea unei lumânări și, cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât mai mult simtea o slăbire, o preschimbare a luminii duhovnicești a adevărului într-însul." [33]

Amintindu-ne de îndemnul Sfântului Nil, amintit mai sus, această tristă cercetare a roadelor duhovnicești ale ascetismului lui Francisc este un corolar; o înselare premergătoare celei deosebit de grave pe care a avut-o pe Monte La Verna, unde a vestit că și el a devenit un mare luminător.

Astfel, gândul lui Francisc că și el era tot o "lumină", că a primit darul de a ști cum să se facă bineplăcut lui Dumnezeu, este combătut de cuvintele părintelui vietii de nevointă, Antonie cel Mare, care învață că dacă omul nu are cea mai adâncă smerenie, o smerire din toată inima, din tot sufletul și trupul său, atunci nu va mosteni Împărăția lui Dumnezeu. [34] Aceste cuvinte ale Sfântului Antonie arată că numai smerenia adâncă poate scoate afară gândul vicelan care duce la înălțarea de sine și la multumirea de sine. Numai această smerenie, pătrunzând în trupul și sângele nevoitorului, poate, potrivit duhului învățăturii nevoitorilor creștin ortodocși, să-l mântuiască de legăturile pătimase ale cugetului mândru.

Smerenia este singura putere care poate lega mintea de jos cu mișcările ei pătimase [35], făurind în sufletul omului acel pământ bun pentru creșterea nestânjenită a minții de sus [36] și ducând, apoi, prin Harul Domnului, la cea mai înaltă treaptă a vietii de nevointă - cunoașterea lui Dumnezeu.

"Omul înțelept întru smerenie", spune Sf. Isaac Sirul, "este izvorul tainelor veacului ce va să fie." [37]

ÎNCHEIERE

Pricina de căpătâi care a nimicuit viața ascetică a lui Francisc poate fi atribuită stării fundamentale a Bisericii romano-catolice, în care a crescut și a fost învățat acesta. Date fiind acele vremuri și starea Bisericii Romane în ansamblu, adevărata smerenie nu se putea ivi în sufletul oamenilor. "Vicarul lui Hristos pe pământ", cu ale sale pretenții de autoritate duhovnicească și temporală, era un reprezentant al mândriei duhovnicești. Nu se poate închipui o mândrie mai mare decât gândul infailibilității (negreselniciei) personale [38].

Această cădere nu putea să nu afecteze spiritualitatea lui Francisc și, în general, spiritualitatea romano-catolicilor. Asemenea Papei, și Francisc suferea de mândrie. Acest lucru se poate vedea din cuvântul său de despărțire către franciscani, atunci când a rostit: "Acum mă cheamă Dumnezeu, și vă iert pe toți, fratilor, atât pe cei de aproape, cât și pe cei de departe, de toate greselile și răutățile, și vă sterg păcatele atât cât îmi stă în putere". [39]

Aceste cuvinte arată că pe patul de moarte, Francisc însuși se simtea destul de puternic ca să ierte păcatele, asemenea Papei. Se știe că iertarea păcatelor, în afara Tainei Spovedaniei și a Împărtășaniei, era un atribut exclusiv papal [40]. Asumarea de către Francisc a acestui prerogativ trebuie să se fi făcut pe temeiul credinței în sfîntenia proprie.

Spre deosebire de el, nevoitorii sfîntei Ortodoxii nu și-au îngăduit niciodată să-și atribuie dreptul de a ierta păcate. Toți au murit cu gândul proprii păcătoșeniei și cu nădejdea că Dumnezeu, în mila Sa, le va ierta păcatele. Este de ajuns să ne amintim cuvintele marelui nevoitor din Thivaida veacului al cincilea, Sfîntul Sisoe. Înconjurat de frații strânsi lângă patul său de moarte, el părea să vorbească cu fapte nevăzute, după cum spune cronica; frații l-au întrebat: "Părinte, spune-ne cu cine vorbești?" Sf. Sisoe a răspuns: "Sunt îngerii care au venit să mă ia, dar mă rog de ei să îmi mai lase răgaz de pocăință." Atunci când frații, știind că Sisoe era desăvârșit în virtuți, au răspuns "Tu nu ai nevoie de pocăință, părinte", Sfîntul le-a zis: "Adevărat vă spun, nici nu știu dacă am pus început pocăinței." [41]

În sfîrșit, așa cum am arătat mai sus, mistica lui Francisc din Assisi arată că acest mult-cinstit întemeietor al Ordinului Franciscanilor și-a trăit viața într-o înșelare crescândă, începând din clipa în care a auzit porunca de a înnoi biserica romano-catolică, în vedenia lui Hristos cel răstignit avută pe Monte La Verna, și până în ceasul morții sale. Oricât de uimitor le-ar putea părea unora, el a avut multe trăsături specifice lui Antihrist, care se va arăta și el feciorelnic, virtuos, foarte moral, plin de dragoste și milă, și care va fi privit ca sfânt (ba chiar ca Dumnezeu) de către cei care au înlocuit Sfînta Predanie a Bisericii cu un romantism carnal.

Lucrul trist este faptul că dobândirea unei adevărate legături duhovnicești cu Hristos nu a fost niciodată posibilă pentru Francisc, căci, aflându-se în afara Bisericii lui Hristos, îi era cu neputință să primească Harul dumnezeiesc sau vreunul dintre darurile Sfîntului Duh. Darurile sale, însă, au venit de la un alt duh.

NOTE DE FINAL (trimiterile sunt în mare parte către edițiile în limba engleză a lucrărilor menționate)

1. Guerier, V., *Francisc*, pag. 312-313.
2. Luisa Lato, în vârstă de 17 ani, având de obicei o sănătate bună, cădea în fiecare zi de vineri într-un extaz; îi curgea sânge din coastă și pe palmele și picioarele ei apăreau răni de felul celor de pe trupul Mântuitorului, așa cum sunt ele reprezentate pe crucifixe.
3. Guerier, pag. 314-315.
4. *Ibid.*, pag. 308.
5. Dumas, G., "La Stigmatisation chez les mystiques cretiens," *Revue des deux Mondes*, 1 May 1907; in Guerier, pag. 315-317.
6. Guerier, pag. 315.
7. Potrivit ortodocșilor, Crucea nu a fost o necesitate impusă lui Dumnezeu și nici sângele Fiului Său unul-născut un izvor de multumire pentru Dumnezeu Tatăl, așa cum învată scolasticii latini. Ideea de "împlinire a dreptății divine a lui Dumnezeu" nu apare nicăieri în Scriptură și nici în scrierile Sfîntilor Părinți, ci este o născocire a lui Anselm de Canterbury (pe la anul 1100), dezvoltată apoi de Toma d'Aquino pentru a deveni învățătura soteriologică oficială în Apus (spre comparație, a se vedea Athanasie cel Mare, Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu).
8. Este evident din comparația făcută în această scriere că "mistica" din Biserica Ortodoxă se află dincolo de toate cele sufletesti și rationale. În viața ascetică, norma pentru aceasta o reprezintă despătimirea sau desprinderea de toate nevoile, trăirile și chiar gândurile, fie ele bune sau rele (vezi Avva Evagrie către Anatolie, citată mai sus, pag. 9).
9. Vezi viața Sfîntului Isaac Zăvorâtul de la Pesterile Pecerska, *God's Fools*. Synaxis Press, Chilliwack, B.C., Canada, 1976, pag. 21.
10. *Hiper-constiința*, pag. 292-293, editia a doua.

11. Kadloubovsky, E. and Palmer, G., *Early Fathers from the Philokalia*, "St Isaac of Syria, Directions on Spiritual Training," Faber and Faber, Londra, 1959. (menționată mai departe ca *Early Fathers*).

12. *Early Fathers*, pag. 140, par. 114, 115, 116.

13. Sfântul Serafim de Sarov, pag. 61-62 (editia rusă), citată în notele traduse din rusă, vezi mai sus.

14. *Filocalia*, Vol 3, pag. 322, par. 103 (ed. grecească).

15. *Early Fathers*, pag. 297, 47.

16. *Op. cit.*, pag. 105, par. 71.

17. *Works of St. Isaac the Syrian*, editia a treia, predica 8, pag. 37.

18. *Filocalia*, Vol 2, pag. 467, par. 49. Trebuie să menționăm aici că acest cuvânt al lui Isaac Sirul - în sensul că o vedenie este neașteptată - nu trebuie înțeles ca o regulă absolută pentru toate aceste vedenii. Ca excepție, unii asceti sfinți au avut vedenii neobisnuite pe care însă le-au putut anticipa; au avut un fel de presentiment asemenea unei proorocii negândite, o proorocie despre un lucru iminent. Un asemenea lucru i s-a întâmplat Sfântului Serghie din Radonej la sfârșitul vieții. Întâmplarea este descrisă în detaliu în lucrarea rusească *Hiperconstiinta*, pag. 377 (Bibliografia nu i-a fost disponibilă autorului. Citatul provine din notele traduse din rusă, vezi mai sus.)

19. Vezi nota 13, cap. 1, pag. 13-22.

20. "Mergeti câte doi în toate părțile pământului, propovăduind pacea oamenilor și iertarea păcatelor." *Guerier*, pag. 27 (conf. Marcu 6:7-12.)

21. *Guerier*, pag. 115.

22. *Antonie Hrapovitki, Mărturisire: Lecturi despre taina pocăinței. Holy Trinity Monastery Press, Jordanville, N.Y., 1975.*

23. *Guerier*, pag. 127 (sublinierea noastră).

24. *Op. cit.*, pag. 129.

25. *Op. cit.*, pag. 103-104.

26. *Brown, Raphael, The Little Flowers of St. Francis. Image Books, Garden City, N.Y., 1958, pag. 60.*

27. *Ibid.*, pag. 63.

28. *Guerier*, pag. 124.

29. Cuvântul *patimi*, folosit aici, semnifică toate impulsurile contra-naturale ale omului (mândrie, desertăciune, invidie, ură, lăcomie, gelozie s.a.) care provin din neascultarea și din căderea strămoșilor Adam și Eva.

30. *Motovilov, N.A., A Conversation of St. Serafim. St Nectarios Press, Seattle, 1973 (retipărită).*

31. *Works of St. Isaac the Syrian*, editia a 3-a, predica 36, pag. 155.

32. *Collected Letters of Bishop Theophan*, partea a doua, *Scrisoarea 261*, pag. 103.

33. *Posthumus Artistic Works of L. Tolstoy*, Vol 2, pag. 30.

34. *Filocalia*, Vol 1, pag. 33.

35. *Hiper-constiinta*, *Despre patimile minții*, editia a 2-a, pag. 65-74.

36. Vezi mai sus, *Despre mințea de jos și mințea de sus*, pag. 6-23.

37. *Works of St. Isaac the Syrian*, pag. 37.

38. *Compară cu Dostoevsky, Marele Inchizitor în Frații Karamazov.*

39. *Sabbatier*, pag. 352.

40. În secolul 15 Luther a protestat împotriva acestei prerogative exprimată prin acordarea de indulgențe.

41. *Lives of Saints, Book 11*, pag. 119-120.

Articolul de mai sus a fost publicat inițial în revista *Synaxis: Orthodox Christian Theology in the 20th Century*, Vol. 2, pag. 39-56, sub semnătura lui George Macris (acum plecat la Domnul), care a fost preot în Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granitelor, în Portland, Oregon. Revista *Synaxis* este publicată de mănăstirea Noul Ostrog din Canada.

Francisc de Assisi

În OCA [Biserica Ortodoxă din America], avem o mare devotivă către Sf. Francisc de Assisi, iar mulți dintre noi au icoane ale lui... Opoziția episcopului dvs. față de acest mare

crestin este ciudată. Am citit o afirmație în care el spunea că desi îi plac unele dintre poeziile Sfântului Francisc, totuși acesta nu a fost un Sfânt, ci s-a aflat în rătăcire. Nici un scriitor sau părinte ortodox nu a spus vreodată așa ceva. Nicholas Zernov l-a comparat odată pe Sf. Francisc cu Sf. Serafim de Sarov. Opinia episcopului dvs. nu este tradițională, după părerea mea, iar cei care aduc inovatii sunt domniile voastre. (M.P., NY)

Biserica Ortodoxă nu îl include pe Francisc din Assisi printre Sfinții ei. Acesta a fost un papist fanatic, a trăit după despărțirea bisericii romano-catolice de Ortodoxie și a practicat o spiritualitate romantică și emoțională, străină de tradițiile duhovnicești ale Ortodoxiei. Desi putem aprecia literatura atribuită lui Francisc, așa cum a arătat Arhiepiscopul Hrisostom al Etnei, cinstirea lui și cu atât mai puțin cinstirea "icoanelor" lui este pe deplin neortodoxă. Nădăjduim că ceea ce ati afirmat că se petrece în OCA este o exagerare; altfel, probabil că ies la iveală rădăcinile greco-catolice ale acelei jurisdicții și trebuie lucrate niste îndreptări.

Cu privire la Părintii Bisericii, în rândul cărora nimeni nu l-a asezat vreodată pe Nicholas Zernov, Francisc din Assisi nu este foarte apreciat în scrierile patristice. Reprezentativ, Sf. Ignatie (Brianceaninov), cunoscutul episcop-ascet canonizat recent de Patriarhia Moscovei, vorbește despre viața lui Francisc în termenii unei înșelări spirituale:

'Atunci când Francisc a ajuns în ceruri,' scrie un biograf al său, 'Dumnezeu Tatăl, văzându-l, a stat o clipă în cumpănă, gândindu-se cui să-i dea înțâietate, Fiului Său prin fire sau fiului Său prin har - Francisc.' Ce poate fi mai înfricosător sau mai nebunesc lucru decât această hulă, ce poate fi mai trist decât această înșelare[?!]! [Arena, Cap. 11]

Timp de secole, mai multi intelectuali ortodocși, printre care Nikos Kazantzakis (1885-1957), cunoscutul scriitor grec, și numerosi scriitori slavi (de exemplu S. Sitianovici [1629-1670], L. Tolstoi [1828-1910] și multi dintre cei aparținând "Scolii de la Paris" din secolul 20) au fost înșelati de viziunea romantică și teatrală a Apusului asupra sfinteniei, viziune necunoscută nici în Răsărit, dar nici în Apus înainte de Marea Schismă (cu excepția simptomelor de înșelare spirituală), surprinsă însă foarte bine în cinstirea lui Francisc din Assisi. Nu numai că aceste persoane au contribuit la stricarea credinței noastre ortodoxe, stricare care încă afectează Biserica, dar unii au și trădat Biserica și și-au pierdut credința. Genul de fermitate cu care catalogați ca neortodoxă părerea absolut ortodoxă a Arhiepiscopului Hrisostom despre Francisc din Assisi, trebuie s-o spun, este un prim pas în procesul prin care au căzut aceste persoane în rătăcire. Vă rugăm pe dumneavoastră și pe toți cei care au o evlavie personală, emoțională, față de aceste notiuni apusene post-schismă cu privire la sfintenie și față de "sfintii" apuseni post-schismă, să reflectați asupra acestui lucru.³⁷

Să vedem acum de ce l-a pictat tocmai pe Francisc de Assisi și nu pe vreun altul din romano-catolicism, de unde afinitatea atât de mare față de el, ca să treacă peste hotărârile Sfințelor Sinoade și peste povățuirea ierarhilor săi:

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întineric". De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.³⁸

Nu trebuie să fi nici academicianul Sorin Dumitrescu și nici talentat ca să-ți dai seama că picturile Părintelui Arsenie Boca nu sunt nici Ortodoxe, nici frumoase, ci de râs și mai ales de plâns.

1. Ca și Francisc de Assisi, și Părintele Arsenie Boca avea vedenii amăgitoare trupești, senzuale, iar nu autentice, nevăzute, cum au Sfinții adevărați (lăsate în scris chiar de el însuși, din dorul de a arăta tuturor cine este el, vrednic de a vedea minuni, chiar dacă adaugă la sfârșit cu falsă smerenie, că este nevrednic, pentru ca lauda de sine să rămână în istorie cu mască de modestie și să nu se zică: ucenicii fără carte au inventat că avea vedenii. Acestea îl arată înșelat. Dumnezeu a îngăduit să le scrie chiar sfinția sa pentru a înțelege exact starea căzută în care se afla și a ne feri de amăgirea atât de înșelătoare și ridicată la rang de sfintenie cu persuasiune de ucenici și mass-media):

³⁷ <<http://www.odaiadesus.ro/comparatie.html>>, vineri, 16 august 2013.

³⁸ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

Părintele Dometie:

– Mă trimitea tata cu oile pe la noi pe sub munte. Acolo într-o viroagă era casa unui calugar plecat de la Foltea din Săliște. Era un fel de stână din piatră acoperită cu niste capriori de brad pusi unul langa altul si acoperiti cu pamant batut. Parintele Achim era mic de statura, cam crăcănat si cu o barbă până la genunchi. Avea niste ochi albaștri ca marea, asa cum ii are Parintele diacon Zian³⁹! [vom vedea că începând de acum convorbirea alunecă pe trei coordonate favorabile înșelării: lucrurile adresate simțurilor, specifice cugetării trupești – de exemplu ochii albaștri; admirația față de Părintele Arsenie Boca⁴⁰ și informațiile furnizate din neatenție, prin vorbirea fără pază, necesare duhurilor necurate ca să alcătuiască o ghicire potrivită după preocupările victimelor, pentru a părea prooroci – n.n.]

Părintele Zian:

– Mama mea, Creștina avea ochii albaștri, (mama Parintelui Arsenie Boca n.n.) ea m-a harazit din pânțele ei să mă fac preot [mândria mamei și a fiului – n.n.]. Acum mi-am adus aminte de ea că nu i-am scris de peste un an de zile. I-am spus că vreau să mă călugăresc și s-a supărat [mâhnirea ei este specifică celor ce nu au viață duhovnicească autentică, ci vor prin ea să li se împlinescă dorințele, este consecința mândriei de a nu lăsa libertate voii lui Dumnezeu și a celorlalți de a lucra – n.n.]. Nu-i mai scriu pentru că vreau să o învăț să uite de mine [cum să-și învețe fiul mama? – n.n.]. Nu știi dacă e bine sau e rău, voi ce ziceți? [de ce nu cere sfat de la duhovnic? – n.n.]

– Nu stiu, răspunse Porfirie, tu ești cu mai multă școală ca mine [lauda și criteriul lipsit de discernământ al gândirii simplistului Părinte Porfirie care credea că în cele duhovnicești contează școala, iar nu experiența smerită în ascultare– n.n.].! Ori îi scrii ori nu-i scrii ea tot se gândește la tine, că e mamă .

– Trimite-i o scrisoare ca se va bucura sa primeasca din Grecia si se va lauda la vecini cu baiatul ei care a ajuns la Sfantul Munte, Gradina Maicii Domnului [răspuns care nu are vreo pricină duhovnicească, ci tot lauda, de unde se vede lipsa de discernământ a Părintelui Dometie – n.n.].!

– Asa o sa fac, daca zici tu, Dometie.

– Parintele acela de la noi, Achim, m-a invatat sa citesc si mi-a dat cartile lui sa ma uit prin ele. Cand mergeam cu oile, ieseam si el la deal cu traista, ne opream si ma invata. A fost total meu duhovnicesc. La el a venit un Parinte de aici de la Sfantul Munte ca sa mearga prin sate sa adune pomeni si pomelnice pentru restaurarea manastirii Zografu unde este steagul lui Stefan cel Mare cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Asa am auzit eu de Sfantul Munte pentru prima oara, aveam doar 13 ani. El era roman si traia intre greci. Mai intai a fost la chilia Nasterii Maicii Domnului pe mosia Manastirii Vatoped, si l-a avut duhovnicesc pe Nicodim ucenicul schivnicului Arsenie. Acest Arsenie era mare sculptor in lemn si marmura. De la el au ramas multe obiecte frumos lucrate, cruci, candele, potire, felinare, vase de flori... a lucrat si doua sculpturi legendare: Rastignirea si A doua venire, vreme de 15 ani [tot admirația pentru cele ale simțurilor, chiar dacă dedicate lui Dumnezeu, iar nu pentru vreo lucrare launtrică de pază a minții și cultivare a smeritei cugetări – n.n.].

³⁹ Părintele Arsenie Boca înainte de a se călugări.

⁴⁰ Deci, ascultați acum: Măcar că lucrul vostru este vrednic de laudă, să nu socotiți că ați făcut ceva bun și vrednic de laudă, dar să urmați și să săvârșiți faptele bune ale părinților voștri, lucru care nu se întâmplă adeseori; însă, chiar așa fiind, să nu vă nădăjduiți spre voi înșivă, pentru că unii spre ei singuri nădăjduind și suindu-se la capătul faptelor bune, la sfârșit au căzut din înălțime.[...]

Dar această cădere a minții se întâmplă la toți cei ce nu s-au lepădat cu totul de lume, ci mai mult se sârguiesc să se arate plăcuți lumii. Pentru că cel ce gândește la multe lucruri, își împarte mintea în multe griji trupești și pământești și, când se supără de tulburările sale dinăuntru, nu poate să vadă pe Dumnezeu. [...]

"O, fiilor, smeriți să fiți în cele mici și în cele mari lucruri! Pentru că aceasta este cea dintâi poruncă a Mintuitorului, Care a zis: Fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăția cerului. Pentru că a fi sărac cu duhul, însemnează a fi smerit, și neînșelați să fiți de diavoli care vă aduc vouă păreri și năluciri. Și dacă ar veni cineva la voi frate, prieten, soție, părinte, învățător, maică sau soră, mai întâi să ridicați mâinile la rugăciune și, de va fi nălucire, va fugi de la voi.

Dacă cineva v-ar lăuda pe voi, diavol sau om, să nu-l ascultați pe acela, nici să vă înălțați cu mintea.

Viețile Sfinților apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 27 Martie. p.390-396.

– Am auzit si eu de Arsenie acesta dar nu l-am vazut, vorbi si Porfirie! Se spune ca pe Arsenie l-a luat Maica Domnului sub mantie si l-a dus pe varful Athonului ca sa completeze numarul celor 7 pustnici care se roaga pentru pacea lumii si traiesc fara mancare si fara apa, doar cu cuvantul lui Dumnezeu [preocupare pentru minuni spectaculoase. Discuția deja sugerează duhurilor ce fel de înșelare să adopte în funcție de contextul gândirii celor trei personaje – n.n.]

– Te cred, interveni Dometie, am auzit si eu intr-o zi de hramul Sfantului Munte si de aceasta traditie, pe 6 august, cand am urcat in vârful. Vorbeau niste pustnici care stateau la lumina unui opaiș chiar sub varf intr-o peștera sa se odihneasca. Era pe la ora 4 dimineata, eu eram cu Pelaghie, un ucenic al lui Evghenie Vulgaris. Acesta citea dintr-o carte scrisa de Ilie Miniati. Parintele Evghenie avea vreo 80 de ani si s-a suit pe munte pana in varf. El s-a dus la sihastrii care povesteau in peștera si am auzit ca a murit Parintele Hrisogan din cei 7 stalpi neclintiti ai Athosului si ca va fi inlocuit de Arsenie sculptorul. Se zice ca printre cei 7 stalpi ai Ortodoxiei era si veghetorul Parinte Varnava, dascal al rugăciunii lui Iisus si românii Martinian, Iona si Teofilact care s-au randuit unul pe altul in ceata celor 7. Acestia toti erau sculptori: faceau linguri, faceau căni si donițe, cofăiașe pentru ulei sau vin.

– Dar de Părintele Iona ai auzit tu, intrebă Porfirie, a fost un om cu scoala multa [iar admirația pentru școală... vedem că în discuție nici nu se aduce vorba de păcătoșenie sau vederea păcatului propriu, esența lucrării călugărești și de mântuire a tuturor, ci de lucrurile admirate de această lume: școală, artă, performanțe, minuni, coordonatele prin care a fost și înșăilată fama Părintelui Arsenie Boca– n.n.], a tradus doua carti ale Sfantului Nicodim Aghioritul: Războiul nevăzut si Paza celor 5 simțuri. Desena si frumos! Am vazut desenat trupul omului si inima scoasa din trup si plamanii. Practică rugăciunea inima, pe respiratie si pe șezutul în scăunel [lucrare lăuntrică da, descrisă însă după metodele simțurilor, exterioare. De pocăința care este obligatoriu să le însoțească pentru ca rugăciunea să fie de taină, fără de care duce la înșelare... nici nu se amintește de ea, ci numai se enumeră doar ca o altă performanță, printre multele înșirate mai sus – n.n.] .

– Zise Dometie: oamenii din ziua de astazi nu au harul lui Dumnezeu [ce dispreț, dar Sfinții Părinți spun că în vremile din urmă, cei ce vor răbda smintelile fără a se sminti vor avea mai mult har. Rom 5:20 iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul, – n.n.]. Si daca uneori au putin har ei il indeparteaza prin gandurile rele. Atunci diavolii stau cu ei.

– Ptiuhh, ucigă-l Sfânta Cruce ! rosti Porfirie! Nu e bine să amintesti de necuratul, că uite m-am lovit la picior si mi-am spart si bocancul [ce gândire superstițioasă... dar tocmai se spunea un cuvânt duhovnicesc, poate singurul: că harul se îndepărtează de gândurile rele – n.n.]. Părinte Ziane, de ce n-ai adus o pereche de bocanci noi din România?

Eu tăceam, si ascultam pe acesti parinti minunati athoniti [părintele admirându-i, datorită cinstei ce i-o acordau ca unui învățat, își însușește prin simpatie și modul lor simplist de a gândi. De aceea își întinde și sfinția sa admirația peste construcția nălucirii ce urmează, uitând de privegherea smerită pe care ar trebui să o avem la orice vedenie. La primele deschideri ale simțurilor spre lumea nevăzută, omul mai întâi intră în contact cu duhurile necurate. Dacă le respinge prin smerenie și suferință, după o vreme îndelungată, ce se măsoară în zecile de ani, îi apar adevăratele vederi duhovnicești. Să urmărim acum cu își concepe diavolul spectaculoasa intervenție, cum se apropie, în funcție de cele discutate, cu pași de felină ce își încolțește prada – n.n.]! Soarele apunea dinspre varful mutelui. In lumina lui puteam vedea undeva pe peretele muntelui o chilie atârnată ca un cuib de rândunea. Se vedea si o figura de om care intra si iese in acel cuib minunat atarnat de peretele muntelui. Din pozitia de unde lucram noi nu prea puteai vedea multe. Înspre mare nu aveai ce vedea pentru ca marea aici este foarte nelinistita, sunt curenti marini si vapoarele nu se apropie caci s-ar scufunda. Daca ne imaginam Sfantul Munte ca un vapor, locul unde lucram noi la peștera Sfantului Athanasie ar fi prora vaporului, adică vârful acestuia. Parcă citindu-mi gândurile Dometie spuse cu glasul lui dulce si cântat [deja gândurile le erau insuflate orchestrat simfonic de același duh, ca să pară că sunt gândurile la oameni diferiți, iar el le descoperă fiind prooroc – n.n.]:

– Mari si minunate sunt lucrurile tale, Doamne, că Tu toate cu intelepciune le-ai facut! Aici e un loc sfânt, aici a venit Maica Domnului cu Sfantul Ioan Evanghelistul purtati de furtuna. In loc sa ajunga in Cipru la Lazăr cel inviat a patra zi de Domnul Iisus care era Episcop acolo,

au ajuns cu corabia aici. Au cazut statuile idolesti si dracii au iesit din ele strigand: A venit Maica Domnului, sa fugim!

– Doamne, miluieste si ajuta-ne sa terminam treptele, zise Porfirie!

– Maica Domnului face multe minuni, zise Dometie / Maica Domnului din icoana Portărița, care a venit plutind pe mare, i-a redat vederea unui Părinte, Nectarie. Iar Maica Domnului din icoana Axion Estin l-a scăpat de la înec pe călugărul Dorotei cand se rasturnase luntrea in care pescuia si el era inghitit de valuri. Dar sa vedeti cum s-a intamplat : Dorotei era păzitorul si lumânărarul acestei icoane in biserica Protatonului din Karies. Când se scufunda în mare a strigat din adâncul inimii: Maica Domnului, eu, slujitorul tău, mai mulți ani te-am slujit si te-am păzit, acum auzi-mă si Tu pe mine că mă prăpădesc in valuri [multe minuni și doar... minuni. Unde este vorbirea despre patimi? Unde sunt pildele de discernământ? Unde este cuvânt de la Sfinții Părinți despre paza minții? Unde este plânsul pentru neputință și recunoașterea propriei păcătoșenii? – n.n.]

– Se inserase de-a binelea si mai aveam de transportat două lespezi / Cand te rogi si vorbesti despre sfinți si mai ales despre minunile Maicii Domnului munca ta are un spor nebanuit. Lucrul sporea ca in povesti. Asa fac toti calugarii athoniti, in timp ce lucreaza la ascultarea pe care le-a randuit-o staretul si vorbesc despre oameni luminati si sfinți [în realitate vorbesc despre viețile dar și despre învățăturile lor despre lucrarea lăuntrică și cum să luptăm cu patimile, nu doar despre latura spectaculoasă a lor – n.n.]. Lucrul sporește cand Dumnezeu miluieste.

Dometie zise:

– Am ajuns toata ziua, mi-i sete cred că am vedenii, vad mereu o făptură acolo sus pe zid la chilia aceea si stiam ca e părăsită! Este curios sau este o minune. Acum parcă are figură de leu, acum parcă are de om, voi nu vedeti? [bună observație: diavolul nu are statornicie în arătările sale, ca în nici una din lucrările sale, schimbându-și înfățișarea năucitor, pentru a impresiona vederea și a o hipnotiza. El apare atunci când starea minții este întunecată printr-o uzură a trupului ce favorizează desfacerea hainelor de piele⁴¹ – n.n.]

⁴¹ Diavoli, când se arată oamenilor, iau de obicei chip de îngeri luminoși, ca să-i înșele mai ușor. De asemenea, deseori se luptă să-i asigure că sunt suflete de oameni, și nu diavoli (acest fel de amăgire este astăzi „la modă“ printre diavoli, datorită dispoziției deosebite a oamenilor de a-i crede). Iar alteori, apar și prevăd viitorul și descoperă taine. Cu toate acestea, nimeni nu trebuie să se încreadă lor, în nici un fel. La diavoli, adevărul este amestecat cu înșelăciunea și este folosit din când în când numai pentru a-l face pe om să cadă mai ușor în înșelăciune. „Însuși Satana se preface ca inger al luminii., și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății ” a spus Apostolul Pavel (II Corinteni 11, 14-15),

O regulă generală valabilă pentru toți oamenii este ca nimeni să nu se încreadă niciodată în duhuri, când acestea apar în chip perceput de simțuri și să nu înceapă convorbire cu ele. Dimpotrivă, să nu ie dea nici o importanță și să socotească apariția lor ca pe o mare și primejdioasă ispită. În vremea aceasta a ispitei trebuie să-și întoarcă mintea și inima la Dumnezeu, rugându-L să-l miluiască și să-l izbăvească de ispită. Dorința pe care o au câțiva de a vedea duhuri și curiozitatea de a afla ceva în legătură cu ele și de la ele sunt semne de mare prostie și deplină necunoaștere a tradițiilor Bisericii Ortodoxe privitoare la viața morală și lucrătoare.

Cunoașterea duhurilor se dobândește în mod cu totul diferit față de cel socotit de cei neîncercați și neatenți. Comunicarea deschisă cu duhurile este pentru cei fără experiență cea mai mare catastrofă sau mai bine zis este izvor al celor mai mari dezastre.

Scriitorul insuflat al cărții Genezei spune că după căderea primilor oameni, Dumnezeu, înștiințându-i de izgonirea lor din rai, „a făcut lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat“ (Facere 3, 21). Îmbrăcăminte de piele în tâlcuirea Sfinților Părinți (Ioan Damaschin, Editura Credinței Ortodoxe, Cartea a III-a, cap. 1) semnifică trupul nostru trecător care s-a schimbat prin cădere, având drept urmare pierderea supleței și a naturii lui duhovnicești și dobândirea stării greoaie pe care o are astăzi. Cu toate că motivul principal pentru schimbarea aceasta a fost căderea, totuși și schimbarea aceasta s-a făcut după planul Atotputernicului Creator, în marea Lui milă către noi și spre marea noastră binefacere.

Una dintre urmările binefăcătoare, care provine din starea actuală a trupului nostru, este următoarea: datorită stării greoaie a trupului nostru nu mai putem percepe prin simțuri duhurile acelea în sfera cărora am căzut...

Înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu au ridicat o despărțitură între oamenii care au fost izgoniți din rai pe pământ și duhurile acelea care căzuseră deja din ceruri. Despărțitura aceasta este chiar materia greoaie a trupului omenească. La fel fac și conducătorii pământești izolându-i pe răufăcători de comunitatea omenească prin zidurile închisorilor, încât ei să nu poată vătăma comunitatea precum doresc și să-i murdărească și pe ceilalți (Sfântul Ioan Casian, Cuvântul 8 și 12).

Duhurile distrugătoare lucrează asupra oamenilor născocindu-le gânduri și simțiri păcătoase, dar sunt foarte puțini cei care ajung la perceperea sensibilă a duhurilor (Episcopul Ignatie, p. 11 - 12).

Sufletul este îmbrăcat de trup, fiind izolat și despărțit din cauza acestuia de lumea duhurilor și se instruieste treptat prin cercetarea legii lui Dumnezeu sau prin cercetarea creștinismului, ceea ce-i totuna, și astfel dobândește însușirea de a deosebi binele de rău (Evrei 5, 14). Atunci i «e dă harul vederii duhovnicești a duhurilor și cu voia lui Dumnezeu i se dă chiar și harul

– Să te lămurească diaconul Zian că el e pictor, eu sunt un simplu călugăr fără școală!
– Da, am intrat și eu în discuție, cei 4 Sfinți evangheliști au câte o ființă lângă ei ca simbol și chintesență a mesajului din Sfânta Evanghelie pe care a scris-o fiecare! Sfântul Matei, care a fost vameș înainte să-L cunoască pe Mântuitorul are simbolul Îngerul. Marcul are vițelul, Luca are leul, Ioan are vulturul. [iată cum primește deja vedenia, fără a se întreba dacă nu este vreo înșelare – n.n.]

Se auzi o bubuitură [Cuvântul Poltergeist provine din cuvintele germane Poltern (a face zgomot) și Geist (spirit). Termenul în sine înseamnă, literal, fantomă zgomotoasă – n.n.] ca atunci când s-a rostogolit un bolovan pe pietrele de jos. O voce tulburătoare [deja se mărturisește prezența duhului necurat, care, atunci când nu mimează printr-o subtilă acedie liniștea diavolească și veselia duhovnicească, pentru a păcăli că este harul, întotdeauna este însoțită de tulburare – n.n.] rosti “Zian Boca, din România să-i scrii mamei tale scrisoare că, dacă nu, va muri și o ai pe suflet⁴². Stiu ca esti fecior si că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București, va trebui să postești, să te rogi și să tai 100 de bețe din castan ca și canon de ispășire” [pomeneste de mândria mică a picturii, dar nu de cea mare a dorinței de vedenii, ca să dea senzația că îndeamnă la pocăință. Se vedește însă din ridicolul canonului că nu dorește lucrare lăuntrică ci trupească, care, după Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, dacă este în exces, întunecă mintea⁴³].

Noi tocmai ne opinteam toti trei să împingem un bolovan mare pe două bețe de castan puse ca role [profită de ocazie ca nu cumva să-și facă semnul Sfintei Cruci⁴⁴ – n.n.]. Dar să împingi

vederii sensibile a acestora. Căci nălucirile și înșelăciunea sunt acum pentru acest suflet foarte puțin primejdioase, iar experiența și știința ei îi sunt de mare folos.

Prin despărțirea sufletului de trup în timpul morții trupești, acesta revine iarăși în clasa și în comuniunea duhurilor. Este evident, așadar, că pentru a intra cu bine în lumea duhurilor, e necesar să ne instruiem din vreme în legea lui Dumnezeu, fiindcă aceasta este cauza datorită căreia ni s-a dat un anumit timp de rămânere pe pământ care este socotit de Dumnezeu pentru fiecare din noi. Această rămânere se numește viață pământească.

Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. cit., pp. 270-273.

⁴² Anunțat de îngerul care obișnuia să-l hrănească, Farmutie a venit să-i aducă tânărului băiat o hrană cerească și l-a îmbărbătat să se păzească de ispitele satanei și să se înarmeze cu râvnă împotriva trândăviei. Și cu adevărat după un an ispititorul s-a arătat, dar lui Farmutie, în chipul unei slugi venită în căutarea lui Ioan din partea mamei sale, convingându-l pe bătrân să meargă să-l roage cu stăruință pe Ioan să se întoarcă la ai săi care plângeau pieirea lui. Și i-a zis bătrânul lui Ioan: „Nu vezi că toate luptele pe care le duci aici sunt zadarnice, pentru că sunt șterse de lacrimile maicii tale?” Dar Ioan, având darul deosebiri duhurilor, deși era tânăr, a răspuns bătrânului că a fost batjocorit de diavol, și l-a trimis la peștera lui.

Diavolul a continuat să-l lupte pe nevoitorul lui Hristos cu gândurile la rudeniile lui, dar Ioan nu-l lua în seamă. și multă vreme după aceea diavolul i-a apărut în chipul mamei sale, apoi în chipul surorii sale, și s-a străduit să-l înduplece cu lacrimile lor. Dar iarăși Ioan nu i-a răspuns decât defăimându-l și rugându-se.

Această luptă mai presus de om a durat 10 ani, iar când a venit timpul să-și dea sufletul său la puitorul de nevoiță, Hristos, Cuviosul Ioan și-a spus povestea sa lui Hrisie, un pustnic din Licaonia, care a fost trimis de Dumnezeu ca să-l îngroape, și a adormit în pace.

Viețile Sfinților Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 30 Martie, p.414-415.

⁴³ Ia aminte să nu-ți închini toată preocuparea ta trupului, ci hotărăște-i lui nevoiță, după putere. și toată mintea ta întoarce-o spre cele dinlăuntru. Căci «nevoița trupească la puține folosește, iar evlavia spre toate este de 259 folos»... și cele următoare. (259 I Timotei 4, 8.)

64. Cel ce petrece neîncetat întru cele dinlăuntru este cumpătat, rabdă îndelung, se milostivește și cugetă smerit. Dar nu numai atâta, ci și contemplă, teologhisește și se roagă. Aceasta este ceea ce spune Apostolul: «în duh să umblați» și cele următoare. (261 Galateni 5, 16)

65. Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească nu e cu grijă la gândurile pătimase, ci toată preocuparea lui se mișcă numai în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pântecelui, în neînfrânare, în supărare, în mânie și în pomenirea răului și prin aceasta i se întunecă mintea, sau se dă la o nevoiță fără măsură și-și tulbură înțelegera.

Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 149-150.

⁴⁴ SFINȚII VARSANUFIE ȘI IOAN79

Sfântul Nicodim Aghioritul⁸⁰, primul care a dat spre tipărire întrebările și răspunsurile Sfinților Părinți Varsanufie și Ioan (sec. al VI-lea), îi caracteriza pe acești sfinți ca „cercetători ai isihiei”, „canoanele ascezei”, „făcliile discernământului”, „ochii neadormiți ai proorociei”, „cuceritorii virtuților”, „vase ale Duhului Sfânt”, fără să exagereze în vreun fel; și aceasta reiese din cuprinsul cărții „Biblia lui Varsanufie și Ioan”. Sfântul Varsanufie răspunde la întrebări și nedumeriri în legătura cu visurile și vedeniile, pe care i le formulează un „laic iubitor de Hristos”; Astfel, răspunde la nelămurirea chiar și a multor creștini contemporani - dacă nu cumva Dumnezeu Se va mânia în caz că, din smerenie, spunem că ceva care provine de la Acesta este de la Diavol. De asemenea, respinge părerea (superstiția) care spune că dacă un vis se repetă (de trei ori) este de la Dumnezeu. În felul acesta, Sfântul Varsanufie îi explică avvei Ioan din Mirosava (*Berșeba*) cum a căzut în cursa diavolească prin visuri

la deal este neasemanat de greu. Am simțit deodată ca se usurează povara și bolovanul merge la deal ca tras cu o funie de sus de către cineva sau de o mașinărie cerească [Poltergeist este un fenomen paranormal care constă în evenimente care fac aluzie la manifestarea unei entități imperceptibile. De obicei, o astfel de manifestare include obiecte neînsuflite în mișcare, în levitație, ce par a fi aruncate sau care se autoincendiază, cu prezența zgomotelor simțitoare (cum ar fi ciocănit, bățai, lovituri)⁴⁵ – n.n.]!

Dometie sesiza și el ce se întâmpla și exclamă: Nascatoare de Dumnezeu! A venit Sfantul. Intr-adevar langa noi era o faptura parca om, para fiara, cu barba pana la pamant si un par ca o coama de leu [deci, nu era Sfânt ci nălucire diavolească 1Pe 5:8 Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită, – n.n.]. Impingea cu noi la bolovan. El era cel care facea ca bolovanul sa mearga parca tras de cineva de sus. Rosti:

– *Cuvine-se cu adevărat sa te fericim pe tine Nascatoare de Dumnezeu... [vom vedea mai jos cum îndrăznește diavolul să spună această rugăciune și să dea și colorlați să o zică – n.n.] Avea o voce îngerească, nici tipatoare, nici ragusita dar placuta. Mi-am adus aminte de un tenor care canta in corul catedralei mitropolitane din Bucuresti [de aici se vede și pe unde a intrat ispita: în loc să se roage cu umilință la Dumnezeu, avea în minte cântările mirenilor⁴⁶ –*

care s-au adevărit și prin vedenii diavolești (foarte evlavioase). Răspunsul 417 despre apariția Crucii e valabil, după părerea noastră, doar cu unele condiții, adică doar pentru cineva care nu a căzut în amăgire. Să le vedem însă de aproape.

[...]

Spune-mi, părinte, cum îndrăznește Diavolul, fie prin vedenii, fie prin visuri, să arate chipul Mântuitorului Hristos sau Sfânta împărășanie?

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu are Diavolul putere să arate nici pe Mântuitorul Hristos, nici Sfânta împărășanie. Ci ne amăgește luând chipul unui anumit om sau forma pâinii obișnuite. Ia aminte însă că nu poate lua forma Sfintei Cruci, întrucât nu poate înfățișa Crucea într-o formă diferită. Știe că noi cunoaștem semnul adevărat și tipul Crucii și nu îndrăznește să-l folosească deoarece prin aceasta și-a pierdut puterea și a fost rănit de moarte. Pe Mântuitorul Hristos însă nu L-am văzut și nu L-am cunoscut intrupat și Diavolul se străduiește să ne înșele și să ne convingă că este cel arătat de el, ca să credem adevărată această amăgire și să pierim. Când vezi în visul tău forma Crucii, să știi că visul este adevărat și vine de la Dumnezeu. Ai grijă însă ca visul să-ți fie tâlcuit de Sfinții Părinți și să nu crezi în ce spune cugetul tău.

Fie ca Dumnezeu să-ți lumineze mintea și gândurile, frate, încât să te ferești de orice cursă a vrăjmașului.

întrebarea 417:

Cugetul îmi spune că dacă ți se arată Sfânta Cruce, te poate găsi în stare de nevrednicie și, prin urmare, va fi ușor să cazi în păcătui mândriei. Aceasta îmi provoacă descurajare și teamă.

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu te preocupa de aceasta. Pentru că dacă ți se arată Sfânta Cruce, ea va distruge și patima mândriei. Căci unde este Dumnezeu, acolo nu există nimic rău.

întrebarea 418:

Am auzit că, dacă cineva are de trei ori același vis, înseamnă că visul este adevărat. Acest lucru este adevărat, părinte?

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu este adevărat, nici corect și nici nu trebuie să crezi în acest vis. Pentru că cel care apare o dată, ca să înșele, poate face asta și de trei și chiar de mai multe ori. Așadar, nu-l lăsa pe Satana să te batjocorească, ci ai grijă de tine, frate!

Sfinții BĂTRÂNI et alii, Pateric Despre Visuri Și Vedenii, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 134-135.

⁴⁵ <http://ro.wikipedia.org/wiki/Poltergeist>, joi, 28 mai 2015

⁴⁶ *Avva Pamvo l-a trimis pe ucenicul său ca să vândă rucodelia sa. Și făcând șaisprezece zile (după cum ne spunea nouă), noaptea dormea în tinda bisericii sântului apostol Marcu; și vedea slujba bisericii, ba încă a învățat și câteva tropare. Deci, la întoarcere i-a zis lui bătrânul: „Te văd, fiule, tulburat. Nu cumva vreo ispită ți s-a întâmplat în cetate?” Răspuns-a fratele: „Cu adevărat, avvo, întru lenevire ne cheltuim zilele noastre în pustia aceasta și nici canoane, nici tropare nu cântăm. Mergând la Alexandria, am văzut cetele bisericii cum cântă și m-am întristat că nu cântăm și noi canoanele și troparele”. I-a zis lui bătrânul:*

n.n.]. *Toti cantam "Cuvine-se cu Adevarat" Vocea mea care nu era exersata la cantat a capatat inflexiuni melodice si scotea sunete placute pe care nici eu nu le cunoasteam pana atunci* [primește daruri simțite ca să se poată îndulci de sine – n.n.]. *Canta si Porfirie cu vocea lui de bas iar Dometie ne intrecea pe toti [„De regulă, părinții spun că formele, culorile, luminile, melodiile și mirosurile - fie plăcute, fie neplăcute - sunt cu toate înșelăciuni pe care le împletește cel viclean. (în aceeași lucrare, p. 184)”⁴⁷ – n.n.]. Eram ca in rai. Patru fapturi care pe buza unei prapastii o preacinsteam pe Maica Domnului. Mintea in sa imi zbură in satul meu natal la Vata de Sus* [deci, era preacinstire cu buzele, iar nu cu mintea. Mintea era la vicleșugul dorului de mamă pământescă, sugerat de același duh mai devreme, dar indus și acum ca să pară prooroc – n.n.]. *O vedeam [iată imaginația⁴⁸ transmisă de diavol– n.n.] pe mama ingenunchiata la icoana Preacuratei Fecioarei Maria cum se roaga si cum plange cu poza mea in mana. Faptura de langa mine, cu barba lunga imi spuse:*

– *Pe mama ta o cheama Creștina si e vaduva! Cand te-a adus pe lume, te-a afierosit Domnului si bisericii.*

M-am cutremurat, ca aveam langa mine un Sfant, un Prooroc care-mi stie trecutul si numele [de fapt diavolul tocmai reproducea informațiile pe care le auzise puțin mai înainte din gura Părintelui Arsenie Boca, și i le retransmitea acum cu putere prin imaginația acceptată de mintea lui deschisă prin admirația duhului. Aceasta s-a întâmplat deoarece, după cum vom vedea mai jos, înțelegerea precuvioșiei sale nu era încercată prin experiența unei lucrări lăuntrice cu discernământ. Pe deasupra, diavolul, ca să fie acceptat, îl mai și lingusea că e un ales cu mamă Sfântă– n.n.].

– *Parinte, cum te cheamă si cine esti? intreba Porfirie* [Sfântul Cuvios Antonie cel Mare așa îndeamnă a întreba duhurile, dar se vede că străinul nu vrea să răspundă, cum ar fi făcut, în mod firesc, orice Sfânt iubitor de oameni, ci îi zăpăcește de la lucrarea reală, ducându-i „cu zăhărelul” spre alte subiecte fascinante– n.n.].

Strainul nu raspunse.

„Amar nouă, fiule, că au ajuns zilele în care vor lăsa călugării hrana cea tare, cea zisă prin Sfântul Duh, și vor urma cântărilor și glasurilor, căci, ce umilință și ce lacrimi se nasc din tropare? Când stă cineva în biserică sau în chilie și își înalță glasul său ca neputințioșii. Că dacă înaintea lui Dumnezeu stăm, suntem datori să stăm cu multă umilință și nu cu răspândire, că n-au ieșit călugării în pustia aceasta ca să stea înaintea lui Dumnezeu, să se răspândească și să cânte cântări cu viers, să pună glasurile la rânduială cu meșteșug, să-și clatine mâinile, și să-și târască picioarele, ci suntem datori cu frica lui Dumnezeu și cu cutremur, cu lacrimi și suspin, cu glas evlavios, umilit, măsurat și smerit să aducem lui Dumnezeu rugăciune. Că iată îți zic ție, fiule, vor veni zile când vor uita creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale sfinților apostoli și ale dumnezeieștilor prooroci, disprețuind Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. [...]

Din Everghetinos *Un frate l-a întrebat pe avva Siluan: „Ce să fac avvo pentru a câștiga umilința?” Că sunt foarte ispitit de trândăvie, somn și de dormitare. Apoi când mă scol din somn, mă lupt foarte la cântarea psalmilor și nu pot birui dormitarea, nici psalmi nu zic fără de glas”. Și i-a răspuns lui bătrânul: „Fiule, a zice tu psalmii cu glas, întâi este mândrie, căci ți se pare că tu cânti, iar fratele tău nu cântă. Al doilea, îți împietrește inima și nu te lasă să te umilești. Deci, de voiești umilința, lasă cântarea. și când stai făcându-ți rugăciunile tale, să caute mintea ta puterea stihului și să socotești că stai înaintea lui Dumnezeu, a Celui ce încearcă inimile și rărunchii. Iar când te scoli din somn, mai înainte de toate, slăvească gura ta pe Dumnezeu; apoi citește Crezul și Tatăl nostru. După aceea, începe-ți canonul tău, încet, suspinând și aducându-ți aminte de păcatele tale și de chinul în care va să te muncești”. Zis-a fratele: „Eu, avvo, de când m-am călugărit, slujba canonului și ceasurile, după rânduiala celor opt glasuri o cânt”. A răspuns bătrânul: „Pentru aceasta umilința și plânsul fuge de la tine. Pune în minte pe părinții cei mari, cum ei nefiind slujitori bisericesti și nici glasuri și nici tropare știind, fără numai puțin psalmi, ca niște luminători în lume au strălucit; precum au fost avva Pavel cel simplu, avva Pamvo, avva Apollo și ceilalți purtători de Dumnezeu părinți, care și morți au înviat, mari puteri având și stăpânirea cea asupra dracilor au primit-o. Nu cu cântări, tropare și glasuri, ci cu rugăciunea cea cu inima zdrobită și cu post, prin care și frica lui Dumnezeu în inimă crește neconținut, plânsul se întărește, și de tot păcatul curățește pe om iar mintea mai albă decât zăpada o face. Apoi cântarea, pe mulți la cele mai de jos ale pământului i-a pogorât, nu numai mireni, ci și pe preoți, în curvie și în alte patimi de rușine i-a prăpăstuit. Deci cântarea este a mirenilor! căci pentru aceasta și norodul se adaugă prin biserici. Pune înainte, fiule, câte cete sunt în Cer și nu este scris despre vreuna dintre ele, că cu cele opt glasuri cântă; ci o ceată cântă neîncetat; «Aliluia!» Alta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot», alta: «Bine este cuvântată slava Domnului din locul și din casa Sa». Tu dar, fiule, urmează părinților, de voiești să câștigi umilință în vremea rugăciunii, păzind mintea, pe cât poți, nerăspândită. Iubește smerenia lui Hristos și oriunde mergi, nu te arăta isteț și dascăl, ci ca un prost și ucenic, iar Dumnezeu îți va da umilință!”*

Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Patericul* [Ed. Arhiepiscopiei Alba Iulia, Alba Iulia, ³1997], <<http://www.scribd.com/doc/40901/PATERICUL-Egiptean>>, miercuri, 5 septembrie 2012, Avva Pamvo, 15, Avva Siluan, din Everghetinos.

⁴⁷ Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., p. 264.

⁴⁸ Imaginația = puntea dracilor.

– “Nu va temeti de Parintele Staret Arsenie ca nu va pedepseste pentru ca nu v-ati dus la vecernie. Stiati ca cei noua stalpi ai Athosului vin anul acesta de Sfintele Pasti sa slujeasca Sfanta Liturghie in schitul Prodrumul [iar îi readuce spre subiectele pe care tocmai le discutasera, ca să fie sigur de atenția, admirația și convingerea lor că este Sfânt – n.n.] ? Unul dintre ei este Parintele Matei din Caracalu, un om foarte smerit care slujește Liturghia zilnic prin chilii și prin colibe unde este un Sfânt Antimis. Va sluji Liturghia pana la ultima lui suflare. Anul acesta de Pasti va ninge pe varful Athonului. O sa ne vedem de Inviere. Frate Zian, nu uita sa-i scrii mamei tale” [vedem că toate răspunsurile diavolești se referă la conversația lor de mai înainte și la imaginile date în mintea lor, ca să îi convingă că este prooroc, proorocind lucruri de nimic. Acestea nu au nici un tâlc duhovnicesc și nici nu îndeamnă sau învață despre vreo lucrare lăuntrică de smerenie, cum ar face-o dacă ar fi un om al lui Dumnezeu trimis ca să-i povățuiască despre lucruri de taină. Banalități și spectacol, îndepărtându-i și de la osteneala din ascultare, folositoare de suflet și de la Vecernie – n.n.]

Eu nu ma mai puteam minuna de cele ce se petreceau. Parintele sau fratele care vorbise s-a facut nevazut dintr-o data. Parca ma atragea ca un magnet sa ma uit dupa el [iată o forțare pe care oamenii lui Dumnezeu nu o exercită, fiindcă ei întăresc libertatea – n.n.] . Era deja noapte. Nu mai puteam sa ma uit dupa el. Porfirie punea uneltele una langa alta, ca sa le avem maine dimineata in ordine. Dometie era cuprins de o placuta emotie si ca intotdeauna, canta un imn. Se auzi vocea fapturii care tocmai plecase, a preabunului Parinte [deja își făcuse o idee preconceptută, că îi este părinte, deci povățuitor. Nici măcar nu și-a pus întrebarea dacă este sau nu de la Dumnezeu, renunțând la porunca Domnului Mat 26:41 Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. – n.n.]. Nu stiam cum il chema, dar eram atras inspre in sus si am inceput sa urc repede. Poteca se lumina de o lumina albastruie ca de arc electric [iată caracteristicile luminii diavolești. Lumina necreată în care se arată Sfinții este lină, înțelegătoare și de nedescris, nu are aceste proprietăți – n.n.] , lumina care venea de la fapturna minunata ca de la un rug ce ardea pe munte deasupra noastra. Dupa mine urca Porfirie gafaind, si apoi Dometie cantand. Sfantul [de la părinte deja îl avansează la Sfânt] nostru ne lumina drumul spre varful Muntelui. Era un dar dumnezeiesc nesperat caci noaptea se lasase si fara lumina ne-am fi pravalit in abis si ne-am fi pierdut vietile. Porfirie zise:

– *Sunt de zece ani pe Sfantul Munte si nu am trait nici o minune pana astazi, dar astazi mi s-a aratat mila lui Dumnezeu prin acest Sfânt! Stai Preasfinte, si nu fugi, caci vedem lumina ta ca pe un far calauzitor si putem urca muntele fara sa cadem in prapastie.*

– *Minunat este Dumnezeu intru Sfintii sai, vorbi si Dometie in psalmi / Frate Ziane, azi ai primit botezul cu foc si cu proorocie, caci ti s-a vorbit tie de sus.[cum îndeamnă diavolul și prin gura oamenilor la mândria cea mai mare! Se vede că ținta lui cea mică erau cei doi monahi, dar ținta cea mare, care avea capacitatea de a prinde la un public numeros, era diaconul Zian, ca să poată vâna la amăgire prin sfinția sa pe cât mai mulți – n.n.]*

Eu nu vorbeam nimic, eram cuprins de o sfanta emotie [fără discernământ. Emoțiile nu pot fi sfinte, ele sunt o lucrare a sufletului înfierbântat de plăcerea de sine. Când cercetează harul apare o lucrare liniștită de umilință, de cunoaștere a nemăsuratei noastre răutăți ce se minunează de mila lui Dumnezeu, cerându-i iertare – n.n.] si de o caldura nemaitraita [Șamanii cu această căldură usucă cearceafurile ude, puse pe ei, spre convingerea privitorilor că au puteri supranaturale, iar starea de lucrare lăuntrică a amăgirii este caracterizată prin această înfierbântare deosebită a trupului⁴⁹ – n.n.]. Imi facea bine, caci din pricina frigului care se

⁴⁹ Am avut si eu parte de urmatoarea intamplare vrednica de luare-aminte. M-a cercetat, odata, un ieroschimonah atonit, venit in Rusia pentru colecta. Ne-am asezat in chilia mea de oaspeti, si a inceput sa-mi zica: "Roaga-te pentru mine, parinte: dorm mult, mananc mult !". In vreme ce-mi spunea acestea, simteam dragostea care iese din el, fapt pentru care i-am si raspuns: "Nu mananci mult si nu bei mult: oare nu este in tine ceva deosebit ?" si l-am rugat sa intre in chilia dinlauntru. Mergand inaintea lui si deschizand usa chiliei dinlauntru, ma rugam in gandul meu lui Dumnezeu ca sa daruiasca folos sufletului meu flamand din partea acelu ieroschimonah atonit, daca el va fi fiind cu adevarat rob al lui Dumnezeu. Intocmai: bagasem de seama la el ceva deosebit. In chilia dinlauntru ne-am asezat iarasi ca sa stam de vorba, si am inceput sa-l rog: "Fa milostenie, invatama sa ma rog. Tu traiesti in cel dintai loc monahicesc de pe pamant, printre mii de monahi: intr-un asemenea loc si in mijlocul unei adunari atat de numeroase de monahi numaidecat trebuie sa se gaseasca mari rugatori, care cunosc lucrarea cea de taina a rugaciunii si ii calauzesc la ea si pe cei apropiati, dupa pilda lui Grigore Sinaitul si Grigore Palama, dupa pilda multor altor luminatori atoniti". Ieroschimonahul s-a invoit numaidecat sa-mi fie povatuitor - si o, groaza ! Cu cea mai mare infierbantare a

lasase la malul marii, eram inghetat. Am ajuns pe buza Muntelui, la crucea din lemn de dafin. Sfantul nostru se departa dar inca ne lumina cu fapturna lui Indumnezeita. Vedeam poteca ce duce catre schitul Prodomul. Sfantul mergea inaintea noastra, dar parca sarea [iar nestatornicia vederilor diavolesti – n.n.] ca o roata de foc, ca o pasare inrosita. In spatele meu, Parintele Porfirie se inchina si recita ritmic, gafaind: "Iisuse, Fiul Lui Dumnezeu, miluiestema" [de ce nu pomenea oare pe mine, păcătoșul? – n.n.]. Dometie canta: "Cu noi este Dumnezeu, intelegeti neamuri si va plecati". Dăra de lumina intra inaintea noastra pe poarta manastirii, si noi dupa ea.

Ajungi in poarta care tocmai se inchidea, ne trezi din revelatie vocea barbateasca a Parintelui staret Arsenie Mandrea, venit el insusi sa inchida portile manastirii.

– Cate trepte ati lucrat, parintilor?

– Unsprezece, raspunse Porfirie!

– Bine, consemna staretul Arsenie. Puteti merge sa cinati la trapeză. Domnul sa fie cu voi. Sa va treziti cand incepe utrenia cu catismele.

– Amin, concluziona Dometie.

Am alergat la spalator si ne-am spalat cu apa rece, inghitind si cateva guri, dar parca nu mi-era sete, desi nu bausem toata ziua nici o gura de apa. Nu bausem nici din apa sarata, aceea pe care o adusese Dometie din mare. M-am dus in camera mea si m-am intins pe patul tare, athonit, pe burta, ca ciobanii, caci si oasele ma dureau si muschii de efortul zilei.

Sufletul inasa imi era luminat si fericit. Astazi pe Sfantul Munte al Athosului am trait prima minune, am intalnit un sfant. O para de foc.

Mi-am zis in gand "Tatal nostru", si mi-am insemnat patul, facand cu mana dreapta semnul sfintei cruci! Apoi m-am cufundat intr-un somn adanc⁵⁰.

Vedem că nu i-a povestit această vedenie, duhovnicului său, trimis de Dumnezeu în fața lor, chiar imediat după ea, ca să-i îndemne la smerenie și să-i scape. Entuziasmul dacă ar fi fost copilăresc, fără viclesug, l-ar fi îndemnat să-i spună toată pățania năzdrăvană ca unui tată. Ar fi fost eliberat de toate

inceput sa-mi arate metoda mai sus aratata de rugaciune extatica, intemeiata pe inchipuire. Ma uit la el - era intr-o infierbantare grozava ! Avea infierbantate si sangele si inchipuirea ! Era in multumire de sine, in extaz, in amagire de sine, in inselare ! Lasandu-l sa se descarce, am inceput, putin cate putin, jucandu-mi in continuare rolul de povatuit, sa ii infatisez invatatura Sfintilor Parinti despre rugaciune, aratandu-i-o in Filocalie si cerandu-i sa mi-o lamureasca. Atonitul a cazut intr-o nedumerire desavarsita. Am vazut ca nu are cunostinta nicidecum despre invatatura Parintilor cu privire la rugaciune ! In continuarea discutiei noastre, i-am zis: "Uite ce e, staretule ! Vei locui in Petersburg - sa nu stai defel la catul de sus; sa-ti iei odaie numaidecat la cel de jos !". De ce asa ?" a intors cuvantul atonitul. "Pentru ca", am spus eu, "daca le trece prin cap ingerilor ca, rapindu-te pe neasteptate, sa te duca din Petersburg la Athos, si luandu-te de la catul de sus, te vor scapa, ai sa te strivesti de moarte; iar daca te vor lua de la cel de jos si te vor scapa, ai sa te-alegi doar cu lovituri usoare". Inchipuie-ti", mi-a raspuns atonitul, "de cate ori, "deja, stand la rugaciune, mi-a venit cu putere gandul ca ingerii ma vor rapi si ma vor lasa in Athos !" S-a vadit ca ieroschimonahul purta lanturi, nu dormea mai deloc, manca foarte putin si simiea in trup asemenea fierbinteala, ca iarna nu avea nevoie de imbracaminte groasa. Spre sfarsitul convorbirii noastre, mi-a venit in gand sa fac precum urmeaza: am inceput sa-l rog pe atonit ca el, postitor si nevoitor fiind, sa puna la incercare asupra sa metoda Sfintilor Parinti, care cere ca mintea sa fie la vremea rugaciunii cu desavarsire libera de orice inchipuire, cufundandu-se toata in luareaaminte fata de cuvintele rugaciunii, inchizandu-se si cuprinzand-o, potrivit spuselor Sfantului Ioan Scararul, in cuvintele rugaciunii. (Scara, Cuvantul 28, cap.17).

In timpul acestei lucrari, inima se face, de obicei, impreuna-lucratoare mintii printr-un simtamant mantuitor de intristare pentru pacate, precum a spus Preacuviosul Marcu Ascetul:

"Mintea care se roaga fara imprastiere stramtoreaza inima: iar "inima infranta si smerita Dumnezeu nu o va urgisi" (Ps. 50, 19. Cuvantul despre cei ce socot a se indreptati din fapte, cap. 34, Filocalia, vol.1)."Dupa ce faci pe tine incercarea", i-am spus atonitului, "adu-mi si mie la cunostinta despre roada ei; caci aceasta incercare este anevoioasa pentru mine insumi, datorita vietii imprastiate pe care o duc". Atonitul s-a invoit cu bucurie la imbierea mea. Dupa cateva zile vine la mine si imi spune: "Ce mi-ai facut ?". "Dar ce s-a intamplat ?". "Pai cum am inceput sa ma rog cu luare- aminte, inchizand mintea in cuvintele rugaciunii, toate vedeniile mele s-au dus, si deja nu mai pot sa ma intorc la ele". Vorbind mai departe cu atonitul, nu am mai vazut la el acea incredere in sine si indrazneala care sareau in ochi la prima intalnire si care se fac, de obicei, vazute la oamenii aflati in amagire de sine, carora li se pare ca sunt sfinti, sau care se afla in inselare duhovniceasca. Atonitul si-a aratat chiar dorinta de a asculta sarmanele mele sfaturi. Atunci cand l-am povatuit sa nu se deosebeasca prin felul vazut de vietuire fata de ceilalti monahi, intrucat aceasta duce la cugetare semeata (Scara, Cuvantul 4, cap. 82, 83).

Sfântul ȚIgnatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 1999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 2005, pp. 27-29.

<<http://ro.scribd.com/doc/2410062/Sfantul-Ignatie-Briancianinov-Despre-inselare>>, marți, 6 august 2013.

⁵⁰ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 172-186.

urmările acestei capcane răutăcioase ce i-au marcat ireversibil viața, răsucindu-i-o spre panta amăgirii de sine. Nu știm dacă mai apoi s-a spovedit de ea, dar faptul că, deși această nălucire a fost colectivă (deci nu avea pretextul ascunderii tainei pentru a nu se mândri) și neobișnuită, și nici unul din participanți nu a spus nimic, ne arată nouă că nu prea aveau așezarea duhovnicească de a-și expune problemele importante ale sufletului lor îndrumătorului, duhovnicului și starețului lor.

83.

Pricinile gândurilor rele sunt păcatele; a păcatelor, neascultarea; a neascultării, înșelăciunea simțirii [vederea este componenta cea mai importantă a simțirii – n.n.]; iar a înșelăciunii acesteia, negrija minții de a o păzi pe aceasta.⁵¹

Acest fel de a aborda vedeniile, duce la înșelare sigură, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, chiar dacă după cântarea de laudă la adresa Maicii Domnului din vedenia Părintelui Arsenie Boca ar părea că nu poate fi așa:

Îi rog fierbinte pe toți oamenii: Să priveghem cu pocăință și atunci vom vedea mila Domnului. Dar pentru cei ce au vedenii și se încred în ele mă rog să înțeleagă că din aceasta se arată în ei mândria și împreună cu ea dulceața tulbure a slavei deșarte, în care nu este pocăința unui duh smerit, și aici e toată nenorocirea, pentru că fără smerenie nu putem birui pe vrăjmași.

Eu însumi am fost amăgit de două ori. Prima dată, vrăjmașul mi-a arătat o lumină și un gând mi-a spus: „Primește-o! E harul. A doua oară, am primit o vedenie și am suferit mult pentru ea. Era la sfârșitul privegherii, când se cântă: „Toată suflarea să laude pe Domnul”, și am auzit cum împăratul David în cer cânta laude lui Dumnezeu. Stăteam în strană și mi se părea că nu mai era nici acoperiș, nici turlă și că vedeam cerul deschis. Am vorbit de aceasta cu patru bărbați duhovnicești, dar nimeni nu mi-a spus că vrăjmașul își bătea joc de mine. Eu însumi credeam că demonii nu pot slăvi pe Dumnezeu și că, prin urmare, această vedenie nu era de la vrăjmașul. Înșelăciunea slavei deșarte mă ținea în gheare și iarăși am ajuns să văd demoni. Atunci am cunoscut că eram înșelat și am descoperit totul părintelui meu duhovnicesc și i-am cerut să se roage pentru mine; și pentru rugăciunile lui acum sunt mântuit și rog totdeauna pe Domnul să-mi dea duhul smereniei. Și dacă aș fi întrebat: „Ce ți-ai dori de la Dumnezeu, ce dar?” aș răspunde: „Duhul smereniei care bucură pe Domnul mai mult decât toate”. Pentru smerenia sa Fecioara Maria s-a făcut Maica lui Dumnezeu și este preamărită mai mult decât toți în cer și pe pământ. Ea s-a predat cu totul voii lui Dumnezeu: „Iată, roaba Domnului” [Le 1, 38], a spus ea; și noi toți trebuie să imităm pe Sfânta Fecioară.

Pentru smerenie, sufletul dobândește odihnă în Dumnezeu, dar ca să țină această odihnă, sufletul trebuie să se învețe multă vreme. Pierdem această odihnă pentru că nu suntem întăriți în smerenie. Și pe mine vrăjmașii m-au înșelat mult. Gândeam în mine însumi: Sufletul meu cunoaște pe Domnul, știe cât e de bun și cât de mult ne iubește; cum se face însă că-mi vin gânduri rele? Și multă vreme n-am putut să mă regăsesc, până când nu m-a povățuit Domnul, și atunci am înțeles că din mândrie se arată gândurile rele. [...]

Omul cade în înșelare fie din lipsă de experiență, fie din mândrie. Dacă e din lipsă de experiență, Domnul ne va tămădui degrabă; dar dacă e din mândrie, atunci sufletul va suferi multă vreme până când se va fi învățat smerenia, și abia atunci îl va tămădui Domnul.

Cădem în amăgire când credem că suntem mai deștepți și mai experimentați decât alții și chiar decât duhovnicul nostru. Și eu am gândit așa din lipsă de experiență și am suferit pentru aceasta și sunt foarte mulțumitor lui Dumnezeu că prin aceasta m-a smerit și m-a povățuit și nu m-a lipsit de mila Sa. Și acum gândesc că, dacă nu te mărturisești duhovnicului, e cu neputință să scapi de înșelare, și pentru aceasta s-a dat de la Domnul duhovnicilor puterea de a lega și dezlega.

Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume

⁵¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 25.

vine vedenia. *Vrăjmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.*

Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșeală ușor.

Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.

Dacă vezi cu mintea demoni, smerește-te și silește-te să nu-i vezi și mergi degrabă la duhovnicul sau „bătrânul” [„starețul”] căruia ai fost încredințat. Spune totul duhovnicului și atunci Domnul te va milui și vei scăpa de înșelare. Dar dacă crezi că știi mai multe în privința vieții duhovnicești decât duhovnicul tău și dacă la mărturisire [spovedanie] nu-i spui ce ți s-a întâmplat, atunci pentru mândria aceasta va fi îngăduit unei înșelări să pună stăpânire pe tine spre povățuire⁵².

Din păcate, aceasta s-a întâmplat și cu Părintele Arsenie Boca, după cum ne arată chiar sfinția sa:

Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie⁵³

Vedenia de mai sus nu a fost singura. Toate pe care le-am găsit noi, fie povestite de ucenicii fără carte, fie cele povestite de intelectualii fideli (mai rare și mai discrete), fie cele descrise de însuși sfinția sa, sunt toate la fel. Nu am reușit să găsim nici măcar o vedenie care să nu fie insuflată de același duh care l-a amăgit și pe Francisc de Assisi. Probabil și de aici a vrut să-l reprezinte ca Sfânt, având aceleși fel de trăiri interioare, aceleași vedenii, aceiași amăgire, provenită din duhul latin în care a fost născut, botezat și crescut. Vă mai redăm una a sârmanului Părinte Arsenie Boca, foarte asemănătoare cu cea a serafimului antihrist pe care a pățimit-o sărăcuțul Francisc de Assisi:

La întoarcerea din Basarabia, în gara din Chișinău, are o viziune care-l va marca pentru întreaga viață: [săracul... s-a văzut din urmări – n.n.]

„Am văzut. Stăpânul sta rezemat într-o ușă de gară, cu ochii pierduți în zare, dar părea că vede toate neamurile, toți oamenii din ele și toată lumea. Tremura de frig - așa mi se părea; însă am înțeles că o durere fără seamăn pentru ceea ce vede, aceea îl făcea să-I tremure gura. Cu adevărat «Omul durerii». Peste tot avea înfățișare de cerșetor cu îmbrăcămintea, însă n-am prea luat seama la îmbrăcămintea, că peste măsură m-a izbit durerea Lui, cum n-am mai întâlnit niciodată nicăieri, dar și o frumusețe pe care n-am mai întâlnit-o am văzut-o pe chipul Lui. O frumusețe pe care n-o mai pot uita. N-a privit la mine, dar m-a văzut și m-am aprins de o dragoste de a suferi cu El. Neștiind cu ce să-I ajut, cu cea mai mare grabă am dat fuga să-I dau din pâinea noastră.

[ca și la Francisc de Assisi, pe care l-a considerat Sfânt tocmai fiindcă a sesizat și sfinția sa asemănările stărilor proprii cu ale lui, vedem înfierbântarea trupească și dorința de a se uni cu El în patimi, cât și nedumerirea prostescă și apariția ciudată diavolească, ce voia să-L mimeze pe Hristos – la Francisc în Serafim, la Arsenie în tremuratul specific hindus și penticostar și privirea pierdută, visătoare specific hipnozei, când Hristos este atât de prezent privind în adâncul inimii, dar fără să forțeze, după cum apare în adevăratele vedenii și în Sfintele Icoane – n.n.]

Și când m-am întors cu pâinea nu l-am mai găsit, deși nu trecuseră decât câteva secunde... Atunci am înțeles că m-am întâlnit cu Cel gol, însetat, flămând și fără sălaș în lumea aceasta. Atunci am înțeles în câteva clipe mai mult decât tot ce am învățat în atâția ani de zile. Dar în inimă mi s-a aprins un dor ce mă arde ca un foc de a suferi cu El [descrierea acestui foc este specifică pentru senzațiile ce apar în trup în cazul înșelării – n.n.], de a mă stinge pe

⁵² Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, <https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ>, miercuri, 10 iunie 2015, p. 131-132, 141.

⁵³ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 181.

mine de dragostea Lui și de neasemănata-I Cruce. Dau mărturie și eu, nevrednicul, pentru cuvântul: «Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor» (Matei 28, 20)»¹⁶⁶

[vedeniile dumnezeiești nu se pot descrie în acest fel de cuvinte trupești, iar când se descriu au altfel de prezentare, delicată, simbolică, fiind puse în seama altora și nu a sa proprie pentru a se lăuda. Aceasta fiindcă ele descriu cele care 1Co 2:9 precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul., iar războiul cu mândria îi atacă și pe cei mai încercați 2Co 12:Însă a mă lăuda nu-mi este de folos. Voi veni întru vedeniile și descoperirile Domnului. 2 Știu pre un om întru Hristos mai înainte cu patrusprezece ani, (sau în trup, nu știu; sau afară de trup nu știu; Dumnezeu știe); că s'a răpit unul ca acesta până la al treilea cer. 3 Și știu pre acest om (sau în trup, nu știu, sau afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe); 4 Că s'a răpit în rai și a auzit cuvinte nespuse, care nu este slobod omului a le grăi. 5 Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine nu vă voi lăuda, fără numai întru neputințele mele. Vedeți ce diferență între adevăratele vedenii și descoperiri ale Sfinților Apostoli și amăgitoarele vedenii și descoperiri ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

Acesta este un moment de răscruce în viața Părintelui Arsenie Boca, consemnat în manuscrisele sale: „oare nu la așa ceva m-am legat când L-am văzut într-o gară, privind peste hărmălaia lumii, la tragedia ce avea să vină a doua zi: al doilea război mondial, cu niște ochi de o frumusețe divină [vedeți cum este atras de frumusețea ochilor, cum atrăgea și sfinția sa, iar nu de înțelesurile lăuntrice ale lui Hristos, arătând și prin aceasta că erau vedenii date simțurilor și nu lucrării nevăzute și neînțelese a minții – n.n.] și cu o înfinită durere că ne vedea pe toți? Nu-i voi ușura întrucâtva imensa Lui cruce pe care o duce printre oameni până la sfârșitul lumii, luându-mi partea mea?

[dar cum ar putea cineva să-i ușureze Sfânta Cruce, căci pocăința este bucurie în patimi Col 1:24 Acum mă bucur întru patimile mele pentru voi, și plinesc lipsele necazurilor lui Hristos în trupul meu pentru trupul lui, carele este Biserica; pe care Domnul atât de mult și le-a dorit Ioan 12:27 Acum sufletul Meu e tulburat, și ce voi zice? Părinte, izbăvește-Mă, de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta, fiind slava și desăvârșirea Lui: Evr 2:9 Ci pe Cel micșorat cu puțin față de îngeri, pe Iisus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, astfel că, prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea pentru fiecare om. 10 Căci ducând pe mulți fii la mărire, I se cădea Aceluia, pentru Care sunt toate și prin Care sunt toate, ca să desăvârșească prin pătimire pe Începătorul mântuirii lor. – n.n.]

Căci nu I ne putem asemăna în nici unul din atributele Lui divine, decât în această cruce între oameni, pe care ei mereu ne-o pun în spate, până când vor veni și cei ce ne vor bate piroane, «găsind» viața noastră o «infamie»¹⁶⁷.

[Doamne, Doamne, cât de aproape e înșelarea de virtute! Ce mâhnire pentru noi să se piardă un asemenea om, cu astfel de daruri firești. Dacă ar fi adăugat smerenie îl aveam ca pe omul lui Dumnezeu și cât de mult ne-ar fi putut ajuta atunci! Doamne milostiv fi nouă păcătoșilor! – n.n.]⁵⁴

2. Ca și Francisc de Assisi, avea o falsă pocăință intelectuală, rațională, sădită prin falsele vedenii și se considera aproape fără păcate, sau cu păcate minore, care nici măcar nu sunt păcate, și că a văzut, cu siguranță, ce trebuie să facă pentru a scăpa de toate păcatele lui:

Se făcea că e în biserica Mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la ei însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de “data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Păruitele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu “Doamne”, și

⁵⁴ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12, 25, 92-93.

atunci a spus el despre cuvântul "Doamne" că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit...⁵⁵

Când era pedepsit de ierarhi, pentru multele lui rătăcirii, pocăința o făcea spectaculos, public, etalând o smerenie falsă de o amploare și viclesug rar întâlnite, în realitate învinovățind pe cei care doreau să-i cultive o adevărată smerenie:

*Când a primit Părintele Arsenie, la Prislop, porunca scrisă a Episcopului Andrei Mageriu, de la Arad, prin care îl oprea de la slujirea preoțească și-l trecea la strană, Părintele a strigat, în auzul tuturor: „Marș, păcătoșule, la strană!”. Și a început să cânte, ca un copil, Psalmul 145'. „Laudă, suflute al meu pe Domnul, cânta-voi Dumnezeului meu până ce voi fi. Nu vă nădăjduiți în boieri, la care nu este mântuire... Domnul face dreptate celor năpăstuiți și păzește Adevărul în veac.. „La urmă - zice Părintele Arsenie - minciunii îi vor zice adevăr și vor tâlcui Biblia după placul lor”.*⁵⁶

3. Ca și Francisc de Assisi, era urmat de mulți adepți fideli, considerându-se pe sine în latura exaltată, (emotivă, psihică, iar nu cea duhovnicească, liniștită, pe care o au Sfinții adevărați), ca unul ce are un popor, pentru care este responsabil și mântuitor și un mare dar universal dat nouă de către Dumnezeu:

*Asa a-nceput legenda părintelui Arsenie Boca, iar după mutarea sa la Manastirea Prislop, fagarasenii, care îl considerau inca de pe atunci ca un "bun" al lor, au mers după el pana in Tara Hațegului. Oamenii plecau in grupuri de cateva căruțe, cu merinde la ei, din cele mai indepartate colturi ale Tarii Fagarasului, si se intorceau acasa peste 3-4 zile. Părintele Arsenie Boca nu a uitat întreaga viața această emoționantă fidelitate duhovnicească, exclamând de nenumărate ori: "Astia sunt fagarasenii mei, poporul meu in picioare!"*⁵⁷

*Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflute, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. Și a reușit! (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*⁵⁸

4. Ca și Francisc de Assisi, avea o falsă smerenie, arătată tocmai pentru a încuraja pe cei ce îl laudau ca să îl laude. „Smerenia” precuvioșiei sale se arăta numai atunci când se arătau laudele, ca să strălucească propria persoană și mai mult prin etalarea „smereniei”, ca vârf al virtuților. Aceasta deoarece „smerenia” sfinției sale avea nevoie de laude ca de aer, ca să se hrănească, să existe, să producă stări sesizabile în emoție și arătate și celorlalți prin simțuri, spre deosebire de nevăzuta, ascunsă, nedeclarată, neevidențiată, nesesizată de sine sau de alții smerită smerenie care totdeauna caută și se hrănește din ocări. Prin aceasta, modestia cunoscută a Părintelui Arsenie Boca, ca și a lui Francisc de Assisi, de fapt, era o anti-smerenie:

Văd că și eu mă pomenesc laudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățarnicesc.

Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept.

[și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Și ce răspuns viclean care încurajează lauda, dogmatizind-o că ar aduce smerenie – n.n.]

5. Ca și Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca se considera pe sine ca cel ce poate ierta păcatele și scoate pe oameni din iad, fiind un Sfânt de o mare apropiere de Dumnezeu, un exemplu de dat (modelul nepăcătoșeniei constând doar în a nu fuma și a nu bea) și un mântuitor:

Slujbă specială de făcut

⁵⁵ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 13.

⁵⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

⁵⁷ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68.

⁵⁸ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28.

Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:

„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.

- Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt. Și a făcut slujba, atunci...”⁵⁹

Odată mi-a spus: „Măi, să nu cumva să judecați pe preoți, căci cei ce judecă pe preoți ajung la judecata lui Dumnezeu. Și ei greșesc, și ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoți, să mă dai exemplu pe mine...”⁶⁰

Odată când m-am dus la Părintele Arsenie a zis: „Mă, când mai zice cineva rău de preoți să mă dai exemplu pe mine. Eu nu beau, nu fumez, etc.”. [...]

Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin⁶¹

Odată, după SF. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei din București, cineva l-a văzut pe Părintele Arsenie, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte, și a plâns. Părintele i-a zis: „îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și Sfinții mor...” Și aceasta a spus-o despre sine.⁶²

Toată lumea știe că și Sfinții mor, este un truism. Dar, din fericire, ne-a spus Părintele Această taină, ca să o afle oricine: se credea Sfânt, deci... nu avea cum să și fie.

Iată cum cugetă Sfinții adevărați:

Domnul a dat tâlharului raiul; tot așa va da raiul și oricărui păcătos. Pentru păcatele mele sunt mai rău decât un câine răios, dar m-am rugat lui Dumnezeu să mi le ierte, și mi-a dat nu numai iertarea, dar și Duhul Lui, și în Duhul Sfânt am cunoscut pe Dumnezeu. [...]

Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii. Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.

Domnului i s-a făcut mare milă de mine și mi-a dat să înțeleg că trebuie să plâng toată viața. Aceasta este calea Domnului. Și iată, acum scriu din milă față de oamenii care, asemenea mie, sunt mândri și din această pricină se chinuie. Scriu ca ei să învețe smerenia și să-și găsească odihna în Dumnezeu. [...]

Când pacea lui Hristos vine în suflet, atunci el este bucuros să șadă ca Iov pe gunoi și să-i vadă pe ceilalți în slavă; atunci sufletul se bucuros că e mai rău decât toți. Taina acestei smerenii a lui Hristos e mare și cu neputință de dezvăluit. Din iubire sufletul dorește fiecărui

⁵⁹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

⁶⁰ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 99.

⁶¹ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 124-125.

⁶² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 51.

om mai mult bine decât pentru sine însuși și se bucură când vede că alții stau mai bine decât el și se întristează când îi vede că sunt chinuți. [...]

Omul mândru se teme de reproșuri, dar cel smerit nicidecum. Cine a dobândit smerenia lui Hristos dorește totdeauna să i se facă reproșuri, primește cu bucurie ocările și se întristează când este lăudat. Dar aceasta nu este decât primul început al smereniei. Când sufletul cunoaște prin Duhul Sfânt cât de blând și smerit e Domnul, atunci se vede pe sine însuși mai rău decât toți păcătoșii și se bucură să stea pe gunoaie în zdrențe ca Iov și să vadă pe oameni în Duhul Sfânt strălucitori și asemenea lui Hristos. [...]

Domnul vrea ca noi să iubim pe aproapele; și dacă tu gândești despre el că Domnul îl iubește, aceasta înseamnă că iubirea Domnului e cu tine; și dacă crezi că Domnul iubește mult făptura Sa și ți-e milă de întreaga zidire și-i iubești pe vrăjmașii tăi, iar pe tine însuși te socotești mai rău decât toți, aceasta înseamnă că e cu tine un mare har al Duhului Sfânt.⁶³

6. Ca și Francisc de Assisi, Padre Pio și alți apuseni răătăciți, Părintele Arsenie Boca avea stigmat, iar când cădea în transă (pentru a primi vedeniile suferința ca și Mahomed sau ca și Saul de epilepsie, rod al cugetării sale trupesti):

Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme [iată și celebrele stigmat! Lucrarea înșelătoare a diavolului atât de mult avansează în fire că până la urmă pecetluiește chiar și trupul. Ea nu este prezentă, cu mila lui Dumnezeu, la nici un Ortodox, în schimb apare din abundență la falșii sfinți ai romano-catolicismului de după despărțirea de Sfânta Biserică a Apusului, și este evidentă atât în trup dar mai ales în mentalitatea celui atât de mult iubit de Părintele Arsenie Boca încât l-a trecut în ceata Sfinților din Biserica Drăgănescu: Francisc de Assisi. Vom vedea mai jos că, de fapt, stigmatul este o lucrare amăgitoare cu care străpunge diavolul trupul celor care vor să îl înlocuiască pe Hristos, numiți de Sfânta Scriptură antihriști: *I Io 2:18 Fiilor, ceasul cel de apoi este; și precum ați auzit că antihrist vine, și acum antihriști mulți s'au făcut; dintru aceasta cunoaștem că ceasul cel de apoi este. – n.n.]! [...]*

Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină. [Bună comparație. Este tipică pentru bolnavii de epilepsie și cei posedați: *Mar 9:20 Și l-au adus pre el la dânsul. Și văzându-l pre dânsul, îndată duhul l-a scuturat pre el, și căzând la pământ, se tăvălea aspumând.. Așa proceea și Mahomed: **Pentru minciuno-Prorocul Moamet, și pentru eresul lui***^{64,65}

Și Când împărățea Iraciei, s-a arătat la Răsărit Moamet cel în toată lumea prihănit, care s-a născut în anul 560 în cetatea Mekke a Arabiei Pustie, nu departe de Marea Roșie, și păscător de cămile fiind a Doamnei sale Kadige⁶⁶, s-a făcut și bărbat al ei, cu farmece înduplecându-o pe ea. Iar venind el oare când în Palestina, se întâlnea în adunări cu Iudeii și

⁶³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 3, 27, 32, 34, 69, 190.

⁶⁴ †IPS Meletie, MITROPOLITUL ATENELOR, *Bisericeasca Istorie*, Tipografia Sfintei Mitropolii a Moldaviei, Iași, 1841, Tomul II, Partea I, Capul III, pp. 145-149.

⁶⁵ Khadijah sau Khadija bint Khuwaylid (arabă : خديجة بنت خويلد) sau Khadija al-Kubra (Khadija cel Mare) [1] (circa 555-620 CE), a fost prima soție a islamice profetul Mahomed . Ea este de obicei considerat de musulmani ca fiind " mama a Islamului " [Pentru noi mama înșelăciunii – n.n.]. Ea a fost prima persoana care să se convertească la Islam. <http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija_bint_Khuwaylid>, marți, 4 martie 2014.

⁶⁶ *Mar 9:17 Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. 18 Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. 19 Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. 20 Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. 21 Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. 22 Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-ți milă de noi. 23 Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. 24 Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. 25 **Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat**, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Leși din el și să nu mai intri în el! **26 Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit.** 27 Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.*

cu Creștinii, și lua de la dânșii oare care Scripturelnice cuvinte, în sfârșit din feluri de eresuri plâsmuind un noian ciudat l-a întărit.

§2 Și având el drac, cădea la pământ, și aspuma⁶⁷, de care se mârșea Doamna și muiera lui. Și văzând el pe muiera sa că se amărăște așa, învățat fiind de un monah Serghie, zicea ei, că Arhanghelul Gavriil din cer vine către el și îl învață oare care taine Dumnezeiești și ascunse, și ca cum nesuferind privirea Îngerului face acest fel de chipuri, căzând la pământ ca un îndrăcit. Și cum că așa era lucrul, mărturisea și pomenitul monah Serghie, care întru răutate îl covârșea, care pentru credința sa cea rea a fost gonit din Vizantia, și acolo era surghiunit. Acesta vrând să încredințeze pe muiera lui Moamet, îi zicea că cu adevărat la toți Prorocii același Gavriil se trimite. Iar ea, crezând cuvintele minciunii prietenului, și lepădând rușinea, și mai ales fălindu-se că împreună locuiește cu prorocul, cuvântul acesta l-a scos către celelalte muieri și a spus celor de o seminție cu dânsa și de la dânsele a ieșit cuvântul către bărbați și așa nume de proroc spurcatul acela a câștigat lângă cei de o seminție cu dânsul, precum scrie Chedрино, Zonara, Pavel Diaconul, Sigivertus Gemblachinskiul, Avva Oursper în cronicile lor din anii lui Iraclie, și mulți alții. De aici mai vedem că avem și o altă asemănare cu Mahomed. Și Părintelui Arsenie Boca i s-a răspândit faima de Sfânt tot de la femei, din care cea mai fierbinte susținătoare a acestei idei a fost Maica Zamfira – n.n.] A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am avut puțină treabă! Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strană aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpâna tehnica teleportării [iată cum de la mistica mahomedană ajungem la cea din science-fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.] . Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta, când ne-am întors, a zis: Dorința, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălălalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălălalt nu se arată doar vorbirea vulgară, ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă, iar dacă ar fi crezut, din amăgire, că celălalt ar fi fost vreun Sfânt, înțelegem și lipsa de evlavie a sfinților lor față de Sfinți: 2Co 11:13 Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuși satana se preface în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se preface și slujitorii lui ca slujitorii dreptății; căroră va fi sfârșitul după faptele lor. – n.n.] aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul [săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supra mască de creștinism apusean, numit antropozofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum vom vedea mai jos, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antropozofiei– n.n.] se dusesse și se întorsese [aici ajungem de la mistica science-fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatul de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp⁶⁸. – n.n.]⁶⁹.

Căderea la care a ajuns Părintele Arsenie Boca, transformându-se din amăgit în amăgitor, ne-o explică Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

⁶⁷ Calendarul islamic începe cu data 1 muharram, anul 1 hegira , dată care corespunde în calendarul solar gregorian cu data de 15 iunie 622 d. H., și reprezintă începutul erei islamice marcată de strămutarea (ar. هجرة :hiğra) profetului Muhammad de la Mecca la Yathrib (viitoare Medina). <<http://ro.wikipedia.org/wiki/Islam>>, marți, 4 martie 2014.

⁶⁸ <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmat-false-iar-vaticanul-stia/>

⁶⁹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

Cu dreptate vine deci pedeapsa peste mintea care se înalță în cugetările sale. Iar această pedeapsă constă în părăsirea ei, sau în îngăduința ce o dă Dumnezeu de a fi tulburată de draci în activitatea ei, adică în Iudeea, și în contemplația ei, adică în Ierusalim, ca să câștige conștiința neputinței sale naturale și conștiința puterii și a harului dumnezeiesc, care o apără și îi dăruiește toate bunurile. Prin aceasta se va smeri alungând de la sine cu totul trufia străină și potrivnică firii. Drept urmare nu va mai veni asupra ei cealaltă mânie, cea a retragerii darurilor hărăzite, cum n-a mai venit peste Ezechia, care îndată ce n-a mai venit peste el prima mânie, sau părăsire, s-a smerit, și a ajuns la cunoștința Celui ce i-a dăruit bunurile. Căci după cuvintele: “Și s-a abătut mânie peste el și peste Iuda și Ierusalim” se spune: “și n-a mai venit peste el mânia Domnului în zilele lui Ezechia”. Adică n-a mai venit cealaltă mânie, cea a retragerii darurilor, fiindcă prima părăsire l-a învățat să fie recunoscător. Căci cel ce nu se cumințește prin primul fel de mânie, sau părăsire, ca să vie la smerenie, are de suportat cu siguranță cealaltă mânie, care îl despoaie de lucrarea darurilor și-i lipsește de puterea care-l păzea mai înainte. “Strica-voi gardul viei”, zice Dumnezeu despre nerecunoscătorul Israel, “și va fi de jaf; surpa-voi zidul și va fi călcată în picioare. Și-voi părăsi via mea și nu va mai fi nici tăiată, nici săpată și vor porunci norilor să nu mai plouă peste ea”.³⁵⁴ (354 Isaia 5, 1-6.) Același lucru se povestește alegoric că l-a pățit și Saul, primul rege al lui Israel. Acela, primind prin ungere deodată cu dregătoria regească și harul proorociei, fiindcă nu l-a păzit pe acesta, primește ca prima mânie chinuirea din partea duhului rău (7). Iar fiindcă nu și-a venit la simțire, prin aceasta și-a agonisit cealaltă mânie și a sfârșit cu viața, ajungând pentru nechibzuința lui, în fața morții lipsit de orice pietate. Această tristă pățanie a lui o arată faptul că întâi este chinuit de draci, pe urmă recurge de bunăvoie la demoni prin vrăjitoare și le aduce cult vrăjitoresc întocmai ca necredincioșii.³⁵⁵ (355 I Regi 16, 14 urm.)⁷⁰

Vedeți și frațiile voastre asemănările și nu vă uimiți. Toți oamenii suntem înșelați, doar smerita și bătrâna ascultare de Sfânta Biserică Ortodoxă și de duhovnic îi dă voie lui Dumnezeu să ne mântuiască. Să stăm un pic cu mintea și să plângem de o asemenea amăgire, tocmai la un ieromonah Ortodox cu atâta priză la popor și să ne ferim de această cărare a lua în ușor hotarele pe care le-au așezat, cu durere și insuflați de Sfântul Duh, Sfinților Părinți. Fiind fiu de greco-catolic și neascultând de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care cu atâta delicatețe îl întorcea de la calea succesului misionar la smerita așezare în Filocalie, Părintele Arsenie Boca și l-a luat ca model pe Francisc de Assisi, cu trăiri și experimente asemănătoare sfinției sale, căci între Sfinții Ortodocși nu a găsit pe nimeni așa. Cine se aseamnă, se adună. Pictând pe precursorul lui Antihrist, Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca simțindu-se așa de apropiat de el, a vrut să arate că și viața sfinției sale, atât de asemănătoare prin înșelare, ar fi „de la Sfântul Duh”, în aceeași măsură în care și viața lui Francisc de Assisi ar fi „de la Sfântul Duh”, fiindcă în Ortodoxie nu a găsit un model asemenea sfinției sale (Sfinții Ortodocși chiar fiind de la Sfântul Duh, aveau viața diametral opusă de a precuvioșiei sale și de a amăgiților apuseni).

Dar urmând pilda întemeietorului mișcării arsenice, nici ucenicii sfinției sale nu găsesc un altul asemenea cu el, cum nici ucenicii lui Francisc de Assisi nu au găsit, întemeind Ordinul Franciscan și numindu-se franciscani. Ucenicii sfinției sale numindu-l „Sfântul Ardealului”, ca pe un unicat, vor să fie canonizat, ca să poată să se numească arsenicani, întemeind deja Fundația Arsenie Boca, ce are ca fundament, că nimeni nu-i ca „sfântul” lor:

Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.⁷¹

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici „sfântul apostol Andrei”, iar „sfinția Sa” cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

⁷⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, ⁴2005, Vol. III, pp. 250-251.

⁷¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Din păcate aceasta o vedem, fără excepție, la toți ucenicii sfinției sale: un cult în jurul lui, fiind apreciat mai mult decât toți ceilalți Sfinți, chiar prin sintagma eretică „*Sfântul Ardealului*” știut fiind că este numai *Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos, numai Una Preasfântă Născătoare De Dumnezeu*, adică Unul și Una Singulari, excepționali, având pe –ul ce subliniază singularitatea, restul, cu toții, sunt sfinți printre și împreună cu alți sfinții, care se întrec unul pe altul în smerenie, dându-și unul altuia întâietatea *Fil 2:3 Nu faceți nimic din duh de ceartă, nici din slavă deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cinste decât el însuși..* Ce frumos ar fi ca și Părintele Arsenie Boca să fi fost unul din Sfinții Ardealului și nu „*Sfântul Ardealului*” (oare alți Sfinți nu mai sunt în Ardeal?) ce vrea să îl înlocuiască pe singurul ce poate fi numit SFÂNTUL ARDEALULUI, ca și al întregii lumi IISUS HRISTOS. Dar pentru a deveni un Sfânt autentic este nevoie de smerenie, care se obține cu multă sudoare și sânge vărsate, iar nu așa, cu înlesnire, prin vedenii ușoare și misiune de succes.

Vom vedea că aceste comparații hulitoare între un amăgit și Sfinții autentici, înjosindu-i din întunecare pe ultimii, nu se opresc aici. Fabulația ajunge la paroxism prin compararea Părintelui Arsenie Boca cu Sfântul Ioan Botezătorul, Maica Domnului, Sfântul Duh și Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Dar despre aceasta la capitolul numit: *Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”*

Nu putem să nu ne aducem aminte de dragul nostru Mihai Eminescu:

Luceafărul

A fost odată ca-n povești,

A fost ca niciodată.

Din rude mari împărătești,

O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți

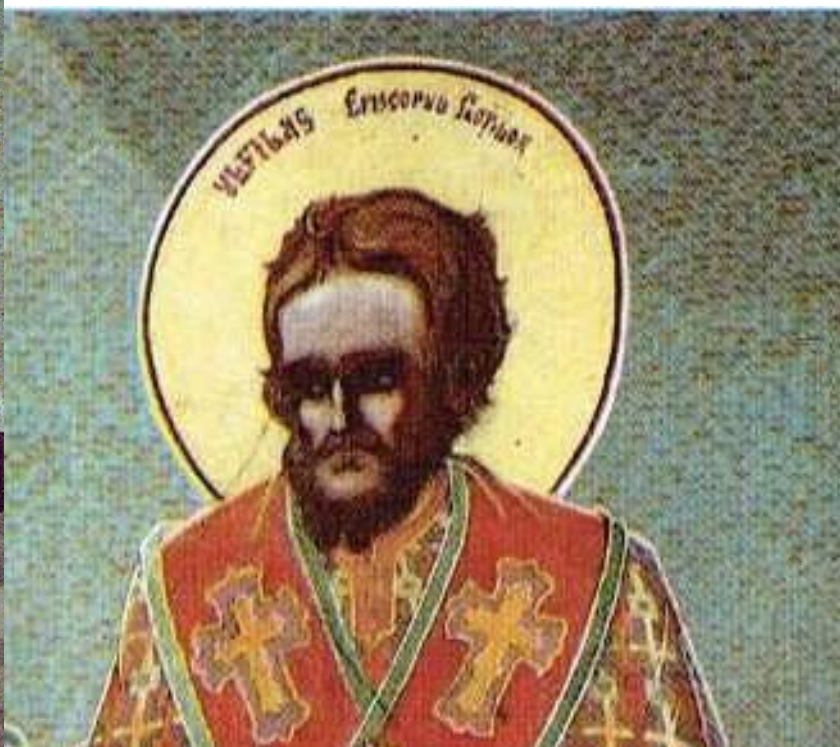
Și mândră-n toate cele,

Cum e Fecioara între sfinți

Și luna între stele.

Numai că aceea este o metaforă poetică, iar aici este o realitate crudă de amăgire publică. Să ne ferească Dumnezeu de poetizarea sinaxarului!

B) ULFILAS ARIANUL

Cine este Ulfilas, sau Ulfila, sau Wulfila, episcopul Goșilor, pictat de Părintele Arsenie Boca, tocmai în altarul din Drăgănescu? Este el eretic, ca și Francisc de Assisi, sau Ortodox? Și de ce l-a pictat tocmai pe el, dintre atâția arhierii cunoscuți ai poporului nostru, dintre care unii sunt numărați printre cei 318 Sfinții Părinți de la Sfântul Sinod I Ecumenic (prototip al tuturor Sfintelor Sinoade Ecumenice), alături de Sfinții Ierarhi atât de cunoscuți și iubiți de toți creștinii: Nicolae al Mirelor Lichiei, Spiridon al Trimitundeii și Atanasie cel Mare. Dacă era patriot, Părintele Arsenie Boca de ce ne-a arătat rușinea, numind-o sfințenie, deși Wulfila nu era român, ci got. Oare iubește Părintele Arsenie Boca mai mult pe goți decât pe Români? Și dacă a ales pe Wulfila, pentru că a tradus Biblia în limba gotă tocmai la noi în țară, pentru a face cinstire țării, de ce nu a ales să picteze pe membrii Sfintelor Sinoade Ecumenice, ci tocmai pe un eretic arian, dat anatema la toate Sfintele Sinoade Ecumenice, odată cu anatematizarea arianismului?

Iată, la Sfântul Sinod Ecumenic I avem ca Sfinții Părinți români participanți:

Între participanții la sinod, semnatari ai hotărârilor doctrinare și canonice, se numără și doi ierarhi de pe teritoriul de astăzi al României. "Este vorba de Scitanul, cum este menționat de Eusebiu de Cezareea, Marcu Tomensis, așa cum a fost identificat de către istorici, și Teofil episcopul Goșilor care își avea reședința în zona de astăzi a județului Buzău" [5]⁷²

La al doilea:

Printre ierarhii reprezentativi prezenți la Sinodul al II-lea Ecumenic au fost: Meletie al Antiohiei, Timotei al Alexandriei, Chiril al Ierusalimului, Diodor de Tars, Grigorie de Nyssa și Petru de Sevastia (frații Sfântului Vasile cel Mare, †379), Amfilohie de Iconiu, Gerontius sau Terentius de Tomis - Constanța în Sciția Mică, Martyrius de Marcianopolis (Devna - Bulgaria). În fruntea lor, Sfântul Grigorie de Nazianz, ca episcop al Constantinopolului și președinte al sinodului după moartea episcopului Meletie al Antiohiei, la sfârșitul lunii mai.⁷³

La al patrulea:

SFÂNTUL IERARH ALEXANDRU episcop al Tomisului (secolul V)

Acest ierarh tomitan a ocupat scaunul Eparhiei Tomisului pe la jumătatea secolului V, în timpul marilor frământări hristologice monofizite, create de ereticul Eutihie. Noul păstor al Daciei Pontice era un bun teolog, capabil să apere Ortodoxia, atât de amenințată în întreg Imperiul Bizantin.

Episcopul Alexandru a luat parte la Sinodul din anul 449, convocat de împăratul Teodosie II și patriarhul Flavian la Constantinopol, sinod care a reînnoit hotărârile luate în anul 448, de respingere a învățăturii eretice monofizite și condamnare a lui Eutihie. Episcopul Alexandru semnează al șaptelea actele sinodului: „Alexander reverendissimus episcopus Tomitanorum civitatis provinciae Scythiae”. La marele Sinod ecumenic de la Calcedon, ținut în anul 451, episcopul daco-roman n-a mai putut lua parte din cauza năvălirii hunilor „nomazi” în eparhia sa, dar a semnat ulterior actele sinodului. El însă a rămas credincios Evangheliei lui Hristos și hotărârilor luate de sinoadele ecumenice, până la sfârșitul vieții sale, apărând cu dârzenie dreapta credință la Gurile Dunării, zidind noi biserici și mănăstiri în Dobrogea și continuând procesul de creștinare în Dacia Pontică, prin călugării misionari daco-romani.⁷⁴

De ce Părintele Arsenie Boca, dintre atâți ierarhi Sfinți și apărători ai Dreptei Credințe, goți și daco-romani, a ales tocmai pe arianul Wulfila? Oare nu știa de ei, fiind doar ignorant al istoriei sau a avut alte pricini, oculte? Dacă nu ar fi știut, tot ar fi trebuit să picteze doar pe Sfinții autentici în Sfântul Altar, sau să se fi lăsat de pictură, ca să nu încalce Sfintele Canoane:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. [...] Acestea și alte asemenea necuviințe

⁷² <http://ro.orthodoxwiki.org/Sinodul_I_Ecumenic#Participan.C8.9Bi>, sâmbătă, 22 august 2015

⁷³ <<http://www.crestinortodox.ro/sfinti/sfintii-parinti-la-sinodul-ii-ecumenic-148952.html>>, sâmbătă, 22 august 2015.

⁷⁴ <<http://www.sfant.ro/sfinti-romani/sfantul-ierarh-alexandru-episcop-al-tomisului.html>>, sâmbătă, 22 august 2015.

închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusii zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.⁷⁵

Cine este, așadar, Ulfilas, Ulfila sau Wulfila, episcopul Goților?

Arianismul goților lui Wulfila a fost acceptat apoi de toate popoarele germanico-orientale care au intrat în teritoriile imperiale în secolul al V-lea. Edictul lui Teodosiu I din 380 prin care impune credința Niceană ca lege pentru tot imperiul, nu reușește să-i facă pe goți să renunțe la arianism, considerat de ei ca un patrimoniu național pe care nu-l pot părăsi pentru nici un motiv”. (Istoria Universală a Bisericii Catolice). [...]

„Vizigoții creștinați (în variantă ariană) de Wulfila, episcop care a tradus Biblia în limba gotică, într-un alfabet runic îmbunătățit după alfabetul grec, s-au rupt de sub autoritatea regelui lor păgân și au trecut în sudul Dunării, în imperiu... [...] (Nicolae, Mitropolitul Banatului, Biblia lui Wulfila, în MB, an XX, 7-9, 1970, p. 550-558, Des-pre goți; persoana lui Wulfila și activitatea lui; importanța traducerii lui Wulfila).⁷⁶

Unii, ca să îl apere, zic că, prin această pictură, Părintele Arsenie Boca a făcut o proorocie împotriva ecumenismului:

Oare nu vedeți cum prin Părintele Arsenie Boca se lucrează apostazia (lepădarea de credință) în chip tacit? Ecumeniștii s-au arătat că nu-l canonizează, tocmai ca să se strângă semnături. Câți din cei care au dat semnătură pentru canonizarea Părintelui Arsenie au știut că dând semnătură pentru canonizarea lui dau semnătură pentru canonizarea ereticilor Francisc de Assisi și Wulfila semiarianul, pictați de el cu aureolă de sfinți în biserica Drăgănescu? Sfântul înseamnă Canon, fiind canonizat, oricine va putea picta în bisericile ortodoxe pe eretici precum a pictat Părintele Arsenie. Ecumeniști canonizându-l nu zic că e sfântul lor, cel mai mare proroc al lor, ci al vostru. Iată, pervertesc conștiința ortodoxă a credincioșilor ca să se bucure de „unirea Bisericii”, adică de apostazie. Dacă acum cei care au „evlavie” la Părintele Arsenie îndreptățesc pictarea ereticilor de către el cu minunile care le face, gândiți-vă, ce va fi după acea „unire”, când vor fi și mai părăsiți de har cei care o acceptă. Ce o să zică cei care îl văd sfânt pe Părintele Arsenie? Foarte posibil, vor zice: „Iată această unire este de la Dumnezeu, Părintele Arsenie ne-a arătat-o demult!” Dar noi știm clar, Sfinții Părinți, între care se numără și Cuviosul Lavrentie al Cernigovului, ne atenționează: „Luați aminte, zice, la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie. Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele... Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”.

Iată ce va fi cu bisericile care acceptă ca sfinți pe Francisc de Assisi și pe Wulfila semiarianul, cel care îl vedea pe Hristos creatură și nu Dumnezeu-Om. Iată de ce este nevoie să-l iubim întru Hristos pe Părintele Arsenie Boca și să mărturisim acum, cât mai avem cu cine ne înțelege, că ce a făcut acolo înseamnă urâciunea pustiirii. Iată înțelegerea cea mai favorabilă pentru Părintele Arsenie, la care am ajuns, cu darul lui Dumnezeu⁷⁷: [...]

⁷⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopy caracter chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

⁷⁶ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

⁷⁷ Noi am spune că nu este cu darul lui Dumnezeu o asemenea răstălmăcire pomenită mai jos. Până aici este o privire limpede, cu darul lui Dumnezeu. Dar a spune că Părintele Arsenie Boca îndemnând prin pictură și prin scris la ecumenism, sugerează că nu este bun ecumenismul este tipic gândirii ucenicilor înfierbântați, care văzând cornița de drac vor să ne convingă că este vânăta, după cum spunea Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul. De altfel, după cum ne-a explicat Părintele Iachint însuși, a scris acest compromis gândit, din milă pentru îndrăgitorii lui Arsenie, ca să aibă un pretext venit tocmai de la idolul lor, ca, măcar așa, să combată ecumenismul, când vor fi îndemnați prin celelalte învățăturile pictate și scrise ale protagonistului de la Drăgănescu, să cadă și ei în ecumenism. Despre ecumenismul evident al Părintelui Arsenie Boca am scris și noi, cu darul lui Dumnezeu, două capitole distincte. Unul din ele, se referă chiar la acest text al Părintelui Iachint, repetat în studiul sfinției sale, atât de folositor, despre *Ulfilas episcopul goților*, cum îl numea Părintele Arsenie Boca.

Iată, este forte primejdios de nu vom arăta celor care au evlavie la Părintele Arsenie Boca că:

E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericii”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, înseamnă „urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, înseamnă a tăgădui Dumnezeirea lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semi arianul, care tăgăduia Dumnezeirea lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericii”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semi arianul.⁷⁸

Nu putem fi de acord cu ideea că pictarea ereticilor și a ereziilor pe pereții bisericii din Drăgănescu ar fi vreo sugestie subtilă să ne ferim de ecumenism. Ar fi trebuit, conform stilului brutal atât de obișnuit al sfinției sale, să o spună clar și răspicat.

Mai mult, Sfintele Icoane nu sunt adresate numai intelectualilor rafinați, ci tuturor, inclusiv oamenilor simpli, care nu sunt învățați cu subtilitățile și ironia. Nicăieri nu vedem la Sfinții Părinți vorbe cu două înțelesuri sau în Erminia picturii Ortodoxe icoane ce exprimă sfințenia cuiva spre a i-o nega. O astfel de perversiune nu găsim nicăieri în Sfânta Predanie. Și Sfinții Părinți și Sfinții Iconari au fost concisi, preciși și limpezi în propovăduirea adevărului.

925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicînd că sînt himere mitologice, etc. [...]

Zugrăvim sfintele icoane pentru înfrumusețarea bisericilor, ca să fie ca niște cărți pentru cei neînvațați și spre imitarea virtuților sfinților și pomenirea și sporirea dragostei și pentru ca să se țină trează grija de a-l chema întotdeauna pe Domnul, ca Stăpân și Tată, iar pe sfinți ca pe slugile Lui, și ajutători și mijlocitori ai noștri”. -Răsp. la, întrebarea III.⁷⁹

Nu este vorba de himere mitologice, ci ecumeniste, la care se adaugă, mai grav, și sporirea imitării și dragostei față de ecumenism, mai concret imitarea celor înșelați în lucrarea lăuntrică (Francisc de Assisi) și/sau de erezii (Wulfila arianul și Vaticanul pictat ca o „sfântă biserică”) și sporirea dragostei față de ei, după este descris mecanismul impactului icoanelor asupra oamenilor de către Sfânta Biserică.

Roadele acestei predici pictate se regăsesc în realitatea dureroasă contemporană. Cine merge la biserica din Drăgănescu aude și pe ghidul locului, și pe Părintele slujitor spunând fraze ca acestea: „Francisc de Assisi este Sfânt fiindcă, deși romano-catolic, a ținut canonul Ortodoxiei. Wulfila nu este episcopul got arian, ci un altul, Ortodox” de care nu pomenește, desigur, nici o istorie laică sau bisericească. Este vorba de a demonstra cu orice chip, înfruntând toate evidențele, că protagonistul de la Prislop și Drăgănescu este Sfântul Ardealului, de fapt sfântul lor personal, fiindcă nu credem că tot Ardealul a fost înșelat astfel de rău și ireversibil, încât nici evidențele să nu îi mai vindece mentalitatea.

Mai mult, după cum am văzut mai sus, Părintele Arsenie Boca nu ataca în nici un fel, nici pe față, nici în ascuns, în modul invers de a se exprima, această erezie, fiindcă era ecumenist convins și mare propovăduitor al său.

Acum să vedem de ce a pictat Părintele Arsenie Boca tocmai pe ereticul Wulfila și nu pe vreun alt eretic, pentru a îndemna la ecumenism:

„Am să vă dau un mic exemplu, foarte semnificativ, o experiență pe care am trăit-o în timpul unuia din turneele mele de conferințe. Acest exemplu arată că istoria lumii, când este considerată ca expresie a spiritualului, a divinității, apare în toate ocaziile semnificativă, mereu și pretutindeni ne vorbește un limbaj nou. Acum câteva săptămâni, eram în Scandinavia

⁷⁸ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

⁷⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

și am putut constata că viața în acea parte nordică a Europei este încă străbătută de ecoul a tot ce a fost în trecut; tot ce este spiritual era încă impregnat de prezența, în conștiința oamenilor, a ființelor care populau mitologiile nordice. S-ar putea spune că în aceste ținuturi tot ce apare în fața privirii noastre este ecoul a ceea ce a constituit viața spirituală a nordului în acel trecut îndepărtat despre care vorbeau inițiații Misteriilor druidice și ai Misteriilor droșilor discipolilor lor. Se observă și acum influența acestui suflu magic care a pătruns în viața spirituală a acestor ținuturi nordice și care se pot privi ca fiind expresia unor foarte frumoase raporturi karmice. La Uppsala, am simțit că sunt chiar în centrul acestei lumi, atunci când am văzut prima traducere germanică a Bibliei, când m-am aflat în fața aceluia Codex argenteus al lui Wulfila. Acest codex a poposit la Uppsala printr-o stranie înlanțuire de evenimente karmice. Întâi s-a aflat la Praga; în timpul războiului purtat de suedezi, a fost luat și dus la Uppsala și acolo se găsește și acum, adevărat simbol grăitor pentru cel care dorește să cerceteze cât de puțin vechile Misterii. [...] (Rudolf Steiner APOCALIPSA LUI IOAN).⁸⁰

Iar Părintele Arsenie Boca, este unul din cei mai celebri antropozofi, ucenici, admiratori și următori ai lui Rudolf Steiner:

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

- Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebases el, fără să mai facă vreo introducere.

- Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...

- Ce anume nu înțelegi? - insistase Părintele Mladin.

- Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că aș vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țișani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele A, ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor.

Când era la mănăstirea Bistrița, m-am dus de la Govora pe jos, cu același gând de a mă face ucenicul lui. Dar părintele Arsenie m-a întâmpinat cu atâta ostilitate și dispreț, încât m-am retras în bisericuță, am intrat într-o strană în fața icoanei Mântuitorului și am început să rostesc rugăciunea lui Iisus cu inima îndurerată și zdrobită. La un moment dat, mi-a venit o umilință atât de profundă, de nici nu mai știu cum am ajuns în genunchi în fața icoanei Mântuitorului. Mi se părea că Domnul Iisus îmi spunea: „Nu te mâhni, Eu sunt cu tine, nu te voi părăsi niciodată”. Plângeam în hohote de atâta bucurie și mângâiere.

Când m-am dus la părintele Arsenie, pentru a-mi lua rămas bun, el a observat pe chipul meu o pace, o liniște, o siguranță și o lumină, cu totul deosebite, fiind destul de respectuos. Acestea sunt nedumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc.

- Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.

- Aveți dreptate, precucivioase, i-am confirmat părerea. Tot la Bistrița, la despărțire, părintele Arsenie mi-a dat o carte introdusă în două plicuri mari, unul în altul, atrăgându-mi atenția, în mod special, să nu le dezlipesc și să nu umblu înăuntru, ci s-o dau în mâna părintelui Pandoleon. I-am respectat dorința, cu toată evlavie și frica. Dar, când am trecut cu traista prin Govora Băi, milițienii m-au crezut colportor. M-au dus la „Miliție”, m-au controlat și apoi m-au întrebat ce se află în plic.

⁸⁰ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

- Nu știu, i-am răspuns. Un preot de la Bistrița mi l-a dat, ca să-l transmit unui preot de la Govora.

- Lasă că vedem noi îndată, au zis milițienii, ducând cartea acasă lai șeful miliției.

Peste puțin mi-au restituit plicul desfăcut. Era o carte de Rudolf Steiner, în care se vorbea despre clarviziune, aură etc.

Creștinii din vechime își începeau lucrarea cu pocăința, smerenia și dragostea, ajungând la sfințenie. E de mirare, deci, că cel ce își începe lucrarea cu practici oculte poate ajunge un impostor?⁸¹

Nota 10 Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemnau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi "clarvăzător" și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”¹

La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:

- „De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”

Zâmbind, binevoitor, i-am zis:

- „Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănilor păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frăția ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare; iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin iconomia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...

De ceva, totuși, mă sfiesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele!”

'Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult lăudată de "novatori", este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu "inovații" inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.⁸²

Să vedem de ce, totuși, Părintele Arsenie Boca, știindu-se recunoscut și vădit de atâția pentru ocultismul său, în loc să se corecteze, își pecetluiește pentru veșnicie iubirea sa pătimașă față de erezia steineriană, în testamentul său pictat, de care marele admirator al său și cel mai autorizat cunoscător al operei sale rătăcitoare, spunea, tocmai în studiul dedicat capelei Sixtine a României din Drăgănescu așa:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!⁸³

Cu adevărat tablourile așezământului ecumenist de la Drăgănescu ne vorbește evident în locul sfinției sale. Nu poate fi canonizat, fiindcă nu este un model Ortodox.

⁸¹ Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

⁸² Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

⁸³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 193.

Noi credem că pictarea lui Wulfila arianul în altar, dictată de sus tocmai de arhiconii care îi alcătuiau vedeniile, este și o năzuință ascunsă, deși mincinoasă, a Părintelui Arsenie Boca, o dorință că deși sfinția sa a propovăduit învățături schismatice și eretice date anatema de toate Sfintele Sinoade Ecumenice și preacuvioșia sa să fie primit în altarul Bisericii Triumfătoare închinată lui Hristos, după cum și pictorul de la Prislop a primit în clădirea închinată luiși pe arianul Wulfila.

Nu numai atât, dar ne învață Sfântul Cuvios Ioan Damaschin că pricina rătăcirii raționale a Părintelui Arsenie Boca, ce l-a dus la propovăduirea de învățături mincinoase și erezii, este chiar viața pătimașă a sfinției sale (atât de vizibilă și prin relația de dependență necuvioasă, de o viață, față de Maica Zamfira și prin meteahna de a fi bici al lui Dumnezeu față de sărmanii oameni necăjiți ce credeau că vor găsi la sfinția sa vreun sprijin sau mângâiere). Înțelegem astfel că preacuvioșia sa nu poate fi model de sfințenie. Patimile poftei și mâniei duc la întunecarea rațiunii, iar mentalitatea irațională (aderentă la tot felul de teorii ce contrazic Sfânta Predanie) duce la ură și iubire pătimașe. Este cercul vicios al omului pătimaș ce îl vom regăsi în viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Învățăturile sfinției sale rătăcite arată că viața i-a fost amăgită, iar comportamentul preacuvioșiei sale necanonice și imoral i-a izbucnit în erezii, arătând limpede că nu a avut lucrarea vreunui nebun al lui Hristos, care se poartă la arătare vicios daor ca să-și ascundă virtutea. Nici un nebun al lui Hristos nu a fost eretic, ci, dimpotrivă, de multe ori această ceată de ostași de geniu duhovnicesc a sprijinit Sfânta Biserică Ortodoxă atunci când fiii ei se îndoiau, întorcându-i de la învățăturile mincinoase (vedeți de pildă cum a întors de la origenism niște îndoielnici, Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos. Dă-ne și nouă, Hristoase, nebuni pentru Tine, ca să ne scape de arsenism!).

*Această „Dogmatică”⁸⁴ este opera care, alături de „Tratatele despre sf. icoane”, va perpetua numele Sf. Ioan Damaschin dealungul întregii istorii a Bisericii. Ea este **expunerea clasică a învățaturii de credință a Bisericii, autoritatea necontestată pe care se vor întemeia în toate timpurile teologii ortodocși.** Ceea ce dă Dogmaticii lui Damaschin această autoritate neumbrită, e nu vreo originalitate de gândire a autorului, ci felul admirabil cum a reușit el să concentreze și să sistematizeze învățătura Sf. Părinți în ceea ce au ei comun și unanim. **Marele talent și spirit echilibrat al Sf. Ioan Damaschin se arată în faptul că a știut să aleagă totdeauna din abundența gândirii patristice definițiile cari își câștigaseră o circulație mai generală, pe cele cari ele însele aveau o formă mai generală, mai rezumativă, lăsând la o parte formele nuanțate, detaliile, analizele prea adânci. Fără îndoială Sf. Ioan Damaschin a fost un spirit extraordinar de sistematic și de disciplinat.** Dintr'un material străin, folosit aproape literal, după o riguroasă selecție, a izbutit să ne dea totuși o operă unitară. [...] Sf. Ioan Damaschin ne-a lăsat și câteva mici scrieri ascetice[...]*

Aceste scrieri ascetice se caracterizează și ele prin însușirile întregului scris al Sf. Ioan Damaschin, adică prin rezumarea ideilor celor mai comune, mai generale, mai răspândite în obștea bisericească.

Astfel toată viața și-a închinat-o Sf. Ioan Damaschin luptei pentru apărarea și lămurirea credinței și strădaniilor de desăvârșire.[dacă Părintele Arsenie Boca l-ar fi urmat, poate ar fi ajuns la dorința sfinției sale de a se desăvârși. Ne întrebăm de ce nu a făcut-o? Nu l-a cunoscut sau s-a încrezut mai mult în religiile superioare și/sau vedenii? – n.n.] El moare la anul 749 în mănăstirea Sf. Sava. Despre mormântul și chilia lui vorbesc toți pelerinii cari au vizitat această mănăstire. [...]

*Dar ca să fie cunoscute și mai limpede patimile după cele trei părți ale sufletului, am socotit să adăugăm pe scurt și acestea: sufletul se împarte în trei: în rațiune, iuțime și poftă. **Păcatele din rațiune sunt acestea: necredința, erezia, nebunia, hula [blasfemia], nemulțumirea, încuviințările păcatele cari se ivesc din partea pătimitoare.** Iar tămăduirea și leacul acestor rele este credința neîndoioasă în Dumnezeu și în dogmele adevărate, neînșelătoare și ortodoxe, cugetarea neîncetată la cuvintele Duhului, rugăciunea curată și neîncetată și mulțumirea către Dumnezeu. **Păcatele iuțimii sunt acestea: cruzimea, ura, necompătımirea, pomenirea răului, pisma, uciderea și cugetarea neconținută la unele ca acestea.** Iar tămăduirea și leacul lor: iubirea de oameni, dragostea, blândețea, iubirea de frați, compătımirea, suferirea răului și bunătatea. **Păcatele părții poftitoare sunt acestea: lăcomia pântecelui, nesăturarea, beția, curvia, preacurvia, necurăția, desfrânarea, iubirea de avuții, pofta de slavă deșartă, de bani,***

⁸⁴ I Tradusă în românește de D. Fecioru, București 1938. Iar prima dată de Grigorie și Gherontie, tipărită la Iași în 1803, cu binecuvântarea mitropolitului Veniamin Costache.

de bogăție și de plăcerile trupești. Iar tămăduirea și leacul lor: postul, înfrânarea, reaua pătimire, neaverea, împărțirea averilor la săraci, dorința bunurilor viitoare nemuritoare, dorul după împărăția lui Dumnezeu și poftirea înfierii. [...]

Slobozită astfel mintea de patimile amintite și înălțată la Dumnezeu, de aci înainte trăește viața fericită, primind arvuna Duhului Sfânt; și plecată de aici cu nepătimire și cunoștință adevărată, se înfățișează înaintea luminii Sfintei Treimi împreună cu Sfinții îngeri, primind lumina pentru veacurile nesfârșite.

Sufletul având deci trei părți, precum s'a arătat mai înainte [căci trei sunt părțile lui: rațiunea, iușimea și pofta, **dacă în iușime este dragoste și iubire de oameni și în poftă, curăție și neprihănire, rațiunea este luminată; iar dacă în iușime este ură de oameni și în poftă desfrânare, rațiunea este întunecată.** Deci rațiunea atuncea este sănătoasă și cumpătată și luminată, când are afectele supuse și contemplă rațiunile făpturilor lui Dumnezeu duhovnicește [curat]1 și e înălțată către fericita și Sfânta Treime. Iar iușimea atuncea se mișcă după fire, când iubește pe toți oamenii și nu are față de nici unul dintre ei supărare sau pomenire de rău. In sfârșit pofta, când a omorât patimile prin smerită cugetare, înfrânare și neavere, când adică a omorât plăcerea trupului, dorința după avuție și după slava trecătoare, și s'a întors spre dragostea dumnezească și nemuritoare. **Căci pofta spre acestea trei își are mișcarea: sau spre plăcerea trupului, sau spre slava deșartă, sau spre câștigarea de avuție. Iar prin dorința aceasta nesocotită disprețuește pe Dumnezeu și poruncile Lui dumnezești, uită de nobila sa obârșie dumnezească, se sălbătăcește față de aproapele, își întunecă rațiunea și n'o mai lasă să privească spre adevăr.** Dar cel ce a câștigat un cuget mai presus de acestea, se împărtașește încă de aici, cum s'a zis, de împărăția cerurilor, și trăește viață fericită, în așteptarea fericirii rânduite celor ce iubesc pe Dumnezeu; de care și noi să ne învrednicim prin harul Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.⁸⁵

Haideți să cercetăm acum roadele întunecării rațiunii Părintelui Arsenie Boca provenite din hrănirea încă din pruncie cu învățături eretice, din pofta de a fi admirat și din disprețul mâniaș ce-l arăta prin vădirea păcatelor (susținute și de succesul vedeniilor, și de asaltul oamenilor rătăciți):

(1) **Învățături schismatice (împotriva Sfințelor Canoane) ale Părintelui Arsenie Boca**

(A) **DESPRE PRUNCII AVORTAȚI**

Părintele Arsenie **spunea femeilor să nu mai facă avorturi, să se nască copiii curați, ca să iasă preoți buni. Căci vor ieși preoții „ca ciupercile după ploaie”, dar, când s-or strânge, atunci va fi gata. Spunea Părintele că țigăncile nasc copiii, nu le este frică de sărăcie și spunea că va veni timpul când o să ne stăpânească țiganii** [cum poate să fie preoția automată? Se fac preoții ca în crescătoria de ciuperci, prin înmulțirea în anumite condiții de temperatură și umezeală? Dacă este așa, după logica Părintelui Arsenie Boca, ar trebui ca cei mai mulți preoți să fie... țigani. Preoția este icoana lui Hristos pe pământ și ea se face prin chemarea cu dreapta credință, alegerea din dreapta lucrare și... răstignirea înfricoșată a voii proprii. Probabil că Părintele Arsenie Boca trata preoția ca pe o ciupercă bună de înfruptat și de aceea făcea astfel de comparații nelalocul lor – n.n.]. **Copiii care mor botezați ajung în rai și cântă: „Fericit sunt eu, fericiți cei ce m-au avut pe mine”, iar cei avortați spun într-una: „Blestemat sunt, blestemați sunt cei ce m-au avut pe mine”, că merg în iad împreună cu părinții lor**⁸⁶

Însă învățătura Ortodoxă despre pruncii avortați este cu totul alta:

232. - “**Pentru copiii care mor nebotezați nu se află nicăieri învățătură, fiindcă viața oamenilor, atît a celor maturi cît și a copiilor necreștini, este în mîna Făcătorului lor, care nu poate fi obligat să descopere toată iconomia providenței Sale, muritorilor dormici de a cunoaște și ceea ce nu este de folos. Chemarea glasului Său răsună mereu în lume, și cei ce aud**

⁸⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvîrși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 183-185, 190-194.

⁸⁶ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 82.

au datoriat să răspundă numai în măsura de ei înțeleasă și pentru ei dată. De bună seamă că Dumnezeu nu pedepsește pe cei ce nu-i cunoaște legile, mai ales pe copiii care mor nebotezați, ba dimpotrivă, El a creat pe om spre fericire și deci copiii care n-au putut folosi libera lor voință și putere în virtutea scopului pentru care omul a fost creat, el îi fericeste pentru existența lor așa cum și ei îl laudă pentru aceeași existență nevinovată și frumoasă creațiune naturală. Astfel, ei sînt rînduiți la fericirea naturală a existenței, dar nu la cea a răsplătirii, după merite, întrucât n-au fapte virtuozitate. Fericirea naturală o dă Dumnezeu automat și necesar, fără a mai fi nevoie de eforturile omului, nici nu mai e nevoie a se vorbi de ea între oameni, ci, revelația ne arată numai pe acea fericire la care și omul contribuie (II Cor. 12, 4; Apoc. 21, 22). "Iară câți coconi ai creștinilor mor nebotezați, așijderea și ai paginilor, aceia nici nu merg în împărăția centrilor, nici în muncă, ci numai la un loc luminos" - ILT, 153.⁸⁷

Copiii nebotezați ai creștinilor. După acestea Domnul mai despărți din cei de-a stînga o altă ceată. Aceia erau orbi și se purtau de hotărârea lui Dumnezeu pentru că nu făcuseră nici bine, nici rău. Domnul, căutând spre dînșii, nu s-a mîniat. Însă pe părinții lor s-a mîniat foarte mult, că nu s-au sînguit ca să-i lumineze cu Sf. Botez. Drept aceea, Domnul porunci să le dea loc de odihnă spre miază-zi și puțintică îndulcire de viață pe veci. Ei au zis către Domnul: "O, Doamne, Stăpîne iubitorule de oameni! De vreme ce am fost lipsiți în viața trecătoare de bunătațile lumii, învrednicește-ne măcar aici a vedea strălucirea lumii Tale. Domnul însă nu le dădu nici un răspuns la cererea lor, ci merșeră la locul cel orînduit."⁸⁸

(B) DESPRE SINUCIGAȘI

Despre cei care se sinucid, spunea a-i păcat de neiertat împotriva Duhului Sfânt, cum zice Hristos, în Sf. Evanghelie, despre Iuda: „Mai bine era să nu se fi născut”. Zicea Părintele că, celor ce se sinucid, nici mormântul să nu-l pecetluim cu Sfânta Cruce, nici parastas, nici Sfântă Liturghie să nu le facem. **Doar când pomenim morții din neamul celor sinuciși, când zicem cu tot neamul, acolo au și ei un pic de parte. Singura zi în care îi putem pomeni - și atunci, în taină - este la proscomidia Sfintei Liturghii de la Rusalii. Așa scrie și Sfântul Episcop al rușilor, Ignatie Briancianinov. Însă milostenie se poate face oricând pentru sufletele lor**⁸⁹.

Iată 5 încălcări de canoane și tot atâtea neînțelegeri grave ale Ortodoxiei. După cum vom citi mai jos, după învățătura revelată de Sfântul Duh în Sfânta Biserică Ortodoxă:

- niciodată nu se poate pomeni la Sfânta Liturghie sinucigașul de „bună” voie, adică stăpân pe voia sa, care așa a ales, că o astfel de voie nu poate fi numită bună.
- Rugăciunea pentru neamul celor sinuciși este o mângâiere pentru rudele necredincioase, nicidecum vreo parte de fericire pentru cel sinucis, după cum dacă mănâncă bunicul nostru noi nu ne putem sătura.
- Să pomenim pe cel ce singur s-a hotărât să se despartă de Dumnezeu, este un mare păcat și față de Sfintele Taine, dar și față de voia celui sinucis. Dacă Dumnezeu din iubire pentru el nu trece peste voia lui și nu-l duce la rai cu forța, de ce să trecem noi? Iubirea silită se cheamă și este viol, este cea mai mare nefericire, chiar dacă cel siluit este mort și chiar dacă nu este implicat trupul. Obligându-l să se unească (fără voia lui), prin miridă, cu Cel pe care nu-L iubește îi sporim chinul.
- Proscomidia de Rusalii nu este o altfel de proscomidie, după cum nici Liturghia săvârșită atunci. *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez, și...* desigur o Sfântă Liturghie, care le cuprinde pe toate indiferent de timp și loc. Este o silire a conștiinței a accepta că de Rusalii cineva se poate simți mai insuflat de Sfântul Duh decât Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți, inventând o altfel de Taină. Dar oare un astfel de duh, care te pune deasupra Bisericii, ca pe un alt papă, mai poate fi numit Sfânt?
- Bine ar fi fost să fi citit pe Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, mai ales cartea *Despre Înșelare*, atât Părintele Arsenie Boca cât și ucenicul sfinției sale cel entuziasmat. Dacă ar fi citit-o și împlinit-o în viețile sfinților lor, nu ar mai fi fost nevoie de cartea de aici, atât de chinuitoare fiindcă este datoare

⁸⁷ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁸⁸ Protos. Nicodim MĂNDIȚĂ (după SFÂNTUL ATANASIE AL CRETEI), *Calea sufletelor în veșnicie sau cele 24 vămi ale văzduhului*, Volumul 2, Ed. Lumină din lumină, București, ²1992, p. 766.

⁸⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 72-73.

să arate neputințele omenești ale unor preoți Ortodocși. Și niciodată n-ar fi apărut, dacă nu se prezentau aceste neputințe ca însăși sfințenia. Bătălia diavolească cea mare, de la prima ispită a lui Adam, este a face pe oameni să creadă că se îndumnezeiesc lucrându-și pieirea. Datoria noastră și dragostea ne îndeamnă să renunțăm la dulcea tăcere mântuitoare de suflet, ca să nu sufere frații noștri cei iubiți de Hristos. În nici un caz Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov nu a trecut vreodată peste canoanele Sfintei Biserici Ortodoxe. De altfel toată cartea Părintelui Petru Vamvulescu este plină de păreri personale și de tot felul de idei culese de cine știe unde, nesustținute de realitate, dintr-o forțare a minții și silire a conștiinței să accepte legende (ilogice chiar în argumentele lor, de multe ori pe parcursul aceleiași fraze fiind evidente și irealul și contradictoriul). Din această modalitate superficială de abordare a adevărului se vede că și minunile Părintelui Arsenie Boca pot fi tot atâtea minciuni. Ar fi trebuit, pentru a introduce o astfel de inovație, sau măcar pentru a fi credibil, să prezinte citatul și cartea în care l-a găsit. Numai că un astfel de citat nu există, ci doar se face abuz de autoritatea unui Sfânt sau a unei sfințenii (la fel ca și atunci când se pomenește de vedeniile Părintelui Arsenie Boca cu Maica Domnului, Sfântul Serafim de Sarov și duhovnici morți de 200 de ani care îl inițiau în puteri diavolești, sau despre descoperirile în nălucirea văzului, pipăitului și mirosului de „sfinite moaște” la lumina lunii și a lumânărilor, sau de băut de zeamă de morți în loc de aghiazmă⁹⁰).

Iată ce ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă despre:

Ce se întâmplă cu:

- **cei care îl refuză pe Dumnezeu, în veșnicie:**

Căci nu posedă firea rațiunile celor mai presus de fire, precum nici legile celor contrare firii. Mai presus de fire numim plăcerea dumnezeiască și înțeleasă, pe care Dumnezeu o procură firii, unindu-se după har cu cei vrednici. Iar contrară firii este durerea negrăită ce se naște din lipsa acelei plăceri, pe care Dumnezeu o procură firii, unindu-se în afară de har cu cei nevrednici. Căci Dumnezeu unindu-se cu toți, după calitatea dispoziției aflătoare în fiecare, dă fiecăruia, precum știe El, simțirea potrivită, după cum s-a pregătit fiecare prin sine însuși spre primirea Celui ce se va uni cu toți la sfârșitul veacurilor⁹¹.

Așadar, pricina suferințelor din veșnicie nu este Dumnezeu. El cu toți se unește, face totul pentru existența lor veșnică. Existența fericită însă ține de voința omului, dacă a ales a se uni cu voia lui Dumnezeu sau nu. Deci, nu depinde de Dumnezeu chinul sau fericirea omului. De aceea rugăciunile pentru cei adormiți lucrează pentru el în funcție de starea lui în clipa morții. Dacă toată viața lui a stăruit în a se uni cu Dumnezeu poate primi acum fericirea și sporește în ea lucrând în el dragostea celorlalți, fiindcă și el iubeste. Dacă toată viața l-a respins pe Dumnezeu, dar la sfârșit s-a căit, își deschide inima, și dragostea Bisericii poate lucra în el ca să îl facă să simtă din ce în ce mai accentuat dragostea lui Dumnezeu, deci să devină fericit. Dar dacă (Doamne ferește!), chiar întreaga viață a căutat unirea cu Hristos, dar la sfârșit a luat decizia de a se despărți de El, nimeni nu-l mai poate face fericit, fiindcă nimeni, cu nici o metodă, nu-l mai poate răzgândi. Aceasta este taina libertății noastre, chip creat al atotputerniciei lui Dumnezeu: nimeni și nimic nu ne poate obliga a ne uni voința cu a sa, nici satana cu tot iadul (chiar dacă vrea cu tot dinadinsul să ne robească), dar nici Însuși Bunul Dumnezeu (nu poate fiindcă nu vrea, iubindu-ne și întărindu-ne în tot chipul libertatea).

În afară de acestea ea străbate prin toate fără să se amestece, dar prin ea nu trece nimic. Mai mult, ea cunoaște totul printr-o cunoștință simplă. Vede totul în chip simplu cu ochiul său dumnezeiesc atotvăzător și imaterial, atât pe cele prezente cât și pe cele trecute și pe cele ce au să fie, înainte de facerea lor. Este fără de păcat, iartă păcatele și mântuiește. Poate să facă pe toate câte le voiește; dar nu voiește să facă pe toate câte le poate, căci poate să piardă lumea, dar nu vrea.⁹²

⁹⁰ <http://www.romaniatv.net/mobi/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma_220707.html#ixzz3aNMhrcio>sâmbătă, 13 iunie 2015.

⁹¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., p. 347-348.

⁹² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1943, Varianta electronică APOLOGETICUM 2004, p. 35.

*Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.*⁹³

Pentru sinucigași, care au ales chiar la moarte să se despartă de Dumnezeu și Sfânta Biserică, mișcarea lor statornică este spre chinurile nălucitoare și veșnice ale egoismului, deci ale izolării din iad, și chiar dacă i-ar sili cineva prin pomenirea la Sfânta Liturghie să se schimbe, ei nu s-ar învoi. Dar Sfânta Biserică, urmând iubirea neînțeleasă a Mirelui Său, nu-i pomenește, pentru a nu le spori osânda refuzului.

Cu adevărat creștinește a mântui este cu puțință numai prin iubire, adică atrăgând; nici o silnicie nu-și are aci locul. Căutând mântuirea tuturor, dragostea este atrasă a merge până în sfârșit, drept care ea îmbrățișează nu numai lumea celor ce trăiesc acum pe pământ, dar și pe cei ce au murit, și însuși iadul, și pe cei ce încă au a se naște, adică întregul Adam. Și dacă dragostea dănuiește și se bucură văzând mântuirea fraților, ea plânge și se roagă văzând pierzania lor.

L-am întrebat pe Stareț: Cum poate cineva să iubească pe toți? Și unde poți găsi o astfel de dragoste, ca să devii una cu toți?

Starețul a răspuns:

- Spre a deveni una cu toți, precum spune Domnul, «ca toți una să fie» (Io. 17: 21), nu avem nevoie să născocim nimic: toți avem una și aceeași fire, și deci firesc ne-ar fi să iubim pe toți; iar puterea de a iubi o dă Duhul Sfânt.

Puterea iubirii este mare și biruitoare, dar nu până în sfârșit. În ființa omului este un anume domeniu unde până și iubirii i se pune hotar, unde nici ea nu-și atinge deplinătatea stăpânirii. Ce poate fi aceasta?

Libertatea.

Libertatea omului este cu adevărat reală, și atât de mare, încât nici jertfa lui Hristos însuși, nici jertfa tuturor celor ce au pășit pe urmele lui Hristos nu poate duce neapărat la biruință.

Domnul a zis: «Și Eu, de Mă voi înălța de pre pământ (adică răstignit pe cruce), pre toți voi trage la Mine» (Io. 12: 32-33). Astfel, dragostea lui Hristos nădăjduiește să atragă pe toți la sine, drept care înaintează până la iadul cel mai de jos. Dar până și acestei desăvârșite iubiri și desăvârșite jertfe cineva - nu se știe cine, și de vor fi aceștia mulți sau puțini iarăși nu se știe - poate răspunde prin respingere până și în planul vecinicii, și poate spune: Eu însă - nu vreau.

Tocmai această înfricoșătoare posibilitate a libertății, cunoscută în experiența duhovnicească a Bisericii, a dus la respingerea ideii origeniste⁹⁴. [dar și a rugăciunii pentru sinucigași - n.n.]

Nu este nici o îndoială că din conștiința origenistă nu se poate naște o astfel de rugăciune precum vedem la Stareț.

Ceea ce a cunoscut Starețul când i S-a arătat Hristos a fost pentru el mai presus de orice îndoială sau clătinare. El a știut că Cel ce i se arătase era Domnul Atotțiitorul. A știut că smerenia lui Hristos pe care o cunoscuse, și acea dragoste de care se umpluse până la limita puterii de a mai purta este lucrarea Sfântului Duh - Dumnezeu. A cunoscut că Dumnezeu este nețărmurită dragoste și nesfârșită milosârdie, și totuși cunoașterea acestui adevăr nu l-a dus la a gândi că «oricum toți se vor mântui». Conștiința puținței vecinicii pierzaniei a rămas adânc în duhul lui, iar aceasta pentru că, în starea harului, sufletului i se descoperă măsura libertății omului.

Esența absolutei libertăți constă în aceea ca singur întru toate, în afara oricărei dependențe sau constrângerii, în afara oricărei țarmuriri, să îți determini ființa. Aceasta este libertatea lui Dumnezeu; omul nu are o astfel de libertate.

Ispita făpturii slobode, care este chipul lui Dumnezeu, este aceea de a-și zidi singură ființa, singură a se determina întru toate, singură a se face Dumnezeu - iar nu de a primi numai ceea ce i se dă, căci în aceasta se află un simțământ al dependenței.

⁹³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 41

⁹⁴ Părintele Sofronie se referă la ideea apocatastazei, adică a mântuirii finale a tuturor sufletelor, una dintre ideile pentru care a fost osândit Origen (185-283). (N.tr.)

Fericitul Stareț spunea că și această ispită, precum și toate celelalte, se biruiește prin credința în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu cel bun și milostiv, credința că El este mai presus de toată desăvârșirea, atrage în suflet harul, iar atunci nu se mai află simțământul dependenței, și sufletul iubește pe Dumnezeu ca fiind cel mai adevărat Tată și trăiește prin El.

95

- **cei pentru care se scot miride, fără a fi vrednici:**

1201. - *“Miridele sau părțile sînt în locul și reprezintă fața celor ce aduc prescurile în Biserică pentru a li se face împreunare cu Hristos. Drept aceea, câți fac păcate la arătare și nu se pocăiesc, nu trebuie a le primi prescurile niciunui. Nici ale femeilor care au bărbați eretici sau păgâni, măcar că ar fi și credincioase și pravoslavnice, iar lumânări de ceară și untdelemn, cînd aduc aceste femei, se primesc întru nădejdea mîntuirii lor. Se fac paraclise și rugăciuni pentru ele și li se poruncește să dea și milostenii, iar liturghii pentru ele să nu se facă, nici miride să se scoată și nici să se împărtășească cu sfințele taine decît numai la sfârșitul vieții lor, cînd vor muri să se facă maslu și alte slujbe. In vremea vieții lor să le dea numai aghiasmă și anaforă, încă și acestea să le ia în anumite timpuri, ca să mărturisească că sînt credincioase și iau acelea pentru nădejdea mîntuirii lor și mai ales să nu cadă întru deznădejde și să se întoarcă de la sfințire și credință și să nu meargă de tot la pieirea sufletească și lepădare de lege” -ILT, 161 (S. Tes. IX, 47).*

Dacă pentru cei care încă mai au șansa a se pocăi, nu se primesc nici măcar prescurile, dar pentru sinuciși, ce au ales să încremenească în nepocăință, ce putem spune? Cum s-ar putea scoate miride?

1211. - *“Însă miridele nu se schimbă nici în Trupul Stăpânului, nici în trupul sfinților, ci sînt numai (simboale) daruri, prinoase și jertfe prin sine după urmarea Stăpânului, pe numele acestora duse Lui și cu lucrarea de sfințire a tainelor, cu unirea și împreunarea sfințită, dau sfințenia și celor pentru care se aduc” (I Ioan 15,14-15; 17,8-12). s. Tes. IV, 94.)*

Cum să se dea sfințenia celui ce n-a iubit-o și nu o vrea? Căci sfințenia este unirea cu Cel Sfânt.

1213. - *Prescurile care se aduc pentru jertfă de către credincioșii care păcătuiesc la arătare, nu li se cade, fie cum, a le primi de către preoți. Ci mai întîi să se ceară de la dînșii pocăință, că cu mirida ce se aduce se face împărtășire și pe cei ce sînt nevrednici, nu trebuie a-i împărtăși jertfei. Știu că și într-aceasta vor murmura unii zicînd: “Cum zicem să iasă cei chemați, nefiind cei chemați în Biserică?” “Deci precum într-altele se înșală neștiind Scripturile și nici tainele Bisericii, ci și întru aceasta de asemenea rătăcesc. Plinirea sînt cei chemați în Biserică, - întîi pruncii credincioșilor cei nebotezați, care născându-se și citindu-se sfințele rugăciuni, nefăcându-se încă credincioși, nici desăvârșiți cu botezul, cei chemați se numesc”. “Pentru dînșii pururea ne rugăm. Iar și la sfințele păresimi, pentru cei pregătiți pentru sfânta luminare, cerere și rugăciuni facem. Iar a doua avem pe cei ținuți de păgâni care țin credința în mâinile lor, iar cuget au ca să se îndepărteze de la păgâni și să vină către Biserică. Cei chemați sînt și cei ce au venit și nu s-au pecetluit cu dumnezeiescul mir. Iar al treilea cei chemați avem pe cei ce au căzut în păcate sau într-alt oarecare păcat mare, pe care nu se cade a-i împărtăși cu dumnezeieștile taine, ci pot să asculte numai dumnezeieștile cuvinte. Aceasta s-a făcut mai pe urmă cu iubirea de oameni a părinților. Că mai înainte precum zic canoanele se scoteau afară și aceștia” -S.Tes. p. 261.*

Cum să se mai ceară pocăință de la cei sinuciși? Cum să se împărtășească cu Hristos cei ce nu au vrut la moarte, deci definitiv nu vor, părtașia cu Domnul?

⁹⁵Arhim. Sofronie SAHAROV, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2009, pp. 118-120.

1214. -“Apoi se aduc lui Dumnezeu și miride, una întru cinstea Maicii Domnului iar celelalte pentru sfinți și altele pentru credincioșii cei vii și cei adormiți. Deci este întrebarea: ce putere au miridele? Și care se schimbă în Trupul Stăpânului? Și la ce folosesc acelora pentru care se aduc? Deși este cuvântul de la părinți care a ajuns și pînă la noi: **cum că miridele care se aduc, fac multă folosință, căci reprezintă fața acelora pentru care se aduc și este jertfa adusă lui Dumnezeu pentru dânșii precum zice preotul cînd ele se aduc** “Primește Doamne jertfa aceasta...”. -S. Tes. VII, p. 268.

1215. -“**Unele miride sînt aduse întru cinstea și slava sfinților înălțarea vredniciei și dumnezeieștii lumini, iar cele pentru credincioși, adică pentru cei adormiți, pentru iertarea păcatelor și întru unirea dumnezeiescului dar. Iar celor vii numai dacă își vor îndrepta viața cu pocăință le este spre izbăvirea de răutăți, spre iertarea păcatelor și întru nădejdea vieții de veci, pentru că și sfinților li se face înălțare prin sfânta liturghie și credincioșilor pentru că s-a zis că li se dă în dar dumnezeiasca milă**” -S.Tes.VII, p. 268.

Cum să li se ierte păcatele și să se unească cu dumnezeiescul dar cei sinuciși, care au adormit în necredință și respingerea voii Lui Dumnezeu, în Care Se află chiar El?

1216. -“**Cu cît este de mare folosul miridelor cînd se aduc pentru cei vrednici, cu atît este mai păgubitor cînd se aduc pentru cei nevrednici încît e cu neputință oamenilor a avea deplină vrednicie. Căci mirida care se aduce pentru cineva punându-se aproape de dumnezeiescul agneț, cînd se slujește acela îndată se face trupul lui Hristos, dar și dânsa se împărtășește sfințirii... Iar punîndu-se în potir se unește cu sfintele. Drept aceea și sufletul aceluia pentru care s-a adus îi dă dar, deci se face împărtășire gânditoare și dacă este pentru cei ce petrec în cucernicie sau pentru cei ce au făcut păcate și s-au pocăit precum am zis, omul primește cu sufletul nevăzut împărtășirea Duhului Sfânt. De multe ori credinciosul află și folosul cel trupesc precum am înțeles. Iar dacă este cineva care lucrează păcatul și de la dânsul nu se depărtează nicidecum, fiind nevrednic de cuminecătură, jertfa cea pentru dânsul i se va întoarce întru osîndă**” -s. Tes. VII, p. 268.

Să nu scoatem așadar, pentru sinuciși, miride ca să nu li se întoarcă spre osîndă, căci lucrează în veșnicie păcatul despărțirii cu voia lor de voia Lui Dumnezeu, nepocăindu-se în veac. Neștiință sau răutate are cel ce scoate miride pentru cei sinuciși, făcându-le cel mai mare rău și arătând că nu are deloc iubire adevărată, chiar dacă o face odată pe an, de Rusalii. Ba este chiar mai rău, că știind vătămarea, pentru care se și ferește să-i pomenească în restul anului, o face înadins de Rusalii. Dacă nu este păcat de ce n-o face tot timpul, iar de este păcat de ce îl face vreodată?

1217. -“**Drept aceea trebuie a se gândi preotul, a nu lua prescura de la fiecare, nici să aducă miridă pentru unii ca aceștia, care lucrează păcatul fără rușine, ca nu cumva și el împreună cu dânșii să se osîndească. Dintr-aceasta urmează și ispitele și scârbele căci pentru aceasta zice: “Mulți sînt între voi neputincioși și bolnavi și mulți mor” (I Cor. 11, 30). “Facă-se rugăciunea lui întru păcat... Pomenească-se fărădelegea părinților lui înaintea Domnului și păcatul maicii lui să nu se șteargă” (Ps. 108,13-14). -S. TES. VII, p. 269.**

Atenție, așadar, că cel ce aduce pomelnic cu cei sinuciși la preot, ca și preotul ce le scoate miride, se osîndește și le face sinucigașilor răul cel mai mare, silindu-i la unire, cînd nu vor, ceea ce le sporește osînda. Este posibil ca ispitele și scârbele ce le-a avut Părintele Arsenie Boca și căderea în cea mai de pe urmă amăgire, să-i provină și de aici, dacă într-adevăr a scos miride pentru sinucigași de Rusalii.

1220. -“**Iar liturghii să se facă numai după ce se va părăsi păcătosul de păcate și se va pocăi cu osîrdie, căci mirida va fi întru osîndă, cînd se va duce pentru cel ce face păcatul; precum și cel ce se cuminecă cu nevrednicie întru osîndă lui și mănîncă și bea, precum zice Pavel, astfel va avea osîndă și acela pentru care se aduce mirida fără de vrednicie, cînd nu se părăsește de păcate sau de face praznic lui Dumnezeu și sfinților Lui**” -s. Tes. IX, 72.

Când se va spovedi și se va lăsa de păcatul său cel sinucis? De ce să-i dăm osândă aducând mirida fără de vrednicie? Chiar dacă facem praznic de Rusalii lui Dumnezeu.

1223. - "Preacurvind și care va face curvie pe față, de nu se va părăsi să nu se primească în Sfânta Biserică și nici să scoală preotul la sfânta proscomidie miridă pentru dânsul, că osândă este lui aceasta". Molitfelnic.⁹⁶

Dacă pentru cel ce curvește pe față (de pildă cel necununat cu soția sa) nu se poate scoate miridă, darămite pentru sinucigaș – preacurvarul mistic (cel ce a smintit toată lumea prin adulterul cu voia sa, urmând voia marelui meșter și preadesfrânat al deznădejzii, diavolul, împotriva nuntirii legiuite cu voia lui Dumnezeu – Mirele Făpturii)? Acesta este și unul din motivele pentru care Sfânta Biserică arată public că cel sinucis nu va avea parte de Împărăția Cerurilor, prin faptul că nu-l primește în locașurile sale, icoana Împărăției Cerurilor, ca toată lumea să afle cât de mult se păgubește dacă se sinucide. Nu este aceasta, oare cea mai mare iubire de oameni? A nu pomeni la Sfânta Liturghie și a nu îngropa pe cel sinucis este arătarea din dragoste față de întregul popor, ca toți să se teamă de consecințele acestui păcat și să fugă din răspuțeri de el, pentru a se pocăi? În afară de asta Sfânta Biserică întotdeauna scoate miride pentru toți cei adormiți în buna credință și nădejdea învierii, care nu au parte de pomelnice. Dacă cel sinucis a fost înșelat și a făcut-o fără să vrea (sunt asemenea cazuri: pierderea minții sau posesia diavolească ce anihilează voia omului, deci făcându-l fără vină) și a adormit în buna credință și nădejdea învierii, el este oricum pomenit și în plus, având asupra sa ocara oamenilor și nepomenirea oficială a lui, i se mai iartă și o mare mulțime de păcate, având parte și de o altă fericire:

Mat 5:10 Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.:11 Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minșind din pricina Mea.:12 Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigunit pe proorocii cei dinainte de voi.

Cu această cunoaștere, grijă și dragoste Sfânta Biserică ne-a dăruit Sfintele ei Canoane în legătură cu

- **cei ce se sinucid**

SINUCIDAREA

1849. -Sinuciderea este curmarea vieții proprii. Animalele nu se pot sinucide, căci ele n-au un trup încredințat spre păstrarea unei rațiuni, adică un suflet conștient de misiunea față de trupul în care trăiește și de rostul său în această lume și în viața viitoare. Sinuciderea este cel mai mare păcat față de sine, căci prin ea omul își închide definitiv calea spre pocăință. Sinucigașul dă dovadă de necredință sau o credință bolnavă (Jud. 9 ,54-57; I Regi 31, 4-6; F. Ap. 1, 28); păcătuiește contra trupului său care este biserica Duhului Sfânt (i. Cor. 6,19; Matei 27, 5; Rom. 14, 8-12), și deci nu mai are iertare nici în lumea aceasta, și nici în cea viitoare, de aceea, sinucigașului nu i se mai poate face nici un fel de slujbă, și nici nu se îngroapă în cimitir cu cei credincioși (V. Miridele).

1850. -"i. Dacă cineva fiind ieșit din minte, se sinucide, sau se aruncă în prăpastie se poate face liturghie pentru el sau nu? -R: Cu privire la sinucigași clericul trebuie să se lămurească dacă s-a sinucis fiind cu adevărat ieșit din minte (adică nu a avut intențiunea, sau întâmplarea l-a dus la moarte). Rudele celui sinucis, mint și spun că era ieșit din minți, ca să se obțină pomenirea lui la rugăciune și jertfa miridelor. Însa uneori sinucigașii fac aceasta din pricina persecuției oamenilor, sau necaz mare, și astfel, nu trebuie să se aducă jertfa (miridelor), căci își este sinucigaș. Deci, clericul trebuie să cerceteze cu băgare de seamă ca să nu cadă sub osândă" (aruncării mărgăritarelor înaintea porcilor). (Matei, 7,7) Timotei 14.-

1851. -"Sinucigașul de bună voie nu trebuie să fie slujit sau pomenit la vreo slujbă, căci și-a dat sufletul satanei ca și Iuda Iscarioteanul. Cel ce s-a sinucis fiind bolnav și ieșit din minți, poate fi slujit. Sinucigașul care s-a omorât din împușinarea sufletului, adică din frica de oameni, sau de persecuții, sau de boală, care nu-i atinge mintea, acela nu poate fi pomenit". -ILT, 250.

⁹⁶ Jerom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999. Toate citatele de mai sus, care nu au avut trimitere, le-am luat din această Sfântă carte.

Vedeți? În toate se cercetează voința și mintea omului nu ziua liturgică...

1852. - ***“Cine se va ucide singur de bună voie, acestuia să nu i se cânte, nici să i se facă pomenirea lui niciodată [Deci... nici de Rusalii. – n.n.], iar de va cădea fără voia lui, și se va ucide, și va muri, acestuia să i se cânte și să i se facă pomeniri”***. -PBG, 40; Trebnic p. 527.

1853. - ***” Orice om de voia lui de se va arunca pe sine dintr-un țarmure jos și va muri, sau într-o apă, sau dintr-o piatră sau se va junghia pe sine însuși, sau în orice fel de moarte, sau cu o funie se va spânzura; unul ca acela să nu se îngroape ca creștin, nici să-l prohodească, ci să-l lepede pe dânsul ca pe un spurcat. Iar de va fi făcut aceasta pentru Dumnezeu să nu se cruce, fiindcă niște bunătăți ca acelea și fel de moarte n-a învățat Dumnezeu pe nimenea. Iar de-i va fi făcut lui altcineva aceasta, pe acela să-l cânte și să-l îngroape și pomeniri să-i facă ca și la tot creștinul”***. PBG, 143.

Dacă nici sinucigașul pentru Dumnezeu nu se pomenește, ca să nu aibă nimeni un astfel de pretext, ce putem spune de orice alt fel de sinucigași?

1854. - ***Unii sînt de părere, că s-ar putea face o slujbă sumară cu aprobarea episcopului, numai la mormînt, fără a fi dus în biserică, preotul fiind îmbrăcat numai cu epitrahilul, a celor sinucigași a căror moarte ar avea motive de îngăduință, cu condiția, ca preotul să nu facă necrologul, ci numai să vorbească de păcatul sinuciderii cu scop moral și pastoral (Sirah 30,17; Filip. 1, 21-30; II Regi 1,1-27).***⁹⁷

Nici după acest canon dezlegător nu se poate primi în Biserică, darămite să se scoată miridă, ci totul este spre pilda și învățarea oamenilor să facă voia lui Dumnezeu și să lase păcatul.

Orice păcat, cât de mic, începe de la treapta întâi (a face fapta bună dar fără scopul de a o dăruia lui Dumnezeu) și se sfârșește la treapta a douăsprezecea care este sinuciderea, cel mai grav păcat, fiindcă este cel mai de pe urmă și nu te mai poți pocăi de el:

Sfinții Părinți ne învață să ne luptăm cu păcatul cât este mic, în clipa zămislirii, iar nu când se face mare și se înrădăcinează prin patimă în inima noastră.

Care și câte sunt treptele păcatului?

⁹⁷ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

A treia treaptă este ispita, momeala, adică ispitirea ce vine de la diavol, de la lume și de la trup și-l ispitește pe om prin cele cinci simțuri, numite de Sfinții Părinți „ferestrele sufletului”.

A patra treaptă este unirea, adică amestecarea minții cu ispita.

A cincea treaptă a păcatului este lupta minții, adică a sufletului cu ispita.

Până aici nu este păcat zămislit. De aici însă începe a zămisli păcatul care aduce osândă asupra omului.

A șasea treaptă a păcatului este învoirea minții cu păcatul, adică îndulcirea minții de ispită, de poftă. Din clipa aceasta se zămislește păcatul în mintea și inima omului și-l face pe om vrednic de osândă, precum sune Sfântul Apostol Iacob: Pofta zămislind, naște păcatul, iar păcatul, săvârșindu-se, naște moarte (Iacob 1, 13-15).

A șaptea treaptă a păcatului este păcatul făcut cu mintea prin imaginație. Că după ce omul se învoiește să facă păcatul, el se silește, din îndemnul diavolului, să întipărească acel păcat în mintea sa, ca și cum l-ar fi făcut cu lucrul. Prin imaginație păcatul crește și se înrădăcinează în inima omului.

A opta treaptă a păcatului este hotărârea voinței de a face păcatul și însăși săvârșirea lui cu fapta.

A noua treaptă este obiceiul păcatului, adică săvârșirea lui de mai multe ori.

A zecea treaptă a păcatului este patima, deprinderea, adică săvârșirea permanentă cu voia și fără voia omului.

A unsprezecea treaptă a păcatului este deznădejdea, când omul își pierde nădejdea iertării de pocăință, prin harul și mila lui Dumnezeu.

A douăsprezecea treaptă a păcatului este sinuciderea, adică uciderea omului deznădăjduit din cauza păcatelor sale cu voia sa liberă. Aceasta este cea mai grea treaptă a păcatului, de care să ne ferească Dumnezeu pe toți. Cel care se sinucide nu mai are iertare în veci, iar Biserica nu mai are voie să se roage pentru el (după Învățătură către duhovnic, în Carte foarte folositoare de suflet, București, 1928, pag. 15).

Sfinții Părinți ne învață să ne luptăm cu păcatul cât este mic, în clipa zămislirii, iar nu când se face mare și se înrădăcinează prin patimă în inima noastră. Să-l ucidem când este furnică, iar nu leu, căci altfel „furnico-leul” ne ucide el pe noi. La fel și psalmistul David, insuflat de Duhul Sfânt, zice: Fericit este cel ce va lua și va lovi pruncii tăi de piatră (Ps. 136, 9), adică fericit este acel creștin care își va zdrobi păcatele sale de piatra Hristos, cât sunt încă mici ca niște prunci, că de vor crește mari, ne vor robi în Babilonul patimilor și ne vor ucide ele pe noi.

(Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 4, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 83-85)⁹⁸

Așadar, nici din punct de vedere liturgic, nici din cel al înțelegerii realității sufletului, pocăinței și păcatului, Părintele Arsenie Boca nu poate fi vreun model Ortodox, fiind un ignorant, deci nu poate fi canonicizat.

(C) DESPRE SFÂNTA CRUCE

Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale nu știau ce înseamnă semnul Sfintei Cruci, închinându-se făpturii în locul Făcătorului

Odată eram la Drăgănescu și, **pe când mă rugam cu foc în fața icoanei Maicii Domnului** [ce interesant... ce părere bună avea despre sine ucenița... semăna cu dascălul ei – n.n.], în biserică au intrat un bărbat cu fiica lui. Amândoi tremurau tare. Bărbatul vine la mine, **îmi spune că este profesor universitar și că îl caută pe Părintele Arsenie care face minuni** [motiv caracteristic. Oare a existat vreun om care să-

⁹⁸ <<http://www.doxologia.ro/cuvinte-duhovnicesti/treptele-pacatului>>, marți, 1 decembrie 2015.

I caute pe Părintele Arsenie Boca ca să-l învețe despre pocăință și lucrarea lăuntrică? De unul știm noi: Arhim. Paulin Leca. Dar pe acesta Părintele Arsenie Boca l-a alungat. Maestrului de la Drăgănescu îi plăceau numai oamenii care căutau minuni. Se simțea în largul lui – n.n.]. *În acel moment, intră în biserică Părintele și îl întreabă pe acela: „De ce o întrerupi de la rugăciune?”*. Omul îi zice că este iehovist și începe apoi cu de-ale lui, că de ce să ne închinăm la icoane și altele. Părintele zice: „Dacă nu te închini, n-avem ce discuta” și apoi îmi spune să le arăt cum să se închine. **Eu le explic cum trebuie să împreune cele trei degete, că acestea trei sunt Tatăl, Fiul și Sfântul Duh și că celelalte două strânse în palmă sunt Maica Domnului și Arhanghelii Mihail și Gavriil, în genunchi în fața Sfintei Treimi**

[deci sfinția sa și ucenicii se închină Sfinților Arhangheli ca lui Dumnezeu. Explicația pentru cele două degete din palmă ca și cum ar închipui pe Adam și Eva în genunchi, este la fel de greșită, deși ei sunt mai mari ca Sfinții Arhangheli. Nu ne închinăm făpturii ca lui Dumnezeu, fiindcă aceasta este idolatrie, provenită de la dorința papei ca el să fie vicarul, să țină locul lui Hristos pe pământ, și prin el să ne mântuim. De aceea „binecuvântarea” în catolicism se face tot prin intermediul făpturilor, nu a lui Dumnezeu, nemijlocit. Este și acesta un indiciu indirect al formării sfinției sale în duh filopapal.

Mâna ca semn al binecuvântării

Când zugrăvești mâna binecuvântătoare, nu uni cele trei degete împreună, ci împreunează numai degetul cel gros (policar) cu degetul (inelar) care este lângă cel din mijloc, pentru că degetul (arătător) cel drept și îndoirea degetului (mare) mijlociu, însemnează numele lui Iisus, fiindcă degetul cel ce șade îl însemnează pe I, iar degetul cel îndoit, care este lângă el îl însemnează pe C (=S).

Iar degetul cel gros și degetul (inelar), care este lângă cel din mijloc, care se întâlnesc și se împreună unul cu altul, și îndoirea degetului mic, care este aproape, însemnează numele lui Hristos, pentru că alăturarea degetului gros, care se face împreună cu degetul (inelar), cel de lângă cel de lângă cel din mijloc, arată litera X (= H), iar degetul cel mic, care este aplecat, închipuie (litera) C (=S), prin care litere se arată numele XC, adică Hristos.

Și pentru aceasta Ziditorul a plăsmuit într-acest chip degetele palmei omenești, câte sunt de ajuns ca să arate numele acesta (în prescurtare)⁷³.

Note

73. *Romano-catolicii au altă așezare a degetelor mâinii, ca semn al binecuvântării, precum și altă explicație: degetul gros îl simbolizează pe Tatăl atotputernic; arătătorul— instrumentul și organul voinței — pe Sfântul Duh, iar cel mijlociu pe Fiul, toate aceste degete, ținându-se în sus. Degetul inelar și cel mic, ținute aplecate în podul palmei, închipuie pe Adam și Eva.*

(dar oare poate blagoslovi Adam și Eva precum Hristos? Și oare este despărțire în sânul Sfintei Treimi? În papism da, căci papa-omul a luat locul lui Hristos și prin filioque s-a despărțit Sfântul Duh de Sfânta Treime, dar aceasta doar în hulele lor, la noi să nu fie în veac! – n.n.)⁹⁹

În realitate, cele două degete îndoite reprezintă cele două firi ale Domnului și Mântuitorului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos – n.n.].

Iehovistul sare ca ars și spune că nu se închină. Atunci, Părintele ridică mâinile în sus și zice: „Doamne, nu sunt răspunzător de sufletele acestea”. Imediat, cei doi au plecat împletindu-se unul de altul, dar n-au putut ieși din biserică, ci s-au întors, s-au închinat și pe loc s-au făcut bine amândoi. (Ana Bichi, Sibiu)¹⁰⁰

[paralizați de Părintele Arsenie Boca au fost siliți să se închine. Dar Ortodoxia nu silește, ci convinge și încă drept, dogmatic. Au căzut bieții de ei din lac în puț. De la iehovism la arsenism. De aici cine să-i mai scape? Dacă nu erau vrăjiți de maestrul de la Drăgănescu, aveau șansa de a cerceta Sfânta Scriptură și să găsească Ortodoxia autentică. Dar așa, amăgiți și mulțumiți de ei că sunt Ortodocși, dar prinși de curentul păgân cu mască Ortodoxă, cum să-și mai dea seama că-și pierd sufletele? Acum s-au închinat tablourilor de la Drăgănescu, cu chipul Părintelui Arsenie Boca, făcând în acest fel idolatrie, închinându-se făpturii (asemănării pictorului) ca lui

⁹⁹ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.

¹⁰⁰ *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 130.

Hristos (căci erau înșelați că acele tablouri L-ar reprezenta pe Dumnezeu). Cine le va spune vreodată că au căzut din erezia unei secte ce se crede creștină, în păgânism autentic ce se crede Ortodoxie? – n.n.]

Cum se face semnul crucii

*În general, în practica ortodoxă este folosită mâna dreaptă. Degetul mare, indexul și degetul mijlociu sunt împreunate într-un singur punct, în timp ce inelarul și degetul mic sunt ținute în palmă. Cele trei degete astfel împreunate se pun pe frunte, apoi coboară spre piept; de acolo, mâna merge către umărul drept, iar apoi ea merge orizontal către umărul stâng. În timp ce se face semnul crucii, se rostește "în numele Tatălui" (când mâna e pe frunte), "și al Fiului" (când mâna coboară la buric), "și al Sfântului Duh." (când mâna se duce de la un umăr la celălalt). Cele trei degete împreunate simbolizează Sfânta Treime, cele trei Persoane împărtășind aceeași Esență (natură). **Celelalte două degete, strânse unul lângă celălalt și ambele în podul palmei reprezintă dubla natură, umană și divină, reunite în persoana Domnului nostru Iisus Hristos.**¹⁰¹*

Col 2:18 Nimeni să nu vă smulgă biruința printr-o prefăcută smerenie și printr-o fățarnică închinare la îngeri, încercând să pătrundă în cele ce n-a văzut, și îngâmfându-se zadarnic cu închipuirea lui trupească, :19 În loc să se țină strâns de capul de la care trupul tot, - prin încheieturi și legături, îndestulându-se și întocmindu-se, sporește în creșterea lui Dumnezeu.

Iată ce ne învață despre această rătăcire a Părintelui Arsenie Boca chiar Preasfântul Duh prin Sfântul Sinod de la Laodiceea, ridicat la valoare ecumenică de Sfântul Sinod al 6-lea ecumenic în canonul său al 2-lea:

CANONUL 35 al Sfântului Sinod de la Laodiceea:

Nu se cuvine creștinii a lăsa biserica lui Dumnezeu, și a se duce, și îngeri a numi, și adunări a face. Care acestea s-au oprit. Deci de se va afla cineva zăbovindu-se în idolatria aceasta ascunsă, fie anatema. Căci au lăsat pe Domnul nostru Iisus Hristos, pe Fiul lui Dumnezeu, și au venit la idolatrie.

TĂLCUIRE

Sfântul Epifanie în Panarii, zice, că a fost un eres vechi al celor ce se numeau îngerești²⁸⁵ care învăța, că nu trebuie a chema creștinii pe Hristos spre ajutor, ori spre a se proaduce lui Dumnezeu și Tatălui printr-însul. Fiindcă acesta este mai presus de vrednicia omenească, căci și Hristos este mai presus de om. Ci trebuie a chema pe Îngeri la aceasta. Iar aceasta a fost o ascunsă rătăcire a diavolului, ca din o fățarnicească evlavie ca aceasta, și smerire, să ajungă puțin câte puțin oamenii, întru a chema pe Îngeri ca pe dumnezei, și prin urmare să slujească zidirii mai mult decât celui ce o a zidit, care și a urmat la dânșii. Pentru aceasta canonul acesta, anatematisește pe creștinii cei ce lasă Biserica lui Dumnezeu, și de a chema Domnul nostru Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, și Dumnezeu, și se adună în bisericile Îngerilor (că după Teodorit, erau încă și până în vremea sa, o biserică a Arhanghelului Mihail, în părțile acelea ale Laodiceei, pentru o pricină ca aceasta) și îi chemau pe ei ca pe dumnezei, și prin urmare cu chipul acesta ascuns, se fac idololatri și ctismatolatri (slujitori zidirii). Iar acestea le zice canonul, nu ca să ne oprească de a-i chema pe ei, ca pe niște mijlocitori, spre ajutorul nostru, ferească Domnul! Ci ca să oprească covârșirea chemării lor.

285 După Sfântul Epifanie, aceștia se numeau pe sineși îngerești, ori mândrindu-se că ar fi avut îngereasca viețuire, ori pentru că bârfeau, că lumea de Îngeri s-a zidit. Iar după dumnezeiescul Teodorit, pentru că ziceau ei că legea prin Îngeri s-a dat. Pentru aceea îi cinsteau, și le slujeau. Iar pricina pentru care sinodul acesta a așezat canonul acesta, precum zice însuși Teodorit, a fost aceasta, pentru că eresul acesta a rămas la mulți ani în Frighia, și în Pisidia, a căroră mitropolie (capitală) era Laodiceea, întru care și sinodul acesta s-a făcut. Care sinod i-a oprit să nu se roage Îngerilor, adică să nu cheme pe ei ca pe Dumnezeu, cu credință slujitoarească. Iar Origen zice, că ei pentru aceasta chemau pe Îngeri ca pe dumnezei, pentru că îi

¹⁰¹ <http://ro.orthodoxwiki.org/Semnul_crucii>, marți, 1 decembrie 2015.

găsea că se numesc în Sfânta Scriptură dumnezeiești și dumnezei. Pe acest eres pomenindu-l și dumnezeiescul Pavel în epistolia cea către Coloseni (2,18) zice: „Nimenea pe voi să vă amăgească, voidnd prin smerenie, și prin slujba Îngerilor cele ce nu le-au văzut umblând”; adică, nimeni să vă lipsească de plata credinței celei în Hristos. (că cinstind pe Îngeri, și de la ei așteptând plata credinței, care n-au biruit pe moarte, și pe diavolul, și pe păcat, și necerând milă și plata credinței de la Hristos, care prin Cruce a biruit pe moarte, și păcatul, și pe toate potrivnicele puteri, nedreptățeau pe Biruitorul.) Vrând, adică pentru smerenie și evlavie de a chema pe Hristos, să vă despartă de dreapta credință, și să vă aducă la credința Îngerilor, adică să slujiți Îngerilor ca dumnezeilor. [...]

CANONUL 2 al Sfântului Sinod al 6-lea Ecumenic

Au socotit însă sfântul sinodul acesta și aceasta, preabine și prea cu sârguință, ca și de acum înainte să rămâie adevărate, și întărite spre vindecarea sufletelor și tămăduirea patimilor, canoanele cele de Sfinții și fericirii Părinți cei mai-nainte de noi primite și întărite, dar încă și predanisite nouă în numele Sfinților și slăviților Apostoli 85 la număr. [...] Pecetlul însă și pe celelalte toate sfințite canoane așezate de Sfinții și fericirii Părinții noștri. Adică ale celor 318 Sfinți Părinți adunați la Niceea, și a celor în Ancira, dar încă și a celor Neocesareea. Așișderea și ale celor în Gangra. Pe lângă acestea însă și a celor în Antiohia Siriei. **Dar însă și ale celor în Laodiceea Frigiei.**¹⁰²

(D) A BĂGAT ANIMALE HIPNOTIZATE ÎN BISERICĂ

Achim din Bărcut - care era atunci, înainte de 1948, o parohie greco-catolică - **cu aprobarea părintelui paroh Mihai**

[și aceasta vădește o mare rătăcire. Sfinții Apostoli îl numea pe căpetenia greco-catolicilor (sau orice cap ce slujește la minciuno-altarele ereticilor) preot mincinos al ereticilor, un minciunoiereu, popă mincinos, iar sfinția sa îl numește părinte paroh, vădindu-se fiu duhovnicesc al lui, iubitor de erezii, batjocoritor al Sfintei Cruci și al morții Domnului, vrednic de caterisire.

Nu ne mirăm de această afirmație. Ea vine de la un fiu duhovnicesc al Părintelui Arsenie Boca, care și el ținea cu dinții, cu degetele, cu sângele, cu sufletul și cu pensulele de aceeași erezie. Dacă pe preacuvioșia sa îl avea ca părinte, ce ne mai mirăm că a extins aceasta și la ceilalți popi mincinoși, de aceeași credință cu uniatul de la Prislop?

CANONUL 47

Episcopul, sau prezbiterul pe cel ce are Botez după adevăr, de-l va boteza din început, sau pe cel spurcat de către cei necinstitori de Dumnezeu, de nu îl va boteza, să se caterisească. **Ca unul ce-și bate joc de Crucea, și de moartea Domnului, și nu osebește pe ierei de către minciunoierii.**

[Apostolic, can. 46, 68; Sinod 2 can. 7; Sinod 6, can. 95, 84; Calcedon, can. 1; Cartagina, can. 8, 35, 57; Vasilie, can. 1, 20, 47]¹⁰³

186. - “Episcopul sau prezbiterul, de va boteza din nou pe cel botezat cu adevărat (Efes. 4, 5; Evrei 6, 4-6) sau de nu va boteza pe cel spurcat (cu botezul fals) de către necinstitorii lui Dumnezeu (F. Ap. 19, 1-6), să se caterisească ca unul ce-și bate joc de crucea și de moartea Domnului (Rom. 6, 3-5) și nu deosebește pe adevărații preoți, de preoții cei mincinoși ai ereticilor”. -Apost. 47.¹⁰⁴

Canonul 47 al Sfinților Apostoli zice:

Oricare Episcop sau Preot va boteza a doua oară pe acela ce are botez adevărat, sau nu va boteza pe cel botezat de eretici, care nu botează în numele Sfintei Treimi, **să se caterisească (să i se ia darul), ca unul ce-și bate joc de Crucea și de moartea Domnului, nefăcând deosebire între Preoți și popii mincinoși.**¹⁰⁵

¹⁰² Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 324, 180.

¹⁰³ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 66.

¹⁰⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericescă*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

¹⁰⁵ *Molitfelnic* (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013.

Mat 23:30 Și ziceți: **De am fi fost noi în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui proorocilor. 31 Astfel, dar, mărturisiți voi înșivă că sunteți fii ai celor ce au ucis pe prooroci. 32 Dar voi întreceți măsura părinților voștri!**

– n.n.]

- l-a invitat pe Părintele să meargă la Bărcut, călătorie relatată mai înainte.

Dar iată ce s-a întâmplat, în timp ce mergeau prin pădurea de stejari, dintre Cincul Mare și Bărcut: când au intrat cu căruța prin pădure, pe deasupra căruței a apărut un stol de păsărele, care zburau și ele, pe sus, în direcția căruței, adică spre sat. Părintele Arsenie, când a văzut stolul de păsărele, în uimirea celor din căruță, a început să vorbească cu ele, ba le mai și fluiera frumos - se știe că Părintele avea o voce frumoasă și cânta la flaut și de aici ușurința cu care fluiera foarte plăcut. Așa au mers păsărele în stol, pe deasupra căruței, prin pădure, până la ieșirea din pădure, spre sat, și Părintele văzând că se sfârșește pădurea s-a adresat și le-a zis:

- Acum, întoarceți-vă în pădure, unde vă puteți ascunde în ramuri, că se termină pădurea și nu aveți unde să

vă ascundeți. Stolul de păsărele a făcut în zbor ocolul căruței de trei ori și s-au întors în pădure.

Acel Achim era un bărbat căsătorit, un om de ispravă și demn de toată încrederea că mărturisirea lui e adevărată.

Al doilea caz este întâmplarea pe care am trăit-o eu și soția, presbitera Elena, când am fost, odată, să-l vedem pe Părintele Arsenie, la Drăgănescu.

Am ajuns cu bine de la Târgu Mureș; când am intrat în bisericuța în care Părintele picta am văzut în biserică un grup de 7-8 găini, albe, frumoase, care ciuguleau de pe jos resturi de pâine de la parastasele care tocmai se terminaseră. Era într-o zi de sâmbătă și credincioșii părintelui paroh Savian Bunescu veneau cu parastase la biserică și apoi, după slujbă, le împărțeau între ei, încât pe jos erau numai firimituri de la parastas.

Când am intrat și am văzut acest lucru am rămas puțin uimiți.

Părintele Arsenie, coborât de pe schelă, privea cu oarecare satisfacție cum găinile acelea, fără să facă vreo murdărie pe covoarele de pe jos din biserică, ciuguleau fărâmiturile căzute; când găinile au terminat, fără să ridice tonul, liniștit le-a zis:

- Acum ați terminat de ciugulit, ieșiți afară din biserică, că nu mai aveți ce ciuguli.

Atunci, spre uimirea și mai mare a noastră, acele găini, curat de albe, s-au așezat **într-un șir indian [sinonim cu hindus – n.n.]** cu cea mai mare dintre ele în frunte și așa, legănându-se, fără să se împingă sau alerge una înaintea celeilalte au ieșit liniștite din biserică.

Apoi, privindu-ne pe noi, uimiți de cele ce văzuserăm, ne-a zis:

- Ce vă mirați atâta? Oare nu este mai bine ca ele să adune firimiturile căzute de la parastase pe jos, în loc să le luați voi pe tălpile picioarelor și să le duceți pe cine știe unde?

- Da, Părinte! Dar „tulai”, Părintele nostru drag și scump! Cum au ascultat de Sfinția voastră și au ieșit așa de frumos și liniștite, fără zgomot, fără să fi murdărit covoarele, afară! a răspuns presbitera Elena. Că și noi avem găini la Târgu Mureș și am mult de lucru cu ele, că dau năvală din curte la bucatărie și fac murdărie și deși le alung și le zburătăcesc, iarăși vin înapoi, la ușa bucatăriei!

Părintele, zâmbind la noi, n-a mai spus nimica, **dar ne-a dat o lecție de puterea de influență a Sfinției sale și asupra păsărilor, devenite atât de ascultătoare de glasul său** [iată ce fel de lecții dădea magul de la Drăgănescu. După rădăcină și roadele. Nu de ascultare de Sfânta Predanie, nu de smerenie și lucrare în ascuns, ci de puterea de hipnoză a sfinției sale și asupra păsărilor, asemănătoare cu hindușii care fluieră la cobre, vrăjindu-le. Cum ar putea să facă aceasta prin Sfântul Duh? Căci Sfântul Duh a dat și Sfintele Canoane de mai jos, și nu se

contrazice, doar pentru a arăta pe cineva mai cu moț (cum o fac ucenici centrați pe Arsenie, în loc de Hristos) – n.n.] .¹⁰⁶

156. - “Nimeni să nu bage în Biserică (pridvor, etc.) vreun fel de animal, afară de împrejurarea că cineva ar fi în călătorie și ar fi lovit de vreo primejdie neașteptată și negăsind adăpost la vreo casă, s-ar adăposti la Biserică. în caz de vreo mare grindină, dacă animalul n-ar fi adăpostit ar muri și astfel, omul n-ar mai putea urma călătoria, ajungând în primejdie de moarte. Am învățat că simbăta pentru om s-a făcut (Marcu 2, 27), deoarece noi prețuim atât de mult mîntuirea și folosul omului. Iar, dacă cineva ar face aceasta, fără de sila primejdiei după cum am zis, băgînd animal în Biserică, dacă va fi cleric să se caterisească, iar mireanul să se ațurisească” VI ec. 88.

2050. - “Cei ce se duc la vrăjitori, sau la așa numiții șutași precum și la alții asemenea, spre a învăța de la ei ceea ce ar voi să li se descopere, să cadă sub canonul opririi de șase ani, potrivit cu cele hotărâte de părinți în privințele lor. Sub aceeași pedeapsă trebuie să cadă însă, cei ce poartă urși sau alte animale ca să joace, înșelînd pe cei mai neștiutori și prezicînd norocul, soarta sau spița neamului, și multe vorbe ca acestea, cum flecăresc cei rătăciți, precum și cei ce spun că alungă norii, vrăjitorii, prezicătorii și fermecătorii. Însă dacă vor rămîne în aceasta și nu se vor schimba sau feri de asemenea îndeletniciri minatoare și păgînești, hotărîm să se îndepărteze cu totul de la biserică precum poruncesc sfințele canoane”. - “Căci, ce părtășie are lumina cu întunericul” - cum spune apostolul-sau ce potrivire este între biserică lui Dumnezeu și idoli, sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul, sau ce înțelegere poale fi între Hristos și Veliar”. - (I. Cor. 6,15, 16), VI ec. 61.¹⁰⁷

Cel mai probabil, prezuma specialistii, hipnoza în cazul animalelor reprezintă un atavism, o stare catatonica indusa sau autoindusa prin care animalul sa se fereasca de posibillii atacatori. Si totusi, teoria este una pur speculativa. Misterele hipnozei animale raman iar scenele în care pasari sau chiar crocodili uriasi intra în transa pot fi de-a dreptul înfricoasatoare...¹⁰⁸

Așadar, se învață despre Krishna că a întreținut relații sexuale cu 16.000 de femei și a dobândit 180.000 de fii. în fotografia alăturată este înfățișat făcând curte fiicelor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile și rușinea, alergau să-l întâlnească. Vrînd să le mulțumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei soț s-a apropiat cu intenția de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeiței Kali și astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur și simplu pe soția lui rugându-se zeiței Kali!

Deci zeul, în timp ce îi învață pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul față de el, față de virtute, în viața personală se dovedește obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, viclean, ipocrit, mincinos, gata oricînd să însele, să destrame familii și să calce în picioare cîstea soților. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte”.¹⁰⁹

O cunoscuta legenda spune ca, în 1284, orasul german Hamelin fusese napadit de soareci. În plina disperare a locuitorilor sai, aici ajunge, într-o zi, un om îmbracat cu o manta multicolora; el le propune sa-i scape de soareci, în schimbul unei sume de bani. Asa ca scoate un fluier și, pe masura ce canta, soarecii vrajiti ies din case aliniindu-se pana la o apa în care se ineaca. Misiunea fiind indeplinita, omul isi cere plata dar, scapati de soareci, locuitorii il refuza. Un pic mai tarziu, pe 26 iunie, îmbracat în costum de vanator, omul se-ntoarce si-ncepe sa cante iarasi pe strazi. De data aceasta, copiii, 130 la numar, il urmeaza vrajiti, pana pe muntele Koppelberg, unde dispar, cu totii, pentru totdeauna...

Mi s-a intamplat sa aud de doua ori într-o singura zi, la Sighisoara, aceasta poveste dramatica, dar, careia, localnicii i-au adaptat un final fericit: Da!, spun ei, acei copii au

¹⁰⁶ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, pp. 378-380.

¹⁰⁷ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

¹⁰⁸ <<http://www.descopera.ro/dnews/5281273-hipnoza-animala-un-mister-inca-nedezlegat-video>>, joi, 25 iunie 2015.

¹⁰⁹ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 218.

disparut, intr-adevar, la Hamelin, dar numai ca s-apara, mai tarziu... la Sighisoara, unde-au zidit cetatea de pe deal.¹¹⁰

Cînd a intrat diavolul la Aglaid în chipul Iustinei, Aglaid a sărit de nespūsă bucurie și alergînd la ea, a cuprins-o și o săruta, zicînd: "Bine ai venit la mine, prea frumoasă Iustina". Și cum a zis tînărul cuvîntul Iustina, îndată diavolul s-a stins, neputînd nici numele Iustinei să-l rabde, iar tînărul s-a înpăimîntat foarte tare și, alergînd la Ciprian, i-a spus lui cele ce s-au întîmplat. Ciprian, cu ajutorul vrăjilor sale, a pus pe dînsul chip de pasăre și făcîndu-l ca să zboare prin vîzduh, l-a trimis la casa Iustinei, ca prin fereastră să intre în camera ei. Iar el, fiind purtat de diavol, zbură prin vîzduh deasupra camerei Iustinei și voia să se așeze pe casă. S-a întîmplat atunci ca Iustina să privească pe fereastră și vîzînd-o diavolul pe ea, l-a lăsat pe Aglaid și a fugit. Și a pierit de la Aglaid și acea nălucire, în care se arăta ca o pasăre și puțin a lipsit de a nu muri cîzînd jos, căci cu mîinile s-a apucat de vîrful casei și, ținîndu-se, a rămas spînzurat. De nu ar fi fost coborît de acolo prin rugăciunea Sfintei Iustina, ar fi cîzut ticălosul și ar fi murit. Și așa, nereușind nimic, s-a întors tînărul la Ciprian, povestindu-i lui primejdia sa, iar Ciprian s-a necăjit foarte tare, vîzîndu-se înfrînt și s-a hotărît ca singur să se ducă la Iustina, nădăduind în vrăjitoriile sale. Mai întîi s-a prefăcut în femeie, apoi în pasăre; și încă nu se apropia de ușile casei ei, iar nălucirea și înșelătoarea asemănare cu cea de femeie și cu cea de pasăre au pierit de la dînsul și s-a întors rușinat.¹¹¹

Haideți să vedem acum și alte arătări și minuni diavolești, făcute de dragul ecumenismului de tentă monofizită (la coști), foarte asemănătoare cu cele propagate la Prislop:

Zeitoun, Cairo

Din multe puncte de vedere, aparițiile de deasupra Bisericii Copte a Sfintei Maria din Zeitoun, Cairo, au fost cele mai interesante și mai credibile. Ele priveau nu Biserica Romei, ci Biserica Coptă [monofizită, dată anatema la Sinodul al patrulea ecumenic – n.n.], iar episcopii coști, inclusiv reprezentanții patriarhului copt, se aflau printre milioane de creștini, musulmani, evrei și necredincioși [ecumenismul în floare și roade – n.n.], care de multe ori au fost martorii aparițiilor în decurs de 3 ani, între 1968-1971. Biserica Coptă a recunoscut aceste apariții ca fiind apariții adevărate ale binecuvîntatei Fecioare Maria, ca și Biserica Catolică Coptă, Biserica Greco-Catolică și conducătorul din acea vreme al Bisericii Evanghelice și purtătorul de cuvînt al tuturor Bisericilor Protestante din Egipt. Chiar directorul Departamentului de informare generală și reclamații al guvernului egiptean a înaintat un raport superiorului său, afirmînd că era „un fapt incontestabil că binecuvîntata Fecioară Maria s-a arătat deasupra Bisericii Copte din Zeitoun ...” [toți ereticii lipsiți, sărmanii, de discernămîntul Ortodox, uniți în a confirma arătările diavolești, ca să fie susținut cu putere ecumenismul – n.n.] . **Vedenia păstra o tăcere desăvîrșită** [ca să convingă pe toți și să nu fie respinsă de nimeni, dacă se poate nici de Ortodocșii fără discernămînt, care s-ar fi alertat auzind, totuși, vreo erezie. Totuși, cu mila lui Dumnezeu, după cum ați observat, nici un ierarh Ortodox, nici măcar din cei cu opinii ecumeniste, oficial cel puțin, nu s-a lăsat amăgit. Iar dacă diavolul mascat în „Maica Domnului” ar fi spus ceva care ținea cu vreo parte, cealaltă parte l-ar fi respins și nu ar mai fi putut însămînta tocmai mesajul ecumenist care cuprinde în sine susținerea ideii că toate ereziile și hulele sunt dreaptă credință și dreaptă slăvire, deci Dumnezeu nu mai este Adevărul ci Relativul. De aceea este numit în mod corect ecumenismul ca fiind „panerezia tuturor timpurilor”, deci erezia mai rea decît toate, fiindcă le are în sine pe toate – n.n.]. **Nu existau nici un fel de amenințări cu pedeapsa, insistențe cu privire la dogmele și practicile latine, avertismente apocaliptice și transe** [ca să-i momească confortabil pe toți și să-i înghită pe nebagate în seamă. Dacă Maica Domnului s-ar fi arătat, nu ar fi repetat vedenia ca la un spectacol ce cheamă clienți pentru câștig, ci ar fi apărut o singură dată pentru a aduce folos duhovnicesc îndemnându-ne la pocăință și învățându-ne taine Ortodoxe, nicidecum pentru a favoriza prin prezență și tăcere adunările nelegiuite monofizite (date anatema de la Sfântul Sinod al patrulea ecumenic) și ale celorlalți eretici (care se opun Sfintelor Canoane ale Sfintei Biserici), neținînd cont de adevăr, ci unindu-se pentru relativizarea credinței și despărțirea de Hristos Adevărul. Dacă însuși Domnul nostru Iisus Hristos ne învață: **Mat 18:17 Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va**

¹¹⁰ <<http://jurnalul.ro/legenda-urbana-a-sighisoarei-583546.html>>, joi, 25 iunie 2015.

¹¹¹ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 02.10.

asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș. 18 Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer. Maica Domnului nu o să apară pentru a-L contrazice prin tăcerea ei favorizantă adunărilor ecumeniste. Ea când apare zice așa:

Dar pentru că Sfântul Munte întotdeauna a fost - și este - în pericole sprijin și apărător Ortodoxiei, de aceea și latinii s-au grăbit să strice temeliiile acestui sprijin al Ortodoxiei. Și cu grabă mare s-au dus și în Sfântul Munte silind monahii să se supună Papei de la Roma prin cuvinte cu momeli, cu bani, cu fângăduințe înșelându-i, cu amenințări, cu tiranie și silă și cu moarte mucenicească. Unii de frica chinurilor și a morții, cu tiranie primind bani, cu sila s-au lepădat de ortodoxia Părinților lor și a noastră. Iar cei mai mulți dintre dâșii au pecetluit cu însuși sângele lor mărturisirea. Și prin statornicia lor au mustrat pe Papa, furul de cele sfinte - numindu-se pe sine că e cap al Bisericii și locțiitorul lui Hristos pe pământ.

Dar din nefericire, vrednicele de plâns mânăstirile Marea Lavra și Xiropotamu au căzut atunci și s-au abătut de la învățăturile Sf. Părinți ai noștri și au primit pe apuseni de frică, cu cinste și cu supunere de rob. Se făceau acestea după porunca Împăratului pe voia latinilor, ca să se plece monahii din Sf. Munte la dogmele cele spurcate ale Romei.

Însă Dumnezeu, ca să se întărească și ceilalți în credința Ortodoxă, a pedepsit mânăstirea Xiropotamu chiar în vremea când acei nenorociți monahi împreună cu cei din Apus săvârșeau spurcata lor liturghie, după adăugarea reformei latinești. Zidurile și turnurile mânăstirii Xiropotamu s-au prăbușit din temelie. Și în cădere zidurile au omorât mulți din latini și din călugării cari au căzut din credință.

Cei cari au venit din Italia nicidecum nu au vrut să dea atenție acestei pedepse cerești, și fiind turbați s-au dus prin tot Sfântul Munte. În apropiere de mânăstirea Zografu se nevoia un monah singur la liniște, care avea un obicei sfânt ca să citească Acatistul Maicii Domnului de mai multe ori în fiecare zi cântând în fața Sfintei Icoane a Maicii Domnului.

În una din zile, când pe buzele acestui bătrân răsuna neîncetat felicitarea Arhanghelului făcută Prea Sfintei Fecioare Maria, "Bucură-te", deodată aude bătrânul din această Icoană cuvântul următor: "Bucură-te și tu, bătrânul lui Dumnezeu". Bătrânul s-a speriat. "Nu te teme, l-a liniștit din Icoană glasul Maicii Domnului, ci du-te repede în mânăstire și vestește fraților și egumenului, că dușmanii mei și ai Fiului meu s-au apropiat. Și care e slab cu duhul și nu poate răbda, să se ascundă, până trece ispita. Iar cei care doresc moarte mucenicească să rămână în mânăstire. Dar du-te repede".¹¹²

– n.n.].

Apariția se arăta pe cupolele bisericii vreme de aproape 2 ore și mai mult o dată, întotdeauna noaptea, dar nu în fiecare noapte și nu cu regularitate. Doamna apărea în lumină strălucitoare – atât de luminoasă încât trăsăturile ei nu puteau fi văzute cu claritate – care se revărsa deasupra bisericii. Ea era în mod invariabil precedată sau însoțită de „porumbei” luminoși, „creaturi ciudate, asemănătoare păsărilor, făcute din lumină, care nu fâlfâiau din aripile lor, ci planau. Apariția se mișca de pe o parte pe cealaltă a cupolelor, înclinându-se și salutând mulțimile nenumărate de oameni, estimate uneori la 250.000 de persoane. Câteodată, ea îi binecuvânta sau întindea o ramură de măslin. Reprezentantul patriarhului a descris-o ca fiind „foarte tăcută, plină de slavă”. Din când în când, ea era văzută ținând în brațe Pruncul, sau ca parte din sfânta familie[8]. Toți se rugau în felul lor: musulmanii recitau din Coran pe covorașele lor de rugăciune, grecii spuneau rugăciuni, copții cântau imne. „Porumbeii” erau întotdeauna menționați de martorii oculari. Alte fenomene erau o „ploaie de diamante”, un nor roșu incandescent și nori de tămâie înălțându-se. Aveau loc vindecări spectaculoase și autentificate medical, deși, ca și la celelalte locuri sfinte, acestea erau puține în comparație cu mulțimea de oameni bolnavi.

¹¹² Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 425.

***Biserica coptă Sfânta Maria din Zeitoun, Cairo,
unde au avut loc aparițiile anti Maicii Domnului între anii 1968-1971¹¹³***

Vedem că numărul celor răătăciți de monofizism („natura teandrică”) și ecumenism de la Zeitoun depășește numărul fanilor de la Prislop (chiar dacă fac parte din aceeași comunitate de idealuri și răătăcirii), dar aceasta nu este un semn de sfințenie, ci de lucrare diavolească. Cum așa? Se confirmă iarăși Sfânta Evanghelie:

Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.

Mat 22:14 Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

(E) PROPOVĂDUITOR ȘI INVENTATOR DE APOCRIFE. HULITOR AL SFINȚILOR

Părintele Arsenie Boca s-a purtat ca un eretic clasic: a fost propovăduitor și chiar inventator de texte apocrife, fiind pentru aceasta vrednic de caterisire

Din canoanele Sfinților Apostoli

CANONUL 60

Dacă cineva cărțile necinstitorilor de Dumnezeu cele minciunosuprascrise, ca pe niște Sfinte în adunare (Biserică) le-ar citi, spre vătămarea norodului, și a clerului, să se caterisească.

[Sinod 6, can. 2, 63; Sinod 7, can. 9; Laodiceea, can. 51]

TĂLCUIRE

Din cărți, unele adică, de eretici, și de necinstitori de Dumnezeu fiind alcătuite în numele sfinților cu minciună s-au suprascris, spre amăgirea și răătăcirea celor mai proști, precum este Evanghelia cea ce se numește a lui Toma, fiind scrisă cu adevărat de manihei, iar deasupra scrise cu numele Apostolului Toma: apocalipsurile cele numite ale lui Avraam, Isaac, Iacov,

¹¹³ <<http://www.catacombeortodoxiei.ro/index.php/cronicaexterna/133-arhiva-revistei/cuprins/347-cronica-externa-nr-37>>, miercuri, 2 decembrie 2015.

și ale de Dumnezeu Născătoarei. Bârfele lui hrisomal (păr de aur), pe care ereticul Pamfil le-a scris deasupra teologhiceștii voroave. Și alte nenumărate ca acestea, de care face pomenire Sfântul Meletie⁸⁸ mărturisitorul, prin stihuri politicești, în cea de dânsul numită Alfavita. **Iar altele dreptslăvitoare fiind și binecinstitoare și scrise de bărbați dreptslăvitori și sfinți, sau notevsit (adică s-au stricat) deeretici în urmă [deci și stricarea celor vechi și autentice este păcat, cu cât mai mare este păcatul Părintelui Arsenie Boca că a inventat unele noi, sau a reprodus unele mincinoase, existente – n.n.]; Precum s-au notevsit de cei răi slăvitori, așezămintele Apostolilor cele prin Clement, pentru aceasta și s-au lepădat, precum zice aceasta ecumenicul sobor al 6-lea în canonul, al 2-lea al său. Și cele apocrifa (ascunse) ale lui Ilie, și ale lui Ieremia, și ale lui Enoh, încă și ale altor prooroci, și patriarhi.⁸⁹ Pentru aceasta și canonul acesta apostolesc rânduiește. **Că oricare le-ar întrebuința acestea în auzul de obște, și ar pune să se citească în Biserică ca niște Sfinte, cărțile necinstitorilor de Dumnezeu și rău slăvitorilor, cele minciunosuprascrise, pentru ca să vatâme sufletește pe norodul cel de obște, și pe clerici, să se caterisească. Căci cărțile cele de acest fel se cuvine să se osândească, sau cel mai puțin, să se ascundă, dar nu să se citească în Biserică.****

88 Care pe lângă cele zise sunt acestea: Apocalipsis a lui Adam, a lui Lameh; Rugăciunea lui Iosif celui frumos; Apocalipsis a lui Moisi, și Diata; Psalmii lui Eldad și a lui Solomon; Străine ziceri lui Isaia; Apocalipsis a lui Sofonie. Cartea a treia a lui Esdra; Apoclipis a de Dumnezeu Născătoarei, și a lui Petru, și a lui Pavel; Epistolia lui Varnava; Încungiurările Apostolilor; Carte a lui Matei și a lui Varnava. Învățătura lui Climent; Faptele lui Pavel; Învățătura lui Ignatie și a lui Policarp, Cărțile Ucenicilor lui Simon, a lui Dima și Cleov și Nicolai. Iar cărțile ereticilor manihei sunt: A șaptea Evanghelie; Dragostea cea în șapte cuvinte; Lucrarea rugăciunilor; Pragmatia Urieșilor; Evanghelia lui Filipp; Cele copilărești ale lui Hristos; Și Faptele lui Andrei. Iar Sfântul Nichifor în canoanele 3, 4 ale sale (care sunt în tomul al 2-lea al adunării canoanelor foaia 918) zice: că nu se cuvine să primim Apocalipsa lui Pavel, și altele ca acestea. **Că spurcate și necurate sunt.** Nici Apocalipsul lui Esdra, și a lui Zosima; și cele două mucenii al Sfântului Gheorghe; și ale Sfinților Mucenici Chiric și Iulita). Însemnează însă că Înțelepciunea lui Solomon se citește în Biserică în auzul norodului împreună cu cărțile cele canonisite ale Scripturii, pentru că, carte canonicească se numește de canonul 30 al soborului din Cartagina. Încă și Atanasie în epistolia sa cea prăznuitoare pe aceasta o numără împreună cu cărțile cele ce se citesc. Iar de o numesc oarecare apocrifa (ascunsă) rău zic, că se muștră de aceștia epistolie a lui Atanasie. **Însemnează pe lângă acestea, că scriitorul cărții cei sobornicești scrie, că Sfântul sobor a toată lumea cel 1 prin minune a cunoscut cărțile cele întestăluite și canonicești, și pe cele ascunse și mincinoase ale ereticilor, că punându-le pe toate împreună sub Sfânta Masă, și rugându-se Domnului, o minune! Pe cărțile cel canonicești le-au aflat deasupra Sfintei Mese, iar pe cele ascunse sub dânsa.**

89 Am zis, că s-a notevisit cele apocrifa (ascunse) ale lui Ilie, și Ieremia, și Enoh, încă și ale altor patriarhi, pentru că până în vremurile Sfinților Apostoli, erau nenotevisite și curate. Pentru care Pavel, din cele ascunse ale lui Ilie, a luat zicerea ceea ce o scrie în capul al doilea, aceea întâi către Corinteni, care zice: „Ci precum este scris, cele ce ochiul nu le-a văzut, și urechea nu le-a auzit, și pe inimă de om nu s-au suit, care au gătit Dumnezeu celor ce-l iubesc pe el. Precum aceasta o mărturisește mai întâi, Grigorie oarecare ce a stătit arhidiacon patriarhului Tarasie, a unchiului înțeleptului Fotie; Și al 2-lea însuși înțeleptul Fotie, în întrebările cele ce se numesc Amfilohia, de la Grigorie luându-o aceasta. Că nicăieri în cărțile Sfintei Scripturi cele ce se găsesc, zicerea aceasta a lui Pavel așa anume nu se află. Iar din cele ascunse ale lui Ieremia a luat, zicerea aceea ce o pomenește în capul 5 a celei către Efeseni, care zice. „Pentru aceasta zice: Deșteaptă-te cel ce dormi, și te scoală din morți, și va lumina ție Hristos.” Precum și aceasta o adeverează însuși Grigorie, și pe deslușitorul Fotie. Iar apostolul Iuda în soborniceasca sa epistolie (Iuda: 1;14,15), aduce o întregă parte din cele ascunse ale lui Enoh. Adică: „Și a proorocit de aceștia și Enoh cel al șaptelea de la Adam, zicând: Iată au venit Domnul întru întunericele sfinților Săi îngeri, ca să facă judecată împotriva tuturor, și să mustre pe toți necredincioșii, de toate faptele păgânătății lor, cu care a făcut fără de lege, și de toate cuvintele lor cele aspre, care a grăit împotriva lui păcătoșii cei necredincioși”; Și celelalte. Au fost ascunse însă și ale altor patriarhi.

[...]

CANONUL 85

Fie vouă tuturor clericilor și mirenilor cărți vrednice de cinstire și Sfinte: ale Testamentului celui vechi adică, ale lui Moise cinci, Facerea, Ieșirea, cea Leviticească, Numeri, a doua Lege. A lui Isus Navi una, a Judecătorilor una. A lui Ruth una. A Împăraților patru. Paralipomena din cartea zilelor două. Esdra două. Estera una, a Macabeilor trei; a lui Iov una; Psaltirea una. A lui Solomon trei, Pildele, Ecclesiastul, și Cântarea Cântărilor; a Proorocilor douăsprezece: una a lui Isaia; una a lui Ieremia; una a lui Iezechiil; una a lui Daniil. Din afară însă mai adaugă-se vouă a învăța tinerii voștri, înțelepciunea a mult învățatului Sirah. Iar ale noastre, adică ale noului Testament, Evanghelii patru, a lui Matei, a lui Marcu, a lui Luca, și a lui Ioan. Patrusprezece epistole ale lui Pavel. Două epistole ale lui Petru. Ale lui Ioan trei. A lui Iacov una. A lui Iuda una. Ale lui Clement două epistole. Și așezământurile cel prin mine Clement în opt cărți proglăsuite către voi episcopii (care nu trebuie a se publica către toți pentru cele într-însele tainice) și faptele noastre al Apostolilor. 107

107 Însemnează însă că în multe cărți manuscrise și tipărite, și mai ales în sinopsul lui Alexie Arestin, se văd și alte canoane suprascrise, unele în numele lui Petru, iar altele în numele lui Pavel, care nu se cade a le primi, ci a le lepăda ca neadevărate, și minciunosuprascrise, căci și Sfântul de toată lumea al 6-lea sobor în canonul 2 pe singure aceste 85 le primește, ca adevărate canoane al Apostolilor. Iar pe celelalte minciunoscrise le socotește. Însă fiindcă Grigorie episcopul Pisinuntei a zis în Sfântul al 7-lea sobor, că adunarea Apostolilor ceea ce s-a făcut în Antiohia (din nouă canoane ale sale, care se află în biblioteca Cezareei Palestinei ce se făcuse de mucenicul Pamfil, precum însemnează apusenii) în canonul său al 8-lea au rânduit a nu se mai amăgi întru idoli cei ce se mântuiesc, ci împotriva să închipuiască Dumnezeu bărbătescul și precuratul chip al lui Hristos [deci, Părintele Arsenie Boca pictând idolul feței sale în locul bărbătescului și precuratului chip al lui Hristos, încalcă acest canon Apostolic, al 8-lea și se împotrivesc sinodului al 7-lea – n.n.]. Pe acest canon al Apostolilor zic, îl primim, și pentru că soborul al 7-lea l-au primit, și pentru că se conglăsuiește, cu vechile istorii. Fiindcă și femeia ceea ce i-a fost curs sânge vindecându-se de Mântuitorul a ațerosit stâlp în Paneada precum istorisește Eusebie cartea 7 cap 8 pe care l-a sfârâmat Iulian, precum zice Sozomen cartea 3, cap 1 și Nichifor cartea 10, cap 30 (la Dositei în Dodecavivlion foaia 18) vezi și la prolegomena apostoleștilor acestora canoane.

[Sinod 6, can. 2; Laodiceea, can. 51, 59, 60; Cartagina, can. 32, 54; Atanasie, can. 39]

TĂLCUIRE

După ce au învățat Apostolii și au legiuit prin sfințitele lor canoane în ce chip se cuvine atât clericii, cât și de obște toți mireni creștini în a vieții în lume; în sfârșit învăță, și care cărți se cade a le citi. Și cărțile adică cele ne canonisite și minciunosuprascrise au învățat în canonul lor al 60-lea să nu le citim. Iar cele canonisite și Sfinte prin canonul acesta ne învăță pe noi să le citim, pe care le și numără, precum aici se văd [unde sunt enumerate cărțile din care citează Părintele Arsenie Boca, mișind despre Sfânta Maria Magdalena, întocmai cu Apostolii? Iar dacă nu a citat (fiindcă obișnuia să fure de la alții și să le dea în numele său, ca să fie mai interesant, înseamnă că le-a inventat), deci păcatul este mai mare Ioan 9:41 Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. – n.n.]. Pomeniște însă cărțile acestea și soborul cel din Laodiceea în canonul 60 și cel din Cartagina în canonul 32 dar și marele Atanasie în prăznuitoarea sa epistolie a 39. Și Grigorie Teologul în stihurile sale, și Amfilohie al Iconiei prin iamblicești stihuri. Deci marele Atanasie în pomenita epistolie în două desparte toate cărțile vechii Scripturi: în cele canonisite, și în cele ce sunt de citit. Și canonisite adică a vechei Scripturi zice că sunt douăzeci și două de cărți, după numărul literelor evreicești (precum aceasta o zice și Teologul Grigorie, și dumnezeiescul Ioan Damaschin) care sunt acestea: 1. Facerea, 2. Ieșirea, 3. Leviticul, 4. Numeri, 5. A doua lege, 6. Isus a lui Navi, 7. Judecătorii, 8. Ruth, 9. Cea întâi și a doua a Împăraților împreună (care și Samuil se numesc de evrei. Iar cea a 3-a și 4-a a Împăraților: 1 și 2 a împăraților se numesc), 10. Cea a treia și a patra a Împăraților, 11. Întâia și a doua împreună Paralipomenon (adică a rămășițelor), 12. a lui Esdra întâi și a doua împreună, 13. Psalmii, 14. Paremiile (Pildele), 15. Ecclesiastul, 16. Cântarea Cântărilor, 17. Iov, 18. Proorocii cei mici douăsprezece care se numesc o carte, 19.

Isaia, 20. Ieremia împreună și Plângerile, și Baruh, și Epistolia, 21. Iezechiel, 22. Daniil. Iar cărți ce se citesc de cei ce de curând se catehiesc sunt acestea: Înțelepciunea lui Solomon, care și preaîmbunătățită (virtuoasă) se zice după Eusebie (cartea 11, cap 7 despre evangheli-ceasca pregătire) înțelepciunea lui Sirah, care și aceasta pe preaîmbunătățită se zice după Gheorghe Singhelul. (Însemnează însă că Sirah la apuseni se numește bisericesc) Estir, Iudit, și Tovias. Dar însemnează că și cartea Estirei una fiind, cu cărțile cele canonisite împreună se numără, precum și canonul acesta apostolesc între cele canonisite pe aceasta o numără, și soborul cel din Laodiceea, și cel din Cartagina. Ci și Înțelepciunea lui Solomon, și Iudith, și Tobit, împreună se numără cu cărțile cele canonisite de soborul cel din Cartagina. Canonicești cărți însă se socotesc de canonul acesta apostolesc, și cărțile cele trei ale Macabeilor. 108 Iar cărți canonicești ale Scripturii celei noi sunt acestea: Evangheliile cele 4, Faptele Apostolilor, Cele șapte sobornicești epistolii, adică a lui Iacov una, a lui Petru două, ale lui Ioan trei, a lui Iuda una, ale lui Pavel epistolii 14, și Apocalipsa. Despre care măcar că zice dumnezeiescul Amfilohie în stihurile cele iamblicești, că mulți cu adevărat o judecă a fi cu adevăr a lui Ioan (Evanghelistului), iar cei mai mulți o judecă ca o neadevărată. Încă ca o carte canonisită pe aceasta o primește soborul cel din Cartagina canon 30. Și marele Atanasie în mai-nainte zisa epistolie cea 39. Și dumnezeiescul Dionisie Areopagitul, tainică privire pe aceasta numindu-o, și scoliastul Sfântului Dionisie dumnezeiescul Maxim, la multe locuri din scoliile sale de aceasta pomenește. Și dumnezeiescul Ieronim zicând-o pe această cartea cea mai înaltă a lumii. Iar de și Teologul Grigorie aceasta nu o numește în stihurile sale; ci întru alcătuitorul său cuvânt, cel face către cei 150 de episcopi ai Sinodului al 2-lea arătat o pomenește aceasta, zicând: Mă înduplec a crede că alți (îngeri) pe altă Biserică o apără precum Ioan mă învață prin Apocalipsis, (adică prin descoperirea ce i s-a făcut). Dar și Origen avea tâlcuire la Apocalipsis. Pomenește de aceasta și Chiril al Alexandriei (foaia 669 a celor cinci cărți) și Clement Stromateul (foaia 856 a acelor cinci cărți) o primesc pe aceasta și Apolinarie, Efrem, Papias, Iustin, Irineu, Tertulian, Lactandius, Sevir, Silpichie, Augustin, Metodie, Ipolit, Andrei al Cezareei. Și însuși cel a toată lumea al doilea Sinod, înaintea căruia Teologul Grigorie a glăsuțit cuvântul cel alcătuitor care pomenește despre Apocalipsis. Meliton al Sardelor, Teofil al Antiohiei, și alții. Iar cele două epistolii ale lui Clement, pe care le pomenește apostolescul acesta canon sunt trimise către Corinteni, ca din partea Bisericii celei din Roma, și tipărite în adunarea tomului întâi al practicelelor sinoadelor, din care cea a 2-a ne adevărată se judecă de către Fotie; foaia 156 a Miriovivlei. **Iar așezământurile Apostolilor, care și învățătura a Apostolilor se numesc, de către marele Atanasie, și de către canonul al 2-lea al sinodului 6 s-au lepădat de către al 2-lea canon al celui a toată lumea al 6-lea sinod, adică, fiindcă s-a notevsit (adică s-au reformăluit) de către eretici. Dar de vreme ce nu toate s-au notevsit, ci la oarecare părți, pentru aceasta mulți din Părinți, și mai înainte de sinodul al 6-lea care mai ales este Teologul Grigorie, dar încă și Sfințitul Maxim, au întrebuițat ziceri dintr-însele. Și Teologul adică în cuvântul cel despre Paști: „Asupra străjei mele voi sta, cu oaie aligori-cește pe Hristos pentru îmbrăcăminte nesticăciunii.” Care zicere o a luat din așezământurile acestea, după Nichita. Iar dumnezeiescul Maxim perioade (adică cuprinderi) întregi întrebuițează din așezământurile acestea la scoliile lui Dionisie. Și ce zic pe unii? Însuși cel a toată lumea sinod al 5-lea aduce mărturie din aceste așezământuri în epistolia lui Iustinian; că se cuvine pentru cei ce s-au săvârșit a se da milostenie. Foaia 392 a tomului al 2-lea al adunării sinoadelor. Dar și după cel al șaselea a toată lumea Sinod din așezământuri a întrebuițat mărturie sinodul cel din Sfânta Sofia. Și Mihail încă Chirulariul și patriarhul Constantinopolului, cu sinodul cel împreună cu el, care se afla în viață în anul 1053 a adus mărturie împotriva tunderii bărbilor, care se află în cartea întâia a apostoliceștilor așezământuri în capul al 3-lea zicând așa: „Nu vă veți smulge bărbile voastre; că frumsețea ziditorul Dumnezeu o a făcut să fie pentru femei, iar pentru bărbați cu dreptul a judecat a fi nepotrivită.” Și vezi la foaia 978 în tomul al 2-lea al Sinodicalilor. Și acum precum se află tipărite, mi se pare că nu au nici un neadevăr și necuviință. Iar Pimen (adică păstorul) de care carte pomenește marele Atanasie în epistolia cea de multe ori zisă, este o carte care nu se află vremile noastre. Poate să fi fost însă una ca aceasta, precum este și cuvântul ce face Ioan al scării către Păstorul. Și în scurt a zice, era cartea aceasta, învățând pe păstorul oilor celor cuvântătoare, cu**

ce chip să păstorească pe acestea spre pășunea cea mântuitoare, și cum să le păzească nevătămate de unghiile lupilor celor gândiți a demonilor, zic, și a oamenilor celor rău slăvitori. Ne-au vestit însă unii că păstorul acesta se află o carte prea veche într-o mănăstire a Eladei, facerea a lui Cuart, unuia din Apostolii cei șaptezeci. Pe păstorul îl pomenește și Sfântul Maxim în scoliile dumnezeiescului Dionisie. Și este mărimea ei pe cât este a Psaltirii. Însemnează că canonul 54 al Cartaginei pe lângă cărțile Scripturii celei vechi și a celei nouă, poruncește a se citi și viețile mucenicilor, care cuprind muceniciile lor, în zilele praznicelor lor.

108 Însemnează că alții numără pe Daniil cu Iezechiel o carte, și așa împlinesc pe 22 număr a evraicescului Alfavit. Iar sinodul din Laodiceea, numără pe Ruth cu Judecătorii o carte, și așa împlinește pe al 22-lea număr. Care este și mai bun, fiind încredințat de sinod. Așa dară nedrept este și greșit șirul și rânduiala și cunoscută de toți și tipărită, în care se află cărțile vechiului Testament, pentru multe pricini. Întâi pentru că are despărțit în două cartea lui Estir, așezând o parte cu cele canonizate, iar pe alta cu cele apocrife, în vreme ce apostolescul acesta canon, o carte lămurit o numește, și al 60-lea a celui din Laodiceea și al 30-lea din Cartagina, și marele Atanasie și Amfilohie, așijderea o carte o numără. Al doilea fiindcă și a lui Ezdra cel 2 cărți în două deosebite părți le așează, pe una adică în cele canonizate, iar pe alta în cele apocrife, în vreme pe acestea două cărți ca una le numără și aceste apostolesc canon, și sinodul din Laodiceea, și din Cartagina, și marele Atanasie, și Teologul Grigorie, și Sfântul Amfilohie. Al treilea fiindcă pe Baruh, și pe epistolia lui Ieremia le despărțește de profeticeasca carte a lui Ieremia, și le numără cu cele apocrife, în vreme ce sinodul din Laodiceea și marele Atanasie o carte le numără pe tustrele acestea (pentru ce sinodul din Laodiceea, scrie în număr multoratec epistoliile lui Ieremia, în vreme ce una numai se află, precum și Atanasie epistolie în număr singuratic o numește? Mă mir!). Al patrulea că pe acele trei cărți ale Macabeilor între cele apocrife le numără pe care apostolescul acesta canon le numește canonice. Al cincilea fiindcă pe cartea lui Neemia o numără între cele canonizate, despre care nicicum se face pomenire, nici de către apostolescul acesta canon, nici de către sinodul din Laodiceea, nici de către cel din Cartagina, nici de către marele Atanasie, sau de Grigorie și de Amfilohie. Al șaselea și fiindcă în oarecare ediții numește apocrife pe cărțile cele ne canonizate, în vreme ce nicicum se cuvine cu acest nume să se numească, precum zice marele Atanasie în epistolia mai sus zisă. Fiindcă numele, de apocrife, li s-au pus de către eretici, spre a putea cu aceasta a scrie ce voiesc, și să înșele pe cei simpli cum că ar fi cărți apocrife și vechi de ale Sfinților, dar bine este pe cărțile necanonizate a vechiului Testament să se numească anaghinoscomene (cele ce se citesc), și nu apocrife, însă anaghinoscomene acestea trebuie să se numească: Neemia, Cântarea celor 3 Tineri, Vil și balaurul, și Susana. Cu toate despre cărțile acestea nici o pomenire se face, nici în apostolescul canon, nici în sinodul Laodiceei, nici a celui din Cartagina, nici de către marele Atanasie, nici de către dumnezeiescul Grigorie, nici de către Amfilohie.¹¹⁴

Ce texte apocrife cita, inventa și propovăduia Părintele Arsenie Boca?

Iată o mică parte din ele:

Părintele ne-a povestit altădată despre Maria Magdalena că a fost fiică de împărat, dar a fost depravată, păcătuia cu toți care îi convenea și când a auzit de Domnul Iisus Hristos a spus că se va duce să-L amăgească și pe El. S-a gătit și a plecat spre locul unde Iisus vorbea lumii. Dar, înainte cu 60 de stadii de a ajunge, a căzut în genunchi și nu a mai putut înainta. Se lupta singură să poată să ajungă, dar era în zadar. Lumea trecea pe lângă ea, toți ducându-se să-L asculte pe Iisus Hristos și ea era singura care nu putea să înainteze. Atunci și-a dat seama că o putere dumnezeiască o ține pe loc și și-a aruncat toate podoabele de pe ea. A început să-L roage pe Dumnezeu ca să o ierte de păcate. Atunci Domnul Iisus Hristos i-a îngăduit să meargă la El, iar ea a parcurs restul drumului în coate și în genunchi, iar când a ajuns la

¹¹⁴ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 81-102.

Mântuitorul, I-a spălat picioarele cu lacrimile ei și I le-a șters cu părul ei. Astfel, Maria Magdalena s-a întors la credință și a ajuns prima mironosiță. [iată deci, cine era propovăduitorul fabulelor, legendelor și apocrifelor despre Sfânta Maria Magdalena, pe baza cărora o judecau ucenicii sfinției sale și o comparau cu femeile cunoscute de ei – n.n.] ¹¹⁵

Dar poate credeți că este o invenție a ucenicilor fără carte și nu putem să ne bazăm pe ei că exagerează și mint (cam așa spun ucenicii intelectualiști când le dai argumente din cărțile despre Părintele Arsenie Boca, ca și cum ar trebui să inventăm noi un alt Părinte Arsenie Boca, pe gustul lor, ca să nu poată fi acuzat de nimic. Dar realitatea este așa cum este: și în cărțile de tip basme, și în cărțile cu tentă academică, și în cărțile dictate chiar de Părintele Arsenie Boca sunt lucruri deviate de la Ortodoxie, foarte grave). Ca să vedeți doar dintr-un exemplu că cele ce le-a învățat și făcut Părintele Arsenie Boca nu sunt Ortodoxe și, în același timp, că sunt dezvăluite cu precizie (fără să-și dea seama că îl fac de râs) chiar și de ucenicii simplii, la fel ca și de către cei cărturari, iată ce a spus însuși sfinția sa în public, surprins chiar în cartea oficială a predicilor sale numită „Cuvinte vii”:

Maria Magdalena

Era o mare stricată a vremii. Nimeni nu-i rezista. Frumoasă era; un șarpe de aur, încolțit pe brațul gol, îi mărea vrăjirea; bogată încă era. Cu lumea mare stătea bine; toți i-au căzut la picioare.

A auzit de Iisus lucruri deosebite decât despre ceilalți bărbați ai lumii. Un dor trușă de a-L cunoaște i-a încolțit în inimă.

A vrut să-L ispitească pe Iisus.

S-au întâlnit.

Dar nu s-a putut apropia de El.

Iisus o privea din oarecare depărtare, așa cum privește Dumnezeu, nu cum privește bărbatul.

In fața sfințeniei dracii ei nu pot nimic. O părăsesc unul câte unul, până la șapte - zice Evanghelia. Erau cele șapte păcate de căpetenie, care strică firea omenească

[aici observăm cum experiența bolnăvicioasă personală și mentalitatea Părintelui Arsenie Boca își spun cuvântul. Crezând că ce face sfinția sa este lucrare dumnezeiască, iar nu înșelare demonică, este convins că și Mântuitorul lucra ca el.

Avea impresia că Hristos privea de departe pe oameni fulgerător și le schimba magic sufletele, scoțând (fără lucrarea de pocăință) patimile împreună cu dracii care le însoțesc.

Dar Mântuitorul niciodată nu a lucrat așa, și nici acum nu face aceasta prin Sfinții Lui, deoarece:

1. Ca Făcător al firii știe că ceea ce este Dumnezeu pentru creație, este zidită mintea să fie pentru fire. Adică să împărățească peste ea și să-i poarte de grijă, după alegerea ei ducând-o unde dorește:

a. Dacă mintea vrea să se unească pe ea, pe cele ale ei și pe cele dimprejurul ei cu Dumnezeu se unește și se împlinește, cu ajutorul lui Hristos;

b. Dacă însă vrea să se despartă de Dumnezeu, se desparte, povârnită și grăbită fiind spre aceasta de draci... și astfel se strică și strică toate cele ale ei.

IV. Nici dracii nu pot să o silească pe minte să vină la ei, deși vor, nici Dumnezeu nu poate să o silească, pentru că nu vrea, având ca țel să o facă asemenea Lui până la identitate, atotputernică și liberă în smerenie, în relație de iubire, iar nu de dependență robită.

2. Ca Vindecător al firii și purtător în Sine al pocăinței noastre știe (ca Dumnezeu atotștiutor și Om trecut prin suferințele și păcătoșenia noastră ca și cum ar fi ale Lui – prin compătimire și Cruce) că mântuirea este o schimbare a firii, ce se lucrează de har împreună cu mintea, dacă și noi vrem. Pentru aceasta omul aduce (ca jertfă a lui) sudoare, credință, înțelegere, convertire a mentalității, osteneli ne-numărate de înfrânare și răbdare a suferințelor, iar Hristos Se aduce pe Sine Răstignit și iubind cu milă și înțelegere. Aceasta este nunta de taină care vindecă și îndumnezeiește. Altfel nu este în realitate și cine crede că poate fi este înșelat.

¹¹⁵ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 82.

Așadar, scoaterea dracilor este una, ea poate veni prin minune, pe loc sau în timp (dar tot prin împreună lucrarea cu oamenii, în urma lămuririi credinței celui îndrăcit, dacă poate înțelege, sau a celor ce-l însoțesc, dacă vor), iar vindecarea de patimi este alta. Ea vine în timp odată cu lucrarea de pocăință însoțită de experiențele ei, prin durerile trezviei și har.

În predica de mai sus a Părintelui Arsenie Boca și dracii, și patimile ies prin priviri, deci hipnotic, fără contribuția omului. Dar acest mod de a lucra (neținând cont de libertatea celui chinuit și dorindu-se supunerea lui totală – prin anihilarea propriei voințe – la voința lucrătorului) este specific Părintelui Arsenie Boca și îi definește rătăcirea, însă este diametral opus modului de a lucra al lui Hristos.

Vedem astfel că în acest basm eretic și elinesc despre Sfânta Maria Magdalena sunt doi huliți: și ea este acuzată de prostituție, și Mântuitorul este acuzat de viol... duhovnicesc, deci, mai grav decât cel trupesc – n.n.]

Când aceștia au părăsit-o, cade umilită în genunchi, având alt cuget, altă față, altă ținută. Și, rușinată, se acoperă cât poate mai bine cu haina romană, ce-o avea aruncată peste umăr [iată o descriere vrednică de un pictor renașcentist și un scriitor de romane, dar nepotrivit nici măcar cu cineva care ar cunoaște realitatea istorică a contextului vestimentar, cu atât mai puțin potrivit cu un ieromonah care ar trebui să aibă evlavie și să citească cu sfială viața Sfintei Cuvioase Maria Magdalena, pătrunzându-se de adevărul ei și de atunci – n.n.].

Iisus nu i-a aprobat păcatele, n-a osândit-o, n-a muștrat-o, n-a lepădat-o; nu i-a vorbit, dar nici n-a tăcut.

I-a grăit în conștiință [ce diferit lucra Părintele Arsenie Boca, față de Mântuitorul. Preacuvioșia sa dădea, prin duhurile care-i slujeau, gânduri străine ucenicilor, ca să creadă că le vorbește conștiința și astfel îi silea să facă ce dorește el. Aceștia, fiindcă aveau mentalitatea deja stricată prin căutarea minunii (fugind de osteneala propriei responsabilități, și dorind să fie purtați de alții spre mântuire, spre a scăpa de ostenele libertății), primeau momeala și deveneau roboți arsenolatrici. Părintele Arsenie Boca credea că și Hristos acționează la fel ca sfinția sa, pentru a-i sili să se lepede de sine și să-i urmeze Lui. Însă Mântuitorul făcea cu totul altfel, deoarece ne iubește. El păstra libertatea ucenicilor Lui, dăruindu-ne porunca lepădării de sine nu ca pe o robie magică ci ca pe o artă a artelor și o știință a științelor ce este asumată din libertate spre a o spori. Omul în Hristos își pierde sufletul pentru a și-l câștiga, se leapădă de sine pentru a-și regăsi sinele vindecat ca într-un alt Sine, mai frumos, în Hristos. Astfel că Mântuitorul le vorbea cu smerenie, ca un om obișnuit, adresându-se auzului, și mintea ucenicilor, ajutată de har, cântărea cele auzite. Contribuia și glasul luminos și subțire al conștiinței, sădit de Dumnezeu la zămislire și, numai astfel omul se schimba, pocăindu-se. Ne este spre aceasta mărturie Sfânta Scriptură: *Rom 10:13 Căci: „Oricine va chema numele Domnului se va mântui”. 14 Dar cum vor chema numele Aceluia în Care încă n-au crezut? Și cum vor crede în Acela de Care n-au auzit? Și cum vor auzi, fără propovăduitor? 15 Și cum vor propovădui, de nu vor fi trimiși? Precum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc cele bune!” 16 Dar nu toți s-au supus Evangheliei, căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut celor auzite de la noi?” 17 Prin urmare, credința este din auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Hristos. – n.n.]*

In fața lui Dumnezeu te pierzi pe tine.

Dar te regăsești în El, așa cum nu te-ai cunoscut niciodată, dar cum, poate că ai dorit întotdeauna.

In fata lui Iisus revii la firea ta adevărată - si te aduce iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Altfel iubește Dumnezeu de cum iubește omul.

Omul amestecă iubirea cu plăcerea și asta-i decăderea lui [o și mai mare decădere este plăcerea sufletească de sine că ai ajuns la mărimi sufletești nebănuite și că ai prins, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască, amestecată cu iubirea. Dar pentru că Părintele Arsenie Boca nu știa de aceasta a căzut prin ea cu decădere adâncă, mai adâncă de cât poate omul exprima și decât poate mila înțelege. O decădere ce mimează sfințenia Ortodoxă, dar o desființează deplin – n.n.] . *Iubirea lui Dumnezeu te ridică deasupra ta, te crește la mărimi sufletești nebănuite,*

până prinzi, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască [dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu te coboară sub toată făptura, și mai ales sub tine însuși, pe care te vezi cel mai rău și neputincios. Numai așa poți să semeni cu Dumnezeu ce S-a pogorât în adâncimile cele mai cumplite ale iadului ca să-i ridice pe toți cei ce vor și să-i facă asemenea Lui.

Părinte Arsenie Boca, de ce nu ai lucrat smerenia prin trezvia învățată de la Sfinții Părinți ca să poți înțelege acestea și să-i ajuți cu ele pe mulți? Și Dumnezeu, și îngerii, și oamenii te-ar fi iubit și, deși nu ai fi avut această popularitate care te-a păgubit atât de mult, ai fi ajuns la ceea ce poate face pe om mai fericit... la smerenia lui Hristos. – n.n.]

Iisus s-a întâlnit apoi cu această Marie Magdalenă în Betania, satul surorilor lui Lazăr, în casa lui Simon fariseul [de ce se scârbea de Sfânta Mironosiță și o numea „această Marie Magdalenă”, cum ar spune această desfrânată. De ce nu a spus: s-a întâlnit cu Sfânta Maria Magdalena, cu unica Maria Magdalena, întocmai cu Apostolii, sau măcar „această mare Magdalenă”? Se vede că o disprețuia în adâncul sufletului lui vătămat de mentalitatea greșită că a fost desfrânată. Dar dacă nu a știut care a fost realitatea launtrică a Sfintei Maria Magdalena, cunoscută de toți cei care studiază Sfinții Părinți, cum ar fi putut ști realitatea ucenicilor pe care le-o ghicea? Se vede că era informat de niște duhuri bârfitoare, cărora nu le place să vorbească de virtuțile oamenilor, ci numai de păcatele care-i fac asemenea lor. Dacă ar fi fost prooroc insuflat de harul Sfântului Duh ar fi știut realitatea vieții Sfintei Mironosițe întocmai cu Apostolii, căci Sfinții Părinți au scris fiind insuflați de Sfântul Duh. Sfântul Duh nu se contrazice pe Sine, fiind Dumnezeu neschimbat și Duh al Adevărului. De aici se vede clar că mentalitatea și cunoștințele sale Părintele Arsenie Boca le-a dobândit de la duhurile mincinoase, pârâșii oamenilor, cleveitorii care pun pe răboj în vămile văzduhului doar defectele lor, ca să-i acuze și deznădăjduiască – n.n.] .

Aci aduse ea altceva lui Iisus, decât prima dată. Acum aduse un vas frumos cu mir de mult preț. Transformarea ei sufletească a făcut-o să-L caute pe Iisus, - de data aceasta cu o iubire sfințită de pocăință - și, neavând ceva mai bun să-I aducă, I-a adus lacrimile, cu care I-a spălat picioarele și I le-a șters cu părul bogat al capului ei.

Simon fariseul, care reprezenta opinia publică, nu știa cum că Maria Magdalena era o copilă a lui Dumnezeu [cum nu știa nici Părintele Arsenie Boca – n.n.] . **De aceea începe să-L judece pe Iisus, că „dacă ar fi Acesta Prooroc, ar ști cine-i și ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El” (Luca 7,39) și nu s-ar compromite, primind-o cu atâta dragoste** [după cum vom vedea: iarăși minciuni peste minciuni, arătând că Părintele Arsenie Boca nu avea vedeniile de la Duhul Adevărului, ci de la tatăl minciunii. Dacă sfinția sa ar fi fost prooroc ar fi știut că Sfânta Maria Magdalena nu era femeia desfrânată, ci s-ar fi atins de pomenirea ei cea veșnică cu sfială, cu lacrimi și gânduri evlavioase, necompromițându-se că o primește într-o prejudecată cu dispreț. După cum Sfânta Cuvioasă Fecioară Maria Magdalena nu a desfrânat, după cum nici Domnul nostru Iisus Hristos nu a respins-o, nici nu s-a uitat de departe la ea, artistic, cum Îl descrie regizorul imaginațiilor de la Drăgănescu, tot așa femeia desfrânată ce a șters picioarele lui Hristos cu părul capului ei, nu a fost Sfânta Maria Magdalena, după cum vom vedea mai jos, în tâlcuirea Sfinților Părinți – n.n.]

(Aștia-s oamenii, sau mediul social: te strică, îți ajută să te strici, se bucură că-i strici și tu [acesta este un cuvânt interesant. Arată că, totuși, îl muștra pe undeva conștiința că a contribuit la stricarea oamenilor și a mediului social – n.n.], **ca pe urmă tot ei să te țintuiască la stâlpul de osândă...)**

Iisus a corectat această acuză necinstită, cu pilda celor doi datornici, dintre care, unul iubea mai mult pe stăpânul său, fiindcă i-a iertat o datorie mai mare.

Iată ce-a făcut Iisus pentru Maria Magdalena [Mântuitorul nu a venit pentru a corecta acuzele necinstite și a ne face în fața oamenilor apreciați. El a venit pentru a ne vindeca și lua în sine, așa cum suntem noi, dar însănătoșiți și lucrați până la asemănarea cu El în smerenie. Ce meschin privea Părintele Arsenie Boca lucrarea Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos... sau altfel deși vedea că Domnul corectează acuzele necinstite despre oameni, Părintele Arsenie Boca lucra tocmai dimpotrivă și acuză

necinstit pe Sfânta Maria Magdalena că ar fi fost desfrânată, vădind public la oameni păcatele, înaintea tuturor – n.n.].

De unde oamenii, între ei, cel mai adesea nu fac decât să-și profaneze templul de lut al conștiinței, Iisus le ridică viața la înălțimea și la valoarea conștiinței: că-s fiii lui Dumnezeu și temple ale Duhului Sfânt.

Această putere a lui Iisus, această încredere pe care i-a dat-o El: iubirea Lui curată, de făptura Sa, a transformat-o dintr-o profanată a vremii, într-o mironosiță, model pentru toate vremile [model de Cuvioșie prin pocăință este Sfânta Maria Egipteanca, iar nu Sfânta Mironosiță Maria Magdalena, model de Feciorie Apostolică. În mintea Părintelui Arsenie Boca toate erau amestecate și stricate, ca și învățăturile sfinției sale – n.n.] .

Și, din voința lui Iisus, e vestită fapta ei de iubire peste tot pământul.

O așa femeie nu se mai teme de primejdia de-a merge la mormântul lui Iisus: Iubirea ei pentru Iisus biruise frica de moarte.

De aceea iubirii i s-a dat, prima, să vestească învierea!

[Părintele Arsenie Boca avea ca mentalitatea pătimașă necesitatea împreunării dintre bărbați și femei, pe primii numindu-i poligami prin fire, aventuroși cu primele ieșite în cale și pe ultimele numindu-le atârnoare de bărbați. Fiind și ieromonah căzut în conviețuirea cu o maică, nu putea înțelege realitatea preafrumoasă că **doar Fecioriei (adică iubirii absolute) i s-a dat, prima, să vestească învierea** și nu iubirii vătămate în trecut de desfrânare, chiar dacă ar fi fost în curs de vindecare prin pocăință. Căci adevărata vindecare vine de abia după Sfântul Botez, iar, la vremea Învierii, încă nu Se pogorâse Sfântul Duh pentru a boteza uceniciei lui Hristos și a-i curăți de toate. Dacă Sfânta Maria Magdalena ar fi fost o prostituată, chiar dacă se afla în pocăință, dar necurățită prin Sfântul Botez, nu ar fi vestit ea, prima, învierea.

Doar Fecioria ei, însoțită de experiența neputinței omenești (dobândite prin chinuirea de către cei 7 diavoli care a dus-o la dobândirea smereniei – sau fecioriei minții), a făcut-o capabilă de a înțelege și a vesti cu toată puterea: Hristos a înviat!, arătând-o credibilă în fața ucenicilor.

Nefiind încă botezată nici chiar pe ea, Sfânta Fecioară întocmai cu Apostoli Maria Magdalena, nu a lăsat-o Domnul Hristos să-L atingă, ci doar să Îl vestească, până se va duce la Tatăl Lui și Tatăl nostru, ca să trimită Sfântul Duh, după cum vom vedea mai jos. Cum ne-am putea închipui că dacă ar fi fost vreo desfrânată (chiar și în pocăință) ar fi trimis-o la vestirea unei asemenea noutăți uimitoare a învierii. Cine ar fi crezut-o în acea situație dacă ar fi avut un asemenea trecut, dacă nici pe Maica Domnului și Pururea Fecioara Maria nu au crezut-o Apostolii, punându-i pricină că s-a tulburat fiind mamă. Câte prihăniri n-ar fi pus pe seama unei foste prostituate, zicând că aiurează, doar fiindcă vestea învierii este incredibil de frumoasă? Dar fiindcă Sfânta Maria Magdalena a avut o așa de profundă feciorie și o așa de mare înțelepciune duhovnicească era persoana cea mai vrednică de crezare – n.n.]

Prislop 8.V.49.¹¹⁶

¹¹⁶ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 89-91.

Icoana portabilă a Sfintei Maria Magdalena din Sfânta Mănăstire Dionisiou, sec. al XVIII-lea.

În ea se arată și măhnirea Sfintei pentru păcătoșenia noastră. Ne întrebăm câtă măhnire îi provoacă hulele de mai sus ale Părintelui Arsenie Boca, referitoare la ea, care duc la rătăcirea și răcirea ucenicilor lui într-o falsă evlavie, astfel că nu mai vor să fie ajutați să se mântuiască de cea care este întocmai cu Apostolii. Cine vrea să canonizeze pe Părintele Arsenie Boca să știe că, în realitate, vrea să hulească pe Sfânta care este întocmai cu Apostolii: Cuvioasa și Mironosița fecioară Maria Magdalena.

Dar iată ce spun despre facerea și răspândirea textelor apocrife:

Sfântul Sinod al 6-lea Ecumenic CANONUL 63

Martirologiile (istoriile mucenicilor) cele mincinos plăsmuite de vrăjmașii adevărului, că doar ar necinsti pe mucenicii lui Hristos, și ar aduce la necredință pe cei ce le aud, poruncim, a nu se publica prin Biserici, ci să se dea focului acestea. Iar pe cei ce le primesc, sau ca la niște adevărate iau aminte la acestea, îi anatematism.

TĂLCUIRE

Necredincioșii, și vrăjmașii adevărului, vrând să prihănească pe cele ale creștinilor, precum se vede, au scris oarecare de răs și străine, ca cum le-ar fi zis, și le-ar fi făcut mucenicii lui Hristos; ca și mucenicii din acestea să se ocărească, și credința dreptslăvitorilor să se batjocorească. Drept aceea canonul acesta poruncește a nu se citi în Biserică acest fel de cuvinte mincinoase, ci să se ardă, iar cei ce le plinesc pe acestea ca pe niște adevărate să se anatematisească¹¹⁷

Dar să redăm ceea ce ne învață Sfânta Tradiție despre Sfânta Fecioară, Mironosiță și Muceniță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena:

Sfânta Maria, numită Magdalena, a fost ucenița și mironosița lui Hristos cea dintâi și cea mai mare decât toate mironosițele și purtătoarele de mir. Ea se trăgea din seminția lui Neftalim, a cărei patrie se cuprinde în hotarele Galileii celei de sus, dintr-un loc ce se numea Magdala și de unde s-a și numit Magdalena. Aceasta a trăit în vremea venirii pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos, ca, după judecățile lui Dumnezeu, să se arate lucrurile Fiului lui Dumnezeu întru dînsa, precum Însuși zice despre orbul din naștere [deci, ca la orbul din naștere: nu pentru păcatele ei, nici pentru a le părinților ei avea șapte demoni – n.n.]. Tot prin voința dumnezeiască și spre oarecare folos sufletesc, ea era muncită și supărată de șapte duhuri necurate [deci, nu cele șapte păcate capitale – n.n.] .

Auzind ea de Hristos, Mîntuitorul lumii, Care umbla în vremea aceea prin cetățile și satele Galileii, că tămăduia toate bolile și neputințele din oameni, izgonea pe diavoli dintr-înșii, propovăduia Evanghelia împărăției cerului și cu puterea Sa dumnezeiască cea dătătoare de tămăduiri, făcea bine tuturor, s-a dus la Dînsul și s-a învrednicit îndată de milostivirea Lui cea iubitoare de oameni, împreună cu cei miluiți [deci, nu s-a dus cu gând viclean, ca Maica Zamfira la Părintele Arsenie Boca, și nu a fost respinsă și privită din depărtări, ci îndată a fost miluită – n.n.] . Domnul Cel multmilostiv, care cunoștea pe toate mai înainte de facerea lor, a gonit dintr-înșii pe cei șapte diavoli muncitori cumpliți, făcînd-o sănătoasă nu numai cu trupul, dar și cu sufletul; căci i-a luminat mintea cu lumina cunoștinței adevărului, făcînd-o să cunoască pe Mesia Cel așteptat și să creadă într-Însul [nu a fost vindecată prin priviri și glas în conștiință silit, ci a luminat-o prin participarea ei: prin împreună înțelegere (adică „să cunoască”) și prin primirea iubitoare a seminței binelui (adică „să creadă”) – n.n.], că El este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel trimis de Tatăl, spre mîntuirea lumii.

De atunci, Sfânta Maria Magdalena s-a făcut uceniță și următoare lui Hristos, slujindu-L împreună cu celelalte sfinte femei, pînă la patimile Lui cele de bună voie, pînă la moartea pe

¹¹⁷ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 215.

cruce și pînă la îngroparea dumnezeiescului Trup, după cum mărturisește despre aceasta Sfin-
tul Matei Evanghelistul, astfel: Acolo erau și femei multe, privind de departe, care veniseră
după Iisus din Galileea, slujindu-I Lui, între care era și Maria Magdalena.¹¹⁸

Sinaxar 22 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea **Sfintei mironosite și întocmai cu
Apostolii Maria Magdalena.**

Magdala (ou Magada ou Dalmanuta), mic sat de pescari aflat pe tarmul occidental al
lacului Ghenizaret, la 5 km de orasul Tiberiada, era patria Sfintei Maria Magdalena. **Fecioara
cu avere, a trait cu frica de Dumnezeu si cu ascultarea poruncilor Lui, pâna in ziua in care
a fost posedata de sapte diavoli (cf. Marcu 16, 9 ; Luca 8, 2). Cuprinsa de aceasta boala si
negasindu-si nicicum odihna, ea afla ca Iisus Hristos ajunsese pâna in tinutul ei, dupa ce
traversase Samaria si ca atragea multimi multe dupa El, prin minunile pe care Le savârsea
si prin invatatura Sa cea cereasca. Plina de speranta, ea alerga spre El si, asistând la minunea
inmultirii pâinilor si a pestilor, in numar suficient de mare pentru a hrani peste 4000 de oameni
(Matei 15, 30-39), se arunca la picioarele Mântuitorului si îi ceru sa o conduca pe calea
vietii vesnice [nu îi puse gând viclean, nici nu a pătimit ca o legumă despătimirea, ci s-a
aruncat la picioarele Lui cum se cuvenea în fața lui Dumnezeu și s-a rugat – n.n.].**

Izbavita din aceasta incercare, ea renunta la bunurile sale si la orice atasament la lume
pentru a-l urma pe Iisus in toate periplurile sale, impreuna cu Apostolii, Maica Domnului si
alte femei pioase care se pusesera in serviciul Lui dupa ce au fost vindecate de el din diverse
boli. : Maria, mama lui Iacov cel mic si al lui Ioset, Maria lui Cleopa, Ioana, sotia lui Huza ;
Suzana si Salomea, mama fiilor lui Zevedeu.

Când si-a terminat misiunea in Galileea, Domnul Se indrepta catre Ierusalim, in ciuda
atentionarilor primite din partea celor apropiati. Maria Magdalena il urma fara ezitare si se
imprieteni cu Marta si Maria din Betania. Pe când Domnul tocmai eliberase un posedat care
era mut si afirma ca el alunga demonii prin Duhul lui Dumnezeu, o voce se ridica din multime
si striga : "**Fericit pântecel care Te-a purtat si sânul care Te-a alaptat !**" (Luca 11, 27).
**Acest glas se presupune a fi fost cel al Mariei Magdalena. Ea asistase si la invierea lui Lazar
si atunci fu intarita in credinta sa in Fiul lui Dumnezeu. In timp ce ceilalti discipoli isi
abandonasera Invatatorul in momentul arestarii Sale, ea il urma pâna in curtea marelui
preot apoi la tribunalul lui Pilat, asista la procesul Sau nedrept, la Patimile sale si ramase
lângă Cruce, impreuna cu Maica Domnului si cu Sfântul Ioan Teologul (Ioan 19, 25).**

Totul fiind de-acum indeplinit si sângele Mântuitorului fiind scurs din coasta Sa pentru a
curati pamântul, Maria isi invinse durerea si lua initiativa îngropării Lui. Știind ca nobilul
sfatuitor Iosif din Arimateea (cf. [31 iulie](#)) sapase nu departe un mormânt nou in stânca, ea
se duse sa il gaseasca si il convinse sa îi cedeze acel mormânt pentru a-l îngropa pe cel
omorât pe Cruce. Incurajat de credinta hotarâta a acestei femei, Iosif obtinu din partea lui
Pilat autorizarea in acest sens si impreuna cu Nicodim, membru al Sanhedrinului care era
discipol in ascuns al lui Iisus, coborî Trupul de pe Cruce si il infasura intr-un giulgiu pentru
a-l depune in mormânt. Maria Magdalena si Maica Domnului asistau la aceasta scena si au
cântat atunci un imn de inmormântare, insotit de lacrimi, in care stralucea totusi nadejdea
lor in Inviere (acest cântec funebru este tema Slujbei Utreniei a Sâmbetei Mari). Dupa ce
mormântul a fost inchis cu o piatra mare ce fusese rostogolita pâna la intrare, Iosif si Nicodim
se retraseră dar cele doua femei Sfinte ramaseră asezate, in lacrimi in fata mormântului,
pâna târziu in noapte. Parasind locul, ele se hotarâra ca imediat dupa ce se termina odihna
Sabbatului sa vina inapoi la mormânt cu bune miresme pentru a mai imbalsama o data
trupul Mântuitorului (Marcu 16 :1).¹¹⁹

SINAXAR (Minei 22 Iulie)

în această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfintei mironosite și întocmai cu
Apostolii Maria Magdalena.

Această Marie, venind către Hristos, a urmat Lui. Ea era de la Magdala, în hotarele Siriei.

¹¹⁸ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 22.07.

¹¹⁹ <http://www.calendar-ortodox.ro/luna/iulie/iulie22.htm>>, luni, 20 iulie 2015.

Și fiind bântuită de șapte draci, cu harul lui Hristos a fost mântuită. Și urmând după Dânsul până la patima Sa, s-a făcut și mironosiță.

Și cea dintâi ea a văzut învierea, și împreună cu cealaltă Marie, adică cu pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, a văzut pe înger, târziu, când se lumina spre una a sâmbetelor, precum scrie Matei Evanghelistul. Iar dimineața a văzut doi îngeri cu veșminte albe șezând. Apoi a văzut pe Domnul însuși, Care i se părea că este grădinarul, auzind de la Dânsul cuvântul: «Nu te atinge de Mine». După dumnezeiasca și Sfânta înălțare, mergând la Efes la Sfântul Apostol Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, a răposat acolo cu cuviință. Și a fost îngropată la intrarea peșterii în care au adormit sfinții și fericiții șapte tineri. Iar după aceea, în zilele fericitului întru pomenire împăratului Leon, au fost aduse moaștele ei și puse în mănăstirea ce a făcut el Sfântului Lazăr, în care i se face și soborul în toți anii.

Vedem așadar, că Părintele Arsenie Boca a fost un mare pasionat și primul propovăduitor/ reproducător al apocrifelor la noi în țară, dar, mai grav, în numele Ortodoxiei. Iată ce zic apocrifele:

Maria Magdalena o desfranata?

Evanghelistul Luca mentioneaza ca Hristos a tamaduit-o de sapte demoni. In Evanghelia nu se face nicio mentiune cu privire la ce fel de demoni o posedasera. [...]

motiv pentru sustinerea afirmatiei ca Maria Magdalena a fost o desfranata, cu care nu trebuie sa fim de acord, sunt cateva fragmente gnostice in care ea este privita ca fiind amanta lui Hristos. In Evanghelia lui Filip, de exemplu, ea este descrisa ca insotitoarea cea mai intima a lui Iisus:

"Insotitoarea Mantuitorului e Maria Magdalena. Hristos a iubit-o mai mult decat pe toti ucenicii Sai si obisnuia adesea sa o sarute pe gura".

Din diverse texte apocrife, fara legatura cu Sfanta Scriptura, reiese ca ea a fost logodita cu Sfantul Ioan Evanghelistul, insa pentru ca acesta a lasat-o pentru a-L urma pe Hristos, Maria Magdalena a devenit prostituata:

"Fugind de aici la Ierusalim, fara sa-i pese de nasterea ei si uitand de legea lui Dumnezeu, s-a facut o prostituata vulgara si dupa ce de bunavoie a facut un bordel al destrabarilor, s-a facut pe drept cuvânt un templu al demonilor, fiindca sapte diavoli au intrat deodata in ea si o chinuiau neincetat cu dorinte spurcate".

Sfanta Maria Magdalena in Evanghelia

In Sfintele Evanghelia (Luca 8,2 si Marcu 16,9), Maria Magdalena este prezentata ca fiind "o femeie din care s-au scos sapte draci", dar si cea dintai care a adus vestea invierii lui Iisus apostolilor (Ioan 19, 25; 20, 1-19).

Maria Magdalena confundata cu alte femei

A fost confundata cu cele trei femei care au uns cu mir pe Mantuitorul. Doua sunt numite pacatoase, cea de la evanghelistii Luca si Marcu, pe cand cea de la evanghelistul Ioan este Maria, sora lui Lazar.

Evanghelistul Luca vorbeste de o femeie pacatoasa care "a inceput sa ude cu lacrimi picioarele Lui, cu parul capului ei le stergea si ungea cu mir picioarele Lui" (Luca 7, 36-50). Marcu vorbeste si el de o femeie pacatoasa, dar care toarna mir de mare pret doar pe capul lui Iisus si nu pe picioarele Acestuia (Mc. 14,3), in vreme ce Evanghelistul Ioan vorbeste de o femeie care unge numai picioarele Domnului, cu sase zile inainte de Pasti (Ioan 12, 13).

Nu avem nici un motiv sa vedem in femeia pacatoasa (desfranata) pe Maria Magdalena, tinand seama ca in Traditia bisericeasca, in inmologia cultica sau in scrierile Sfantilor Evanghelisti, nu se vorbeste de Maria decat ca a fost izbavita de sapte demoni.¹²⁰

După ce au fost demontate, pe scurt, toate minciunile evangheliilor gnostice apocrife și ale Părintelui Arsenie Boca, să vedem acum, mai amănunțit, realitatea mărimii sfințeniei feciorelnice a Cuvioasei Maria Magdalena, întocmai cu Apostolii.

¹²⁰ <http://www.crestinortodox.ro/sfinti/sfanta-maria-magdalena-96381.html>>, luni, 20 iulie 2015.

Cinstita mână stângă izvorătoare de har a Sfintei, slăvitei Mironosițe și cea întocmai cu Apostolii Maria Magdalena, constituie o binecuvântare pentru mănăstirea noastră și o sfântă laudă, bogăție și renume pentru Sfântul Munte, dar și un odor mult cinstit al Bisericii lui Hristos,

Sărbătoarea Sfintei se prăznuiește în mod strălucit în sfânta noastră mănăstire pe data de 22 iulie. Sfânta Maria Magdalena împreună cu Sfântul Cuvios Simon Izvorătorul de Mir constituie cei doi stâlpi și ctitori ai Mănăstirii Simonos Petras. Necesitatea editării unei cărți care să cuprindă viața, petrecerea și locul Sfintei Magdalena printre ucenicii lui Hristos atitudinea ei vitejească la Răstignirea și învierea lui Hristos și, în general activitatea ei apostolească, precum și cele privitoare la confuzia care s-a făcut cu privire la curăția ei feciorelnică, ne-au preocupat adeseori.

De aceea, am hotărât să încredințăm o asemenea operă Ieromonahului Theologos, care a considerat ca pe o binecuvântare faptul de a se ocupa științific de un astfel de studiu, cercetând izvoare vrednice de crezare. Desigur, încercarea în discuție impunea multe dificultăți, dat fiind faptul că mărturiile autentice din Scripturi despre viața și activitatea misionară a Sfintei sunt limitate și informațiile corespunzătoare puteau fi extrase numai din operele Sfinților Părinți ai Bisericii noastre și din mărturiile autentice ale Tradiției noastre bisericesti, atât cele vechi, cât și cele mai noi.

Cartea în discuție, Sfânta Maria Magdalena. Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, credem că prezintă complet imaginea personalității Sfintei Maria Magdalena.

Arhimandritul Elisei, Starețul Sfintei Mănăstiri Simonos Petras

[...]

În capitolul al doilea, interesul se concentrează asupra temei răstălmăcirii și defăimării persoanei Sfintei Maria Magdalena, mai cu seamă în Apus [de care aparține, după cum vedem și aici, Părintele Arsenie Boca, în toate de o gândire, simțire și lucrare amăgită cu cei de acolo – n.n.], și asupra restabilirii adevărului istoric în privința acestui lucru. În acest scop se va da cuvântul Părinților Bisericii, Imnografiei și tradiției sinaxarelor.

[...] *Cartea în discuție, Sfânta Maria Magdalena. Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras (termenul odor fiind luat de la Slava Litiei din slujba Sfintei), credem că prezintă complet imaginea personalității Sfintei Maria Magdalena.*

De aceea se și editează acum pentru luminarea și zidirea sufletească a credincioșilor evlavioși care o cinstesc pe Maria Magdalena. Ea ocupă un loc de seamă printre femeile la care face referire Noul Testament.

Pe de altă parte, mâna făcătoare de minuni și izvorătoare de mir a Sfintei noastre care s-a atins de Cel Neatins, Domnul cel înviat și Dumnezeuul nostru, este pusă la închinarea pelevrinilor evlavioși în lăuntru sfintei noastre Mănăstiri, în fiecare zi, dar și afară din mănăstire, când se scot spre închinare și binecuvântare pentru sfințirea poporului dreptcredincios al lui Dumnezeu.

Fără îndoială, înmuit au a se folosi închinătorii care imită, atât cât le este cu putință, sfânta și dumnezeiasca ei viețuire, vrednică de imitare [vrednică de imitare este viața ei feciorelnică și nu acuzația hulitoare că ar fi fost prostituată – n.n.] și, mai ales, credința, adâncimea dragostei și devotamentul ei pentru Cel ce a pățimit pentru noi și S-a îngropat și a înviat, Hristos, Domnul și Dumnezeuul nostru.

Arhimandritul Elisei, Starețul Sfintei Mănăstiri Simonos Petras

[...]

Prin toate cele câte s-au scris pe larg suntem datori să mărturisim că cercetarea noastră nu a epuizat subiectul, din pricina chipului pluridimensional al Sfintei care, după Preasfânta Maică a lui Dumnezeu și mama Maicii lui Dumnezeu, Sfânta Ana, este cinstit în mod special în Sfântul Munte [deci ar fi a treia Sfântă în ierarhia cerească, cel puțin așa cum este privită în Sfântul Munte. Atunci de ce să o prihănim și să o numim una dintre desfrânatele pocăite, să o înjosim numindu-o „această Marie Magdalenă”, una dintre multe de felul ei, cum făcea Părintele Arsenie Boca? – n.n.]. Astfel, fără îndoială, se impune un studiu încă și mai științific decât acesta. Lucrarea de față are în vedere mai înainte de toate prezentarea icoanei marii noastre Sfinte și apoi folosul duhovnicesc al credincioșilor din expunerea înălțimii vieții și petrecerii ei.

[...]

Viața Sfintei Maria Magdalena

1. Originea și creșterea Sfintei

Începând istorisirea vieții și petrecerii Sfintei Maria Magdalena, chemăm mai întâi ajutorul ei, pentru a-i reda corect viața, pe baza istorisirilor evanghelice, pe baza textelor patristice și hagiografice, precum și a tradițiilor care s-au păstrat [nu cum au făcut alții, în afara duhului Ortodox, superficiali în gândire și pregătire, bizuindu-se pe mintea, păreri și vedeniile lor amăgitoare, care au redat hulele ereticilor ca fiind adevărate, spurcând mintea ucenicilor creduli ai lor, pentru a începe și ei să hulească și să murdărească haina cea albă a slavosloviei Sfintei Biserici – n.n.].

Maria Magdalena, cum mărturisește și numele ei, s-a născut în Magdala Galileei. Numele ebraic "Magdala" înseamnă turnul lui Dumnezeu. Probabil de la acest fapt pornind, însuși Hristos a căutat pretext pentru a-i atribui supranumele acesta, așa cum a făcut cu ceilalți ucenici ai Lui. Se spune că „le-a pus lor nume”¹. Astfel, pe fiii lui Zevedeu, Iacob și Ioan, i-a numit „Boanerges”, care înseamnă „fiii tunetului”¹ 2. Pe Simon l-a numit Chefa, care se va numi Petru³. Pe vameșul Levi l-a numit Matei, care se tâlcuiește „darul lui Dumnezeu”⁴¹²¹. Pe Iuda Levveul l-a numit Taddeu⁵. Pe Toma l-a numit „Geamănul”, ca să arate, potrivit lui Theofanes Kerameus (sec. XII)⁶, dispoziția ostentivă față de ucenicii Lui; și așa mai departe.

[...]

La școală învățau pe copii Sfânta Lege a lui Dumnezeu. Studiau limba, gramatica, istoria, Tora. "In aceasta", zice, Flavius Josephus, despre Sfânta Scriptură, "cineva află cea mai bună cunoștință și izvorul fericirii". Același scriitor se laudă că la 12 ani o știa toată pe dinafară⁷. Apostolul Pavel, de asemenea, îi amintea ucenicului lui Timotei că știa Sfintele Scripturi de la vârsta prunciei⁸.

[...] Dacă judecăm însă după exemplul micuței Fecioare Maria, putem să presupunem că multe fete de iudei cunoșteau Scriptura la fel de bine ca și frații lor. De altminteri, ideea unei educații care să nu fie religioasă era de neconceput în Israel⁹.

Prin urmare, în acord cu tradiția iudaică, putem trage concluzia că Maria Magdalena a avut parte de la o vârstă fragedă de întreaga educație religioasă. Părinții ei bogați, mai înainte de a muri, s-au îngrijit ca fiica lor să fie învățată întreaga Lege (Tora). În mod cu totul special, Maria iubea studiul Psaltirii și era interesată să afle de la Profeți cele referitoare la Mesia, adică cele despre Hristos.

In acord cu biograful ei, Nichifor Callist Xanthopol, lucrarea ei de căpetenie era postul și rugăciunea, reaua pătimire în trup și totala ei afierosire lui Dumnezeu. În tinerețea ei, cultiva curăția și păzea virtutea fecioriei. Fugea de sărbători, petreceri și vizite și îi plăcea să trăiască în curăția minții, în liniște și în neîncetată meditație a Scripturilor, având astfel o neîntreruptă comuniune cu Dumnezeu. Aflându-se Sfânta într-o asemenea stare duhovnicească, biograful ei spune că s-a năpustit diavolul împotriva ei cu toată puterea lui și că a pus șapte demoni să o chinuiască. Poate planul lui Dumnezeu era să fie încercată cu șapte demoni, ca să fie condusă la desăvârșirea duhovnicească, fiindcă după tămăduirea ei L-a urmat pe binefăcătorul ei Iisus cu absolut devotament și a fost arătată deopotrivă cu apostolii.

Potrivit istorisirilor Evangheliștilor Matei¹⁰ și Marcu 31¹²², Maria Magdalena L-a cunoscut pe Iisus în ținuturile Magdala sau Dalmanoutha. Acolo, împreună cu cei doisprezece ucenici ai Lui, pe un delușor pitoresc, vizavi de lacul Ghenizaret se adunaseră patru mii de oameni din popor, care cu mult dor urmăreau învățătura dumnezeiască a preadulcelui învățător și își aduseseră bolnavii ca să fie tămăduiți de Marele Doctor al sufletelor și al trupurilor. Acolo s-a petrecut minunea săturării celor patru mii de bărbați, fără femei și copii. Acolo, așadar, s-

¹²¹ 1 Mc. 3,16-19.

2Mc. 3,17.

3 In 1, 42.

4 Mt. 9, 9; Mc. 2,14.

5 Mt. 10, 3.

¹²² 30 Mt. 15, 30-39.

31 Mc. 8, 1-10.

a vindecat și Maria Magdalena de biciul celor șapte demoni. Dar mai înainte de toate, s-a tămăduit după credința ei. Credința ei s-a întărit în dumnezeiasca învățătură și văzând extraordinarele Lui minuni. Astfel, crede nezdruccinat în dumnezeirea Lui și îl urmează cu credință împreună cu apostolii și cu alte femei evlavioase care nu voiau să se întoarcă la ale lor.

Părăsește astfel părinții și rudele și toate cele pământești și Îl urmează pe Domnul cu toată puterea sufletului ei. Din acel moment devine ucenică devotată și credincioasă și Îl urmează pe Iisus în călătoriile Lui în Galileea și Iudeea. Din istorisirile evangheliștilor, o vedem că se află mereu în cercul strâmt al femeilor care îl urmau pe Domnul. In mod evident, atunci a cunoscut-o și pe Preasfânta Maica Domnului nostru, împreună cu care nu era numai de un nume, ci și de un suflet. Magdalena, ca una care era bogată, se îngrijea de hrana lui Iisus și a ucenicilor Lui.

Cât despre tămăduirea ei de cei șapte demoni și despre relația ei cu cercul restrâns al uceniștelor lui Hristos, cea mai importantă mărturie este a lui Luca³².

Maria Magdalena l-a însoțit pe Domnul la învierea lui Lazăr, cu gândul de a mângâia pe surorile lui. Când, mai cu seamă, L-a văzut pe Hristos lăcrimând și când L-a auzit cu glas puternic și curat zicând: „Lazăre, Lazăre, vino afară”³³, s-a minunat de minunile lui Dumnezeu, zice iarăși biograful ei și encomiastul Nichifor Callist Xanthopol³⁴. Încă într-un caz pe care ni-l istorisește Evanghelistul Luca³⁵, când Hristos L-a slobozit pe mut de demon și el a vorbit, atunci unii au rămas uimiți, alții L-au acuzat pe Hristos că scoate demonii „cu căpetenia demonilor, Beelzebul”. În acest text, Iisus Hristos respinge acuzația că lucrează prin satana. Așadar, în timp ce Domnul vorbea despre duhurile necurate, o femeie, care, potrivit lui Nichifor Callist Xanthopol³⁶, era Maria Magdalena, a strigat și a zis: „Fericit pântecul care te-a purtat și sânii pe care i-ai supt”. Dar El a zis: „Fericiti sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl fac pe el”³⁷. Sfânta Maria L-a urmat, ca ucenică devotată Lui, din Galileea până în Iudeea și L-a însoțit în Intrarea lui triumfală în Ierusalim³⁸¹²³. L-a însoțit de asemenea și pe drumul Pătimirii, la Răstignire, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu. Născătoarea de Dumnezeu stătea sub Crucea Fiului ei din pricina iubirii ei de mamă. Salomeea era de față, fiindcă era rudă cu Maica Domnului. Iar Maria Magdalena s-a aflat și ea împreună cu rudele lui Iisus, fiindcă avea o mare legătură cu ele și cu Iisus, o legătură care rivaliza în dragoste și dăruire cu rudenia însăși, care nu este întotdeauna cea mai puternică legătură a dragostei. In mod corect, Evanghelistul Ioan spune că Magdalena se afla printre persoanele care erau cel mai strâns legate de Iisus, fie din pricini de rudenie, fie din rațiuni duhovnicești. [...]

Nichifor Callist Xanthopol, tâlcuind relatările evangheliște corespunzătoare, descrie într-un mod cutremurător cum a trăit Sfânta Maria Magdalena momentele Patimilor: „înțelegi, frate, cât a pățimit atunci în curtea Arhiereului, unde se afla Arhiereul, fericita Magdalena care se prefăcea că este o femeie simplă și dezinteresată și aștepta să afle hotărârile pe care le vor lua împotriva Lui, ca să le facă cunoscute Maicii Lui. Inima ei s-a sfâșiat de durere, nu mai puțin decât Maicii Lui, când a văzut și a auzit mărturiile mincinoase și batjocurile și biciuirile, flagelările, palmuirile, înjosirile, haina mincinoasă de porfiră, punerea cununii de spini pe cap și toate celelalte pe care îndelunga răbdare a lui Dumnezeu le-a îngăduit celor răi și răufăcătorilor să le facă! [...] după ce toate aceste chinuri le-au făcut nerecunoscătorii iudei, plini de ură și răutate, L-au dus pe Domnul la locul Căpățânii unde era înălțată Crucea și Iisus atârna sus pe ea, jalnică priveliște. Atunci numai Maria Magdalena a putut să se apropie de Iisus, Care era gol, pe Cruce și schimbat de răni și pătimiri, împreună cu Maica Lui și cu ucenicul iubit al Lui. A fost învrednicită atunci Sfânta Magdalena să se atingă cu mâinile ei de precuratele acelea picioare și cu gura ei să sărute rănile și să-și amestece lacrimile cu sângele”. Și continuă Xanthopol: „Cum au putut să-L vadă încă și mort? Și cum oare acelea nu și-au dat sufletul mai înainte de Iisus? Cum nu și-au sfâșiat veșmintele

¹²³ 32 Lc. 8,1-3.

³³ In 11, 43.

¹¹ Nichifor Callist Xanthopol, Cuvânt la Sfânta Mironosiță..., PG 147, 553.

³⁵ Lc. 11, 14-28.

³⁶ Nichifor Callist Xanthopol, Cuvânt la Sfânta Mironosiță..., PG 147, 553.

când au văzut că s-au despîcat pietrele și soarele s-a ascuns în întuneric și luna s-a întunecat, fiindcă pătimea Ziditorul? Sfânta Magdalena după toate acestea și-a asumat grija îngropăciunii. A venit la Iosif al Arimatheeii, fiindcă știa că acela avea mormânt nou, nefolositor, în cel mai frumos loc, într-o grădină închisă. L-a îndemnat, așadar, Sfânta noastră să lepede frica de primejdie și să îndrăznească a cere trupul lui Iisus de la Pilat, în timp ce el însuși se gândea să-L îngroape pe ascuns. După ce Iosif a luat permisiunea, a venit și Nicodim, ucenicul cel nocturn și au pregătit toate cele necesare pentru a-L da jos de pe Cruce. Maria Magdalena, fiindcă se temea să nu cumva să se zdrobească vreun os din oasele Stăpânului Hristos, l-a rugat pe Nicodim să fie cu luare aminte.

Tot ea a sărutat cuiele și picioarele acelea minunate și a îmbrățișat întreg trupul Stăpânului și Mântuitorului ei.

Fața însă nu a îndrăznit să o atingă, mai întâi din evlavie și adânc respect [vedeti ce hule aduc ereticii care zic că Îl săruta când era viu? – n.n.], și apoi i-a lăsat-o îndureratei Maicii Domnului pe care o mângâia ținându-i mâna și capul care se îngreuna din pricina întristării insuportabile și o împiedica de la tânguiri de îngropăciune. A poruncit Maria Magdalena mai ales lui Nicodim și lui Iosif să înfășoare cât de repede trupul în giulgiu și să-L ungă cu smirnă și, ca pe o comoară, să-L pună în mormânt. Și toate celelalte lucruri de îngropăciune ea le-a pregătit mai dinainte pentru că avea locul al doilea după Maica Domnului și în privința întristării, și în privința a toată grija⁴³. Modul liric al descrierii biografului nu este departe de realitatea istorică a faptelor.

În afară de biograful și encomiastul Sfintei noastre, Nichifor Callist Xanthopol, printre alții, și Iosif Vryennios⁴⁴ descrie priveliștea înfricoșătoare a Răstignitului, pe care a trăit-o Maria Magdalena. „îmbrățișează Crucea - zice - și sărută tălpile picioarelor”. Adică umblă neliniștită în jurul Crucii, își sparge pieptul de durere prin strigăte, se apropie și sărută tălpile picioarelor Răstignitului. Și, „stropită de sângele Stăpânului, cu părul despletit, îl cheamă pe nume, răcnește, se închină și suspină și varsă râuri de lacrimi”, în timp ce îmbrățișează Crucea, picături din sângele Lui cădeau peste ea și s-a atins de sângele care curgea pe jos din rănile piroanelor Răstignitului [ce diferit se poartă ea, față de cum o descriu ereticii și Părintele Arsenie Boca, ca și cum s-ar acoperi cu haina romană aruncată peste umăr – n.n.]. Așa o prezintă Iosif Vryennios, cu părul despletit, îmbibată de sângele Stăpânului, plângând cu strigăte și cu lacrimi neîncetate și închinându-se tainei Pătimirii de voie a Domnului. Dar, în același timp, Magdalena încerca să o susțină pe mult îndurerata Maică a lui Dumnezeu, devenind pentru ea sprijinul omenesc în acele clipe tragice.

În acord cu Maxim Mărturisitorul mai ales, Maria Magdalena și Maria lui Cleopa, când se aflau la Cruce, au venit puțin mai aproape de Născătoarea de Dumnezeu, au mângâiat-o și sufereau alături de ea, fiindcă ele erau mai răbdătoare decât celelalte femei⁴⁵¹²⁴. De aceea spune Sfântul Evanghelist Ioan: "Lângă Crucea lui Iisus stăteau mama Lui, sora mamei Lui, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena"⁴⁶.

Când Domnul și-a dat Duhul, potrivit lui Nichifor Callist Xanthopol, Magdalena, având mai multă îndrăznire dintre toate femeile, de vreme ce bărbății, după cum este cunoscut, au dispărut de frică, s-a îngrijit pentru înfruntarea problemelor practice care au survenit de la cele întâmplare la Răstignire. Născătoarea de Dumnezeu, trăind în liniște și în tăcere taina mântuirii noastre, dar și a Pătimirii și învierii, a rămas alături de Maria Magdalena cu discernământ și cu o stăpânire de sine superioară. Trăind în acest mod taina mântuirii, îndurerata Maică a lui Dumnezeu îngăduie Sfintei Maria Magdalena organizarea problemelor practice, fără a înceta, desigur, să-L jelească pe Fiul ei. Aceasta era cinstea de care a fost învrednicită Maria Magdalena, să atingă pe Cel neatins și să se îngrijească de trupul cel fără prihană al împăratului slavei⁴⁷ [desigur că Pururea Fecioara încredințează atingerea Celui Feciorelnic, la îngroparea în feciorelnicul mormânt, tot unei fecioare. – n.n.] [...]

¹²⁴ 43 PG 147, 556 et passim.

⁴⁴ Iosif Vryennios, Cuvântul I la mântuitoarea Răstignire, Τα εὑρεθέντα, vol. 2, ed. II, V. Rigopoulos, Tesalonic, 1990, p. 72.

⁴⁵ Sfântul Maxim Mărturisitorul, Viața preabinecuvântată a Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, ed. Sfânta Chilie a Sfântului Nicolae „Bourazeri”, Sfântul Munte, 2010, pp. 166-168.

„S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena”, S-a arătat Mariei Magdalena chiar în ceasul în care a înviat. Hristos, potrivit Sfântului Grigorie Palama, a înviat mai înainte de a-L vedea Maria Magdalena. Aceasta, așadar, este afirmat în mod umbrat de către evangheliști. Vestea învierii Domnului, prima dintre toți oamenii a primit-o Născătoarea de Dumnezeu de la Domnul, întrucât așa era convenit și drept. Născătoarea de Dumnezeu L-a văzut înviat mai înainte de toți și s-a bucurat de dumnezeiasca vorbire cu El, și nu numai că L-a văzut cu proprii ochi și L-a auzit cu urechile ei, ci a fost singura și cea dintâi care a și atins cu mâinile ei picioarele cele fără de prihană, fie că evangheliștii nu spun toate acestea în chip vădit, nevoind să o dea drept martoră pe Maica Lui pentru a nu da pricină de bănuială necredincioșilor. Sfântul Grigorie trage concluzia de la Evangheliști că cea dintâi a venit la mormântul Fiului și Dumnezeu Născătoarea de Dumnezeu, alergând acolo mai înaintea Mariei Magdalena. Și aceasta ne învață Evanghelistul Matei (28, 1-4) care zice: „a venit Maria Magdalena și cealaltă Marie”, care era Maica lui Dumnezeu, „ca să vadă mormântul”. „După părerea mea, scrie Sfântul Grigorie Palama, mormântul acela dătător de viață s-a deschis mai întâi pentru ea. Pentru că mai întâi pentru ea și prin ea toate s-au deschis nouă, atât cele cerești, cât și cele pământești și pentru ea a strălucit îngerul atât de tare! Maica Domnului a dobândit mare bucurie de vreme ce a simțit cuvintele îngerului și a fost luminată toată, întrucât era curată și plină de daruri în chip dumnezeiesc... Așa cum Născătoarea de Dumnezeu, auzind Bună-vestirea învierii împreună cu Maria Magdalena, numai ea a înțeles puterea celor spuse, tot așa Întâlnindu-L pe Fiul și pe Dumnezeu împreună cu celelalte femei, cea dintâi dintre toate L-a văzut și L-a recunoscut pe Cel înviat și căzând la picioarele Lui s-a atins de picioarele Lui și a devenit apostolul Lui la Apostoli”. (Sf. Grigorie Palama, Cuvânt In Femeile Mironosițe, PG, 151. 235, et passim). [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur (349-407) observă că Iisus a folosit pe femei drept apostoli către apostoli, ca să cinstească neamul care a fost necinstit din înșelarea șarpelui [...]

58 Din acest text al Evanghelistului Luca rezultă limpede că **Sfânta Maria Magdalena este pomenită pe nume ca martoră a învierii lui Iisus. Tâlcuitorii sunt de acord că cei patru evangheliști o așază în față pe Maria Magdalena, în timp ce Ioan spune că era singură. Sfântul Chiril al Alexandriei (375-444) zice că cea dintâi și singură, Sfânta Maria Magdalena, în acele prime clipe a vestit Apostolilor cele întâmplare, din pricina iubirii ei fierbinți către Domnul, în timp ce toate celelalte au tăcut din pricina fricii, deși știau.**

[...] **Totuși ucenicii nu voiau nici măcar să le asculte, din pricina mării lor întristări. Iar în ceea ce o privește pe Magdalena, nu au lăsat-o nici măcar o vorbă să spună. Însă în ceea ce o privește pe Maica Domnului, fiindcă o cinsteau și o respectau în mod deosebit, spuneau între ei că mărimea durerii a tulburat mintea ei și i-a înșelat vederea și auzul și pipăitul. Totuși aceea cu strălucirea extraordinară a sufletului ei feciorelnic era absolut convinsă că L-a văzut pe Domnul și L-a pipăit. Fecioara nu s-a mai dus din nou la mormânt, nici nu s-a mai contrazis cu ucenicii, fiindcă avea certitudinea învierii, de vreme ce era convinsă de toate câte a văzut și a auzit.**

Evanghelistul Luca⁵⁶ istorisește că Magdalena s-a întors din nou în aceeași noapte la mormânt, împreună cu celelalte femei, cu Ioana, cu Maria, mama lui Iacob cel mic și altele. Piatra fusese rostogolită și au intrat în mormânt cu aromatele pe care le pregătiseră cu mult înainte de a se lumina de ziuă, duminică, dis-de-diminează. Trupul Domnului nu l-au găsit însă. În timp femeile ce erau nedumerite cu privire la acest lucru, s-au înfățișat înaintea lor doi îngeri strălucitori și le-au zis: «Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat».”⁵⁷¹²⁵

„Ia aminte, iubite, zice Sfântul Andrei, cât de limpede se arată că aceasta nu este prima venire a femeilor la mormânt! Altminteri, dacă ar fi fost pentru prima dată ar fi fost ciudat să le dojenească și să le rușineze. După aceea s-au dus iarăși la ucenici cu Maria Magdalena și au vestit faptele. Și Magdalena văzuse deja mormântul, în timp ce celelalte numai pentru prima dată. Dar cuvintele acestea ale femeilor către ucenici au părut vorbării, și nu le-au acordat nici o încredere.

[...]

¹²⁵ 56 Lc. 24,1-12.

57 Lc. 24, 5-6.

62 Sfântul Ioan Gură de Aur zice că, în timp ce cei doi ucenici au plecat de la mormânt, Maria Magdalena a stat acolo cu o mai mare stăruință. Maria răspunde „cu credință, dar și cu iubire”. Cuvintele „pe Domnul meu”, zice Sfântul Ioan Gură de Aur, „sunt pline de sfântă dulceață” (Comentariu la Evanghelia după Ioan, Omilia 86, PG 59, 468 et passim). Iar Fericitul Augustin observă că: „în clipa în care bărbații se întorceau, firea cea mai slăbănoagă, adică Maria Magdalena, stătea țintuită la mormânt de cea mai puternică dragoste. Și ochii ei, care îl căutau pe Domnul și nu îl găseau, nu aveau nimic altceva de făcut decât să plângă”. Sfântul Chiril al Alexandriei observă că Mântuitorul i-a dăruit Mariei Magdalena cunoașterea tainei învierii Lui prin glasul sfinților îngeri, pentru răbdarea și pentru dorul cel iubitor de Dumnezeu care ardea în inima ei și pentru cugetul curat față de Stăpânul Hristos [de unde a inventat Părintele Arsenie Boca că avea cuget viclean față de Hristos? – n.n.] (P.E. Pusey, op. cit., p. 122). Iar Sfântul Theofilact observă în chip foarte potrivit: „întrebarea «Pentru ce plângi» pe care au pus-o cei doi îngeri Mariei Magdalena este plină de multă compasiune. Prin această întrebare a lor, îngerii iau prilej să o încredințeze că întristarea ei ar trebui să se întoarcă în bucurie” (PG 124, 292).

[...]

Ioan 20:17 Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.

Foarte reușită este și tâlcuirea papei Romei, Leon cel Mare (sec. al V-lea): „Te voi ridica la ceva mai înalt. Ți voi pregăti ceva mai mare. Când Mă voi urca la Tatăl Meu, atunci Mă vei atinge cu adevărat și în chip desăvârșit; atunci vei ține ceea ce acum nu poți atinge și vei crede ceea ce acum nu vezi”.

Sfântul Ioan Gură de Aur notează că noua relație cu Iisus va fi atât de strânsă și cu atât mai slăvită, încât ea însăși și ucenicii se vor uni într-un singur trup cu El.

Mai frumoasă încă este tâlcuirea Sfântului Chiril al Alexandriei. „O împiedică, așadar, Hristos pe Maria pe când alerga către El și nu o lasă să-I îmbrățișeze picioarele așa cum dorea ea foarte mult. Ce vrea deci să arate Domnul când spune: «încă nu M-am urcat la Tatăl Meu». Așadar, mai înainte de învierea Lui, Se afla fără osebite cu dreptii și cu păcătoșii și nu se depărta de nimeni absolut dintre cei care se apropiu de El. Și odată a lăsat pe o femeie păcătoasă să-I șteargă picioarele cu părul capului ei. Altă dată o femeie cu scurgere de sânge «fură» cu credință tămăduirea ei de la preasfântul Lui Trup, și nu îl vedem pe El să reacționeze, ci mai degrabă o învrednicește și de o laudă: «Fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace!» Dar atunci, din iconomie, chiar și cei necurați și care aveau trupul și mintea întinată era cu putință ca fără nici o împiedicare să se atingă de însuși sfântul trup al lui Hristos și să primească toată binecuvântarea care ieșea din El [cum poate spune Părintele Arsenie Boca că nu a lăsat-o Mântuitorul pe Sfânta Maria Magdalena să se atingă de El, când a venit prima oară să Îl cunoască? – n.n.]. Totuși după ce Domnul și-a împlinit iconomia Lui cu privire la om, atunci pune opreliște și nu mai este gata să Se ofere pe Sine tuturor celor ce se apropie de El. Cum atunci nu se cuvenea să o împiedice pentru moment pe Maria de la atingerea de sfântul trup al lui Hristos de vreme ce ea încă nu primise pe Duhul Sfânt? Fiindcă mai cu seamă când Hristos S-a suit la Dumnezeu și Tatăl, atunci ne-a trimis nouă pe Duhul. Prin urmare, ca pe una care nu avea darul Duhului Sfânt, o împiedică pe Maria zicându-i: «Nu Mă atinge, căci încă nu M-am urcat la Tatăl Meu», adică nu v-am trimis încă pe Duhul Sfânt.» Acest cuvânt al Domnului, notează Sfântul Chiril, se extinde și asupra vieții noastre bisericesti. De pildă, când plinătatea credincioșilor urmează să se împărtășească cu dumnezeiasca împărtășire iar slujitorii Tainelor dumnezeiești strigă: «Sfintele sfinților», ei învață astfel că împărtășirea cu Sfântul Trup al Domnului se potrivește numai celor sfințiți prin Duhul Sfânt [...]

În sfârșit, Roman Melodul, într-un comentariu la cuvintele „Nu Mă atinge”, scrie: „Creatorul nu a condamnat pornirea ei, ci o înalță pe ea la cele dumnezeiești zicând: «Nu Mă atinge». Sau mă consideri cumva doar un om? Dumnezeu sunt. Nu Mă atinge! Înalță ochiul tău sus, o, cuvioasă, și înțelege cele cerești. Acolo caută-Mă. Cu adevărat Mă voi sui la Tatăl Meu la Care încă nu am ajuns. Sunt de un tron și de o cinste cu El, Eu care dau celor căzuți ridicare” (Roman Melodul, Condacul I la înviere, 40,11,6, SC 128, Cerf, Paris, 1967, p. 398).

[...]

În mod foarte clar Maria Magdalena a crezut în învierea Domnului. Dar când a văzut-o pe Maria, mama lui Iacov cel mic și mama lui Iosif și pe Salomeea și alte femei ducându-se la mormânt cu arome, la răsăritul soarelui, s-a dus și ea cu ele, nu fiindcă ar fi avut îndoieli, ci ca să le conducă, bucurându-se și săltând văzând mormântul gol, iadul prădat de mai multe ori. Aceste femei nu știau nimic exact, încă și despre piatra care fusese rostogolită de la intrarea în mormânt nu știau nimic, cum știau Apostolii Petru și Ioan. Aceste femei, de cum au intrat în mormânt, au văzut un tânăr cu veșmânt alb stând la dreapta și s-au cutremurat. Acesta însă nu le-a muștră cum a muștră Domnul pe acelea la care se referă Sfinții Evangheliști Luca și Ioan, fiindcă știa că ele veneau pentru prima oară la mormânt. Dar nu a dojenit-o nici pe Maria Magdalena; după bucuria de pe chipul ei, știa că nu mai are îndoieli și șovăieli cu privire la învierea Mântuitorului, ci era plină de bucurie pentru acest fapt. Îngerul a liniștit frica femeilor ca și primul înger din istorisirea lui Matei. A zis către ele: «Nu vă temeți... a înviat Domnul, nu mai este aici. Ci duceți-vă și spuneți-le ucenicilor și lui Petru că va merge mai înainte de voi în Galileea și acolo îl veți vedea, după cum v-a spus». Corect, zice sfântul Andrei, a adăugat îngerul: «Și lui Petru», fiindcă așa a fost încredințat Petru că l-a iertat Domnul pentru lepădarea lui." Aici se încheie istorisirea faptelor învierii potrivit cu relatările Evangheliștilor, așa cum le comentează în mod autentic și cu dumnezeiască înțelepciune Sfântul Andrei Criteanul. **Le pune înainte, cum am văzut în special, pe Maica Domnului și pe Maria Magdalena, a cărei biografie o scrie, care cele dintâi dintre toate au văzut și s-au închinat Mântuitorului înviat și Domnului nostru Iisus Hristos!**

[...] **Domnul înviat a făcut-o pe Maria Magdalena cel dintâi apostol al bucuriei și mântuirii noastre.**

În concluzie, se observă că pentru dovedirea teologiei patristice cu privire la vederea învierii Domnului de către Născătoarea de Dumnezeu, rolul și activitatea Sfintei Maria Magdalena în aceste evenimente nici nu se micșorează, nici nu este neglijat. Dimpotrivă, ea se arată și ajutor al Născătoarei de Dumnezeu și împreună-călătoare cu ea pe drumul către înviere, dar și inspiratoare a ucenicilor înspăimântați în privința învierii, cea care i-a mișcat spre credință, călăuză la mormântul gol și adevărarea învierii către poporul lui Dumnezeu.

[...]

Nichifor Callist Xanthopol care zice că după ce a rămas destul timp cu Sfântul Evanghelist Ioan și după ce a călăuzit pe mulți la cunoștința adevărului s-a mutat la fericita viață cea fără de sfârșit. Sufletul ei l-a dat în mâinile lui Dumnezeu, iar trupul ei, respectat chiar și de îngerii înșiși, l-a lăsat Sfântului Evanghelist, care era de față. **Sfântul Evanghelist a înfășurat trupul ei în giulgiu, cum se cuvenea și cum trebuia să fie înmormântat, cinstit fiind ca o comoară de mult preț, de către Ioan Teologul, feciorelnicul ucenic al Domnului [deci nu fostul ei soț, cum bârfesc ereticii. După cum Trupul Fecioriei Întrupate și Răstignite a fost încredințat spre îngropare celei feciorelnice de către Pururea Fecioara Maică, așa și trupul celei ce L-a îngrijit feciorește la înmormântare, este încredințat unui feciorelnic. Și nu oricui, ci tocmai aceluia care a primit în grijă ca maică a sa pe Maica noastră a tuturor, Pururea Fecioară, tocmai la picioarele Crucii, Care restaurează fecioria Jertfei. Și nu de către oricine, ci chiar de către Cel ce însămânțează în fire nunta feciorelnică.**

Aceasta fiindcă se cuvenea ca acela ce a sorbit cu urechea din pieptul Celui Tainic, Taina cea mare a asemănării cu Dumnezeu Tatăl (care a fost, este și va fi Fecioria, căci Tatăl L-a născut pe Fiul fără a nunti cu cineva pentru aceasta), să încredințeze smeritului pământ pe ceea ce a ajuns prin fecioria ei, poate cel mai aproape la înălțimea Pururea Fecioarei Maria.

Vedeți pe cine hulește Părintele Arsenie Boca că ar fi fost desfrânată, probabil justificându-și starea sa de slăbiciune față de Maica Zamfira, și ea căzută în modul pățimaș de a se atașa de un ieromonah? – n.n.], lângă Efes, într-o peșteră ascunsă la intrarea căreia au adormit ulterior cei șapte tineri din Efes⁹⁶.

[...]

II

Conștiința Bisericii cu privire la Sfânta Maria Magdalena

1. *Adevărul și răstăcirile din jurul persoanei Sfintei Maria Magdalena*

Persoana Sfintei Mironosițe și cea întocmai cu Apostolii Maria Magdalena a fost laudată și admirată de mulți, dar a fost și răstălmăcită și pătată. De timpuriu, cum vom arăta în cele ce urmează, persoane care nu aveau cunoștință cu privire la tradiția bisericească referitoare la ea au prefăcut și au vătămat rău personalitatea ei, au numit-o desfrânată și păcătoasă, au văzut-o ca întruchipare a imoralității [printre care, din păcate și Părintele Arsenie Boca – n.n.].

Rătăcirea cu privire la Sfânta Maria Magdalena începe mai întâi cu basnele filologiei ebraice rabinice care fără nici o dovadă o prezintă pe Maria Magdalena ca femeie adulteră. Talmudul tâlcuiește numele ei de la Migdala, care înseamnă împletesc părul, și de aceea o prezintă în mod abuziv ca pe o femeie adulteră care și-a părăsit soțul și făcea peruci pentru femeile desfrânate [poate aici se află motivul ocult pentru care Institutul Elie Wiesel face atâta lobby pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca: sunt în același gând – n.n.]

Această informație răuvoitoare au folosit-o ereziile gnostice ca să micșoreze autoritatea Sfintei. Talmudiștii sporovăiesc multe despre aceasta, despre bogăția ei, despre frumusețea ei, despre rușinea ei, despre soțul și iubii ei. Totuși ceea ce cunoaștem cu adevărat din Scripturi este entuziasmul acela al dedicării și al recunoștinței Magdalenei către Hristos care a făcut-o să se dedice suflet și inimă slujirii Lui²⁶. Evangheliștii au încercat să o deosebească de celelalte femei care purtau același nume, atribuindu-i ca supranume locul nașterii ei.

În primul rând, identitatea de nume a femeilor care au uns cu mir pe Iisus a fost motivul principal pentru răstălmăcirea cu privire la persoana Mariei Magdalena. Faptul ungerii cu mir este istorisit de cei patru evangheliști³ fără să fie atribuită aceluiași persoane. Astfel, a fost identificată Maria Magdalena cu femeia păcătoasă din istorisirea Evanghelistului Luca⁴, din casa fariseului, care a adus un vas de alabastru cu mir, ungând cu el picioarele lui Iisus, udându-le cu lacrimi și ștergându-le cu părul ei. Această femeie a fost identificată încă și cu Maria, sora Martei și a lui Lazăr, care cu șase zile înainte de Paște au pregătit cină lui Hristos, iar Marta slujea în timp ce Lazăr cel înviat stătea la masa ospățului. Atunci Maria a luat o sticlă cu cel mai scump mir și a uns picioarele lui Iisus, din recunoștință. Apoi a șters cu părul ei picioarele Lui și toată casa s-a umplut de mirosul mirului³. S-au identificat cele două situații de mai sus, fiindcă seamănă între ele cum se aseamănă și cele două evenimente ale ungerii cu mir. Asemănarea celor două evenimente a dus la identificarea celor două miruiri și a celor două femei.

Datorită acestei identificări a femeilor, s-a interpretat în mod cu totul neîntemeiat și inacceptabil persoana Mariei Magdalena, dându-se prilej, cu o fantezie fără frâu, la inacceptabile consecințe, la sminteli și plâsmuiri de basne fără nici un temei istoric. Au scris despre ea romane și au regizat filme cinematografice [ce revoltă ar avea părinții de la Sfântul Munte să afle că astfel de basme a proliferat și un ieromonah Ortodox căzut în amăgire, dar propus la canonizare! – n.n.]. Dacă ar fi adevărate toate câte s-au scris despre Maria Magdalena, Biserica nu ar evita să scrie sau să spună aceleași lucruri sau asemănătoare cu cele pe care le-a scris și învățat, de pildă, despre păcatul lui David, despre prigonitorul Pavel, despre trecutul păcătos al lui Augustin și al Mariei Egipteanca și al atâtor alți păcătoși. Lauda Bisericii este să vadă morți că se ridică din păcat cu harul lui Dumnezeu. Bucuria ei este să promoveze aceste exemple și să dea curaj și altor păcătoși să se întoarcă [dar totodată ea promovează fecioria și o laudă prin exemplul Sfintei Maria Magdalena și condamnă folosirea minciunii chiar și doar pentru a îndemna la pocăință: Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este. – n.n.]

Faptul identificării femeilor care au uns cu mir pe Iisus coboară până în secolul al II-lea. Primul care a identificat femeile a fost Tertulian, care totuși distinge dintre cele două femei pe Maria Magdalena.

¹²⁶ 5. Judecând această informație din Talmud adăugăm o informație istorică ce zice că: "Din perspectivă istorică, nu am putea să dovedim că femeile din Palestina purtau în perioada lui Iisus perucă sau împletituri false!" De aceea această informație este falsă. Pe de altă parte, judecând după faptul că Talmudul este în general nevrednic de crezare observăm că: "Inepuizabilele scrieri ale Talmudului sunt ulterioare vremii lui Iisus, cu aproximativ cincizeci de ani. Mai mult încă, o mare parte din Talmud a fost alcătuită în Babilon în jurul anului 135 după Hristos, fără nici o îndoială". D. Rops, op. cit., pp. 172-173.

[...]

Referirile părinților la Sfânta Maria Magdalena sunt din timpurile cele mai vechi, importante și clare cât privește înfrânarea și fecioria ei, dar și în privința deosebirii de femeile care au uns cu mir pe Domnul, în acord cu istorisirile evanghelice. Adevărul este că în nici una dintre Sfintele Evanghelii nu este caracterizată ca păcătoasă. Mai concret, Tatian Sirul (sec. al II-lea) pune accentul pe fecioria Sfintei și o distinge de femeia păcătoasă din istorisirea lui Luca.

In continuare, cei care fac referire la distincția femeilor sunt: Origen (185-254)⁹, Sfântul Efreem Sirul (306-373), Sfântul Ioan Gură de Aur (347-407), Sfântul Macarie Egipteanul și Victor Antiohianul (ambii au trăit în secolul al IV-lea). La fel de importantă este și mărturia Fericitului Augustin care într-un frumos cuvânt teologic la femeia păcătoasă care s-a pocăit nu face nici o referire nici la Maria Magdalena, nici la Maria lui Lazăr^{10 11}. Iar Sfântul Ambrozie al Milanului (339-379), învățătorul lui Augustin, este de partea distincției femeilor și o caracterizează pe Maria Magdalena drept fecioară, scriind: "Vezi că cei feciorelnici au fost învredniciți ca mai înainte de Apostoli să vadă învierea Domnului? A văzut așadar, Maria cea dintâi învierea Domnului și a crezut..."¹¹. În Biserica Apuseană, de asemenea, în afară de Sfântul Ambrozie pentru distingerea persoanelor sunt Sfântul Ilarie Pictavius¹² și Sfântul Ieronim^{13 14}. În secolul al V-lea Sfântul Chiril al Alexandriei (375-444) o distinge clar pe Maria Magdalena de femeia păcătoasă de la Luca".

Sfinții Modest al Ierusalimului († 634) și Fotie cel Mare (820-891) sunt și ei pentru distingerea persoanelor și în special pentru înfrânarea și fecioria Sfintei Maria Magdalena. În cuvântul său la Femeile Mironosițe, Sfântul Modest zice: „Tradițiile învață că Maria Magdalena a rămas fecioară întreaga ei viață”¹⁵¹²⁷. Sfântul Fotie adoptă părerea Sfântului Modest și răspunde la întrebarea: „Pentru ce Hristos o alege pe Maria Magdalena din care a scos șapte demoni?” El scrie: „Numărul șapte aflăm că îl folosește Scriptura pentru virtute și pentru răutate. Pe bună dreptate, așadar, o alege Mântuitorul pe Maria Magdalena din care scosese șapte demoni, ca să alunge prin ea pe începătorul răutății din firea omenească”¹⁶.

Ca și părinții menționați mai sus, sunt pentru distingerea persoanelor și înfrânarea Sfintei Maria Magdalena sfinții: Cosma Melodul (685-750), Teofilact al Bulgariei (1030-126), Eftimie Zigabenul (sfârșitul sec. al XI-lea - începutul sec. al XII-lea) și Nichifor Callist Xanthopol. Este prin urmare zdrobitoare majoritatea celor ce acceptă distincția persoanelor în fața celor care acceptă identificarea lor. Dar este foarte important că printre cei ce acceptă distincția persoanelor se situează marii hermeneuți creștini precum Origen, Sfântul Efreem Sirul, Sfântul Ioan Gură de Aur, Fericitul Ieronim, Fericitul Augustin și Fotie cel Mare.

Prin urmare, încheiem cu concluzia că Sfânta Maria Magdalena a fost considerată păcătoasă din două motive principale. Primul motiv este identificarea abuzivă a persoanei ei cu femeia păcătoasă din istorisirea Sfântului Evanghelist Luca¹⁷¹²⁸, iar al doilea este interpretarea greșită a vindecării ei de șapte demoni care sunt în legătură cu cele șapte păcate de moarte [amândouă folosite greșit de Părintele Arsenie Boca fiindcă nu era insuflat de Sfântul Duh, ci de ignoranța în studierea Sfinților Părinți și duhurile ce-l conduceau prin vedenii – n.n.]. Cât privește ultimul motiv, trebuie să spunem că nici Marcu, nici Luca nu presupun că cei șapte demoni de care era stăpânită Maria Magdalena erau păcate. [...], Sinaxarul lui Constantin Hrestou Doukakis (monahul împărat), pe data de 22 iulie notează laconic, dar limpede: "Apropiindu-se de Hristos, a fost slobozită, prin harul Lui, de șapte demoni care o tulburau"²⁰. Nu tâlcuieste alegoric cei șapte demoni!

¹²⁷ 10 PL 38, 595-602.

¹¹ PL 16,269.

¹² PL 9, 748B.

¹³ PL 26, 191C.

¹⁴ Sfântul Chirii al Alexandriei, Comentariu Ia Evanghelia după Ioan, PG 74, 693.

¹⁵ Sfântul Modest al Ierusalimului, La Sfintele Mironosițe, PG 86, 3273

¹²⁸ 16 Fotie, Patriarhul Constantinopolului, Amfilohia, întrebări și răspunsuri, 158-159, EPE 132, Tesalonic 2001, p. 107 (PG 101, 833) și arhim. Hrisostom Papadopoulos, "Și iarăși despre Maria Magdalena", Ieros Syndesmos, voi. 165 (1911).

¹⁷ Lc. 7, 36-50

În primul rând, *Minologhionul bizantin al împăratului Vasile, Sinaxarul Bisericii din Constantinopol din sec. al X-lea și toți cei care urmează aceste surse (de pildă, Sfântul Nicodim Aghioritul în Sinaxarul său), acceptă toți ideea că Maria Magdalena nu a fost stăpânită de patimi.*

Prin urmare, este cu totul limpede concluzia că femeia păcătoasă de la Luca, Maria Magdalena și Maria lui Lazăr sunt trei persoane diferite. În final, tradiția serioasă hermeneutică a textului acestuia (Lc. 7, 36-50), precum și a altor texte care se referă la demonizați, nu este de acord cu părerea că demonii de care era stăpânită Maria Magdalena sau alți demonizați erau păcate. De altminteri, Iisus nu caracterizează demonizarea ca boală sau ca păcat²¹. Nicăieri niciodată nu îi condamnă pe demonizați, nici nu-i consideră vinovați de acest neaz. Noul Testament face o distincție clară între demonizați și păcătoși. [numai Părintele Arsenie Boca, care crede că toate neazurile ni se trag de la păcate, trage la rândul său, concluzia păcătoasă că demonizarea este totuna cu păcătoșenia, cel puțin la Sfânta Maria Magdalena – n.n.]¹²⁹

[...] Sfântul Roman Melodul, în afară de problema identificării persoanelor la care ne-am referit mai sus, într-unul din comentariile imnologice la Evanghelia învierii se referă încă la Maria când aceasta a vizitat mormântul lui Hristos. Roman crede că femeile ele însele o trimit pe Sfânta Maria Magdalena la mormânt și îi recunosc ei un rol special printre ele, așteptând cu încredere absolută cele pe care avea să le vestească lor²⁶. În acord cu poetul imnograf Sfântul Roman Melodul, Sfânta Maria Magdalena este prezentată sub identitatea unei maici duhovnicești a apostolilor, învățându-i și mângâindu-i²⁷. De asemenea, Sfântul Roman prezintă momentul în care Domnul îi încredințează Magdalenei marea ei apostolie: "Aleargă Mărie, adună-i pe ucenicii Mei, fiindcă te voi folosi pe tine ca pe o trâmbiță răsunătoare. Strigă pace în urechile înspăimântate ale prietenilor Mei ascunși și scoală-i pe toți ca dintr-un somn, ca să Mă întâlnească și să aprindă torțele. Spune-le lor, Mirele a înviat din mormânt și nimic nu a mai lăsat în el. Alungați apostoli moartea, fiindcă a înviat Cel ce dă celor căzuți ridicare"²⁸. Sfântul Roman Melodul vrea să dovedească pe de o parte marea credință a femeilor și pe de altă parte să arate în primul rând apostolicitatea Sfintei Maria Magdalena, dar și a celorlalte femei. Se accentuează și superioritatea ei față de toate celelalte pentru că Sfânta s-a arătat cea dintâi la mormânt. Întâietatea Sfintei Maria Magdalena se întemeiază, potrivit Sfântului Roman Melodul, pe faptul că ea l-a văzut pe Domnul înviat. În final, Sfântul Roman Melodul o pune pe Sfânta Maria Magdalena la același nivel cu Moise, de vreme ce amândoi au fost cinstiți cu vederea lui Dumnezeu. Consideră astfel Roman Melodul că ceea ce este Moise pentru Israel, același lucru este Maria Magdalena pentru Israelul cel nou. Dar mai ales, Sfântul Roman Melodul în Imnul 21 nu face nici o legătură între femeia păcătoasă și Maria Magdalena ²⁹. În Imnul 40, Sfântul Roman, dimpotrivă, o prezintă pe Maria Magdalena prihănindu-se pe sine și smerindu-se, zicând: "ca desfrânata lacrimi vărs"³⁰. Dar în mod special subliniază înfrânarea Măriei Magdalena cu caracterizări corespunzătoare [deci, pe lângă fecioria trupului, avea și fecioria minții, adică smerenia, socotindu-se desfrânată pentru orice mișcare a gândurilor ce-i clinteau măcar pentru vreo fărâmă de clipă mintea de la nunta cu Hristos. Fiindcă prihănirea de sine a fi desfrânată, însoțită cu caracterizarea de către alții că este înfrânată, ce poate arăta altceva decât că avea o deplină cunoașterea a realității lucrării lăuntrice în care totul, până la cel mai mic fior al sufletului, trebuie să fie numai al lui Hristos – n.n.], precum "cinstită", „cu cuget înfrânat", „înțeleaptă", „purtătoare de Dumnezeu", „pricepută", „evlavioasă", „iubitoare de Dumnezeu", „strălucind cu viața prin fapte virtuozose", și „numărată cu cetele apostolilor". În final, Sfântul Roman o numește copilă mai întâi pe pururea Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, în cel de-al 9-lea Imn al său³¹, precum și „preaînțeleaptă copilă" în Imnul 3532. Același termen îl folosește Sfântul Roman și pentru Sfânta Maria Magdalena, înțelegând prin aceasta în ambele cazuri fecioria femeilor [vedeți că în conștiința Sfintei Biserici,

¹²⁹ 18 Noul Sinaxar, ed. cit., p. 239.

¹⁹ Marele Sinaxar, ed. cit., p. 425.

²⁰ Marele Sinaxar al tuturor Sfinților, adică piatra cea de aur a Raiului celui înțelegător, Atena, 1893, p. 237.

²¹ "Nici acesta nu a greșit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu" (In 9, 3).

Sfânta Maria Magdalena avea lucrarea fecioriei cea mai apropiată de a Maicii Domnului? De aceea și turbarea diavolilor este ca tocmai pe ea și pe Maica Domnului să le acuze de desfrâu, mai întâi în scrierile ereticilor și mai la urmă în învățătura Părintelui Arsenie Boca. Acesta în predici o acuză pe Sfânta Maria Magdalena de prostituție, iar în pictură îndrăznește cu o obrăznicie inimaginabilă să aducă cea mai mare hulă cu puțință la adresa Pururea Fecioriei Maicii Domnului: nu numai că nu pictează toate cele trei stele ale Pururea Fecioriei, dar îi și face transplant pictat Maicii Domnului mâinile Maicii Zamfira (care prin tentativele multiple de sinucidere își pecetluia pe trup desfrânarea ruperii voii sale de voia lui Dumnezeu) – n.n.]. *Mai ales în Imnul 40 îi atribuie termenul de copilă Sfintei Maria Magdalena. Sfântul Roman Melodul face acest lucru de șapte ori în diferite strofe ca să arate credința vechii Biserici că cei șapte demoni de care a fost slobozită Maria Magdalena nu aveau nici o legătură cu fecioria ei*³³.

Sfântul Modest al Ierusalimului, în omilia lui la femeile mironosițe³⁴, ca și Sfântul Grigorie de Nyssa³⁵ și Leontie, preot din Constantinopol³⁶, fac referire la păcatul strămoșesc, ca să arate că în antiteză cu Eva care a condus neamul omenesc la moarte, Sfânta noastră transmite ucenicilor lui Hristos vestea cea bună a învierii, că a biruit moartea definitiv. Consideră că alegerea ei specială de către Domnul a avut loc chiar în momentul în care a vindecat-o de cei șapte demoni. Sfântul Modest adoptă o tradiție manifestată în Efes pe care o mărturisește și Sinaxarul Bisericii din Constantinopol, care apoi a devenit acceptată pe o scară mai largă de Biserica noastră Ortodoxă. În Efes este mărturisită o cinste vie a Sfintei Maria Magdalena, care poate fi localizată în secolul al VII-lea. Este cunoscut faptul că împăratul Leon cel înțelept a strămutat moaștele ei din Efes în Constantinopol. Un interes deosebit îl prezintă, de asemenea, locul pe care îl atribuie Sfântul Modest Măriei Magdalena în ceata ierarhică a femeilor. *"Exact așa cum corifeul apostolilor, Petru, a fost numit astfel datorită credinței lui neclintite pe care o avea în piatra Hristos, același lucru se întâmplă și cu Maria Magdalena, care a devenit ca un fel de căpetenie a ucenicilor Lui Hristos; datorită curăției sale și a dragostei pe care o avea față de El a fost numită de Hristos Maria, adică i-a dat numele Maicii Sale* [vedeți că avea și o lucrare asemănătoare cu a Maicii Domnului, dacă Însuși Făcătorul și Cunoscătorul inimilor noastre a numit-o cu numele cel preacinstit al Maicii Sale? – n.n.] ."

Sfântul Maxim Mărturisitorul (580-662) scrie: *"Când Domnul s-a dus în cetatea Magdal-l-a însoțit Maria Magdalena din care scosese șapte demoni. Aceasta se distingea pentru bogăția și originea ei nobilă și când l-a văzut pe Domnul i-a arătat râvnă și i-a slujit Lui cu credință, asemenea Maicii Lui celei fără de prihană.* Magdalena l-a găsit pe doctorul și curățitorul firii noastre, Cel care nimicește orice înstrăinare de Dumnezeu. Si nu numai că a fost eliberată de toți demonii cu harul lui Hristos, dar s-a și umplut ea însăși de har și a arătat o râvnă deosebită în credință, în milostenie și în gândurile bune. L-a urmat pe Domnul în toată perioada rămânerii Lui pe pământ, ca ucenică și ajutor al Lui, a devenit bună însoțitoare și ascultătoare a împărătesei, a Sfintei Născătoare de Dumnezeu și a suferit împreună cu ea. **In cele din urmă, a fost învrednicită și de harul apostolesc. A călătorit din țară în țară de dragul lui Hristos. Așa cum fericitul Petru era râvnitor și avea locul întâi printre ucenici, așa era și Maria Magdalena printre femeile mironosițe și celelalte femei... La evenimentele premergătoare Răstignirii lui Hristos sunt amintite de către evangheliști foarte multe femei care l-au urmat pe Hristos din Galileea și l-au slujit, printre care erau Maica Domnului și cele două Marii, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena, pe care le amintește Sfântul Ioan Evanghelistul și Teologul**³⁷. [...] *Aceste două Marii, zice sfântul Maxim, erau cele mai vii în dragostea lor față de Domnul dintre toate celelalte și au participat la agonia Preanevinovatei Maici și la durerile ei, când au văzut cu câtă îndrăznire și cuget viteaz s-a aflat la Crucea Fiului ei*³⁸.

Sfântul Teofilact al Bulgariei, Arhiepiscopul Ohridei (†1108) se referă la Sfânta Maria Magdalena când tâlcuiește al 20-lea capitol al Sfântului Evanghelist Ioan, **accentuând faptul că sufletul ei se curățise prin nepătimire și o caracterizează ca învățător și mai cu seamă ca pildă**³⁹.

Teofan Kerameul (sec. XII) în tâlcuirea lui la cele unsprezece Evanghelii de dimineață, accentuează faptul că **Maria Magdalena este ceva mai mult decât simplă mironosiță, ea este evanghelistă, și ca binevestitoare a unei vești pline de bucurie a devenit hristoforă**⁴⁰.

Cuvântul encomiastic al lui Nichifor Callist Xanthopol despre Sfânta Maria Magdalena constituie unul dintre cele mai frumoase elogii ale Sfintei în literatura omiletică a Părinților Bisericii⁴¹.

Xanthopol o prezintă pe Maria Magdalena urmându-l cu dragoste specială pe Mântuitorul și Binefăcătorul ei, Iisus, slujind pe Stăpâna Născătoarea de Dumnezeu până la adormirea ei. După adormirea ei l-a urmat pe ucenicul iubit, Sfântul Ioan Teologul, în Efes și acolo și-a sfârșit viața ei pământească.

Ne-a preocupat în mod special faptul că Sfânta noastră a fost calomniată și defăimată atât în vechime, cât și în zilele noastre. Este, așadar, mare înșelare și confuzie, păcat, greșeală vinovată să se atribuie fecioarei Magdalena caracterizarea de fostă desfrânată, de vreme ce nu există nici o mărturie evanghelică sau patristică pentru identificarea femeii păcătoase care a uns cu mir picioarele lui Hristos cu Sfânta Maria Magdalena. De altminteri, viața ei feciorenică, marea dragoste de curăție a acestei fecioare, care a iubit din toată puterea sufletului ei pe Domnul, jertfirea de sine și vitejia ei la Pătimirile și la învierea veneratului ei învățător, toate acestea stau ca mărturie care au învrednicit-o pe Maria Magdalena să fie arătată Mironosită a lui Hristos și întocmai cu Apostolii.

Se dovedește, așadar, din texte autentice ale Părinților că Sfânta Maria Magdalena a fost fecioară

curată încă din tinerețe. Această fericită fecioară a primit cinstea și bucuria de a-L întâlni cea dintâi dintre toate Mironositele pe dumnezeiescul învățător și să sărute preacuratele Lui picioare după înviere. De aceea și evangheliștii o situează pe Maria Magdalena drept prima dintre toate celelalte mironosite. Dar și iconografia Bisericii noastre, cum au arătat câteva cântări pe care le-am ales, o laudă ca pe cea dintâi și mai înaltă dintre mironosițe, "ucenița Cuvântului".

Iubiții noștri frați cititori, Dumnezeu nostru cel ceresc a răsplătit credința și dragostea ei față de Mântuitorul Hristos, dar și îndelungatele ei lupte misionare cu bunătățile cerești și cu cununile împărăției Lui. [...]

Poate marea și jertfitoare ei dragoste către Domnul a depășit și dragostea Apostolilor înșiși și a multor sfinți ai Bisericii noastre.

Mesajul pe care îl transmite această carte este să o imităm pe Sfânta Maria Magdalena în dragostea ei înflăcărată față de Domnul Iisus Hristos, dar și în credința adevărată și puternică față de Binefăcătorul și dumnezeiescul ei învățător.

Ar merita să încheiem cu adăugirea unui preafrumos encomion către Sfânta noastră:

"Maria! Dulce nume, lauda mironosițelor și a lumii întregi, statuia însuflețită a propovăduirii apostolice, modelul dumnezeieștii iubiri și strădanii și blândeți și a vieții liniștite, bucură-te, desfătează-te, veselește-te și iarăși bucură-te... Pentru aceea te rugăm cu multă evlavie, pomenește-ne și pe noi, smeriții tăi rugători, și fii mijlocitoare către Domnul, ca, trăind

vremea pribegiei noastre liniștit și senin, să-L aflăm pe Judecătorul blând și binevoitor în ziua înfricoșată a răsplătirii!”¹³⁰

În același timp te rugăm cu umilință, nu lăsa pe hulitorul numelui și vieții tale să amăgească pe frații noștri Ortodocși și să-l canonizeze ca Sfânt, ca nu cumva să se lase înșelați și de celelalte învățături de suflet pierzătoare ale lui și de pilda lui cea rea, și să-și piardă sufletele, nebăgând de seamă că se unesc cu dușmanii Crucii și se despart de dulcele Mire Hristos!

Nu credem că un hulitor de Sfinții ar trebui să fie model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă.

(2) Învățături eretice ale Părintelui Arsenie Boca. Anatematizat de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice

Unii ar spune că au avut folos din scrierile Părintelui Arsenie Boca fiindcă este un mare combatant al avorturilor, beției și furturilor. Din păcate, însă, această apologetică împotriva patimilor trupești este un praf în ochii creștinilor ca să nu vadă că sfinția sa propovăduia (prin învățătură și exemplu personal) patimile sufletești cu mult mai rele și mai păgubitoare cum sunt slava deșartă, asprimea față de frați, pofta de tot felul de plăceri mascate de conviețuirea decentă la arătare (deci mai grave fiindcă nu se pot depista, mărturisi și combate). Iar aceasta nu este opinia noastră, ci experiența în Sfântul Duh al Sfintei Biserici.

*Pe lângă cele spuse, mai trebuie să se știe mai ales aceasta, care e de mare trebuință tuturor celor ce râvnesc să dobândească virtutea și se sârguiesc să ocolească păcatul: cu cât e sufletul neasemănat mai bun decât trupul, și mai distins și mai cinstit în multe și foarte însemnate privințe, cu atât sunt și virtuțile sufletești mai bune decât cele trupești, mai ales cele cari imită pe Dumnezeu și poartă nume dumnezeesci. **Cu totul dimpotrivă trebuie să socotim despre păcatele sufletești că se deosebesc de patimile trupești în ce privește efectele lor și pedeapsa lor, măcar că acest lucru îl uită mulți, fără să știu cum. Beția, curvia, preacurvia, furtul și cele apropiate acestora, oricât sunt de urâte la arătare celor evlavioși și celor ce fug de ele, sau le pedepsesc, nu pricinuesc atâta durere celor ce stăruiesc în ele fără să se îndrepte, în comparație cu patimile sufletești, cari sunt cu mult mai rele și mai grele ca acelea și cari duc la starea dracilor și la osânda veșnică rânduită acelor, pe cei stăpâniți de ele. E vorba de pismă, de pomenirea răului, de răutate, de învărtoșare și de iubirea de argint, care-i rădăcina tuturor relelor, după Apostol, și de cele asemenea.***

[...] Patimi sufletești sunt acestea: **uitarea, nepăsarea și neștiința.** 2 Când ochiul sufletului, sau mintea, e întunecat de acestea trei, e luat apoi în stăpânire de toate patimile cari sunt acestea: **neevlavia, credința strâmbă sau toată erezia, blasfemia, iușimea, mânia, amărăciunea, înfurierea năpraznică, ura de oameni, pomenirea răului, vorbirea de rău, osândirea, întristarea fără temei, frica, lașitatea, cearta, rivalitatea, pisma, slava deșartă, mândria, fățărnicia, minciuna, necredința, sgârcenia, iubirea de materie, împătımirea, afecțiunea pentru cele pământești, trândăvia, micimea de suflet, nemulțumirea, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorința de a plăcea oamenilor, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, învoirea cu păcatele părții pătimase și gândirea deasă la ele, rățacirea gândurilor, iubirea de sine, care e maica și rădăcina tuturor relelor, iubirea de argint, reaua nărăvire și răutatea. Iar patimi trupești sunt: lăcomia pânteceului, nesăturarea, desfătarea, beția, mâncarea pe ascuns, iubirea de plăceri felurite, curvia, preacurvia, desfrâul, necurăția, amestecarea sângelui [incestul], stricarea pruncilor, împreunarea cu dobitoacele, poftele rele și toate patimile urâte și protivnice firii, furtul, jefuirea celor sfinte [sacrilegiul], hoția, uciderea, orice moleșire trupească și bucurie de voile trupului mai ales când trupul e sănătos, **ghicirile, descântecetele, farmecele, prezicerile, iubirea de podoabe, ușurătatea, moliciunile, înfrumusețările, vopsirea feții, pierderea vremii, umblarea fără rost, jocurile de noroc, reaua și pătimașa întrebuințare a****

¹³⁰ Ieromonahul Theologos SIMONOPETRITUL, *Sfânta Maria Magdalena, Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras*, Ed. Doxologia, Iași, 2015, pp. 1-56, 73-

*lucrurilor dulci ale lumii, viața iubitoare de trup, care, îngroșând mintea, o face pământescă și dobitocească și nu o lasă niciodată să tindă spre Dumnezeu și spre lucrarea virtuților*¹³¹

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu a combătut toate patimile trupești, ci pe unele, ca de exemplu ghicitul și prezicerile (și nu numai cum se va desprinde din studiul vieții sfinției sale, cu caractere îngroșate mai sus) le-a și practicat. Dar patimile sufletești mai grave nici măcar nu le observă sau înțelege. De aici și întunecarea rațională până la a cădea în erezii.

De aceea, ca să poată fi depistat cu ușurință de Ortodocși, Dumnezeu a îngăduit ca Părintele Arsenie Boca să se dea pe față în năvala zbuciumată a scrierilor sale cu niște scăpări mult mai evidente, de necontestat, ca să nu fim amăgiți de subtilitatea patimilor sufletești propovăduite de sfinția sa. Aceste scăpări sunt erezii date anatema la Sfintele Sinoade Ecumenice, astfel că, dacă s-ar întâmpla prin presiunea politică ca vreun Sinod Local să fie amăgit să-l canonizeze ca Sfânt, actul să nu fie valabil, fiindcă nici un Sfânt nu poate fi dat anatema de vreun Sinod Ecumenic, gura infailibilă a lui Hristos. Multe Sinoade locale Ortodoxe au greșit în timp, dar Sfintele Sinoade Ecumenice niciodată. Hotarele cele veșnice trasate de Întreaga Sfântă Biserică a toată lumea, nu pot fi mutate de nici o Biserică locală, nici de mai multe.

Fiindcă am pomenit că învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate Sfintele Sinoade Ecumenice, să le enumerăm pe scurt, deoarece, cu mila lui Dumnezeu, studiul mai amănunțit despre acestea se găsește aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/f-invaturile-eretice-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/>

și cine vrea să înțeleagă cum de sunt citatele de mai jos, din scrierile Părintelui Arsenie Boca, învățături eretice, să citească acolo explicația, după Sfinții Părinți, mai pe larg.

(A) I. ÎNVĂȚĂTURA ARIANĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD I ECUMENIC

Aceasta este provenită de la Origen¹³². Deci Părintele Arsenie Boca este dat anatema de Sfântul Sinod I Ecumenic.

Datorită necunoașterii teologiei persoanei avea și *învățătura ariană*, dată anatema la Sfântul Sinod I Ecumenic:

*A-I scrie o carte, chiar bună, a rămas și rămâne o neputință; pentru că Iisus e singurul om care nu și-a dezmințit niciodată obârșia divină. Iar a scrie o „Viață” a lui Dumnezeu, nici a îndrăzni nu se poate. Singura „carte” pe care o scriem - și o scriem și fără să vrem - e cartea vieții noastre, cu care mergem înaintea Lui. Și mergem nu odată, la sfârșitul vieții, ci în fiecare zi și în tot ceasul, pentru că El e atotprezent și în categoriile vieții noastre*¹³³.

Tema obârșiei divine a omului este larg dezbătută de Părintele Arsenie Boca. Mărturisim că acest termen, puțin folosit azi, dar de o semnificație uimitor de frumoasă, l-am descoperit cu multă bucurie tocmai datorită acestui studiu, lucru pentru care trebuie să-i mulțumim Părintelui Arsenie Boca. Din nefericire sfinția sa îi dă un sens eretic, datorită nelămuririlor sale dogmatice. Cu mila lui Dumnezeu și ajutorul Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul, datorită ostenețelor Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, am reușit să deșțelenim hățișurile gândite ale folosirii sale în opera scriitorului de la Prislop și... ne-am cam îngrozit. Deși recunoaște că Domnul nostru Iisus Hristos este și Dumnezeu¹³⁴, (după cum și Arie a declarat în chip viclean aceasta, fiind constrâns), deși îl dezavuează în scris, după cum am citit mai sus, pe Arie, pictând (datorită antropozofiei pe care o iubea atât de mult), pe arianul Wulfila, în altar, cu nimb în biserica Drăgănescu, precucioșia sa se face părtaș din plin arianismului, atrăgând asupra sa anatemele

¹³¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 194-195, 187-189.

¹³² După cum dovedește Sfântul Ierarh Epifanie al Salaminei în minunata sa carte: *Panarion - Πανάριον εἰς τὸν κιβώτιον - Cutia cu leacuri*.

¹³³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 5.

¹³⁴ *Oamenii suntem toți; om însă, numai din când în când câte unul: acela care nu-și dezmințe obârșia divină; iar Om (cu "O" mare) numai unul, Iisus Hristos, care pentru noi oamenii, Dumnezeu fiind, s-a făcut Om.*

Cărarea împărăției, Ed. cit., p. 145.

Sfântului Sinod 1 Ecumenic, repetate de toate celelalte 6. Dar nu numai atât, chiar și această teorie a obârșiei divine a omului răstălmăcită de preacuvioșia sa arată o mare necunoaștere antropologică și teologică (datorită căreia, de-a lungul întregilor sale scrieri, tot îi patinează cuvântul între termeni și noțiuni făcându-i învățăturile încâlcite și păgubitoare¹³⁵ – cum or fi putut unii să-l compare cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae?), dezvăluindu-i întunericul de tip arian.

Spunând că *Iisus e singurul om care nu și-a dezmințit niciodată obârșia* divină face o un amestec eretic între obârșiile oamenilor și obârșia lui Hristos, cuprinzând în această frază două erezii: 1. pe Iisus îl numește simplu om (iată arianismul), deși este Dumnezeu – omul; 2. nouă ne dă obârșie divină (iată panteismul), deși avem obârșie creată, chemată a primi în dar viața lui Hristos, deci a deveni dumnezei după har.

Ce oare vrea să spună sfinția sa cu aceasta? Ori în ce fel am tâlcui-o, tot erezie iese.

Ce ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă? Iată ce:

Mântuitorul are două nașteri, noi, trei obârșii. El are nașterea Dumnezeiască și cea omenească, iar noi obârșiile din creație, din Adam cel vechi și cea mai uimitoare nașterea de sus (Sfântul Botez, îmbrăcarea în Hristos, Adam cel nou, obârșie nu după fire ci după har).

A. Nașterile lui Hristos:

1. Despre nașterea Dumnezeiască a Fiului lui Dumnezeu:

Nașterea din Tată fără de mamă, mai înainte de toți vecii, nu o putem numi cu adevărat obârșie deoarece **nu are început, fiind nezidit**. O putem numi obârșie numai dacă numim **cauzarea** obârșie.

Este clar că oamenii nu pot avea acest fel de *obârșie divină*, fiind **zidiți**. Adică și ei sunt cauzați de Dumnezeu, dar nu prin naștere, ci prin facere în timp. Unicul Fiul al lui Dumnezeu *născut, iar nu făcut* este Domnul nostru Iisus Hristos.

2. Despre nașterea omenească a Domnului nostru Iisus Hristos:

Nașterea din Maică fără de tată la plinirea vremii (deci are început, poate fi numită obârșie), a fost fără de plăcerea împreunării, feciorelnică, dar de dragostea noastră Hristos și-a asumat stricăciunea firii ca să o repare, să o restaureze.

Aceasta nu a avut-o nici Adam, căci a fost creat, iar nu născut, și nici Eva, care a fost luată din Adam, iar nu născută. Nu o avem nici ceilalți oameni prin fire, căci toți ne-am născut din plăcerea împreunării, în plus avem tată și mamă oameni, iar Hristos are ca Tată pe Dumnezeu pentru nașterea Sa Dumnezeiască și ca Maică pe Fecioara pentru nașterea Sa omenească. Așadar nici această obârșie nu poate fi valabilă ca o origine comună firească, a omului cu Hristos.

B. Obârșiile oamenilor:

1. Despre obârșia dintâi, din creația făcută de Tatăl prin Fiul în Sfântul Duh:

Adam a fost creat, iar nu născut, Eva, a fost luată din Adam, iar nu născută, Hristos și-a construit din sângiurile feciorelnice ale Maici Sale trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător.

Obârșia lui Adam:

Fac 2:4 Iată obârșia cerului și a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul. Fac 2:7 Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.

Obârșia Evei:

Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne.:22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.:23 Și a zis Adam: „Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.”

Obârșia omenească a lui Hristos:

Luc 1:34 Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?:35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

Vedem limpede, așadar, chiar dacă sunt toate trei obârșii omenești (Atenție! nu divine!), cauzate prin creație, cât de diferite sunt între ele.

2. Despre obârșia din Adam a omului, prin păcatul strămoșesc:

¹³⁵ Oarecum scuzându-l ca ignorant, dar acuzându-l că s-a apucat a preda oamenilor teologie fără a o deprinde cu seriozitate. Dar oare nu cumva învățăturile sfinției sale sunt și ele insuflate „de sus” de la vameșii arhiconi ai văzduhului ca și picturile preacuvioșiei sale, prin vedenii? Să ne ferească Dumnezeu de o astfel de lucrare!

Toți oamenii au obârșia în împreunarea din plăcerea trupească a două persoane omenești, născându-se astfel cu firea stricată, supusă morții, în care stăpânește ca un tiran păcatul.

Nici aceasta nu poate fi comună cu a lui Hristos.

3. Despre obârșia din Hristos a omului, sau Dumnezeiescul Botez:

Omul botezându-se, se naște de sus, primind prin har (iar nu prin fire) obârșia omenească a lui Hristos (în Persoana Căruia este unită cu firea omenească fără despărțire, fără împărțire, fără amestecare, fără schimbare și firea Sa Dumnezeiască), și deși firea îi rămâne stricăcioasă (asemănându-se Domnului care Și-a asumat stricăciunea noastră, ca să o strice cu putere), dar crește launtric din putere în putere, lăsând pe **Domnul se întrupeze în el și să-l facă dumnezeu după har, pe măsura în care și el îl lasă pe Hristos să se facă Om în sine prin virtuți.**

Așadar, dacă spunem că oamenii au obârșie divină propovăduim panteismul, dacă spunem că Iisus Hristos a avut aceeași obârșie cu a oamenilor, propovăduim arianismul.

Amândouă sunt învățături eretice, date anatema la Sfintele Sinoade Ecumenice.

Iată ce ne învață despre aceasta Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, într-o notă la Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

131 Τοῖς κατὰγένεσίν τε καὶ γέννησιν τρόποις. Facerea (γένεσις) arată proveniența directă de la Dumnezeu printr-un act de creare. Nașterea γέννησις arată proveniența prin împreunarea dintre bărbat și femeie. Iisus a luat unele din trăsăturile nașterii, dar nu pe toate, în special nu pe cele păcătoase. De aceea nu le-a pierdut nici pe toate cele ale facerii. Astfel în El s-au arătat din nou într-o persoană vie atât unele din trăsăturile lui Adam dinainte de păcat, cât și unele din cele de după păcat. Din Adam cel dinainte de păcat a luat lipsa de păcat și nestricăciunea primită prin creațiune; din Adam cel de după păcat "a luat trăsătura pătimitoare venită prin naștere, însă nu și patimile cele contra firii, care ar fi anulat nepăcătoșenia și nestricăciunea. După părerea Sf. Maxim, ca și a altor Părinți, oamenii nu erau destinați să se înmulțească prin "naștere", ci pe altă cale. "Facerea" mai înseamnă aici și trăsăturile pe care le are, sau le-a avut firea oamenilor prin creațiune, iar "naștere" pe cele care le are din modul acesta de-a veni la existență. Acestea sunt trăsăturile de pe urma păcatului, care au înăbușit unele din trăsăturile originare. în loc de "trăsătură" se poate zice și "mod" (τρόπος), cum e în grecește.¹³⁶

(B) II FILIOQUE. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL II-LEA ECUMENIC

Chiar și învățătura Sfântului Sinod al 2-lea Ecumenic a contrazis-o, promovând uniatismul (greco-catolicismul și romano-catolicismul), deci, implicit Filioque, învățătura că Sfântul Duh purcede și de la Fiul. Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 2-lea Ecumenic.

Crezul, finalizat la Sfântul Sinod al 2-lea Ecumenic, are cuvintele „*Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul, care de la Tatăl purcede*”. Cine modifică în vreun fel crezul, chiar pentru a adăuga ceva Ortodox este anatematizat de toate Sfintele Sinoade Ecumenice de după Sinodul al 2-lea. Ce va păți atunci cineva dacă susține că cei ce l-au modificat în chip eretic au învățătura aproape fără de greșală și fac parte din Sfânta Biserică, împărtășindu-i și tratându-i ca pe Ortodocși?

Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catholică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*
- *Despre catolici a spus: „Biserica Catholică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)¹³⁷*

Prin aceste cuvinte Părintele Arsenie Boca susține că și Filioque este aproape fără greșală, fiind astfel dat anatema de Sfântul și Ecumenicul Sinod al 2-lea.

(C) III. ÎNVĂȚĂTURA NESTORIANĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL III-LEA ECUMENIC

¹³⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

¹³⁷ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

Deci este dat anatema și de Sfântul Sinod al 3-lea Ecumenic.

Deși în așezământul de la Drăgenescu Părintele Arsenie Boca pictează Sfântul Sinod de la Efes, dezavuând pe Nestorie cu a lui sintagmă eretică „Născătoare de om”, cu toate acestea credea el însuși (poate din neștiință) în **învățătura nestoriană**, opusă celei monofizite (cum de a reușit să le acumuleze pe amândouă laolaltă? Poate prin înclinarea sfinției sale la uniație și ecumenism de tip catolic. Deși mai devreme dezavua pe Nestorie, iată că îi propovăduiește învățătura ca fiind Ortodoxă) dată anatema la Sfântul Sinod al 3-lea Ecumenic:

El [Iisus Hristos] personal, întrupat în persoană omenească a venit la noi să ne spună toate despre soarta noastră¹³⁸.

Să vedem ce spune învățătura Ortodoxă despre această problemă (persoana fiind totuna cu ipostasul, atunci când se vorbește despre cei ce au libertatea alegerii în fire):

Dumnezeirea și omenirea au aceeași ipostasă, adică persoana a 2-a a Sfintei Treimi, Persoană Dumnezeiască, iar nu omenească. De aceea Maica Domnului se numește Născătoare de Dumnezeu iar nu născătoare de om (cum s-ar fi numit dacă Mântuitorul s-ar fi întrupat în **persoană omenească, cum susține sârmanul Părinte Arsenie Boca**).

Propovăduim că Sfânta Fecioară este în sensul propriu și real Născătoare de Dumnezeu. Prin faptul că cel născut din ea este Dumnezeu adevărat, este adevărată Născătoare de Dumnezeu aceea care a născut pe Dumnezeul adevărat, întrupat din ea. Spunem că Dumnezeu s-a născut din ea, nu în sensul că Dumnezeirea Cuvântului a luat din ea începutul existenței, ci în sensul că însuși Cuvântul lui Dumnezeu, cel născut înainte de veci, în afară de timp, din Tatăl, care există fără de început și veșnic împreună cu Tatăl și cu Duhul, în zilele cele mai de pe urmă, pentru mântuirea noastră, s-a sălășluit în pântecul ei, s-a întrupat și s-a născut din ea fără să se schimbe.

Sfânta Fecioară n-a născut simplu om, ci un Dumnezeu adevărat: și nu un Dumnezeu simplu, ci un Dumnezeu întrupat. Cuvântul nu și-a pogorât din cer corpul, care să fi trecut prin ea ca printr-un tub, ci a luat din ea un trup de o ființă cu noi pe care l-a ipostaziat în El însuși.

Căci dacă și-ar fi adus corpul din cer și n-ar fi luat firea noastră, la ce mai folosește înomenirea? înomenirea lui Dumnezeu Cuvântul pentru aceasta s-a făcut ca însăși firea, care a păcătuit, care a căzut și care s-a corupt, să învingă pe tiranul, care a înșelat-o și astfel să se elibereze de stricăciune, după cum spune dumnezeiescul apostol: „Pentru că prin om moartea, tot prin om învierea morților”³¹⁸. Dacă prima este adevărată, este adevărată și a doua.[...]

Și iarăși spune apostolul: „A trimis Dumnezeu pe Fiul Său Unul- Născut, care s-a făcut din femeie”³²⁰. N-a spus „prin femeie”, ci „din femeie”. A arătat așadar dumnezeiescul apostol că însuși Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu și Dumnezeu este cel făcut om din Fecioară și că însuși cel născut din Fecioară este Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu. Căci s-a născut în chip corporal, întrucât s-a făcut om. N-a locuit într-un om mai dinainte făcut, ca în profeti, ci însuși s-a făcut om în chip substanțial și real, adică în ipostasa Lui există un trup însuflețit cu suflet rațional și gânditor și El însuși

s-a făcut ipostasa trupului. Aceasta înseamnă cuvintele: „s-a făcut din femeie”. Căci cum ar fi fost sub lege însuși Cuvântul lui Dumnezeu, dacă n-ar fi fost om deoființă cu noi?

Pentru aceea pe bună dreptate și cu adevărat numim Născătoare de Dumnezeu pe Sfânta Maria. Acest nume constituie toată taina întrupării. Iar dacă aceea care a născut este Născătoare de Dumnezeu, negreșit și cel născut din ea este Dumnezeu și, negreșit, este și om. Căci cum s-ar fi născut din femeie Dumnezeu, care are existența înainte de veci, dacă nu s-ar fi făcut om? Este evident că Fiul omului este om. Iar dacă cel născut din femeie este Dumnezeu, este evident că este unul și același atât cel născut din Dumnezeu Tatăl, potrivit ființei dumnezeiești și fără de început, cât și cel care în vremurile din urmă s-a născut din Fecioară, potrivit ființei care are început și cade sub timp, adică ființei omenești. Acest fapt indică o singură ipostasă, două firi și două nașteri ale Domnului nostru Iisus Hristos.

Nu numim deloc pe Sfânta Fecioară Născătoare de Hristos. Această denumire a născocit-o spurcatul, pângăritul Nestorie, cel cu cuget iudeu, vasul necurăției, pentru a desființa

¹³⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 276.

termenul: „Născătoare de Dumnezeu“, ca supărător și spre a necinsti pe singura care cu adevărat este mai cinstită decât toată zidirea, pe Născătoarea de Dumnezeu, chiar dacă ar crăpa el împreună cu Satan, tatăl său.¹³⁹

Deci vedem că Domnul nostru Iisus Hristos este numit Dumnezeu deoarece are firea Dumnezeiască, din nașterea mai înainte de veci. Este numit și om, fiindcă are, prin întrupare, și firea omenească din zămislirea din Fecioară. Dar aceeași Persoană Dumnezeiască, Fiul lui Dumnezeu, S-a făcut și Fiul al Fecioarei, păstrând modul lui de a fi *Fiu*. Așadar, luând firea omenească, a rămas Același Ipostas.

*Tatăl este Tată și nu Fiu; Fiul este Fiu și nu Tată; Duhul este Sfântul Duh și nu Tată și nici Fiu. Căci însușirea este imobilă. Altfel cum ar putea să rămână însușire, dacă este mobilă și se schimbă? Pentru aceea Fiul lui Dumnezeu se face Fiu al omului, ca să rămână imobilă însușirea. Fiind Fiul lui Dumnezeu, s-a făcut Fiul omului, întrupându-se din Sfânta Fecioară, iar prin aceasta nu s-a depărtat de însușirea de a fi Fiu.*¹⁴⁰

Așadar Persoana a 2-a a Sfintei Treimi, a rămas Aceeași după întrupare, fiind Fiul lui Dumnezeu, și nu S-a întrupat într-o persoană omenească, cum susține Nestorie și Părintele Arsenie Boca.

(D) IV. ÎNVĂȚĂTURĂ MONOFIZITĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL IV-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 4-lea Ecumenic.

*Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.*¹⁴¹

Iată că Părintele Arsenie Boca propovăduia *monofizismul* dat anatema la Sfântul Sinod Ecumenic al 4-lea.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Ioan Damaschin, numit de Sfântul Sinod al 7-lea Ecumenic: „Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind”¹⁴²:

Firile s-au unit unele cu altele fără să se schimbe și fără să se prefacă. Firea dumnezeiască nu s-a îndepărtat de simplitatea ei proprie, iar firea omenească nici nu s-a schimbat în firea Dumnezeirii, nici n-a devenit inexistentă și nici din cele două firi nu s-a făcut o singură fire compusă. Firea compusă nu poate să fie deoființă cu niciuna din cele două firi din care a fost compusă, deoarece din naturi deosebite rezultă ceva deosebit. Spre exemplu: corpul este compus din cele patru elemente, dar nu se spune că este deoființă cu focul, nici nu se numește foc, nici aer, nici apă, nici pământ și nici nu este deoființă cu vreunul din acestea. Dar dacă, după cum spun ereticii, Hristos ar fi fost după unire dintr-o singură fire compusă, atunci s-a schimbat dintr-o fire simplă într-o fire compusă și în realitate ei nu mai este deoființă nici cu firea simplă a Tatălui nici cu aceea a mamei. O astfel de fire nu este compusă din Dumnezeire și omenire, nici nu este în Dumnezeire și omenire și nu va putea fi numit nici Dumnezeu, nici om, ci numai Hristos. Iar cuvântul Hristos nu va fi numele ipostasei, ci, după cum ei gândesc, al unei singure firi.

¹⁴³

Deci în nici un caz nu este vorba de o fire (natură) teandrică, cum susținea Părintele Arsenie Boca. Această învățătură a fost dată anatema la Sfântul Sinodul al 4-lea Ecumenic.

Activitatea însă se numește teandrică, păstrând, însă, neatinsă, deosebirea activităților și celor două naturi dumnezeiască și omenească:

Când fericitul Dionisie spune că Hristos a trăit printre oameni cu o activitate nouă, teandrică³⁷³, nu suprimăm activitățile firești ale celor două firi, în sensul că ar spune că a

¹³⁹ 318 I Corinteni XV, 21.

319 I Corinteni XV, 47.

320 Galateni IV, 4.

Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 98-100.

¹⁴⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., p.129.

¹⁴¹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 50.

¹⁴² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatic*, Ed. Predania, București, ²2011, p.15

¹⁴³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>, 18.06.2013 22:22:33, p. 84.

rezultat o singură activitate din cea dumnezeiască și cea omenească — căci dacă ar fi așa, am fi spus și o singură fire nouă, rezultată din cea omenească și cea dumnezeiască. Căci, după cum spun Sfinții Părinți, cele care au o singură activitate acelea au și o singură ființă —, ci fericitul Dionisie a numit cele două activități astfel, voind să arate modul nou și inexprimabil de manifestare al activităților firești ale lui Hristos, mod înrudit cu modul inexprimabil al întrepătrunderii reciproce a firilor lui Hristos, traiul lui ca om, străin și minunat și necunoscut firii existențelor, ca și felul comunicării însușirilor care rezultă din unirea inexprimabilă a firilor.

Nu spunem că activitățile sunt despărțite și nici că firile activează despărțit, ci fiecare lucrează în chip unit ceea ce are propriu cu participarea celeilalte. Nici pe cele omenești nu le-a lucrat în chip omenesc, căci n-a fost simplu om, și nici pe cele dumnezeiești numai ca simplu Dumnezeu, pentru că n-a fost simplu om, ci El a fost în același timp și Dumnezeu și om. Căci după cum cunoaștem unirea și deosebirea firească a firilor, tot astfel cunoaștem unirea și deosebirea voințelor și activităților firești. [...] Prin urmare, termenul „activitate teandrică” arată aceasta, anume că Dumnezeu s-a făcut bărbat, adică s-a înomenit și activitatea Lui omenească a fost dumnezeiască, adică îndumnezeită; activitatea Lui omenească n-a fost lipsită de activitatea Lui dumnezeiască, iar activitatea Lui dumnezeiască n-a fost lipsită de activitatea Lui omenească, ci fiecare este considerată împreună cu cealaltă. Felul acesta se numește perifrază, anume când cineva cuprinde printr-un singur cuvânt două lucruri. După cum spunem că este una atât arderea care taie, cât și tăierea care arde a cuțitului înroșit în foc; dar spunem că altă lucrare este tăierea și alta arderea, și că arderea focului și tăierea cuțitului sunt activitățile unor firi deosebite, tot astfel și când vorbim de o singură activitate teandrică a lui Hristos, înțelegem pe cele două activități ale celor două firi ale Lui, a Dumnezeirii Lui, activitatea dumnezeiască, iar a omenirii Lui, activitatea omenească¹⁴⁴.

(E) V. ÎNVĂȚĂTURA ORIGENISTĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL V-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic.

Dacă cineva nu îi anatemizează pe Arie, Eunomie, Macedonie, Apolinarie, Nestorie, Eutihie și Origen, la fel și scrierile lor eretice și, de asemenea, pe toți ceilalți eretici care au fost deja condamnați și anatemizați de către sfânta, soborniceasca și apostolica biserică și de către cele patru sfinte sinoade care au fost deja menționate și, de asemenea, pe cei care au propovăduit sau acum gândesc în același fel ca și ereticii mai înainte pomeniți și care rămân în greșeala lor chiar până la moarte: să fie anatema. (Anatema a XI-a a Sfântului Sinod al 5-lea Ecumenic)¹⁴⁵

Tot în legătură cu neînțelegerea obârșiei Părintele Arsenie Boca a avut și **învățăturile origeniste** despre pre existența sufletelor ca lucrări superioare osândite la pedeapsă în închisoarea trupurilor inferioare, metempsihoză, relativitatea credinței în mântuire (sau ecumenismul ca o altă apocatastază) date anatema la Sfântul Sinodul al 5-lea Ecumenic, arătând permanent că teoria sa personală despre obârșia divină a oamenilor nu este doar o figură de stil, ci o gravă mentalitate eretică:

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu. Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fete omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?

De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiase pe pământ:

¹⁴⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>, 18.06.2013 22:22:33, pp. 118-119.

¹⁴⁵ <http://www.hexaimeron.ro/Hexaimeron/Hotararile_Sfintelor_Sinoade_Ecumenice.pdf>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

„**Înainte de a te urzi în pânțele... te-am sfintit și te-am rânduit prooroc printre popoare**¹⁴⁶”
(Ieremia 1, 5)

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, **făpturi spirituale, trimise vremelnic într-o închisoare de carne și oase**, și împlinind un destin, între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.¹⁴⁷

— Cei ce primesc și transmit vorbele elinești [păgâne] și deșarte cum că ar fi o preexistență a sufletelor, că nu toate s-au făcut și adus din neființă, că ar exista un sfârșit al pedepsei sau o restaurare [apocatastază] a creației și lucrurilor omenești, și prin cuvinte ca acesta introduc faptul că Împărăția cerurilor, pe care Însuși Hristos Dumnezeu nostru a învățat și a transmis că e veșnică și nedestrămată, ar fi supusă destrămării și trecătoare, în timp ce din întreaga Scriptură Veche și Nouă am primit că pedeapsa va fi nesfârșită și Împărăția veșnică; așadar, cei ce se pierd pe ei înșiși și pe alții prin asemenea cuvinte și se fac și altora pricină de osândă veșnică, să fie anatema! (Sinodiconul Ortodoxiei)¹⁴⁸

De fapt, pentru Origene sufletul pre-există, întruparea sa fiind o cădere, ca rezultat al unei alegeri rele deliberate. Regăsim aici imaginea platonicească a trupului ca închisoare.¹⁴⁹

Sfântul și ecumenic (a toată lumea) al cincilea sinod (sobor), (care se numără al doilea din cele ce s-au făcut în Constantinopol), s-a făcut în anul 553 în timpul Împăratului Iustinian întâi, care se cuprinde în 8 praxe în limba latinească, după Dositei, cartea 5, cap 16 din Dodecabiblion. Iar în cea elinească în cinci Praxe, după tomul 2 al sinodicelelor, foaia 261 și s-au adunat la dânsul Părinți în număr 165, între care mai mult strălucea Mina la început, apoi după moștenire Eutihie, care au stat patriarhi ai Constantinopolului; Virghilie al Romei, aflându-se în Constantinopol, nu însă și de față în sinod, nici însuși în persoană, nici prin locuitori (precum au urmat și la cel al 2-lea ecumenic sinod), întărind, însă, sinodul în urmă prin înscrisă arătare; Apolinarie al Alexandriei, Domnos al Antiohiei, Didim și Evagrie împlinind locul lui Evstohie al Ierusalimului. Și a anatematizat sinodul conscrierile lui Diodor al Tarsupolei și ale lui Teodor al Mopsustiei, dar și pe însuși Teodor acesta, și pe Diodor, după Fotie, codica 18 și după praxa sinodului al 7-lea, precum se arată și la foaia 14 a tomului 1 al catalogului celui despre tâlcuitorii care mai întâi cugetând dogmele lui Nestorie le-au lăsat acestea în scris și după moarte (mai ales Teodor al Mopsustiei care, fiind învățător al lui Nestorie, zicea că altul este Dumnezeu Cuvântul și altul Hristos, supărat fiind de patimile sufletului și de pofta trupului) au anatematizat și cele conscrise de Fericitului Teodorit asupra celor 12 capete ale Sfântului Chiril¹⁷³ și epistola cea ce se zice a lui Iva, episcopul Edesei, către Marin Persul¹⁷⁴ au anatematizat și pe însuși Origen și pe Didim și pe Evagrie și dogmele lor cele urâte; care bârfeau că sufletele sunt mai-nainte de trupuri¹⁷⁵ și că sufletele intră după moartea unui trup într-alt trup și că munca are sfârșit, că demonii au să ia dregătoria cea dintâi a îngerescului har, pe care o au avut, că sufletele au să învieze goale, fără de trupuri și că cereștile trupuri au suflete, încă și alte rele socoteli. Au anatematizat și pe Antim Trapezutiul, care cugeta păgâneștile cugetări ale Eutihie, pe Sevir, și pe Petru al Apamiei, și pe Zoor¹⁷⁶. Iar canoane, sinodul acesta, care să privească spre bisericasca stare, nu a așezat, ci numai 14 anatematizări împotriva pomeniților eretici și altora și **25 numai împotriva celor origeniști**. [atât de grav este origenismul că s-au dat 14 anateme la ceilalți eretici și 25 pentru Origen și origeniști! – n.n.] Acestea se cuprind în foaia 341 a tomului al doilea al sinodicelelor. [...]

175 Pe această proesti a sufletelor Origen o zicea pricină de proorismos (adică de mai-nainte hotărârea) și de apodokimasia (adică de a lepădării). Că, de au făcut sufletele bunătați în lumea cea gândită, se hotărâu dinainte la împărăție, iar de au făcut rele, se lepădau la muncă. Împotriva acestei socoteli scrie Ieronim epistola către Pammah și Leon în epistolia 93 și Chiril al Alexandriei prin 24 de epihirime o surpă.¹⁵⁰

¹⁴⁶ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

¹⁴⁷ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, p. 237.

¹⁴⁸ <ftp://ftp.logos.md/Biblioteca/Colectie_RO/Sinodiconul%20ortodoxiei.pdf>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

¹⁴⁹ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Origene#Sufletul>>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

¹⁵⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.170-172.

După cum vom desprinde din acest studiu, vom înțelege, de fapt, că Părintele Arsenie Boca este un om care a îmbrăcat păgânismul de formă hindusă în haine Ortodoxe, după cum Origen a îmbrăcat păgânismul de formă elenă în haine creștine. Parcă cea mai mare afiliație, după uniatism, o are Părintele Arsenie Boca la origenism:

Sfintii Parinti ai Sinodului al V-lea Ecumenic – care a avut loc la Constantinopol in anul 553, convocat de Imparatul Iustinian (in mozaicul de la Ravenna, de mai sus) si prezidat de Sfantul Patriarh Eutihie (vezi icoana de mai jos) – au avut de lamurit mai multe controverse starnite, intretinute si promovate de sustinatorii invataturilor eretice referitoare la Persoana Mantuitorului Iisus Hristos, Dumnezeu – Omul, dar provenite si din ratacirile unui autor de talia lui Origen.

*Dar acest Sinod Ecumenic are o importanta speciala deoarece aici se face separarea intrecugetarea parintilor, care este cugetarea Bisericii, si cugetarea intelepciunii lumesti, adica abordarea principiilor de credinta facute prin prisma filosofiilor (pe atunci) antice. Intr-adevar, toti ereticii anatematizati la acest Sinod, in frunte cu Origen, sunt tributari influentelor masive din platonism, aristotelism si alte curente filosofice care, pentru a il cita pe Apostolul Pavel, s-au aratat ca nebunie celor care s-au increzut in ele mai mult decat in intelepciunea lui Dumnezeu. Asadar, Sfintii Parinti reafirma prin acest Sinod ca **intelepciunea Bisericii este Crucea, adica rastignirea mintii si voii proprii ale firii cazute, care trebuie sa se supuna Duhului Sfant. Nu se poate inainta in cunoasterea lui Dumnezeu decat prin aceasta esentiala smerire, desertare totala a cugetului nostru in fata mintii lui Hristos. Altfel, ramanem prada fantasmelor propriei noastre minti si nalucirilor diavolesti care o inrauresc, asa cum a fost cazul celor anatematizati.***

*In ceea ce il priveste pe **Origen**, si Sf. Ioan Scararul avertiza asupra toxicitatii maxime a invataturii acestuia pentru orice nevoitor care cauta sa Il urmeze pe Hristos:*

„Sa nu bolim in inima de boala lui Origen cel necredincios. Aceasta invatatura pangarita se face lesne primita de iubitorii de placere, dand ca motiv (pretext) iubirea de oameni a lui Dumnezeu.”

*Cine accepta ca va avea loc **“apocatastaza”**, adica mantuirea finala a tuturor fapturilor cazute, nu mai are, practic, nicio motivatie in a diferentia intre bine si rau, intre adevar si minciuna. Nu are nicio motivatie de a se impotrivi raului, atat dinlauntru cat si din afara. **Daca toate se vor amesteca la sfarsit, atunci toate sunt relative in prezent. Descoperim, astfel, ca Origen este un prim mare precursor (chiar daca involuntar) al nihilismului atotputernic astazi, in postmodernitate. Si, vai, cati dintre noi nu suferim de acest nihilism latent, de tendinta de a relativiza raul, de a il amesteca cu binele, si acest lucru doar pentru ca nu suportam claritatea de sabie a adevarului! Este o boala larg raspandita in aceste vremuri de confuzie, pentru ca vrajmasul are tot interesul sa o raspandeasca. Nu ne vrea intregi la minte, staruitori in adevar, ci permanent dilematici si in dubiu si acolo unde totul este revelat si limpede, chiar si in fata evidentelor, suferind de frica acolo unde nu este frica (frica de a nu judeca dusa la extrema terorii de a nu judeca), neprimind adevarul si impotrivindu-ne cuvintelor batranilor. Iar toate acestea invaluite in principii pretins duhovnicesci, care isi vadesc insa falsitatea prin roadele lor.***

Caci nu am fi ajuns in starea aceasta jalnica si generalizata, noi ca Biserica, daca ne-am fi tinut de cugetarea Sfintilor Parinti si nu am fi primit otrava nihilismului si relativismului duhovnicesc. Desigur, aici joaca un rol mare si trufia mintii, un pericol care ne pandeste pe toti, dar mai ales pe cei cu deschideri intelectuale largi. La urma urmei, Origen era intr-adevar o minte geniala si a avut multe scrieri stralucite. Cunoastea filosofia vremii sale foarte bine, insa nu ca Sfintii Parinti (Ioan Gura de Aur, Vasile cel Mare, Grigorie Teologul) care, spre deosebire de el, stapaneau filosofia fara a se lasa stapaniti de ea. Tocmai aceasta inaltime spirituala este insa extrem de periculoasa pentru noi, deoarece, daca e lipsita de smerita cugetare, duce la prabusire si la erezii. **Smerita cugetare ne fereste sa intram cu instrumentele logicii si ale ratiunii neluminate de har in Tainele Sfintei Treimi.**

Este necesar astazi, mai mult decat oricand, sa reamintim si sa intarim hotararea Sfintilor Parinti de la Sinodul al V-lea Ecumenic, pentru ca, **dat fiind duhul lumesc care bantuie atotstapanitor, dominat din plin de trufia mintii, generatoare de speculatii – fie acestea stiintifice, filosofice sau de alt tip – riscul de a prelua si a amplifica doar eresurile lui Origen este urias.** Chiar daca Origen, prin multe din scrierile sale benefice, a fost apreciat de Sfintii Parinti (si nu trebuie sa ne sminteasca faptul ca il gasim citat pozitiv in unele lucrari ale unora dintre ei, chiar apropiati de zilele noastre) si exercitand o influenta care nu poate fi contestata asupra Bisericii, este momentul sa accentuam greselile sale, **anatematizate pe vesnicie de Sfintele Soboare Ecumenice tocmai pentru ca suntem pe cale sa le adoptam si noi cu entuziasm, facand ca sminteala de pe urma sa fie mai mare decat cea dintai.** Intre duhovnicia Sfintilor Parinti si spiritualitatea origenista construita prin prisma erezilor sale, asa cum o prezinta cei care ii doresc reabilitarea, exista un antagonism pofund. Fara indoiala insa spiritualitatea origenista ne gadila firea noastra cazuta, dandu-ne chiar o aparenta duhovniceasca pentru fuga de Cruce si un argument pentru invartosarea trufasa a mintii noastre.

Toti suntem permanent deasupra unei prapastii, inaltati fiind de perspectiva patimasa cu care ne apreciem cunostintele teologice, ravna pentru Dumnezeu si alte daruri cu care am fost milostiviti, si, din acest motiv, trebuie sa privim cu compatimire, dar si cu frica la caderea lui Origen, ale carui calitati incontestabile i-au devenit pricina de ingropare a talantului Duhului Sfânt.

Avand in vedere toate aceste lucruri, nu ne este greu sa intelegem de ce anume se preda atat de intensiv Origen in facultatile noastre de Teologie. **Viiitorii preoti intra in facultate deja infestati de nihilism, iar contaminarea cu astfel de idei, prezentate sub girul autoritatii Sfintilor Parinti, conduce adeseori la pierderea fermitatii adevarului mantuitor al dreptei credinte.**

De altfel, si **Pr. Dumitru Staniloae**, in comentariile sale la cartea Sf. Ioan Scararul, atragea atentia ca:

“sunt multi astazi, chiar dintre teologi, care ar dori o reabilitare a lui Origen. Nu-si dau seama ca origenismul duce la devalorizarea miscarii sau a efortului personal, a importantei timpului pentru mantuire si deci a persoanei. Totul duce automat la fericire. Iar din ea se cade iarasi. Origenismul e o teozofie sau antropozofie, sau panteism [...]”.

Prin urmare, o spiritualitate origenista indeplineste de minune, am spune, doua lucruri: pe de o parte, distruge **discernamantul duhovnicesc** si imboldul de a lupta launtric cu raul si de a il recunoaste ca atare in afara, pe de alta parte, ofera mangaierea, sau **compensarea**, draceasca in ultima instanta, a **unei foarte comode spiritualitati-simulacru** dar si a trufiei de a gandi inalt si filosofic, de a fi pretios in proprii tai ochi si in ai altora.¹⁵¹

Parcă ar fi descris, fără să știe, tocmai felul de a fi al Părintelui Arsenie Boca:

DISPOZIȚII DE DREPT BISERICESC [care nu au nici o legătură cu genetica – n.n.] **CONFIRMATE DE GENETICĂ**

În spiritul teoriei cromozomice, putem înțelege și unele norme de drept bisericesc, ca de pildă oprirea căsătoriei între rudeni. Astfel, la rudenii de consângenitate, în linie directă,

¹⁵¹ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2008/07/25/sfintii-parinti-ai-sinodului-al-v-lea-ecumenic-impotriva-nihilismului-origenist/>>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

*căsătoria e oprită la infinit; iar în linie colaterală se îngăduie abia la depărtarea gradului opt*¹⁵²

*Numărul combinațiilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronomică cifră de 282.429.536.481 de posibilități.*¹⁵³

*Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nasterii pământesti, iau în spate poveri părintesti, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.*¹⁵⁴ [...]

Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. [...]

*Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea [„Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea fapturii omenești.*¹⁵⁵

Acum este nevoie de o cercetare a cuvintelor origeniste ale Părintelui Arsenie Boca, în lumina Sfinților Părinți.

242. Înainte de a exista ca persoane pământesti, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu.

[preștiința negrăită a lui Dumnezeu nu implică preexistența persoanei. Preștiința lui Dumnezeu este mai înainte de crearea veacurilor. Nu este vreun moment în care Dumnezeu să nu fi știut de faptul că ne va crea, fiindcă altfel nu ar fi Atotștiutor. Iar dacă preștiința ar fi totuna cu preexistența, ar însemna că și noi suntem dinainte de creație, deci și noi suntem dumnezei după fire, ca cei ce suntem necreați. Dar acesta este exact panteismul, esența elenismului și hinduismului, a tot păgânismul, pe care, după cum vom vedea, Părintele Arsenie Boca îl propovăduia în tot chipul, chiar dacă în mod ascuns, ca și Origen (numit de Sfinții Părinți ca fiind cel ce a învelit păgânismul în haină, terminologie și mască creștină, fiind părintele tuturor ereziilor). În realitate preștiința lui Dumnezeu nu implică și preexistența noastră, ceea ce înseamnă că noi am fost creați chiar la zămislirea noastră, atât cu sufletul, cât și cu trupul, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. În afară de asta de unde necuviința să împartă Atotștiința lui Dumnezeu în gânduri și intenții? – n.n.] **243. De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământescă, [deci... preexistăm, după Părintele Arsenie Boca– n.n.]**

*Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiase pe pământ: „Înainte de a te urzi în pântece... te-am sfințit și te-am rânduit proroc printre popoare”¹⁵⁶ (Ieremia 1, 5) [iată și un citat denaturat, prin ciuntire, în sens origenist, de Părintele Arsenie Boca. Este ca și cum, citând *Psa 13:1 Zis-a cel nebun în inima sa: „Nu este Dumnezeu!”*, scoatem *Zis-a cel nebun în inima sa: și lăsăm doar *Psa 13:1 ... „Nu este Dumnezeu!”*, iar apoi strigăm la toată lumea că Biblia este atee fiindcă ne învață că nu este Dumnezeu. Cuvântul autentic din Sfânta Scriptură este acesta: *Ier 1:5 Mai-nainte de a te zămisli tu în pântece te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus.* Originalul din Septuaginta este (LXX) *Πρὸ τοῦ με πλάσαι σε ἐν κοιλίᾳ ἐπίσταμαί σε καὶ πρὸ τοῦ σε ἐξελεῖν ἐκ μήτρας* ἡγιακά σε, προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε. Deoarece nu știa limba greacă, și aborda Sfânta Scriptură după nebuloasa și nelămurita părere proprie (lucru vădit și de multiplele însemnări pe care le făcea pe marginea Bibliei, date la tipar cu atâta migală de ucenicii sfinției sale) iar nu după tâlcuirile Sfinților Părinți, Părintele Arsenie**

¹⁵² Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

¹⁵³ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 231-232.

¹⁵⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 281.

¹⁵⁵ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 210-211.

¹⁵⁶ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

Boca îndrăznește să modifice Cuvântul lui Dumnezeu și să-L propovăduiască cu omisiune, schimbându-i sensul după cugetul propriu, pentru a convinge mintea cititorului de propria sa (ne)credință inventată, sau mai probabil primită prin vedenii, datorită amăgirii, dar opusă Ortodoxiei. Părintele Arsenie Boca a scos „*tu în pânțele te știi, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras*”, ca să rămână doar: „*Mai-nainte de a te zămislit ... te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*”. Textul original „*Mai-nainte de a te zămislit tu în pânțele te știi, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*” arată că Dumnezeu preștie pe om înainte de zămislire; textul cenzurat de sfinția sa: „*Mai-nainte de a te zămislit ... te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*” arată că omul există înainte de zămislire și poate fi sfințit. Este exact invers ca în exemplul dat de noi din Psalmi. Acolo ciuntirea arată că Dumnezeu nu există, aici ciuntirea Părintelui Arsenie Boca arată că noi preexistăm din veșnicie, fiind așadar dumnezei după fire. Sensul real al cuvântului din Ieremia este că Dumnezeu îl cunoaște pe proroc de mai înainte de a se zămislit, și nu s-a oprit sau se va opri vreodată de a-l cunoaște, dar de sfințit l-a sfințit, evident, după ce s-a zămislit, chiar dacă mai înainte de a se naște, de a ieși din uterul mamei. Așadar este vorba despre preștiința lui Dumnezeu despre toți oamenii (mai înainte de zămislirea lor și mai înainte de toți vecii), nu de sfințirea lor, care se poate face numai după zămislire, (în cazul de față, pentru acest proroc, chiar și mai înainte de naștere). Aceasta pentru că sfințirea se dăruiește omului existent, nu doar preștiut. Ideea sau gândul despre om nu sunt omul. Se sfințește omul cel gata zămislit, având de la începutul existenței sale și suflet și trup (unite negrăit). Nu se sfințește vreun gând sau vreo intenție dumnezeiască și nu se sfințește vreun suflet mai înainte de zămislire, ci se sfințește o persoană, în cazul omului, alcătuită din trup și suflet (create deodată prin zămislire). Nu se sfințește vreo gând sau intenție despre om, fiindcă pe de o parte necuvios lucru este a numi Atotștiința dumnezeiască ca fiind compusă din gânduri și intenții, iar pe de alta Dumnezeu și lucrarea Sa sunt sfinte, nu sfințite (sfințirea numelui Tatălui însemnând că noi ne sfințim, după ce ne-am zămislit, chemând și lucrând în noi cunoașterea Tatălui). Nu se sfințește nici vreun suflet mai înainte de zămislire, fiindcă sufletele nu preexistă zămislirii (fiindcă sufletul este creat cu tot cu trup în clipa zămislirii, nu vine din altă parte, creat altă dată, preexistent, cum credeau prostește Origen și Părintele Arsenie Boca). Iar o persoană se sfințește, dacă se afierosește lui Dumnezeu. Persoana există doar din momentul creării sale, la îngerii și demonii în veac, iar la oameni în timpul zămislirii, chiar dacă era preștiută de Dumnezeu mai înainte de a exista – n.n.]

244. **Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului,** [dacă le aduce și nu le creează, iar avem de a face cu pre existența, căci nu spune le aduce la existență, ci le aduce în viața pământească – n.n.] **atâtea fete omenesti, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?** [uitați cum mărginește creația lui Dumnezeu de posibilitățile materiei, deci îl face dependent pe Dumnezeu de arborele genetic – n.n.]

(Numărul combinărilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi, se ridică la astronomică cifră de 282.429.536.481 de posibilități.)

[vedeți că nu știa nici genetică, nici matematică și nu avea nici harul prorocesc? Iată ce ne spun despre acest subiect oamenii de știință:

Expertii estimează ca sunt între 60.000 și 100.000 de gene (facute din ADN) în cei 46 de cromozomi ai unei ființe umane. Un bebeluș moștenește 23 de cromozomi de la mama lui și 23 de la tatăl lui. Cu toate aceste posibile combinații, o pereche de părinți are potențialul de a produce 64 de mii de miliarde de copii diferiți. Aceasta îți va da o idee despre cât de imposibil este să prezici cum va arăta copilul tău. Știința geneticii este complicată, dar cu un curs scurt vei putea primi câteva informații pentru a îți ghida imaginația.¹⁵⁷

Părintele Arsenie Boca s-a luat după un genetician ce a numărat greșit numărul de perechi de cromozomi. Dacă vedea vreo fotografie și îi număra, era suficient să vadă că nu sunt 24 de perechi, ci 26. Iar aplicând o matematică destul de simplă, a numărului de combinații, ar fi văzut că numărul de posibilități, doar pentru o familie de părinți, este cu mult mai mare decât cifra cea mică pe care a precizat-o sfinția sa. Chiar dacă nu ar fi știut genetică sau matematică, dar ar fi fost învățat de Sfântul Duh să scrie cele de mai sus, ar știut adevărul. Greșeala de mai

¹⁵⁷ <<http://www.7p.ro/Default.aspx?PageID=1359>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

sus nu arată numai superficialitatea sfinției sale ci și faptul că a scris din părerea proprie greșită, nu la porunca lui Dumnezeu și prin iluminarea ce o dă El prin har. Astfel că și sfinția sa face parte dintre cei ce s-au făcut de râs prin acest subiect. Dumnezeu este mult milostiv și a îngăduit să aflăm noi aceasta, ca încă o dovadă matematică, despre duhurile mincinoase cu care și-a compus lucrarea scrisă, verbală și pictată. Să ne miluiască și să ne izbăvească de rătăcirea de la Prislop.

Undeva în deceniul al doilea al secolului trecut cercetătorii au ajuns la concluzia ca omul are 24 de perechi de cromozomi; primul a fost Theophilus Painter, dar observațiile sale, la microscop, au fost reluate de nenumarate ori și cei mai multi savanti au ajuns la acelasi rezultat. Foarte putini au „vazut” un numar mai mic de cromozomi, între 19 perechi și 23. Ori-cum, timp de mai bine de trei decenii, pentru lumea stiintifica faptul ca omul are, asemenea restului animalelor de pe Pamant, 24 de perechi de cromozomi a fost un adevar indiscutabil, iar cei cu mai putini au fost pusi la respect.

In 1956 evolutia tehnica a schimbat rezultatul: omul este un accident genetic (de fapt, prin aceasta Dumnezeu vrea să arate că valoarea omului nu este în numărul de perechi de cromozomi, ci în faptul că este diferit, fiind făcut nu prin poruncă, ci prin lucrarea mâinilor Lui. Locul cromozomilor lipsă, informația-logos materială, îl ține Dumnezeu – Cuvântul (Logosul) ce se unește cu el, și năzuința lui este să fie alături de cei 24 de bătrâni care se închină Lui, pentru a se împlini. Apo_4:4 Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul și pe scaune douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur. 10 Atunci cei douăzeci și patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce ședea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncau cununile lor înaintea tronului, zicând: Cu alte cuvinte, pentru a se împlini chiar și trupește, sau cromozomial, omul are nevoie să-L laude pe Hristos. – n.n.) și are numai 23 de perechi de cromozomi. Painter a devenit tinta a ironiilor, dar pe nedrept. Aceasta pentru ca nimeni nu s-a obosit sa numere atunci cand a fost cazul: ilustratiile din cartile tiparite in toata perioada aratau in mod clar 23 de perechi de cromozomi, chiar daca explicatiile de sub poze vorbeau de 24. [...]

Oamenii se pot dovedi pur și simplu orbi, dacă vor să fie așa și se lasa orbiti.¹⁵⁸ – n.n.]

[...]

250. *Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și*

în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nașterii pământești, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoale spre pământ.

[Părintele Arsenie Boca susține aici că Dumnezeu trimite pe toți, adică toate persoanele, ca să ia trup. Deci sufletele, după Părintele Arsenie Boca și Origen preexistă dinainte de zămislire, până să ia trupul, care are în el structură genetică. Trimiterea înseamnă existența mai dinainte de a fi trimis. Se folosește același cuvânt prin care Fiul arată trimiterea Sa, de către Tatăl (prin întrupare) și trimiterea Sfântul Duh (prin Pogorâre). Cuvântul mai este folosit pentru trimiterea îngerilor, demonilor, apostolilor și proorocilor. Sfânta Treime este veșnică. Trimiterea îngerilor, demonilor, apostolilor și proorocilor se referă la cei ce deja existau înainte de trimitere. Așadar trimiterea include în sine înțelesul că cel trimis preexistă mai înainte de a fi trimis. Cine sunt toți acei trimiși mai înainte de a lua asupra lor povara părintească genetică trupească, dacă nu sufletele oamenilor, care în concepția Părintelui Arsenie Boca preexistă zămislirii (sau luării trupului, cum crede sfinția sa)? Fiindcă susține că Dumnezeu îi trimite înzestrați și drepti, și de abia trecând prin poarta nașterii iau în spate poverile părintești. Dar noi învățăm de la Sfinții Părinți că zămislirea fiind făcută prin învoirea la plăcerea împreunării strică toată firea, și a sufletului, și a trupului (prin ceea ce se cheamă păcatul strămoșesc, sau obârșia din Adam, sau alterarea firii de plăcere), nicidecum nu se înjosește sau strică sufletul de la preluarea trupului, ca și cum vreo creație a lui Dumnezeu ar fi rea prin fire, și poate strică cealaltă creație (sau că sufletul ar fi fost pentru care ar fi fost trimis din cer ca să se pedepsească tocmai prin unirea cu trupul josnic și stricăcios, după cum credea tot Origen și preia încălțit prin arborele genealogic Părintele Arsenie Boca) – n.n.] **Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții** [Sfinții Părinți ne învață că osteneala vieții întărește sufletul, nu slăbește omul – n.n.] **și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.**¹⁵⁹

¹⁵⁸ <<http://www.businessmagazin.ro/opinii/doua-perechi-de-cromozomi-2378279>>, vineri, 1 ianuarie 2016

¹⁵⁹ [eromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 33.

Iată și învățătura Ortodoxă, care dezvăluie ereziile susținute mai sus de Părintele Arsenie Boca:

a. Despre preexistența sufletelor:

Această absurditate face parte din neroziile lui Origen, care a susținut preexistența sufletelor. [...] Trupul și sufletul au fost făcute simultan și nu numai întâi unul și apoi celălalt, după cum în chip prostesc afirmă Origen.¹⁶⁰

b. Despre preștiința cea simplă:

2. *Orice cugetare este (o sinteză) a celor ce cugetă și a celor cugetate. Dar Dumnezeu nu este nici dintre cei ce cugetă; nici dintre cele cugetate. El este deasupra acestora. Căci altfel s-ar circumscrie, ca subiect ce cugetă având lipsă de relația cu ceea ce cugetă, iar ca obiect cugetat căzând, datorită relației, în chip firesc sub vederea celui ce cugetă. Urmează așadar că pe Dumnezeu nu trebuie să-L socotim nici că cugetă, nici că este cugetat. El este mai presus de a cugeta și de a fi cugetat. Căci e propriu și firesc celor după El să cugete și să fie cugetate.*

3. *Orice cugetare, precum își are baza într-o ființă, fiind o calitate a ei, tot așa își are mișcarea îndreptată spre o ființă. Căci nu e cu putință să îl socotim ca ceva cu totul desfăcut și simplu. Dumnezeu însă este simplu în amândouă chipurile, fiind ființă care nu alcătuiește suportul a ceva, și cugetare care nu are ceva ca suport.*

Astfel El nu este dintre cele care cugetă și sunt cugetate, aflându-se adică mai presus de ființă și de cugetare.

4. *Precum în centrul de unde pornesc liniile în direcție dreaptă, acestea sunt văzute cu desăvârșire neîmpărțit, la fel cel ce se învrednicește să ajungă în Dumnezeu cunoaște toate rațiunile fapturilor preexistente în el, printr-o cunoștință simplă și neîmpărțită.*

5. *Cugetarea modelându-se după obiectele cugetate, cugetarea cea una se preschimbă în multe idei, luând forma fiecăruia dintre obiectele cugetate. Când însă trece dincolo de mulțimea lucrurilor sensibile și inteligibile, care îi întipăresc forma lor și devine astfel, cu totul fără formă, și-o atașează Cuvântul cel mai presus de cugetare, desfăcând-o de lucrurile care o alterau prin formele ideilor (αλλοίωσιν). Iar cel ce a pățimit aceasta «s-a odihnit și el de lucrurile sale, precum Dumnezeu de ale Lui».*

¹⁶¹ *[Iată că nu numai la Dumnezeu avem simplitatea Atotștiinței, ci și la cei ce se odihnesc în Dumnezeu cunoscând rațiunile preexistente fapturilor (iar nu fapturnile, care nu sunt preexistente) printr-o cunoștință simplă și neîmpărțită în gânduri și intenții – n.n.]*

c. Despre mărginirea de către Părintele Arsenie Boca a posibilităților lui Dumnezeu de a crea, încât numărul persoanelor omenești să se limiteze la împlinirea tuturor posibilităților „de configurație câte le oferă structura noastră genetică”:

Cel ajuns apoi la Dumnezeu, atât cât e cu putință omului, prin virtute și cunoștință, nu trebuie să mai cugete, ca la niscai lemne, la vreo materie oarecare ce aprinde patimile, nici să mai adune rațiunile “firii, ca să nu dogmatizăm ca Elinii un Dumnezeu ce se îndulcește cu patimile sau se măsoară cu hotarele (definițiile) firii. Căci atunci pe Dumnezeu nu-L strigă decât tăcerea desăvârșită (33) și nu și-L reprezintă decât neștiința totală prin depășire (ή κα ύπεροχη v άγνωσία). [...]

El se poartă deci întocmai ca Saul, nebunul de odinioară, către care, a zis Samuil, după ce a călcat poruncile dumnezeiești: “Nebunește ai lucrat că ai călcat porunca mea, care ți-a dat-o ție Dumnezeu”.⁶⁵⁴ (654 I Regi 15, 19.) Iar Saul este, cum am spus înainte, sau legea scrisă, sau nația Iudeilor, care viețuiește după legea scrisă. Căci de la amândouă acestea, care sunt împletite întreolaltă în chip pământesc, se depărtează Duhul Domnului, adică contemplația și cunoștința duhovnicească, în locul lui venind duhul rău (adică cugetul pământesc), care le chinuiește cu tulburările și frământările neîntrerupte ale celor supuse facerii și stricăciunii, ca pe unele ce sunt posedate de boala nestatorniciei gândurilor. Căci legea privită numai după literă și înțeleasă material, e parcă stăpânită de boala cea rea, fiind frământată de nenumărate contraziceri și neavând nici o armonie cu ea însăși, iar mintea iudaizantă, zăpăcită până la nebunie de învățătura și nestatornicia celor materiale, își schimbă în chip necesar și ea mereu

¹⁶⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 132, 59.

¹⁶¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 212-213.

dispoziția. Dar când David, adică Domnul nostru Iisus, care e prin fire cu adevărat cântăreț, încântă prin duhul contemplației tainice, legea și pe Iudeu, pe cea dintâi o face din pământească duhovnicească, iar pe cel de al doilea îl mută de la necredință la credință. Deci asemenea lui Saul, atât legea cât și nația iudaică pot fi și posedate și înțelepte. Legea este posedată când e înțeleasă pământește, iar Iudeul este posedat când vrea să slujească lui Dumnezeu pământește. Și iarăși, legea este înțeleaptă când e înțeleasă duhovnicește, iar Iudeul e înțelept când a trecut de la slujirea trupestă la cea duhovnicească a lui Dumnezeu.

De notat că pe cei scăpați de Iisus, îi omoară Saul. Căci pe cei pe care îi salvează duhul, îi omoară litera. De aceea Dumnezeu care a uns pe Saul, înțeleg legea scrisă, ca să împărătească peste Israel, se căiește când o vede înțeleasă trupestă de către Iudei și dă putere împărăției duhului, care este aproapele literei, însă mai bun decât ea. “Și voi da, zice, împărăția aproapelui tău, care este mai bun ca tine”.⁶⁵⁵ (655 I Regi 15, 28.) Căci precum David era aproape de Saul, la fel duhul se află în vecinătatea literei, obișnuind să se arate după moartea literei (66).

Să rugăm deci și noi pe David cel spiritual (67) să cânte minții noastre posedate de cele materiale, din harfa contemplației și cunoștinței duhovnicești și să alunge duhul rău, care o rostogolește prin simțuri în cele materiale, ca să putem înțelege legea duhovnicește și să aflăm rațiunea tainică ascunsă în ea, spre a ne-o face avuție statornică și merinde spre viața veșnică ca să nu rămânem numai cu împrumutul legii simbolice a literei, străini de cunoștința duhovnicească cea după har, și să ne îndeletnicim numai cu întrebarea despre cele dumnezeiești, ca unii ce nu vedem, lipsindu-ne de privirea atotclară a adevărului indicat de cuvintele tainice (68).¹⁶²

d. Despre trimitere:

Mat 8:31 Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.

Mat 13:41 Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea,

Luc 11:49 De aceea și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: „Voi trimite la ei prooroci și apostoli și dintre ei vor ucide și vor prigoni”;

Ioan 13:20 Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primește pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primește; iar cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

Ioan 14:26 Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.

Ioan 15:26 Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

e. Despre existența mai înainte de veșnicie a Persoanelor dumnezeiești și despre crearea în veac a celor îngerești și în timp a celor omenești:

Este însă necucernic să spunem cu privire la nașterea Fiului că a mijlocit oarecare vreme și că existența Fiului este posterioară existenței Tatălui. **Deoarece spunem că nașterea Fiului este din El, adică din natura Tatălui.** Iar dacă admitem că Fiul nu coexistă dintru început cu Tatăl, din care este născut, **atunci introducem o schimbare în ipostasa Tatălui, anume că nefiind dintru început Tată a devenit pe urmă Tată.** In adevăr, chiar dacă lumea s-a făcut pe urmă, totuși nu s-a făcut din ființa lui Dumnezeu. **Ea a fost adusă, prin voința și prin puterea Lui, de la neexistență la existență;** dar prin aceasta nu urmează o schimbare a firii lui Dumnezeu. Nașterea este actul prin care se scoate din ființa celui care naște cel ce se naște asemenea cu el după ființă. Zidirea și crearea, însă, este un act extern, în care ceea ce se zidește și se creează nu provine din ființa celui care zidește și creează, ci este cu totul deosebit de el.

La Dumnezeu, singurul impasibil, neschimbat, imuabil și totdeauna la fel, atât nașterea cât și crearea este impasibilă. Căci fiind prin natură impasibil și nesticăcios, deoarece este simplu și necompus, nu este supus patimii și nici stricăciunii, atât în naștere cât și în creare, și nici nu are nevoie de ajutorul cuiva. Pentru ca cel care naște să nu sufere schimbare și să nu fie Dumnezeu întâi și Dumnezeu pe urmă și să primească adăugire, nașterea la El este fără

¹⁶² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 465-468, 479-482.

de început și veșnică, deoarece este opera firii Sale și provine din ființa Lui. Crearea la Dumnezeu este opera voinței și nu este coeternă cu Dumnezeu, căci ceea ce se aduce de la neexistență la existență nu poate să fie coetern cu cel fără de început și cu cel care există pururea. **Omul și Dumnezeu nu lucrează la fel. Omul nu aduce nimic de la neexistență la existență, ci ceea ce face o execută din materia pe care o are mai dinainte; el nu voiește numai, ci și cugetă mai întâi și-și imaginează în minte ceea ce are să facă și apoi lucrează cu mâinile, suferă trudă și osteneală, ba de multe ori nu reușește, prin faptul că lucrul nu se face cum voiește. Dumnezeu, însă, voind numai, a adus toate de la neexistență la existență. Tot astfel nici nu naște Dumnezeu la fel cu omul. Căci Dumnezeu, fiind în afară de timp, fără de început, impasibil, incoruptibil, necorporal, unic, fără de sfârșit, naște în afară de timp, fără de început, impasibil, incoruptibil și fără de împreunare. Nașterea lui incomprehensibilă nu are nici început, nici sfârșit. La Dumnezeu nașterea este în afară de timp, pentru că este imuabil; este nesticăcioasă, pentru că este impasibil și necorporal; este fără de împreunare, tot din pricină că este incorporal și din pricină că numai unul Dumnezeu n-are nevoie de altcineva; este fără de sfârșit și fără de încetare, din cauză că este fără de început și în afară de timp, fără de sfârșit și există totdeauna în același mod. Căci ceea ce este fără de început este și fără de sfârșit. Dar ceea ce este fără de sfârșit prin har, negreșit, nu este și fără de început, după cum sunt îngerii.**

Prin urmare Dumnezeu, care există totdeauna, naște pe Cuvântul Său, care este desăvârșit, fără de început și fără de sfârșit, pentru ca Dumnezeu să nu nască în timp, El, care are firea și existența mai presus de timp. **Omul, însă, evident, naște într-un chip contrar, deoarece el se află sub legea nașterii, a distrugerii, a stricăciunii, a înmulțirii, este îmbrăcat cu trup și posedă în firea sa partea bărbătească și femeiască. Și aceasta din urmă pentru motivul că partea bărbătească are nevoie de ajutorul părții femeiești. Dar milostiv să fie cel care este mai presus de toate și care depășește orice gândire și înțelegere. [...]**

- f. Despre zămislirea prin plăcere a oamenilor, care le strică firea și despre zămislirea feciorelnică a firii omenești a Mântuitorului, pentru a ne vindeca prin moartea ca osândă a păcatului, dăruită nouă ca o putere activă și un mare har:

Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup²⁷¹ din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu. Și singurul iubitor de oameni se face mijlocitor între om și Dumnezeu²⁷², fiind zămislit în preacuratul pântec al Fecioarei, nu din voință sau din poftă sau din legătură bărbătească²⁷³¹⁶³ sau din naștere voluptuoasă, ci de la Duhul Sfânt și în chipul celei dintâi faceri a lui Adam¹⁶⁴. Și se face supus Tatălui, prin luarea firii noastre, vindecând neascultarea noastră și făcându-ni-se pildă de ascultare, în afară de care nu este cu putință să dobândim mântuire.¹⁶⁵

Căci cel ce suferă moartea ca o osândă a firii de pe urma păcatului său, o suferă după dreptate. Dar cel ce nu o suferă de pe urma păcatului său, primește de bunăvoie moartea adusă în lume de păcat spre desființarea păcatului, dăruind-o mai degrabă din iconomie firii ca un har spre osândirea păcatului. [...] Deci precum din pricina lui. Adam, care a înființat prin neascultare legea nașterii din plăcere și drept urmare a acesteia moartea ca osândă a firii, toți cei ce aveau existență din Adam, după legea nașterii din plăcere, aveau în chip necesar și fără să vrea, împreună virtual cu nașterea, și moartea ca osândă a firii și deci atunci era vremea în care firea era osândită prin păcat, întrucât stăpâna peste fire legea nașterii prin plăcere, tot așa din pricina lui Hristos, care a smuls din fire cu totul legea nașterii prin plăcere și prin urmare rostul morții ca osândă a firii, primind-o de bună voie numai ca

¹⁶³ 266 Facerea III, 5.

²⁶⁷ Ioan I, 18.

²⁶⁸ Ioan I, 1-2.

²⁶⁹ Filipeni II, 6.

²⁷⁰ Eclesiastul I, 9-10.

²⁷¹ Ioan I, 14.

²⁷² I Timotei II, 5.

²⁷³ Ioan I, 13.

¹⁶⁴ Chipul nu este totuna cu identitatea.

¹⁶⁵ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 19-22, 82-84.

osândă a păcatului, toți cei ce s-au renăscut cu voia din Hristos prin baia renașterii în duh și au lepădat prin har nașterea de mai înainte prin plăcere din Adam și păzesc harul nepăcătuirii de la Botez și puterea nemicșorată și neîntinată a înfierii tainice în duh, prin legea poruncilor evanghelice, au în ei după cuviință moartea (întrebuințarea morții) ce se lucrează spre osânda păcatului¹⁶⁶.522 Ei au apucat vremea în care se osândește prin har păcatul în trup. Iar osândirea aceasta are loc în general după fire, pentru marea taină a înomenirii, chiar din vremea întrupării; iar în special, după plecarea prin har, din vremea când primește fiecare prin Botez harul înfierii. Prin acest har, lucrat (actualizat) în chip voluntar prin împlinirea poruncilor,⁵²³ având la început numai nașterea în duh suportă fiecare, prin multe pătimiri, moartea (întrebuințarea morții) spre osânda păcatului.¹⁶⁷

(F) VI. ÎNVĂȚĂTURA PELAGHIANĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL VI-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 6-lea Ecumenic.

Părintele Arsenie Boca propovăduia pelaghianismul, dat anatema la Sfintele Sinoade 4, 6 și 7 Ecumenice¹⁶⁸:

In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârnoate de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.¹⁶⁹

Să vedem ce ne învață despre această erezie Sfânta Biserică Ortodoxă:

68. *Nimenea dintre noi nu e în stare să biruiască cu de la sine putere uneltirile și meșteșugirile celui viclean, ci cu puterea nebiruită a lui Hristos. Deci în zadar s'au amăgit cei ce se mândresc, lăudându-se că au desființat păcatul prin nevoițele săvârșite de ei și prin voia lor liberă. Acesta nu poate fi desființat decât prin harul lui Dumnezeu, ca unul ce a și fost omorât prin taina de pe cruce. De aceea și luminătorul Bisericii, Ioan gură de Aur, zice că „nu ajunge râvna omului, dacă nu se bucură și de revărsarea ajutorului de sus“, dar iarăși că „nu câștigăm nimic din revărsarea harului de sus, dacă nu este râvnă. Acestea amândouă le arată Iuda și Petru. Cel dintâi bucurându-se de mult ajutor, n'a folosit nimic, fiindcă n'a adus cele ale sale. Iar Petru, cu toate că a râvnit, fiindcă nu s'a bucurat de niciun ajutor, a căzut. Din acestea două se țese virtutea. De aceea vă rog, zice, nici să nu dormiți aruncând totul asupra lui Dumnezeu, nici sârguindu-vă să nu socotiți că dobândiți totul prin ostenele voastre“.*

69. *Dumnezeu nu vrea ca noi să zăcem pe spate. De aceea nu face El totul. Dar nu vrea nici să fim mândri. De aceea n'a lăsat pe seama noastră totul, ci scoțând din fiecare ceea ce este vătămător, ne a lăsat nouă ceea ce este de folos. Bine învață și Psalmistul: „De nu va zidi Domnul casa, în zadar va priveghia cel ce păzește și ostenește“. Căci este cu neputință omului să caice peste aspidă și vasilisc și să încalece peste leu și peste balaur, dacă nu se va fi curățit mai înainte, pe cât e cu putință omului, și nu-l va fi întărit apoi Cel ce a zis Apostolilor: - „Iată*

¹⁶⁶ Vedeți că sunt mulți ce nu-și dezmint obârșia din Hristos și nu puțini cum vrea să ne convingă Părintele Arsenie Boca fiindcă el nu experimenta acestea datorită plăcerii de sine și, deci, nu credea că sunt posibile.

¹⁶⁷ [Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 365-380.

¹⁶⁸ *CANOANELE SINODULUI DIN CARTAGINA* 418-424 d.H. Deci după multele cercetări, și tractații ce a făcut sinodul, au așezat și 141 de canoane, care privesc la buna rânduială și așezarea Bisericii. Care sunt acestea de aici, pecetluite și întărite, hotărâtor și anume de cel al 2-lea canon al sinodului ecumenic al 6-lea. Iar simplu și nehotărâtor de cel întâi al sinodului 4 și de cel întâi al sinodului 7 iar pe al 89 canon al acestuia cu însăși zicerea îl pomenește sfântul și ecumenicul sinod al 5-lea. Și prin întărirea aceasta ia oarecum putere ecumenică.

Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 347-348.

¹⁶⁹ [Ierom. Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

v'am dat vouă putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului". De aceea ni s'a și poruncit să cerem în rugăciune de la Domnul „să nu ne ducă pe noi în ispită, ci să ne izbăvească de cel viclean". Căci de nu ne vom izbăvi prin puterea și ajutorul lui Hristos de săgețile cele aprinse ale celui viclean și de nu ne vom învrednici astfel să dobândim nepătimirea, în zadar ne vom osteni, socotind să isprăvim ceva prin puterea sau sânguință noastră. Deci cel ce vrea să se ridice împotriva uneltirilor diavolului și să le facă fără putere și să fie părtaș de slava dumnezească, e dator să ceară cu lacrimi, cu suspine, cu dor nesăturat și cu suflet fierbinte, ziua și noaptea, ajutorul și sprijinirea lui Dumnezeu. Iar cel ce vrea să se împărtășească de acestea, trebuie să-și facă sufletul său curat de toată dulcea împătimire de lume și de patimile și poftele protivnice. Căci despre asemenea suflete zice Dumnezeu: „Voiu locui și voiu umbla întru ei". Iar Domnul a zis ucenicilor: „Cel ce mă iubește pe mine va păzi poruncile mele și Tatăl meu îl va iubi pe el, și vom veni și ne vom face locaș în el".¹⁷⁰

Faptele lui Adam sunt patimile de necinste. Căci virtuțile le lucrează singur Dumnezeu în cei ce voiesc. De la cei ce voiesc numai intenția, folosind-o ca pe o unealtă spre scoaterea la iveală a virtuților. [...]

Așadar la dreapta se află taina întrupării Cuvântului, cea conformă Providenței. Ea înfăptuiește prin har îndumnezeirea mai presus de fire a celor ce se mântuiesc, îndumnezeire hotărâtă mai înainte de veacuri, la care nu se va putea ridica după fire nici o rațiune a fapturilor. Iar la stânga stă taina patimii de viață făcătoare a lui Dumnezeu, care a voit să pătimească după trup. Ea este conformă Judecării și pricinuieste pe de o parte desființarea desăvârșită a tuturor însușirilor și mișcărilor, care au pătruns în fire împotriva firii prin neascultare, și înfăptuiește pe de alta restaurarea deplină a tuturor însușirilor și mișcărilor conforme cu firea de la început. În urma acestei restaurări nu se va mai afla în fapte nici o rațiune știrbită și falsificată.¹⁷¹

310 Asupra lui Pelaghie întâi s-a adunat sinod în Ierusalim de patriarhul Ioan, după monahul Orosie. Al 2-lea în Lida (care și Diospoli se numește) de 14 episcopi, în anul 515 de față fiind Ioan al Ierusalimului. Că pâra pe Pelaghie la sinod doi episcopi din Gallia Nepor și Lazar. Iar ce s-a isprăvit la acest sinod, povestește dumnezeiescul Augustin. Că fățarnicindu-se Pelaghie, a anatematizat în sinod capetele cel 12 ale eresurilor lui, și ca cum s-ar fi pocăit s-a iertat. Ci tot eresiarh precum a fost, a rămas. Deci fiindcă după puțină vreme, iar și-a arătat eresul care a început a se lăfi în Africa, pentru aceasta adunându-se sinodul acesta a anatematizat socotelile lui cele ereticești în 8 canoane de la 120 până la 127 și vezi acolo. Cu dânsul a anatematizat și pe Chelestie ucenicul lui, iar socoteala lor era, ca să zicem pe scurt, că de sineși stăpânirea omului este mai mult decât darul, și voia omului ajunge spre împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. [...]

CANONUL 122, 116

A plăcut, ca, oricare ar zice că darul lui Dumnezeu, cu care cineva se îndreptează prin Iisus Hristos Domnul nostru, are putere numai spre singură lăsarea păcatelor celor ce până acum s-au greșit, și că nu dă încă și ajutor spre a nu mai greși altele, anatema fie. [Cartagina, can. 120, 121, 123, 124, 125, 126, 127]

TÂLCUIRE

În trei protasuri (înainte puneri) cuprindeau pelaghienii ereticeștile lor cugetări. **În una, că omul întrebuițând numai puterile cele firești, poate să păzească toată legea și să se îndrepteze, și să rămână întru dreptate, și să dobândească viața cea veșnică. Iar într-alta că omul nu are trebuință de nici un dar al lui Dumnezeu din lăuntru, care să-l deștepte spre bine, ori să-l ajute, sau să-l îndrepteze. Ci îi ajunge lui spre mântuire, numai stăpânirea de sine, legea, învățătura, și pilda. Și în a treia, că deși se dă darul de la Dumnezeu, însă se dă pentru vrednicia stăpânirii de sineși. Deci de aceste 2 a lor protasuri (înainte puneri), atârnă și aceasta ce rânduiește canonul acesta. Adică, cum că, darul lui Dumnezeu, cel ce prin Iisus Hristos îndreptează pe om în Botez, numai iertarea păcatelor celor făcute dăruiește, dar nu și ajutor de a nu păcătui și altădată. Pentru aceea și anatematisește pe cei ce o zic aceasta. Că Biserica cea sobornicească crede cu totul din potrivă, adică, că Darul cel ce se dă prin Iisus**

¹⁷⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV., pp. 222-224.

¹⁷¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul III, Ed. cit., pp. 54, 409-410.

Hristos întru Botez, și iertare de păcatele cele mai dinainte dă, și putere și ajutor spre a nu mai păcătui, dacă nu din lenevire noi ne vom da pe sine la păcate. Pentru aceea și David, zice: „Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte, Doamne, spre a ajuta mie grăbește” (Psalm: 69,1). Și, „Ajutorul meu de la Domnul” (Psalm: 120,2), și celelalte. Și Pavel: „Așijderea și Duhul împreună ajutorează nouă. Și el se roagă pentru noi, întru slăbiciunile noastre” (Romani: 8,26). Și altele ca acestea zeci de mii se află întru dumnezeieștile Scripturi.

CANONUL 123, 116

A plăcut, ca, oricare ar zice, că aceștiași dar al lui Dumnezeu, cel prin Iisus Hristos Domnul nostru, întru aceasta numai ajută nouă, spre a nu păcătui, că prin el nouă se descoperă și se arată cunoștința păcatelor, spre a ști ce să cerem, și de care se cade a ne feri; dar nu și că prin ele se dă nouă, ca ceea ce vom cunoaște a fi de făcut, că încă și a o face vom iubi și vom putea, anatema fie. Că Apostolul zicând: „Că cunoștința face semeț, iar dragostea zidește” (I Corinteni: 8,1). Foarte păgânesc lucru este a crede, că spre a ne îngâmfă noi avem darul lui Hristos, iar spre a ne zidi, nu-l avem. Când, amândouă sunt dar al lui Dumnezeu, și a ști ce se cade a face, și a iubi ceea ce se cade a face. Că dragostea zidind, să nu poată cunoștința a mândri, precum de la Dumnezeu s-a scris: „Cel ce învață pe om minte” (Psalm: 93,10); așa s-a scris încă: „Dragostea de la Dumnezeu este” (I Ioan: 4,7). [Cartagina, can. 120, 121, 122, 124, 125, 126, 127]

TĂLCUIRE

Și prin acest canon, anatematizește sinodul pe pelaghieni, și pe kelestieni, care ziceau, că darul lui Dumnezeu numai întru aceasta ne ajută întru a nu păcătui, fiindcă printr-însul cunoaștem, care trebuie a cere, și a face, adică pe cele bune; și de care trebuie a ne feri, adică cele rele. Și nu că ne dăruiește, și pe a iubi, și pe a ne împuternici spre a face bunătățile acelea, pe care le vom cunoaște. Că întocmai amândouă darurile sunt ale lui Dumnezeu, și cunoștința, și dragostea. Căci, pentru cunoștință, zice David: „Cel ce învață pe om nu minte”. Iar pentru dragoste, zice iubitul ucenic, că este din Dumnezeu. Și după alt chip încă, este păgânesc lucru a crede, că darul lui Dumnezeu, ne dă cunoștință, care singură fiind, precum zice Pavel, umflă, adică pricinuieste mândrie, dar nu dă și dragoste, care zidește, și ne împuternicește spre a lucra bunătate. Drept aceea precum este dumnezeiescul dar dăruire, a cunoaște ce trebuie a face; așa întocmai este, și a iubi ce trebuie să facem. Deci cunoștința, se dă în minte, iar dragostea, în voință, pe amândouă puterile sufletului cele întâi și mai domnitoare.

CANONUL 124, 117

A plăcut, ca, oricare ar zice, că pentru aceasta se dă nouă darul dreptății, ca, ceea ce putem face prin stăpânirea de sine, mai cu lesnire să împlinim prin dar. Ca cum că și de nu ni s-ar fi dat darul, nu cu lesnire adică, dar însă am fi putut și fără de acela încă a împlini dumnezeieștile porunci, anatema fie. Că pentru rodurile poruncilor Domnul grăia, unde nu a zis fără de mine cu anevoie, puteți face, ci a zis: „Fără de Mine nu puteți face nimic” (Ioan: 15,5). [Cartagina, can. 120, 121, 122, 123, 125, 126, 127]

TĂLCUIRE

Și acesta anatematizește pe pelaghieni și pe celestinieni, pentru căci învățau ei, că de vreme ce Dumnezeu pe noi ne-a făcut de sine stăpânitori, putem cu adevărata și fără de dumnezeiescul dar să împlinim poruncile lui, măcar deși nu cu lesnire, ci cu anevoie, iar prin ajutorul dumnezeiescului dar, mai lesne (zic ei) putem să isprăvim poruncile. Fiindcă și Domnul nu întru alt chip a zis vorbind pentru împlinirea dumnezeieștilor porunci, ci așa zis: „Fără de Mine, nu puteți face nimic”. Drept aceea totul este dumnezeiescul dar, și fără de el nimic putem isprăvi. 341[...] 341 Fiindcă osebite daruri au pomenit trecutele canoane, am socotit să dăm o cuprinzătoare știință pentru dânsele. Deci lăsând pe felurile de despărțiri a scolasticilor cele pentru dar, zicem cele obștești, și de toți teologii mărturisite acestea: **darul**, altul adică se zice **începător**, și **luminător**: care se dă tuturor oamenilor, fără de împreună lucrarea a însăși stăpânirii, că merge înainte de acesta. **Ca să cunoască omul pe adevărul dumnezeieștilor porunci, și cu slobozenie să se învoiască.** (Pentru darul acesta începător zice Teofilact al Bulgariei tâlcuind zicerea: „Nu vor învăța fiecare pe aproapele său, zicând; cunoaște pe Domnul” (Evrei: 8,11). Dumnezeu pe firea noastră prin în omenirea Sa îndumnezeindu-o, au strălucit în sufletele tuturor pe lumina adevăratei cunoștinței de Dumnezeu, și ca oarecare îndemânare s-au pus în firea omenească de către dar, spre a

cunoaște pe Dumnezeu cel adevărat. Iar altul se zice **dar** întăritor, care întărește pe omeneasca voință spre a iubi binele, nu silind, ci cu dulceață pe ea înduplecându-o. Altul împreună lucrător, care împreună lucrează cu cel ce lucrează binele, ca să aducă la ispravă și la sfârșit pe lucrarea binelui. Altul se zice rămâitor, și îndreptător, care face pe om să rămână în bunătate până în sfârșit, care se sortește singuri celor mai înainte hotărâți (proorisiți). Altul se zice deprinzător, și după deprindere; care pentru adânc este lipit în om și rămâne, atât când lucrează binele, cât și când nu îl lucrează. Și acesta numai celor proorisiți (mai înainte sortiți) se dă, dragoste a lui Dumnezeu, și arvună, și hărăzire numindu-se în Sfintele Scripturi de către marele Vasilie în cele pentru Sfântul Duh (cap 26); și de Sfântul Kiril al Alexandriei (cartea 4 la Isaia), cu meșteșugul asemănat. Care pururea se află după deprindere în meșter, dar nu pururea, nici neîncetat pe lucrări le pune înainte; deci **darurile** cele trei de mai întâi, cel începător zic, cel întăritor, și cel împreună lucrător (sau ajutor), se dau și către cei ce până la o vreme se află întru fapta bună, și în har, iar la urmă căzând dintr-însa se dau muncilor de veci. Iar cele două, adică cel rămâitor, și cel deprinzători, numai singuri celor proorisiți, a căroră de sineși stăpânirea rămâne întărită și temeinică întru bunătate, și în fapta bună; pentru aceea și singure acestea pecetluiesc proorismosul, și lucrurile lui, și se zic chiar isprăvi (efecturi). Iar cele trei mai de sus, după rea întrebuințare să numesc lucruri a proorismosului, fiindcă înlesnesc celui ce se mântuiește mântuirea. (după teologia lui Coresie.)¹⁷²

(G) VII. ÎNVĂȚĂTURA ICONOCLASTĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL VII-LEA ECUMENIC

Învățătura Sfântului și Ecumenicului Sinod al 7-lea Părintele Arsenie Boca o contrazicea, în mod eretic (teoretic și practic, poate), cel mai profund. Deși picta tablouri religioase, acestea aveau un conținut ce denigra Sfintele Icoane, conținând hule la adresa celor reprezentați și semne păgâne, neținând cont de esența teologiei icoanelor care este asemănarea cu cei reprezentați.

Se reprezenta pe sine, deci lupta împotriva Sfintelor Icoane nu desființându-le, ci înlocuindu-le cu zugrăveli cu aspect de himere păgâne, ce duceau la adorarea sfinției sale, furând privirea și mintea de la Dumnezeu și Sfinții Lui. Iconoclasmul sfinției sale este unul viclean, mai periculos decât cel fățiș, deoarece este mai greu de depistat, părând că este chiar o cinstire a Sfintelor Icoane.

Iconomahia preacuvioșiei sale încalcă esența și toate învățăturile Sfântului Sinod al 7-lea Ecumenic. Deci este dat anatema de El.

Despre învățătura eretică scrisă și pictată a Părintelui Arsenie Boca, dată anatema de Sfântul Sinod al Sfintelor Icoane (al 7-lea - concluzia întregii Ortodoxii), studiază întreaga lucrare pe care tocmai o parcurgeți.

Pe scurt, iat-o:

SE PICTA PE SINE, ÎN LOCUL MÂNTUITORULUI ȘI SFINȚILOR:

Această asemănarea a picturii cu autorul ei corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu¹⁷³:

O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constitua și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui. Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungur, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate. Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină,

¹⁷² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 393-395.

¹⁷³ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai jos.

într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.¹⁷⁴

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

Însă fiindcă Grigorie episcopul Pisinuntei a zis în Sfântul al 7-lea sobor, că adunarea Aposto-lilor ceea ce s-a făcut în Antiohia (din nouă canoane ale sale, care se află în biblioteca Ceza-reei Palestinei ce se făcuse de mucenicul Pamfil, precum însemnează apusenii) în canonul său al 8-lea **au rânduit a nu se mai amăgi întru idoli cei ce se mântuiesc, ci împotriva să închipuiască Dumnezeu bărbătescul și preacuratul chip al lui Hristos [deci, Părintele Arsenie Boca pictând idolul feței sale în locul bărbătescului și preacuratului chip al lui Hristos, încalcă acest canon Apostolic, al 8-lea și se împotrivește sinodului al 7-lea – n.n.] . Pe acest canon al Apostolilor zic, îl primim, și pentru că soborul al 7-lea l-au primit, și pentru că se conglăsuiește, cu vechile istorii. [...]**

Iar închinăciunea cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare, și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânsii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul. [...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusii zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.¹⁷⁵

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

¹⁷⁴ Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

¹⁷⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 99-102, 240-243.

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale¹⁷⁶.

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei ca după diferitele fotografii despre sine ale sfinției sale din toate etapele vieții sfinției sale. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa: **eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.**

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și, cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

Pentru a vedea ce duh le insufla, ne rugăm Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul să ne descopere:

*Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desfrunțează secera. Căci se zice: "Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu". Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. **De pildă când cel rău răpește prin viclesugul amăgirii cunoștința** înăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e "fur", întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofistic spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, "jură strâmb" pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este "fur" fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și "jură strâmb", fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).¹⁷⁷*

Am văzut că Biserica de la Drăgănescu suferă, de la izvor, de o concepție eretică despre Sfintele Icoane și anume că **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile și Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui** (spre deosebire de dogma Ortodoxă a Sfintelor Icoane care ne învață că **Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele**). De aici esența egoistă a lucrării, pe care o recunosc, fără să înțeleagă, chiar ucenicii preacuvioșiei sale:

Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu - răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!” este o imagine a Părintelui Arsenie¹⁷⁸.

Dar de ce a căzut în astfel de rătăcire, încât învățăturile sfinției sale sunt date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice? Iată de ce, ne explică Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

¹⁷⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, 193.

Această frază este chiar concluzia cărții, noi suntem de acord cu ea, mai puțin cu *Sfinția Sa* deoarece S MARE trebuie păstrat, în chip Ortodox doar pentru Dumnezeu și Maica Domnului. Am spune, mai potrivit, *sfinția sa*.

¹⁷⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 389-340.

¹⁷⁸ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

*Și nu numai pe Adam, ci și pe cei mai mulți oameni [diavolul] i-a surpat în păcate și-n răutăți, în necuvântătoare amintiri și necuvioase erezii, precum și în dogmele cele rele și stricate i-a târât, amăgindu-i prin imaginație. De aceea dumnezeieștii Părinți îl numesc pe diavol zugrav vechi - după cum am zis mai înainte.*¹⁷⁹

Așadar, am observat că învățăturile sfinției sale sunt date anatema de toate Sfintele Sinoade Ecumenice. Am aflat cauza pentru care a ajuns la o asemenea rătăcire: nu a mers pe cale împărătească și smerită a ascultării de duhovnic și Sfinții Părinți, ci după vedeniile amăgitoare și imaginațiile pe care i le-a sădit vrăjmașul mântuirii. Aceasta este cel mai evident în cazul picturilor de care și sfinția sa și ucenicii săi se laudă că au fost executate în urma viziunilor de sus, care după roade se cunosc ca venind de la arhiconii de la vama a 19-a a ereziei din văzduh *Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.* De aceea nu are cum să fie model de sfințenie în Ortodoxie. Fără să vrem a îl judeca pe Părintele Arsenie Boca, ci doar pentru a ne feri de amăgire, ne apropiem acum de esența rătăcirii de o viață a preacuvioșiei sale: nu a avut ce model pe Domnul nostru Iisus Hristos, ci pe sine. Nu s-a oprit aici, din păcate, cu durere, compătimire și lacrimi o spunem, ci s-a făcut pe sine model celorlalți, devenind astfel, (vai! și lui, și nouă!)... un tip al lui antihrist:

2Te 2:4 Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu.

În toate a vorbit cu nedreptate, după cum ne învață Însuși Mântuitorul lumii, fiindcă a vorbit de la sine, căutând slava sa, iar nu de la Dumnezeu prin învățăturile Sfinților Părinți:

Ioan 7:18 Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.

De aceea, să nu-l urmăm, ca să nu avem parte cu cei pe care îi avertiza Hristos:

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi.

Dar să vedem toate acestea, la modul concret, privind tablourile în care s-a pictat pe sine ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca, lucru înfricoșător și de neînțeles până unde poate merge o așa amăgire, ca fiind el însuși Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa:

**eu (autorul picturii) țin locul
Atotțiitorului.**

¹⁷⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., p. 233.

Deoarece, conform Sfintei Predanii a Sinodului al 7-lea Ecumenic:

Deoarece cuvenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea. [...], Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.¹⁸⁰

Că cinstea Icoanei trece la chipul cel întâi, și cel ce se închină Icoanei, se închină întru ea ipostasului celui scris în ea. [...]

*Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). Și alta se zice firească, precum este fiecare firesc fiu, către firescul său tată (pentru aceasta și dumnezeiescul Vasilie; pe zicerea cea mai de sus, adică, cinstea Icoanei (a chipului adică) o au luat la firescul chip al Fiului și Cuvântului către Dumnezeu și Tatăl). Iar alta urmărească și meșteșugească, precum este ceea ce cu vopsele se face, și cu altă materie lesnicioasă, despre care este cuvântul aici. Și firescul chip adică se osebește cu adevărat după ipostas de pricinuitorul său, fiindcă, Tatăl și Fiul sunt două ipostasuri. Nu se osebește după fire, fiindcă Ei una sunt după firea omenirii. Iar cel meșteșugesc este dimpotrivă, după ființă adică se osebește de întâiul chip, căci întâiul chip este însuflețit și viu om, iar chipul lui este neînsuflețit și materie moartă. Pentru care și acest al 7-lea sinod a zis în a 6-a praxă a sa: **Că Icoana nu este după ființa întâiului chip, iar după ipostas, adică după urmarea ipostasului este una cu întâiul chip. Că un ipostas este a închipui, și a-l întâiului chip; fiindcă întâi chip se vede în Icoană, și Icoana se înființează întru întâiul chip, că umbra de la trup, și a se despărți de el este cu neputință. Fiindcă ipostasul se închipuiește, și nu firea. Și fiindcă la fiecare Icoană se scrie nu numele firii, adică acesta este chiar chip de om, ci numele ipostasului, adică cum că este a lui Hristos; sau a lui Ioan, sau a altuia. Pentru aceasta și sinodul în praxa mai de sus zice, că Icoana se aseamănă cu întâiul chip numai cu numele, și după așezarea mădularelor celor ce-l caracterizează.***

¹⁸⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos

I Io 2:15 Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el; 16 Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume. 17 Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. 18 Copii, este ceasul de pe urmă, și precum ați auzit că vine antihrist, iar acum mulți antihriști s-au arătat; de aici cunoaștem noi că este ceasul de pe urmă. 19 Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, căci de-ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri, de aceea au ieșit. 20 Iar voi, ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate. 21 V-am scris vouă, nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr. 22 Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. 23 Oricine tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume. 2 În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu. 3 Și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume. 4 Voi, copii, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pe acei prooroci, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume. 5 Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume și lumea îi ascultă. 6 Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii.

Pentru că înfricoșate lucruri se lucrează în veacul de apoi, că și Antihrist întru acel veac va să vie să-și lucreze ale lui înșelăciuni prin ascultătorii lui cei înșelați de dânsul, căci atâta se luptă de mult diavolul ca să ducă preoți Creștini întru pierzare, în cât dacă i-ar fi prin putință și pre cei aleși sa îi amăgească, și să-i ducă cu dânsul la muncile cele vecinice. Că și pre Domnul l-au ispitit prea vicleanul în pustie, neștiindu-l că este Dumnezeu, și l-au suit în munte înalt, întru o clipeală de vreme și i-a arătat toată lumea, și i-a zis: „mie îmi sunt date toate acestea și cui voiesc le voi da, numai să te închini mie și ți le voi da ție“; că știa diavolul de venirea lui Hristos, dar nu știa când; pentru aceasta ispita pe toți dreptii. Că și Antihrist va să vie la sfârșitul veacului acestuia, cu chipul blând, și smerit și milostiv, și va petrece în pustie, în post și în rugăciuni, cu chipul numai, și morți va învia, și leproși va curăți, însă toate le va face cu năluciri. Pentru ca din pustie va veni și de acolo se va umplea de toată puterea satanei, carele va locui într'însul, precum zice sfântul Efrem Sirul ; atunci se va dezlega satana din iad, și va locui într'însul.¹⁸¹

*Că tot omul ce-l judecă pe altcineva se află ca un Antihrist al lui Hristos, de vreme ce i-a răpit dregătoria și stăpânirea ce l-a dat Tatăl, făcându-se el judecător mai înainte decât Dânsul”.*¹⁸²

*Pe eretici si adunările lor îi anatematizează si sinoadele ecumenice. Sfinții Părinți demascau si înfierau aceste învățături greșite, ucigătoare de suflet iar pe cei care le îmbrățișau îi numeau urători de Hristos si antihriști.*¹⁸³

Mat 24:4 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeți să nu vă amăgească cineva. :5 Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi.

Așadar: 1. cine minte, tăgăduind învățătura adevărată despre Hristos cel smerit, petrecând în neascultare, spre propria slavă, prefăcându-se doar la arătare că este smerit, chiar dacă ar ieși dintre noi (chiar fiind

¹⁸¹ M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, ⁵1937, pp. 10, 121-123.

¹⁸² *Patericul...*, Pentru ca să ne păzim, să nu judecăm niciodată, 8.

¹⁸³ <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

ieromonah Ortodox sau chiar protosinghel), chiar de ar face minuni mari, dar propovăduiește cele ce plac lumii (plăcerea împreunării ca sursă de sănătate și ecumenismul), 2. dacă nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, deci are trăsături turpești unice, inconfundabile și îl pictează cu alte trăsături, ale altui om, 3. dacă judecă pe alții ca un „bici al lui Dumnezeu”, 4. dacă îmbrățișează pe eretici prin ecumenism sau uniaticism, chiar dacă ar veni în numele lui Hristos sau al misiunii Lui, dar 5. **își prezintă propria persoană în locul lui Hristos, pictat sau scris**, și propria învățătură în locul minunatei învățături a Evangheliei, **se cheamă și este antihrist**:

În limba greacă:
Αντι (= anti = în locul/contra)
+
Χριστός (= Hristos)
=
**Αντιχριστος (= antihrist = în locul sau contra lui
Hristos)**

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, și pe cei aleși.

Vă rog să urmăriți cu atenție, fără prejudecată, cum s-a pictat pe sine, în locul lui Hristos, urmărind, parcă, cu osârdie, să reproducă toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa.

1. IMBERB

A) HIPNOTIZATOR MIEROS

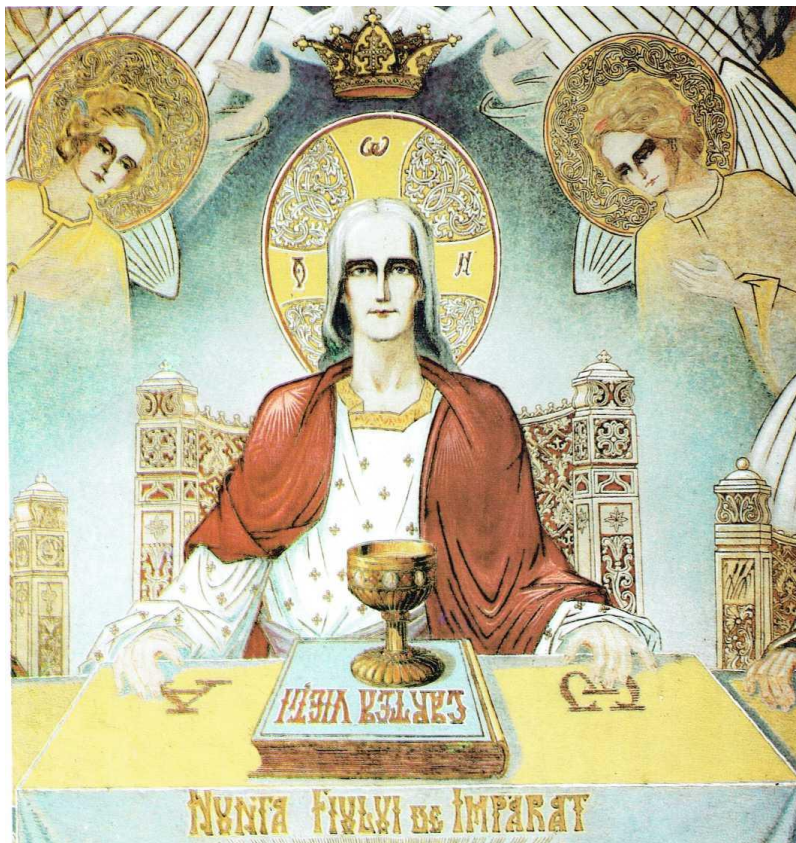
B) HIPNOTIZATOR DUR

C) HRISTOSUL MINCINOS BĂRBIERIT

Părintele Arsenie Boca a îndrăznit în tablouri să bărbierească fața celui pe care îl prezenta drept Domnul nostru Iisus Hristos.

Despre necuviincioasa pictură de la Drăgănescu, în care Părintele Arsenie Boca bărbierește pe Domnul nostru Iisus Hristos (sau mai bine zis se bărbierește pe sine, fiindcă persoana pictată nu este Mântuitorul, ci sfinția sa), ne atrage atenția și Pidalionul:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi [deci zugravii Ortodocși nu se iau după vedenii, ci după Sfânta Scriptură – n.n.]. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvit pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. [se subînțelege că și la nunta din Cana, ca și la înjumătățirea praznicului Cincizecimii, dar și în veșnicie Domnul nostru Iisus Hristos este Bărbat desăvârșit, după Botez. Deci, de unde acest obicei de-L picta nu numai ca pe un copil fără barbă, dar și ca un bărbat necuvios, care are obiceiul de a se ciumpăvi, ca într-o reclamă pentru lamele de ras? Sau cine ar fi îndrăznit să se atingă de marginea bărbii lui Hristos – în afară de Părintele Arsenie Boca și pictorii din apus în tablourile lor hulitoare, semn de ignoranță teologică avansată și lipsă hâdă de evlavie? Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeuului lor și să nu pângărească numele Dumnezeuului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeuului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeuului lor, și să nu spurce numele Dumnezeuului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeuului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre. – n.n.] [...]

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de

*ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*¹⁸⁴

De aici să înțelegem că nu numai Părintele Arsenie Boca era ori necunoscător, ori neascultător al Sfintei Predanii Ortodoxe, dar și că vedeniile sfinției sale erau demonice, fiindcă îngerii sau dracii nu sunt reprezentați în iconografia Ortodoxă cu barbă, ci ca tineri imberbi, primi luminați, cei de-al doilea întunecați, iar reprezentările din iconografie arată cum apar ei la Sfinți:

Deci în praxa a 5-a a acestui sinod, citindu-se cuvântul lui Ioan al Tesalonicului, întru care dovedește, că se cuvine a se închipui Îngerii precum s-au văzut de mulți simțitoarește de multe ori, cu chipul trupurilor lor. Au răspuns Tarasie, că a dovedit părintele acesta că se cuvine a se zugrăvi Îngerii, pentru că sunt scriși împrejur, și pentru că s-au arătat la mulți ca oameni. Iar cu socotința lui Tarasie s-a unit și sinodul. Însă trupuri însușite ale îngerilor tâlcuiesc oarecare mai noi teologi, că sunt trupurile cele vremelnice, pe care le-au luat ca să se facă cu ele văzuți ochilor, lipite către ei din ființa aerului. Iar numitul Ioan zice în praxa a 5-a, că pentru aceasta se închipuiesc Îngerii, pentru că au trupuri subțiri. Aducând și martori la aceasta pe marele Vasilie, pe marele Atanasie, și pe dumnezeiescul Metodie. Că cu subțiri trupuri după aceștia sunt și îngerii, dar nu cu totul desăvârșit fără trupuri ca Dumnezeu. Că zice marele Vasilie în capul 16 al cuvintelor celor pentru Sfântul Duh, despre Îngeri: „Pentru aceasta și în loc sunt, și văzuți se fac, în felul trupurilor lor arătându-se celor vrednici.” Încă și dumnezeiescul Ilarie zice, că tot cel zidit, este și trupesc, (cap 2 la Matei) ci și Origen cu trupuri subțiri a înțeles pe Îngeri (despre începătorii cartea 1 cap 7, și cartea 2) și Tertulian în multe locuri, și mai ales în voroava cea pentru trupul lui Hristos (cap 6) și Iustin, și Clement Stromateul (cartea 3) și Atenagora în Apologie (adică dezvinovățire); și Ciprian (pentru haina feciorească), și Ambrozie (în cartea pentru Noe și pentru corabie) și Eusebie (în cartea 5 pentru evanghelică pregătire), și Sulpichie Sevurul (pentru Bisericeasca Istorie), și Lactantie (cartea 2 a introducerilor) și Augustin. Iar pe lângă toți aceștia și marele Macarie Egipteanul. Și vezi capul 67 al lui Simeon Metafrastului în Filocalie, fața 270. [...]

*Iar deși papa Grigorie în epistolia cea către Leon Isavrul (foaia 712 a tomului al 2-lea din sinodiale) zice că nu închipuim pe Tatăl Domnului Iisus Hristos; dar aceasta nu prost a zice, ci că nu-l zugrăvim după dumnezeiască fire; că aceasta cu neputință zice, este a se zugrăvi, și a se închipui firea lui Dumnezeu. Care și sinodul acesta face, și toată soborniceasca Biserică, și nu că nu-l zugrăvea pe el precum s-a arătat proorocului; că de nu l-am zugrăvi pe el nicidecum, pentru ce să zugrăvim atât pe Tatăl, cât și pe Duhul Sfânt, în chip de Îngeri, de bărbați tineri, precum s-au arătat lui Avraam?*¹⁸⁵

D) MUTILAREA FILOCALIEI

Părintele Arsenie Boca, fiind sponsor al Filocaliei, încearcă să o mutileze. Îl oprește la timp Părintele Profesor Dumitru Stăniloae

Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei¹⁸⁶. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catholicism (Ortodocșii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catholicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o

¹⁸⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

¹⁸⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

¹⁸⁶ <http://www.teognost.ro/fotografii/manuscrise/Arsenie%20Boca/Filocalia_1.htm>, vineri, 28 august 2015.

relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală a Părintelui Arsenie Boca, pentru editarea Filocaliei, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Ucenicii Părintelui Arsenie Boca aduc în favoarea ideii lor, că preacuvioșia sa ar fi ctitorul Filocaliei Românești următoarele două cuvinte ale Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, pe care, însă am dori să el cercetăm mai în amănunțime, în întreaga lor semnificație:

Cuvintele înainte la edițiile din 1946 și 1947 de la volumele I și II ale Filocaliei:

De încheiere câteva informații despre împrejurările traducerii și ale tipăririi.

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. În traducere am căutat să folosesc pe cât s'a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul preciziunii.

Un cald cuvânt de mulțumire trebuie să aduc P. C. Părinte Ieromonah Arsenie, de la Mănăstirea Brâncoveanu, bunul meu student de odinioară, care mi-a rămas mereu aproape. P. C. Sa a binevoit să scrie după dictatul meu cea mai mare parte din traducere la prima ei redactare. În afară de aceasta, prin prezența aproape neconținută și prin stăruința ce-a pus-o pe lângă mine de-a face această traducere, mi-a alimentat curajul în mod considerabil ca să pot duce până la capăt o muncă atât de ostenitoare, pe care altfel nu cred că ași fi săvârșit-o. Iar după ce din prima ediție a vândut 800 exemplare, prin abonamentele făcute pentru a doua, mi-a dat imboldul hotărâtor să o tipăresc din nou. Tot P. C. Sa a executat și coperta.

Mulțumesc de asemenea și acelor suflete curate ale unor smeriți credincioși, cari au ajutat în mod anonim la tipărirea acestei ediții.¹⁸⁷

[...]

În mod special sunt dator să mulțumesc:

I.P.S. Mitropolit al Ardealului Dr. Nicolae Bălan, care a acceptat tipărirea acestui volum în Tipografia Arhidiecezană și, cu larga înțelegere ce-o arată neconținut oricărei fapte de

¹⁸⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Sibiu, 1947, pp. XI-XII.

cultură, a promis angajarea a cel puțin 300 exemplare din acest volum pentru bibliotecile parohiale;

P.S. Episcop al Oradei Dr. Nicolae Popovici, care, cu entuziasmul și cu promptitudinea ce-l caracterizează, a ajutat efectiv la tipărirea acestui volum prin suma ce mi-a trimis-o deodată pentru 200 exemplare din vol. I, ed. II, datorită căreia am putut plăti o parte din hârtie, și prin acontul apreciabil ce mi l-a pus la dispoziție pentru 250 exemplare din volumul de față, cu ajutorul căruia am achitat o parte din cheltuielile tiparului.

Prin asigurarea ce mi-a dat-o că va merge cu acest număr de exemplare până la tipărirea completă a operei, P.S. Sa îmi va fi un îndemnător și un susținător principal la tipărirea tuturor volumelor.

Ajutorul hotărâtor la tipărirea acestui volum l-a dat însă iarăși bunul meu fost student, ieromonahul Arsenie de la mănăstirea Brâncoveanu. Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa, am putut face față unor greutăți ce se ridicau ca munții în calea tipăririi acestui volum. P.C. Sa poate fi numit pe drept cuvânt ctitor de frunte al Filocaliei românești. După imboldul ce mi l-a dat neconținut la traducerea acestei opere, acum susține cu putere neslăbită lucrarea de tipărire. Dacă Dumnezeu va ajuta să apară întreaga operă în românește, acest act va rămâne legat într-o mare măsură de numele P.C. Sale și de mișcarea religioasă pe care a trezit-o în jurul mănăstirii de la Sâmbăta de Sus, pe cele mai autentice baze ale tradiției ortodoxe și cu mijloacele cele mai curate duhovnicești, ale învățăturii stăruitoare și ale dragostei de suflete.¹⁸⁸

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu este ctitorul (unicul ctitor al) Filocaliei, cu atât mai puțin inițiatorul, ci **unul dintre** ctitorii de frunte, contribuția sa la Filocalie fiind o binefacere financiară pomenită ca o încurajare și un imbold. Preacuvioșia sa nu este vreun participant intelectual, nu are vreo contribuție teologică sau de împreună-tâlcuitor, ci doar un mare sprijinitor organizatoric, psihologic și dactilografic de frunte, pentru primele două volume. Părintele Arsenie Boca a adus un singur manuscris vechi, folosit pentru comparare, iar cunoștințele precare de limbă greacă ale sfinției sale l-au făcut neputincios pentru vreo contribuție lingvistică.

În lista (întocmită cu atâta acrivie de marele admirator al sfinției sale, Părintele Nicolae Streza Zian) lucrărilor copiate de diaconul Zian Boca se află doar 1 singur manuscris legat de Filocalie:

«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf¹⁸⁹

Lucrul acesta este de înțeles, având în vedere că Părintele Arsenie Boca, din câte am aflat mai sus, a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile ca să facă alte activități, printre care și copierea de texte românești (lista pomenită mai sus arată aceasta și este explicabil, fiindcă nu știa greaca):

Țin minte că Părintele Arsenie mi-a spus că el nu știe bine greaca și a uitat, dar să mă duc la Părintele Olimp Căciulă de pe strada Polonă, care moare de foame, și să îmi facă el traduceri și eu să-i plătesc¹⁹⁰.

Astfel că este evident că nu avea cum să traducă împreună cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae Filocalia. Acesta este un exemplu tipic din lista exagerărilor legendare cu care își alcătuiesc ucenicii sfinției sale cărțile biografice, pentru a-l pune în top-ul personalităților publice internaționale ca pregătire intelectuală, artistică, viață duhovnicească și facere de minuni.

Datorită instabilității și grabei cu care a plecat din Sfântul Munte (alungat de regizorii vedeniilor sfinției sale, ca nu cumva să se întâlnească cu vreun părinte îmbunătățit să-l scape de amăgire), nu a putut să

¹⁸⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. II, pp. 5-6.

¹⁸⁹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

¹⁹⁰ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

copieze nici prea multe manuscrise, pentru a-i fi Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae în vreun altfel de ajutor decât financiar și de dactilograf (necunoscând greaca ci mai mult franceza). De aceea

nici Părintele Stăniloae, nici altcineva nu a remarcat aportul Părintelui Arsenie la traducerea unor cuvinte grecești în românește, [și aceasta fiindcă –n.n.] nu știa greaca [...]. Știa însă multă filozofie și teologie, însă rusește puțin și foarte bine limba franceză.¹⁹¹

chiar dacă ucenicii hipnotizați ai sfinției sale se dau peste cap pentru a dovedi că este cel mai important autor intelectual al Filocaliei Românești:

La acest amănunt foarte important, vine cu mărturia sa Părintele Ioan Mișu, fost paroh în Șura Mare de lângă Sibiu, fiu al fratelui doamnei Maria Stăniloae. Părintele trăiește și acum în Șura Mare. El a scris monografia comunei Șura Mare, și printre fotografiile a pus și bine-cunoscuta poză, în care Părintele Arsenie este alături de familia Stăniloae. Sfinția sa mi-a spus că, în 1944, prin primăvară, în căminul cultural din Șura Mare, pe mesele lungi de pomeni sau nunți, era întinsă Filocalia. Adică erau manuscrise, erau cărți, erau ciorne ale textelor sfinte. Peste ele și prin ele își purtau mâinile ca doi dirijori de orchestră sau doi prestidigitatori: Părintele Stăniloae și Părintele Arsenie¹⁹².

Fotografiile și prestidigitația nu pot fi vreun argument rațional pentru o contribuție intelectuală, măcar de lingvist, ca să nu mai vorbim de teolog, a Părintelui Arsenie Boca la Filocalie. În acest sens avem mărturiile foarte bine asociate cu un simț duhovnicesc fin de observație, ale doamnei Lidia Stăniloae. Suntem încredințați că inclusiv Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu ar fi fost de acord ca cineva să creadă că mult ostenitoarea sa lucrare de tâlcuire a Sfinților Părinți se poate face prin prestidigitație, sau că ar fi fost el însuși vreun prestidigitator, chiar dacă Părintele Arsenie Boca se manifestă astfel [PRESTIDIGITAȚIE s. f. Arta și tehnica de a produce iluzii (optice) prin rapiditatea și agilitatea mișcărilor mâinilor; scamatorie. – Din fr. prestidigitation. Sursa: DEX '98 –n.n.] în mai toate activitățile precuvioșiei sale.

De altfel fiica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae ne arată foarte concret și cum a fost tâlcuită Filocalia și contribuția precară a Părintelui Arsenie Boca:

*Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri [pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae – n.n.]. Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți [...] Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să tâlmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa. [...] După un timp, a venit **părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.** [...] Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp.*

[...] Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

¹⁹¹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

¹⁹² Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. **Legăți-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate [se înțelege de la sine că Părintele Arsenie Boca fiind implicat în latura pastorală și necunoscând greaca nu ar fi putut face traduceri, ci ar fi făcut-o călugării care ar fi venit ulterior, dacă ar fi vrut să se dedice studiului. Dar a apărut ispita Maicii Zamfira care a anulat această posibilitate– n.n.], . Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.**”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor ce-l ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!” Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.¹⁹³

Dar însuși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae arată că sfinția sa a fost singurul tâlcuitor al textului actual al Filocaliei, după textul grec, iar nu Părintele Arsenie Boca (care a adus doar un singur manuscris românesc din cele aduse de mai mulți pentru comparare) chiar în citatul de mulțumire adresat contribuitorilor la acest monument duhovnicesc. Cei care au schițat o altă traducere au fost doar episcopul Gherasim Saffirin și Părintele Ieromonah Serafim Popescu, starețul Sfintei Mănăstiri Sâmbăta de sus, care a și adus mult mai multe manuscrise:

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. In traducere am căutat să folosesc [nu să folosim, cum ar fi spus dacă și Părintele Arsenie Boca ar fi participat la traducere – n.n.] pe cât s’a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul preciziei.

Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni.

Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele prea cucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește, descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

E) ASEMĂNĂRI CU BABAJI, MAHOMED, IOSIF DIN COPERTINO, GRIGORI RASPUTIN, BRAHMANI, YOGHINI, MAGICIENI, FAKIRI, ZEI ȘI TIBETANI

Părintele Arsenie Boca practica hipnoza ca și Babaji. Asemănări cu Mahomed, ereticul Iosif din Copertino, Grigori Rasputin, brahmani, yoghini, magicieni, fakiri, zei și tibetani.

Starea rătăcită ca în „Urmarea lui Hristos”

¹⁹³ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

În ceea ce privește hipnoza pe care o practica Părintele Arsenie Boca, avem mai multe mărturii: Iată cum, după mărturia ucenicilor sfinției sale:

Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?

[Trebuie să știm că orice lucrare de înșelare, fie că este vorba de hipnotizator, fie de spiritist, fie de ghicitor, fie de alba-neagra, fie de manipularea mass-media, are trei etape: 1. nedumerirea minții – de pildă la alba-neagra mișcarea cu rapiditate a capacelor ca să nu poată mintea să observe realitatea, la TV mișcarea rapidă a imaginilor, la ghicitori ciudații în exprimare sau arătare – 2. câștigarea încrederii – la alba-neagra un prieten al prestidigitatorului câștigă bani, La TV se spun adevăruri cunoscute, la ghicitori duhurile necurate arată lucruri de taină ale victimei – și 3. sugestia - la alba-neagra să joci și tu, la TV să primești informația comandată de cei ce plătesc emisiunile, la ghicitori să devii dependent de ei pentru diferite interese personale, fie bani fie reclamă, depinde de ce dorește hipnotizatorul, ca să faci voia lui – n.n.]

Se întâmpla la sfârșitul clasei a VIII-a... Anul 1974. Era puțin după prânz, de sărbătoarea Sf. Ilie. Dorina Arnioni, care terminase școala cu diplomă de merit, se întorcea de la cumpărături [deja vedem unul din motivele ispitei. În loc să meargă la Sfânta Biserică, măcar pentru binecuvântarea de la sfârșitul Sfintei Liturghii, care, după cum vedem mai jos, era tocmai spre final, copila era la cumpărături – n.n.], de la singurul magazin din sat. Avusese cu ea 100 de lei. Aceștia erau banii pe care îi lua mereu, când mergea la cumpărături, o dată pe săptămână. După estimările de acasă, suma aceasta ajungea pentru necesarul prevăzut și mai rămânea și rest...

Lumea se întorcea de la biserică. Se umpluse de credincioși poteca dinspre biserică spre sat. Dintr-odată, copilei îi atrag atenția două siluete negre, îmbrăcate foarte ciudat. Nu îți puteai da seama ce sunt, de fapt: bărbați, femei, oameni normali sau nu foarte normali... [conștiința și bunul simț erau alarmate din realitatea ce i se prezenta – n.n.]

De aici, totul ține de minune, de pronia lui Dumnezeu...

*„Eu locuiam lângă biserică, la numărul 64. Nu era pod atunci, în dreptul nostru, peste pârâu. Intram în sat trecând peste apă. Când am dat să cobor spre albie, am rămas surprinsă de două siluete negre. Erau îmbrăcați tare ciudat [iată **nedumerirea minții** – n.n.]. în haine mai mult femeiești. însă în zona capului emanau lumină! Te simțeau iradiat de lumină! Dar iradiat la modul benefic.*

*Când am dat să cobor, simțeam că mă ard privirile lor. Am dat Bună ziua. Și întrebarea a venit: „Locuiești acolo sau aici?” „Aici!” **Și atunci o lumină așa, neobișnuită, m-a străfulgerat! Ochii persoanei din fața mea, inițial negri, apoi verzi, s-au făcut albaștri!** [din nestatornicia culorii ochilor se vede ce lumină subfirească, nălucitoare, emana și lucra prin ei. Este cunoscut că arătările demonice sunt caracterizate prin această ardere a privirii – n.n.], **Și mi-a zis atât: Pentru tine am venit!** [atac prin laudă, arătându-i interesul deosebit pentru persoana ei, spre a se deschide poarta mândriei – n.n.]*

Pe atunci, ni se spunea la școală: O să mergeți prin oraș, o să vedeți tot soiul de oameni deghizați! Să n-aveți încredere în ei! L-am mai fixat o dată cu privirea, întrebându-mă: Cum pentru mine? Ce importanță am eu? Sunt un individ oarecare... Sunt așa de neînsemnată/ Cum să vină pentru mine?

*Și la început m-am gândit că vor bani. Dumnezeu e deasupra și știe ce-am simțit și ce gândesc... Aveam cumpărăturile în plasă, în mâna stângă și, în rochița cu care eram îmbrăcată, în buzunarul drept, țineam restul de bani ce îl primisem de la cumpărături: o hârtie de zece lei, mov. Surpriza a venit îndată. Pentru tine am venit, a spus Părintele. Era Părintele Arsenie, cu măicuța Zamfira. **Una dintre persoane era mai tânără și mai feminină. Iar cealaltă era în haină neagră, dar pe deasupra avea o haină ca de țigancă** [sărmana fată. Tensionată între surprinderea unui aspect foarte sugestiv al realității și fascinație. Dacă ar fi știut că lucrarea de hipnoză este comună și magiei negre și celei albe lucrute de țiganci, dar și celor înșelați... ar fi fost scutită de cele ce urmau – n.n.]. **Eu cu țigancă asta, cu ghilimelele de rigoare, m-am mai întâlnit ulterior și în Deva. Și era fără ciorap în pantof bărbătesc.** [din nou ciudații spre **nedumerirea minții**, ca toate amănuntele de până acum. Ce diferență față*

de arătarea cea smerită a Sfinților... – n.n.]. *Părintele, deci, m-a întrebat unde locuiesc și a zis că pentru tine am venit, după care a continuat spunând: Am venit să-ți spun prin ce-ai să treci.*

*Știu că mi-a mai zis: Spune-mi data nașterii. Și am impresia că parcă deschidea o carte cerească, din care, uitându-se prin mine, undeva, îmi spunea... Te cheamă cu A, cu D și cu C. Adică Arnioni Dorina Constanța. [iată **câștigarea încrederii** prin banala ghicire pe care o fac și țigăncile cu ghioc – n.n.].*

*Chiar atunci treceau două femei în drum. Erau niște vecine, care mi-au strigat: Ce stai de vorbă cu străinii ăia! Ce să-ți spună ție? Nu te lăsa influențată! Ce a fost am văzut, ce-o fi om vedea... [Dumnezeu îi trimitea prin oamenii ce veneau de la Sfânta Biserică sfatul bun spre a se feri de primejdie. Ce bine ar fi fost ca din smerenie copila să asculte de ei și nu de ucigașa curiozitate – n.n.]. Dar Părintele zice: Hotărăște-te dacă vrei sau nu să îți spun prin ce ai să treci! Eu am venit pentru tine! Voi da socoteală... în momentul în care a zis voi da socoteală! Eu am venit, e treaba ta dacă vrei, am înțeles că nu mă forțează [iară și iară **câștigarea încrederii**. Dar nu numai atât. Diavolul are nevoie de consimțământul tău ca să intre în tine și harul să se îndepărteze. El vrea să forțeze, dar, Dumnezeu nu-l lasă și nici el nu are vreun avantaj dacă nu ți-a cucerit voința – n.n.]. Și atunci am zis: Sunt de acord să-mi spuneți, dar bani n-am să vă dau... Părintele mi-a răspuns: Nu ți-a cerut nimeni bani! Ți-am cerut doar să mă ascuți și să iei aminte [interesul Părintelui nu era pentru bani, ci doar pentru cucerirea minții ca să dobândească o uceniță fidelă de toată viața, să-i ducă faima mai departe, ca să fie ascultat și urmat de cât mai mulți – n.n.]. Și am zis: Dar nu pot asculta aici, pentru că mă spun doamnele acelea și se poate afla la școală și am probleme [deja conștiința îi spunea că face lucruri de rușine și că trebuie să se ascundă – n.n.]. Îmi era teamă nu de școala din sat, ci că m-ar fi putut reclama la liceu. Se făceau multe lucruri de genul acesta pe atunci... Și atunci zice: No, hai unde crezi că nu ne aude nimeni. Și am luat-o pe drum încet. Maica Zamfira s-a despărțit de noi și s-a dus la cineva în sat, să îl aștepte. Pe drum în jos am ajuns la numărul 1. Acolo, era un singur corp de clădire - cel dinspre sat, nu cele două care sunt acum. Corpul de clădire dinspre sat era doar în roșu, construit de un om care avea doi copii și care locuia în Pâran. Pe o holdă a mamei lui, a construit casa pentru al doilea copil. Acolo, erau mărăcinișuri pe dunga apei, și în fața casei aceleia, omul curățase. Erau trei sălcii plantate și Părintele a intrat și s-a așezat pe iarbă, între sălcii. Pe drum, Părintele a dus ușor mâna în buzunarul drept și a scos o iconiță cu Maica Domnului, cu Fiul în brațe [**câștigarea încrederii**. Este cunoscut că foarte mulți vrăjitori recurg al Sfintele Icoane, la Sfânta Scriptură și la rugăciuni pentru a cuceri pe cei naivi – n.n.]. Văzusem una identică, atunci când eram în clasa a VI-a, în vacanța de Paști, la mănăstirea Neamțului. I-am iubit enorm pe dascălii mei, pentru că ne-au dus în țară două săptămâni și am văzut multe locuri minunate, între care și mănăstirea Neamțului. Și m-a întrebat: «Știi ce am aici?» «Da», am spus. Crezi că există Maica și Fiul? La biserică mergi? S-a așezat sub salcie și a ținut iconița și a zis: Fă cruce cu bani de hârtie [iată un gest ce ar fi trebuit să-i dea de gândit. Este specific ghicitorilor: Părintele Paisie spunea că magia este o împletire între înșelăciune și lucrare demonică. Diavolul se străduiește întotdeauna să se disimuleze pentru a-i amăgi pe oameni, însă Dumnezeu nu-i îngăduie să se camufleze deplin, căci altfel nimeni nu s-ar mai putea elibera din mrejele lui. întotdeauna vor rămâne expuse vreun „corn” sau vreo „codită”, așa încât oamenii să prindă de veste și să se păzească¹⁹⁴. – n.n.]. Am înmărmurit! Înainte, zisese că nu vrea bani. Nu știam atunci că-i Părintele... Numai atâta mi-a spus, că a venit pentru mine și că voi da socoteală. Dar acel voi da socoteală m-a hotărât. Fă cruce cu bani de hârtie! Parcă înainte zisese că nu vrea bani! Și am întrebat: «Dar ați zis că nu vreți bani!» «Eu nu vreau. Dar ți-am spus că știu că ai. Ai în buzunarul drept o hârtie de zece lei!» Când am dat să-i scot, o zis: Nu-i nevoie! Acolo unde te duci, tu să ai bine grijă de ei, că vei avea mare nevoie! Ai grijă unde-i pui! O să vină vremuri când o să ai mare nevoie de ei [iar **câștigarea încrederii** prin ghicirea prin duh pitonicesc, a unor lucruri deșarte și un adevăr general valabil, numit truism – n.n.]. Și Părintele a continuat: Acolo unde mă duc eu, nu am ce face cu ei! Iar de la iconiță, m-a întrebat: Mergi*

¹⁹⁴ Dyonyosios FARASIOTIS, *Marii inițiați ai Indiei și Cuviosul Paisie* [Ed. s.n., s.l., ?s.a.], <<http://www.scribd.com/doc/29017415/Marii-Initiati-Ai-Indiei-Si-Cuviosul-Paisie>>, joi, 6 septembrie 2012, p. 231

la biserică? N-aveți necaz la școală? Cu cine mergi? Și i-am explicat, ca dumneavoastră, că mai veneam la curățenie cu părinții. Și ce icoană te-a impresionat în biserică?, m-a întrebat. Și i-am spus că Botezul din apa Iordanului. Doamne, eram uluită cum Domnul Vieții S-a plecat în fața unui pământean și a acceptat o purtare obișnuită, chit că era Dumnezeu! Niciodată nu am reușit să înțeleg aceasta, până mai acum câțiva ani, când s-a împlinit cuvântul și mi-a fost trimisă copila, care o mers la olimpiadă la religie [iată la ce se rezumau cercetările în domeniul Ortodoxiei a bieteii femei: impresii emotive și informații de la copilul ei cu care se mândrea. Unde este cercetarea pe viață și moarte a adevărului care trebuie să caracterizeze orice creștin serios, ce dorește mai presus de orice să știe ce să facă pentru a se mântui? Unde este citirea din Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți? Unde este lucrarea de vedere a păcatului propriu și al neputințelor ce avariază firea! – n.n.], ca să mă facă să înțeleg cum atâta Slavă S-a putut smeri atât de mult, încât să Se poarte ca cel mai simplu om! Și Duhul în chip de Porumbel... Deci toată Trinitatea, tot Absolutul adunat într-o imagine! Și-atunci m-a întrebat Părintele ce rugăciuni știi. Știam din rugăciunile de seară; le ziceam cu mama. Am zis Tatăl nostru, am zis Născătoare, am zis Preasfântă Treime și, când am zis Împărate Ceresc - urma să zic și îngerașul, atâta știam —, Părintele mi-a luat mâinile și a zis: Nu așa! Mâinile se pun așa, în semnul Crucii. Repet, nu știam că-i preot, nu știam cine este, dar simțeam că este special și deosebit. Ei, în momentul în care s-a rugat smerit și simplu Împărate Ceresc, ceva m-a cutremurat! Cine l-a auzit pe Părintele rugându-se nu mai poate să se roage oricum! Vistierul Bunătății..., ziceam eu. Erau, de fapt, niște cuvinte pe care nu le înțelegeam. Însă Părintele spunea: Vistier al Bunătăților [iată de ce era așa de special și deosebit: îndrăzneala să schimbe conținutul sfintelor rugăciuni insuflate de Sfântul Duh. Noi credem că singurul adevărat Vistier al Bunătăților este Dumnezeu, de aceea spunem VISTIERUL pe când Părintele Arsenie Boca îl devalorizează numindu-l doar un vistier printre alții – n.n.]!

Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme! Și-mi ziceam: Nu poate fi un om obișnuit! Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! Și semn că Părintele știa ce gândeam, zice: Nu mă mai tulbura [cum s-ar putea tulbura un Sfânt? – n.n.]! Timpul meu e limitat [iată graba care presează mintea, nelăsând-o să analizeze și să primească în deplină libertate ce i se oferă. Este unul din cei trei de 6 diavolești ce formează pecetea lui antihrist: mintea pripită, închipuirea avântată. După Sfântul Vasile cel Mare, tot lucrul făcut în grabă nu este lucru bun – n.n.]! Și-așa mă așteaptă de mult... Lasă-mă să-ți spun de ce am venit!

În momentul în care Părintele a zis Împărate Ceresc, repet, am simțit o învăluire [învăluirea nu este dată de Sfinții lui Dumnezeu care aduc o reală pace și o întărire a libertății. Iac 1:6 Iar să ceară cu credință, nimic îndoindu-se. Pentru că cel ce se îndoiește, asemenea este cu valul mării care de vânturi se aruncă și se învăluște. – n.n.] și o liniștire [aceasta este mimată de duhul acediei când vrea să cucerească încrederea prin false simțiri duhovnicești – n.n.] . [...]

întrebarea a venit apoi: Ce dorești să faci în viață? Am zis: «Să-L slujesc pe Dumnezeu!» «Cum? Că pe Dumnezeu Îl poți sluji în mai multe forme. Ce crezi tu că vrei să faci?» «Păi, să am grijă de familie. Să am grijă de bătrâni...» [...] Și am spus, am cerut să facă ce vrea Domnul cu viața mea [iar un cuvânt foarte frumos – n.n.] . Și mereu zicea Părintele: Dar crezi în Cer? Până la Dumnezeu te mănâncă Sfinții [ce cuvânt diavolesc, specific ateilor! De altfel și copila a reacționat corect – n.n.] ! Și-atunci îmi amintesc că am avut o reacție foarte dură. L-am prins de mâna dreaptă și i-am zis: «Sfinții nu mănâncă pe nimeni! Sfinții sunt vii!» «Dar crezi asta?» , mă întreba, și Părintele atunci se lumina și zicea: «Dacă dorești să slujești Cerul [de ce așa de impersonal? De ce nu-i spune să slujească pe Hristos, pe dulcele Iisus? de ce se ferește de numele care leagă atât de tainic pe chemător de Cel chemat? – n.n.] , vei fi sprijinită! Se cheamă că faci parte din Biserica luptătoare. Te va sprijini oriunde Biserica triumfătoare, dar condiția este să nu abandonezi! Vei putea să faci foarte mult, dar vei apuca și vei spune adevărul și dușmanii te vor împiedica!» «Care?» Aproape zeflemitor întrebam. «Turcii, rușii?» «Mult mai aproape! Să te ferești de persoanele cu nume de Sfânt!» [ce gând hulitor! Mult mai bine ar fi fost să-i spună adevărul: să te ferești de persoanele cu renume de Sfântul

ce vor să te stăpânească prin false proorocii și minuni în simțire și imaginație, ca să te abată de la singura lucrare mântuitoare: pocăința – n.n.]

*Sunt fericită și astăzi când aflu că li se dau pruncilor nume de Sfinți. Părintele propovăduia asta și lumea creștină spune să încredințăm copiii unui patron spiritual. Dar atunci Părintele mi-a spus: Vei avea mari necazuri cu o persoană cu nume de Sfânt! Apoi, a zis: Conducătorul de acum va cădea [asta o propovăduia și Grig Bivolaru, în aceeași perioadă, fiind și el numit prooroc și Sfânt de adeptii lui – n.n.] ! Vei avea salcie la poartă: casa asta va fi a ta! Și mi-a arătat casa... [Iată acum prima parte a **sugestiei hipnotice**: să cumpere acea casă, când va putea, ca să aibă dovada certă că hipnotizatorul este și prooroc – n.n.] Era casa unde m-am întâlnit cu dumneavoastră. Nu puteam să cred - nu că n-aș fi crezut ce-mi spune, dar pe calcul nu mergea nicicum! [...] Dar să nu te bagi în bănci, mi-a spus, și să te ferești de lipitori!*

Credeți-mă că, într-o vară, trecând la holdă, pe aici, pe pârâuașul ăsta, erau lipitori - animăluțe mici, niște viermuleți de apă. Săream peste pârâu, să nu mă atingă. Am înțeles abia după ce — nici nu mai știu cum să formulez - toată vloga au supt-o din mine unii și alții, care fac lipeala, numai să câștige ei, la ce s-a referit Părintele. Dar îndrăznesc să sper că toate sunt îngăduite de Dumnezeu și de toate a știut Dumnezeu, pentru a ne trece prin probele de foc. [ce ușor este, vorbind în dodii general valabile, ca oamenii creduli să-și lipească mintea de vreo interpretare prin care potrivește vreo întâmplare cu acel cuvânt, dându-i sens de proorocie. Cu adevărat o astfel de lucrare este o lipitoare ce sugerează vlogă rațiunea lăsându-o fără discernământ – n.n.]

Deci a spus: Să nu te bagi în bănci! Și eu am zis: Dar eu am fost în bănci, Părinte! [săracul copil naiv. Credea că este vorba de băncuțe – n.n.] Și nu mi s-a întâmplat niciun rău. Acolo, la mesteacănii, ne-au dus dascălii să vedem o școală — la noi erau doi copii într-o bancă — în care băncile erau atât de mari, de lemn, încât încăpeau trei copii într-o bancă! Și zice: Nu mă mai intrerupe! Timpul meu e limitat! De două ori mi-a spus asta. Și-așa m-așteaptă de mult... [un Sfânt ar fi surâs inocenței și ar fi lămurit copila. Ba mai mult, vorbind în Sfântul Duh i-ar fi spus exact acele cuvinte pe înțelesul ei, surprinzându-i atât nedumerirea, cât și starea sufletului cu precizie dându-i și răspunsul exact care să o construiască, fiindcă Dumnezeu – Cuvântul se pogoară la mintea fiecăruia, cunoscând-o și ducând-o la a Îl cunoaște, nu în ai spori neștiința, deci păcatul. 1Co 2:16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos. Această patinare în înțelesuri, ghiciturile cum le numește chiar femeia mai jos, sunt specifice lucrării diabolilor care nu ne cunosc ci ne ghicesc, vrând să pună stăpânire pe noi prin informație. Este curiozitatea morbidă demonică ce vrea să afle gândurile și stările noastre lăuntrice ca să ne poată manipula și robi lor – n.n.]

Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină. [...] A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am avut puțină treabă! Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strană aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpânea tehnica teleportării [iată cum de la mistica mahomedană ajungem la cea din science-fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.] . Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta, când ne-am întors, a zis: Dorința, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălălalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălălalt nu se arată doar vorbirea vulgară ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă: 2Co 11:13 Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuși satana se prefăce în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se prefac și slujitorii lui ca slujitorii dreptății; căroră va fi sfârșitul după faptele lor. – n.n.] aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o

liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul [săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supra mască de creștinism apusean, numit antropozofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum am văzut mai sus, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antropozofiei – n.n.] se duse și se întorsese [aici ajungem de la mistica science-fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatul de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp¹⁹⁵. – n.n.] .

Atunci Părintele mi-a pus o întrebare de genul:

«Crezi în lumea Cerului?» [dar de ce să nu creadă în Hristos, ci în astral? – n.n.] «Da!» «Dar ce te face să crezi că există Rai?» [dar de ce să nu creadă. Ce rost au aceste întrebări care subminează credința introducând șovăiala? – n.n.] -am spus că, atunci când adorm, visez că mă duc în sus și văd Raiul așa cum îl știu descris la biserică, și când mă zgâlțâie părinții să mă trezesc, plâng. [de aici se vede că biata copilă era înclinată spre vise și imaginație, care i-au pregătit calea să primească toată această scenetă demonică – n.n.] Dar visezi urât?, m-a întrebat Părintele. [dacă avea Sfântul Duh ar fi știut ce visează¹⁹⁶. De ce tot acest interogatoriu ca să pună stăpânire pe mintea ei? – n.n.] «Nu! Visez grădini frumoase, Raiul...» «Păi și atunci de ce plângi?» «Pentru că mă rupe de vis trezirea...» Și Părintele a râs. [Mar 5:40 Și-L luau în râs. Iar El, scoțându-i pe toți afară, a luat cu Sine pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce îl însoțeau și a intrat unde era copila. Luc 6:25 Vai vouă celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tângu. :26 Vai vouă când toți

¹⁹⁵ <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmate-false-iar-vaticanul-stia/>

¹⁹⁶ Dan 2:3 Și le-a zis lor regele: „Am visat un vis; duhul îmi este tulburat și vreau să știu visul”. 4 Atunci caldeii au grăit către rege în grai arameian: „O, rege, să trăiești în veac! Spune servilor tăi visul și noi îți vom descoperi tâlcuirea”. 5 Răspuns-a regele și a zis către caldei: „Să știți că hotărârea am luat-o! Dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui, veți fi tăiați în bucăți, iar casele voastre prefăcute în grămezi de ruine. 6 Dar dacă îmi faceți cunoscut visul și tâlcuirea lui veți primi de la mine daruri bogate și cinstire multă; deci arătați-mi visul și tâlcuirea lui!” 7 Ei au răspuns pentru a doua oară și au zis: „O, rege, spune servilor tăi visul, iar noi îți vom face cunoscută tâlcuirea lui!” 8 Răspuns-a și a zis regele: „Fără îndoială, eu știu că voi căutați să câștigați vreme, fiindcă vedeți că eu hotărârea am luat-o; 9 Că dacă nu-mi faceți cunoscut visul, este că aveți de gând să vă sfătuiți unul cu altul și să spuneți înaintea mea vorbe mincinoase și înșelătoare, până când vremurile se vor schimba. De aceea spuneți-mi acum visul și eu voi ști dacă voi puteți să-mi descoperiți și tâlcuirea lui!” 10 Răspuns-au caldeii în fața regelui și au zis: „Nu se află om pe pământ care să poată face cunoscut ceea ce cere regele, fiindcă nici un rege, oricât de mare și de puternic ar fi, nu ar cere așa ceva de la nici un tâlcuitor de semne, vrăjitor, sau caldeu. 11 Și lucrul pe care îl cere regele este greu și nimeni altul nu poate să-l descopere înaintea lui, decât zeii al căror locaș nu este printre cei muritori”. 12 Din această pricină regele s-a mâniat și, în marea lui furie, a poruncit să fie uciși toți înțelepții din Babilon. [...] 16 Daniel a plecat și a rugat pe rege să-i lase vreme ca să-i descopere tâlcul. 17 După aceasta Daniel s-a dus în casa lui și a dat de știre lui Anania, Misael și Azaria, prietenii lui, care este pricina, 18 Cerându-le să roage fierbinte milostivirea lui Dumnezeu din ceruri pentru această taină, ca să nu lase să piară Daniel și prietenii lui împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. 19 Atunci i s-a descoperit lui Daniel taina aceasta într-o vedenie de noapte. Și a preaslăvit Daniel pe Dumnezeu cerului. 20 Și a început Daniel a grăi: „Să fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac și până în veac, că a Lui este înțelepciunea și puterea. 21 Și El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi și Cel care îi pune; El dă înțelepciune celor înțelepți și știință celor pricepuți. 22 El descoperă cele mai adânci și cele mai ascunse lucruri, știe ce se petrece în întuneric și lumina sălășluiește cu El. 23 Pe Tine, Dumnezeule al părinților mei, Te preaslăvesc și Îți mulțumesc ție, că mi-ai dat mie înțelepciune și pricepere și m-ai făcut să cunosc acum ceea ce noi Ți-am cerut rugându-Te, căci Tu ne-ai descoperit taina regelui”. 24 Apoi Daniel s-a dus la Arioh, pe care regele îl însărcinase să omoare pe înțelepții Babilonului și i-a grăit așa: „Nu da morții pe înțelepții Babilonului! Du-mă înaintea regelui și eu îți voi descoperi regelui tâlcuirea”. 25 Atunci Arioh a dus grabnic înăuntru pe Daniel în fața regelui și i-a vorbit astfel: „Am găsit un iudeu dintre cei aduși în robie care poate să tâlcuiască visul”. 26 Răspuns-a regele și a zis către Daniel, care se cheamă Belșațar: „Oare ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am avut precum și tâlcuirea lui?” 27 Daniel a răspuns înaintea regelui zicând: „Taina pe care vrea să o afle regele nu pot s-o facă cunoscută lui nici înțelepții, nici prezicătorii, nici vrăjitorii, nici cititorii în stele. 28 Dar este un Dumnezeu în ceruri, Care descoperă tainele și Care a făcut cunoscut regelui Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile ce vor veni. Iată care este visul și vedenia pe care le-ai avut când erai culcat în patul tău:

Se vede că sârmanul Nabucodonosor era mai înțelept decât biata copilă înșelată.

*oamenii vă vor vorbi de bine. Căci tot așa făceau proorocilor mincinoși părinții lor. – n.n.] Atunci, a venit întrebarea: «Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?» [iată acum pentru ce a venit Părintele Arsenie Boca. Care era interesul lui personal și principala **sugestie hipnotică** care vedem că a funcționat după atâția ani. De ce era nevoie să vorbească așa cifrat. De ce să nu depună copila mărturie pentru Hristos, ci pentru Cer? De ce să nu împlinească porunca Evangheliei: *Mat 10:32 Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.* Nu cere Mântuitorul să mărturisim cerurile ce pe El. Explicația o găsim tot în Sfânta Scriptură: *Efe 6:11 Îmbrăcați-vă întru toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva meșteșugurilor diavolului.12 Căci nu ne este nouă lupta împotriva trupului și a sângelui; ci împotriva începătorilor și a domniilor, și a stăpânitorilor întunerecului veacului acestuia, împotriva duhurilor răutății întru cele cerești.* Copila nu era chemată să mărturisească împărăția Cerurilor, ci să depună mărturie ca pentru sfințenie despre stăpânitorii întunericului veacului acestuia, despre *duhurile răutății întru cele cerești*, sau din văzduh, sau din cer – fiindcă cerul în Sfânta Scriptură are sensul și de aer, și de tărie, și de văzduh, și de împărăția Cerurilor – despre vameșii care vor închinare ca unor zei, la păgâni, ca unor extraterestri de la atei, ca unor sfinți de la creștinii înșelați, de a cărui parte Părintele Arsenie Boca a căutat prin felul lucrării sale amăgite să fie părtaș, suferind o mare rătăcire – n.n.] «Lumea noastră însemnând ce?» [sărmana copilă. Conștiința îi vădea ciudățenia exprimării, doar ea știa de RAI, dar neavând discernământ nu a lucrat până la capăt această alarmă care îi tot suna în minte: nu primi amăgirea, nu este Ortodoxie ce ți se predă – n.n.] «Lumea slujitorilor Cerului» [după cum este prezentată aici seamănă foarte mult cu lumea astralului, de la ocultști. De altfel, după cum am văzut mai sus, la aceasta duce credința sugerată hipnotic de preacuvioșia sa – n.n.] , a precizat Părintele. «Deci pentru ce să depun mărturie?» «Pentru lucrarea Cerului în lume.» «Asta poate să depună oricine, orice element din creație, de la mugur și până la poarta Cerului, toate vorbesc! Absolut toată rânduiala din Univers vorbește despre Creație, despre Cer...»*

«Și atunci poți depune sau nu poți depune mărturie?» «Păi toți spun!» «Care toți?» «Toți oamenii din lume pot depune mărturie despre esența lor divină [vai ce necunoaștere. Nu avem esență divină, ci chip dumnezeiesc. Esența divină este credința panteistă a păgânilor! Iar Părintele necunoscând aceasta sau, mai grav, crezând aceasta, nu o corectează, cum ar fi făcut orice învățător creștin, mai ales dacă ar fi fost trimis să o ajute pentru mântuire – n.n.], pentru că atâta vreme cât are suflarea lui Dumnezeu în el...» Și atunci, Părintele a spus: *Toți pot, dar nu toți vor!*

*Iar în momentul în care m-a întrebat dacă vreau să aleg să slujesc Cerul și să fac parte din Biserica Luptătoare, a zis: Dar pentru asta trebuie să mănânci ce trimite duhul Bisericii din Efes [Aici Părintele vorbește apocaliptic, vrând să-i smulgă consimțământul să-i poată trimite o putere diavolească, sub masca unei mâncări duhovnicești, care să o stăpânească și să-i schimbe toată viața în slujba popularității mișcării de la Prislop. Probabil era obișnuit cu astfel de vedenii, fiindcă răstălmăcirea apocalipsei este cea mai frecventă lucrare de înșelare. Dar noi spunem, nu să mănânce biata femeie ce-i trimite duhul înșelător Bisericii din Efes, ci să urmeze ce-I trimite Mântuitorul: *Apoc 1:10 Fost-am în Duh într-o zi de Duminică, și am auzit după mine glas mare ca de trâmbiță,:11 Zicând: eu sunt Alfa și Omega, cel dintâi și cel de pre urmă, și ce vezi, scrie în carte, și o trimite celor șapte biserici ce sunt în Asia: la Efes și la Smirna și la Pergam și la Tiatira și la Sardes și la Filadelfia și la Laodichia. [...]Apoc 2:1 Îngerului bisericii Efesului scrie: acestea zice cel ce ține cele șapte stele în dreapta sa, cel ce umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur; 2 Știu faptele tale, și osteneala ta, și răbdarea ta, și cum că nu poți suferi pre cei răi; și ai ispitit pre cei ce se zic pre sine apostoli, și nu sunt, și i-ai aflat pre ei mincinoși; 3 Și ai purtat, și ai răbdare, și pentru numele meu te-ai ostenit și nu ai încetat. 4 Ci am asupra ta, că dragostea ta cea dintâi o ai părăsit. 5 Drept aceea adu-ți aminte de unde ai căzut, și te pocăiește, și fă faptele cele dintâi; iar de nu, vin la tine curând, și voi mișca sfeșnicul tău din locul său, de nu te vei pocăi. 6 Ci aceasta ai, că urăști faptele Nicolaitenilor, care și eu le urăsc..* Dacă ar fi făcut așa, ar fi respins lucrarea plină de îndulcire de sine sugestionată de preacuvioșia sa, după cum Biserica din Efes a ispitit mult pe cei ce se*

numesc apostoli, dar nu sunt ci se află mincinoși, cât și faptele rușinoase ale primilor eretici numiți nicolaiți, ce propovăduiau îndulcirea trupească prin împreunare ca fiind mântuitoare, după cum și Părintele o sugerează în învățăturile sale care folosesc o genetică și fiziologie neînțeleasă și răstălmăcită, că femeia ar avea nevoie de împreunarea cu bărbatul ca să fie sănătoasă – n.n.] . *Și întrebarea mea a mai fost, acolo, la poartă: «Bine, dar dacă eu aleg calea asta, se cheamă că voi rămâne singură... De mine cine va avea grijă la bătrânețe?» «îți va fi trimisă o fetiță.» N-a spus: ai să naști o fetiță. N-a spus: vei avea. Ci: îți va fi trimisă o fetiță.* [Specific pentru vorbirea falșilor prooroci este ambiguitatea. Nu a spus se va naște, nici vei avea, ci va fi trimisă ca și de o va naște, și de o va avea, și de o va cunoaște să poată interpreta că i-a fost trimisă. Să poată în orice față din viața ei a vedea o împlinire a proorociei – n.n.] *«Și din ce vom trăi? Voi scrie cărți?...» Că noi făceam compuneri deosebite și mă tot laudau dascălii că voi ajunge departe cu scrisul. «Vei scrie o singură carte, și asta profesională, pe care ți-o va scrie fetița care îți va fi trimisă...» Mi-a spus inclusiv făptui că fetița va trece două cumpene grele.* [Dar ce om nu trece prin cumpene, căreia i se par cele mai grele? – n.n.] *Am vrut iar să spun ceva. Și zice: Nu mă mai întrerupe!* [Sfinții Părinți spun că una din formele mândriei este a nu suporta să fi întrerupt când vorbești – n.n.] *Mereu îmi spunea: Nu mă mai întrerupe!* [este foarte interesantă și prezența acestor repetiții ca de tonomat. Sfântul Duh nu face așa, el nu dă șovăială și bâlbâială ci transmite un mesaj lin, plin de stăpânire dumnezeiască, deci smerit – n.n.] *Și eu am întrebat: Și de ea cine va avea grijă? Atunci, a venit răspunsul: O va ajuta copilul născut din... (și aici Părintele a pronunțat un nume, propriu, al unei persoane, omonim cu al unui fruct, n. n.) [măr, păr, banană, cocos, struguraș, pepenel, Florin Piersic sau fructul pomului oprit? – n.n.]*

Eu îi tot studiam trăsăturile, mi se părea că are o mână de pictor. Avea niște degete fine, lungi, așa, cum ne învățau la școală sau ne arătau în portrete că le au pictorii. [Această observație, specific feminină, arată că biata copilă era ca un magnet atrasă de Părintele Arsenie Boca prin simțuri. De altfel mai toate femeile îl iubesc și admiră fiindcă avea ochi albaștri. Se și întreba cineva: dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut ochi căprui, ar mai fi fost socotit Sfânt de atâtea evlavioase? În orice caz, se vede că biata copilă nu era în stare de umilință, cum ar fi fost dacă era în harul Sfântului Duh. Să comparăm cu vedenia lui Motovilov a Sfântului Cuvios Serafim de Sarov. Ce libertate, ce înțelesuri Ortodoxe autentice, conforme cu toți Sfinții Părinți, ce vedere liniștită, ce schimbare a minții ucenicului atât în timpul cercetării harului dar și prin vederea mai apoi a păcatului și neputinței proprii datorită ispitei venite din bunătatea lui Dumnezeu, deci ce pocăință! – n.n.] *Și mi-a spus: Vei afla răspunsul la toate întrebările pe care ți le pui acum. Cine e omul acesta? De ce are mâna atât de fină, ca de pictor... Și mi-a spus de Arsenie Boca, născut în Vața de Sus. M-a întrebat: Știi unde-i Vața? Eu am spus: Știi Vața de Jos, că e cu băile unde merg bătrânele noastre!*

*Și a fost foarte clar când mi-a ghicit - poate e impropriu spus [ba de loc. cu adevărat un bun diagnostic. Păcat că nu a luat fata și tratamentul necesar, printr-o spovedanie autentică, în duhul Sfinților Părinți – n.n.] —, mi-a intuit și mi-a tradus gândul cu mâinile de pictor, spunându-mi: Da, pictez biserica din Drăgănescu în momentul în care a rostit Drăgănescu, m-a întrebat: «La școală v-a spus ceva? Ai auzit de Arsenie?» «Da, am auzit că a fost un preot la mănăstire și le pare rău la oameni de el... Bunica mea îmi vorbește de Părintele...» [iată interesul personal al Părintelui Arsenie Boca: nu să știe biata copilă despre Hristos ci despre... Părintele Arsenie Boca și biserica pictată de el și închinată lui de la Drăgănescu. Iată **esența sugestiei hipnotice** din această mare cursă întinsă unui biet suflet aflat la începutul formării sale duhovnicești și care l-a marcat ireversibil pentru toată viața, ducându-l la despărțirea de Ortodoxie, atât cu mintea cât și cu lucrarea. *Din păcate aceasta o vedem, fără excepție, la toți ucenicii sfinției sale: un cult în jurul lui, fiind apreciat mai mult decât toți ceilalți Sfinți*¹⁹⁷ chiar prin sintagma*

¹⁹⁷ *Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenelele personale, numai de Dumnezeu*

eretica „Sfântul Ardealului” știut fiind că este numai *Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos*, numai Una Preasfântă Născătoare De Dumnezeu restul, cu toții, sunt sfinți printre și împreună cu alți sfinții. Ce frumos ar fi ca și Părintele Arsenie Boca să fi fost *unul din Sfinții Ardealului* și nu *Sfântul Ardealului* ce vrea să îl înlocuiască pe singurul ce poate fi numit SFÂNTUL ARDEALULUI, ca și al întregii lumi IISUS HRISTOS. – n.n.]

Și, când a zis Drăgănescu, a trecut un om pe drum. Era inginerul agronom de la CAP-ul de pe vremea aceea și îl chema neîntâmplător sau întâmplător Drăgănescu, Era numele de familie al omului, ca un document al puterii de pătrundere a Părintelui! Sunt convinsă că avea acces la ce nu putem pătrunde încă sau nu ne facem timp să cercetăm tărâmul acela. Inginerul a spus ceva, s-a legat de Părintele. Eu, când l-am văzut pe inginer, am zis: Nu îmi mai spuneți nimic, că mă vede și mă poate spune la cineva! Părintele era cu spatele la drum și și-a întors țintă, fulgerător, ochii spre stânga, l-a focalizat și a zis: De omul acesta nu are de ce să îți fie frică! Că nu mai are mult de stat pe aici!

Era iulie. Toamna, am auzit că inginerul are cancer, și primăvara următoare a murit. Inginerul a rostit, fără să știe, probabil, o blasfemie când mi-a zis să nu mă las vrăjită de omul acela [ce sfat bun i-a dat. Dar oare duhul pitonicesc care îi știa desigur și numele, i-a văzut și boala sau i-a și provocat-o ca să-l și omoare cum a făcut chiar și cu unii Sfinții¹⁹⁸, ca să se arate drept proroc și să atace cuvântul cel adevărat al bietului inginer? Dacă este așa, și domnul inginer s-a mai și spovedit are cunună de mucenic, murind pentru adevăr. Dar acestea sunt taine pe care noi nu le putem ști, fără descoperire dumnezeiască. Le vom afla la judecata înfricoșată, dacă ne va învrednici Dumnezeu. – n.n.] : și m-ar durea să aud că mai îndrăznește cineva să spună la fel despre Părintele Arsenie. Una este vrăjitoria și alta este transparența [dar aceasta nu este transparență ci o amestecătură foarte opacă – n.n.] cu care Părintele a

știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.

†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici, iar sfinția Sa cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

¹⁹⁸ *Deci, dușmanul binelui, iarăși văzând pe Sinclitichia întărindu-se împotriva lui, se necăjea, și, înțelegând că tirania sa va fi surpată, începu un alt fel de răutate: i-a rănit organele glăsuitoare, ca să taie cuvântul ei, pârindu-i-se că prin aceasta va lăsa flămânde de dumnezeiescul cuvânt pe cele ce se apropiau de dânsa; dar, deși n-o mai puteau asculta, ele priveau la chinurile ei și se întăreau cu duhul, căci rănila cele trupești vindecă sufletele cele rănite, văzând răbdarea și mărimea de suflet a fericitei.*

Atunci altă ispită i-a dat vrăjmașul: o durere de măsea, care în 40 de zile i-a pricinuit stricăciune groaznică a gurii, încât nimeni nu putea să se apropie de ea. Când era trebuință să fie îngrijită, o mulțime de tămâie se ardea, pentru a intra la dânsa, și iarăși se depărta, din pricina mirosului celui greu și nesuferit. Fericita vedea pe împotriva luptătorul și nicidecum nu cerea ajutor omenesc, arătând prin aceasta bărbăția sa. Apoi, fiindcă cele adunate o rugau ca să ungă cu leacuri locul cel dureros, ea nu se îndupleca; căci socotea că prin aceasta se surpă preaslăvita sa nevoiță.

De aceea cele adunate au trimis să cheme pe un oarecare doctor, ca doar ar putea s-o înduplece să dobândească vindecarea. Iar ea nu voia, zicînd: "De ce mă atrageți pe mine de la această luptă? De ce căutați cele ascunse? De ce iscodiți ceea ce se face, nevăzând pe cel ce o face?" Doctorul care era de față, zicea către dânsa: "Nu pentru vindecare ori mângâiere întrebuițăm doctoria, ci pentru ca partea cea moartă, după obicei s-o îngropăm, ca să nu strice împreună și pe cele sănătoase; căci ceea ce se aduce celor morți, aceasta facem și noi, pentru că dăm aloe, smirnă și mirsină amestecată cu vin".

Ea a primit sfatul, mai vărtos fiindu-i milă de cele adunate, care doreau ca ea să se vindece. Căci cine nu s-ar fi înspăimântat văzând nevindecarea răniilor? Cine nu s-a folosit, înțelegând răbdarea fericitei? Cine nu s-a întărit, văzând căderea vrăjmașului? Pentru că acolo el pusese rana, de unde ieșea izvorul cel de mântuire și prea dulce al cuvintelor și ca o fiară mîncătoare de sânge izgonea toată sârguința celor ce veneau la ea ca să audă cuvântul. Vrăjmașul ca pe o femeie o defăima, căci nu știa cugetul ei cel cu bărbăție. Dar ea s-a nevoit trei luni și mai mult în acest fel și prin putere dumnezeiască își ținea tot trupul; deci nu primea cele folositoare spre întărirea lui, căci nu lua nici hrană. Și cum putea primi hrana, avînd atîta durere în trup? Apoi se depărtase de dânsa și somnul, tăindu-se de chinuri. Când era aproape de marginea biruinței și încununării ei, a văzut mulțime de îngeri, în strălucirea unei lumini negrăite, aproape de ușile raiului.

După vederea acestora a spus celorlalte ceea ce i se arătase, și le sfătuia a suferi cu vitejie și fără împușinare toate durerile; dar le-a mai spus că după trei zile se va despărți de trup. Dar nu numai atît, ci și ceasul ducerii ei le-a arătat. Deci, sfîrșindu-se vremea, fericita Sinclitichia s-a dus către Domnul, primind răsplata nevoițelor de la El, adică împărăția cerurilor, pe care facă-se a o dobândi noi toți, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava și stăpînirea în vecii vecilor. Amin.

Viețile Sfinților..., 5 ianuarie.

circulat prin lumea aceasta, ca să poată capta de la Cer absolut tot ce a putut să dea mai benefic celor pe care i-a întâlnit.

Știu că l-am întrebat tot atunci dacă vine de la biserică. [vedeți dragii noștri? Era sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie și Părintele Arsenie Boca nu mergea la Sfânta Biserică să-și mântuiască sufletul – n.n.] Nu!, a zis. Vin de la Hațeg! Unde e Hațegul, și unde e biserică... Răsăritul și apusul! [cu adevărat venea cu duh apusean, iar nu de la Răsăritul cel de sus, închinat în Sfânta Biserică – n.n.] ... Dar de la Hațeg trebuia să veniți pe aici, pe unde duce drumul..., i-am spus. Nu, vin de la Densuș, prin Ștei. Era chiar mai încălțată treaba! [tipic pentru toate lucrările ce vor să nedumerească mintea. Lucru obișnuit în toate vedeniile și visele diavolești – n.n.] Densușul mergea ocolit, pe acolo, și Steiul era și mai sus.

Atunci l-am întrebat iar: Dar cu ce ați venit? Mi-a spus: Cu o căruță cu doi cai. Și râdea de i-am văzut dantura [Ce atitudine diferită de a Sfinților Părinți: Nu te feri a face tot lucrul cu smerită cugetare, nici iarăși de dezbate. Și de vei fi silit a râde să nu ți se vadă dinții tăi. Și de vei fi silit a vorbi cu femei, întoarce-ți fața ta despre vederea lor și așa vorbește cu dânsle¹⁹⁹ – n.n.]. . Cu o căruță cu doi cai! Iar apoi, când o plecat de acolo, de la noi, de la poartă, ne-am întâlnit cu tanti Dorica, vecina la care rămăsese maica Zamfira (ea între timp se dusesse), l-am însoțit pe Părintele și am zis: Lăsați-mă să vă conduc! Dacă vreți să ajungeți la Prislop, lăsați-mă să vă conduc, că eu știu drumul! Că ducă ieșiți în dreapta, iar ajungeți în Hațeg... Și atunci Părintele a zămbit și mi-a zis: Nu te teme! Să mă apuc numai de ieșit din sat și găsesc eu cărarea! Deci a lăsat să se întrevadă că pe oricare parte, dacă mă apuc de ieșit din sat, eu găsesc cărarea!

Sunt absolut convinsă că Părintele e undeva acolo, unde se spune că: atunci dreptii vor străluci ca soarele înaintea lui Dumnezeu. Sunt absolut convinsă ca numai un cristal foarte puternic, purificat, de talia Părintelui, putea să facă toate aceste lucruri! [într-adevăr, sunt ghiciri cu ghiocul și ghiciri cu cristalul – n.n.] Pentru că el însuși mărturisea: Eu voi da socoteală, pentru că voi fi întrebat: i-ai spus, Arsenie, sau nu i-ai spus? [Cei ce lucrează cu duhurile demonice sunt foarte tare chinuți dacă nu-și împlinesc misiunea la care sunt obligați prin legământ. Dacă nu-i trimit la lucru la alții, ca să se extindă răul, stau pe capul bietului slujitor al lor și îl chinuiesc. Aceasta o vedem și la Mahomed. **El(Mohamed) obișnuia să meargă în peștera Hira unde obișnuia să se închine lui Allah multe zile și nopți continuu. El obișnuia să ia cu sine mâncare pentru călătorie și apoi se întorcea la soția sa Khadija ca să mai ia mâncare pentru o altă perioadă, până ce deodată adevărul s-a coborât asupra lui în timp ce se afla în peștera Hira. Îngerul a venit la el și i-a spus să citească. Profetul a răspuns: “Eu nu știu să citesc.” (Profetul a adăugat) “Îngerul m-a înșfăcat atât de tare încât nu mai puteam suporta. Atunci el m-a lăsat și mi-a zis din nou să citesc, și eu am răspuns: “Eu nu știu să citesc,” el m-a înșfăcat cu putere a doua oară, până când eu nu mai puteam suporta. El atunci mi-a dat drumul și mi-a spus din nou să citesc, dar eu am răspuns, “Eu nu știu să citesc(sau, ce să citesc?)” . Atunci el m-a înșfăcat pentru a treia oară și mă sufoca cu putere, apoi mi-a dat drumul și a zis, “Citește în Numele Domnului tău, Care a creat(tot ce există). A creat pe om din sânge închegat.**

După aceea apostolul lui Allah s-a întors cu inspirația, **mușchii de la gâtul său se încordau de frică până ce a ajuns la Khadija și a zis, “Învelește-mă! Învelește-mă!” Ei l-au acoperit până ce frica la lăsat și a zis, “O Khadija, ce este greșit cu mine?”** Apoi el a povestit tot ce i se întâmplase și a zis, **“Mii frică că ceva se va întâmpla cu mine.”** Khadija a spus, **“Niciodată! [...]**²⁰⁰

Pe acest înger mahomedanii îl numesc Jivril, crezând că este Sfântul Arhanghel Gavriil. Numai că Sfinții îngeri se manifestă cu multă delicatețe: *Luc 1:30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu.*

Jivril vs Gavriil

¹⁹⁹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

²⁰⁰ (Spusă de Aisha: Sahih Bukhari, volumul 9, cartea 87, nr.111- /mai mult [aici](#))

Duhul lui Dumnezeu lucrează cu multă libertate, neforțând ci luând împreună compătitor pe Sfânt pentru slujirea altora. Foarte rar Sfinții caută pe unii sau pe alții să-i mântuiască, gândindu-se la neputința și păcătoșenia proprie. De obicei ei sunt cei căutați, pentru ca și ucenicul să-și pună voia (din libertate) în slujba pocăinței proprii – n.n.] *Deci el mărturisea despre întâlnirea cea mare.*

Și înainte cu treizeci de ani, deci în 74, Părintele vorbea despre niște oameni nenăscuți atunci sau despre oameni care nu s-au întâlnit și care vor intra hotărâtor în viața mea! Mi s-a descoperit apoi și cine e copilul născut din..” In continuare, pe acest subiect, Părintele Arsenie a dat amănunte foarte expresive, concrete, care pe atunci erau doar în ghicituri, pentru că se referea inclusiv la persoane care vor intra în viața Dorinei Arnioni mult mai târziu. Multe din acele persoane sunt între noi, iar evenimentele ne sunt contemporane... [Iată ce ne spune Sfânta Scriptură de proorociile mincinoase (ca învățătură) dar care se împlinesc ca fapte, și ce atitudine să avem față de proorocii care ne aduc învățătură străină de credința dogmele și poruncile Sfintei Biserici Ortodoxe, deci ale lui Dumnezeu: Deut 13:1 „De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim acelora, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeuul vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeuului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. 5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeuul vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău. Nu se pune problema a îl omori, cum era în Vechiul Testament - pentru că evreii erau trupești – dar a-l scoate din inimă ca pe un mort, pentru a pierde răul din mijlocul nostru, când ne dă învățături sau pilde de viață greșite, suntem datori să o facem. Să îi primim doar învățăturile Ortodoxe și pildele evlavioase și cu bucurie să le aplicăm. – n.n.]*

De altfel, cuvintele Părintelui Arsenie atunci au fost: Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele și le vei aduce aminte!²⁰¹

Ați văzut și dumneavoastră ce a pățimit biata femeie, că întreaga sa mentalitate și viață i-a fost răscolită, zăpăcită și întoarsă pe dos, de la simplitatea copilăriei la sofisticările superficiale oculte. De altfel am observat și noi, că acest duh plutitor și desprins de realitate, în care bietele victime apar simțirii ca niște oameni serafici, luminoși, liniștiți, doar că zâmbind cam tâmp (fiind prinși de falsa dragoste duhovnicească, numită de Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov „desfrâu sublimat”, dar în realitate fiind doar îmbătați și înourați de propria părere de sine că sunt speciali și au o relație specială cu Dumnezeu, tocmai prin Părintele Arsenie Boca ce le furnizează minunile ce îi fac să se simtă deosebiți față de alții, îi fac să se simtă niște aleși). Acești oameni forțează totdeauna dovezile „incontestabile” despre sfințenia pictorului de la Drăgănescu, făcând mari presiuni ca pentru o idee fixă, iar când le aduci contraargumente ori le alunecă mintea pe lângă subiect, neînțelegând miezul inteligibil discutat, ori intră într-o panică sau violență, depinde de caracterul lor, fiindcă le este zguduită temelială idolatră a existenței, pierzându-și sensul pe care și-au clădit viața lor lăuntrică și refuză irațional orice discuție. Aceste manifestări ale unui suflet îmbolnăvit de amăgire sunt comune la ucenicii sfinției sale, la cei ai marilor guruși, la cei hipnotizați și la sectari.

Și nu este singura ce pătimește aceasta. Iată ce spune o altă victimă:

Părintele Arsenie, când m-a văzut, după ce am intrat, s-a dat jos de pe schelă și mi-a zis: „Bine ai venit, Petre”. Mi-a zis pe nume! Părintele purta ochelari fumurii. Atunci s-a întâmpnat minunea cea mai mare. Am văzut venind, de la ochii Sfinției Sale, spre ochii mei, două funii de foc! Eu m-am minunat tare, însă el mi-a reproduș gândul și mi-a zis: „De ce zici așa, Petre: Doamne, ce ochi minunați are Părintele Arsenie?! Uite, sunt ochi ca și ochii tăi”. Apoi, și-a luat ochelarii de la ochi. Luminile cerești au dispărut, însă eu nu le voi uita niciodată! în ochii Părintelui Arsenie am văzut lumina cea adevărată, pe care au văzut-o Sfinții

²⁰¹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

Apostoli pe Tabor, la Schimbarea la Față, și care se arată Ia Ierusalim, aprinzând Sfântul Mormânt al lui Hristos, la Sfânta înviere, în fiecare an. De aceea, după mai mulți ani, Părintele Arsenie îmi zicea că nu e cazul să merg la Ierusalim, ci să-L rog pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, să-Și facă Ierusalim ceresc în inima mea.

Prin darul lui Dumnezeu și prin milostenia oamenilor, am fost de mai multe ori la Ierusalim. Am fost și de înviere, la pogorârea Sfintei Lumini, la Sfântul Mormânt de la Ierusalim. însă nu am văzut mai mult Lumina cea adevărată, decât cum am văzut-o venind din ochii Părintelui Arsenie! [semnul de exclamare aparține victimei, dar și noi subscriem la el – n.n.] ²⁰²

Să ne mai minunăm de spectacolul dat simțurilor bieteii amăgite? De îndrăgostirea ei evidentă de Părintele Arsenie Boca, sub forma mascată a admirației sfinte? De felul în care primește Părintele „revelația”, comun hindușilor, mahomedanilor și îndrăciților²⁰³? De lipsa mesajului de pocăință și ieftinătatea specific spiritistă a conținutului transmis prin „ghicituri”? De lumea imaginativă, ireală, nălucitoare, sugerată a „slujitorilor Cerului” diferită de realitatea Sfinților și învățăturilor Bisericii? De stigmatele care îl declară fățiș romano-catolic sau cel puțin greco-catolic? De insuflările demonice asemănătoare cu ale lui Mahomed, Iosif Copertinul și ale lui Babaji?

Dar și ucenicii sfinției sale, alte victime ale hipnozei, recunosc aceasta:

„Ajuns la mănăstire, am văzut, în cele din urmă, grupul mare de tineri, băieți și fete, toți studenți, care formau un cerc de sute de persoane, în livada mănăstirii, în jurul unui mamelon. Pe acela stătea, ca pe un scaun, un bărbat tânăr, extrem de frumos, îmbrăcat cu o sutană albă din lână de miel și încins cu o curea lată de piele neagră, pe care era o cataramă cu un X mare pe ea. Părul era negru lucitor, cu o barbă relativ mică, totul încadrând o figură frumoasă, din care țâșneau două jeturi ca de laser, din ochii de un albastru ce nu-l puteai privi. Personal, nu aveam intenția de a audia pe acest personaj care te frapa, apărându-mi în minte întrebarea dacă acest bărbat este sau nu un impostor, care farmecă sutele de studenți din jurul lui [nedumerirea minții – n.n.]. M-am plasat la o distanță de peste o sută de metri de acel grup, care-l asculta în extaz pe preotul călugăr, sprijinindu-mi umărul de unul din pomii tineri din jurul meu. Eram extrem de curios, ce putea spune acest călugăr cu studii universitare, unui grup mare de tineri, studenți la rândul lor, apreciați în mediul lor ca elite. Am fost mirat de ceea ce povestea cel din vârful mamelonului, recunoscând că era vorba de o nuvelă a scriitoarei suedeze Selma Lagerlöf, pe care o citisem mai de mult, tradusă în franceză sub denumirea „La flame” (Flacăra). [...]

Grupul de sute de studenți urmărise cu emoție acea nuvelă, așteptând cu nerăbdare discuțiile cu Părintele Arsenie. Spre mirarea acestora, el le spuse că vor discuta cu prima ocazie, având ceva de făcut.

Eu l-am văzut cum coboară de pe acel mamelon și în loc să se ducă pe alea ce ducea la stăreție, se îndrepta în direcția în care eram eu. M-am dat repede la o parte, dar Părintele Arsenie mi-a pus o mână pe umăr, întrebându-mă: Ei, Dane, spune drept, mai crezi că sunt un impostor?” [câștigarea încrederii, prin vădirea numelui și gândului de care știa și diavolul, fiind în duh păcătos. Nu numai diavolul poate cunoaște numele dar orice om care îți citește buletinul, deci e ceva simplu pentru el să-l reproducă. Diavolul nu poate ști gândurile smerite, dar cele insuflate de el, sau gândurile proprii pătimase, deci însoțite de el, le cunoaște fiindu-le părtaș. Dan era în îndoială, deci păcat Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.

Și ce diferit se purta Părintele Arsenie Boca, care dorea pe toți să-i convingă că este Sfânt, față de Sfinții Părinți, care, pentru smerenie, doreau să fie considerați de toți hoți

30. Se spune despre avva Macarie Egipteanul, că de venea la el vreun frate cu frică, ca la un bătrân mare și sfânt, nimic nu vorbea cu el. Iar de-i zicea vreunul din frați, defăimându-l: „Avvo, oare când erai cămilar și furai săpun de-l vindeai, nu te băteau paznicii?” De-i zicea acestea cineva, bucuros vorbea cu el orice îl întreba.22

²⁰² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp.18-19.

²⁰³ Despre acest aspect se va discuta mai jos, în capitolul dedicat vedeniilor Părintelui Arsenie Boca și în povestirea vieții sale de către Arhimandritul Paulin Lecca.

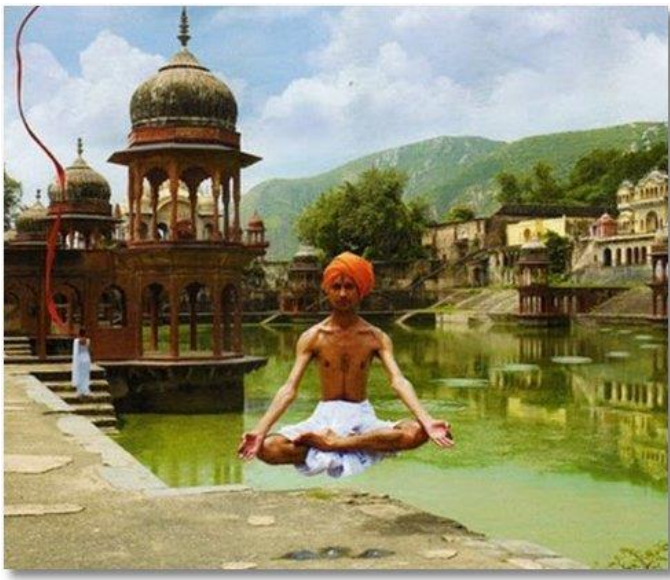
31. Spuneau părinții despre avva Macarie cel Mare că s-a făcut, precum este scris, Dumnezeu pământesc. Că precum este Dumnezeu acoperind lumea, așa s-a făcut și avva Macarie acoperind greșelile ce le vedea, ca și cum nu le-ar fi văzut și pe care le auzea, ca și cum nu le-ar fi auzit.²³²⁰⁴

– n.n.] Știam sigur că nimeni de acolo nu mă cunoaște, fiind pentru prima dată la Mănăstirea Sâmbăta, iar sora mea, destul de timidă și retrasă, nici nu mai era prin preajmă. M-am întors spre Părintele, privindu-l emoționat, dar și jenat, rugându-l să mă ierte, că într-adevăr îmi puneam această problemă, implorându-l în minte pe Dumnezeu să mă ajute în rezolvarea dilemei mele. **Părintele a continuat să mă ție cu mâna de umăr, spunându-mi că ar vrea să stăm puțin de vorbă, mergând prin livada mănăstirii, către biserică [pentru a-l sugestiona hipnotic**, ca la vremea potrivită să-i scrie și o carte în interesul faimei sale – n.n.] . Vreau să menționez că între mine și părintele Arsenie Boca erau diferențe mari, atât de vârstă și de studii, cât și în ceea ce privește comuniunea ce-o avea cu spiritualitatea în Iisus. Afirm cu modestie că de atunci s-a creat o prietenie între noi, de care eram fericit, deși conștient de marea superioritate a Părintelui Arsenie, care l-a făcut iubit de o țară întregă, fiind marele duhovnic de care românii năpăstuiți de soartă aveau atât de multă nevoie. [...]

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmau că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut

stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.²⁰⁵

Fenomenul levitației a fost privit din perspective diferite pe doua continente

care descriu culturi foarte diferite: Europa și Asia. **In vreme ce pe "batranul**

²⁰⁴ Patericul..., Pentru Avva Macarie Egipteanul, Despre smerenie, 30-31.

²⁰⁵ Dan LUCINESCU, Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

continent” levitatiea era un fenomen demonic (desi cel mai des “posedatii” erau chiar clerici), in Asia era o adevarata arta, pe care doar cei initiati si experimentati o puteau practica. In religiile orientale, una dintre diferentele semnificative dintre zei si oameni era aceea ca primii posedau darul zborului. Desi, aparent fara nicio explicatie, multi muritori au invatat, de-a lungul timpului, tehnicile artei unice a levitatiei. Brahmani, yoghini, pustnici, magicieni si fakiri si-au impresionat audienta cu abilitatile lor, infruntand gravitatiea si incalcand multe reguli ale fizicii²⁰⁶.

În filmul de pe internet intitulat Conferința Preotului Profesor Simion Todoran despre părintele Arsenie Boca, 02.05.2014 la minutul 41, acesta spune că, de Rusalii, a slujit în Catedrala din Alba Iulia. Printre creștini era și A. Boca, care dintr-odată a dispărut, A treia zi a plecat la Sinaia, unde Boca i-a confirmat că a fost la Alba și zicea Boca despre sine: „Am avut o stare de levitație și m-am înălțat atât de la pământ...” în continuare, pr. Todoran spune că Boca zbura, iar, la minutul 1.01.40, „A. Boca mi-a zis: «Acolo unde mă duc vă ajut mai mult. » ”întreb: Oare acest preot aude ce vorbește? Când vorbește oare și gândește? [...]

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48:* „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.

La pag. 39, maica Tecla, mănăstirea Cârțișoara, spune: „Părintele mergea prin aer”. în cartea *Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu, Sibiu, 2014, pag. 131-155, doamna Dorina Constanța Arnioni povestește cum l-a cunoscut, în 1974, pe A. Boca. I-a zis: „Te cheamă cu A cu D cu C”, apoi, pentru că se temea să nu fie un hoț Boca, îi zice: „Ai în buzunarul drept 100 lei” (tipic ghicitoarelor; n-am întâlnii la niciun Sfânt așa un mod de a atrage), apoi a început să-i vorbească despre Dumnezeu (întâi cu icoana, busuiocul și crucea, ca ghicitoarele, apoi...) iar pentru că ea punea mereu întrebări îi zice (pag. 137): „«Nu mă mai întrerupe. Timpul meu e limitat.» De două ori mi-a spus asta. Și așa m-aștepta de mult. Și dintr-odată mi-a spus: «Acum nu mă atinge. Așteaptă puțin.» S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a tremurat puțin și am crezut că a leșinat Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care: trebuie să-i zgâlțâi ca să-și revină.. A stat așa o vreme, nemișcat, tremurând, după care a surâs dintr-odată și a zis: «Nu e căzui Am avut puțină treabă.» ”*

Pag. 138: „Vibrația respectivă a fost. dorința măicuței Zamfira, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora că pr. întârzie să ajungă. Părintele stăpânea tehnica teleportării Când ne-am întors, maica: a zis: «Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele? Că tot aștepta ălălalt aci și de la o vreme se duse după voi.»” (ălălalt era sigur satana care îi stăpânea pe amândoi. Nu există niciun sfânt care să se fi manifestat precum Boca, doar îndemonizații).

²⁰⁶ <<http://www.descopera.ro/fenomenele-paranormale/4621780-levitatiea-stiinta-pura-sau-posedare-demonica>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

Culmea, artistul timișorean Ștefan Popa Popas, lepădat de ortodoxie și trecut la catolicism, declara în presă, în august 2014, că: „ A. Boca trebuie canonizat tocmai pentru că este singurul caz de teleportare din România.” întrebăm: Ce legătură: are teleportarea cu ortodoxia?²⁰⁷

Sfantul zburator al Euharistiei

Iosif s-a nascut la Copertino in anul 1603; era fiul unui tamplar sarac. Dupa multe dificultati pe care le puteti citi [aici](#), el a fost primit in ordinul Sfantului Francisc. Harurile mistice pe care le primea de la Dumnezeu si darul de a face miracole erau atat de neobisnuite incat autoritatile ecleziale l-au luat drept un iluminat periculos. El accepta toate reprosurile, toate acuzațiile, toate batjocurile si chiar izolarea totala la care a fost condamnat cu o rabdare si umilinta iesita din comun. A plecat in casa Tatalui la 18 septembrie 1663, zi in care este sarbatorit ca sfant. Intrand intr-o zi intr-o biserica neglijata, in care nu era aprinsa nici macar lampa de langa Sfantul Sacrament, el spuse insotitorului sau:

-Crezi ca Sfantul Sfintilor Se afla aici?

-Cine stie?-raspunse fratele.

Dar discernamantul supranatural al lui Iosif nu-l putea insela. El scoate un strigat, se ridica in aer si zbura pana la tabernacolul pe care il imbratise adorandu-l pe Domnul si Mantuitorul sau. Alta data, in aceeasi biserica, in noaptea de Craciun, auzind fluierele ciobanilor pe care ii invitase sa vina la celebrarea Nasterii Pruncului Isus, fu inundat de o asemenea bucurie incat incepu sa danseze. Apoi, suspinand profund, scoase un strigat puternic si zbura din mijlogul bisericii, la peste 50 de picioare distanta, pana la altar; si, in incantarea lui, tinu imbratisat tabernacolul mai bine de un sfert de ora fara a face sa cada nici una din nenumaratele lumanari ce ardeau pe altar si fara ca vesmantul sau sa ia foc.

Intr-o Joie Sfanta, seara, in timp ce se ruga cu ceilalti calugari in fata mormantului pregatit in fata altarului impodobit cu numeroase lumanari si ornamente stralucitoare, Iosif zbura dintr-o data pentru a merge sa sarute potirul in care era inchisa Ostia Consacrata, fara sa deranjeze nimic din ornamentele altarului. Apoi, dupa catva timp, chemat de superiori, cobori in locul unde staturse mai inainte.

Intr-o zi din anul 1650, printul german Frederic de Bruncwich, in varsta de 25 de ni, care calatorea pentru a vizita principalele Curti regale ale Europei, se duse din curiozitate la Assisi pentru a-l vedea pe Iosif din Copertino al carui renume ajunsese pana in Germania. Ajuns la manastire, isi manifesta dorinta de a vorbi cu sfantul calugar si de a pleca imediat. Fu sfatuit sa ramana pentru a-l vedea la altar.

A doua zi dimineata, fu condus la biserica de doi conti din suita sa, unul catolic si celalalt luteran. Iosif celebra Sfanta Liturghie. Deodata, in momentul in care trebuia sa rupa Ostia, el scoase un strigat patrunzator, si zbura prin aer inapoi, la o distanta de cinci pasi de altar. Apoi scotand un al doilea strigat, reveni la altar si reusi sa rupa Ostia fara mare efort. Cand la cererea printului superiorul voi sa afle motivul strigatelor scoase de Iosif, acesta ii raspunse superiorului: "Cei pe care i-ati trimis la Liturghia mea in aceasta dimineata au inima dura, ei nu cred tot ceea ce crede Sfanta Biserica, mama noastra. De aceea Mielul lui Dumnezeu S-a intarit astazi in mainile mele incat eu nu-L puteam rupe".

Mirat de cele vazute si de raspuns, printul nu se mai gandi la plecare si dori sa stea de vorba cu Iosif. Convorbirea dura mult timp. Printul dori sa asiste la inca o Liturghie. In momentul in care Iosif ridica Sfanta Ostie consacrata, el scoase un strigat si fu ridicat in aer unde ramase vreo zece minute. Pe ostie se vedea o cruce neagra. Printul fu foarte emotionat de acest nou miracol. Dupa Liturghie el primi mai multe sfaturi de la Iosif si le urma.

²⁰⁷ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., pp. 5, 9-10.

In anul urmator, printul reveni la Assisi cu totul transformat in credinta sa. Il intalni pe Iosif in fata caruia abjura de la luteranism in prezenta mai multor cardinali si deveni catolic in inima si comportare²⁰⁸.

Nu mai insistăm cu citate din ucenici, fiindcă aproape (spunem „aproape” ca să nu greșim față de cele ce nu le-am parcurs, dar noi la toate primele întâlniri între ucenici și preacuvioșia sa pe care le-am citit în cărți sau pe internet, am observat un lucru comun:) toate primele întâlniri ale fanilor Părintelui Arsenie Boca se desfășoară după acest tipic: l-au văzut, i-a privit cu ochi pătrunzători, le-a ghicit, i-au devenit admiratori necondiționați, ne mai ținând cont de nimeni și de nimic, din păcate... nici de Adevăr, pierzându-și ireversibil libertatea și discernământul.

Nu numai ucenicii mărturisesc despre aceasta, ci chiar și urmașii colegilor de studii ai Părintelui Arsenie Boca:

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu²⁰⁹. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.

Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.²¹⁰

Și nu numai ei, dar și autenticii mărturisitori ai Ortodoxiei, care toată viața au suferit punând adevărul mai presus de existența lor:

Părintele Arsenie Papacioc:

- *M-am dus la el, pentru că voiam să plec la mănăstire și voiam o binecuvântare. Și când m-am dus acolo la Sâmbăta m-am dus foarte greu, străin... nu prea cunoșteam. Nu eram așa un om de tupeu să-mi fac loc. M-am dus după adresă. Și stând la masă era acolo stareț un părinte Serafim. Mult m-am folosit de părintele Serafim, nu de Arsenie, de Serafim m-am folosit.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Da, Părintele Serafim Popescu...*

Părintele Arsenie Papacioc:

²⁰⁸ <http://mmarysplendoareaiubirii.blogspot.ro/2009/08/sfantul-zburator-al-euharistiei.html>, duminică, 7 iunie 2015.

²⁰⁹ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

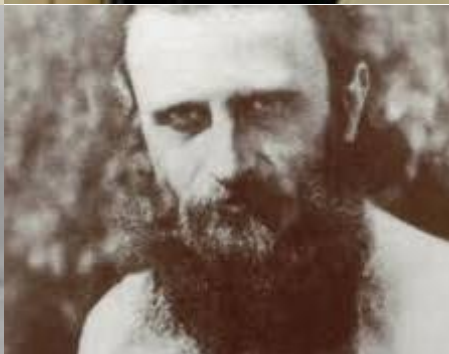
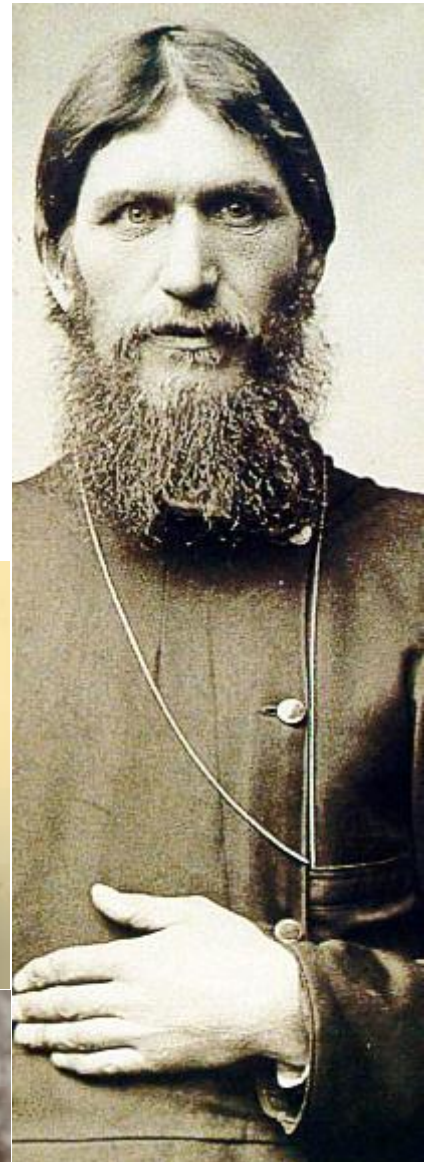
²¹⁰ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

- Părintele Arsenie era la o masă fără așternut pe ea... cam lățimea asta... așa... eu aici și el aici, că era într-o vineri și se luase masa și mi-a pus și mie ceva. Și Arsenie Boca și-a pus mâinile așa... Niște ochi albaștri, puternici... la mine așa... fix.... Eu când am văzut zic: vezi de treabă, domnule. Eu nu eram prost, eram băiat citit... într-un fel... Ce înseamnă antimandarul acesta? să nu-l... L-am simțit. Cât era de puternic curentul despre el, pentru mine, zic, gata. Și nu mi-a mai trebuit... Mi s-au întâmplat niște lucruri de o mare trăire pe care am avut-o eu acolo. A vrut să vină către mine că eram într-o margine de pădure. S-a întors din drum. Eu m-am rugat mult la Dumnezeu să nu vină... Nu știa lucrarea mea. Am plecat la mănăstire. Mi-am văzut de treabă. ²¹¹

Să vedem acum procedeele de hipnoză, aplicate de marii guruși:

Mai întâi, vă rog să remarcați, fără prejudecăți, asemănarea privirii lui Mahavatar Babaji cu a lui Grigori Rasputin și cu a Părintelui Arsenie Boca .

După cum ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, fața omului exprimă ceea ce este în inima lui, mișcată de rațiune prin

suflet.

Este evident că lucrări ale minții asemănătoare provoacă rațiuni asemănătoare, ce mișcă sufletul asemănător, ceea ce generează mișcări ale inimii asemănătoare, deci expresii ale feței și ochilor asemănătoare.

Așa cum se întâmplă atunci când bat împreună vântul cel rece de la miazănoapte și austrul cald, că nu încap împreună, ci când vin, când fug, când se înalță la cer, când se pogoară în adânc, tot așa se întâmplă și cu inima. Pronia cea [dumnezeiască] a înzestrat-o cu o mișcare

²¹¹ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

continuă și naturală - potrivit firii mixte a omului - prin care ea se întinde sau se strânge de nenumărate ori, pentru a produce **inspirațiile sau expirațiile și pentru ca puterea purtătoare de viață să se răspândească în tot trupul.** Dar, dacă după aceste lucruri ea va fi tulburată de vânturile patimilor, atunci, printr-o străină bătaie transformând asemănarea **mișcării naturale, preface simțurile. Iar prefacerile inimii au același număr cu prefacerile patimilor. Căci este dovedit acest lucru: întâi este mișcat sufletul de rațiune și apoi inima de suflet. Aceasta este o mișcare naturală, iar cealaltă provine din reflex.** Ar fi fost o priveliște minunată dacă s-ar fi putut vedea prin sticlă mișcările inimii din piept, așa cum se vede mecanismul ceasurilor. Dacă din întâmplare se va nimeri în fața (ochilor) un ipostas prea plăcut (la înfățișare), atunci inima, plină de dragoste, îi aleargă înainte și se întinde ca să-l primească. Dar dacă se va nimeri un ipostas. urât, atunci inima se strânge toată și se retrage în fugă. în timpul unei bucurii desăvârșite inima se bucură și saltă, dar la necaz se strânge și arată ca și cum ar cădea. La mânie inima fierbe, iar sângele se varsă în sus [se urcă la cap]. în caz de frică, ea îngheață sau bate puternic și tremură. Cea mai mică parte dintr-o corabie este cârma, dar orice mișcare a ei, cât de mică, mișcă toată corabia pe alt drum, în dreapta sau în stânga. Tot așa și orice mișcare a inimii - care se află în centru cât de mică ar fi, creează trupului omenesc mari tulburări.”

„**Râsul acela dulce și îmbrățișările strânse care le face cineva la întâlnirea unui prieten iubit, faptul de a-și întoarce fața, îngreșându-se, la vederea unui lucru neplăcut și urât; faptul de a plesni cu mâinile și a sări cu picioarele (în sus) când se veselește; faptul de a ofta când se întristează, de a se înroși la față, de a-și întoarce ochii și a scrâșni din dinți când se mânie; de a păli și de a-i tremura mâinile când se înfricoșează - toate acestea sunt efectele exterioare ale lucrărilor interne ale inimii, lucrări mici la centru [adică în inimă], dar mari la exterior.**”²¹²

Iată cum era și ce făcea Babaji, având parte chiar de mai multă popularitate și venerație decât Părintele Arsenie Boca, fără ajutorul mass-mediei:

La vârsta de 19 ani citisem o carte intitulată „Autobiografia unui yoghin” de Paramahansa Yogananda, care, printre multele lucruri ciudate pe care le spunea, se referea și la un oarecare Babaji. Acesta era un yoghin atât de sporit încât devenise zeu nemuritor. El îi învățase pe oameni yoga. El era dascălul dascălilor, „gurul gurușilor”. **Lua chipul unui om tânăr și li se arăta din timp în timp, peste secole, unor ucenici marcanți. Zbura prin aer, trecea prin ziduri, se făcea invizibil, vindeca bolnavi, învia morți. într-un cuvânt, era una dintre zeitățile hinduismului. [...]**

Acum, în zilele noastre, se află pe pământ, mi-a explicat Pavis, și a început să-mi vorbească despre cartea „Autobiografia unui yoghin”.

Am citit-o, l-am întrerupt eu. în Occident toți am aflat despre Babaji din această carte.

Afirmațiile lui Pavis erau absolut uimitoare, așa încât am hotărât imediat să merg spre a mă convinge cu ochii mei și a trage concluziile de rigoare, căci pentru aceasta venisem în India, consumându-mă în nesfârșite căutări. îmi era imperios necesar să limpezesc lucrurile.

Cum pot să-l găsesc?

Mi-a indicat drumul, autobuzul, hotelurile, satul, popasurile, și tot ceea ce mai era util de știut Ashramul lui Babaji se numea Heracan și se afla sus în Himalaya, departe de orice ținut locuit. Ultimele îndrumări au fost acestea:

Urmează râul, și după aproximativ 7 kilometri o să-l întâlnești. însă mulți pornesc și nu reusesc să ajungă. Deși cunosc drumul, se rătăcesc.

De ce, e dificil?

Nu, dar pur și simplu nu-i dorește gurul. își iau călăuze dintre localnici, și totuși se încurcă din nou. Nu sunt capabili să ajungă acolo. Pe alții, îndată ce ajung, îi alungă înapoi. Pe unii îi tine o zi, pe alții o săptămână, pe alții luni de zile... în general, pe fiecare după valoarea sa... Trebuie să fie pur cel care vrea să meargă acolo, să aibă o karmă bună, mi-a mai spus. [...]

²¹² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 242-243.

În ziua următoare, N-a venit cu interesul stârnit la maximum. în același hotel cu noi (dacă se poate numi „hotel” acea mizerabilă incintă!), întâlnise pe cineva care trecuse prin ashramul lui Babaji. Avea chiar o fotografie de-a sa, care s-a dovedit capabilă să o facă si pe N. dornică să-l întâlnească. îmi vorbea deja despre el cu uimire.

Când l-am cunoscut pe individul pe care îl întâlnește N., acesta m-a dus în camera sa, unde, în fata fotografiei lui Babaji, ardea o candelă. I se închina ca unui zeu în viață! M-am mirat. Era o haimana, un anarhist, un apusean crescut într-o societate pseudo-creștină si... devenise deja religios? Mă întrebam ce se putuse întâmpla. Ce văzuseră oare acești oameni? Pavis voia să se întoarcă în Germania si să întemeieze o comunitate în cinstea lui Babaji, iar celălalt i se închina! [...]

Cu toate acestea, călătoria pe care am întreprins-o ca să-l întâlnesc pe Babaji în Himalaya s-a dovedit una foarte lesnicioasă. în ciuda dificultăților întâmpinate de-a lungul celor 800 de kilometri, se găsea întotdeauna un om care să ne facă viața „ușoară”. De obicei era câte un discipol de-al lui Babaji. [...]

„Să fie oare chiar Babaji?”. Nu excludeam deloc această posibilitate. Minunile pe care le văzusem în Sfântul Munte prin bătrânul Paisie, dar si diversele fenomene inexplicabile care mi se întâmplaseră la Mind Control, precum si cele de la cursurile de yoga sau de hipnotiza, instituiseră înlăuntrul meu certitudinea existentei lumii spirituale. Nu mă îndoiam câtuși de puțin în această privință. Totuși, prezenta unui zeu întrupat, așa cum pretindeau adepții lui Babaji, nu era un lucru tocmai ușor de acceptat! Pe de o parte, părintele Paisie spunea că în cosmos există două puteri, Dumnezeu si Diavolul; depinde cu cine lucrează fiecare. Pe de altă parte, concepția hinduismului postula că toate puterile au aceeași sorginte, numai forma diferă, sursa fiind unică si comună. Si, bineînțeles, hinduismul si în special yoga ar fi expresia cea mai adecvată, cea mai pură a adevărului. Cum rămânea atunci cu Hristos? [...]

Tot de la el am aflat că gurul apăruse de nicăieri în regiune, ca un tânăr în jur de 20 de ani; nimeni nu știa de unde venise, nimeni nu-l mai văzuse înainte. Il descoperiseră niște ciobani. De 40 de zile si nopți medita. Când a deschis ochii, o întreagă mulțime se adunase deja în jurul său. L-au întrebat cine este, iar el a răspuns: „Babaji”. Au râs cu toții, fără să-l creadă. S-a retras în munți, în vechiul templu, si peste puțin timp au început să vină yoghini din diferite zone, guruși de prestigiu care l-au recunoscut după câteva semne pe care le avea la picioare ca fiind încarnarea lui Babaji, si i s-au închinat.

Apoi au început să se strângă primii discipoli, iar astăzi se impusese în toată regiunea, primind mulți străini care veneau să-l vadă. Mai târziu am stat de vorbă si cu tatăl tânărului, care era un fanatic susținător al principiilor hinduismului.

Mi-a atras atenția faptul că aveau atârnată într-un loc foarte expus privirilor o icoană reprezentând Bunavestire a Maicii Domnului²¹³. Era în stil renascentist si îl înfățișa pe înger oferind crinul Maicii Domnului.

Părea straniu! Să fi fost vorba de o simplă politețe față de vizitatorii apuseni? Nu cumva încercau să insinueze că, așa precum s-a întrupat Hristos, tot astfel si Babaji este Dumnezeu încarnat? în spatele gestului de a expune această icoană am recunoscut din nou concepția potrivit căreia toți suntem una. Babaji, Hristos, sunt de fapt același lucru! Eu însă nu eram convins în privința aceasta. Căutam cu asiduitate... [...]

Datorită acestui om am găsit camioneta; si el ne-a ajutat tot de dragul gurului. în felul acesta a fost depășit si ultimul obstacol. Pe toată durata călătoriei, ori de câte ori am întâlnit vreo problemă pe care n-o puteam rezolva si care punea serios în pericol însăși continuarea călătoriei, s-a găsit mereu câte un discipol al gurului care să ne ajute cu succes. Acest lucru ne impresionase cu adevărat si ne crease o atracție pozitivă față de Babaji; se nășteea deja un sâmbure de entuziasm si de credință în capacitățile „neobișnuite” ale acestui guru. [...]

Lângă vale erau zidite o piramidă de 5 metri înălțime, un locaș unde ardea continuu focul, si alte simboluri din piatră. Tot ceea ce citisem în diversele cărți de ocultism si de magie albă

²¹³ Iată și aici vrăjitorii în fața icoanei Maicii Domnului, pentru a-i înșela pe cei simpli.

si, în general, toate informațiile pe care le acumulasem din acest domeniu vast, toate câte le auzisem... aici erau realitate! Am putut recunoaște diferite simboluri magice si felurite obiecte al căror uz îl cunoșteam din auzite. Mă străbătea un sentiment ciudat. încă de mic copil aveam o înclinație către aceste lucruri. La 13 ani, găsisem în biblioteca tatălui meu o carte cu paginile netăiate, pe care citind-o, am rămas foarte impresionat Cuprindea si descrierile unor exerciții de yoga, pe care le- am practicat frecvent în acea perioadă. Manifestam o atracție încă neconștientizată către însingurare, către ascetism, si socoteam că mi-ar fi potrivit să devin yoghin. îmi amintesc că pe vremea gimnaziului le spuneam prietenilor mei: „Știți ce vreau eu? O cămăruță în pădure, un blid de mâncare si timp liber să mă ocup de mine însumi". Ei bine, iată că acum toate acestea așteptau la picioarele mele. Lucrurile care îmi captaseră dintotdeauna interesul, care mă preocupaseră zi de zi si pe care le considerasem a fi singurele cu adevărat importante în viață, se aflau deodată chiar în fata mea, nu într-un mod fragmentar sau limitat, ci integral si chiar cu supra măsură. Ajunsesem la sursă, găsisem esența! Nu cărți cu caracter descriptiv, ci faptă. Nu teorii, ci trăire!

Toate cărțile care circulă în Occident, pornind de la Karl Jung, întemeietorul psihiatriei si autorul teoriei subconștientului, continuând apoi cu ideile pe care le-a exprimat Herman Hesse, scrierile diversilor yoghini, precum Vivekananda si alții mai noi, Yi Jing si textele confucianiste, teoriile diferiților „oameni de știință", precum cea a lui Lyall Watson despre „supranatural", cartea lui Fritjof Capra „Tao-fizica", Aldous Huxley cu „Porțile percepției" - „Biblia" hipioților anilor '60, textele de magie albă ale lui Omraam Aivanhov, bizarele lucrări ale lui Gurdjieff sau ale vrăjitoarei Alice Bailey, cărțile Helenei Blavatsky, întemeietoarea Societății Teozofice, toate aceste opere de aici își trăgeau seva. Toți erau influențați de India. India este un centru care emite o anumită frecvență, un anumit sistem de concepții, iar centrul Indiei este „ashramul". Dintre toate ashramurile pe care le văzusem si de care auzisem, acesta de aici părea diferit. Concentrat, integral! De altfel, Babaji era „gurul gurușilor", dascălul dascălilor. îl recunoșteau ca atare si alți yoghini pe care aveam să-i întreb mai târziu, si care își mărturisiseră chiar dorința de a fi primiți cândva în ashramul său.

Afirm cu absolută certitudine că dacă n-as fi plecat mai întâi în Sfântul Munte si dacă n-as fi avut acele copleșitoare experiențe datorate bătrânului Paisie, as fi rămas definitiv în ashramul lui Babaji si i-as fi devenit discipol.

Însă acum exista în sufletul meu o oarecare îndoială. Auzisem deja un punct de vedere diferit. Un punct de vedere care avea autoritate si putere duhovnicească, însoțit fiind de un mare număr de minuni si de experiențe spirituale distincte de toate cele pe care le traversasem până atunci prin yoga si prin cele asemănătoare ei. Acest punct de vedere era exprimat de părintele Paisie, de întreg Sfântul Munte, de întreaga Biserică Ortodoxă a lui Hristos de pe tot cuprinsul pământului.

Nu-l puteam subaprecia pe bătrân socotindu-l exponentul unui mod de religiozitate inferior, așa cum încercam să prezinte creștinismul toate cercurile influențate de concepții orientale, căci niciodată în viața mea nu întâlnisem pe cineva care să se asemene părintelui Paisie, indiferent cu ce alt etalon l-as fi comparat.

Trăirile la care am putut accede prin rugăciunea lui erau cu mult mai pătrunzătoare, mai intense, mai adânci, mai curate decât orice altceva experimentasem cu ceilalți diverși guruși. Si cunoscusem destui. Însă nu-i puteam ignora nici pe ei. Ba, mai mult chiar, eram înclinat să mă alătur lor. Am hotărât așadar să caut moduri de expresie mai apropiate de original. Să vin în India, să trăiesc lucrurile efectiv. Mai mult, pentru a fi cu totul imparțial si neinfluențabil, înainte de a veni mi-am scos cruciulița pe care mi-o dăruise bătrânul si i-am dat-o unei bune prietene de-a mea care crezuse de curând în Hristos. A fost un gest simbolic, ca si când as fi spus: „Acum să auzim, să trăim, să ne deschidem glasurilor mamei India".

Ne apropiaserăm de poalele dealului unde se afla ashramul si ne mai despărțea de trepte doar râul, când mulțimea ce căra pietrele a început să se agite. S-au întors cu toții către vârful dealului, izbucnind în strigăte puternice: „Bole baba ke tzei!", care însemna, precum am aflat mai târziu, „Sfinte părinte, biruitorule!", strigăt de slavă si de cinstire. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Babaji. A stat puțin pe vârful dealului. Avea în jur de 30 de ani, păr

negru si lung până la umeri, cântărea cam 140 kg si era înalt de aproximativ 1,70 m. Nu păstra nici o asemănare cu băiatul slăbuț pe care îl văzusem în vechea fotografie. Intre timp câștigase foarte multe kilograme. Era îmbrăcat în stoffe scumpe si purta ghete moi de piele aduse din Occident

Cobora treptele în grabă, cu pași mari si vioi, primind cu satisfacție si naturalețe ovațiile mulțimii. Ca si când ar fi mărturisit: „Da, sunt exact ceea ce spuneți! Da, sunt biruitor! Da, sunt sfânt!”. Doar nu putea ascunde faptul că era stăpânul absolut.. Nu numai că-l ascultau necondiționat în orice, dar îl si venerau.

Atunci mi s-a întâmplat ceva ciudat, o experiență ce-mi amintea de ședințele în care eram hipnotizat Brusc, în timp ce-I priveam coborând treptele, mi-am pierdut pentru câteva minute conștiința. Era ca si cum propria mea minte ar fi fost pur si simplu azvârlită departe de mine. Pentru un oarecare interval de timp, îmi pierdusem simțirea sinelui. Nu mai aveam conștiința trupului meu, nici a facultății mele raționale. Părea că nici n-as fi existat Un mare gol domnea în memoria mea. în acel scurt răstimp eram efectiv inapt să-mi dau seama ce mi se întâmplă, în ce stare mă aflu, dacă măcar mai exist Primul gând pe care l-am avut după ce mi-am redobândit conștiința de sine a fost: „Ce ai, de tot zâmbești ca un cretin?“, realizând că un zâmbet larg mi se întipărise pe față.

M-am simțit siluit. Ca si când cineva m-ar fi constrâns să zâmbesc, fără ca eu să am o asemenea dispoziție. Simțeam că zâmbetul larg de pe chipul meu era forțat venea în contradicție cu sentimentele mele. Eram stânjenit de acest eveniment, dar pe de altă parte mi se stărnise curiozitatea.

Intre timp Babaji coborâse dealul, în nesfârșite ovații, împărțind porunci si binecuvântări, si se apropiase de vizitatori. Ceilalți i se închinaseră deja, si primiseră consimțământul său de a rămâne în ashram. **Rămăsesem eu si cele două prietene ale mele, însă nu schițam nici o mișcare. încremenisem de uimire. Nu știam ce să fac. Babaji se apropiase la cinci metri de mine, si mă simțeam cuprins de un tremur. Nădușisem de neliniște. Eram acum uluit de fizionomia sa cu totul neomenească. Dacă cineva mi-ar fi spus că ceea ce aveam în fata mea era o iluzie sau un extraterestru, mi-ar fi părut mai credibil si m-ar fi uimit mai puțin.**

întreaga sa prezentă părea un eveniment supranatural. Privirea lui avea o asemenea intensitate, o asemenea putere, o asemenea energie, încât eram mai degrabă terifiat Dacă mi s-ar fi spus că o entitate supranaturală locuiește în acel trup, as fi scris fără rezerve. Mă stăpâna un amestec de spaimă, încordare si confuzie.

Atunci, unul din cei patru-cinci yoghini care îl înconjurau îmbrăcați în vesminte negre si ținând câte o lance cu un trident în vârf (simbol al zeului Shiva)²¹⁴, s-a apropiat de mine, **m-a privit drept în ochi si, dilatându-si pupilele la maximum, mi-a spus pe un ton aspru si poruncitor: „Scoate-ti încălțările si închină-te lui!”.** Cunoșteam aceste șiretlicuri de duzină, așa încât, cu toată frica mea, l-am ignorat cu desăvârșire. **M-am apropiat de Babaji, însă nu la mai puțin de trei metri... Mi se părea că există un teribil câmp energetic împrejurul lui.** „Namaste... i-am șoptit, adresându-i politicosul salut zilnic al indienilor. Mi-a arătat drumul către ashram. Așadar ne primise. Puteam rămâne.

M-am îndepărtat ușurat si am simțit imediat diminuându-se acea tensiune pe care o percepeam în apropierea lui.

Mă copleșise uimirea. Acest Babaji cu siguranță că nu era om. Ce putere colosală! Era Dumnezeu sau demon? Mag sau sfânt? Om sau extraterestru? Aceste întrebări constituiau o uriașă problemă de conștiință pentru mine. [...]

S-a împărțit mâncarea, pe care am servit-o împărțiți pe grupuri, iar apoi am început să ne adunăm într-o construcție veche cu aspect de hală: avea acoperișul sprijinit pe coloane groase si era deschisă pe trei laturi.

Am fost printre primii care au intrat în acest edificiu. M-au atras sunetele a două mici tobe la care cineva cânta kirtan, imnuri religioase hinduse. în scurt timp ne-am adunat cu toții si am umplut întreg spațiul, stând în picioare unul lângă altul. A venit si Babaji cu grupul său,

²¹⁴ Pictat și de Părintele Arsenie Boca în nimbul Sfântului Duh din icoana Sfintei Treimi de la Biserica Drăgănescu, deasupra numelui lui Dumnezeu 'O öv.

care părea să fie format întotdeauna din aceiași cinci-șase yoghini: un fel de nucleu al celor mai apropiați discipoli ai săi. M-a frapat faptul că toți erau occidentali, albi.

S-a așezat la tribună, iar mulțimile au început să treacă prin fata lui, să i se închine și să-i aducă ofrande. Era atât de ieșit din comun încât nu-mi puteam lua ochii de la el. Mă cotropiseră iarăși aceleași sentimente ca și prima dată, numai că acum mă aflam la 15 metri distanță de el. Îl priveam încercând să înțeleg ce era el în realitate, să-mi conturez o părere clară despre această faptură neobișnuită. Sorbeam fiecare amănunt din mișcările lui și fiecare cuvânt pe care îl rostea. Am recunoscut multe din elementele despre care citisem în cărțile de magie ca fiind utilizate consecvent de către el. De altfel, chiar în spatele lui era atârnat de perete un covor care înfățișa un munte cu trei creste și un soare de o formă aparte. Mi-am amintit imediat că întâlnisem această reprezentare într-o carte grecească de ocultism. Era simbolul magiei înalte.

Adorarea pe care i-o aducea fiecare îmbrăca și forme particulare. Oricum, toți erau complet absorbiți de persoana sa. Cei din proximitatea lui s-au apropiat în trei rânduri de mine îndemnându-mă să merg și eu să mă închin. N-am făcut-o. Mă străduiam doar să-l privesc drept în ochi.

La un moment dat privirile noastre s-au încrucișat Babaji nu mă privea pe mine în mod special. Scrutând insistent sala, ochii săi i-au întâlnit pur și simplu pe ai mei pentru o clipă. Ei bine, în acea clipă am pierdut contactul cu mediul înconjurător, am căzut în „extaz”! Ca și când pieptul mi-ar fi devenit transparent, am văzut prin el propria mea inimă în culori vii, în flăcări.

Tot la fel de brusc mi-am și revenit, păstrând însă foarte limpede conștiința a ceea ce mi se întâmplase. Am continuat să-l urmăresc, cu atât mai impresionat. A venit apoi iarăși cineva care mi-a spus să merg și eu înaintea lui.

Bine, și ce să fac exact?

Păi, tot ceea ce-au făcut și ceilalți.

Cu alte cuvinte, să mă închin lui. Nu m-am dus. Nu știam cine este. Mă temeam... De ce trebuia, adică, neapărat să mă închin?

În timp ce ședea acolo relaxat, Babaji s-a ridicat deodată și a luat poziția lotusului concentrându-se cu maximă intensitate, iar ochii săi au devenit pregnant scânteietori, asemenea unui cărbune negru strălucitor. În fata sa se afla un individ care îl venera cu înfinită devoțiune, precum o dovedeau mișcările sale, întregul său aspect exterior și închinăciunile repetate pe care i le făcea până la pământ, fără nici o șovăire. îi oferea și nenumărate daruri de mare valoare.

Atunci Babaji și-a ațintit ochii asupra lui cu putere. Omul și-a strâns mâinile la piept și și-a lipit picioarele, devenind ca un stâlp. În același timp a început să tremure și să țopăie pe loc într-un mod cu totul suprafiresc, lăsând impresia că ar avea arcuri sub picioarele imobile. Mai mult, începuse să scoată niște mugete năprasnice, asurzitoare, de vacă rănită și înfuriată. Babaji l-a ținut cam un minut în această stare. Apoi l-a lăsat pentru un scurt răstimp, după care, înainte ca omul să-si revină, l-a dezlănțuit din nou, mai tare de această dată. Se mișca în fata mea ca un compresor și mugea înfiorător. Toți rămăseseră fără glas și priveau uluiți. Mie însumi îmi era greu să-mi cred ochilor în fata acestui spectacol. Apoi individul s-a potolit cu desăvârșire, iar lumea a continuat să treacă prin fata lui Babaji, care și-a reluat obișnuita poziție de relaxare, pe jumătate întins. O tânără de lângă mine s-a adresat mulțimii explicând că Babaji tocmai îi dăruise „iluminare” acelui om! Eu însă mă confruntam cu o dilemă. Potrivit concepției hinduse, pentru ajungerea la „iluminare” - samadhi, cum mai e numită - sunt necesare eforturi îndelungate, precum și parcurgerea mai multor vieți ca yoghin. Babaji i-o „dăruise” acestui om în câteva minute. îi scurtase evoluția spirituală cu multe cicluri de reîncarnări. Nu constituia aceasta încă o dovadă că Babaji era... Dumnezeu? Nu aceasta reieșea din faptele lui? Astfel se clădea raționamentul tuturor celor prezenți în sală.

Conform punctului de vedere creștin, gurul posedă într-adevăr însușiri supranaturale, întrucât era demonizat. Altfel spus, le îngăduise spiritelor demonice să locuiască în sufletul său. Puterea care se manifesta prin el era puterea spirituală a demonilor.

Omul care îl venera deci pe Babaji, îi venera practic pe demonii ce locuiau înlăuntrul lui, și astfel le dădea dreptul de a intra și în sufletul său. Așadar, evenimentul căruia îi fusesem martor era fenomenul cotropirii sufletului său de către demoni. Ceilalți care i se închinau primeau doar o anumită influență demonică, a cărei intensitate varia în funcție de fiecare individ în parte, însă nu erau supuși demonizării, posedării propriu zise a sufletului de către diavoli.

Care din aceste două poziții era cea adevărată? Opoziția dintre ele se dovedea absolut flagrantă. Ce era în realitate „dascălul dascălilor”? Mag sau sfânt? Dumnezeu sau diavol? Trebuia să găsesc un reper pe seama căruia să mă orientez, un criteriu în baza căruia să pot distinge.

Peste puțin timp ne-am ridicat cu toții să plecăm. Atunci Babaji a trecut prin fata mea fără ca măcar să-mi dau seama, deși mă străduisem din răspuțeri să ajung în situația de a-l privi de aproape. Când m-am dezmeticit, i-am mai putut vedea doar spatele. îmi înlănțuiseră efectiv mintea, neîngăduindu-mi să-l privesc în momentul în care a trecut pe lângă mine.

Plimbându-mă prin ashram, m-am întâlnit cu prietena mea N. Era surprinsă și neliniștită. Mi-a spus că H., cealaltă prietenă a noastră, căzuse la pat bolnavă; deși se afla în perioada ciclului menstrual, totuși pierdea o cantitate nefiresc de mare de sânge și nu se putea mișca. N. a adăugat că toate femeile dormeau sub camera lui Babaji, și a făcut chiar câteva comentarii indecente legate de acest fapt. Ne-am despărțit apoi pentru scurtă vreme.

Camera în care locuia Babaji era izolată de restul clădirii, avea intrare separată și era ornată pe fațada exterioară cu tot felul de plăcute multicolore strălucitoare. Pentru gusturile mele, avea un aer foarte țigănesc. La intrare m-a oprit un european: „Aici nu poți intra”, mi-a spus el, furnizându-mi nesfârșite explicații. Omul se simțea extrem de stânjenit, și pe deasupra mai și amorțise. Oferea într-adevăr o priveliște ilară. Ținea în mână o trestie, purta o scufie caraghioasă și avea drept scut o împletitură de papură. I se încredințase sarcina de a păzi intrarea lui Babaji. Se simțea prost și căuta să se justifice.

Mi-a fost milă de el. Am zăbovit puțin alături de el și mi-a spus povestea lui. îl cunoștea de câțiva ani pe guru. Voia să promoveze în cadrul firmei la care lucra, astfel încât venise să-l roage pe Babaji să-i folosească puterile sale în acest scop. „Bineînțeles; i-as fi putut trimite o simplă scrisoare, dar am preferat să vin eu însumi”, spunea el. Oare de aceea i se distribuise acest rol rizibil? înadins îl batjocoreau? Sau îl obișnuiau astfel cu supunerea totală și își impuneau în acest mod stăpânirea asupra lui?...

Am dormit peste noapte într-o cameră mare, împreună cu alte zece persoane. Eram de vârste apropiate și păream a avea cu toții cam același mod de viață și de gândire.

Unul dintre ei mi-a spus că își câștiga pâinea învățându-i în America pe oameni să respire. Le preda adică exerciții yoghine de respirație. Iată că putea fi și aceasta o meserie! „Încet-încet au să ne învețe și cum să pășim”, m-am gândit.

Dimineața m-am trezit la răsăritul soarelui și am urcat pe un deal în afara ashramului, unde am întâlnit-o și pe N., care mi-a spus că ne aflam deja în întârziere și că trebuia să ajungem la slujba de dimineață înaintea lui Babaji. Când am sosit, ne-au făcut într-adevăr observație pentru întârziere; nu era un lucru permis: dovedea o lipsă de respect față de persoana gurului.

De data aceasta Babaji își primea discipolii chiar în antreul său. Am intrat și noi acolo. Era destul de strâmt. M-am așezat mai în spate și urmăream totul cu interes și nedumerire. Cineva mi-a făcut observație cu voce tare, căci exact în locul unde ședeam exista un mic templu cu fotografii și picturi de animale antropomorfe și oameni zoomorfi, de fapt zei. Fără intenție, îi jignisem așezându-mă în interiorul templului.

Am avut apoi același sentiment privind-l pe Babaji, această creatură atât de stranie. Pe de o parte, constituia o priveliște cu adevărat înspăimântătoare. Pe de alta, era doar un tânăr grăsan. Nu-l slăbeam din ochi, încercând să deslușesc vreun element mai edificator asupra

lui. Si acest element a survenit... Cred că în general copiii mici, având sufletul mai curat, dovedesc un instinct mai bun decât cei mari. Detectează cu ușurință sentimentele ascunse, tocmai pentru că percep lumea în special prin intermediul inimii. Creierul nu-i deturneză prin diverse raționamente care pot să nu aibă nici un fel de fundament real.

Așadar, cam pe la jumătatea rândului se afla o pereche de australieni. Aveau un copilăș de patru ani. Brusc, Babaji a cerut să-i fie adus copilul. îndată ce l-au apropiat de guru, micuțul a început să plângă, să zbiere și să se agite, încercând să fugă cât mai departe de ei. Plânsetele lui îmi sfâșiau inima. Părinții săi ședea fără să schițeze vreun gest de împotrăvire. **Gurul l-a luat în brațe, si-a introdus degetul mare în gura copilului iar degetul arătător i l-a pus între sprâncene, și micuțul a adormit instantaneu. Nu-mi puteam da seama dacă era vorba de somn sau de hipnoză, dar cert este că micuțul a rămas în această stare pe aproape tot parcursul slujbei.**

Frica și refuzul copilului m-au impresionat Mi-am amintit din Evanghelie cu câtă bucurie și încredere îl îmbrățișau copiii pe Hristos.

Câțiva discipoli s-au apropiat iarăși de noi, adresându-ne același insistent îndemn de a merge să ne închinăm lui Babaji... Ne-am eschivat din nou, atât eu cât și prietena mea. Cealaltă prietenă a noastră era imobilizată la pat. Hemoragia sa abundentă era o „purificare”, o veritabilă „binecuvântare” a gurului! Aceasta fusese explicația dată de yoghinii ashramului...

S-au perindat cu toții prin fata lui Babaji, excepție făcând doar noi, după care ne-am împrăștiat în scurt timp ne-au reperat prin mulțime și ne-au pus în vedere să părăsim ashramul. Nu agreaseră comportamentul nostru, întrucât refuzasem de fiecare dată să ne închinăm lui Babaji! Ușurată și chiar fericită, prietena mea a plecat imediat să-si pregătească bagajele.

Eu am căzut pe gânduri. Era oare bine să plec înainte de a trage o concluzie fermă și definitivă? Doar pentru aceasta venisem în India. Merita să mă întorc cu aceleași dileme și frământări?

Am cerut să-l văd pe guru. S-au dus să-l întrebe, și peste câteva minute s-au întors să mă conducă la el. în timp ce pășeam în antreul său, mi-am făcut cruce și am cerut ajutorul lui Dumnezeu. Nu știu ce-mi făcuse Babaji de la distanță, însă creierul meu deja nu mai funcționa normal. Parcă mintea mă părăsea într-un anume fel... M-am pomenit înaintând spre el. Când am ajuns la doi metri în fata lui, m-am uitat după vreun scaun, socotind că urma să stăm de vorbă.

M-a privit cu o aversiune sălbatică. Si-a unit picioarele și si-a întors capul într-altă parte, ca și când n-ar fi vrut să mă vadă, ca și când se teme de mine, ca și când îi era totodată scârbă de mine, și a zbierat cu putere:

Get out (Ieși afară)!

Mă pierdusem complet. L-am privit cu uimire.

Get out (Ieși afară)! a urlat încă și mai tare.

Only one question (O singură întrebare)..., i-am spus.

No questions here (Nici UN fel de întrebări, aici)! Get out (Ieși afară)!

M-am întors și am plecat debusolat. Eram plin de nedumerire. Ce comportament era acesta?

Ieșind afară, m-am întâlnit cu prietenele mele.

Noi plecăm oricum, tu ce faci, vii?

„Hai să plec și, dacă voi simți nevoia, am să revin”, m-am gândit și am pornit cu ele la drum.

Prietenele mele erau feministe. Cu creștinismul aveau mai degrabă relații inamicale, manifestând însă o oarecare atitudine pozitivă față de yoga și magie. De aceea mi-a atras cu atât mai mult atenția constatarea și mărturisirea uneia dintre ele:

- Frate, ce era cu omul ăsta? „Cazi și închină-te mie!”... în timp ce religia noastră este delicată, plină de blândețe... Omul ăsta are ceva sălbatic în el.

*Am privit-o uimit își depășise prejudecățile ideologice.*²¹⁵

Fiindcă am descris, mai sus, pe scurt starea ucenicilor Părintelui Arsenie Boca, datorită acțiunii duhurilor ce l-au amăgit și le-a transmis mai departe, este bine să dăm acum un cuvânt al Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov despre cartea „Urmarea lui Hristos” care produce în cei ce o cultivă aceeași lucrare lăuntrică ca și fenomenul Prislop. Această descriere parcă analizează foarte minuțios tipologia celor cuprinși de „duhul Drăgănescu”:

Ucenicul: Spui ca lucrarea "Urmarea lui Hristos" a fost scrisa din amăgire de sine; totuși, ea are o mulțime de admiratori chiar printre fiii Bisericii Ortodoxe !

Starețul: Tocmai ca aceștia, fiind extaziați de valoarea ei, își dau cu părerea despre aceasta valoare fără sa aibă nici o pricepere. In înainte-cuvântarea traducătorului rus la cartea "Urmarea lui Hristos" - ediția din anul 1834, tipărită la Moscova - se spune: "Un foarte luminat bărbat - rus, ortodox - obișnuia sa spună: "Daca mi s-ar cere părerea as îndrăzni sa așez scrierea lui Kempis îndată după Sfântă Scriptura". Aceasta sentința atât de hotărâta da unui scriitor de alta lege deplina întâietate asupra tuturor Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe, iar cel ce se rostește, pune părerea sa mai presus de așezămintele întregii Biserici, care, la Sfintele Sinoade, a recunoscut scrierile Sfinților Părinți ca fiind de Dumnezeu insuflata, rânduind citirea lor nu numai spre zidirea sufleteasca a tuturor fiilor săi, ci si ca îndreptar pentru dezlegarea problemelor bisericești. In scrierile Părinților se afla păstrată o mare comoara duhovniceasca, creștina si bisericeasca: predania dogmatica si morala a Sfintei Biserici. Este vădit ca "Urmarea lui Hristos" este cea care l-a adus pe sus-pomenitul bărbat într-o asemenea stare care sa-l facă a se rosti într-un fel atât de îndrăzneț, atât de greșit, atât de trist.*

** "Urmarea" atunci când a apărut pentru prima oara, a fost osândita chiar de Biserica sa latina, fiind pusa sub urmărirea Inchiziției. Urmărirea a încetat, mai apoi, si s-a prefăcut in protecție, atunci când s-a văzut ca aceasta carte este o buna unealta de propaganda in rândul oamenilor care si-au pierdut adevărata înțelegere a creștinismului si au păstrat fata de el doar o legătura de suprafața. Sub numele de propaganda papista, se înțelege aici acea părere despre Papa, pe care Papa vrea sa o insufla despre sine omenirii, adică părerea despre puterea suprema, autocratica, nemărginita pe care Papa ar fi având-o asupra lumii. Propaganda, având acest tel, prea puțin ia seama la calitatea învățaturii pe care o propune; ei ii convine orice contribuie la împlinirea telului sau - chiar si credința in Hristos fără părăsirea credinței in idoli.*

** Aceasta este amăgirea de sine ! Aceasta este înșelare ! Ea a luat ființa din păreri mincinoase; păreri mincinoase au luat naștere din simțirile greșite împărtășite de cartea cu pricina. In aceasta carte trăiește si din aceasta carte răsufla ungera duhului celui viclean, care ii lingusește pe cititorii ei, îmbătând-i cu otrava minciunii, otrava îndulcita cu mirodeniile subțiri ale semeței cugetări, slavei deșarte si patimii dulceții. Cartea ii poarta pe cititorii săi drept spre părtășia cu Dumnezeu, fără a-i curați, mai înainte, prin pocăința: de aceea si stârnește o deosebita aplecare spre ea in oamenii pătimiși, care nu au bătut cărarea pocăinței, care nu au fost preveniți cu privire la amăgirea de sine si la înșelare, care nu au luat povata din învățatura Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe, cum sa viețuiască după legea duhovniceasca. Cartea lucrează cu putere asupra sângelui si nervilor, ii ațâță - si de aceea ea place cu osebire oamenilor robiți simțurilor: de aceasta carte poți sa te îndulcești fără a te lepăda de despărțirile grosolane ale simțurilor. Cugetarea semeată, subțirea patima a dulceții si slava deșartă sunt înfățișate de aceasta carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecându-si dezmățul in forma subțire a lucrării sale, oamenii trupești cad in extaz de atâta beție, de desfătarea căpătată fără de osteneala, fără lepădare de sine, fără pocăința, fără răstignirea trupului cu patimile si poftile" (1 Galat.5, 24), prin lingusirea stării de cădere. Mânați de orbirea si de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocești in patul unei iubiri si mai nelegiuite, care domnește in casa de desfrânare a duhurilor lepădate. O oarecare persoana, aparținând, după starea ei pământeasca, societății înalte si cultivate, iar la arătare*

²¹⁵ Dyonyssios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 87 -98.

Bisericii Ortodoxe, s-a rostit in următorul fel despre o luterana răposata, socotita ca sfântă de către aceasta persoana: "Îl iubea pe Dumnezeu cu patima; se gândea numai la Dumnezeu; Îl vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia si "Urmarea", care este o a doua Evanghelie. Aceasta sentință exaltata a fost rostita in limba franceza, atât de potrivita pentru scenă: "elle aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu' à Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile".

In aceste cuvinte a fost înfățișată tocmai acea stare in care sunt aduși cititorii si cinstitorii "Urmării". Întocmai, in duhul sau, cu aceasta fraza este sentința vestitei scriitoare franțuzoaise, dna de Sévigné, in legătura cu vestitul poet francez, Racine cel bătrân. "Îl iubește pe Dumnezeu - si-a îngăduit sa spună d-na de Sévigné - așa cum își iubea mai înainte amantele". „Il aime Dieu, comme il aimait ses maitresses".

Vestitul critic La Garpe, fost mai înainte ateu si care a trecut mai apoi, la un creștinism prost înțeles si schimonosit de către el, încuviințând rostirea d-nei de Sévigné, a spus: "Cu aceiași inima este iubit Creatorul cu care este iubita si creatura, deși urmările acestor iubiri se deosebesc la fel de mult intre ele pe cat se deosebesc si obiectele lor".*

** C'est avec la même cœur, qu'on aime le Créateur, ou le créature, quoique les effets, soient aussi différents, que les objets.*

*Racine a trecut de la desfrâu la înșelarea numita "părere". Această înșelare se vedește cat se poate limpede in cele din urma doua tragedii ale poetului: in "Esthera" si in "Gotholia". "Înaltele" cugetări si simțiri creștine ale lui Racine si-au găsit un loc larg in templul Muzelor si al lui Apollo**; in teatru - au stârnit entuziasm, aplauze.*

*** Muzele si Apollo - sunt zeități ale vechilor păgâni, greci si romani; acești demoni erau socotiți de către păgâni ca protectori ai artelor frumoase.*

"Gotholia", socotita drept cea mai reușită lucrare a lui Racine, s-a jucat de patruzeci de ori la rând. Duhul acestei tragedii este unul si același cu duhul "Urmării". Noi credem ca in inima omeneasca se afla o pofta dobitoceasca, semănata in ea de cădere, si care se afla in legătura cu poftele duhurilor căzute; noi credem ca se afla in inima si o dorire duhovniceasca, dorire cu care am fost zidiți si prin care iubim in chip firesc si legiuit pe Dumnezeu si pe aproapele, care se afla in potrivire cu dorirea sfinților îngeri. Pentru a-l iubi pe Dumnezeu, si pe aproapele in Dumnezeu, trebuie numaidecât sa ne curățim de pofta dobitoceasca. Aceasta curățire o săvârșește Sfântul Duh in omul care arata prin viețuirea sa ca o voiește pe ea. De fapt, in înțelesul duhovnicesc, inima se cheamă pofta dimpreună cu celelalte puteri sufletești, iar nu inima ca parte din trup. Aceste puteri sunt strânse in inima trupezasca, iar numele a trecut, prin întrebuintarea obșteasca, de la partea trupului la suma puterilor sufletești.

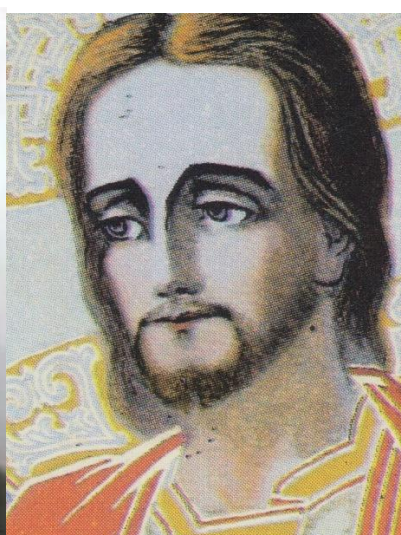
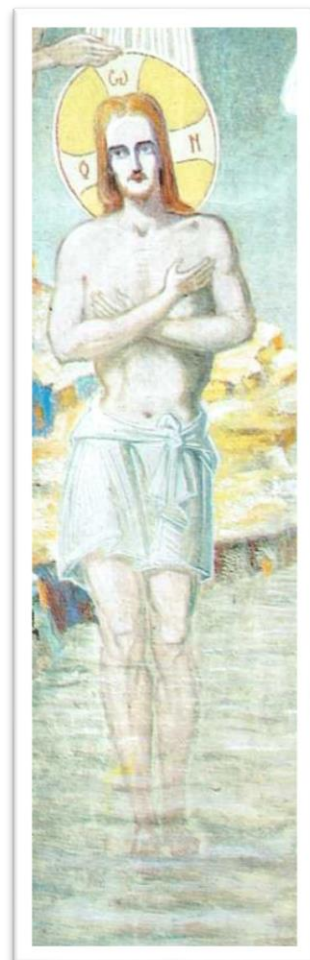
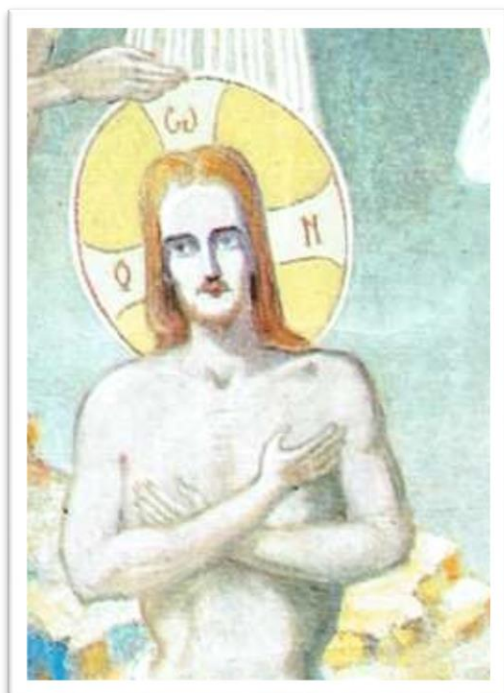
Fata de oamenii trupești, bărbații duhovnicești socot cu totul dimpotrivă cu privire la aceasta carte: adulmecând miasma răului care se da drept bine, ei sunt cuprinși, neîntârziat de dezgust fata de cartea care răspândește o asemenea miasma. Starețului Isaia monahul, care se liniștea in Pustia Nikiforovsk (Eparhia Olonetk ori Petrozavodsk), bărbat foarte sporit in rugăciunea mintii si învrednicit de adumbrirea harului, i s-a citit o bucata din "Urmarea lui Hristos". Starețul a pătruns de îndată miezul cărții. El a început sa rada si a glăsuț: "O ! Acestea au fost scrise din părere". Nu-i nimic adevărat aici ! Totul este născocit ! Toma a descris stările duhovnicești așa cum i s-au năzărit si așa cum i s-au părut lui, neștiindu-le din cercare". Înșelarea înfățișează, ca nefericire, o privesc dureroasa; iar ca prostie, o privesc caraghioasa. Arhimandritul mănăstirii Kirilo-Novoierversk (Eparhia Novgorod), bărbat vestit pentru asprimea vieții sale si care se îndeletnicea, din simplitatea inimii sale, numai cu nevoința trupezasca, iar despre nevoința sufleteasca știa cat se poate de puțin - ei bine, la început el îi povățuia pe cei ce se sfătuiu cu el si se aflau sub călăuzirea sa să citească "Urmarea"; cu câțiva ani, însa înainte de a trece la cele veșnice, a început a opri cu strășnicie citirea ei, zicând cu sfântă simplitate: "Mai înainte socoteam ca aceasta carte este folositoare de suflet, însa Dumnezeu mi-a descoperit ca ea este vătămătoare de suflet". Ieroschimonahul Leonid, vestit prin cercarea sa in lucrarea monahiceasca, cel ce a pus începutul înfloririi duhovnicești in Pustia Optinei (Eparhia Kaluga) avea aceiași părere despre "Urmarea lui Hristos".*

**Canonizat de Biserica Rusa, împreună cu alți doisprezece stareți care s-au nevoit în Sihăstria Optinei în a doua jumătate a sec. al XIX-lea și la începutul secolului al XX-lea.*

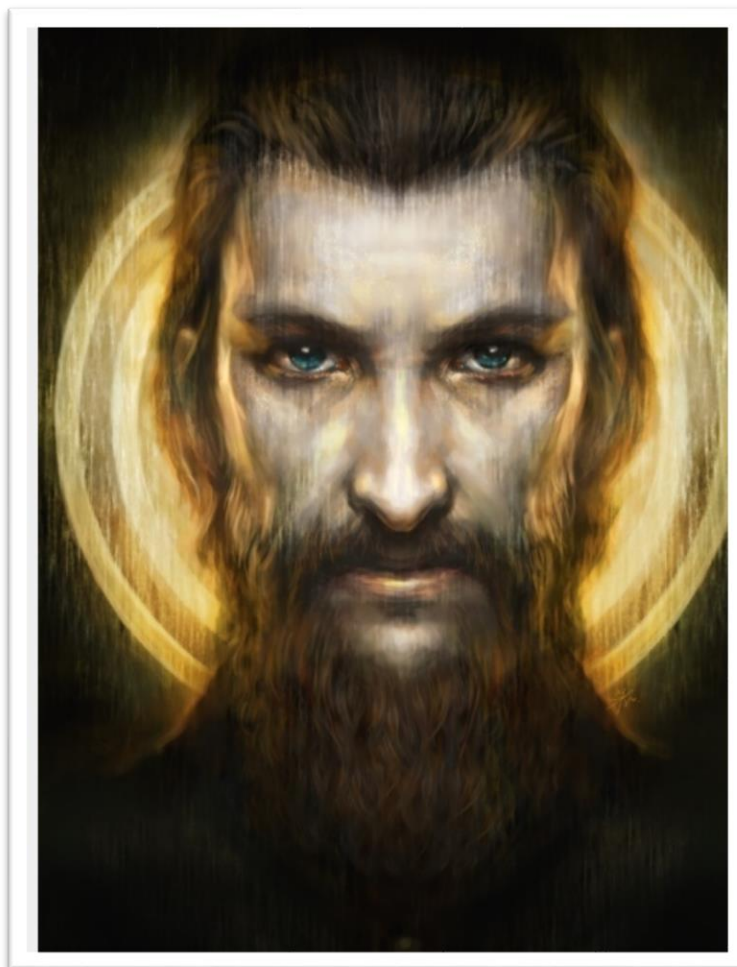
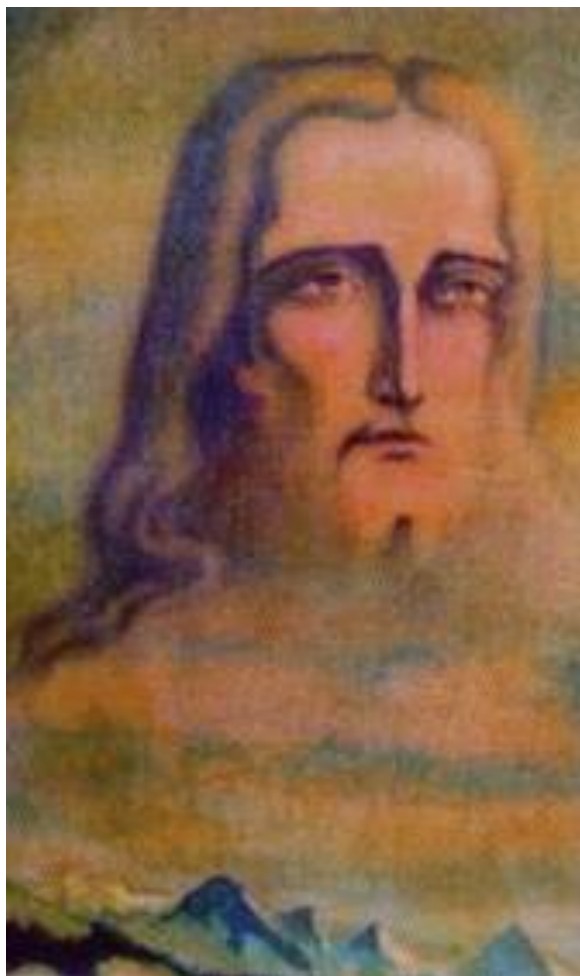
Pe toți nevoitorii mai sus-pomeniți i-am cunoscut față față. Un oarecare moșier, crescut în duhul Ortodoxiei, și care cunoscuse pentru o scurtă vreme așa numita "lume mare", adică lumea din paturile sale înalte, a văzut, odată, în mâinile fiicei sale cartea „Urmarea lui Hristos”. El i-a interzis acesteia citirea cărții, zicând: "Nu vreau ca tu să urmezi modei și să cochetezi înaintea lui Dumnezeu". Iată cea mai bună judecată făcută asupra cărții.²¹⁶

²¹⁶ Sfântul ȚIgnatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 12005, pp. 35-37.

2. CU BARBĂ MICĂ ȘI OCHI ALBAȘTRI

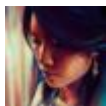

3. CU BARBĂ MARE ȘI OCHI ALBAȘTRI

Iată o oribilă caricatură a Mântuitorul pictată de Părintele Arsenie Boca, deasupra Făgărașului, ce sugerează un om disprețuitor, oarecum absent și pierdut în visare, ca în aburii băuturii, lipsit de dragostea împărătească și atentă la noi, înfrânată și delicată, răstignită și jertfelnică a lui Hristos. Se vede că este o reverie demonică. Vă rugăm să o comparați, fără o privire insistentă, fiindcă produce vătămare sufletească, cu o altă producție artistică de artă deviantă, aflată în dreapta, în care se arată CUM I-AU SURPRINS ESENȚA ȘI CUM L-AU ÎNȚELES PICTORII STRĂINI PE PĂRINTELE ARSENIE BOCA ȘI CUM ÎI APROBĂ ADMIRATORII (mai ales admiratoarele) SFINȚIEI SALE)

<http://wolfie-chama.deviantart.com/art/Arsenie-Boca-266254958>

[Arsenie Boca](#) by [Wolfie-chama](#) [Watch Digital Art](#) / [Drawings & Paintings](#) / [People](#) / [Portraits](#) ©2011-2015 [Wolfie-chama](#)

"Arsenie Boca (29 septembrie, 1910 - 28 noiembrie, 1989) a fost un călugăr ortodox român, teolog și artist. A fost persecutat de comuniști și numit printre cei mai mari 100 de români." Datele sunt luate de la Wikipedia "haha. orz". Taboul l-am făcut pentru o expoziție ce s-a organizat în București, România, de către Asociația Caricaturiştilor din România. E drăguț să am ceva simetric în galeria mea, din când în când. Portretele 3/4 pot deveni destul de plictisitoare. Sper să vă placă! Pictat în Photoshop CS5.

"Arsenie Boca (September 29, 1910 — November 28, 1989) was a Romanian Orthodox monk, theologian and artist. He was persecuted by the Communists and named among the 100 greatest Romanians." Taken from Wikipedia haha. orz Painting for an exhibition being held in Bucharest, Romania by the Cartoonists Association of Romania. It's nice to have something that's symmetrical in my gallery once in a while, 3/4 portraits can get pretty boring. 😊 Hope you like! Painted in Photoshop CS5

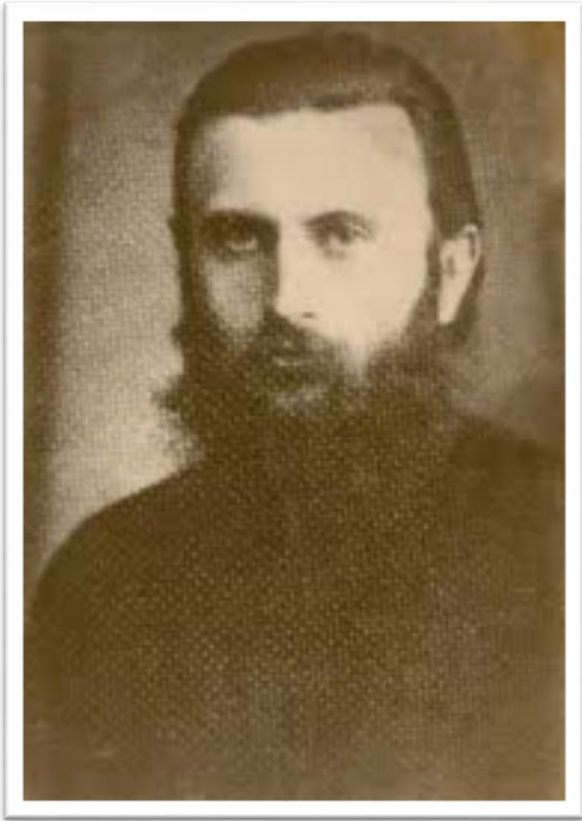
RoxanneD (4 zile în urmă) Colector de Artă Generală. Nu vă puteți imagina ce surpriză uluitoare este pentru mine, ca româncă, să dau de astfel de pietre prețioase pe Internet. Foarte bine realizat, ai surprins cu adevărat spiritul lui mare, și mă refer prin aceasta, mai ales la privirea lui fixă și adâncă, inconfundabilă. Răspuns ([RoxanneD 4 days ago](#)) Hobbyist General Artist You can't imagine what an astounding surprise it is for me, as a Romanian, to stumble upon such gems on the Internet. Very well done, you truly captured his great spirit, and by that I'm referring especially to his unmistakable deep stare. Reply)

Wolfie-chama (1 zi în urmă) Artistă Digitală Profesionalistă. Sunt bucuroasă a vă citi feedback-ul! Provocarea pentru mine în portrete este ca întotdeauna să captez caracterul și esența subiectului, în special ale figurilor istorice. Vă mulțumesc! Răspuns ([Wolfie-chama 1 day ago](#)) Professional Digital Artist

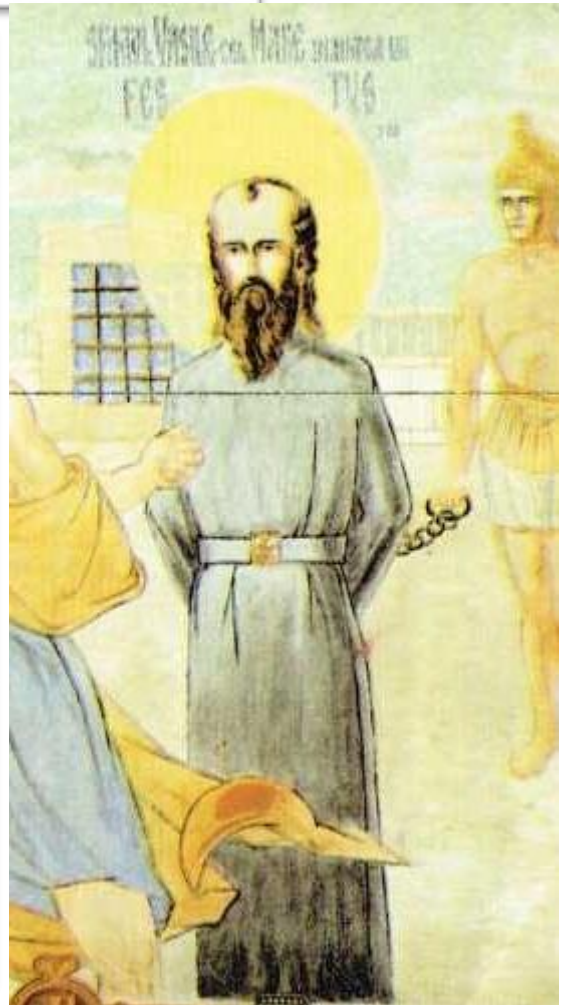
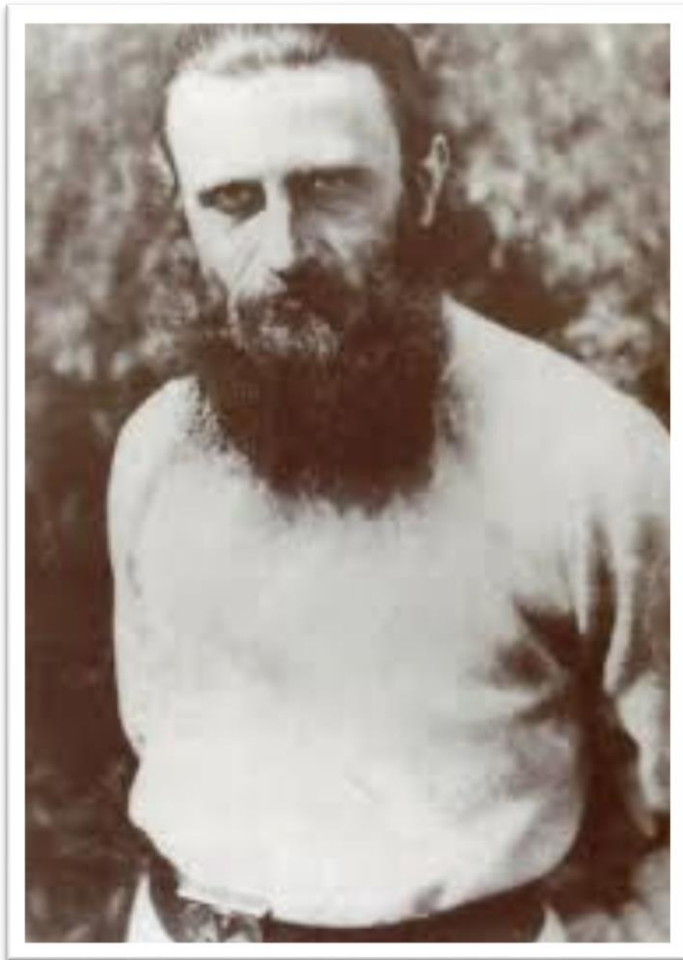
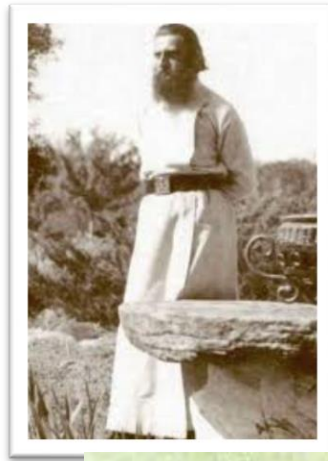
I'm glad to read your feedback! The challenge in portraiture for me is always in capturing the subject's character and essence, especially those of historical figures. Thank you! Reply)

Observăm cum artista digitală și deviantă, a sesizat un CEVA (fiindcă arta surprinde esențele), chiar dacă a vrut să facă o caricatură. Acel CEVA MISTERIOS cu impact înrobitor și înfricoșător asupra sufletului, care și pe noi ne-a impresionat sesizându-l ca un leitmotiv în multele scrieri ale ucenicilor despre sfinția sa, este amestecul de privire hipnotică și sălbăticie, comun cu al lui Babaji, pentru care Părintele Arsenie Boca a și fost numit: „Biciul lui Dumnezeu”.

Înainte morții ÎPS sa ȋGherasim Arhiepiscopul Râmnicului, ca rod al experienței duhovnicești de aproape 100 de ani, la cei care îl vizitau (pentru a-și cere iertare și rămas bun), le zicea, arătând o carte pe coperta căreia era fotografia din dreapta jos, de pe această pagină: „Cum pot să-l cinstească oamenii pe Părintele Arsenie Boca, socotindu-l Sfânt? Sfinții, dovedind experiența lor neclătinată în ascultare și urmarea de toată viața, cu răbdare, a lucrării Sfintei Biserici, apar cu părul și barba albe, iar acesta cum să fie Sfânt, așa necopt? Și uitați-vă și la privirea lui: nu are o așezare smerită, cum o are orice Sfânt”²¹⁷

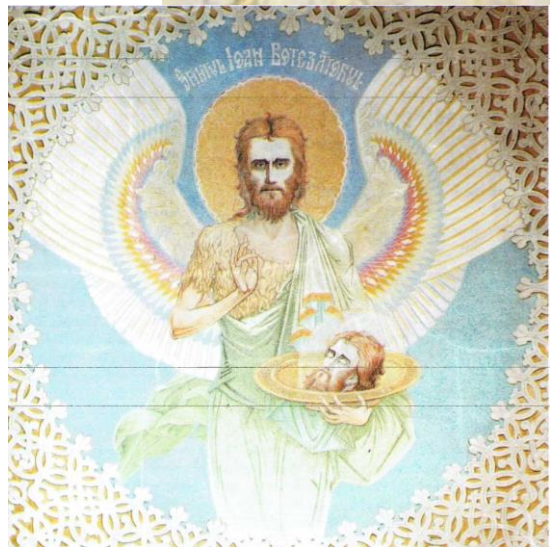
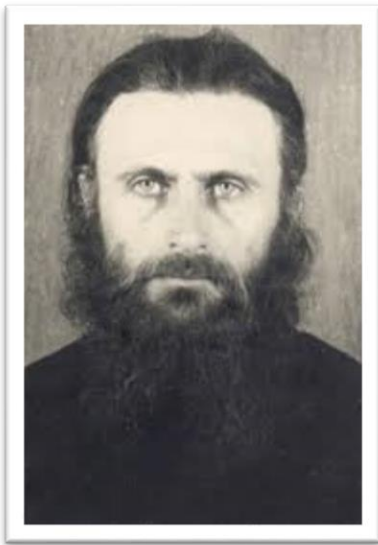
²¹⁷ Redată de un Preot profesor doctor în Teologie de la București, care, din smerenie, nu a vrut să-și descopere numele, dorind în același timp să nu se implice în această dezbinare a Sfintei Biserici ce se face în legătură cu Părintele Arsenie Boca, la presiunea mass-mediei.

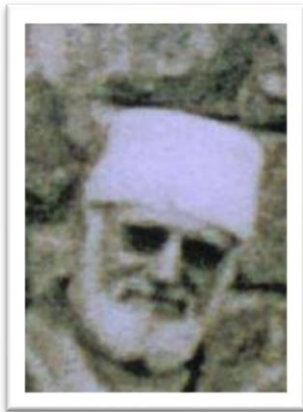

Poate și despre fotografia din stânga jos, dar și despre celelalte, spunea ÎPS ȋPimen următoarele cuvinte:

În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul ȋPimen prin curte și-l întreb: „Înaltpreașfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]I-am spus: Nu cumva, Înaltpreașfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”. Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului ȋPimen.”²¹⁸

²¹⁸ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymldI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

Văzând ultima fotografie, din această pagină, preluată de aici²¹⁹, de la Preadmiratorii sfinției sale, ce nu pot observa nici evidențele ca să scape de amăgire, ne aducem aminte de cuvântul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, care, iată, nici el nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

10. *Scumpetea hainelor este cauza multor răutăți*

Până acum am crezut că scumpetea hainelor este o simplă deșertăciune, dar mă tem că ea este hrănitoarea slavei deșarte -

maica mândriei, calea curviei și hotar al aproape tuturor patimilor. Am

spus că este hrănitoare și maică a slavei deșarte și a mândriei deoarece sufletul are un obicei înăscut: acela de a lua pe dinlăuntru forma cea [exterioară] a trupului. Și dacă trupul, cum am spune, poartă [haine] smerite, împreună se smerește și el [sufletul]. Iar dacă trupul poartă haine cu slavă deșartă și cu mândrie, se mărește și el în deșert cu acesta și se mândrește, după Sfântul Ioan Scărarul care scrie: „sufletul se face asemenea lucrărilor din afară și ia chipul celor ce le face și se întipărește de ele” (FR 10, Cuvânt 25, p. 314). Am zis că este și cale către curvie deoarece Marele Vasile zice: „A te îngriji de aranjatul părului și de haine mai mult decât e necesar este, după cuvântul lui Diogene, sau o faptă de om necugetat, sau o faptă de om ticălos” (P.S.B. 17, Omilia XXII Către tineri, p. 578). Ce înțelegi, Stăpâne al meu, prin „faptă de om ticălos”? Curviile. sau preacurviile. Dar prin cei ce rău norocesc? Eu cred că se referă la aducătorii veștilor rele. încearcă însuși cu de la sine [putere să explici]. Dar mai bine auzi [explicația] de la același Vasile, care, pogorându-se mai jos [la înțelegerea noastră], tâlcuiește cuvântul de mai sus spunând: „A căuta să fii elegant socot că este tot atât de rușinos ca și a trăi în desfrâu sau a strica altora casele” (ibidem). Iar dacă dumnezeiescul Pavel le oprește pe femei - care sunt în mod firesc niște ființe iubitoare de podoabă și împodobire - de la îmbrăcăminte cea de mult preț, zicând: Așijderea și femeile cu podoabă de cinste, cu sfială și cu întreagă înțelepciune să se împodobească pe sine; nu cu împletiturile părului, sau cu aur, sau cu mărgăritaruri, sau cu haine scumpe (1 Tim 2, 9), iar verhovnicul Petru a oprit și el acest [lucru] de la femei, zicând: A căror podoabă să fie nu cea din afară: a împletirii părului și a înfășurării aurului, sau a îmbrăcăminteii hainelor (1 Ptr 3, 3), atunci îți poți da seama cu cât mai mult [cei doi Apostoli] au oprit acest lucru de la bărbați și de la arhierii care trebuie să păzească întru toate cinstea și podoaba.²²⁰

Oare sfinția sa, citind atâta filozofie și religii comparate, nu a avut puțin timp să citească pe Sfinții Părinți? Sau nu a crezut în ei, ci în scrierile care îi cultivau plăcerea de sine?

²¹⁹ <<http://roncea.ro/2014/12/19/absolut-inedit-parintele-arsenie-boca-fotografiat-de-securitate-la-parastasul-lui-nichifor-crainic-fotografia-a-fost-descoperita-de-cercetatorul-florin-dutu-in-arhiva-cnsas-petitia-pentru-sfantul-a/>>, duminică, 23 august 2015.

²²⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 190-192.

Dar nici Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

Oamenii insetează după simplitate

Lucru bun este ca oamenii insetează după simplitate și au ajuns la punctul să facă moda din ea, deși nu sunt în mod simplu. Vin unii în Sfântul Munte cu niște haine decolorate. Mă întreb: "Acesta nu lucrează pe ogoare, de ce sunt așa?" Unul vorbește taraneste din fire și te bucuri de el. Altul caută să vorbească taraneste și-ți vine să vomiti. Sunt și alții care vin cu cravate. Unul avea 6-7 cravate cu el. Într-o dimineață pe când se pregăteau, și-a pus cravata, costumul etc. "Ce faci acolo?" – îl întreaba unul. "Mă duc la Părintele Paisie", spune. "Dar ce e asta ce porți?" "Le-am luat ca să-l cinstesc". "Bre, ce-am patit!"

Nu au deloc simplitate; de aceea există această stare. Atunci când oamenii duhovnicești nu trăiesc simplu, sunt bine învesmantați, ei nu ajută tineretul.

Astfel, tineretul neavând vreun prototip, trăiește hoinărește. Pentru că atunci când vad creștini bine îmbracați, oameni stransi cu cravate, bine îngrijiti, nu află nici o deosebire față de oamenii lumesti, și se împotrivesc. Dacă ar fi văzut simplitate la oamenii duhovnicești, n-ar fi ajuns în starea aceasta. Insa acum și tinerii au duh lumesc, și aceia au randuiala lumească. "Așa trebuie să se poarte creștinii. Așa trebuie să fie aceasta, așa cealaltă..." și n-o spun dinlauntru, din evlavie, ci pentru că "asa trebuie". Atunci și tinerii spun: "Ce sunt lucrurile acestea? Să meargă la Biserică cu gatul strans! Haide, lasă-mă!" și își arunca hainele, umblând goi. Se arunca în cealaltă extrema. Ai înțeles? Și toate acestea le fac din împotrivire. Deși au idealuri, însă nu au modele și sunt vrednici de mila. De aceea e nevoie să le centreze marimea de suflet și să-i miste prin viața cea simplă. Se manie atunci când acești oameni duhovnicești și preoții încearcă să-i tina cu mijloace lumesti. Insa atunci când află modestia, dar și simplitatea cu sinceritate, atunci li se creează probleme de conștiință. Căci atunci când cineva are sinceritate și nu ține cont de el însuși, este simplu, are smerenie. Toate acestea odihnesc și pe cel ce le are, dar sunt sensibile și pentru altul. Celălalt înțelege dacă te doare de el sau te prefaci. Un hoinar este mai bun decât un creștin prefacut. De aceea nu un zambet de dragoste prefacut, ci un comportament firesc – și nici rautate nici prefacatorie, ci dragoste și sinceritate. Mai mult mă misca unul care este bine aranjat launtric. Adică să aiba respect și dragoste adevărată, să se miste simplu, nu în forme, pentru că unul ca acesta rămâne numai în cele din afară și se face om lumesc, carnaval de lasat de sec.

Curăția launtrică a sufletului frumos a omului adevărat, înfrumusețează și exteriorul omului și acea dulcețată dumnezeiască a dragostei lui Dumnezeu, îndulcește chiar și înfățișarea lui. Frumusețea launtrică a sufletului, pe lângă faptul că înfrumusețează duhovnicește și sfînteste pe om, chiar și la exterior, tradându-l harul dumnezeiesc, înfrumusețează și sfînteste chiar acele haine urate ce le poartă omul lui Dumnezeu cel harismatic.

Parintele Tihon își cosea singur fesul din bucăți de rasă, cu acul de cusut saci. Le făcea ca pungile și le purta, dar emanau mult har. Orice lucru vechi și nepotrivit purta, nu se vedea a fi urat, pentru a se înfrumuseța și el, de la frumusețea launtrică a sufletului. Odată l-a fotografiat un vizitator așa cum era, cu punga în loc de fes și cu o pijamă ce i-au aruncat-o în spate deoarece au văzut pe bătrân că îi era frig.

Iar acum toți cei care vad fotografia Parintelui Tihon, cred că purta mantie arhierască, fiind însă o pijamă verde și țarcată. Oamenii priveau cu evlavie și la zdrențele lui și le luau de binecuvântare. Mai mare valoare are un astfel de om binecuvântat, care s-a schimbat launtric și s-a sfîntit și pe dinafară, decât toți oamenii care-și schimbă mereu numai cele din afară (hainele lor) și pastrează launtric pe omul lor cel vechi cu pacate arheologice.²²¹

²²¹ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exteroara/>>, luni, 24 august 2015.

Era împotriva purtării canonice a bărbii, de aceea a și rămas fără ea:

„Și a mai fost o altă boală a mea... Am început să îmi las, din mândrie, barbă mare de tot, așa cum m-a învățat părintele Cleopa [nu era mândrie, ci ascultare de Sfinții Părinți, la care l-a dus smeritul Părinte Cleopa, care nu se abătea nici la stânga, nici la dreapta de la Calea Împărătească a Sfintei Biserici. Mândria a intervenit prin neascultarea de Sfânta Predanie, punându-se sub autoritatea unui rătăcit neascultător – n.n.]. Însă Părintele Arsenie mi-a zis: „Lasă, măi, soția să-ți aranjeze măturoidul ăla de bărboi, că nu ești pustnic, cum te crezi tu!”²²².

Iată mărturiile pe care le aduc chiar ucenicii împotriva sfinției sale, fără să vrea, iubind mai mult părerile personale ale Părintelui Arsenie Boca (pe care îl consideră sfânt mai presus de toți Sfinții), provenite din amăgire, decât învățăturile Sfintei Biserici, deoarece sfinția sa nu i-a format în duhul căutării Sfinților Părinți care gândesc sobornicește, ci în dependența și admirația de preacuvioșia sa. Așa că, pentru ei, nu mai e păcat ce este păcat, ci ce nu-i place pictorului de la Drăgănescu. Este modul de a gândi al celor din catolicism, pe care atât de mult l-a admirat și urmat, în scris, în viață, dar mai ales în pictură, preacuvioșia sa:

„Depinde doar de voința și buna plăcere a Sanctității Sale”, scria Cardinalul Baronius, „ca ceea ce acesta dorește, să fie considerat «sfânt de către întreaga Biserică» [28], iar epistolele sale pastorale trebuie să fie socotite și respectate ca „Scrieri Canonice” [29].

Drept urmare logică a infailibilității reiese că învățăturile papale trebuie ținute cu o așa oarbă supunere, încât Cardinalul Berlamino însuși, care a fost proclamat „sfânt” de biserica romano-catolică, în celebra sa „Theologia” expune această chestiune cu cea mai mare naturalețe: „Dacă într-o zi papa ar cădea în greșală îndemnând la păcat și interzicând lucrarea virtuților, biserica ar fi obligată să creadă că de fapt păcatele sunt bune și virtuțile rele. Altfel, ar greși față de conștiința sa” [30].

Cardinalul Zambarella merge chiar mai departe, confirmând că: „Dacă Dumnezeu și papa iau parte împreună la un Sinod [...] papa poate face [acolo] cam tot ceea ce ar putea face și Dumnezeu [...] iar papa săvârșește tot ceea ce dorește, chiar și fărădelegi, și, în consecință, este mai presus decât Dumnezeu” [31].²²³

Să vedem ce ne învață despre această problemă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Cea cu adevărat fără de greșală:

„Și Mihail încă Chirulariul și patriarhul Constantinopolului, cu sinodul cel împreună cu el, ca-re se afla în viață în anul 1053 a adus mărturie împotriva tunderii bărbilor, care se află în car-tea întâia a apostoliceștilor așezământuri în capul al 3-lea zicând așa: „Nu vă veți smulge bărbile voastre; că frumseșea ziditorul Dumnezeu o a făcut să fie pentru femei, iar pentru bărbați cu dreptul a judecat a fi nepotrivită.” [...]

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

Cei ce întru Hristos prin Botez s-au îmbrăcat, au mărturisit a urma petrecerea lui cea în trup. Deci pe cei ce părul capului spre vătămarea celor ce îi văd cu aflări de împletire îl împodobesc și îl gâtesc, și amăgitoră din aceasta propun sufletelor celor neîntărite, cu certare potrivită părintește îi vindecăm, povățuindu-i pe ei și înțelepțește a vieții învățându-i, către ceasta, lăsând amăgirea, și deșertăciunea cea din materie, către fericita și nepierzătoarea viață, mintea neîncetat să-și mute, și cu frică să aibă curată petrecere, și să se apropie de Dumnezeu cu curăția cea în viață după dorință. Și pe omul cel din lăuntru, mai mult decât pe cel dinafară, să-l împodobească cu fapte bune, și cu neprihănite năravuri, încât o rămășiță de amăgirea celui potrivnic să poarte în sineși. Iar dacă cineva afară de canonul acesta ar face, să se afurisească.

TĂLCUIRE

²²² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p.35.

²²³ †Pavel de BALLIESTER, Episcop de Nazianz, *Convertirea mea la ortodoxie*, <<https://ro.scribd.com/doc/49946520/Convertirea-mea-la-ortodoxie>>, luni, 24 august 2015, p. 12.

Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat, zice marele Pavel (Galateni: 3,27). Drept aceea adaugă canonul acesta, că cei ce s-au îmbrăcat întru Hristos, se cuvine și a petrece după dânsul, și a întrebuița toată curăția, și neîntinarea, și nu a-și împodobi trupul cu prisosință și cu dinadinsul. Și afurisește pe creștinii, cei ce-și împletesc părul capului lor, pieptănându-l și netezindu-l, și propunându-l ca pe o amăgire sufletelor celor neîntărite, și lesne întoarse spre păcat, atât pe ale bărbaților, cât și pe ale femeilor,²³⁹ cu certarea aceasta de afurisirii povățuind pe unii ca aceștia, îi învață să lase toată amăgirea, și deșertăciunea, și împodobirea trupului acestui materialnic și stricăcios, și să-și înalțe mintea lor către viața cea fericită și nesticăcioasă, apropiindu-se după putere de Dumnezeu, cu curățirea vieții, și împodobind mai mult pe omul cel din lăuntru cu moraluri bune, și cu bunătăți, adică pe suflet, mai ales decât pe omul cel din afară, adică pe trup, cu aceste amăgitoare și zadarnice împodobiri. Încât să nu aibă asuprași nici un semn al răutății diavolului, de care prin Sfântul Botez s-au lepădat.

239 Sub această afurisire a canonului acestuia cad, după Zonara, și cei ce nicicum nu pun brici pe capul lor, nici își taie perii capului, ci înadins îi lasă ca să se facă lungi până la brâu, ca ai muierilor. Asemenea și cei ce își vopsesc pletele ca să se facă roșii, sau ca aurul, sau îi leagă cu trestii ca să se facă creți. Sau pun peruci, și străin păr pe capul lor. Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu căramidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strămbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. Așijderea și muierile cele ce se sulimenesc, și pun dresuri pe fața lor ca să se arate frumoase, și să tragă pe bărbați spre sataniceasca iubirea lor. O și cum ticăloasele îndrăznesc a necinsti chipul ce le-a dat Dumnezeu, cu aceste mici împodobiri? Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.²²⁴

După cum vedem în studiul Sfintelor Icoane, numai tinerii imberbi (cărora datorită vârstei nu le-a mijit încă barba), famenii (de exemplu Sfântul Cuvios Pavel Xiropotamitul) sau îngerii nu au barbă, căci așa a fost în cazul lor voia lui Dumnezeu, neintervenind mâna omului spre ciuntirea din împotrivire. Chiar despre Sfântul Ștefan cel Mare, au fost discuții aprinse dacă a avut sau nu barbă, cunoașterea imaginii lui tradițională fiind cu barbă, până în secolul nouăsprezece (când a intrat mult stilul apusean și la noi), și fiind văzut, în realitatea duhovnicească de acum, cu barbă.

Chiar dacă a fost o dispută aspră, academică, ce a durat până la canonizare, dacă Sfântul Ștefan cel Mare a avut sau nu barbă, iar Sfântul Sinod, cu înțelepciunea lui, a iconomisit să fie pictat oficial doar cu mustață, până va trece moda acestui veac, pentru a nu tulbura lumea, Sfântul Ștefan ne cercetează însă și acum cu barbă, chiar și prin aceasta arătându-și dreapta credință pilduitoare, ca și fața lui să fie o Icoană a lui Hristos, cum și inima lui este Biserica cea mai frumoasă ctitorită de el, sfintele lui moaște fiind găsite, după martorii oculari la canonizare și unii istorici²²⁵ îmbrăcate în haine monahale.

*Este bine să amintim aici o faptă minunată petrecută în Mănăstirea Putna în anul 1995, care i-a întărit în credință pe Dreptslăvitorii creștini. Înainte de Postul Mare, un creștin stăpânit de duhurile rele a venit pentru a i se face rugăciuni. În Duminica Ortodoxiei, săvârșindu-se Taina Sfântului Maslu, de față fiind și Prea Sfințitul Episcop Gherasim Putneanul, starețul mănăstirii a luat cutia cu moaștele Sfântului Ghenadie și a așezat-o pe pieptul celui bolnav care în acest fel s-a vindecat. Tânărul, luminos și plin de bucurie că a fost izbăvit de tirania dracilor, a spus că a zărit în timpul rugăciunilor care i se făceau cum i-au venit în ajutor trei sfinți care l-au încurajat și i-au adus o stare de pace. Creștinul a mărturisit că a văzut cu claritate chipurile celor trei sfinți ocrotitori ai mănăstirii Putna: Sfinții Ierarhi Ghenadie și Ilie Iorest (acesta din urmă l-a binecuvântat) și domnul Moldovei, Sfântul Ștefan cel Mare, care era îmbrăcat în haine voievodale foarte frumoase, **avea barbă** (Foto 97-99) și*

²²⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 81-102, 233-234

²²⁵ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showpost.php?p=147203&postcount=12>>, duminică, 29 septembrie 2013

purta sabie. După această minune, tânărul vindecat s-a călugărit și a pictat pentru prima dată icoana Sfântului Ghenadie pe care îl văzuse cum alunga pe draci cu toiagul arhieresc.²²⁶

†IPS Teofan a blagoslovit să fie pictat și cu barbă²²⁷:

În Sfintele Icoane, pletele sugerează că Sfântul Ștefan cel Mare a ales, la sfârșitul vieții monahismul.

Deși unii ucenici mai înfocați îl prezintă ca silit să-și taie barba, alții că din chibzuință pentru a fi anonim și-a retezat-o (ca și cum securiștii nu-l recunoșteau și așa, ca și cum oamenii, dacă sfinția sa ar fi vrut să se retragă, nu l-ar fi ocolit și având barbă. Vedeți toate sunt pretexte ce slujesc ochilor lumii):

21. 08.1962: (După scoaterea din Mănăstire; în actul de excludere se preciza să-și lepede haina monahală și să-și cumpere un costum civil din banii pe care-i va primi. A făcut ascultare și și-a asumat anonimul ca prima formă de apărare față de agenții care se aflau pe urmele sale): „Estate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten,

²²⁶ <<http://www.ortodoxia.md/articole-preluate/4158-canonizare-vrednic-sau-smintire-a-poporului-sfantul-tefan-cel-mare>>, sâmbătă, 10 august 2013.

²²⁷ <<http://www.doxologia.ro/sarbatoare/23950/icoane>>, sâmbătă, 24 august 2013.

părul încărunțit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii. **Poartă mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej, servietă neagră**”68.

3.02.1976: „Este pensionar, însă lucrează la domiciliu ca pictor decorativ bisericesc. La domiciliu este apreciat ca un om liniștit, respectos și având o conduită normală. Cu alte preocupări în afară de specialitatea sa nu este remarcat. Duce o viață complet rezervată față de vecinii din jurul imobilului, rareori este văzut să părăsească domiciliul. **Poartă barbă**”69. [...]Așadar, Părintele Arsenie dorea să treacă cât mai neobservat, știindu-se sub lupa securiștilor, asumându-și anonimul. Va purta iarăși barbă⁵²², după cum menționează o informatoare în 1976, dar deocamdată preferă să poarte doar mustață.²²⁸

Totuși dacă ar fi iubit Sfânta Biserică nu s-ar fi ferchezuit să arate drăgălaș cu o mustață în furculiță a la Errol Flynn, cunoscut pentru rolurile sale romantice din filmele de capă și spadă, așteptând să iasă la pensie, ca să dea drumul la o leacă de barbă, ci ar fi luat pildă de la Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Proclu și de la alții. Aceștia, cum au fost eliberați din închisoare și-au și lăsat imediat să le crească barba, cum le-a dat-o Dumnezeu, ca să împlinescă și în trup porunca lui Hristos „facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”, deși unora li se smulgea barba fir cu fir, altora li se rădea, periodic, iar ei râdeau de securiști că dau barba ca o cotă la stat. Ei nu au fost fricoși și

mici la suflet ca Părintele Arsenie Boca și au vrut să mărturisească și cu fața lor icoanei bărbatului desăvârșit în voia lui Dumnezeu și ascultarea față de învățătura Sfintei Biserici.

Iată, de pildă, cum a procedat Părintele Arsenie Papacioc:

Nu numai în cele mari s-a pocăit, ci și în cele mici, ceea ce îl arată ca pe un model vrednic de urmat, pentru trezvia sfinției sale la lucrarea smereniei.

De pildă, când era în închisoare, temnicerul i-a tăiat barba cu sila. Părintele Arsenie Papacioc s-a împotrivit (atâta acrivie avea să nu se lepede de Hristos, nici măcar în vreun amănunt al canoanelor ce ne învață despre înfățișarea exterioară!), dar temnicerul i-a spus:

„Nu ești călugăr, dacă călugăria ta stă în barbă!”

Părintele Arsenie a cugetat mult la cuvânt și a înțeles că era de la Dumnezeu, prin gura dușmanului său: să lucreze călugăria mai ales în omul cel dinlăuntru.

Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a rețezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”²²⁹

²²⁸ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 39-40, 234.

²²⁹ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Cu toate acestea Părintele Arsenie Papacioc nu s-a gândit (ca Părintele Arsenie Boca) să se camufleze că nu e călugăr și preot în spatele unei mustăți în furculiță, umblând în civil. Imediat cum a fost eliberat din închisoare (nici nu apucase să crească părul pe cap, după ce fusese ras), încetând constrângerea directă, Părintele Arsenie Papacioc nu a mai amânat nici măcar o zi, ci s-a îmbrăcat în dulamă preotească, lăsând din nou să-i crească barba.

De ce n-a făcut la fel, măcar din 1964, și Părintele Arsenie Boca, ci a ales să rămână în afara rânduielilor Sfintei Biserici Ortodoxe? Nimeni nu l-ar fi oprit, cu nici un pretext, să se retragă la o Sfântă Mănăstire și să-și plângă păcatele, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu Patriarhul Justinian Marina (care a decedat în data de 26 martie 1977, nu înainte de a aranja ca toți călugării alungați din Mănăstire, și care au vrut să se întoarcă, să își regăsească locul lor). Sau poate tocmai Maica Zamfira să-l fi oprit? Sau a vrut chiar și sfinția sa datorită compromisului făcut în închisoare, cu masca – pentru oamenii care îl urmau cu fidelitate – că a fost silit prin hotărârea eparhiei să nu mai poarte haină monahală, pentru a-și acoperi, de fapt, propria slăbiciune. Dar hotărârea eparhiei nu l-a forțat să-și dea barba jos...

Ideea camuflajului Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu fi recunoscut, în spatele mustății în furculiță și mâinilor prin buzunare, este o mare păcăleală. Îl vedem și cu mâinile în brâu, stând de vorbă cu o maică, foarte degajat și fotogenic. Dacă s-ar fi camuflat nu ar fi umblat de colo până colo în toată țara, pe la ucenici, ca să-i compromită.

Din fericire, Părintele Arsenie Papacioc nu a făcut așa. Și în aceasta a lucrat pocăința, respectând Sfintele Canoane:

9. Cum că toate cele rare și iconomicos și de nevoie urmate, ori din vreun obicei rău și de obște a zice, toate cele ce afară de canon s-au făcut lege sau canon, și pildă a Bisericii nu sunt; și vezi tâlcuirea apostolescului canon 68. Însă și iconomia aceasta și nevoia trecând, iarăși canoanele stăpânesc. Vezi subînsemnarea canonului 46 și canonul 13 al sinodului 1 [...]²³⁰.

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu cărmidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. [...] Ah! Și cum le va cunoaște

²³⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p.19.

Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.²³¹

Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

Dar Părintele Arsenie Boca, sărmanul, nu a rămas numai la această amăgire (a ferchezuirii din falsa gândire), ci, a mers mai departe cu necinstirea chipului lui Dumnezeu: ca să-L asemene cu sine, l-a bărbierit și pe Domnul Hristos, arătând că nu din chibzuința sa ca să fie smerit și anonim, ci din îngâmfarea reiei credințe și întunericul neștiinței Sfințelor Canoane s-a ras și l-a pictat și pe Mântuitorul atât de hidos. De aceea privind la pozele sfinției sale, redată în acest subcapitol, Părintele Gheorghe Anițulesei trăgea aceste concluzii juste:

Ținuta smerită a doi călugări scoși din mănăstire. ↑

Oare nu era prea mare apropierea dintre Ieromonahul Arsenie Boca și maica Zamfira?

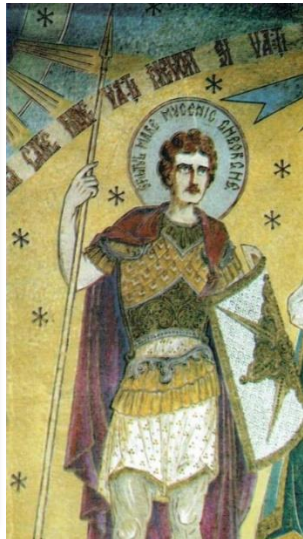
Părintele Proclu Nicău (Crăcăuani) nu a scos niciodată dulama de pe el. Și el a fost scos din mănăstire. Dacă tot am ajuns la pictură să lămurim lucrurile. Nu vă face impresia că majoritatea personajelor pictate seamănă cu: Boca? Mântuitorul este pictat fără barbă, iar Sf. Ioan Botezătorul este aproape autoportretul lui Boca. Se vedea pe sine...²³²

Pentru că nu există Sfinți mustăcioși, Părintele Arsenie Boca a inventat sau mai bine spus (ca să nu îl acuzăm, fiind convinși că a fost o biată victimă a amăgirii), pentru a-l linguși că seamănă cu el, vedeniile i-au arătat mustața la Sfinți, ca să fie surprinsă în pictura de la Drăgănescu și această etapă a vieții sfinției sale, ca așezământul de acolo să fie cu totul închinat preacuvioșiei lui.

²³¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 233-234

²³² Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 15-16.

Observăm la toate tablourile pictate de sfinția sa nu numai barba, dar și bărbia tăiate, după asemănarea sa. Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ca să semene și mai bine cu preacuvioșia sa, i-a adăugat și ochi albaștri, dar nepricepându-se de fel la pictura evlavioasă (sau poate vedeniile batjocoritoare la adresa Sfinților erau așa) i-a trântit și un aspect necuvios de dandy distrat și visător (nici centura, nici genunchii nu stau la locul lor), iar Sfântului Mucenic Nicolae Oprea i-a dat un aspect sinistru de strigoi. Ce răbdare și smerenie au Sfinții că nu surpră pământul la Drăgănescu pentru a fi înghițiți în iad astfel de hule pictate. Ei au duhul cel lin al lui Hristos *Luc 9:54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?:55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.*, lăsând acea clădire odioasă cu îngăduință, pentru o vreme, ca să ne trezim din amăgirea cu care suntem ispitiți de urătorul mântuirii noastre, prin săracul Părinte Arsenie Boca.

5. CU PANTALONI SCURȚI

Sarmanii mireni se imbraca asa cum e launtrul lor

– Parinte, da-mi o binecuvantare.

*-Te binecuvantez sa te faci carnaval duhovnicesc ca Sfanta Isidora1 cea nebuna; sa dobandesti prefacatoria cea buna. Vezi, sarmanii mireni sarbatoresc in fiecare zi prefacatoria lor lumeasca si se imbraca asa cum e launtrul lor. Demult, oamenii se imbracau pentru carnaval odata pe an, numai la Lasatul de sec2. Acum cei mai multi sunt mereu in carnaval. Adica, mai demult carnavalul tinea o saptamana numai la Lasatul de sec de carne pentru Postul Mare. Acum vezi in fiecare zi... Fiecare se imbraca asa cum ii spune gandul. Au devenit cu desavarsire ciudati. Au innebunit! Putini sunt oameni adunati, modesti, fie barbati, fie femei sau copii. [...]Imi aduc aminte, cand eram in Sinai, ce era si acolo... nu ma intreba! Cat ma durea cand vedeam turistele ce veneau la manastire. In ce hal erau! Ca si cum as vedea icoane bizantine frumoase, aruncate la gunoarie; numai ca acestea s-au aruncat singure.*²³³

2013. -“Nimeni dintre cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină nepotrivită tagmei sale, nici când stă în oraș, nici pe cale mergînd, ci să întrebuițeze îmbrăcămintea care este destinată pentru cei ce se numără în cler. Iar dacă vreunul ar face așa ceva să se afurisească pe o săptămîină”. -VI ec. 27 (VII ec. 16).

2016. -“Cel ce a fost îmbrăcat odată de episcop cu îmbrăcămintea neagră cu scopul de a intra în cler, nu-l mai poate dezbrăca deoarece a făcut declarația publică de a se consacra lui Dumnezeu și nu mai poate anula făgăduința făcută lui Dumnezeu și să batjocorească starea sfîntă ca femeile de la teatru”. -Balsamon-Sfîntul. Atan. II, p. 617.²³⁴

Notăm că fotografia de mai sus, în care sunt surprinși la munte Părintele Arsenie Boca (mustăcios, în pantofi cu toc, pantaloni scurți, cu mâinile în buzunare și fular răsucit galant, ca o încununare a întregii

²³³ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exteroara/>>, luni, 24 august 2015.

²³⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

ținute), și Maica Zamfira (în treci cu mâinile în buzunare) într-o călătorie de relaxare în familie, ca și celelalte fotografii personale ale sfinției sale din acest studiu, sunt preluate de la blogul prea marelui admirator al sfinților lor, domnul scriitor Victor Roncea ²³⁵, care duce o activitate cu multă râvnă și osteneală în favoarea eroilor și mărturisitorilor anticomuniști, pentru care trebuie să-i fim recunoscători. Din păcate, însă, deoarece nu cultivă și cunoașterea Sfinților Părinți, aprecierile domniei sale nu pot fi de ajutor în lămurirea adevărului, ci trebuie preluate informațiile cu foarte mult discernământ, fără a lipi inima de explicațiile și părerile personale amestecate printre datele concrete, care pot deruta mult. Cercetarea vieții și învățăturilor mărturisitorilor care nu sunt canonizați de Sfânta Biserică – deci nu sunt trecuți prin filtrul Sfintei Predanii dăruită nouă de Domnul nostru Iisus Hristos prin Sfintele Sinoade Ecumenice – nu este suficientă pentru a găsi voia lui Dumnezeu în legătură cu lucrarea lăuntrică și nici Adevărul. Pe de altă parte mărturisitorii au avut și alte motive în lupta lor, de multe ori din dragoste de neam, politice și personale. Nefiind centrați pe dragostea de Hristos și nelucrând pocăința ci eroismul, nu au avut ca o caracteristică a lor insuflarea de către Sfântul Duh, pentru a fi învățători și pilde pentru mântuire. Acest lucru este vizibil în multe din cărțile scrise de ei, în care se vede că au mari neclarități în legătură cu dreapta credință. Despre lucrul acesta ne învață și Sfântul sfințit mucenic Ciprian al Cartaginei, când ne vorbește chiar și de mărturisitorii pentru Hristos (numiți confesori), superiori din punct de vedere al pregătirii duhovnicești față de cei ce se luptă doar pentru eliberarea patriei, dar nici ei scutiți de rătăcirii, cu viața sau învățăturile:

A) SE POT ÎNȘELA MĂRTURISITORII ANTICOMUNIȘTI, SAU SUNT INFALIBILI?

XIV.

Asemenea oameni, chiar dacă au fost uciși în numele credinței lor, nu-și vor spăla nici cu sânge greșelile. Vina dezbinării e gravă, de neiertat, și suferința n-o poate purifica. Nu poate fi martir cel ce nu este cu Biserica. Nu intră în împărăția cerurilor cel ce a părăsit Biserica, locuitor pe pământ a împărăției cerești. Hristos ne-a dat pacea, ne-a învățat să fim uniți și solidari, ne-a recomandat să păstrăm neatinse și necălcate legăturile dragostei și ale înțelegerii; nu poate să se numească martir cel ce nu respectă dragostea frățască. Aceasta ne învață și ne asigură Apostolul Pavel zicînd: «Chiar dacă aș avea atîta credință, încît să pot muta munții din loc, dar dragoste nu am, nimic nu sînt ; chiar dacă aș împărți toată averea mea săracilor, iar corpul meu l-aș da să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea e mărinimoasă și binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se trufește, nu se înfurie, nu lucrează cu nebagare de seamă, nu gîndește răul, toate le iubește, toate le crede, toate le speră, toate le rabdă» 46. Dragostea niciodată nu va cădea, zice Pavel, căci ea va domni întotdeauna, prin unitatea fraternității și solidarității va dura veșnic. Nu poate ajunge dezbinarea în împărăția cerurilor, la răsplata lui Hristos care a zis : «Aceasta este porunca Mea : să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi» 47. Nu poate îndeplini această poruncă cel ce prin discordia perfidă a încălcat dragostea lui Hristos. Cine n-are dragoste nu-L are pe Dumnezeu. Apostolul Ioan spune : «Dumnezeu este dragoste și cel ce rămîne în dragoste rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în el» 48. Nu pot rămîne cu Dumnezeu cei ce nu vor să fie uniți în Biserica lui Dumnezeu. Chiar dacă vor arde pe rug sau vor fi dați fiarelor sălbatice, aceea nu va fi coroana credinței, ci pedeapsa trădării, și nu sfârșitul glorios al celui cu virtute religioasă, ci moartea din disperare. Unul ca aceștia poate fi ucis, dar nu poate fi încoronat. Mărturisește că e creștin, ca și diavolul care adesea minte că e Hristos, căci însuși Domnul ne atrage luarea-aminte și zice : «Mulți vor veni în numele Meu spunând : Eu sînt Hristos, și pe mulți vor înșela» 49. După cum el nu e Hristos, chiar dacă înșeală cu

²³⁵ <<http://roncea.ro/2014/11/28/petitie-pentru-canonizarea-parintelui-arsenie-boca-sfantul-ardealului-fotografii-inedite-din-arhiva-cnsas-preluate-de-civic-media-si-publicate-in-premiera-online-de-roncea-ro-la-25-de-ani-de-la-ple/>>, marti, 25 august 2015

numele, la fel nu poate fi creștin cine nu rămîne în Evanghelia lui Hristos și a adevăratei credințe.²³⁶

XV.

Căci a profeți, a scoate demonii, a face multe acte de virtute pe pămînt este lucru mare și admirabil, dar nu dobîndește împărăția cerească cel ce înfăptuiește toate acestea, dacă nu merge respectând drumul drept al adevăratei credințe. Vesteste Domnul și zice : «Mulți îmi vor spune în ziua aceea : Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am profețit, nu în numele Tău am scos demonii, nu în numele Tău am săvârșit mari fapte de virtute ? Atunci Eu le voi răspunde : Niciodată nu v-am cunoscut, fugiți din fata Mea cei ce ați înfăptuit nedreptatea»” [...]

XVIII.

Astfel, Core, Datan și Abiron, care au încercat să răpească lui Moise și preotului Aaron dreptul de a sacrifica, îndată au fost pedepsiți pentru încercările lor : legăturile pământului s-au rupt, o adâncă prăpastie s-a deschis sub picioarele lor și i-a înghițit de vii. Dar nu numai pe ei, care fuseseră făptașii nedreptății, i-a lovit mânia lui Dumnezeu, ci și pe ceilalți 250 de complici și participanți la aceeași nebunie, uniți în aceeași îndrăzneală, un foc trimis de Domnul ca grabnică pedeapsă i-a mistuit, arătând și învățând că toți cei ce s-au împotrivit lui Dumnezeu au fost niște nemernici, care au încercat cu voință omenească să dărâme rânduirea lui Dumnezeu . La fel și regele Ozias, aducând un vas cu tămâie și vrînd, contra legii lui Dumnezeu, să facă un sacrificiu cu de la sine putere, deși i se împotriva preotul Azaria, fiindcă n-a voit să cedeze și să se supună rânduiei, ajungîndu-l pedeapsa divină, s-a îmbolnăvit de lepră din cauză că a supărat pe Domnul, fiindu-i atinsă tocmai acea parte a corpului unde sînt însemnați cei ce-l merită pe Dumnezeu . Și fiii lui Aaron, fiindcă au pus pe altar un foc străin, pe care nu-l încuviințase Domnul, au fost nimiciți pe dată, în fața Domnului care i-a pedepsit.

XIX.

Pe aceștia îi imită de bună seamă și-i urmează cei ce, disprețuind tradiția lui Dumnezeu, introduc învățături străine, inventate de oameni, Pe aceștia îi mustră Domnul și-i ceartă în Evanghelia Sa zicînd : «Călcați porunca lui Dumnezeu ca să stabiliți tradiția voastră» . Această crimă este mai gravă decît cea săvârșită de unii apostoli, care totuși, căinîndu-se de greșelile lor, se roagă lui Dumnezeu și obțin iertare. Aceștia vin la biserică și se roagă în ea; aceia luptă împotriva Bisericii. Aceștia poate au greșit de nevoie, aceia de bunăvoie se țin de greșeală. Apostatul și-a produs numai sieși vătămare, cel ce a încercat să facă o erezie sau o schismă a amăgit pe mulți, tîrîndu-i după sine în greșeală. Unul este pagubă a unui singur suflet, celălalt primejdia multora. Unul înțelege

că a greșit, plînge și se călește , celălalt, îngâmfat în păcatul său și complăcîndu-se în delictele sale, desparte pe fii de mamă, răpește oile de la păstor, calcă legămîntul față de Dumnezeu. Apostatul a păcătuit o singură dată, celălalt păcătuiește zilnic. In sfârșit, apostatul, primind martiriul, poate primi cele promise ale împărăției divine, dar schismaticul, dacă a fost ucis în afara Bisericii, nu poate ajunge la răsplata Bisericii .

XX.

Să nu se mire cineva, prea iubiți frați, că unii dintre confesori ajung la aceste abateri; că de aceea și alții fac greșeli atît de mari și atît de grave. Mărturisirea credinței în prigoană nu face pe cineva imun față de înșelăciunile diavolului, sau să-l apere punîndu-l într-o permanentă siguranță împotriva ispitelor, primejdiilor, curselor și atacurilor lumești, cît timp el trăiește încă în lume. Altfel, n-am fi văzut la confesori înșelăciuni, blestemății și adulter, pe oare le regretăm și de care ne îndurerăm văzîndu-le la cățiva. Oricât de mare ar fi un astfel de confesor nu este mai înțelept decît Solomon și nici iubit de Dumnezeu. Cel ce cît timp a umblat pe căile Domnului, atîta timp a păstrat harul pe care-l dobîndise de la Domnul,

²³⁶ 46. I Cor. XIII, 2—8.

47. In. 15, 12

48. In. 4, 16.

49. Mt. 24, 5

același, după ce a părăsit calea Domnului, a pierdut și harul Domnului. De aceea este scris : «Păstrează ceea ce ai, ca să nu primească altul coroana ta» . Căci Domnul n-ar amenința că poate să ia înapoi coroana dreptății, decît fiindcă, pierzîndu-se justiția, este necesar să se piardă și coroana .

XXI.

Mărturisirea credinței în prigoană este început de glorie, dar nu chiar un merit pentru coroană și nu încheie lauda, ci este începutul demnității, precum s-a scris : «Cine va răbda pînă la sfârșit, acela se va mântui». Ce a fost înainte de sfârșit este treaptă care duce la înălțimea mântuirii, nu e chiar termenul care constituie priporul înălțimii. Cineva este duhovnic, dar după confesiune pericolul este mai mare, fiindcă dușmanul este și mai mult provocat. Poți fi confesor dar cu atît mai mult trebuie să stea cu Evanghelia Domnului cel ce a dobândit prin

Evanghelie gloria de ta Domnul... Cui i se dă mult, l se cere mult, și cui i se acordă mai multă demnitate i se pretinde supunere. Nimeni să nu piară sub înrăurirea confesorului, nimeni să nu Învețe din purtările confesorului nedreptatea, obrăznicia, perfidia. Poate fi confesor, dar să fie

umilit și la locul lui, să fie modest în învățatura și faptele lui, cel ce se numește mărturisitor al lui Hristos să imite pe Hristos pe care-L mărturisește. Căci dacă zice Hristos : «Cine se înalță se va umili și cine se umilește se va înalța» , și dacă El a fost ridicat de Tatăl, fiindcă pe pămînt S-a umilit în Cuvântul, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu Tatăl , cum poate iubi înălțarea El, care ne-a recomandat prin legea Sa umilința și care a primit El însuși cel mai strălucit nume ca răsplată a umilinței ? . Poate fi confesor al lui Hristos, dacă nu întinează după aceea măreția și demnitatea lui Hristos. Limba care a mărturisit numele lui Hristos să nu fie vorbitoare de rău, supărătoare, să nu fie auzită iscând neînțelegeri și procese, să nu arunce după cuviințe de laudă venin de șarpe contra fraților și contra preoților lui Dumnezeu. Dealtfel, dacă va fi vinovată și demnă de dispreț, dacă și-a îndeplinit confesiunea prin- tr-o rea convorbire, dacă și-a pătat viața prin ticăloșie, dacă, în sfârșit, după ce a fost făcut confesor părăsind înțelegerea și spărgîndu-i unitatea, a schimbat credința dintâi cu necredința de după aceea, nu poate să pretindă că prin confesiune i se cuvine răsplata gloriei, cînd prin însuși acest fapt merită mai mare pedeapsă.

XXII.

Căci și Domnul l-a ales pe Iuda printre Apostoli, și, totuși Iuda după aceea L-a trădat pe Domnul. Dar tăria Apostolilor în credință n-a scăzut, dacă trădătorul Iuda s-a desfăcut de unirea cu ei. La fel și aici, nu a fost micșorată pe dată sfințenia și demnitatea confesorilor dacă unii și-au călcat credința . Fericitul Apostol vorbește într-o epistolă a sa zicînd : «Ce, dacă au căzut din credință unii dintre ei, oare infidelitatea lor a zădărnicit credința lui Dumnezeu ? Departe de așa ceva ; căci Dumnezeu este adevărat și tot omul este mincinos» . O parte dintre confesori, cea mai mare și mai bună, stă în puterea credinței sale și în adevărul legii și al învățaturii Domnului. Nu părăsesc pacea Bisericii cei ce-și amintesc că în Biserică au dobândit harul lui Dumnezeu de care au fost demni și dobîndesc o mai mare laudă a credinței lor prin însuși acest fapt că, respingînd perfidia celor ce au fost uniți cu ei prin confesiunea comună, s-au îndepărtat de orice atingere cu crima , luminați de lumina Evangheliei, pătrunși de razele pure și strălucitoare ale Domnului, ei sînt demni de laudă pentru păzirea păcii lui Hristos, pentru că au ieșit biruitori în lupta cu diavolul.²³⁷

Așadar nici Părintele Arsenie Boca, nici alți părinți sau mireni care au fost prigoșiți și au suferit în temnițe, nu sunt model de Ortodoxie dacă învățatura și viața lor nu este conformă cu învățăturile și viața Sfinților Mucenici și Sfinților Părinți. Iubirea în adevăr este mai presus decît facerea de minuni, proorocii, decît chinurile temniței și chiar și decît moartea în aparență mucenicească:

1Co 13:1 De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. 2 Și de aș avea darul proorociei și tainele toate

²³⁷ Sfântul Ciprian al CARTAGINEI, *De Catholicae Ecclesiae Unitate*, VI, (Părinți și scriitori bisericești, 3, *Apologeți de limbă latină*, introducere, note și indici de Prof. Nicolae Chițescu, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1981, pp. 443-444, 447-450.

le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. 3 Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. 4 Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește. 5 Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. 6 Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Chiar dacă a fost prigonit sau chiar omorât de securitate Părintele Arsenie Boca rămâne un model câtă vreme propovăduiește prin învățatură și exemplul personal Sfânta Credință Ortodoxă. Iar dacă se abate de la ea nu numai că nu poate fi considerat Sfânt, dar nici mărturisitor Ortodox nu poate rămâne și nici măcar nu poate fi model de om firesc (omul firesc este Ortodoxul ce își lucrează pocăința, luptând împotriva celor de sub fire – sau din afara firii. După o vreme harul lui Dumnezeu, îi dăruiește, fără ca să o ceară, să ajungă mai presus de fire).

În același timp, crezând în Sfinții Părinți vedem și să înțelegem, că nici oricine moare omorât de dușmanii credinței proprii este și mucenic. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost omorât de securitate nu din motive politice cum susțin ucenicii (chiar dacă contradictoriu, cum ne-au obișnuit ei să se certe pe tot felul de teme biografice a sfinției sale, care și lor le este neclară: ba că ar fi prorocit despre moartea lui Ceaușescu, ba ca un fost legionar, ba ca un concurent cu impact în neam mai mare ca PCR), ci chiar pentru Hristos, tot nu poate fi în veac mărturisitor, fiindcă a propovăduit învățăturile și păreri proprii, iar nu pe cele ale Sfintei Biserici Ortodoxe. Doar dacă s-ar fi căit de toate aceste abateri, mai înainte de moarte în mod public, lucru de care nici un ucenic nu vorbește, ar putea fi model de pocăință. Altminteri, dacă s-a pocăit în taină cu multă intensitate, poate fi iertat de Dumnezeu dacă și noi ne lepădăm de rătăcirile sfinției sale, ca să nu fie osândit pentru primejduirea sufletelor noastre. Se mântuiește numai cel ce moare pentru credința cea adevărată închinată Domnului Iisus Hristos, nu cel ce moare pentru o lucrare din interes personal (dedicată sinelui îmbătat de mândrie prin false învățături și false minuni, ce atrag către propria persoană, chiar dacă sub pretextul aparent că este vehiculul către Hristos):

*Și a venit un om și a intrat în biserică și a zis către ceilalți: „Spuneți împărătesei că păgânul împărat, cu nedreptate, vrea să omoare pe arhierei și pe boieri.” Și îndată, sculându-se din scaun Născătoarea de Dumnezeu, au urmat toți după dânsa și noi dimpreună și, prin cântarea Născătoarei de Dumnezeu, îndată au căzut acolo semnele semilunii și s-au scufundat. Și apropiindu-se de mijlocul orașului au aflat pe arhierei și pe boieri cu mâinile legate dinapoi, iar pe trei arhierei și pe doi din boieri cu capetele tăiate. Dacă a văzut Născătoarea de Dumnezeu acestea, a făcut semn Sfântului Hristosofor, care, luând sabia din mâna gealatului i-a tăiat capul. Deci, lăsând pe ceilalți acolo, a mers Născătoarea de Dumnezeu în casa tiranului împărat, care ședea în scaun, și a zis către dânsul Stăpâna și Pururea Fecioara Măria: „Prea păgâne și fără de lege, cum ai îndrăznit a omori pe arhierei și pe boieri?” Iar el cu obrăznicie a zis către Născătoarea de Dumnezeu: „Cine ești tu care cu îndrăzneală ai intrat și vorbești cu acest fel de cuvinte?” Iar cei ce erau împrejurul Născătoarei de Dumnezeu i-au zis lui: „Neîndumnezeitule, nu vezi pe împărăteasa cerului și a pământului, care a venit să te piardă pe tine?” Și îndată răpindu-l Sfântul Hristosofor din scaun l-a trântit jos și a șezut Născătoarea de Dumnezeu pe scaun și a zis către dânsul cu mânie: „Pentru care pricină nelegiuitule ai omorât amar pe arhierei și pe creștini și pe ceilalți ai vrut să-i omori? Ce rău ți-au făcut ei, ție?” Iar tiranul a zis către dânsa: „Pentru aceasta i-am omorât pe dânșii, că au scris vrăjmașilor mei și potrivnicilor ca să vie asupra mea; ba am vrut să-i omor pe toți.” Dar Maica Domnului i-a zis: „Nu aceștia au scris, prea necredinciosule, vrăjmașilor tăi; ci eu îi aduc asupra ta, vrând a te sfârâma pe tine și pe neamul tău, pentru că nu mai pot suferi vătămările tale cele mari și pagubele și nedreptățile tale ce le faci creștinilor.” [...] **Atunci a zis Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu către Născătoarea de Dumnezeu: „Cum am lăsat pe acești trei arhierei ce zac aici omorâți de nelegiuitul împărat?” Și a zis Maica Domnului către dânsul: „Vezi pe aceștia? Nici pe Dumnezeu nu l-au odihnit întru dânșii, nici pe mine, Maica Lui. Și nu numai că s-au lipsit de viața aceasta trecătoare, ci au luat și munca cea veșnică.”**²³⁸*

²³⁸ M. Zosima PASCAL, *Sfârșitul Omului*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 1998, pp. 49-50.

CANONUL 9 Laodiceea

Să nu fie iertat a merge cei ai Bisericii, la cimitirele, ori la cele ce se zic martirii ale tuturor ereticilor, pentru rugăciune, ori pentru vindecare. Ci unii ca aceștia, de vor fi credincioși, să se facă achinoniți (neîmpărtășiți) până la o vreme, iar pocăindu-se, și mărturisindu-se că au greșit, să se primească. [Apostolic, can. 45]

TĂLCUIRE

Nu numai ereticii nu se cade a intra în Bisericile Dreptslăvitorilor, ci nici cei ai Bisericii, adică mireni ai credincioși, să meargă la cimitirele (țintirimele) ereticilor, unde oarecare numiți ai lor sau îngropat, ori la lăcașurile, în care mucenici ai ereticilor sunt îngropați; că mulți și din eretici în vremea goanei și a idolatriei, până la moarte au suferit, pe care mucenici i-au numit cei de o socoteală cu dânșii. Dar nicidecum ortodocși creștini, zic, se cuvine a merge la aceștia, ori pentru rugăciune, sau pentru a se vindeca, adică, sau pentru ca să-i cinstească, ori pentru a căuta tămăduire de la aceștia în bolile lor. Iar câți vor voi a o face aceasta, poruncește canonul acesta, să se afurisească pe o vreme, până când se vor pocăi, și vor mărturisi că au greșit. Vezi și pe cel 45 apostolesc.

CANONUL 34 Laodiceea

Tot creștinul nu se cade a părăsi pe martirii lui Hristos, și a se duce la pseudomartirii (minciunoși mucenici) ereticilor, sau la însuși cei ce merg către mai înainte zișii eretici. Că aceștia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce la dânșii fie anatema.

TĂLCUIRE

Canonul 9 al acestuiași sinod, după Valsamon, numai cât afurisește pe cei ce merg la mormintele minciuno-mucenicilor ereticilor. Fiindcă au mers amăgindu-se, pentru că au nădăjduit, oarecare ajutor la boalele lor de la dânșii, iar acesta anatematisește pe cei ce merg la dânsele, fiindcă au lăsat pe adevărații mucenicii lui Hristos, și despărțindu-se de Dumnezeu, sau dus la minciuno-mucenicii aceia, cu tot sufletul, și plecarea lor. Drept aceea și după deosebita plecarea sufletului lor, deosebit și de canoane s-au certat. Vezi și pe cel 45 apostolesc.”²³⁹

Esențial este, deci, mărturisirea adevărului.

RĂVNA

1686. - Râvna este puterea sufletească în continuă desfășurare pentru realizarea faptelor bune, pentru un ideal. Râvna cea bună pornește din credință și devotament față de poruncile lui Dumnezeu, “în sângele fiți fără preget, fiți plini de râvnă cu duhul, slujiți Domnului, bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necazuri, stăruiți în rugăciune” (Rom. 12,11-12). Râvna rătăcită stăpânește pe omul care se călăuzește de idei bune, dar le înțelege greșit și le aplică rău, înșelându-se de pofta încăpățânării și ale slavei deșarte, așa cum au făcut toți ereticii, dintre care unii chiar și-au vărsat sângele spre pierzarea lor și bucuria diavolului (Rom. 1,18; 2, 8; I Tim. 1, 20; II Tim. 3,1-8). Rătăcirea se strecoară mai mult acolo unde este o disproporție între lumina rațională a adevăratelor dogme și între râvna împlinirii unor intenții bune, călăuzite de un sentimentalism needucat și năvalnic, alimentat de rătăcirile tainuite ale imaginației mintale. Leacul râvnei păcătoase este ascultarea de legea Domnului păstrată de biserică și supunerea canonică sub oblăduirea ierarhiei canonice, că “Nimeni nu poate să aibă pe Dumnezeu de Tată, dacă n-are Biserica de mamă” (Sf. Ciprian -D. unitatea Bis. 4).

1687. -în viața omenirii sînt două idealuri principale: cel al egoismului pămîntesc și cel al cerului veșnic. Toate celelalte feluri de idealuri sînt secundare și se grupează pe lângă unul sau altul dintre aceste două idealuri (eterne) extreme. Dorința inimii este atracția către unul din aceste idealuri principale sau secundare.

Cînd această dorință se transformă într-un crez, ea dă naștere râvnirii de a atinge idealul crezut. Râvna către cucerirea idealului poate să fie bună sau rea, după felul idealului, după realitatea naturală personală și după mijloacele folosite. Astfel au fost oameni care au avut dorințe și idealuri care nu le-au fost de nici un folos ca Iuda (Ioan 11,13,27; Luca 9,57-62; Matei 23,15). Adevărata râvnă către atingerea unui ideal, trebuie să fie temeinic examinată

²³⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 323-324.

întru lumina legilor Domnului și numai după aceea să fie râvnită cu tărie jertfelnică cerîndu-se ajutorul harului (Marcu 2,13-14; Luca 24,32; Ioan3,1-12; 15,1-20; F. Ap. 9,1-22; I Cor. 9, 27; Gal. 6,17).²⁴⁰

Dar, după cum vom vedea la capitolul dedicat opririi de la slujire a Părintelui Arsenie Boca, sfinția sa are doar fabricată imaginea de martir, în realitate nu a suferit în temnițele comuniste, ci s-a folosit de trucuri vrăjitorești și comportament cameleon pentru a se pune bine cu toate părțile combatante și a ieși bine în fața ochilor tuturor. Lucru care este specific celui ce toate le lucrează din amăgire, pentru slava personală.

B) SE PLIMBA DEZBRĂCAT ÎN PUBLIC

Dereglaj al îmbrăcămînții prin minusul dezbrăcării publice

Dacă am văzut mai sus, la capitolul barbă albă și dichisită, că Părintele Arsenie Boca avea un dereglaj la îmbrăcăminte, prin plusul îmbrăcării hainelor de lux, vom vedea acum că avea dereglaj la îmbrăcăminte prin minusul dezbrăcării publice. Cu amândouă nu sunt de acord Sfinții

Părinți:

5. *De ce [ne] aduce aminte îmbrăcarea hainelor*

întâi, după dumnezeiescul Gură de Aur, însuși faptul acoperirii trupului cu haine este o veșnică aducere-aminte de izgonirea cea din rai și de pedeapsa pe care au luat-o după călcarea poruncii [protopărinții noștri]. Aveam nevoie de haine și de acoperăminte moi cei ce mai înainte, în rai, eram acoperiți .de darul lui Dumnezeu și nu aveam [deci] trebuință de haine. Căci protopărinții, fiind goi mai înainte de neascultare și nerușinându-se, după cădere au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperământuri împrejurul trupului (Fac 3, 7). De aceea, care este motivul pentru care această amintire a pedepsei ar trebui să se facă cu haine strălucite și de mult preț? Deci îmbrăcăminte hainelor să se facă nouă veșnică aducere-aminte și învățătură despre căderea din bunătăți și despre pedeapsa pe care neamul oamenilor a primit- o pentru neascultare. Deci să ne spună nouă cei care își folosesc atât [de mult] imaginația - încât nici nu știu de cea îmbrăcăminte din lână de oaie, ci se îmbracă cu [haine] de mătase de ce, spune-mi, îți împodobești trupul cu acestea și te bucuri de îmbrăcăminte cea de aici, neauzindu-1 pe Pavel cum zice: având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea îndestulați să fim (1 Tim 6, 8)?

6. *Care este folosul hainelor*

*în al doilea rând, folosul hainelor este, după Marele Vasile, acela de a proteja trupul: iama de frig, vara de căldură. El zice în Cuvântul către tineri: „Este oare vreo deosebire pentru un om cu mintea sănătoasă dacă îmbracă o haină scumpă sau una ieftină, atâta vreme cât și una și alta îl apără iama de frig și vara de căldură?” (P.S.B. 17, Omilia XXII către tineri, p. 578). Iar dacă ar fi de mătase și de mult preț, aceasta este o deșertăciune ce își are începutul sau dintr-o ascunsă imaginație, [sau] dintr-o poftă amăgitoare a inimii care [la rândul ei] ajunge din nou la un scop ascuns. Cu alte cuvinte: este umbră și fum, prafr risipit în văzduh, baloane umflate și sparte. Și, ca să grăiesc cu Solomon care a încercat mai mult decât toți niște haine ca acestea de mult preț, [lăudându-le] la început, [dar] defăimându-le pe urmă, zic: deșertăciunea deșertăciunilor [Ecc 1, 2] și voință a duhului [referință neidentificată]. Ce este [această] voință a duhului? Ne răspunde Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „pornirea cea fără de socoteală a sufletului și tulburarea omului, el fiind osândit la aceasta poate din [cauza] căderii celei vechi”. (Cuvânt la înmormântare, către Chesarie). Unei deșertăciuni ca acesteia se cuvine a urma, * prea înțeleptul meu Stăpân, dar a primi să alergi după umbre și visuri mv aceasta te rog să nu o primești. [...]*

11, *Arhieriei, preoții și toți clericii se cade să poarte haine cinstite*

De aceea și Sinodul VI ecumenic poruncește în canonul 27 ca arhieriei, preoții și toți clericii să poarte haine cinstite, nefolosind [podoabele] cele exterioare și de mult preț. Căci zice: „Nimeni din cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină care nu e a tagmei sale nici când se află în cetate și nici când călătorește undeva, ci să întrebuițeze îmbrăcăminte

²⁴⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Ploptului, Jud. Prahova, ³1999.

orându-i celor ce se numără în cler” (adică cea simplă și cinstită). „Iar dacă cineva ar face una ca aceasta, să se afurisească pe timp de o săptămână”. (Pr. C. Dron, op. cit., p. 273). De asemenea și cel de-al VH-lea Sinod în canonul 16 hotărăște așa: „Orice lux și împodobire trupească este străină de rânduiala și așezarea preoției. Deci episcopii sau preoții care pun pe ei haine strălucitoare și arătoase trebuie să se îndrepte, iar dacă stăruie să se supună muștrării!;. Căci din vremuri îndepărtate orice bărbat cleric s-a înveșmântat eu haine potrivite și modeste. Căci zice Marele Vasile: «Tot ceea ce se ia nu din nevoie, ci pentru împodobire, se socotește fâlire» (P.S.B. 18, Regulile mici, întrebarea 49, p. 337). De aceea nimeni să nu se îmbrace în haine țesute din mătăsuri scumpe și nici să pună alte adaosuri colorate și împletite, căci am auzit prin limba cea grăitoare de Dumnezeu că cei ce poartă haine moi în casele împăraților sunt (Mt 11, 8)” (Pr. C. Dron, op. cit., pp. 423-424). Și iarăși zice Marele Vasile: „Ai văzut pe cineva cugetând înalt cu haină cu flori înconjurat și cu torturi de mătase îmbrăcat și având și slujitori? De- faimă-1!” [referință neidentificată]. (Și Ioan cel cu limba de aur zice în Omilia a 11-a la Epistola către Timotei: „Vezi vreun om purtând haine de mătase? Să râzi de el!”). Iar dumnezeiescul Isidor Pelusiotul, tâlcuind ce reprezenta haina cea țesută de sus a Domnului, zice: „Cine nu știe simplitatea acelei haine pe care o folosesc săracii din Galileea? La ei, această haină este cea mai iubită și se face cu un oarecare meșteșug, ca pieptarele, țesându-se la război. Deci de vrei acestea, urmează hainei cele simple a lui Hristos. Căci gingășia aparține moleșirii celei de aici [de pe pământ], iar nu luminii celei de sus.” (Epistola 94 către Caton Monahul). Iar sfinții prooroci ai lui Dumnezeu ce haine foloseau? Cu adevărat sobre, smerite și sărace. Auzi ce zice despre ei Clement, [cel ce a scris] Stomatele: „Ilie folosea ca îmbrăcăminte cojocul și își strângea mijlocul, cu brâu făcut din păr. Iar alt prooroc, Isaia, eră gol și desculț. De multe ori se înfășură și cu sac, [care era o] îmbrăcăminte de smerită cugetare. Iar dacă îl chemi și pe Ieremia, acesta avea numai centură de in. Și după cum trupurile cele bine hrânite dezgolindu-se arată mai clar floarea vârstei fot așa și frumusețea năravurilor, atunci când nu este întunecată de bîrfiri fără ca binele să fi fost [în prealabil] încercat, mare cuviință arată.” Iar dacă Sinodul local din Gangra anatemizează în canonul 12* pe cei care prihănesc pe cei ce poartă [haine] de mătase, tot același sobor, în canonul 21, zice: „[...] lăudăm simplitatea și cumpătul în îmbrăcăminte [...] iar de la năzuințele spre moliciune și lux în îmbrăcăminte ne întoarcem [...]” (Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, op. cit., p. 192). [...]

Fie, Prea Sfinția ta să zicem așa: chiar dacă tu te împodobеști, ești cu totul înțelept cu gândul și [aceasta se întâmplă] fie din pricina simplității tale celei din fire (după cum o astfel de simplitate și nesimțire au oarecare triburi din America care sunt atât de nesimțitoare încât trebuie ca toiagul să se facă pețitor pentru a se îndemna să-și ia mireasă - după cum scriu istoricii), fie din pricina acoperământului lui Dumnezeu, fie din pricina luării-aminte la sine; însă socotește singur: cine oare va da cuvânt lui Dumnezeu pentru sminteala în care cad acele ticăloase, pentru boldurile poștei care le trec prin inimă [la vederea] unei asemenea priveliști și pentru pierzarea pe care sufletele lor și-o pricinuiesc [încă] de aici? Iar câtă muncă pricinuieste sminteala arată Domnul zicând: Vai, omului aceuia prin care vine sminteala! Mai de folos i-ar fi lui ca să-și spânzure o piatră de moară la grumazul lui și să se înece în adâncul mării (Mt 17, 6-7)5.

Deci îți voi spune acum ce haine se cade să fie folosite. Sfântul episcop de Corint, atât la începutul [episcopatului] său cât și acum, are hainele din postav negru. Poartă și blană neagră, iar toate celelalte [haine] sunt negre ca la un monah. Așa se cade să faci și Prea Sfinția ta: hainele toate să fie toate negre, toate cinstite, toate monahale, așa încât să pricinuiască evlavie la toți cei care te văd și nu sudălni sau săgeți ale dezmiardării.

Îți spun și părerea mea, spre mângâiere. Care este ea? Marele Antonie murind a poruncit ucenicilor săi să dea un cojoc de-al său Marelui Atanasie, patriarhul Alexandriei, iar altul episcopului Serapion. Aceștia le-au primit din tot sufletul și le îmbrăcau ca pe niște porfire împărătești. Deci de . iubești [dorești] și Prea Sfinția ta, îți trimitem o cămașă sau două de păr, sfetogorești* (* Adică aghioritice, din Sfântul Munte.) ca să le porți așa cum sfântul [episcop] de Corint și atâția alții arhieriei și patriarhi le-au purtat și le poartă [încă]. Aceasta

o facem ca să-ți aduci aminte prin ele de viețuirea monahilor săraci, îmbrăcați cu rupturi și smeriți.

Știu că ai să-mi reproșezi unele ca acestea: „Ce? Și pustnic se luptă să mă facă de îmi scrie unele ca acestea?”

Da, Stăpâne al meu! O, de-ar fi dat Dumnezeu! O, de-ar fi fost cu puțință! O, de s-ar fi făcut [lucrurile acestea]! Să mă învrednicească Domnul a te vedea pustnic, îmbrăcat cu rupturi, purtător de opinci și de traistă - așa cum am văzut la Sfântul Munte și pe Sfântul Proin din Lacedemonia și din Halep. Atunci într-adevăr bucuria va fi deplină în inima mea. Ce, crezi că ai să scapi? Scoate-ți [aceasta] din inima ta. Ai trăit cu arhierii - te-ai făcut arhieru. începe a corespunde acum cu pustnicii, [și] pustnic desăvârșit cu adevărat vei deveni pe urmă. „Căci cu cine va vorbi cineva, cu acela se va asemăna” - după cum spune proverbul. [...]

16. Arhierii și preoții nu se cuvine să se scalde

Tot sub acest simț intră și spălarea capului și a picioarelor, [despre] .care ai auzit și mai sus la preasfințita între monahii mamă a lui Iuvin cât sunt de dăunătoare trupului tău celui tânăr. De aceea citim la Pateric că mulți Părinți veneau la nevoia de a trece râuri, dar se rușinau nu să spele, ci numai să-și dezgolească picioarele și erau răpiți de dumnezeiescul înger și într-o clipă se aflau pe celălalt mal. ²⁴¹

C) DRĂGĂNESCU – AȘEZĂMÂNT ÎNCHINAT „SFINTEI FAMILII”

familiei Arsenie – Zamfira

Părintele Arsenie Papacioc:

- Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.] ...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Cu Sfânta în familie...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Cu Julieta stareță.

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie... ²⁴²

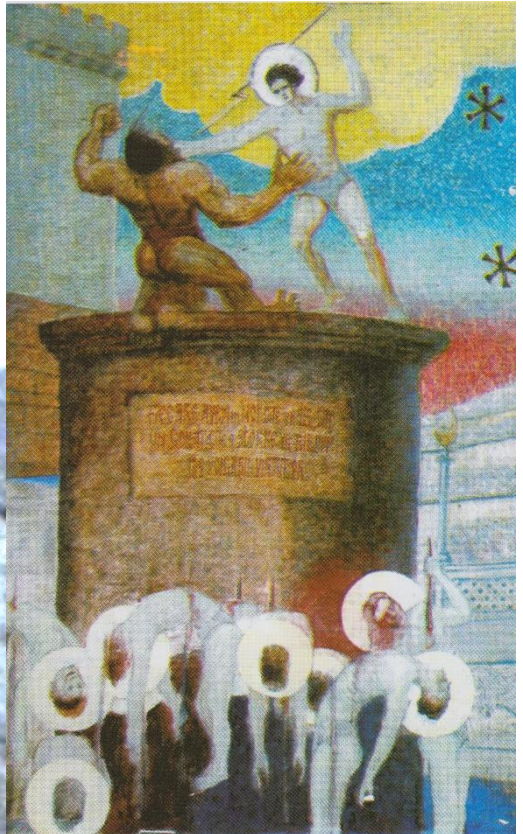
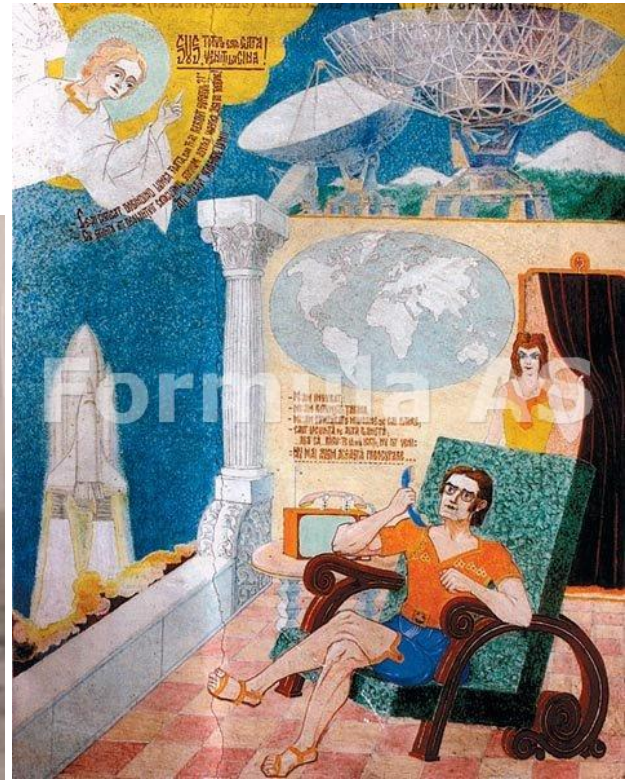
Ligia – nascuta în 1913, care în 1951 era deja casatorita și se numea după sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăgănescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăgănescu, pe care Parintele Arsenie o va picta începând cu 1967/1968. ²⁴³

Pentru că nu există sfinți în pantaloni scurți, Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine în false proorocii și a inventat tablouri cu Sfinți în costum de baie:

²⁴¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 183-185, 193-196.

²⁴² <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

²⁴³ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei, Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbescă și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.⁵⁷ „Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus. E o pictură nouă ca și predica de atunci.”⁵⁸ „predica” de acum să fie cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie, așterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. [despre cum este caligrafia Părintelui se va exprima mai jos o profesionistă în ale artei. E de aceeași factură cu sinteza gândirii și predicile sfinției sale – n.n.] Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile țâșnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.⁵⁹

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe

urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»”.⁶⁰ Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici. Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie!⁶¹ (O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost, p. 34).²⁴⁴

²⁴⁴ 57. Cărarea Împărăției, p. 157.

58. Ibid., p. 171.

59. Caietul Părintelui Petru Vamvulescu (mss.), Din cuvintele Părintelui Arsenie rostite...

60. Cărarea Împărăției, p. 325.

61. În Duminica Ortodoxiei, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 1-3/1999, p. 43.

Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”..., cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este părtașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitoarii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra

mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că acelaia adică se face slujitoarește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.²⁴⁶

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfințelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuite ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

²⁴⁵ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

²⁴⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră pentru că este Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh sau Înainte-mergătorului o trimitem la Părintele Arsenie Boca.

Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinștim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinucierea), o preacinștim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

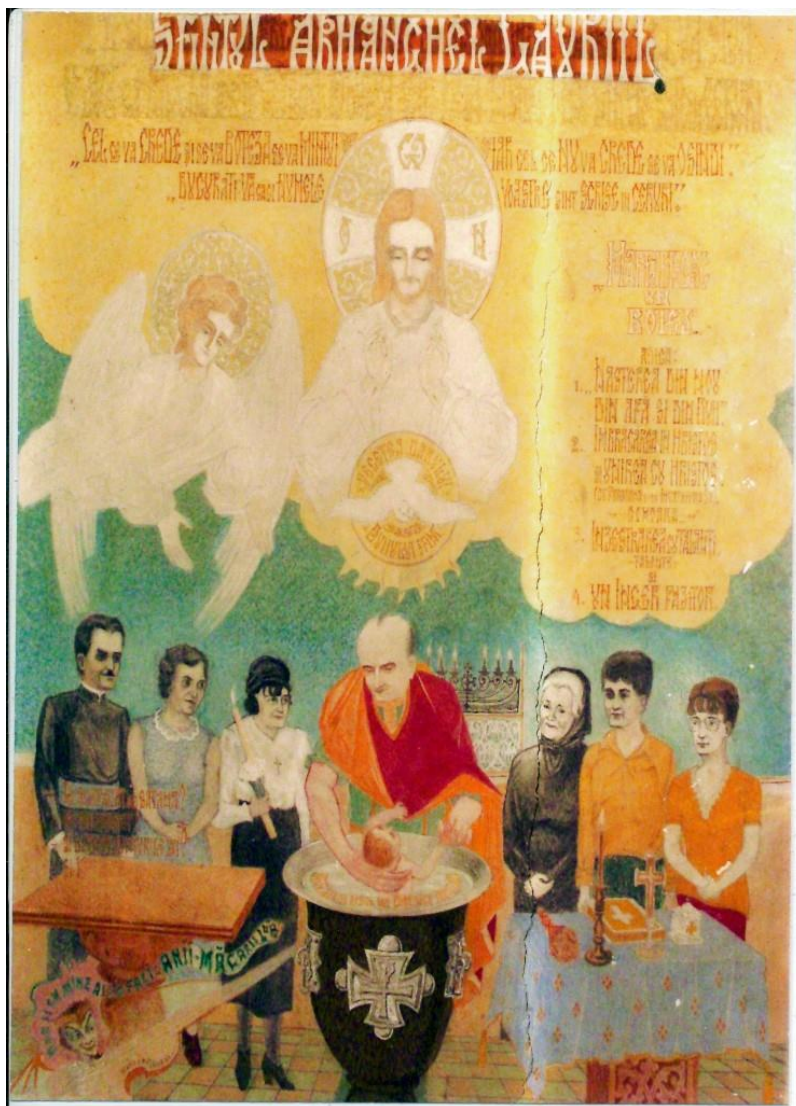
Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor prin care pățimesc aceasta este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sărmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinștire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

Dar iată că așezământul de la Drăgănescu este închinat nu numai Părintelui Arsenie Boca și Maicii Zamfira, ci și întregii ei familii.

La pictarea „Sfintei Familii”, se adaugă pe lângă pictarea mâinilor²⁴⁷ Maicii Zamfira (în locul mâinilor Maicii Domnului) și pictarea (de prost gust și hulitoare la adresa Sfântului Botez) a opt membrii ai familiei surorii ei Ligia Bunescu:

La stânga învierii Domnului este pictat sfântul arhanghel Gavriil în veșmânt alb, cu crin deschis în mâini, privind în jos de pe norul din cer. Înveșmântat în nor auriu, cu haină albă, Mântuitorul Iisus Hristos binecuvântează cu mâinile rănite Taina Botezului ce se săvârșește. El are la dreapta Sa un înger păzitor al pruncului nou botezat, cu mâinile întinse spre pruncul care primește Botezul în cristelnița cu sfânta cruce, de la un cucernic preot - părintele Grigorescu de la Biserica Boteanu din București, adeseori frecventată de Părintele Arsenie. În apa cristelniței plutesc cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu Cristian”. La dreapta și la stânga pot fi identificați șase membri ai familiei noului botezat din familia preotului paroh Savian Bunescu. La dreapta se află o masă cu sfeșnic, sfânta Evanghelie și sfânta cruce. Deasupra preotului slujitor, zboară porumbelul Duh Sfânt în

²⁴⁷ Tăiate cu lama, păstrând urmele cicatricilor.

alb, cu nimb auriu, înconjurat de cuvintele: „Pecetea darului Duhului Sfânt”, care-și revarsă harul în șapte limbi de foc peste fiecare prunc nou botezat.

La stânga sunt cunoscutele cuvinte:

- *Te-ai lepădat de Satana?*

- *M-am lepădat.*

- *Și de toate lucrurile lui?*

- *Și! ...*

Sub aceste cuvinte, de sub masa pregătită pentru Botez, diavolul cu un șarpe pe cap, zice privind furios spre cristelniță: „Dar și cu mine ai să faci anii măgăriilor”. Vrajmașul diavol își ține dreapta pe corzile de săgeți ale unei chitare care ating cristelnița, corzi pe care scrie: „Muzica pieirii”, ca o amendare a petrecerilor necreștinești ce urmează, de obicei, după săvârșirea marilor Taine ale Bisericii: Botezul și Cununia.

Sus, în dreptul Mântuitorului Hristos citim cuvintele: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi. Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Marcu 16,16; Luca 10,20). Iar în dreapta reprezentării Botezului, Părintele Arsenie se explică:

Mărturisesc un Botez

Adică:

1. *Nașterea din nou din apă și din Duh*

2. *îmbrăcarea în Hristos și unirea cu Hristos (cu persoana și învățătura Sa) - comoara -*

3. *înzestrarea cu talant! (talente)*

4. *Un înger păzitor²⁴⁸*

În realitate, după cum susține Părintele Savin Bunescu (după ce se scuză că de fapt și preacucernicia sa, și Părintele Arsenie Boca sunt smeriți) în filmarea: Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu²⁴⁹, în realitate, pe lângă antihris și antiarhanghelul Gavriil, în acel tablou toți sunt membrii familiei Maicii Zamfira:

Ecaterina, mama Maicii Zamfira (femeia îmbrăcată în negru);

Părintele Savin Bunescu (cumnatul);

Preoteasa Ligia Bunescu (sora);

Băiatul și nora lor (rude de gradul 3 cu Maica Zamfira);

Cristian, copilul lor ce se botează (rudă de gradul 4);

Părintele Marcel Mihaescu, Consilier Economic la Arhiepiscopiei Bucureștilor și slujitor la Sfânta Biserică Sfânta Maria Miron Patriarhul, Mavrogheni, cel ce săvârșește taina Sfântului Botez și soțul nașei lui Cristian (rudă de gradul 5);

Preoteasa (soția preotului ce botează) și nașa lui Cristian (rudă de gradul 5).

Aceasta confirmă faptul că așezământul de la Drăgănescu este o afacere de familie închinată Părintelui Arsenie Boca și arsenismului. Nu e de mirare că intrând în ea mulți au simțit că li se întunecă mintea și își pierd credința.

Alții, însă, se lămuresc:

Andreea on 22 iunie 2015 la 9:11 am said:

Va multumesc pentru ca ati deschis acest subiect de discutie.

Trebuie sa va spun ca, la insistentele unei colege de serviciu, care este ”fana” Arsenie Boca, m-am dus la Draganescu.

Asa ca va descriu ceea ce am vazut, atingand doar cateva aspecte, deocamdata:

– caracteristicile arhitecturii bisericii: – la exterior arata decent, este o bisericuta amarata de cimitir, insa ingrijit varuita si vopsita.

Surpriza neplacuta vine inasa la interior, unde sunt niste stangacii mari, niste contravantuiri urate, care nu au fost decorate cum trebuie cu ajutorul picturii, A.B. ne-luand in considerare acest aspect estetic, pe care il intalnim la toate bisericile ortodoxe, unde si cel mai amarat arculet este decorat cu niste floricele. Adica pictura lui A.B. nu este in acord cu arhitectura,

²⁴⁸ *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 146-147.*

²⁴⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>, duminică, 3 ianuarie 2016.

el nereusind sa decoreze elementele structurale care, din aceasta cauza, se vad in toata uratenia lor, si a preferat sa utilizeze campurile mari pentru a-si manifesta "geniul" artistic.

– pictura: – impresia pe care mi-a facut-o este ca nu este deloc stralucita: – culorile sunt foarte sterse, nicidecum asa de vii cum apar pe internet. Dominanta este un fond ocru sters – prafos.

– stilul: – este mixt, avand influente art-nouveau, bizantine (in decoratia fondurilor cu entre-lacs-uri), dar si de o uratenie si o "obraznicie" maxima acolo unde ii infatiseaza pe diavoli si pe oamenii "cazuti" ai lumii sale contemporane. (A-propos, de ce il infatiseaza pe acel barbat in pantaloni scurți, cand tocmai el este acela care se imbraca astfel in excursiile sale montane?!!)

– tehnica: – este tempera, cu zone mari in care culoarea este opaca, dar si in care a reusit sa realizeze niste tente transparente. Nu am vazut nici un pointilism, asa cum afirma unii neaveniti.

– GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Drăgănescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel puțin șase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil, cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.

.....
Urmatoarele capitole care ar trebui discutate sunt:

- motivatia si "inspiratia" picturii;
- acordul sau dezacordul cu erminille;
- inovatiile (Francisc de Assisi, Ulfila, catedrala Sf. Petru – desi nu prea seamana cu ea);
- expresivitatea chipurilor (care tine de un fel de pietism strain duhului ortodoxiei);
- inspiratia steineriana sau de alta natura a unor scene (a se vedea Invierea lui Hristos, cu valuri transparente);
- caracterul "profetic".

Va multumesc!²⁵⁰

În legătură cu caracterul profetic, iată ce zvon a bântuit pe internet, lansat de admiratorii fără discernământ ai Părintelui Arsenie Boca:

Profeția pictată a părintelui Arsenie Biserica din Drăgănescu.

Pe pojhgița varului de frescă din pronaosul bisericii din Drăgănescu, pe care Arsenie Boca a pictat-o începând cu anul 1968, părintele a strecurat inexplicabil câteva imagini premonitoare, neobișnuite prin actualitatea lor: telefonul mobil, turnurile gemene incendiate pe 11 septembrie la New York sau naveta Discovery.²⁵¹

Sau:

Totuși, pictura este considerată profetică și atrage atât de mulți turiști, încât se organizează adevărate tururi de vizitare a Bisericii, fiind pus la dispoziția pelerinilor și un ghid turistic care explică fiecare secvență în parte cu o multitudine de detalii. Secvențele care au făcut deja vâlvă în presa românească sunt cele care par să ilustreze mari evenimente petrecute la nivel mondial, dar pictate cu mulți ani înainte ca ele să fi avut loc. De exemplu, părintele Arsenie Boca a pictat turnurile gemene americane în clipa distrugerii lor la 11 septembrie 2001. Pe aceiași pereți, a fost identificat și un desen ce pare să înfățișeze cifra 11, ca o profeție și a altor catastrofe petrecute ulterior la data de 11: atentatul de la Madrid din martie 2004 sau tsunami-ul din Japonia din martie 2011.

O secvență care dă fiori prezintă o zi de duminică așa cum se desfășoară ea astăzi în cele mai multe dintre casele românilor: familia stă în jurul televizorului, se relaxează pe fotolii confortabile, discută la telefon. Figura soției evocă prea puțin personalitatea unei mame tradiționale, femeia este machiată din cale afară, poartă bijuterii mari, este îmbrăcată modern.

²⁵⁰ <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.

²⁵¹ <<http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-pres%C4%83-%C5%9Fi-internet/profetiia-pictata-a-parintelui-arsenie-boca.html>>, luni, 21 septembrie 2015

Îngerul păzitor al familiei îi cheamă pe aceștia la Sfânta Liturghie, dar nimeni nu se duce. Oamenii sunt ocupați să se distreze. În jurul lor, știința (prin intermediul sateliților, a navelor cosmice, a gadgeturilor), l-a exclus deja pe Dumnezeu din viața pământenilor.

La capitolul profeții, părintele Arsenie Boca a însemnat pe pereții bisericii de la Drăgănescu până și data morții sale, 28 noiembrie, pictându-l cu propriul său chip pe Sfântul Ștefan cel Nou, prăznuit la data de... 28 noiembrie.

Alte profeții așteaptă încă să fie deslușite. De exemplu, printre sfinții ilustrați de Arsenie Boca la Drăgănescu se numără și Sfântul Francisc de Assisi (catolic), lucru ce iscă în prezent mari frământări și discuții în rândurile ortodocșilor. Există și o tulburătoare scenă a botezării unui prunc; alături de membrii familiei care asistă la momentul solemn poate fi recunoscut un bărbat purtând strai de preot catolic, în timp ce un alt preot, în straie colorate scufundă copilul în apă. Diavolul stă cu mâna întinsă, căutând încă din clipa aceea sfântă să pună stăpânire pe sufletul celui mic.²⁵²

Noi am spune că mai degrabă este vorba de o pictură futuristă de proastă calitate, în care (Ce bine ar fi! Ar fi un semn de pocăință!) la fel de bine Părintele Arsenie Boca și-ar putea expune simbolic propria amăgire și amânare de întoarcere la Hristos din cauza și împreună cu Maica Zamfira, pictându-se cu pantaloni scurți și ochelari, alături de femeia vieții sale machiate fățarnic și preocupat de știință și genetică în loc de adevărata înțelegere a credinței și mistagogiei Sfintei Euharistii, mergând de Sfântul prooroc Ilie să ghicească Dorinei, în loc să meargă la Sfânta Liturghie.

De ce spunem aceasta?

Tainic pentru asemănarea dialogului între înger și omul în pantaloni scurți, cu viața Părintelui Arsenie Boca:

Dedesubt se afla intrarea într-o clădire modernă cu etaj, cu o terasă deschisă spre stânga, sub spațiul verde ce se vede departe în zare, cu patru piramide albe, iar sus pe clădire se observă trei antene pentru sateliți și telecomunicații, una îndreptată în sus și două oblice. Pe peretele interior al încăperii se află un mapamond, reprezentând harta lumii cu cele cinci continente. În partea dreaptă se deschide o ușă, a cărei perdea este dată la o parte pe jumătate, de o tânără soție, femeie modernă, îmbrăcată sumar, după ultima modă, în galben, cu ochi puternic fardați și păr coafat. Lângă perete străjuiește o coloană - hotar între cer și pământ - pe o podea în carouri de marmoră. Lângă o masă cu televizor și telefon deasupra stă comod pe un fotoliu verde, picior peste picior, un om modem, reprezentant al lumii contemporane, destul de tânăr, cu ochelari și pantaloni albaștri scurți, având pe centura lui gravat globul pământesc. El privește rătăcit și rătăcitor cu o falsă încredere în sine, ținând telefonul în mâna dreaptă și pregătindu-se pentru a vorbi sau a-și încheia convorbirea „telefonică” cu îngerul în alb din colțul stâng de sus, care-i apare în fața ferestrei terasei, deasupra unei rachete sau nave spațiale cu cinci propulsoare, care lasă în urma ei fum, foc și dezastru.

Îngerul arată cu degetul spre cer spunând: „Sus totul este gata, veniți la nuntă...”

Pe peretele camerei apare scris cu roșu - în viziunea Părintelui Arsenie răspunsul omului, de azi și de mâine, la chemarea îngerului:

-M-am însurat,

- Mi-am rotunjit țarina,

- Mi-am cumpărat cinci milioane de cai putere,

- Caut locuință pe altă planetă,

... Așa că... rogu-te să mă ierți - nu pot veni.

- Nu mai avem această preocupare.

La acestea, îngerul Domnului are ultimul cuvânt-sentință:

- „Ce-ai câștigat dobândind lumea toată, dar ți-ai pierdut sufletul?!”

- Cu știința ați dezlănțuit cataclismul științelor (stihilor) asupra voastră, Așa vă trebuie !

²⁵² <https://www.descoperimlumeaimpreuna.ro/blog/biserica-din-draganescu>, luni, 21 septembrie 2015

Ați început sfârșitul lumii...!”

*Cuvinte profetice ale Părintelui Arsenie, de o deosebită actualitate.*²⁵³

Explicit, însă, iată de ce este vorba de o pictură futuristă nereușită, kitsch, iar nu o profeție: Părintele a pictat așezământul de la Drăgănescu între anii 1968-1983.

Parintele Arsenie Bica va ajunge la Draganescu prin purtarea de grija a Maicii Zamfira [...]

*In anul 1968 el a început pictarea bisericii parohiale din localitatea Draganescu, lucrând la aceasta pentru mai bine de 15 ani.*²⁵⁴

Pe atunci era deja funcțional telefonul mobil. Dacă ar fi fost prooroc ar fi pictat măcar un smartphone, dacă nu vreo phabletă sau tabletă:

Primii ani

În 1910, inventatorul și omul de afaceri suedez Lars Magnus Ericsson pune în practică conceptul de telefonie mobilă instalându-si un astfel de dispozitiv în mașina sa. Prin intermediul unei antene bifilare, reușește să se conecteze cu rețeaua de telefonie națională în timp ce se deplasa prin țară.[1]

În 1946, inginerii sovietici G. Saphiro și I. Zaharcenko testează cu succes un telefon montat într-un autovehicul care, pe o rază de 20 de kilometri, se putea conecta la rețeaua locală.[2]

Conceptul de bază de telefonie celulară se naște în 1947, când cercetătorii își dau seama că, prin introducerea unor zone celulare pot îmbunătăți substanțial eficacitatea convorbirilor. Astfel, în decembrie 1947, Douglas H. și W. Rae Young, ingineri la firma americană de cercetare Bell Laboratories, propun construcția unor celule hexagonale ca relee pentru telefoanele mobile.[3] Philip T. Porter (tot de la Bell Labs) propune ca turnurile celulare să fie plasate în vârful unor hexagoane imaginare, astfel ca emisia-recepția să se desfășoare în trei direcții. Dar în acea perioadă, tehnologia aferentă nu se dezvoltase încă și nici frecvențele specifice nu erau alocate. Abia prin anii 60', Richard H. Frenkiel și Joe S. Engel (de la Bell Labs) fac descoperiri care revoluționează electronica.[4]

Totuși telefoane mobile prin care se puteau forma numere existau deja înainte de 1950. Astfel, în 1948 serviciul de telefonie mobilă fără fir este disponibil în aproape 100 de orașe americane și majoritatea autostrăzilor.[4]

Primul telefon mobil complet automat, numit MTA (Mobile Telephone System A) a fost dezvoltat de Ericsson și lansat pe piață în Suedia în 1956. Avem de-a face cu primul sistem care nu necesită control manual, dar avea dezavantajul greutății (cântărea 40 kg!).[3] MTB Produce o versiune mai evoluată, cântărea "doar" 9 kg și a fost introdus în 1965 și ajunsese până la 600 la desființare.

În 1957, radio-inginerul sovietic Leonid Kuprianovici din Moscova a creat un telefon portabil numit după inițialele sale LK-1 sau "radiofon". Acesta era prevăzut cu antenă, rotiță pentru formarea numerelor și putea comunica cu o stație-bază. Avea o greutate de 3 kg, raza de acțiune 20-30 km, iar timpul de funcționare al acumulatorilor ajungea până la 20-30 de ore. Kuprianovici și-a patentat invenția în același an, 1957 (#115494/01.11.1957). Stația de bază a lui LK-1 se putea conecta la rețeaua locală de telefonie mobilă putând astfel deservi mai mulți clienți. În 1958, Kuprianovici și-a reproiectat telefonul ajungând la o versiune "de buzunar" de 500 gr.

În 1958, URSS începe să dezvolte serviciul național de telefonie mobilă Altay. În 1963, acest serviciu se înființează și la Moscova, iar în următorii ani în 30 de orașe ruse.

*Prin anii 60' se aduc o serie de îmbunătățiri, mai ales prin contribuțiile lui Frenkiel și Engel de la Bell Labs, care pun în practică o serie de descoperiri din domeniul electronicii și al computerului.*²⁵⁵

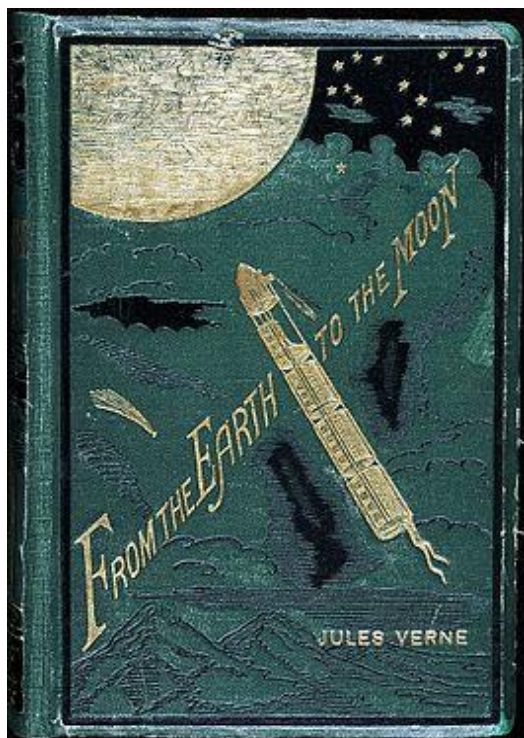
²⁵³ Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 164.

²⁵⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/biserica-draganescu-95957.html>>, luni, 21 septembrie 2015.

²⁵⁵ https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Istoria_telefonului_mobil#Primii_ani>, luni, 21 septembrie 2015

Toate aceste aparate au fost inventate înainte de a se apuca Părintele Arsenie Boca să picteze la Drăgănescu. Putea afla de ele din gazete, de la ucenici, de la securiști sau... de la draci.

Despre navele spațiale, vedem că primii care le-au „proorocit” și desenat au fost Jules Verne în 1865 și americanii, în 1934. Oare și ei erau văzători cu duhurile Părintelui Arsenie Boca?²⁵⁶

De la Pământ la Lună

De la Pământ la

Lună (în [franceză](#) De la

Terre à la Lune) este un

roman [științifico-fan-](#)

[tastic umoristic](#) scris de

[Jules Verne](#) în 1865.

Scrierea este una dintre

cele mai vechi din acest

gen. Romanul descrie

povestea unui preșe-

dinte al unui club de

arme din [Baltimore](#)

după [Războiul Civil](#)

[American](#), a rivalului

său, un producător de

arme din [Philadelphia](#)

și a unui francez care a

construit o enormă

[navă spațială](#) / armă numită

[Columbiad](#) în formă de

obuz care va fi lansată în spațiu spre

[Lună](#). Povestea

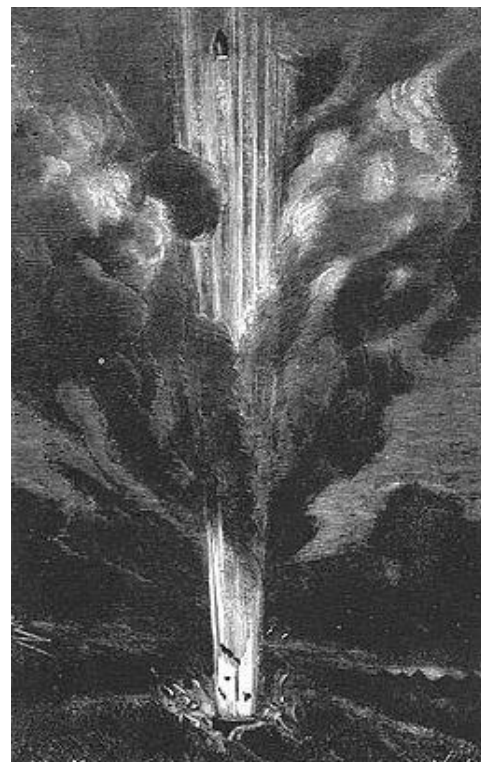
este, de asemenea, notabilă pentru că Verne a încercat să facă unele calcule surprinzător de apropiate de cele reale, mai ales având în vedere lipsa totală a oricăror date cu privire la subiect în acel moment.

Iată că Jules Verne a „proorocit” și... numele navei spațiale Columbia!

Iar această pictură „profetică” este din 1872

<https://en.wikipedia.org/wiki/Flash_Gordon>, luni, 21 septembrie 2015

²⁵⁶ <https://ro.wikipedia.org/wiki/De_la_P%C4%83m%C3%A2nt_la_Lun%C4%83>, luni, 21 septembrie 2015

Flash Gordon este eroul unui serial de aventuri spațiale, schițat inițial de Alex Raymond ca benzi desenate. [1] Prima oară a fost publicat în 7 ianuarie 1934

Iată și pictura lui „profetică”, după logica ucenicilor Părintelui Arsenie Boca ↓ :

Proiectul navetelor spațiale a fost contemporan cu pictarea așezământului de la Drăgănescu:

The Space Shuttle was a partially reusable low Earth orbital spacecraft system operated by the U.S. National Aeronautics and Space Administration (NASA). Its official program name was Space Transportation System, taken from a 1969 plan for a system of reusable spacecraft of which it was the only item funded for development. [10] The first of four orbital test flights occurred in 1981, leading to operational flights beginning in 1982.

Dar lansarea primelor rachete a avut loc în 1950:

Many orbital expendable launchers are derivatives of 1950s-era ballistic missiles.

Iată ce citim despre naveta spațială Columbia:

Naveta spațială Columbia

Naveta Spațială Columbia (OV-102) a fost prima navetă spațială a flotei NASA. Prima ei misiune, STS-1, a durat de pe 12 aprilie până pe 14 aprilie, 1981.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta_spa%C8%9Bial%C4%83_Columbia, luni, 21 septembrie

2015.

Astfel de fotografii, ne aducem aminte, că circulau pe atunci și la noi. aveam cu toții acces la ele. Cu atât mai mult Părintele Arsenie Boca ce avea atâtea relații, a făcut rost de ele pentru a le picta „profetic”, fiind îndrăgostit din tinerețe de aviația și înălțimea mai presus de avioane, promisă de draci. Lucru care se vede și din preocupările sfinției sale:

La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp. Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe care a făcut-o inspirat din Biblic și Sfânta Tradiție. Părintele mi-a spus că i-a

plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura. (Prof. C.F.)²⁵⁷ [desigur că nu putea zbura cu naveta spațială, dar cu ajutorul demonilor și a imaginației, pe care o ajutau fotografiile cu navete, da – n.n.]

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).²⁵⁸

Ită și

Naveta spațială Enterprise Prima oară a zburat pe 12 august 1977 (pe 18 februarie 1977 a efectuat primul zbor, însă a fost vorba despre un zbor captiv, fiind fixată pe avionul Boeing 747 destinat transportului navetelor).

https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta_spa%C8%9Bial%C4%83_Enterprise, luni, 21 septembrie 2015

²⁵⁷ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28

²⁵⁸ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

Iată cum pictau futuriștii din anii '70, contemporani cu zugrăvirea așezământului de la Drăgănescu:

Tot cu tentă religioasă, tot aceeași temă de cataclism mondial, dar... parcă aveau mai mult talent la desen.

Iată și futuriști din anii '30. Și ei au profețit căderea turnurilor gemene?

Tabloul de mai sus este pictat de Fortunato Depero în 1930 și este numit *Zgârie norii și tunelele*. Este foarte sugestiv pentru dezastrul din 11 septembrie 2001.

Dacă Părintele Arsenie Boca era proroc de ce nu a pictat și un avion care intră în turnuri, ca să le putem identifica, fiindcă aceasta este imaginea clasică:

Unii se întrebă de unde a știut Boca de moartea Ceaușeștilor sau de cele două turnuri gemene din America. în emisiunea de la România TV din 23-05-2015, s-a spus, printre rânduri, un fapt lămuritor. Ceaușeștii, după ce au fost în 1989 la baba Vanga în Bulgaria și aceasta le-a prorocit că vor muri, au venit la Arsenie Boca, care le-a spus la fel. De unde a știut Vanga, a știut și Boca, adică de la draci. Ambii au profetit și dărâmarea turnurilor gemene din S.U.A. Eu cred că unii creștini se grăbesc să atribuie astfel de prorocii ca fiind de la Dumnezeu. Lucrurile astăzi sunt mai complicate. Adică, multe dintre războaie, revoluții, atentate etc. sunt plănuite în hrubele demonice ale masonilor chiar cu zeci de ani înainte.

Pe bancnota de 20 de dolari din 1971 apare exact scena intrării avioanelor în cele două turnuri gemene, iar despre Revoluția din România se știe că a fost pregătită cu cel puțin 10 ani înainte. Au spus-o de nenumărate ori istoricii și analiștii politici

în mod public. Cu un an înainte de moartea Ceaușeștilor, se știa de sfarari și ziua, locul și ora execuției. Așa că Boca putea să fi aflat de undeva sau dracii au fost de față când sfararii au pus la cale totul și l-au pus în temă, cum zice Sf. Isac Șirul: „Dracii pe cei înșelați și bolnavi de slava deșartă îi face proroci Dacă ne uităm cu atenție în Scriptură, la prorociile cu privire la pedepsirea cetății Ninive sau Sodoma, vom vedea că acestea cheamă poporul la pocăință.

Prorociile lui A. Boca sunt ca să impresioneze. Hristos a refuzat să sară de pe aripa Templului, adică a face spectacol spre a impresiona. Spectacolul este lucrarea diavolului spre a atrage faima. Cuviosul Damian Taumaturgul, chemat de starețul Teodosie spre a se ruga pentru cel bolnav, venea în duh de ascultare, plângând și considerându-se nevrednic de această harismă sfântă, îl ungea pe cel bolnav cu ulei sfințit și se ruga lângă dânsul mult timp cu lacrimi și suspine. Prin Harul lui Dumnezeu toți se vindecau și plecau sănătoși. (Patericul Lavrei Peșterilor, pag. 149).

în cartea Obiectivul Bratu, pag. 72, declară A. Boca; „Legionarii au asasinat pe Iorga și pe Madgearu...” Studiile făcute de istoricul Gh. Buzatu arată că Traian Boieru, ucigașul celor doi, era agent N.K.V.D. infiltrat în mișcarea legionară. Profesorul Ion Coja spune că autopsia lui Iorga a arătat că gloanțele găsite în trup erau de calibrul 22. Astfel de gloanțe erau folosite pe atunci doar de agenții N.K.V.D. în misiunile externe. Cum de clarvăzătorul n-a știut asta și-i acuză pe legionari degeaba?²⁵⁹

De altfel unde sunt pictate turnurile gemene de Părintele Arsenie Boca? Noi nu le-am văzut...

Iată ce a pictat sfinția sa, din care au dedus ucenicii că ar fi prorocia accidentului celor două turnuri gemene:

²⁵⁹ Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 19-20.

Ne întrebăm: unde este fumul, unde sunt avioanele, unde este măcar distanța păstrată între clădiri, unde este forma lor? Unde sunt zgârie norii. Sunt doar două pete de cer, desfăcute de imaginea unei hidoase siluete ce decolează într-o trombă de reacție (pictată ca în benzile desenate S.F., de proastă calitate, autorul hulind că așa cineva ar putea fi Hristos), pe cre ucenicii obsedați de sfințenia profetică a dascălului lor le interpretează ca fiind turnurile gemene. De aceea oridecâte ori veți citi despre această profeție celebră, răspândită numai sub formă de idee text, nu veți avea alăturată și această imagine, fiindcă ar fi prea evident că e o minciună. Cu greu am depistat, din mai multe descrieri asociate și o imagine neclară încercuită de la ProTv (care deși are o așa de performantă aparatură, totuși a lăsat neclară special tocmai imaginea ce ar fi putut demonstra falsul acestei proorocii mincinoase²⁶⁰), la ce pictură se referă adepții înfierbântați. Vedeți cum trag de păr orice, doar ca să construiască imaginea unui proroc de canonizat? Nouă ni se pare forțată și asocierea cu dolarii, dar acolo tot mai este o urmă de asemănare. Însă în pictura de mai sus chiar că este vorba de o interpretare numită în limbaj psihiatric idee delirantă, la fel ca și asocierea unor pete pe beton cu chipul Părintelui Arsenie Boca (vă rugăm să observați că și în imaginea de mai jos tot ProTv-ul a adăugat conturul negru ca să tragă mai mult de păr asemănarea. Mai jos aveți imaginea originală).

O idee delirantă este o idee falsă, care nu corespunde realității. Caracteristica sa esențială este simplă: ea duce la convingerea completă a persoanei. Diferența între această convingere, considerată de neînlăturat, și o idee falsă nedelirantă este deseori greu de stabilit. Deosebirea constă în deosebi în gradul de certitudine a bolnavului referitor la această convin-

gere. [...]Mecanismele delirului sunt în număr de patru:

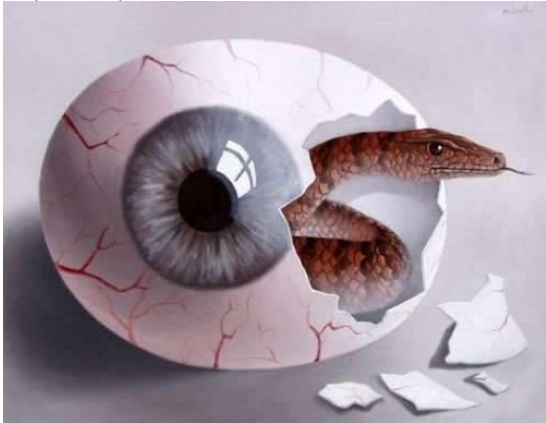
Interpretarea. Un raționament fals este realizat pornind de la o constatare justă. De exemplu, vecinul meu a tras perdelele pentru a informa serviciile secrete despre prezența mea.

Intuiția. O idee imediată se impune drept certitudine la bolnav. De exemplu, sfârșitul lumii va fi mâine.

²⁶⁰ <<http://stirileprotv.ro/special/atentatul-de-la-11-septembrie-anuntat-intr-o-fresca-a-unei-biserici-din-romania-ce-spune-preotul.html>>, marți, 29 decembrie 2015.

Imaginația. Produsul imaginației se pune în mișcare, asemenea unui roman. De exemplu, trebuie să pregătesc sosirea extraterestrilor și să anunț lumea de venirea lor.

Halucinațiile. Bolnavul vede obiecte sau aude voci care nu există în realitate. [de aici putem înțelege și mecanismul psihiatric al deselor vedenii și visuri cu Părintele Arsenie Boca – n.n.]²⁶¹

Delirul mistic este delirul ce are ca temă centrală ideile delirante mistice sau religioase. De la început, dorim să separăm semantic noțiunea de delir – tulburare de conștientă cu modificarea stării de luciditate (din latinescul delirium – aiurare) – de cea de idee delirantă (din latinescul de lira – alături de brazdă), prin care se înțelege o tulburare de gândire caracterizată printr-o idee sau un sistem de idei patologice ce au următoarele trăsături:

Un mod eronat de judecata care domina gândirea bolnavului și îi modifica în sens patologic

comportamentul;

Impenetrabila la contraargumente logice, imposibil de confruntat în ciuda contradicțiilor evidente cu realitatea;

Incompatibilă cu o atitudine critică, bolnavul fiind incapabil să-i recunoască esența patologică.

O definiție mai simplă a ideii delirante este aceea a unei idei în dezacord cu realitatea, dar în a cărei realitate crede bolnavul, impenetrabilă la argumentele logicii formale și care-i modifică concepția despre lume, comportamentul și trăirile.

Ideile delirante au și un aspect afectiv, delirurile fiind susținute de un suport afectiv și volitiv cu o mare energie care le conferă forță, intensitatea și durabilitatea, vorbindu-se despre o grupare ideo-afectivă, ideile fiind însoțite de o mare încărcătură emoțională. În funcție de conținutul lor tematic, ideile delirante pot fi împărțite în idei de persecuție, hipocondriace, de gelozie și erotomanice, de filiație, de grandoare, de relație, de influență, metafizice, de invenție, de reforma, mistice etc. Ideile delirante nu apar izolate, ele având tendința de a se articula și sistematiza, restructurând gândirea într-un mod particular, realizând diferite tipuri de deliruri, mai mult sau mai puțin sistematizate, mai mult sau mai puțin bizare. Delirul modifică afectivitatea și percepția individului, angajând întregul psihism al acestuia.

În delirul mistic, bolnavul are convingerea ca este purtătorul unei misiuni de ordin moral, religios, spiritual. El este menit fie să reinstaureze armonia și pacea în lume și să răspândească pacea și credința, fie să-i curețe de păcate pe semenii săi și să îndepărteze demonii. În țesătura delirului, de inspirație biblică, apar adeseori tulburări de percepție de tipul halucinațiilor vizuale sau auditive, în care bolnavul aude și vede îngeri, diavoli sau sfinți și profeți.

Ca și în alte deliruri, debutul delirului mistic este de cele mai multe ori insidios, progresiv, putând dura săptămâni, luni sau chiar ani. În faza predelirantă, bolnavul are tendința de a se izola, poate deveni suspicios, iritabil, preocupat excesiv de semnificația unor evenimente, gesturi, simboluri, schimbându-și treptat felul obișnuit de a trai până atunci. Este receptiv la orice ar putea să-i servească drept argument pentru susținerea falselor sale credințe. Treptat, ajunge să fie inabordabil în fața unor explicații logice. În debutul brusc, bolnavul are revelația, intuiția principalei sale idei delirante în jurul căreia construiește apoi delirul.

Delirul mistic poate apărea în orice tip de psihoza. Îl întâlnim în schizofrenia paranoică, în care bolnavul are tendința de a se identifica cu Iisus sau chiar cu Dumnezeu. De cele mai multe ori, bolnavul adoptă modul de comportament, felul de a se îmbrăca și de a vorbi al reprezentării pe care o are despre sfinți [vă dați seama ce grav este ca să ajungi ca pe sfinți și chiar pe Dumnezeu să-i faci la față asemenea ție? – n.n.]. Ideile mistice pot fi însoțite de

²⁶¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Delir#Temele_ideilor_delirante>, miercuri, 30 decembrie 2015.

idei persecutorii, convingerea ca este victima unui complot, idei de influență în care bolnavul crede ca asupra sa se exercită influența exterioară a diavolului sau a lui Dumnezeu care vorbește prin gura lui, a forțelor oculte ale unor secte. Pot apărea și idei delirante de transformare sau posesiune, în care bolnavul are convingerea ca în propriul corp a intrat un duh, un demon sau un înger. De asemenea, putem întâlni delirul mistic în tulburarea afectivă bipolară cunoscută și ca psihoza maniaco-depresivă, fie în faza depresivă – în episodul depresiv major, cu elemente psihotice, melancoliforme, fie în episodul maniacal, expansiv, unde este trăit ca o stare de exaltare. În depresia majoră cu elemente psihotice, ideile delirante se pot însoți de idei de ruina și de idei de inutilitate, nedemnitățe și umilință, bolnavul considerându-se nevrednic de dragostea lui Dumnezeu sau a semenilor săi, refuzând să primească orice fel de ajutor, atenție sau compasiune. Pe de altă parte, în episodul maniacal, alături de delirul mistic, apare de cele mai multe ori un delir de grandoare și omnipotență. Bolnavul are convingerea ca este o persoană însemnată care poruncește celorlalți, îi păstorește. Delirul mistic se poate manifesta și în psihozele din epilepsie (în special din epilepsia temporală), în care pot apărea viziuni, senzații subliminale însoțite de o lumină strălucitoare (denumită de William James fotism sau ceea ce neurologii de azi consideră a fi aura vizuală). [...]

Autori: dr. Letiția Dobranici și dr. Eugen Ștefănuț²⁶²

Oricine a avut covorașe cu pete, sau a privit către norii albi pe cerul albastru, dacă s-a uitat (fără paza minții față de simțire) la ele, a văzut cum acestea sugerau tot felul de forme, variabile, de animăluțe sau de oameni.

Acest fenomen se numește pareidolia, un fenomen psihologic generalizat în lumea căzută, care nu se preocupă de lupta împotriva robiei simțirii și imaginației.

Ce este pareidolia?

*Pareidolia este un fenomen psihologic definit ca o iluzie sau o interpretare greșită, acesta constă în perceperea unor stimuli externi (în genere imagini, uneori sunete) ca fiind semnificativi și interpretați precum obiecte familiare, cunoscute. De cele mai multe ori stimulii percepți sunt vagi, aleatorii și obscuri însă sunt percepți concret ca fiind clari, distincți și precisi. Etimologia cuvântului provine din grecescul **para** (care înseamnă pe lângă, cu, alături de) și din **eidolon** (diminutivul cuvântului grecesc **eidōs** care înseamnă imagine sau formă). Se presupune că pareidolia este un efect secundar al creierului uman generat din nevoia de a recunoaște cu viteza sporită anumite obiecte comune precum chipurile sau trupurile umane. Mai cu seama, fenomenul în cauză reprezintă un soi de instinct, oarecum manifestat astfel dintr-o inerție psihologică. [...]*

Domeniul religios este probabil de departe cel mai des întâlnit în care avem de-a face cu acest fenomen. De-a lungul timpului, în special în ultimii ani, mass-media a prezentat varii cazuri de apariții ale persoanelor religioase în diferite obiecte cotidiene și banale. Cele mai multe includ apariții ale personajelor biblice (Isus, fecioara Maria) cât și coranice (inscripția Allah). Trei cazuri mai aparte au atras atenția în mod deosebit. Cel mai cunoscut a avut loc în anul 1978 când o mexicană a observat că urmele de arsuri de pe tortilla pe care tocmai o gătise reprezentau chipul lui Isus Hristos, atunci s-a iscat o mare valvă în presa și mii de oameni au venit la fata locului pentru a vedea tortilla respectivă.

Un alt caz celebru este cel al unui sandwich cu branza pe care a apărut chipul fecioarei Maria, acest sandwich a fost vândut pe eBay cu 28.000 \$ de către americană Diane Duyser. Celebrul caz în care un bucătar a descifrat inscripția numelui Allah pe o halcă de carne nu iese nici el din discuție cu toate că a fost mai puțin mediatizat. De asemenea, tot în domeniul religios, diferite practici europene antice de divinizare implicau interpretarea unor

²⁶² <<https://www.facebook.com/notes/misticism-%C8%99i-delir-mistic/761313213883034/>>, miercuri, 30 decembrie 2015

*umbre in forma de obiecte apeland astfel la pareidolia. [azi avem aceasta în ghicitul în cafea – n.n.]*²⁶³

După cum observăm, dacă aceasta devine un fenomen din cauza căruia îți conduci viața religioasă ea devine idolatrie a simțirii și imaginației.

91. *Ca să nu ne înălțăm din deșertăciune, amăgiți de simțuri, bine este să luăm aminte la cel ce zice: Mergi poporul meu, intră în camera inimii tale, ascunsă oricărui închipuiri sensibile, în locașul acela fără idoli, luminat de nepătimire și de umbrirea sfântului har [...]*

8. *Lasă-te stăpânit de Dumnezeu și stăpânește-ți simțirea și nu te lăsa tu, care ești mai bun, stăpânit de cel*

mai rău. [...]

12. *Bună este simțirea și bune sunt cele supuse ei, ca lucruri ale Bunului Dumnezeu. Dar nu se pot asemăna câtuși de puțin cu mintea și cu cele inteligibile. [...]*

41. *Este cu neputință minții să se îndeletnicească cu cele inteligibile, de nu va tăia afecțiunea față de simțire și față de cele supuse simțurilor.*

42. *Simțirea e dusă de o împătımire firească spre cele supuse simțurilor și fiind atrasă de acelea trage după sine și mintea.*

43. *Încovoie simțirea spre slujirea minții și nu-i da vreme ca să o tragă ea pe aceea spre sine. [...]*

Iar pentru mai deplina lămurire a acestora, să spunem puține cuvinte despre felurile cunoștinței. Dintre cunoștințele de aici, una este după fire, iar alta este mai presus de fire. A doua se va limpezi din cea dintâi. Cunoștința după fire numim deci pe toată aceea pe care o poate câștiga sufletul prin cercetare și căutare, folosindu-se de părțile și puterile firii: despre zidire și despre cauza zidirii, atâta cât poate înțelege sufletul legat de materie. Căci s'a spus în „Cuvântul despre simțire și închipuirea minții”, că lucrarea minții s'a tocit prin unirea și amestecarea cu trupul și de aceea nu poate ajunge în atingere cu formele inteligibile, ci are trebuință, pentru a le cugeta, de închipuire, care are o fire idolească, de despărțire materială și de grosime. Prin urmare e trebuință de forme pe măsura minții din trup, ca să le poată sesiza pe acestea. Deci mintea fiind astfel, orice cunoștință ar primi prin metoda ei naturală, o numim naturală.

*Iar cunoștința mai presus de fire este aceea care se ivește în minte într'un chip mai presus de metoda și de puterea ei, adică atunci când cele cugetate întrec [depășesc, transcend] măsura [analogia) minții împreună cu trupul, fiind cunoștința care se potrivește minții fără trup. Aceasta vine numai de la Dumnezeu, când află o astfel de minte bine curățită de toată împătımirea materială și stăpânită de dragostea dumnezească.*²⁶⁴

Interpretarea tortillei ca fiind chipul Mântuitorului provine și de la lipsa bunului simț al evlaviei și sfialei religioase, datorită îndepărtării lumii de adevărata slujire bisericească (discretă și plină de bun gust de frumusețe, care cultivă simțul tainei, iar nu banalitatea minunii). Pe de altă parte este datorată tocmai necunoașterii adevăratului chip canonic al Mântuitorului și credinței eretice că îl putem picta oricum, după cum ni se pare nouă că ar fi, după ce idei avem noi despre El, sau după cum ne place simțirii (erezii

²⁶³ <<http://www.descopera.org/pareidolia/>>, miercuri, 30 decembrie 2015.

²⁶⁴ 153, 27, 14, 237

practicată în toate picturile Părintelui Arsenie Boca, în tablourile pe sticlă, în pictura apuseană de la renaștere încoale și în arta universală contemporană) de unde și varietatea persoanelor atât de diferite între ele ce reprezintă pe hristosul mincinos al tablourilor religioase. În realitate, sfințenia icoanei este tocmai asemănarea cu prototipul, de aici și asemănarea între toate Sfintele Icoane Ortodoxe autentice, dar aceasta a ajuns să fie cunoscută de puțini... Practic, azi cine poartă barbă într-o lume imberbă, are ceva din Isus, nu-i așa (am scris special cu un singur i, după cum numește lumea pe cel care este imaginea ei falsă despre Domnul nostru Iisus Hristos)?

Dar lipsa de evlavie, din păcate, nu a rămas doar în apus. A ajuns să se regăsească și la noi, datorită mass-mediei din partea lumii și a... Părintelui Arsenie Boca din partea falsei biserici:

„Dacă vă uitați cu atenție, pata cu negru parcă e părul revărsat pe umeri, cum e în icoana lui Hristos. Fața a rămas albă și acolo vedeți punctele albe, parcă sunt ochii. Și celălalt ieșit în față tot la o față de om te-ai putea gândi, la Fecioara Maria”, spune preotul Vasile Popescu. „Se pare că e o treabă cerească, venit de la Dumnezeu”, spune primarul comunei Runcu, Adrian Câmpeanu, venit să pună o lumânare.

Total! Îi văd și eu pe amândoi! Dar doar în a doua, în care băiatul de la grafică de la ProTV [vedeți cum tot ProTV-ul se ocupă de manipulare, ca apoi să batjocorească pe creștini? – n.n.] a decis să ne ajute imaginația. În prima sunt doar două pete de umezeală pe o stâncă. Nici măcar nu sunt proporționale. Iisus e în prim plan și Fecioara Maria undeva, în fundal? Nu înțeleg perspectiva. 4/10. Și asta doar din cauză că am dat 2/10 frunzei anterioare și aici e clar o îmbunătățire. [...]

În 2012 ceva semnificativ s-a întâmplat în Târgu Jiu, pentru prima oară în mulți ani. Într-o simplă frunză uscată dintr-un simplu ficus, dintr-un simplu birt, localnicii spun că l-au văzut pe Iisus. Atât de cutremurător, încât preotul Constantin Aniteșcu, profund [cutremurat a declarat](#): „Prefigurarea chipului Mântuitorului este vizibilă și ceea ce mi-ați arătat este o mare minune și ar trebui să ne cutremurăm.”

Am făcut un printscreen și m-am chiorât la frunză din toate unghiurile. Am belit ochii. Am mijit ochii. Am făcut un pas înainte și unul înapoi. Stânga unu, dreapta doi. Da, parcă e o față acolo. Dar mai mult seamănă cu [Voldemort](#) decât cu Iisus. Aș zice că e o apariție de nota 2/10. [alții spun că văd în frunză pe baba Vanga – n.n.]

Uneori, Iisus apare și în copac

În 2013 Ialomița a intrat pe [lista locurilor sfinte](#) alături de Ierusalim, Betleem și altele. **În seara de Crăciun, cerul s-a luminat și chipul lui Iisus a apărut pe un copac, fix în locul în care i s-a stricat mașina unui șofer, care a văzut cum iese flacăra sfântă din copac. Imediat au venit pelerinii să se roage și să se spele pe față cu apa care picura din copac. „Minune mare ce-i aici, minune mare! A coborât Iisus de atâta răutate și ne arată Dumnezeu dușmănie. Când am pus mâna acolo, am simțit ceva, ca atunci cum simți când te duci la biserică”** [vă aduceți aminte de declarațiile Părintelui Petru Vamvulescu despre dezgroparea oaselor Părintelui Arsenie Boca și de apa din mormânt? Vom vorbi despre această amăgire la capitolul *Are părintele arsenie boca sfinte moaște? Sfârșit dramatic – n.n.*], a declarat un pelerin, complet mistuit de zel.

E chiar un miracol! În sfârșit văd clar și eu un chip și da, de ce nu, nu-l cunosc pe Iisus, dar ar putea fi! Plus lumină și alte chestii. 9/10! Doar că dup-aia a apărut partea a doua a știrii:

*Se pare că Iisus arăta atât de bine comparativ cu ceilalți Iisusi desenați aleator de natură, pentru că nu era desenat aleator de natură, ci de un vânzător de pepeni din vara anterioară care se plictisea cât își aștepta clienții. Cum rămâne însă cu lumina, apa sfântă care curge din copac și simțirea aia autentică, exact ca la biserică mă întrebi? Păi rămân doar dovezi că, dacă niște fanatici vor să-l vadă pe Iisus, să construiască o poveste mistică cu lumini și simțiri, tot ce le trebuie e un copac pictat. Dacă tăcea din gură pictorul, până acum, la copac, se mai găseau zece gură-cască martori la minuni, care să jure cu mâna pe inimă că au văzut lumini și au simțit simțiri. Îți dai seama că în câteva zile sătenii deja construiseră mitologie în jurul copacului. Până acum ar fi construit deja o biserică, dacă nu se scula pictorul vânzător de pepeni să le strice povestea cu realitatea lui. Notă finală 1/10. Pentru trișat.*²⁶⁵

Dacă au îndrăznit să hulească pe Mântuitorul cu astfel de falsuri și năluciri, ne mai mirăm că li se năzare că văd pe Părintele Arsenie Boca pe mămăligă, pe pereții băilor și că ar avea Sfinte Moaște?

Dar dacă pareidolilor le mai și dai vreo interpretare proorocească, ești convins de ea din toată mintea (încredințată orbește până la robie simțirii, imaginației și părerii proprii) ei se prefac în idei delirante, iar dacă începi să le faci reclamă avem deja agravare spre delir mistic, care poate ajunge chiar și la paranoia:

*Paranoicul este influențat de delir, pot apărea halucinații auditive sau vizuale, dar nu atât de frecvent ca în cazul schizofreniei sau al parafreniei. Individul are o gândire normală, iar brusc îi apar idei preconcepute cum că ar fi urmărit, înșelat, nedreptățit [însă nu numai atât, aceste idei preconcepute sunt doar exemple, poate exista și o paranoia fanatică, pe tema convingerilor religioase, dar desprinse de realitate. De aceea vedem în mistica Ortodoxă fuga de imaginație, de nădejdea mincinoasă în Dumnezeu și de permanentul contact cu vederea realității prin smerenie (nu umilință falsă, forțată, care și ea poate fi un simptom al aceleiași probleme psihiatrice). Toți știm cât de echilibrați și realiști sunt adevărații duhovnici – n.n.]. De asemenea, persoanele normale pot avea aceste suspiciuni, însă diferența este că în cazul paranoicilor, aceste îndoieli au o durată de cel puțin o lună, până ajung la stadiul de obsesii. În acest fel, indivizii își construiesc viața pe baza obsesiilor, iar sistemul de gândire devine unul bolnav. Pe lângă acestea, paranoicul își poate juca foarte bine rolul când vine vorba de ideile sale, astfel încât devine credibil, mai ales în cazul persoanelor apropiate [de unde și puterea de convingere între cunoscuți despre miraculosul mormânt de la Prislop – n.n.].*²⁶⁶

Prin asocierile pe care le fac oamenii bolnavi petelor, li se poate pune diagnosticul obsesiilor pe care le au. Am putea defini, fără să greșim din punct de vedere medical, o astfel de asociere „arseniomanie”.

Testul Rorschach și citirea rece

Publicat de G.F. la data: 21 - august - 2012, categoria: [Coltul scepticului](#), [Demistificari](#)

²⁶⁵ <<http://www.vice.com/ro/read/iisus-si-arsenie-boca-n-au-nimic-mai-bun-de-facut-decat-sa-apara-pe-pereti-garduri-copaci-si-gratare-395>>, miercuri, 30 decembrie 2015

²⁶⁶ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Paranoia#Paranoia_megalomaniac.C4.83>, miercuri, 30 decembrie 2015.

Testul Rorschach e un test psihologic proiectiv de personalitate in cadrul caruia sunt folosite zece modele abstracte standardizate, iar interpretarea lor de catre subiect devine un etalon pentru analiza functiilor intelectuale si emotionale.

Testul original a fost creat in 1921 de catre psihiatrul elvetian Hermann Rorschach, iar testul are o asemanare incantatoare cu un joc de societate. Unei persoane ii sunt aratate 10 pete de cerneala si trebuie sa spuna cu ce anume seamana fi-

ecare pata. Petele ambiguum au semnificatii diferite pentru persoane diferite. Pot fi lilieci si fluturi, rochii diafane si papioane, maimute, monstri si ursi ce escaladeaza munti. Dupa interpretarea lui de catre un expert, raspunsul privitorului in privinta formelor petelor, ar contine, aparent, un portret complet transparent al personalitatii lor.

*Testul este considerat "proiectiv" deoarece se considera ca **pacientul isi va proiecta personalitatea sa reala** asupra petelor de cerneala. **Modelele sunt ambigue intentionat, entitati lipsite de structura.** Promotorii testului considera ca reprezinta o modalitate de sondare a zonele greu accesibile ale psihicului pacientului sau a subconstientului sau. Psihologii care aplica aceste teste se considera **experti in interpretarea interpretarilor** pacientilor.*

S-a sugerat ca folosirea petelor de cerneala de catre Rorschach a fost inspirata de catre doctorul Justinus Kerner care, in 1857, a publicat o colectie de poeme, fiecare din ele fiind inspirata de o pata de cerneala.

Psihologul francez Alfred Binet a folosit petele de cerneala la crearea unui test de creativitate. Mai tarziu, experimentele psihologice in care petele de cerneala erau folosite, s-au inmultit, avand ca scop studierea imagiantiei si a constiintei.

*Dupa studierea a 300 de pacienti cu probleme mentale si a 100 de subiecti de control, in 1921, Rorschach a scris cartea „Psihodiagnostic”, care va forma baza testului cu pete de cerneala (dupa testarea a sute de pete de cerneala, el a ales un **set de 10 pete** pentru diagnosticare), dar a murit in anul urmator. Desi a activat ca vice-presedinte a Societatii de Psihanaliza Elvetiene, Rorschach a intampinat greutati in publicarea cartii, iar aparitia sa a atras foarte putina atentie.*

*In 1927, editura Hans Huber a cumparat cartea lui Rorschach din inventarul lui Ernst Bircher. Huber a devenit publicatorul testului si al cartii, Rorschach fiind inregistrat ca **marca inregistrata** a editorului elvetian Verlag Hans Huber, Horegreffe AG.*

Dupa moartea lui Rorschach, testul a fost imbunatatit de Samuel Beck, Bruno Klopfer si altii. John E. Exner a sumarizat unele dintre imbunatatiri si in acelasi timp a incercat sa faca rezultatele mai riguroase din punct de vedere statistic. Sistemul Exner este popular in S.U.A., in timp ce in Europa se folosesc de obicei alte metode, cum ar fi cele descrise in cartea lui Evald Bohm, care sunt mai apropiate de testul original si se bazeaza pe principiile psihanalizei.

*Rorschach nu a intentionat sa foloseasca petele pentru testele de personalitate generala, el **intentiona sa le foloseasca pentru diagnosticarea schizofreniei.** Din 1939 testul a inceput sa fie folosit ca test proiectiv de personalitate, un scop fata de care **Rorschach a fost mereu sceptic.**²⁶⁷*

Numerologia în jurul cifrei 11, ca și data comună a morții Părintelui Arsenie Boca împreună cu a Sfântului Cuvios Ștefan cel Nou, sunt niște speculații. În legătură cu orice alte cifre s-ar fi găsit coincidențe cu evenimente răsunătoare, și în orice zi ar fi murit s-ar fi găsit un Sfânt pictat, care a adormit, sau a avut vreun eveniment tocmai în ziua morții sfinției sale. Dacă însă este adevărat că precuvioșia sa a pictat

²⁶⁷ <<http://www.descopera.org/testul-rorschach-si-citirea-rece/>>, marți, 29 decembrie 2015

pentru a-și arăta data morții sale și nu din evlavie pe Sfântul Mucenic Cuvios Ștefan cel Nou, este foarte grav: mândria sfinției sale nu are limite, dându-le îndreptățire dracilor care i-au proorocit când va muri să se poată ține cuvânt și să-l omoare tocmai atunci. Ne intrigă comparația cu Sfântul care a fost omorât tocmai pentru că acesta apăra Sfintele Icoane autentice. Ne întrebăm cu câtă râvnă ar fi luptat acesta împotriva ereziilor hulitoare de la Drăgănescu, dacă le-ar fi văzut fiind încă în viață. Ne gândim și cât de mâhnit trebuie să fie acum că este alăturat de oamenii fără discernământ tocmai caricaturistului de la Drăgănescu, adversarul cel ascuns al Sfintelor Icoane (căci scrie nume de sfinți peste imaginile proprii, pentru a fi cinstit el însuși și batjocorește pe Sfinți prin hidoșenia schițată pe pereți dedicată lor, dar ridicată la rang de estetică sfântă, de oamenii cu ochii stricați și robiți de privirea lui amăgitoare sau de prejudecata că ar fi sfânt, născută din zvonuri, scamatorii, năluciri și multe alte false minuni).

După cum am văzut până acum, din toate picturile sfinției sale, testamentul duhovnicesc al Părintelui Arsenie Boca este de fapt:

iubirea de sine, dusă la nivelul autolatriciei,

care ne va vorbi întotdeauna, că sfinția sa nu poate fi model de sfințenie și nici canonizat de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, neputând a se ruga pentru alții, când are nevoie de atâta rugăciune din partea tuturor:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*²⁶⁸

Această asemănarea a picturii cu autorul ei, atât prin trăsăturile feței, cât și prin tematica lor corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu²⁶⁹:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui. Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungar, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate. Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.*²⁷⁰

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

Iar închinăciunea cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare [împreună închinarea la tablourile de la Drăgănescu lui Hristos după nume, Părintelui Arsenie Boca după asemănare - n.n.], și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către

²⁶⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

²⁶⁹ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai jos.

²⁷⁰ *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânșii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, [ce ruptură, schismă, despărțire, dezbinare, tulburare, în bietul suflet, să vrea să se închine, după nume, lui Hristos și să închidă ochii ca să nu se închine, după asemănare, Părintelui Arsenie Boca - n.n.]

precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. [Deci închinătorii de la Drăgănescu se închină prin tablourile de acolo Părintelui Arsenie Boca cu închinarea cuvenită lui Hristos, fiindcă sfinția sa este închipuit pe ele având asemănarea sa la care a adăugat numele de Iisus Hristos Mântuitorul, devenind astfel înlocuitorul lui Hristos, deci antihrist. Ce durere pentru un neam întreg ademenit spre amăgire - n.n.] *Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]*

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul. [...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²⁷¹

Să nu ne mirăm că pictorul de la Drăgănescu s-a pictat pe sine în locul lui Hristos. Credința lui în legătură cu transformarea unei persoane în alta, prin reîncarnarea/metempsihoza lui Ilie, în înger, apoi în Ioan, apoi iar în înger, apoi în Zian, îl făcea nu numai să îl picteze pe Hristos ca pe sine, ci și să arate ucenicilor sfinției sale pe un Hristos mincinos în sine, ducându-i la o confuzie vecină cu nebunia, datorită credulității și nelămuririi lor în Ortodoxie, deoarece erau formați chiar de el:

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânșul a zis: «Folosiiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.²⁷²

De aceea este o strânsă legătură între antihrist și păgânism, fiindcă se dorește făptura adorată în locul Ziditorului. Tot așa este o strânsă legătură între pictarea propriei persoane în locul lui Hristos și a sfinților, și credința păgână a sfinției sale în reîncarnarea ca o excepție, dorită și pentru el. Aceasta i-a făcut și pe ucenici să fie amețiți și să-l confunde cu Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei, în tendința lor exagerată de a-l preacinsti pe Părintele Arsenie Boca (comparându-l cu Sfinții Arhangheli, Sfinții Apostoli Pavel și Andrei, cu Sfinții Prooroci Moise – pentru a se compara pe sine însuși, în taină, prin sugestie, poate fără să-și dea seama cu Sfântul Ierarh Grigorie de Nyssa autorul aghiografiei lui – , Daniel, Ilie, ba chiar și cu Maica Domnului ceea ce este singura Rugul Aprins, nears de focul dumnezeirii). Ba ce este mai îngrozitor – vai nouă! – nu se sfiește să-L compare chiar cu Sfântul Duh sau cu Hristos):

„Iară și iară cu pace” despre Părintele Arsenie

²⁷¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

²⁷² Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

„După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18,1) „Cântărește de trei ori cuvintele și de șapte ori ceea ce scrii”, spunea Preacuviosul Părintele nostru Arsenie Boca, cel „zidit acum întru tăcere”, până la înviere. Chipul de icoană al Părintelui Arsenie, sculptat - într-o viziune - peste ani și ani, pe un versant nordic al Munților Făgărașului, cu vedere dinspre Olt, ca o efigie protectoare a neamului; după cum și Sfinția Sa L- a văzut și L-a reprezentat în pictură pe Mântuitorul Iisus Hristos, deasupra acestor munți, se reflectă și în cartea d-lui Florin Duțu pe care o avem deschisă în față: „**Și cărțile au fost deschise**” (Apocalipsă 20, 12) **Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie** (și nu o aghiografie!) [corect. Mai bine spus tanatografie. Θάνατος thánatos în limba greacă = moartea. Scrierea despre cum a pierit un suflet prin amăgire și cum a însămânțat moartea în popor – n.n.] . Această carte ne aduce aminte de faptul că adevărata „Viață a lui Moise” nu putea fi nicidecum scrisă și tâlcuită magistral de către Sfântul Grigorie de Nyssa numaidecât după eventualele „dosare de la CNSAS” din Egiptul faraonilor, ci numai după scrierile biblice inspirate din Exod, Levitic, Numeri și Deuteronom, referitoare la marele legiuitor. La fel nici Viața Sfântului Prooroc Daniel n-ar putea fi scrisă și descrisă vreodată după „dosarele de la CNSAS” din Babilon, ci după minunile și revelațiile din cartea proorociei sale, din Istoria Susanei și din Istoria omorării balaurului și a sfărâmării lui Bel. De asemenea, într-un mod fals și incomplet s-ar fi putut reflecta prima parte a vieții Sfântului Apostol Pavel de după convertire, în „dosarele de la CNSAS” ale „dregătorului regelui Areta” din Damasc (II Corinteni 11, 32) și cu totul altfel ar fi putut scrie singur sau împreună cu Tit, Sfântul Apostol Timotei, „o viață” aghiografică a marelui apostol al neamurilor.

Tot așa, credem noi, și în cazul sau situația de față a Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie Boca de la Prislop, a cărui viață în Hristos, biografie și mai ales aghiografie de așezat în Sinaxar, se reflectă și se oglindește mai mult decât în orice altceva, în „dosarele” de pe lerinaj ale miilor și zecilor de mii de credincioși care-l caută cu dragoste și i se roagă cu credință la crucea de la mormântul Sfinției Sale de la Sfânta Mănăstire Prislop. Dosarele „de urmărire” de la CNSAS ale celui ce L-a urmat neabătut pe Hristos, **Părintele Arsenie Boca - „Omul îmbrăcat în haină de in”, „îngerul cu cădelnița de aur” și „Arhanghelul” de la Prislop, în viziunea teologică, în concepția duhovnicească și în mărturisirea Noastră arhierescă nu pot reflecta vreodată altceva decât întunecata perspectivă antihristică, dintr-o perioadă la fel de antihristică, asupra „celui mai mare om născut din femeie” (Matei 11, 11; Luca 7,28) [ce interesant, fără să-și dea seama mărturisește că ceea ce spune preasfinția sa este o perspectivă întunecată antihristică. Adică tocmai modul cum îl prezintă pe Părintele Arsenie Boca (ca fiind cel mai mare om născut din femeie, stâlcind Sfânta Scriptură care zice Luc7:28 Zic vouă: Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; sau Luc 7:28 Că zic vouă: mai mare proroc între cei născuți din muieri decât Ioan Botezătorul, nimeni nu este) se împotrivesc voii lui Hristos și îl înlocuiește pe El în aprecieri. Preasfinția sa vrea să ne învețe că sunt ex aequo doi născuți cei mai mari între femei, Părintele Arsenie Boca și Sfântul Ioan Botezătorul, contrazicând pe însuși Hristos care zice: Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; (fiindcă totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el Îl reprezintă chiar pe Hristos care era mai mic ca vârstă omenească cu 6 luni și era născut din Fecioară), iar faptul că nu s-a născut arată că nici nu se va naște, Sfântul Ioan Botezătorul fiind la stânga Dreptului Judecător și Maica Domnului la dreapta. Nici nu va fi vreun altul ca el, doar unul fiind la stânga, ca mijlocitor Mat 20:23 dar a șede de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu. Așadar Hristos, din smerenie spune că nu este a lui a da, dar preasfinția sa îl așază pe Părintele Arsenie Boca la egalitate cu cel de la stânga lui Hristos, arătându-se mai mare ca Hristos. Hristos ne-a spus acel cuvânt, arătându-ne că Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare bărbat (nu om, cum eretic parafrazează preasfinția sa, ca de obicei răstălmăcind Sfânta Scriptură din orbirea pentru idolul său. Că cel mai mare om născut din femei este Maica Domnului) născut între femei chiar și –**

n.n.] pe pământ românesc și a celei mai mari personalități creștine răsărite pe același binecuvântat pământ daco-roman, de la Sfântul Apostol Andrei până astăzi. [unde ești tu Ștefane voievod, unde sunteți voi Sfinților Ocrotitori Dimitrie și Parascheva, Ioan Casian, Gherman al Dobrogei, Teodora de la Sihla, Ioan Iacov, Grigorie Dascălul, Andrei Șaguna, Neagoie Basarab, Brâncovenilor și toți sfinții născuți pe pământul Românesc? Veniți să ne scăpați! Iată preasfinția sa nu vă vede, orbit fiind de magul de la Prislop și o țară întreagă v-a uitat fiind întunecată de lucrările demonice de acolo! – n.n.]

Icoana părintelui Arsenie, zugrăvită și transfigurată prin contemplații scripturistice (III Regi 19, 11-12; Apocalipsă 7, 1; 8, 3-4), viziuni patristice (Avva Arsenie 27 și 38), [vai nouă că-l face ca prefigurată de Sfânta Scriptură și de Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare! – n.n.] mărturii contemporane și metafore spirituale, pregătește canonizarea unui adevărat „rug aprins” [mai degrabă măcăcine aprins de focul iadului – n.n.]. în acest sens, sfântul lui Dumnezeu și canonizarea lui de către Biserica Ortodoxă, s-ar putea asemăna cu rugul aprins din Sinai și stâlpul de foc din pustie. Prin canonizare, „rugul aprins” devine „stâlp de foc” pentru neam, popor și țară. Prin canonizare, „rugul aprins” se transfigurează în „stâlp de foc” și luminează ca și „stâlp de foc”, între țărmul Mării Roșii și malul Iordanului. [iată că depășește marginile țării și o înlocuiește cu Părintele Arsenie Boca și pe Maica Domnului, care este Rugul Aprins a toată lumea, preînchipuit la Muntele Sinai între țărmul Mării Roșii și malul Iordanului – n.n.] Sau, prin canonizare, rugul aprins devine „stâlp de foc”, se transfigurează în „car de foc” [acum îl face ca pe Sfântul Prooroc Ilie – n.n.] și rouează ca „limbă de foc” [acum îl înlocuiește și pe Sfântul Duh cu Părintele Arsenie Boca !!! – n.n.] a Duhului Sfânt. „După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18, 1). Tot așa și pământul românesc se luminează și se va lumina tot mai mult de slava, harul și darul, harisma și personalitatea Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie de la Prislop și de evlavie curată și cultul ortodox pe care poporul nostru le are față de Sfinția Sa. [după atâtea exagerări nu este de mirare că numește starea de hipnoză colectivă indusă în popor de demoni (prin false minuni, vise și vedenii colective și particulare) ucenicii cu autoritate în cuvânt (victime nefericite la rândul lor, ca și cel ce a scris această laudă ieșită din fire) și mass-media ca fiind evlavie curată și cult Ortodox, când lipsește tocmai Ortodoxia vieții și învățăturilor sfinției sale, care este exact scopul și miezul canonului canonizării pentru ca cel canonizat să devină un adevărat model de dreaptă credință – n.n.]

Parcurgând cu atenție și cu dragoste cuprinsul bogat al cărții d-lui Florin Duțu - până în prezent, cea mai documentată biografie a Părintelui Arsenie, fără pretenția de a fi nicidecum completă sau exhaustivă nu putem ajunge decât la concluzia inspirată de la sfârșitul Evangheliei Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan: „Sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus - care nu sunt scrise în cartea aceasta (Ioan 20, 30) - și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin.” (Ioan 21, 25), cuvinte pe care le-am putea traduce astfel: sunt și alte multe lucruri, fapte, minuni și semne; cuvinte, învățături și sfaturi; rugăciuni, viziuni și tăceri; experiențe, trăiri și simțiri pe care le-a avut sau le-a făcut Preacuviosul Părintele nostru Arsenie, care nu sunt scrise în cartea aceasta și care, dacă s-ar putea scrie de cineva cu de-amănuntul, cred că nici ui tainica și profetica chilie a Sfinției Sale de sub Fereastra Sâmbetei din Munții Făgărașului, n-ar putea încăpea cărțile ce s-ar fi scris, ce se scriu și ce se vor mai scrie despre Sfinția Sa, [vedeți că mesajul Părintelui Arsenie Boca este mesajul lui antihrist? Nu numai sfinția sa se prezenta pe sine ca pe Hristos ci și ucenicii cei mai autorizați fac același lucru – n.n.] care, ascuns în taina cuvintelor Sfântului Prooroc Ieremia: „Turn te-am pus în mijlocul poporului Meu și stâlp, ca să afli și să urmărești drumul lor...” (Ieremia 6, 27), spunea printre altele: „Călugării sunt chemați să umple lumea de duhul Parusiei și să pună jăratec pe lemnul uscat al lucrurilor”, pentru a le reaprinde prin Duhul Sfânt. [dar nu să-i facă pe oameni amăgiți de frica proorociilor și sfârșitului lumii ca pe sârmanii amăgiți de adventiștii, care nu pot înțelege nici evidențele cele mai accentuate ale falsității doctrinei lor, rațiunile lucrurilor alunecându-le pe lângă minte, datorită propriilor prejudecăți și robiri date de

arhiconi (teologii iadului, ce răstălmăcesc Sfânta Scriptură). Iar lemnul uscat este, după Sfântul Ierarh Grigorie Teologul păcatul. De ce vrea Părintele Arsenie Boca să aprindă cu jeric păcatul părerii de sine că lucrează cu Sfântul Duh? – n.n.]

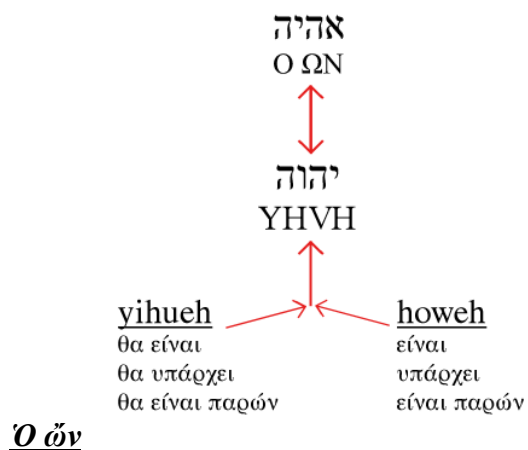
Hățăgel, 9 august 2013²⁷³

Această înfricoșătoare întunecare a ucenicilor nu este întâmplătoare ci a fost cultivată hipnotic de sfinția sa. Căci pecetea apostoliei lui și specificul universal prezent în tot ce a făcut este SINELE. Dragostea lui cea mai mare a fost sinele și centrarea pe sine este atotprezentă (mascată poate și pentru sine de dorința misiunii spre Hristos). Ea este atât de vizibilă și în propriile vedenii (adresate sieși), și în falsele sale minuni (adresate celor fără carte), și în învățăturile sale scrise (adresate cărturarilor), și în oribilitățile pictate de el (adresate tuturor), pretutindeni și în toată viața.

²⁷³ Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12.

C. PICTURA PĂGÂNĂ

sau care este semnul păgân adăugat la numele Ὁ ὢν (CEL CE SUNT)²⁷⁴ AL Sfintei Treimi?

²⁷⁴ Ἐγώ εἰμι ὁ ὢν ἰν ἰμῖν ἡ ἑλληνική σημαίνει Εὐ εἰμι ὁ ὢν, ἰνδὶκῶν τὴν ἀθανάτῃα (α ἰν ἑκ τῆν ἑλληνικήν) ἡ ἑκ τῆν ἑλληνικήν ἑστὶν ὁ μόνος ΘΕΟΣ.

1. MĂRTURIA UNUI CONTEMPORAN

Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului. Îți asigură însă un control nervos desăvârșit. Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...” Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantră sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. N-am voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii.

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu²⁷⁵. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.

Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.²⁷⁶

2. AUM

OM, numele (lucrarea tainică a) zeilor (dracilor). Înlocuitorul și împotrivorul lui 'O öv [ho on] adică a Numelui lui Dumnezeu. AUM treimea răului. Înlocuitoarea și împotrivoră Sfintei Treimi.

Traducerea textului de aici: <<http://en.wikipedia.org/wiki/Om>>, vineri, 13 martie 2015, despre semnificația numelui „AUM”:

1. **Om / Aum** (, în Devanagari ca ओं OM [o], औं Aum [əũ], sau ओ ३ म् om [OM]) **este o mantră și un sunet mistic de origine hindusă (India geografic și Nepal), sacru și important în diferite religii**, cum ar fi hinduismul dharmic, budismul și jainismul. Silaba este menționat ca omkara (omkāra ओंकार) sau aumkara (औंकार aumkāra), literal "silaba om", și în sanscrită este uneori menționată ca Pranava, literal "ceea ce este sunat cu voce tare".

2. Om sau Aum este scris ओ ३ म् (Om [om]), unde ३ este pluta ("de trei ori mai lung"), care indică o lungime de trei Morae (adică, timpul necesar pentru a spune trei silabe) – o vocală nazală prelungită la mijloc și rotunjită la sfârșit -, deși există și alte enunțuri în funcție de tradițiile la care se face referință. **Acesta este plasat la începutul celor mai multe texte hinduse ca incantație sacră să fie intonat la începutul și sfârșitul unei lecturi a Vedelor sau înainte de orice rugăciune sau mantră. Acesta este folosit la sfârșitul invocării zeului ca o invitație să ia parte la sacrificiu** (anuvakya). [...]

II. Numele, fonologie și reprezentare scrisă

Numele sanscrit pentru silabă este Pranava, din rădăcina „nu” = "să strige, sunet", verbal pra-nu- fiind atestat ca "a fredona sau a intona" în Brahmana, și luat în sensul specific de a "la rosti silaba OM" în Upanișada Chandogya și Sutra Shrouta. Termeni utilizați mai rar sunt akṣara (lit. simbol, caracter) sau ekākṣara (lit. un symbol, character), și în vremuri mai târzii forma omkāra devine predominantă. [...]

²⁷⁵ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

²⁷⁶ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

Simbolul OM este o ligatură tipografică în Devanagari ओ (U + 0913) + ॐ (U + 0901) (Om, codificate în Unicode la U + 0950, varianta tibetană ཨ la U + 0F00, varianta Tamil ஐ la U + 0BD0, iar versiunea chineză 唵 la U + 5535). [...]

Silaba "OM" este descrisă pentru prima dată ca o entitate mistică atotcuprinzătoare în Upanișade. Astăzi, în întreaga artă hindusă, de-a lungul Nepalului și Indiei, "om", poate fi văzut practic peste tot, un semn comun al teologiei și filozofiei hinduse. Hindușii cred că, de la începutul creației, divinul, atotcuprinzătoarea conștiință a luat forma primei vibrații de origine, manifestată ca sunetul "OM". [1] Înainte de începutul creației a fost "Shunyākāsha", golul sau vidul. Shunyākāsha, însemnând literal "fără cer", este mai mult decât nimicul, pentru că totul exista atunci într-o stare latentă de potențialitate. Vibrația "OM" simbolizează manifestarea lui Dumnezeu în formă ("Saguna Brahman"). "OM" este reflectarea realității absolute, numite "Adi Anadi", fără de început sau sfârșit și îmbrățișând tot ceea ce există²⁷⁷. Mantra "OM" este numele lui Dumnezeu, vibrația Supremului. Atunci când luată literă cu literă, AUM reprezintă energia divină (Shakti) unite în cele trei aspecte elementare: Bhrahma Shakti (crearea), Vishnu Shakti (conservarea) și Shiva Shakti (eliberare, și / sau distrugerea)^{278, 279}.

Să vedem cum se folosește AUM, în mod practic:

Aceste exercitii le învățam și practicam acolo în grup și fiecare singur acasă. Aveam sedinte de meditație la ore fixe, care trebuia să le facă fiecare acasă, fiind controlate telepatic de la distanță de instructor sau chiar de la București de Bivolaru, din câte am înțeles. Mai târziu mi s-a implantat, pentru că într-adevăr se implantează ceva, un sunet despre care ziceau că este neînregistrabil pe aparate, o anumită rezonanță din cuvântul Haum [AUM – n.n.] prelung. Concret: intram câte unul în sală unde instructorul, stând pe un scaun, ne pune capul între genunchi, ne pune mâinile cumva pe cap, după câte mai tin minte, și scotea acel sunet. Când l-am auzit nu mi-a plăcut, mi s-a părut chiar urât, dar am ținut asta pentru mine, după care spunea că avem această "mantră", iar noi în timpul sedintelor de grup sau personale, trebuia să-l căutăm în minte concentrându-ne. După ce prin concentrare eliminam toate simțurile, trebuia să-mi pun în minte că eu sunt Rama-Krishna, Hristos sau alt maestru și după ce făceam această unire sau identitate mintală, începeam să caut în minte "mantra" sau acest sunet pe care îl recepționam ca pe un zumzet al unui roi de albine sau murmurul unei ape, cântec de fluier sau alte sunete. Această concentrare dura între 20-30 minute. Eu am primit o singură mantră, despre care am vorbit și pe care am practicat-o, dar un coleg cu care practicam această nebunie, ar fi auzit că în final se vor implanta, nouă sau zece mantră, în decursul a cinci sau șapte ani, cât urma să țină acest curs. Când se făcea în grup au fost cazuri de horcăieli și de lesin. [...]

In afara cursurilor apăreau și reviste de yoga, primul număr fiind în 1991, vara. E suficient să citești acest număr și să știi ce fel de yoga se face la noi: Tantra-Yoga. Sigur, se învață și asanasuri care fac parte din Hata-Yoga, se învață și Laya-Yoga, dar ceea ce se face mai mult,

²⁷⁷ Este vechea hulă păgână că materia este veșnică, întocmai la fel ca și Făcătorul. După elini (hindușii sunt și ei de credință elinească, manifestată însă în specificul lor național) Dumnezeu doar a organizat o materie amorfă preexistentă din veșnicie, nu este și Creatorul ei.

²⁷⁸ Paramhans Swami Maheshwarananda, The hidden power in humans, Ibero Verlag, page 15., ISBN 3-85052-197-4.

²⁷⁹ Sau treimea diavolească a răului, copierea răstălmăcită și înlocuirea demonică de tip modalist a Sfintei Treimi, preluată și de Sabelie. Vedem că arhiconii doresc să îl înlocuiască pe Dumnezeu cu trei dumnezei creatori, proniatori și eliberatori, dar nu se pot abține să nu își dezvăluie și ura ca distrugători, introducând prin „AUM” nu numai panteismul, ca în nota de mai sus, ci și dualismul: binele și răul (distrugerea, moartea) sunt amândouă din veșnicie, dumnezeiești, iar nu o consecință a căderii.

Așadar „AUM” este anti Sfânta Cruce. Sfânta Cruce ne arată: starea de jertfă veșnică a supremei iubiri între Persoanele Sfintei Treimi, arată căderea noastră datorită răului, despărțirea de bine prin înfruptarea din pomul cunoștinței dualiste și întruparea lui Hristos din dragoste răstignindu-Se pentru a ne elibera de moarte și de robia materiei și a ne dăruși asemănarea cu Tatăl. „AUM” se opune tuturor înțeleșurilor Sfintei Cruci. „AUM” hulește că: Făcătorul este și distrugătorul, că este veșnic și impersonal, deci fără iubire, schimbător și nestatornic, iar materia este și ea veșnică întocmai ca El; căderea nu există fiindcă răul nu este un accident (prin lipsa binelui) ci o calitate care neapărat trebuie să fie egală cu binele ca să fie totul echilibrat. „AUM”, așadar, distruge pe Dumnezeu, face Dumnezeu din creație și proclamă răul ca bine. Deci „AUM” sau „OM” conține tainic în sine muzica sirenelor, a îngerilor căzuți fiind este esența și originea tuturor minciunilor ucigașe de om. Cine folosește această mantră în minte, rațiune, dor, cuget, intuiție, opinie, glas, imagine sau icoane, cum poate fi numit creștin?

asta e: Tantra-Yoga. Bogat ilustrată cu fotografii ale basoreliefurilor de pe templele tantrice, cu tot felul de fotografii care ar putea apare cu succes într-o revistă pornografică. Este si un interviu cu Bivolaru care are si o concluzie desenată : este schitat un diavol asezat cu spatele care priveste satisfăcut si superior spre o femeie care este în fata lui întinsă pe jos, sfârșită de puteri, având pe față o urmă de extaz. Deosebit de sugestiv, desenul este pus, asa cum spuneam, în loc de concluzie si ca un argument hotărâtor. Am vorbit cu mai multe persoane care au practicat yoga si nici acum nu pot să-mi explic un lucru: atât eu, cât si celelalte persoane, am citit această revistă, dar amănuntele pe care vi le-am spus acum le-am văzut numai după ce am renunat la yoga. E un fel de vrajă, sau poate altceva, care te face să nu vezi, la început, decât lucrurile care-ti plac, urmand ca încetul cu încetul să le accepti si pe celelalte, pe care atunci nu le-ai văzut sau nu le-ai înțeles, sau ai spus că nu sunt importante.²⁸⁰

[aviz celor îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca și nu vor să bage în seamă semnele diavolești din picturile sfinției sale – n.n.]

Vedem mai jos că simbolul „AUM” diferă de la o limbă la alta, dar, în cele mai multe cazuri, se repetă acea „căciuliță” care, din păcate, a fost adăugată tocmai deasupra numelui tainic al lui Dumnezeu în icoana de mai sus, pictată la Biserica din Drăgănescu, după cum susțin ucenicii lui, după o vedenie pe care a avut-o autorul ei.

Nu numai atât, dar, după cum vedem în fotografiile de mai jos, zeii lor poartă acest semn sau căciuliță, tocmai pe cap, exact ca în icoana de mai sus.

²⁸⁰ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

3. TRISHULA LUI SHIVA / TRIDENTUL LUI POSEIDON / FURCA DRACILOR

Arma (simbolul) zeilor (dracilor), înlocuitoarea și împotrivoarea Troiței sau a Sfintei Cruci.

II. **Trident**²⁸¹

Traducerea textului de aici: <<http://en.wikipedia.org/wiki/Trident>>, sâmbătă, 14 martie 2015.

Tridentul / traidânt / este o suliță cu trei componente. Acesta este utilizat pentru pescuitul cu suliță și în istorie ca o armă de vârf. Tridentul este arma lui Poseidon, sau Neptun, zeul mării în mitologia clasică. În mitologia hindusă, este arma de Shiva, cunoscut sub numele de trishula (sanskrită pentru "tri-lance"²⁸²). [...]

IV. Etimologie

²⁸¹ <http://en.wikipedia.org/wiki/Trident>, sâmbătă, 14 martie 2015

²⁸² Trisuliță sau trisulă.

Cuvântul "Trident" vine de la cuvântul francez *trident*, care la rândul său provine din cuvântul latin *tridens* sau *tridentis*: *tri* "trei" și "dinți" *dentes*. *Trishula* în sanscrită este compus din *tri* त्रि "trei" + *șula* शूल "spin".

Echivalentul grecesc este τρίαίνα (*triaina*), de la trianța Proto-greacă (de trei ori).

Tridentul în Stema Ucraina este cunoscut ca Tryzub (Тризуб), traducerea literală a cuvântului "trident".

V. Folosirea cuvântului

În limba greacă, romană, și mitologia hindusă, tridentul se spune că are puterea de control asupra oceanului.

VI. Lupte

Tridentul, cunoscut sub numele de *dangpa*, este prezentat ca o armă în sistemele artelor marțiale coreene din secolele 17-18.

În Roma antică, într-o parodie a pescuitului, este celebră folosirea tridentelor de un tip de gladiatori numiți *retiarius* sau "luptători cu plasa". *Retiarius*, în mod clasic, era pus în arenă să se lupte cu *Secutorul* își arunca o plasă să-și imobilizeze adversarul și apoi folosea tridentul să-l omoare.

VII. Symbolism / mitologie

Shiva este un Dumnezeu hindus care deține un trident în mână. În legendele hinduse și basme, Shiva folosește această armă sfântă pentru a lupta împotriva negativului sub forma de răufăcătorilor. Tridentul reprezintă zeitatea în cei trei aspecte ale sale creator, păstrător și distrugător.

În mitologia greacă, Poseidon a folosit tridentul său pentru a crea sursele de apă din Grecia și calul. Poseidon, fiind zeul mării, a fost, de asemenea, cunoscut sub numele de "Cutremurătorul", pentru că atunci când a lovit pământul în mânia sa a provocat cutremure puternice și a folosit tridentul lui să stârnească valuri mareice, tsunami și furtuni de mare. În paralel cu originile sale pescărești pescuit, tridentul este asociat cu Poseidon, zeul mării, în mitologia greacă, echivalentul zeului roman Neptun.

În mitologia Romană, Neptun a folosit, de asemenea, un trident a crea noi organisme de apă și a cauza cutremure. Un exemplu poate fi și *Neptun și Triton* al lui Gian Bernini.

În taoism religios, tridentul reprezintă Treimea taoistă, Cei Trei Puri. În ritualurile taoiste, un clopot trident este folosit pentru a chema prezența zeităților și convoca spiritele, deoarece tridentul semnifică cea mai înaltă autoritate a Cerului.

Trishula de zeului hindus Shiva. O armă a lui Hanuman, un personaj din Ramayana, cum este descris în de Sud-Estul Asiei (mai ales în Thai).

Simbolul sau Blazonul planetei Neptun în astronomie și astrologie.[...]

III *Trishula*²⁸³

Shiva holding the Trishula, Sanga, Nepal

Traducerea textului de aici: <http://en.wikipedia.org/wiki/Trishula>>, sâmbătă, 14 martie 2015

Trishula (sanscrită: त्रिशूल *triśūla*, Malay: *trisula*, Telugu: *trisoolam*, Tamil: *thirisulam*, malayalam: ത്രിശൂലം *trisoolam*, Thai: *trisoon* sau *tri*) este un tip de trident din Asia de Sud și Sud-Est. Acesta este de obicei folosit ca un simbol religios hindus-budist. Cuvântul înseamnă "trei lance" în Sanskritand Pali.

În India și Thailanda, termenul se folosește adesea pentru a denumi o armă

cu mânerul scurt[...].

²⁸³ <http://en.wikipedia.org/wiki/Trishula>, sâmbătă, 14 martie 2015

[cum observa o credincioasă mirată de hulele pictate la Drăgănescu: Sfânta Cruce adună cele de sus, cele de jos, cele din laturi, iar trishula este cu brațele paralele, plecând de la unitate și dezbinând fără posibilitatea unirii, îndreptându-le tăios împotriva Sfintei Treimi, din ură, ca și cum ar vrea să o împungă și să o distrugă prin Shiva, nebunia demonică. Dar cum să îl distrugi pe Dumnezeu? Alungându-L din sufletele oamenilor, să nu mai fie prezent în voința lor, ci doar în ființa lor. De aceea hinduismul face marele atac împotriva persoanei, chipul Sfintei Treimi în creație. – n.n.]

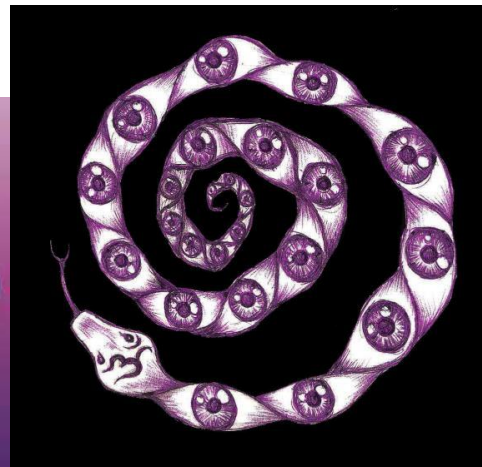
IX. Symbolism

Symbolismul Trisulei este polivalent și bogat. Trishula este folosită de dumnezeul hindus Shiva și se spune că au fost folosită pentru a rupe capul original al lui Ganesha. Durga deține, de asemenea, trishula, ca una dintre multele arme ale ei. Există multe alte zei și zeități, care dețin arme trishula.

Cele trei puncte au diferite semnificații care, lucru obișnuit în religia hindusă, au multe povești în spatele lor. Ele sunt de obicei folosite să reprezinte diverse trinități-creație, întreținere și distrugere, trecut, prezent și viitor, cele trei guna. Când le privim ca o armă a lui Shiva, trishula folosește pentru a distruge cele trei lumi: lumea fizică, lumea strămoșilor (reprezentând cultura desprinsă din trecut) și lumea minții (reprezentând procesele de detectare și acțiune) [Vrea să distrugă tot ce mântuiește Hristos și lumea văzută și cea nevăzută. Atacă, însă, și credința strămoșească, adică legătura noastră vie cu Sfinții Părinți, Predania sau hotarul ce nu trebuie mutat. – n.n.] . Cele trei lumi sunt presupuse a fi distruse de Shiva într-un singur plan non-dual a existenței, care este extazul exclusiv [Ce sinistră lucrare demonică. Ce minunată armă este Sfânta Cruce care vindecă firea și distruge distrugerea întărind dumnezeiește mintea prin pocăință! – n.n.] .

În corpul uman, trishula reprezintă, de asemenea, locul unde trei nadis principale, sau canalele de energie (ida, pingala și shushmana) se întâlnesc la frunte [Exact locul privirii stăruitoare a pictorului, descrisă de Părintele Profesor mai sus. – n.n.] . Shushmana, cel central, continuă în sus chakra a 7-a sau centrul de energie, în timp ce celelalte două se sfârșesc la frunte, unde se află a 6 chakra. Punctul central al trisulei reprezintă Shushmana, și de aceea este mai lung decât celelalte două, reprezentând ida și pingala.

Chakra 6: (Ajna) Meditația asupra ei acordă și presupune siddhi (puteri oculte), care te pot introduce rapid într-altul imediat cum ți-ai dorit și te fac omniscient. Cine ajunge aici se unește cu Brahmanul și are capacitatea de a crea, conserva și distruge cele trei lumi.²⁸⁴

Chakra 7: (Sahasrara) Cine ajunge la această etapă [meditația asupra ei – n.n.] se renaște în siddhi (puteri oculte) și se transformă în divin, având posibilitatea de a face tot ceea ce își dorește.²⁸⁵

[Parcă cea mai potrivită cu așezarea trișulei în tabloul Sfintei Treimi este Chakra a 7-a, având formă de nimb și fiind pusă deasupra creșetului.

Dar uitați-vă ce lucruri interesante: chiar AUM are formă de șarpe cu trisulă deasupra, dar un șarpe format dintr-o trishulă în față (iar TRISHULA este la rândul ei un AUM întors). AUM pare a fi un șarpe cobra încoronat.

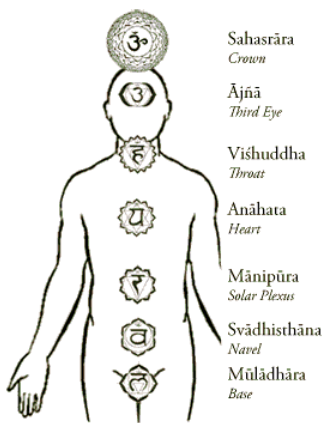
²⁸⁴ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Chakra#Ajna>>, joi, 8 octombrie 2015.

²⁸⁵ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Chakra#Sahasrara>>, joi, 8 octombrie 2015.

Dar și forma grafică a numărului lui antihrist, celebrul 666, în limba greacă, limba originală a apocalipsei este foarte sugestivă:

ca și cum ar fi numele lui Hristos (HS = χς), în care se bagă un șarpe ξ (foarte asemănător cu AUM sau TRISHULA), pârâșul sau cleveitorul (=diavolul). Cum l-a înșelat diavolul pe bietul Părintele Arsenie Boca să pună deasupra unei Persoane dumnezeiești, în tabloul Sfintei Treimi, tocmai pecetea și furca dracilor, adică chiar emblema îndrăcirii, sau pecetea lui antihrist! Nici antihrist nu va îndrăzni să își pună pecetea pe vreuna din Persoanele Sfintei Treimi. El o va pune doar pe oamenii ce se vor lepăda de Hristos. – n.n.]

[vedem că prin orice cărare, semnul adăugat de Părintele Arsenie Boca, ne readuce tot la „AUM”. Iar chakrele simbolizate de Trishula reprezintă tocmai stagiul de vrăjitorie la care ajunsese sfinția sa prin înșelarea că este un ales și face minuni pentru Hristos. Observăm, de asemenea că, după cum la noi, Ortodocșii, Sfânta Cruce este simbolul de taină al Troiței (Sfânta Treime, Dumnezeu „O ăv CEL CE ESTE”), așa, la păgâni, trisula este legată de simbolul esoteric „AUM” (treimea creării și menținerii distrugerii). – n.n.]

X. Alte semnificații

- *Trishula poate uneori desemna, de asemenea, simbolul budist a triratna.*
- *Zeița Durga deține o trishula printre alte arme și attribute ale mâinilor ei și la echiparea ei, a primit arme cerești atât de la Shiva cât și de la Vishnu.*
- *În Nepal, trishula este simbolul electoral al Partidului Comunist din Nepal.*
- *Un cuvânt asemănător, Trishul, este cuvântul romani²⁸⁶ pentru "cruce".*
- *In Yu-gi-oh! Trishula este un monstru care poate alunga câte 1 card din mâna (viitorul), câmpul (prezentul) și cimitirul (trecutul) adversarului.*

Ca să ne poată păcăli, hindușii (și dracii care i-au insuflat pe ei și l-au înșelat pe Părintele Arsenie Boca prin vedenii), prezintă chakrele ca pe niște porți energetice științifice asociate unor părți din trup, cu rol în echilibrarea lui, comunicarea lui cu exteriorul și în sănătate. Astfel, pentru a ne atrage spre practicarea hinduismului, le descriu ca făcând parte din fire și că ar putea fi folosite de orice om, indiferent de credință, fără implicație religioasă, cum adeseori spun chiar ei „yoga este un fel de spălat pe dinți” (ei desigur nu

²⁸⁶ Limba țigănească.

adaugă și continuarea: *Psa 3:7 Scoală, Doamne, mântuiește-mă, Dumnezeul meu, că Tu ai bătut pe toți cei ce mă vrăjmășesc în deșert; dinții păcătoșilor ai zdrobit. :8 A Domnului este mântuirea și peste poporul Tău, binecuvântarea Ta.*) De aceea le prezintă în demonofanii, sau le predau la ucenici sub formă de scheme sau simboluri diavolești (și au libertatea să le poată adăuga și la aparițiile înșelătoare ce imită Sfinții, dacă le dai dreptul la aceasta prin dorința de a primi vedenii și mentalitatea ecumenistă. Aceasta o fac ei ori constrânși de Dumnezeu – ca cel treaz cu mintea să își dea seama că este înșelat, ori îngăduit de Dumnezeu – *1Co 11:19 Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați.* Diavolii doresc să transmită lumii ideea ecumenistă că se poate practica orice religie + yoga fără consecințe, pentru a o înșela, în mod ocult să o facă păgână și să o pregătească pentru venirea lui antihrist).

În realitate, însă, fiecare chakra este legătura cu un zeu (drac) ce pune prin ea, ca printr-un zăpăc, stăpânire și pe trup și pe suflet. Așadar când citești chakra tâlcuții înțelepțește pecete demonică. Aceasta se imprimă în om fie direct prin invocarea zeilor cu ajutorul mantrelor dedicate fiecăruia (și/sau prin meditație și/sau imaginație caracteristice), fie indirect prin învoirea cu ideea că cele de mai sus n-ar fi dăunătoare (datorită propriei credințe nelămurite). Pentru a nu fi influențați de bioenergie (vrăji) și vederea simbolurilor ce o transmit, trebuie să înțelegem că singurul mod de a ne vindeca firea (și nu doar de a sădi în noi un confort înșelător) este a practica ascetica și mistica Ortodoxe, fiind singurele insuflă de Duhul Adevărului, neabătându-ne de la porunci, dogme și credință. Orice alt mod de a lucra asupra voinței, poftei, mâniei, rațiunii, simțirii, inimii, minții, trupului prin orice religie, cât de superioară ar părea ea, nu numai că nu o vindecă, ci o îmbolnăvește mai rău sădind fie plăcerea senzuală de sine, fie plăcerea sufletească de sine, fie amândouă, rodind avarieri grave, uneori ireversibile.

Vă dăm mai jos un tablou sugestiv, care arată ce sunt de fapt chakrele, atunci când nu mai sunt ascunse în mod ocult, prin simboluri. Vă rugăm să observați că fiecare din ele este locuită de un drac.

Mai jos: Trishula brought as offerings to Guna Devi, near Dharamsala, Himachal Pradesh. (Trisule aduse ca ofrande²⁸⁷ la Guna Devi, aproape Dharamsala, Himachal Pradesh.)

Dar trisula este purtată pe capul înconjurat de nimb și de zeii hinduși:

²⁸⁷ Ce sinistru câmp idolatru, față de pădurea de Sfinte Cruci ce o reprezintă Cimitirul sau dormitorul unde așteaptă cei adormiți în buna credință învierea.

După cum vedem, adaosul acestui semn hindus, datorat fie pregătirii din tinerețe a pictorului, după cum singur mărturisește²⁸⁸, fie vedeniilor sale, după cum susțin ucenicii săi, face ca în icoana de mai sus Numele cel Sfânt al lui Dumnezeu Sfânta Treime să fie reprezentat ca inferior, sub simbolul idolatru al lui AUM sau al trishulei.

Unii au zis că acest semn la Drăgănescu nu ar fi AUM sau Trishula, ci limbile ca de foc ale Sfântului Duh. Dar Părintele Arsenie Boa picta altfel limbile de foc de la Cincizecime, dându-i și acesteia o tentă ecumenistă, fiindcă iar vedem bazilica San Pietro, printre Sfintele Biserici Ortodoxe.:

²⁸⁸ Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, **studiind mistica** comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. **Mă ajutau** la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea **Mircea Eliade la Calcutta**, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Autobiografia **Ierom. Arsenie**, R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11.

În locul Trishulei din tabloul de la Drăgănescu sau atacul păgân al Părintelui Arsenie Boca asupra Persoanei

Luc 8:10 El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă.

Unii din ucenicii șocați ai Părintelui Arsenie Boca, s-au forțat „ca văzând să nu vadă” Trishula dracilor în tabloul Sfintei Treimi și au declarat cu vehemență că acele trei semne ar fi:

Fap 2:3 limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.

Iată ce s-a răspuns la această prejudecată:

Unii au crezut că pe nimbul reprezentării Sfintei Treimi, deasupra numelui Sfântului Duh, ar fi simbolul Sfântului Duh, aducând ca argument:

Evr 12:29 Căci „Dumnezeul nostru este și foc mistuitor”.

Dar acest cuvânt se referă la întreaga Sfântă Treime, deci nu pot fi o distincție doar pentru Sfântul Duh.

Iar cuvintele:

Fap 2:3 Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.

se referă la Sfinții Apostoli, iar nu la Persoana Sfântului Duh. Cum să șadă Sfântul Duh deasupra Sfântului Duh? Aceasta ar fi tot o mare hulă, care ar însemna că ori sunt două Persoane ale Sfântului Duh, Una care trimite harul și alta care primește limba de foc, ori Sfântul Duh nu este Dumnezeu, fiindcă este circumscris, deci există doar un loc în care se află și deasupra căruia se poate trimite o limbă de foc, harul Sfântului Duh. Dar cum să aibă nevoie Sfântul Duh să primească harul Sfântului Duh, în chip de limbi de foc, dacă este chiar harul Lui și El este Dumnezeu fără hotar, deci necircumscris?

Oribile hule, concluzii eretice de la o pictură necanonică. Acestea să nu fie în veac printre ortodocși!

Poate că unii, din dorința de a găsi scuze Părintelui Arsenie Boca, ar spune că acel semn, este totuși indiciu că Sfântul Duh trimite harul Sfântului Duh.

Dar nici așa nu este canonic. Iată de ce:

Citim în Pidalion (Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion, cărma Bisericii Ortodoxe, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 241):

„Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știi ei, să întrebe pe cei ce știi ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei.[...]

Acestea și alte asemenea necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.”

Iar în Pravila Bisericească (Ierom. Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.):

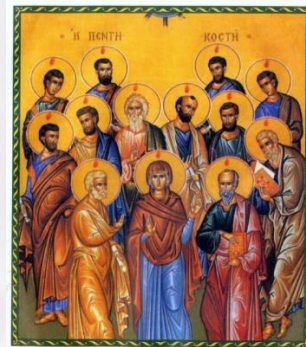
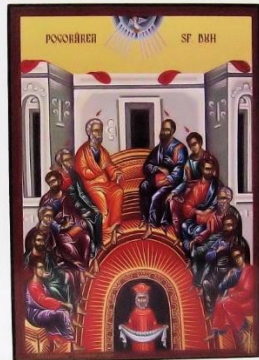
” 927. - “însuși Dumnezeu, Cel ce dintâi a născut pe Fiul Său, Unul Născut și Cuvântul Lui, icoana Lui cea vie, naturală și chip cu totul asemenea veșniciei Lui (Colos, 1, 15; II Cor. 4, 4; Ev. 1, 3). Dumnezeu a făcut apoi pe om după chipul și asemănarea Sa (Fac. 1, 26-27). Adam a văzut pe Dumnezeu și a auzit sunetul pașilor Săi, umblând după amiază și s-a ascuns în

paradis (Fac. 3,8). Iacov a văzut pe Dumnezeu și s-a luptat cu El (Fac. 32, 25-32). însă este clar că Dumnezeu S-a arătat lui ca om. Moise a văzut ceva ca spatele omului (Ex. 33, 23). Isaia L-a văzut ca pe un om șezând pe tron (Is. 6, 1). Daniel a văzut asemănare de om și ca un fiu al omului, venind spre Cel bătrân în zile (Daniel 7, 13). însă nimeni n-a văzut firea lui Dumnezeu (Ioan 1, 18; I Tim. 6,16) ci numai chipul și icoana Celui care avea să vie, deoarece Fiul și Cuvântul cel nevăzut al lui Dumnezeu avea să se facă om cu adevărat, pentru ca să Se unească cu firea noastră și să Se arate pe pământ... Avraam a văzut pe Dumnezeu (Gen. 17, 1) dar nu firea lui Dumnezeu, căci “pe Dumnezeu nu l-a văzut nimeni niciodată” (Ioan 1, 18), ci icoana lui Dumnezeu și căzând la pământ i S-a închinat,”

Așadar, reprezentarea lui Dumnezeu, se face după cum El însuși S-a arătat și nu amestecând între ele descoperirile fiindcă li se schimbă sensul duhovnicesc pe care a vrut să ni-l arate Dumnezeu. La stejarul lui Mamvri Sfântul Duh nu poate fi reprezentat ca porumbel, sau manifestându-se prin trimiterea de limbi de foc, fiindcă nu este conform cu cele scrise în Sfânta Scriptură.

Iar tridentul pictat deasupra numelui lui Dumnezeu, nu este tot una cu limbile de foc. Vă lăsăm să apreciați dumneavoastră prin alăturarea imaginilor. Cu ce seamănă mai mult semnul din tabloul Părintelui Arsenie Boca: cu o limbă de foc, pictată în Sfintele Icoane Ortodoxe sau cu tridentul lui Shiva/semnul OM (AUM) din hinduism?:

1. Limbile ca de foc, din Sfintele Icoane Ortodoxe ale Pogorârii Sfântului Duh:

2. *Semnele (ca niște furculițe sau trisule și nu ca niște limbi de foc, cum vedem mai sus în Iconografia Ortodoxă) adăugate de Pr. Arsenie Boca în tabloul sfinției sale despre Sfânta Treime, tocmai deasupra Numelui Cel Sfânt al lui Dumnezeu (ca și cum ar avea nevoie de vreo completare, tocmai numele Persoanei Duhului Sfânt. Nu este și aceasta o sugerare tocmai a ereziei numită Filio-que, care vrea să spună că Duhul Sfânt este mai mic, și decât Tatăl și decât Fiul, fiindcă are două cauze, și de aceea are nevoie de completare la numele Său de Dumnezeu „Cel ce este”? Aceasta ar fi în prelungirea concepțiilor uniate ale sfinției sale, prezente atât de evident la Drăgănescu. Să nu fie aceasta în veac, Amin!):*

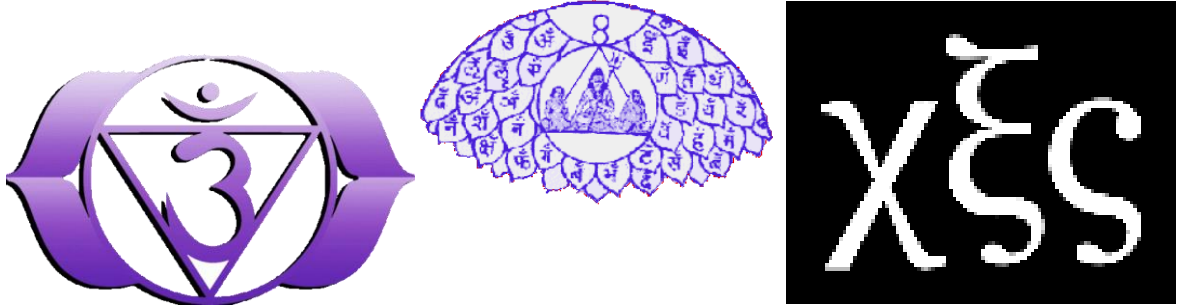
1. *Trishula lui Shiva:*

2. *AUM (OM), partea din acest cuvânt care este comună pentru aproape toate limbile:*

3. *Chakrele 6 și 7, în culoarea vrăjitorească violet, ce vrea să înlocuiască jertfa lui Hristos (sau dăruirea smerită = atotputernicia lui Dumnezeu) cu posesia egoistă a celorlalți și a puterii diavolești (Fac 3:4 Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! :5 Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” desigur că aceștia sunt ochii deschiși ai lui Shiva) și semnul lui antihrist (al treilea):*

4. *Iar limbile ca de foc din tabloul Pogorării Sfântului Duh (cu tentă ecumenistă prin pictarea teoriei ramificațiilor în care este inclusă și bazilica San Pedro printre ramuri), pictate chiar de Părintele Arsenie Boca la Drăgănescu, sunt acestea:*

Așadar cu ce seamănă mai mult semnul adăugat de Pr. Arsenie Boca deasupra numelui lui Dumnezeu? Cu o limbă ca de foc sau cu o trisulă, semnul lui antihrist, adăugat în numele lui Dumnezeu?

Ca să vedeți că diavolii dau vedenii hulitoare la adresa Sfintei Treimi tocmai prin semnele de mai sus și hindușilor originali (nu numai Părintelui Arsenie Boca), să priviți acest tablou păgân de mai jos. În el se arată contopirea persoanelor adormite prin hipnoză și dizolvarea

lor în impersonal, care este dorința cea veche și nebunească a dracilor de a ne distruge.

De aceea și scopul tehnicilor yoga este de a forța în chip practic omul spre înrobire prin anularea personalității. Pentru aceasta ele accentuează asemănarea dobitocească (ce ne-a venit deja prin cădere, când mintea s-a pus în slujba simțirii) prin poziții ce imită animalele și pun mintea în hipnoză prin imaginație, concentrarea cultivată la trup și invocarea demonilor prin mantră.

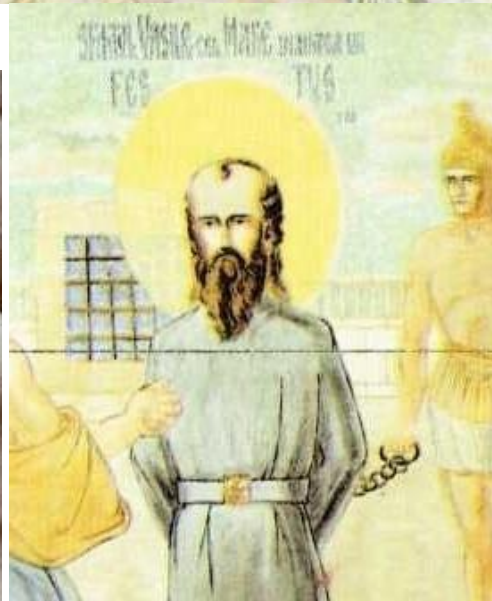
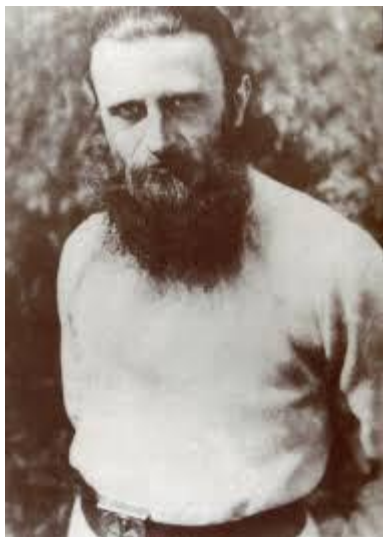
Pentru a ne convinge că aceasta este binele suprem, arhiconii care au inventat și calea yoga instituie (prin însuflările și vedeniile lor) teoria fericirii prin neantizare sau a prefacere a Atmanului – persoana – în Brahman – im-

personalul ridicat la rang de dumnezeu suprem. Și yoghini vor să se unească cu dumnezeul lor, dar crezându-l impersonal încearcă să se asemene cu el și se forțează pentru a se depersonaliza, devenind mai întâi dependenți de gurușii lor. Ei cultivă și își doresc din toată inima să fie împlinită în ei contopirea cu Nirvana (mai rea ca nimicul) și lucrează împotriva firii pentru dobândirea ei.

Din fericire Dumnezeu susține firea și nu se nimicesc, ceea ce ar fi cea mai de pe urmă răutate, dar în schimb, respectându-le propria lor alegere, îi părăsește (Dumnezeu întărește libertatea persoanei, o respectă și niciodată nu ne forțează). Astfel că ei se îndrăcesc, diavolii punând stăpânire pe persoanele lor pe care chiar yoghini le-au dorit anulate, chemându-i cu osârdie și forțându-și trupul spre năluciri și senzații tari. Această știință demonică a îndrăcirii au dezvoltat-o diavolii după cercetarea firii omenești fiindcă nimic nu urăsc mai mult decât persoana, singura capabilă de iubire și libertate. Persoanele sunt chipul Persoanelor dumnezeiești, ele asigură firea omenească și îngerească cu posibilitatea de a iubi sau a urî. Dacă dobândesc prin lucrare asemănarea cu Suprema iubire (care este Taina Tainelor din Sfânta Treime și rostul întrupării și jertfei Fiului lui Dumnezeu pentru noi) atunci iubesc. Dacă se îndreaptă cu plăcerea spre sine, fie prin simțuri înspre trup, fie prin dorința de a deveni dumnezei cu puteri autonome, fără de Hristos, înspre suflet, atunci urăsc, devenind asemenea dracilor și înrobiți lor.

Semnele arătate de draci și folosite de Părintele Arsenie Boca și hinduși în picturile lor numite Trishula și AUM, sunt simbolul precis al antitreimii antipersonale diavolești. Cu alte cuvinte ele simbolizează răul suprem: Impersonalul (numit de hinduși prin zeificare Brahman – inventat de arhiconi ca să înlocuiască firea Dumnezeiască). El este considerat superior lui Trimurti (Treimea supremă a răului păgân formată din Brahma, Vishnu, Shiva – care sunt inventați de draci, ca să înlocuiască în chip ironic și hulitor pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh). Astfel că aceste semne, ce înlocuiesc Sfânta Cruce (fața Sfintei Treimi către noi – de aceea numită și Troiță) sunt unele din cele mai agresive peceți ale lui antihrist și hule supreme la adresa Dumnezeului Suprema iubire, Făcătorul, Atoțiiitorul și Mântuitorul nostru.

Acest atac direct împotriva persoanelor (și indirect împotriva lui Hristos și a Sfintei Treimi) este făcut și de înlocuirea în pictură a persoanelor sfinte cu persoana pictorului înrobite de vedenii, prin reprezentarea asemănării cu sine (sau a tuturor trăsăturilor fizionomice ale autorului), dar cu păstrarea numelui sfântului:

Și multe altele...

Această abatere gravă de la Sfintele Canoane duce la dizolvarea importanței unicității irepetabile a fiecărei persoane. Pasul următor este relativizarea și, în final, aneantizarea tuturor persoanelor. De aceea este cel mai mare atac la adresa Sfintei Treimi. Aceasta este, poate, cea mai gravă învățătură a Părintelui Arsenie Boca și rădăcina tuturor rătăcirilor. Persoanele se mai numesc ipostase tocmai pentru că ele susțin firea și îndreaptă activitățile firii, prin alegere, către ceea ce doresc [Cuvântul IPOSTAS (ὀποστάσις greacă) înseamnă „suportul structurii” sau „substanța de bază”, și este realitatea fundamentală care susține orice altceva – n.n.].

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Ioan Damaschin despre persoană:

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine. Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. Prin urmare, dacă pătimește una din ipostase, atunci întreaga ființă pătimește, căci a pățimit ipostasa, și se spune că a pățimit în una din ipostasele ei. Dar nu este necesar ca să sufere toate ipostasele de aceeași specie cu ipostasa care suferă. [1]

[1] Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, *Dogmatica*. Ed. cit., p. 89.

Astfel că atacul împotriva persoanei avariază tot: firea și accidentele, comunul și particularul, existența în sine. Așadar, acest atac este sursa tuturor nefericirilor și ereziilor.

Prin aceasta noi nu vrem să îl acuzăm pe Pr. Arsenie Boca că ar fi fost viclean și a făcut special propagandă hinduismului antitrinitar și antihristic.

Problema vieții lui este marea amăgire. S-a luat după vedenii și pe acestea le-a și pictat. Noi nu vrem să îl acuzăm personal, ci să vădăm învățăturile și pilda mincinoasă transmisă nouă, pentru a nu ne vătăma. Deci nu facem atac la persoană, ci dezbatem o învățătură de credință.

Adevărul este cel mai important pentru mântuirea noastră, fiindcă El este Persoana lui Hristos și Singurul capabil să întărească persoanele în iubirea după asemănarea Sfintei Treimi, scopul întrupării Lui:

Ioan 17:15 Nu mă rog ca să'i iei pre ei din lume, ci ca să'i păzești pre ei de cel viclean. 16 Ei din lume nu sunt, precum și eu din lume nu sunt. 17 Sfințește-i pre ei întru adevărul tău; cuvântul tău adevăr este. 18 Precum pre mine m'ai trimis în lume, și eu i-am trimis pre ei în lume. 19 Și pentru dânșii eu mă sfințesc pre mine însumi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr. 20 Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor întru mine; 21 Ca toți una să fie; precum tu, Părinte, întru mine, și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie; ca să crează lumea că tu m'ai trimis. 22 Și eu slava care mi-ai dat mie, o am dat lor ca să fie una, precum noi una suntem; 23 Eu întru ei și tu întru mine, ca să fie ei desăvârșit întru una, și ca să cunoască lumea că tu m'ai trimis și i-ai iubit pre ci, precum pre mine m'ai iubit. 24 Părinte, pre cari i-ai dat mie voiesc ca unde sunt eu și aceia să fie împreună cu mine; ca să vădă slava mea, care ai dat mie, pentru că m'ai iubit pre mine mai 'nainte de întemeierea lumii. 25 Părinte drepte și lumea pre tine nu te-a cunoscut, iar eu te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut, că tu m'ai trimis pre mine. 26 Și am arătat lor numele tău, și'l voi arăta, ca dragostea cu care m'ai iubit pre mine, întru dânșii să fie și eu întru ei.

Faptul că tablourile pictate de preacuvioșia sa nu sunt canonice, ci au în ele semne păgâne, arată că vedeniile proveneau de la demoni și nu de la Sfântul Duh. La acestea se adaugă și învățăturile eretice clare pictate și scrise, de care s-a făcut cercetare amănunțită în acest studiu. Nu vrem să spunem prin aceasta că era păgân, ci doar un biet amăgit pe care dragostea ne îndeamnă să nu îl judecăm, dar nici să îl urmăm, ci doar să ne rugăm pentru el.

Nu numai atât, dar Sfânta Biserică Ortodoxă nicidecum nu a fost de acord să aibă în locașurile Sale picturi după vedenii personale, ci numai după Sfânta Tradiție.

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: „n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric”. De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.^[1]

^[1] Pr. Petru Vamvulescu, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindena, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcelele publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebnici.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduieste, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhierului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelegeți și a le sfătui arhieriei, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.^[1]

160. - “Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindena, altarele, (bisericele) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvârșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decât numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisc din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericele) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falșelor descoperiri ale unor oameni de rând, în tot chipul trebuiesc distruse” -Cart. 83.^[2]

^[1] Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion..., Ed. cit., p. 383.

^[2] Ierom. Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Nu înțelegem de ce se comentează atât de intens acest semn, negreșit hulitor, al trisulei, care este doar prima etapă în dezvăluirea rătăcirilor de la Drăgănescu, uitându-se cu totul de toate celelalte abateri grave din pictura Părintelui Arsenie de la Prislop, care vădesc caracterul

demonic al vedeniilor: pictarea ereticilor cu nimb, considerarea romano-catolicismului ca o ramură a Sfintei Biserici prin pictarea clădirii San Pietro ca fiind Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, și reprezentarea obsesivă a propriului chip al pictorului, a asemănării cu sine a tablourilor, trecând peste teologia icoanei care ne învață că Sfințenia chipurilor depinde de asemănarea cu Persoana sfântă pictată (nu cu pictorul) și de prezența numelui acelei persoane, nealterat? Nu este oare aceasta o trecere cu dinadinsul peste evidențe, doar de dragul apărării unei prejudecăți? Chiar dacă nu vor să confirme evidența că semnul pus deasupra numelui lui Dumnezeu (și ce semn ar putea oare îmbogăți numele lui Dumnezeu, însăși adăugarea este un semn de necunoaștere a teologiei numelor lui Dumnezeu și Sfintelor Icoane) este unul păgân, de ce nu vorbesc de celelalte lucruri ce nu se mai pot răstălmăci?

Oare dacă Pr. Arsenie Boca se considera la fel de sfânt la înfățișare cu Domnul Nostru Iisus Hristos, cu Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, cu Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și cu ceilalți în locul cărora s-a pictat pe sine, noi suntem obligați să credem aceasta? Și dacă înlocuiește icoana lui Hristos cu icoana sa, nu este aceasta lucrarea celui care va vrea să se pună în locul lui Hristos, adică a lui antihrist?

Această asemănarea a picturii cu autorul ei corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu[1]:

O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. **Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui.** Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungur, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate.** Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.[2]

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

„Iar **închinăciunea** cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta **chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare, și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânzii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]**

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, **ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este**

chipul.[...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate. [3],

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde veneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale [4].

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa: **eu (autorul picturii) țin locul Atotfăcătorului.**

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și, cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

[1] Și practicii sfinției sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai sus.

[2] Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

[3] Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

[4] †PS Daniil Stoenescu, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, 193.

2 gânduri despre „Biserica din Drăgănescu – o sinteză a învățăturilor Părintelui Arsenie Boca”

1. **OpenMind** spune:

[22 iunie 2015 la 11:09](#)

In legatura cu simbolul din aureola Sfantului Duh, interpretarea dvs este gresita, dovada se afla chiar in scrierile parintelui Arsenie Boca. „Duhul, focul – căci Dumnezeu e numit și „foc mistuitor” (Evrei 12,29), a devenit o realitate interioară așa de ascunsă, încât marea mulțime a creștinilor nici nu se mai întâlnesc cu El” (ingerul cu cadelnita de aur). Nu e singurul citat din carte in care parintele spune ca Duhul Sfant e „foc”. ce-a desenat acolo nu este un simbol hindus cu o flacara... parintele era impotriva hinduismului, a pictat si yoga la sectiunea „lozincile iadului”. asta vine ca o dovada si impotriva acuzei ca parintele era practicant de hatha yoga. Deci reprezentarea din pictura este pentru a sublinia ca Duhul Sfant este „foc”, si ca acela este Duhul Sfant din Sfanta Treime, in reprezentare. Si chiromantia e in cel mai rau caz o superstitie, e pur si simplu interpretarea unor linii din palma dupa niste teorii, o fac si copiii din joaca...poate era parintele curios in tinerețe daca intradevar e o legatura intre trasaturile de personalitate ale oamenilor si liniile din palma, dar nu implica nimic demonic asta. E ca si cum ar scrie intr-o carte ca oamenii cu nasul mare is destepti si ai vorbi cu oameni cu nasul mare sa vezi daca-s destepti. Am citit lucruri interesante aici dar cred ca ar trebui sa fiti mai echilibrat in analiza, adica sa studiatii scrierile parintelui si sa vedeti ca el condamna de fapt multe lucruri de care e acuzat, inclusiv spiritismul si yoga. spiritismul il condamna si in pictura si in Cararea Imparatiei.

Răspunde

2. [Adevărul Despre Arsenie Boca](#) spune:

[17 august 2015 la 15:16](#)

E adevărat ce spuneți dumneavoastră: Părintele Arsenie Boca are scrieri în care combate hinduismul ca doctrină. Dar tot în scrierile sfinției sale vedem că susține hinduismul ca o excepție, fără a-l numi așa. La fel face și cu origenismul și cu ecumenismul, după cum puteți vedea în studiul despre ereziile scrise:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/f-invaturile-eretice-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/>

În legătură cu limbile de foc, v-am răspuns mai sus. Chiar dacă ar fi limbile de foc pictate fără talent, ca niște furculițe și nu ca niște limbi, tot ar sugera o erezie: că limbile de foc ar veni asupra Sfântului Duh. Nu numai atât, dar confundă arătarea Sfintei Treimi la stejarul Mamvri cu Cincizecimea, Pogorârea Sfântului Duh, ceea ce nu este canonic, căci se amestecă înțelesurile descoperite de Dumnezeu, diferite la fiecare arătare în parte. În prima se arată că cele Trei Persoane sunt Un Dumnezeu, iar în a doua se arată că Sfântul Duh se pogoară ca să ardă patimile, să aprindă inimile de dragostea lui Dumnezeu și să dea limbi de foc Apostolilor care să adune lumea în Adevărul și iubirea Dumnezeiască, ce curăță toate și le unește pe toate. Este ca și cum ar amesteca cineva mai multe texte din Sfânta Scriptură, din contexte diferite, și ar susține o idee eretică proprie, care nu are legătură nici cu un context nici cu altul, zicând că este adevăr dovedit din Biblie.

Vă rugăm să studiați mai întâi dogmatica Ortodoxă și apoi scrierile Părintelui Arsenie Boca, pentru a putea surprinde rătăcirile sfinției sale.

La o citire simplă, după aparențe, este un apologet ortodox, deoarece se declară așa, dar când începe să predea ortodoxia cum o înțelege sfinția sa, vedem cu stupoare că predă învățături date anatema de toate cele 7 sinoade ecumenice.

Pare că este împotriva ecumenismului, dar tâlcuind tabloul eretic pictat de sfinția sa despre Sfânta Biserică Luptătoare, susține că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, reprezentată prin Vatican. Prin aceasta propovăduiește teoria eretică a ramificațiilor.

Mai mult, privirea în oglindă, de care vorbește Pr. Prof. Dorin Zosima Oancea, este foarte pregnant oglindită în tablourile de la Drăgănescu, în care s-a pictat pe sine la toate vârstele, după cum ați observat în studiul de mai sus. Nu credem că și-a luat fotografiile ca model, după

care s-a pictat ca Mântuitorul, Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, Sfântul Ierarh Vasile cel Mare și ceilalți. Noi credem că prin această lucrare de a se privi în oglindă s-a îndrăgostit de sine și, de aceea, vedeniile demonice după care a pictat îl prezentau pe el însuși ca Mântuitorul lumii. Această asemănare cu sine a majorității tablourilor din Drăgănescu sunt doar o confirmare a practicii Hatha Yoga, de a se privi în oglindă, de care vorbea Pr. Prof. Dorin Zosima Oancea, combătută de Sfântul Nicodim Aghioritul:

„De aceea rog pe Stăpânul meu să se depărteze de o dulceață deșartă și prihănită ca aceasta. Să nu ai oglinzi în Mitropolie, iar dacă ai, să le lepezi ca pe niște lucruri cu totul necuviincioase vredniciei tale dumnezeiești. Pentru că folosirea acestor oglinzi nu numai că pricinuieste multe căderi vrednice de muștrare, ci îi aruncă pe mulți în necuvioase și de răs îndrăgiri, asupra lor înșiși, ei devenind pilde ale veacurilor trecute.” (Sfântul Nicodim AGHIORITUL, Paza Celor Cinci Simțuri, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumeni-ța, s.a., s.l., p. 131).

În privința ghicitului în palmă, ideea imprimării personalităților în dungile palmei și ea este îndoielnică, dar mărturia femeilor din sat ce ziceau „Hai la popa vrăjitorul!” și veneau buluc, nu îl arată doar ca un student al trăsăturilor psihice văzute în palmă, căci ele s-ar fi plictisit de astfel de studii științifice, ci ca unul ce le ghicea și sugestiona ce să facă în viață, vrăjindu-le și atrăgând astfel mulțimile la el. Vă rugăm nu răstălmăciți sensul cuvintelor Părinților, dacă doriți cu adevărat să aflați adevărul și nu doar de a demonstra o idee prejudecată răspândită prin mass-media că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt.

Vă dăm, mai departe, pentru a vedea că susținea hinduismul, pe lângă practicarea lui de care singur mărturisește, și un text în care vrea să ne convingă despre reîncarnarea posibilă, ca o excepție, susținând-o cu citate din Sfânta Scriptură, răstălmăcite și schimbate (că Ilie s-ar fi prefăcut în înger, care s-ar fi prefăcut în Ioan, care s-ar fi prefăcut iar în înger), deși părea la început că atacă metempsihoza cu o tărie apologetică (dar, de fapt, o atacă numai la arătare și doar în automatismul ei):

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonice-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/h-din-invatu...i-arsenie-boca/>

Nu numai atât, dar însuși Părintele Arsenie Boca confirmă cele spuse de Pr. Profesor Dorin Zosima Oancea:

„Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistică comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, pp. 9-13)

Vedeți că nu numai a studiat dar a și practicat yoga, fiindcă Mircea Eliade este cel mai mare susținător internațional al practicilor și credințelor hinduse, și practicant zilnic al ei? Și nu e vorba doar de Hatha-Yoga, fiindcă nu pomenește doar de hinduism ci de religii (deci mai multe) pe care le mai și consideră superioare. Și nu se oprește aici, ci le și probează. Și pentru ce? Pentru călugărie!!!

Dar aceasta este o mare amăgire, am spune o absolută amăgire. Să practici alte religii, să le consideri superioare, uitând că sunt insuflete de demoni, care vor să abată de la adevăr,

prin subtilitățile asemănării părute, și tocmai în vederea călugăriei, care este absolutul ortodox!!!

Cumplită amăgire frate și vă rugăm, cu lacrimi vă rugăm, nu vă lăsați înșelat de aparențe și mergeți mai departe prin studiul Sfinților Părinți, care ne arată că minunile (magnetul impersonal de la Prislop) sunt pentru necredincioși, iar pocăința (numai în Adevărul deplin) este pentru cei ce vor să se mântuiască.

Și vă mai rugăm ceva: iertați-ne dacă v-am mâhnit cu ceva.

Vă mulțumim că ne-ați atras atenția asupra neclarităților din studiul nostru și vă așteptăm cu drag să mai comentați și să mai sesizați orice neregulă sau nuanță greșită, pentru a nu ne abate de la adevăr și a nu mâhni pe Dumnezeu.

Am fi vrut să fie mai mare soborul celor ce au scris acest studiu, ca înmulțindu-se dragostea să se risipească greșelile. Așadar așteptăm pe oricine cu orice fel de critică, dar fără duh de dușmănie. Noi nu vrem dezbinare în Sfânta Biserică, cu nici un pretext, cu atât mai mult pe marginea activității unui ieromonah ortodox. Și noi îl iubim pe Pr. Arsenie Boca și nu vrem să-i facem vreun rău, ci doar a arăta ce îl vatămă și ce ne vatămă din cele transmise de sfinția sa.

Doamne ajută!²⁸⁹

Dar învățăturile Părintelui Arsenie Boca păgâne, din păcate, nu se rezumă numai la pictură, ca să zicem că Părintele Dorin a mințit, iar noi i-am răstălmăcit tablourile. Preacuvioșia sa, ca de obicei, se poartă și prin dogme cameleonic, sugestiv și cu dublu înțeles. Astfel că și în învățăturile scrise pe față se arată că este împotriva păgânismului, dar în realitate îl susține în ascuns, dându-i ca și gurușii o mască biblică, științifică și canonică. Lucrul acesta este nu numai hulitor, dar și mult păgubitor, deoarece înșală pe mulți oameni neînvațați în Ortodoxia Sfinților Părinți și nici cu subtilitățile înțelesurilor, care iau de bune (simplist) doar cele declarate direct, aruncate pe hârtie ca un praf în ochiul minții. Iar minunile comune cu ale păgânilor, latinilor și vrăjitorilor, neîntâlnite la nici un Sfânt Ortodox, confirmă că și lucrarea sa lăuntrică era, precum pictura și scrisul, păgână. Astfel că întreaga sa lucrare cameleonică, face o propagandă eficientă, urâtă lui Dumnezeu, atât cărturarilor cât și celor fără carte, pentru întoarcerea la închinarea la idoli sau pentru primirea lui antihrist.

Cum ar putea fi un asemenea om model de Sfânt Ortodox?

5 ATAC PĂGÂN ASUPRA FIRII ȘI ENERGIEI. PANTEISM. ANDROGINIA HRISTOSULUI MINCINOS - YIN ȘI YANG

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeu nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftete inferioare. Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.

²⁸⁹ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/biserica-din-draganescu-o-sinteza-a-invaturilor-parintelui-arsenie-boca/>>, vineri, 9 octombrie 2015

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum” C.v. cit. de Berdiaeff). [...]Maica Domnului.

In ea, **natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh.** Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. **Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.**

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el **apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen.** Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...]Biserica învață că **genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.**

Dar se pare că **nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor.** Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. **Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice.** Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. **Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica.**" (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.²⁹⁰

Trei învățături diavolești se găsesc în predica Părintelui Arsenie Boca, tocmai de Buna-Vestire:

1. Panteismul provenit din confundarea tipic eretică a dogmelor Persoanei, firii și energiilor;
2. Androginia hristosului mincinos propovăduit de Părintele Arsenie Boca, care ar fi genul în care sunt chemați bărbații și femeile să devină;
3. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime în legătură cu sensul mistic al iubirii, zămslirea și transfigurarea omului. Hulirea creștinismului că ar fi nedeplin ca învățătură, cel puțin din punct de vedere al conștiinței antropologice și al neexplicării... iubirii!

Panteismul:

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", -

²⁹⁰ Părintele Arsenie BOCA, Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeu nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu. [...]Maica Domnului.

*In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.*²⁹¹

Ca de obicei Părintelui Arsenie Boca, condus de caracteristica cea mai pregnantă a personalității sale, duplicitatea încâlcită (provenită din întinericul înșelării cultivat de demoni - prin Yoga, religii superioare și vedenii mincinoase - și pecetluită în mintea sfinției sale prin neascultare), mai înainte de a afirma o erezie, o infirmă ca titlu, pentru a nu fi acuzat de ea. Dar este posibil să nici nu înțeleagă sensurile ei, deoarece a străbătut teologia ca prin pipăire într-o negură deasă.

În fraza de mai sus combate deismul și panteismul definindu-le, ca apoi să propovăduiască panteismul.

Pentru Părintele Arsenie Boca Sfântul Duh se împreunează ba cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu, ba cu Fecioara și naște din ea rațiunea lumii, astfel că Ea nu mai este Maica Domnului ci Maica lumii, care astfel se naște de la Duhul.

Logosul sau Cuvântul sau Rațiunea lumii acesteia nu este Domnul nostru Iisus Hristos Logosul, Cuvântul și Rațiunea lui Dumnezeu:

Ioan_8:23 Și El le zicea: Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

Nici Sfântul Duh nu naște rațiunea lumii acesteia despărțite de Dumnezeu, pe care lumea nici nu-L primește, nici nu-L cunoaște:

Ioan_14:17 Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!

Logosul Născut de Maica Domnului trece din lumea aceasta la Tatăl:

Ioan_13:1 Iar înainte de sărbătoarea Paștilor, știind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubind pe ai Săi cei din lume, până la sfârșit i-a iubit.

Pe creștini, adevărații fii ai Maicii Domnului, lumea îi urăște, fiindcă nu sunt din ea, cum nu este nici Hristos Fiul Ei:

Ioan_15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Ioan_17:14 Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.

Lumea este judecată, iar stăpânitorul sau rațiunea ei irațională, care a făcut-o să cadă prin faptul că a îndemnat-o să se îndumnezeiască fără Dumnezeu, mutându-și plăcerea de la Dumnezeu adevărat către sine, va fi aruncat afară. Cum să fie el născut de Maica Domnului?

Ioan_12:31 Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.

E adevărat că se spune:

Ioan_8:12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întineric, ci va avea lumina vieții.

Dar aceasta pentru că Fiul Fecioarei este Logosul dumnezeiesc, rațiunea după care s-au făcut toate din creație, dar nu rațiunea lumii căzute care zace în cel rău:

I Ioan 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău.

Mântuitorul este lumina lumii, câtă vreme este în lume, așadar nu este lumina lumii în raționalitatea ei subfirească, ci câtă vreme este ea deschisă pentru ca prin pocăință să ajungă din nou la raționalitatea ei vindecată după Logosul dumnezeiesc. Dacă ea părăsește pocăința, suferă părăsirea de către Lumina ei:

²⁹¹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

Ioan 9:5 Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.

În realitate Părintele Arsenie Boca nu cunoștea sau contrazicea teologia Ortodoxă.

Chipul cel viu al lui Dumnezeu este născut mai înainte de veci din Dumnezeu Tatăl, iar la plinirea vremii din Maica Domnului, nicidecum din lume.

Chipul Chipului cel viu al lui Dumnezeu, ca și făptură îl are orice om prin facere sau naștere firească din părinții săi, iar îngerii îl au prin creație, iar Chipul Viu al lui Dumnezeu ca Persoană, este Iisus Hristos. El nu se naște din acțiunea unei puteri numite Sfântul Duh, asupra lumii, ci Naște mai înainte de toți vecii din Tatăl și Se întrupează (ia firea omenească din Persoana Fecioarei), născându-se la plinirea vremii din Născătoarea de Dumnezeu.

Luc 1:35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

Sfântul Duh nu este o putere, ci o Persoană a Sfânta Treime, iar puterea Celui Preaînalt, este o Altă Persoană, Fiul lui Dumnezeu, numit Iisus Hristos după unirea în Sine a Firii Dumnezeiești cu Firea Omenească luată din Persoana Maicii Domnului, iar nu din lumea impersonală.

Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecul tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”..²⁹²

Maica Domnului este Persoana numită Născătoarea de Dumnezeu. Nu natura (firea) feminină naște, cum susține Părintelui Arsenie Boca:

Maica Domnului. In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților.

Aceasta ar însemna că toate femeile (căci toate au firea feminină) nasc pe Dumnezeu. Aceasta nu este valabil mai presus de fire decât la Maica Domnului, iar după duh doar la femeile Ortodoxe care lucrează pocăința, sau voia lui Dumnezeu. Așadar nu este o lucrare a naturii, ci una mai presus de ea, sau una a voii libere (a alegerii):

Mat 12:50 Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă.

Așadar, a fi fără prihană, ține de voia omului să facă voia lui Dumnezeu, nu de natură. Nu toate femeile sunt fără prihană, ci doar cele care se luptă pe viață și moarte cu voia proprie, până o biruiesc, trecându-și natura prin curățire, iluminare și desăvârșire. Maica Domnului este modelul cel fără de prihană pentru toate femeile, dar nu toate o urmează.

Hai deți acum să vedem cum a avut loc cu adevărat Buna-Vestire:

Acesteia binevestindu-i îngerul i-a zis: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine”²⁷⁶. Ea s-a înspăimântat din pricina cuvântului, iar îngerul a zis către ea: Nu te teme, Marie, căci ai găsit har la Domnul și vei naște Fiu și îi vei pune numele Iisus”²⁷⁷. „Căci el va mântui pe poporul lui de păcatele sale”²⁷⁸. Pentru aceea cuvântul Iisus se talmăcește mântuitor. Iar ea nedumerindu-se a zis: Cum va fi mie aceasta, pentru că eu nu cunosc bărbat?”²⁷⁹. Iarăși zice îngerul către ea: „Duhul cel Sfânt se va pogori peste tine și puterea celui prea înalt te va umbri. Pentru aceea și Sfântul născut din tine se va numi Fiul lui Dumnezeu”²⁸⁰. Iar ea a zis către el: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău”²⁸¹.

Deci după asentimentul sfintei Fecioare, Duhul cel Sfânt s-a pogorât peste ea potrivit cuvântului Domnului, pe care l-a spus îngerul, curățind-o și dându-i în același timp și puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului și puterea de a naște. Atunci a umbrit-o înțelepciunea enipostatică și puterea prea înaltului Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu, cel deoființă cu Tatăl, ca

²⁹² Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.

o sămânță dumnezeiască și și-a alcătuit Lui din sânziurile ei sfinte și prea curate, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, pârga frământăturii noastre. Nu și-a alcătuit corpul pe cale seminală, ci pe cale creaționistă, prin Duhul Sfânt. Nu și-a alcătuit forma trupului treptat prin adăugiri, ci a fost desăvârșit dintr-o dată. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut ipostasă trupului. Căci Cuvântul dumnezeiesc nu s-a unit cu un trup care exista aparte mai dinainte, ci locuind în pântecul Sfintei Fecioare, și-a construit, fără ca să fie circumscris în ipostasa lui, din sânziurile curate ale pururea Fecioarei, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, luând pârga frământăturii omenești, și însuși Cuvântul s-a făcut ipostasă trupului. În chipul acesta este simultan și trup: trup al Cuvântului lui Dumnezeu și trup însuflețit, rațional și cugetător. Pentru aceea nu vorbim de om îndumnezeit, ci de Dumnezeu întrupat. Căci fiind prin fire Dumnezeu desăvârșit, același s-a făcut prin fire om desăvârșit. Nu și-a schimbat firea, nici nu avem o iluzie de întrupare, ci s-a unit după ipostasă în chip neamestecat, neschimbat și neîmpărțit cu trup însuflețit, rațional și cugetător, care are în el însuși existența, pe care l-a luat din Sfânta Fecioară, fără ca să se schimbe firea Dumnezeirii Lui în ființa trupului și fără ca să se schimbe ființa trupului în firea Dumnezeirii Lui și fără ca să rezulte o singură fire compusă din firea Lui dumnezeiască și din firea omenească pe care a luat-o.

CAPITOLUL III Despre cele două firi contra monofiziților

Firile s-au unit unele cu altele fără să se schimbe și fără să se prefacă. Firea dumnezeiască nu s-a îndepărtat de simplitatea ei proprie, iar firea omenească nici nu s-a schimbat în firea Dumnezeirii, nici n-a devenit inexistentă și nici din cele două firi nu s-a făcut o singură fire compusă. Firea compusă nu poate să fie deoființă cu nici una din cele două firi din care a fost compusă, deoarece din naturi deosebite rezultă ceva deosebit. Spre exemplu: corpul este compus din cele patru elemente, dar nu se spune că este deoființă cu focul, nici nu se numește foc, nici aer, nici apă, nici pământ și nici nu este deoființă cu vreunul din acestea. Dar dacă, după cum spun ereticii, Hristos ar fi fost după unire dintr-o singură fire compusă, atunci s-a schimbat dintr-o fire simplă într-o fire compusă și în realitate ei nu mai este deoființă nici cu firea simplă a Tatălui nici cu aceea a mamei. O astfel de fire nu este compusă din Dumnezeire și omenire, nici nu este în Dumnezeire și omenire și nu va putea fi numit nici Dumnezeu, nici om, ci numai Hristos. Iar cuvântul Hristos nu va fi numele ipostasei, ci, după cum ei gândesc, al unei singure firi.

Dar noi învățăm că Hristos nu este dintr-o fire compusă, nici că a rezultat ceva deosebit din naturi deosebite, după cum rezultă omul din suflet și corp, sau după cum corpul rezultă din cele patru elemente și din cele deosebite, acelea și. Mărturisim că Hristos este din Dumnezeire și omenire, același este și se numește Dumnezeu desăvârșit, și om desăvârșit²⁸², din două și în două firi. Cuvântul Hristos spunem că este numele ipostasei; acest cuvânt nu indică numai o singură natură, pe cea omenească sau pe cea dumnezeiască, ci arată că este din două naturi. Căci El însuși s-a uns pe sine: a uns ca Dumnezeu corpul cu Dumnezeirea Lui, iar ca om a fost uns; căci El este și Dumnezeu și om. Dumnezeirea e ungera umanității. Căci dacă Hristos ar fi dintr-o singură fire compusă, și dacă este deoființă cu Tatăl, atunci va fi și Tatăl compus și deoființă cu trupul, lucru absurd și plin de toată blasfemia.

Cum va fi cu puțință ca o fire să primească deosebiri substanțiale contrare? Cum este cu puțință ca aceeași fire să fie în același timp zidită și nezidită, muritoare și nemuritoare, circumscrisă și necircumscrisă?

Dacă ei susțin că Hristos are o singură fire, ei vor spune că ea este simplă și prin aceasta vor mărturisi sau că El este numai Dumnezeu și vor introduce o iluzie de întrupare, și nu întrupare, sau că este numai om, după cum susține Nestorie²⁸³. Unde mai este atunci adevărul că este desăvârșit în Dumnezeire și desăvârșit în omenire? Și când vor putea ei susține că Hristos are două firi, dacă ei spun că după unire El are o singură fire compusă? Este evident fiecăruia, însă, că Hristos înainte de unire are o singură fire.

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul

comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

Cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos nu se poate admite o specie comună. Căci nici nu a fost, nici nu este, nici nu va fi cândva un alt Hristos din Dumnezeire și omenire, în Dumnezeire și omenire, acela și și Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit. Prin urmare nu se poate vorbi cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos de o singură fire compusă din Dumnezeire și omenire, după cum se poate vorbi cu privire la individ (om) de o singură fire compusă din trup și suflet. Aici este un individ. Hristos, însă, nu este un individ și nici nu există specia Hristos, după cum există specia om. Pentru aceea spunem că unirea s-a făcut din două firi desăvârșite, din cea omenească și cea dumnezeiască; ele nu s-au amestecat, nici nu s-au confundat, nici nu s-au combinat, după cum au zis urgisitul de Dumnezeu Dioscur²⁸⁴, Eutihie²⁸⁵ și Sever²⁸⁶ și ceata lor blestemată; și nici nu s-au unit printr-o unire personală sau morală sau printr-o unire de demnitate sau de voință sau de cinste sau de nume sau de bunăvoință, după cum au spus urătorul de Dumnezeu Nestorie, Diodor²⁸⁷, Teodor al Mopsuestiei²⁸⁸ și adunarea lor cea diavolească; ci prin unire, adică după ipostasă, fără schimbare, fără confundare, fără prefacere, fără împărțire și fără depărtare. Mărturisim o singură ipostasă în două firi desăvârșite a Fiului lui Dumnezeu întrupat. Afirmăm că Dumnezeirea și omenirea au aceeași ipostasă și mărturisim că după unire se păstrează în el cele două firi. Nu așezăm pe fiecare din firi deosebit și separat, ci unite una cu alta într-o singură ipostasă compusă. Spunem că unirea este substanțială, adică reală și nu imaginară. Iar când spunem substanțială nu înțelegem că cele două firi au dat naștere unei firi compuse, ci că sunt unite una cu alta în chip real într-o singură ipostasă compusă a Fiului lui Dumnezeu și stabilim că se păstrează deosebirea lor substanțială. Ceea ce este creat a rămas creat, iar ceea ce este necreat a rămas necreat; ceea ce este muritor a rămas muritor, iar ceea ce este nemuritor a rămas nemuritor; ceea ce este circumscris a rămas circumscris, iar ceea ce este necircumscris a rămas necircumscris; ceea ce este văzut a rămas văzut, iar ceea ce este nevăzut a rămas nevăzut. Unul strălucește prin minuni, iar celălalt s-a supus ocărilor.

Cuvântul își împrăziă cele omenești — căci ale Lui sunt toate cele ale sfântului Lui trup — împărtășește corpului cele ale Lui proprii, potrivit modului comunicării însușirilor, din cauza întrepătrunderii reciproce a părților și a unirii după ipostasă și pentru că a fost unul și același cel care a lucrat atât pe cele dumnezeiești cât și pe cele omenești în fiecare din cele două forme cu tovărășia celeilalte. Pentru aceea se zice că s-a răstignit Domnul slavei²⁸⁹, deși firea Lui dumnezeiască nu a pățit. Tot astfel se mărturisește că Fiul omului era în cer înainte de patimă, după cum însuși Domnul a spus²⁹⁰²⁹³. Unul și același a fost Domnul slavei, care a

²⁹³ 274 Matei I, 16; Luca I, 27.

275 Evrei VIII, 14, 13.

276 Luca I, 28.

277 Luca I, 30-31.

278 Matei I, 21.

279 Luca I, 34.

280 Luca I, 35.

281 Luca I, 38.

282 Tradus prin corectarea textului ediției din Migne PG, după ediția de la Verona, 1531, f. 63r. 84

283 Nestorie, patriarh al Constantinopolei de la 428 - 431, a ajuns reprezentantul ereziei care îi poartă numele. Despre Nestorie să se vadă D. Fecioru, op. cit., nota 5, p. 172.

284 Dioscur, patriarhul Alexandriei de la 444 - 451, a fost unul din cei mai înverșunați apărători ai lui Eutihie (+ după 451).

285 Eutihie, arhimandritul unei mănăstiri de lângă Constantinopol, mort după 451, a fost scânteia care a dezlănțuit monofizitismul. Punctele doctrinale ale sale se reduceau la următoarele două: a) Hristos nu este deoființă cu noi; b) după unire n-a avut decât o singură fire.

fost prin fire și cu adevărat Fiul omului, adică om. Cunoaștem că atât minunile cât și patimile sunt ale Lui, de și același cu altă natură făcea minunile și cu alta suferea patimile. Aceasta pentru motivul că știm că după cum se păstrează unitatea ipostasei Lui, tot astfel se păstrează și deosebirea substanțială a firilor. Și cum s-ar păstra deosebirea, dacă nu s-ar păstra cele care se deosebesc unele de altele? Iar deosebirea este ceea ce face ca lucrurile să se deosebească între ele. Așadar în ce privește modul prin care se deosebesc firile lui Hristos una de alta, adică cu privire la ființă, spunem că El se unește cu extremitățile: în virtutea Dumnezeirii Sale se unește cu Tatăl și cu Duhul; iar în virtutea omenirii Sale se unește cu Maica Sa și cu toți oamenii. Dar cu privire la modul prin care sunt unite firile Lui, spunem că se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de ceilalți oameni. Firile se unesc în ipostasa Lui și au o ipostasă compusă, în virtutea căreia se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de noi.²⁹⁴

Vedeți că Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. același lucru îl face și pe Părintele Arsenie Boca să rătăcească. Pentru sfinția sa nu Persoanele dumnezeiești crează și lucrează prin energii în lume, nu Maica Domnului naște, ci firea sau natura, sau energiile (activitățile firii) fac aceasta oarecum automat, fiind confundate cu Persoanele care în realitate au în ele firea, dar o și stăpânesc, prin voință liberă având inițiativa/acceptarea lucrării sau nelucrării ei. De aceea și mesajul de Prislop este o mântuire automată prin minuni care transmit puteri și rezolvări, dar nu implică libertatea lucrării persoanei prin pocăință. De aceea Părintele Arsenie Boca susține hinduismul în care atmanul se confundă cu brahmanul, adică persoana cu impersonalul, devenind amorfă, ca într-o contopire cu firea care nu mai are decizii libere, ci lucrează automat. Minunea fără adevăr depersonalizează, pocăința întărește personalitatea, eliberând de tot ceea ce este amorf.

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le și se numește fire considerată în specie, sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.] , și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase.²⁹⁵

Așadar, în cele două nașteri ale lui Hristos după firea dumnezeiască și cea omenească (nu în nașterea lui înnoită în noi, după har, care ne scoate din lume, deci nu se naște din lume), avem de a face cu 4 Persoane

286 Sever, episcopul monofizit al Antiohiei, mort după 530, a fost cel mai subtil și cel mai bun teolog monofizit, înverșunarea cu care combate hotărârile sinodului de la Calcedon (451) și le justifică prin aceea că doctrina sa este identică cu doctrina Sfântului Chiril al Alexandriei (+ 444).

287 Diodor, episcopul Tarsului, mort înainte de 378, a fost întemeietorul școlii exegetice din Antiohia. Din pricina doctrinei sale hristologice poate fi socotit, după cum spune Sf. Chirii al Alexandriei, drept izvorul ereziei nestoriene.

288 Teodor, episcopul Mopsuestiei, a trăit în sec. IV. Despre Teodor să se vadă: D Fecioru, op. cit., nota 3, p. 184.

289 I Corinteni II, 8.

290 Ioan I, 13.

²⁹⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 82-87

²⁹⁵ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 89, 96-97.

(Tatăl, Fiul, Sfântul Duh și Maica Domnului), 2 firi (Dumnezeiască și Omenească) și 2 lucrări sau energii (necreată dumnezeiască și creată, omenească) care împreună lucrează (sinergie). Mai participă și Persoana Îngerească a Sfântului Arhanghel Gavriil, ce are Fire Îngerească, cu lucrarea ei îngerească, ce slujește binevestind taina.

Părintele Arsenie Boca toate le încâlcește:

După sfinția sa Dumnezeu (Treimea, deci Trei Ipostase) este o energie activă (lucrarea) ce transmite plenitudinea existenței (deci firea) universului (beneficiarul), care astfel exista mai înainte (cum zic și păgânii că zeii nu au creat lumea din nimic, ci dintr-o materie amorfă a organizat-o dându-i formă. Ceva echivalent cu Big-Bang-ul).

Cum s-ar spune pe românește: cocoșul și găina (două ipostase) este frecarea, cucurig-ul și cotcodăcitul (lucrările) ce transmite forma ovală, gălbenușul, albușul, coaja și plodul (deci firea) oului (beneficiarul) care exista mai dinainte, dar nu avea plenitudinea existenței sale, fiind un punct vidat, fără formă. Apoi cloșirea din găină se așează pe ou.

Astfel Părintele Arsenie Boca anulează cele Trei Persoane Dumnezeiești care în realitate mai întâi crează din nimic prin energia (lucrarea) ziditoare a lor universul și apoi îi transmit prin pronie și judecată energia (lucrarea) lor proniatoare și judecătoare din Firea lor Dumnezeiască, firii lui create (tot de Dumnezeu) a universului, în final Întrupându-Se și făcându-Se Om.

Aceasta ar corespunde în exemplul de mai sus cu realitatea că cocoșul și găina se împreunează prin frecare, strigă cucurig-ul și respectiv cotcodăcesc, zămisind plodul, care va fi înconjurat de albuș, gălbenuș, coajă, adică fiind cuprins într-un ou de formă ovală, pe care apoi găina îl clocește.

De aceea Părintele Arsenie Boca nu înțelege cum de ***El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”***.

Nașterea lui Hristos ca Persoană Dumnezeiască prin firea omenească care este circumscrisă, adică este într-o parte din univers, chiar dacă firea dumnezeiască este necircumscrisă, ne având loc unde se găsește, fiind omniprezentă. Însă Dumnezeu nu este marele „tot” fiindcă nu este prezent în voia cea rea. Dumnezeu este totul într-o parte și într-o parte nimic. Este totul într-o parte ca prezență, dar într-o parte nimic ca fire. Panteismul aceasta susține: că universul este de fire dumnezeiască, nu se naște Dumnezeu care este mai presus de toate, în peștera din Betleem ca om.

Panteist este Părintele Arsenie Boca când vrea să ne convingă că energia dumnezeiască care este Dumnezeu este o putere care este Sfântul Duh, care se unește cu lumea și naște din ea omul și îngerii și chiar pe Fiul lui Dumnezeu. Aici este un conglomerat de pnevmatomahism, arianism și panteism.

Pnevmatomahism că îl înjosește pe Sfântul Duh, micșorându-L de la Persoană la o putere.

Arianism că îl face pe Chipul lui Dumnezeu celui Viu din Fiu al Fecioarei ca Om și Fiu al lui Dumnezeu ca Persoană Dumnezeiască, fiu al lumii, deci creatură lumească.

Panteism că împreunează Sfântul Duh cu lumea pentru a o face să nască, deci ridică lumea la nivel de fire dumnezeiască și mireasă firească a Sfântul Duh care este Dumnezeu.

Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.

Dacă ar fi fost Ortodox, Părintele Arsenie Boca ar fi spus așa:

Sfântul Duh trimite harul său în lumea cea căzută pentru a restaura chipul viu al lui Dumnezeu și să-L ridice la asemănare prin nașterea de sus:

*Ioan 3:3 Răspuns-a Iisus și i-a zis: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:4 Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască? Ioan 3:5 Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:6 Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. Ioan 3:7 Nu te mira că ți-am zis: **Trebuie să vă nașteți de sus.** Ioan 3:8 Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.*

Spunând că ***cineva*** trebuie să se nască arată persoana nu firea (care este numită de *ceva*), iar arătând că nașterea duhovnicească se face de sus, ne arată că nu din lume se naște chipul cel viu al lui Dumnezeu.

Ioan 1:1 La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. [vedeți, nu din lume era Chipul cel viu al lui Dumnezeu – n.n.] *2 Acesta era întru început la Dumnezeu.* *3 Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.* [deci El a făcut și lumea, cum Să se nască din ea ca și chip, pe care chip el l-a dat oamenilor, când a făcut-o. S-a născut din Maica Domnului, nu din lume, la plinirea vremii, ca om, fiind mai înainte Persoană dumnezeiască și chip viu al lui Dumnezeu – n.n.] *4 Întru El era viață și viața era lumina oamenilor.* *5 Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. [...]* *9 Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume.* *10 În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.* [deci, cum s-a născut din ea? A venit în ea, prin Maica Domnului. Maica Domnului nu este totuna cu lumea – n.n.] *11 Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.* *12 Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu,* *13 Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.* [nici măcar creștinii, ca și chip al lui Dumnezeu viu, deci restaurat la asemănarea cu El, nu s-au născut din lume, ci din Dumnezeu – n.n.] *14 Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.*

[Cuvântul, Chipul cel ipostatic al Tatălui, este Unul-Născut din El, nu din lume. S-a făcut trup, luând firea omenească din Maica Domnului, deci și chipul omenesc al lui Dumnezeu, pentru a-l face asemănare deplină, deci viu și înviat. Doar S-a sălășluit prin naștere din Fecioară între noi, cei din lume. Deci nu S-a născut nici El (nici ca Dumnezeu, nici ca om) din lume, după cum nu ne naștem nici noi (chipurile Lui vii și înviate prin harul Lui la asemănare) din lume, ci din El (lăsându-L pe El să se nască în noi, dacă prin voință ne despărțim de lume și împlinim voia Tatălui) – n.n.]

Ce să spunem despre bietul Părinte Arsenie Boca înșelat de filozofia deșartă și mincinoasă a acestei lumi? S-a apucat precum Origen să se arunce în marea înțeleșurilor teologice, fără să știe să înoate. Nu putem decât să-l plângem că nu a fost în ascultare de Sfânta Biserică și nu a învățat Sfânta Predanie dată nouă de Sfinții Părinți:

Sfantul Grigorie Palama vorbeste de posibilitatea cunoasterii si a unirii cu Dumnezeu. El afirma ca nu exista natura (fiinta) nelucratoare, care sa nu se manifeste in afara prin energii. Numai inexistentia este nelucratoare si neenergetica. Orice persoana care are natura proprie poate fi cunoscuta prin manifestarile ei. Sfantul Grigorie Palama vede in lucrarile lui Dumnezeu relatiile lui cu altceva, deci relatiile cu lumea creata. Natura dumnezeiasca nu este in sa relatie, fiind asezata peste toate.

Nu lucrarea se cunoaste din fiinta, zice Palama, ci fiinta se cunoaste din lucrare. Fiinta ramane dincolo de orice relatie, de orice impartasire, ascunsa in transcendentia absoluta. Toate numirile ce le dam lui Dumnezeu nu se refera la fiinta Lui care e mai presus de intelesul oricarui nume ci la lucrarile Lui care vin in lume : numirile "viata", "lumina", "intelepciune", "Dumnezeu", "fiinta dumnezeiasca" nu exprima ascunsul fiintei, ci puterile si lucrarile de "viata nascatoare", "de fiinta facatoare", si de intelepciune datatoare", "indumnezeitoare", care coboara la noi. "E fara nume aceasta fiinta suprafiantiala, zice Palama, ca una ce e mai presus de orice nume. Chiar si numirile ce si le-a dat Domnul insusi : Eu sunt cel ce sunt, Dumnezeu, lumina, adevarul si viata, numiri pe care teologii le atribuie prin excelenta dumnezeirii celei mai presus de dumnezeire, si acestea sunt nume de lucrari".

Dupa cum distinctia fire - ipostasuri, cu toate ca e reala, nu are drept consecinta impartirea lui Dumnezeu in trei ipostasuri independente intre ele si prin fiinta, tot astfel distinctia fire – energii in Dumnezeu nu poate avea ca rezultat impartirea lui Dumnezeu in doua realitati ontologice independente intre ele. Precum Persoanele impartasesc modul intratreimic de existenta al lui Dumnezeu, tot asa energiile, impartasesc modul relatiilor Lui extra-treimic, inspre lume, si nu pot fi gandite si intelese independent de fiinta dumnezeiasca

Sfantul Grigorie Palama a aparut in disputele teologice ca aparator al monahilor isihasti. Acesti monahi, indeletnicindu-se cu lucrarea trezviei si a rugaciunii neincetate, "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma pe mine pacatosul!", vedeau lumina

necreata a lui Dumnezeu. Adversarii isihastilor negau posibilitatea vederii lui Dumnezeu, spunand ca Dumnezeu nu poate fi vazut de catre om. **Respingand distinctia dintre fiinta si energii in Dumnezeu, si astfel excluzand orice posibilitate de comuniune reala a omului cu Dumnezeu.** Sfantul Grigorie Palama a raspuns ca isihastii nu vad Fiinta lui Dumnezeu, ci energiile necreate care se revarsa din Fiinta Lui.²⁹⁶

Panteistii, precum și Părintele Arsenie Boca, confundă ființa cu energiile dumnezeiești astfel că prefac comuniunea reală a omului cu Dumnezeu în contopire și unire a firilor, anulând astfel distincția dintre Ziditor și făptură, dar și rolul Persoanelor care se unesc prin lucrările firii ce se află în Ele, ajungând în final la un nimic sau Nirvana, atotdevorator.

Androginia hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității ome-nești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii ani-male, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, în-semnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum"

C.v. cit. de Berdiaeff).²⁹⁷

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

(ROBac) **Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.**

(LXX) **καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.**

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: **i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θήλυ** [arsen che thelu] **ἐποίησεν αὐτούς**, nu l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang, cum hulesc păgânii.

(ROBac) **Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.**

(GNT) **μέχρι κατακτήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,**

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotriva hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androginia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică **ἄνδρα τέλειον [andra telion]**.

²⁹⁶

<http://www.crestinortodox.ro/saratori/sfantul-grigorie-palama/sfantul-grigorie-palama-marturisitor-energiilor-ne-create-88140.html>, miercuri, 17 februarie 2016.

²⁹⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originală, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θήλυ [arsen che thelu] ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

Ce înseamnă androginia?

*ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.*²⁹⁸

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbato-femei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgin, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:

²⁹⁸ <<https://dexonline.ro/definitie/androginie>>, miercuri, 17 februarie 2016.

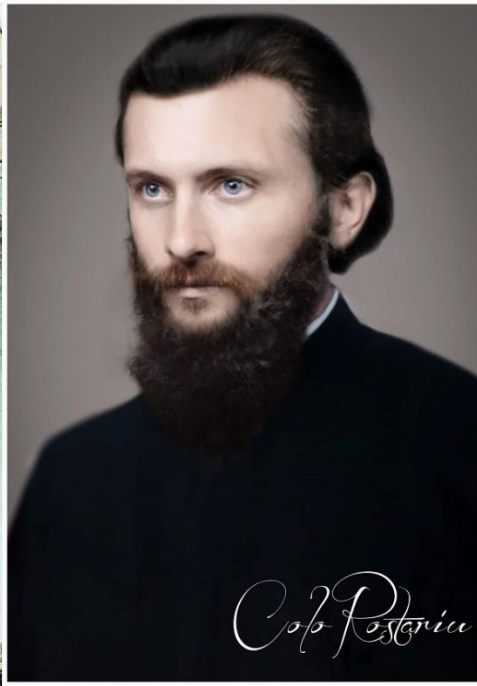
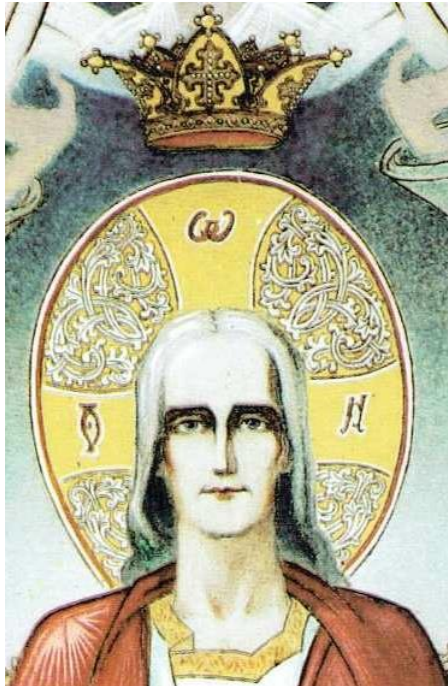
More feminine

Original

More masculine

Gravitatea unei astfel de afirmații este foarte mare și implică multe erezii, provenind tot din abordarea păgână a Părintelui Arsenie Boca, în duhul „mișcării harismatice” New-Age, de care toată viața sa a fost pătruns atâta ca ideologie, cât și ca practici oculte:

Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia.

*Yin (Chineză: 陰/阴; pinyin: yin; se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, **feminin**, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

*Yang (陽/阳; yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, **masculin** și corespunde zilei. Yin este adeseori simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt.*

Yin și yang sunt concepte fundamentale în filozofia și cultura chineză.

[...]

O descriere a modului de funcționare a principiilor yin și yang găsim la Bruce Lee, citat de Cyrille Javary:

Atâta vreme cât vom persista în a separa yin și yang nu putem spera să-i atingem... dacă cineva vrea să ajungă undeva cu bicicleta nu va putea să împingă ambele pedale concomitent căci va rămîne pe loc. Pentru a avansa trebuie să împingă o pedală și să putem accelera antrenarea lanțului și să o elibereze pe cealaltă, simultan. Mișcarea completă constă în împinge/eliberează. Împingerea este urmarea eliberării și fiecare dintre ele devine, respectiv, cauza celeilalte. [iată un sofism. În realitate cele două pedale nu sunt yin și yang, ci același tip de pedale, iar ceea ce mișcă bicicleta este aceeași mișcare de răsucire a lor de către același om. Toate lucrurile din univers se unesc, de fapt, nu prin dualism, ci prin Dumnezeu – Omul Hristos. – n.n.]

Într-adevăr, cuplul yin-yang poate fi reprezentat sub forma unor forțe sau tendințe complementare care constituie infrastructura dinamică a universului. Astfel, filozofia yin-yang poate

fi explicația adecvată a schimbărilor în univers (atît pe plan uman, cît și pe cel al fenomenelor naturii).

În basmele occidentale, inevitabil binele distruge răul. Însă în Orient, ideea fundamentală este de a armoniza cele două forțe, reprezentate de Yin și Yang. Astfel, când una dintre cele 2 forțe încearcă să se extindă (să o înghită pe cealaltă), automat apare în interiorul ei, în forma absolută și perfectă (cercul), forța opusă. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Pe scurt nu poate exista una fără cealaltă, iar în orice rău exista cel puțin o fărâma de bine la fel cum în orice bine exista o urma de răutate.²⁹⁹

Iată cum yin și yang este o invenție drăcească numită dualism, care vrea să spună că și binele Dumnezeu și răul satana sunt din veșnicie, ba chiar și Dumnezeu are ceva rău în El. Noi știm însă, de la Sfinții Părinți, că răul în sine nu există, este doar refuzul binelui, datorită alegerii libere, folosite împotriva Făcătorului ei Atotmilostiv.

Definiția răului

Răul nici nu era, nici nu va fi ceva ce subzistă prin firea proprie. Căci nu are în nici un fel ființă, sau fire, sau ipostas, sau putere, sau lucrare în cele ce sunt. Nu e nici calitate, nici cantitate, nici relație, nici loc, nici timp, nici poziție, nici acțiune (ποίησις), nici mișcare, nici aptitudine, nici patimă (pasivitate, afect) contemplată în chip natural în vreo existență și în nici una din acestea toate nu subzistă prin vreo înrudire naturală. Nu e nici început (principiu), nici mijloc, nici sfârșit. Ci ca să-l cuprind într-o definiție, voi spune că răul este abaterea (έλλειψις) lucrării puterilor (facultăților) sădite în fire de la scopul lor și altceva nimic. Sau iarăși, răul este mișcarea nesocotită (άλόγιστος) a puterilor naturale spre altceva decât spre scopul lor, în urma unei judecăți greșite. Iar scop (τέλος) numesc cauza celor ce sunt, după care se doresc în chip firesc toate, chiar dacă Vicleanul, acoperindu-și de cele mai multe ori pizma sub chipul bunăvoinței și înduplecând cu viclenie pe om să-și miște dorința spre altceva din cele ce sunt și nu spre cauză, a sădit în el necunoștința cauzei.³⁰⁰

Astfel că prin androginie, Părintele Arsenie Boca devine și propovăduitor al dualismului.

Dar să vedem cât de rău este și mitul androginului propriu zis și cum provine el de la draci din păgânism și antropozofie, ce constituie noua spiritualitate, al cărui reprezentant de frunte la noi este Părintele Arsenie Boca.

Mitul androginului

Miturile și legendele i-au inspirat dintotdeauna pe artiștii plastici în operele lor: miturile cosmogonice, miturile sfarsitului lumii. Eu voi prezenta în continuare cateva aspecte referitoare la mitul androginului.

²⁹⁹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin_%C8%99i_Yang>, miercuri, 17 februarie 2016.

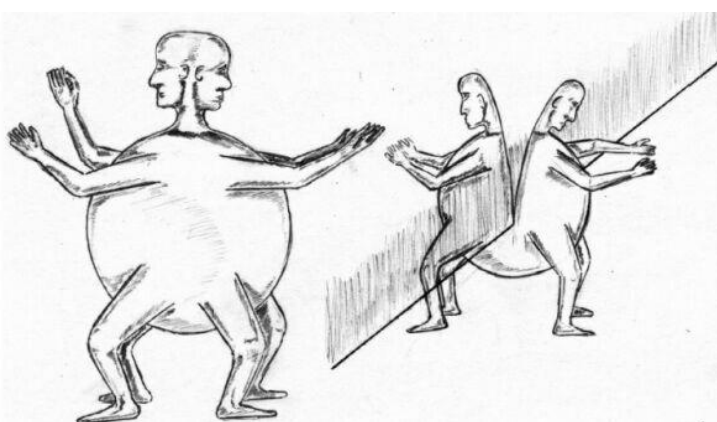
³⁰⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 29.

Mitul androginului apare in cosmogoniile si relegiile arhaice, dar si in constructele gnostice sau teosofice cele mai sofisticate. Il regasim deasemea in literatura moderna si in preocuparile poetilor suprarealisti.

O versiune cunoscuta a acestui mit este relatata de Platon, in Banchetul, prin intermediul personajului numit Aristofan, expicand astfel modul in care a aparut iubirea.

La inceput traiau pe pamant fiinte androgine, de forma sferica, compuse din doi barbati, doua femei sau o femeie si un barbat lipiti spate in spate. Puterea lor era nemarginita. Zeii, temandu-se de aceasta putere, au hotarat sa ii desparta. Jumatatile astfel separate au inceput sa moara de tristete si de dor. Vazand ca raman fara supusi, zeii au cautat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trai. In acest scop a fost creat Eros, pentru a semana iubirea in lume. De atunci, cele doua jumatatii se cauta una pe alta toata viata, iar daca se regasesc, formeaza fiinta perfecta de odinioara.

Forma sferica a androginului ne duce cu gandul la viziunea pitagoreica a Cosmosului inchis, format din cercuri concentrice. Ideea de Cosmos se afla in legatura cu cea de Ordine si Armonie, opunandu-se unui univers deschis, marcat de imperfectiune.

Androgin, Leonardo da Vinci

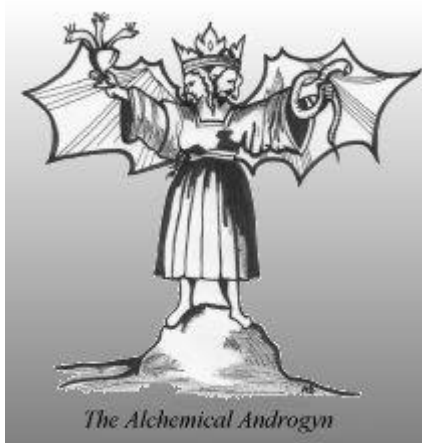
S-a incercat stabilirea unei legaturi intre mitul androginului lui Platon si traditia biblica a caderii in pacat. Scottus Eriugena considera ca separarea sexelor face parte dintr-un proces cosmic. Diviziunea Substantelor a inceput in Dumnezeu si s-a continuat progresiv, pana in fiinta umana, separata in femeie si barbat. Unificarea Substantelor trebuie sa inceapa in om si sa se infaptuiasca din nou pe toate planurile fiintei, inclusiv in Dumnezeu. In Dumnezeu nu exista diviziune, el este Tot si Unu. Aparitia sexelor este o consecinta a pacatului, dar va lua sfarsit prin reunificarea fiintei umane, care va fi urmata de unirea

cercului terestru cu Paradisul. Hristos a anticipat aceasta reintegrare, caci inviind, nu a fost "nici barbat, nici femeie, desi se nascuse si murise barbat".

In cartea lui Zohar, referitor la pasajul "Sa facem omul dupa chipul si asemanarea Noastra", textul cabalistic spune ca Scriptura se foloseste de pluralul "sa facem" pentru a indica faptul ca omul a fost creat de cele doua esente divine simbolizate de barbat si femeie. "Dupa chipul Nostru" inseamna cei bogati; "Dupa asemanarea Noastra" inseamna cei saraci; caci barbatul simbolizeaza bogatia si femeia, saracia. Cele doua esente divine formeaza un intreg, iar aceasta contopire este evocata prin imagini sugerand dragostea: protectie, osmoza, generozitate.

Ingerul, figura plina de beatitudine, este de asemenea androgin: [fals. El nu are trup, deci nu este nici bărbat, nici femeie, nici androgin. Este minte pură. După cum vom vedea la Sfinții Părinți distincția dintre bărbat și femeie este numai una trupească și influențează mintea oamenilor prin simțire, pe care îngerii fiind doar inteligibili și nu senzuali, nu o au – n.n.] conceptie vizibila in intraga iconografie care ii este dedicata si in anumite teze teologice [eretice – n.n.]. El mediaza intre Cer si pamant, intre Dumnezeu si om.

Mai multe comentarii de tip midras sustin ca Adam a fost androgin. La Facere, Adam si Eva stateau spate in spate, lipiti de umeri, iar Dumnezeu i-a despartit printr-o lovitura de secure. Altii spun ca Adam era barbat pe partea dreapta si femeie pe partea stanga, iar Dumnezeu l-a taiat in doua jumutati.

Putem vorbi despre o bisexualitate universala, care deriva din bisexualitatea divina ce sta la baza oricarei existente. Tot ce este prin excelenta trebuie sa fie un total, sa comporte coincidentia oppositorum la toate nivelurile. Fapt verificat prin androginia zeilor, cat si in ritualurile de androginizare, dar si in cosmogoniile care explica Lumea pornind de la un Ou cosmogonic.

Inca din cele mai vechi timpuri, fiinte divine neutre sau feminine procreaza singure. Din Haos (neutru) s-a nascut Erebe (neutru) si Noaptea (feminin). Terra a dat nastere singura cerului instelat. Hera i-a conceput singura pe Hefaistos si Tifeu.

La Labrada, in Caria, era adorat Zeus barbos cu sase mamele dispuse in triunghi pe piept. In Cipru, era venerata o Afrodita cu barba, numita Afroditos, iar in Italia, o Venus cu chelie. Majoritatea divinitatilor vegetatiei si fertilitatii sunt androgine.

Simbolul androgenului este investit cu puteri neobisnuite, androginia reprezentand rezistenta crescuta la uzura timpului. Pasarea Phoenix, care reinvie periodic din propria cenusa, a devenit inca din Antichitate simbolul renasterii promise.

Aceste mituri ale androginiei dezvaluie modele exemplare pentru comportamentul uman. Androginia este simbolic reactualizata prin ritualuri. La australieni, initierea in pubertate implica androgenizarea neofitului. Nu poti deveni un barbat adult pe plan sexual inainte de a fi cunoscut coexistenta sexelor, nu poti accede la un mod particular de a fi, fara a cunoaste un mod de a fi total.

In Grecia, Plutarh vorbeste despre cateva obiceiuri neobisnuite. In Sparta, cea care se ocupa de pregatirea miresei, o radea in cap si o imbraca in haine barbatesti. In Argos, mireasa purta o barba falsa.

In samanismul siberian, samanul cumula simbloic ambele sexe, ca semn al spiritualitatii, refacand astfel unitatea dintre Cer si Pamant, asigurand comunicarea intre Zei si oameni.

Balzac a reusit sa dea o stralucire aparte acestui mit al androgenului. Intr-un castel situat la marginea unui sat, traia o fiinta stranie, care ascundea un mare secret. Nu e vorba de un om ros de propriul destin, aflat in conflict cu societatea. Misterul sau tine de structura propriei sale existente. Personajul o iubeste si este iubit de Minna, care il vede ca pe un barbat, Seraphitus. El e iubit si de Wilfred, care il vede ca pe o femeie, Seraphita. Sepaphitus-Seraphita nu poate parasi viata pamanteasca inainte de a fi cunoscut iubirea. Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse.

Decadentismul francez si englez revin sporadic la tema androgenului, dar acesta e vazut ca un hermafrodit morbid, satanic. Simbolul este degradat si inteles in planuri din ce in ce mai vulgar-concrete. Androgenul, conform decadentismului, era considerat ca o aberatie a Naturii, un semn de manie a zeilor, si prin urmare, era suprimat.

Semnificatia metafizica a omului perfect se degradeaza si sfarseste prin a disparea in a doua jumatate a secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Mefistofel si Androgenul, Mircea Eliade, Editura Humanitas 1995

Mitul androgenului, Jean Libis, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

Publicat de [Anca](#) la [13:06](#)

5 comentarii:

Anonim spunea...

Multumesc pentru informatii si imagini

Anonim spunea...

"Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse".

Nu am mai intalnit o asemenea afirmatie, in opinia mea este impotriva normalitatii si naturii umane

Anonim spunea...

Cititi dincolo de cuvinte..

explicatia corecta face referinta la principiile yin-yang..

Dar aceasta s-a perimat cazind in vulgaritate si defetism ...

[SiMkO AIEx](#) spunea...

Nu chear defapt ii ceva chear normal pentru ca in Dumnezeu exista toate fețele unui om si prin fețe ma refer la orientati sexuale exemplu gay,lezbi si asa mai departe. Simko2012³⁰¹

Astfel că Părintele Arsenie Boca, pe lângă promovarea păgânismului, a contracepției și dependenței de împreunarea trupească și de secreția bărbătească numită „elixir al tineretii sănătății” și implicit al gomariei, se face și promotor al transsexualității, transgenerității, travestiului și implicit al sodomiei. Credem că prin aceasta și grupurile Queer și LGBT doresc și ei să fie canonizat ca „Sfânt al Ardealului” ca să aibă pricină de justificare înaintea Românilor.

*Toată această "luptă de clasă", împotriva "tiraniei bărbatului"138, este în esență o luptă a "revoluției verzi" dusă împotriva feminității și maternității însăși. Exemplul cel mai concludent de "manipulare" politică este acela al Partidului Verzilor (Die Grünen) din Germania.139 Acest partid a "omologat", în platformele sale politice, toate "revoluționarismele feminine": femeile sunt constrânse la activități casnice; la funcții "zootehnice" de procreare; sexualitatea ar fi restrânsă printr-o singură orientare;140 să efectueze doar anumite meserii etc.141 Nu numai în S.U.A. și în cele mai multe state europene s-a ridicat problema în acest mod. **Asaltul "pretențiilor" feministe a adus la suprafață și acțiuni ale "minorităților sexuale" din România, după anii 1990.** Prin urmare, opinia publică a fost intoxicată de manifestări publice "pro-europene".*

Dacă în România homosexualitatea și lesbianismul erau amendate de lege, prin celebrul paragraf 241 din Codul Penal, a trebuit ca ulterior acesta să fie abrogat la presiunea "recomandărilor" Consiliului European. Pentru ca România să nu rateze invitația la aderarea în Comunitatea Europeană, politicienii români au fost nevoiți să elimine acel paragraf de lege sub motivația dreptului și libertății fiecărei persoane de a-și alege orientarea sexuală. Iată, deci, un act anticreștin îngăduit legal!

***La originea mișcării feministe se află principiul chinezesc tao-ist bipolar Yin-Yang.** Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Yin (lb. chineză: pinyin . yin) se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

Yang (yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori 138 139 140 141³⁰² simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt. Cele două dimensiuni se succed într-o ciclicitate automată.

New Age preia acești termeni pentru a-si justifica concepția conform căreia omul este androgin: bărbat-femeie sau femeie-bărbat. Hermafroditismul invocat este contrazis de Sfânta Scriptură care ne arată explicit și repetitiv: "Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie... femeie se va numi aceasta...".142 Deci, dualitatea sexuală a omului este reliefată din plin de Sfânta Scriptură. În Evanghelia de la Luca,143 observăm că **Mântuitorul Iisus Hristos participă la nunta din Cana Galileii pe care o binecuvântează, reîterând actul unirii matrimoniale paradisiace dintre bărbat și femeie: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa.."**.144

Dimpotrivă, new age-ismul susține cu vehemență inutilitatea familiei monogame. Efectul este "cosmic", deoarece în locul lui Dumnezeu-Tatăl (care oricum în creștinism nu denotă

³⁰¹ <<http://istoria-artei.blogspot.ro/2009/10/mitul-androginului.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

³⁰² 138 Kate Milet, *Sex und Herrschaft. Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft*, München, 1971 — apud Bruno Wurtz, op. cit., p. 145; A se vedea: Alain Touraine, *Lumea femeilor*, cap. De la societatea bărbaților la societatea femeilor, trad. de M. Jeanrenaud, Editura Art, București, 2007, pp. 101-114.

139 Pe larg la N. Achimescu, op.cit., pp. 240-244; B. Wurtz, op. cit., pp. 150-164.

140 Cf. Alain Touraine, op. cit., pp. 74-86.

141 Bruno Wurtz, op. cit., p. 145.

dualitate "sexuală", căci Dumnezeu nu este nici masculin și feminin), trebuie pusă o "divinitate feminină" sau cel mult androgină.¹⁴⁵ Probabil așa se explică succesul între feministe al mișcării Sahaja Yoga, întemeiată și condusă de "Mama Zeiță", Nirmala Devi.

Nu este un lucru de trecut sub tăcere faptul că printre "feministele" anti-patriarhale sunt cele mai multe vrăjitoare. Pentru ele vrăjitoria este o probă că sunt independente, emancipate "spiritual" de instituțiile eclesiastice dominate de bărbați, în care femeile nu au acces la preoție, ele devenind doar un auxiliar în câmpul social de lucru al Bisericilor. Pretenția nu este nouă și a fost satisfăcută de Biserica Anglicană și de unele Biserici protestante în care femeile au fost hirotonite "preoți" și "episcopi" (sau "preotese" și "episcopese"?), ignorându-se faptul că Iisus Hristos a fost de genul masculin (nu feminin sau androgin).

Această așa-numită marginalizare sau excludere a femeilor de la actul sacramental eclezial a fost considerată de mișcările feministe drept o nedreptate și ofensă. Ele au trecut de cealaltă parte a "baricadei" realizând un soi bizar de ocultism. **Sfânta Fecioară Maria a fost luată ca "zeiță ocrotitoare", fiind denumită "Marea Zeiță", în opoziție cu "masculinitatea" Sfintei Treimi. In New Age, "feminismul, ecologismul, neopăgânismul și vrăjitoria au o bază comună și se fecundază reciproc".**¹⁴⁶³⁰³

Gisela Graichen a intervievat o feministă vrăjitoare, Heidi Staschen, istoric de profesie, asupra cultului "Marii Zeițe" și a primit următorul răspuns: **"In mișcarea feministă poate fi observată o tendință generală nouă spre magie, spre spiritualitate, spre Tarot; poate fi observată o crescândă preocupare față de esoteric, o întoarcere spre natură, o acceptare spre natură, o acceptare a naturii feminine și o strădanie de înfăptuire a armoniei din cei doi poli: capul și abdomenul, dintre raționalitatea tradițional bărbătească și sfera intuitiv-feminină".**¹⁴⁷ In acest citat, "capul" — desemnează actul de conducere exclusiv masculin (mai ales în familie și în Biserică) cu sensul de "autoritate supremă" care coordonează rațional părțile (persoanele) dintr-o structură. "Abdomenul" — reprezintă locul procreării și dezvoltării foetusului până la naștere; cu alte cuvinte, "abdomenul" este simbolul fecundității, feminității. **Dorința feminismului este de a nivela gregar, până la confuzie, nu doar atribuțiile eminamente sociale, stabilite de o tradiție multimilenară, ci de a omogeniza și de a integra androginie diferențele sexuale.**

De asemenea, Franck Schaeffer scrie într-una din lucrările sale despre mișcarea feministă: **"Nici o altă grupare nu a militat mai zgomotos pentru a trimite religia creștină tradițională în zona experienței personale, nici una nu a luptat mai crâncen pentru a perpetua ideea că adevărul religios iudeo-creștin este "împotriva progresului" și, prin urmare, nu are ce căuta în arena publică".**¹⁴⁸³⁰⁴ Autorul redă poziția luată de Christina Hoff Sommers, Profesor-Asociat de filosofie la Universitatea Clark, vis-à-vis de colegile ei feministe:

"...reclamațiile feministelor împotriva programei tradiționale se bazează pe faptul că întreaga cultură occidentală — cunoașterea dobândită de om în Apus vreme de o mie de ani — este un concept compromis de la bun început, de vreme ce tot ceea ce a fost înregistrat și transmis mai departe generațiilor următoare poartă amprenta patriarhală. Nu numai științele umaniste sunt contestate de feministe. Unul dintre domeniile supuse contestației celei mai vehemente de către feministe la ora actuală este critica tuturor domeniilor științifice. Noua mișcare feministă nu se preocupă de drepturile femeilor sau, spre exemplu, de includerea în programa tradițională, a realizărilor repurtate de femei. Scopul mișcării feministe actuale este să transforme înțelegerea noastră a întregului trecut, prezent și viitor. Cum? Convingând oamenii

³⁰³ "2 Cf. Facerea 1, 27; 2, 23.

¹⁴³ Lotca 2, 1-12.

¹⁴⁴ Facerea 2, 23-24; Matei 19, 5; Marca 10, 7-8; I Corinteni 6, 16; Efeseni 5, 31;

¹⁴⁵ B. Wurtz, op. tit., p. 148.

³⁰⁴ ¹⁴⁰ Ibidem, p. 149.

¹⁴⁷ Ibidem, p. 150.

¹⁴⁸ F. Schaeffer, Dans de unul singur. Căutarea credinței ortodoxe în era falsei religii, trad., de M.S. Rădulescu, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2006, p. 37.

să accepte viziunea filosofiei feministe contemporane, aceea că sexul este aspectul cel mai important în relația dintre oameni”.¹⁴⁹

Nu întâmplător Sfânta Evanghelie după Luca, la începutul ei, pune în prim plan trei chipuri de mame: Sfânta Fecioară Maria, Sfânta Elisabeta și prorocița Ana. Evanghelia ne arată că nașterea lui Iisus Hristos a avut loc dintr-o "femeie" (Fecioara Maria). Creștinismul cinstește femeile în mod deosebit, eliberându-le din statutul înrobitor din semitism. însuși Dumnezeu face acest lucru Întrupându-L pe Fiul Său într-una din reprezentantele sexului feminin: Sfânta și Pururea Fecioara Maria.¹⁵⁰ De aici deducem și viziunea profetică a Maicii Domnului, care anticipează cinstirea ce i se va aduce peste veacuri, dar, totodată și faptul că unii, care se încred în rațiunea proprie mai mult decât în Revelația lui Dumnezeu, nu o vor recunoaște și nu o vor cinsti.¹⁵¹

Totuși, cine este "Marea Zeiță" a mișcărilor feministe? Este cumva vorba despre "divinizarea" Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Aceeași vrăjitoare Heidi Staschen răspunde: „Nu e vorba de o zeitate feminină anume, ci de mai multe nume vechi, pe care le cunoaștem din istorie: Diana, Aradia, Freya din sfera germanică, Brigid din cea celtică. I se mai spune EA cea Mare. Ea este aceea care, în mereu reluatul ciclu anual, se reînnoiește. Avem aici o desprindere clară de Dumnezeul demiurgic creștin care a creat totul, prin spirit, în decurs de șase zile. După modelul ciclului anotimpurilor, are loc și renașterea omului. Moartea nu pune capăt chiar la toate, ci e o tranziție spre o altă dimensiune.”¹⁵²

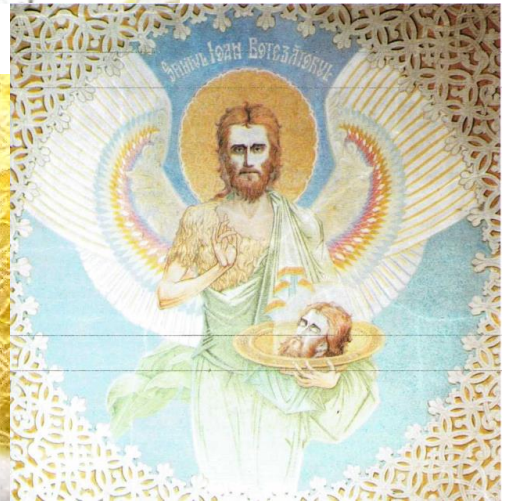
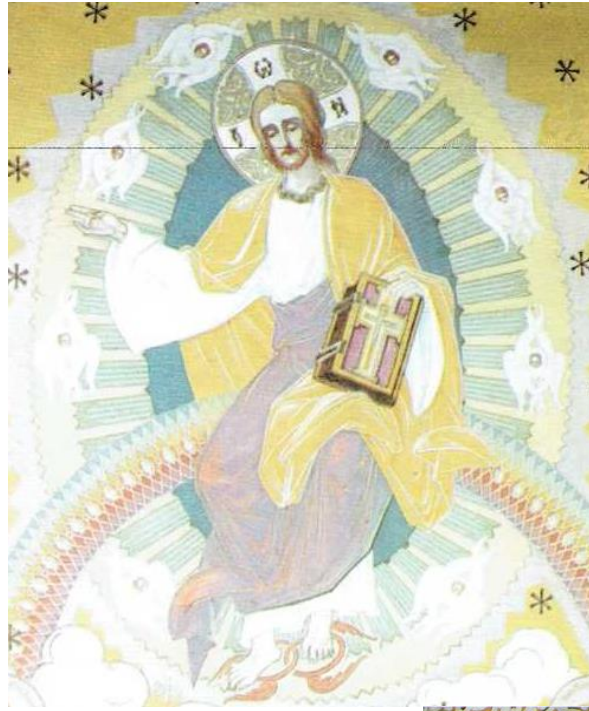
Este dovada cea mai clară că renunțarea virulentă și cu oprobriu la creștinism este activitatea predilectă a New Age. Revenirea în forță a elementelor antice păgâne ne arată negarea creștinismului și închinarea la zeii-idoli ai unor popoare de mult apuse.³⁰⁵

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinții Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități):

³⁰⁵ CLOȘCĂ, Ciprian Marius, (2009), *Ortodoxia și noile mișcări religioase / Orthodoxy and the New Religious Movements*, Editura Lumen, Iași, România, pp. 210-214. www.edituralumen.ro, luat de aici:

<<https://books.google.ro/books?id=aRkEBvTt45YC&pg=PT211&lpg=PT211&dq=androgini+iisus+hristos&source=bl&ots=7xU1gy4ogu&sig=aZmDimDG6ucZUm9Uj-WpfJnII3I&hl=ro&sa=X&ved=0ahU-KEwjz6LXzv4HLAhVC1iwKHachCXQO6AEIIDA#v=onepage&q=androgini%20iisus%20hristos&f=true>>, joi, 18 februarie 2016.

Cele 4 imagini de mai sus sunt (în ordinea apariției): steagul LGBT din 1970, simbolurile New-Age-ului și tablouri pictate de Părintele Arsenie Boca

[Mai multe imagini cu androgini.](#)

Sfinții Părinți au însă o altă abordare asupra acestei probleme.

Ei dau anatema chiar și numai schimbarea veșmintelor bărbatului cu ale femeii și femeii cu ale bărbatului (vă dați seama că nici nu se pune problema de schimbarea firii între bărbați și femei, sau din bărbați și femei în androgini):

CANOANELE SINODULUI DIN GANGRA [...]

CANONUL 13

Dacă oarecare pentru păruta nevoie ar schimba îmbrăcămintea, și în locul obișnuitei îmbrăcăminti muiereste, ar lua asuprași bărbătești, anatema fie. [Sinod 6, can. 62]

TÂLCUIRE

Multe muieri învățându-se de eustatieni, dezbrăcându-se de obișnuitele muierestile îmbrăcăminte, se îmbrăca cu bărbătești, socotind adică, că cu aceasta, se vor îndrepta și se vor Sfinți. Pentru o fățarnicie ca aceasta dar, canonul acesta pe unele ca acestea le anatematizește. Vezi și pe al 5-lea și 51-lea apostolești.³⁰⁶

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre diferența între bărbați și femei și unirea lor în Hristos, dar nu prin formarea androgenului, ci în chip duhovnicesc fiind întăriți fiecare de dogmele dumnezeiești, care îi susțin și leagă strâns. Dumnezeu nu își distruge creația, ci și-o îndumnezeiește, unind-o cu Sine:

“Și a zidit turnuri peste unghiuri“. Unghiuri poate a numit Scriptura diferitele uniri dintre făpturile despărțite, care s-au realizat prin Hristos (5). Căci El a unit pe om înlăturând tainic în duh, deosebirea dintre bărbat și femeie, întrucât a eliberat în amândoi rațiunea firii de caracteristicile crescute din patimi.²⁹⁸ A unit apoi pământul, înlăturând deosebirea dintre paradisul sensibil și pământul pe care-l locuim.²⁹⁹ A unit de asemenea pământul cu cerul, arătând astfel firea lucrurilor sensibile ca una singură ce gravitează spre ea însăși. A unit iarăși cele sensibile cu cele inteligibile, dovedind că și firea celor create este una singură, aflându-se într-o strânsă legătură printr-o oarecare rațiune tainică, în sfârșit a unit într-un mod și după o rațiune mai presus de fire toată firea creată cu Creatorul. Și peste fiecare din aceste uniuni sau unghiuri a zidit turnurile întărite ale dogmelor dumnezeiești, care să le susțină și să le lege strâns (6).

298 Τῶν ἐν τοῖς πάθεσιν ἰδιωματῶν. Rațiunea firii umane e aceeași în bărbat și femeie. Dar patimile au greșit pe ea caracteristici deosebite în bărbat și femeie. De aceste caracteristici provenite din patimi curăță Hristos rațiunea firii omenești, arătând-o la fel în bărbat și femeie. Dar această uniformizare se realizează numai în duh, adică numai dacă se copleșește în ei viața trupească - a simțirii - prin duhul care s-a deschis în adâncul lor prin Duhul dumnezeiesc și-a inundat toată existența lor. În duh bărbatul și femeia sunt la fel, numai trupul cu simțirile coresponzătoare îi diferențiază.³⁰⁷

De aceea, cuvântul din Sfânta Scriptură:

Mat 22:29 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.³⁰ Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

Înseamnă că și bărbații și femeile (prin înviere) vor primi trupuri duhovnicești, mintea lor ne mai fiind robită de simțire, ci vor fi laudând pe Dumnezeu ca niște îngeri.

Îngerii nu sunt androgini după cum nu sunt nici bărbați, nici femei, fiindcă nu au trupuri, iar din trup și simțire (după cum am văzut mai sus), provine diferența după fire dintre bărbați și femei.

Îngerii sunt minți pure (deci nu apare diferența între ei prin gen), ci se deosebesc (după fire) în Tronuri, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Puteri, Stăpânii, Începătorii, Arhangheli și Îngeri formând ierarhia cerească. Ei se mai împart (după voire) în Îngeri ai lui Dumnezeu și îngeri căzuți, după alegerea lor de a fi uniți sau

³⁰⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 299.

³⁰⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

nu cu voia lui Dumnezeu, după cum și oamenii se împart (după voință) în oamenii lui Dumnezeu și oameni căzuți (tot după cum aleg).

De aici deducem că oamenii (când vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer), nu vor ajunge să fie androgini (fiindcă îngerii nu sunt androgini și neavând trupuri nu se împreunează trupește, ci își transmit unii altora lumina voii lui Dumnezeu). Asemănarea cu îngerii în Împărăția Cerurilor ne arată că oamenii nu se vor mai împreuna trupește, ci în chip spiritual se vor unii în Hristos, transmițându-și unul altuia bogăția acestei uniri depline (personalizate după modul fiecăruia de a o înțelege), având cu toții voia lor unită cu a lui Dumnezeu precum îngerii. Va înceta timpul cu neajunsurile lui și stricăciunea luptătoare a noastră de pe pământ, prin care și soții între ei (chiar dacă se iubesc) au deosebiri de voință care îi duc la tulburare sau măcar la o ne deplinătate a unirii:

Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: “Pentru ce fugi de noi?” Răspunse bătrânul: “Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voie, oamenii însă, au multe voi. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin întru petrecerea cu oamenii”³⁰⁸

Bărbații vor fi plini de iubire rațională față de Hristos, neostoită, neoprită de nimeni și nimic (precum este simbolizată acum prin dorința bărbătească față de frumusețea trupului femeiesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin sensibilizarea bărbaților față de gingășia femeiască). Femeile vor fi pline de bărbăție înțelegătoare, datorită virtuții odihnite în desăvârșire (precum este simbolizată acum prin dorința femeiască față de puterea trupului bărbătesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin uimirea femeii față de gândirea bărbătească). Cu toții vor ajunge la vârsta bărbatului desăvârșit (adică a avea mințile lui Hristos și a se identifica după har cu El. Aceasta se va face prin Sfânta Sofia, adică înțelepciunea Dumnezeiască, în care nu mai este nimic despărțitor, nici un interval față de El).

Efe 4:13 Până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, întru bărbat desăvârșit, la măsura vârstei plinirei lui Hristos.

Efe 4:14 Ca să nu mai fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățătorei, întru amăgitura oamenilor, întru viclesug spre meșteșugirea înșelăciunii;

Dar aceasta nu se face magic, doar declarativ, prin apartenența formală la Ortodoxie și prin pelerinaje la Prislop, ci prin asceză, adică răstignirea pocăinței:

Gal 5:24 Iar cari sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și cu poftele.

Gal 6:14 Iar mie să nu'mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care mie lumea s'a răstignit, și eu lumii.

Gal 2:20 Cu Hristos împreună m'am răstignit; iar viez, nu de acum eu, ci viează întru mine Hristos; iar de viez acum în trup, prin credința Fiului lui Dumnezeu viez, carele m'au iubit și s'au dat pre sine pentru mine.

Așadar nu iubire mistică prin deducție filozofică, ci mai întâi asceza, prin care se ajunge la ea. Nu înviere androgină, ci răstignire și înviere. Aceasta este antropologia creștinismului, revelată de Hristos Dumnezeu – Omul, deci aceasta este realitatea firii, lupta și finalitatea ei.

Nici un om (cât de filozof), nici o religie (cât de superioară), nu poate aduce ceva mai înalt și mai adânc, care să vindece trecutul și să dea nădejde pentru viitor. Iar dacă aduce orice împotrivă, de fapt derutează, scufundând (pe cei ce nu iau aminte), în amăgire.

Hulirea creștinismului ca învățătură nedeplină. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime:

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicei conștiinței creștine. Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedevoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.

³⁰⁸ Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 13.

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-înșea Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupesti a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica." (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.³⁰⁹

Aici avem de a face cu o esență a învățăturilor Părintelui Arsenie Boca: disprețul față de creștinism și Sfinții Părinți, și admirația demonică față de filozofie și religiile superioare. Aceasta l-a marcat toată viața și l-a dus în cumplita înșelare de a se considera ieromonah Ortodox dar a practica în realitate sacerdoțiul noii spiritualități păgâne, ce vrea să înghită și deformeze creștinismul, considerat inferior ei.

Practic hulește Sfânta Cununie a nu fi deja Taină decât doctrinar, iar pe creștini și Sfinții Părinți îi categorisește drept oameni de nimic. Vom vedea la împreunarea trupestă mai amănunțit această cădere a Părintelui Arsenie Boca și părerea sfinției sale că suferința Bisericii ar proveni tocmai de la faptul că preoțimea nu și-a însușit antropologia sa androgenă:

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstruozitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițaram până aici

REPERE

I. Lipssește o Antropologie pastorală în Teologie. (S-ar fi putut constitui un nucleu al ei și prin centralizarea atâtor și atâtor experiențe ale preoților cu oamenii, dacă mai marii i-ar fi văzut necesitatea și cineva ar fi fost îndrumat să le vadă într-o sistematizare.)³¹⁰

După cum vedem Părintele Arsenie Boca consideră că antropologia (rațiunea omului – despre care crede și susține că nici creștinismul, nici Sfinții Părinți, nici teologia nu o cunosc și nu o exprimă) constă în modificările genetice provenite în urma comportamentului. Numește în mod eretic Har fluxul informațional

³⁰⁹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

³¹⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 238-254.

ce face bine genetic (regenerează) și Judecată fluxul care face rău genetic (degenerează). Lăsând la o parte că nici genetică nu știa (confundând noțiunile de mutație cu recesivitate, și necunoscând nici măcar câte perechi de cromozomi are omul), se vedește pe el însuși ignorant în ale teologiei.

Harul lui Dumnezeu lucrează prin **pronie** cu cei care se mântuiesc prin înfrânare și prin **judecată** cu cei care nu se înfrânează și au nevoie de suferință dăruită de Dumnezeu ca prin răbdare să-și dobândească sufletele. Iar acestea lucrează asupra minții, iar nu asupra genelor (lucrarea în trup fiind una secundară și nu numai prin acizii nucleici).

Antropologia Părintelui Arsenie Boca este deficitară (făcând apologia științei, nefiind mulțumit doar de câteva elemente științifice puse în genunchi, în slujba revelației), fiindcă provine din cugetarea trupească. Acuzând teologia și Sfinții Părinți, de insuficiență fiindcă au abordat cunoașterea omului prin prisma revelației dumnezeiești, a cunoașterii de sus (care include și trupul, dar în realitățile lui esențiale), de fapt se acuză pe sine de totală neînțelegere a sinelui, ca să nu mai vorbim a omului în general, tăindu-se de la sursa de cunoaștere care l-ar fi putut scăpa din starea de cunoștință mincinoasă în care se afla. Disprețul este marca acestei suficiențe de sine descrise foarte frumos de Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Așa, și mai mult încă, se chinuie și tânjește sufletul care a pierdut harul Duhului Sfânt și a fost dus în robie de gândurile cele rele.

Dar cine nu cunoaște harul, acela nici nu-l caută. Și așa, lumea s-a alipit de pământ și oamenii nu știu că nimic de pe pământ nu poate înlocui dulceața Duhului Sfânt.

Cocoșul de la țară trăiește într-o mică ogradă mulțumit cu soarta lui. Dar vulturul care zboară în înălțimi și vede de sus depărtările azurii, cunoaște multe țări, a văzut păduri și câmpii, râuri și munți, mări și orașe; dacă însă îi tai aripile și-l pui să trăiască împreună cu cocoșul în ograda de la țară, cât de mult îi vor lipsi cerul albastru și stâncile pustii!³¹¹

În realitate Sfinții Părinți (și creștinii care le urmează) cunosc cu adevărat omul, mai presus de orice antropologie, fiindcă au această cunoștință de la Însuși Dumnezeu.

Iubirea mistică a omului cu Dumnezeu nu poate fi experimentată și, deci, cunoscută în nici o religie mai mult ca în creștinism, numit de Sfântul Ierarh Vasile cel Mare în Hexaimeron asemănarea cu Hristos, care în Persoana Sa Dumnezeiască unește pe Dumnezeu cu Omul, suindu-L pe acesta pe tronul Sfintei Treimi. Astfel că taina cea mare a nunții mistice dintre Hristos și Biserică (Trupul Său) nu poate fi imaginată, nicidecum trăită, de nici o altă religie, precum în smerita Ortodoxie. Ea nu deduce, ci experiază această iubire și spune tuturor cât de fericită este în cele pe care le-a pățimit.

Mai mult Sfinții Părinți, mai înainte de a scrie ceva, nu deduceau nimic, ci se uneau mistic prin iubire cu Dumnezeu devenind ei înșiși dumnezei după har. Astfel că Însuși Dumnezeu îi învăța realitatea.

1. Socotesc că patru sînt cauzele virtuților îmbinate în treimea desăvârșită, care au mișcat la această scriere de folos pe cel ce, pornit de la cea de la început, a trecut de curînd, de cea de la mijloc și a ajuns la treimea teologiei tainice. Cea dintâi este libertatea, adică nepățimirea sufletului, care a înaintat de la lucrarea ostenitoare la contemplarea naturală a zidirii și de acolo a intrat în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu. A doua, curăția minții prin lacrimi și rugăciune, din care se naște cuvântul harului și izvorăsc undele înțeleșurilor. A treia este sălășluirea Sfintei Treimi în noi, din Care ies revărsările de lumină ale Duhului spre folosul fiecăruia din cei curățiți, pentru dezvăluirea tainelor împărăției cerurilor și pentru descoperirea vistieriilor lui Dumnezeu ascunse în suflet. A patra, este trebuința care silește pe tot cel ce a luat talantul cuvântului cunoștinței, să-l propovăduiască, dată fiind amenințarea lui Dumnezeu, Care zice: «Slugă vicleană și leneșă, trebuia să dai argintul meu zarafilor și eu venind aș fi luat al meu cu dobîndă» (Matei XXV, 27). De aceasta temîndu-se și David, a zis: «Iată, buzele mele nu le voi împiedica, Doamne, Tu știi; dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea; adevărul Tău și dreptatea Ta le-am grăit. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău de la adunare multă» (Ps. XXXIX, 11).

2. Începutul vieții după Dumnezeu este fuga totală de păcatul din lume, tăgăduirea voilor sufletului și mutarea cugetului pămîntesc, prin care, înălțîndu-ne spre cugetul dumnezeiesc,

³¹¹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 46.

ne facem din trupești duhovnicești, omorâți lumii cu trupul și înviați cu sufletul și cu duhul, întru Hristos.

3. Cunoștința nemincinoasă a sufletului despre Dumnezeu, credința simțită cu disprețuirea celor văzute, și făptuirea virtuții, **despărțită de toată iubirea de sine**, sînt, după Solomon, frînghia întreită care nu va fi ruptă degrabă de duhurile răutății. 312

De aceea Ortodoxia este adevărata fire a lucrurilor.

Dar poate vreun filozof cu mintea lui căzută în cugetare trupească, să fie mai înțelept și să deducă mai multe ca Sfinții Părinți? Poate el ști mai multe decât Însuși Atotștiutorul Dumnezeu?

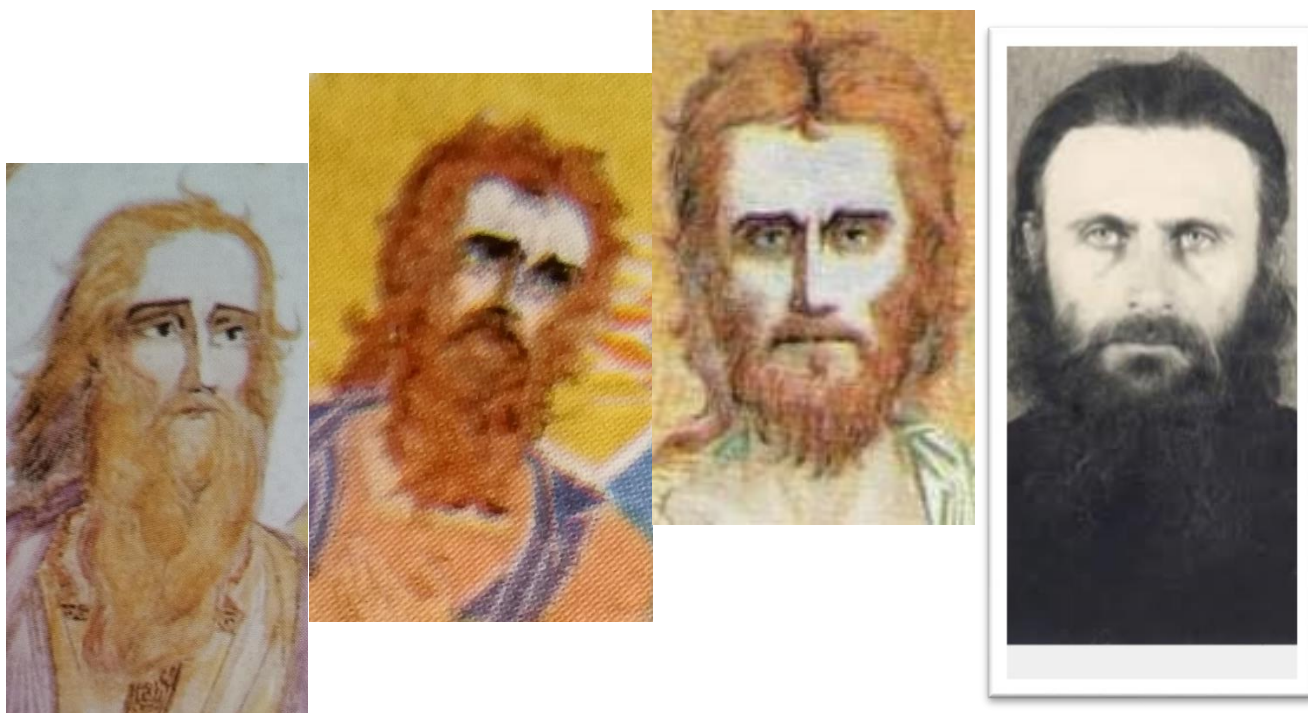
Cred că nici un om sănătos la cap nu poate gândi acestea.

Atât de cumplit este păgânismul și raționalismul, încât cei asemănători lui Varlaam din Calabria și Părintelui Arsenie Boca cred că ei pot ști mai multe decât Sfinții Părinți, prin deducție, deci mai multe decât Dumnezeu. Atâta întunecare au pățimit. Astfel de lucrare luciferică au înghițit ei cu mintea.

Să vedem acum, ce ne învață despre aceasta Sfânta Scriptură:

1Co 2: Și eu venind la voi fraților, venit-am nu întru înălțarea cuvântului și a înțelepciunii, vestind vouă mărturisirea lui Dumnezeu. 2 Că n'am judecat a ști ceva întru voi, fără numai pre Iisus Hristos, și pre acesta răstignit. 3 Și eu întru slăbiciune și întru frică, și întru cutremur mare am fost la voi. 4 Și cuvântul meu și propoveduirea mea nu era întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești, ci întru arătarea Duhului și a puterii; 5 Ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu. 6 Și înțelepciunea o grăim întru cel desăvârșit; însă înțelepciunea nu a veacului acestuia, nici a domnilor veacului acestuia, cari sunt pieritori; 7 Ci grăim înțelepciunea lui Dumnezeu întru taină, cea ascunsă, care o au rânduit Dumnezeu mai înainte de veci spre slava noastră; 8 Care nimeni din domnii veacului acestuia nu o a cunoscut; că de o ar fi cunoscut, n'ar fi răstignit pre Domnul slavei. 9 Ci precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul. 10 Iar nouă ne-au descoperit Dumnezeu prin Duhul său; că Duhul forțele cearcă, și adâncurile lui Dumnezeu. 11 Că cine știe din oameni ale omului, fără numai duhul omului care este într'însul? Așa și ale lui Dumnezeu nimeni nu le știe, fără numai Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n'am luat duhul lumii, ci duhul cel din Dumnezeu; ca să știm cele ce sunt de la Dumnezeu dăruite nouă. 13 Care și grăim, nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului Sfânt; cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănându-le. 14 Iar omul cel sufletesc nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu; că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege; căci duhovnicește se judecă. 15 Iar cel duhovnicesc le judecă toate, iar el de nimeni nu se judecă. 16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.

³¹² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul VI, Ed. cit., pp. 211-212.

Mai sus avem pictați chiar de Părintele Arsenie Boca (de la stânga la dreapta) mai întâi pe Ilie, apoi pe Ioan. Ultima este fotografia cu Părintele Arsenie Boca.

Se vede și din aceasta că se credea reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, transformat în duh, mai apoi în Ioan, apoi iar în înger, ca la sfârșit să fie... Zian.

Dar aceasta nu este numai opinia autorilor studiului de mai sus, ci chiar trista și păcătoasa realitate a mentalității pictorului de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă redăm chiar cuvintele sfinției sale și mărturiile contemporanilor (atât dintre ucenici cât și dintre cei care au scăpat de robia preacuvioșiei sale).

TAINA LUI ILIE SI IOAN [și... ZIAN – n.n.]

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie ?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rândui toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”¹

îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut ? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduielei providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive ? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările si misterul

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”. Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

[până acum doar întrebări, frământări, pe care orice om nelămurit în dreapta credință și le poate pune. Nu și cel ce o trăiește, cum ar fi un Sfânt, iar dacă și le-ar și pune, ar primi răspunsuri Ortodoxe:

Intr-o zi ascultam în biserică o citire din prorocul Isaia, iar la cuvintele: „Spălați-vă și vă veți curăți” [Is 1,16], mi-a venit gândul: „Poate că Maica Domnului a păcătuit vreodată, chiar și numai cu gândul”. Și, lucru uimitor, în inima mea, deodată cu rugăciunea, un glas mi-a spus lămurit: „Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu gândul”. Astfel, Duhul Sfânt a dat mărturie în inima mea curăției ei.³¹³

– n.n.]

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

[Deci, cunoștea. De ce o contrazicea? Oare credea că dogmatica Ortodoxă este o părere omenească precum a sfinției sale, nu știa că este descoperită de Sfântul Duh și întărită prin vărsarea sângelui mucenicesc pentru fiecare literă a ei? Sau punea, poate, descoperirile prin vedenii ale sfinției sale, mai presus de întreaga descoperire a Bisericii întregi? – n.n.]

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

[A făcut pe măgărița lui Valaam să vorbească omenește, dar nu a făcut-o om. A face din pietre fii lui Avraam, este un lucru minunat, nu prin schimbarea firii ci a voinii inimilor împietrite, dar a face din Avraam Iacov sau din Iacov Ismail, aceasta nu o face Dumnezeu datorită dragostei veșnice față de persoană, peste a cărei libertate niciodată nu vrea Să treacă. Pe cine să anuleze: pe Ilie, care a fost creat sau să nu-l creeze pe Ioan? – n.n.]

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger” ?

Întâi înțelegem făpturile cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune.[decî... știa. Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.:48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere. Ioan 9:41 Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. – n.n.] Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles.

[aceasta cine o decretează, cu ce o susține Părintele Arsenie Boca, cu vreo vedenie personală? Dar și Sfânta Biserică Ortodoxă îl pictează cu aripi ca de înger, arătând proorocia, vestirea și lucrarea ca a unuia fără de trup, cu atât mai mult că are trup, a Sfântului Ioan Botezătorul. Unde e știrbirea? Părintele nostru drag de ce nu-ți expui până la capăt ideile, de ce nu iei sfat de la Sfinții Părinți?! – n.n.]

Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de fată și vorbesc cu Iisus, Moise și cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad?

[de ce nu a citit Sfinții Părinți ca să afle că Ilie a fost luat cu trupul la cer, nu a murit încă, ci va veni la a doua venire a Mântuitorului și va fi omorât atunci. Apo 11:3 Și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șaiszeci de zile. 4 Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. 5 Și dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. 6 Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. 7 Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî. 8 Și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul

³¹³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 100.

lor. 9 Și din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt. 10 Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ. 11 Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. 12 Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor. Până atunci, însă, Sfântul Prooroc Ilie stă în rai. Dar se vede că nici acatistul Sfântului Prooroc Ilie nu l-a citit. Sau, dacă l-a citit, că nu este de acord cu el, deoarece îl pictează pe un fals Ilie, în scena Schimbării la Față, ca pe o fantomă, iar nu ca pe un om viu (vedeți că nu are picioare, ci este ca un duh ieșit din lampa lui Aladin):

– n.n.]

Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

[Acesta este un sofism. Pune răspunsul pe care îl dorește în realitățile de la care pleacă cu argumentația, între variantele posibile. Cum să fie Ioan Ilie, sau Ilie Ioan? De la o premisă falsă ajunge la o concluzie falsă. În loc să demonstreze că Ilie e Ioan, se folosește de această aberație ca de ceva posibil să fie real și pleacă mai departe cu construcția logică, pentru a nu observa ilogicul

ipotezei. Cum ar spune cineva „dacă dracul este bun, înseamnă că răzvrătirea este o virtute, aceasta înseamnă că și eu, fiind răzvrătit sunt virtuos”. Este ceea ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca: „dacă Ioan era Ilie, înseamnă că se poate strămuta Ilie în înger, îngerul în Ioan, Ioan în înger, îngerul în Zian. Deci eu (Zian) sunt Ilie”. Numai că ultima afirmație este mult mai gravă, fiindcă pervertește nu lucrările firii, nu alegerea voinții, ci firea însăși, ba mai mult, persoanele (deci firea + toate lucrările ei + accidentele + însuși ipostasul a cărui esență de exprimare personală este voința).

Dacă Părintele Arsenie Boca face referire la Sfânta Predanie că Sfântul Ioan este înainte mergător în iad, de ce îl consideră pe Ioan ca fiind Ilie, cum fac toți yoghinii ca să demonstreze reîncarnarea? Sfânta Tradiție ne spune foarte clar (prin toate: dogmatică, hronografie, viețile Sfinților, acatiste, erminia Ortodoxă a Bibliei și a iconografiei, cărțile de slujbă, toți predicatorii și Sfinții Părinți – mai puțin Părintele Arsenie Boca excepția excepțională a tuturor excepțiilor, după cum se prezintă pe sine și cum îl prezintă ucenicii sfinției sale) că sunt doi înaintemergători ai celor două veniri ale lui Hristos? – n.n.]

Că Ioan a fost înger sau era Ilie transformat de Rai în înger

[Acum și raiul are putere de a transforma. Face din Rai un alt Creator (Transformator)? Nu mai e Dumnezeu cel ce face minuni, ci Raiul...]

Dar de unde această idee eretică? Îngerii sunt minți pure, Ilie are încă trup, și chiar Sfântul Ioan deși încă nu este înviat cu trupul, mintea sa este de om, în legătură cu Sfintele sale Moaște și însăși mintea omului, prin creație, este făcută a fi în legătură cu un trup, pentru a unii și cele văzute și simțite cu Făcătorul lor, acesta fiind scopul tuturor scopurilor. Mântuitorul **nu spune că vom fi îngeri, ci ca ei: *Luc 20:34 Și răspunzând Iisus, au zis lor: fiii veacului acestuia se însoară și se mărită, 35 Iar cei ce se învrednicesc a dobândi acel veac și învierea din morți, nici se însoară, nici se mărită; 36 Că nici să moară nu mai pot; ci asemenea cu îngerii sunt, și fii lui Dumnezeu sunt, fiind fii ai învierii.*** Aceasta are semnificația că nu se vom mai împreuna trupește soții cu soțiile lor sau mai tainic, că ne vom bucura prin trupurile duhovnicești, cuvântătoare sau înviate ***fiind fii ai învierii*** printr-o lucrare mai presus de trup (dar care nu va fi desființat), de Dumnezeu, ***asemenea cu îngerii*** (prin har și lucrarea de luminare și slavoslovire, fără îndulcirea nebunească din simțire) dar totuși diferit și mai presus de ei fiind ***fii lui Dumnezeu*** (prin fire, deoarece firea noastră a fost luată în Persoana lui Dumnezeu – enipostaziată – fiind în perihoreză – întrepătrundere – cu firea Dumnezeiască și așezată pe tronul Sfintei Treimi prin Împăratul tuturor ca și prin Împărăteasa care este mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, fiind stăpânitoare și peste soborul îngeresc) – n.n.],

rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngerești ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării.

[după cum vedem Părintele Arsenie nu propovăduia reîncarnarea indiană, cel puțin la arătare fiind preot Ortodox, ci doctrina arseniană a reîncarnării lui Ilie ca o excepție și a întrupării îngerilor, înățătură ce iar aduce aminte de Origen. Sărmanul Părinte Arsenie Boca, devine astfel, din cal troian al ecumenismului și cal troian al hinduismului, poate fără să vrea. De unde oare o asemenea rătăcire, ce duce mintea la iad cu deznădejde? – n.n.]

Reîncarnarea se referă la oameni, - si deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire - , deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se renască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea.

Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost.

Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduit

oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata" (Evrei 9,27), deci nu e rânduit să fie vieți succesive întrerupte de moarte.

[ce frumos combate reîncarnarea... numai că nu până la capăt, deoarece pleacă de la un principiu greșit. Sfinția sa vede greșeala reîncarnării doar în diferența că sufletul omului trece prin trupuri succesive, pierzându-și memoria și deci pocăința devenind inefficientă. Dar problema cea mai gravă a reîncarnării este că depersonalizează pe om dorind ca atmanul să se topească în impersonalul brahman. Dar, și din acest punct de vedere, doctrina arsenistă a reîncarnării nu numai că păstrează erezia dar o agravează. Nu numai că persoana lui Ilie se preface în Ioan, ca mai apoi să se prefacă în Părintele Arsenie Boca, după credința celui din urmă alimentată de vedenii, cum vom vedea mai jos, dar și persoanele îngerești, nemaî ținând Dumnezeu cont de firea lor se prefac în persoane omenești. Implică în hulele sfinției sale și pe Dumnezeu pe care îl face din Ziditor în distrugător al persoanelor și al firilor, tot cum propovăduiesc hindușii, mahomedanii, mormonii și... mulți alții, că adică Dumnezeu ar fi și autorul răului și al distrugerii. Deci, în arsenism, pe lângă anularea persoanelor avem de a face și cu anularea firilor, transmigația sau cum o numește chiar Părintele Arsenie Boca, promotorul acestei erezii **transformarea sau strămutarea lor**. Dar acest lucru pe care îl vedem și în hinduism, jainism, budism și elenism prin credința în metempsihoză, care susține că un individ se încarnează nu numai în trupuri omenești ci și în animale sau vegetale, idee prezentă și la filozofii elini și la Mircea Eliade, mentorul atât de iubit al Părintelui Arsenie Boca. Strămutarea îngerilor își găsește, însă, echivalent în hinduism în erezia avatarurilor – n.n.]

Cu Ilie încă nu s-a terminat.

[așa de mult își dorește sfinția sa, să fie reîncarnarea lui Ilie, să nu se fi terminat cu metempsihoza lui, încât toate **limitele îngăduiului**, ale bunului simț și hotarele cele veșnice ale Sfintei Tradiții le încalcă, nevăzând că Ilie va veni ca înaintemergător al zilei celei înfricoșate a Domnului, în trupul său, deci nu a murit (deci nu s-ar fi putut reîncarna, chiar dacă ar fi existat excepția inventată de sfinția sa la metempsihoză), și va fi omorât, după cum am citit mai sus în Apocalipsă. Iar o altă dovadă, poate cea mai pertinentă că nu există reîncarnare, este tocmai Schimbarea la Față. Sfinții Apostoli, care îl cunoșteau personal pe Sfântul Ioan Botezătorul, au văzut cu ochii lor că nu este același cu Ilie, pe care l-au cunoscut din cele ce le vorbea cu Mântuitorul. Și-au dat seama, în felul acesta, după înfățișare și cuvânt că Sfântul Prooroc Ilie este o altă persoană și față de Hristos, dar și față de Sfântul Ioan Botezătorul. Față de Cel dintâi fiind chiar lângă El, pentru a se alunga credința superstițioasă că Mântuitorul ar fi Ilie *Mat 16:13 Iar venind Iisus în părțile Chesariei lui Filip, au întrebat pre ucenicii săi zicând: cine'mi zic Oamenii ca sunt eu, Fiul Omului? 14 Iar ei au zis: unii, Ioan Botezătorul; alții Ilie; iar alții Ieremia sau unul din proroci*. Iar față de cel de-al doilea, adică față de Sfântul Prooroc Ioan având Sfântul Prooroc Ilie o altă înfățișare și un alt fel de a fi, care definește persoana chiar mai mult decât trupul. Astfel că nu au spus că este Sfântul Ioan, cum ar fi fost logic dacă era el, fiindu-le cunoștința mai apropiată prin experiență, ci *Mat 17:4 răspunzând Petru a zis către Iisus: Doamne, bine este nouă a fi aici; de voiești, să facem aici trei colibi: ție una și lui Moisi una și una lui Ilie*, diferit, așadar, de Ioan – n.n.].

El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată" (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului. Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței. Dumnezeu ține ascunse în mister rânduieli neștiute de îngeri și oameni.

[Știute doar de Părintele Arsenie Boca? Numai că adevăratul creștinismul nu este esoteric ca și arsenismul și celelalte științe oculte, ci vorbește foarte mult de taina persoanei și a nestrămutării firii, putându-se schimba doar voirea. Noi nu știm, cu adevărat, decât cele pe care ni le-a descoperit Dumnezeu, dar aceasta ne-a descoperit-o cu siguranță Dumnezeu: Ilie nu poate fi Ioan nici Părintele Arsenie, fiindcă persoanele nu sunt interschimbabile, îngerii și ei persoane, nu se prefac în alții, dar nici nu pot deveni oameni, fiindcă firile sunt, prin Dumnezeu, în hotarele pe care El le-a zidit, și tot el le păzește ca să nu se piardă, nu fiindcă nu ar putea ci pentru că nu o vrea. Cine crede altfel se osândește, chiar de ar fi numai din îndoială, darămite să o mai și sădești unor oameni și așa atacați de ideile la modă ale hinduismului propovăduit cu putere de New Age. *Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este*

păcat. Sfinții Părinți, fiind insuflați de Sfântul Duh, când puneau întrebări de acest gen le și dădeau răspunsul, fiind în armonie cu ceilalți Sfinți, deoarece nu se conduceau după mintea proprie, ci cercetau ce a descoperit Sfânta Biserică. Și, dacă nu aflau la alți părinți purtători de duh, se rugau și rugăciunea lor le era ascultată, dând răspunsul adevărat:

Oarecari frați au venit la avva Antonie și i-au pus o întrebare din Levitic. Deci a ieșit bătrânul în pustie și a mers avva Ammona pe urma lui în ascuns, știind obiceiul lui și după ce s-a depărtat bătrânul, stând la rugăciune a strigat cu glas mare: "Dumnezeule, trimite pe Moise ca să mă învețe cuvântul acesta!" Și a venit glas vorbind cu dânsul. Deci a zis avva Ammona: "Glasul care vorbea, l-am auzit, dar puterea cuvântului n-am înțe-les-o". Sf. BĂTRÂNI, m. P., Sf. †Grigorie DASCĂLUL et alii, PATERICUL, PENTRU AVVA ANTONIE, 28, (ed. cit, p. 9).

Zisu-ne-a nouă sfântul Antonie dându-ne cuvânt de folos: „Un an am săvârșit, rugându-mă lui Dumnezeu să-mi descopere locul dreptilor și al păcătoșilor, iar într-o noapte m-a strigat un glas de sus, zicându-mi: «Antonie, scoală și vin-o!» Știind eu pe cine mi se cade să ascult, am ieșit și uitându-mă, am văzut un uriaș, întunecat și înfricoșător, care ajungea până la nori, având mâinile întinse în văzduh, sub care era o mare de flăcări întinsă. Am văzut apoi suflete zburând ca niște păsări și acelea care treceau de mâinile aceluia erau mântuite, iar cele lovite de el cădeau în marea cea de foc. Și groaznic mai scrâșnea din dinți pentru cei ce reușeau să scape, însă pentru cei ce cădeau, mult se bucura. Am auzit apoi iar glasul acela: «Înțelege ceea ce vezi; căci cei pe care i-ai văzut că au trecut în sus, sunt sufletele dreptilor care nu s-au supus fiarei acesteia și acum merg în Rai. Iar acesta este vrăjmașul care apucându-i pe cei vinovați, îi oprește surpându-i în iad căci au urmat voii lui și au fost stăpâniți de ținerea de minte a răului»". Sf. BĂTRÂNI et alii, PATERICUL, PENTRU AVVA ANTONIE, 3, (ed. cit, p. 6).

Dar, dacă era smerit, nu trebuia să facă aceasta. Era suficient să întrebe pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi lămurit deplin.

În fel asemănător a procedat Sfântul Cuvios Epifanie:

- Este adevărat ceea ce se spune, că tunetele și fulgerele sunt pricinuite de Proorocul Ilie, alergând cu carul său deasupra norilor și urmărind un oarecare balaur?

- Nu, fiul meu, nu este așa. Trebuie să fie omul peste măsură de prost ca să primească așa ceva. Acestea le-au plăsmuit oamenii cei nebuni cu mintea lor. Unii, asemenea acestora, au spus și că Hristos făcea înaintea iudeilor păsări de lut și, dându-le suflare, le lăsa să zboare sau mai ziceau că zăpada este faină care cade din cer și altele asemănătoare. Câte lucruri deșarte și mincinoase au scris ereticii! Pe acestea fiecare creștin trebuie să le lepede.

Așadar, Ilie nu s-a ridicat la cer, nici nu șade în car, pentru că "nimeni nu s-a suit în cer; decât Cel Ce S-a pogorât din cer, Fiul Omului, Care este în cer" (Ioan 3, 13). Are însă harul de a-L face milostiv pe Dumnezeu și să trimită ploaie pe pământ în zile de secetă.

Ilie trăiește încă și este cu trupul său, dar nimeni nu-l cunoaște. Trăiește și Enoh și are legătură cu mulți, dar nimeni nu-l recunoaște. Trăiește și Ioan Teologul. Există și trăiește în lume ca mărgăritarul în noroi. A fost lăsat cu trupul pe pământ ca un trimis al lui Iisus Hristos, ca să-L facă milostiv față de păcatele noastre și să-L oprească să ne șteargă de pe fața pământului de fiecare dată când, cu dreptate se pornește asupra-ne mânia Sa cea dreaptă, văzând greșalele noastre înmulțindu-se.

Destui Sfinți i-au văzut. Nu au descoperit însă, din cauza necredinței și curiozității oamenilor. Aceștia trei vor trăi până la sfârșit. Se vor lupta cu antihrist și îl voi birui, lucru pentru care vor lua și cununa muceniciei.³¹⁴

Vă dați seama ce ar fi spus Sfântul Andrei despre Părintele Arsenie Boca dacă îi numea proști și eretici pe cei ce credeau că Sfântul Prooroc Ilie pricinuieste tunetele și fulgerele, dar totuși erau convinși că Sfântul Prooroc Ilie este Sfântul Prooroc Ilie. Ce erezie gravă să crezi că Sfântul Prooroc Ilie nu este Sfântul Prooroc Ilie, ci ba înger, ba Ioan, ba Zian. Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost Sfânt i s-ar fi descoperit și Sfântul Prooroc Ilie, cum s-a descoperit la mulți, ca să nu mai propovăduiască erezii. Dar nu era nevoie de aceasta, ci doar să cunoască Sfânta Tradiție și să fie în ascultare de duhovnic. Dar din cauza necredinței și curiozității

³¹⁴ Sfântul Andrei Cel Nebun pentru Hristos, Editura «Evangelismos», București, 2005, pp. 170-172.

eretice și prostesți nu i s-a descoperit, ci a avut altfel de descoperiri și vedenii, de la duhurile mincinoase și ucigașe de oameni, care propovăduiesc erezii.

De ce nu i-a descoperit Dumnezeu? Fiindcă nici dacă l-ar fi văzut pe Sfântul Prooroc Ilie, nu ar fi crezut, deoarece nu credea în dogmatica Ortodoxă, ci în religiile superioare, Rudolf Steiner și Mircea Eliade:

Luc 16:27 Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, 28 Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. 29 Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. 30 Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. 31 Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.

Și din acest motiv Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model în Ortodoxie. Dacă sfinția sa ar fi avut trecere la Dumnezeu și ar fi dorit să afle adevărul mai presus de orice, ar fi avut adevărate vedenii pentru folosul lumii, ar fi aflat ceea ce căuta: *Mat 7:7 Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.8 Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide..* Căutând însă faima proprie, iar nu slava lui Hristos Adevărul, pe aceasta a și aflat-o, spre paguba sa veșnică.

Probabil că cele pe care le susține aici sunt tot rodul unor vedenii, dar altfel, de la dușmanii cei mai mari ai Ortodoxiei Adevărata Credință care l-au înșelat, despărțindu-l de învățătura Sfintei Biserici, fiindcă prea mult credea în propria sa deșteptăciune și învățătură.– n.n.]

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine.

[poate se înfiora mulțimea hipnotizată de la Prislop (sau ne înfiorăm cu toții cu durere și nespusă umilință a minții față de neputința neamului omenesc cum a putut să decadă atât de mult logica și credința unui om al bisericii, și pe deasupra și ieromonah), însă în Sfânta Scriptură este scris așa *Mar 9:15 Și îndată toată mulțimea, văzându-L, s-a spăimântat și, alergând, I se închina.* Se vede că Părintele Arsenie Boca nu citea sau nu credea în Biblia Ortodoxă. – n.n.]

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

[dar nici această reîncarnare nu s-a întâmplat decât în mintea nedumerită a celor ca sfinția sa, ce nu știau Tâlcuirile date de sus, prin Sfinții Părinți, la Sfânta Scriptură, – n.n.]

*Poate că ei au dezlegat „înfiiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine. [nicidecum. Înfiiorarea este diavolească, iar împărăția următoarele roade *Gal 5:22 Iar roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândetele, înfrânarea poftelor.* – n.n.]*

Prislop. Joi XXX 14. XII.949 Marcu 9,10-16.³¹⁵

³¹⁵ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 271-273.

Iată cum vede Părintele Arsenie Boca pe Sfinții Prooroci Ilie și Ioan [rodul unui proces de metempsihoză, numită de el însuși rodul *transformării* (*strămutării* - *deși nu corespunde nici cuvântul acesta* -) unui om în *înger* cu aripi curcubeu, simbol al New-Age-ului]:

Iată cum vede Sfânta Biserică Ortodoxă pe Sfinții Înaintemergători ai venirilor lui Hristos, persoane cu totul diferite, de la zămislire începând, fără de sfârșit în veșnicie:

Din analiza după Sfinții Părinți a cuvântului de mai sus vedem că toate textele din Sfânta Evanghelie le-a înțeles Părintele Arsenie Boca după literă, ca să poată să-și justifice erezia. Aceasta este o dovadă evidentă că nu a putut ajunge la desăvârșire, neavând astfel cu nici un chip harul Sfântului Duh simțit în trup și în duh, deci nici Sfinte Moaște.

Însuși Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne arată că întemeietorul arsenismului, după cum se prezintă pe sine în gândirea sfinției sale, nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, îndreptându-se în fiecare zi spre moartea păcatului, neputând să trăiască viața cea fericită în duh:

Dar cel ce rămâne numai la litera Scripturii, are ca singură stăpânitoare peste fire simțirea (percepția), prin care se manifestă afecțiunea sufletului față de trup. Căci litera, dacă nu e înțeleasă duhovnicește, e mărginită în conținutul ei de simțire, care nu îngăduie să străbată înțelesul celor scrise până la minte. Iar dacă litera se adresează numai simțirii, tot cel ce primește litera în chip iudaic numai

ca istorie, trăiește după trup, suportând în fiecare zi prin aplecarea voii moartea păcatului, din pricina simțirii celei vii, neputând, să omoare cu duhul faptele trupului, ca să trăiască viața cea fericită în duh. “Căci de viețuiți după trup, veți muri”, zice dumnezeiescul apostol, “iară de omoriți cu duhul faptele trupului, veți trăi”. Drept aceea, aprinzând făclia, adică rațiunea care aduce lumina cunoștinței prin contemplație și fapte, să nu o punem sub obroc, ca să nu fim osândiți, ca unii ce mărginim la literă puterea necuprinsă de minte a înțelepciunii, ci în sfeșnic, adică în Sf. Biserică, pe culmea contemplației adevărate, ca să răspândească asupra tuturor lumina dumnezeieștilor dogme.³¹⁶

Nu se vede, oare, cu ochiul liber că sunt persoane diferite? Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi studiat Erminia picturii bizantine, iar nu Bele-Arte, iar cât a stat la Sfântul Munte să fi văzut cu luare aminte Sfintele Icoane Ortodoxe și să fi respins vedeniile. Astfel ar fi crezut în Dogmatica Ortodoxă și nu în mintea proprie sau în învățăturile descoperite de jos.

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Taina Persoanei și Tainele Sfinților Prooroci Ilie și Ioan ca fiind persoane diferite și Tainele Îngerilor ca fiind ipostase diferite, și, cu atât mai mult, față de oameni, având și firi diferite. Dacă ne va ajuta Dumnezeu vom putea înțelege mai apoi de ce ținea morțiș Părintele Arsenie Boca la această excepție (că Ilie ar fi fost prefăcut în înger, apoi reîncarnat în Ioan, apoi prefăcut în înger, din nou).

*Sfântul Ilie, Proorocul lui Dumnezeu, a fost răpit cu trupul într-un car de foc și este viu până acum, păzit de Dumnezeu în locașurile raiului. A fost văzut în trup de cei trei Apostoli în vremea Schimbării la Față a Domnului pe Muntele Tabor și iarăși va fi văzut în trup de oamenii cei muritori înaintea Venirii celei de-a Doua pe pământ a Domnului. În acea vreme, cel care odinioară a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi de sabia lui Antihrist, nu numai ca Prooroc, ci și ca Mucenic, și va fi găsit vrednic de mai mare slavă de la Dătătorul de plată, Dumnezeu*³¹⁷

Dacă este încă în trup, cum s-ar putea reîncarna? Să adauge alt trup peste al său, să se facă iar mic să între în pântecele Sfintei Elisabeta? Dar toate acestea ar fi împotriva unei cugetări izvorâte dintr-o minte sănătoasă. Acest mod de a inventa pe tema credinței tot felul de păreri ce aduc aminte de hinduism sau alte gândiri deșarte este oprit de Dumnezeu prin Sfânta Scriptură: *1Ti 4:7 Iar de basmele cele spurcate și băbești te ferește și te nevoește pre tine spre buna credință.*

Trebuie să se știe că altceva este examinarea reală și altceva examinarea logică și altceva examinarea abstractă. La toate făpturile deosebirea ipostaselor se examinează real. Căci se examinează real Petru deosebit de Pavel. Dar se examinează logic și abstract ceea ce este comun între ei, ceea ce îi unește, ceea ce îi face unul. Căci gândim cu mintea că Petru și Pavel sunt de aceeași natură și au o natură comună, deoarece fiecare din ei este animal (ființă) rațional și muritor și fiecare este trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător. Această natură comună, deci, este examinată logic. Căci ipostasele nu sunt unele în altele. Fiecare are ceva special și particular, adică este despărțită în sine și are multe lucruri care o deosebesc de cealaltă ipostasă. Sunt depărtate în spațiu, se despart în timp, se deosebesc în felul de a gândi, în putere, în figură, adică înfățișare, în capacitate, în temperament, în vrednicie, în ocupație și în toate însușirile caracteristice, dar mai presus de toate în aceea că ipostasele nu sunt unele în altele, ci despărțite. Pentru aceea se zice: doi, trei și mai mulți oameni. Acest lucru se poate vedea la orice făptură.

[deci nici îngerii nici oamenii nu pot fi confunțați ca persoane, unele cu altele, ci se unesc, după fire, doar în chip abstract – n.n.]

Cu totul dimpotrivă la Sfânta Treime cea mai presus de ființă, deasupra tuturor și incomprehensibilă. Căci cu privire la Sfânta Treime ceea ce o unește și o face una este examinat real din pricina coeternității și din pricina identității ființei, activității și voinței, din pricina acordului felului de a gândi și din pricina identității stăpânirii, puterii și bunătății. Nu am spus asemănare, ci identitate și unitate de mișcare, căci este vorba de o singură ființă, o singură bunătate, o singură putere, o singură voință, o singură activitate, o singură stăpânire, una și aceeași, nu trei asemenea unele cu altele, ci una și aceeași mișcare a celor trei ipostase. Căci fiecare dintre ele nu are mai puțină unitate față de altă ipostasă ca față de sine însăși, în sensul că în toate privințele Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt unul, afară de nenaștere, naștere și

³¹⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 399-400.

³¹⁷ Mineiului pe iulie, citat de aici:

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/07/20/despre-epoca-lui-antihrist-si-revenirea-prorocului-ilie-ca-%E2%80%9Eal-doilea-inaintemergator-al-venirii-lui-hristos/>, vineri, 19 iunie 2015.

purcedere. Iar deosebirea aceasta se înțelege numai pe cale abstractă. Căci cunoaștem un singur Dumnezeu; iar deosebirea o înțelegem numai în însușirile paternității, ființii și purcederii, potrivit cauzei, cauzatului și desăvârșirii ipostasei, adică modului de existență. Cu privire la Dumnezeirea cea infinită nu putem vorbi ca despre noi de o depărtare spațială, deoarece ipostasele sunt unele în altele, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că sunt unite, potrivit cuvântului Domnului, care zice: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”⁸³, între ipostasele Dumnezeirii nu există deosebire de voință sau de gândire sau de activitate sau de putere sau de altceva din acelea care dau naștere în noi la deosebire complet reală. Pentru aceea nu spunem că Tatăl și Fiul și Sfântul Duh sunt trei Dumnezei, ci, din contră, că Sfânta Treime este un singur Dumnezeu, Fiul și Duhul se raportează la o singură cauză; nu sunt nici alcătuiți, nici contractați în sensul contopirii lui Sabelie⁸⁴.

[dacă nici în cazul lui Dumnezeu, Care este Unul, Persoanele care au o asemenea întrepătrundere încât se deosebesc doar pe cale abstractă, Ele totuși nu se confundă, nici nu se amestecă, și, deci nu este vorba de aceeași Persoană ci de Trei, ce excepție ar putea fi la făpturi care toate se deosebesc real? Cum ar putea Gavriil să fie Mihail sau Ilie să fie Ioan sau, cu atât mai mult, cum ar putea să fie Gavriil Ilie, și Mihail să fie Ioan când se deosebesc și cu firile, primii fiind serafimi și ultimii fiind oameni? – n.n.]

Căci, după cum am spus, ipostasele Sfintei Treimi se unesc, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că ele există unele în altele; iar întrepătrunderea reciprocă a ipostaselor este fără contractare și fără amestecare. Ele nu sunt depărtate unele de altele, și nici împărțite în ce privește ființa, în sensul împărțirii lui Arie⁸⁵. Căci dacă trebuie să spunem pe scurt, Dumnezeirea este neîmpărțită în cele ce se împart, după cum în trei corpuri solare, care există unul în altul și sunt nedespărțite, avem o singură unire și apropiere a luminii. Așadar, când privim la Dumnezeire, la prima cauză, la singura stăpânire și la una și la aceeași, ca să spun așa, mișcare și voință a Dumnezeirii, la identitatea ființei, a puterii, a activității, a domniei, atunci avem în mintea noastră o unitate. Dar când privim la acelea, în care este Dumnezeirea, sau ca să spun mai precis, care sunt acelea din care este Dumnezeirea și care sunt de acolo din prima cauză în afară de timp, de aceeași slavă și nedespărțite, adică ipostasele Fiului și Duhului, atunci trei sunt acelea la care trebuie să ne închinăm. Un Tată, Tatăl, care este fără de început, în sensul că este necauzat. Căci nu este din cineva. Un Fiu, Fiul, care nu este fără de început, în sensul că nu este necauzat. Căci este din Tatăl. Dar dacă ai raporta termenul de „început” la timp, atunci și Fiul este fără de început, căci el este făcătorul timpurilor și prin urmare nu cade sub timp. Un Duh, Sfântul Duh, care este din Tatăl, nu în chip firesc, ci purces. Tatăl nu este lipsit de nenaștere, pentru că a născut, nici Fiul de naștere, pentru că a fost născut din cel nenăscut — dar cum? — și nici Duhul nu se schimbă în Tatăl sau în Fiul, pentru că purcede și este Dumnezeu, însușirea este ceva netransmisibil; cum ar putea să rămână însușire ceea ce se transmite sau se preface? Căci dacă Tatăl este Fiul, atunci nu este cu adevărat Tată, căci unul este cu adevărat Tatăl. Și dacă Fiul este Tatăl, atunci nu este cu adevărat Fiu, căci unul este cu adevărat Fiu și unul Duhul Sfânt. [...]

Am spus în repetate rânduri că altceva este ființa și altceva este ipostasa, și că ființa indică specia comună și cuprinzătoare a ipostaselor de aceeași specie, spre exemplu: Dumnezeu, omul, iar ipostasa arată individul (persoana) adică Tatăl, Fiul, Sf. Duh, Petru, Pavel. [...]

„Se seamănă întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; se seamănă întru necinste, înviază întru slavă; se seamănă trup sufletesc” — adică gros și muritor — „înviază trup duhovnicesc”⁸⁰⁸, ca și trupul Domnului după înviere, care a trecut prin ușile încuiate, care nu simțea oboseala și nu avea nevoie de mâncare, somn și băutură. „Căci vor fi, spune Domnul, ca îngerii lui Dumnezeu. Nu mai este căsătorie, nici naștere de copii”⁸⁰⁹. Căci spune dumnezeiescul apostol: „Petrecerea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul, pe Domnul Iisus, care va schimba trupul smereniei noastre ca să fie la fel cu trupul slavei Lui”⁸¹⁰. Nu vorbesc de o schimbare în altă formă — departe cu acest gând! — ci mai degrabă de o schimbare din stricăciune în nestricăciune.

[așadar, și după înviere, vom păstra trupurile noastre, nu vom fi îngeri fără de trup. Comparația cu îngerii se referă la faptul că vom trece prin ușile încuiate, nu vom obosi, nu vom avea nevoie de mâncare și celelalte. Vom avea trup înviat întru slavă ca a îngerilor, dar nu vom fi fără trupuri ca ei. – n.n.] [...]

Lucrurile, care au o existență contrară, acelea au contrar și felul de a exista, adică însușirile. Și cine nu va cădea de acord cu noi că toate existențele, toate cele care cad sub simfirea noastră, chiar și îngerii,

se schimbă, se prefac și se mișcă în multe feluri! Cele spirituale, adică îngerii, sufletele și demonii, se schimbă potrivit voinței libere, care crește sau se micșorează, fie în progresul în bine, fie în îndepărtarea de bine. Celelalte se schimbă prin naștere și distrugere, prin creștere și micșorare, prin schimbarea însușirilor și mișcarea de la un loc la altul.

[lucrurile spirituale se schimbă potrivit voinței, dar nu își schimbă firea – n.n.] [...]

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția ființei lui, numai ziditorul o știe.

[în nici un caz nu este om, care este legat de trup – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi [dar nu cu firea ci cu voirea – n.n.], căci tot ceea ce este creat este schimbător.

Numai ceea ce este necreat este neschimbător. Tot ceea ce este rațional este și liber. Așadar, pentru că îngerul are o fire rațională și spirituală, este liber; iar pentru că este creat și schimbător, are facultatea de a rămâne și a progresa în bine sau de a se îndrepta spre rău (cazul îngerilor căzuți n.n.).

Îngerul este incapabil de pocăință, pentru că este necorporal. Omul, însă, din pricina slăbiciunii corpului are parte de pocăință.

[vedem că, deoarece îngerii sunt raționali și liberi sunt persoane, iar fiindcă sunt incapabili de pocăință și sunt minți pure, nu pot fi minte omenească, capabilă de pocăință tocmai pentru că a fost făcută să se unească cu trupul care are slăbiciuni. Deci îngerii nu pot primi trup, nu se pot întrupa, nu se pot încarna. – n.n.]

Îngerul nu este nemuritor prin fire, ci prin har,

[deci, nu poate muri, ca să nu mai fie înger ci să se facă om – n.n.]

căci tot ceea ce are început are și sfârșit potrivit naturii lui. Numai Dumnezeu este veșnic, dar mai degrabă este mai presus de veșnicie. Căci cel care a făcut timpurile nu este sub timp, ci deasupra timpului. [...]

Dar noi spunem că sfinții părinți au numit mișcarea omenească în multe feluri, potrivit problemelor pe care le discutau. Au numit-o putere, activitate, deosebire, mișcare, însușire, calitate și patimă. Au numit-o putere, nu în opoziție cu cea dumnezeiască, ci pentru că este o putere care își are cauza în ea însăși și pentru că este neschimbătoare. Au numit-o activitate, pentru că este ceva caracteristic, care scoate la iveală ceea ce este asemenea în toate cele de aceeași specie. Au numit-o deosebire, pentru că ea face deosebirea între specii. Au numit-o mișcare, pentru că ea indică specia. Au numit-o însușire, pentru că ea constituie specia și se află numai în ea și nu în alta. Au numit-o calitate, pentru că ea este specifică speciei.

[deci, pocăința fiind caracteristică numai omului, îngerul nu se poate face om – n.n.] *Au numit-o patimă, pentru că se mișcă — căci toate cele ce sunt din Dumnezeu și după Dumnezeu, prin faptul că se mișcă, suferă, pentru că ele nu sunt prin ele mișcătoare și prin sine puternice. [...]*

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le [deci, îngerii nu pot fi oameni, fiindcă n-ar mai fi îngeri – n.n.] și se numește fire considerată în specie sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.], și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

[tot așa este și cu pocăința. Îngerul neavând pocăință și nici trup, în veac nu va putea fi om – n.n.]

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii.

Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

[deci ipostasele îngerești nu pot fi ipostase omenești, atât datorită diferenței între firi, cât și datorită diferenței între însușirile caracteristice, care deosebesc și ipostasele aceleiași firi între ele. Pe cine să nedreptățească Dumnezeu desființându-l pe ipostasul care se preface în altul sau pe cel în care s-a prefăcut cel dintâi. Pe cine să distrugă Dumnezeu pe Ilie care se face Ioan sau pe Ioan care nu mai este fiindcă de fapt este Ilie. Vai nouă, de o astfel de logică ilocică. – n.n.]

Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. [...]

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

[așadar îngerul fiind dintr-o singură fire nu poate fi ipostas omenesc. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca a stat să se uite în oglindă cât a fost în facultatea de Teologie, în loc să învețe Dogmatica Ortodoxă, care l-ar fi scutit neînțelegerea noțiunilor de fire și de ipostas, cât și de înșelare – n.n.] [...]

Dumnezeu l-a pus pe Adam în paradis, care era atât spiritual cât și sensibil. în cel sensibil sălăsluia cu trupul pe pământ, dar cu sufletul trăia împreună cu îngerii, cultivând gânduri dumnezeiești și hrănindu-se cu ele. Era gol din pricina simplității sale și a vieții lui naturale; se urca numai către creator cu ajutorul fapturilor, bucurându-se și veselindu-se de contemplarea Lui.

Pentru că Dumnezeu a împodobit pe om în chip natural cu voință liberă, i-a dat poruncă să nu mănânce din pomul cunoștinței²⁵⁴. Dar despre pom am vorbit după puterea noastră destul în capitolul despre paradis²⁵⁵. Dumnezeu i-a dat această poruncă făgăduindu-i că dacă va păzi vrednicia sufletului, dând victorie rațiunii, cunoscând pe creator și păzind porunca Lui, va participa fericirii veșnice, va trăi în veci, ajungând mai presus de moarte. Dar dacă va supune sufletul corpului, dacă va prefera plăcerile corpului, neținând seamă de vrednicia lui, asemănându-se animalelor neînțelegătoare²⁵⁶, scuturând jugul creatorului și neglijând porunca Lui dumnezeiască, va fi responsabil de moarte și va fi supus stricăciunii și osteneții, ducând o viață nenorocită. Căci nu era folositor ca omul să dobândească nemurirea fără să fie încă ispitit și încercat, ca să nu cadă în mândria și condamnarea diavolului²⁵⁷. Diavolul din pricina nemuririi sale, după căderea lui de bunăvoie, s-a fixat în rău în chip neschimbat și fără posibilitate de pocăință. După cum iarăși și îngerii, după alegerea de bunăvoie a virtuții, s-au stabilit, prin har, în chip neschimbat în bine.

[ce diferențe mari, de netrecut, între îngeri, demoni și oameni. Ei au asemănări prin existența rațiunii și voinței, dar diferă între ei prezența/absența trupului și pocăinței. După înviere se vor asemăna mai mult, prin pierderea posibilității pocăinței, prin har, și prin spiritualizarea trupului, dar nici atunci, nu vor fi desființate diferențele între firi, cu atât mai puțin între persoane – n.n.]

Prin urmare, trebuia ca omul să fie încercat mai întâi, căci un bărbat neispitit și neîncercat nu este vrednic de nimic. Și în încercare să se desăvârșească prin păzirea poruncii, ca astfel să primească nemurirea drept răsplată a virtuții. Căci omul, fiind la mijloc între Dumnezeu și materie, prin păzirea poruncii, după ce se libera de legătura firească cu existențele, avea să se fixeze în chip nestrămutat în bine, unindu-se cu Dumnezeu potrivit unei stări sufletești speciale. [nici aceasta nu o poate face îngerul, neavând trup – n.n.] Prin călcarea poruncii, însă, îndreptându-se mai mult spre materie și smulgându-și spiritul său de la cauza lui, adică de la Dumnezeu, și-a impropriat coruptibilitatea, a ajuns pasibil în loc de impasibil, muritor în loc de nemuritor, are nevoie de legături trupești și de naștere seminală, s-a lipit, prin dragostea de viață, de plăceri, ca și când ele ar fi elementele constitutive vieții, și urâște fără nici o teamă pe cei care se sârguiesc să-l lipsească de ele, și a schimbat dragostea de Dumnezeu în dragoste față de materie, iar mânia contra adevăratului dușman al mântuirii a prefăcut-o în mânie față de ceilalți oameni. Așadar, prin invidia diavolului, omul a fost biruit. Căci diavolul invidios și urător de bine nu suferea, el, care a căzut din pricina mândriei, să dobândească cele de sus. ***Pentru aceea mincinosul momește pe nefericitul Adam cu nădejdea Dumnezeirii și după ce îl urcă la aceeași înălțime a mândriei, îl pogoară***

spre aceeași prăpastie a căderii. [iată războiul vechi și nou. Să nu-l judecăm pe Părintele Arsenie Boca. Și noi putem oricând cădea într-o mai rea înșelare. – n.n.] [...]

Trebuie să se știe că îngerii, fiind ființe raționale, sunt înzestrați cu liberul arbitru. Și pentru că sunt creați sunt și schimbători. Acest lucru l-a arătat diavolul. El a fost creat bun de creator, dar, în virtutea liberului arbitru, el și cu puterile care au apostaziat împreună cu el, adică demonii, a ajuns descoperitorul răutății, în timp ce celelalte cete ale îngerilor au persistat în bine.

[și diavolul este deci, persoană, având voie liberă. Nici el nu se poate întrupa. – n.n.] [...]

Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov¹²³ și după cum este scris în Evangheliile despre porci¹²⁴. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.

Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, altele prin conjectură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ci. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv s-a pregătit diavolului și demonilor lui și celor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa veșnică¹²⁵.

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.³¹⁸

Să stăm și să plângem fraților cum s-au despărțit făpturile de Făcător, pierzându-și pocăința. Să ne umilim cu inimile și să-l rugăm pe Hristos să ne păstreze în smerenia Sa. Cu lacrimi să ne tânguim pentru rătăcirea Părintelui Arsenie Boca și să-L implorăm pe Domnul să oprească extinderea ei.

Iată cum ne explică atât de frumos, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, de care, din păcate, Părintele Arsenie Boca, deși a avut ocazia, nu a vrut să îl asculte, distincția de netrecut între îngeri și oameni, tocmai în ceea ce au comun, adică mintea, pentru a nu se spune că ar putea vreodată o persoană îngerească, să devină persoană omenească, prin întruparea minții ei:

Numai împreună, lumea sensibilă, având drept coroană omul, și lumea inteligibilă a îngerilor sunt un receptacol deplin al revelării lui Dumnezeu și al valorificării ei. Numai împreună, îngerii și oamenii, pot înălța o slavoslovie mai completă lui Dumnezeu.

[de ce să o descompleteze chiar Dumnezeu prefăcând un înger în om, în loc să creeze un alt om. După Părintele Arsenie Boca, Dumnezeu s-a epuizat în creativitate tocmai la facerea celui mai mare bărbat și a avut nevoie să-l trimeată pe Ilie. Dar nu ar fi spus Domnul că Ilie este cel mai mare bărbat și că s-a reîncarnat sau că Ioan este cel mai mare dar la fel cu Ilie, și chiar este Ilie. Sau că Ioan nu e născut dintre femei, ci înger întrupat? Pe cine să credem pe Părintele Arsenie Boca sau pe Mântuitorul ce ne spune: *Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el. Se nasc oare îngerii din femei?* – n.n.]

*Așa trebuie să înțelegem că îngerii sunt creați pe de o parte pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, pe de alta pentru a sluji lui Dumnezeu în solitudinea Lui pentru oameni, pentru a fi trimișii lui Dumnezeu la oameni, pentru a fi "vestitorii" Lui și, prin aceasta, pentru a ajuta la ridicarea oamenilor la o lăudare comună a Lui cu ei; iar prin aceasta, a sluji la mântuirea lor. Dar aceasta înseamnă și o capacitate a îngerilor de a conduce pe oameni spre Dumnezeu. în același timp prin aceasta chiar îngerii își sporesc cunoașterea de Dumnezeu și slavoslovia lor, asociind-o și pe a oamenilor. **Corul îngeresc-uman e mai măreț decât corul simplu uman sau simplu îngeresc.***

[corul Ilie Ioan Gavriil Mihail este mai măreț decât unul din ei care îi înlocuiește pe toți prin metempsihoză – n.n.]

Partea îngerească și cea omenească a corului se completează și se înfrumusețează reciproc. Fiecare din cele două părți câștigă, în elanul slavosloviei, de la cealaltă.

³¹⁸ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 20-27, 87, 179, 13, 38, 112, 96, 103, 89, 85.

Unii Părinți au subliniat superioritatea îngerilor față de oameni, prin faptul că sunt "minți pure", neîmpreunate cu trupul și cu afectele care rezultă din aceasta. Dar alții, cum am văzut, au afirmat că mai mult omul e după chipul lui Dumnezeu, întrucât omul prin trup este și devine un "stăpân" al lumii ca și Dumnezeu, câtă vreme îngerii nu au această calitate.

Dar nevoia de lume pe care o au oamenii și capacitatea de a dispune de ea reprezintă și o ispită pentru ei de a se atașa de ea și de a se încrede în puterile lor creatoare. În calitatea de spirite întrupate stă și măreția, dar și primejdia căderii lor. În dominarea afectelor se poate actualiza o nouă forță a spiritelor. Dar aceste afecte pot să și închidă infinitele orizonturi spre care e chemat spiritul omenesc.

Greutățile de care e legată viața în trup pot dezvolta în om o responsabilitate proprie și nobila pornire de ajutorare cu fapta a semenilor săi, responsabilitate și capacitate de care e lipsit îngerul, dar pot dezvolta și egoismul și grija lumească exagerată.

În orice caz, omului i s-a dat măreția misiune de a stăpâni materia prin spirit, de a o face transparentă pentru ordinea spirituală și dumnezeiască, de a actualiza moduri noi de revelare a spiritului și de ajutorare a semenilor, în primul rând modurile etice și estetice.

În schimb, spiritul pur sau îngerul are claritatea gândirii și un "amor intellectualis", greu de închipuit de ființa noastră. Dar până nu a fost consolidat în bine, a fost pândit și el de o altă formă de egoism, nefiind legat prin sânge de alte ființe, care pun o frână acestui egoism. A fost pândit de egoismul nelimitat al orgoliului cunoașterii și existenței prin sine, al libertății de grijile trupului. [...]

Nesepararea minții de omul total în cunoașterea lui Dumnezeu se datorește și faptului că cunoașterea deplină a lui Dumnezeu e în același timp o unire cu Dumnezeu a celui ce cunoaște. Dar de unirea aceasta nu are parte numai mintea înțeleasă ca parte pur spirituală a sufletului, ci sufletul întreg și chiar omul întreg. "Toate cele ce se mișcă își primesc stabilitatea în infinitatea lui Dumnezeu". Toate se unifică în Dumnezeu și în înțelegerea trăită a omului, fără să dispară nici una³².

Sfântul Grigorie Palama respinge teoria lui Varlaam că mintea care se întâlnește cu Dumnezeu este o minte abstractă, detașată de persoana integrală. Ea este mintea în care se concentrează sau în care vibrează întreaga persoană alcătuită din suflet și trup, cu rezultatele experiențelor acumulate în ea, dar purificate, făcute curate. El condamnă teoria lui Varlaam zicând: "Cea mai mare rătăcire elină și izvorul a toată necredința... este a ridica mintea nu din cugetarea carnală, ci din trupul însuși, pentru a o face să se întâlnească acolo sus cu vederile mintale"³³. "Nu ni s-a spus "trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt care locuiește în noi"? (1 Cor. 6, 19). De ce a așezat Dumnezeu la început mintea (νοῦς) în trup? A săvârșit prin aceasta un rău? Noi socotim că e un rău ca mintea să fie în cugetări rele, dar nu e un rău să fie în trup, pentru că nici trupul nu e rău"³⁴. Sfântul Grigorie Palama nu vorbește de un trup golit de senzații, ci de un trup ale cărui senzații au fost purificate, îndreptate spre Dumnezeu. El socotește "inima", în care trebuie să se adune mintea (νοῦς), ca să experimenteze acolo harul lui Dumnezeu, cel mai lăuntric organ al trupului, dar în același timp ca centrul de întâlnire dintre trup și suflet și ca organul conducător (ἡγεμονικόν ὄργανον). Dar aceasta înseamnă că nu inteligența pură conduce pe om și nu ea întâlnește pe Dumnezeu, ci omul total în care înțelegerea și simțirea fac un tot. De abia acesta realizează rațiunea integrală a omului. Interpretând cuvântul Sfântului Macarie Egipteanul: "Acolo, deci, trebuie privit dacă și-a înscris harul legile Duhului", Sfântul Grigorie Palama zice: "Unde, adică, a colo? în organul conducător, în tronul harului, unde e mintea și toate gândurile sufletului, în inimă adică. Vezi că celor ce și-au ales să fie atenți la ei înșiși în isihie (liniște) le e cu totul necesar să-și readucă mintea și sa o închidă în trup, și mai ales în partea cea mai din lăuntru a trupului, pe care o numim inimă"³³.

După Sfântul Grigorie Palama, a lăsa mintea în cugetări abstracte dezlegate de ființa integrală a omului e o adevărată rătăcire. Omul acela e departe de sine, de realitate și de Dumnezeu.

Față de Varlaam, care cerea omorârea totală a părții pasionale a sufletului, Sfântul Grigorie Palama nu cere o anulare a acesteia, care se leagă de trup (iuțime și dorință), ci punerea ei în slujba binelui și a iubirii. "Dar noi am învățat că nepățimirea nu e aceasta, adică omorârea părții pasionale, ci mutarea lucrării de la cele mai rele spre cele mai bune și dumnezeiești prin deprindere... E a celui ce s-a îmbogățit cu virtuți ca cei pătimiși de plăcerile lor, a celui ce și-a supus iuțimea și pofta, care sunt partea pasională, părții cunoscătoare și raționale a sufletului"³⁴.

Inserarea intimă a spiritului în trup și calificarea lui începând din primul moment al existenței lui ca spirit întrupat sau ca suflet, nu înseamnă că sufletul nu poate exista după moarte și înainte de învierea

trupului, prin faptul că nu mai este în trup. El duce cu el calificarea sa ca suflet al trupului, cu rădăcinile trupului adâncite în el în cursul vieții. Faptul acesta arată și el că sufletul e un factor deosebit de trup, fără ca să fie un spirit pur, necalificat prin trup, cu care a trăit într-un anumit loc și timp.

[aici e surprinsă nu numai distincția dintre mintea îngerească și cea omenească, dar se arată că și atunci când este desprinsă de trup mintea omenească are în ea adâncite rădăcinile trupului. Așadar, nici măcar fără trup, mintea omenească nu poate fi înger, ca persoanele îngerești să se poată întrupa. – n.n.]³¹⁹

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți textele din Evanghelie pe care le răstălmăcesc hindușii și sârmanul Părinte Arsenie Boca:

Luc 1:17 Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie,

Și precum a lucrat darul [dumnezeiesc] cu duhul lui Ilie, așa și întru Ioan, pentru că și Ilie este înaintemergător al Venirii celei de a Doua, iar Ioan al celei Dintâi. încă și „cu puterea lui Ilie”, că aceleași pot venirile amândurora și a lui Ilie și a lui Ioan, căci la Hristos aduc. Dar și în alt chip a venit Ioan „cu duhul și cu puterea lui Ilie”, pentru că și el era pustnic și înfrânat la viață și muștrător asemeni lui Ilie. [vedeți că sunt doi, nu unul reîncarnat? Duhul lui Ilie nu înseamnă că a trecut sufletul lui Ilie în trupul lui Ioan, ci că erau într-un fel asemănător, în aceeași lucrare, având același har sau duh de la Sfântul Duh.– n.n.]³²⁰

Mat 17:3 Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El.

Șii pentru ce Moise și Ilie s-au arătat? Ca să se arate că El este Domn și al Legii și al Proorocilor, al viilor, dar și al morților. Ci Ilie este Prooroc și încă este viu (4 Regi2,11), iar Moise este detător de Lege, și a murit (Deuteronom 34,5-6). [...]

[dacă Ilie e viu, cum s-a reîncarnat, având încă trupul său? – n.n.]

Dar, de unde au cunoscut ucenicii că erau aceștia Moise și Ilie? Cu adevărat, nu din icoane, de vreme ce atunci a face icoane se părea oamenilor a fi lucru păgânesc. Se vede că din cuvintele lor i-au cunoscut pe ei, ci poate Moise va fi zis: „Tu ești Acela a Cărui Patimă am inchipuit-o mai înainte, injunghiind mielul și Paștele săvârșind” (Ieșir cap. 12). Iar Ilie: „Tu ești Acela a Cărui Inviere mai înainte am inchipuit-o înviind pe fiul văduvei” (3 Regi 17,22), și altele ca acestea.³²¹

[dacă ar fi fost același Ioan cu Ilie, l-ar fi recunoscut după înfățișare, că au fost ucenicii lui. Se vede clar că este vorba de o altă persoană, necunoscută lor decât prin cuvintele lui din Sfânta Scriptură – n.n.]

Mar 9:12 Iar El le-a răspuns: Ilie, venind întâi, va așeza iarăși toate. Și cum este scris despre Fiul Omului că va să pătimească multe și să fie defăimat? 13 Dar vă zic vouă că Ilie a și venit și i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el.

Zicând că Ilie „va veni”, arată că încă n-a venit, dar va veni ca înaintemergător al Venirii celei de a doua și „va așeza la loc toate”, adică va întoarce la credința lui Hristos pe toți iudeii care se vor afla atunci ascultători, ca și cum așezându-i pe ei - care erau căzuți - întru moștenirea părintească. Iar zicând că „Ilie a și venit”, il arată pe înaintemergătorul Ioan. Și zice: „au făcut cu el câte au voit”, omorându-l, căci pentru că l-au lăsat ei [iudeii] pe Irod să-l omoare deși l-ar fi putut opri, [pentru aceea] ei l-au omorât. Deci atunci, mai străbătători [iscușiți la minte] făcându-se ucenicii, au înțeles că pe Ioan l-a numit „Ilie”, fiindcă el a fost înaintemergător al Venirii celei dintâi, precum Ilie va fi [înaintemergător] al Venirii celei de a doua.³²² [deci sunt doi, nu unul – n.n.]

Exprimarea „Ilie a și venit” pentru desemna pe Ioan, adică a vorbi despre o persoană, folosindu-se de numele și pilda alteia care o preînchipuia, este specifică Sfintelor Scripturi și se cheamă alegorie, unul din cele patru modalități Ortodoxe de a tâlcui și înțelege Biblia (istoric, tropologic, alegoric și anagogic). Dar aceasta nu înseamnă că se prefac persoanele una în alta, cum ar deduce cineva ca Părintele Arsenie Boca care are cugetare trupească, neînțelegând simbolurile. De aceea acest mod de înțelegere nu este accesibil decât celor care studiază Sfinții Părinți și nu celor ce își formează credința după părerea proprie, vedenii

³¹⁹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 1, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 21997, pp. 300-304, 263-264.

³²⁰ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 26.

³²¹ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 296.

³²² Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 299.

sau știință. Sfinții Părinți recurgeau întotdeauna la Sfânta Tradiție și numai când nu găseau răspuns acolo, se rugau lui Dumnezeu să le descopere direct.

Vedem că Însuși Mântuitorul ne arată cum să abordăm corect Sfânta Scriptură tocmai în legătură cu înțelegerea lui Ilie ca preînchipuire al lui Ioan sau Ioan ca prototip al lui Ilie, deși Hristos este Marele Prototip al tuturor:

Mat 11:13 Toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan. Mat 11:14 Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină. 15 Cine are urechi de auzit să audă.

„De voiți să primiți”, adică să judecați cu dreaptă socoteală și nu cu pizmuire, acesta este Ilie despre care a zis Proorocul Maleahi că va să vie (Maleahi 3, 23), pentru că și Înaintemergătorul și Ilie au aceeași slujire. Ioan a venit mai înainte de Venirea cea dintai, iar Ilie va veni mai înainte de Venirea ce va să fie”.

După aceea, arătând că aceasta este vorbă umbrită și ascunsă

[deci nu-l judecăm pe bietul părinte că nu a înțeles-o. Nu era iscusit la astfel de cuvinte umbrite ale Sfințelor Scripturi. Ne pare însă rău că nu s-a smerit să întrebe, deși l-a cunoscut chiar și pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care precis l-ar fi lămurit, ci s-a luat după mintea sfinției sale și după scrierile hinduse în care s-a format și a dat un răspuns șovăielnic, care întunecă pe cititori – n.n.] - *anume că Ioan este Ilie – și că este trebuință de pricepere [înțelepciune] spre a o înțelege, zice [Iisus]: 11:15; Cine are urechi de auzit să audă îndemnându-i pe ei spre a întreba și [astfel] a învăța.*

[Așadar este nevoie de înțelepciune duhovnicească, deci smerită și a întreba, desigur pe Sfinții Părinți – n.n.]³²³

Păcatului interpretării hinduse a Sfințelor Scripturi se adaugă ca o circumstanță agravantă faptul că tâlcuirile de mai sus sunt recomandate în toată Sfânta noastră Biserică, fiind o sinteză după toți Sfinții Părinți, și erau publicate și pe vremea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ori nu le-a citit, neglijându-le, ori le-a citit disprețuindu-le. Cu câtă durere trebuie să înțelegem noi acestea și să ne ferim de o astfel de primejdie, rugându-ne bunului Dumnezeu să-l ierte și să ne miluiască și pe noi, acoperindu-ne cu purtarea Lui de grijă.

Mat 3:9 Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

Prin „pietre” înțelegem și neamurile, dintru care mulți au crezut. Dar chiar și în inlelesul acesta zice Ioan, că și din pietre poate să facă Dumnezeu „fii lui Avraam”, căci „piatră” era pântecele Sarrei din pricina sterpiciunii. Dar ea a născut (Facere 11, 12; 21, 1-2) Si iarăși a ridicat Domnul fii lui Avraam „din pietre”. Când? Atunci când răstignindu-Se El, văzând mulți pietrele despiciându-se, au crezut (Matei 27, 51).

[Din pietre poate face fii ai lui Avraam, dar dintr-o persoană o alta nu, fiindcă ar desființa libertatea celei transformate, și nu numai libertatea ci chiar ceea ce este esențial într-o persoană: modul unic de a fi, prefăcându-o în alta. Dar și cea în care se transformă ar fi jignită, că nu ar fi putut ea de la sine, să descopere pe Dumnezeu ci a avut nevoie de o alta. Și această jignire să fie adresată tocmai Sfântului Ioan, cel ce șade și mijlocește de-a stânga Mântuitorului. De ce să nu fie două bogății infinite, două feluri de a lăuda pe Dumnezeu și iubi, fiind două persoane, ci să se reducă la numai una. De ce să acuzăm pe Dumnezeu de faptul că e constrâns tocmai în bogăția cea mare a creării chipurilor Lui persoanele? Transformarea unei persoane în alta care nu se face nici în iad cu nimeni, nicidecum pe pământ, cu atât mai puțin a face din îngeri oameni. Dar, după cum tâlcuiesc Sfinții Părinți, vedem că Dumnezeu nici măcar materia impersonală și amorfă nu o preface în persoane, adică nici pietrele nu le face fii ai lui Avraam, decât în sens tropologic, adică de îndreptare a moravurilor în sensul despieririi inimii iudeilor și în sens alegoric, ca vindecarea de sterpiciune a Sarrei. Înnoirea cerului și pământului este prefacerea lor în duhovnicești pentru a fi potrivite cu trupurile noastre înviate, și astfel vor fi spiritualizate pentru și prin persoanele noastre în Hristos. Nicidecum nu se va preface vreo piatră în vreun fiu al lui Avraam, Dumnezeu netrecând peste raționalitatea firii pe care El însuși ne-a dăruit-o prin creație – n.n.]³²⁴

Dar ce ne spune Sfânta Scriptură:

³²³ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 240.

³²⁴ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 164.

Evr 9:27 Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata,

Cum așadar să moară cineva, chiar și Ilie, de două ori, dacă se reîncarnează în Ioan, și pentru cine ar fi judecat pentru Ilie sau pentru Ioan?

Surprindem însă în această întunecată răstălmăcire pe care o face Părintele Arsenie Boca Sfintelor Scripturi un păcat mai grav, specific celor ce nu au înțeles și trăit cum dorește Hristos Ortodoxia:

Dar cel ce vrea să înțeleagă Sf. Scriptură în lumina cunoștinței lui Hristos, ca referindu-se la suflet, trebuie să se exercite cu toată sârguința și în tălmăcirea numelor, care poate să lămurească tot înțelesul celor scrise. E nevoie să facă aceasta dacă vrea să ajungă la înțelegerea întocmai a celor scrise și să nu coboare în chip iudaic înălțimea Duhului la pământ spre trup, închizând (circumscriind) făgăduințele dumnezeiești și nestrucăcioase ale bunurilor spirituale în stricăciunea bunurilor trecătoare, precum o fac unii dintre așa zișii creștini. Aceștia poartă în chip mincinos numele care derivă de la Hristos, dovedindu-se că tăgăduiesc prin faptele lor înțelesul lui și umblând pe o cale contrară lui Hristos, cum va arăta pe scurt cuvântul nostru.

Căci Dumnezeu a venit la noi făcându-se om, pe lângă alte pricini tainice pe care nu le poate pătrunde nici o rațiune, și pentru ca să plinească legea duhovnicește, prin înlăturarea literei, și să înalțe și să facă arătată puterea ei de viață făcătoare, depărtând partea care omoară. Iar partea legii care omoară este, după dumnezeiescul Apostol, litera, precum puterea de viață făcătoare a ei este duhul. Căci zice: “litera omoară, iar duhul face viu”.331 (331 II Cor. 3, 6) Dar dacă-i așa, creștinii mincinoși de care vorbeam, au ales fâșiș partea contrară a lui Hristos și au ignorat toată taina întrupării.

[dar așa face Părintele Arsenie Boca nu numai la răstălmăcirea spre metempsihoză a Sfintelor Scripturi ci și când pune în gura lui Moise și a Sfintei Biserici înțelesuri genetice care îl vor duce la niște aberații științifice și antropologice devastatoare pentru el și pentru contemporani, după cum vom vedea mai jos la răstălmăcirea de tip hindus și orgonomic a împreunării trupești cu mască endocrină – n.n.]

Ei nu numai că și-au îngropat prin literă toată puterea înțelegerii și n-au voit să fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (3), ci au ales mai bine să fie pământ, potrivit amenințării, și să se întoarcă la pământ, prin afecțiunea lor față de literă, ca față de pământ, în loc să aleagă legătura cu cerul, adică cu duhul, și să fie răpiți în văzduh, adică în lumina spirituală, întru întâmpinarea Domnului, în nori, adică în contemplațiile înalte, și astfel să fie totdeauna împreună cu El prin cunoștință

[ce păcat că Părintele Arsenie Boca a ales vedeniile superficiale și ieftine, refuzând contemplațiile înalte duhovnicești descoperite prin Sfinții Părinți, refuzând a fi prin cunoștință cu Hristos – n.n.]. De aceea cu drept cuvânt se cade să ne scârbim de aceștia, întrucât se alege cu o pagubă insuportabilă din pricina neștiinței, dar și ne întristăm, întrucât dau multe prilejuri Iudeilor spre întărirea în necredință. Dar noi lăsânu-i pe aceia să fie așa cum vor, să ne întoarcem la noi înșine și la Scriptură, începând cercetarea duhovnicească a capitolului de față cu tălmăcirea numelor.

[...]

Așa am înțeles eu locul, după Puterea mea. Dacă poate cineva să vadă în cele spuse un înțeles mai înalt,

[mai înalt nu mai josnic, mistic iar nu mistificator, tainic iar nu esoteric, mai de preț, adică după Sfinții Părinți iar nu contradictoriu Sfintei Predanii – n.n.]

ne va face și nouă și lui bucurie, arătând acest înțeles mai de preț al celor scrise. Căci am spus mai înainte despre cuvântul Scripturii dumnezeiești, că rămâne totdeauna fără hotar (necircumscriis), hotărnicind (circumscriind) pe toți cei ce-l grăesc, dar el însuși neputând fi hotărnicit de cei care-l grăiesc. Deci chiar de am spus ceva după puterea mea, și aceasta luându-mi o mare îndrăzneală, nu am îmbrățișat tot înțelesul celor scrise, acesta aflându-se înfinit mai presus de puterea mea.

Scolii

1. *Precum Dumnezeu după ființă nu e supus cunoașterii, la fel nici cuvântul lui nu poate fi cuprins prin cunoștința noastră.*

2. *Cei ce își lipesc cugetarea în chip iudaic numai de literă, așteaptă făgăduințele bunurilor neprihănite în veacul acesta, necunoscând bunurile firești ale sufletului.*

3. **Cel ce poartă “chipul celui ceresc”,³³⁶ se sârguiește să urmeze în toate duhului Sf. Scripturi, care conservă sufletul prin virtute și cunoștință. Iar cel ce poartă “chipul celui pământesc”, cultivă numai litera, care susține slujirea trupească prin simțuri, ce dă naștere patimilor.**

[...]

Cuvântul Sf. Scripturi, deși are margini (e circumscris) după literă, sfârșindu-se deodată cu timpul în care se petrec lucrurile istorisite, după duh, în înțelesurile lui mai înalte, rămâne totdeauna fără hotar (necircumscris). Și nimeni să nu spună că nu poate crede aceasta, știind că Dumnezeu care a vorbit e fără hotar (necircumscris) după natură. Căci cei ce voiesc să asculte cu inima curată sfatul Scripturii, se cuvine să creadă că și cuvântul grăit de El se aseamănă mai mult Lui.³³⁵ Fiindcă dacă Dumnezeu este cel ce a grăit, iar El este după ființă nehotărnicit, e vădit că și cuvântul grăit de El e nehotărnicit (1).

Așadar, chiar dacă cele petrecute figurat în timpul lui Ezechia au luat sfârșit, contemplând duhovnicește întâmplările istorisite care s-au sfârșit atunci, să admirăm înțelepciunea Duhului Sfânt care le-a scris. Căci în fiecare dintre cei ce se împărtășesc de firea omenească a așezat puțința ca să realizeze în sine așa cum trebuie și cum se cuvine înțelesul celor scrise. Astfel oricine vrea să se facă învățacel al cuvântului dumnezeiesc și să nu socotească nimic din cele prezente și trecătoare deopotrivă cu virtutea, poate deveni un alt Ezechia în duh. Ba și un alt Isaia, neîmpiedecat de nimic să se roage, să strige la cer, să fie auzit și să obțină de la Dumnezeu, printr-un înger, distrugerea și pieirea celor ce îl războiesc spiritual.

[...]

15. **Ermonti și Memfivoste sunt materia și forma, iar cei cinci fii ai Merobei, încincita rea întrebuițare a simțurilor, împreunându-le pe acestea laolaltă, adică împletind simțurile cu materia și forma, în urma înțelegerii trupești a legii, cel ce mărginește înțelesul la literă pe de-o parte dă naștere patimei trupești, iar pe de alta, corupe rațiunile naturale.**

16. **Patima și firea, după rațiunea existenței lor, niciodată nu există împreună.**

17. **Cel ce nu crede că Scriptura este duhovnicească, nu-și simte puținătatea cunoștinței.**

18. Când David e înțeles ca lege, în sens iudaic, se tâlmăcește “disprețuire”, pentru tradiția interpretării trupești a celor dumnezeiești, iar când înseamnă în sens creștin duhul, se tâlmăcește “cel tare la vedere”, pentru contemplația cunoștinței ce se petrece în minte.

19. Prin sufletul Scripturii a înțeles duhul ei, iar prin trup litera.

Cei trei ani sunt cele trei legi, cea scrisă, cea naturală și cea a harului, care vin una după alta. Deci cel ce înțelege legea scrisă trupește, nu hrănește sufletul cu virtuți; la fel cel ce nu sesizează rațiunile lucrurilor, nu-și nutrește mintea din belșug cu înțelepciunea variată a lui Dumnezeu; iar cel ce nu cunoaște marea taină a harului celui nou, nu se veselește cu nădejdea viitoare îndumnezeiri. Așadar lipsa contemplației duhovnicești sub regimul legii scrise e urmată de lipsa înțelepciunii variate a lui Dumnezeu ce se poate primi prin legea naturală, iar aceasta e urmată la rândul ei de ignorarea îndumnezeirii ce se va da prin har în temeiul tainei celei noi.⁶⁵⁶³²⁶

21. **Cel cenu înțelege legea duhovnicește, chiar dacă legea a murit pentru el, dat fiind că nu-i mai servește trupește, dar mai păstrează înțelesurile coborâte ale legii, mai cruță încă pe copiii și pe nepoții lui Saul. De aceea e chinuit de foamea cunoștinței.**

22. Precum fața e pecetea caracteristică pentru fiecare, la fel cunoștința duhovnicească caracterizează și revelează dumnezeiescul. De aceea cel ce o caută pe aceasta, caută fața Domnului.

23. David se mai tâlmăcește “cel tare la vedere” și “minte străvăzătoare”.

24. Cel devenit în întregime trup prin jertfele sângeroase aduse după litera legii, iubește neștiința, socotind că porunca e numai spre plăcerea trupului.

25. **Cel ce slujește, zice, legii trupește, naște păcatul cu fapta ca materie și modelează consimțirea minții cu păcatul ca formă, prin plăcerile corespunzătoare simțurilor. Iar cel ce primește Scriptura**

³²⁵ 330 Cuvântul Scripturii se aseamănă mai mult lui Dumnezeu cel necircumscris, decât omului mărginit, de la care l-a împrumutat Dumnezeu. Căci în gura lui Dumnezeu cuvântul omenesc își lărgeste cuprinsul la infinit, potrivit cu cel ce îl folosește.

³²⁶ 656 Este interesant că în această ordine a legilor, legea naturală e așezată după cea scrisă, fiind socotită pe o treaptă mai înaltă. Această ordine corespunde cu cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc: a activității virtuose, a contemplării naturale, a îndumnezeirii. Ordinea aceasta a legilor o înțelegem dacă o considerăm nu atât pe planul istoriei, ci pe al vieții fiecărui ins. Apoi dacă prin legea scrisă se înțelege în special legea celor zece porunci. Astfel fiecare om trebuie să înceapă de la împlinirea poruncilor, pentru a se ridica la contemplarea lui Dumnezeu în natură și apoi a se uni cu Dumnezeu.

duhovnicește, omoară prin cugetările naturale pe înălțimea contemplației lucrarea păcatului ca materie și consimțirea cu păcatul ca formă, împreună cu modurile întrebuirii abuzive a simțurilor, în vederea plăcerii, ca pe niște fii și nepoți ai legii scrise.

26. Fără contemplația naturală nimeni nu cunoaște deosebirea simbolurilor legii de lucrurile dumnezeiești.

27. Prin spânzurare a înțeles scoaterea la iveală a literii omorâte a legii pe înălțimea contemplației, prin cunoștința în duh.

28. Prin "hotarul lui Israel" a înțeles toată rațiunea și tot modul contemplației, în care nu se poate menține deloc predania înțelegerii trupești a legii.

29. **Duhul zice, e dătătorul vieții, iar legea omorâtoarea vieții. Prin urmare nu poate lucra deodată și litera și duhul, precum nu există împreună ceea ce e făcător de viață cu ceea ce e făcător de stricăciune.**

30. Pärticica ce se taie împrejur (prepuțul), e ceva natural și tot ce e natural e o faptă a creațiunii dumnezeiești. Iar fapta creațiunii dumnezeiești este "bună foarte", după cuvântul care zice: "A văzut Dumnezeu toate câte le-a făcut și iată erau bune foarte". Legea însă, poruncind înlăturarea acelei pärticice, prin tăierea împrejur, înfățișează pe Dumnezeu ca pe unul ce și-ar corecta în chip artificial propriul Său lucru, ceea ce chiar și numai a gândi constituie culmea împietății. De aceea cel ce înțelege în mod natural⁶⁵⁷ simbolurile legii, știe că Dumnezeu nu urmărește să corecteze firea în chip artificial, ci poruncește să fie tăiată pasionalitatea adăugată la rațiunea (constituția) sufletului și indicată tipic prin acea pärticică trupească. Pe aceasta o leapădă cunoștința prin bărbăția voinței arătată în făptuire. Căci preotul care face tăierea împrejur închipuiește cunoștința ce mânuiește, ca pe un cuțit împotriva patimii, bărbăția rațiunii arătată în fapte. Așa e desființată predania trupească a legii, când duhul covârșește litera.

[...]

Deci cel ce se ține numai de litera Scripturii ca Saul, pe de o parte respinge rațiunile cele după fire, iar pe de alta, nu crede în chemarea neamurilor anunțată tainic de mai înainte, căutând în lege, așa cum o înțelege el, numai plăcerea trupului. Iar câtă vreme stăpânește această dispoziție trupească peste cei ce, înțelegând astfel legea, trăiesc numai după simțuri, nu se ivește în ea foamea cunoștinței duhovnicești (17). Pentru că foamea este absența bunurilor ce au fost cunoscute odată prin experiența însăși și lipsa totală a mâncărurilor duhovnicești care întrețin sufletul. Căci cum va socoti cineva ca foame sau ca lipsă absența celor pe care nu le-a cunoscut niciodată? De aceea, cât trăiește Saul nu se ivește foamea, pentru că nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești cât trăia litera legii și împărăția peste Iudeii cei pământești cu înțelegerea. Când însă începe să strălucească raza harului evanghelic și ia David împărăția peste cei duhovnicești cu înțelegerea, cu alte cuvinte legea înțeleasă duhovnicește, lucru care se întâmplă după moartea lui Saul, adică după sfârșitul literii (căci David se talmăcește "disprețuire" și "cel tare la vedere", primul înțeles potrivit-i-se din punctul de vedere al Iudeilor, întrucât litera copleșește duhul, iar al doilea din punctul de vedere al creștinilor, întrucât duhul biruiește litera) (18), atunci se simte foamea cunoștinței duhovnicești. Și anume o simte poporul credincios îndeobște și sufletul fiecăruia îndeosebi, când alege învelișul de dinafară al literii în locul contemplației tainice în duh și socotește, așa zicând, sufletul Scripturii mai de necinste decât trupul ei (19). Căci cu adevărat flămânzește poporul celor ce cred și au cunoscut adevărul, ca și sufletul fiecăruia, atunci când cade din contemplația duhovnicească prin har și ajunge în robia formelor și chipurilor literii, care nu hrănește mintea cu înțelesurile mărețe, ci umple simțirea cu năluciri pătimase prin figurile trupești ale simbolurilor Scripturii. Din această pricină se spune că foamea de cunoștința lui Dumnezeu se prelungește "trei ani unul după altul". Căci tot cel ce nu-și însușește înțelegerea duhovnicească a dumnezeieștii Scripturi, leapădă pe de o parte, deodată cu ea, asemenea Iudeilor, și legea naturală, iar pe de altă parte nu cunoaște nici legea harului, prin care li se dă celor călăuziți de ea îndumnezeirea.

Prin urmare foamea celor trei ani înseamnă lipsa de cunoștință care le vine din cele trei legi, din cea naturală, din cea scrisă și din cea a harului, corespunzător cu fiecare, celor ce nu caută prin contemplație înțelesul lor mai înalt. Căci nu poate cultiva cătuși de puțin știința Scripturilor acela care leapădă rațiunile naturale ale lucrurilor în contemplarea sa și dă atenție numai simbolurilor materiale, negândindu-se la nici un înțeles duhovnicesc mai înalt (20). Pentru că atâta timp cât stăpânește numai latura istorică a Scripturii încă n-a încetat stăpânirea celor trecătoare și vremelnice asupra înțelegerii, ci chiar dacă a murit Saul, mai trăiesc copiii și nepoții lui, care sunt șapte la număr. Cu alte cuvinte din slujirea trupească

și vremelnică a legii obișnuiește să se nască în cei iubitori de trup, pentru pricina amintită, o dispoziție pătimasă, ce-și are ca încurajare în rătăcire porunca arătată în simboluri (21). Pentru această pricină socotesc că nu s-a ivit foamete în zilele lui Saul, adică nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești în vremea slujirii după trup a legii, ci în vremea harului evanghelic. Căci abia acum după ce a trecut împărăția literii, flămânzim când nu înțelegem duhovnicește toată Scriptura, pentru faptul că nu gustăm din slujirea cea tainică în duh, așa cum se cuvine creștinilor. Iar când ne trezim la simțire asemenea lui David și căutăm în fața Domnului (22), înțelegem limpede că harul cunoștinței s-a luat de la noi din pricină că n-am primit rațiunile cele după fire, pentru a intra la contemplația tainică în duh, ci suntem lipiți încă de, gândurile trupești din litera legii.[...]

4. Precum cel se se împreună cu o țiitoare nu are căsătoria legiuită, la fel cel ce se îndeletnicește cu învățarea legii trupește, nu are cu ea o conviețuire legiuită, născând din ea dogme nelegitime, care se strică odată cu viața trupului.

5. Cel ce-și însușește Scriptura trupește, învață din ea păcatul cu fapta, iar mintea i se deprinde să cugete la păcat. Acela învață din litera legii despre dezmierdări, împreunări desfrânate și ucideri, și se deprinde să socotească spurcată toată zidirea lui Dumnezeu. [...]

11. Scurtă recapitulare a celor spuse mai înainte, prin care se arată că cel ce înțelege legea trupește are învățătura despre ea ca pe o țiitoare, din care naște deprinderea și lucrarea patimilor, și-și aduce în casă lăcomia pântecelui, de parc-ar fi dumnezeiască, dând naștere modurilor care întinează prin rea întrebuințare simțurile, ca prin ele să stârpească rațiunile și semințele naturale din lucruri.³²⁷

După ce am înțeles de unde provine rătăcirea Părintelui Arsenie Boca (și receptarea lui entuziastă de către cei ce vor să găsească în Ortodoxia tâlcuită de sfinția sa trupește prilejuri de a-și adormi conștiința pentru a-și satisface plăcerile având pretext că sunt sfințenie), să răspundem, dacă ne va ajuta Dumnezeu și la a doua întrebare:

De ce respinge reîncarnarea ca principiu general, dar o primește ca pe o excepție?

O respinge ca principiu general să nu fie vădit ca practicant și propovăduitor al hinduismului.

O primește ca pe o excepție deoarece este convins că și el este reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, gândim noi că în urma unor vedenii ca aceasta:

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

[Poate de aici, comparând cu Sfânta Scriptură: 4Re 2:10 Răspuns-a Ilie: „Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi”.¹¹ Pe când mergeau ei așa pe drum și grăiau, deodată s-a ivit un car și cai de foc și, despărțindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer. să fi înțeles sfinția sa că este reîncarnarea lui Ilie, dar este posibil să fi avut și alte vedenii înșelătoare, după cum citim mai jos, care să îi fi spus aceasta direct – n.n.]

[...]

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cei nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni.³²⁸

Nu ar fi de mirare, deoarece acesta este un atac clasic al celui vechi de răutăți, pe care îl îndrăznește chiar și la cei ce resping arătările demonice, darămite la cei ce le iubesc, crezându-le cerești:

7. Ne spunea nouă avva Or: „Eu fiilor, știu un om oarecare în pustia aceasta, care zece ani mănecare pământescă n-a mâncat ci îngerul lui Dumnezeu îi aducea lui odată la trei zile mănecarea cerească și-i da în gură și aceea îi era în loc de mănecare și de băutură. Și știu că au venit la acela un pâlc de diavoli luminați, strălucind în chipul unei cete de îngeri și o căruță de foc, cu cai de foc cu mulțime de ostași înarmați întocmai cum ar veni un îm-părat. Apropiindu-se de dânsul, i-au zis: «Omule, tu ai isprăvit toate faptele cele bune, vino acum și te închină mie și te voi lua în căruța aceasta și înălțându-te de pe pământ la cer ca pe Ilie Tesviteanul și te voi așeza la un loc împreună cu dânsul!» El auzind aces-tea, zicea în

³²⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 224-232, 458-461, 483-484, 485.

³²⁸ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

gândul său: «Eu în toate zilele și nopțile mă închin Împăratului și Dumnezeu-ului meu, deci cine este acesta de-mi zice să mă închin lui?» Acestea socotindu-le în gândul său, a răspuns aceluia: «Eu îl am pe Domnul Iisus Hristos, Împăratul, Dumnezeu și Mântuitorul meu, căruia pururea mă închin ziua și noaptea. Iar ție și se închină cei ce sunt cu tine!» Acestea auzind diavolul, îndată a pierit și s-a făcut nevăzut cu căruța cu cai și cu toate oștile lui. Acestea le spunea bătrânul ca despre altcineva, tăinuindu-și viața sa. Iar părinții care erau cu dânsul, ne-au spus nouă, că el însuși era acela, căruia i s-au întâmplat acestea.³²⁹

Că sfinția sa se credea Ilie, avem multe mărturii:

Una o aduce o uceniță a sfinției sale, care ne istorisește că nu numai teoretic se credea reîncarnarea lui Ilie și Ioan, dar făcea și demonstrații practice ucenicilor sfinției sale că este chiar așa:

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48*: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate.» Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.³³⁰

Este de mirare că îl picta pe Hristos cu înfățișarea sa, când își dădea sieși înfățișarea lui Hristos prin hipnoză? Vedeți că se arăta pe sine și ca Ioan și ca Ilie, ca să confirme că cele pe care le-a scris în Taina lui Ilie și Ioan vorbesc despre sine, că Ilie s-a reîncarnat în Ioan și Ioan în Zian?

Dar nu numai ucenicii sfinției sale aduc astfel de mărturii, ci și oamenii care și-au dat seama despre realitatea amăgită și amăgitoare a Părintelui Arsenie Boca. Una este adusă chiar de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cuprinzând în ea credința multor fani ai Părintelui Arsenie Boca:

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumi-tă spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șosea-ua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate cărunță. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecăruia cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea. [...]

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedințu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

³²⁹ Sfinții Bătrâni et alii, *Patericul...*, Pentru multe feluri de năluciri și înșelăciuni diavolești, cu care amăgește și înșeală vrăjmașul pe mulți, vrând ca să-i smintească din calea mântuirii, să-i depărteze de Dumnezeu și să le fie în zadar osteneala lor, 7.

³³⁰ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmatişti ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă preacuviosul monah, de mai sus, numit pare-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățaturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale, conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul buneii tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.³³¹

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca s-a pierdut renunțând la linia Sfinților Părinți și apucându-o pe calea spectaculozității ieftine... cu multă durere să înțelegem aceasta și să plângem, dacă putem, pentru mântuirea lui.

Dar și Părintele Arsenie Papacioc mărturisește că a auzit aceasta chiar de la Părintele Arsenie Boca care o striga în gura mare, să o audă cât mai mulți, să-l laude, să-l iubească și să i se închine ca unui prooroc sfânt aflat în viață:

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.³³²

Vedem că pentru Părintele Arsenie Boca nu este o problemă ca o persoană să fie în locul alteia, dacă se cheamă Arsenie, indiferent dacă are sau nu cu totul altă lucrare. Și ce frumoasă, ce sobră este, ce dor după adevăr a avut lucrarea Părintelui Arsenie Papacioc. Cu cât mai grav este însă că Părintele Arsenie Boca credea că poate fi înlocuit Ioan sau Arsenie cu Ilie, prin reîncarnare.

Nici Părintele Arsenie Papacioc nu poate substitui pe Părintele Arsenie Boca, nici Sfântul și Marele Prooroc Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului pe Sfântul și Marele Prooroc Ilie Înaintemergătorul celei de a doua veniri, prin reîncarnare. În schimb Părintele Arsenie Boca înlocuiește, dar nu prin reîncarnare, ci prin repetarea vechii ispite, un protestant rătăcit de la Sfântul Munte:

A mers odinioară la Sf. Munte un Protestant din Germania și căuta să ia în bătae de joc simplitatea călugărilor.

³³¹ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

³³² Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015.

A declarat în fața Epitropilor din Careia că el este Proorocul Ilie. Proestoșii au început a râde, crezând că au de-a face cu un nebun. Dar când a început el să le vorbească, au văzut că nu este nebun ci este o undiță primejdioasă pentru Ortodoxie.

Deci nepricepându-se ei cum să-i răspundă s-au sfătuit ca să găsească pe cineva dintre călugări cari să dovedească cu mărturii din Sfânta Scriptură că Protestantul este mincinos (iar nu prooroc cum zicea el). Atunci și-au adus aminte bătrânii de smeritul Dascăl Nicodim, care trăia la vremea cea la o chilie, aproape de Careia. Cuv. Nicodim s-a prezentat ca de obicei îmbrăcat în niște zdrențe și încălțat cu opinci de porc. Când l-a văzut Protestantul a început a râde cu hohote. Atunci Bătrânii Proestoși i-au lămurit Cuviosului pentru ce este chemat, adică să dea răspunsul cuvenit proorocului mincinos.

Pricepând Cuviosul că ereticul își bate joc de călugări i-a zis:

"Va să zică ești Proorocul Ilie, Domnule".

"Desigur (a răspuns neamțul)!" Atunci Cuviosul i-a zis iarăși:

"Proorocul Ilie a avut tăierea împrejur, dar Dumneavoastră?" (o aveți?)

La întrebarea aceasta a rămas Proorocul cu gura căscată și a plecat fără să mai stea de vorbă cu opincarii din Sf. Munte. Toți carii veneau să ispitească pentru tainele credinții dacă se întâmpla ca să vorbească cu Dascălul cel flenduros, nu mai avea poftă să râdă, ci plecau îndată rușinați.

Cuviosul Nicodim Aghioritul n-a făcut semne și minuni în viață, dar viața lui întreagă a fost o întreagă minune, prin roadele bunătății care au umplut lumea. Învățăturile lui au luminat norodul creștinesc și au întărit Biserica Ortodoxă în vremurile cele mai grele.

După mărturisirile Sfinților Părinți, sfințenia omului nu se arată din săvârșirea minunilor ci din viața cea îmbunătățită. Minunile sunt lucrurile lui Dumnezeu și se fac mai mult pentru luminarea celor necredincioși și pentru întărirea celor slabi în credință, iar faptele cele îmbunătățite sunt roadele prin cari se cunosc sfinții.³³³

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să-i fi urmat exemplul Sfântului Ioan Iacob de la Neamț sau al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul și să propovăduiască Ortodoxia și smerenia... n-ar fi făcut minuni, dar ar fi avut, poate, și Sfinte Moaște. Dar chiar de nu ar fi avut, măcar s-ar fi putut mântui. Și ce poate fi mai minunat decât aceasta?

Gravitatea cea mare a acestei erezii propovăduită de draci prin scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca nu se oprește, din păcate, odată cu moartea sfinției sale. Diavolii vor să convingă pe Ortodocși cu orice chip să renunțe la unicitatea persoanei (fie prin ideea anihilării ei prin contopirea cu Brahmanul, fie prin substituirea unuia cu a altuia, măcar ca o excepție ce odată înghițită de minte ar duce-o încă un pas spre acceptarea nirvanei sau anihilării persoanei. Dar aceasta înseamnă, în final, nimicirea întregii creații care are ca principiu unificator persoana, și hulă la adresa lui Dumnezeu că ar fi făcut o zidire fără rost. Războiul acesta cumplit ideologic împotriva Persoanei îl fac dracii tocmai fiindcă îi arde, aceasta fiind capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Persoanele dumnezeiești sunt cele care susțin firea dumnezeiască și iradiază energia necreată, arătând că dragostea este izvorul a toate, iar chipul lor persoana omenească este zidită tocmai pentru a unii cele cinci mari despărțiri: cerul cu pământul, pământul cu raiul, bărbatul cu femeia, inteligibilul cu sensibilul, Creatorul cu creația. Ceea ce diavolul, fiind ură și dezbinare, nu poate suporta). Pentru aceasta demonii fac minuni legate de Părintele Arsenie Boca (care le-a dat dreptul la aceasta din viață, fiindcă el însuși a primit această credință distrugătoare prin vedenii și lecturi și a propovăduit-o prin scris și pictură, sub o mască Ortodoxă), la mormântul sfinției sale, care propovăduiesc tocmai păgânismul: preexistența sufletelor și reîncarnarea.

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricăror argumente și dovezi. Ne întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor

³³³ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion*, Ed. cit., p. 144.

*spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. în cartea Mărturii din Țara F.,, pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.*³³⁴

Durere mare este în sufletul nostru că Părintele se află într-o astfel de primejdie ce îi atinge veșnicia. Și nu numai a lui, ci și a tuturor celor ce îl consideră Sfânt. Cum să nu doară că un preot Ortodox și călugăr s-a îndepărtat atâta de nădejdea noastră – dreapta credință? Un om cu o așa capacitate, ce ar fi putut aduce la adevăr atâția oameni să fie deturnat spre terenul mlăștinos al amăgirii de sine... și, dacă pe noi ne doare atât, cât trebuie să Îl doară pe Hristos, iubirea cea răstignită?

³³⁴ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

6. DESPRE ÎMPREUNAREA TRUPEASCĂ

1Ti 6:20 O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotrivirile științei mincinoase, 21 Pe care unii, mărturisind-o, au rătăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

21. Cel ce își păstrează trupul nesupus plăcerii și sănătos îl are împreună slujitor spre lucrarea celor bune.

22. Cel ce fuge de toate poftele lumești se așază pe sine mai presus de toată întristarea lumească. [...]

28. Cel ce a dobândit în sine dragostea dumnezeiască, nu ostenește urmând Domnului Dumnezeuului său, asemenea dumnezeiescului Ieremia¹⁵⁵ (155 Ieremia 17, 6.) ci suferă cu vitejie orice osteneală, batjocoră și ocară, neluând în seamă câtuși de puțin răul de la nimeni. [...]

76. Smerenia și reaua pătimire slobozesc pe om de tot păcatul. Cea dintâi taie patimile sufletului, cea de-a doua pe ale trupului. Aceasta se arată făcând-o și fericitul David, când se roagă lui Dumnezeu zicând: «Privește la smerenia mea și la osteneala mea, și iartă toate păcatele mele». 169(169 Psalmi 118, 135.)³³⁵

Înainte de a trata acest subiect gingaș, am dori să citim și să urmărim un cuvânt al Avei Dorotei, pentru a parcurge acest capitol cu ochii duhovnicești ai milei și nu cu asprime (nici măcar față de sârmanul autor al rătăcirii de la Prislop):

1094. Sfinții urăsc păcatul, dar nu pe păcătos. Ura lor față de păcat se arată în faptul că se feresc ei înșiși de păcat și ajută și pe ceilalți, prin iubire, să-l biruiască. Ei văd în persoană o taină atât de adâncă și de minunată, că intuiesc în ea posibilități de depășire a oricărei stări de păcat, a oricărei ispite. Dar aceste posibilități trebuie actualizate prin puterea ce le-o dă iubirea față de ea. Legătura între persoană și persoană e în mod real o legătură de comunicare asemenea celei între mădularele trupului. Nu se poate însănătoși un mădular bolnav, dacă nu i se comunică sângele mădurelor sănătoase. Aceasta se face între oameni prin iubire³³⁶

1. IDEEA VICLEANĂ A NECESITĂȚII ÎNDULCIRII (ÎMPREUNĂRII) TRUPEȘTI

pentru menținerea sănătății, prin care Părintele Arsenie Boca a smintit și cucerit (pentru interesul său personal) o țară întregă

Vom vedea mai jos cum Părintele Arsenie Boca, studiind anatomia și antropologia prin disecția cadavrelor pentru a-și însuși meșteșugului picturii, a căpătat o siguranță de sine ca și cum ar fi devenit un mare cunoscător al științelor medicale (endocrinologie, genetică care nici măcar nu erau surprinse în programa de studiu urmată, fiind alte domenii decât cele de mai sus necesare picturii). Nu numai atât dar și acele studii de anatomie făcute au fost nesatisfăcătoare datorită întreruperilor cauzate de grevele studențești, după cum mărturisește chiar precuvioșia sa:

*Profesori principali aveam pe dl. Francisc Șirato, Costin Petrescu și Fr. Reiner, ultimul de la Facultatea de medicină. La medicină de multe ori nu puteam merge din cauza frământărilor și grevelor studențești, care mă supărau pentru motivul că pierdeam vremea și cunoștințele de anatomie și antropologie cu profesorul meu, care de multe ori era pus în imposibilitatea să-și țină cursul.*³³⁷

De aici (printr-o superficialitate specifică sfinției sale extinsă și la medicină, cu care ne-am obișnuit de la teologie – unde am văzut cunoștințele precare ale precuvioșiei sale de Dogmatică Ortodoxă –) pornește

³³⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 72-73, 83.

³³⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. IX, Ed. cit., p. 545

³³⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 12.

să fundamenteze (cu o perversiune teologică de mare răsunet și o ignoranță grosolană medicală) o doctrină rigidă și simplistă cu următoarele idei eretice și în același timp greșite din punct de vedere științific:

- toate bolile sunt cauzate de păcat;
- toate păcatele duc la modificarea genelor, care devin judecata noastră, îmbrăcând un suflet preexistent;
- Dumnezeu are hotărnicită creația în funcție de numărul de combinații ale genelor;
- Sfânta Scriptură și Dreptul canonic Bisericesc se ocupă de genetică;
- împreunarea trupeză este sursă de sănătate, sămânța bărbătească fiind ca un fel de vitamină pentru femei etc.

Cu patos retoric sub formă filozofic-dialogală creează o antropologie în care plăcerea sexuală este o sursă de sănătate, atacând în felul acesta (indirect) fecioria și furnizând argumente (părut sfinte) pentru desfrânarea în căsnicie. Mai mult decât atât, urmându-și logica până la capăt, începe să propovăduiască direct contracepția, chiar dacă în condiții limită, care însă acționează asupra conștiinței ca un cal troian:

Părintele spunea că în momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde și copiii care vor urma o să aibă de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort. Pentru ca să se evite avortul atunci când sarcina este interzisă, am auzit când Părintele Arsenie a recomandat unei femei care avea Rh negativ să meargă la ginecolog pentru a-i se stabili perioada de fertilitate și ca în felul acesta să nu se afecteze legătura firească dintre soți
(Mariana P-Făgăraș)³³⁸

Sfinția sa devine, astfel, cel mai renumit și mai precoce promotor al revoluției sexuale în România, luat ca pildă și dezlegare de mulți.

De aceea, unii preoți de azi, și majoritatea mirenilor ucenici ai sfinției sale, ba chiar dintre monahi și monahii (am auzit cu urechile noastre o maică ghid de la o Mănăstire renumită din țară, învățând ca predarea unei mari taine duhovnicești – de nepătruns pentru mințile oamenilor de rând – nu lucrarea lăuntrică a pocăinței ci... ideea că mirenii trebuie să se împreuneze cât mai des, pentru a fi fericiți și sănătoși, fiindcă... așa a învățat Sfântul Ardealului. Ne întrebăm: oare aceasta era preocuparea minții ei?), propovăduiesc porunca sfinției sale ca toți să învețe, să predea și să practice această antropologie stricată și stricătoare de minte. Ei zic așa: „pentru a nu ne îmbolnăvi, să ne împreunăm trupezte cât mai des, că așa zice Sfântul Ardealului”. Dar aceasta nu se poate face fără a avea mulți copii (decât la oamenii sterpi), fiindcă Dumnezeu dă mulți copii unor astfel de oameni tocmai ca prin suferința nașterii și suferințele creșterii și împreună suferința cu ei, omul să se ostenească, să se înfrâneze și să se vindece de drogarea cu plăceri. În schimb doctrina sfinției sale nu propovăduiește cu simplitate lăsarea în voia lui Dumnezeu, ci cu multe argumente sofisticate și mincinoase, pare că dovedește că sănătatea femeii constă în 3-4 copii, punând hotar un număr în loc de voia și înțelepciunea lui Dumnezeu. De aceea, cei ce păstrează până la capăt logica trupeză a sfinției sale, au găsit ca soluții de completare primirea și a altor mijloace de contracepție decât cele recomandate de protagonistul de la Prislop. Pe acestea, deși Părintele Arsenie Boca le respingea (ca și pe celelalte învățături eretice) la arătare, pentru oamenii simpli, dar le sădea în ascuns ca mesaj, astfel ca învățătura sfinției sale otrăvite să fie ambalată într-o părută sfințenie, pentru a deruta pe cât mai mulți și să aibă o portiță de scăpare la orice tentativă de judecată serioasă care ar putea să o vădească.

Mai mult precuvioșia sa critică fățiș înfrânarea în căsătorie, care este drumul legiuit de Sfinții Părinți al unei cununii creștine, zicând că duce la îmbolnăvirea femeii și stricarea genetică. Astfel deschide, poate fără să vrea, larg porțile celor care se împartășesc cu Trupul și Sângele lui Hristos, crezând că sunt evlavioși, dar își otrăvesc simultan sufletul, trupul și sângele încălcând voia lui Dumnezeu și luând anticoncepționale (deci ucigând copiii) și au ca scop (ascuns) al vieții plăcerea neînfrânată a împreunării trupezte (sub acoperișul Sfintei Cununii, pe care în felul acesta nu o experimentează în adevărata ei spiritualitate, astfel că nu pot ajunge să o înțeleagă nici măcar până la moarte), sub pretextul că sunt chibzuiți în cultivarea sănătății după sfatul medicului și duhovnicului și că sunt ascultători de povețele unui mare Sfânt, sfântul (ce-i Arde)alului...

Dar tocmai aceasta îi duce la boală și la moarte:

³³⁸ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 80-108.

1Co 11:26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni. 27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. 28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. 29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. 30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit. 31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați. 32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

MALAHIA

1279. -Malahia (să nu se confunde cu onania sau cu scurgerea) este păcatul pe care-l face cineva singur, artificial, împins fiind de poftele trupești ațâțate de o imaginație neînfrânată, excitată de gândurile rele, cultivate cu lecturi din romane pornografice și lipsă de educație. Unii ca aceștia pierd memoria, devin nervoși, le tremură corpul, iar în căsătorie obțin copii slăbănogi și la trup și la suflet. Pentru vindecare se cere stăpânire de sine, înlăturarea cauzelor păcătoase, ocupația neconținută a timpului și deasa spovedanie (Lev. 15, 1-30).

1280. -“Câți vin la acest lucru de fac malahie, aceia să mănânce sec 40 de zile și să facă în toate zilele câte o sută de metanii, iar de nu vor putea să mănânce sec atunci să nu se pricestuiască un an și să facă în toate zilele câte o sută de metanii sau cincizeci”. -ILT, 329.

1281. -“Iar de se va face malahia între mai mulți, atunci fiecare să mănânce sec 80 de zile sau să nu se pricestuiască doi ani și să facă în toate zilele metanii câte cincizeci”. -UT, 329.

1282. -“Iar de va fi cineva din partea și rindul celor sfințiți și mai înainte de luarea preoției va cădea într-acei păcat al malahiei, acela întâi să se canonisească, după aceea să se hirotonisească. Iar de se va face preot și va face acest păcat fără de minte să fie lipsit de preoție un an, iar de îl va face cu mintea întreagă după aceea, atunci să fie lipsit de preoția lui de tot”. -ILT, 329.

1283. -“Iar de va face aceasta călugărul, canonul este să mănânce sec 60 de zile și să facă metanii în zi câte 80”. -UT, 329.

1284. -“Cine-și face slobozenie cu mâna și aceasta este curvie și să aibă pocanie trei ani și metanii câte 24 pe zi... Este și malahie muierească că ele lucrează una cu alta și aceasta se cade duhovnicului foarte să întrebe și să le dea lor pocăință de un an”. -PBG, 25.

1285. -“Cel ce se va slobozi cu mâna, acela aduce sămînța lui ca slujbă dracului, drept aceea să nu se împărtășească niciodată cu sfântă taină, iar de se va părăsi să se pocăiască doi ani sau trei ani, după aceea să se împărtășească”. -PBG, 142.

1286. -“Dacă nu poți să te desfaci de deprinderea pătimașă a curgerii de sămînță din pricina obișnuinței îndelungate, cum cutezi nenorocitele să te apropii de cele pe care nici îngerii nu le ating? Deci sau tremură și stai de departe de aici înainte de slujba dumnezeiască și așa vei câștiga îndurarea lui Dumnezeu, sau așteaptă să cazi în urgie, ca un nesimțit și neîndreptat, în mâinile Dumnezeului celui viu, care nu te va cruța cu iubirea de oameni, ci te va pedepsi fără milă fiindcă ai cutezat fără nerușinare să intri la nunta împărătească cu sufletul și cu haina întinată, deși nu ești vrednic nici măcar de intrare, dar încă de așezare”. (Matei 22, li). -Filoc. IV, p. 267,54

ONANIA

1455. -Onania (să nu se confunde cu malahia) este păcatul care-l fac doi soți căsătoriți care întrebuințează mijloace de a nu face copii: “Onan... vărsa sămînța jos ori de câte ori se culcă cu soția fratelui său (mort dar acum era a lui prin căsătorie de levirat) CA SĂ NU SE NASCĂ copiii fratelui său din dușmănie. Ce a făcut el n-a plăcut Domnului, de aceea l-a omorât” care era dușman al legilor naturale (Fac 38, 9-10). Acest păcat se canonisește ca și avortul și malahia pînă la vindecare, căci fără îndreptare nu există iertare.³³⁹

³³⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, 1999.

Așadar Sfânta Împărtășanie luată concomitent cu practicarea planning-ului familial (nu numai prin anticoncepționale, sterilet, prezervativ dar și prin metoda calendarului, propovăduită de Părintele Arsenie Boca), duce la boală, moarte și osândă.

Nu numai atât, dar chiar și împreunarea trupească propriu-zisă, fără a fi asociată cu apropierea de Sfintele Taine, nu aduce sănătate ci boală, după cum ne spune chiar Sfânta Scriptură:

1Co 7:28 Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi.

Așadar, chiar plăcerea împreunării trupești este sursă de suferință.

După cum vom învăța mai jos, este sursa nu numai a suferinței, nu numai a nu a unui fel de stricăciune, ci a toată stricăciunea urmașilor lui Adam. Plăcerea împreunării trupești, ca mijlocul transmiterii păcatului strămoșesc (ce constă în mutarea plăcerii de la Dumnezeu către sine, ale sale și cele din jurul său, prin trup –senzuală – și prin suflet – inteligibilă) este sursa tuturor suferințelor și a bolilor, și în final chiar și a morții, după cum ne descoperă Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Dumnezeu, care a zidit firea omenească, nu a creat împreună cu ea nici plăcerea nici durerea din simțire (din simțuri), ci a dat minții ei o anumită capacitate de plăcere, prin care să se poată bucura în chip tainic de El.

Această capacitate (care e dorința naturală a minții lui Dumnezeu), lipind-o primul om de simțire îndată ce a fost creat, și-a văzut plăcerea mișcându-se potrivit firii, spre lucrurile sensibile, prin mijlocirea simțurilor (1). Dar Cel ce se îngrijește de mântuirea noastră a înfipt în mod providențial în această plăcere, ca pe un mijloc de pedepsire, durerea, prin care s-a zidit în chip înțelept în firea trupului legea morții, ca să limiteze nebunia minții, care și mișcă, potrivit firii, dorința spre lucrurile sensibile (2).

Astfel, datorită plăcerii potrivnice rațiunii, care a pătruns în fire, a pătruns, ca un antidot, și durerea conformă cu rațiunea. Aceasta e mijlocită de multe pătimiri, între care și din care este și moartea, și are rostul să înlăture plăcerea potrivnică firii, ba chiar să o desființeze cu desăvârșire, ca să se arate darul plăcerii dumnezeiești în minte (3). Căci toată durerea având drept cauză a nașterii sale fapta unei plăceri care îi premerge, e o datorie pe care trebuie să o plătească în chip natural, în virtutea cauzalității, toți cei ce sunt părtași de firea omenească. Fiindcă plăcerea potrivnică firii e urmată în chip firesc de durere în toți cei a căror naștere a fost anticipată de legea plăcerii fără cauză. Iar fără cauză numesc plăcerea primei greșeli, întrucât nu a fost urmarea unei dureri premergătoare.

Deci după cădere toți oamenii aveau în mod natural plăcerea ca anticipație a venirii lor pe lume și nici unul nu era liber de nașterea pătimasă prin plăcere. De aceea toți plăteau în mod natural durerile ca pe o datorie și ca pe o datorie suportau moartea de pe urma lor, și nu se afla chip de scăpare pentru cei tiranizați silnic de plăcerea nejustificată (4) și stăpâniți în mod natural de durerile justificate și de moartea cea atotjustificată de pe urma lor. 516 (516 Se mai pot traduce: plăcerea nedreaptă și durerea sau moartea dreaptă. Sau plăcerea necuvenită și durerea și moartea cuvenită.) Căci pentru desființarea plăcerii atotnecuvebite era trebuință de durerile atotcuvenite de pe urma ei care sfârșiau în chip jalnic pe om (ce-și avea începutul facerii în stricăciunea plăcerii și sfârșitul în stricăciunea morții). Iar pentru îndreptarea firii ce pătimea, trebuia să se iscodească o durere și o moarte în același timp și necuvenită și necauzată; necauzată (nevinovată) prin faptul de-a nu avea plăcerea ca anticiparea nașterii, și necuvenită prin faptul de a nu fi urmarea unei vieți pătimeșe. Aceasta pentru că durerea și moartea atotnecuvebite, așezându-se la, mijloc între plăcere necuvenită și moartea atotcuvenită, să desființeze total originea atotnecuvebite a firii din plăcere și sfârșitul ei atotcuvenit prin moarte, cauzat de acea origine. Și așa să se facă neamul omenesc iarăși liber de plăcere și de durere, recăpătându-și firea limpezimea de la început, nemaifind întinată de trăsăturile care au pătruns în firea celor supuși nefericirii și stricăciunii (5).

[Vedem că sursa tuturor durerilor, bolilor și morții se află în slujirea simțirii de către minte, adică a plăcerii pătimașe de cele create, din care plăcerea împreunării este cea mai intensă fiind și cea care introduce stricăciunea în firea omenească fiindcă însoțește întotdeauna (mai mult sau mai puțin intens, în funcție de înfrânarea minții părinților în timpul împreunării) momentul zămislirii omului. Hristos S-a zămislit fără păcat, tocmai deoarece este singurul zămislit în feciorie, nu din sămânță bărbătească, ci din sângiurile feciorelnice ale Maicii Domnului. De aceea El nu a fost nevoit să ia o fire stricată, ci a luat asupra Sa stricăciunea firii omenești din compasiune pentru noi, cu o a doua uriașă treaptă de neînțeleasă smerenie, spre a o vindeca și a ne da nouă puterea să participăm la vindecarea pe care o face El în noi, când re trăiește în noi viața Sa pământească. Iar lucrarea lui Hristos este tocmai limpezirea firii prin convertirea finală a durerilor și morții în predare totală lui Dumnezeu și dezmărginire. Aceasta se face biruind prin înfrânarea ispitelor de bună voie (care convertește plăcerile în plăcere de Dumnezeu) și răbdarea ispitelor de nevoie (care convertește durerile în arme de zdrobire ale plăcerilor și slavoslovire în smerenie).

De aceea și vârful vieții în Hristos este FECIORIA și cu trupul (oprirea de la plăcerile senzuale și slujirea prin simțirea inteligibilă la descoperirea rațiunilor dumnezeiești din creație) și cu mintea (oprirea de la plăcerea inteligibilă de sine și convertirea ei în plăcerea mai presus de minte de El).

Drumul cel scurt și mult ostenitor este monahismul, cu înfrânare și răbdare radicale, care descoperă FECIORIA cunoscând firea proprie (prin vederea neputințelor și păcătoșeniei personale) și Taina Persoanei (prin nunta cu Hristos și tăierea vocii în fața tuturor celor din obște).

Drumul celor mai neputincioși până la FECIORIE este SFÂNTA CUNUNIE petrecută cu o înfrânare și o răbdare din ce în ce mai intense, asociată cu descoperirea firii omenești în doi (văzând neputința și păcătoșenia proprie și a celuilalt), și tainei persoanei (prin tăierea vocii în fața celuilalt, având pe Hristos de față prin duhovnic și lucrarea lăuntrică), până reușesc și ei să ajungă la vârful, sau măcar pe aproape – n.n.]

[...]

Făcutu-s-a deci Dumnezeu om cu adevărat și a dat firii o altă obârșie pentru o a doua naștere, obârșie care o duce prin osteneală și durere spre plăcerea viitoare.⁵¹⁹ Căci protopărintele Adam, călcând porunca dumnezeiască, a dat firii altă obârșie decât cea dintâi, constatatoare din plăcere, dar sfârșind în moartea prin durere; și a născocit, la sfatul șarpelui, o plăcere, ce nu era urmarea unei dureri de mai înainte, ci mai degrabă ducea la durere. Prin aceasta i-a dus, cu dreptate, pe cei toți născuți din el după trup, împreună cu sine la sfârșitul morții prin durere, datorită obârșiei lor nedrepte prin plăcere. Dar tot așa Domnul, făcându-Se om și dând o altă obârșie firii, pentru o a doua naștere din Duhul Sfânt, și primind moartea atotcuvenită din durere a lui Adam, devenită în EL atotneacuvenită, întrucât nu-și avea ca obârșie a nașterii Sale plăcerea atotneacuvenită de pe urma neascultării protopărintelui, a adus desființarea ambelor extreme: a obârșiei și a sfârșitului făpturii omenești după chipul lui Adam, ca unele ce nu au fost date de la început de Dumnezeu. Și așa a făcut pe toți cei renăscuți în El duhovnicește, liberi de vina ce apăsa asupra lor. Drept urmare acestia nu mai au de la Adam plăcerea nașterii, dar păstrează din pricina lui Adam durerea care lucrează în ei moartea, nu ca o datorie pentru păcat, ci ca mijloc împotriva păcatului, potrivit unei orânduiri înțelepte dintr-o necesitate naturală (11). Iar când moartea nu mai are plăcerea ca mamă, care o naște și pe care trebuie să o pedepsească, se face în chip vădit pricina vieții veșnice.⁵²⁰ Astfel, precum viața lui Adam din plăcere s-a făcut maica morții și a stricăciunii, la fel moartea Domnului pentru Adam (căci el era liber de plăcerea lui Adam), se face născătoare a vieții veșnice.

Deci socotesc că Scriptura a deosebit bine lucrurile, arătând cum proveniența din Adam prin plăcere, punându-și pecetea silnică peste fire, a dat-o pe aceasta hrană morții ce s-a ivit din pricina ei, și cum nașterea Domnului după trup a adus desființarea amândurora, adică a plăcerii din Adam și a morții din pricina lui Adam, ștergând odată cu păcatul lui Adam și

pedeapsa lui Adam. Căci nu era cu puțință să fie predat la sfârșit stricăciunii prin moarte, cel venit pe lume neatins de originea prin care s-a ivit ca sfârșit moartea (12). Dar dacă-i așa, potrivit acestei deosebiri, până când au stăpânit silnic peste fire, în ce privește începutul și sfârșitul, adică nașterea și stricăciunea, numai stricăciunile lui Adam, nu era vremea să se înceapă judecata spre deplina osândire a păcatului. Dar când s-a arătat Cuvântul lui Dumnezeu în trup și s-a făcut om desăvârșit, afară numai de păcat, purtând prin fire, dar cu voia Sa, în trupul lui Adam numai pedeapsa, și a osândit păcatul în trup, suferind în chip nevinovat Cel drept pentru cei drepți, și a răsturnat rostul morții; prefăcând-o în osândă a păcatului din osândă a firii, a venit vremea să se înceapă judecata pentru osândirea păcatului prin răsturnarea rostului morții.

Dar să lămuresc și mai bine acest lucru: Păcatul, amăgind la început pe Adam, l-a înduplecat să calce porunca dumnezeiască. Prin aceasta dând ființă plăcerii, iar prin plăcere sălășluindu-se pe sine în însuși adâncul (sânul) firii, a osândit la moarte întreaga fire, împingând prin om toată firea celor create spre destrămare prin moarte (13). Căci aceasta a plănuțit-o diavolul cel viclean, semănătorul păcatului și tatăl răutății, care prin mândrie s-a înstrăinat pe sine de slava dumnezeiască, iară din invidie față de noi și față de Dumnezeu, l-a scos pe Adam din Rai: să nimicească lucrurile lui Dumnezeu și să împrăstie cele ce au fost aduse la existență. [de unde se vede că învățătura aceasta a plăcerii ca sursă de sănătate, propagată de Părintele Arsenie Boca, are ca origine insuflarea demonică – n.n.] Fiindcă ne pizmăiește păcatul nu numai pe noi, pentru slava ce-o primim de la Dumnezeu din pricina virtuții, ci și pentru Dumnezeu pentru puterea prealăudată ce o are în ochii noștri din pricina mântuirii (14).

Deci toată firea noastră este stăpânită de moarte din pricina căderii. Iar motivul stăpânirii era plăcerea, care, luându-și începutul dintr-o neascultare, se menține de-a lungul întregului lanț de nașteri naturale. [evident prin plăcerea împreunării – n.n.] Din pricina acestei plăceri a fost adusă moartea ca osândă peste fire. Dar Domnul, făcându-Se om și neprimind ca anticipație a nașterii sale după trup plăcerea necuvenită [fiind zămislit fără plăcere trupească, în FECIORIE – n.n.], pentru care a fost adusă peste fire osânda cuvenită a morții, dar primind cu voia după fire moartea în trăsătură pătimitoare a firii, adică suferind-o, a răsturnat rostul (întrebuințarea) morții, nemaivând aceea în El rostul de osândă a firii, ci a păcatului. Căci nu era cu puțință ca în Cel ce nu și-a luat nașterea din plăcere să fie moartea osândă a firii. Drept aceea în El a avut rostul să desființeze păcatul protopărintelui, din pricina căruia stăpânea peste toată firea frica morții.

Căci dacă în Adam moartea a fost osândă a firii, întrucât aceasta și-a luat ca obârșie a nașterii ei plăcerea, pe drept cuvânt moartea în Hristos a devenit osândă a păcatului, firea recăpătând din nou în Hristos o obârșie liberă de plăcere. Astfel, precum în Adam păcatul din plăcere a osândit firea la stricăciune prin moarte și cât a stăpânit el a fost vremea în care firea era osândită la moarte pentru păcat, tot așa în Hristos a fost cu dreptate ca firea să osândească păcatul prin moarte și să fie vremea în care să înceapă a fi osândit păcatul la moarte, pentru dreptatea dobândită de fire, care a lepădat în Hristos cu totul nașterea din plăcere, prin, care se întinsese peste toți cu necesitate osânda morții ca o datorie. [dreptatea în Hristos este tocmai lepădarea cu totul a nașterii prin plăcere, prin care se întinde în toți osânda morții. Deci de unde să aducă sănătate plăcerea împreunării trupești? – n.n.]

Deci aceeași moarte, în Adam este o osândă a firii de pe urma păcatului, iar în Hristos o osândă a păcatului de pe urma dreptății.³⁴⁰

Care dreptate? Dreptatea dobândită de fire, care a lepădat în Hristos cu totul nașterea din plăcere. Așadar este vorba chiar de dreptatea înfrânării de la împreunarea trupească, pe care și soții ar trebui să o cucerească de la început sau în timp.

³⁴⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 365-380.

Nu numai atât, dar plăcerea împreunării nu numai că este sursa moștenirii unei firi stricăcioase, ci cu cât o practicăm mai des, ne vine din ea mai multă suferință, mai multă stricăciune, mai multă boală și ne apropiem, așadar, mai repede de moartea cea rea:

Pentru că vrând să scăpăm de simțirea chinuitoare a durerii, ne luăm refugiul la plăcere, încercând să ne mângâiem firea torturată de chinurile durerii. Dar grăbindu-ne să tocim împunsăturile durerii prin plăcere, întărim și mai mult zăpădul aceleia împotriva noastră, neputând ajunge la o plăcere eliberată de durere și de osteneli³⁴¹

Acum să abordăm, după Sfinții Părinți, problema împreunării trupești, pentru a ne vindeca de ideile eronate, strecurate cu atâta perfidie în mentalitatea contemporană și prin contribuția renumitului misionar de la Prislop.

Dezlegare ortodoxă despre relația cuviincioasă dintre soți.

Vom vedea, că, după Sfinții Părinți, Sfânta Cununie este mica Biserică, în care se dezleagă unirea trupurilor (datorită neputinței înfrânării de plăcerea trupească și sufletească de sine) pentru a ajunge la unirea în gând între persoanele soților, ca între Hristos și Mireasa Sa, deci la o unire în final feciorelnică:

Efe 5:31 De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. 32 Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserică. [iar între Hristos și Sfânta Biserică este nuntă feciorelnică – n.n.]

Doamne, Dumnezeu nostru, Cel ce dintre neamuri mai înainte Ți-ai logodit Biserica, fecioară curată, binecuvântează logodna aceasta; unește și păzește pe robii Tăi aceștia în pace și într-un gând. [vedeți ce minunat se propovăduiește fecioria chiar la logodna în vederea Sfintei Cununii? – n.n.]³⁴²

Însuși și acum, Stăpâne, întinde mâna Ta din sfântul Tău locaș și unește pe robul Tău (N), cu roaba Ta (N), pentru că de către Tine se însoțește bărbatul cu femeia. Unește-i pe dânșii într-un gând; încununează-i într-un trup; dăruiește-le lor roadă pântecelui, dobândire de prunci buni. Că a Ta este stăpânirea și a Ta împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.³⁴³ [mai întâi gândul, apoi încununarea trupului (ce se dă pentru înfrânarea de la plăceri și răbdarea durerilor, iar nu pentru desfrânare și cârtire), apoi, de abia, roada pântecelui, dobândirea de prunci, care este un dar uriaș, dar nu atât de mare ca unirea în gând, până la încununarea trupului, care este și scopul creației și al întrupării lui Hristos. Aceasta este și ierarhia lăuntrică a scopului Sfintei Cununii, pornind de la ce este mai important, la ce este mai mic, deși și cel mai mic este uriaș, mai ales dacă se face tot în unirea gândului și încununarea trupului – n.n.]

A rămâne, însă, doar la împreunarea trupească este specifică desfrânării cu mască de creștinism binecuvântat prin cununie. Nu este nevoie de Sfânta Cununie pentru a deveni cei doi un trup:

1Co 6:15 Au nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum! 16 Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânată este un singur trup cu ea? „Căci vor fi - zice Scriptura - cei doi un singur trup”.

Primesc de la Dumnezeu marele dar de a avea copii și cei însoțiți în alte religii.

Pentru a-ți aranja social problemele este suficientă căsătoria la primărie, iar pentru a petrece e nevoie doar de bani și restaurant.

Sfânta Cununie aduce singurul lucru pe care nu-l pot aduce toate celelalte: unirea în și pentru Hristos. Dezlegarea unirii trupești, după cum vom vedea, nu este o obligație conjugală, nici o dependență, atârănare, necesitate sau binefacere pentru sănătatea trupului și/sau a sufletului, ci doar o neputință îngăduită de Dumnezeu tocmai pentru a dobândi smerenia văzând că *Psa 48:12 omul, în cinste fiind, n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor. Și, apoi, după multe suferințe, înțelegându-și omul*

³⁴¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia*..., Vol. III, Ed. cit., pp. 365-380.

³⁴² <<http://molitfelnic.ro/slujba-ce-se-face-la-nunta/>>, vineri, 16 octombrie 2015

³⁴³ Molitfelnic.ro. <<http://molitfelnic.ro/slujba-cununii/>>, miercuri, 27 februarie 2013.

această neputință, aleargă la Dumnezeu, cu lacrimi de pocăință, pentru a dobândi ajutorul necesar spre împreună lucrarea înfrânării și răbdării. Așa se vindecă firea de nebunia minții care aleargă aproape numai după plăcerea de sine (pe un drum mai sinuos și cu un liman mai îndepărtat decât prin FECIORIE). Și astfel chipul lui Dumnezeu căzut revine la plăcerea naturală de Dumnezeu și suspină nemângâiat de dorul lui Hristos. Atunci Mirele de Taină îndrăgostit de zidirea Sa coboară și nuntește cu amândoi mirii, făcându-i mădulare feciorelnice și sfinte ale Lui. Această nuntă este cel mai mare dar, negrăit și neînțeles mai mare decât darul de a avea prunci, fiindcă Pruncul Mire este chiar Hristos, ce se naște în inima mireasă și maică, după asemănarea uimitoare cu Pururea Fecioara Maria:

Mar 3:35 Că oricine va face voia lui Dumnezeu, acesta este fratele Meu și sora Mea și mama Mea. Cântarea Cântărilor 4:12 Ești grădină încuiată, sora mea, mireasa mea, fântână acoperită și izvor pecetluit. [...]5:1 Venit-am în grădina mea, sora mea, mireasa mea! Strâns-am miruri aromate, miere am mâncat din faguri, vin și lapte am băut. Mâncați și beți, prieteni, fiți beți de dragoste, iubiții mei!

Iată de ce Cununia se numește și este Sfântă. Ea este o cunună a biruinței peste patimi și o lucrare împărătească (deci încoronată) de nuntire tainică cu Mirele nevăzut, în care omul (din experiența unirii sale prin trup și prin gând cu mireasa sa) învață din simțuri ca din niște simboale raționale adânci, cele nevăzute ale dragostei celei veșnice și lucrarea lăuntrică de unire cu Dumnezeu.

Așadar, Sfânta Cununie, prin aceasta, este și o biruință împotriva trufiei:

Din cele spuse de Pavel rezultă că fecioria este un dar al lui Dumnezeu; de aceea, el respinge pe cei necumpătați, care îmbrățișează această stare numai pentru că sînt împinși de slava deșartă, și-i îndeamnă să se căsătorească, de teamă ca nu cumva vigoarea trupului să provoace în ei pasiuni arzătoare și la imboldul acestora să dezonoreze sufletul. Iată ce ne învață el: «Dacă socotește cineva că este rușinos pentru fiica sa să treacă de floarea vârstei și așa trebuie să fie, să facă ce vrea; nu păcătuiește; să se mărite» (I Cor. 7, 36). El preferă, deci, în chip firesc, căsătoria vieții destrăbălate. Aceasta în legătură cu cei care îmbrățișează fecioria, dar cu greu suportă urmările ei și se descurajează; de rușine față de oameni afirmă că perseverează în ea, în realitate ei sînt incapabili de această stăruință. Când, însă, cineva în perfectă libertate de voință se hotărăște să-și păstreze trupul feciorelnic și nu încearcă nici o constrângere — prin constrângere (Pavel) înțelege pofta ce împinge coapsele la împreunare, pentru că trupurile se deosebesc între ele, — când luptă și perseverează energic în promisiunea făcută și o ține pînă la capăt, pe unul ca acela Apostolul îl îndeamnă să stăruie (în hotărârea sa) și îl dăruiește cu premiul fecioriei.

Căci, zice el, cel ce poate și se ambiționează să-și păstreze trupul feciorelnic foarte bine face, pe cînd cel ce nu poate și (de aceea) se căsătorește legal și nu se mănjește prin legături clandestine, de asemenea, bine face.³⁴⁴

Aceasta deoarece mândria este amestecul a două neștiințe:

Căci patima mândriei constă în două neștiințe. Iar aceste două neștiințe împreunându-se, dau o cugetare confuză. Căci numai acela este mândru, care ignoră atât ajutorul dumnezeiesc cât și neputința omenească. Deci mândria este lipsa cunoștinței de Dumnezeu și de om. Căci prin negarea celor două extreme ia ființă o afirmare mincinoasă.³⁴⁵

3. SFÎNTA CUNUNIE ÎN CURĂȚIE

și multă înfrânare de la împreunarea trupească... după Sfânta Tradiție.

Dar să vedem ce spun despre Sfânta Cununie, mai amănunțit, Sfinții Părinți:

1. Din Hronograf

³⁴⁴ Sfântul Grigorie Taumaturgul și Sfântul Metodi De Olimp (Al Patarelor), Părinți și Scriitori Bisericești 10, Ed. Institutului Biblic și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1984, p. 67.

³⁴⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 326.

A treia pricină că întru întregimea minții și în curăție se păzeau pe sineși, nu degrab împărtășindu-se nunții și păzindu-și curată însoțirea lor și nu adeseori amestecându-se, [vedeți că întregimea și sănătatea minții se menține prin raritatea împreunării? Oare ne învață Sfinții Părinți să fim bolnavi, poate Ortodoxia să aducă boală femeilor, fiindcă le îndeamnă să se înfrâneze de la împreunare? Nu știm cu toții că Ortodox este adevărata fire a lucrurilor? – n.n.] neatingându-se de femeia ce zămislea în pîntece. Că știau bine că nu spre curvie și trupească dulceață, ci numai spre nașterea de fii s-a rînduit de la Dumnezeu însoțirea. Deci cu curăție și cu cinste își făceau însoțirile. Precum și după aceea pe tînărul Tobie l-a învățat îngerul (Tobie 8): „Vei lua o fecioară cu frica Domnului, mai mult pentru roadă decît pentru curvie”. Iar cei ce în însoțire cu neînfrînare trăiesc și la curvia lor năvălesc „ca și calul și catîrul la care nu este pricepere” aceia își vatămă întru sineși sănătatea trupească și își împuținează zilele vieții lor, și (precum în cartea lui Tobie se scrie) pe Dumnezeu de la sineși și de la mintea lor Îl gonesc, iar înfrînarea de la trupeasca împreunare păzește sănătatea omului și-i lungește zilele vieții lui. [ce vreți mai limpede ca aceasta că Părintele Arsenie Boca a învățat împotriva Sfinților Părinți? – n.n.] [...]

Iar noua nu fara de mirare ne este aceasta, ca, in anii cei sterpi nu și-a pierdut Sarra floarea frumuseții tinerețelor sale, că acum de 90 de ani era ea de la nastere a sa. Pentru ce ea in anii cei bătrâni fiind se arata la față a fi tînără și frumoasă? Tâlcuitorii Dumnezeieștii Scripturi spun pricinile acelea: Ca fireste avea buna intocmire frumuseții a trupului și ca nu nastea nici nu apleca (alăpta). Insă înfrînată era in mîncare și in bautura și nu imbuibindu-se și totdeauna era treaza. Ca din vremea in care s-a cunoscut ca era stearpa și însoțise pe slujnica cu barbatul sau, nu se mai amestecase cu împreunare barbateasca [vedeți că lipsa de împreunare trupească, împreună cu întreaga înfrînare păzește nu numai sănătatea ci și tinerețea? – n.n.], .până ce li s-a aratat lor Dumnezeu in trei fete ingerești, fagaduindu-le să le dezlege sterpiciunea. Acele pricini au pazit frumusetea Sarei pâna la batrinete neveștejită.³⁴⁶

2. Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur.

Despre FECIORIE

2. Dar aș putea fi întrebat:

- Dacă nu e bine pentru om să se atingă de femeie, pentru ce a mai lăsat Dumnezeu căsătoria? Ce trebuință mai avem de femei, dacă nu ne sunt de folos nici pentru căsătorie, nici pentru nașterea de copii? Cine va împiedica pieirea întregului neam omenesc, dacă moartea paște și taie în fiecare zi pe cei din viață, și nu se mai pot ridica alții în locul celor căzuți? Dacă toți am îmbrățișa acest bine, fecioria, dacă nu ne-am mai atinge de femei, toate se vor prăbuși: orașe, case și ogoare, meserii și arte, plante și animale. După cum atunci când cade generalul pe câmpul de bătălie, se strică toată buna rânduială a trupei, tot astfel, dacă dispăre, datorită desființării căsătoriei, omul, împăratul tuturor celor de pe pământ, nu va mai rămâne în picioare și în bună rânduială nimic din tot ce se vede pe pământ. Prin urmare, acest sfat bun al tău va umple lumea de nenumărate nenorociri.

Dacă aceste cuvinte ar fi rostite numai de dușmanii creștinismului și de necredincioși, nici n-aș ține seamă de ele. Sunt însă mulți oameni care în aparență aparțin Bisericii [cum este și Părintele Arsenie Boca – n.n.] și care rostesc aceleași cuvinte; din pricina slăbiciunii voînței au părăsit sudorile și ostenețile pentru păzirea fecioriei; osândesc fecioria, declară că e de prisos, cu intenția de a-și acoperi propria lor trândăvie, pentru a părea în ochii lumii că nu îndepărtează de la ei aceste nevoințe din pricina nepăsării lor, ci din pricina unei drepte judecăți.

Să lăsăm deci la o parte pe dușmanii declarați ai creștinismului - căci “omul firesc nu primește pe cele ale Duhului, căci sunt nebunie pentru el” (51) - și să-i învățăm pe cei care în aparență sunt alături de noi două lucruri: întâi, că fecioria nu este de prisos, ci, dimpotrivă, este foarte folositoare și foarte necesară; al doilea, că învinuirea ce-o aduc fecioriei este spre

³⁴⁶ Sfântul ȚDimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, pp. 106, 236-237.

paguba lor și aduce pe capetele lor tot atâta primejdie câtă răsplată și laudă aduce celor ce trăiesc în feciorie.

După ce a fost creată toată lumea aceasta (52) și au fost pregătite toate cele ce trebuiau pentru tihna și folosul nostru, Dumnezeu a făcut și pe om (53)³⁴⁷, pentru care a creat și lumea.

După ce omul a fost plăsmuit, a rămas în rai (54). Nici n-a fost vorba de căsătorie. Omul avea nevoie de un ajutor, și i s-a dat (55). Nici după ce i s-a dat omului un ajutor nu părea necesară căsătoria. De fapt, nici nu exista căsătoria; Adam și Eva trăiau fără căsătorie.

Trăiau în rai ca în cer și se desfătau de prietenia Lui Dumnezeu. Erau izgonite din sufletul lor dorința de împreunare, zămislirea, durerile nașterii, nașterea de copii, orice fel de stricăciune. Ca un curs de apă limpede izvorâtă dintr-un izvor curat era viața lor în rai, împodobită cu fecioria. Tot pământul, pe vremea aceea, era lipsit de oameni. Era, prin urmare, aceeași situație de care se tem acum acești purtători de grijă ai neamului omenesc, care se îngrijesc cu deosebită râvnă de treburile altora, dar nu suferă nicidecum să se gândească la ale lor; tremură de teama ca nu cumva să piară tot neamul omenesc din pricina fecioriei, dar le pasă tot atât de puțin de pierderea propriului lor suflet ca și de sufletul altuia; și fac aceasta știind bine că au să fie chemați să dea socoteală amănunțită de sufletul lor, chiar pentru cele mai mici greșeli, pe când pentru împușinarea oamenilor de pe pământ nu-i va trage nimeni la răspundere. Pe vremea lui Adam și Eva, pe când erau în rai și trăiau în feciorie, nu erau orașe, arte, meserii, nici case - căci de ele ne doare cumplit inima! -; pe atunci nu existau toate acestea și, totuși, lipsa lor n-a împiedicat, nici n-a curmat existența acelei fericite vieți, cu mult mai bune decât cea dusă de noi acum. Dar Adam și Eva n-au ascultat de porunca lui Dumnezeu (56)³⁴⁸; din pricina aceasta au ajuns pământ și cenușă. Au pierdut o dată cu traiul acela fericit și fecioria; o dată cu Dumnezeu a plecat de la ei și fecioria, i-a părăsit și ea.

Atâta vreme cât nu fuseseră biruiți de diavol, atâta vreme îl cinsteau pe Dumnezeu, Stăpânul lor, a rămas cu ei și fecioria, împodobindu-i mai mult decât împodobesc hainele cele de aur și diadema pe împărați. Când au ajuns însă în robia diavolului, au fost dezbrăcați de această haină împărătească, li s-a luat podoaba cea cerească; au venit peste ei stricăciunea morții, blestemul, durerea și o viață grea și chinuită. O dată cu acestea a apărut în viața omului și căsătoria, acest veșmânt muritor, această haină de rob. "Cel însurat spune Pavel, se îngrijește de cele ale lumii"

(57)³⁴⁹. Ai văzut de unde-și are început căsătoria? Ai văzut din ce pricină a ajuns necesară? Din pricina călcării poruncii, din pricina blestemului, din pricina morții. Unde e moarte, acolo e și căsătorie; dacă nu există moarte, nu urmează nici căsătorie. Fecioria nu are aceste urmări; e totdeauna folositoare, totdeauna bună, totdeauna fericită; și înainte de moarte, și după moarte; și înainte de a exista pe lume căsătoria, și după ce a venit pe lume căsătoria.

- Spune-mi, te rog, Adam a fost născut prin căsătorie? Eva a fost născută prin durerile de naștere ale unei alte femei? Nu poți să-mi spui! Atunci pentru ce tremuri, pentru ce te temi degeaba că va dispărea neamul omenesc, dacă dispare căsătoria? Milioane de milioane de îngeri slujesc lui Dumnezeu, mii de mii de arhangheli stau înaintea Lui; și nici unul dintre ei nu există datorită căsătoriei, nașterilor, durerilor nașterii și zămisliirii. Prin urmare, Dumnezeu ar fi înmulțit cu atât mai mult pe oameni, fără să fi fost nevoie de căsătorie, așa cum a făcut și pe cei dintâi oameni, din care se trag toți oamenii.

³⁴⁷ 1. I Cor. 2, 14.

2. Fac. 1. 1-25.

3. Fac. 1, 26-31; 2, 7.

³⁴⁸ 4. Fac. 2, 8.

5. Fac. 2, 18; 21-25.

6. Fac. 3, 1-7.

³⁴⁹ 7. I Cor. 7, 33

3. **În vremea noastră chiar, nu puterea căsătoriei menține neamul omenesc, ci cuvântul Domnului spus la început: “Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul”** (58)³⁵⁰.

Spune-mi, te rog, i-a fost de vreun folos lui Avraam căsătoria pentru nașterea de copii? Nu! A fost căsătorit atât amar de ani, și la urmă a strigat către Dumnezeu: “Ce vei face cu mine. Stăpâne, Doamne? Iată, mor și n-am copii!” (59)³⁵¹. După cum atunci, cu Avraam, Dumnezeu a făcut ca niște trupuri moarte să ajungă rădăcina și pricina nașterii unui popor atât de numeros ca poporul evreu, tot astfel și la începutul lumii, Dumnezeu ar fi găsit o cale prin care să se înmulțească neamul omenesc, dacă Adam și Eva ar fi ascultat de poruncile Lui și nu i-ar fi biruit dorința de a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Când nu vrea Dumnezeu, căsătoria nu poate înmulți numărul existent al oamenilor, dar nici fecioria nu poate împușina numărul lor când Dumnezeu voiește ca numărul oamenilor să fie mare.

Mi s-ar putea însă obiecta:

- Dar a fost voința lui Dumnezeu ca să ne înmulțim prin căsătorie, tocmai din pricina noastră și a neascultării noastre.

- Pentru ce n-a existat căsătoria înainte de înșelăciunea omului? Pentru ce n-a trăit Adam cu Eva în rai? Pentru ce n-au existat durerile nașterii înainte de blestem? Pentru ce? Pentru că toate acestea erau pe atunci de prisos; au ajuns în urmă de neapărată trebuință din pricina slăbiciunii noastre. Și nu numai ele, ci și toate celelalte: orașele, artele, meseriile, hainele și tot roiul de nevoi. Pe toate acestea le-a târât moartea cu ea, când a intrat în lume. Nu prefera deci în locul fecioriei căsătoria, îngăduită de Dumnezeu din pricina slăbiciunii tale, nici nu le pune pe picior de egalitate! Dacă ai judeca așa, ar trebui să speri că este mai bine să ai două femei decât să te mulțumești cu una, deoarece legea lui Moise îngăduie să ții două femei (60)³⁵².

Mai mult, urmând acestui chip de gândire, ar trebui să preferi bogăția în locul sărăciei de bunăvoie, chefurile și mesele bogate, în locul unei mese cumpătate, răzbunarea, în locul răbdării cu a nedreptăților.

4. - Dar, atunci, le osândești pe toate acestea? - Nu le osândesc deloc! Dumnezeu le-a îngăduit și au fost de folos la timpul lor. Afirm însă că sunt lucruri de puțină însemnătate, mai degrabă fapte de copii decât de oameni mari. Hristos, voind să ne facă desăvârșiți, a poruncit să le lepădăm pe toate acestea, ca pe niște haine de copil, care nu sunt în stare să îmbrace pe un om desăvârșit nici să împodobească vârsta omului duhovnicesc dorit de Hristos. Hristos a poruncit să îmbrace niște haine mai frumoase și superioare celorlalte; a poruncit să nu dăm alte legiuiri decât cele date de El, ci să urmăm cu strășnicie legile Lui. Legile date de Hristos sunt superioare într-adevăr legilor lui Moise; dar scopul legiuitorului este același. Care este scopul? Să curme răutatea din sufletul nostru și să ne ridice spre o virtute desăvârșită. Dacă Dumnezeu, în urmărirea acestui scop, n-ar fi dat legi mai bune decât cele de mai înainte, ci ar fi lăsat mereu aceleași legi și n-ar fi căutat să ne izbăvească de joshicia în care eram, ar fi însemnat că El este în contradicție cu Sine Însuși. După cum dacă, la început, când neamul omenesc se găsea în vârsta copilăriei sale, Dumnezeu ar fi legiuit această viețuire superioară, oamenii n-ar fi dus nici viață pe măsura vârstei lor, ba, dimpotrivă, și-ar fi pierdut propria lor mântuire din pricina viețuirii superioare ce le-ar fi fost impusă, tot astfel, dacă, după trecerea epocii copilăriei omenirii, după ce lumea a fost călăuzită de lege, dacă atunci când timpul cerea filosofia cerească a Evangheliei, Dumnezeu ar fi lăsat să rămână în picioare tot legiuirea de pe timpul copilăriei omenirii, n-am mai fi avut nici un folos de pe urma întrupării lui Hristos, pentru că nu ne-ar fi adus desăvârșirea în vederea căreia El S-a întrupat.

³⁵⁰ 8. Fac. 1, 28.

³⁵¹ 9. Fac. 15, 2.

³⁵² 10. Deut 21, 15.

5. Dumnezeu S-a purtat cu omenirea cum se poartă păsările cu puii lor. Când mama le aduce de mâncare îi face să iasă din cuib; dacă vede că puii ei sunt plăpânzi, că nu se pot ține pe picioare și mai au încă nevoie să stea în cuib, îi lasă înlăuntru mai multe zile; nu face asta cu gândul de a-i lăsa pe vecie în cuib, ci ca să li se întărească bine aripile, să se înzdrăvenească, spre a-și putea lua zborul fără vreo primejdie. Așa a făcut și Dumnezeu cu noi. Dintru început ne-a atras spre cer și ne-a arătat calea care duce acolo; Dumnezeu știa, știa foarte bine că nu vom avea destulă putere să ne luăm zborul spre cer; a vrut însă să ne arate că prăbușirea noastră se datorește propriei noastre slăbiciuni, și nu voinței Lui. După ce ne-a făcut această dovadă, ne-a lăsat multă vreme, ca într-un cuib, în lumea aceasta, ne-a lăsat să ne căsătorim. Dar după ce ne-au crescut aripile virtuții în această mare scurgere de vreme, a venit Domnul, ne-a scos cu binișorul și încetul cu încetul din locuința aceasta de aici și ne-a învățat să zburăm spre înălțime.

Oamenii care sunt și acum mai trândavi, oamenii care dorm adânc, stau încă cu plăcere în cuib, lipiți de lucrurile din lumea aceasta; dar cei cu adevărat viteji, îndrăgostiți de lumină, părăsesc cuibul cu ușurință, zboară spre înălțime, ajung în ceruri, părăsind toate cele de pe pământ: nunta, averile, grijile, într-un cuvânt toate cele câte de obicei ne atrag spre pământ.

Să nu socotim, deci, îngăduința dată la început omenirii de a se căsători drept o necesitate și pentru vremurile de mai târziu, necesitate care ne împiedică de a trăi necăsătoriți. Hristos dorește îndepărtarea noastră de căsătorie.

Ascultă ce spune: "Cel care poate să o primească, să o primească" 61 .

Nu te minuna dacă Dumnezeu n-a poruncit asta de la început! Nici doctorii nu prescriu aceeași dietă bolnavilor tot timpul cât stau la pat; când au febră mare, le interzic mâncărurile grele; dar când le-a scăzut febra și i-a lăsat slăbiciunea trupului, le îngăduie să mănânce mâncăruri obișnuite în locul mâncărilor acelor neplăcute. După cum în trup lupta elementelor care alcătuiesc trupul 62. (Fac. 1, 28).

Timpul cerea ca Dumnezeu să dea o astfel de poruncă; pe vremea aceea trupul omenesc era cuprins de nebunie, nu putea suporta furia patimilor și nici nu avea în tulburarea aceea un alt liman decât căsătoria, în care să se refugieze omul. Ce poruncă trebuia să-i dea Dumnezeu? Trebuia să-i poruncească să trăiască în înfrânare, în feciorie? Dar o astfel de poruncă ar fi făcut și mai mare căderea mai puternică flacăra. Singura hrană potrivită pruncilor este laptele; dacă nu le-ai da această hrană și i-ai sili să mănânce mâncărurile oamenilor în vârstă, apoi n -ai face altceva decât să-i omori. Tot atât de mare rău pricinuiesti chiar când dai hrana la timp nepotrivit. Pentru această pricină n-a fost dată de la început fecioria. Mai bine spus însă, fecioria a fost dată de la început și este mai veche decât căsătoria. Pentru această pricină, deci, a intrat mai târziu pe lume căsătoria și a fost socotită ca ceva necesar. Dacă Adam ar fi ascultat de porunca lui Dumnezeu, n-ar mai fi fost nevoie de căsătorie.

- Dar cum s-ar mai fi înmulțit oamenii, cum ar mai fi ajuns atât de numeroși?

- Te întreb și eu din nou, pentru că teama aceasta te tulbură stăruitor: Cum au venit pe lume Adam și Eva? Prin căsătorie?

- Ce vrei să spui? Toți oamenii aveau să vină pe pământ așa cum au venit primii oameni?

- Nu pot să spun dacă așa sau în alt chip. Răspunsul la întrebarea aceasta e următorul: Dumnezeu n-avea nevoie de căsătorie ca să se înmulțească oamenii pe pământ

6. Potopul de pe timpul lui Noe, care a făcut să dispară de pe fața pământului oameni și animale și, într-un cuvânt, toate viețuitoarele (63), ne-a dovedit că păcatul, împreunărușinoase, și nu fecioria, au dus la pieirea neamului omenesc. Pustiirea aceea grozavă n-ar fi venit peste oameni dacă fiii lui Dumnezeu ar fi pus frâu poftelor lor rușinoase, dacă ar fi

păzit fecioria și dacă nu s-ar fi uitat cu priviri pofticioase la fucele oamenilor [vedeți că nu numai împreunarea trupească aduce pustiirea, ci și doar privirea pofticioasă spre femei? *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. Și atunci cu cât mai mult împreunarea propriu zisă– n.n.] (64)³⁵³. Să nu-ți închipui însă că spun că din pricină că se căsătoreau oamenii a venit peste ei nenorocirea aceea. Nu spun aceasta; deocamdată spun atât, că a pierit și a dispărut atunci neamul omenesc din pricina păcatului, și nu din pricina fecioriei. **Păcatul duce la desfășurarea neamului omenesc, nu fecioria.***

7. **Într-adevăr, căsătoria a fost lăsată de Dumnezeu pentru nașterea de copii. Dar a fost lăsată de Dumnezeu și pentru o altă pricină, cu mult mai mare, anume ca să stingă aprinderile firii noastre. Martor îmi este Pavel care spune: “iar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa” 65. Prin urmare, căsătoria n-a fost lăsată pentru nașterea de fii. Mai mult: Pavel poruncește credincioșilor să se căsătorească, dar nu cu scopul principal de a da naștere la copii.**

- **Atunci pentru ce să se căsătorească?**

- **”Ca să nu vă ispitească Satana”66 răspunde Pavel. Mai departe, Pavel nu le spune credincioșilor: Dacă doresc să aibă copii, să se căsătorească!**

- **Dar ce le spune?**

- **Le spune: “Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească!”67³⁵⁴**

La început, după cum am spus mai sus, căsătoria avea ceste două pricini: nașterea de copii și potolirea poftelor. In urmă însă, după ce s-au umplut de oameni pământul, marea și toată lumea, căsătoria nu mai are decât o pricină pentru a exista: îndepărtarea desfrâului și a desfrânării. Căsătoria este de mare folos pentru cei care și acum, după predicarea Evangheliei, se tăvălesc în mocirla patimilor, pentru cei care doresc să ducă o viață asemănătoare porcilor, pentru cei care nu se pot stăpâni de a-și strica trupul și sufletul în locașurile de desfrâu. Pentru aceștia, deci, căsătoria este de mare folos, căci îi scapă de necurăție, îi scapă de umblatul din femeie în femeie și le dă puțința să trăiască în sfințenie și castitate.

Dar până când mă voi lupta cu umbrele? Chiar voi, care-mi faceți aceste obiecții, sunteți convingși tot atât de bine ca și mine de superioritatea fecioriei. Obiecțiile voastre nu sunt decât scuze și pretexte ca să vă acoperiți neînfrânarea voastră. [ne întrebăm și noi: cu ce scop a introdus astfel de învățături spurcate și neortodoxe Părintele Arsenie Boca? Căci Pravila Albă în care se susține linia Sfinților Părinți în legătură cu înfrânarea dintre soți, este o carte pe care sfinția sa a dezavuat-o, deci nu exprimă, de fapt, propria lui convingere și lucrare lăuntrică³⁵⁵

3.

Sfântul Ierarh Vasile cel Mare

Dar și Sfântul Vasile cel Mare, are o scriere despre feciorie³⁵⁶:

Așadar fecioara, nevoindu-se pentru a fi sub orice aspect după chipul lui Dumnezeu, asemenea unei icoane dumnezeiești, după cum s-ar putea spune, se va despovăra de grija lumii; își va îndepărta sufletul de plăcerile trupului și, prin încordarea minții spre dragostea celor cerești, va lăsa în urmă toate cele de pe pământ care oferă desfătare: mai mult, decât să primească desfătarea celor socotite preafrumoase, se va considera demnă de compătimit din cauza suferințelor la care [acestea] o târăsc în viață.

³⁵³ 63. Fac. 7, 17-23.

64. Fac. 6, 1-5.

³⁵⁴ 65. I Cor. 7, 2.

66. I Cor. 7, 5.

67. I Cor. 7, 9.

³⁵⁵ Sfântul Ierarh Ioan GURĂ DE AUR, *Despre feciorie, apologia vieții monahale, despre creșterea copiilor*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001, pp. 14-18.

³⁵⁶ Recunoscută de toată Sfânta Tradiție ca fiind a lui, pe care unii din cei moderni, din păcate, fiind influențați de cei din apus (mari admiratori ai metodei false istorico-filologico-critice, dar pierzând firescul cunoștinței), o socotesc a fi a ereticului Vasile din Ancira, care, însă, era medic, mare cunoscător al fiziologiei.

Iar dacă ar pune la socoteală, prin comparația cu sine, după cum s-ar părea, diversele nefericiri ale celei nuntite, de care are parte din viața de aici, va consimți pe deplin, în sinea ei, la scopul [pe care și l-a] propus.

Căci cea prinsă în nunta muritoare, primind pe lângă grija de sine încă una în plus, pe cea a bărbatului, are de purtat dinlăuntru unui singur suflet o povară și o grijă oarecum îndoită, a trupului [propriu și a celui] unit cu sine: ne mai suferind pentru un singur trup, ci pătimind într-un singur suflet și pentru trupul ei, și pentru cel al bărbatului și pururi fiind asaltată de necazuri. Apoi, de aici [din unirea aceasta] rodind mlădițele pruncilor, se împarte cu sufletul la fiecare dintre cei născuți, asumându-și grija și pentru cel venit mai pe urmă, ca sporire a supărărilor deja existente.

Și chiar dacă are parte de un soț bun, neconținut, prin frica de moarte, are de înfruntat răul văduviei, resimțind în suflet o necruțătoare sfârșire, fie că este prezent, fie că este absent, din cauza unor întâmplări nefericite neprevăzute. Dimpotrivă, dacă s-a căsătorit cu un soț aspru, toată viața ei este un iad, neputând prefera nici un alt [bărbat] - din cauza cumpătării, nici moartea bărbatului - din cauza amărăciunii văduviei, nici viața - din cauza dezgustului față de [nefericita] conviețuire, iar sufletul i se sfășie pururi prin răul inevitabil cauzat de lipsuri.

Apoi, prin nașterea de prunci, fie văzându-i că ajung buni, are de suportat pe viață o și mai mare durere decât durerile nașterii din cauza pierderii lor; fie, văzându-i că ajung răi, are de purtat un oprobriu pentru aducerea lor la viață mai greu decât cel pentru nerodnicie. Sau, mai înainte de a avea parte de astfel de rele, încă în veșmânt de mireasă [fiind], a intrat în văduvie.¹³² (132 O abordare identică, exprimată în termeni similari, este prezentă și la Sfântul Grigorie de Nyssa (De virginitate III, 3, 24-41, SC 119, pp. 280-282)).

Iar cea fără copii care a ajuns la starea de văduvie nici femeie, nici fecioară, nici mamă nu este, ci, căzând deodată din toate cele socotite desfătătoare ale căsătoriei, s-a păgubit pentru mărunta plăcere de frumusețea fecioriei și într-atât a încercat căsătoria, cât să poată cunoaște amarul văduviei. Sau, crescându-i orfani pe copii în văduvie nu-i vede pe aceștia decât ca pe o amintire a durerii rămasă de la bărbat; pururea în lacrimi, pururea în suspine, pururea în necazuri, îngrijorată de educația lor, nu numai fără nici o mângâiere pentru răul petrecut, ci și la chereumul rudelor, slugilor și tutorilor copiilor ei, și, adeseori, chiar și al copiilor înșiși, după ce s-au făcut mari, și, în general, al tuturor celor care vor s-o chinuiească ca pe o pradă vrednică de milă, își descoperă lumii propria viață, ca pe o dramă a tristeții și doliului.

Și ce-ar fi de spus mai mult? Cumpărându-și femeia un bărbat cu propria sa zestre, își ia, de fapt, un stăpân, și în loc de a fi liberă este roabă, întrucât prin nuntă își jertfește libertatea firească pentru o scurtă plăcere și deschide pentru sine ușa unor nenumărate dureri și suferințe. Nedezlegat răsună în orice nuntire blestemul împotriva ei, asemenea unui epitalam¹³⁴: „în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni”. [134 Vezi același concept („αυτάρκεια” - în sensul de a trăi simplu) și la Sfântul Ioan Gură de Aur (De virginitate, 72,3-10, SC 125, p. 348)]

Însă fecioara, respingând jugul față de bărbat și alergând din toate puterile către Domnul, s-a scuturat odată cu jugul și de durerea cea din blestem. Căci a fugit de durerile nașterii, de robia față de bărbatul cel muritor și, în general, de toate relele căsătoriei. Împreună cu celelalte s-a ferit și de prea-viclenele curse ale păcatului celui de multe feluri al vieții prezente. Și, înainte de toate, păzindu-se de această stricăciune, următoare împreunării trupurilor, nestrucată pe de-a-ntregul, în suflet netrupesc, se nuntește cu Domnul; și, curmând atracția față de bărbatul ei muritor, cu o viață cumpătată, se înfățișează de aproape Domnului în simplitate

Acea care a înțeles îndeaproape că materia căsătoriei este stricăciunea și necuviința, cu chibzuință a cugetat și la întreaga zbatere ce urmează din aceasta și, evitând materia dintâi a celor neplăcute, a stat deoparte totodată și de răutatea ce se naște din această materie. „Căci cea necăsătorită se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului; pe când cea ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă bărbatului, și astfel între femeia

[măritată] și fecioară este împărțire; prin urmare, fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul, și cu duhul".³⁵⁷

4. Sfântul Cuvios Ioan Damaschin

CAPITOLUL XIII Despre plăceri

Dintre plăceri, unele sunt suflatești, altele trupești. **Suflatești sunt acelea care aparțin sufletului în sine, cum este plăcerea spre studiu și spre contemplație. Trupești sunt acelea la care participă și sufletul și trupul. Pentru aceasta se numesc trupești toate cele care se raportează la hrană, la legături sexuale și cele asemenea. Dar nimeni nu va găsi plăceri proprii numai corpului.**

Iarăși, **dintre plăceri, unele sunt adevărate, altele false. Plăcerile curate suflatești sunt plăcerile științei și ale contemplației; iar plăcerile la care participă și corpul sunt plăcerile senzitive. Dintre plăcerile la care participă și corpul, unele sunt în același timp și naturale și necesare; fără de ele nu este cu puțință de trăit, cum sunt mâncărurile, care satisfac trebuința naturii, și hainele cele necesare. Alte plăceri sunt naturale, dar nu și necesare [dacă nu sunt necesare, este evident că nu mențin sănătatea – n.n.], cum sunt raporturile sexuale firești și legitime. Ele contribuie la conservarea întregului neam. Este însă cu puțință să trăiești în feciorie fără ele. Alte plăceri nu sunt nici necesare, nici naturale, cum este beția, desfrânarea, îmbuibările care depășesc trebuința [deci și împreunarea peste trebuințele enumerate mai sus de Sfinții Părinți, în cadrul căsătoriei – n.n.], căci acestea nu contribuie nici la menținerea vieții noastre și nici la continuarea neamului. Din contră, ele mai degrabă vătăma. Pentru aceea cel care trăiește după Dumnezeu trebuie să le urmeze pe acelea care sunt în același timp și necesare și firești și să pună în al doilea rând pe cele firești dar nu necesare, săvârșindu-le la timpul, modul și măsura potrivită. Celelalte trebuie îndepărtate cu totul.**

Trebuie să se socotească plăceri bune acelea care nu sunt însoțite de durere, care nu pricinuesc căință, care nu nasc altă vătămare, care nu trec dincolo de măsură, care nu ne sustrag mult timp de la lucrările noastre importante și care nu ne robesc.³⁵⁸

5. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul

90. **Dracii războiesc pe cei ce se ridică pe cea mai înaltă treaptă a rugăciunii, ca să nu primească simple înțeleșurile (chipurile) lucrurilor sensibile; pe cei ce se îndeletnicesc cu cunoașterea, ca să zăbovească în ei gândurile pătimase; iar pe cei ce se nevoiesc cu făptuirea, ca să-i înduplece să păcătuiască cu lucrul. În tot felul îi războiescpe toți, ca să îi despartă, nemernicii pe oameni de Dumnezeu.**

91. **Cei ce se nevoiesc în viața aceasta spre evlavie sub îndrumarea Providenței dumnezeiești sunt probați prin aceste trei ispite: sau li se dăruiesc cele plăcute, ca sănătate, frumusețe, belșug de prunci, bogăție, slavă și cele asemenea; sau vin asupra lor pricini de întristare, ca lipsa de prunci, de avuție și de slavă; sau le vin pricini de dureri în trup, ca boli, chinuri și cele asemenea (20). Către cei dintâi zice Domnul: «De nu se va lepăda cineva de toate câte le are, nu va putea să fie ucenicul Meu». 209 Iar către cei de-al doilea și de-al treilea: «întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre» . [deci, nu este adevărat ce spune Părintele Arsenie Boca: **Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor.**³⁵⁹ – n.n.]**

92. **Acestate patru zic unii căschimbă starea organică a trupului și dau minții prin ea gânduri, fie pătimase, fie fără patimi: îngerii, dracii, aerul și hrana. îngerii, zic, o schimbă prin cuvânt (rațiune); dracii prin atingere; aerul prin ardere (metabolism); iar hrana, prin**

³⁵⁷ Vasile al ANCYREI; Pseudo-Atanasie al ALEXANDRIEI, *Despre feciorie*, Ed. Σοφία/ Metafraze, București, 2014, pp. 132-137.

³⁵⁸ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 62.

³⁵⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

*felurile mâncărilor și băuturilor, prin înmulțirea sau împușinarea lor. Mai sunt, apoi, schimbările care se ivesc prin amintire, auz și vedere, când pătimește întâi sufletul din pricina unor lucruri de întristare sau de bucurie. Pătîmind din pricina acestora mai întâi sufletul, schimbă starea organică a trupului. Cele mai înainte înșirate, însă, schimbă întâi starea organică, iar acestea insuflă apoi minții gândurile.*³⁶⁰

întrebarea 26 Ce înseamnă hula împotriva Duhului și cum: «Tot păcatul se va ierta oamenilor, dar celor ce vor huli nu li se va ierta nici în veacul acesta, nici în cel viitor»? 550

Răspuns

Întrebarea cu privire la hula împotriva Duhului Sfânt își are dezlegarea aceasta: Domnul făcând multe vindecări, iudeii puneau lucrările Duhului în socoteala stăpânitorului dracilor. Iar cuvântul că nici aici, nici în veacul viitor nu vor avea iertare cei ce hulesc, trebuie înțeles precum urmează: Zic unii dintre cei ce au cercetat acestea prin Duhul, că sunt patru feluri de iertare a păcatelor: două aici și două în veacul viitor. Fiindcă memoria nu e în stare să-și amintească greșelile timpului întreg, ca omul să se pocăiască aici pentru ele, Stăpânul firii, în iubirea Sa de oameni, a rânduit, cum s-a zis, și pentru noi cei ce nu ne pocăim **două moduri de pocăință în veacul viitor**. Astfel, când unul păcătuiește aici cu indiferență, dar apoi face bine tot cu indiferență, fie mișcat de milă sau simpatie față de aproapele, fie de alte motive filantropice, faptele lui vor fi cântărite în veacul viitor la vremea judecății și, văzându-se înclinarea lui spre cele din urmă, va dobândi iertare. Acesta este un mod. Iar al doilea e următorul: Când vreunul e vinovat de păcate, dar auzind cuvântul Domnului: «Nu judecați ca să nu fiți judecați»⁵⁵¹ se teme și nu judecă pe nimeni când cercetează cele făptuite, nu va fi judecat, ca unul ce a păzit porunca. Căci nu uită de făgăduința dată prin porunca Sa Cel atotnemincinos.

Iar celelalte două moduri se referă la iertarea de aici, când cineva, aflându-se în păcate, e lăsat de Providență cu bun rost în neajunsuri, în nevoi, în boli. Căci fără să știe acela, Dumnezeu îl curățește prin unele ca acestea. Și dacă acela, încercat în felul acesta, mulțumește, ia plată pentru mulțumire. Iar de nu mulțumește pentru certările de pe urma păcatelor sale, de păcate se curățește, dar încasează pedeapsa pentru nemulțumire. [vedeți că suferința curăță firea? – n.n.] Pe urmă, pentru tot ce păcătuiește cineva față de oameni i se dau prilejuri de iertare, cum a arătat cuvântul. Căci păcătuiind cineva față de un om, dar făcând bine altui om, aceeași fire față de⁵⁵²³⁶¹ care a păcătuit îl și apără.

Dar hula față de Duhul, sau necredința, nefiind iertată pentru nici o altă pricină, fără numai dacă se face cel ce a păcătuit credincios, pe drept cuvânt nu va fi iertat cel ce-și încheie viața în necredință, pentru păcatul necredinței.³⁶²

Un mare rol deține în concepția Sf. Maxim plăcerea și durerea. Căutarea plăcerii naște un șir de patimi, fuga de durere alt șir.²² Dar între plăcere și durere este și o cauzalitate reciprocă neconținută. Ele se succed ca într-un cerc vicios. Căutând plăcerea, omul va avea în mod sigur, după gustarea ei, durerea. Iar fugind de durere, caută scăpare în brațele plăcerii, ca să dea dincolo de ea de o durere și mai mare. Nu poate rupe nimeni acest cerc de fier al plăcerii și al durerii, ca să rămână numai cu plăcerea. Cine caută plăcerea dă de durere, cine fuge de durere dă prin plăcere tot de durere. [vedeți că plăcerea împreunării îl duce pe om la durere, suferință și ca atare la boli, iar nu la sănătate sufletească și trupezască? –

³⁶⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 110-111.

³⁶¹ 547 Ioan 8,15; 12, 48.

548 Fapte 1, 1. Dumnezeu în calitate de ființă superioară nu judecă pe om, ca ființă inferioară, așa cum nici omul nu judecă animalele. Pentru că a judeca înseamnă a te lua pe tine ca măsură. Dar Dumnezeu nu se poate lua ca măsură pentru om.

549 Matei 12, 31; Luca 12, 10.

550 Matei 7, 1.

551 Un alt loc din Sf Maxim, care arată concepția lui despre unitatea concretă a firii omenești.

552 Proverbe 25, 21.

³⁶² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 269-272.

n.n.] 23³⁶³ *Dar de aici nu rezultă un fatalism. Această înlănțuire poate fi biruită. Și nu treptat printr-o îmblânzire în cursul multor reîncarnări, ci printr-o sărire în afară de cercul plăcerii și durerii. E necesar să stai neclintit și la ispita plăcerii și la amenințarea durerii, ca un ac de balanță imobilizat. Aceasta e starea de nepătimire, starea omului nepătimaș.* [vedeți legătura între credința și practica hindusă și propovăduirea reîncarnării și împreunării trupești pentru a căpăta sănătate la Părintele Arsenie Boca? Dar vedeți că împreunarea trupească nu este o fatalitate cum ni se prezintă ea de Părintele Arsenie Boca și mentalitatea de azi, ci se poate birui, cu harul lui Dumnezeu? – n.n.] *Ea nu e însă o nesimțire de cadavru, în sensul apatiei budiste.*

Pentru a înțelege acest lucru trebuie să vedem însă de unde a apărut plăcerea și durerea trupească.

Plăcerea și durerea trupească s-au putut naște prin faptul că omul ca făptură mărginită a fost dotat de Dumnezeu, cum arătam mai sus, cu capacitatea de-a se bucura de ceea ce-l întregește pe planul esențial sau spiritual al ființei sale, adică de Dumnezeu, și de a se îndurera de împrușinarea vieții sale spirituale prin îndepărtarea ei de izvorul adevăratei sale existențe. Numai lui Dumnezeu nu-I e dat de-a alterna bucuria cu durerea, sau măcar de-a încerca o bucurie nouă, printr-un plus de viață ce I-ar veni din afară, odată ce e nesfârșit.

Dar omul având și o latură trupească, capacitatea de bucurie sau de întristare ce-o are în totalitatea ființei sale, s-a obișnuit să se actualizeze ca plăcere pentru ceea ce-i sporește viața trupească - părăndu-i-se că aceasta e o sporire a ființei sale integrale - și ca o neplăcere pentru ceea ce-i restrânge prosperitatea trupească - confundând iarăși trupul cu totalitatea ființei sale. Iar cele ce-i sporesc sau împrușinează viața trupească sunt lucrurile sensibile. Astfel prin cădere, binele și răul pentru om s-au limitat la ceea ce-i bine și rău pentru trup, adică la lumea sensibilă; aceasta-i cunoștința, sau falsă cunoștință la care a ajuns prin cădere [din păcate, de această falsă cunoștință trupească, era prins și Părintele Arsenie Boca – n.n.], cunoștința pe care i-a dat-o lumea ca pom al cunoștinței unui astfel de bine și astfel de rău. Astfel omul n-a mai socotit că binele stă în planul spiritual și n-a mai socotit nici răul ca lipsă a bunurilor spirituale. [iar când vorbim de bine înțelegem și sănătatea – n.n.] 25

[...]

Dar precum cunoaște Scriptura două feluri de întristări, la fel cunoaște două feluri de ispiti (5). Unul cu voie și unul fără de voie, unul creator de plăceri voite, celălalt aducător de dureri fără voie. Ispita cu voia dă ființă plăcerilor voite, iar cea fără de voie aduce durerile fără de voie.⁴⁶⁴ Una este cauza întristării din suflet, iar cealaltă a întristării după simțuri (6).

De aceea socotesc că Domnul și Dumnezeul nostru, învățând pe ucenicii săi cum trebuie, să se roage, le spune să se roage să nu le vină felul ispitelor cu voia: “Și nu ne duce pe noi în ispită”,⁴⁶⁵ adică îi învață pe ucenicii Săi să se roage să nu fie lăsați să facă experiența ispitelor plăcerii, adică a celor voite și poftite. [vedeți cum Însuși Dumnezeu ne îndeamnă să ne rugăm să nu facem experiența plăcerii trupești? Oare n-ar fi știut El că ne îmbolnăvim dacă feciorim? O astfel de hulă să nu fie în veac! – n.n.] Iar marele Iacob, zis fratele Domnului, învățând pe cei ce luptă pentru adevăr să nu se ferească de felul ispitelor fără de voie, zice: “Mare bucurie să socotiți frații mei când cădeți în felurite ispiti”,⁴⁶⁶ adică în încercările, care nu sunt voite și poftite și produc dureri (7). Și Domnul o arată aceasta limpede adăugând: “ci ne izbăvește de cel rău” [vedeți că cel rău și ucenicii lui ne îndeamnă spre plăcerile trupești și nu o fac aceasta numai prin atingeri, ci mai eficient prin schimbarea mentalității – n.n.], iar marele Iacob zicând: “Știind că cercarea credinței voastre lucrează răbdarea, iar răbdarea

³⁶³ 21 Intr. 10; P. G. 90, 256 C.

22 Ibid.

23 Introd. 9; P. G. 90, 253.

24 “Deci cel ce nu dorește plăcerea trupească și nu se teme de durere, a ajuns nepătimitor. Căci deodată cu acestea și cu iubirea trupească de sine, care le-a născut, a omorât toate patimile ce cresc prin aceasta și prin acelea”, Introd. 14; P. G. 90, 260-261.

să-și aibă lucrul ei desăvârșit, ca să fiți desăvârșiți și întregi, fără nici o lipsă“. **”Desăvârșit” este cel ce luptă împotriva ispitelor cu voia, prin înfrânare, și cele fără de voie stăruiește cu răbdare (8), iar “întreg” este cel ce-și însoțește făptuirea cu cunoștința și a cărui contemplație nu este lipsită de fapte (9).** [dacă tot a căutat desăvârșirea Părintele Arsenie Boca, de ce nu a urmat Sfinților Părinți ca să o găsească în acest fel, ci a fugit de durere prin compromisuri cu noul regim și a propovăduit lăsarea în voia ispitelor cu voia ale împreunării trupești? – n.n.] 467^{364,365}

6.

Sfânta Scriptură

1.

VECHIUL TESTAMENT

Suferința și marile dureri care însoțesc nașterea și creșterea copiilor (ca o consecință a mării plăceri ce însoțește zămisirea lor) este și cauza omenească reală din fire al mântuirii prin nașterea de copii (pe lângă blagoslovenia și harul dumnezeiesc) fiindcă doar plăcerea zămisirii este un păcat:

Psa 50:6 Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea.

Așadar nu împreunarea cu plăcere (care duce la naștere), este mântuirea femeii, ci durerea trupească și sufletească (care însoțește nașterea) o ajută să se mântuiască:

Fac 3:16 Iar femeii i-a zis: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni”. [Dumnezeu nu înmulțește necazurile omului din duh răzbunător, cum hulesc ereticii apuseni și Părintele Arsenie Boca, ucenicul lor, inventând un Dumnezeu mânios, deci pățimaș. El le aplică omului, ca un doctor prea iscusit al sufletelor și trupurilor noastre, îndepărtând cu tăiosul cuțit al durerii tumora malignă și mortală a plăcerii – n.n.]

Când Sfânta Scriptură ne spune că sarcina este însoțită de necazuri și nașterea de dureri, cum poate spune cineva că împreunarea care duce la acestea este o sursă de sănătate? Iar stăpânirea de către bărbat nu este o atârănare ci o robie, datorată printre altele și plăcerii de împreunare, de care poate fi eliberată ceea ce se înfrânează de la atracție, fiindcă nu spune Sfânta Scriptură că „bărbatul tău te va însănătoși”.

Și ce dureri pot fi mai mari ca cele ale nașterii? Iată Sfânta Scriptură arată înțelesul și scopul acestor dureri. Cei ce doresc mult plăcerea împreunării ajung să aibă dureri în naștere și astfel sunt îndemnați (măcar de frica durerilor) la înfrânare. Dar acest circuit mântuitor este întrerupt tocmai de spurcatele mijloace contraceptive, chiar și de prezervativ și de metoda calendarului (singurele care nu sunt prunc ucigașe), ultima fiind propovăduită de vrăjmașul mântuirii noastre prin Părintele Arsenie Boca.

Iată cu câtă compătimire ne vorbește despre aceasta Marea Sfântă Cuvioasă Sinclitichia:

³⁶⁴ 462 Bucuria duhovnicească înseamnă o comprimare a plăcerilor senzuale, precum plăcerile senzuale produc întristare în suflet.

⁴⁶³ Patimile de bună voie sunt cele păcătoase. Ele produc întristare sufletului. Patimile fără de voie sunt durerile, strâmtorările. Ele produc întristarea simțurilor.

⁴⁶⁴ Ispita fără de voie, care e o suferință, un necaz, o osteneală, e mai potrivit să se numească încercare. E și ea o ispită, întrucât suferința îl face și ea pe om adeseori să păcătuiască pentru a scăpa de ea. Dar pe când ispita plăcerii (ispita în sens strâns) trebuie respinsă, ispita durerii (încercarea) trebuie acceptată. Deci atitudinile față de ele trebuie să fie direct opuse. Rău ar fi când s-ar respinge amândouă (indiferența, apatie), dar și mai rău când s-ar accepta ispita plăcerii și s-ar respinge a durerii. Ispita (plăcerii) aduce plăcere simțirii și întristare sufletului, iar încercarea (durerii) aduce întristare simțirii și bucurie sufletului. Nu te poți bucura cu sufletul și totodată desfăta cu simțurile, adică nu poți primi deodată și ispita și încercarea. Deci beția și desfătarea pe care o simțim în vremea unei voluptăți deși ni se pare că ne-a pătruns toată ființa, e numai o plăcere a simțurilor, nu și a sufletului. Sufletul a putut să se scufunde, în acele clipe, dacă nu simțim în mijlocul acelei voluptăți o întristare internă ca semn al prezenței lui. Am devenit cu alte cuvinte în acele clipe întregi ai simțurilor, în nici un caz voluptatea nu e și a sufletului.

[dar lucrul acesta parcă nici unde nu este mai prezent ca în împreunarea trupească – n.n.]

⁴⁶⁵ Mt. 6, 13.

⁴⁶⁶ Iacob 1, 2.

³⁶⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 12-14, 332-334.

Cele din lume nasc cu greu și cu primejdii și pățimesc multe la hrănirea de lapte și cu copiii care bolesc; iar toate acestea le rabdă neavând sfârșit al durerii. Pentru că cei născuți ori se vatămă la trup, ori fiind crescuți rău, cu viclesugucid pe cele ce i-au născut.

Deci, acestea știindu-le, să nu ne amăgim de vrăjmașul, ca și cele ce în lume au viață slobodă și fără grijă. Pentru că cele ce nasc prin dureri, se sfârșesc, iar nenăscând, ca niște sterpe și neroditoare se disprețuiesc. Dar acestea le zic vouă, ca să vă întemeiați contra celui potrivnic. [deci nu hulind Sfânta Cununie și/sau nașterea de copii – n.n.]³⁶⁶

Iată, mai jos, un psalm care cuprinde un simbol cu care toți ne întâlnim, căci este prezent în experiența simțită a oamenilor. El vrea să ne spună că avem două căi: a fi împărați ai pământului (adică având slavă deșartă și plăceri pământești) sau să fim în stăpânirea Împăratului celui Mare (care întemeiază cetatea Sa pe slava Sa și bucuria bine înrădăcinată, adică având ca surse bune înfrânarea și răbdarea).

Cine nu Îl vrea pe Hristos ca Împărat al său se miră (căci nu înțelege), se tulbură (căci nu are pace), se clătește (fiindcă pururea este în șovăială), este cuprins de cutremur (deoarece este permanent înspăimântat că va muri), are dureri ca ale celei ce naște (fiindcă durerile sale sunt consecința directă a plăcerilor lui, ca și cele ale nașterii) și va pătimi sfărâmarea corăbiilor (adică a tot ceea ce i se pare că a adunat, dar nu-l va putea duce dincolo de pământul mormântului).

Iar cine primește stăpânirea Împăratului celui Mare este ca muntele Sionului în veselie și ca fecioarele Iudeii în bucurie, desfătându-se cu mintea de judecățile lui Dumnezeu (adică având o viață condusă de rațiune iar nu de poftă și mânie) și astfel scapă de tulburarea și cutremurul șovăitor al neștiinței (generate de îngroparea minții în pământ, pe care o avea cel dintâi). Mai mult, la bucuria celor ca el participă toată făptura. Ea este veșnică, adică statornică și netrecătoare.

Psa 47:1 Mare este Domnul și laudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al lui. 2 Cu bucurie bine înrădăcinată a tot pământul, munții Sionului, coastele crivățului, cetatea Împăratului celui mare. 3 Dumnezeu, în palaturile ei se cunoaște, când o sprijinește pre ea. 4 Că iată împărații pământului s-au adunat, strânsu-s-au împreună. 5 Aceștia văzând așa, s-au mirat, s-au turburat, s-au clătit, cutremur i-a cuprins pre ei. 6 Acolo sunt dureri ca ale celeia ce naște; cu duh silnic va sfărâma corăbiile Tarsisului. 7 Precum am auzit, așa am și văzut, în cetatea Domnului puterilor, în cetatea Dumnezeului nostru. [...]10 Veselească-se muntele Sionului și să se bucure fetele Iudeii, pentru judecățile tale Doamne. [...]13 Că acesta este Dumnezeul nostru în veac și în veacul veacului, acesta ne va paște pre noi în veci.

Însăși Sfânta Scriptură ne îndeamnă la evitarea împreunării și la păstrarea ei numai pentru a evita desfrânarea și a rodi prin prunci, ca o icoană a înveșnicirii prin alții:

F) SFÂNTA SCRIPTURĂ

Tob 8:1

(Căsătoria lui Tovie cu Sara; rugăciunea lor, ospățul nunții și înzestrarea.)

Iar după ce a săvârșit cina, a băgat pre Tovie la ea.

Tob 8:2 Și intrând el și-a adus aminte de cuvintele lui Rafail și a luat spuză de tămâeturi și a pus deasupra inima peștelui și ficatul, și a făcut fum, și mirosind dracul mirosul a fugit la cele mai din sus ale Eghiptului, și l-a legat pre el îngerul. 3 Iar după ce s-au închis amândoi, s-a sculat Tovie din pat, și a zis: scoală soro și să ne rugăm, ca să se milostivească spre noi Domnul. 4 Și a început Tovie a zice: bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri și bine este cuvântat numele tău cel sfânt și slăvit în veci. 5 Bine să te cuvânteze cerurile și toate lucrurile tale. 6 Tu ai făcut pre Adam și i-ai dat lui ajutor pre Eva întărire pre femeia lui; dintr-aceștia s-a făcut sămânță oamenilor. 7 Tu ai zis: nu este bine să fie omul singur, să-i facem lui ajutor asemenea lui. 8 Și acum Doamne! Nu pentru curvie iau eu pre sora mea aceasta ci întru adevăr. 9 Poruncește milostivindu-Te spre mine ca să îmbătrânesc împreună cu ea. 10 Și ea a zis cu el: amin. Și au dormit amândoi în noaptea aceea. 11 Și sculându-se Raguil s-a dus de a săpat groapă, zicând: au nu și acesta va muri? 12 Și venind Raguil la casa sa, a zis Ednii femeii sale:

³⁶⁶ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 05.01.

trimite o slujnică să vadă oare trăiește; iar de nu, să-l îngrop pre el și nimenea să nu știe. 13 Și a intrat slujnica, și deschizând ușa i-a aflat pre amândoi dormind. 14 Și ieșind a spus lor că trăiește, și bine a cuvântat Raguil pre Dumnezeu zicând: 15 Bine ești cuvântat Dumnezeule cu toată binecuvântarea curată și sfântă. 16 Și bine să te cuvânteze pre tine sfinții tăi, și toate făpturile tale și toți îngerii tăi, și cei aleși ai tăi, bine să te cuvânteze pre tine întru toți vecii. 17 Bine ești cuvântat, pentru că m-ai veselit pre mine și nu s-a făcut mie precum gândeam, ci după mila ta cea multă ai făcut cu noi. 18 Bine ești cuvântat, că ai miluit pre amândoi unii născuți. 19 Fă cu ei Doamne milă, săvârșește viața lor cu sănătate, cu veselie și cu milă. 20 Și a poruncit slugilor să astupe groapa, și le-a făcut lor nuntă în patrusprezece zile. 21 Și a zis Raguil lui, mai-nainte de a se săvârși zilele nunții cu jurământ, ca să nu iasă el, până ce se vor plini patrusprezece zile de nuntă. 22 Și atunci luând jumătate dintru averea lui să meargă sănătos la tatăl său; și celelalte când voi muri eu și femeia mea.

Deci scopul Sfintei Cununii nu este plăcerea, numită aici curvie, ci însoțirea în veșnicie în Domnul...

2.

NOUL TESTAMENT

Mântuitorul ne arată că suferințele datorate plăcerii împreunării nu sunt numai trupești, ci și sufletești, fiindcă și mintea a părăsit pe Ziditorul și s-a scufundat în trup în ceasul acelei plăceri:

Ioan 16:21 Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume.

Vedem că vindecarea tristeții și a durerii nașterii este tocmai bucuria aflării în lume a unei persoane omenești, care este chipul lui Dumnezeu, deci o bucurie duhovnicească.

Așadar nașterea e o mare bucurie, dar nu pentru plăcerea care i-a premers, ci pentru rodul ei duhovnicesc, care în această viață stricăcioasă vine în urma unor mari dureri. Este ceea ce vedem și mai jos: dacă suferința nașterii este împreună lucrată cu Dumnezeu poate duce și la mântuire, vindecând plăcerea care a generat-o și ducând la o înțelepciune a înțelegerii atât a consecințelor plăcerii cât și a rostului vindecător al durerii, atât al celei răbdate, cât și al celei asumate prin suferințele jertfei (adică a iubirii sfinte).

1Ti 2:13 Căci Adam a fost zidit întâi, apoi Eva. 14 Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă. 15 Dar ea se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăruie, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie.

Vedem că nașterea de fii nu aduce automat mântuirea, ci doar dacă este însoțită de stăruința cu discernământ în sfințenie. Stăruința indică răbdarea în ispitele fără voie și sfințenia arată înfrânarea de ispitele cu voia. Ele duc la asemănarea minții cu Domnul sau dumnezeiasca iubire, prezentă ca o sămânță doar în credința dreaptă și rodită prin dureri.

1Co 7:1 (Despre căsătorie, necăsătorie și văduvie.)

Cât despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. 2 Dar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său. 3 Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată, asemenea și femeia bărbatului. 4 Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia. 5 Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre. 6 Și aceasta o spun ca un sfat, nu ca o poruncă. 7 Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, altul într-alt fel. 8 Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca și mine. 9 Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă. 10 Iar celor ce sunt căsătoriți, le poruncesc, nu eu, ci Domnul: Femeia să nu se despartă de bărbat! 11 Iar dacă s-a despărțit, să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul său; tot așa bărbatul să nu-și lase femeia. 12 Celorlalți le grăiesc eu, nu Domnul: Dacă un frate are o femeie necredincioasă, și ea voiește să viețuiască cu el, să nu o lase. 13 Și o femeie, dacă are bărbat necredincios, și el binevoiește să locuiască cu ea, să nu-

și lase bărbatul. 14 Căci bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios. Altminterea, copiii voștri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți. 15 Dacă însă cel necredincios se desparte, să se despartă. În astfel de împrejurare, fratele sau sora nu sunt legați; căci Dumnezeu ne-a chemat spre pace. 16 Căci, ce știi tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui femeia? 17 Numai că, așa cum a dat Domnul fiecăruia, așa cum l-a chemat Dumnezeu pe fiecare, astfel să umble. Și așa rânduiesc în toate Bisericile. 18 A fost cineva chemat, fiind tăiat împrejur? Să nu se ascundă. A fost cineva chemat în netăiere împrejur? Să nu se taie împrejur. 19 Tăierea împrejur nu este nimic; și netăierea împrejur nu este nimic, ci paza poruncilor lui Dumnezeu. 20 Fiecare, în chemarea în care a fost chemat, în aceasta să rămână. 21 Ai fost chemat fiind rob? Fii fără grijă. Iar de poți să fii liber, mai mult folosește-te! 22 Căci robul, care a fost chemat în Domnul, este un liberat al Domnului. Tot așa cel chemat liber este rob al lui Hristos. 23 Cu preț ați fost cumpărați. Nu vă faceți robi oamenilor. 24 Fiecare, fraților, în starea în care a fost chemat, în aceea să rămână înaintea lui Dumnezeu. 25 Cât despre feciorie, n-am poruncă de la Domnul. Vă dau însă sfatul meu, ca unul care am fost miluit de Domnul să fiu vrednic de crezare. 26 Socotesc deci că aceasta este bine pentru nevoia ceasului de față: Bine este pentru om să fie așa. 27 Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie. 28 Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi. 29 Și aceasta v-o spun, fraților: Că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum n-ar avea. 30 Și cei ce plâng să fie ca și cum n-ar plânge; și cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; 31 Și cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea. Căci chipul acestei lumi trece. 32 Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. 33 Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii. 34 Și este împărțire: și femeia nemăritată și fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. 35 Și aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind o cursă, ci spre bunul chip și alipirea de Domnul, fără clintire. 36 Iar de socotește cineva că i se va face vreo necinste pentru fecioara sa, dacă trece de floarea vârstei, și că trebuie să facă așa, facă ce voiește. Nu păcătuiește; căsătorească-se. 37 Dar cel ce stă neclintit în inima sa și nu este silit, ci are stăpânire peste voința sa și a hotărât aceasta în inima sa, ca să-și țină fecioara, bine va face. 38 Așa că, cel ce își mărită fecioara bine face; dar cel ce n-o mărită și mai bine face. 39 Femeia este legată prin lege atâta vreme cât trăiește bărbatul ei. Iar dacă bărbatul ei va muri, este liberă să se mărite cu cine vrea, numai întru Domnul. 40 Dar mai fericită este dacă rămâne așa, după părerea mea. Și socot că și eu am Duhul lui Dumnezeu.

Dar nu numai fecioarele sunt protejate de suferințe dacă nu se împreunează, fiindcă ar avea vreo altă fire (sau în termeni moderni vreo altă alcătuire hormonală datorită neruperii membranei himenale). Toate femeile sunt așa. De aceea chiar și văduvele sunt îndemnate, dacă nu ard de poftă, să rămână în curăție. Dacă s-ar fi îmbolnăvit din această cauză, a atârării de bărbat neîmplinite prin împreunarea trupească, Sfântul Apostol Pavel le-ar fi îndemnat ca neapărat să se căsătorească și astfel să ajungă la (mult iubita și propovăduita de Părintele Arsenie Boca) relație trupească cu noul bărbat și, astfel, să rămână sănătoase. Poate îndemna Sfânta Scriptură la ceva bolnăvicios și/sau îmbolnăvitor? Și nu ar fi recomandat aceasta numai văduvelor marcate de durerea morții soților lor, ci și celor divorțate. Sfântul Apostol Pavel, fiind insuflat de Sfântul Duh și nu de duhurile ce l-au inspirat pe Părintele Arsenie Boca, le sfătuiește, însă, pentru binele lor, cele dimpotrivă:

1Co 7:8 Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca și mine.:9 Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă. [...]:27 Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie.

Nu numai atât, dar și celor căsătoriți le dă sfat să se înfrâneze de la împreunarea trupească:

1Co 7:29 Și aceasta v-o spun, fraților: Că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum n-ar avea.

Tinerii căsătoriți, însă, să aibă ca măsură pentru durata trăirii în curăție, pentru intervalul între unirea trupești, tot neputința arderii de către pofta împreunării, a celui mai slab dintre ei, ca să nu cadă în adulter sau în alte ispite:

1Co 7:1 Cât despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. 2 Dar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său. 3 Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată [nu obligativitatea hormonilor – n.n.], asemenea și femeia bărbatului. 4 Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia. 5 Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre.

Nicăieri nu vorbește de sănătate, ci doar de ispită, diavol și desfrânare. Vedeți, nu se spune niciunde că împreunarea trupească ar da sau ar conserva sănătatea. Dimpotrivă se spune foarte clar, împreunarea trupească aduce suferință în trup:

*1Co 7:28 Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. **Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă crut pe voi.***

Să nu fi știut Sfântul Duh care umplut de cunoștință și a dat mintea lui Hristos Sfântului Apostol Pavel, însuflând întreaga Sfântă Scriptură? Să fi mințit Duhul Adevărului pentru a ne îndemna la virtuți care îmbolnăvesc? Sau să îmbolnăvească înfrânarea? Să nu știe toate acestea tocmai Cel ce ne-a zidit și ne dă toate darurile, inclusiv pe cel al sănătății și să știe, mai bine decât Dumnezeu, Părintele Arsenie Boca prin studiul superficial al științei? Astfel de hule să nu fie în mintea nici unui om, darămite la vreun Ortodox sau preot!!!

În schimb, este evident, că un astfel de om, care asemenea lui Varlaam din Calabria, consideră că mântuirea și cunoașterea lui Dumnezeu ne poate veni prin studiul intelectual sau prin cugetare trupească științifică, nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, ci un chip de amăgit și stăpânit de arhiconi.

7. Sinteză din Sfinții Părinți

B. ASCEZA FAMILIALA

Desi parintii filocalici au dat prioritate vietii feciorelnice totusi ei nu a neglijat intru nimic si nu au pus mai prejos viata familiala. Atat monahii, cat si credinciosii laici sunt chemati, fara nici o deosebire, la acelasi ideal al desavarsirii in Hristos. Sunt vrednice de retinut in acest sens cuvintele Sfântul Ioan Gura de Aur, care arata clar ca

"Sfintele Scripturi nu stiu nimic de o astfel de impartire (intre monahi si laici); ele vor ca toti sa duca viata monahilor chiar daca sunt casatoriti".

De aici rezulta interesul si importanta ascezei in viata familiala. Sfântul Ioan Gura de Aur a elaborat o adevarata spiritualitate conjugala si a descris frumusetea caminului crestin cu un entuziasm egal cu acela al elogiilor pe care le-a inchinat fecioriei. A defaima casatoria, spune acelasi Sfânt Parinte, ar insemna in acelasi timp a micșora slava fecioriei, fiindca, fata de casatorie fecioria reprezinta desavarsirea ei ultima, eshatologica, spiritualizarea ei, implinea ei intr-o casatorie duhovniceasca.

Motivand importanta casatoriei, marele antiohian arata ca Dumnezeu a creat diviziunea dintre barbat si femeie pentru a realiza o unitate superioara celei date prin natura: unitatea iubirii dintre persoane libere dupa chipul unitatii care exista in Treime si care e de acest fel.

Creatorul a instituit casatoria pe pamant ca unitate de iubire ce trebuie traita dupa chipul iubirii dumnezeiesti.

Castitatea familiala va reprezenta o noua mentalitate a vietii morale crestine, avand origine apostolica. Sfantul Apostol Pavel randuind viata spirituala a familiei crestine (I Corinteni 7, 17) da indemnul sotilor sa se abtina de la viata sexuala atunci cand se indeletnicesc cu postul si cu rugaciunea. (I Corinteni 7, 5).

In perioada postapostolica se stabilise regula ca sotul sa nu se atinga de sotia sa nici in timpul sarcinii, nici al alaptarii.

Atenagora Atenianul scria in secolul II ca de dragul nadejdii in viata vesnica noi suntem in stare sa dispretuim nu numai bunurile vietii pamantesti, ci chiar si unele placeri ingaduite ale sufletului, intrucat si cu femeia cu care ne-am insotit in casatorie, potrivit randuielilor casatoriei, noi nu ne ingaduim alte raporturi decat cele legate de gandul de a naste copii. "Asa cum agricultorul asteapta cu rabdare recoltarea semintei aruncata in pamant, fara sa se grabeasca sa mai semene din nou, asa este si viata de familie cu sotiiile noastre. Poti gasi la noi multi barbati si femei, care, de dragul nadejdii ca pentru o astfel de jertfa mai mare vor ajunge sa fie cu Dumnezeu, au imbatranit fara sa se casatoreasca".

Daca starea de feciorie si de necasatorie ne apropie de Dumnezeu, in timp ce chiar si un singur gand sau macar pofita dupa o placere oarecare ne departeaza de El, atunci e usor de inteles de ce nu savarsim astfel de fapte, la care nici macar sa ne gandim nu vrem, caci, in definitiv viata noastra crestina se intemeiaza nu atat pe grija de a cuvanta frumos, cat mai ales pe puterea de convingere a faptelor bune. Aceasta inseamna ori ca ramanem singuri, asa cum ne-am nascut, ori ca ne marginim numai la o singura casatorie, ca pe cea de-a doua o socotim adevarat adulter, dupa cum zice Scriptura: "Oricine va lasa pe femeia sa si se va insura cu alta, savarseste adulter" (Matei 19, 9; Marcu 10, 11).

Faptul ca aceasta noua mentalitate s-a statornicit ca o regula de viata crestina a familiei, o dovedesc scrierile lui Clement Alexandrinul din secolul urmator, devenite adevarate manuale de morala crestina.

In Stromatele, Clement arata ca "prin Fiul Sau, Dumnezeu este cu cei care, fiind casatoriti, traiesc cu cumpatare si fac copii, si, de asemeni, acelasi Dumnezeu este si cu cei care, in chip rational, traiesc in infranare" (III, XI, 4, p. 216). Referindu-se la Legea Veche, Clement arata in continuare ca aceasta "voia ca barbatii sa se foloseasca cu cumpatare de sotiiile lor, numai pentru facerea de copii" (III, XI, 71, 4, p. 218) "nu se poate dovedi cu texte din Scriptura ca cineva din cei din vechime s-a apropiat de sotia lui cand era insarcinata, ci s-a apropiat mai tarziu, dupa ce a nascut si dupa ce a alaptat copilul" (III, XI, 72, 1, p. 218).

Dascalul din Alexandria motiveaza afirmatia aceasta printr-o referire concreta la "plugarul care seamana intr-un ogor insufletit nu trebuie sa-si risipeasca samanta pentru un lucru contra ratiunilor firii, deoarece in laboratorul firii mamei, samanta se transforma in embrion" (III, XII, 83.2, p. 224).

In Pedagogul, Clement arata ca "a avea legaturi sexuale nu cu scopul de a avea copii, inseamna a batjocori natura. Casatoria inseamna dorinta de a face copii, nu secretarea fara randuiala a samantei, secretare nelegiuita si irationala" (II, X, 95, 3, p. 284). Marele alexandrin conchide ca "cel desfranat a murit pentru Dumnezeu, este parazit de Logosul-Hristos, ca si de Duhul. Ca sfintenia, precum e si firesc, are oroare de intinaciune, totdeauna a fost ingaduit ca numai cel curat sa se atinga de cel curat. Cand ne dezbracam de haina sa nu ne dezbracam in acelasi timp si de simtul rusinii, pentru ca nu-i ingaduit niciodata omului drept sa se dezbrace de castitate. Iata, trupul acesta stricacios se va imbraca in nesticaciune (I Corinteni 15, 53), cand pofita cea nesatioasa, care duce la desfrau, fiind calauzita de infranare nu va mai dori stricaciunea; atunci va duce pe om spre castitate vesnica. "In veacul acesta se insoara si se marita" (Luca 20, 34); dar dupa ce am nimicit faptele trupului (Galateni 5, 19) si am imbracat cu nesticaciune trupul nostru curat, atunci vom ajunge la masura ingerilor (Luca 20, 36). (II, XII, 100, 1-3, p. 287).

Prin urmare, numai prin castitatea familiala din viata de aici si de acum, se dobandeste castitatea vesnica a comuniunii de simtire cu Dumnezeu.

Entuziasmul pentru feciorie si pentru castitatea familiala creste tot mai mult in secolele urmatoare, incat Sfantul Ambrozie, acest "magister virginitatis", echivala placerea voluptoasa din cadrul casatoriei cu adulterul. Tema adulterului in cadrul casatoriei a devenit in acele timpuri la ordinea zilei, incat Fericitul Augustin sustinea ca dorinta de a simti placerea in actul sexual era o confirmare a pacatului originar, la care a fost osandita umanitatea, si o dovada a incapacitatii fatale a vointei de a controla trupul. Unicul scop recunoscut al raportului sexual era procrearea, scop ce dispare odata cu atingerea numarului de copii dorit. Daca se vorbea totusi de "relatiile sexuale de urgenta" acestea puteau fi doar tolerate atunci cand unul din sotii era in situatia de a comite adulter. Pentru a intelege mai bine interesul crestinismului primar pentru virginitas in defavoarea placerii instinctive, e suficient sa ne gandim ca celibatul clerului a constituit una din problemele intrate pe ordinea de zi a Sinodului I ecumenic. Aceasta inseamna ca era o preocupare "de varf", discutata in contradictoriu in lumea crestina de atunci.³⁶⁷

Sfinții arată că omul poate și avea relații trupești (în condițiile de mai sus), și să se sfințească, dar, pentru aceasta, nu trebuie ca plăcerea să fie scopul acestor relații.

Opus gândirii Sfinților Părinți este gândul că această plăcere ar aduce sănătate, și nu numai contrar, dar și eretic, deoarece hulește și neagă dogma Ortodoxă că plăcerea de sine (sufletească și/sau trupească) a adus stricăciunea și moartea (ea fiind, de fapt, păcatul strămoșesc, deci sursa tuturor tragediilor):

SFÂNTUL MACARIE EGIPTEANUL

Odată, cuviosul rugându-se lui Dumnezeu, s-a auzit un glas, care îi zise: "Macarie, încă n-ai venit la măsura celor două femei, care viețuiesc împreună în cetatea cea de aproape". Deci, auzind de aceasta bătrînul, și-a luat toiagul și a mers la cetatea zisă, și găsind casa lor, a bătut în ușă. Atunci, odată a ieșit una dintre ele și l-a primit cu mare bucurie.

Apoi, bătrînul pe amîndouă chemîndu-le, le-a zis astfel: "Pentru voi am suferit atîta osteneală, venind din pustia cea depărtată, ca să înțeleg lucrurile voastre, pe care să mi le spuneți, netăinuindu-le". Femeile i-au răspuns bătrînului: "Crede-ne, sfinte părinte, că noi sîntem păcătoase și trăim cu bărbații noștri, deci ce fel de lucruri cauți de la noi?" Iar bătrînul stăruia rugîndu-le, să-i arate rînduiala vieții lor.

*Ele fiind silite, au zis: "Noi nici un fel de rudenie nu avem între noi și s-a întîmplat de s-au însoțit cu noi doi frați, și cu dînșii petrecînd împreună 15 ani într-o casă, cuvînt rău sau necurat n-am zis una către alta, nici ne-am sfădit cîndva; ci în pace pînă acum viețuim și **ne sfătuim cu un gând, ca lăsînd pe soții cei trupești, să mergem în ceata sfinților feciori, care slujesc lui Dumnezeu, dar n-am putut să înduplecăm pe bărbații noștri să ne lase, deși i-am rugat cu foarte multe lacrimi. Drept aceea, necîștigîndu-ne dorirea, am pus așezămînt între Dumnezeu și între noi, ca nici un fel de cuvînt deșert să nu zicem deloc pînă la moartea noastră**".*

*Acestea auzind Sfîntul Macarie, a zis: " **Cu adevărat, nici fecioare, nici femei măritate, nici monah, nici mirean, ci hotărîrea cea bună o caută Dumnezeu, primind-o ca pe însăși fapta și după alegere, trimite fiecăruia pe Sfîntul Duh, care lucrează și îndreptează viața tuturor celor ce vor să se mîntuiască**".*

Viețile Sfinților, V, 19.01, (ed. cit., p. 363).

Vedeți că cele ce se împreunau se întristau până la lacrimi de aceasta și, prin această suferință și dorință de a câștiga fecioria, au zdrobit plăcerea trupească și au luat cununa curăției, ajungând chiar și la fecioria limbii (închinarea ei numai lui Dumnezeu), lucru cu anevoie de dobândit, cu atât mai mult pentru femei?

Iac 1:26 De se pare cuiva între voi că este binecredincios, și nu își înfrânează limba sa, ci își înșală inima sa, acestuia în zadarnică este bunacredință. 27 Bunacredință cea curată și

³⁶⁷ <<http://www.crestinortodox.ro/morala/casatoria-divortul-70897.html>>, miercuri, 24 iunie 2015.

nespurcată înaintea lui Dumnezeu și Tatălui aceasta este: a cerceta pre cei sărmani și pre văduve întru necazurile lor, și a se păzi pre sine nespurcat de către lume. [...]

Iac 3:2 Că multe greșim toți. **De nu greșește cineva în cuvânt, acesta este bărbat desăvârșit, puternic a'și înfrâna și tot trupul.** **3** Că iată, și cailor frâiele în guri le punem, ca să se supue ei nouă; și tot trupul lor îl întoarcem. **4** Iată și corăbiile, mari fiind și de iuți vânturi împingându-se, se întorc de prea mică cârmă, încotro voește pornirea cârmaciului. **5** Așa și limba mic mădular este și mari se laudă. Iată, puțin foc și cât de mare materie aprinde! **6** Și **limba este foc, lumea nedreptăței, așa limba este așezată întru mădularile noastre, care spurcă tot trupul și aprinde roata firii; și se aprinde de gheena.** **7** Că toată firea și a hiarelor și a păsărilor, și a celor ce se târăsc, și a peștilor, se domolește, și s'a domolit de firea omenească. **8** Iar **limba nimeni din oameni nu poate să o domolească; neînfrânată răutate, plină de otravă aducătoare de moarte.** **9** Cu dânsa binecuvântăm pre Dumnezeu și Tatăl; și cu dânsa blestemăm pre oameni, cari sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. **10** Dintru aceeași gură iese binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie, frații mei, acestea așa să fie. **11** Au doară izvorul dintru aceeași vană izvorăște dulce și amar? **12** Au doară poate, frații mei, smochinul să facă măslină? Sau vița viei, smochine? Așa nici un izvor poate a face apă sărată și dulce. **13** **Cine este înțelept și bineștiutor între voi? Să'și arate din vieața cea bună faptele sale întru blândețele înțelepciunii.** [nu să fie bici al lui Dumnezeu – n.n.] **14** Iar de aveți râvnire amară și prigonire întru inimile voastre, nu vă lăudați, nici mințiți împotriva adevărului. **15** Nu este înțelepciunea aceasta de sus pogorându-se, ci este pământească, sufletească, drăcească. [înțelepciunea care minte împotriva poruncilor, dogmelor și credinței Ortodoxe, este așadar pământească, sufletească și drăcească, iar nu duhovnicească, chiar dacă a propovăduit-o Părintele Arsenie Boca – n.n.] **16** Pentru că unde este râvnire și prigonire, acolo este neașezare și tot lucrul rău. **17** Iar înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi făcătoare de pace, blândă, plecată, plină de milă și de roduri bune, fără de judecată, și nefățarnică. **18** Iar roadă dreptății cu pace se seamănă celor ce fac pace.

Dar și Sfinții contemporani, spun același lucru:

Sfântul PAISIE AGHIORITUL

4. – Părinte, citeam mai demult, că dragostea este un lucru bun și cu cât face cineva mai des, cu atât este mai bine; căci cei care nu fac, dobândesc probleme psihologice; căci atunci când cineva este tânăr trebuie să facă de două-trei ori pe zi, pentru ca apoi la bătrânețe să poată face o singură dată.

- Ce sunt acestea, bre fiule? Cine le spune? Măi, măi! A venit aici un medic străin, care merge la conferințe mondiale și spunea că înfrânarea este cea mai bună pentru organism. Sămânța este foarte întăritoare. «Tinerii care au multe legături, și pe unii ca aceștia îi cunoaștem ușor, îmi spuse, dacă își rup vreun os nu se vindecă ușor pentru că nu au măduvă, deoarece aceasta s-a făcut ca apa». Când vin tineri aici la mine, eu îi cunosc. Ochii lor devin ca... (și mi-a arătat cum), memoria le slăbește mult și ajung mai rău decât bătrânii. Vezi că li se strică și mintea? Este ca și brânza, să spunem, care se face ca iaurtul, apoi ca laptele acru, după aceea ca laptele, și dacă stăruiesc așa, ajunge ca apa.

- Această dorință trupească, Părinte, este o dorință firească, care izvorăște din trup, precum foamea, setea sau este patimă? Excesul ei este vătămător (precum de exemplu nu mâncarea ci lăcomia este rea)? Această dorință în sine este rea? Au avut-o și protopărinții noștri în rai?

- Este PATIMĂ! Ce altceva să fie? PATIMĂ... Izvorăște din cugetarea trupească a omului. [de aici se vede ce fel de cugetare avea Părintele Arsenie Boca de a izvorât astfel de idei – n.n.] **Dacă cineva este om duhovnicesc nu are astfel de dorințe. Nu din neputință, nu că nu ar putea pofti, ci prin starea lui duhovnicească biruiește pofta.**

Toți oamenii au cugetare trupească. Iar aceasta se moștenește de la părinți. Vezi, dacă vreun copilăș s-a născut din părinți trupești, încă copil fiind, el are astfel de dorințe. Aceasta

însă nu este nimic. Se vindecă. Pofta este fragedă ca și urzica, încă nu s-a "înăsprit ca să devină spin, și se vindecă repede cu un duhovnic bun, care să aibă însă discernământ și să înțeleagă ce se întâmplă, pentru că la început toate răsăturile au numai două frunzulițe. [Părintele Arsenie Boca iar a călcat strâmb cu mintea trupească. El decreta că duhovnicii buni, care salvează România, sunt doar cei care își însușesc de urgență antropologia desfrânată a sfinției sale. Adică cei care recomandă căsătoriilor ca nu cumva să se abțină de la împreunare, ca să nu se îmbolnăvească și dacă este primejdios a face copii, chiar să folosească metoda contraceptivă a calendarului, numai cu nici un chip să nu se lase de relațiile sexuale. Atunci văduvele și fecioarele ce trebuie să facă, după Părintele Arsenie Boca și ucenicii obedienți ai sfinției sale? – n.n.]

Toți oamenii, unul mai mult, altul mai puțin, au cugetare trupească. Unul este 30%, să spunem, duhovnicesc, altul 40, altul 60, iar cel mai mult care l-am întâlnit era 75%. Numai Ioachim și Ana au fost cu desăvârșire oameni duhovnicești și după rugăciune s-a născut cea mai nepătimasă creatură, adică Maica Domnului. Aceasta am trăit-o, când eram la Sinai.

- în vedenie, Părinte?

- ... (a tăcut).

- Adică Ioachim și Ana au devenit cu totul desăvârșiți prin nevoiță sau așa au fost de la început?

- Gândul îmi spune că așa au fost de la început... **Omul fără mâncare sau fără apă moare. Însă fără cele trupești nu pățește nimic, ci numai se chinuiește sufletește. Altfel este chinuit și de alte patimi: mânia, egoismul, slava deșartă, prefăcătoria. După cununie omului îi sunt iertate cele trupești numai pentru nașterea de fii, sau din iconomie.**³⁶⁸

PĂRINTELE CLEOPA ILIE, [care și numai pentru această învățătură, ar putea fi dat ca model de sfințenie Ortodoxă – n.n.]

CUM S-AR FI ÎNMULȚIT NEAMUL OMENESC ȘI CE SOARTĂ AR FI AVUT DACĂ NU GREȘEA ADAM ÎN RAI?

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că " scopul de mai înainte al lui Dumnezeu a fost să nu ne naștem prin legătura nunții, din stricăciune ". Dar călcarea poruncii a făcut ca oamenii să se înmulțească prin nuntă, întrucât Adam a nesocotit legea dată de Dumnezeu. Deci, toți cei ce se nasc din Adam " se zămislesc întru fărădelegi ", căzând sub osânda protopărintelui. Aceasta o spune proorocul David zicând : " în păcate m-a născut maica mea " . Deci Eva, maica noastră, a tuturor, a născut în păcat, adică din plăcere. De aceea, și noi cazând sub osânda maicii noastre Eva, zicem că ne naștem în pacate (Filocalia, vol. II, pag. 210) .

Unii Sfinți Părinți afirmă că, dacă Adam nu ar fi greșit, neamul omenesc s-ar fi înmulțit prin cuvânt. În această privință spune Sfântul Vasile cel Mare : " Ce zici, omule ? Este oare vreun lucru cu neputință la Dumnezeu ? Oare Dumnezeu, Care înmulțește neamul multor feluri de păsări fără împreunare, nu putea face acest lucru și cu neamul omenesc ?... " (Exaimeron, Cuvântul 8) ³⁶⁹

8. Ce scria despre aceasta Pseudo-Boca

Chiar autorul (să-i spunem pseudo-Boca) cărții apocrife numite „Pravila Albă” publicată sub numele Părintelui Arsenie Boca, propovăduiește reținerea în căsătorie de la relația trupească. Din păcate, această carte este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, pe un bilețel autograf, publicat în „Cărarea împărăției”, poate tocmai pentru această învățătură despre curăția în familie și pentru cuvintele de întoarcere la Sfânta Tradiție, fiindcă și înfrânarea de la relația trupească și Sfânta Predanie sunt atât de disprețuite și atacate de Părintele Arsenie Boca, pe față și în ascuns, prin cuvânt direct, prin scris, prin pictură și prin

³⁶⁸ <<http://ortodoxia.md/articole-si-publicatii/5279-odihnirea-celuilalt-s-i-fie-prilej-de-bucurie-cuviosul-paisie-aghioritul-despre-familie-i-educaie>>, miercuri, 24 iunie 2015.

³⁶⁹ <<http://episcopia-ungheeni.md/index.php/main/article/7101/ro>>, joi, 12 decembrie 2013.

exemplul negativ personal (atât prin viețuirea cu Maica Zamfira în aceeași casă, cât și prin propovăduirea prin toate mijloacele a ecumenismului și uniaticismului).

Dacă, însă, aceste rânduri le-ar fi scris chiar pictorul de la Drăgănescu (pe vremea când era ucenic al Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și nu se lua după propriile păreri false izvorâte din știința cu nume mincinos și cugetarea atât de evident de trupească a preacuvioșiei sale), dar mai apoi, s-ar fi dezis și de sine însuși (nu numai de Sfinții Părinți), avem iar de a face cu un episod acut de arătare simptomatică specifică bolii cronice numită „fenomenul Prislop”: permanenta contradicție cu Sfânta Predanie și cu sine însuși. Acesta este un cameleonism specific sfinției sale, pentru a atrage la sine admirația tuturor, indiferent de convingerile politice și religioase (doar cu condiția să „nu fie dezertori” și să îl adore, primind ca în politică și masonerie, chiar pe cei ce la arătare au păreri opuse, dar au un scop comun: interesul personal).

Dacă, însă, nu a fost vorba de cameleonism ci de schimbarea radicală a propriei convingeri, avem de a face cu altă boală veche, numită sindromul Eva. Nu putem să nu remarcăm amestecul „*voluptoasei*” Maici Zamfira, care tocmai când Părintele Arsenie Boca începuse să predice și să scrie Cărarea Împărăției, a apărut în viața sfinției sale, „*luându-l de la toți și de la toate*”, cum ne spunea Părintele Arsenie Papacioc. Lucrul pe care nu am reușit să îl aflăm este dacă Julieta Constantinescu a fost cauza sau consecința unei astfel de mentalități. De ce din acel moment a început Părintele Arsenie Boca să susțină cu atâta vehemență necesitatea stringentă a unei dese îndulciri trupesti prin împreunare, ca o condiție fără de care femeia nu poate fi sănătoasă? Și de aici sfinția sa a început să dogmatisească cu autoritatea specifică îngâmfării în minciună a păcatului desfrânării intraconjugale, dându-i mască de sfințenie regulamentară, denaturându-i înțelesul în duh de „jertfă” (am spune noi idolească sau drăcească) a bărbatului. Preacuvioșia sa atacă și pervertește, în felul acesta, conștiința creștinului, care în loc să se mai lupte spre a nu pofti nici cu ochii trupul femeiesc și fie un apărător echilibrat al poruncilor lui Dumnezeu și un întăritor (cu delicatețe) în înfrânare al femeii sale mai slabe, este complexat și paralizat duhovnicește, ca să se simtă obligat să fie donator de sămânță soției, pentru a nu se îmbolnăvi. Dar păcatul acesta al Părintelui Arsenie Boca, de propovăduire a unui păcat ca fiind virtute, sau a unei minciuni ca fiind adevărul, pentru a-și amăgi conștiința, este chiar păcat împotriva Sfântului Duh, care vatamă pe mulți:

Care sunt păcatele împotriva Duhului Sfânt?

Păcatele împotriva Duhului Sfânt sunt:

a - încrederea nesocotită în bunătatea lui Dumnezeu, ceea ce face ca omul să păcătuiască neconștient cu gândul, că Dumnezeu îl va ierta pentru că este bun:

b - Deznădăjduirea de îndurarea lui Dumnezeu, ceea ce face pe păcătos să nu se mai îndrepte, de teamă că Dumnezeu nu-l va ierta;

c - împotrivirea la adevărul învederat, care se face de păcătos pentru ca să poată continua să păcătuiască;

d - Lepădarea de credința ortodoxă;

e - Pizmuirea aproapelui pentru harul ce a primit de la Dumnezeu;

f - Neînvățarea din răutate a celor neștiutori despre lucrurile credinței.³⁷⁰

Și prin aceasta lucrarea sfinției sale este foarte apropiată de a ereticilor:

Păcatele împotriva Duhului Sfânt, care nu pot fi iertate nici în veacul de acum, nici în cel viitor, sunt acestea trei:

1 - Când cel păcătos, descurajându-se de mântuirea lui, nu se mai îndreaptă și moare în păcate.

2 - Când cineva, având încredere prea mare în bunătatea lui

Dumnezeu, continuă să păcătuiască până în clipa când îi vine sfârșitul și-l găsește nepregătit.

3 - Când cineva se împotrivesc adevărului învederat, cu voință și știință, cum sunt ereticii, adică sectanții, și mor așa.³⁷¹

³⁷⁰ Arhim. Gherontie GHENOIU, Traian BĂDĂRĂU, îngrijitor de ediție, *Îndrumătorul Bunului Creștin*, Ed. Triada, Mănăstirea Sfântul Nicolae Sitarul, 1994, p. 192-193

³⁷¹ Arhim. Gherontie GHENOIU, Traian BĂDĂRĂU, îngrijitor de ediție, *Îndrumătorul Bunului Creștin*, Ed. Triada, Mănăstirea Sfântul Nicolae Sitarul, 1994, p. 138-139.

Mat 12:32 Și oricine va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; iar oricine va zice împotriva Duhului Sfânt, nu se va ierta lui, nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie.

CĂDEREA ÎNTRE TĂLHARI

este căderea firii omenești din Rai în lumea aceasta. Este „căderea de la desăvârșire..., căci, îndată după călcarea poruncii s-a făcut în om străvezie și arătată asemănarea lui cu dobitoacele necuvântătoare, deoarece trebuia, după ce a acoperit strălucirea minții, ca firea oamenilor să fie chinuită, pe dreptate, de însușirile dobitocești... până ce omul își va veni întru conștiința de sine și la simțirea măreției sale de făptură rațională” (Sf. Maxim Mărturisitorul; Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 1).

Astfel, o însușire prin care omul se aseamănă dobitoacelor este înmulțirea. Chipul cunoscut al nașterii trupurilor a venit omului tocmai din pricina căderii în neascultare, căci ar fi fost cu puțință și un alt chip de înmulțire, nepătimaș și nepăcătos. Când însă a păcătuțit, Adam urma să moară și să se stingă omul din zidire. Dumnezeu văzând însă peste veacurile toate, că mulți au să se întoarcă din dobitoacie, l-a osândit pe calea nașterii trupești, care constă din pătimire [poftă] și păcat – păcatul avându-și porneala în poftă, iar pofta fiind dată pentru acest scop de naștere [aici este o greșeală a lui pseudo-Boca, pe care nu a susținut-o cu nici un chip Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul: pofta aparține firii și ce este firesc nu este păcătos, ci doar poate fi folosit împotriva firii, nerațional, adică pentru despărțirea de Dumnezeu – n.n.] (Sf. Maxim Mărturisitorul; Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 21).

Astfel, ca într-o lege de pedeapsă dată firii, firea și voința au fost legate într-o înlănțuire rea [nicidecum. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne arată că sunt două lucruri diferite. Unul este păcatul firii, adică stricăciunea ei, numit și păcatul strămoșesc, și altul este păcatul voinții, singurul prin care ne despărțim de Dumnezeu, fiind păcatul personal, pentru care suntem vinovați și care ne aduce nefericirea veșnică. Ele nu au fost legate între ele de Dumnezeu, căci atunci El ar fi fost vinovat, ci noi le-am legat, dorind păcatul personal și accentuând stricăciunea firii, prin aceasta. Iar Domnul nostru Iisus Hristos le-a dezlegat, vindecând stricăciunea firii prin înviere și întărind voința omului ca să nu mai păcătuiască, prin botez. Prima vindecare dăruindu-o tuturor, la învierea de obște, căci tuturor le dăruiește trup nestricăcios și existență veșnică, iar a doua a dăruit-o cui o vrea prin botezul cristelniței și cel al lacrimilor, dacă se cade după cel dintâi (pentru că această vindecare a voinței, ca să fie reală ține și de voința omului, și, pentru a o aduce la iubirea adevărată, nu trebuie desființată libertatea, capodopera lui Dumnezeu). După cum vedem nici pseudo-Boca nu este prea departe de răstălmăcirile și neînțeleșurile Părintelui Arsenie Boca – n.n.] căci cu cât se silea firea să dănuiască în viața aceasta, prin naștere, cu atât se strângea pe sine mai mult în lanțul legii păcatului, sporindu-se și moartea. [firea nu se poate sili. Alegerea este a persoanelor ce poartă firea – n.n.] I s-a dat deci omului, ca pedeapsă, să se lupte cu moartea, de care se atinsese cu voia sa. [Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul spune că durerea, a cărei consecință ultimă este moartea a fost dată ca antidot, nu ca pedeapsă. Avem la pseudo-Boca de a face cu aceeași concepție apuseană despre un Dumnezeu mânios – n.n.]

Dorul după Dumnezeu s-a întors în pofta pătimașă după trup. Minte, întorcându-se de la vederea lui Dumnezeu, a căzut în hățișul simțurilor, care se lipsesc de plăcere ca de bine și fug de durere ca de rău. Iar plăcerea este momeala cu care “hoțul” amăgea pe om să se pogoare din Ierusalim la Ierihon.

Pe drumul acestei pogorări, toate începătoriile și stăpâniile cele din văzduhuri, ca un puhoi, se sileau să intre, pe întrecute, în partea pătimitoare a firii (adică în poftă și în iuțime) și să le povârnească contra firii (Col.2, 15). Voința l-a împins pe om ca să vrea numai ispita vicleanului (plăcerea) și să ocolească povara nașterii de fii (ca pe o durere), căci a fost pândit omul și în latura minții și a liberei voințe. Minte, care odinioară avea și vedea pe Dumnezeu într-însa, acum e „templu al idolilor, având, în loc de un singur Dumnezeu, multe chipuri ale patimilor necurate” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 9 după răspunsul la întrebarea 55). Minte,

nemaidepănând în sine vederea lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii acesteia [satana] a încâlcit-o în înfățișările celor supuse simțurilor. Ea fiind o putere arzătoare, ca una ce avea să sălășluiască pe Dumnezeu într-însa, care este și El tot foc, acum „născocoște și aprinde plăcerile trupului, ea însăși fiind reținută astfel în legătură pătimașă cu simțurile” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 18 după răspunsul la întrebarea 58). Și, iată așa, legea păcatului (care este plăcerea simțurilor și pentru care s-a hotărât moartea trupului) s-a furișat în sfatul minții și de atunci mintea dă trupului numai sfaturi contra firii sau sfatul fărădelegii.

„Foc de ocară este legea trupului, iar îmboldirea spre deprinderea patimilor este lumina lui și pară de ocară este arderea cu care lucrează patimile. Sau, pe scurt: focul de ocară este păcatul; lumina de ocară – deprinderea păcatului, iar flacăra – lucrarea păcatului. Prin urmare, nu se cade minții să se încălzească la focul acesta, nici să se lumineze cu lumina aceasta, nici să ardă în această flăcără. Căci ceea ce pentru simțuri este lumină și plăcere, pentru minte este adânc de întuneric” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 20 după răspunsul la întrebarea 54).

Iar viața curată a căsătoriei, după cinstea ei de Taină, este aceasta:

1. Binecuvântată este numai rodirea de copii. Iar tot ce-i în afară de rostul acesta, în privința trupească, este desfrânare și păcat și să nu se mai facă; [deci, nici împreunarea trupească pentru o donație de sămânță dată femeii, care nici măcar nu aduce hormoni pentru a o ține sănătoasă, cum susține Părintele Arsenie Boca. Ba, mai mult, metoda calendarului poate fi folosită, în acest caz, doar pentru a afla când să ne împreunăm tocmai ca să facem copii... numai că nu trebuie să uităm de faptul că împreunarea, după Sfinții Părinți, este și pentru cazul evitării desfrânării, deci trebuie să ținem cont și de slăbiciunea soțului, după cum vedem în pilda celor două femei pe care le-a admirat Sfântul Cuvios Macarie Egipteanul – n.n.]

2. Vremi îngăduite pentru chemarea copiilor sunt numai zilele între posturi, însă numai dacă soții amândoi sunt învoiți la rostul rodirii de copii;

3. Vremi oprite sunt acestea:

a) Cele patru posturi mari;

b) Cele trei zile de post pe săptămână (miercuri și vineri, iar luni numai dacă este voință);

c) Sărbătorile și zilele asupra sărbătorilor [inclusiv duminica – ziua Domnului și sâmbăta];

d) Vremea necurăției;

e) Vremea de slăbiciune sau de boală a unuia din soți; [este evident și de aici că împreunarea trupească nu aduce sănătate, fiindcă altfel ar fi spus ca mai ales în vreme de boală să se împreuneze oamenii – n.n.]

f) Vremile de tulburări și războaie precum și oarecare vreme după acestea, pentru cei ce au luat parte la ele;

g) Vremea oprită cu mare asprime este toată vremea sarcinii, precum și vremea alăptării.

4. Cei ce se dovedesc neroditori, să se înțeleagă la petrecerea frățească, evitând păcatul; [deci, în nici un caz să nu caute a se folosi de metoda calendarului – n.n.]

5. De la încetarea semnelor femeii, încetează și datoria căsătoriei, a chemării de copii.

6. Urmând așa, nu se mai întâmplă:

a) Crime de avort;

b) Blestemăția ferelii; [și a prezervativului și a metodei calendarului – n.n.]

c) Fărădelegea desfrânării;

d) Și alte spurcăciuni.

Iată cu ce rânduială să fie soții de un înțeles.³⁷²

Ei, vedeți? Stilul este direct și are amprenta oarecum brutală, specifică Părintelui Arsenie Boca, dar conținutul se apropie (cu mici excepții, caracteristice și ele preacuvioșiei sale, datorită slabei sale înțelegeri a Sfinților Părinți) de Sfânta Tradiție.

³⁷² <<http://ganduridesprevoi.blogspot.ro/p/ridicarea-casatoriei-la-inaltimea-de.html?m=1>>, miercuri, 24 iunie 2015.

Din cele scrise mai sus se vede că înfrânarea este superioară împreunării și cei cununați sunt chemați la aceeași, dar mai după măsura neputinței poftei trupului, necredinței și slavei deșarte, însă sunt datori să aibă lucrare lăuntrică de luptă împotriva plăcerii și împotriva cârtirii în suferințe, pentru a putea slăvi drept pe Dumnezeu.

Pe de altă parte suferința din trup vine mai ales din plăcerea împreunării.

Dar castitatea în căsătorie și fecioria sunt sfat, iar nu poruncă, în sensul că cei doi trebuie să-și măsoare neputința și să se meargă după cel mai neputincios.

Însă mintea e bine să fie la Domnul și în momentul unirii trupești, ca cei care au femei să fie ca și cum nu ar avea, măcar în minte, dacă nu se poate și cu trupul, prin luarea minții de la plăcere la rugăciune, în timpul acela. Așa se transmite, cu încetul, dorința de curăție atât inimii rugătorului cât și inimii soțului care nu se roagă ci se îndulcește cutremurându-se de senzațiile puternice trupești, care sorb atât de mult mintea în trup încât împreunarea trupească este numită de Clement Alexandrinul „mica epilepsie”.

Dar trebuie atenție și înfrânare și de la dorința de înfrânare, ca nu cumva să intre o tensiune între dorințele celor doi și să apară certuri sau neîmpliniri. Trebuie multă milă și îngăduință, cu foarte multă delicatețe, tandrețe duhovnicească și dragoste.

1Co 7: 26 Socotesc deci că aceasta este bine pentru nevoia ceasului de față: Bine este pentru om să fie așa. 27 Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie. 28 Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi. 29 Și aceasta v-o spun, fraților: Că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum n-ar avea. 30 Și cei ce plâng să fie ca și cum n-ar plânge; și cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; 31 Și cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea. Căci chipul acestei lumi trece. 32 Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. 33 Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii. 34 Și este împărțire: și femeia nemăritată și fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. 35 Și aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind o cursă, ci spre bunul chip și alipirea de Domnul, fără clintire.

9. Părintele Arsenie Boca se împotriva Sfintei Predanii, propovăduind învățături desfrânate hinduse

1.

TANTRA YOGA

Părintele Arsenie Boca propovăduia învățături asemănătoare cu Tantra Yoga

Oficialul Părinte Arsenie Boca (prezent în *Cărarea Împărăției*, în *Cuvinte vii și Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*), după cum vom vedea, predică plăcerea ca sursă de sănătate și mântuire. Unii, poate ar crede, că a fost înșelat, săracul, fără să vrea, datorită puținelor elemente științifice studiate și a ajuns la o astfel de cugetare semeată și îndreptată în taină împotriva Sfintei Predanii, deși se credea mare misionar Ortodox. Dar și în acest caz, a pune accent mai mult pe știință decât pe Sfinții Părinți (ca și cum ei ar avea vreo dată de expirare, sau Sfântul Duh dă învățături valabile până la o vreme și trebuie corectat după cum ne spune știința) este o abatere de la învățătura Apostolică și îi descoperă găunoasa formare duhovnicească, plecată de la niște principii moderne, dar putrede, dăunătoare minții și stricătoare firii:

1Ti 6:20 O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotrivirile științei mincinoase, 21 Pe care unii, mărturisind-o, au rătăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

Nu ar trebui să ne mirăm de aceasta și nici să-l judecăm, este greu de înțeles lucrul acesta azi când lumea privește toate prin ochii lui Freud. Despre aceasta ne-a avertizat chiar Mântuitorul.

Mat 19:10 Ucenicii I-au zis: Dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare. 11 Iar El le-a zis: Nu toți pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat. 12 Că sunt fameni care s-au născut așa din pântecul mamei lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, și sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înșiși, pentru împărăția cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă.

Pe atunci se înțelegea cu greu fecioria, dar aveau nuntă cumpătată, nu pentru plăcere. Astăzi nici aceasta nu se mai înțelege, ci oamenii de știință, substituind pe Sfinții Părinți inventează tot felul de studii care sugerează că suntem obligați să ne facem plăcerea sexuală cât mai des, și în timpul sarcinii, și al alăptării, dacă se poate chiar și bolnavi de SIDA, sau pe patul de moarte, mințind că nu se întâmplă nimic rău.

Nu-l judecăm, dar înțelegem că un astfel de om nu poate fi model de sfințenie, că nu poate fi canonizat Ortodox, dacă nu pricepe și chiar se împotrivesc Sfintei Predanii.

Totuși din această învățătură a sfinției sale transpare destul de limpede (pentru cei ce nu au prejudecăți), că a crezut mai mult cărților hinduse pe care le-a citit cu atâta pasiune de la Mircea Eliade (și nu numai lor ci și altora), decât Filocaliei primitivă cu atâta dragoste de la Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, și s-a făcut (poate fără să își dea seama) propovăduitor al Tantrei Yoga:

Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistică comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveau pe această cale.

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei. ³⁷³

Să studiezi și/sau să practici Tantra Yoga în vederea obținerii călugăriei este ceva fabulos.

Nu ne vine să credem așa ceva, nici măcar la un așa amăgit ca Părintele Arsenie Boca. Însă, din păcate, sunt unele indicii:

- exterioare (de la foștii lui colegi. Fiindcă cel ce a trecut de bariera Sfinților Părinți și practica de curiozitate un fel de vrăjitorie, cum este Hatha Yoga, lăudându-se pe față cu ea față de colegi, cine l-ar fi oprit în ascuns – fiindcă este mai rușinoasă – să practice și Tantra Yoga?);
- propriile mărturii, expuse mai sus;
- și, ce este mai grav, chiar învățăturile sfinției sale, atât cele scrise, cât și cele pictate (nudurile contorsionate și dizgrațioase zemuind a viață trupească, cu totul diferite de Sfintele Icoane atât de ascetice și interiorizate), după cum am văzut și vom mai vedea, erau fie inspirate (prin lecturile păguboase) de acolo, fie insuflate (prin vedeniile amăgitoare) de aceeași arhiconi ce au învățat pe oameni calea yoga.

Așa cum vom vedea, Mircea Eliade, marele propovăduitor al hinduismului în literatură, filozofie și istoria religiilor, îndemna, printre altele și la Tantra Yoga, diluând semnificația ei obscenă (ce avariază atât de grav firea prezentând cea mai gravă sugere a minții în pofta trupului ca fiind îndumnezeirea cea mai de vârf), printr-o prezentare sublimată, rafinat intelectuală, dar și perversă. Și aceasta este cu atât mai evidentă proporțional cu toată străduința demonică (prezentă în Tantra Yoga) de a păstra actul sexual nedus până la capăt în emisia seminală, pentru a-l lungi. Ba chiar sugerând (prin răstălmăciri șerpuitoare ale argumentelor pentru a amăgi conștiința celor ce încă nu s-au predat cu totul întunericului poftei neraționale), că aceasta este sănătatea și îndumnezeirea omului.

³⁷³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, pp. 9-13

În realitate, după cum ne putem da seama în lumina învățăturilor Sfinților Părinți, aceasta este exact îndrăcirea firii, prin alegerea persoanei robită de înșelare. După manifestările descrise de cei ce se laudă cu acele stări, ele sunt exact pregustarea iadului (care este o dorință veșnică de plăceri absurde la care este imposibil de ajuns: *Luc 16:24 Și el strigând, a zis: părinte Avraame, miluiește-mă și trimite pre Lazăr, să'și întingă vârful degetului lui în apă și să'mi răcorească limba mea, că mă chinuiesc în văpaia aceasta.*) răstălmăcit ca fericire. În ele chinul orb, durerea și răcnetul se amestecă mascate de o lungire a unei plăceri nefinalizate tocmai pentru a se lungi robia minții în slujba unei simțiri senzuale puternice (însoțită de mai cumplita cădere prin părerea și plăcerea de sine că se ating performanțe dumnezeiești în trup). Aceasta este o lucrare extrem de violent posesivă și jefuitoare pentru minte, care se face prin mângâierea silită împotriva firii a mădurelor de ocară și prin convulsii și opriri nefirești a reacțiilor fiziologice, ducând (pe lângă stricarea minții și instalarea de puteri și posesii demonice), și la grave vătămări corporale, datorită forțării vasculare, nervoase și a exploziilor endocrine.

Este reproducerea unei perversiuni descoperită cu multă mâhnire de Sfinții Părinți, dar parcă mult mai intensă:

Am văzut pe unii căzând fără voie și am văzut pe unii voind să cadă cu voia, dar neputând. Și i-am socotit pe aceștia mai răi decât pe cei ce cad în fiecare zi, ca pe unii ce deși nu pot, totuși doresc împruțiciunea. ³⁷⁴ Ce ar fi spus Sfântul Ioan Scărarul despre cei care nu vor să simtă plăcerea împruțită, tocmai ca să o simtă mai intens, și astfel se ajungă sfinți? Ce cuvânt ar fi putut să le cuprindă gradul de răutate? Să tăcem și să îi plângem fraților, căci oricând putem ajunge ca ei...

Nu este de mirare această prezentare a unei stări de iad, ca fiind fericirea (iluminarea lumina falsă și neagră a patimilor, extincția sau nirvana, ba chiar unirea și, mai mult, prefacerea Atmanului – persoana – în Brahman – impersonalul ridicat la rang de Dumnezeu suprem. În focul acelei stări întunecate de plăcere trupească – care parcă nu se mai sfârșește – omul uită de sine și se nimicește în ce are el mai de preț: persoana, chipul lui Dumnezeu, devenind un cutremur de senzații amorfe, ca un zeu hindus ce emite sunete și unde spurcate).

Aceasta este asemănarea cu Lucifer, căruia i se nălucește în flacăra adâncului că se află în roua slavei sale:

Și acum cine este strămoș al preînvrăzbităților acestora? Este osândirea, fiindcă slujitorii Luceafărului prind pe om în cursele poftirii părerii și nălucirii. Că omul, nălucindu-se, cade în cursa mândriei și se stăpânește și se trage înăuntru, în mistuitorul osândirii. Precum și Luceafărul s-a nălucit și s-a mândrit și a căzut în mistuitorul iadului, și se arde în flacăra adâncului, și se nălucește că este în roua slavei lui, și se ne-voiește să arunce și pe om întru adâncul osândirii. [...] Și fiindcă oamenii sunt pătimiși se robesc de pofta a nouă patimi și aceasta poftire este nălucitorul scaun al Luceafărului care se nălucește că are cele nouă cete ale puteților, și se socotește neputinciosul ca este tare, și așa a intrat în șarpe și a îndemnat cu neputința lui pe strămoși și le zicea: «Gustați și vedeți, că nu cu moarte veți muri, ci veți trăi și veți fi ca niște dumnezei!» Și amăgindu-se, au mâncat și s-au dezgolit de dumnezeiescul Dar. Și acum cine poate să zică: «Eu sunt îmbrăcat și tu ești gol!»? Iată ca amândoi sunteți goi și nu vă vedeți, adică nu vă cunoașteți, și pe altul îl judecați că este gol.

Pentru aceasta, a judeca și a osândi, mai mult decât toate patimile, leproșează pe om și îl face vinovat înaintea lui Dumnezeu. Iar cel ce nu judecă, nu greșește la Dumnezeu, precum scrie: Nu judecați, ca să nu fiți judecați; nu osândiți, ca să nu fiți osândiți! Fiindcă toți oamenii deopotrivă sunt pătimiși și vinovați gustării. Că precum nu este cu puțință să se nască pruncul fără întinăciune de sânge, așa nu este cu puțință și omului să fie fără de greșală. ³⁷⁵

Deci, pe cât urâm această patimă, în aceeași măsură să ne ferim a-l osândi pe pătimaș, fie că este yoghinul înrăit, fie că este Părintele amăgit.

³⁷⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 225-241.

³⁷⁵ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, *Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul*, Ed. Σοφία, București, ²2011, pp. 84-85.

Acum să vedem de ce numim printre preocupările teoretice și practice ale sfinției sale nu numai Hatha Yoga, (despre care avem mărturie clară că a practicat-o Părintele Arsenie Boca, chiar de la un coleg de cameră de la Facultatea de Teologie), ci și Tantra Yoga.

Deoarece sfinția sa are în comun cu ea, printre altele, și următoarele idei eretice:

- împreunarea trupească ar aduce sănătate și
- că voința și conștiința „*se poate întinde peste instincte și reflexe*”, **în mod autonom prin biziirea pe „experiența personală”**.

Ortodoxia ne învață, însă, că nu trebuie să se întindă voința și conștiința peste ele, ci să le respingă prin luptă. Iar aceasta nu se poate face prin preocupare mistică ecumenistă și amărâta de experiență proprie amăgită (bazată pe sine și păreri culese de ici-colo), ci numai cu ajutorul harului Sfântului Duh, prin chemarea cu multă smerenie a numelui lui Iisus, și Sfânta ascultare:

28. *Precum nu e cu putință să se vadă marea Roșie pe cer în mijlocul stelelor și precum nu poate omul să umble pe pământ fără să respire aerul acesta, așa nu e cu putință să ne curățim inima noastră de gânduri pătimase și să izgonim pe vrășmașii spirituali din ea, fără chemarea deasă a lui Iisus Hristos.*³⁷⁶

Cel ce voiește să-și biruiască trupul, sau să se războiască din puterea sa proprie, în zadar aleargă. Căci de nu va dărâma Domnul casa trupului și nu va zidi casa sufletului (Ps. 126, 1), în zadar postește și priveghează cel ce voiește să o dărâme (să o slăbească n.tr.).

Pune înaintea Domnului slăbiciunea firii tale, cunoscând neputința ta, și vei lua darul (harisma n.tr.) neprihănirii pe nesimțite. [...]

Curăția (castitatea) este apropierea desăvârșită de Dumnezeu și asemănarea cu El, pe cât e cu putință oamenilor. Maică a dulceații este pământul și umezeala; iar maică a curăției este liniștirea însoțită de ascultare.

*Nepătimirea trupului câștigată din liniștire, apropiindu-se de multe ori de lume, nu rămîne neclintită. Dar cea care se naște din ascultare, este pretutindeni cercată și neclintită*³⁷⁷

Tantra Yoga (mai jos) și Părintele Arsenie Boca (mai sus) ne învață, însă, cu totul invers:

Tantra

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Sri Yantra. Yantrile sunt considerate obiecte specifice practicilor tantrice

*Tantra (Sanskrită: तन्त्र, "țesătură, urzeală"; astfel "principiu, sistem, doctrină, teorie" de la rădăcina verbală tan "a se răspândi, a se propaga", și sufixul tra "instrument"[1]) este una din metodele de dezvoltare spirituală și cunoaștere dezvoltate pe teritoriul indian. Prin urmare, la modul esențial tantra inseamna **extinderea continuă a conștiinței cu ajutorul constienței care este instrumentul**. [exact ce vrea să ne învețe și Părintele Arsenie Boca – n.n.] **Aceasta extindere constientă a conștiinței individuale nu se poate realiza decăt după constientizarea conștiinței de sine, adică după primirea iluminării spirituale. Tantra se consideră înrudită cu taoismul chinezesc. Este una din cele mai străvechi căi spirituale indiene, conform lui Mircea Eliade fiind anterioară Vedelor.**[2]*

Cunoscută în occident și sub denumirea de tantrism, Tantra este numele dat de erudiți unei forme a hinduismului care ia amploare în India medievală începând cu secolul V[3], și care a ajuns să influențeze toate formele de expresie religioasă indiene într-un grad mai mare sau mai mic. Tantra este considerată astăzi de anumiți exegeți sinteza hinduismului și totodată cea mai nouă și mai completă formă de manifestare, o veritabilă renaștere a acestuia (Shankaranarayanan: "marea Sadhana Shastra", "știință de sinteză".[4]

³⁷⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, p. 48.

³⁷⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IX, Ed. cit., pp. 225-241.

Cel mai vechi text care folosește cuvântul tantra se află chiar în Rig Veda(X.71.9).[5] Cuvântul “tantrika” este folosit de practicanți tantrei în shivaism, dar practicanții budhiști ai Tantrei nu folosesc acest cuvânt pentru a se autodenumi.[6]

Semnificația istorică a tantrei constă în faptul că a influențat toate religiile mari din India care existau la începutul perioadei medievale(500-1200 en): astfel toate denumițiunile hinduse, shivaism, shaktism și vishnuism, precum și budhismul și jainismul, toate au dezvoltat corpusuri foarte mari, bine documentate, de practici și doctrine asemănătoare. Chiar și islamul în India a fost influențat de Tantra.[7] Ideile și practicile tantrice s-au răspândit mult în afara Indiei, în Tibet, Nepal, China, Japonia, Cambogia, Vietnam și Indonezia.[8][9] Astăzi putem să regăsim cea mai puternică influență tantrică în budhismul tibetan și în multe forme de hinduism ca și în mișcarea internațională a posturilor de yoga și în cele mai multe forme ale spiritualității alternative americane cunoscute sub denumirea generică New Age.

Definit pentru prima dată ca un stil îmbunătățit tehnic al practicii spirituale, Tantra nu are o singură doctrină specifică; dezvoltând mai degrabă învățăturile specifice diferitelor religii care au adoptat metodele tantrice [deci, și din punct de vedere al ecumenismului hindus, se aseamănă cu Părintele Arsenie Boca – n.n.] .

„Tantrismul nu este o religie nouă, așa cum a fost buddhismul, de exemplu, ci mai degrabă o etapă importantă în evoluția fiecăreia dintre aceste religii (dat fiind că există un tantrism buddhist, un altul hinduist, și chiar urmele unui tantrism jainist). Mai precis ar trebui să vorbim despre o pluralitate de școli și de curente tantrice în interiorul fiecăreia religii.” din Mircea Eliade, Tehnici de Yoga. [sursa sigură a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] [10]^{378 379}

Maithuna

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Maithuna sau Mithuna este un termen sanscrit folosit în Tantra cel mai adesea tradus prin uniune sexuală ce are loc într-un context ritualic specific tantrei mâinii stângi-Vamamarga.Este cel mai important element al celor 5 Makara și reprezintă partea centrală a marelui ritual în Tantra, cunoscut sub nume cum ar fi Panchamakara, Panchatattva, sau Tattva Chakra.

Deși anumiți scriitori, denumițiuni și școli, cum ar fi Yogananda, consideră că este vorba de un act pur simbolic și mental, o privire asupra diferitelor variații(și traduceri) ale cuvântului maithuna arată în mod clar că se referă la un cuplu bărbat-femeie și uniunea acestora fizică, sexuală, fiind sinonim cu kriya nishpatti.[1]Așa cum nici spiritul sau materia singure nu sunt efective ci împreunarea lor duce la actul creației și apariția vieții, la fel și maithuna, care reprezintă unirea contrariilor, nu este efectivă decât atunci când este consacrată. Cuplul devine în timpul unui astfel de act divin și cosmic: ea este Shakti sau Prakriti, energia primordială, el este Shiva sau Purusha, Spiritul.

„Cea de a doua etapă constă în transformarea Femeii-prakriti într-o încarnare a lui Shakti: partenera de rit devine o zică, după cum și yoghinul trebuie să încarneze Zeul. Iconografia tantrică a cuplurilor divine (în tibetana:yab-yam, tată –mamă), a nenumăratelor “chipuri” de Buddha îmbrățișați de către o Sakti, [deci o femeie desfrânată cu nenumărați bărbați, ridicată la rang de zeiță. Ce spurcată este religia păgână! Și ce exemplu au păgânii pentru a se „sfinți”. Cu adevărat „sfințenia” lor, asemănarea cu zeii lor, modelul lor este stricăciunea, spurcăciunea, comuniunea cu Satan. Unde este nemurirea. Unde este libertatea. Unde este exemplul pe care îl putem lua

³⁷⁸ ^ Mircea Eliade, Tehnici de Yoga, 2000, p.146.

³⁷⁹ < <https://ro.wikipedia.org/wiki/Tantra>>, sâmbătă, 20 iunie 2015

în controlul voinței și conștiinței din religiile acestea căzute? –nn] constituie modelul exemplar de maithuna”.[2] din Mircea Eliade, Yoga - Nemurire și libertate [sursa sigură a Părintelui Arsenie Boca – n.n.]³⁸⁰

Scripturile avertizează că dacă transfigurarea spirituală nu apare, uniunea rămâne carnală și este un păcat. [deci, mai rău, sublimarea desfrâului ca fiind perfecțiune, control al voinței și conștiinței prin mentalitatea eretică și zeificare, citiți îndrăcire – n.n.] [3]

Deasemenea este posibil să se experimenteze o formă de maithuna și fără uniune fizică. Actul poate să aibă loc în alt plan, metafizic, fără ca penetrarea sexuală să aibă loc, în care transferul de energie dintre shakti și shakta are loc doar la nivelul corpurilor lor subtile. Atunci când acest transfer de energie se produce, cuplul, întrupând zeița și zeul, și dizolvându-și egoul, experimentează realitatea ultimă și beatitudinea prin uniunea corpurilor subtile. [mângâiați fiind de draci, prin nălucire, atingere și imaginație, stimulându-se cu violență și slava deșartă, că ar fi mai subtili și deosebiți ca alții – n.n.]

[oare nu cumva, din această idee demonică, cunoscută din lecturile din Mircea Eliade, din cărțile de Yoga pe care le avea sau din insuflarea demonică de pe urma vedeniilor, să își aibă rădăcinile rătăcirii locuirii împreună a Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira. Cu alte cuvinte din slava deșartă de mentalitate păgână că ar putea și așa să-și biruiască pornirile și să devină nepătimitori și Sfinți?

Dar iată ce spune Sfântul Cuvios Ioan Scărarul despre păcăleala că poți învinge patima curviei viețuind lângă femei (pentru o părută mântuire a lor de la patimi și sinucidere), și despre însămânțarea în simțire a unei false nepătimirii, de către viclenii draci:

Vulpea se preface că doarme; iar dracul se preface că e neprihănit. Dar cea dintâi, ca să înșele pasărea, iar cel din urmă, ca să piardă sufletul.

Să nu crezi trupului în toată viața ta. Și să nu-i dai îndrăzneală, pînă nu te vei întâlni cu Hristos⁴⁶⁶.

Nu îndrăzni să crezi că, înfrânându-te, nu vei cădea. Căci un oarecare, nemâncând nimic, a fost aruncat din cer^{467, 381} [...]

Am văzut pe unii căzând fără voie și am văzut pe unii voind să cadă cu voia, dar neputând. Și i-am socotit pe aceștia mai răi decît pe cei ce cad în fiecare zi, ca pe unii ce deși nu pot, totuși doresc împruțiciunea.

E de plâns cel ce cade ; dar mai de plâns e cel ce pricinuieste și căderea altuia. Pentru că el poartă povara ambelor căderi și a plăcerii (păcătoase n.tr.) celui alt^{469, 382}

Nu voi să răstorni pe dracul curviei cu dovezi și cu cuvinte de împotrivire, pentru că acela are bune temeieri, ca unul ce se luptă cu noi în chip firesc.

Cel ce voiește să-și biruiască trupul, sau să se războiască din puterea sa proprie, în zadar aleargă. Căci de nu va dărâma Domnul casa trupului și nu va zidi casa sufletului (Ps. 126, 1), în zadar postește și priveghează cel ce voiește să o dărâme (să o slăbească n.tr.).

Pune înaintea Domnului slăbiciunea firii tale, cunoscând neputința ta, și vei lua darul (harisma n.tr.) neprihănirii pe nesimțite.

[...]

«Și dacă nu s-ar scurta zilele, nu s-ar mântui nici un suflet» 470³⁸³, aflându-se îmbrăcat cu trupul acesta amestecat cu sânge și cu suciri. Căci cum s-ar putea ? Pentru că tot ce e zidit, se

³⁸⁰ ^ Mircea Eliade, Yoga - Nemurire și libertate, cap. VI Yoga și tantrismul, Maithuna, Editura Humanitas, București, 1993, p 222.

³⁸¹ 466. In viața viitoare, în starea deplin înduhovnicită.

467. Cel ce crede că înfrânându-se nu va cădea, zămisleşte mândria și prin aceasta a și căzut, cum a căzut satana din cer fără să mănânce nimic.

³⁸² 469. Suportă povara dulceții celui alt, pe care el totuși nu o gustă. «Numește pricinuitor pe cel ce îl îndeamnă și pe cel ce îl afăță pe altul. Căci unul îl împinge prin cuvinte, celălalt prin fapte, în groapă».

³⁸³ 470 «Lucrările duhului celui rău și năvala năprasnică a războiului nu se scurtează altfel decît prin puterea Duhului a toate-lucrător. Dacă nu s-ar întâmpla aceasta, nu s-ar putea să răsufle din nou cel război și n-ar putea să se elibereze».

dorește fără sațiu după ceea ce e înrudit cu sine : sângele după sânge, viermele după vierme, lutul după lut, deci și trupul după trup. Deci și noi, silitorii și poftitorii firii și ai împărăției lui Dumnezeu încercăm, prin anumite meșteșugiri, să înșelăm trupul care ne amăgește.

Fericiți sînt cei ce n-au trecut prin ispita războiului amintit. Să ne rugăm și noi să fim feriți pururea de o astfel de ispită. Căci cei ce s-au rostogolit în groapa pomenită au căzut departe de cei ce suie și coboară pe scara aceea, avînd nevoie pentru ridicarea din ea de multe sudori însoțite de foamea cea mai deplină. [...]

Am luat seama la cei ispitiți și am văzut căderi mai grele ca altele. Cel ce are urechi de auzit să audă. **E un obicei al demonului, ca mai ales față de cei ce se nevoiesc și și-au ales viața călugărească, să-și miște toată pornirea, sârguința, meșteșugirea, viclenia, și născocirea ade-seori către cele protivnice, și nu către cele după fire și să-i războiască prin acestea pe ei. De aceea, viețuind la un loc cu o femeie și nefiind războiți deloc prin aceasta, s-au fericit pe ei înșiși, neștiind, nenorociții, că unde e pierzarea mai mare, acolo nu e trebuință de una mai mică.**

Vai nouă, că ucigașii și ticăloșii s-au obișnuit să ne războiască și să ne robească din aceste două pricini în cele contrare firii, pentru că aflăm ușor materia căderii și pentru că primim o pedeapsă mai mare. Lucrul acesta îl cunoaște cel ce, domesticind mai înainte asini sălbateci, pe urmă e stăpânit și batjocorit în chip jalnic de înșiși asinii sălbateci; astfel cel ce mai înainte se hrănea cu pâinea cerească, s-a lipsit de orice bine. Dar ceea ce e mai minunat este că, și după pocăința lui, învățătorul nostru Antonie, suferind amarnic, a strigat: «Stălp mare a căzut». Dar a ascuns înțeleptul felul căderii. **Căci știa că există curvie trupească și fără alt trup.** [...]

Vrăjmașul omului, ocrotitorul curviei, spune acestuia că Dumnezeu e iubitor de oameni și dă iertarea pentru patima aceasta, ca una ce e naturală. Dar de vom lua seama la viclenia dracilor, vom vedea că după săvârșirea faptei, ei îl numesc Judecător drept și fără milă. La început au făcut așa, ca să ne îndemne la păcat; iar acum, ca să ne scufunde în deznădejde. **Născându-se astfel întristarea și deznădejdea, nu ne putem plânge pe noi, sau ocărî, sau căi pentru păcat. Iar cînd aceasta se stinge, ne ia iarăși în primire tiranul cu motivul iubirii de oameni** ⁴⁷³.

Pe cît este Domnul de nesticăcios și de netrupesc⁴⁷⁴, pe atîta Se bucură de neprihănirea și de nesticăciunea trupului nostru ⁴⁷⁵. Căci unii spun că de nimic nu se bucură dracii, așa de mult ca de urâtul miros al curviei. Deci nici de altă patimă, ca de această întinăciune a trupului.

Curăția (castitatea) este apropierea desăvârșită de Dumnezeu și asemănarea cu El, pe cît e cu puțință oamenilor. Maică a dulceții este pămîntul și umezeala; iar maică a curăției este liniștirea însoțită de ascultare ⁴⁷⁶.

Nepătimirea trupului câștigată din liniștire, apropiindu-se de multe ori de lume, nu rămîne neclintită. Dar cea care se naște din ascultare, este pretutindeni cercată și neclătinată⁴⁷⁷³⁸⁴. [...]

Oricine se va vedea pe sine copleșit de vreo patimă, să se înarmeze pe sine, înainte de toate, numai Împotriva ei. Și mai ales împotriva dușmanului dinăuntru. Căci dacă nu e nimicit acesta, nimic nu vom folosi din biruința asupra celorlalte. Iar după ce vom ucide pe acest egiptean,

³⁸⁴ 473. După păcat, dracul vrea să ne aducă la deznădejde, spunîndu-ne că Dumnezeu nu iartă. Prin aceasta ne împiedică de la căință. Dar dacă, neascultînd de el, scăpăm de deznădejde, iarăși vine cu motivul iubirii de oameni a iui Dumnezeu, ca să ne îndemne iarăși la săvârșirea păcatului.

474. E vorba de Dumnezeu în general, nu de Fiul lui Dumnezeu cel întrupat. Sau de faptul că trupul Domnului după înviere e atît de înduhovnicit, că poate fi numit și netrupesc.

475. Nesticăciune dobîndită prin har, nu naturală, precum și trupul Domnului nu e nesticăcios prin fire, ci datorită unirii lui cu Dumnezeu Cuvîntul.

476. «Patru sînt virtuțile care curăță sufletul: tăcerea, păzirea poruncilor, strămtoarea și smerita cugetare».

477. Scărarul arată și aci că ascultarea e mai mare ca liniștirea de unul singur. Căci ascultarea nu e pîndită de mândrie, și ascultătorul e obișnuit cu oamenii și deci nu cade ușor din pricina lor. Pe lîngă aceea, s-a obișnuit să atârne totdeauna de sfatul părintelui său duhovnicesc și, prin el, de Dumnezeu.

vom vedea și noi în rugul smereniei pe Dumnezeu⁴⁸⁰³⁸⁵. **Ispitit fiind, am simțit pe lupul acesta pricinuind sufletului meu, în chip înșelător, o bucurie nerațională, lacrimi și mângâiere. Și am crezut ca un prunc că culeg rod și nu stricăciune.**

«Tot păcatul, pe care-l va face omul, este în afara trupului, dar cel ce curvește, păcătuiește în trupul său» (I Cor. 6, 14). Aceasta o spune negreșit, pentru că prin scurgere întinează însăși ființa trupului, fapt care e cu neputință să se întâmple în alt păcat. Iar eu întreb de ce la orice alt păcat ne-am obișnuit să zicem numai că oamenii greșesc, dar când auzim că cineva a curvit, zicem, cu durere, că acesta a căzut⁴⁸¹.

Peștele fuge repede de undiță și sufletul iubitor de plăcere se depărtează de liniște⁴⁸²³⁸⁶.

Focul începe atunci când diavolul vrea să lege pe unii de alții cu o legătură urâtă, ca să încerce amândouă părțile.

De multe ori cei aplecați spre iubirea de plăcere par să fie cuprinși de compătimire, milostivi și cu inima ușor de străpuns. Dar cei ce se îngrijesc de curățenie, nu le au pe acestea astfel.

Un bărbat cunoscător mi-a pus o întrebare înfricoșătoare : «Care este, afară de omor și de tăgăduire, păcatul cel mai greu dintre toate ?», a zis el. Iar eu am spus că a cădea în erezie. «Și de ce, a zis acela, Biserica universală, primind pe eretici, după anatematizarea sinceră a ereziei lor, îi învrednicește de împărtășirea de Taine, dar pe cel ce a curvit, primindu-l după ce s-a mărturisit și a încetat să păcătuiască, canoanele apostolice poruncesc să-l țină departe de Prea Curatele Taine mai mulți ani ?» Și eu, înspăimântându-mă de neputința de a răspunde, taina a rămas nedezlegată⁴⁸⁸³⁸⁷.

Să cercetăm, să măsurăm și să observăm ce fel de plăcere ne vine în timpul cântării de psalmi de la dracul curviei, și ce fel, din cuvintele Duhului și din harul și puterea aflătoare în ele. [...]

³⁸⁵ 480. Sînt folosite ca simboluri momente din viața lui Moise (leș. 2, 12 ; 3, 2).

³⁸⁶ 481. «Se poate spune că cineva a greșit și s-a întors iarăși prin calea prin care s-a abătut. Căci a tăgăduit de pildă prin limbă și iarăși s-a mărturisit prin ea. Sau a furat prin mâini și iarăși a dăruit prin ele. și în altele la fel. Dar cel ce a curvit nu se întoarce prin aceeași cale prin care a căzut. Ci prin alta. Căci plânge, postește, suspină. De aceea se numește curvia în chip propriu cădere, nu greșală. Aceasta cu atît mai mult cînd e vorba de viețuirea călugărească. Pentru că e proprie călugărului fecioria și făgăduința. Deci cel ce a stricat fecioria a căzut cu adevărat, călcînd făgăduința».

482. «Iubește liniștea cel ce nu e legat de nici o patimă față de cele ale lumii și față de oameni, cel ce nu iubește nimic omenesc». Nu le iubește în sens rău, pentru a se lăsa stăpînit de ele, pentru a pătimi în legătură cu ele.

³⁸⁷483. «Erezia este o abatere a minții și o slujire a lumii. De aceea e greșală. Dar curvia abate toate simțirile și puterile trupului și ale sufletului și preface și corupe chipul și asemănarea zvîrlindu-le în nimic. De aceea e și numită cădere». Alta : «Ereziile sînt din mândrie, curviile din dulce pătimire. Cei dintâi se îndreaptă prin smerenie, cei de al doilea prin greaua pătimire». Ed. 1970 : «Nu a lăsat nedezlegată întrebarea, pentru că e de nedezlegat, ci cu voia, pentru o economie mai adîncă. Căci cui nu-i este vădit că a cădea în erezie e lucrul cel mai greu dintre toate la Dumnezeu și la oameni ? Dar fiindcă patima curviei, ca una ce se sădește în fire și exercită o mare tiranie prin plăcere, se reîntoarce ușor și adeseori atrage pe oameni și-i face să lungească și după pocăință, de aceea cel ce a curvit e oprit pentru ani de la Sfintele Taine, ca să nu se întoarcă iarăși la vîrsătura sa și să i se facă grea îndreptarea; și pentru a sădi frica în toți, ca să lupte împotriva patimii cu toată puterea. Iar rostogolirea în erezie este o patimă și o neștiință sufletească ce se ivește mai mult din rătăcire sau din iubirea de stăpînire, sau din slava deșartă. Dar după trezirea celui ce a suferit de ea, acela nu mai are război din partea ei, sau tulburare din partea firii. Deci ce nevoie e să-i țină pe aceștia departe de pragurile bisericilor ? Se mai poate spune și altfel: că scopul celor ce povățuiesc, învățînd și tîmăduind, este să taie din rădăcina răului, ca să nu răsără iarăși. De aceea nu se mulțumesc numai cu înlăturarea răului, ca la cei ce s-au abătut de la dogme, sau au înclinat spre erezie, ci rînduiesc și un timp, cum e obiceiul acriviei (stricteții n. tr.), ca cei ce au curvit să uite de plăcerea urâtă. Căci cel ce a curvit, deși știe că lucrul e rău, totuși e atras de plăcere, din lipsa frînelor; el nu rătăcește din neștiință. Răul ereziei stă numai în suflet. Dar curvia, pornind din sufletul liber, a umplut trupul de stricăciune din pricina păcatului.

(vă dați seama ce mare primejdie se află în învățăturile Părintelui Arsenie Boca în care se însoțește această stricăciune a curviei, prin desființarea frînelor asociată cu răul ereziei? Cine mai poate întoarce pe unul ca acesta cînd s-a stricat cu totul și crede că își lucrează prin omorîre mîntuirea? – n.n.) Apoi cel ce, luptînd în chip natural, întoarce pe cineva din erezie, odată cu întoarcerea l-a și curățit. Dar cel ce se întoarce din curvie are nevoie de timp, de lacrimi și de post, ca să se șteargă plăcerea întipărită în el și să vindece rana păcatului care s-a întipărit în trup și să facă mintea nefurată și neînclinată spre ea, prin uitarea îndelungată. Dar dacă rămân amîndoi nepocăiți, nu vor avea aceeași osîndă», ci, ereticul, una mai mare. (oare cît timp de pocăință i-ar fi trebuit Părintelui Arsenie Boca ca să se vindece, avînd în vedere că și înaintea morții a fost înconjurat de femei și de aleasa inimii lui? Dar oare din erezie s-a întors? – n.n.)

Socotesc că nu trebuie să se numească cineva nicicum sfânt, înainte de a preface în loc sfânt pământul acesta (trupul ?), dacă e cu puțință să-l prefacă.

[...]

Am văzut pe unii ce s-au desfătat (cu mâncări), fără să fie războiți îndată. I-am văzut mâncând împreună cu femei și petrecând cu ele și neavând în acele clipe nici un gând rău. Și amăgindu-se, s-au încrezut în ei și n-au mai avut nici o grijă, socotind că au pace și siguranță în ei. Dar deodată au pătimit vătămarea în chilie. Care vătămare ? Cea care ne vine trupește și sufletește numai nouă, când ne aflăm singuri. Cel ce a fost încercat, știe aceasta. Dar cel ce n-a fost încercat, nu trebuie să știe⁴⁸⁷.

In vremea aceea ajutor bun îi este sacul, cenușa, starea în picioare toată noaptea, mulțumirea cu pâine, limba arsă și cu măsură răcorită, așezarea în cosciuge și, înainte de toate, smerenia; și, dacă e cu puțință, ajutorul unui părinte sau al unui frate sânguincios, bătrân cu cugetul^{488, 388} **Căci ar fi minune să se poată mântui din ocean o corabie singură. Aceeași cădere pricinuieste unuia o osândă însutită față de cea săvârșită de altul: după felul (celui ce o săvârșește), după loc, după înaintare și după alte multe**⁴⁸⁹ [...]

Dracii îl războiesc cumplit pe cel ce se liniștește (pe sihastru), ca, nefolosindu-se acesta cu nimic din pustie, să vină în lume. Dar pleacă de la noi care petrecem în lume, ca simțindu-ne nerăzboiți în ea, să rămânem cu cei din lume⁴⁹³.

Unde sîntem războiți, acolo luptăm fără îndoială și noi, cu tărie, cu vrăjmașul. Căci când nu luptăm noi împotriva lui, ni se face și el prieten^{494, 389}

Petrecând pentru un timp în lume pentru vreo trebuință oarecare, sîntem acoperiți de mîna lui Dumnezeu, poate pentru rugăciunea părintelui nostru și ca să nu se hulească și Domnul prin noi. Dar uneori nu sîntem ispitiți și din pricina nesimțirii și a faptului că avem de mai înainte multă cercare și săturare din cele văzute, vorbite și făcute. Sau, poate dracii se depărtează și ne părăsesc pe noi de bună voie, făcînd să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.

Ascultați și o altă meșteșugire și viclenie a acestui amăgitor, toți cei ce v-ați hotărât să vă deprindeți în neprihănire, și păziți-vă ! Mi-a istorisit careva dintre cei ce au suferit cercarea vicleniei, că de foarte multe ori dracul trupurilor se retrage cu desăvârșire, insufliînd călugărului o evlavie la culme, ba poate punînd în mișcare în el și izvor de lacrimi în timpul cît șade cu niște femei și vorbește cu ele, sfătuiînd-l să le îndemne să gândească la moarte, la judecată, la neprihănire. Aceasta pentru ca, nenorocitele, câștigate prin cuvînt și prin prefăcuta evlavie, să alerge la lup, ca la păstor. Și apoi născîndu-se obișnuința și îndrăzneala, nenorocitul să sufere căderea.

Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David. Acest lucru este cu neputință^{495, 390}

³⁸⁸ 487. «Deci trebuie ocolită orice convorbire cu femeile, ca putînd duce la o slăbire a frânelor. Iar dacă aceasta e cu neputință din anumite trebuințe, sau pentru grija de săraci, trebuie vorbit căutînd cu capul în jos, căci multora, sau aproape tuturor celor biruiți de frumusețea femeilor, le-a venit moartea prin ferestre, cum l-a luat în stăpînire și pe marele prooroc și împărat (David) cînd a privit spre baia aceea aducătoare de moarte».

⁴⁸⁸ Ni s-a povestit despre călugări din mănăstirile din Moldova care dormeau în sicrie. «Căci și sicriile ajută la scăpare de ispită. Dar totul este smerenia, căci sicriul este spre smerenie. Pe lîngă aceea, să avem și pe un frate dintre cei nevoitori, împreună-rugător».

³⁸⁹ 493. «Gîndurile rele își iau ființa din alegerea noastră și din reaua lucrare a dracilor. Iar cele bune din fire — căci am fost făcuți buni —, din alegere, datorită libertății, și din îndemnul îngerilor. Deci cele rele își iau ființa din două izvoare, iar cele bune, din trei. Să ne aducem deci aminte de cel ce zice : «Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi» (Iac. 4, 5). Deci să stăruim în nevointă. Dimpotrivă, nerăzboirea noastră de către el în lume este o viclenie a lui și nu un semn al iubirii de oameni».

⁴⁹⁴ Cînd sîntem războiți de demoni înseamnă că noi înșine luptăm împotriva lor. Căci cînd nu luptăm împotriva lor, ne sînt prieteni, pentru că facem prin noi înșine ceea ce le place lor.

³⁹⁰ 495. «Privește aci folosul mutării dintr-un loc. Căci Duhul Sfînt învățînd pe părinți că cel ce se nevoiește își poate schimba moravurile din schimbarea locului, aceștia strigă : fugiți de locurile căderilor... Iar amintind de David, părintele se gîndește la căderea lui cu Beersheba». Din Isaac : «Cel ce nu se depărtează de pricinile patimilor, e atras cu voie și fără voie de

Atît de înaltă și de mare e lauda neprihănirii, că unii dintre părinți au îndrăznit să o numească nepătimire.

Spun unii că e cu neputință să se numească cineva curat (neprihănit) după gustarea păcatului. Dar eu spun : «E cu puțință și ușor celui ce voiește să altoiască măslinul sălbatec cu cel bun» (Rom. 11, 22). Dacă i s-ar fi încredințat cheile cerului celui feciorelnic cu trupul (apostolului Ioan), poate ar fi dogmatizat bine cei amintiți înainte. Dar dacă nu, să-i rușineze pe ei cel ce avea soacră și s-a făcut neprihănit și poartă cheile împărăției (Petru).

Multe chipuri are șarpele trupurilor. Celor necercați le insuflă să facă numai încercarea și să înceteze apoi. Iar pe cei cercați îi stârnește ticălosul iarăși spre cercare prin amintire. Mulți din cei dintâi sînt nerăzboiți din necunoașterea răului; dar cei de al doilea suferă multe supărări și războaie, ca unii ce au trecut prin cercarea acestei urâciuni. Dar de multe ori se întâmplă și dimpotrivă. [...]

Domnul cel bun arată multă purtare de grijă față de noi și prin aceea că înfrînează pe femeie cu frâul rușinii. Căci dacă ea s-ar năpusti spre bărbat, nu s-ar mântui nici un trup (aceasta să fie oare pricina că Părintele Arsenie Boca, sărmanul, nu a putut rezista răpirii de către Maica Zamfira? Sau a suferit o părăsire ca să se trezească din închipuirea de sine? – n.n.).³⁹¹ – n.n.]

Această uniune sexuală mistică presupune întotdeauna continența sexuală.

"Să nu uităm că maithuna nu trebuie niciodată să se încheie cu o emisie seminală: boddhicitam notsrjet, sāmānta nu trebuie emisă, repetă textele[4]. Altfel yoghinul cade sub legea Timpului și a Morții, ca orice desfrânat de rînd (cf. Duha-kosha de Kanha, strofa 14; H.Y.pr., III,88; etc.)"[5] [iar dacă nu emite sāmānta, se cheamă că e desfrânat de top, deși ajunge la idealul Părintelui Arsenie Boca care este „acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă” – n.n.]

Panchatattva[modificare | modificare sursă]

Mithuna, India, perioada Gupta , sec.5 e.n., teracotă.

Tattva în Yoga sau mahabhuta în Ayurveda, sunt două cuvinte sanscrite ce se traduc prin "elemente" sau "realități", panchatattva sau panchamahabhutas însemnând cele 5 elemente fundamentale considerate a sta la baza creației în diferite cosmologii: pământul, apa, focul, aerul și eterul.[6][în realitate materia este formată de 4 stihii (eterul este tot una cu focul), după numărul celor 4 Evanghelii și 4 piroane înfipite în Trupul lui Hristos:

Trebuie să se știe că sunt patru elemente: pământul, care este uscat și rece; apa, care este rece și umedă; aerul, care este umed și cald; focul, care este cald și uscat. [...]

Unii au socotit că cerul înconjură universul în formă de cerc, că este în formă de sferă și ori din ce parte l-ai privi el este partea cea mai înaltă, iar partea de la mijloc a locului cuprins de el este partea cea mai de jos. Corpurile ușoare și fine au primit de la creator partea de deasupra; iar cele grele și care trag în jos, locul cel mai de jos, care este mijlocul. Elementul cel mai ușor și care tinde cel mai mult în sus este focul; acesta, spun ei, este așezat îndată după cer, și îl numesc eter. După el, mai jos, este aerul. Pământul și apa, însă, pentru că sunt mai grele și tind mai mult în jos, atârnă în partea cea mai de la mijloc³⁹². Hindușii fiind insuflați de demoni sunt înșelați și mincinoși– n.n.]

Cele 5 componente ale ritualului tantric au fost asociate cu aceste cinci elemente fundamentale [vor să facă să pară că ritualul tantric este firesc. În realitate este după numărul celor 5 simțuri, arătând că vrea să cucerească pe om „prin cele 5 ferestre prin care intră moartea”, după cum le numesc Sfinții Părinți, adică prin simțire – n.n.]

probabil și pentru a sugera importanța și plenitudinea acestui ritual al cărui scop este și activarea și amplificarea acestor energii lăuntrice corespunzătoare elementelor. Fiecare astfel de element corespunde deasemenea primilor cinci centrul energetici, iar asocierea celor cinci

păcat. Iar **pricinile păcatelor sînt acestea** : vinul și femeile, bogăția și buna propășire a trupului, nu pentru că acestea sînt prin fire păcat, ci pentru că firea înclină prin ele ușor spre patimile păcatului. De aceea omul trebuie să se păzească cu sârguință».

³⁹¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 225-241.

³⁹² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 60, 42.

componente ale ritualului cu cele cinci elemente nu este întâmplătoare, fiecare se consideră că activează la nivel subtil unul din elementele cu care este asociat, respectiv unul din cele cinci vayu [în realitate cele cinci năluciri pe care le induc dracii stimulând prin atingere cele cinci simțuri dând omului tot atâtea vaiuri! – n.n.] (curenți energetici sau energii asociate fiecărui centru energetic cu rol în funcționarea corpului fizic) principale.[7]

Ritualul se mai numește și Panchamakara(cei 5 M), cele cinci componente începând cu litera M.

mudra (semințe prăjite) - corespunde elementului pământ

matsya (peștele) - corespunde elementului apă

mamsa (carnea) - corespunde focului

madya (vin) - corespunde elementului aer

maithuna (uniunea sexuală) - corespunde eterului [vedem cum se coboară din ce în ce mai mult în robia poftelor de la plăcerea de sine că ești mare postitor prin semințele prăjite, la plăcerea cea mai intensă a împreunării trupului, prin cei 5M mândrie, moleșală, mânie, mahmureală, muieri – n.n.]

Deși în cultura occidentală consumul cărnii și vinului este ceva comun, în India componentele ritualului tantric au făcut ca acesta să fie considerat secret și destinat numai anumitor inițiați, vira, care să fie capabili să își controleze ființa chiar și în cele mai grele condiții. [adică banchet cu carne, vin și femei. Grele condiții ca să rezisti... – n.n.]

Ritualul pune accentul și pe un alt aspect important al tantrei, latura ei alchimică.[8] Vira este cel care reușește să își controleze și stăpânească ființa consumând carnea (care se consideră că impurifică), bând vin sau băuturi alcoolice(care sunt interzise în sadhana) și implicându-se în fuziune erotică în care trebuie să evite pierderea sămânței (continentă sexuală) [dar observați că nu se abține de la plăcerea fuziunii erotice, ci doar de la eliminarea ei, pentru a o lungi – n.n.], etc. Prin acest control și prin puterea interioară și prin purificarea acestor componente în focul ritualului (puja - invocarea divinității, recitarea rugăciunilor, etc) [adică invocă pe dracii poftelor și îngâmfării, tot tacâmul – n.n.] toate aceste energii inferioare sunt transformate(transmutate, alchimizate) și în loc să fie motiv de perturbare și decădere, ele devin un suport energetic care întărește ființa. [cu puteri diavolești, de care este plin yoghinul și cel ce face ghicitorii și minuni prin hipnoza maselor – n.n.] [9]

Aceasta ne amintește de sămânță sădită în crăpătura unei roci și de principiul general tantric al transformării substanțelor otrăvitoare în energii vitale, „în vene și artere” [perversiuni mentale diavolești ca să îi facă să se otrăvească – n.n.] . Probabil că de aceea s-a afirmat că utilizarea rituală a băuturilor alcoolice în contextul panchatattva întinerește [citește îi face fără minte ca pe tineri – n.n.] pe cei bătrâni; mâncatul cărnii dezvoltă mintea [afumă mintea cum spun Sfinții Părinți, dându-i cugetare trupească – n.n.], amplificând energia și forța launtrică; și că mâncatul peștelui restabilește energiile creatoare [putând deveni ca un „pește”, pentru a mijloci împreunarea cu femeile la alții, cum fac gurușii – n.n.] .

Este clar acum că panchatattva reprezintă un ritual sacru rezervat vira-șilor, el netrebuind să fie popularizat sau practicat de către cei care sunt pashu (mai ales în privința sexualității și alcoolului) [pentru a face pe practicant să cadă la cea mai deplină pierzare: că este un ales – n.n.] . Acest lucru este valabil și pentru variantele buddhiste și hinduse ale acestui ritual.[10] Julius Evola, The Yoga of Power³⁹³

În Orient - Maithuna[modificare | modificare sursă]

Templul Khajuraho, India

Practicile sexuale inițiatice sau ritualice au în Orient rădăcini foarte vechi, unii ceretători susținând ca vechiul cult al Zeiței și cultul simbolurilor falice sau ale yoniului(în fapt shivalinga este un lingam în interiorul yoniului , reprezentând uniunea amoroasă) au origini prevedice, [în realitate ele au origini înainte de potop, de când fiii lui Set au încălcat ascultarea

³⁹³ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Maithuna>>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

de Adam și de Set (care pentru strălucirea slavei ce o avea în urma răpirii în cer era numit Dumnezeu după har) și, nepăzindu-și ochii, s-au aprins de poftă față de fiicele lui Cain neținând cont că erau lipsite de evlavie, duceau o viață trupească și invocau demonii, împreunându-se nelegiuit cu ele. Ele au născut monștri (ca o învățătură rânduită de Dumnezeu pentru noi) că cei care au dreapta credință și sunt învățați de părinți virtuoși, dar cad în păcat, fac un rău mai mare decât cei care fiind educați păcătoș lucrează la fel. Aceste învățături ale fiicelor lui Cain (numite fetele oamenilor), le-a transmis Ham mai departe și constituie, alături de învățăturile nelegiuite ale lui Nimrod, baza hinduismului, elenismului și întreg păgânismului, dezvoltate mai apoi de alte învățături directe demonice, constituind misteriiile cultelor inițiatice:

Gen 6:2 Văzând fiii lui Dumnezeu pre fetele oamenilor că erau frumoase, și-au luat lor femei din toate care au ales. 3 Și au zis Domnul Dumnezeu: nu va rămânea Duhul meu în oamenii aceștia în veac, pentrucă trupuri sunt și vor fi zilele lor o sută și douăzeci de ani. 4 Și erau uriași pre pământ în zilele acelea; și după aceia când intrau fiii lui Dumnezeu la fetele oamenilor și le nășteau lor, aceia erau uriași, din veci oameni numiți. 5 Iară văzând Domnul Dumnezeu că s-au înmulțit răutățile oamenilor pre pământ, și cum că fiecare cugetă în inima sa cu deadinsul la răutăți în toate zilele, 6 I-au părut rău lui Dumnezeu că au făcut pre om pre pământ, și s-au căit. 7 Și au zis Dumnezeu: pierde-voiu pre omul pre care l-am făcut de pre fața pământului, dela om până la dobitoc și dela cele ce se târăsc până la pasările cerului, pentru că-mi pare rău că i-am făcut pre ei. – n.n.]

respectiv în culturile Mohenjo Darro și Harrapa . [4]

Maithuna, templul Lakshmana , Khajuraho, Madhya Pradesh, India.

Această teorie este susținută și de prezența unui corpus de texte erotice inițiatice mare, chiar și cele vulgare păstrând în China o amprentă inițiatcă, spre deosebire de celelalte literaturi erotice, cum ar fi cele occidentale, romane, grecești sau medievale. Acest tip de texte în India este reunit sub sintagma Kamashastra și conține anumite tratate despre erotism deasemena unice, cum ar fi Kama Sutra. Aceasta literatură erotică inițiatcă este susținută de răspândirea acestei viziuni în artă și cultură, cum ar fi în India aceste temple uriașe împodobite cu nenumărate statui ce abordează această temă a sexualității sacre: Khajuraho, Konark dar și altele.[5] În ciuda acestei aparente dezinhibiții sexuale, societatea hindusă tradițională a ultimelor secole este chiar mai puritană decât cea creștină occidentală. [probabil în privința emisiei seminale, în rest făcând un desfrâu religios și aducând jertfe organelor genitale, ridicate la rang de altare. E adevărat că și creștinismul occidental ajunge la o perversiune mai mare, sublimându-și desfrâul la plăcerea de sine cu amăgirea că slujește fecioriei în numele lui Hristos. Părintele Arsenie Boca le unește pe amândouă aceste curente, atât în viața sa, cât și în învățăturile sfinției sale, atât scrise, cât și pictate – n.n.]

Despărțite doar de culmile Himalayei, cele două mari culturi, India și China, au schimburi și influențe culturale și religioase ușor de observat, și în acest sens, despre legătura dintre tantrism și taoism, Eliade [sursa sigură a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] spune:

***"Se poate decela, în practicile sexuale daoiste, o anumită influență indiană, în special aceea a tantrismului de <<mâna stângă>>, care elaborase o metodă yogină de a obține oprirea atât a respirației, cât și a emisiei seminale. Ca și în tantrism, terminologia sexuală daoistă se referă atât la operații mentale, cât și la experiențe mistice, deopotrivă."**[6]*

Tantrism[modificare | modificare sursă]

Una din cele mai cunoscute sculpturi erotice ce aparține complexului de la Khajuraho, Madhya Pradesh, India integrat în patrimoniului mondial UNESCO

Așa cum în creștinism există cele două căi prin care se consideră că se poate obține mântuirea,[7] cea monastică și cea familială, la fel Tantra spune că există două căi prin care se poate obține moksha sau eliberarea finală. Calea mâinii stângi (Vamachara), ce implică sexualitatea, și calea mâinii drepte(Dakshinachara), cea a abstenței(brahmacharya). [pe cât de departe este viața în familie Ortodoxă (în care domnește înfrânarea, fiind o călătorie plină de jertfă și dragoste duhovnicească între parteneri, spre obținerea lină a fecioriei) de calea mâinii stângi, cu mult mai departe este monahală (prin lucrarea fecioriei minții care este smerita

cugetare în adevăr) de calea abstenenței hinduse, în creștinism nedorindu-se eliberarea finală sau moksha, ci asemănarea cu Tatăl (fecioria duhovnicească) sau mântuirea.

Astfel, în Vamachara, maithuna este actul sexual propriu-zis, ritualic, adus ca ofrandă (consacrat), fiind o componentă a ritualului numit Panchatattva (ritualul celor cinci elemente). Practic acest fel de ofrandă (Puja) nu diferă de celelalte feluri de puja decât prin introducerea maithuna (uniunii sexuale), care este adusă ca ofrandă alături de celelalte elemente. În acest sens am putea spune că celelalte elemente au mai degrabă rolul de a sugera transformarea actului sexual în sine în ofrandă, prin asociere, altfel, aducerea hranei ca ofrandă este un element comun tuturor religiilor.

Mai ales tantrismul mâinii stângi [8] este o cale destul de controversată în raport cu hinduismul ortodox, și pentru că implică uneori invocarea unor divinități al căror cult este mai puțin răspândit - putem vorbi fie de tantrizarea anumitor divinități ale panteonului hindus (cum ar fi Kali, Ganesha, etc), fie de promovarea anumitor forme specifice ale acestor divinități (cum ar fi Sadhashiva pentru Shiva) - și implicarea inițiatului în ritualuri uneori în totală opoziție cu prescripțiile cultului religios clasic hindus, cum ar fi meditația în cimitire sau terenuri de incinerare [de unde apare și necrofilia - n.n.], permisiunea de a te angaja în acțiuni și activități prohibite sau considerate a fi păcate în tradiția ortodoxă, cum ar fi adulterul, consumul de carne într-o societate declarat vegetariană, orgii sexuale, și chiar și altele și mai "scandaloase" după cum și Mircea Eliade [sursa sigură a Părintelui Arsenie Boca - n.n.] arată:

Calea pe care o propovăduiește tantrismul este, cel puțin în aparenta, o "cale ușoară". Unul din primele tratate buddhiste, Guhyasamaja Tantra, afirmă hotărât că: "nimeni nu reușește să dobândească perfecțiunea prin operații grele și plictisitoare; dar perfecțiunea poate fi dobândită cu ușurință prin satisfacerea tuturor dorințelor (ed Bhatacharyya, Gaekwad's Oriental Series, vol 53, Baroda, 1931, p. 27. Același text precizează că excesul, desfrâul sunt permise (de exemplu să mănânci orice fel de carne, inclusiv carnea de om, p.26 etc.), că tantricul poate ucide orice animal, că poate minți, poate fura, poate comite adulter etc. (p.120).[9] [de aici se înțelege și de ce a obținut fără efort, doar în 66 de zile cât s-a ocupat de aceasta la Sfântul Munte Părintele Arsenie Boca inițierea în puterile demonice, evitând calea grea și plictisitoare (pentru sfinția sa) a ascultării și osteneții cu multe sudori a luptei împotriva iubirii de sine și interesului personal - n.n.]³⁹⁴

Explicația filozofică a unui astfel de comportament ține de identitatea contrariilor care sunt dizolvate fie în substratul cosmologic care este considerat a fi Vidul [vedeți ce frumos se dau pe față stările obținute în timpul împreunării ca fiind VID care absoarbe mintea și nimicește cât mai mult din persoană? - n.n.] (Sunya), fie în sursa unică supremă, Brahman sau Dumnezeu. [vedeți că această stare cumplită de îngropare a chipului în noroiul simțirii este numită dumnezeul hindus, și la ea se ajunge prin depersonalizare? - n.n.] [10] [11]

Totuși această cale tantrică nu este prescrisă tuturor ci doar anumitor ființe care au înclinație pentru ea, numite vira.[12] Pentru ceilalți și în afara ritualului, textele vedice interzic cu strictețe și consumarea vinului și uniunea sexuală mai des decât odată pe lună. [și atunci cum pot fi comparați chiar numai din punct de vedere trupest cu monahismul, care implică din start votul fecioriei? - n.n.] [13]

În Vamachara, continența sexuală este o componentă fundamentală, intrinsecă ritualului, după cum toate tratatele de specialitate arată. În fapt continența sexuală ia locul brahmachariei sau abstenenței din calea mâinii drepte sau din tradiția ortodoxă. Tocmai de aceea în calea mâinii stângi este o considerată o regulă foarte importantă reprezentând, tehnic și fiziologic, esența acestei căi ce implică sexualitatea.

Importanța acestei reguli ține se pare și de anumite implicații fiziologice ale pierderii sau păstrării sămânței. Aceste aspecte fiziologice sunt subliniate în toate formele de continență sexuală, și occidentale și orientale, tantrice sau taoiste. Inițiatul se străduiește să obțină

³⁹⁴ ^ M. Eliade, Tehnici de Yoga, 2000, cap. IV, tantrismul, p 147.

continența sexuală, păstrarea sămânței, transmutarea și sublimarea ei, pentru a obține o sănătate de fier, viață lungă, vitalitate și virilitate, charisma și chiar siddhisuri (puteri psihice sau paranormale). [vedeți că mândria că ar face cine știe ce performanță, apărută în urma forțării trupului supraexcitat ca să nu emită sămânța, duce pe om la deschiderea simțurilor, intrarea în lumea necurată nevăzută și căpătarea de puteri diavolești prin asemănarea cu ei, căci și ei deși participă cu multă plăcere la necurățiile oamenilor, hrănindu-se din ele, dar totuși nu emit sămânță? – n.n.] [14] [15]

Yoghinul care își ține sămânța învinge moartea. [care yoghin n-a murit cu trupul, și încă de viu cu sufletul? – n.n.] Așa cum eliminarea lui bindu duce la moarte, tot astfel reținerea lui duce la viață. Hatha-Yoga-Pradipika 3:85 [16]³⁹⁵

Vedem, așadar, că nu orice control al voinței este duhovnicesc, deși Părintele Arsenie Boca o căuta cu orice preț, indiferent de religia care i-o oferea:

*Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistică comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.*³⁹⁶

Chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu a practicat Tantra Yoga, ci doar Hatha Yoga, după cum mărturisesc chiar admiratorii sfinției sale, aceasta nu-l face neatins de mentalitatea desfrânată păgână, asemenea lui Origen, cel ce a mascat elenismul și l-a introdus în creștinism (de aici și credința lor comună în preexistența sufletului). Întreg hinduismul și toată yoga, care este ritualul lăuntric al lui de îndulcire senzuală sau inteligibilă de sine (echivalentul demonic inversat al pocăinței și rugăciunii lui Iisus), are ca esență plăcerea de sine (sublimată sufletească sau nesublimată trupestă). Aceasta produce o răpire tâlhărească a minții în senzațiile trupului și imaginație, schimbându-i preocupările și lucrarea de la întărirea persoanei prin libertatea cunoașterii jertfelnice și stăpânirii firii, la o depersonalizare forțată prin cultivarea tehnică a absorbției ei. Iar acest jaf înarmat se manifestă și exprimă cel mai pregnant prin plăcerea sexuală (care este simbolul, expresia și sentimentul sublimat prezent chiar în slava deșartă sau „malahia sufletească” sau „curvia sufletească în sine însuși” prin admirația de sine):

*Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât **nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului.** [iar deosebirea între creștin obișnuit și unul inițiat – n.n.] **Îți asigură însă un control nervos desăvârșit.** [ce control nervos poate fi, când te asemeni cu un dobitoc? Iar controlul voinței în locul umilinței. – n.n.] **Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...”** [părinții de la Optina recomandă să nu te gândești la durerea picioarelor, nici măcar pentru poziția normală de a sta în picioare, în locul de a te strădui cu toate puterile nerisipite a fi atent ca mintea să nu se împrăstie de la Domnul Hristos. Ne gândim ce ar fi spus de poziția ridicolă, care forțează trupul, absorbind cu putere mintea prin durerea de spate și articulații și prin înțepenire? De aceea Sfântul Cuvios*

³⁹⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Continen%C8%9B%C4%83_sexual%C4%83#Tantrism>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

³⁹⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

Nicodim Aghioritul, făcând o sinteză din Sfinții Părinți recomandă o altă poziție, care reunește o suferință delicată a inimii, echilibrată, doar cât să ajute mintea să fie luată de la împrăștierea simțirii și imaginației, dar care nu o transportă la împrăștierea simțirii amortirii picioarelor. Iar poziția trupului, după Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov transmite o stare și sufletului. De aceea în rugăciunea lui Iisus luăm o poziție oarecum circulară, ca să imprimăm minții o mișcare circulară, iar nu o poziție de cocostârc, ca să avem minte ca o găină, pardon cocostârc:

Cum se întoarce mintea în inimă

Acum îți voi spune, Stăpâne al meu, cum se cuvine să-ți păzești mintea - adică [îți voi spune] lucrarea minții - și inima ta. Îți este cunoscut faptul că întreaga lucrare a ființei tale este în mod firesc atrasă către ea însăși, către puterea ei lucrătoare, către care se întoarce, cu care se unește și în care se odihnește. De aceea și Prea Sfinția ta, deoarece ți-ai eliberat lucrarea minții — care lucrează prin creier, după cum mai înainte am arătat - de toate lucrurile cele dinafară, lumești, prin păzirea organelor simțurilor și a imaginației tale - despre care am discutat puțin mai înainte -, normal este ca acum să o întorci spre ființa și puterea ei [spre ea însăși]. Și iar zic: se cade a-ți întoarce mintea ta în inima ta, care este unealtă a ființei și a puterii minții - după cum iarăși mai sus s-a zis - și a privi [cu ochii] cei gândiți omul cel lăuntric. Această întoarcere a minții se obișnuiește să se facă la noii începători - după cum învață dumnezeieștii Părinți trezvitori - prin plecarea capului spre partea stângă și prin rezemarea bărbii asupra pieptului.³⁹⁷

– n.n.]

Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantră sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. N-am voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii. [ba chiar poziția, după cum s-a dovedit din Sfinții Părinți, mai sus, te duce la a rosti rugăciunea piciorului. Ce dăunător a vorbi la oameni despre un subiect când nu ai nici cunoștințe din Sfinții Părinți, nici experiența practică. – n.n.]

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu³⁹⁸. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. [ce contradicție. Nu i-a fost păgubitoare, ba ia fost. Noi am adăuga că a fost mult păgubitoare, deschizându-i simțurile și apetitul pentru vedeniile demonice de care a fost robit toată viața – n.n.] Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească [un delicat... necruțător. Un bici al lui Dumnezeu cu cârlige de sfâșiat carnea sufletului, împodobite cu... danteluțe – n.n.] și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta. [primise capacitatea extrasenzorială și inițierea în puteri paranormale prin Yoga, desăvârșită în mod pervers la Sfântul Munte. Ce interesant cum ucenicii care îl admiră și îl laudă îi dezvăluie căderile prezentate ca sfințenie, mai mult ca cei care îl combat. Mat 11:15 Cela ce are urechi de auzit, să auză. – n.n.]

Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.³⁹⁹

³⁹⁷ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 247.

³⁹⁸ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

³⁹⁹ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

În prim-plan, zeul Rama și fratele său Laxman aduc jertfa zeilor, în fața lor se află „Jertfelnicul” împodobit cu flori: este de fapt reprezentarea lui Lingam și Yoni, care întruchipează organele genitale masculine și feminine și care simbolizează împreună puterea creatoare. Ca în majoritatea religiilor idolatre, adorarea falusului ocupă și în hinduism un loc aparte.

Marele zeu Shiva este reprezentat aici împreună cu soția sa Paravati. În planul apropiat al imaginii, împodobit cu flori și având încolăcit în jurul său un șarpe, se află „jertfelnicul” - Lingam și Yoni. El simbolizează organele sexuale masculine și feminine ale zeului Shiva și, respectiv, ale zeiței Paravati. Așadar, în spate sunt reprezentate prototipurile (zeii), iar în față simbolurile lor (Lingam-Yoni), care se află expuse în toate templele hinduse. Deasupra acestora își lasă credincioșii ofrandele în timpul venerării. De altfel, ele se găsesc de vânzare și în comerț⁴⁰⁰

Aceasta. este amagirea de sine ! Aceasta este inselare ! Ea a luat ființa din pareri mincinoase; parerile mincinoase au luat naștere din simțirile gresite împartășite de cartea cu pricina. În această carte trăiești și din această carte rasuflă ungera duhului celui viclean, care îi lingusește pe cititorii ei, imbatându-i cu otrava minciunii, otrava indulcitată cu mirodeniile subtile ale semetei cugetării, slavei desarte și patimii dulcetii. Cartea îi poartă pe cititorii săi drept spre partasia cu Dumnezeu, fără a-i curăți, mai înainte, prin pocăința: de aceea și stărneste o deosebită aplecare spre ea în oamenii patimasi, care nu au batut cararea pocăinței, care nu au fost preveniți cu privire la amagirea de sine și la inselare, care nu au luat povata din învățătura Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe, cum să vietuiască după legea duhovnicească. Cartea lucrează cu putere asupra sangelui și nervilor, îi atata - și de aceea ea place cu osebire oamenilor robii simțurilor: de această carte poți să te indulcești fără a te lepada de despartirile grosolane ale simțurilor. Cugetarea semeată, subțirea patima a dulcetii și slava desartă sunt infatisate de această carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecându-și dezmățul în forma subțire a lucrării sale, oamenii trupești cad în extaz de atata betie, de desfătarea capată fără de osteneală, fără lepadare de sine, fără pocăința, fără rastignirea trupului cu patimile și poftele” (1 Galat.5, 24), prin lingusirea stării de cadere. Manati de orbirea și de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocești în patul unei iubiri și mai nelegiuite, care domnește în casa de desfrânare a duhurilor lepadate. O oarecare persoană, aparținând, după starea ei pamantească, societății înalte și cultivate, iar la arătare Bisericii Ortodoxe, s-a rostit în următorul fel despre o luterană raposată, socotită ca sfântă de către această persoană: "Il iubea pe Dumnezeu cu patima; se gândea numai la Dumnezeu; Il vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia și "Urmarea", care este o a doua Evanghelie. Aceasta sentință exaltată a fost rostită în limba franceză, atât de potrivită pentru scena: "elle aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu'a Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile”.

În aceste cuvinte a fost infatisată tocmai acea stare în care sunt aduși cititorii și cinstitorii "Urmării". Intocmai, în duhul său, cu această frază este sentința vestitei scriitoare frantuzoaică, dna de Sevigne, în legătura cu vestitul poet francez, Racine cel bătrân. "Il iubește pe Dumnezeu - și-a îngăduit să spună dna de Sevigne - așa cum își iubea mai înainte amantele". „Il aime Dieu, comme il aimait ses maitresses”.⁴⁰¹

De aceea propovăduirea plăcerii împreunării trupești ca sursă de sănătate nu este numai a hinduismului, ci și a ereticilor apuseni mai subtilă (sub formă de dezmăț subțire al îndulcirii din slava deșartă, prin falsă evlavie benchetuită în casa de toleranță a duhurilor lepadate), de tip latin și uniatic, dar și mai grosolană (sub

⁴⁰⁰ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 214-215.

⁴⁰¹ Sfântul ȚIgnatie BRIANCIANINOV, *Despre Înselare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 12005, p. 36.

forma trupească) a scientologilor „orgonomi”, care ca și Părintele Arsenie Boca, își întemeiază credința antropologică pe o răstălmăcire a științei:

Orgonomia

Autor: Camelia Airinei

Orgonomia

Orgonomia este stiinta - ramura a terapiei reichiene - care studiaza energia orgonica si relatia intre aceasta si starea de sanatate a fiintei umane. [am spune mai degrabă neștiința orgiilor – n.n.]

Energia orgonica a fost descoperita de psihanalistul Wilhelm Reich⁴⁰² (contemporanul si, pana la un punct, colaboratorul lui Freud), in urma unor experimente si observatii indelungate. [vedeți, tot experiența personală, ca la Părintele Arsenie Boca. Acest psihanalist a fost și închis datorită dezmăturilor scandaloase, chiar și pentru desfrânații occidentali – n.n.] *Este vorba despre acea energie vitala, organica, cosmica si primordiala, ce radiaza din tot ce este viu sau neviu. Aceasta energie este eliberata si in timpul orgasmului sexual si are puterea de a elibera fiinta umana de angoase, aducandu-i fericirea. [ce nefericiți trebuie să fie oamenii care nu au experiat niciodată adevărata fericire (care este unirea minții cu viața sa, adică înțelepciunea veșniciei), ci o confundă cu plăcerile trupești (adică mult întunecata sfâșiere ce o suferă omul când slujește simțirea). Săracii... – n.n.]*

Eliberarea energiei sexuale readuce echilibrul in organism. [noi am spune, după Sfânta Scriptură că eliberarea de energia sexuală readuce vindecarea (și deci echilibrul) în fire – n.n.] *Din diverse motive, energia orgonica este reprimata sau nu se descarca in totalitate la multe persoane, ceea ce produce fenomene patologice in plan fizic si psihic (nevroze).* [aici este o contradicție cu Tantra (și dracii se ceartă între ei) care zice că, pentru a fi sănătos, trebuie să nu descarci în totalitate prin orgasm energia orgonică (citește încărcarea demonică prin plăcerea senzuală). De ce capătă nevroze oamenii lumii trupești, care vor să se împreuneze cu femei și nu pot? Ne răspunde Sfântul Apostol Iacov, ruda Domnului:

Iac 4:1 De unde vin războaiele și de unde certurile dintre voi? Oare, nu de aici: din poftele voastre care se luptă în mădulele voastre? 2 Pofțiți și nu aveți; ucideți și pizmuiți și nu puteți dobândi ce doriți; vă sfătuiți și vă războiți, și nu aveți, pentru că nu cereți. 3 Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri. 4 Preadesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

Dar mai este și o altă pricină, despre care ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

Cum să sfătuiască duhovnicul pe desfrânați, adulteri, sodomiteni, pe împreunătorii cu dobitoace și pe cei ce fac malahie

De vei mărturisi desfrânați, sau adulteri, sau sodomiteni, sau pe cei ce se împreunează cu dobitoacele, sau din cei ce fac malahie (onanie) trebuie, duhovnice, nu numai să mustri pe toți aceștia, arătându-le lor că, din cauza patimilor trupești, pierd bunătatea părții celei cuvântătoare a sufletului și se aseamănă cu dobitoacele cele necuvântătoare; ci să-i faci, pe fiecare dintre ei, să-și urască păcatul, să le arăți cât de vătămătoare de suflet este curvia, preacurvia, sodomia, zacerea cu dobitoacele și malahia.

Cine curvește vatămă și strică trupul său, îl supune la multe și nevindecate boli. Pentru aceasta Apostolul Pavel a spus: *"Cel ce curvește in trupul său greșește "* (1 Corinteni 6, 10). *Deci dacă cel ce face acest păcat, este vrăjmaș sufletului său „Iar cel ce iubește nedreptatea, urăște sufletul său” (Psalm 10, 5), adică cel ce curvește este vrăjmaș și trupului său. Cel ce curvește pierde fecioria, care este o vistierie fără de preț și care, dacă se va pierde odată, nu este chip ca să se mai dobândească vreodată. Atât de mult întunecă mintea omului curvia, încât slăbește voința, mai mult decât oricare alt păcat, nu lasă pe ticălosul lui săvârșitor să*

⁴⁰² Wilhelm Reich (n. 24 martie 1897 - d. 3 noiembrie 1957) a fost un psihiatru, psihanalist american de origine austriaco-ebraică. A aparținut celei de-a doua generații de psihanalisti după Sigmund Freud și a fost o figură radicală în istoria psihiatriei. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Wilhelm_Reich>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

se întorc spre Dumnezeu și să se pocăiască: „Nu vor da sfaturile lor, ca să se întorcă către Dumnezeu, căci duh de curvie este întru dânșii” (Osie 5, 4).

Pentru aceasta cu dreptate a zis dumnezeiescul Isidor acest înfricoșător cuvânt: "Ca neamul omenesc este supus diavolului mai mult prin înverșunarea trupului decât prin alt păcat." Curvia este atât de urâtă lui Dumnezeu, încât numai pentru ea a adus în lume potopul din care n-au scăpat decât opt oameni, și care L-a silit să spună că S-a căit pentru că a făcut pe om. [...]

CANOANELE SFÂNTULUI IOAN POSTITORUL

C a n o n u l 8

Cel ce a făcut malahie, se canonisește patruzeci de zile cu mâncare uscată (adică cu pâine și apă) petrecând și făcând în fiecare zi o sută de metanii.

Însemnare

Malahia este atât de urâtă lui Dumnezeu, încât pentru dânsa a omorât pe Onan, fiul Iudei (care a fost fiu al lui Iacov), pentru că el a fost cel dintâi care a arătat această răutate pe pământ, și de la care s-a și numit malahia "onanie". "Și ceea ce făcea el era rău înaintea lui Dumnezeu, rău se arată (zice Scriptura la Facere 38, 10) și l-a omorât pe el" (adică pe Onan).

Socotesc unii dascăli că Dumnezeu atât de mult a urât pe acei mândri filosofi ai elinilor, încât i-a lăsat să se stăpânească de acest păcat, spre pedeapsa închinării lor la idoli, căci cunoscând pe Dumnezeu, nu ca pe un Dumnezeu l-au slăvit. Și se aseamuește aceasta din ceea ce spune dumnezeiescul Pavel 94 [...] despre dânșii: „pentru aceea i-a și dat pe ei Dumnezeu la poftete inimilor lor spre necurăție, ca să se necinstească trupurile lor întru sineși” (Romani 1, 24); unde, prin "trupurile lor întru sineși" a arătat malahia, adică același trup lucrează și pătimește singur întru sine.

Malahia, zice Ioan Scărarul (Cuvântul 15), este desfrânare care se face fără alt trup, prin care a căzut acel mare sihastru, pentru care a zis dumnezeiescul Antonie că mare stâlp a căzut.

Malahia aceasta este numită moarte și pierzare (Cuvântul 15), care totdeauna se află în noi și se poartă împreună cu noi, cu deosebire în vremea tinereților. Pentru aceasta, cu mare greu se depărtează de ea și se pocăiesc cei care au fost prinși odată de ea. Se aseamănă cu o mreajă mare a diavolului și a iadului, cu care a tras lumea spre pierzare, și mulți se prind în ea, dar puțini scapă. Și se bucură inima diavolului pentru vânatul cel mult pe care-l face cu această mreajă și o tămâiază că i-a prins multe bucate și multe suflete - precum spune Avacum (2, 15): "Sfârșit cu undița a smuls și l-a tras pe el cu mreaja (adică lumea a tras-o) și l-a adunat pe el în năvoadele lui." Pentru aceasta "Veseli-se-va și se va bucura inima lui, va jertfi năvodului său și va tămâia mrejei lui, căci cu ele îngrașă partea lui și mâncărurile lui alese."

Mai mult ce să spun? Malahia pricinuieste vătămare veșnică nu numai sufletului, ci pricinuieste vătămare și sănătății trupului. Vătămare sufletului, căci îl lipsește de împărăția cerurilor și îl osândește la munca cea veșnică - precum spune Pavel (I Corinteni 6, 9): "Nu vă înșelați.; nici desfrânații, nici preadesfrânații, nici malahienii, nici închinătorii la idoli... nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu". Deși Sfântul Ioan Gură de Aur și Teofilact i-au tâlcuit pe cei ce fac malahie, că sunt cei ce desfrânează și pătimesc cele urâte ca Sodomitenii, însă mulți alți dascăli au înțeles prin malahieni pe cei care fac ca sufletul să-și piardă fecioria, care este cel mai de preț lucru din lume și care, dacă se pierde, nu se mai dobândește niciodată, și pentru faptul că îl face să aducă jertfă diavolului prin sămânța trupului său, cum spune un Părinte.

Pricinuieste și vătămarea trupului, după cum spun doctorii, pentru că malahienii: 1) îngâlbenesc. 2) Le slăbește stomacul. 3) Le slăbește vederea ochilor. 4) Pierd glasul. 5) Pierd istețimea și ascuțimea minții. 6) Pierd ținerea de minte. 7) Pierd somnul, fiind tulburați de visuri. 8) Le tremură trupul. 9) Pierd toată bărbăția trupului și a sufletului. 10) Li se întâmplă dambila. 12) Li se întâmplă des scurgere în somn; de multe ori și când sunt treji. 12) îmbătrânesc repede și mor rău și cu ticăloșie.

(vedeți cum strică această plăcere și trupul? Și nu specifică Sfântul Cuvios că este vorba doar de bărbați. Și femeile au scurgerile lor și sunt pomenite mai jos. Cum se deosebește

fiziologic masturbarea de împreunarea trupească, la bărbat? Vădit este că numai prin desimea ei, fiindcă pasionatul de această plăcere mai greu găsește pe un altul cu care să și-o împlinească decât a o face de unul singur. De la această desime vine și stricăciunea mai mare, care devine atât de evidentă prin manifestările descrise de Sfântul Duh prin Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul. Împreunarea trupească în cadrul căsătoriei este mai rară, dacă se respectă posturile și nu se recurge la planning familial, deci și stricarea firii – suferința în trup, de care ne previne Sfântul Apostol Pavel – se face mai lent, mai puțin sesizabil. Și atunci cum poate cineva să se pună mai presus de Dumnezeu în cunoașterea firii și să decreteze că aduce sănătate împreunarea trupească? Este evident tocmai de aici, că stricăciunea firii crește proporțional cu desimea satisfacerii acestei poftes trupești. Dar, după cum vom vedea, și femeile pătimesc aceasta. Și e cu totul anormal să gândească cineva că pentru ca femeia să fie sănătoasă prin împreunare, bărbatul este obligat să se îmbolnăvească. De altfel textul Sfântului Apostol Pavel este foarte clar. El vorbea despre fecioare cruțate de suferința în trup și despre femeile căsătorite care o vor avea, fără excepție. *1Co 7:28* „Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi.” Sau mai bine zis vorbește despre suferința și a bărbatului și a femeii, fără excepție deoarece se adresează la plural, iar suferința este provocată de plăcerea trupească și nu de lipsa acidului glutamic și prezența foliculinei. Și nu spune că vor suferi cei ce refuză împreunarea trupească, sau abuzează de ea, sau fac doar 3-4 copii, cum sugerează Părintele Arsenie Boca, ci de toți, chiar și dacă o fac mai rar, înfrânându-se și fac chiar și 3-4 copii. Dacă Sfântul Apostol ar fi fost insufolat de aceleași duhuri ca Părintele Arsenie Boca ar fi spus: „Ci fecioara , de nu se va mărita, va greși, căci va avea suferință în trupul ei, ori de rămâne fecioară, ori de se mărită și abuzează de împreunare și/sau face mai puțin de 3-4 copii”. Slavă Ție Doamne că Sfinții Apostoli au fost insuflați de Sfântul Duh care a însămânțat și hrănește cu minunată mireasmă dătătoare de viață pe cei ce iubesc FECIORIA, și biruie cu mână tare și cu braț înalt duhurile mincinoase ce i-au dictat Părintelui Arsenie Boca astfel de învățături potrivnice Sfințelor Scripturi!

Vedeți că împreunarea trupească nu aduce sănătate ci stricăciune? Vedeți și cauza nevrozelor? Dar nu a celor ce cultivă înfrânarea și fecioria, cum ar fi logic dacă nevrozile ar apărea din lipsa împreunării. Cei ce se înfrânează au mintea limpede și trăiesc mult, bucurându-se de Domnul. Pentru aceasta vă recomandăm să citiți Viețile Sfinților unde veți vedea cu stupoare la ce vârstă adormeau Sfinții Cuvioși, datorită înfrânării și fecioriei – mulți peste 100 de ani. De pildă Sfântul Antonie cel Mare (251-356), „părintele monahilor”, este poate cel mai popular ascet și socotit a fi începătorul vieții călugărești a trăit 105 ani.

E adevărat că apar nevroze legate de împreunarea trupească, dar numai la cei ahtiați după această plăcere și care nu se mai satură de ea, simțindu-se neîmpliniți, deoarece fac din aceasta – printr-o mentalitate păgână, chiar dacă azi este acoperită de o mască științifică – singurul scop și sens al vieții lor și singura fericire existentă, devenind dependenți și disperați că nu au cu cine să și-o împlinească atât de des

cât ar pofți-o, gândindu-se numai la ea și căpătând în acest fel obsesii sexuale, asociate cu muștrări puternice ale conștiinței – chiar dacă este nelămurită – și deznădejdea din treapta a douăsprezecea a păcatului, care nu pot fi împăcate nici măcar cu perversa mentalitate contemporană.

Și atunci unde este fericirea și sănătatea promisă de Wilhelm Reich (n. 24 martie 1897 - d. 3 noiembrie 1957) austriacul evreu, mort de atâta „sănătate” prin desfrânare, la 60 de ani datorită unui infarct – fiindcă studiile asupra energiei orgasmului le făcea prin experiență personală. De altfel a murit în închisoare, unde fusese oprit chiar de americani de la de la escrocarea atâtor oameni și de la dezmățul pe care îl practica, atât de șocant chiar și pentru libertina societate USA?

Wilhelm Reich susținea prin:

Experimentele sale biologice, ceea ce – a simțit el – a adus dovezi concrete [...]

Plăcerea de a trăi și plăcerea orgasmului sunt identice. Anxietatea orgasmică extremă este baza fricii de viață.⁴⁰³

Îl plângem dacă plăcerea domniei sale de a trăi este identică cu plăcerea orgasmului.

„Anxietatea orgasmică extremă” pe care o avea el și ucenicii lui este mărturia convulsiunilor conștiinței și deznădejdii păcatului. Acestea sunt produse tocmai de confuzia plăcerii orgasmului cu plăcerea de a trăi, adică a ceea ce aduce moartea cu viața, a pomului cunoștinței binelui și răului – simțirea ridicată la rangul de tiran al minții – cu pomul vieții – unde mintea este condusă de Dumnezeu spre veșnicie. Nu este de mirare că trăia într-o anxietate continuă, care l-a și dus prin epuizare la infarct, poate tocmai în acel moment, când simțea că se deschide sub el o gură de iad. Fiindcă acest fel de plăceri aduc cu ele și suferința, care este însă mascată pe moment de plăcerea care doar atunci mai tare.

Cum am putea avea încredere în cineva ca domnia sa, că este cu adevărat un om de știință? Se confirmă ceea ce a descoperit Sfântul Duh Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, mai departe – n.n.)

Păcatul acesta (malahia – n.n.) așadar, este ca o ciură și stricăciune a neamului omenesc și face pe malahieni și în lumea aceasta să petreacă o viață ticăloasă, și în cealaltă viață să fie chinuți veșnic în focul chinurilor.

Malahia se face sau cu mâna sa, sau cu mâna altuia, sau cu lovirea peste coapse. Trebuie să cunoască duhovnicii că și femeile fac malahie (deci și ele se îmbolnăvesc cu simptomele descrise de Sfânt mai sus – n.n.).

C a n o n u l 9

Iar amestecarea unuia cu altul, ceea ce înseamnă îndoită malahie, se canonizește până la optzeci de zile.

Însemnare

Amestecare, adică nu păcatul deplin al sodomiei, ci când doi oarecari fac malahie unul la altul.⁴⁰⁴ Aceasta se referă însă și la malahia bărbat cu femeie, adică la folosirea oricărui mijloc

⁴⁰³ <<http://www.filmdocumentare.com/wilhelm-reich-dreptul-omului-de-a-sti/>>, joi, 29 octombrie 2015

⁴⁰⁴ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Carte foarte folositoare de suflet despre Sfânta Spovedanie*, Ed. Bizantină, ⁷2005, 57, 95-97.

anticoncepțional, inventat tocmai pentru a se îndesi plăcerea trupească, fără a se înfrâna din cauza responsabilității – și suferinței – nașterii și creșterii pruncilor.

– n.n.]

Reich a reusit sa inventeze un dispozitiv, alcatuit din straturi alternative de materie organica si metal, care acumuleaza si genereaza energia orgonica. Cercetatorii care i-au urmat lui Reich au reusit sa perfectioneze acest dispozitiv, imbunatatindu-i capacitatile.

Incarcarea cu energie orgonica are urmatorele efecte asupra individului: cresterea temperaturii, senzatii de furnicaturi la nivelul pielii [fornicare – n.n.], echilibrarea pulsului si a presiunii sangvine, o respiratie mai profunda, accelerarea vindecarii ranilor, o stare de spirit mai pozitiva si mai alerta, [toate specifice infierbântării trupului datorită poftei desfrânate pătrunse în inimă și care duce la o explozie endocrină. Vindecarea rănilor este un ambalaj mincinos pentru a înghiți otrava, fără numai dacă nu sunt vindecări demonice, pentru a convinge că desfrânarea aduce sănătate – n.n.] exprimarea libera a emotiilor [adică vorbirea desfrânată – n.n.].⁴⁰⁵

Iată ce spune un medic cardiolog-internist și profesor la Universitatea din Atena despre acest subiect:

7. ORGONOMIE

“Sursa” ei “de inspirație” a fost Wilhelm Reich, o personalitate controversată, dar și tragică. El și-a început cariera ca psihanalist și elev al lui Freud și schimbându-și orientarea, a dezvoltat metode noi de vindecare, care includeau și “contactul sexual” între vindecător și pacient. Una dintre țintele lui a fost asocierea stimulării sexuale cu o “curgere energetică” concretă, care inundă întregul organism natural, ajungând la “principiul bioenergiei” care guvernează întregul organism și “se manifestă prin sentimente și prin curgerea lichidelor organismului și mișcărilor pulsative din timpul ejaculării”. [nu vedem nici o diferență de înțeles între aceste învățături aberante și învățăturile Părintelui Arsenie Boca:

Iată din tainele prostatei:

Aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic. Acestea sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos atât al bărbatului, cât și sistemului nervos al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul. (Părintele Arsenie Boca a înlocuit energia orgonică, sentimentele, lichidele organismului și mișcărilor pulsative din timpul ejaculării, cu acidul glutamic. A restrâns paleta justificării desfrânării – n.n.) Aici e explicația fundamental-biologică în temeiul căreia femeia e atârânătoare de bărbat. Fără substanțele lui endocrine ea regresează nervos, mintal etc. Aci începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul (abuzul e bine că îl combate, dar cu refuzul ce a avut? Fiindcă discutăm de principii biologice ale trupului care nu ține cont de persoana cui îi aparține. Deci fecioarele își fac și ele un rău refuzând, căci regresează nervos și mintal, nemaiputând să fie locaș al Sfintei Treimi, fiindcă mintea este tronul lui Dumnezeu... vedeți la ce aberații duc gândirea trupească? Iar cu alte cuvinte Dumnezeu a greșit că nu a făcut și femeia cu prostată, să își poată ține fecioria sănătoasă... ce hule! – n.n.)[...]

Mai mult chiar. O altă constrângere de care trebuie ținut seama e foliculina. Hormon feminin toxic și cancerigen. (cu alte cuvinte Dumnezeu a făcut femeia o cutie cu otrăvuri. Iar hule! – n.n.) Toxic la nivelul creierului, dând continui dureri de cap și foarte intense. Cancerigen la nivelul sânilor sau uterului (fibroame uterine). De creșterea acestui hormon nu este scăpare decât de la 3-4 sarcini în sus. (cu alte cuvinte fecioarele, ca să scape cu viață, trebuie să facă cel puțin 3 copii, iar femeile căsătorite, după 4 copii se pot lăsa păgubașe și să nu uite să se împreuneze cât mai des, pentru a mai trage o priză de acid glutamic. Pentru aceasta pot folosi metoda calendarului propusă de Părintele Arsenie Boca, ca să nu se intoxice de anticonceptionale și să nu piardă acidul glutamic prin fereală sau prezervative. Deci Părintele Arsenie

⁴⁰⁵ <http://www.la-psiholog.ro/info/orgonomia>>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

Boca este un igienist sexual, iar nu un ieromonah Ortodox propovăduitor al înfrânării și fecioriei. Astfel că nu poate fi model de Sfânt, ci de pervertitor de mentalitate prin cugetarea trupească și înfricoșarea cu bolile – n.n.) *Iar sarcinile (să fie) în mod normal, cum apar ele în mod natural.*⁴⁰⁶ – n.n.]

Scopul principal de vindecare al lui Reich a fost să refacă rețeaua completă a curgerii bioenergiei în organism, cu rezultatul ideal al apariției fenomenului pe care Reich l-a numit “reflex orgasmic”, depășind cu mult sensul obișnuit al cuvântului “orgasm”. După sensul dat de el, organismul viu se transformă într-un compartiment integru al naturii vibrante. Bioenergia lui Reich este o formă specială a manifestării energiei cosmice pe care el a numit-o “energie orgonică” și a prescris-o ca pe un fel de substanță fundamentală care se află peste tot și pătrunde toate lucrurile. Cu cât mai mult se împiedică posibilitatea unui orgasm complet, cu atât mai mult se ușurează dezvoltarea diferitelor boli, pe care el le-a numit “biopatii”. Orgonii lui Reich “se eliberează” prin activitatea sexuală fără restrângeri și rețineri, și atunci acționează energia universală ca să vindece diferitele “biopatii”.

Pentru aceste aberații ale lui, în 1934 a fost respins de învățătorul său, Freud (chiar și sârmanul Freud, deși el a inițiat în principiu și teoria lui Reich, văzând unde duce în consecințele ei extreme, s-a scârbit de el și la proscris. Deci există și trepte în adâncirea rătăcirii. Dar nici Freud, nici Reich nu au ajuns la performanța Părintelui Arsenie Boca să prezint anomaliile plăcerii trupești la rang de sfințenie conjugală. Aceasta este ultima treaptă și cea mai gravă a rătăcirii – n.n.). El a fost expulzat din 6 țări din cauza ideilor lui și s-a refugiat în SUA, după ce a fost demis de Asociația Germană de Psihanaliză. (iar Părintele Arsenie Boca este propus de puterea politică și mass-media la canonizare... săracul, spre paguba sfinției sale – n.n.)

În 23 August 1956, după cercetarea din partea Institutului Alimentelor și Medicamentelor (F.D.A.) din SUA, tribunalul a ordonat consultarea lui psihiatrică, din care a reieșit că era paranoic. A fost judecat, s-a ordonat distrugerea cărților lui, a fost închis și a murit în închiisoare de stop cardiac. (ucenicii lui îi fac chiar o aureolă de martir. Ca și în cazul învățătorului rătăcit de la Prislop – n.n.)

La Congresul din Halkidiki, la care a vorbit amănunțit Ieromonahul Arsenie Vlagoftis și protosinghelul acestei Mitropolii Gură de Aur Maidonis a raportat următoarele: “... Asociația studiilor și cercetărilor pentru promovarea omului și mediului acționează sub acoperire prin următoarea metodă. Au înființat un centru pentru exercitarea medicinei ‘vremurilor noi’, oferind servicii medicale și preparate medicamentoase ‘gratuit!’” Dar studiind statutul lor și în general întregul subiect, a rezultat că în spatele acestor acțiuni se află “Asociația Orgonomiei” și că acest “gratuit” ascunde înșelăciunea prozelitismului.⁴⁰⁷ (Ne întrebăm și noi... ce se ascunde în spatele Fundației Părintele Arsenie Boca? – n.n.)

Împreunarea trupească însoțită de plăcerea ei ca o sursă de sănătate a fost cu tărie pătimasă susținută și de Părintele Arsenie Boca, deși el propovăduia și creșterea a 3-4 copii. Chiar și dând acest număr mediu de copii (care nu mai este urmat de ucenicii sfinției sale, mulțumindu-se cu 2 sau chiar cu nici unul), Părintele Arsenie Boca hulește, fiindcă nu spune nimic de păcatul de a nu te lăsa în voia lui Dumnezeu, ci doar de niște mecanisme false materiale, depersonalizate, care acționează orb și care pot fi manipulate, ca un alt turn Babel, spre a se păstra plăcerea fără te încredința lui Hristos în a decide numărul copiilor. Ce lipsă de interes față de Domnul nostru care cu dragoste răstignită (de propriile noastre plăceri și luând mai întâi asupra Sa toate durerile noastre) și cu înțelepciunea Lui negrăită cântărește câtă suferință este necesară pentru vindecarea plăcerii fiecăruia și de câți copii (însoțiți de ostenele nașterii și creșterii lor) ai nevoie ca să te poți mântui. Ori ostenele nașterii, ori ostenele înfrânării duc la mântuire. Dar manipularea acidului glutamic și al foliculinei nu poate duce decât la cugetare trupească, și planning familial necuvios,

⁴⁰⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 254-255.

⁴⁰⁷ Athanasios V. AVRAMIDIS, Medic Cardiolog-Internist Profesor la Universitatea din Atena, *Metode de tratament neortodoxe ale “vremurilor noi” Homeopatia Acupunctura Osteopatologia Reflexologia Siatsoy Orgonomia...*, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2005, pp. 135-137.

păstrând plăcerea și alungând durerea, care este idealul oricărui om sufletesc, pământesc, lumesc, drăcesc. Dar Părintele Arsenie Boca nu se oprește aici. Mascând propovăduirea plăcerii împreunării ca sursă de sănătate cu lozinca nici abuz, nici refuz ci 3-4 copii, sugerează subliminal și viclean că este o necesitate stringentă (pentru a nu se îmbolnăvi grav cei doi soți) păstrarea actului sexual, dar cu un număr limitat de copii. Sfinția sa introduce astfel planificarea familială necreștină.

Spre deosebire de preacuvioșia sa Ortodoxii sunt îndemnați de Sfinții Părinți, după cum am văzut mai sus, să se înfrâneze de la împreunare din ce în ce mai mult, pe măsura celui mai slab, până dobândesc curăția în familie. Au voie să se ajute pentru aceasta cu gândul că nu pot face față la creșterea a mai multor copii, deși cu adevărat ar dobândi virtutea în înțelesul ei lămurit dacă ar face-o de dragul smulgerii minții de sub simțire spre cugetarea și dragostea neîncetată de Hristos. De altfel și greutatea și suferințele din creșterea multor copii absorb preocupările soților cărora nu le mai este mintea la plăcerea așa de mult râvnită cu obsesie „științifică” în vremurile noastre.

Dacă, însă, creștinii vor fi convinși și de scrierile vicleane ale Părintelui Arsenie Boca, că dacă nu se împreunează se îmbolnăvesc, vor căuta orice soluții pentru a se împreuna, și când nu mai au resurse de a crește copii, vor recurge la orice metode de a opri zămisirea. Cine îi va opri atunci să se rezume doar la metoda calendarului recomandată de sfinția sa și să nu încerce orice mijloace care să le furnizeze contactul cu sămânța bărbătească dar să nu facă copii. Dar toate acestea duc de fapt la cel mai mare păcat și anume avortul necunoscut. Și iată cum Părintele Arsenie Boca a devenit astfel mentorul și responsabilul moral al criminalității moderne, ridicată la rang de igienă sexuală și fericire în Sfânta Cununie, precursorul și promotorul cel mai înfocat al revoluției sexuale în familie, în România, dogmatisind păcatul ca fiind virtute deoarece îi dă rădăcini și temei chiar la scaunul de spovedanie. El îndeamnă poruncitor și cu dispreț pe toți preoții să-și însușească antropologia sfinției sale, zicând că toate relele creștinilor de azi sunt datorate faptului că preoții duhovnici nu gândesc ca preacuvioșia sa. Cunoaștem multe cazuri în care creștinii sunt îndemnați la a practica planningului familial și a se și împărtăși în același timp, fiindcă așa zice *Sfântul Ardealului*, ba chiar cazuri și mai dramatice în care chiar și preoțimea practică contracepția, însușindu-și gândirea de la Prislop dusă în consecințele ei finale.

De altfel și a avea 3-4 copii tot planning familial este, căci nu este voia lui Dumnezeu nici 0, nici 1, nici 2, nici 3, nici 4, nici ... 20. Ci voia lui Dumnezeu este personalizată nu la un număr ci la fiecare cuplu, având ca rost înfrânarea totală de la această plăcere însoțită de smerita cugetare, sau, dacă nu se poate, mântuirea prin suferință și nașterea de copii, ca o consecință a plăcerii împreunării. Numărul de copii îl hotărăște El, după ținând cont de necesitatea vindecării printr-o durere proporțională cu intensitatea plăcerii, pe care o cultivă cei doi soți.

Modul Părintelui Arsenie Boca de a pune problema în legătură cu relația dintre soț și soție ascunde de fapt o mare capcană în care poți cădea chiar și când îl combați. El îi tratează pe cei doi ca pe niște obiecte între care au loc doar transferuri de materie care trebuie să fie bine reglate, pentru a avea un echilibru de funcționare în parametri bine stabiliți până la casare. Dar omul nu este așa. Până și nefericitul Wilhelm Reich vorbea de sentimente. Omul nu este un mecanism fizico-chimic ce trebuie reglat inteligent. Este Persoană a cărei stare de sănătate îi provine din iubirea lui Dumnezeu. Toate aceste mecanisme trupești existente nu-l pot constrânge a fi în vreun fel, în schimb îi pot abate preocupările de la Dumnezeu, dacă se preocupă de ele predominant.

Duhovnicia apare când omul devine preocupat de viața lăuntrică, iar celor trupești le conferă doar importanța ce li se cuvine, secundară, a slujirii, după cuvântul înțelept că trupul este o bună slugă dar un rău stăpân. Această tentație marxistă de a preface persoana în indivizi repetabili supuși unor legi oarbe (în care firea comună se impune forțat libertății particulare a persoanei) este sursa comună a tuturor filozofiilor, credințelor, ideologiilor eretice. Chiar când o combați poți cădea în ea fiind prins de capcana raționamentelor.

Același lucru se petrece și când discutăm despre numărul de copii. El, de fapt, nu este important nici măcar pentru sănătate. Erau bolnavi sau păcătoși Sfinții Ioachim și Ana fiindcă nu au avut 3-4 copii, ci numai pe Fiica cea cerească? A gândi așa este o gândire a evreilor care i-au mâhnit și care îi considerau blestemați că nu au urmași. Fiecare copil este o persoană unică, o capodoperă a lui Dumnezeu. Hristos ține cont prin Pronie ca de proprii Săi copii și de părinți, și de fiecare din pruncii pe care îi aduce la existență tocmai pentru a-i face și pe ei pe atât de fericiți în veșnicie pe cât acceptă ei înșiși să fie. El nu se îngrijește

numai de părinți, fiindcă toți suntem frați în Hristos. A fi considera pe urmași niște indivizi-obiecte necesare sănătății părinților (prin deprecierea lor ca fiind un număr impersonal), prin planificarea în a fi sau a nu fi, prin omorârea sau lăsarea lor în existența pământească, este o gravă avariere dogmatică și un păcat, la care nu vrem să fim părtași, nici măcar de dragul Părintelui Arsenie Boca. A planifica să nu fie este același păcat cu a planifica să fie, indiferent de număr. Este tot a nu te lăsa în voia lui Dumnezeu și a-ți urma plăcerea de tine însuși.

2Ti 3:1 Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele; 2 Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, 3 Lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, ne iubitori de bine, 4 Trădători, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, 5 Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia. 6 Căci dintre aceștia sunt cei ce se vâra prin case și robesc femeiuști împovărate de păcate și purtate de multe feluri de poftă, 7 Mereu învățând și neputând niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului. 8 După cum Iannes și Iambres s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia stau împotriva adevărului, oameni stricați la minte și netrebniți pentru credință. 9 Dar nu vor merge mai departe, pentru că nebunia lor va fi vădită tuturor, precum a fost și a acelor.

2.

CUGETAREA TRUPEASCĂ

După Sfinții Părinți toate aberațiile pseudo-științifice și ereziile (însușite și predate de Părintele Arsenie Boca) i se trag de la superficialitate și cugetarea trupească

Col 2:8 Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filozofia și cu deșarta înșelăciune din predania omenească, după înțeleșurile cele slabe ale lumii și nu după Hristos.

Să nu credem că dacă Părintele Arsenie Boca nu a vrut să afirme toate consecințele ce provin din scrierile sfinției sale, ba poate chiar pe unele, cele superficiale, le-a combătut doar cu numele și doar la arătare, este mai puțin vinovat. Semințele ideilor eretice le-a semănat și cu cât au fost mai mult mascate, cu atât sunt mai primejdioase. Iar ele l-au dus și pe preacuvioșia sa și pe adepții săi la păcatele cunoscute și îl vădesc că nu a avut o trăire autentic Ortodoxă și, cu atât mai puțin, nu poate fi un model de sfințenie.

Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă”⁴⁰⁸

Lucrurile sunt afară de minte, dar ideile lor stau înăuntru. În minte este prin urmare puterea de-a se folosi bine sau rău de ele. Căci folosirea greșită a ideilor este urmată de reaua întrebuințare a lucrurilor. [...]

Unii spun că n-ar fi răul în fapte, dacă n-ar fi vreo altă putere care ne atrage spre el. Iar aceasta nu e nimic altceva decât neîngrijirea de lucrările firești ale minții. Căci cei ce au grijă de acestea fac cele bune, iar pe cele rele nu le fac niciodată. Deci dacă vrei, alungă negrija, și vei alunga totodată și păcatul. Căci păcatul este întrebuințarea greșită a ideilor, căreia îi urmează reaua întrebuințare a lucrurilor. [dacă Părintele Arsenie Boca nu s-ar fi îngrijit să aibă succes, să fie desăvârșit și să vadă vedenii, ci s-ar fi preocupat de a se lămuri cu smerenie în credință, ar fi înțeles că are nevoie de pocăință și ar fi ajuns la adevărata cunoaștere. Atunci nu ar mai fi propovăduit întunericul ca fiind lumină, ducând atâta lume la sminteală – n.n.]⁴⁰⁹

întrebarea 30

⁴⁰⁸ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericăscă*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁴⁰⁹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. II, Ed. cit., pp. 106,108.

Ce înseamnă: “Puteți bea paharul pe care Eu îl beau și vă puteți boteza cu Botezul cu care Eu mă botez”?²¹⁸ (218 Marcu 10, 38).

Care este deosebirea între pahar și botez?

Răspuns

Botezul Domnului este chipul ostenețelor noastre de bunăvoie pentru virtute, prin care ștergând petele de pe conștiință, omorâm de bunăvoie înclinarea voii noastre către cele ce se văd. Iar paharul este chipul încercărilor fără de voie, care vin asupra noastră în timpuri de strâmtoare pentru că stăm în slujba adevărului și prin a căror suportare, punând dorul după Dumnezeu mai presus chiar și de viață, primim de bunăvoie până chiar și moarte silnică a ființei noastre (1). Prin urmare aceasta este deosebirea între Botez și pahar, că Botezul face moartă aplecarea voinței noastre spre plăcerile vieții, de dragul virtuții, iar paharul convinge pe cei evlavioși să pună adevărul mai presus chiar și de viață. Paharul l-a pus înaintea de Botez, deoarece virtutea este pentru adevăr, nu adevărul pentru virtute (2). De aceea cel ce cultivă virtutea pentru adevăr, nu e rănit de săgețile slavei deșarte; dar cel ce se străduiește după adevăr de dragul virtuții, deschide în sine culcușul părerii de sine a slavei deșarte.⁴¹⁰

Ca să înțelegem de unde i-a venit Părintelui Arsenie Boca rățacirea minții de la Ortodoxie, deși se credea un mare apologet Ortodox, să citim un fragment din „Cărarea Împărăției”, impregnat de stilul sfinției sale, inconfundabil prin simplism și brutalitate:

La gâlceava se încaieră și următoarele perechi de termeni: sufletul cu trupul, rațiunea cu instinctul, știința cu credința, sau mai bine zis, neștiința cu credința [numai că adevărata credință nu este gâlcevitoare, ci îngăduitoare. La rugăciunile dimineții ne rugăm Domnului Hristos să ne apere de oamenii gâlcevitori. Chiar dacă știința mincinoasă se ridică asupra ei cu gâlceavă, credința nu participă, ci ori tace plângând, ori răspunde cu apologia blândeții și biruința cu tăria înțelesurilor de fulger – n.n.]. **Iar cu Dumnezeu se gâlcesc făpturile Sale: îngerul căzut și omul decăzut. La rândul său, omul decăzut, câtă vreme stăruie în decăderea sa, înseamnă că nu vrea să priceapă deosebirea între virtute și păcat, ci, după mintea lui, totul e natură și nimic mai mult** [în realitate decăderea minții omului nu constă doar în a vedea totul natură, cu alte cuvinte în a fi materialist. O altă decădere, mai gravă, este a crede în dumnezei mincinoși, cum fac toți cei ce se închină sau aplică religiile superioare. Iar cea mai cumplită decădere de la Ortodoxie este ortodoxismul, ideologia care aplică cele ale Sfintei Predanii doar pentru exterior, în interior închinându-se idolului plăcerii de sine că este dreptcredincios. Ortodoxist este cel care nu se vede pe sine cum și este, ca fiind cel mai mare păcătos. Decăderea aceasta de ar fi cunoscut-o și combătut-o Părintele Arsenie Boca, cu adevărat ar fi fost un suflet mare, închinat lui Hristos, iar scrierile sfinției sale nu ar fi fost pline de teribilisme, ci de lacrimi înmuiate în sângele blândeții. – n.n.]. **Ce nu vede, nu există. Dumnezeu, nemurire, înviere, judecată, diavol și iad, - astea-s vorbe de amețire a minții, bune pentru proști. (Deși nu știu cum s-ar părea la minte omul care, năvălit să judece așa, ar sta împotriva, zicând de pildă despre piramidele Egiptului că nu există, fiindcă nu le-a văzut el!) Da, el e măsura lumii; nu știam. Oare cine-l ține din umbră, că cele pământești le crede - de vreme ce nu s-a răsculat nimeni împotriva piramidelor Egiptului - pe când cele cerești și veșnice nu vrea să le primească? Dar felul ăsta de oameni, nu cred nici ce văd; vederea lor nu plătește nimic. Mai mult s-ar folosi să fie orbi, decât orbi fără să știe și să se țină că văd. Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu.**

⁴¹⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 140-141

[vedeți ce cădere?

Iată că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea pe Domnul.

Neavând smerenie, ci doar o stropire cu învățatură lumească (datorită curiozității de a cerceta tot ce vedea pe pământ și în cer), Sfântul Duh nu-l învățase, fiindcă nu viețuise după poruncile Lui:

Slavă Domnului și mării Lui milostiviri, că unor oameni păcătoși El le dă harul Duhului Sfânt. Bogații și împărații nu cunosc pe Domnul, dar noi, niște monahi și păstoriți sărmani, îl cunoaștem pe Domnul prin Duhul Sfânt.

Pentru a cunoaște pe Domnul n-avem nevoie nici de bogății, nici de învățatură, ci e nevoie să fim ascultători și înfrânați, să avem duh smerit și să-l iubim pe aproapele, și Domnul va iubi un asemenea suflet și Se va arăta pe Sine însuși sufletului și îl va învăța iubirea și smerenia, și-i va da tot ceea ce are nevoie pentru a-și găsi odihna în Dumnezeu.

Oricât am învăța, e cu neputință să cunoaștem pe Domnul dacă nu vom viețui după poruncile Lui, pentru că nu prin știință, ci prin Duhul Sfânt se face cunoscut Domnul. Mulți filozofi și savanți au ajuns la credința că Dumnezeu există, dar nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Și noi, monahii, învățăm ziua și noaptea Legea Domnului, dar nu toți ajung să-L cunoască, chiar dacă cred în El.

A crede că Dumnezeu există e un lucru, dar a-L cunoaște pe Dumnezeu e altceva. Iată o taină: există suflete care au cunoscut pe Domnul; există suflete care nu L-au cunoscut, dar cred în El; și, în sfârșit, există oameni care nu numai că n-au cunoscut pe Dumnezeu, dar care nici măcar nu cred în El, și printre aceștia din urmă există mulți oameni învățați.

La necredință se ajunge din mândrie. Omul mândru vrea să cunoască toate prin mintea și prin știința lui, dar nu-i este dat să cunoască pe Dumnezeu, pentru că Domnul nu Se descoperă decât sufletelor smerite. Sufletelor smerite Domnul le face cunoscute lucrurile Sale, care sunt de neînțeles pentru mintea noastră, dar se descoperă prin Duhul Sfânt. Numai cu mintea omul nu poate cunoaște decât cele pământești și pe acestea numai în parte, dar Dumnezeu și toate cele cerești nu se cunosc decât prin Duhul Sfânt.

Unii se ostensesc toată viața lor să cunoască ce este pe soare sau pe lună sau aiurea, dar aceasta nu e de folos pentru sufletul lor. Dar dacă ne vom strădui să cunoaștem ce este înăuntrul inimii omului, iată ce vom vedea: în sufletul unui sfânt - împărăția cerurilor, iar în sufletul unui păcătos - întuneric și chin. Și e de folos să știm aceasta, pentru că vom locui veșnic fie în împărăție, fie în chinuri.

Cel leneș la rugăciune cercetează cu nesaț tot ce vede pe pământ și în cer, dar cum este Domnul nu știe și nici nu se străduiește să cunoască, iar când aude învățătura despre Dumnezeu, el spune:

„Cum e cu putință a cunoaște pe Dumnezeu? Și tu de unde îl cunoști?”

Îți voi spune: „Duhul Sfânt dă mărturie despre Dumnezeu [1 In 5, 6]. El îl cunoaște și ne învață și pe noi”⁴¹¹.

Câți savanți academicieni sunt atei, materialişti, eretici, cu toate că au cunoștințe mari și în multe domenii? Ba chiar enciclopedismul este unul din coarneaule cugetării trupești sau dobitocești ridicat împotriva smeritei cunoștințe în Hristos. Prin cunoașterea științifică mulți și-au găsit pieirea și credem că prin aceasta a decăzut în amăgire și Părintele Arsenie Boca. Este exact ceea ce ne învață Sfântul Apostol Pavel: *Iuda 1:10 Aceștia însă defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce, - ca dobitoacele necuvântătoare, - știu din fire, într-acestea își găsesc pieirea. 1Co 8:1 Cunoștința însă semețește, iar iubirea zidește. 2 Iar dacă i se pare cuiva că cunoaște ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască. 3 Dar dacă iubește cineva pe Dumnezeu, acela este cunoscut de El. Ioan 14:15 De Mă iubiți, păziți poruncile Mele. Așadar adevărata cunoștință (cea sufletească, treaptă spre cea adevărată, duhovnicească)*

⁴¹¹ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, pp. 70-73.

nu vine din colecționarea de informații din tot felul de domenii, ci din împlinirea cu dragoste a poruncilor lui Hristos. – n.n.] *Iar omul atâta prețuiește câtă apropiere de Dumnezeu și-a câștigat în sine [nu e adevărat. Orice om este chipul neprețuit al lui Dumnezeu, chiar dacă s-a stricat. Aproximarea de Dumnezeu nu se face prin știință cum credea Varlaam din Calabria și Părintele Arsenie Boca, ci prin asemănarea cu El ce se dobândește în om prin curățire, iluminare și desăvârșire, toate întemeiate pe poruncile, dogmele și credința Ortodoxă – n.n.] . Dumnezeu i-a dat o valoare mare, însă trebuie și el să și-o câștige. Dar dacă nu vrea, Dumnezeu nu are nici o vină. Știința, filosofia, medicina și celelalte discipline ale preocupărilor omenești, chiar și dreptul, care pune crucea pe masa de judecată, toate la un loc nu pot să dovedească, nici că există Dumnezeu, nici că nu există [iar avem un fals avocațesc. Aici Părintele Arsenie Boca contrazice din nou Sfânta Scriptură: Psa 18:1 Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria. Rom 1:19 Pentru că ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor. 20 Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare, 21 Pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. 22 Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni. 23 Și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nestricăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor. 24 De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, 25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin! 26 Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii; 27 Asemenea și bărbații lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor. 28 Și precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunoștință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mîntea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvîne. 29 Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de purtări rele, bârfitori, 30 Grăitori de rău, urători de Dumnezeu, ocărători, semeți, trufași, laudăroși, născocitori de rele, nesupuși părinților, 31 Neînțelepți, călcători de cuvânt, fără dragoste, fără milă; 32 Aceștia, deși au cunoscut dreapta orânduire a lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac ei acestea, ci le și încuviințează celor care le fac. Pricina căderii lor nu a fost nici puțina știință, nici neștiința, ci călcare cu „bună” știință a poruncilor lui Dumnezeu. Așadar știința îl poate slăvi pe Dumnezeu, ne poate învăța despre El din fapte... cu o condiție: să fie înjugată prin dragostea rațională la împlinirea poruncilor Lui. Cu alte cuvinte, cunoștința trupească să fie supusă cunoștinței sufletești a pocăinței. Nu multă știință, nu puțină, nu neștiința, sau știința, ci pocăința cu sau fără știință apropie de Dumnezeu. Cei care au capacitatea de a ști, nu sunt opriți de la știință, dar mai întâi să cunoască dogmatica Ortodoxă, pentru a se feri de înțeleșurile mincinoase din ea și a fi feriți de a trage concluzii amăgitoare care să le strice și credința. Mai ales azi că știința este dezvoltată de eretici care o îmbibă în concluzii perverse – n.n.] .. Toate aceste discipline ale științei sunt însă folositoare când își cunosc marginile și când nu trec într-o altă zonă a existenței, unde nu au competență și nici mijloace de cercetare. În știință e savantul care sondează necunoscutul prin teorii și le verifică pe urmă, dacă aduc lumină și corespund realității sau ba. Savantul se ajută de teorie, teoremă, noțiuni, experiențe, concluzii, care formează o bază pentru noi cercetări. Adevărul lucrurilor, însă, e mult mai mult decât atâta; depășește măsurile omului. [fals. Omul are măsura nemăsurării sau a dezmarginirii. Prin lucrarea lăuntrică poate ajunge la desăvârșire sau la identitatea sa în Dumnezeu prin care poate cunoaște toate. Cu atât mai mult adevărul lucrurilor. – n.n.] **Revelația n-are a fine pas cu vremea; nu e cazul adaptării Bisericii la spiritul timpului întrucât toate științele trebuie să ajungă la ce a revelat Dumnezeu.** [dublă greșală. Revelația prin a treia Taină, a Bisericii, sau a extinderii Trupului lui Hristos în istorie, străbate timpul și-l vindecă în toate întrebările lui, prefăcându-l pas cu pas în vreme. Aceasta*

este a treia naștere a lui Hristos în mintea omului, coborându-Se la înțelegerea lui de fiecare clipă. În schimb științele fiind roadele minții omenești nu trebuie să ajungă la revelație, fiindcă țin de libertatea celor ce le concep de a se îndrepta sau nu spre Adevăr. Știința nu este de sine stătătoare și nici nu este perfectă ca să tindă impersonal la Dumnezeu. Aici este din nou reflexia concepției panteiste hinduse a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] **In credință, în religie este sfântul** [iar un clișeu fals. Credința este binele virtual care însămânțează mintea Sfântului, deci ea este în el. Iar Sfântul nu se mișcă defel în religie, care este gârbova tentativă de relegare de Dumnezeu străpunsă și răpusă de ideile pline de părere de sine a întemeietorilor de curente religioase. Aceștia, fiind prooroci mincinoși ce parazitează demonic năzuința firească a omului către Dumnezeu, par că îl apropie de Dumnezeu dar îl derutează subtil, trântindu-l epuizat în cea mai cumplită prăpastie a amăgirii de sine, cu mască mântuitoare – n.n.] , *care are alte mijloace de aflare a adevărului. Lui i se revelează, i se descopere o lume mai mare, temelia lumii acesteia. In cunoștința lui, nu are teorii, nici aparate, ci e angajată viața lui. Sfântul nu cercetează* [ce greșeală. Ca să ajungă la viața curată, permanent cercetează poruncile Domnului și meșteșugul vieții lăuntrice în scrierile Sfinților Părinți. Pocăința este arta artelor și știința științelor. Aici, Părintele Arsenie Boca, în mentalitatea sfinției sale, este iar tributatar experienței proprii amăgiri care l-a făcut să aibă un model eronat de sfințenie. Fiindcă nu a cercetat Sfinții Părinți și s-a amăgit de vedenii, care îi aduceau facil tot felul de cunoștințe mincinoase (apropiate de adevăr ca să îl deruteze mai mult), s-a crezut Sfânt și că toți Sfinții lucrează așa... ca el. Unde sunt sudorile minții? Unde este împlinirea Sfintei Evanghelii? *Mat_7:8 Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.*

Mat_13:45 Iarăși asemenea este împărăția cerurilor cu un neguțator care caută mărgăritare bune.

Mar_1:37 Și aflându-L, I-au zis: Toți Te caută pe Tine.

Mar_3:32 Iar mulțimea ședea împrejurul Lui. Și I-au zis unii: Iată mama Ta și frații Tăi și surorile Tale sunt afară. Te caută.

Luc_11:10 Că oricine cere ia; și cel ce caută găsește, și celui ce bate i se va deschide.

Luc_12:29 Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați.

Luc_12:30 Căci toate acestea pângării lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea;

Luc_12:31 Căutați mai întâi împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă.

Luc_15:8 Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde o drahmă, nu aprinde lumina și nu mătură casa și nu caută cu grijă până ce o găsește?

Ioan_7:18 Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.

Vedeți oamenii nu trebuie să caute sau să cerceteze cele ale lumii acesteia sau slava lor prin știință, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, dar sunt datori a căuta slava lui Dumnezeu și poruncile pline de înțelepciune ale Lui până la cea mai de pe urmă drahmă, care este cea mai mică monedă.

Părintele Arsenie Boca, săracul, este și aici tributatar catolicismului: crede și nu cerceta. Sfinția sa cercetează tot felul de domenii științifice, superficial ce-i drept, dar nici nu se atinge de căutarea cunoștinței celei adevărate a lucrării lăuntrice întru ascultare și smerenie, a meșteșugului luptei cu patimile, crezându-se deja mântuit, și fiind încredințat de învățătorii lui mincinoși din vedenii că și Sfinții făceau la fel – n.n.]. *Viața lui curată e mijlocul de cunoaștere a unei realități pe care cercetătorul savant n-o poate prinde niciodată.*

Știința nu angajează viața [dimpotrivă. Câți nu și-au angajat viața în slujba științei. De aceea și-au și stricat-o, cum a făcut și Părintele Arsenie Boca. Dar unii au ajuns prin știință, dacă erau smeriți și căutau adevărul, chiar la Ortodoxie, prin mila lui Dumnezeu. În tot ce face, omul își angajează viața. Iar semintele raționale din univers, care grăiesc de Dumnezeu-Cuvântul pot fi prin rațiunea curățită de patimi, ca o altă Sfânta Scriptură – n.n.] , *de aceea nici n-o poate pricepe și nici n-o poate crea. Sfințenia însă tocmai viața o angajează. Iar sfântul desăvârșit, care și-a angajat viața și a arătat că o poate și crea, înviind morți și făcând ochi unde nu erau,*

e singur Iisus. **De ce oare nu-L recunoaște medicina? Ba nici măcar nu-L pomenește.** [ba sunt unii medici latini, și unii rătăciți de pe la noi, care fac studii științifice chiar și despre moartea lui Hristos. Însă sunt și medici creștini care cunoscând Sfânta Tradiție se folosesc de argumente medicale pentru duhovnicie. Chiar și Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul și Sfântul Ierarh Vasile cel Mare se folosesc de medicină spre lauda lui Hristos și pentru pocăință. Ba chiar și Părintele Arsenie Boca face o tentativă de slujire a lui Hristos prin medicină, numai că necunoscând nici medicina, nici Sfânta Predanie eșuează lamentabil – n.n.] **Poate fiindcă Iisus e de-o mărime uluitoare** [ce uitare: cel mai smerit este Domnul Hristos care se coboară și la înțeleșurile pruncilor pentru a-i mântui – n.n.], **care ar pricinui spaimă migălelii omenești. De aceea, în interesul cunoașterii vieții și sub unghiul vremelniciei și sub al veșniciei - lucru care depășește puterea și cunoștința omenească - a venit la noi Dumnezeu însuși și ne-a spus cele de dincolo de știință, de filosofie și de medicină, oricât s-ar desăvârși acestea** [nu numai cele de dincolo, dar și cele de aici, când am avut nevoie pentru a cunoaște prin ele pe El – n.n.]. **Credința are revelația cu care omul credinței nu se tocmește. Dumnezeu ne însoțește mereu și, pe măsură ce-L cunoaștem, viața noastră biologică și psihologică se străbate tot mai tare de adevăr și de lumina cunoștinței** [dimpotrivă: pe măsură ce viața noastră biologică și psihologică moare înjunghiată de pocăință, suntem fulgerați de lumina adevărului care după ce străbate contemplația naturală ne duce la adevărata viață: înțelepciunea, în care nu mai este nimic la mijloc între noi și Dumnezeu, ci Îl cunoaștem precum suntem și noi cunoscuți de El: Gal 5:24 *Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftetele. Gal_2:20 M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. 1Co_2:16 Căci „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?” Noi însă avem gândul lui Hristos.*

2Co_10:5 **Și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos, 1Co 13:9 Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim. 10 Dar când va veni ceea ce e desăvârșit, atunci ceea ce este în parte se va desfășura. 11 Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului. 12 Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu. – n.n.] . **Asta e ceea ce posedă credinciosul printr-o cale mult prescurtată, cunoștința pe care savantul n-o poate prinde prin știință, ci numai dacă și-a împins știința până la toate marginile și i-a recunoscut neputința. Dumnezeu se revelează smereniei. Deci, dacă e să înțelegem și să folosim ceva, să încetăm gâlceava. Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea „Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea făpturii omenești.**⁴¹² [sărmanul Părinte Arsenie Boca! Ce contradictoriu! Auzise de smerenie, o porunca la oamenii de știință, dar nici o propoziție nu a trecut și iar a pus accentul pe sfinția sa zicând că încearcă el să ne lămurească, neapelând cum ar fi trebuit prin Sfânta Smerenie la Sfinții Părinți ci la cunoștințele întâmplătoare, îndemânatică, deci fără osteneală, din știința cea mândră, pe care tocmai o condamnase. Iar avem de a face cu duplicitatea sfinției sale, care după ce combate ceva, ca să pară Ortodox, se folosește de același lucru, apărându-l indirect ca bun, vădind de fapt că nu a înțeles paguba și/sau realitatea lui, sau că nu știe despre cele pe care le spunea. Acum se va apuca să se folosească de argumente false științifice, nesuținute nici măcar de biologie, ca să demonstreze tocmai necesitatea împreunării trupești din care ne vine nouă stricarea firii, ca fiind aducătoare de sănătate. Chiar și știința adevărată arată stricăciunea ce vine din această plăcere, dar sfinția sa ridică niște concluzii ireale, mincinoase, din proprietăți părute ale materiei stricate, ca să strâmbe dogmele cele drepte ale fecioriei și înfrânării.**

⁴¹² Jeromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 210-211.

Nu este sinistru? După ce face apologia revelației prezentată ca superioară științei, folosește știința cu nume mincinos ca să surpe revelația! După ce face apologia smereniei ca și cunoaștere adevărată (care prescurtează calea spre adevăr), se împotmolește în mândria împrăștierii (în informațiile culese cu superficialitate din tot felul de reviste ce abordează diferite domenii), uitând măcar de a zice un Doamne miluiește, sau a se consulta măcar cu vreun duhovnic, dacă nu pe Sfinții Părinți... cum să fie acesta un model de sfințenie? – n.n.]

Cu totul diferit gândeau Sfinții Părinți. Chiar dacă treceau prin știința din afară, experiența ei le descoperea și neajunsul ei, și modul păgubitor de suflet prin care lucrează, punând mintea în slujba simțirii și plăcerii. Și atunci alergau însetați la adevărata înțelepciune de sus, prin durerile înfrânării și răbdării, eliberând mintea și punând-o în slujba vieții, lepădându-se cu totul de cugetarea trupească, a cărui împărăteasă este știința. Trupul este o bună slugă, dar un rău stăpân, iar știința, care este liderul necontestat al trupului căzut, poate fi și ea o unealtă de stăpânire a trupului și lumii din afară (dacă se supune cu frică poruncilor dumnezeiești), dar o groaznică stăpână, dacă ajunge să ne conducă mentalitatea și începem ca nebunii să deducem din ea ce ar trebui să facem pentru a ne mântui, sau care este adevărul, îngâmându-ne, sau că putem dobândi sănătate prin încălcarea vreunei porunci dumnezeiești. Ea ne duce pe căi greșite, cu atât mai periculoase cu cât sunt la aparență mai aproape de revelație. Cea mai mică undă de schimbare în nuanțele mântuitoare ale revelației o cocoță pe știința deasupra adevăratei cunoașteri, întunecându-ne mintea prin patimi. Alegerea de a ne-o face slugă sau stăpână ne aparține.

Părintele Arsenie Boca de la început până la sfârșit a făcut o alegere greșită: s-a lăsat stăpânit de știință și cunoașterea trupească a religiilor superioare, care l-a scos din hotarele Sfinților Părinți. A confundat revelația cu studiul rațional al lui Dumnezeu, asemenea lui Varlaam din Calabria, adăugând, însă, ca agravare, și vedeniile demonice, pe care le-a crezut adevărata Lui revelație, mai mare ca știința. Astfel că a fost rănit din două părți: 1. disprețul cunoașterii pocăinței și împlinirii poruncilor pusă sub știința trupească și 2. disprețul cunoașterii Sfinților Părinți pusă sub propriile vedenii amăgitoare și confundată cu revelația. Știința trupească o pune sub revelație, cum este și firesc, dar pe ultima o confunda cu descoperirile oculte și mincinoase ce le primea de la draci.

În loc să păstreze ierarhia cunoașterii: cele aflate de la Dumnezeu, înaintea celor descoperite prin fire pentru a respinge minciunile de la draci, a inversat-o. Vedeniile descoperite de la draci le-a cinstit mai mult ca informațiile aflate de la fire prin știință, contrazicând poruncile, dogmele și credința dăruite nouă de Dumnezeu. Ba mai mult: a confundat pe draci cu Dumnezeu, crezând că înșelătoarele lor apariții sunt adevărata revelație.

Iată, însă, cum gândea Sfântul Eutihie, Patriarhul Constantinopolului, sănătos, asemenea tuturor Sfinților Părinți, despre acest subiect:

Cînd era de doisprezece ani, a fost trimis de părinți și de moșul lui la Constantinopol pentru învățatura cea mai mare. Acolo sporind bine în înțelepciunea cea din afară, pe mulți covîrșindu-i, s-a convins că înțelepciunea din afară nu este de sus pogorîtă după cuvintele Sfîntului Apostol Iacov; ci pămîntească, sufletească, diavolească - care caută adică bunătați pămîntești, slujind poftelor în simțirile trupești, cele iubitoare de desfătări ale sufletului, și urmînd mîndriei diavolului -, care nu le aduce iubitorilor săi nici un rod duhovnicesc. Iar înțelepciunea cea de sus este curată mai întîi, după aceea pașnică, blîndă, bineascultătoare, plină de milă și de rodurile cele bune, cu care satură pe iubitorii ei.

Deci, înțelepciunea care se coboară de sus, căutînd-o acest binecunoscător tînăr cu sîrguință și cu minte bărbătească, apoi aflînd-o, a pus sfat bun în mintea sa, ca nu lumii, ci lui Dumnezeu să slujească în ceata monahicească.⁴¹³

Aici, poate, avem o altă explicație, de ce nu a răbdat până la sfârșit, Părintele Arsenie Boca viața monahicească: ea este incompatibilă cu știința acestei lumi și cugetarea trupească, pămîntească, sufletească, diavolească, la care s-a expus sfinția sa prin încredințarea în studiile păgubitoare ce le-a făcut și în vedenii, mai înainte de a-și însuși modul de a gândi și a trăi al Sfinților Părinți.

⁴¹³ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsapr/04-06-sf_eutihie.html>, miercuri, 23 decembrie 2015.

Iată ce ne învață despre această cădere a Părintelui Arsenie Boca Sfântul Ierarh Ioan Carpatul⁴¹⁴:

13. *Știind vrășmașul că rugăciunea ne este nouă apărătoare, iar lui vătămătoare, și si-lindu-se să ne desfacă de ea, ne împinge la pofta științelor elinești, dela cari ne-am depărtat, și ne îndeamnă să ne ocupăm cu ele. Să nu ascultăm de el, ca nu cumva, depărtându-ne dela legile plugăriei noastre, să culegem în loc de smochini și struguri, spini și mărăcini. „Căci înțelepciunea lumii acesteia s'a socotit nebunie la Dumnezeu”.3 [...]*

Așadar studiul științei este vătămător pentru cel ce caută lucrarea lăuntrică a mântuirii, mai ales în timpul pregătirii sale de început. Părintele Arsenie Boca nu a înțeles aceasta și s-a vătămat ireversibil.

46. *Cum ar putea fi convins cel necredincios sau puțin credincios, că furnica zboară și cutare vierme se face pasăre și că se întâmplă și alte multe lucruri în zidire, ca lepădând măcar astfel boala necredinții și a desnădejdiei, să-i crească aripi și să înflorească în el ca într'un pom cunoștința prealăudată. Căci „Eu sunt, zice, cel ce înverzesc lemnul uscat și înviez oasele uscate”.6 [...]*

Știința poate fi folosită, însă, după ce ai deprins cele ale înțelepciunii de sus, ca o contemplație naturală ce îți întărește credința.

Căci acesta [cel viclean – n.n.] ne ațâță să privim și să auzim toate cu patimă și ne împinge spre păcat. Invăluindu-ne mintea ca într'o ceață groasă, el face și trupul să simtă o greutate și o povară negrăită. Iar rațiunea cea firească, ce e simplă și neprefăcută, asemenea copiilor de curând născuți, o face complicată și foarte expertă în tot felul de păcate, otrăvind-o și scoțând-o din firea ei prin aplecarea în două părți.

Dacă o folosim altfel, de pildă de dragul slavei deșarte pentru a avea cunoștințe din cât mai multe domenii, mintea ni se strică și începe a fi complicată și expertă în tot felul de păcate, aplecându-se în două părți, ba spre adevăr, ba spre minciună, nemai făcând deosebirea între ele și transmițând această stare și celor ce te urmează fascinați luându-te ca model, datorită părutei înțelepciuni din afară. Paguba atunci devine ireversibilă fiindcă este hrănită tocmai din admirația generată de ea și afectează pe alții pe care, chiar de te-ai pocăi, nu-i mai poți aduce la pocăință. Este exact căderea Părintelui Arsenie Boca prin misiunea pseudoștiințifică ce a dus-o în favoarea unei false Ortodoxii, desprinsă de învățătura și modul de a cugeta și trăi al Sfinților Părinți.

Chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu a făcut elogiul plăcerii împreunării fătăș, totuși pricina ascunsă pentru care a propovăduit el însuși, sau scopul pentru care a fost insuflat de teologii iadului (prin vedenii și mentalități hinduse căpătate în urma lecturilor din tot felul de religii, mai înainte de a se întării în cunoașterea Sfinților Părinți), a fost... tot plăcerea. El a fost influențat cu siguranță de atracția bolnăvicioasă a sfinției sale către Maica Zamfira (care i-a stricat existența) și de năvala femeilor la Mănăstirea Sâmbăta, după cum a mărturisit chiar sfinția sa și cei care l-au cunoscut, însă nu doar plăcerea împreunării este singura ce ne vatămă. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Ioan Damaschin:

Dar înainte de toate acestea, trebuie să știm că iubirea pătimașă de plăcere este de multe feluri și de multe forme, și multe sunt plăcerile cari amăgesc sufletul, când nu se întărește prin trezvie întru frica de Dumnezeu și în dragoste de Hristos, îngrijindu-se de lucrarea virtuților. Căci se ivesc nenumărate plăceri cari atrag la ele ochii sufletului: cele ale trupurilor, cele ale avuției, ale dezmierdării, ale slavei, ale nepăsării, ale mâniei, ale stăpânirii, ale iubirii de argint, ale zgârceniei. Toate se înfățișează amăgitor cu arătări strălucite și plăcute, în stare să atragă pe cei vrăjiți de ele, cari nu iubesc cu putere virtutea și nu rabdă asprimea ei. Căci aproape toată afecțiunea pământească și împătımirea de ceva din cele materiale naște plăcere și desfătare în cel împătimit și înnebunește și vatămă în chip pătimaș partea poftitoare a sufletului, întrucât supune pe cel biruit iuțimii, mâniei, întristării și ținerii minte a răului, când e lipsit de ceea ce dorește. Iar dacă împreună cu împătımirea mai stăpânește pe om și o mică obișnuință, îl face pe cel stăpânit de ea să fie dus, pe nesimțite, până la capătul acestei împătımiri neraționale, pentru plăcerea ascunsă în ea. Căci plăcerea poftei e de multe feluri, cum s'a

⁴¹⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 127, 137, 130.

spus mai înainte, și nu se satisface numai prin curvie și prin altă desfătare trupească, ci și prin celelalte patimi, odată ce și neprihănirea stă nu numai în oprirea de la curvie și de la celelalte plăceri de sub pânțele, ci și în înstrăinarea de celelalte plăceri. De aceea desfrânat este și iubitorul de avuții, iubitorul de argint și zgârcitul. Căci precum acela iubește trupurile, așa și acesta avuțiile; ba este cu atât mai desfrânat acesta, cu cât nu are o așa de mare silă de la fire, care să-l împingă. De fapt vizitiu nedestoinic ar fi socotit cu adevărat nu acela care nu poate stăpâni un cal nărăvaș și anevoie de strunit, ci acela care nu-și poate supune pe unul blând și mai supus. Dar e vădit în tot felul că pofta de avuții e de prisos și nu după fire, neavându-și puterea într'o silă a firii, ci în voia liberă cea rea. De aceea nu are scuză cel ce păcătuiește lăsându-se biruit de aceasta cu voia. Astfel trebuie să cunoaștem limpede că iubirea de plăcere nu se mărginește numai la desfătare și la bucuria de trupuri, ci se arată în tot chipul și prin tot lucrul iubit de voia liberă a sufletului și prin toată împătımirea.⁴¹⁵

Dar chiar de nu slujea pe față plăcerii împreunării, totuși vorbea mult de plăcerea cea complexă a sănătății care cuprinde în sine toate plăcerile, devenită patimă dacă este iubită de voia liberă a sufletului mai mult decât voia lui Dumnezeu. Această plăcere oarbă de sănătate poate duce la toată împătımirea (lucru cu atât mai evident dacă se trece de dragul ei peste voia lui Hristos care vrea să dea prunci ca rod al împreunării, chiar și al celei viclene, dar oamenii, urmând sfatul Părintelui Arsenie Boca se folosesc de metoda calendarului sau orice altă contracepție, pentru a-și menține o sănătate utopică cu orice preț). Chiar și sănătatea trupească nu poate fi vreun scop duhovnicesc al împreunării (deși, după cum am văzut mai sus împreunarea aduce dimpotrivă: stricăciune, suferință, boală și grăbirea morții. Împreunarea trupească pentru sănătate trupească este doar un pretext mincinos scornit de dragul plăcerii ce zbuciumă trupurile, erupe geamăte, absoarbe mîntea și surpă firea, lăsând-o fără de cărmaci). Orice altă pricină a relației trupești cu femeia, în afară de nașterea de copii și ferirea de desfrânare, după Sfinții Părinți, este un păcat:

Sau iarăși păcătoșenia este o judecată greșită cu privire la înțelesurile lucrurilor, căreia îi urmează reaua întrebuițare a lucrurilor (abuzul de lucruri). De pildă când e vorba de femeie, judecata dreaptă cu privire la împreunare trebuie să vadă scopul ei în nașterea de prunci. Deci cel ce urmărește plăcerea greșește în judecată, socotind ceea ce nu e bine ca bine. Așadar unul ca acesta face rea întrebuițare (abuzează) de femeie, împreunându-se cu ea. [deci Părintele Arsenie Boca când îndemna la împreunarea cu femeia pentru sănătate, nu numai că mințea dar și abuza de femeie, cel puțin în înțelesuri – n.n.] Tot așa este cu celelalte lucruri și înțelesuri. [...]

Aproape tot păcatul se face de dragul plăcerii. Iar desfîințarea lui se face prin reaua pătîmire și întristare, fie de bunăvoie, fie fără de voie, prin pocăință, sau prin vreo certare adusă de Providența dumnezeiască. «Căci dacă neam judeca pe noi înșine, n-am fi judecați; iar judecați fiind de Domnul ne pedepsim ca să nu fim osândiți împreună cu ea». 193 (193 I Corinteni 11, 31.) [...]

Trei sunt iarăși cele ce ne mișcă spre cele rele: Patimile, dracii și hotărârea cea rea. Patimile, atunci când dorim vreun lucru împotriva rațiunii, de pildă mâncare fără vreme și fără trebuință, femeie fără scopul nașterii de prunci, sau nelegitimă: sau iarăși când ne mâniem sau ne supărăm fără să se cuvină, ca de pildă împotriva celui ce ne-a ocărât sau ne-a păgubit. Dracii, ca de pildă atunci când, din neatenția noastră, folosind prilejul, stârnesc deodată cu multă furie patimile pomenite și cele asemenea lor. Iar hotărârea cea rea când, cunoscând binele, alegem răul.⁴¹⁶

Înainte de a cerceta textele Părintelui Arsenie Boca despre împreunarea ca sursă de sănătate și cele de genetică răstălmăcită, să cercetăm mai întâi duhul în care au fost scrise și să ne lămurim prin Sfinții Părinți de unde i-a venit o asemenea rătăcire?

⁴¹⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 189-190.

⁴¹⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia..., Vol. II, Ed. cit., pp. 179, 99, 97.

Pe scurt, de la faptul că pune la baza gândirii sfinției sale știința ca temei pentru credință, vedeniile personale ca temei pentru revelație și nu credința ca lumină prin care se înțelege știința și se vindecă firea (fiind sămânța a tot binele, tocmai fiindcă este revelată de Sfântul Duh prin soborul Sfinților Părinți).

Credința este descoperită de sus, știința de jos, datorită cugetării trupești și numai descoperirea dumnezeiască îi poate lumina și vindeca înțeleșurile, iar vedeniile sunt aduse de și mai jos, din adâncurile nălucirii iadului. Cine pleacă de la știință sau, mai rău, de la vedenii, pentru a-și modela viața în Hristos este într-o mare rătăcire. El nu mai poate dobândi harul Sfântului Duh și cade în tot felul de erezii, ca și Părintele Arsenie Boca, devenind potrivit al poruncilor lui Dumnezeu și pierzându-și chiar și bruma de credință pe care o avea când a început să caute adevărul, cu mare risc de a-și rata veșnicia:

Cel ce slujește, zice, legii trupește, naște păcatul cu fapta ca materie și modelează consimțirea minții cu păcatul ca formă, prin plăcerile corespunzătoare simțurilor. [...]

Duhul zice, e dătătorul vieții, iar legea omorâtoarea vieții. Prin urmare nu poate lucra deodată și litera și duhul, precum nu există împreună ceea ce e făcător de viață cu ceea ce e făcător de stricăciune. [...]

Părticica ce se taie împrejur (prepuțul), e ceva natural și tot ce e natural e o faptă a creațiunii dumnezeiești. Iar fapta creațiunii dumnezeiești este "bună foarte", după cuvântul care zice: "A văzut Dumnezeu toate câte le-a făcut și iată erau bune foarte". Legea însă, poruncind înlăturarea acelei părțicele, prin tăierea împrejur, înfățișează pe Dumnezeu ca pe unul ce și-ar corecta în chip artificial propriul Său lucru, ceea ce chiar și numai a gândi constituie culmea impietății. De aceea cel ce înțelege în mod natural⁶⁵⁷ simbolurile legii, știe că Dumnezeu nu urmărește să corecteze firea în chip artificial, ci poruncește să fie tăiată pasionalitatea adăugată la rațiunea (constituția) sufletului și indicată tipic prin acea părticică trupească. Pe aceasta o leapădă cunoștința prin bărbăția voinței arătată în făptuire. Căci preotul care face tăierea împrejur închipuiește cunoștința ce mânuiește, ca pe un cuțit împotriva patimii, bărbăția rațiunii arătată în fapte. Așa e desființată predania trupească a legii, când duhul covârșește litera [...]

Precum cel ce se împreună cu o țiitoare nu are căsătoria legiuită, la fel cel ce se îndeletnicește cu învățarea legii trupește, nu are cu ea o conviețuire legiuită, născând din ea dogme nelegitime, care se strică odată cu viața trupului. [...]

Cel ce-și însușește Scriptura trupește, învață din ea păcatul cu fapta, iar mintea i se deprinde să cugete la păcat. Acela învață din litera legii despre dezmierdări, împreunări desfrânate și ucideri, și se deprinde să socotească spurcată toată zidirea lui Dumnezeu. [...]

Scurtă recapitulare a celor spuse mai înainte, prin care se arată că cel ce înțelege legea trupește are învățătura despre ea ca pe o țiitoare, din care naște deprinderea și lucrarea patimilor, și-și aduce în casă lăcomia pântecelui, de parc-ar fi dumnezeiască, dând naștere modurilor care întinează prin rea întrebuințare simțurile, ca prin ele să stârpească rațiunile și semnele naturale din lucruri.⁴¹⁷

Contrar Sfinților Părinți cugeta și propovăduia Părintele Arsenie Boca:

"Garanția și criteriul sincerității este actul [nicidecum. Actul poate fi garanția fariseismului. A face una și a gândi alta este tipic ipocritului și machiavelicului. Este asemănarea cu cel viclean. Și atunci unde este sinceritatea? Garanția și criteriul sincerității este gândul, sau mai mult, lucrarea inimii, care nu poate fi supravegheată decât prin trezvie – n.n.] *care taie incertitudinile și manifestă cele mai intime secrete pe care le ignorezi sau pe care ți le ascunzi ție însuși. Actul este o descoperire a stării noastre profunde. Manifestând răul spre care suntem înclinați, chiar slăbiciunile pot să servească ca avertisment prevestitor și reconfortant...* [dar tocmai rostul slăbiciunilor este să ne străpungă inima că suntem neputincioși și răi. De unde să ne reconforteze. Se pare că Părintele Arsenie Boca lucra trupește, mulțumindu-se doar cu a nu face fapte rele și se reconforta, chiar și prin slăbiciunile sfinției sale, hrănind fariseul dinlăuntru prin plăcerea de sine – n.n.] *descoperire cu atât mai importantă cu cât e în contradicție cu ideea*

⁴¹⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 224-232, 458-461, 483-484, 485.

falsă ce ne-o facem despre meritul nostru. De aceea **mai degrabă prin observarea actelor decât a gândurilor noastre, putem spera să ne vedem așa cum suntem și să ne facem așa cum vrem...** [ce diferit față de Sfinții Părinți propovăduia Părintele Arsenie Boca, ca un iudeu trupească. Unde este paza minții, liniștea, curăția inimii, trezvia. Dar se împotriva direct și Sfintei Evanghelii:

Mat 5:8 Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. [...]Mat 5:20 Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor. Mat 5:21 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu ucizi”; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă. Mat 5:22 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; [...]Mat 5:27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter”. Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. [...]Mat 15:19 Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtișaguri, mărturii mincinoase, hule. Mat 15:20 Acestea sunt care spurcă pe om, dar a mânca cu mâini nespălate nu spurcă pe om.

– n.n.]

Acțiunile care răsar din adâncurile vieții inconștiente [acum vorbește ca un psiholog influențat de hinduism, propovăduitor al întunericului inconștient și lucrării oculte, iar nu ca un Ortodox care prin paza minții toate le lămurește, la lumina conștiinței – n.n.] trebuie să ne slujească a studia curentele care ne poartă uneori fără știrea noastră...[deci, în chip ocult... – n.n.]⁴¹⁸

Vedem cum Părintele Arsenie Boca transformă războiul nevăzut într-unul văzut, de aceea pune la baza credinței știința trupească a studierii faptelor (nesuținute de înțelegerea mai profundă a tainele nevăzute) și la baza părerilor personale vedeniile (care acționează tot trupește, prin simțuri).

Dar omul lăuntric cum se lucrează dacă nu prin paza minții? Și cum se poate mântui cineva altfel?

2Co 1:12 Că lauda noastră aceasta este: mărturisirea științei noastre, că întru dreptate și întru curăție dumnezeiască, iar nu întru înțelepciune trupească, ci întru harul lui Dumnezeu, am petrecut în lume, și mai mult la voi. :13 Că nu scriem vouă altele, fără numai cele ce cetiți sau și știți; și am nădejde că și până în sfârșit veți cunoaște;

Deci nu prin înțelepciune trupească, iar cele predate sunt cele cunoscute ale sfintei Biserici iar nu altele noi, după mintea noastră bolnavă de iubirea de trup și de modul lui de a fi... Iată cum contrazice Părintele Arsenie Boca Filocalia, vădindu-se pe el însuși că nu poate fi ctitor duhovnicesc al ei, ci doar un sponsor nereușit:

Isihie Sinaitul

7 *Precum e cu neputință a trăi viața aceasta fără a mânca și a bea, tot așa e cu neputință, ca fără paza minții și curăția inimii, care este și se numește trezvia, să ajungă sufletul la o stare duhovnicească și plăcută lui Dumnezeu, sau să se izbăvească de păcatul cu mintea, chiar de se silește cineva, de teama muncilor, să nu păcătuiască.*

8. *Dar și cei ce se rețin printr-o anumită sforțare de la păcatul cu fapta, vor fi fericiți înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor, fiindcă au luat cu sila împărăția Cerurilor.*

9. *Acesta este folosul minunat, pe care-l are mintea din liniște: Toate păcatele bat mai întâi numai prin gânduri la ușa minții, încât dacă ar fi primite de cugetare, s'ar face apoi păcate sensibile și groase. Dar pe toate le taie virtutea cugetătoare a trezviei, nelăsându-le să intre în omul nostru lăuntric și să se prefacă în fapte rele. Iar aceasta o face prin înrăurirea și ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos.*

10. *Vechiul Testament este chipul nevoinței trupești, exterioare și sensibile, iar Sfânta Evanghelie, care este Noul Testament, este chipul atenției, adică al curăției inimii. Și precum*

⁴¹⁸ **Ieromonah Arsenie BOCA**, *Cărarea Imparatiei*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 167.

Vechiul Testament n'a desăvârșit și n'a întărit pe omul dinăuntru în cinstirea de Dumnezeu [„că pe nimenea, zice Apostolul, n'a desăvârșit legea”],¹ (1 Evrei 7, 19) ci a împiedecat numai păcatele groase [căci doar pentru curăția sufletească e mai mare lucru a tăia și gândurile de la inimă și amintirile rele, — ceea ce este propriu Evangheliei — decât a împiedeca scoaterea ochiului și a dintelui aproapelui], tot așa se poate spune și despre dreptatea și nevoița trupească, adică despre post, înfrânare, culcarea pe jos, starea în picioare, privegherea și celelalte, cari se obișnuiesc în legătură cu trupul și fac să se liniștească partea afectivă [pasională] a trupului de păcatul cu fapta. Cum am zis despre Vechiul Testament, bune sunt și acestea, căci ele sunt o strunire a omului nostru din afară și un paznic împotriva patimilor cu fapta, ba mai mult, ele ne păzesc, sau ne împiedecă și de la păcatele cu mintea, de pildă, ne izbăvesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, de pismă, de mânie și de celelalte.

11. *Curăția inimii însă, sau observarea și păzirea minții, al cărei chip este Noul Testament, dacă e ținută de noi cum trebuie, taie toate patimile și toate relele, desrădăcinându-le din inimă, și aduce în schimb bucurie, bună nădăjduire, străpungere, plâns, lacrimi, cunoștință de noi înșine și de păcatele noastre, pomenirea morții, smerenie adevărată, iubire nesfârșită față de Dumnezeu și de oameni și dragoste dumnezeiască din inimă.*

12. *Precum nu se poate să nu taie aerul dinafară, cel ce umblă pe pământ, tot așa e cu neputință să nu fie războită pururea inima omului de către draci, sau să nu fie turburată de ei într'ascuns, chiar dacă săvârșește multă nevoiță trupească.⁴¹⁹*

Sfântul Cuvios Ioan Damaschin

CAPITOLUL XI Despre cruce și încă despre credință

„Cuvântul cruce este nebunie pentru cei pierduți, dar pentru cei care ne mântuim este puterea lui Dumnezeu”⁴⁷³. „Cel duhovnicesc le judecă pe toate, dar omul sufletească nu primește pe cele ale Duhului”⁴⁷⁴. In adevăr, crucea este nebunie pentru cei care nu o primesc cu credință și care nu țin seamă de bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu, ci cercetează cele dumnezeiești cu gânduri omenești și firești. Toate cele ale lui Dumnezeu sunt mai presus de fire, de cuvânt și de cuget. Căci dacă cineva va socoti cum și pentru care pricină a adus Dumnezeu pe toate de la neexistență la existență și va voi să ajungă la această cunoștință prin gândire naturală, nu va înțelege. Această cunoștință este sufletească și demonică⁴⁷⁵. Dar dacă cineva condus prin credință va socoti că ființa dumnezeiască este bună, atotputernică, adevărată, înțeleaptă și dreaptă va găsi pe toate lucioase și netede și cale dreaptă. Este cu neputință să te mântuiești fără credință⁴⁷⁶, căci prin credință se mențin toate, atât cele omenești, cât și cele duhovnicești. Nici plugarul nu taie brazda pământului fără credință, nici negustorul nu-și încredințează unui mic lemn sufletul lui noianului înfuriat al mării, nici nu se fac nunți, nici altceva din cele ce sunt în viață. Prin credință înțelegem că toate s-au adus prin puterea lui Dumnezeu de la neexistență la existență și prin credință izbândim toate, atât pe cele dumnezeiești, cât și pe cele omenești. Credința este un asentiment care nu iscodește lucrurile.

Orice faptă și orice minune a lui Hristos este foarte mare, dumnezeiască și minunată. Dar cea mai minunată decât toate este cinstita Lui cruce. Căci prin nimic altceva decât prin crucea Domnului nostru Iisus Hristos s-a distrus moartea, s-a dezlegat păcatul strămoșesc, s-a prădat iadul, s-a dăruit învierea, ni s-a dat puterea să disprețuim cele prezente și chiar moartea, s-a săvârșit întoarcerea la fericirea primară, s-au deschis porțile raiului, s-a așezat firea noastră în dreapta lui Dumnezeu, ne-am făcut copii și moștenitori ai lui Dumnezeu⁴⁷⁷. Prin cruce toate s-au îndeplinit

[...]

⁴¹⁹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia*..., Vol. 4, Ed. cit., pp. 68-69.

Așadar, nu este cu putință să spunem ceva despre Dumnezeu și, în general, să înțelegem altceva decât cele care, în chip dumnezeiesc, ni s-au vestit sau ni s-au spus și revelat prin cuvintele dumnezeiești ale Vechiului și Noului Testament.⁴²⁰

Sfântul Cuvios Isaac Sirul

CUVÎNTUL XXXVIII

Despre trebuința de a cunoaște cineva, din gândurile ce se mișcă în el, la ce măsură a ajuns

Omul, cât este în trândăvie, se teme de moarte. Iar când se apropie de Dumnezeu, se teme de judecată. Dar când a înaintat deplin, a înaintat în dragoste²⁰⁶. Din acestea, două câte două sînt legate una de alta. Cum așa ? Când se află cineva în cunoștința trupească, se teme de moarte. Când se află însă în cunoștința sufletească și în viețuirea cea bună, cugetarea lui se mișcă în fiecare clipă în aducerea aminte de judecată. Pentru că stă în chip drept în firea însăși și se mișcă în treapta sufletească și umblă întru cunoștința de sine și într-o viețuire dornică de a se apropia de Dumnezeu²⁰⁷. Dar când ajunge la cunoștința adevărului, prin trezirea simțirii tainelor lui Dumnezeu și prin întărirea nădejdi în cele viitoare, omul trupesc care se teme de moarte, ca animalul de tăiere, e înghițit de dragoste; cel rațional se teme de judecată, iar cel ajuns fiu se înfrumusețează (se desăvârșește) în dragoste²⁰⁸ și nu se mai povățuiește prin toiagul care sperie. «Iar eu și casa tatălui meu vom sluji lui Dumnezeu» (înț. Sir., 24, 15).

Cel ce a ajuns la dragostea de Dumnezeu nu mai dorește să rămână aici. Căci dragostea scoate afară frica. Iubiților, fiindcă m-am făcut nebun²⁰⁹, nu mai rabd să păzesc taina în tăcere, ci mă port ca unul fără de minte pentru folosul fraților. Pentru că aceasta este dragostea adevărată, că nu mai poate răbda să păstreze ceva în taină față de cei iubiți. De multe ori când scriam acestea, mi se opreau degetele pe hârtie și nu mai puteam să le mișc de plăcerea ce se ivea în inima mea și care mă aducea la tăcerea simțurilor. Deci, fericit este cel ce se îndeletnicește pururea cu Dumnezeu și se oprește de la toate cele lumești și numai cu El se ocupă toată cunoștința lui. Și de va fi îndelung răbdător, nu va întârzia mult să se arate rod mare.

Bucuria cea întru Dumnezeu este mai puternică decît viața de aici. Și cel ce a aflat-o pe ea, nu numai că nu mai caută spre patimi, ci nu se mai întoarce nici spre viața sa; și nu mai are vreo altă simțire a ei, dacă bucuria aceasta i-a venit din adevăr. Dragostea e mai dulce ca viața²¹⁰. Căci e mai dulce înțelegerea cea după Dumnezeu, din care se naște dragostea cea mai dulce ca mierea și ca fagurul. Dragostea nu se întristează când trebuie să primească moartea înfricoșătoare pentru cei pe care îi iubește. Dragostea este fiica cunoștinței²¹¹. Iar cunoștința e fiica sănătății sufletului. Și sănătatea sufletului este puterea ce se naște din multa răbdare²¹²

întrebare: Și ce este cunoștința?

Răspuns : E simțirea vieții nemuritoare²¹³.

întrebare : Și ce este viața cea nemuritoare ?

Răspuns : Simțirea lui Dumnezeu²¹⁴. Căci din cunoaștere este iubirea²¹⁵. Iar cunoașterea de Dumnezeu este împărăteasa tuturor poftelor, și sufletul ce o primește nu mai are nevoie de vreo dulceață de pe pămînt. Căci nimic nu este asemenea dulceții cunoașterii lui Dumnezeu²¹⁶. [...]

CUVÎNTUL LXIII Despre întâia treaptă a cunoașterii

Cînd cunoașterea urmează poftelor trupești, ea adună aceste moduri: bogăția, slava deșartă, podoaba, tihna trupului, căutarea sânguitoare a înțelepciunii raționale, care e potrivită cu cârmuirea lumii acesteia și din care fășnesc noutățile născocirilor, a meșteșugurilor și a învățăturilor și celelalte care încununează trupul în lumea aceasta văzută. Din aceste chipuri se naște cunoștința protivnică credinței, de care am spus că se numește cunoștința deșartă,

⁴²⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 12-13.

întrucât este goală de orice grijă de Dumnezeu și aduce o neputință rațională în cugetare, punând-o sub stăpânirea trupului. Grijă ei este cu totul în lumea aceasta.

Însușirea cunoștinței adevărate este, dimpotrivă, aceea că e o putere cu totul înțelegătoare și o cârmuitoare ascunsă a omului și o grijă dumnezeiască ce-l cercetează pe el și se ocupă de el 392a. Dar cunoștința legată cu poftele trupești nu pune călăuzirile pe seama purtării de grijă a lui Dumnezeu, ci socotește că orice bine este în om și că în el este mântuirea de cele ce-l vatămă și că păzirea de greutăți și de multele împotriviri ce însoțesc firea noastră în chip ascuns și arătat, stă în sârguință firească a noastră și în meșteșugurile ei. Această cunoștință lăudăroasă socotește că toate atârnă de purtarea ei de grijă, potrivit celor ce spun că nu există o chivernisire (dumnezeiască) a celor văzute.

Dar ea nu poate scăpa de grija neîncetată și de frica pentru trup. De aceea un astfel de om este stăpânit de lipsa de curaj, de întristare și de deznădejde, de frica de draci, de lașitatea față de oameni, de spaima întreținută de zvonurile despre tâlhari, de știrile despre moartea unora sau altora, de grija de boli, de teama sărăciei, de lipsa celor de trebuință, de frica morții, de frica suferinței și de frica fiarelor sălbatice și de celelalte asemenea acestora, de cele ce se întâmplă pe marea învișorată de valuri în tot ceasul de noapte și de zi, ce se pot năpusti asupra lui. Pentru că unul ca acesta nu știe să arunce grija lui asupra lui Dumnezeu, cu tăria credinței în El. De aceea, cunoștința aceasta se învârtește în uneltiri și viclenii în toate lucrurile ei. Iar când chipurile meșteșugurilor ei se dovedesc deșarte din vreo pricină oarecare și nu caută la purtarea de grijă a lui Dumnezeu, se luptă cu oamenii care o împiedică și i se împotrivesc.

In această cunoștință e sădit pomul cunoștinței celor bune și celor rele, care dezrădăcinează dragostea. Ea iscodește micile greșeli ale altor oameni și pricinile și slăbiciunile lor și face pe om să hotărască și să se împotrivescă în cuvinte și să uneltească prin viclesugurile rele și să ocărască și în alte chipuri pe semenii. Din această cunoștință vine îngâmfarea și trufia; căci ea pune pe seama ei tot lucrul bun și nu-l pune pe seama lui Dumnezeu³⁹³.

Dimpotrivă, credința pune faptele ei pe seama harului. De aceea ea nu cunoaște trufia, precum este scris: «Toate le pot întru Hristos, Care mă întărește pe mine» (Fii., 4, 13). Și iarăși: «însă nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine» (I Cor., 4,15). Iar ceea ce a zis fericitul Apostol: «Cunoștința îngâmfă», a zis despre cunoștința care nu este unită cu credința și cu nădejdea în Dumnezeu și nu despre cunoștința adevărată³⁹³

Cunoștința adevărului întru smerenie face desăvârșit sufletul celor ce-o au. Așa l-a făcut pe Moise, pe David, pe Isaia, pe Petru, pe Pavel și pe ceilalți sfinți care s-au învrednicit în chip desăvârșit de cunoștința aceasta după măsura firii omenești. Căci contemplațiile (înțelegerile) lor mereu schimbate și descoperirile cele dumnezeiești și vederea cea înaltă a celor duhovnicești și a tainelor celor negrăite covârșesc cu totul cunoștința lor și trupul lor este în ochii lor cenușă și țărână.

Iar cealaltă cunoștință se îngâmfă, căci umblă întru întuneric și vrea să adeverească cele ale ei după asemănarea celor de pe pământ, necunoscând că este ceva mai înalt decât ea. Și toți sînt răpiți de mândrie pentru că sînt pe pământ și-și potrivesc viețuirea lor cu cele dorite de trup și se reazemă pe faptele lor și nu cugetă în mintea lor la cele necuprinse. Și pățimesc acestea tot timpul cît sînt purtați pe valurile acestea.

Iar sfinții lucrează virtutea cea slăvită a lui Dumnezeu și lucrarea lor este sus și cugetul nu se apleacă: spre grija de născociri și de cele deșarte. Căci cei ce umblă în lumină nu pot rătăci. De aceea, toți cei ce s-au rătăcit de la lumina cunoștinței Fiului lui Dumnezeu și s-au abătut de la adevăr umblă pe aceste cărări. Aceasta e întâia treaptă a cunoștinței. În ea, omul ascultă de poftă. Pe aceasta o defăimăm și o socotim nu numai protivnică credinței, ci și oricărei lucrări bune. [după cum veți vedea, cu acest fel de cunoștință, dar și aceasta superficială, și-a scris Părintele Arsenie Boca celebrele lui cărți pseudo-psihologico-genetico-maritalo-sexologico-fantastico-hinduse de răstălmăcire a Sfintelor Scripturi și Sfintei Tradiții, evitând cunoașterea ce vine din Sfânta Cruce – n.n.]

CUVÎNTUL LXIV Despre a doua treaptă a cunoașterii

*Cînd însă părăsește cineva întâia treaptă și se întoarce spre cugetările și dorințele sufletului, el lucrează: bunătățile mai înainte descrise atît cu cugetarea sufletului, cît și cu simțurile trupului, prin lumina firii sale. Iar acestea sînt: postul, rugăciunea, milostenia, citirea dumnezeieștilor Scripturi, feluritele fapte bune, lupta împotriva patimilor și celelalte. **Toate lucrările cele bune și cu deosebire diferitele bunătăți ce se văd în suflet și faptele cele minunate care slujesc în curtea lui Hristos, în această a doua treaptă a cunoștinței, sînt Împlinite de Duhul Sfânt prin lucrarea puterii Lui**³⁹⁴. Acesta îndreptează cărările inimii, care ne călăuzesc spre credință, prin care ne adunăm merinde pentru veacul viitor. **Dar și pe treapta aceasta cunoștința este încă trupească și compusă. Dar ea este calea care ne călăuzește și ne duce la credință.** Căci există o treaptă mai înaltă decît aceasta. Și dacă cineva înaintează, se vede pe sine urcând prin ea cu ajutorul lui Hristos. Aceasta se întâmplă cînd pune temelie lucrării ei în liniștirea dinspre partea oamenilor, în citirea Scripturilor, în rugăciune și în celelalte bunătăți, în care se săvârșesc lucrurile celei de a doua cunoștințe. Și în ea se lucrează toate cele bune. **Aceasta se numește și cunoștința lucrurilor. Pentru că săvârșește lucrul ei în lucrurile supuse simțurilor, prin simțurile trupești, în planul cel din afară** 395.*

CUVÎNTUL LXV

Despre a treia treaptă a cunoașterii, care este treapta desăvârșirii

*Ascultă cum se subțiază cineva și dobândește starea duhovnicească și se face asemenea în viețuire cu puterile nevăzute, care liturghisesc nu prin lucrarea simțită a faptelor, ci prin cea săvârșită cu luarea aminte a cugetării. Cînd cunoașterea se înalță de la cele pământești și din grija lucrării lor și începe să aibă cercarea înțelegerii celor dinăuntru, ascunse ochilor, și să disprețuiască într-un fel oarecare lucrurile; din care se nasc patimile cele ce strîmbă sufletul, și se întinde pe sine în sus; cînd urmează credinței în grija de veacul viitor și în dorința după cele făgăduite nouă și în cercetarea tainelor ascunse, **atunci credința înghite cunoștința și se întoarce și o naște pe ea de la început, ca să se facă acea cunoștință ca cea de la început și să se facă cu totul duh***³⁹⁶

*Atunci, acela poate zbura, purtat de aripi, în planurile celor nevăzute și să atingă adîncul mării celei neatînse 397, pătrunzând cărmuirile dumnezeiești și minunate, cele din firile celor gândite cu mintea (inteligibile) și din firile celor supuse simțurilor (sensibile), și cercetează tainele cele duhovnicești, cele prinse printr-o înțelegere simplă și subțire*³⁹⁸. *Atunci se trezesc simțurile dinăuntru la o lucrare a Duhului, după o rînduială proprie stării de nemurire și de nestrîcaciune* 399. *Pentru că au primit încă de aici învierea cea gândită (nu încă pe cea sensibilă), ca pe o taină, spre mărturia adevărată a măririi tuturor.*

*Acestea sînt cele trei moduri ale cunoașterii, prin care trece întreg drumul omului: în trup, în suflet și în duh. Prin ele începe el să deosebească între bine și rău : cunoașterea sufletului lui trece prin ateste trei măsuri pînă ce iese din lumea aceasta. **O singură cunoaștere lucrează în cele trei măsuri plinătatea a toată nedreptatea și nelegiuirea, ca și cea a dreptății, și atîngerea tuturor tainelor Duhului în cele trei măsuri***⁴⁰¹. *Și în ea este toată mișcarea minții, fie că urcă sau coboară în cele bune sau rele, sau de la mijloc. Aceste măsuri le numesc părinții «potrivite firii», «contrare firii» și «mai presus de fire». Și acestea sînt cele trei planuri în care se urcă și coboară, precum s-a spus, amintirea sufletului rațional* 402 . *Căci cînd cineva lucrează dreptatea în fire, sau mai presus de fire, e răpit de amintirea ei, la vederea lui Dumnezeu în lăuntru firii, sau iese ca să pască porcii, ca cel ce a pierdut bogăția puterii lui, care a lucrat cu mulțimea dracilor.*⁴²¹

Faptul că Părintele Arsenie Boca nu a cultivat în sine cunoașterea sufletească decît prin nevoițe inițiale peste măsură, care i-au întunecat înțelegerea prin slava deșartă astfel că a ajuns să o pună sub cea trupească, l-a făcut ca în final, să nu o poată dobîndi pe cea duhovnicească, ci pe cea subfirească, a vedeniilor. De aceea nu poate fi, nici din acest punct de vedere, un model Ortodox, și deci, nu ne-ar putea fi spre folos canonizarea sfinției sale.

⁴²¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. 10, Ed. cit., pp. 205-207, 331-335.

*Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.*⁴²²

Este adevărat că Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul folosește și el știința vremii sale, ca un simbol al rațiunilor dumnezeiești din creație. Acea știință mai și greșea, ca și cea de acum, dar fiind folosită ca o întărire a învățăturilor Ortodoxe, concluziile la care ajunge sunt cu totul adevărate. Sfântul Cuvios Nicodim citează și din blestematul de Origen, și din eretici, și istoricii și oamenii de știință din apus, și din rătăciții păgâni, dar numai după ce este întărit în cunoașterea profundă a Sfinților Părinți și îi trăiește prin nevoită echilibrată în ascultare și smerita cugetare. Astfel că știe ce să folosească de la cei rătăciți și ajunge la concluzii ce slujesc cunoașterea sufletească și duhovnicească. Niciodată nu a ajuns la vreo înțelegere care să contrazică poruncile, dogmele și credința Ortodoxă.

Problema Părintelui Arsenie Boca este că folosind știința (fără să o cunoască decât superficial), filozofia și învățăturile eretice și păgâne, fără să trăiască sau să aprofundeze Sfânta Predanie ajunge la niște concluzii aberante (dar care par logice la vedere) care însă contrazic și poruncile și dogmele și credința Ortodoxă, arătând că de fapt avea o cugetare trupească, ce pune știința mai presus de credință. Acest mod de a cugeta și l-a stimulat din copilărie prin studiul filozofilor și religiilor păgâne (în care toți gândesc în acest fel și pe această lucrare a minții deviată își întemeiază credința lor greșită).

Diavolul fiind viclean între răutăți, întinde cursele sale ca pe unii prin deznădăjduire să-i sape, pe alții prin iubire de bani, și ca un doctor purtător de moarte aduce oamenilor otravă; adică, pe unul, prin fificați îl ucide, aducându-i doctoria cea rea a poftei, pe altul îl rănește la inimă, aprinzând mânia lui spre iuțime; apoi unora, tâmpind puterea cea domnitoare, ori prin neștiință, ori prin iscodire răzvrătindu-i, i-a abătut la rău. Căci despre Dumnezeu și despre ființa Lui vrând a vorbi, ca o corabie s-au înecat; fiindcă n-au priceput cum trebuie s-o cârmuiască.

Cel ce învață literele, întâi trebuie să vadă formele lor și apoi învață numele, deci, dacă pentru litere este trebuință de atâta obișnuință și meșteșug, cu atât mai vârtos înaintea Ziditorului trebuie osteneală și vreme, pentru a merge spre privirea Celui căutat, a măririi celei negrăite. Să nu se îngâmfe cineva că are descoperirea celor dumnezeiești, prin învățăturile cele din afară; că unul ca acesta se amăgește cu mintea de diavolul. Căci zice cântătorul de laude: Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă. Iar Domnul cu al Său glas în Evanghelia a zis: Lăsați copiii să vină la Mine. Și iar zice: Dacă nu vă veți face ca pruncii, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu. Ai învățat despre lume? Fă-te nebun pentru Domnul! Taie pe cele vechi, ca pe cele noi să le sădești! Temeliile cele putrede surpă-le, ca să pui temeiul cel de diamant al Domnului, ca astfel și tu ca Apostolul să te zidești pe piatra cea vârtoasă!

Deci, nu se cade a fi iubitor de cuvinte. Să nu te îndeletnicești mult cu acestea, pentru că diavolul prin bârfirea cea fără de vreme te poate vătăma. Multe curse are el, căci cumplit vânător este; apoi păsărilor celor mici, curse mici le întinde, iar păsărilor celor mari, le gătește lațuri. Laț greu și purtător de moarte este a crede că cineva e procopsit. Vrednic de alungat este gândul acesta.

*Precum țaranilor și corăbierilor este oarecum neluminată cunoștința vânturilor și a ploilor, din mersul norilor, tot asemenea și acestora le este întunecată de diavol mai înainte cunoștința. Dacă s-au alcătuit de la diavoli aceste cuvântări de minciună, este primejdios meșteșugul celor ce le rostesc.*⁴²³

⁴²² Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 141.

⁴²³ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 05.01.

Acestea le găsim propovăduite în scrierile ce aparțin cu adevărat sfinției sale, pe care le recunosc ca fiind oficiale chiar regizorii principali ai mișcării de la Prislop (printre care și Maica Zamfira).

Ele sunt tot atâtea gogomării pseudo-științifice, dar și erezii combătute de Sfânta Biserică

Dar să vedem ce dorește să ne învețe sfinția sa, el însuși zăcând în neștiință, dar crezându-se pe sine ca un stâlp și model al cunoștinței preoțești, fiind mult folositor în problemele noastre și obligându-ne cu dispreț (numind pe cei ce nu sunt de acord cu sfinția sa ca fiind dezertori) să îl urmăm pentru a afla ce să facem să ne mântuim, ba chiar să ne sfințim:

*Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. **Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor.** Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață. I-am învățat să fie curați față de oameni și față de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetățenească, dajdie, etc.) și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățit de patimi).*

Despre această învățătură, martori îmi sunt toți cei ce-au ascultat povețele cele după Dumnezeu pe care li le-am dat: iubirea de Dumnezeu, iubirea de toți oamenii, fără deosebire și viața curată, care fac cu puțință reînțoarcerea noastră, a împlinitorilor, iarăși în împărăția de obârșie, de unde ne-a trimis Dumnezeu spre scurtă cercare a cumineniei și a iubirii noastre, pe pământ, [iarăși origenismul – n.n.] în stadia și arena vieții.

Asta îmi este toată misiunea și rostul pe pământ, pentru care m-a înzestrat cu daruri, deși eu sunt nevrednic. Pentru asta sunt solicitat în toate părțile, ca să propovăduiesc iubirea lui Dumnezeu și sfințirea oamenilor prin iubire.

De alte gânduri și rosturi sunt străin

Ieromonahul Arsenie.

R. Vâlcii. 17 iulie 1945⁴²⁴

Părintele Arsenie Boca zicând că: „**Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor**”, se consideră mai înțelept decât Dumnezeu Cuvântul, deci „mai atotștiutor”:

Ioan 9:1 Și trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. 2 Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? 3 Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

Nedorind să urmeze înțelepciunii Sfintei Evanghelii, n-a citit nici tâlcuirea la cele de mai sus:

Iese Domnul din templu, meșteșugind [urzind, lucrând] oarecare potolire mâniei iudeilor și spre tămăduirea orbului Se întoarce [îndreaptă], prin semnul [minunea] acesta asprimea și neplecarea lor domolind-o, măcar că ei cu nimic nu se foloseau. Încă, totodată, le și arată lor că nu în | zadar, nici fălindu-Se, a zis aceasta: „Mai înainte de a se face Avraam, Eu sunt”⁴²⁵ (Ioan 8,58). Căci, iată El face minune pe care nimeni niciodată nu a făcut-o mai înainte, căci chiar de a deschis cineva ochii vreunui orb, însă nu orb din naștere (Tobit 11, 7-15). Arătat

⁴²⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 11-13

⁴²⁵ 1 În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru orbul cel din naștere”. 2 În ediția de la 1805, în loc de „Învățătorule, cine a păcătuit”, se găsește „Rabi, cine a greșit”. 3 În ediția de la 1805, în loc de „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui”, se găsește „Nici acesta nu a greșit, nici părinții lui, de s-a născut orb”. 4 Adică: „Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam” (Ioan 8, 58).

este, așadar, cum că Acela Care e Dumnezeu și este mai înainte de Avraam, face aceasta, [minune] care din veac încă nu s-a făcut (Ieșire 4,11-12). **Și într-adins a venit El la cel orb și nu acela la Dânsul. Pentru aceasta, și ucenicii, văzându-L pe El că privește cu luare aminte la cel orb, îl întrebă: „Cine a greșit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” Și se vede întrebarea că este cu greșeală [greșelnică], căci, cum ar fi putut să „greșească [păcătuiască]” acesta, mai înainte de a se naște? Căci, cu adevărat, nu au primit Apostolii bârfelile elinilor [și ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.], anume că sufletul mai înainte de a fi în trup, păcătuiește petrecând [viețuind, fiind] într-o altă lume, apoi, după aceea, ca și cu o muncă [caznă] oarecare este pedepsit cu această pogorâre în trup. Căci, fiind pescari, nici că au auzit ei ceva de acest fel, pentru că acestea erau dogme [învățăturii] ale filozofilor. Se vede, așadar, că întrebarea este fără de socoteală, însă nu și pentru cel care ia aminte. Căci, învață-te: Apostolii, auzindu-L pe Hristos zicând către slăbănogul: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești [păcătuiești], ca să nu-ți fie ție ceva mai rău” (Ioan 5, 14), după ce l-au văzut pe orb, nu se pricep [dumiresc] și întrebă, ca și cum ar fi zis unele ca acestea: „Fie că acela pentru păcate s-a slăbănogit, însă pentru acesta ce vei zice? El «a greșit»? însă nu este cu putință a spune asta, fiindcă din naștere este el orb. Așadar, părinții lui [au păcătuit]? Dar nici aceasta [nu este], căci fiu pentru tată nu este muncit [căznit, chinuit]”. Deci, nu atâta întrebând, cât nepricepându-se [nedumirindu-se], grăiesc ei acestea. Iar Domnul, dezlegând nepriceperea [nedumerirea] lor, zice: „«Nici acesta nu a greșit» - căci cum ar fi putut greși mai înainte de a se naște? - «nici părinții lui»”. Și [Domnul] nu a zis aceasta ca să-i arate pe ei [pe părinții orbului] fără de păcate, căci nu așa, de rând [simplu], a zis: „Nu au greșit părinții”, ci a adăugat: „de s-a născut orb”. Căci au greșit părinții lui, însă nu de acolo este orbirea acestui orb. Pentru că nu este cu dreptate a pune păcatele părinților peste fiii cei ce nu au făcut nici o nedreptate. Și aceasta Dumnezeu o învață prin Iezechiil, zicând așa: „Nu va mai fi pilda aceasta care se zice: Părinții au mâncat aguridă și dinții fiilor s-au strepezit”⁴²⁶ (Iezechiil 18, 2-3). Legiuiește încă și prin Moise: „Nu va muri tată pentru fiu”⁶ (Deuteronom 24,16). Așadar, cum este scris⁷: „Care dau [pedepsesc] păcatele părinților pe feciori până la al treilea și al patrulea neam”? (Ieșire 20,5; Deuteronom 5,9) Mai întâi, este cu putință a zice că nu este de obște această hotărâre, nici nu s-a zis pentru toți, ci numai pentru cei care au ieșit din Egipt. Apoi socotește și înțelesul [noima] hotărârii, căci nu zice aceasta, anume că pentru cele ce au greșit părinții se muncesc feciorii [se pedepsesc fii], ci că „păcatele părinților”, adică muncile [caznelor, pedepsele] cele pentru păcate se vor da și fiilor lor, ca acelor care pe cele asemenea le-au greșit. Căci, ca să nu socotească cei care au ieșit din Egipt căci chiar dacă mai rele decât părinții lor vor greși, nu cu aceleași [pedepse] se vor munci [căzni], zice: „Nu va fi așa, ci păcatele părinților, adică certările [ce li se cuvin lor] și peste voi vor veni, pentru că nu v-ați făcut mai buni, ci pe aceleași, ori și mai rele ați greșit”.**

[și atunci de unde ideea eretică a Părintelui Arsenie Boca că acest text ar arăta genetica, adică părinții păcătuiesc și, ca o consecință, se îmbolnăvesc copiii, ba chiar cum sugerează Părintele Arsenie Boca, există chiar o fatalitate a îmbolnăvirii copiilor dacă părinții păcătuiesc – n.n.]

Iar dacă de multe ori vezi și prunci răpindu-se [din viața aceasta], ca și cum pentru pedepsirea părinților, să știi însă că pentru iubirea de oameni, Dumnezeu mai înainte îi răpește pe ei din viață, ca nu cumva, trăind, să se facă mai răi decât părinții, și spre răul sufletelor lor sau și al altor multora să viețuiască.

[vedem, așadar, că nu este adevărat ce spune Părintele Arsenie Boca. Dumnezeu nu lucrează orb, prin mecanisme implacabile genetice, trupești. Nu crează în funcție de combinațiile de

⁴²⁶ 5 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Pentru ce spuneți voi în țara lui Israil pilda aceasta și ziceți: Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții? (3) Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că pe viitor nu se va mai grăi pilda aceasta lui Israil” (Iezechiil 18, 2-3). 6 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Părinții să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina copiilor și nici copiii să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina părinților; ci fiecare să fie pedepsit cu moartea pentru păcatul său”(Deuteronom 24,16). 7 „Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam” (Ieșire 20,4-5; Deuteronom 5, 9-20).

cromozomi și nu proniază în funcție de mecanismele genetice ale seminței viciate sau sfințite de părinți. El nu este dependent de trupul omului, ci prin trup se îngrijește să fie omul fericit. Pe unul, având același fel de părinți și educație, îl îngăduie ca să se îmbolnăvească și să sufere, iar pe altul nu, în funcție de preștiința Sa în legătură cu alegerea lor din viitor, surprinzătoare și diferită (ce se folosește spre mântuire de nevoi sau de nevoie) *Rom 9:13 Precum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Isav l-am urât”*.

Dumnezeul cel netrupesc nu este dependent de nimic și cu atât mai puțin supus trupului oamenilor și mecanismelor lui biologice, în purtarea lui de grijă pentru fiecare. Dumnezeu nu are în vedere sănătatea trupului (care nu este autonomă de suflet și de El), ci alegerea (din prezent și viitor) părinților și copiilor și ce le este de folos pentru mântuirea lor și a semenilor.

Așadar genetica nu este judecata, cum în mod materialist proclamă pictorul de la Drăgănescu, ci judecățile lui Dumnezeu mișcă genetica spre mântuirea sufletului ce poartă trup cu slăbiciuni pentru a se smeri – n.n.]

Dar, acestea adâncul dumnezeieștilor judecăți întru sine le-a ascuns

[dacă Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei, Sfântul Apostol Pavel, Sfântul Cuvios Antonie cel Mare, Sfântul Prooroc David și toți Sfinții se nedumiresc de judecățile lui Dumnezeu, cum se obrăznicește Părintele Arsenie Boca să le înjosească ca fiind mecanisme materiale pe care sfinția sa le-ar cunoaște și pe care toți ucenicii săi dacă își însușesc învățăturile lor, ar putea să le stăpânească. Este vădit că avea o gravă confuzie între cunoașterea trupeză și cea duhovnicească – n.n.],

*iar noi, către cele care urmează de aici înainte, să purcedem.*⁴²⁷

Rom 11:33 O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercetate judecățile Lui și cât sunt de nepătrunse căile Lui!

*Avva Antonie, căutând la adâncul judecăților lui Dumnezeu, a cerut zicând: „Doamne, cum unii trăind puțin, degrab’ sunt luați din lumea aceasta, iar alții se gârbovesc de bătrânețe? Și pentru ce unii sunt săraci, iar alții bogați; sau cum cei nedrepti se îmbogățesc, iar cei drepti sunt săraci?” S-a auzit atunci glas zicând: „Antonie, ia aminte la tine, că acestea sunt judecăți ale lui Dumnezeu și nu-ți este ție de folos a le ști”.*⁴²⁸

Psa 115:1 Crezut-am, pentru aceea am grăit, iar eu m-am smerit foarte.2 Eu am zis întru uimirea mea: „Tot omul este mincinos!”

Părintele Arsenie Boca neubind Sfânta Evanghelie în lumina tâlcuirilor Sfinților Părinți răstălmăcește Sfânta Scriptură după propria sa părere, asemenea protestanților sau teologilor evoluționiști papali, zicând că în felul acesta i-ar da o tentă științifică. Dar, în fapt susține și o genetică eronată, care nici măcar biologic nu este adevărată. Și ca un refren, parcă înadins contrazice întreaga tâlcuire de mai înainte punct cu punct, susținând peste tot pre existența sufletului. În felul acesta se arată mai degrabă un origenist înfocat, decât un om de știință sau creștin Ortodox:

Iată de ce Biserica, observând degenerările ce trebuie să le îndure urmașii căsătoriilor rudenii, declară vinovate asemenea căsătorii și le oprește. Unirea averilor a fost pricină de multă bătaie de la Dumnezeu: sau multă bătaie au mâncat oamenii de la lăcomie. [...]

[dacă genetica ar fi cauza nu s-ar fi căsătorit Adam cu Eva, și toți urmașii lor. Fiind frați ar fi ieșit cu toții degenerați. La fel și urmașii lui Noe. Și nu le-ar fi spus Dumnezeu să se înmulțească, pentru a se îmbolnăvi genetic. Mai mult la evrei, pentru a se menține moștenirea în cadrul familiei, erau obligați să se căsătorească rudele între ele. Avraam a trimis slujitor fiului său Isaac, pentru a-i găsi tocmai o rudă cu care să se căsătorească. Nu s-a modificat genetica prin întruparea lui Hristos. Este adevărat că azi incestul este un păcat, dar nu datorită geneticii, ci datorită împiedicării înfrânării și dragostei duhovnicești, care nu trebuie să se mai reducă la

⁴²⁷ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 238-239.

⁴²⁸ *Patericul...*, Pentru Avva Antonie, 4.

cei înrudiți trupește, toți cei botezați Ortodox fiind rude duhovnicești. Păcatul (neascultarea de Dumnezeu care dorește unirea tuturor oamenilor în dreapta credință și nu rezumarea doar în cercul restrâns al rudeniilor), iar nu genetica strică firea. Dar și aici nu este o lege oarbă, după cum am văzut mai înainte, ci Dumnezeu o personalizează, îngăduie o boală sau nu în funcție de finalitatea ei pentru mântuirea sufletului – n.n.]

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu [preștiința lui Dumnezeu și rațiunile Lui nu înseamnă totodată și existența noastră, după cum planul arhitectului nu înseamnă și târnosirea bisericii. Noi începem să fim de la zămislire, chiar dacă Dumnezeu știa de mai înainte că vom fi. Aceasta este rod al existenței Lui, mai presus de existență și nu o preexistență a noastră– n.n.] . ***Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fețe omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică ?***

De faptul că suntem oarecumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiuse pe pământ:

Ieremia 1:

5. înainte de a te urzi în pântece... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare. [am discutat despre aceasta amănunțit la origenismul Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, făpturi spirituale, trimise vremelnic într-o închisoare de carne și oase,

[și această idee, că trupul este o închisoare și o pedeapsă, este origenistă. Trupul este o minunată creație, cu rostul de a deveni cuvânt, a se personaliza și spiritualiza, o mare dovadă pentru raționalitatea lui fiind tocmai genetica. Este atât de important încât pentru el a ales Dumnezeu să se facă om și prin el am dobândit puterea împărătească, pe de o parte pentru că ne este în el siguranța smereniei și pe de alta pentru că prin el ne putem uni cu toată creația (și cea sensibilă) și să o aducem în dar lui Dumnezeu. Astfel că ne nuntim cu El tocmai prin împărțășania cu Trupul și Sângele Lui. – n.n.]

și împlinind un destin [și iată cum susține și absurditatea destinului, deși în alte părți îl nuanțează ca fiind sens și țel al existenței. Dar însăși folosirea acestui termen, chiar dacă se străduiește să îi dea un sens Ortodox, îl vedește ca formare păgână, sau cel puțin ca om ce caută să impresioneze pe alții prin cuvinte neobișnuite și strălucitoare. Unii numesc aceasta snobism. Noi, însă, îl plângem că nu a urmat calea cea smerită a părinților autentici, care nu doreau să se abată nici prin înțelesuri, nici prin nuanțe și nici prin vreun cuvânt neobișnuit de la Sfânta Predanie, ca să nu strălucească ei, ci Sfântul Duh ce a insuflat adevărul în toate și să sublinieze unirea lor cu toți cei ce au fost mai înainte în Sfânta Biserică, nemutând hotarele cele veșnice – n.n.] , între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.

DISPOZIȚII DE DREPT BISERICESC [care nu au nici o legătură cu genetica – n.n.] CONFIRMATE DE GENETICĂ

În spiritul teoriei cromozomice, putem înțelege și unele norme de drept bisericesc, ca de pildă oprirea căsătoriei între rudeni. Astfel, la rudenia de consângenitate, în linie directă, căsătoria e oprită la infinit; iar în linie colaterală se îngăduie abia la depărtarea gradului opt⁴²⁹

[dacă ar fi fost un păcat genetic dreptii din Vechiul Testament nu s-ar fi căsătorit cu rudele lor, n-ar fi existat legea leviratului și Dumnezeu nu l-ar fi pedepsit pe Onan pentru două păcate: că nu voia să lase urmași cumnatei sale și că făcea păcatul recomandat de Părintele Arsenie Boca (nu prin onanism ci prin metoda calendarului, un onanism mai subtil și mai viclean, ca să înșele pe mai mulți), adică să verse sămânța pe jos ca să nu facă copii:

⁴²⁹ **Ieromonah Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

Fac 24:2 Atunci a zis Avraam către sluga cea mai bătrână din casa sa, care cârmuia toate câte avea: „Pune mâna ta sub coapsa mea

Fac 24:3 Și jură-mi pe Domnul Dumnezeu cerului și pe Dumnezeu pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele Canaaneilor, în mijlocul cărora locuiesc eu,

Fac 24:4 Ci vei merge în țara mea, unde m-am născut eu, la rudele mele, și vei lua de acolo femeie lui Isaac, fiul meu”. [...]Fac 24:29 Rebeca însă avea un frate, anume Laban. [...]Fac_24:67 Și a dus-o Isaac în cortul mamei sale Sarra și a luat pe Rebeca și aceasta s-a făcut femeia lui și a iubit-o. Și s-a mângâiat Isaac de pierderea mamei sale, Sarra. [...]Fac_25:21 Și s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia sa, că era stearpă; și l-a auzit Domnul și femeia lui Rebeca a zămislit. Fac 25:26 După aceea a ieșit fratele acestuia, ținându-se cu mâna de călcâiul lui Isav; și i s-a pus numele Iacov. Isaac însă era de șaiszeci de ani, când i s-au născut aceștia din Rebeca. [...] Fac 28:1 și l-a binecuvântat și i-a poruncit, zicând: „Să nu-ți iei femeie din fetele Canaaneilor; Fac 28:2 Ci scoală și mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale, [...]

Fac 38:6 Apoi Iuda a luat pentru Ir, întâiul născut al său, o femeie, cu numele Tamara. Fac 38:7 Dar Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău înaintea Domnului și de aceea l-a omorât Domnul. Fac 38:8 Atunci a zis Iuda către Onan: „Intră la femeia fratelui tău, însoară-te cu ea, în puterea leviratului, și ridică urmași fratelui tău!” Fac 38:9 Știind însă Onan că nu vor fi urmașii ai lui, de aceea, când intra la femeia fratelui său, el vărsa sămânța jos, ca să nu ridice urmași fratelui său. Fac 38:10 Ceea ce făcea el era rău înaintea lui Dumnezeu și l-a omorât și pe acesta.

– n.n.]

[...]

In tot cazul nu sunt în concurs concepțiile de viață ale filosofilor, că nu găsești doi în toată istoria filosofiei să fie de acord [deci nici filozoful Arsenie Boca nu este de acord cu ei, dar nici cu Sfinții Părinți, dovedind că nu ne este părinte nouă, Ortodocșilor – n.n.], pentru că rațiunea omenească, naturală, are un mare cusur [fals. Rațiunea naturală este o lumină creată de Dumnezeu pentru a-L contempla natural (care este și partea a doua a urcușului duhovnicesc, numit iluminare, la care ajunge cel ce își pune tocmai rațiunea naturală stăpână peste poftă și mânie, sau iubire și ură, deci după ce biruie în faza de curățire prin pocăință patimile, cu harul lui Dumnezeu). Doar cugetarea trupească sau rațiunile subfieriști ne strică. Cum să fie rău ceva creat de Dumnezeu care pe toate bune le-a făcut? – n.n.]: e capabilă, cu aceeași stringență logică, să dovedească și teza și antiteza uneia și celeiași probleme; umblă cu două fețe.

[aici este vorba de cunoștința trupească a binelui și răului. Cunoștința sufletească nu caută vicleșugul, ci să se simplifice prin poruncile, dogmele și credința Ortodoxă. Ea este cunoștința firească, în care lucrează rațiunea naturală, adică cea neîntunecată de patimi. Vedeti că Părintele Arsenie Boca credea rațiunea stricată și căzută (în cunoașterea trupească din sclavia simțirii), ca fiind naturală și de aceea umbla după ea? – n.n.]

Deci nu putem da nici unei filozofii, singure, creditul responsabilității vieții, deși de alegere răspundem. Sistemele rămân bune de știut, dar în patrimoniul culturii și ca atare. [nicidecum nu sunt bune de știut. Doar dacă le cercetăm, în lumina Sfinților Părinți, sunt bune de combătut, dezvoltându-ne capacitatea de înțelegere prin nuanțe a adevăratei credințe, care este și adevărata cunoștință. Este foarte important nu să le citim și să le păstrăm. Ori le evităm ori le citim și le combatem altminteri le luăm drept bune ca și Părintele Arsenie Boca, care poate fără să vrea, s-a făcut adeptul și robul cu gândirea al lor, crezând că este apologet Ortodox. 1Co 11:19 Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați. – n.n.]

Noi avem revelația în Iisus Hristos, ca cea mai bună concepție de viață, cu modelul ei, care a realizat-o în întregime, până în ultima fibră a ființei.

[revelația în Iisus Hristos nu este o concepție de viață, nici un model, ci Însele Calea, Adevărul și Viața, asemănarea cu Tatăl întru fecioria în care L-a născut pe Fiul și iubirea Sfintei Treimi

Ioan_14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine. [...]

Ioan_17:11 Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. [...]

Ioan_17:21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

– n.n.] . [...]

- încă nu văd legătura...

- Ai s-o vezi îndată. [dacă nu spunea gogomăniile de mai jos, ar fi fost o legătură bună, fiindcă arăta deșertăciunea filozofilor ce merg cu raționamentele pentru propria slavă deșartă omenească. În loc să înceapă, cum a promis, să ne învețe după credință, începe să construiască un sistem filozofic propriu (de proastă calitate și slăbuț chiar printre celelalte filozofii), bazat tot pe cugetarea trupestă. Astfel că nici noi nu vedem legătura, ci doar că este legat mai mult de minciunile filozofiei, neavând nici o legătură cu Ortodoxia, ba chiar hulind-o că l-ar susține – n.n.]

In creier funcționează două glande endocrine: epifiza și hipofiza. [ne-am fi așteptat, după combaterea filozofilor să înceapă a vorbi de cele două firi din Hristos, sau măcar de cele două căi, ale vieții sau morții. Dar vedem că o ia pe aceeași arătura a cugetării trupesti. – n.n.] Aceste două glande produc hormoni pe care-i trimit pe calea sângelui la toate celelalte glande endocrine de pe verticală, cu dispoziții precise de lucru.

O caracteristică a lor e faptul că emit hormoni într-o strânsă interdependență, și, de acordul lor, ascultă toată coloana. Una din ele, hipofiza, e sensibilă la concepția pe care o alege omul ca normativă de viață; și în funcție de această concepție, trimite, prin hormoni emisari [bine că nu hormoni armăsari, sau cai verzi pe pereți. Vrea să susțină că dacă omul este marxist are altfel de hipofiză decât arseniștii. În realitate cei care practică hinduismul, dintre care a făcut parte și sfinția sa, prin tehnicile și invocările demonice biciuiesc și forțează organismul și endocrin. Dar nu concepția este vinovată, ci lucrarea rătăcită din trup – n.n.] , vecinei sale din creier, impulsul să producă hormonii ei specifici care dirijează în continuare toată coloana endocrină, în conformitate cu această concepție.

într-un fel lucrează toată coloana când te afli în turma lui Hristos, și cu totul într-altfel dacă te găsești cu concepția, în turma lui Epicur. [...]

Deocamdată lămurirea e cam puțină și unilaterală...

- Din aproape în aproape ajungem și la lămurirea suficientă. [după ce a scăldat-o cu hormonii, începe să se îmbârlige în cromozomi, ca apoi să revină iar la hormoni, numai ca să se arate savant și să-și susțină ideile hinduse, cu masca științei, după cum fac și azi toți propovăduitorii păgânismului modern – n.n.] *Genetica are cuvântul. Trebuie să ne coborâm în infinitul mic biologic ca (să) prindem - poate - chiar „misterul” ființei omenești, în ciuda infinitei sale variabilități constituționale. [cum să fie misterul ființei omenești rezumat la trupul său circumscris în labirintul finit și plictisitor de repetitiv al materiei, chiar dacă este exprimat rațional prin genetică, când marea taină a omului este mintea, tronul lui Dumnezeu, care ea dă valoare negrăită trupului? – n.n.]*

- E drept, mărturisesc mulți vrednici de crezut, că nu sunt doi oameni identici de la Adam încoace și tocmai asta-i imposibilitatea de a-i înțelege.

- Nu numai asta, **dar variabilitatea este pur și simplu infinită**

[fals. Sfinții Părinți ne învață că atunci când numărul persoanelor omenești se va împlini se va sfârși creația. Că tocmai finalitatea numărului lor, le face să aibă libertatea în asemănarea infinită cu Dumnezeu, după chipul Sfintei Treimi care nu are un număr infinit de Persoane, deși este Dumnezeu cel neajuns și necuprins. Ce păcat că nu a ascultat de și nu l-a studiat pe Părintele

Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi învățat din Sfinții Părinți și nu ar mai fi ajuns să debiteze erori, erezii și minciuni, cu atâta siguranță și atâta nonșalanță:

De aceea actualizarea chipului nu constă numai în realizarea comuniunii depline cu Dumnezeu și între ei a tuturor celor ce cred în Hristos, modelul divin și uman al lor, ci și într-o încadrare a întregii naturi în comuniunea omenirii transfigurate. Duhul dumnezeiesc, răspândit în plenitudinea Lui din Hristos în oamenii care cred în El, întărind spiritul din ei, va face nu numai trupul lor deplin elastic și transparent, ci și natura cosmică. Sfântul Maxim Mărturisitorul a insistat pe larg asupra acestei perspective împotriva platonismului și origenismului, care profesa o desprindere a spiritului uman de trup, de lumea ca temniță și de istorie, pentru a se întoarce în pleroma de unde a căzut prin păcat. Oamenii actualizează chipul lor dumnezeiesc sau umanitatea lor autentică înaintând spre cunoașterea lui Dumnezeu și în asemănarea cu El și prin înaintarea în cunoașterea rațiunilor lucrurilor și prin pătrunderea prin ele la rațiunile lor preexistente în Dumnezeu și la Dumnezeu însuși, ca și printr-o viețuire conformă cu simfonia acestor rațiuni. Omul e chemat să crească prin stăpânirea duhovnicească asupra lumii, prin transfigurarea ei, prin capacitatea de a o vedea și de a o face mediu transparent al ordinii spirituale ce iradiază din Persoana Cuvântului.

El poate spori în această creștere duhovnicească și din știința care poate descoperi la un nivel tot mai înalt sensul apofatic al lumii, ascuns în Dumnezeu, precum poate câștiga și din experiențele istoriei. Acestea, dacă sunt bune, duc mai departe comuniunea umană; dacă sunt rele, arată necesitatea ajutorului dumnezeiesc pentru adevărata desăvârșire a existenței noastre, sau ne întorc spre bine. Și în general totul contribuie la descoperirea complexității nesfârșite a posibilităților umane în raporturile dintre oameni și în raporturile lor cu natura. Adevăratul folos ce trebuie să-I câștige însă omul din istorie este fortificarea spiritului uman pentru a actualiza în mod tot mai accentuat contingența trupului și a naturii în raport cu spiritul lui, pentru a descoperi tot mai multe din adevăratele virtualități ale naturii. [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur vorbește de "popoare infinite de puteri netrupești, ale căror mii nu le poate număra nimeni"⁸³. Clement Alexandrinul presupune că "îngerii sunt în număr infinit"⁸⁴.

Infinitatea nu înseamnă lipsa oricărei limite a numărului lor, ci neputința pentru oameni de a ajunge vreodată la capăt în numărarea lor. Dionisie Areopagitul zice că "fiii cerești sunt așa de numeroase și de desăvârșite, că numai cel ce susține rânduiala lor le poate ști".⁴³⁰

Sfârșitul lumii va veni deci când se va completa lumea din punct de vedere spiritual, sau trupul lui Hristos, ca o spiritualitate unitară și armonică. Unitatea acelei lumi trebuie să cuprindă totalitatea formelor de încorporare individuală a spiritualității divino-umane a lui Hristos. Desigur deplinătatea unirii se va realiza dincolo. Dar dincolo se realizează cele năzuite aici.

Dar de ce este definit prin număr această totalitate și nu implică mai degrabă o înfinitate de forme individuale, e greu de înțeles. Poate pentru spiritul finit e necesar acest caracter definit al totalității formelor de spiritualitate, ca să le poată cuprinde fiecare pe toate. Spiritualitatea divină exprimat uman primește un contur definit, fără a înceta să fie experimentată ca înfinită în adâncimea ei. Poate însă motivul principal pentru care numărul persoanelor care completează Trupul tainic al Domnului e definit, să fie acela că un număr infinit de persoane nu poate fi iubit. Iubirea înfinită cere și o concentrare a ei spre persoane de număr finit. Nici dumnezeirea nu e un număr infinit de persoane. Dar ipostasurile ce se iubesc sunt ele înseși infinite. Tot așa experimentază înfinitul persoanele umane ce se iubesc în trupul Domnului cu iubirea unitară din El, sau din Sfânta Treime, dar nu din infinite centre divine.

Însa conturul definit al spiritualității se referă probabil nu numai la numărul limitat de persoane în care se experimentează, ci și la modalitățile de experiență și exprimare a spiritualității lui Hristos de către lumea spiritelor create, fără ca să se excludă trăirea înfinitului de către ele și o înaintare în Hristos cel înfinit și Unul prin fiecare modalitate. Persoanele se grupează pe

⁴³⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997, pp. 279-280, 291.

pământ pentru a experia modalități și mai bogate ale încorporării spiritualității divine a Capului noii umanități, Hristos, în legături variate și mereu schimbate. Dar în lumea viitoare fiecare persoană, deși reprezintă o modalitate de încorporare a spiritualității infinite a lui Hristos, va avea și va înțelege în legătură cu ea pe toate celelalte într-un mod infinit mai deplin ca aici, încât fiecare va trăi întreaga spiritualitate a lui Hristos, a trupului tainic al Lui, dar în altă formă. Iar pe de alt parte, întreaga spiritualitate dumnezeiască și omenească concentrată în Hristos, Capul trupului omenirii îndumnezeite, se va afla actualizată prin mădulele acestui trup al Său. Nimic din comoara aflată în Hristos nu va fi nevalorificat în trupul Lui tainic, datorită nenumăratelor capacități naturale, înălțate de har, pe care le reprezintă mădulele Lui.

Sfântul Grigorie de Nyssa spune că Dumnezeu privește în viziunea Sa omenirea ca un întreg și dacă n-ar fi prevăzut căderea ei, oamenii s-ar fi născut altfel și ar fi apărut toți în existență deodată 185. Faptul că în urma păcatului se nasc succesiv, face ca fiecare să aștepte realizarea sa deplină până la nașterea tuturor. Oarecum nașterea deplină a fiecăruia e condiționată de nașterea tuturor la sfârșitul lumii. Chipul dumnezeiesc e comun întregii omeniri. „La început, când puterea divină a produs natura existențelor, ținta lor a fost creată în imediată corespondență cu începutul lor... în același moment cu începutul lor apare perfecțiunea lor finală. Natura umană era în număr. Ca și celelalte creaturi ea trebuia să aibă perfecțiunea sa chiar în momentul creației, imediat” 186. Datorită căderii, specia umană „are durerea să regăsească prin generații succesive integritatea ei numerică și ontologică, adică libertatea completă sau, mai bine zis, libertatea de jugul păcatului” 187.

Îmbinând motivele dezvoltării istoriei spre sfârșit cu motivul opririi ei când va vrea Dumnezeu, s-ar putea spune că lumea se va sfârși atunci când, pe de o parte, nu vor mai crea în ea oameni care să o completeze de sus spre a exprima vreuna din trăsăturile spiritualității lui Hristos, pe de alta, când cei ce vor apărea nu vor mai lua din ea nimic pentru a o dezvolta în cadrul ei. Se va sfârși atunci când nu va mai fi posibil în ea o dezvoltare a spiritualității infinite concentrate în Hristos. Epuizarea istoriei în acest rol al ei nu va fi nici accidental, nici silit de providența divină, ci se va datora unei misterioase convergențe și întâlniri a acesteia cu orânduirea divină, care nu exclude nici libertatea umană, nici lucrarea dumnezeiască. Refuzul lui Dumnezeu de a mai revela adâncimi noi prin creație va coincide cu neputința ei de a mai sesiza și dezvolta aceste adâncimi. Epuizarea puterii creatoare sau revelatoare de spiritualitate a istoriei va fi un semn că lumea de sus s-a completat.⁴³¹

– n.n.].

Posibilitățile aranjării genelor (primele subunități ale unui cromozom) în cromozomi întrec numărul atomilor în univers. [fals. Vom vedea că însuși Părintele Arsenie Boca dă un număr finit de combinații, care este mai mic decât numărul de atomi dintr-un vârf de unghie – n.n.].

- Atunci Antropologia ar fi cea mai imposibilă încercare.
- **Și tocmai asta vrem să facem: imposibilul, posibil.** [de aceea a și căzut. A vrut să facă imposibilul mântuirii prin sine însuși și prin mintea sa, posibil, neținând cont că: – n.n.] *O rânduială este. Creațiunea nu e haos. Convergența elementelor se intensifică. Dar, la rând... **întâi e nevoie de o metodă de lucru, adică de o supraprivire a materialului care se adună din toate părțile și din diverse moduri de experiență și existență.** [prin aceasta Părintele Arsenie Boca se arată... metodist. Ce bine ar fi fost să nu adune atâta material să-l ordoneze după cum îl taie capul, ci să se roage, să asculte și să studieze pe Sfinții Părinți – n.n.].*

- **Știința și Revelația... Nu sunt în conflict?**
- **Numai dacă ești de rea credință, sau dacă adopți convingerea că rațiunea ta naturală e ultimul criteriu al adevărului, sau, dacă crezi (greșit) că materia e singurul mod de existență.** [dar iată o altă concepție greșită, extremistă a Părintelui Arsenie Boca. Este o

⁴³¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1997.

extremă ca știința și revelația să fie în conflict. Această extremă este întâlnită la materialişti. Dar cealaltă extremă eretică este ideea că știința și revelația sunt tot una (sau că se pot trage concluzii despre revelație pe baza științei). Aceasta se întâlnește la ereticii de tip apusean, din care cel mai dureros exemplu este Varlaam din Calabria, strămoșul în cugutare al Părintelui Arsenie Boca.

Primilor le răspunde Sfântul Apostol Pavel:

Rom 1:20 Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare, 21 Pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. 22 Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni. 23 Și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nescricăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor. 24 De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, 25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!

Celor de-al doilea le răspunde chiar Domnul nostru Iisus Hristos:

Luc 10:21 În acesta ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.

În realitate știința este o umilă cercetare a minții omenești, cu rostul de a înțelege și a-i face viața mai comodă pe pământ, întunecată însă de patimile și mentalitatea cercetătorilor care o practică. Ea poate fi descoperită și ca o sămânță rațională sau un simbol natural minunat ce ne ajută în contemplația lui Dumnezeu, dar numai dacă o punem la locul ei, adică să fie slugă a credinței.

Ca și trupul, știința pot fi o bună slugă, dar un rău stăpân.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Ierarh Grigorie de Nyssa în „Viața lui Moise”, tâlcuind acest cuvânt din Sfânta Scriptură:

Ies 4:24 Și a fost pre cale unde a poposit, l-a întâmpinat pre el îngerul Domnului și cerca să-l omoare pre el. 25 Și luând Sephora (soția lui Moise – n.n.) o pietricică ascuțită a tăiat împrejur marginea trupului fiului său, și a căzut la picioarele lui, zicând: stătut-a sângele tăierii împrejur a fiului meu. 26 Și s-a dus de la el, pentru că a zis: stătut-a sângele tăierii împrejur a fiului meu.

După ce deci a fost întărit așa de mult prin strălucirea luminii și a luat atîta tărie și putere împotriva celor ce i se împotriveau, ca un bun atlet îndeajuns de deprins în școala bărbăției nevoitoare, plin de îndrăzneală și de încredere, se pregătește pentru lupta cu vrăjmașii, avînd în mîna toiașul, adică cuvîntul credinței, cu care va avea să biruiască șerpii Egiptului. Iar lui îi va urma și soția cea din alt neam ; căci există și ceva din cultura din afară care nu trebuie respins de la însoțirea cu noi spre nașterea virtuții. Căci și filosofia (înțelepciunea) morală, sau naturală ar putea să-i fie vieții mai înalte soție și prietenă și părtaşă de viață, dacă cei născuți din aceasta nu aduc cu ei nimic din întinărirea de alt neam. Dar dacă un astfel de făc nu este tăiat împrejur și nu este curățit astfel încît să fi depărtat de la el tot ceea ce este vătămător și necurat, îngerul venit în întâmpinare îi aduce frica de moarte. Dar pe înger îl îmblînzește soția care arată pe cel născut din ea curat, prin înlăturarea părții din care se cunoaște ceea ce este străin în el. Socotesc că celui ce cunoaște povestirea istorică îi este vădită, din cele spuse, sporirea după rînduială în virtute, pe care o descoperă Scriptura, continuînd să înfățișeze pe rînd ghiciturile istorice. Căci este într-adevăr, în rodul dat de filosofie prin învățăturile sale, ceva trupesc și netăiat împrejur, care, fiind înlăturat, rămîne numai ceea ce poate să facă parte din neamul ales izraelitean, anume nemurirea sufletului, pe care o recunoaște și filosofia. Acesta este rodul binecredincios al ei. Dar că sufletul poate trece

*din trup în trup și că se preschimbă din fire rațională în nerațională, aceasta este partea trupestă străină și netăiată împrejur*¹⁷. *Și multe altele de același fel.*

*Ei mai zic că există Dumnezeu, dar Îl socotesc material. Mărturisesc că este creator, dar că are nevoie de materie ca să creeze ; recunosc că e bun și puternic, dar că e supus în multe nevoii destinului. Și cîte altele ca acestea n-ar putea fi arătate aici în amănunt, prin care cele bune ale dogmelor sînt întinate de adăogirile nebunești, care dacă sînt înlăturate îngerul lui Dumnezeu se face îndurător, bucurîndu-se de aceste învățături ca de un prunc născut după lege*⁴³²

– n.n.] .

Dar, iar o luăm pe filosofie și ne angajasesm la genetică.

- *Adică tot știință...*

- *Și încă veche. Mult mai veche decât mazărea lui Mendel* [Ioannan Gregor Mendel (n. 20 iulie 1822 — d. 6 ianuarie 1884) a fost călugăr augustinian și cercetător științific, cunoscut ca fondator al geneticii. De unde și dragostea Părintelui Arsenie Boca pentru genetică, aparținând aceleiași familie de mentalitate – n.n.].

Nucleul geneticii a fost revelat

!iată unde duce această confuzie gravă a înțelegerii. Știința devine deja revelație!!! Ne mai mirăm că sfinția sa și alții ca el o iau ca pe o literă de Evanghelie și ascultă mai mult de doctori și savanți decât de preoți, chiar și când debitează minciuni despre viețuire și Dumnezeu? Vai nouă – n.n.]

lui Moise, când i s-au dat scrise poruncile pe Muntele Sinai: „Pedepsesc vina părinților în copiii, până la al treilea și al patrulea neam, pentru cei ce calcă poruncile mele și Mă milostivesc până la al miilea neam pentru cei ce Mă ascultă”; (Exod 20,5-6; 34,7; Deuteronom 5,9-10; Ieremia 32,18) - *Comentar la porunca a șaptea.*

⁴³² Sfântul Grigorie de Nyssa, *Părinți Și Scriitori Bisericești*, 29, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1982, p. 42.

[deja am văzut mai sus, când am citit tâlcuirea Evangheliei de la Ioan în legătură cu orbul din naștere, ce hulă cuprinde această interpretare a Părintelui Arsenie Boca și ce a vrut să spună Dumnezeu prin acest cuvânt, revelând Sfinților Părinți înțelesul real.

Hula Părintelui Arsenie Boca: dacă părinții păcătuiesc se strică genetic copiii, automat, fără intervenția lui Dumnezeu și aceasta este judecata. Lucru pe care Moise l-a exprimat ca fiind pedeapsa lui Dumnezeu, pentru a convinge pe iudeii ce nu studiaseră încă pe Mendel și nu știau decât de Dumnezeu. Deci, după Părintele Arsenie Boca Moise era un om de știință mincinos ce se camufla în prooroc. Sau Dumnezeu nu se preocupa de mintea oamenilor ca să se unească tainic cu ei prin pocăință în vederea vieții veșnice, ci dorea să-i învețe biologie, ca să se descurce mai bine pe aici, în viața aceasta trecătoare, până la moarte, ca să aibă o prăsilă sănătoasă.

Ce ne-a învățat de fapt Dumnezeu prin Sfântul Prooroc Moise: dacă copiii vor avea aceeași vină ca și părinții, călcând poruncile lui Dumnezeu, nu vor fi scutiți de pedeapsă doar pentru că au deprins acest păcat de la părinți, ci vor fi pedepsiți, pentru înțeleptire și mântuire, la fel ca și părinții lor.

Textul Sfintelor Scripturi este însă altul, mai adânc:

Ies 20:5 Să nu te închini acelora și să nu slujești lor; că eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Dumnezeu râvnitor, cel ce răsplătesc păcatele părinților în fii până la al treilea și până la al patrulea neam, celor ce mă urăsc pre mine. 6 Și fac milă până la a mia neam celor ce mă iubesc pre mine și păzesc poruncile mele.

În aceasta se arată că din urmașii părinților răzvrățiți, doar cei ce urăsc pe Dumnezeu (chiar dacă urmează păcatele părinților și nu fac unele inventate de ei), vor fi răsplățiți de Domnul. Iar copiii acelorași părinți păcătoși, dacă vor iubi pe Dumnezeu și vor urma poruncile Lui, vor avea parte de marea milă, ce se va transmite și urmașilor, dacă și urmașii vor urma dragostea lor și vor iubi pe Dumnezeu.

După cum spun Sfinții Părinți, Dumnezeu nu este răzbunător și satisfăcut să vadă pe om pedepsit, ci fiind iubitor, nu îi forțează pe cei ce Îl urăsc să vină la El, ci îi lasă să rămână în ura pe care ei înșiși și-au ales-o, chiar dacă au văzut-o mai întâi la părinții lor. Dar ura lor îi face extrem de nefericiți.

Vedem, însă, comparativ și puterea iubirii, care se întinde la o mie de neamuri (căci mia este icoană a veșniciei) față de josnicia și neputința urii, care de abia afectează trei-patru neamuri (până când va intra în om cunoștința Sfintei Treimi prin cele patru Evanghelii.

Recapitulăm ce spune Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei:

Apoi socotește și înțelesul [noima] hotărârii, căci nu zice aceasta, anume că pentru cele ce au greșit părinții se muncesc feciorii [se pedepsesc fii], ci că „păcatele părinților”, adică muncile [cazele, pedepsele] cele pentru păcate se vor da și fiilor lor, ca acelora care pe cele asemenea le-au greșit. Căci, ca să nu socotească cei care au ieșit din Egipt căci chiar dacă mai rele decât părinții lor vor greși, nu cu aceleași [pedepse] se vor munci [căzni], zice: „Nu va fi așa, ci păcatele părinților, adică certările [ce li se cuvin lor] și peste voi vor veni, pentru că nu v-ați făcut mai buni, ci pe aceleași, ori și mai rele ați greșit”. [...] Pentru că nu este cu dreptate a pune păcatele părinților peste fiii cei ce nu au făcut nici o nedreptate. Și aceasta Dumnezeu o învață prin Iezechiil, zicând așa: „Nu va mai fi pilda aceasta care se zice: Părinții au mâncat aguridă și dinții fiilor s-au strepezit”⁴³³⁴³⁴ (Iezechiil 18, 2-3).

⁴³³ 5 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Pentru ce spuneți voi în țara lui Israel pilda aceasta și ziceți: Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții? (3) Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că pe viitor nu se va mai grăi pilda aceasta lui Israel” (Iezechiil 18, 2-3). 6 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Părinții să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina copiilor și nici copiii să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina părinților; ci fiecare să fie pedepsit cu moartea pentru păcatul său”(Deuteronom 24,16). 7 „Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam” (Ieșire 20,4-5; Deuteronom 5, 9-20).

⁴³⁴ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 238-239.

Deci, nu se spune în Sfânta Scriptură că părinții s-au îmbătat și s-a stricat genetic urmașul lor... ci unii urmași s-au stricat genetic, din pronia lui Dumnezeu pentru căința lor și a părinților, iar alții nu, după cum este și drept. Vom vedea că și mecanismele trupești descrise de Părintele Arsenie Boca pentru aceasta sunt absurde și false.

E adevărat că unele metehne se transmit la urmași, dar și aceasta pentru a fi biruite și a se încununa, după cum și unele defecte de educație îi influențează, dar dacă ei caută adevărul le vor fi spre nuanțarea și aprofundarea înțelepciunii.

Faptul că sămânța lui Set nu trebuia să se amestece cu cea a lui Cain, pentru a nu se strica, nu viza genetica, ci proastele obiceiuri și reaua credință, astfel că Ham nu s-a folosit cu nimic de strămoșul lui Sfânt, dacă a ales obiceiurile fiicelor lui Cain, ca și urmașii lui Set. Nu genetica ne conduce, ci alegerea minții:

Serenus. Mi-ați pus două întrebări la fel de însemnate, la care voi răspunde, pe cât voi putea, în ordinea în care le-ați exprimat. În nici un chip nu trebuie să credem că duhurile prin firea lor pot să se unească trupește cu femeile. Dacă s-ar fi putut petrece vreodată acest lucru într-adevăr, de ce nu se întâmplă și acum aceasta, oricât de rar, de ce nu vedem oameni născuți fără sămânță bărbătească, zămislighi de femei numai datorită demonilor? Se știe de altfel că ei se desfată în plăceri josnice, pe care fără îndoială că doresc să le aibă mai degrabă între ei înșiși decât cu oamenii, dacă aceasta s-ar putea îndeplini cumva, de vreme ce Ecclesiastul spune : «Ceea ce este a mai fost și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare, despre care să se poată vorbi și spune: iată acest lucru este nou, căci a fost în acele secole care au fost înaintea noastră». 2. La întrebarea pusă, răspunsul este cel ce urmează. După uciderea dreptului Abel, pentru ca neamul oamenilor să nu-și ia în întregime începutul de la un nelegiuit, ucigaș de frate, în locul fratelui mort s-a născut Seth, ca acesta să-i urmeze nu numai ca moștenitor, dar și să ducă mai departe dreptatea și dragostea de frate. Fiii lui Seth, respectînd dreptatea, s-au ferit de legătura și înrudirea cu coborîtorii din nelegiuitul Cain și urmașii lor au rămas întotdeauna despărțiți, precum arată clar șirul neamurilor, care vorbește astfel: «Adam a născut pe Seth, Seth a născut pe Enos, Enos a născut pe Căinam, iar Căinam a născut pe Maleleil, Maleleil însă a născut pe Iaret, Iaret a născut pe Enoh, Enoh a născut pe Matusalem, Matusalem a născut pe Lameh, Lameh a născut pe Noe». De asemenea, neamul lui Cain este deosebit și se arată : «Cain a născut pe Enoh, Enoh a născut pe Căinam, Căinam a născut pe Malelil, Malelil a născut pe Matusalem, Matusalem a născut pe Lameh, Lameh a născut pe Ioabal și pe Iubal». 3. Astfel, acea generație care cobora din spița dreptului Seth, cu căsătorii numai pe linia urmașilor ei, a durat mult timp prin sfințenia moșilor și strămoșilor, nefiind molipsită niciodată de nelegiuire și de răutatea celuilalt neam, care păstra în sine sămînța nelegiuirii transmisă de la strămoșul său. Cît timp s-a păstrat între ei acest neamestec al neamului, cei din acea sămînță a lui Set, ca una care provenea dintr-o foarte bună obîrșie, pentru meritul sfințeniei lor au fost numiți îngeri ai lui Dumnezeu, sau, cum se spune în alte locuri, fiii lui Dumnezeu, și, din contră, ceilalți, din cauza nelegiuirii lor sau a înaintașilor lor, precum și din cauza lucrării lor pămîntești, se numesc fiii oamenilor. 4. Dar deși pînă în acel timp era folosită și sfință această despărțire dintre ei, văzînd după aceea fiii lui Set, care erau fiii ai lui Dumnezeu, pe fiicele celor ce se nășteau din spița lui Cain, aprinși de dorul frumuseții lor, și-au luat soții dintre acestea, care, insuflînd bărbaților răutatea părinților lor i-au coborît încetul cu încetul din sfințenia și simplitatea pe care o moșteniseră. Destul de potrivite sînt pentru ei aceste cuvinte : «Eu am zis : Dumnezeii sînteți și fii ai Celui Preaînalt. Dar voi veți muri ca oameni, și ca unul dintre principii veți cădea». Și ei au decăzut din acea învățătură adevărată despre natură și înțelepciune, învățătură transmisă de strămoși și de acel prim om, care însușindu-și cunoștințe despre întreaga fire, le-a putut transmite bine orînduite urmașilor. 5. Acela văzuse copilaria universului încă binară, neformată și oarecum palpitînd. El avea nu numai deplinătatea înțelepciunii, dar și harul dumnezeiesc al profeției și, punînd nume tuturor viețuitoarelor, acel locuitor al lumii abia închegate știa să deosebească tot felul de fiare și de șerpi, cu furiile și veninul lor, cunoștea puterile ierburilor și ale arborilor, precum

și natura pietrelor, și timpul cu împărțirile lui. Astfel că a putut spune cu îndreptățire : «Domnul mi-a dat știința adevărată a celor ce sînt; m-a făcut să cunosc formația globului pămîntesc și puterile elementelor, începutul, sfîrșitul și mijlocul timpurilor, mersul anilor și orînduirea stelelor, natura animalelor și furia fiarelor, puterea duhurilor și cugetele oamenilor, deosebirile dintre arbori și însușirile rădăcinilor și toate cele ce sînt ascunse le-am cunoscut pe 'dată'».

6. Așadar, această știință a întregii firi, seminția lui Set preluînd-o din generație în generație, cit timp s-a menținut deosebită de neamul cel nelegiuit, cît de sfîntă a primit-o, așa a folosit-o pentru cultul lui Dumnezeu și pentru foloasele vieții de obște. Dar după ce s-a amestecat cu spița cea fără de evlavie, sub înrîurirea demonilor a abătut spre lucruri lumești și vătămătoare cele ce învățase cu respect de Dumnezeu. Și-a însușit astfel cu îndrăzneală arta de a inspira griji și de a face rău, superstițiile și vrăjitoria, îndrumînd și pe urmași să se închine la foc, la stihii și la duhurile văzduhului, părăsind astfel cu totul cultul cel sfînt al puterii dumnezeiești.

7. Cum n-a pierit în timpul potopului și s-a putut trece mai departe această practică a curiozităților despre care am vorbit, nu este greu de răspuns ; dar fiindcă noi dezbatem o altă problemă, voi restrînge răspunsul cît se va putea de mult. Din, cîte ne spun vechile tradiții, Ham, fiul lui Noe, care fusese format în aceste superstiții păgînești și nelegiuite, știind că nu poate lua nici o carte despre acestea în corabia în care avea să se urce împreună cu dreptul său tată și cu dreptcredincioșii săi frați, a înscris științele criminale și păgînești pe pietre foarte tari și pe foi subțiri din diferite metale, care nu puteau fi stricate de ape.

8. După trecerea potopului, cu aceeași grijă cu care o ascunsese, a transmis urmașilor sămînța nelegiuirilor și a răutății veșnice. în acest chip, acea părere din popor, prin care se crede că îngerii cei căzuți au învățat pe oameni diferitele mijloace de a face rău, a devenit un adevăr. Precum am spus, din fiii lui Set și din fiicele lui Cain s-au născut odrasle mai rele, care au devenit vînători puternici, bărbați puși pe violență și vărsare de sînge Aceștia, din cauza corpului enorm, a cruzimii și a răutății lor, au fost numiți giganți.

9. Ei cei dintîi dintre oameni au început să jefuiască pe vecini și să se îndeletnicească cu tâlhăria, mulțumiți să-și ducă viața mai degrabă din pradă, decît din muncă și din sudoarea frunții lor. Crimele lor s-au înmulțit într-o măsură așa de mare, încît lumea nu putea să fie purificată altfel decît prin potop. Fiii lui Set au călcat astfel, sub imboldul poftelor, datorită instinctului firesc, acea poruncă păzită multă vreme de la începutul acestei lumi și a fost necesar ca aceasta să fie restabilită după aceea prin litera legii: «Fiica ta n-o vei căsători cu fiul Lui și nici nu vei căsători fiul tău cu vreuna din fiicele lor, pentru că vor amăgi inimile voastre să vă despărțiți de Dumnezeu vostru și să primiți pe zeii lor și să le slujiți lor».⁴³⁵

– n.n.] .

Știința descoperă acum și înțelege cu aparataj modern ceea ce e pus de la creație în om și în toată firea vie. De altfel atotștiința lui Dumnezeu știa și genetică

[Părintele Arsenie Boca vrînd să-l laude, datorită cugetării meschine trupești, îl hulește. Dumnezeu nu cunoaște și nu este cunoscut. Este mai presus de cunoaștere. Și nu știa genetică, ci a poruncit și s-a făcut și legea geneticii ca o sămînță rațională și o carte ce-L laudă în materie – n.n.]

... Și de la început omul a fost pus să facă și știință, dându-i-se să numească toate făpturile creației.

[iată cum hulește și pe Adam, fiindcă așa vede sfinția sa, îngust, prin ochiul științei căzute, realitatea. Adam nu a fost nicidecum pus să facă știință, ci să Îl contemple pe Dumnezeu din făpturi. Nici nu avea nevoie de știință, vorbind direct cu El și avînd nu numai deplinătatea

⁴³⁵ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ¹1990, pp. 446-450.

înțelepciunii, dar și harul dumnezeiesc al profeției și, punând nume tuturor viețuitoarelor. după cum am citit la Sfântul Cuvios Ioan Casian, puțin mai sus. – n.n.]

A fost o ocupație vastă, cât creația, cât n-a isprăvit nici acum cu numirea și analiza ei. Inventarul creației e neisprăvit și înainte mult mai este. Omul însă a început să se laude întru sine cu treaba asta și uită pe Cel ce i-a dat instinctul citirii creației, nevoia științei.

[Și de unde știința este un instinct? Instinctele sunt cele prin care firea conduce animalele fără minte. Mintea e făcută tocmai pentru a conduce firea. O lucrare a ei este și știința, menită nu să slujească simțirea (cum face știința cu nume mincinos și cum impulsionează instinctele pe animale), ci să o conducă spre lumea inteligibilă și să experimenteze prin suișul rațiunii veșnicia.

La sârmanul Părintele Arsenie Boca aproape fiecare cuvânt este putred, după chipul cugetării lumii căzute. Ce păcat că nu a cercetat, nu a înțeles și nu a urmat Sfinții Părinți... – n.n.]

- Și se complace „în conflict” ...

- Conflictul e el însuși o deviere a omului de la destinul său în creație; și, atunci și știința lui e deviată de la rostul cu care i-o dase Dumnezeu. Dacă până aci „știința fără conștiință era pierzania sufletului”, acum e și mai rău, că-i pierzania și a trupului, cu planeta pământ cu tot. [de unde se vede că nu-i e dragă Sfânta Evanghelie care spune că:

***Mat 16:26** Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?*

Sfinției sale i se pare că este mai rău să se piardă trupul și planeta pământ decât sufletul... – n.n.]:

Dar să revenim la genetică.

Ce sunt cromozomii, genele, alelele și conexiunile lor întreolaltă, catenele, e azi treabă de cultură generală. Ceea ce nu se știe, pentru că nu se lasă prins în experiment, dar nu că nu există, e faptul legăturii biologiei noastre personale cu Dumnezeu. [...]

Ca urmare tot ce gândim, vorbim și facem se petrece în atotprezența lui Dumnezeu, Care le înseamnă în contul nostru, în două locuri: în Cartea Sa - Cartea Vieții - și cartea noastră, codul genetic (subl. n.) [iată și teoria grației pe care o administrează papa prin indulgențe. Teoria Dumnezeului bancher. Unde este mila și înțelegerea neputinței noastre? Unde mai este valoarea iubirii? Noi știam că vameșii văzduhului și pârâșul nostru sunt contabilii răutăcioși ce scriu cele ale noastre pe răboj, pentru a ne scoate ochii cu ele. Dumnezeu atotștiutorul și iubitorul de oameni nu este contabil ci iartă, iubește, ceartă, vindecă și se folosește de zapisul nostru duhovnicesc unde sunt trecute și faptele bune pentru a învinge pe draci, cu toată amănunțimea lor pizmătăreață.

***Luc 7:47** De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește.⁴⁸ Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele. – n.n.]*

-Cum?

- în codul genetic, arhiva vieții noastre, în care sunt și resturi de arhivă de la înaintașii noștri de milenii chiar, avem scrise și înscriindu-se în flux continuu tot ce gândim, vorbim și facem, ca pachete de energie virtuală, informația genetică, în genele cromozomilor noștri - factorii eredității noastre spre viitor

[stupidități hinduse, cu mască bioenergetică și holistică. Ce experiment a fost făcut vreodată că un cuvânt al nostru, sau vreun gând modifică vreo genă? Ba chiar și faptele trebuie să fie mutante pentru a face aceasta. Nici chiar radiațiile nu produc mutații, sub vreo anumită doză mare. Nouă ni se poruncește ca:

*Col 2:20 Dacă deci ați murit împreună cu Hristos pentru înțelesurile cele slabe ale lumii, pentru ce atunci, ca și cum ați viețui în lume, răbdați porunci ca acestea: **21** Nu lua, nu gusta,*

nu te atinge! 22 - Toate lucruri menite să piară prin întrebuițare - potrivit unor rânduieli și învățături omenești? 23 Unele ca acestea au oarecare înfățișare de înțelepciune, în păruta lor cucernicie, în smerenie și în necruțarea trupului, dar n-au nici un preț și sunt numai pentru sațiul trupului.

Și atunci cum să aibă Dumnezeu grijă ca la toate năstrușniciile care le facem să le însemneze în trup, în arborele genetic, și să o mai transmită și la urmași. Asta ar însemna că ne-am naște cu toții morți.

Ce meschin este dumnezeul cel mincinos al Părintelui Arsenie Boca și cum ar vătăma duhovnicește pe oameni o astfel de lege a înscrierii gândurilor în arborele genetic, făcându-i pe ucenicii sfinției sale (căci oamenii întotdeauna vor să semene cu dumnezeul lor) meschini, răzbunători, minuțioși în a scoate ochii aproapelui care le greșeste. Și dacă s-ar feri de păcat doar pentru sănătatea trupului, iar nu pentru Hristos, nu numai că nu s-ar folosi, ci chiar s-ar vătăma:

36 *Dumnezeu caută la scopul tuturor celor săvârșite de noi, ca să vadă de le facem pentru El, sau pentru altă pricină.*

37. *Când auzi Scriptura zicând: „Că Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui»191 să știi că Dumnezeu nu va răsplăti cu bine cele făcute fără un scop drept. Căci judecata lui Dumnezeu nu privește la cele făcute, ci la scopul celor făcute (17). [...] Așadar atunci nu putem arăta un scop, când nu facem ceva pentru Hristos, ci pentru altceva. Aceasta pentru că am lucrat nu după scopul lui Dumnezeu, ci după al nostru.⁴³⁶*

– n.n.]

Clipele acestea, cu valențe în eternitatea noastră, au multe direcții în antropologia creștină. De felul cum le trăim suntem în continuu fie sub Har fie sub Judecată [ce învățatură diferită de a Sfinților Părinți care ne spun clar că cele două moduri prin care ne cheamă la mântuire și împreună-lucrează cu noi Dumnezeu sunt Pronia pentru cei ce se nevoiesc și Judecata pentru cei ce se lenevesc, chemându-i la pocăință prin nevoi. Dar în amândouă lucrează harul cel mult iubitor de oameni al lui Dumnezeu care vrea să ne ducă la o existență veșnică fericită.

Pentru Părintele Arsenie Boca când lucrează harul nu mai lucrează judecata și invers. Ca și cum ar exista la Dumnezeu vreun har lipsit de judecată (ca ieșit din minți). Sau ca și cum atunci când lucrează judecata nu mai lucrează harul (ca și cum ar exista la Dumnezeu vreo judecată fără milă și dar mântuitor, sau ca și cum ar înceta vreodată izvorul harului, adică al energiilor necreate).

În realitate este cu totul altfel, după cum ne învață Sfinții Părinți:

Acela care iubește lucrurile bune și frumoase, tinde de bunăvoie spre harul îndumnezeirii, fiind călăuzit de Providență prin rațiunile înțelepciunii, iar acela care nu e îndrăgostit de acesta e tras de la păcat împotriva voii lui și lucrul acesta îl face Judecata cea dreaptă prin diferitele moduri de pedepse. Cel dintâi, adică iubitorul de Dumnezeu, e îndumnezeit prin Providență, cel de al doilea, adică iubitorul de materie, e oprit de judecată să ajungă la osândă. [...] Prin Providență Dumnezeu îndrumă în chip pozitiv pe om prin binefacerile ce i le dă fiecare clipă și prin meditația asupra lor; prin judecată îl abate de la rău, trimițându-i diferite cercețări. Aceste două moduri se alternează sau chiar se împletesc, ca într-o pedagogie părintească. În fiecare zi Dumnezeu ne dă bunurile sale și aproape în fiecare zi ne și ceartă. El zilnic stă la judecată cu noi, ca să ne scape de judecata neîndurată de la sfârșit.⁴³⁷

– n.n.]

E deci foarte important să știm în ce concepție de viață ne înscriem (idealism, epicureism - pragmatism, materialism, spiritualism) [dar credința unde a lăsat-o? Căci enumeră doar ideologii false. Nu o cunoștea, nu o practica, nu credea în ea, sau o confunda cu spiritualismul și de aceea a căzut în spiritism? – n.n.], ca să știm ce se consemnează și la ce să ne așteptăm chiar și numai într-un viitor apropiat.

⁴³⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. II, pp. 98, 162.

⁴³⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 282-283, 272.

[...]

Când greșim - avem libertatea și prostia de a greși - de la destinația noastră spirituală, cea gândită pe seama noastră la creație de Dumnezeu, faptul se înscrie ca Defecțiune, ca defectivitate, într-una din genele unuia din cromozomii care au de condus o zonă, un organ al făpturii noastre fizice [numai că genele nu conduc nici o zonă. Ele nu sunt minte, nici măcar circumvoluțiuni cerebrale, ca să spunem că ar fi în ele vreun centru coordonator prin care lucrează mintea. Ele doar sunt niște cărți de construcție ale organismului, având personalizarea lui – n.n.]. Informația codificată trece la arhivă, activul nostru genetic, și așteaptă prilejul transcrierii de la virtualitate la actualitate. Această genă cu înscriere negativă (a greșelii) se numește genă recesivă; informația se numește recesivitate și va traduce, va dirija o infirmitate, o deviere, o urâțire, o infirmare, o moarte, în linie ereditară spre viitor. [Mare necunoaștere a geneticii avea Părintele Arsenie Boca. Habar nu avea nici măcar despre noțiunile elementare. Doar se dădea mare savant și om de știință, fluturând termeni pompoși ca să impresioneze pe neștiutori și să-și facă faimă de sfânt genial. Așa cum nu știa sau se prefăcea că știe Sfinții Părinți la fel și cu știința, în realitate transpunându-și propriile patimi și neștiințe (sau cunoștințe mincinoase) în vocabular impresionant să facă vâlvă și să atragă gloatele de închinători (care nu cercetează nici Sfinții Părinți, nici știința, sau le cercetează superficial) spre el.

Hai-deți să vedem împreună care este realitatea genelor:

Organismele diploide au un număr de perechi de cromozomi omologi. Fiecare cromozom are locuri („locus” la singular, „loci” la plural) specifice de poziționare a unei gene.

Gena este cea care determină construcția unei proteine. Proteinele au un rol structural și funcțional.

Genele pentru fiecare caracter sunt perechi la organismele diploide, stând pe același locus de pe cromozomi omologi. Genele pereche sunt numite alele, provenite una de la tată, alta de la mamă, deoarece și un cromozom provine de la tată prin sămânța însuflețită a lui, iar celălalt de la mamă, prin sămânța însuflețită a ei. Alelele pot fi dominante D sau recesive r.

Cele dominante D sunt cele care pot fi transpuse în construcția proteinelor mult mai eficient ca cele recesive r, de aceea le și domină.

- Homozigoții de tip DD. Organismele cu alele identice se cheamă homozigote. Astfel că dacă pentru o proteină sunt două alele dominante DD se construiește acea proteină cu caracteristica dictată de ele.
- Heterozigoții de tip Dr. Organismele cu două alele diferite se cheamă heterozigote. Ele sunt una dominantă și una recesivă Dr. În acest caz se construiește în trup proteina dictată tot de D. Există și semidominanță.
- Homozigoții de tip rr. Numai dacă sunt împerecheate două alele recesive rr, atunci apare caracterul dictat de gena recesivă.

Așadar recesivitatea nu implică stricăciunea, ci variația.

Probabil că Părintele Arsenie Boca în analfabetismul său genetic voia să spună nu gene recesive, ci gene mutante (adică stricate de factori negativi). Dar acestea pot fi și dominante și recesive, recesiv nefiind sinonim pentru mutant.

Dar nici măcar genele mutante nu sunt arhive care stochează vreo informație dată de comportament, ci sunt gene stricate prin diferiți factori fizici, între care nu fac parte nici gândurile, nici cuvintele, nici ritualurile, nici comportamentele. Poate unele comportamente care expun organismul la anumiți factori mutageni, indirect pot favoriza mutația.

Genele recesive și nici măcar cele mutante nu infirmă nimic, după cum nici nu afirmă. Gena morții, sau apoptoică (este cea care dictează oprirea reproducerii celulei și moartea programată, tocmai pentru ca prin uzură să nu se producă celule anormale și să fie un echilibru constant între proliferare și eliminare).

Așadar nici genele recesive, nici cele mutante nu dirijează moartea. Cele mutante sunt în general defecte și purtătorul lor, din această cauză este bolnav, dar în nici un caz nu este dirijat de ele, ca de fapt de nimic sensibil și inteligibil, dacă nu vrea, ci de mintea și voia sa având libertatea de a refuza chiar și voia lui Dumnezeu, darămite dictatul unor aglomerări proteice.

Trupul lui suferind este handicap sau scară spre cer, după cum îl lucrează el însuși. Moartea nu ne vine de la gene ci, dacă nu ne sinucidem, ne este un dar de la Dumnezeu venit tocmai în momentul cel mai potrivit pentru mântuirea noastră.

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea nici biologia, nici Ortodoxia. – n.n.] [...]

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstruozitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte

[fals. Uneori este îngăduită devierea spre smerenie și pocăință, deci viață veșnică. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea duhovnicia. – n.n.] [...]

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițarăm până aici

[antropologia pastorală nu trebuie să fie nicidecum vreun atac. Ci rugăciune și pocăință delicate, pătrunsă de cunoașterea firii, persoanei și mai ales a poruncilor, dogmelor și credinței Ortodoxe. Un bun duhovnic se poate lipsi cu ușurință de genetică și endocrinologie, dar de cunoașterea Sfinților Părinți și a căderilor de-a dreapta și de-a stânga, ba. Din păcate Părintele Arsenie Boca cu mult mai mult decât necunoașterea geneticii și endocrinologiei, avea cunoașterea mincinoasă în duhovnicie, aducând pierzare la atâția și atâția oameni care l-au urmat și au căzut în amăgire

11. *Furt viclean este robirea firii prin amăgire.*

Sfășierea cu care sfășie diavolul pe cei răpiți de el, este junglierea voinței îndreptate spre viață în Dumnezeu și omorîrea totală a amintirii acelei vieți. Iar pierzania este neștiința ce se naște în cei sfășiați, din lipsa cunoștinței lui Dumnezeu. Căci de aceea le fură gândul răpindu-i la sine, ca să-i lipsească de viața întru virtute și cunoștință.⁴³⁸

– n.n.] [...]

REPERE

I. *Lipsește o Antropologie pastorală în Teologie. (S-ar fi putut constitui un nucleu al ei și prin centralizarea atâtor și atâtor experiențe ale preoților cu oamenii, dacă mai marii i-ar fi văzut necesitatea și cineva ar fi fost îndrumat să le vadă într-o sistematizare.)*

[acum, după ce își demonstrează incompetența teologică, științifică și duhovnicească, dându-și cu părerea în toate, nu se mulțumește cu atât, ci se instalează singur pe tronul sfetnicului și îndrumătorului de preoți și arhieriei, îndemnându-i să propage aberațiile dezvoltate mai sus și mai jos, ca pe o misiune mântuitoare. Slavă Domnului că nu s-a introdus încă, deși mulți au încercat să ne ispitească, o astfel de antropologie găunoasă în Teologie, ci se studiază Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Ioan Damaschin și toți Sfinții Părinți – n.n.]

II. *In lipsa unei cunoașteri amănunțite a omului - las că aceasta este o treabă și foarte grea, dacă nu chiar imposibilă [după cum am văzut și dăunătoare – n.n.], ținând seamă de diversificarea disciplinelor care-l studiază pe om, dar pe plan exclusiv natural, laic - sentimentul și conștiința răspunderii preotului dau de greutate imense. Terenul cere preotului cunoștințe la nivel contemporan. Oamenii - vârstele - nu se lasă convinși de ascultarea predaniei; ei se închid într-o autonomie și suficiență a științei, față de domeniul credinței, față de nivelul Revelației, al cunoștinței*

[și atunci preotul ce să facă? Să le confirme că au dreptate să creadă în aceste aberații, ba să se vadească incompetent în înțelesurile cele mai elementare ale științei, cum se arată Părintele Arsenie Boca și astfel să le piardă definitiv sufletului cu ideea că așa este cum zice știința că și preotul a confirmat-o..., sau să îi ridice la adevăr și să le arate slăbiciunile, îngustimea, contradicțiile și erorile științei, arătându-le lumina și lărgimea atotcuprinzătoare și de minte lămuritoare a Sfinților Părinți, care fac inteligibilă și știința? – n.n.] .

⁴³⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 393-394.

III. *Autonomia omului - rebeliunea lui față de Dumnezeu și sufletul său, considerate ca „inexistente” - nu e libertate, ci păcat*

[această autonomie și rebeliune, poate marele păcat, nu se manifestă numai prin negarea sufletului și a lui Dumnezeu, ci mai ales prin înlocuirea ascultării cu propriile păreri, a smereniei cu părerea de sine și a Sfintei Tradiții cu tot felul de apucături din religiile superioare și din știința căzută – n.n.] [...]

Cunoștințele acestea urmăresc ideea de responsabilitate a căsătoriților față de Legea divină, înscrisă în fire, sub formă de instinct. Și mai urmăresc urmărirea ideii de păcat, idee care a început să fie neclară în mintea multora.

Începem cu aceasta: Păcatul este o conspirație a minții omului cu diavolul, împotriva Legii lui Dumnezeu

[fals. Păcatul este despărțirea de Dumnezeu sau absența binelui. Poate fi însușit și prin înșelare, și prin proprie invenție, nu numai prin conspirație cu diavolul. Două lucruri se străduie dracii să convingă pe om: ori că nu există, ori că dacă există el l-a pus pe om să păcătuiască, nu este bietul om vinovat – n.n.] .

Cu această definiție, de lucru, înțelegem dintr-o dată cum că numai Iisus a fost fără de păcat [dar de Maica Domnului cum ai îndrăznit să uiți preacuvioase? Este oare aceasta cuvicioasă? – n.n.].

Adică singur El a refuzat orice idee diabolică din mintea și viața și faptele Sale. [...]

Dumnezeu iartă (dacă-I ceri aceasta prin spovedanie), dar nepedepsit, neispășit nimic nu lasă. Așa scrie în Carte (Naum 1,3).

[iar ideea dumnezeului mândros, pedepsitor, răzbunător, ce vrea satisfacție prin ispășire pentru onoarea jignită. Ce spurcată credință apuseană propovăduia Părintele Arsenie Boca!

E adevărat că se spune:

Naum 1:2 Domnul este un Dumnezeu zelos, Domnul se răzbună, El cunoaște mânia. Domnul se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat. 3 Domnul este îndelung-răbdător și mult-milostiv, dar nepedepsit nimic nu lasă.

Dar iată cum pedepsește Domnul:

Psa 89:12 Că au venit blândețe preste noi și ne vom pedepsi.

Psa 88:30 De vor lăsa fiii lui legea mea, și după judecățile mele nu vor umbla. 31 De vor spurca dreptățile mele, și poruncile mele de nu le vor păzi. 32 Certa-voi cu toiag fărădelegile lor, și cu bătai strâmbătățile lor. 33 Iar mila mea nu o voi risipi de la dânșii, nici voi face strâmbătate întru adevărul meu. 34 Nici voi spurca așezământul meu; și cele ce ies prin buzele mele, nu le voi defăima.

Toiag și bătaii, dar cu milă și blândețe.

Iar ispășirea? Iată-o:

1Co 15:3 Că am dat vouă întâiu care am și luat, cum că Hristos au murit pentru păcatele noastre după scripturi;

Gal 1:4 Carele s'au dat pre sine pentru păcatele noastre, ca să ne scoată pre noi dintr'acest veac de acum rău, după voia lui Dumnezeu și Tatălui nostru.

Isa 53:1 Patimile, moartea și preaslăvirea lui Mesia. Cine va crede ceea ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi? 2 Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag. 3 Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă. 4 Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, 5 Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat. 6 Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.

Deci am putea spune că pe Sine S-a bătut, pentru păcatele noastre, mânia lui Dumnezeu fiind simțirea pe care o au cei care sunt vinovați, fiindcă s-au despărțit de El, iar nu o patimă răzbunătoare ca din

cele prezente la oameni, deoarece Dumnezeu este mai presus de toată patima. În realitate această concepție o avea Părintele Arsenie Boca ca să-și justifice mânia neînfrânată și să și-o dogmatisească ca fiind „bici al lui Dumnezeu”. Dar în felul acesta construiește și prin aceasta o imagine a lui Hristos în care Acesta seamănă cu el, făcând din sine model universal al oamenilor și... al lui Dumnezeu.

Astfel Hristos, în concepția Părintelui Arsenie Boca, nu mai este chipul Tatălui, ci... chipul Părintelui Arsenie Boca.

1. *A patra luptă o avem de dat împotriva miniei, oare trebuie alungată cu totul din suflet, pentru otrava ei ucigătoare. Cît timp stăruie în inimi, orbindu-ne mintea cu vătămătoarele ei întunecimi, nu vom putea ajunge nici să judecăm cu dreaptă chibzuință, nici să ne bucurăm de văzul unei sublime contemplații și nici să dăm sfaturi înțelepte altora. Nici părtași la viața adevărată și păstrători statornici ai dreptății nu vom mai rămîne, dar să mai încapă în noi lumina duhului și a adevărului! Căci zice Scriptura : «Turburatu-s-a de mânie ochiul meu» (Ps. 30, 9). Nici parte de adevărata înțelepciune nu vom avea, chiar de am trece de înțelepți în ochii tuturor, «Pentru că mînia sălășluiește în sânul celor nebuni» (Eccl. 7, 8), dar nici viață fără de moarte nu vom putea dobîndi, oricît de prevăzători s-ar părea că sîntem judecați de oameni : «Căci mînia îi pierde chiar pe cei prevăzători» (Pilde 15, 1), Nu vom fi în stare să păstrăm nici cîrma dreptății ajutați de un ascuțit discernămint al minții, oricît de desăvîrșiți și vrednici de respect am fi socotiți de toata lumea : «Căci mînia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu» (Iacob 1, 20). Nici cîntec gravă, pe care o întîlnim deseori chiar la oamenii acestui veac, n-o putem în nici un chip cîștiga, oricît de nobili și cinstiți am fi prin privilegiul nașterii, «căci bărbatul mînios este necinstit» (Pilde 11, 25). Nici la un sfat înțelept nu vom fi în stare să ne ridicăm vreodată, oricît de severi și plini de adîncă știință am părea, fiindcă «cel iute la mînie săvîrșește nebunii» (Pilde 14, 7). Nici la adăpost de turburări primejdioase și ferii de păcate nu vom putea fi, chiar dacă nici o neliniște nu ne vine din partea altora, fiindcă «un om mînios așfîță cearta, și cel aprig săvîrșește multe păcate» (Pilde 29, 12).*

2. *Am auzit pe unii care, încercînd să aducă îndreptățire acestei foarte primejdioase boli sufletești, se grăbesc să-i micșoreze vina, printr-o neîngaduită interpretare a Scripturilor. De pildă, susțin că nu este greșit a ne mînia pe frații care cad în vreo greșeală, de vreme ce se spune că chiar Dumnezeu se înfurie și se mînie, fie împotriva celor ce nu vor să-L știe, fie contra celor care, cunoscîndu-L, îl disprețuiesc, cum este acel pasaj : «Și S-a aprins de mînie Domnul împotriva poporului Său» (Ps. 105, 40), sau cînd se roagă profetul, zicînd : «Doamne, nu cu mînia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți» (Ps. 6, 1). Ei nu înțeleg că, vrînd să li se îngăduie oamenilor o așa boală ucigătoare, aduc nemărginirii divine și fîntînii întregii curății jignirea unei patimi trupești²⁰³.*

3. *Dacă într-adevăr, cele ce se spun despre Dumnezeu trebuiesc luate în însemnarea lor trupească și strîmtă, adică după literă, deci și doarme, cînd se spune : «Deșteaptă-Te, pentru ce dormi, Doamne ?» (Ps. 43, 25). Tot asemenea se zice despre El: «iată, nu va dormita și nici nu va adormi Cel ce păzește pe Israel» (Ps. 120, 4), și stă în picioare și se așează, cînd zice : «Cerul este scaunul Meu și pămîntul așternutul picioarelor Mele» (Isaia 66, 1), care «măsoară cerul cu palma și pămîntul îl cuprinde în pumnul Lui» (Isaia 40, 12), și se îmbată cu vin, cînd se zice : «Și S-a deșteptat Domnul, ca cel ce doarme, ca un viteaz amețit de vin» (Ps. 77, 71). «Cel ce singur are nemurirea și locuiește întru lumina cea neapropiată» (I Tim. 6, 16). Trec peste necunoașterea și uitarea, pe care le întîlnim deseori presărate în Sfintele Scripturi, cînd se face mențiune despre El, ca de pildă înfățișarea membrelor, care sînt prezentate ca cele ale unei ființe cu chip și alcătuire omenească, deci cu păr, cap, nări, ochi și față, mîini, și brațe, degete, pînțe și picioare. Dacă am vrea să le admitem pe acestea luate în sensul mărginit al literei, va trebui să se considere că Dumnezeu este alcătuit din membre cu înfățișare trupească, afirmație nelegiuită, de care trebuie să ne ținem departe.*

4. *Prin urmare, așa cum nu pot fi interpretate asemenea expresii după literă²⁰⁴, fără a săvîrși un grozav sacrilegiu față de Cel pe care autoritatea Sfintelor Scripturi ni-L înfățișează ca nevăzut, de negrăit, necuprins, mai presus de minte, nepătruns, simplu și fără alcătuire, tot așa și tulburarea furiei sau a miniei nu i se poate alătura acelei naturi veșnice, fără a comite o*

mare blasfemie. Printr-o imagine de acest fel, a membrilor, trebuie să înțelegem însușirile mai presus de fire ale lui Dumnezeu și nemărginitele Lui lucrări, care nu se pot face înțelese decât prin aceste numiri obișnuite ale membrilor.

De pildă, în imaginea gurii, trebuie să recunoaștem cuvântul Lui, care se adresează de obicei cu blîndețe simțirilor tainice ale sufletului nostru, sau cel care a vorbit la fel părinților noștri și profeților. În cea a ochilor, vom putea cunoaște nemărginirea privirii Sale, care vede și cercetează toate, fără a-i scăpa nimic din cele ce săvârșim, și ce va trebui să săvârșim sau gîndim. În menționarea mîinilor, vom recunoaște înțelepciunea și lucrarea prin care El însuși este și Creatorul și Ziditorul a toată făptura. Și brațul este semnul puterii și cărmuirii, prin care pe toate le sprijină, le stăpînește și le diriguie și, ca să trec sub tăcere celelate, părul alb ce altceva poate arăta decât adîncă existență și nemărginire în timp a divinității, care, fără de început și mai înainte de vreme, este mai presus de toată zidirea.

Tot așa, cînd citim despre mînia sau furia lui Dumnezeu, nu trebuie să înțelegem ἀνθρώπων, adică după josnica patimă omenească, ci într-un chip demn de Dumnezeu, care-i străin de orice patimă, în felul acesta, Îl putem considera drept judecătorul și osînditorul tuturor faptelor rele din această lume și, luîndu-ne după înțelesul acestor cuvinte, să ne temem de înfricoșătorul platnic al faptelor noastre, și să nu îndrăznim a admite ceva împotriva vrerii Lui.

Într-adevăr, omul întotdeauna s-a temut de cei despre care știe că se mînie, și de aceea se ferește să-i supere. Așa, în fața unor foarte drepți judecători, de obicei se tem de mînia lor pedepsitoare cei a căror conștiință este apăsată de vreo vinovăție, și asta, nu pentru că s-ar afla vreo pornire de răzbunare în sufletele celor care au să dea o sentință dreaptă, ci pentru că acesta este sentimentul ce-l încearcă cei ce se tem chiar în fața celui ce aplică legile, după o examinare și cumpănire dreaptă. Oricît de mari ar fi blîndețea și bunătatea cu care este făcută judecata, ea este socotită ca izvorînd dintr-o grea și foarte pornită mînie de către cei ce au trebuit să fie supuși din vina lor osîndeii.

Ar fi lungă înșirarea și nepotrivită cu scopul lucrării, dacă am sta să lămurim toate cîte s-au spus în sens figurat în Scripturi despre Dumnezeu asemuit cu făptura omenească. Pentru trebuința de acum, ar fi cam de ajuns cele ce am spus despre patima mîniei, pentru ca nimeni să nu-și mai tragă prilej de boală și moarte veșnică tocmai de acolo, unde se caută sfințenie și nemurire, tămăduirea vieții și mîntuirea.

5. Prin urmare, monahul, care tinde spre desăvîrșire și dorește să se lupte după regulă în războiul duhului, să se țină departe de orice păcat al mîniei și furiei, și să asculte ce-l învață pe el calitatea de vas ales : «Orice mînie și izbucnire și defăimare să piară de la voi împreună cu orice răutate!» (Efes. 4, 31). Cînd zice: «Toată mînia să piară de la voi» nu exclude pe vreuna, ca fiind trebuitoare și folositoare. Și dacă trebuie să-l vindece pe fratele, care a păcătuit, s-o facă în așa fel, încît, preocupîndu-se să-i aducă tămăduire unuia, care suferă, poate de o mai ușoară fierbințeală, să nu se prăvălească chiar el din cauza mîniei lui aprige în boala mai cumplită a orbirii. Se cuvine neapărat ca, cel ce vrea, să vindece suferința altuia, să rămînă sănătos și ferit de orice slăbiciune, ca să nu i se aplice și lui acel cuvînt al Evangheliei: «Doctore., vindecă-te pe tine însuși mai întîi» (Luca 4, 23), căci văzînd paiul din ochiul fratelui, nu vede bîrna din ochiul său și cumva vedea să scoată paiul din ochiul fratelui cel care în ochiul lui are o bîrnă ?

6. Pornirea de mînie aprinzîndu-se din orice motiv, întunecă ochii minții, căci, vîrîndu-li-se în ei «bîrna» ucigătoare a unei boli mai grele, nu le îngăduie să mai vadă soarele dreptății. Nu interesează dacă se pune peste ochi o foaie de aur, de plumb, sau de orice metal: valoarea metalului nu aduce cu sine nici o deosebire în felul orbirii.

7. Negreșit avem sădită în noi mînia spre o destul de bună slujire, la care este folositor și sănătos să recurgem numai atunci cînd fierbem de mînie împotriva pornirilor ticăloase ale inimii noastre și ne indignăm că cele, de care ne rușinăm a le face, sau vorbi în fața oamenilor, s-au furișat în ascunzișurile inimii noastre. Firește, prezența îngerilor și a lui Dumnezeu însuși,

care pătrunde cu vederea pretutindeni și în toate, și căruia nu-i pot rămâne ascunse în nici un chip tainele conștiinței noastre, ne cutremură de spaimă.

8. *Tot astfel, ne aduce bună slujire, când ne pornim împotriva miniei însăși, care s-a furizat în noi contra fratelui și alungăm întâi toate îmboldirile ei ucigașe, fără a-i îngădui să aibă lăcaș în adîncul inimii noastre.*⁴³⁹

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca, dacă tot căuta desăvârșirea, să fi început prin a lupta împotriva furiei sale, pe care o avea cu pretext misionar și care o dezvolta împotriva arhierilor, confrăților în preoție, și bieților oameni necăjiți, care veneau la el ca la un păstor, neștiind că vor da de un lup mânios, bici al lui Dumnezeu.

Da să mai și pui patima ta pe seama lui Dumnezeu, câtă amăgire! – n.n.]

[...]

[după ce am văzut cum pune pe seama lui Dumnezeu propria mânie, cu pretextul geneticii, să vedem cum pune pe seama lui Dumnezeu (și a sănătății firii pe care El a făcut-o) propriile poftă, cu pretextul hormonilor – n.n.]

In conviețuirea căsătorească nu-i bun nici abuzul, nici refuzul.

[dar e cea mai bună înfrînarea. Prin convingere, împreună pătimire și cunoaștere de sine. După cum ne învață Sfinții Părinți, dacă se poate, până la a ajunge la curăție, izvor și de sănătate. Altminteri cei doi se uzează și au suferință în trup – n.n.]

Abuzul atinge pe soț [în realitate și pe soție – n.n.], refuzul atinge pe soață și pe soț. Cum aceasta ? Așa-i făcut omul de (către) Dumnezeu: bărbat și femeie: un singur trup [fals: Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. 22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam. 23 Și a zis Adam: „Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.”. 24 De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup. A fi luat dintr-un trup nu e tot una cu a fi un singur trup. Ci ei devin („vor fi”) un singur trup. Dacă ar fi fost un singur trup, nu mai era nevoie să spună că vor fi un trup. Aceasta se petrece în viitor, în două modalități. Fie prin împreunare, în mod trupesc, ca un simbol de învățatură sădit în experiența noastră din simțire pentru a înțelege adevărata menire a firii în veșnicie, adică de nuntă cu Hristos. Fie prin împărțășanie, în mod duhovnicesc, feciorelnic, atunci când Sfânta Biserică va fi mireasa și Trupul lui Hristos, luată din coasta Lui, de unde a curs sânge și apă. Fiindcă noi suntem creștini, Sfânta Cununie recapitulează în sine amândouă modurile. Se începe ca într-un Vechiul Testament de la unirea prin relația trupească și se ajunge la Noul Testament: Efe 5:29 Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Hristos Biserică, :30 Pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. :31 De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. :32 Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserică.

– n.n.].

Cu cunoștințele contemporane de biologie, de endocrinologie și de neurologie putem înțelege clar acest lucru [în realitate nu numai că nu înțelegem nimic, dar ne și amețim de cap, căzând în înșelare, cum a pățimit bietul Părintele Arsenie Boca – n.n.] .

*Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieții în bune condițiuni, are nevoie de o bună și corectă funcționare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înșirate în număr de 7-8 (depinde cum sunt numărate) pe toată verticala staturii noastre. Două sunt în cap - responsabile cu comenzile și cu modul de funcționare al tuturor celorlalte. **Acestea din cap sunt sensibile, adică lucrează în consonanță cu concepția ta de viață, în care te integrezi trup și suflet** [aceleași ineptii ca la genetică. Nu s-a făcut nici un studiu care să dozeze hormonii în funcție de religie sau mentalitate. Și nu s-a făcut, fiindcă în realitate acestea nu influențează,*

⁴³⁹ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ¹1990, pp. 212-216.

decât indirect poate, prin practicile care le implică. Vedeți comentariile ce dezbat această problemă la genetică – n.n.] .

Pentru o clarificare pe scurt a rosturilor acestor două glande din cap, ca să funcționeze într-un mod sau să funcționeze într-un alt mod, e destul să dau de exemplificare două concepții de viață diametral opuse: într-un fel vor lucra aceste glande de comandă asupra tuturor celorlalte glande din subordine când te integrezi în turma lui Epicur și altfel vor conduce iconomia ta endocrină, când te integrezi în turma lui Hristos [după ce nu dovedește nimic, ci demonstrează ipoteza prin aceeași ipoteză, ca să nu fie prins cu ocaua mică sare direct la preocuparea sfinției sale, pentru care a făcut atâta introducere, scopul pentru care a construit această demonstrație, plictisindu-se să mai inventeze minciuni pentru celelalte glande. Suficient cât a aburit cititorul prin impresia ce i-a sădit-o că este cunoscător rafinat al endocrinologiei – n.n.] .

Sărim peste celelalte glande de pe verticala omenească și ne oprim puțin la cele sexuale. Aci-i aci. Aci au fost lăsați oamenii fără nici o cunoștință exactă. Ba li s-au spus multe minciuni și fiecare a fost lăsat în banii lui, cu greșelile și ereziile sale [e adevărat. Și ca și cum nu ar fi fost îndeajuns, continuă și Părintele Arsenie Boca cu același stil, dar mai grav, că e din gura unui ieromonah Ortodox, care ar fi trebuit să apere curăția și adevărul, nu să le combată printr-o falsă știință – n.n.] .

S-o luăm, fugitiv, cu puțină biochimie endocrină. Sexele - bărbat și femeie - se caută la maturizare unul pe altul, trecând peste orice bariere ale oricui [ce înjosire la adresa și a bărbaților și a femeilor, dărâmând barierele puse de Sfânta Ortodoxie împotriva păcatului. Îi reduce la sexe ce se caută... poate că asta este experiența sfinției sale personală, și o generalizează – n.n.] . Totuși e bună, și foarte bună chiar, și puțină minte și cât de câtă cunoștință pozitivă a faptului acestuia, a continuității vieții. Constituțional, natura bărbătească are o glandă în plus față de femeie: prostata.

[Iată cum își începe întreaga demonstrație putredă de la o minciună:

După Părintele Arsenie Boca prostata ar fi o glandă endocrină.

Uitați acum la lista glandelor endocrine:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Gland%C4%83_endocrin%C4%83>, luni, 9 noiembrie 2015

Hipotalamus;

Glandă pituitară;

Glandă adrenală;

Glandă paratiroidă;

Glandă tiroidă;

Insulele lui Langerhans;

Testicul;

Ovar;

Glandă pineală.

Unde este trecută în această listă prostata? Sigur, ucenicii hipnotizați vor zice: chiar dacă nici un om de știință nu a observat până acum, dacă a spus Părintele Arsenie Boca este glandă endocrină! Dar atunci, pentru ei, sfinția sa este un papă infailibil – n.n.]

Aceasta spune foarte importante lucruri în economia vieții și în interpretarea corectă a foarte multor necazuri ivite în familie.

Tot pentru clarificare trebuie spus și numele produselor de biosinteză ale glandelor: hormonii. [vedeți cum își repetă ineptia? Producerea de hormoni este caracteristica glandelor endocrine. O glandă este un organ situat în corpul unui animal, care sintetizează o substanță deosebită, pe care o poate trimite direct (glandă endocrină) în circuitul sanguin sub formă de hormoni (și cei ce produc laptele matern) sau o eliberează sub formă de secreție exocrină (glandă exocrină) prin cavitățile din interiorul corpului sau de la suprafața acestuia⁴⁴⁰. Așadar

⁴⁴⁰ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Gland%C4%83>>, joi, 19 noiembrie 2015

prostata este o glandă exocrină. Ea nu produce hormoni ci secreții exocrine care reprezintă 25-30% din spermă – n.n.]

Aceștia sunt substanțe de biosinteză, produse de glande, și vărsate în circuitul mediului intern al sângelui, cu ajutorul cărora circulă prin tot organismul, cu activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg în bune condiții de viață, internă și externă [cum se varsă secrețiile prostatei în sânge? Iată o a doua minciună sugerată de Părintele Arsenie Boca. Sau a câta minciună din cele pe care erau construite viața, mentalitatea și predica sfinției sale – n.n.] .

Iată din tainele prostatei:

Aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic. Acestea sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos atât al bărbatului, cât și sistemului nervos al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul. Aici e explicația fundamental-biologică în temeiul căreia femeia e atârnată de bărbat. Fără substanțele lui endocrine ea regresează nervos, mintal etc. Aci începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul⁴⁴¹

Iată cum tocmai ați citit și alte minciuni, din cele nenumărate, susținute de Părintele Arsenie Boca, falsul iconar și mincinosul învățător de la Drăgănescu, în faza de *concluzi[e]a celor cinci decenii (1939-1989) de „antropologie pastorală și documentație pe teren”*, după cum sugerează scotocitorul osârdnic printre hârtiile lui, autorul cărții de mai sus.

Haideți acum, împreună, să analizăm aceste minciuni:

1. De când sărurile acidului glutamic sunt hormoni? De când sunt sintetizate de prostată? În afară de asta, ele se găsesc și în legume, și în fructe din abundență. Și femeia și bărbatul le pot procura cu simplitate, din hrana de toate zilele, fără a se preocupa de el.
2. Prostata este o glandă exocrină, iar nu endocrină. Ea are rolul de a produce un lichid alcalin, vehicul pentru sămânța bărbătească și contribuie la expulzia sa prin musculatura netedă. Nu sintetizează nici un hormon și nici săruri ale acidului glutamic.
3. Nici măcar sperma nu conține aceste săruri sau acest acid.

Haideți să citim împreună câte ceva despre compoziția spermei:

Compoziția spermei umane:

Componentele spermei sunt două: sperma și plasma seminală. Plasma seminală, în schimb, este produsă din compuși secretați de vezica seminală, prostată și glandele bulbouretrale.

Plasma seminală umană conține o gamă complexă de constituenți organici și anorganici.

*Plasma seminală constituie un mediu nutritiv și protector pentru spermatozoizi în timpul traiectului lor spre aparatul reproducător feminin. Mediul vaginal este unul ostil pentru gameții masculini, deoarece acesta este unul foarte acid și plin de celule pentru imunitate. Componentele plasmii seminale compensează acest mediu, prin faptul că aceasta conține amine bazice cum ar fi **putrescina**, **spermina**, **spermidina** și **cadaverina**, care sunt responsabile pentru mirosul și aroma spermei.*

[să ia aminte cu ce se împărtășesc cei ce sunt pasionați de acest lichid: cu putrescină și cadaverină, adică cu moartea. A îngăduit Dumnezeu chiar și prin aceste denumiri date de oamenii de știință să înțelegem către ce ne îndreaptă cu pași rapizi împreunarea trupească, de unde ne vine în fire stricăciunea și moartea, nicidecum sănătatea și echilibrul, după cum sugerează pasionatul de la Prislop – n.n.]

Aceste baze alcaline contraatacă mediul acid din canalul vaginal și protejează ADN-ul din spermă de denaturarea acidă.

[deci, rolul lor nu este să fie absorbite, ci să contraatace mediul acid. – n.n.]

Componentele și contribuțiile spermei sunt următoarele (glanda, %, descrierea):

- testicule 2-5%[1] aproximativ 200-500 milioane de spermatozoizi, produși în testicule, sunt eliberați la ejaculare;

⁴⁴¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 238-254.

- vezica seminală 65-75% aminoacizi, citrat, enzime, fructoză (principala sursă energetică a spermatozoidelor, care se bazează pe zaharurile din plasma seminală pentru energie), fosforilcolina, prostaglandine (implicate în crearea unui răspuns de imunitate a femeii împotriva spermei străine) [vedeți că până și organismul femeii se apără ca față de un corp străin față de sămânța străină, cum ar putea zice cineva că are nevoie de ea? – n.n.], proteine, vitamina C
- prostata 25-30% acid citric, fibrinolizină, antigen specific prostatei, enzime proteolitice, zinc (servește la stabilizarea cromatinei din ADN în celulele spermei. O deficiență în zinc poate să cauzeze o fertilitate mai scăzută datorită fragilității crescute a spermei. Deficiența de zinc poate să afecteze în mod advers și spermatogeneza.)
- glandele bulbouretrale < 1% galactoză, mucus (servește la intensificarea mobilității spermatozoidelor în vagin creând un canal vâscos pentru ca spermatozoidii să înnoate prin el și să prevină difuzia lor în spermă. Contribuie la aspectul gelatinos al spermei), acid sialic [...] O trecere în revistă din 2005 a cercetărilor a raportat următoarele proprietăți fizice și chimice ale spermei umane:[3]

Proprietate	Per 100mL	Într-un volum mediu per ejaculare (3,4 ml)
Calciu (mg)	27,6	0,938
Clor (mg)	142	4,83
Citrat (mg)	528	18,0
Fructoză (mg)	272	9,25
Glucoză (mg)	102	3,47
Acid lactic (mg)	62	2,11
Magneziu (mg)	11	0,374
Potasiu (mg)	109	3,71
Proteine (g)	5,04	0,171
Sodiu (mg)	300	10,2
Uree (mg)	45	1,53
Zinc (mg)	16,5	0,561
Capacitate tampon (β)		25
Osmolaritate (mOsm)		354
pH	7,7	
Viscozitate (cP)	3–7	
Volum (ml)	3,4	

Valorile pentru volumul mediu au fost calculate și rotunjite la trei cifre semnificative. Toate celelalte valori sunt cele oferite în trecerea în revistă.⁴⁴²

Unde sunt sărurile acidului glutamic? Dar, după cum vom vedea din comentariile ucenicilor înfierbântați (la observațiile pline de bun simț ale unei cercetătoare în domeniu, care îl contrazicea pe bună dreptate, măhnită fiindcă aberantele afirmații ale sfinției sale nu sunt numai mincinoase, nesuținute științific, dar și vătămătoare fecioriei și duhovniciei), pentru ei evidențele nu contează. Părintele Arsenie Boca este mai infailibil ca un papă ex cathedra.

4. Glutamatul (sărurile acidului glutamic) este un neurotransmițător care, în exces, duce la distrugerea neuronului și la epilepsie. Dacă am păstra logica Părintelui Arsenie Boca oamenii ar trebui să se ferească de împreunarea trupească ca nu cumva să își distrugă creierul sau să facă accident vascular cerebral, și unele boli, precum scleroza amiotrofică, latirismul, autismul, unele forme de retard mintal, boala Alzheimer și epilepsie:

Transportatorii de glutamat se găsesc în membranele neuronale și a celulelor gliale. Ei transportă rapid glutamatul din spațiul extracelular înăuntrul celulei. În leziuni cerebrale, acest proces determină ionii de calciu să pătrundă masiv în celule prin intermediul canalelor care

⁴⁴² <https://ro.wikipedia.org/wiki/Sperm%C4%83#Compozi.C8.9Bia_spermei_umane>, joi, 19 noiembrie 2015

apartin receptorilor NMDA. Creșterea concentrației calciului intracelular duce la apoptoza (moartea – n.n.) neuronului, procesul fiind numit excitotoxicitate.

Mecanismele morții celulare sunt:

- Distrugerea mitocondriilor,
- Glu/Ca stimulează factorii transcriptionali pro-apoptotici, sau inhibă factorii de transcripție pentru genele anti-apoptotice.

Excitotoxicitatea cauzată de glutamat apare în timpul cascadei ischemice cerebrale, fiind asociată cu accidentul vascular cerebral, și unele boli, precum scleroza amiotrofica, latirismul, autismul, unele forme de retard mental și boala Alzheimer.

Acidul glutamic este implicat în crize epileptice. Microinjectia de acid glutamic în neuroni produce depolarizări spontane la intervale de aproximativ o secundă, iar acest model de declansare este similar cu ceea ce este cunoscut sub numele de schimbare paroxistică depolarizatoare în atacurile epileptice⁴⁴³.

Vedeți ce dăunător poate fi acidul glutamic ca și sărurile lui în exces?

Dar poate că sunt unii care, neținând cont că totul este o mare farsă jucată de duhurile hinduse prin gura Părintele Arsenie Boca, susțin (deși știința demonstrează contrariul) că dacă sfinția sa așa a spus, el nu poate vorbi decât de la Sfântul Duh. Așa că prostata, contrar biologiei, medicinei și întregii științe este totuși o „glandă endocrină” care sintetizează „hormonul” numit săruri ale acidului glutamic, iar acelea dau astfel de efecte doar în exces, în schimb administrate echilibrat și constant, furnizează (pe lângă plăcerea de care nu se pot lipsi și pentru care îl și apreciază pe Părintele Arsenie Boca, că le-a justificat-o) sănătate mintală și progres nervos.

Ei recomandă atunci să se facă doar „administrarea lui necesară și suficientă printr-o împreunare trupească echilibrată și o absorbție sporită” (desigur prezentă doar la ucenițele Părintelui Arsenie Boca, prin efectul placebo, căci mucoasa vaginală, în realitate, nu permite absorbția acidului glutamic sau a sărurilor lui la nici o femeie). Aceasta le-ar feri pe femeile arsenice și de carențe, și de exces; și de refuz, și de abuz.

Ne vedem, astfel, obligați de iraționalitatea scrierilor Părintelui Arsenie Boca și de gândirea nefinalizată a ucenicilor sfinției sale să analizăm ce ar fi exces pentru firea noastră căzută în legătură cu împreunarea trupească și cum se face absorbția prin vagin, pentru a descoperi încă două minciuni propovăduite de Părintele Arsenie Boca prin aceste spumoase cuvinte, concluzia viețuirii îndelungate lângă și mai efervescenta Maică Zamfira din „Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur”.

5. Să studiem acele fapte care nu sunt conduse de minte, ci de instinct. Nefiind conduse de minte nu pot fi pildă pentru om, fiindcă omul trebuie să-și stăpânească instinctele. În schimb pot arăta până unde merge instinctul în mod firesc și la om, și de unde încep excesele unei minții întunecate, conduse de patimi, de nălucirile plăcerilor și căzută sub fire, specifică numai omului trupesc.

Dobitoacele cele necuvântătoare, împreunându-se doar când le dictează instinctul, ne arată care este normalul firii noastre căzute. Excesele față de ce fac ele provin, așadar, nu din instinctele firii, ci din găselnițele minții care vrea să slujească plăcerii, inventând și provocând astfel tot felul de pretexte, printre care și ideea că prin împreunarea deasă ar ajunge la sănătatea și normalitatea firii.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Părintele Nicodim Mândiță, un învățător popular, ce s-a adresat și el oamenilor simpli, tot în aceeași perioadă ca și Părintele Arsenie Boca, dar spre deosebire de ultimul și-a păstrat viața nepătată, atât politic cât și moral, neabătându-se nici cu faptele, nici cu învățătura de la Sfânta Predanie. Cu adevărat este un model de sfințenie, oricât putând a fi propus pentru canonizare. Însă lumea nu-l iubește, fiindcă, spre deosebire de pictorul de la Drăgănescu, o oprește de la păcat și mentalitățile ei demonice. Intelectualii au găsit pretextul în a-l respinge că nu are flexibilitate și rafinament (în realitate sfinția sa nu umblă cu

⁴⁴³ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Acid_glutamic>, luni, 9 noiembrie 2015.

compromisuri și filozofii de doi lei bucată, ca să pară interesant ca studentul în religii superioare), iar oamenii simpli îi reproșează că nu face minuni spectaculoase (ceea ce în realitate ne arată că s-a adresat oamenilor credincioși, ce umblă după poruncile lui Dumnezeu, nu oamenilor necredincioși fascinați de duhurile amăgitoare și spectaculoase, ce vor să atragă spre mentalități eretice prin hipnoza falselor minuni demonstrative).

Am preacurvit cu soția mea când era gravidă (însărcinată). . . în timpul scurgerilor de sânge lunare. . . și pînă în 40 de zile de la nașterea pruncului... în zilele oprite: Sâmbăta, Duminica, Luni, Miercuri, Vineri, în sărbători, în cele patru posturi și în ajunurile din cursul anului? (c)

c) **Medicii binevoitori ai omenirii spun că cei căsătoriți trebuie a se împreuna numai odată sau de două ori pe săptămână, Marțea și Joia după rânduiala creștinească, când nu-i sărbătoare sau post, ca să aibă copii sănătoși, vioi și activi în viața lor. împreunarea se face numai în scopul facerii de copii. Priviți moravurile genezice ale animalelor. Ele se împreună (gonesc, mârlesc.) rare ori, numai pentru înmulțire.** [în medie de două ori pe an – n.n.] După ce a zămislit nu se mai împreună. Și omul, în loc de a fi superior animalelor, să devină mai bestial decît ele?! **Legile indiene recomandă oamenilor a NU avea raporturi sexuale decît de 3—4 ori pe lună, ba în lunile de vară numai odată pe lună; iar cei trecuți peste 50 de ani să se astîmpere. Oare creștinii să se pogoare tot mai jos, dedesubtul necreștinilor!?** [păgânii pot fi și un bun exemplu, când sunt mai înfrânați. Mai jos vedem că sunt și un rău exemplu, când sunt desfrânați. Ne întrebăm de ce Părintele Arsenie Boca a luat din păgânism tocmai învățăturile ce îndeamnă la desfrânare, dându-le o mască științifică și Ortodoxă? — n.n.] (Vezi „Oglinda Duhovnicească”, pp. 1546 — 1736; 2309 2313, de autor, și nota întrebării 172, pp. 446 — 456 din această carte).

Cei căsătoriți trebuie a se abține de la împreunări trupești: Lunea, Miercurea, Vinerea, Sâmbăta, Duminica, în sărbători mari și în posturi, „ca să se îndeletnicească cu postul și cu rugăciunea” (1 Cor. 7 5), pe cât este cu putință, precum și în timpul scurgerilor lunare, al purtării sarcinii și pînă după 40 de zile de la nașterea pruncului.

„Cei căsătoriți sînt datori a-și fi lor înșiși judecători, adică, este cuviincios lucru a se depărta unul de altul prin învoirea fiecăruia, când se zăbovesc în rugăciune, apoi să se împreune iarăși, a spus Pavel Apostolul“ (1 Cor. 7 5; Sf. Dionisie, 3).

„Femeia care va fugi de bărbatul ei, urînd împreunarea bărbătească, și va vrea să umble așa (contra rânduiei), anatema (Să fie)“. (deci păzirea curăției în familie numai cu învoirea celor doi și nu prin ura față de slăbiciunile firii, ci din dorința vieții feciorelnice în doi, cum vom vedea mai jos – n.n.) [...]

283) Am preacurvit peste fire cu soția mea și cu alte femei (cu soțul meu, cu alți bărbați), primejduindu-mă vremelnic și veșnic? (a)

a) **CURVIA PESTE FIRE. Cel ce va umbla cu femeia lui peste fire, ani 5 și Preot să nu se facă... Așa să canonizești și pe femeie, de va fi fost cu voia ei; iar de-i va fi fost cu sila, s-o canonizești mai ușor, însă precum vei pricepe tu sila ei (Canon Molitfelnic). Cel ce va umbla cu femeie străină peste fire, 15 ani. Bărbatul de se va afla cu femeia afară de fire, care lucru este afară de fire i omenească, acela să se despartă din alesul și blagoslovitul neam al Creștinilor, ca o amestecare rea și lucru rușinat, și să se despartă de dânsul muierea (de nu-și revine, nici face roade vrednice de pocăință, n.n.) fără de cuvîntul nimănui, și să își ia zestrea ei și darurile cele de dinaintea nunții, și din averea lui cât va fi a treia parte peste darul nunții dinainte, atîta sa ia (după o pravilă veche de la Ohrid). Care va face cu muierea lui afara de fire, acela Preot să nu se facă; ci numai să se despartă de tot de dânsa și dacă se va despărți, atunci să se canonizească 15 ani să nu se Cuminece (Postnicul și Grigore Soluneanul, PAI.B. gl. 231).**

284) **Am păcătuit contra firii și rânduiei omenești, pe dinapoi ca dobitoacele ? (b)**

b) **Prin împreunarea pe dinapoi ca dobitoacele, oamenii se degradează, devin scârboși, spurcați, decăzuți de pe treapta demnității omenești, depărtează de la ei pe îngerii păzitori,**

mânie pe Dumnezeu, și apropie de ei pe necurații draci. "Omul în cinste fiind, n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de minte, și s-a asemănat lor" (Ps. 48 72, 27).

285) **Am păcătuit cu femeii, cu bărbați, cu copii, pe unde nu se cade (pe șezut, sodomie) ?**
(c)

c) **Păcatul sodomiților se numește tot felul de desfrânare împotriva firii, precum și feliurile păziri sau împiedicări cu intenția de a nu face copii, în afara de rânduiala păzirii curăției** [deci și metoda calendarului, pe care o propovăduia Părintele Arsenie Boca fiind atât de „atârnat” în mentalitatea sfinției sale, de împreunarea trupească, astfel ca nici măcar bolile ce pun în pericol femeia însărcinată și fătul să nu împiedice plăcerea. Dar vom vedea că spurcata idee arsenică a sănătății prin sămânța bărbătească duce și la o altă concepție de împreunare împotriva firii (sau perversiune sexuală) enumerată și de Părintele Nicodim Mândiță și practică de păgâni atât în Tantra Yoga, în satanism, în orgiile dionisiace sau bachice, dar și în practica lor curentă– n.n.].

Păcatul acesta este în strînsă legătura cu păcatul aruncării pruncilor născuți, ce domina în paginism (Rom. 1 25—27). **Deși în societatea sălbaticilor, a păgânilor sau idolatriilor, uciderea pruncilor găsea oarecare trecere sau simpatie în lumea aceea bestială și depravată îngrozitor, însă în societatea noastră creștină și civilizată, nu poate avea nici îngăduire, nici scuză. Diferitele specii ale acestui păcat urâcios se află în mai multe locuri ale Dumnezeieștilor Scripturi și în canoanele Sfinților Părinți** (Pidalion, o.c. filele 465; 469; 470). **Cei care fac sodomie cu bărbați, sau cu femeii, sau cu tineret, stricătorii de parte bărbătească (sodomite-nii) și stricătorii de vite, ca și ucigașii, fermecătorii, preacurvarii, idolatrii, sînt vrednici de aceiași pedeapsă, se canonisesc cu 15 — 20 ani** (Rom. 1 26—32; Sf. Vasile, 7; 62; Sf. I. Post. 18; P.M.B. gl. 231; vezi și nota întrebării 151, pp. 413 — 414, din această carte).⁴⁴⁴

Omul împreunându-se mai des decât dobitoacele și în poziții nefirești, nu pentru zămislirea de prunci, arată că pricina nu este vreun echilibru însănătoșitor dictat firii, ci îmbolnăvirea imaginației și simțirii de plăcerea păcătoasă, care duce în timp și la îmbolnăvirea trupului. Aceasta este cauza inventării pretextelor pentru împreunarea deasă care strică mentalitatea și generează tot felul de ideologii obsedate de sex. Dar în același timp este și ea, într-un cerc vicios, influențată, desfrânată și impulsionată de astfel de mentalități. Gravitatea cea mare apare nu când Freud sau nu știu ce guru propovăduiește acestea ci tocmai un ieromonah Ortodox cu aură de Sfânt, construită cu grijă de cei ale căror interese oculte a slujit o viață întregă.

Astfel nu numai că *Psa 48:21 omul în cinste fiind n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de minte, și s-a asemănat lor*, ba chiar s-a pus prin pofta nerațională sub ele. Vă dați seama ce lipsă de raționalitate, și cu atât mai mult de omenie, la acest învățător faimos, dar găunos? El ridică dobitocia necuvântătoare, pofta nerațională, atârnatul de împreunarea trupească (pe cea mai prejos decât firea dobitoacelor, dar, după cum vom vedea mai jos, chiar și pe cea împotriva firii), la rangul de normalitate și sănătate. Cum poate fi propus la canonizare un astfel de dușman de calibru crescut al neamului omenesc, ce propovăduiește stricăciunea ca normalitate, pofta fără de minte ca raționalitate și moartea ca viață?

Am spus că învățăturile Părintelui Arsenie Boca îndeamnă la păcate împotriva firii, nu numai prin sfătuirea de a practica metoda contracepției calendarului. Dar încă și prin mai ce? Poate fără să vrea, prin aceste teorii, Părintele Arsenie Boca îndeamnă la gomarie.

Haideți să vedem cum, descoperind în același timp și a 6-a minciună din afirmațiile sfinției sale:

6. Absorbția substanțelor (deci și a sărurilor acidului glutamic) prin mucoasa vaginală este extrem de redusă, aproape inexistentă, în schimb prin mucoasa bucală este cea mai rapidă și mai consistentă din întreg organismul uman. Femeile dornice să asculte de Părintele Arsenie Boca vor dori să își administreze sărurile acidului glutamic de la bărbați direct prin mucoasa bucală (spurcată consecință ale unei gândiri vulgare provenită de la cel care a înșelat pe atâția să îl considere Sfânt. Sau mai bine spus roadă vicleană a amăgirii

⁴⁴⁴ Protos. **NICODIM MĂNDIȚĂ** (după SFÂNTUL ATANASIE AL CRETEI), *Calea sufletelor în veșnicie sau cele 24 vămi ale văzduhului*, Volumul 2, Ed. Lumină din lumină, București, ²1992, pp. 747, 760-761.

duhurilor ce vor să batjocorească Ortodoxia, a Cărei esență este fecioria. Doamne, păzește-ne de lucrările cele spurcate ale celui viclean!)

Particularitati ale absorbției prin mucoasa uretrala și vaginala

- absorbția este redusă [...]

Particularități ale absorbției prin mucoasele tubului digestiv

Abs prin muc bucala:

- sublingual efectul se instalează în 1-3 min.

- circ venoasă de la acest nivel se varsă în vena cava superioară.

- *Avantaje: absorbția rapidă, medicamentul este protejat de degradarea sucului gastric [cum s-ar degrada dacă ar ajunge în stomac – n.n.] și de trecerea prin „primul pasaj hepatic” (ex: nitroglicerina) [dar nimeni nu împiedică un om ahtiat după plăceri și montat de Părintele Arsenie Boca să gândească aceleași lucruri și despre sărurile acidului glutamic – n.n.]*

În realitate, cele ce au această perversiune sexuală numită gomarie sau sex oral, nu numai că se hrănesc cu putrescină și cadaverină, adică cu însăși moartea lor, ci se despart și de Dumnezeu. Ele înlocuiesc Sfintele Taine, unirea cu Trupul și Sângele lui Hristos (focul dumnezeiesc ce arde păcatele și ne dă o viață duhovnicească), cu secrețiile spurcate ale unui trup bărbătesc stricat și muritor. Ele primesc astfel, sărmănele, o viață trupească dărâmată de ahtierea după niște plăceri împotriva firii. Până acolo se strică firea, încât de dragul plăcerii trupești și imaginative mai intense trec chiar și peste scârba firească față de gustul și mirosul unei asemenea necurății puturoase, pentru a-și împlini fantezia demonică. Este evident astfel că este un păcat împotriva firii, susținut de niște puteri întunecate ce duc la freamătul trupului (chiar contrar luiși) și la perversiunea mentalității (contrară strigătelor conștiinței căzute și umilite).

GOMARIA

806. - *Se pare că din pricina groazei urâciunii a acestui păcat și ca să nu se spurce hîrtia și auzul, părinții bisericii au evitat să-l mai formuleze. Dar întrucât a existat și există socot că este necesar să-l dăm pe față. Gomaria (gură, Gomora Facere 19) este păcatul adorării părților genitale, prin care adoratul le sărută, le ia în gură ... mai josnic decât animalul. Un astfel de păcătos se canonisește cu afurisirea ca sodomiții și ucigașii de suflete pînă la douăzeci de ani. Ei nu mai pot fi niciodată hirotonisiți iar în caz de hirotonie prin tănuire, se caterisesc definitiv, rămînînd simpli mireni, fără dar lucrător de cele sfinte. Fără îndreptare totală și deci, ei nu mai pot fi primiți la tainele bisericii, pînă ce nu dau dovadă prin fapte deplin verificate în timp îndelungat de curată pocăință. Nici în cimitir să nu se îngroape dacă rămîn nepocăiți, iar fapta a devenit publică (V. curvie-sodomie). [...]*

870. - *“Cînd cineva vrea să se facă preot, acela trebuie să fie de treizeci de ani, iar diaconul de douăzeci și cinci, iar citețul de optsprezece. Iar păcatele care opresc de preoție sînt acestea : “De-l va strica alt copil, sau el copil fiind, va strica pe alt copil”.*

“Sau va curvi cu muiere, sau cu voinic, sau cu dobitoc, sau cu femeia sa afară de fire” (sodomie, gomorie). [...]

CURVIA-SODOMIE

487. - *“Curvia -sodomie este păcatul pe care îl face bărbat cu bărbat sau bărbat cu femeie cînd nu vor să aibă copii. El este păcat strigător la cer. “Strigătul (dreptății dumnezeiești) împotriva Sodomei și Gomoriei s-a mărit foarte și, păcatul lor este foarte greu” (Fac. 18,20). “Dacă cineva se va culca cu un bărbat așa cum se culcă cu o femeie, amîndoi au făcut o mare urâciune, de aceea ei trebuie pedepsiți cu moartea, iar sîngele lor să cadă asupra capului lor” (Lev 20, 13; Deut. 23, 17; Rom. i, 26, 32). **Sodomiții și Gomoriții, adică cei ce fac spurcăciuni în gură, împărăția lui Dumnezeu nu o vor vedea” (I Cor. 5, 9-10).***

488. - *“Cel ce va umbla cu femeia peste fire, cinci ani și preot să nu se facă”. -Molitifelnic.*

489. - *“Așa să canonisești și pe femeie de va fi fost cu voia ei, iar de va fi fost cu sila, mai ușor s-o canonisești, însă cum vei pricepe tu sila ei”. -Molitifelnic – [...]*

498. - *“Dacă cineva face sodomie cu soția sa, se canonisește opt ani, dacă mănîncă hrană uscată după ora a noua din zi și să facă în fiecare zi cîte două sule de metanii”. I. Post. 65. [...]*

500. - *“Păcatul sodomiei se osîndește cu două judecăți: biserica îi afurisește, iar judecata lumească îi osîndește la moarte și trupul i se arde în foc”*. -ILT, 333.

501. - *“Sodomitenii se consideră mai rău decât ucigașii, fiindcă e cu mult mai bine de a muri, decât a trăi în halul acesta. Ucigașii despart sufletul de trup, dar aceștia, împreună cu trupulucid și sufletul. Orice fel de păcat nu se poate compara cu această grozavă nelegiuire și dacă, cei ce pățimesc de această boală ar simți grozăvia acestei poftă păcătoase, ar prefera ca mai bine să moară de o mie de ori, decât să facă aceste păcate... Unul ca acesta este vrednic de bătut cu pietre și de femei și de bărbați, căci a nedreptățit și a defăimat ambele sexe”*. Sf. Ioan Hrisostom, ‘Rom. Om. V a LV. [...]’

871. - *“Iar dacă se va face cineva preot, și va cădea în unele păcate de acestea, să i se ia darul preoției de tot, după canonul 51 al Sf. Vasile, iar a se împărtăși nu este oprit”*. *“Iar dacă va fi fost cineva cucon mic și s-a amestecat cu altul în păcate, (de sodomie) și i s-a slobozit curgerea numai între coapse* [vedeți ce importantă este prezența spermei în păcătuire, acea secreție atât de lăudată de Părintele Arsenie Boca și atât de dorită ca leac și sursă de sănătate de către ucenițele sfinției sale, amăgite de învățăturile aberante ale lui? – n.n.], *acela întâi să se canonisească și apoi să se facă preot, numai dacă nu s-a făcut păcatul deplin, să fi intrat mädularul în șezutul copilului. Iar dacă va fi intrat într-însul să nu se facă preot, deși a fost copil și nu a cunoscut păcatul, însă i s-a spart vasul și s-a făcut netrebnic și nefolositor preoției. Drept aceea, trupul lui nu mai poate să fie bun pentru slujba preoției. De aceea și copilul, care la alt copil își va băga mädularul, se oprește de la preoție”*. -ILT, 58.⁴⁴⁵

E adevărat că ucenicii sfinției sale, și cei intelectuali, și cei simpli, nu sunt obișnuiți să gândească până la capăt ceea ce spune Părintele Arsenie Boca, luându-i toate cuvintele la modul absolut adevărat și incontestabil și rezumându-se doar la ceea ce a declarat el fățiș, necercetând și consecințele ascunse ce decurg din acelea, neputând să-și dea seama astfel de viclesugul învățaturii sale. Ei nici nu admit că ar fi putut sugera idolul lor altceva decât Ortodoxia.

Nu cunosc nici suficientă medicină ca să se gândească la absorbția bucală comparativ cu cea vaginală. Am putea gândi că tocmai prin infirmitatea modului lor de a gândi (gândirea nefinalizată) ar putea fi scutiți de ajungerea la astfel de păcate împotriva firii sugerate subliminal de Părintele Arsenie Boca. Însă, în realitate, chiar dacă la început conștiința le atrage atenția că e ceva greșit (sau măcar neclar), ei se obișnuiesc cu ideea plăcerii ca o necesitate a firii, apoi cu plăcerea însăși, nemaigândindu-se vreodată măcar că ar fi vreun păcat. Aceasta se produce încetul cu încetul în mintea lor prin adormirea conștiinței datorată dogmatisirii (justificării) acestui viciu ca fiind virtute prin scrierile idolului lor de la Prislop și practicarea unei vieți îndulcite trupește, care le întunecă în final discernământul. Mintea li se schimbă pe nevăgăte de seamă (dar nu spre pocăință ci spre păgânism), având și dezlegarea Părintelui Arsenie Boca pentru contracepție și cum vom vedea mai jos și la poligamie, și la aventurile curvești, pentru care este învinovățită firea și fiziologia ei. Duhurile viclene ale desfrânării nu se poartă cu mânuși, ci se bucură când omul nu gândește până la capăt (numai cei ce își folosesc cu trezvie întreaga minte pentru a deosebi binele de rău până la consecințele lui ultime le pot birui, cu ajutorul lui Hristos). Ele sapă prin plăcere în minte, făcând-o roaba simțirii și, încetul cu încetul, profită de mentalitatea contemporană că sexul oral este o variantă intelectuală, rafinată, sănătoasă și eficientă împotriva zămislirii de copii, ducând pe cuplurile bocofile, (deja grav avariate prin plăcerea de sine sădită de arsenism), să cadă în cursa păcatelor împotriva firii devenind în cazul de față bucofile. Desigur aceasta se petrece la început doar în cadrul căsătoriei, pentru a fi mascat că e ceva firesc, dar, odată deschisă cușca fiarelor gândite, sfășierea nu se oprește doar aici, ci sfășie mai apoi și familia însăși, prin extinderea plăcerii fără responsabilitate și în afara casei, mai ales că sunt susținuți de

7. A șaptea minciună, chiar din „Cărarea împărăției”:

⁴⁴⁵ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.⁴⁴⁶

Ce hule la adresa lui Dumnezeu. Oricine hulește firea, hulește pe Făcătorul ei. I-a făcut Dumnezeu pe bărbați poligami și curvari aventuroși, iar apoi îi pedepsește pentru aceasta. ce perversiune pusă în căruța Ziditorului de către hulitorul de la Prislop!!!

Dar Dumnezeu l-a făcut la început numai pe Adam, pentru a respecta principiul unității și pentru a face în el cele cinci mari uniri ale creației (unirea dintre pământ și cer, dintre pământ și rai, dintre inteligil și sensibil, bărbat și femeie, dintre creație și Creator).

Apoi, din el, pentru a fi izvor al unității, i-a scos din coastă pe femeie, după ce a numit toată creația, fiind astfel ridicat la rangul de împărat și unificator spiritualizator al ei, împreună lucrător cu Dumnezeu în pătrunderea și prefacerea ei rațională. Dar și acea femeie a fost numai una, pentru aceeași unitate, tocmai pentru a ne învăța să nu avem decât o singură femeie și pentru a feri tot neamul omenesc de două origini, sau de dezbinare. De aceea și legat de facerea femeii este dată cauzalitatea unității. Ea a fost scoasă dintr-un trup, dar fiind o altă persoană, ca toate persoanele să devină una, prin Sfânta Biserică, în Trupul noului Adam Hristos:

Fac 2:18 Și au zis Domnul Dumnezeu: nu este bine să fie omul singur, să-i facem ajutor asemenea lui. 19 Și au făcut Dumnezeu încă din pământ toate hiarele țarinii și toate pasările cerului, și le-au adus la Adam să vadă, ce nume le va pune; și tot sufletul viu, cum l-a numit Adam, acesta este numele lui. 20 Și a pus Adam nume tuturor dobitoacelor și tuturor pasărilor cerului și tuturor hiarelor pământului; iară lui Adam nu s-a aflat ajutor asemenea lui. 21 Și au pus Dumnezeu somn în Adam și a adormit; și au luat o coastă dintru ale lui și au plinit cu carne locul ei. 22 Și au făcut Dumnezeu coasta, care o au luat din Adam, muiere, și o au adus pre ea la Adam. 23 Și a zis Adam: iată acum os din oasele mele și trup din trupul meu, aceasta se va chema femeie, pentru că din bărbatul său s-a luat. 24 Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.

Vedeți, spune că se va lipi de „femeia sa”, nu de femeile sale. Bărbatul este făcut din fire, așadar, monogam, iar nu poligam cum bârfește Părintele Arsenie Boca și cum se justifică preacurvarii dând exemple pe lei (și citând din Părintele Arsenie Boca că sunt aventuroși prin fiziologia lor, împreunându-se cu prima ieșită în cale). Dacă l-ar fi făcut pe Adam poligam, i-ar fi scos două coaste: una Eva, alta Maica Zamfira. Slavă Domnului că nu ne-a făcut așa. Ar fi fost îngrozitor ca jumătate din neamul omenesc să fi avut o sinucigașă ca mamă. Și așa suntem dezbinați, când avem cu toții același strămoș (pe Adam) și aceeași strămoașă (pe Eva). Ce crunte ar fi fost războaiele dacă aveam un tată și jumătate din noi o mamă, cealaltă jumătate o altă mamă, mai ales una invidioasă ce nu suporta alte femei lângă cel iubit. Ce cumplit ar fi fost și ce crime ar fi apărut dacă Adam era un aventuros care se împreuna cu prima ieșită în cale (ar fi avut copii cu toate fetele lui, ieșind un neam omenesc amestecat și necurat, moleșit de vicii, după asemănarea amestecării monahismului cu căsătoria prin conviețuirea unui călugăr și unei maici în aceeași casă, având ca pretext fiziologia. Iar copiii lui s-ar fi omorât furându-și unul altuia soția. N-ar mai fi ținut cont de nici o bună cuviință, ba ar fi prezentat necurăția ca sfințenie, cum fac și acum atât păgânii, cât și adulatorii fenomenului de la Prislop).

Iar unitatea zidită prin fire se împlinește desăvârșit în har prin noul Adam Hristos care S-a rugat: *Ioan 17:21 Ca toți una să fie; precum tu, Părinte, întru mine, și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie; ca să crează lumea că tu m'ai trimes.* Principiul unității se află în Sfânta Treime, unde este o singură cauză Tatăl prin naștere a Fiului și prin purcedere a Sfântului Duh, și crează toate prin Fiul în Sfântul Duh. După chipul Sfintei Treimi și noi oamenii ne naștem firesc din tatăl nostru Adam, în Eva maica noastră, prin urmașii lor, strămoșii noștri, iar în chip duhovnicesc, din Tatăl, fiind fii, mădulare ale Fiului în care se

⁴⁴⁶ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

odihnește Sfântul Duh (fiind îmbrăcați în Hristos prin Sfântul Botez), iar pe pământ prin Sfintele Taine din noul Adam, în Maica noastră Biserica, noua Evă (Maica Domnului), prin Apostolii, sfinții și preoții Ei, ca născători ai noștri duhovnicești: *Gal 4:19 O, copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii, până ce Hristos va lua chip în voi!*

Așadar negreșit este vorba de monogamie și în fire, și în înfiere, și, după cum avem o singură Biserică mântuitoare, Ortodoxă, tot așa și toți bărbații Ortodocși evlavioși, icoane ale lui Hristos, au câte o singură femeie, care este icoana Sfintei Biserici. Ne referim la acei bărbați din cei ce nu pot păstra fecioria, dar sunt datori să-și păstreze patul nespurcat *Evr 13:4 Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu.* Căci mințile monahilor sunt miresele lui Hristos.

Efe 5:23 Căci bărbatul este cap femeii, precum și Hristos este cap bisericii; și acesta este mântuitorul trupului. 24 Ci precum biserica se supune lui Hristos, așa și femeile bărbaților lor întru toate. 25 Bărbaților, iubiți-vă femeile voastre, precum și Hristos au iubit biserica, și pre sine s'au dat pentru dânsa; 26 Ca pre ea să o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt, 27 Ca să o puie înainte pre ea luiși slăvită biserică, neavând întinăciune, nici prihană, sau altceva de acest fel; ci ca să fie Sfântă și fără de prihană. 28 Așa sunt datori bărbații să-și iubească femeile lor ca și trupurile lor. Cel ce își iubește pre femeia sa, pre sine se iubește. 29 Că nimeni niciodată nu și-a urât trupul său; ci îl hrănește și'l încălzește pre el, precum și Hristos biserica: 30 Că mădulare suntem ale trupului lui, din carnea lui și din oasele lui. 31 Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa, și se va lipi de femeia sa, și vor fi amândoi un trup. 32 Taina aceasta mare este; iar eu zic de Hristos și de biserică. [...]Efe 4:4 Un trup și un Duh, precum și chemați sunteți într'o nădejde a chemării voastre; 5 Un Domn, o credință, un botez. 6 Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este preste toate și prin toate și întru noi toți.

Primul om care a păcătuit împotriva firii luându-și mai multe femei, a fost Lameh, care a ajuns și la crimă pentru aceasta:

Sa știi cititorule, căci când vei citi în seminția lui Cain, pe Enoh, pe Maleleil, pe Matusalem, pe Lameh, sa nu socotești ca sunt aceia care puțin mai pe urma în cea dreaptă seminție a lui Set s-au născut, și dreptii au fost, ci alții, neplăcuți lui Dumnezeu, măcar de sînt și cu aceleași nume. Pentru ca mulți sînt și păcătoși de un nume cu dreptii, și dreptii de o numire cu păcătoșii. Însă numele cel cinstit nu face pe om drept și sfânt, de-i va fi viața răzvrătită, nici numele cel necinstit nu face pe om necinstit și păcătos, de-l va fi viața îmbunătățită. Doi Iuda erau în ceata Apostolilor, unul Iscariotean, iar altul frate lui Dumnezeu (Matei 10, 4; Ioan 14, 22). La amândoi un nume, ci viața deosebită, unul vânzător, altul propovăduitor al numelui lui Iisus Hristos. Unul lepădat se făcu, iar altul frate Domnului după trup (Mt. 27, 3, 5; Iuda 9). Unul s-a spânzurat și a pierit, iar altul pentru Hristos pătîmind, cununii cerești s-a învrednicit. [...]

Trăind Set fiul lui Adam de la nașterea sa ani 205, a născut pe întâiul său fiu Enos, din sora sa Asvama. Iar după nașterea aceuia a născut și alți mulți fii și fiice, petrecând în nașterea de fii șapte sute de ani și mai mult, și si-a văzut nepoții și strănepoții săi și cea multa seminție a sa, care din an în an se înmulțise. Deci îi era lui locuința, și a întregii seminții a lui, la pământul cel mai înalt aproape de Rai (Chedrin, 8) și avea porunca de la tatăl sau Adam ca să-și păzească seminția sa cu dinadinsul, ca să nu se amestece ei cu cea de Dumnezeu urâta seminție a lui Cain. Pentru ca doua seminții erau în vremea aceea în partea cea de sub cer, care din doi strămoși ieșiseră: din Cain și din Set. Deci seminția dreptului Set, era dreaptă și sfântă, lui Dumnezeu plăcând, iar a lui Cain seminție era rea și răzvrătită, de Dumnezeu mânietoare și de oameni urătoare, pentru ca în ce fel era rădăcina de acel fel erau și ramurile; precum le era tatăl, așa erau și fiii. Fiindcă la toate răutățile fiilor săi, Cain le era chip și începătură. Și el întâi cu seminția sa a început a hotărî pământul și a face război și a jefui și a aduna bogăție, nu numai din osteneala mîinilor sale, ci și din răpiri și asupriri, și se ridicară de acele războaie între oameni. Încă a aflat seminția lui Cain și feluri de meșteșuguri și de măsuri ce la prisosită desfătare trupească era data. Lameh strănepotul lui, neîndestulându-se cu o muiere, a luat două: pe Ada și pe Sela [vedeți că nu firea duce la poligamie ci prisosita desfătare trupească? – n.n.] și a fost el întâi în lume cu doua muieri. Deci l-a născut lui Ada pe Iabal, acela a aflat

facerea corturilor din piei, și era tata celor ce viețuiau în lăcașurile hrăniturilor de dobitoace. I-a născut și pe alt fiu Iubal, acela a aflat muzica, fluierul și alăuta [vedeți cine a inventat instrumentele plăcute din tinerețe Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] . Iar Sela cealaltă femeie a lui Lameh a născut pe Tovel .(alții Tubalcain pe acela îl numesc) el era bătător cu ciocanul, căldărar și faur fierar: Iar sora lui Noema a aflat toarcerea lânii și a inului și țesătoria: aceeași a aflat să facă din dobitocescul lapte untul și brânza și la celelate femeiești lucruri de mâini ea a fost aflătoare. Încă s-a învățat seminția lui Cain și vrăjitoriile , farmecele și descântecele și împărțășirea cu dracii și era potrivnică lui Dumnezeu și urâta de Dumnezeu, pentru aceea mai pe urmă, cu potopul s-a prăpădit de tot. [...]

Și s-a născut Set împreună cu sora lui Asvama (precum Cain cu Calmana și Abel cu Delvora) (Gheorghe Chedrinul, fila 18). Pentru ca așa din început, de Ziditorul s-a alcătuit firea- omenească, ca să nască câte doi fii, parte bărbătească și parte femeiască, ca să se înmulțească oamenii pe pământ. și se însoțeau atunci fratele cu sora sa cea împreună născută, până ce s-au rodit noroadele. Iar dacă s-a înmulțit omeneasca seminție, îndată singura fireasca lege și înțelegerea omeneasca nu și fără de Dumnezeiasca Porunca, cea de aproape însoțirea celor împreună născuți a tăiat-o , și s-a hotărât ca fratele cu sora de un pântec fiind născuți, să nu se însoțească în cea trupească însurare.⁴⁴⁷

De aceea și Sfânta Biserică condamnă a doua căsătorie în Sfintele Sale Canoane (care nu sunt porunci juridice provenite din mintea vreunui om exagerat, ci descoperiri ale lui Dumnezeu despre realitățile firii):

375. - *Căsătoria a doua este îngăduită de biserică numai ale celor ce au rămas văduvi de tineri prin deces și n-au copii. Sf. Pavel sfătuieste la văduvie castă, dar cine nu poate, mai bine să se Căsătorească (Rom. 31; 1 Cor. 7, 39; Sf. Vasile 87). Dacă sînt tineri, canonisirea va fi mai scurtă și mai ușoară, dacă vor fi mai în vîrstă, canonisirea va fi mai aspră, ajungînd pînă la un an (1 ec. 8; Sf. Vasile 4). Cel căsătorit a doua oară, nu mai poate fi hirotonisit (Ap. 17; VI ec. 3; Sf. Vasile 12). Slujba cununiei se face mai redusă și fără fast, iar preotul, n-are voie să ia parte la masa lor (Neocez. 7.). “Nunta cea dintîi este lege, a doua este iertare, iar cea de-a treia este călcare de lege”. -ILT, 205.-*

377. - *“După dascălul nostru, cei ce s-au căsătorit a doua oară după legea omenească, sînt păcătoși, precum și cel ce caută la femeie pofind-o pe ea. Că nu numai cel ce preacurvește de fapt este preacurvar, ci și cel ce voiește a preacurvi, fiindcă nu numai fapta, ci și gîndurile sînt văzute de Dumnezeu. [cu cât mai mult este curvească mentalitatea că plăcerea împreunării ar aduce sănătate... – n.n.] într-adevăr, sînt mulți bărbați și multe femei de 60-70 ani, care din pruncie de cînd au primit învățătura lui Hristos, au rămas necăsătoriți și mă bucură acest fapt, că astfel de oameni se găsesc la toate neamurile”. -Sf. Justin (160) Apologia 1,15.-*

378. - *“Am hotărât potrivit canonului (ap. 17), ca mirenilor celor ce liber și legiuit s-au căsătorit a doua oară (după moartea soțului) și n-au trăit în concubinaj, după ce au petrecut un oarecare timp în rugăciune și post, după iertarea spovedaniei, să li se dea împărțășania” -Laod. 7.*

379. - *“Pentru cei ce se căsătoresc de mai multe ori, li se osîndește un timp de pocăință (1-2 ani) dar, rîvna și credința lor le scurtează iar acest timp de pocăință” Neocez. 3.*

380. - *“Preoții, să nu ia parte la masa celor căsătoriți a doua oară, deoarece a doua nuntă are nevoie de pocăință; și oare cine ar fi acel preot, care trebuie să canonisească pe miri, ar voi să participe la masa lor, aprobîndu-le faptele prin participarea la ospăț?”. -Neocez. 7.*

381. - *“Canonul (Ap. 17), a oprit cu desăvîrșire de la slujba de preot, pe cel ce s-a căsătorit de două ori”. - Sf. Vasile 12.-*

382. - *“Femeia, căreia i s-a dus bărbatul în țări depărtate și a dispărut, dacă se căsătorește cu altul mai înainte de a se încredința despre moartea lui, se canonisește ca o preacurvă”. -Sf. Vasile 31.*

⁴⁴⁷ Sfântul †Dimitrie al ROSTOVULUI, *Hronografică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, pp. 75-77, 72.

383. - *“Dacă stăpînii nu vor, văduva sclavă nu greșește mult, dacă se căsătorește a doua oară, simulînd că a fost răpită. Deci, nu trebuie învinovățită, căci nu se judecă formele, ci viața ei legitimă de a se căsători. Dar, i se aplica canonisirea nunții a doua ” Sf. Vasile 53.*

384. - *“Dacă femeia are duh necurat și stă legată, iar bărbatul zice că nu se poate înfrîna și vrea să ia alta, în acest caz este preacurvie și nu se poate da un răspuns hotărît; însă după legea duhovnicească, nu se poate recăsători pînă ce nu moare soția ” Timotei 15.*

385. - *“În privința celor ce se căsătoresc a doua oară, canonul al patrulea al lui Vasile cel Mare zice că unii au stabilit un an, iar alții doi (ani de epitimie); iar cei ce se căsătoresc a treia oară și pe patru ani. Dar noi, zice, am primit obiceiul afurisirii în cinci ani, pentru cei ce se căsătoresc a treia oară, firește nedesfăcîndu-se căsătoriile anterioare ” Sf. Ioan Post. 19.*

386. - *“Cel ce se căsătorește a doua oară, nu se încununază (nu i se pun cununile pe cap); ci chiar i se dă canonisire de doi ani, iar cel ce se căsătorește a treia oară, cinci ani se canonisește ” Sf. Nichifor 2.*

387. - *“Cînd se cunună a doua nuntă, preotul la masă să nu meargă, ci numai la biserică să-i blagoslovească pe dînșii, iar în casa lor, să nu meargă la cea de-a doua cununie ” PBG. 51.*

388. - *“Cine va fi la a doua nuntă, de va fi tînăr și va muri femeia, de va putea răbda așa, după cuvîntul apostolului, bine este, iar de nu va putea răbda așa, el să ia a doua muiere; iar de va fi bătrîn și se va însura a doua oară, acesta minie pe Dumnezeu, să aibă pocanie trei ani și metanii cîte 24pe zi ” PBG, 83.*

XL.

CĂSĂTORIA A TREIA

389. - *“Cu privire la cei ce se căsătoresc a treia oară și acelor ce se căsătoresc de mai multe ori, am hotărît același canon. Ca și la cei ce se căsătoresc a doua oară, adică pentru cei ce se căsătoresc a doua oară, un an, iar alții doi ani. Cei ce se căsătoresc a treia oară sînt afurisiți trei ani, ba chiar și palm ani. Aceasta nu se numește nuntă, ci poligamie sau mai curînd desfrînare, care se pedepsește. De aceea și*

Domnul a zis Samaritencii care curvise cu cei cinci bărbați: “Pe care îl ai acum nu-ți este bărbat...” (Ioan 4,18). Cei ce au trecut peste a doua nuntă, nu merită a fi numiți bărbați sau soții”. “S-a obișnuit ca cei ce se căsătoresc a treia oară să fie afurisiți pe cinci ani, nu din vreun canon, ci din predania moștenită din vechime. Dar nu trebuie a-i înlătura cu totul de la biserică, ci să asculte doi sau trei ani, apoi să stea împreună cu cei credincioși în biserică, fără a se împărtăși cu sfintele taine și după ce vor da dovezi de pocăință, să fie primiți la împărtășanie ” st. Vasile 4.

390. - *“Pentru a treia nuntă, nu avem lege canonică, deci ea nu-i aprobată de lege și astfel, pe aceasta o privim ca pe o întinăciune a bisericii. Dar nu le supunem osîndirii publice, fiindcă sînt mai de tolerat decît desfrîul liber ” Sf. Vasile 50*

391. - *“Sfinții Părinți, au trecut sub tăcere poligamia (nunta a treia) și au socotit-o ca pe o poftă dobitocească și străină de vrednicia omului creștin. -Nouă ni se pare că acest păcat este mai mare decît curvia. Totuși, se cuvine ca aceștia să fie canonisiți (cu îngăduință) adică, un an să se tînguie la ușa bisericii, trei ani să stea în genunchi în urmă la intrarea în biserică și apoi să fie primiți ” Sf. Vasile 80.*

392. - *“Cei ce vor să facă a treia însurare să se pocăiască patru ani și să facă cîte 66 metanii pe zi, că se cheamă curvie ”. -PBG, 83.-*

393. - *“Cine se însoară de patru ori, să se pocăiască 8 ani, metanii cîte 100 pe zi, unii ca aceia curvesc și, pe Dumnezeu minie ” PBG, 83.⁴⁴⁸*

Iată cum Părintele Arsenie Boca, necunoscînd și/sau necrezînd și/sau ne iubind Sfintele Canoane ci „medicina cuantică” din mintea sfinției sale, învinovățește firea și, indirect, pe Creatorul ei pentru: „călcarea de lege”, „poftea dobitocească”, „întinăciunea Bisericii”, „păcatul mai mare decît curvia, străin de vrednicia

⁴⁴⁸ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

omului creștin” toate denumiri din Pravila Bisericească ce definesc poligamia. Dar aceasta nu va îndepărta vreun Ortodox autentic de Sfânta Predanie, în schimb îl arată pe sfinția sa neconform cu Sfintele Canoane, deci nevrednic de canonizare.

Acest text cumplit scris de Părintele Arsenie Boca „*Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire*”⁴⁴⁹ este probabil o roadă a stării lăuntrice jalnice a sfinției sale. El ne sugerează că fiind adulat de atâtea femei și văzând în sine atracție către multe din ele și-a justificat starea sa ca fiind firească (pentru că nu era obișnuit să rabde mustările conștiinței, socotindu-se un ales perfect al lui Dumnezeu, ce nu poate greși și nu poate păcătui decât, eventual, nesemnificativ, conform cu firea). În gândirea anormală a sfinției sale, căderea sa era pricinuită de Însuși Dumnezeu prin creația unei astfel de firi bărbătești, înzesestrată cu o astfel de fiziologie.

După preacuvioșia sa noul om universal, noul Adam, este făcut după chipul lui Arsenie (după cum vedem atât în pictura de la Drăgănescu, când îl pictează chiar și pe Hristos după sine, cât și în dogmele scrise ale autorului ei în care se justifică de ce a făcut aceasta, precizând că numai acela poate fi pictat ca pantocrator, care este un chip al omului universal). Noul om universal Adamul-Arsenie, ar fi putut avea scoasă din coasta sa nu numai pe Maica Zamfira, ci și pe toate admiratoarele sfinției sale, sau măcar pe cele 12 femei cu care a conlocuit la moartea sa, fiind făcut din fire poligam aventuros cu primele ce-i ieșeau în cale. De aceea sfinția sa ar putea fi numit, după propriul crez, în loc de ieromonah, poligamonah. Dacă ar fi numai așa, consecințele din veșnicie pentru sfinția sa ar fi mai puțin grave, dar preoția și călugăria nu se desprind de pe om, cu toate consecințele responsabilității lor, indiferent de năzdrăvăniile pe care le face, chiar și dacă se leapădă de ele. Cel mai primejdios ar fi însă, ca lumea să îl considere și Sfânt și să îl ia ca model. Atunci situația sfinției sale s-ar agrava cumplit. Nu vrem să ne gândim la aceasta, ci ne rugăm lui Dumnezeu să îl ferească și pe preacuvioșia sa, și pe noi de o asemenea lucrare, implorându-l să ne ierte păcatele.

Să recapitulăm ideile Părintelui Arsenie Boca păgâne și stricătoare de suflet ce susțin că împreunarea sexuală este întăritoare și susținătoare a firii, atât la femei, cât și la bărbați [el se pune de-a curmezișul izvorului curat al învățaturii Sfinților Părinți care o numesc stricătura și ruperea de înțelepciune și viață a minții (conducătoarea firii), agentul vector al morții, cauza transmiterii și însuși o parte din păcatul strămoșesc – n.n.]

Iată din tainele prostatei:

Aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic. Acestea sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos atât al bărbatului, cât și sistemului nervos al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul. Aici e explicația fundamental-biologică în temeiul căreia femeia e atârânătoare de bărbat. Fără substanțele lui endocrine ea regresează nervos, mintal etc. Aci începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul [...]

*Mai mult chiar. O altă constrângere de care trebuie ținut seama e foliculina. Hormon feminin toxic și cancerigen. (cu alte cuvinte Dumnezeu a făcut femeia o cutie cu otrăvuri. Iar hule! – n.n.) Toxic la nivelul creierului, dând continui dureri de cap și foarte intense. Cancerigen la nivelul sânilor sau uterului (fibroame uterine). De creșterea acestui hormon nu este scăpare decât de la 3-4 sarcini în sus. Iar sarcinile (să fie) în mod normal, cum apar ele în mod natural.*⁴⁵⁰

*„Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!!] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi.”*⁴⁵¹

⁴⁴⁹ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

⁴⁵⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, pp. 254-255.

⁴⁵¹ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

Iată, însă, care sunt adevăratele taine ale prostatei, de care ne învață, fără de greșeală, Sfântul Cuvios Nil Cavsocalivitul, ce s-a arătat întru slavă, la mai mult de 200 de ani de la nașterea sa, unui mare păcătos monahul Ehmalot (adică robitul) [observăm că avem în istoria Bisericii și o îndrumare, chiar la Sfântul Munte, din partea unor Sfinții adormiți de mulți ani, dar dată unor păcătoși mari. Probabil din aceasta s-au și inspirat duhurile demonice ca să-l amăgească pe Părintele Arsenie Boca. Păcatele îngrozitoare pe care le-a făcut Ehmalot nu-l lăsa, însă, să se mândrească pentru vedeniile pe care le-a primit, fiind chiar și îndrăcit. Primitorul vedeniilor primea ca poruncă să asculte de duhovnic și să primească canoane de la el, nu pentru a face minuni, ci pentru a se pocăi. Tocmai aceasta este diferența între înșelarea vedeniilor Părintelui Arsenie Boca și vedeniile lui Ehmalot. Pocăința în adevăr. Primul este laudat și de arătare, și de ucenicii care îl slăveau în deșert, iar apoi capătă puterea de a face minuni spectaculoase, ajungând la o amăgire de mari proporții, dând lumii învățături mincinoase, puerile, arhicunoscute, superficiale, neîmbogățind cu nimic pe cititori, ba chiar întărind în ei omul vechi. Al doilea este muștrat și de Sfânt, ocărat și de oamenii ce îi aflau vedeniile în care erau descoperite păcatele lui, având o îndrăcire foarte spectaculoasă, fiind astfel smerit din toate părțile și ajungând la pocăință, dar transmițând întregii lumi învățături Ortodoxe de mare folos duhovnicesc ce înnoiesc pe cei care le citesc în lucrarea lăuntrică autentică – n.n.]:

Fiindcă împreunarea cea vicleană zămisind, când se va naște rodul cel viclean, după vicleșugul său, îndată deschide ochii din pânțele mumei sale și privește curat pe mumă-sa, și se uita în ochii ei, și numai că nu vorbește. Că de era să vorbească, negreșit că ar fi zis aceste trei cuvinte: «Asin înfierbântat înțeleg, adică asin fierbinte m-am zămislit, din viclenia părinților mei, și am înțeles vicleșugul lor din pânțele maicii mele!» Că asinul cunoaște numai viclenia împreunării, dar pe alt păcat nu-l cunoaște. Și aceasta nu totdeauna.

Iar omul cunoaște tot păcatul și toată fărădelegea. Neastâmpărarea lui se aseamănă cu a câinelui care nu cunoaște vremea împreunării, ci pe drumuri, oriunde se întâmplă de găsește, se împreună fără de oprire. Fiindcă oamenii, când se împreună fără vicleșug, după lege, numai spre nașterea de fii, atunci se face pruncul cu bună înțelegere. Iar când se împreună cu gândul neastâmpărării și al vicleniei, se face și pruncul viclean, asemenea lor. Că zice: «Am femeie cu cununie, după lege. Când voiesc, săvârșesc pofta mea!» Așa, asta este cu cununie pentru nașterea de fii, iar nu pentru neastâmpărarea osândirii și a fărădelegii să curvești fără socoteală, că atunci se va zămisli prunc viclean, din lucrarea împreunării celei viclene. Pentru aceea, vicleanului acelaia prunc, când se naște, i se deschid ochii și vede curat vicleșugul părinților. [vedeți că modelul familiei propus de Părintelui Arsenie Boca în care bărbatul se împreunează cu soția sa și pentru alt motiv decât nașterea de prunci (cu pretext poligamia din fire aventuroasă și atârnarea femeii de bărbat, în realitate pentru a își administra unul altuia fără frâu plăcerea sexuală), este un vicleșug care nu îmbolnăvește doar pe cei doi soți, periclitându-le mântuirea, dar îmbolnăvește și pe prunc care se naște nu numai cu păcatul strămoșesc, dar și viclean, adică cu o mare aplecare către toată răutatea? – n.n.]

Însă curățenia împreunării cea fără de vicleșug întunecă și închide ochii vicleșugului și deschide pe cei ai darului. La cele vremelnice întunecat, iar la cele gândite și veșnice prealuminat se hrănește cu cunoștință și înțelegere dumnezeiască rodul curățeniei. Iar pruncul cel viclean, născut din vicleșug, se hrănește cu furțișaguri și cu nedreptăți, cu minciună și cu neastâmpărări, cu necurății și cu netemere de Dumnezeu și de oameni. Iar pricina este neastâmpărarea și nesăturarea de a păcătui a născătorilor lui. Pentru aceea slobozește Dumnezeu, când este să iasă pruncul din maica lui, să se primejduiască și să moara amândoi, și nu vede nici mama pe prunc, nici pruncul pe mama lui. Asemenea se face și la călugări când vin din lume. Că precum se dezlipește pruncul din pânțele maicii lui, așa și călugărul din putoarea lucrurilor lumii, și se unește cu viața monahicească. Și pruncul, după neastâmpărarea împreunării născătorilor lui, nu cunoaște cele sfinte, ci se unește în căile pierzării lumii. [citiți și înțelegeți. Bietul Părintele Arsenie Boca s-a zămislit dintr-un cuplu fără Sfânta Cununie, dintr-o familie mixtă alcătuită dintr-un cizmar greco-catolic mândros și o mamă Ortodoxă atașată de vedenii. Observați, așadar, ce fel de împreunare au avut ei, ca să înțelegeți ce fel de ochi vicleni deschiși, a primit de la ei. De aici putem să plângem mai adânc și să-l dezvinovățim, găsind cauza pentru care nu a putut fi nici statornic în viața călugărească (alegând să stea cu o femeie

mai mult timp decât a fost monah), iar pe de alta de ce a dobândit o astfel de mentalitate viclă, care se folosește de pretextul sănătății, jertfei în familie, ba chiar și a sfințeniei cununiei pentru a ridica curvia la rang de taină – n.n.]

[...]

Strămoșul nostru Adam, când a ieșit din Rai, a găsit sămânță de buruiană ce a răsărit din pământ, care s-a sădit de Ziditorul a toate, și o a numit roadă a pământului, adică grâu. Și mâncând, s-a întărit inima lui cu acea hrană, precum zicem astăzi. Și udând grâul cu lacrimile lui, îl mânca așa, nemăcinat și fără de foc, până ce a născut pe Cain, pe fiul neascultării, fiindcă Cain s-a născut mai înainte de a se pocăi Adam lui Dumnezeu, când a cunoscut pe Eva fără de sfatul lui Dumnezeu. [așadar, prima împreunare trupească, s-a făcut fără pocăință, fără sfatul lui Dumnezeu. Dacă ar fi răbdat Adam și s-ar fi pocăit, smerindu-se ca să poată birui înfierbântarea trupului, nu cumva i-ar fi dat Dumnezeu o altă soluție pentru a dobândi copii, dar să-și păstreze fecioria? Sfântul Ioan Gură de Aur ne învâța că ar fi fost posibil, și ar fi și acum, dacă toți s-ar hotărî să rămână feciori. – n.n.]

Atunci a început a pisa grâul și a-l sfărâma ca bulgurul (ca păsatul) și îl uda cu lacrimile ce le vărsa din ochi, aducându-și aminte de desfătarea Raiului, și așa îl mânca. Că privind bunătățile Raiului plângea cu amar. Și vânturând bulgurul alegea făina cea mărunță o frământa ca pământul și mânca cu suspine, până când a născut pe fiul ascultării, pe Abel, și atunci pentru ascultarea lui Abel cea către părinții lui și către Dumnezeu, și pentru buna lui voință, a zis Dumnezeu lui Abel de a făcut foc și s-au făcut cărbuni și a pus Abel frământătură înlăuntrul focului, jertfă bine primită Lui Dumnezeu, până ce s-a mistuit jăraticul, și s-a copt, și s-a făcut pâine. Și a arătat buna voință Abel, ascultând cuvintele lui Dumnezeu, și a lăsat jertfa și s-a mistuit pentru Dumnezeu, și s-a făcut cenușă, și pe urmă a făcut alta frământătură, și a copt-o și a mâncat cu tatăl său.

[...]

Păcat săvârșit se numește când își aduce aminte cu dulceață. Iar când și cu lucrarea, se numește păcat îndoit. Pentru aceea zic: omul necurat, fiindcă în păcate s-a zămislit, și necurăția o lucrează. Și pentru aceea S-a pogorât Dumnezeu pe pământ și a dat Sfântul Botez, ca să se curățească omul. S-a botezat Fiul lui Dumnezeu și cu apă, și cu Sângele Lui, fiindcă nu S-a zămislit în păcate ci S-a întrupat din Duhul Sfânt. Și botezându-Se în apă, a curățit păcatul zămisliirii, al fărădelegii și călcării de poruncă a lui Adam. Și botezându-Se și cu Sângele Său, a înviat pe cei din Adam din veac adormiți. [vedeți că Domnul nostru Iisus Hristos zămislindu-se prin Feciorie nu a avut păcate, și prin puterea Fecioriei Lui a curățit prin Sfântul Botez tocmai păcatul zămisliirii, adică al împreunării trupești de la zămislire și apoi pe cel al fărădelegii și călcării de poruncă a lui Adam. Păcatul strămoșesc nu este, așadar, doar călcarea poruncii de către Adam, ci și zămisliirea prin plăcere. Iar Domnul Hristos se întrupează din Feciorie, tocmai pentru a ne curăți de plăcerea împreunării, care este un păcat. Și atunci cum poate păcatul să aducă sănătate bărbatului sau femeii, când este tocmai agentul vector al morții? El le aduce suferință în trup și chiar el strică firea pruncului zămislit, omorându-l, după un timp, căci gena morții o avem în noi de la concepție. Tocmai această stricare a firii se numește păcat strămoșesc, și este moștenirea cea sinistă, cu atât mai grea, cu cât plăcerea împreunării a fost mai mare și neînfrânarea părinților mai accentuată, iar mentalitatea lor mai ahtiată după îndulcire, căci păcatul se zămislește în gândul omului. Păcatul strămoșesc nu este un păcat al voinței pruncului, căci nu are posibilitatea de a alege cum să se zămislească, nefiind înainte de a se concepe – n.n.]

Iar botezul pocăinței nu l-a arătat împreună cu botezul curăției, ci mai pe urmă l-a arătat. Fiindcă la întâiul botez al curăției nu trebuie la om muștarul, ci veselie și bucurie.

Când păcatul se zămislește în gândul omului, uneltește precum șarpele la Eva, și gândul a uneltit la Adam, și amândoi împreună s-au întinat. S-au zămislit Cain și Abel în păcate, dar Abel s-a curățit cu sângele lui, precum și trăind, cu muștarul dreptății. Adam și Eva s-au întinat cu călcarea de poruncă a necurăției, iar nu cu zămisliirea fărădelegii. Și pentru călcarea poruncii s-au izgonit. [Adam și Eva s-au izgonit pentru călcarea poruncii, ei nefiind

zămisliți prin fărădelege, prin plăcere, căci au fost creați de Dumnezeu – n.n.] *Însă au arătat multă pocăință, cu amar plângând și suspinând din tot sufletul lor, dar cu toate acestea nu au putut să se izbăvească.*

Pocăința lui Adam a pogorât pe Fiul lui Dumnezeu numai, și Fiul lui Dumnezeu pogorându-Se a curățit păcatul lui Adam fără de muștar. Așa și oamenii la Botez, se curățesc în dar de păcatul cel strămoșesc [în dar, tocmai pentru că nu l-au vrut – n.n.], și pe urmă cad în alte păcate [cu muștar, tocmai pentru că celelalte păcate le-au vrut – n.n.]. Pentru aceea trebuie să se curățească cu muștarul acela, că și aceasta a săvârșit-o Fiul lui Dumnezeu cu Cinstitul Său Sânge.⁴⁵²

Ideile sexuale ale omului vechi, care își pune mintea în slujba inventării mijloacelor de a se îndulci prin simțire, expuse de Părintele Arsenie Boca într-o formă fals Ortodoxă și pseudoștiințifică, sunt ușor de demontat, iar cauza lucrării lor de către sfinția sa este explicată de Sfânta Scriptură și de Sfinții Părinți:

*Gal 5:16 Zic dar: **În Duhul să umblați și să nu împliniți pofta trupului. 17 Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi.***

68. Cel ce se ocupă neîncetat cu cele dinlăuntru, este cumpătat. Dar nu numai atât, ci si contemplă, cunoaște pe Dumnezeu și se roagă. Aceasta este ceea ce zice Apostolul: „Umblați în duh, și pofta trupului să nu o săvârșiți”.¹

69. Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească, nu poartă grijă de cugetările pătimase; ci toată preocuparea lui se mișcă în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pânteceului, în desfrânare, în întristare, în mânie și pomenirea răului și prin aceasta își întunecă mintea, sau se dedă la o nevoință fără măsură și-și tulbură înțelegerea.

70. Cel ce s'a lepădat de lucruri, de pildă de femeie, de bani și de cele asemenea, a făcut pe omul din afară monah, dar încă nu și pe cel din lăuntru. Dar cel ce s'a lepădat și de înțelesurile pătimase ale acestora, l-a făcut și pe cel din lăuntru, care este mintea. Pe omul din afară ușor îl face cineva monah, numai să vrea; dar nu puțină luptă se cere pentru a face pe omul dinlăuntru monah. [ce ne facem, însă, cu sărmanul Părinte Arsenie Boca care nu s-a lepădat nici măcar în afară de ele, ci deoarece a mers la începutul vieții pe latura nevoinței fără de măsură, a căzut mai apoi în conviețuirea îndelungată cu o femeie (sau chiar cu mai multe la sfârșitul vieții) în proprietățile sale personale? – n.n.]

Ce incompatibilitate: **ieromonah - poligam**. De ce oare Părintele Arsenie Boca nu și-a lucrat călugăria și s-a aruncat cu mintea în astfel de prăpăstii?

Dar minciunile fals medicale ale Părintelui Arsenie Boca nu sunt dezvăluite în miezul lor păcătos numai de Sfântul Duh prin Sfânta Tradiție, ci și de adevărata știință medicală, ca o rațiune dumnezeiască sădită de Hristos în fire, ce ne învață ce ne strică și ce ne însănătoșește cu adevărat.

4.

CONTRAZIS DE MEDICINĂ

Ideea că împreunarea trupestă ar aduce sănătate este contrazisă și de adevărata știință medicală

Ideea atârării femeii de bărbat prin împreunare nu este numai o erezie, dar este și o minciună insinuantă, perversă și persuasivă medicală, fiind în demascată de adevărata biologie, după cum bine sublinia un adevărat om de știință specializat în ovare. El scria mâhnit și nedumerit de contradicțiile față de creștinism și medicină din scrierile Părintelui Arsenie Boca, cât și de orbirea ucenicilor ce alunecă cu mintea pe lângă explicații, părănd a nu le putea înțelege, datorită patimii ce o au dobândit-o din admirația patologică și neduhovnicească față de sfinția sa:

⁴⁵² Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 194-195, 91, 199-200,

- *Un admirator al Părintelui Arsenie Boca Ovidiu b.:*
Vreți să spunenți că ceea ce scrie acolo nu are susținere științifică. Am o întrebare aveți cunoștință despre funcționarea sistemului endocrin și a strânsei legături a acestuia cu sistemul nervo? Adică dacă avem un dezechilibru în plan endocrin atunci putem regăsi acest dezechilibru în plan nervos.
Și mai am o întrebare: De revelație ați auzit? Părintele și fără a studia Medicina ar fi știut aceste aspecte pentru că i s-au relevat, eu tind să cred că medicina a făcut-o doar pentru a a avea mai multă credibilitate în fața unora care nu cred în Dumnezeu.
- *Dr. Tartaruga:*
Cu siguranța am mult mai multe cunostinte in domeniu decat a avut vreodata Arsenie Boca. Exista legatura intre sistemul endocrin si nervos al unei persoane, de-a lungul intregii vietii, de la copil pana la batran, dar nicidecum nu exista legatura intre sistemul endocrin al unui barbat si cel nervos al unei femei, nu exista asa ceva, femeia nu are nevoie sa ia hormoni din lichidul prostatic al barbatului, asa aiureala nu s-a pomenit vreodata in istoria medicinei. Insa Arsenie Boca a vrut neaparat sa o faca pe femeie "atarnatoare" de barbat si sa o sperie ca daca nu accepta va avea probleme mentale si nervoase. Asta se cheama, pe langa minciuna, manipulare si lipsa de iubire fata de femeie. Si vad bine ca multora de aici pur si simplu le face placere sa fie manipulati, este mai comod si mai putin dureros decat a privi adevarul in fata si a avea puterea de a infrunta dezamagirea acolo unde este cazul... [...]
Domnia sa a aruncat cu piatra cand a spus ca o femeie are probleme mintale si psihice daca nu are relatii cu barbatii. Si probabil ca fiind in cauza (femeie singura fara relatii cu barbati), am simtit imediat lipsa de iubire din astfel de afirmatie, dincolo de neadevarul evident daca priviti nu numai femeile singure din lume, dar si calugaritele. Ca atare eu am spus doar ca de la o astfel de afirmatie (mincinoasa si manipulative) nici nu m-a mai interesat altceva spus de domnia sa. Asta nu inseamna ca ii doresc sa fie pedepsit intr-un fel (piatra) ci din partea mea, nu-i doresc decat Raiul.
- *Ovidiu b.:*
Nu a dat cu piatra ci doar explicat...că și băbatul la fel poate ajunge la probleme mintale dacă abuzează. [...]
În carte vorbește foarte clar despre viața de familie, adică despre femeile căsătorite. Încearcă să faci puțin diferența.
- *Dr. Tartaruga*
Dupa "explicatia" domniei sale, toate femeile singure din lume sau din manastiri, au probleme mentale. Iar cum eu cunosc gramada si ma aflu printre ele, atunci ori noi suntem bolnave mental, ori ceva boala/obsesie se afla la altcineva. Din doua una.
Domnule Ovidiu,
Daca dvs. ati reusit sa faceti diferenta, atunci explicati-mi si mie de ce o femeie casatorita ar avea nevoie de lichidul din prostata barbatului pentru a ramane intrega la minte iar o femeie care nu umbla cu barbati nu are nevoie de asa ceva? Poate aici sa fie misterul: ce le faceti femeilor de risca apoi sa aiba probleme mintale daca se casatoresc cu un barbat?
Si ma mira ca nu va deranjeaza ideea ca o femeie poate avea probleme mintale din cauza vietii cu barbatul. Incurajator nevoie mare pentru cele singure... Oricum nu-i adevarat, dar poate poate sesizati si dvs. absurdul...
- *Ovidiu b.*
Înainte de citi cartea, cred că ai uitat să citești titlul cărții. [vă rog să remarcați cum totuși domnul Ovidiu și cu câtă politețe se străduia să se adreseze doamna Dr. – n.n.] Părintele vorbea de viața de familie. Adică dacă se incită femeia și se evită rostul, falsificând conviețuirea, atunci se ajunge la diferite boli. Tot el amintește de foliculină, hormon feminin toxic și cancerigen.
Apropo există o diferență foarte mare între femeia căsătorită și o călugăriță. Femeia căsătorită este făcută să dea viață vieții și să-și îplinească planul endocrin prin faptul că lichidul seminal produs de bărbat nu trebuie aruncat, acesta având testosteron un hormon care ajută

la fel în planul endocrin și implicit în cel nervos. Femeia care nu are parteneriat, femeia călugăriță, nu-și creează o orientare, o preocupare pentru așa ceva și atunci nu apare foliculina. Foliculina este hormon sexual feminin care are rolul de a incita femeia pentru procreare. Nu întâmplător secreția de foliculină atinge două cote maxime: în momentul ovulației (ziua 12-14 a ciclului menstrual). Dar asta la femeia obișnuită, pe când femeia călugăriță trăiește privind ambele sexe ca pe niște creații a lui Dumnezeu exterioare cu care nu are problematici în acest sens. Atunci dispare și foliculina și necesitatea testosteronului și atunci femeia poate să trăiască fără probleme până la adânci bătrâneți. Dar echilibrul endocrin, în cazul călugăriței, se mută într-un alt sector, în sectorul credinței, e cu totul altceva.

- Dr. Tartaruga:

Sunt atatea surse de specialitate pe care le puteți consulta pe net. Puteți începe cu informații mai accesibile dvs. în forma propusă de Wikipedia și altele asemenea după care puteți trece la un motor de căutare mai serios care este PubMed. Apoi puteți căuta și pe site-urile specializate de genetica în care se dau multe explicații inclusiv rolul proteinelor.

Dacă accesați de exemplu site-ul ghr.nlm.nih.gov/gene/FLCN o să găsiți că în martie 2006 cercetătorii încă nu găsiseră care este rolul acestei proteine foliculina dar se crede că are rol anti-tumoral (supresor tumoral). Și găsiți acolo cam ce se știe deocamdata despre foliculina. Iar la persoanele care nu au foliculina din cauza unor mutații la nivelul genei ce codează această proteină, apar niște boli: sindromul Birt-Hogg-Dubé și sindromul pneumotoracelui spontan.

Hormonul care are două pic-uri de secreție, cel despre care vorbit, este un altul: FSH. Este un hormon secretat atât de femeie cât și de barbat (și se găsește și în sperma). La femeie are printre altele rol în ovulație, indiferent dacă femeia este căsătorită sau nu, și indiferent dacă are raporturi cu un barbat sau nu. De aceea perioada din momentul apariției menstruelor și până la menopauză, se numește perioada reproductivă a femeii, indiferent dacă își folosește această funcție sau nu. Și călugărițele au ovulații ca orice femeie și de aceea au și cicluri ca orice femeie. Singurele care nu au așa ceva (în perioada fertilă) sunt cele bolnave cu tulburări de ciclu, cazurile grave de anorexie și cele care iau pilule contraceptive. Și sunt extrem de multe de spus, însă în nici un caz nu ceea ce ați spus dvs aici, sunt doar aberații sau mai blând greseli.

Iar testosteronul este secretat și de femeie la nivel ovarian și suprarenalian. Diferența față de barbat este că nivelul plasmatic la femeie este de 7-8 ori mai mic, iar bărbații consumă mai mult pentru că secreta cam de 20 de ori mai mult. Și asta nu pentru a-i da și femeii, asta dacă nu cumva doriți să-i crească mustata și ei.

- Ovidiu b.

Spuneam că echilibrul endocrin, în cazul călugărițelor, se mută într-un alt sector, în sectorul credinței. Ele nu sunt interesate de a avea copii și deci nu se incită în acest sens. Deci secreția de foliculină în tipul ovulației este foarte scăzută și nu dăunează. Secrețiile de foliculină sunt mari când femeia se incită și își dorește să nască, atunci creierul transmite această intenție glandelor endocrine.

Ps: vorbim limbi diferite și propun să încetăm discuția. [deja se simțea neliniștit fiindcă nu mai găsea decât argumente aberante, care nu erau în stare să-l convingă nici pe el. Vedea că idolul său va fi dărâmat prin rațiune și fuge de discuție – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Nu cred că este vorba de limbi diferite, ci ceea ce ați scris dvs. despre foliculina (sau mai bine zis despre FSH chiar dacă nu ați știut) pur și simplu nu sunt adevărate.

Iar pe lângă călugărițe mai sunt și femeile singure din lume care iarăși contrazic teoriile dvs.

- Ovidiu b.

<http://www.doctoracasa.ro/afectiuni-...liculinic.html>

Mda...cum le contrazic luând contraceptive? Sau apelând la alte metode? [simțind terenul alunecând de sub picioare începe să atace jignitor, neavând alte argumente – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Domnule Ovidiu,

Cele care iau contraceptive nu sunt singure și tocmai pentru că iau contraceptive, au contact liber cu sperma bărbatului, și surpriza: ovulația nu se produce în ciuda contactului cu pricina.

- Ovidiu b.

Și e corect față de Dumnezeu? Vezi cum folosim știința împotriva legilor lui Dumnezeu? [dar corect este cum procedează Părintele Arsenie Boca folosind falsă știință și falsă ortodoxie inventată de sfinția sa, și învățăturile demonice încasate prin lecturi mincinoase, și vedeniile demonice împotriva legilor lui Dumnezeu? – n.n.]

- Dr. Tartaruga

<http://www.doctoracasa.ro/afectiuni-...liculinic.html>

Bun, acum vad de unde ați luat ideea. Cu atât mai mult este util sfatul să citiți de pe site-uri de specialitate. La linkul dat, ceea ce spun ei "foliculina" este de fapt estrona, un hormon estrogenic secretat de ovar sub influența FSH, deci cu totul altceva decât foliculina. Iar estrogenul se găsește și în sperma. Deci dacă va faceți probleme ca o femeie ar avea prea mult estrogen și ca ați ajuta-o cu sperma, rămâne de văzut cum filtrați estrogenul propriu și FSH-ul propriu din sperma. Căci tocmai că FSH-ul scade când estrogenul crește, pentru a nu-i stimula și mai mult secreția. Ori în sperma aveți și FSH printre altele...

- Ovidiu b.

Din nou vorbim limbi diferite. Păi o femeie însărcinată mai secretă foliculină?

- Dr. Tartaruga

Eu nu discutăm corectitudinea aici, ci faptul că femeile singure singure (singure în sensul de a nu frecvența bărbați) nu utilizează contraceptive așa cum ironic ați insinuat. Eu mă aflu printre ele și nu am probleme nici mentale și nici hormonale, mi-a dat Dumnezeu ceea ce am nevoie așa cum da la orice femeie sanatoasă. De Dumnezeu atarnam nu de barbat. Atât am vrut să subliniez.

Partea cu corectitudinea sau incorectitudinea anumitor practici medicale este un cu totul alt subiect fără legătura cu cel discutat aici.

Ovidiu,

Sunteți de acord să folosim termenii corecți pentru a fi sigură că vorbim despre același hormon? Deci presupun că acum vorbiți de estrogenul (estrone) din articolul dvs. Deci despre acesta va răspund că da, femeia secreta estrogen la nivele înalte, mult mai mari decât în afara sarcinii, iar acest hormon ajută la menținerea sarcinii. Și sunt mai mulți hormoni implicați, ca de exemplu progesteronul. La fel ca estrogenul, și progesteronul este implicat în ciclul femeii (indiferent de femeie, calugarita sau nu), și la fel crește foarte mult în sarcina ajutând la menținerea ei.

Și ca să nu uit: o să găsiți articole care arată că acești hormoni sunt implicați inclusiv în dezvoltarea bebelușului.

Și apropo de "incitarea" femeii care vrea copii: nu este creierul cel care da comanda de nivele crescute de hormoni, ci ei sunt secretați de foliculul ovarian care se transformă în corp galben secretând cantități mari de hormoni mai ales când ovulul este fertilizat. Dacă însă ovulul nu este fertilizat, secreția de hormoni scade și apare ciclul. Și tot așa, indiferent dacă femeia este "incitată" sau nu. Doar dacă este fertilizată, există diferența de secreție hormonală și doar pe perioada sarcinii după care revine la aceleși nivele dinainte, care sunt și la calugarita.

Și dacă tot am început demitizarea, cred că sunt destule femei casatorite cu viața normală cu sotul și care au totuși dureri la ciclu și alte simptome legate de acesta, în timp ce altele singure, ca mine de exemplu, nu au nici dureri nici sindroame pre-menstruale și nici variații

de vreun fel in gandire, afect etc. din cauza asta. Iar la scoala am invatat ca asta este de fapt normalitatea...

- Ovidiu b.

Nu am insinuat ironic, ci așa l-ați perceput. Eu m-am referit la femeile care nu au legătură cu bărbați dar care iau contraceptive pentru reglarea hormonală.

- Dr. Tartaruga

Ok. Cazurile acestea sunt cu totul altceva, sunt cazuri de boala ca orice boala care trebuie tratata, iar contactul cu bărbații nu este deloc un tratament, daca la asta v-ați gândit. Ci tratamentul este medical indiferent daca femeia are sau nu contact cu bărbați. Si apropo de asta, știu si eu pe o credincioasa care se încăpățâna sa nu ia tratament medical, si cum boala o împiedica sa aibă copii cu soțul, iar copiii erau ceea ce își dorea cel mai mult, a ajuns sa ia medicamente când a văzut ca anii treceau si nimic. Slava Domnului ca acum este in sfârșit însărcinată!

- Ovidiu b.

Nu înseamnă că dacă ești căsătorit...traiești și corect. Câți din cei căsătoriți traiesc Taina Căsătoriei? Este normal să ai probleme când eviți rostul și urmărești plăcerea, asta spunea și părintele Arsenie. Și repet, singură fiind, dacă nu incitați sexualitatea și trăți curat nu aveți de ce să vă temeți. Asta spuneam și în cazul călugărițelor. [acum începe să dea și sfaturi să nu se teamă celei ce nu se teme ci doar era mândrită pe neadevăr. Ba mai începe să se arate ca și cunoscător al vieții lăuntrice al femeilor și al călugărițelor. "Atotștiutorul" Arsenie Boca are ucenici după asemănarea sa. – n.n.]

- Dr. Tartaruga

- *Ma faceti sa zambesc. :) Se vede ca sunteti barbat, nu prea intelegeti cum stau lucrurile. Nu are legatura cu "incitarea", am avut si eu perioada de "nebulie" a tineretii, asta insa nu a avut efecte din cele discutate aici. Acum inteleg mai bine de ce spunea tot felul de neadevaruri Arsenie Boca, pur si simplu este greu de inteles de catre un barbat mai ales neavizat. De dragul dvs. o sa-i acord si lui circumstante atenuante. Ma bucur ca am vorbit cu dvs.*

Multa pace!

- Ovidiu b.

De unde ați mai ajuns la concluziile astea? Trageți concluzii așa după ureche? [iată cum, prins în cușca propriilor afirmații urechistul urechează doctorița pentru boala lui personală, atribuind-o ei, ca să nu fie acuzat el însuși că o are, după cum este evident din discuție. – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Domnule Ovidiu, pilulele se iau pentru unul din doua motive: boala (manifestata prin dezechilibre hormonale) si ferirea de sarcina. Si mai nou prin Germania le iau si fetișcanele de 13-14 ani ca sa scape de acnee si sa aibă podoaba capilara mai frumoasa.

Cele cu boala (dezechilibre hormonale) pot fi femei căsătorite sau nu, iar in cazul celor căsătorite, contactul cu soțul nu rezolva nicidecum problema: dovada ca ajung la medic cu tulburări de ciclu. Iar eu le vad mucoasa endometrială la microscop, asta ca sa vedeți de unde le scot. Nu prea înțeleg reacția dvs. din aceasta postare, chiar mă mira.

- Ovidiu b.

Adică vreți să spuneți că o femeie care nu-și dorește copii și care nu se incită, are aceleași secreții de foliculină ca o femeie căsătorită și care își dorește copii? Adică modul de viață nu influențează sistemul nostru endocrin?

- Dr. Tartaruga

Exact. Valorile normale pentru acești hormoni se înscriu pe un interval anume de valori in funcție de ziua ciclului menstrual la femeia negravidă indiferent de viața ei, si in funcție de perioada sarcinii pentru gravide.

- Ovidiu b.

Considerați normală ferirea de sarcină indiferent de modul contraceptiv folosit?

Rău destul, să iei contraceptive pentru a scăpa de acnee sau pentru o podoabă capilară mai frumoasă.

- *Dr. Tartaruga*

Domnule Ovidiu,

Daca ar fi sa fie dupa cata nevoie am eu de aport exogen de hormoni (adica nula) acestia pot sa nici nu existe. Cat despre alte femei, cu siguranta ca nu pot fi de acord cu abuzul de astfel de substante cum se intampla in Germania la adolescente. Iar contraceptia la cei casatoriti este iar o alta problema, insa nu despre asta era discutia aici ci despre asa zisa problema mentala a femeilor casatorite. Cu siguranta problemele pe care cele casatorite le au cu sotii sunt de alta natura decat mentale, si acelea ar trebui discutate de un duhovnic in loc sa se amestece acolo unde nu cunoaste. Doar pentru curiozitatea dvs. cautati sa vedeti la ce cancere sunt expuse statistic nuliparele si la ce cancere sunt expuse cele cu multi copii, si apoi studiatii incidenta cancerelor pe grupe de varsta, rasa si in functie de diversi factori (inclusiv genetic), studiatii si bolile induse de sarcina (care nu sunt putine si includ inclusiv cancere sau altele care aduc moartea mamei) si apoi mai discutam. Vedeti ca OMS (organizatia mondiala a sanatatii) face periodic astfel de rapoarte epidemiologice in cazul tumorilor. Studiatii-le si poate apoi veti inceta sa bagati vina acolo unde nu este cazul. Si daca tot faceti acest efort de studiu o sa descoperiti si rolul contraceptivelor orale in declansarea sau impiedicarea anumitor cancere. Iar apoi poate o sa pricepeti cat de complex este totul, inclusiv echilibrul hormonal, si poate o sa renuntati la gandirea simplista cum ca radacina raului s-ar afla in viata intima a sotilor.

Va doresc spor la studiu!

Iar apropo de articolul citit ieri despre sperma, o sa va spun doar atat cat se poate spune aici fără a sminti pe cei ce citesc: in 1986 un psiholog a avansat ipoteza ca vaginul femeii ar absorbi la un nivel mult mai inalt decat pielea substantele din sperma (estrogeni, FSH, LH, testosteron si inca vreo 13 prostaglandine) si ca acestea ar avea rol antidepresiv [un psiholog insuflat de aceleasi duhuri ce i-au șoptit aberațiile Părintelui Arsenie Boca, sau care avea aceeași mentalitate și preocupări cu a sa – n.n.]. El a avansat aceasta ipoteza pornind de la sindromul post-partum al unei femei care isi respingea copilul dupa nastere, si sotul bine-nteles si care, dupa ce a fost in prealabil tratata hormonal, a inceput sa isi accepte si copilul si sotul, iar substanta cu care a fost tratata se gaseste si in sperma (alaturi de celelalte), de unde si idea respectivului psiholog ca poate femeile utilizeaza sperma pe post de anti-depresiv. Aceasta ipoteza a ramas la stadiu de ipoteza pana in anul 2000-2001 cand alti cercetatori americani s-au hotarat sa faca un studiu, iar psihologic:

- *in studiu au luat cateva sute de femei studente (deci din start bias de selectie) carora le-a dat sa completeze un formular cu practicile lor sexuale si cu elementele luate in calcul la evaluarea depresiei. Iar rezultatele prezentate au fost: cele care practicau sex neprotejat (si care in majoritate luau contraceptive) aveau mai putina depresie si tentative de suicid decat cele care erau ori singure ori foloseau prezervativ.*

- *Lasand la o parte faptul ca in studentie cele singure sunt in general cele care se consacra mai intensiv studiului si deci nervos sunt mai solicitate in timp ce cele ce practica sexul liber luand contraceptive sunt cele mai relaxate din punct de vedere mental si al conceptiilor de viata, le-a trecut si lor prin minte ca de fapt rezultatul lor ar putea fi legat exact de efectele contraceptive si de mentalitatea de baza a celor luate in studiu, asa ca au scos imediat o fraza de genul: cele care au utilizat si contraceptive si prezervativ (chiar si numai ideea este absurda) au fost mai depresive decat cele care au utilizat doar prezervativ (daca chiar a existat un astfel de sub-grup mie imi este clar ca dubla metoda contraceptiva denota stresul maxim care era pentru ele ideea sarcinii - stres frecvent in studentie la fetele care isi incep viata sexuala - si deci faptul ca erau mai depresive ca altele este absolut explicabil, nu-i nevoie de sperma pentru asta), si deci, negand ei rolul contraceptivelor in diminuarea depresiei, au incercat sa dea totusi o solutie.*

- *Au negat si rolul frecventei raporturilor sexuale, de doua ori mai mare la cele fara protectie (de unde se vede iar stilul lor relaxat de baza), si au negat absolut orice explicatie ce ar fi putut aduce, au vrut neaparat ca raspunsul sa fie sperma. Ca atare au inceput sa-si bata capul care substanta din sperma ar putea avea rol antidepresiv si au tras concluzia ca estrogenii, deci exact foliculina dvs. din sdr. hiperfoliculinic.*
- *Din punctul meu de vedere alegerea lor este cel putin inconsecventa pentru ca exact aceeasi substanta se afla in contraceptivele orale luate de femeile in cauza si tocmai le negasera rolul. Iar cum si-au dat si ei seama de hibe multiple din studiul lor au propus continuarea studiului si la cei cu comportamente homosexuale/lesbiene sau cu practici despre care nu o sa pomenesc [probabil că tocmai gomaria. La oamenii de știință americani obsedați sexual, nu este vreo surpriză că vor să demonstreze cu orice chip necesitatea spermei la femei. Dar Părintele Arsenie Boca de unde a dobândit această mentalitate și ahtiere după găunoasa concluzie? – n.n.], si deci nici despre rezultate nu o sa vorbesc aici, si abia in ultimul rand au propus ceea ce mie imi pare de o evidenta clara: dozarea in sangele femeilor a substantelor cu pricina si dovedirea ca ele vin de la barbat si nu sunt secretate de femeie in timpul actului sexual si abia apoi tragerea de concluzii.*
- *Însa au trecut inca 10-11 ani de atunci si nimic nu a fost dovedit, iar bunul simt imi spune ca o calugarita sau chiar si o femeie din lume sunt mai putin depresive si fara tentative de suicid față de acele studente cu viata sexuala intensa in afara oricarei casatorii si chiar față de femeile casatorite care au gramada de probleme cu sotul sau/si copiii si deci sunt mai depresive si disperate in ciuda spermei sotului. Insa se vede bine ca mai sunt si altii care vor musai sa induca tot felul de idei, dar din fericire in lumea medicala multi nu se pretează la așa ceva [dar culmea, tocmai în lumea monahismului ortodox cu pretenție de mare sfințenie este unul care îi tulbură și amețește pe toți – n.n.]*
- *Si inca ceva dl. Ovidiu apropos de inconsecvanta studiului cu pricina: el incepe cu o statistica: depresia este cam de 4 ori mai frecventa la femei decat la barbati, pentru a sfarsi cu ideea ca sperma ar fi un fel de Prozac, fara sa explice cum de in cazul asta, femeia care are nivele mult mai crescute in sange de estrogeni decat barbatul, este totusi mai depresiva. Si se stie ca sindromul albastru post-partum la unele femei se datoreaza tocmai scaderii bruste a acestui hormon care la barbat exista in doze foarte mici fata de femeie si iata ca nu-i mai da nici o depresie. Deci problema nu este in nivelul hormonului ci in variatiile prea mari de nivel al hormonului cu pricina, de aceea cele cu sindroame pre-menstruale si dureri la ciclu sunt bolnave din punct de vedere medical si trebuie tratate cu hormoni pentru a le da un nivel mai constant in acesti hormoni. Iar in studiul cu pricina, pentru a-si sustine ideea lor cu sperma Prozac, au spus ca la cele cu sex neprotejat, cu cat raporturile se rareau cu atat erau mai depresive. Deci se pare ca nu abuzul era problema. Per ansamblu, aceasta idee cam incita la desfranarea femeii, si am gasit comentariul unuia care s-a sesizat de pericol si imediat a sesizat si problema imediat urmatoare: cea a bolilor sexual transmisibile in cazul in care chiar ar fi luati in serios si s-ar incepe utilizarea spermei pe post de antidepresiv... Multa nebunie in lumea asta ..*

Si ca tot veni vorba de problemele mentale, reversul la barbat sunt psihozele si autismul, ele sunt cu mult mai frecvente la barbat decat la femeie. Sa fie si ei atarnatori de femeie in cazul asta? Glumeam.

In afara glumei, au si barbati cancerile lor cu influente hormonale, iar studiile facute in acest sens de amatorii de senzational ajung cam la aceeasi concluzie ca mai sus la femei: solutia (preventia) este desfranarea.

Deci no comment pentru astfel de studii. [...]

- *Ovidiu b.*

Nu înțeleg de ce nu vă este clar că medicina și studiile de care pomeniți pot fi făcute de niște atei sau masoni care vor să depărteze pe om de Dumnezeu prin diferite explicații științifice cum că mai benefice unei femei îi sunt anticoncepționalele și sexul liber și neprotejat. Nu credeți că aici e vorba de manipulare, iar scopul final este afacerea cu anticoncepționale? [ne

mai având argumente, revine la obsesia complotului masonic împotriva creștinilor, ca să abată discuția spre alte fâgașe. Dar noi ne mirăm de unde atâta observație fină față de americani și dorința lor de a ne îndepărta de Dumnezeu prin folosirea ideii de împreunare trupească ca necesitate pentru sănătate (numindu-i atei și masoni și metoda lor numind-o manipulare), iar când este vorba de Părintele Arsenie Boca ce declară același lucru ca acei cercetători, folosind aceleași argumente, aceeași idee de împreunare trupească ca necesitate pentru sănătate, doar că în contextul familiei, îl numește Sfânt și metoda lui „arătarea inteligentă, rațională și revelată a adevărului”. Domnul Ovidiu, ca și toți ucenicii înourați ai Părintele Arsenie Boca și ai sectelor, țin mai mult la întemeietorul curentului lor religios decât la adevăr. Aici este și distincția față de adevărații Ortodocși. Chiar de ar cinsti vreun Sfânt, nu-L pun mai presus de Hristos, adică de Adevăr, fie că este Cel din fire, ca medicina, fie că este Cel din învățătura creștină. De altfel, și doamna Dr. Tartaruga își dă seama că este vorba de o idolatrie, și chiar domnul Ovidiu îi explică lui Alin b., mai jos, cum își întunecă voit rațiunea, doar din ideea preconcepută că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, nedându-și seama că se pune mai presus de Sfântul Sinod în a hotărâ prin mintea lui aceasta. Preacuvioșia sa este declarat Sfânt doar de ucenici și de mass media plătită din aceleași surse ce finanțează pe cercetătorii americani, tocmai fiindcă și sfinția sa și cercetătorii americani slujesc aceluiși interes de a ridica plăcerea la rang de necesitate. Puterea politică se folosește de această idee tocmai ca să poată înrobi pe oameni prin această plăcere cu adevărat înrobitoare.

Noi, Ortodocșii, chiar atunci când cinstim un om ca Sfânt, dacă a avut învățături greșite, numai Sfânta Biserică, în funcție de învățăturile Sfintelor Sinoade Ecumenice, face o selecție între scrierile lui adevărate și cele mincinoase, ca de exemplu în cazul Fericitului Augustin, pentru a adora numai pe Hristos Adevărul – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Dvs. ati inteles ce ati vrut si aplicati cum doriti pentru ca autorii nu au demonstrat utilitatea contraceptivelor ci exact contrariul: utilitatea spermei, deci a contactului liber. Au chiar afirmat ca o prostituata care foloseste prezervativ, este la fel de deprimata ca si o persoana care nu are nici un fel de contact cu barbatii, si toate sunt la fel de deprimare ca una care are relatie stabila dar cu prezervativ, iar cele care folosesc prezervativ pot sa tot ia contraceptive ca devin si mai deprimare. Iar la toate acestea gradul de depresie e constanta, deci pot ramane abstinate cat doresc. Singurele fericite sunt cele cu contact direct cu sperma, dar cum sperma este ca un drog, si psihicul lor fluctueaza apoi cu frecventa contactului: cu cat este mai rar (si deci nu isi iau drogul) cu atat se deprima mai tare. Iar rar sa nu va inchipuiti ca inseamna o data doua pe an.

Iar daca observati, raspunsul la intrebarea ce v-am pus-o in legatura cu afirmatiile lui Arsenie Boca: "cele ce stam singure suntem bolnave mental din cauza ca nu avem contact cu sperma barbatului?", raspunsul articolului este clar: nu numai ca suntem mai depresive dupa parerea lor, dar nici macar nu exista diferente intre una care duce o viata curata si o prostituata ce foloseste prezervativ. Daca nici asta nu va convinge cat de multa aberatie este in ideea de a considera ca psihicul femeii ar depinde de sperma barbatului, atunci eu mi-am batut gura degeaba si discutia nu are nici un sens, este dovada clara ca sunt unii care cred absolut doar ce au chef fara nici o sustinere nici obiectiva si nici de alta natura.

- Ovidiu b.

Eu m-am lămurit și vă propun să încetăm cu aceste "dejecții" pe un forum creștin ortodox.

- Dr. Tartaruga

Sunt de acord cu dvs. Din păcate, daca nu ar fi existat acel articol al lui Arsenie Boca, mulți ar fi stat departe de astfel de... numiți-le cum doriți. Mă surprinde însă ca insistați sa îl apărați in aceasta idee in loc sa recunoașteți ca omul a mai si greșit. In fine, faceți cum doriți, mie însă îmi pare ca in acest caz bate spre idolatrie. Îmi cer scuze de părere.

- Alin b răspunzându-i lui Ovidiu b

A jongla cu termeni medicali nu înseamnă neapărat explicație.

Nu știu de ce te încapățânezi să dai niște explicații fiziologice pentru niște valori morale, poate unele discutabile (a procrea cu orice preț) - cine nu crede în ele nu o să creadă din cauza unor explicații medicale îndoielnice.

- Ovidiu b.

Ai dreptate, din punct de vedere medical nu pot da niște explicații sută la sută pertinente, dar trebuie să recunoaștem că legăturile făcute de părintele au totuși o logică. Ce mă impulsionează a fi încapățânat este tocmai sfințenia părintelui și viața trăită de dânsul, una exemplară din toate punctele de vedere. Asta mă face să cred și să nu renunț la ideea că ceea ce a scris este i s-a revelat, mai mult decât că el urmat niște cursuri de medicină. Este un motiv pentru care mă face să cercetez ideile acestea. Asta nu înseamnă că părintele nu ar fi putut greși, mă gândesc că medicina din anii 40 până astăzi a mai evoluat și de asta poate și diferența de gândire....sau poate aceleași lucruri se știau și atunci....sau poate nu se știau atunci...întrebări pe care voi încerca să le elucidez.

De a convinge pe cineva nu am de gând, fiecare avem dreptul la liberul arbitru. [aici domnul Ovidiu se detensionează, revine la rațiune, și recunoaște că încapățânarea sa nu provine din logică ci din ideea preconcepută că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt. Câți oare nu și-au stricat viața pornind de la această idee falsă. Ce dăunător ar fi să se meargă mai departe cu canonizarea. Cine ne-ar mai apăra atunci de aberațiile propovăduite ca fiind revelație – n.n.]

- Laura19

Nu a afirmat nimeni așa ceva, nici macar Pr.Boca, Dansul s-a referit la cu totul altceva, dar i-au fost rastalmacite cuvintele. Din contra, Parintele Boca mereu a iubit monahismul, iar calugaritele se stie, stau fara. Si cum a zis si Ovidiu, bazele monahismului de la Man.Prislop au fost puse de Pr.Boca. Parintele vorbea despre extremele din casatorie, nu despre femei singure, nu despre calugarite, nu despre normalitatea din casatorie.

@Taragua Da, si eu astept raspunsuri la interbar ile puse de Ovidiu-cele despre avort, daca sunteti de acord cu el si daca ati asistat la vreun avort. Iar eu as mai avea doua intrebari. Considerati ca un cuplu care se iubeste f.f.mult si are planuri de casatorie,poate sa aibe relatii intime inainte de casatorie? Sunteti de acord cu folosirea contraceptivelor in timpul casatoriei?

Nu poti să Îl desparți pe Dumnezeu de medicina. Adevarata stiinta duce la credinta, cum se spune pe un alt topic.

- Dr. Tartaruga

Draga Laura,

Asta ziceam si eu, viata calugaritelor si femeilor singure este dovada ca femeia nu are nevoie de substante secretate de prostata barbatului pentru a ramane intreaga la minte. Si asa cum femeile singure nu au nevoie , tot asa nici cele casatorite nu au nevoie, nici ele nu sunt "atarnatoare" de barbat asa cum a zis Arsenie Boca, care a mintit/nu a stiut zicand ca femeile nu ar avea de unde lua substantele pentru ca DOAR prostata barbatului le-ar secreta. Minciuna. Niciodata medicina nu a spus asa ceva iar revelatie nu este pentru ca nu este adevarat ceea ce a spus el, se infirma si logic (vezi calugaritele si femeile singure) si stiintific. Dar s-a folosit de aceasta minciuna pentru a convinge femeile sa cedeze sotilor lor. Nu avea interesul sa spuna asta calugaritelor pentru ca multe s-ar fi gandit de doua ori inainte de a se calugari din moment ce sanatatea mintala a femeii depinde de sperma barbatului. Deci a spus doar casatoritilor. De aceea o numesc manipulare. Daca ar fi cum a spus Arsenie Boca, sa luam sarurile acidului glutamic doar din prostata barbatului, toata populatia globului am avea retard mental sever si multe alte probleme/boli. Punct.

Cat despre restul intrebarilor, stiti foarte bine si dvs. raspunsul, nu am ce va spune in plus. Nu sunt de acord cu uciderea si nici cu abuzurile de nici un fel.

- Ovidiu b

Cred că aveți o mare problemă: să repeteți la nesfârșit o idee rău înțeleasă. Chiar nu vreți să înțelegeți că părintele Arsenie a pus bazele vieții monahale de călugărițe de la Prislop și că are și el un punct de vedere legat de viața intimă dintre soți și de legăturile dintre aceștia. Nu

are dreptul a acest punct de vedere? Dar nu a mințit și nu a manipulat pe nimeni. A îndreptat mii și zeci de mii de suflete spre calea cea dreaptă. Treceți peste aspectul asta care observ că vă macină rău de tot. [Ovidiu b, cel măcinat de idolul său, revine în acțiune să și-l apere, iar neaducând decât acuze, fără argumente – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Domnule Ovidiu,

Ceea ce ma intristeaza poate mai mult in toata afacerea este orbirea voluntara de care dati dovada. Una este sa aiba omul o parere asupra vietii de cuplu si alta este sa manipuleze credinta celorlalti folosindu-se de argumente pseudo-medicale false mizand pe faptul ca si asa populatia nu intelege ce spune el si o ia de buna si mai ales bazandu-se pe faptul ca romanul nici ca face doua corelatii sa vada ca nu bate una cu alta. Aici este vorba pana la urma chiar de caracterul domniei sale. Daca era cinstit, tocmai pentru faptul ca nici o calugarita nu-i atarnata de prostata vreunui barbat, nu ar fi facut o astfel de afirmatie despre casatorite. Dar a vrut musai sa le aserveasca sotului sperindu-le cu pierderea sanatatii mentale in caz de refuz, si vad ca tine poanta pana azi, chiar si atunci cand isi bate omul gura sa va spuna ca NU ESTE ADEVARAT, femeia nu atarna de barbat si nu isi pierde sanatatea mentala daca isi refuza sotul! Dl. Arsenie Boca, in calitate de duhovnic, se putea servi de cuvintele Sfântului Apostol Pavel care indeamna ca sotii sa se desparta doar pentru posturi si doar prin buna intelegere, dar nu pentru prea mult timp ca sa nu fie ispititi de cel rau. Un sfat echilibrat dar cu adevar in el.

In fine, faceti cum doriti pana la urma.

- Ovidiu b.

Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic, care sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos, atât bărbatului, cât și al femeii, dar nu le prepară decât bărbatul. Aici e explicația fundamnetal biologică, în temeiul căreia femeia este atârătoare de bărbat”.

- Dr. Tartaruga

Exact domnule Ovidiu, exact. Aici este minciuna. Nu numai ca NU le prepara decat barbatul ci le prepara și femeia, si se gasesc și in mai toate alimentele.

Daca le prepara DOAR barbatul, atunci TOTI copiii sau cel putin TOATE fetitele nu ar avea sistemul nervos dezvoltat si am fi TOATE niste cretine (adica idioate, cu retard mental sever). Si asta inca de copile. Si iata cum apare ideea de a aservi femeia barbatului daca vrea sa fie intreaga la minte.

Acum intelegeti unde este lipsa de iubire si respect fata de femeie si unde este manipularea? Ma indoiesc ca o sesizati, dar in fine, o sa gasesc intr-o buna zi o explicatie si pentru orbirea asta mentala voluntara la oameni. Deocamdata nu pot gandi decat la o specie de idolatrie.

- Ovidiu b

Constituțional, natura bărbătească are o glandă în plus față de femeie: prostata. Această glandă spune foarte multe și importante lucruri în economia vieții și în interpretarea corectă a foarte multor neazuri ivite în familie. Tot pentru clarificare trebuie spus și numele produselor de biosinteză ale glandelor: hormonii. Aceștia sunt substanțe de biosinteză produse de glande și vărsate în circuitul mediului intern al sângelui, cu ajutorul căruiia circulă prin tot organismul, cu rol în activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg în bune condiții de viață internă și externă.

Asta nu înseamnă că dacă nu ești căsătorită și nu ai bărbat, înnebunești ci doar poți avea anumite carențe cu sistemul nervos în special creierul (de ex carențe ale memoriei).

De ce sportivii nu au voie întrețină relații cu o femeie, cu câteva zile înainte sau chiar săptămâni e înainte de o competiție?

- Dr. Tartaruga

Domnule Ovidiu, spuneti prostii. Nici o femeie nu are carente cu sistemul nervos, creier sau altul, pe motiv ca nu are prostata. Nici o femeie nu are memoria afectata pe motiv ca nu are prostata. Numai aiureli menite sa umileasca femeia si sa o aserveasca gratuit barbatului. Iar

hormonii care se varsa IN SANGE la barbat NU vin din prostata ci din testiculi, echivalentul ovarelor de la femeie, si din supra-renale, hipofiza, etc. Si femeia are un organ in plus acolo unde barbatul are prostata: este uterul. Ambele organe cu rol strict in reproducere si nicidecum in secretia de hormoni in sange. "Hormonii" prostatei sunt in lichidul seminal, este o excretie exocrina si nicidecum o secretie endocrina!

Pana acum ma indoiam doar de caracterul lui Arsenie Boca si va consideram oarecum orb voluntar, cu aceasta postare insa m-am lamurit de ambii.

*Ramaneti cu bine!*⁴⁵³

Să rămână cu bine bietul ucenic Ovidiu și să se trezească la pocăință prin Sfinții Părinți, iar nu să plutească înșelat prin falsa pocăință propovăduită de un biet amăgit. Să rămână cu bine și biata doctoriță Tartaruga. Noi sperăm că nu s-a smintit de încăpățânarea bolnăvicioasă a unor ucenici, că nu a echivalat arsenicii cu toți Ortodocșii. Mulți contemporani raționali s-au scârbit de Ortodoxie confundând-o cu prostescul și batjocoritorul curent de la Prislop, propagat cu atâta sete de mass media tocmai pentru a lovi în Sfânta Biserică.

Iar noi să continuăm cu studiul bieteii așa-zise „antropologie” a Părintelui Arsenie Boca

Dacă aceste substanțe, extrem de valoroase pentru iconomia vieții în bune condiții ale sistemului nervos, sunt risipite pe plăcere - de care nu te mai saturi - atunci încep să apară urmările. Abuzul păgubește pe bărbat de necesarul de substanțe glutamice sistemului său nervos (15 miliarde de neuroni) și încep fenomene de carență nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcțiilor mintale. S-au văzut atare cazuri de tâmpire a minții și a pierderii totale a memoriei fără să fie și alte boli în organism. Respectivul era suprasolicitat, iar el s-a predat. Urmările sociale se înțeleg.

Refuzul păgubește pe femeie. Unul din refuzurile obișnuite este acela „întemeiat” pe stăvilirea numărului de copii. Modalitatea aceasta e viciul „onaniei cu femeie”. Păgubesc amândoi - pagubă biologică care se resimte în sănătatea amândurora.

Mințirea, trișarea, ferirea, unul și același viciu, duce în mod normal la o nervozitate și la o nemulțumire unul de altul, pe care natura, în nevinovăția ei caută să o remedieze. - Și cum o remediază ? - căutând fiecare din părți alt partener, care să nu falsifice conviețuirea. În fond e o rezolvare greșită, vinovată față de unitatea de dragoste a Tainei Căsătoriei [nu vedem logica unei astfel de afirmații. Onanie este și folosirea spermei prin metoda calendarului și folosirea spermei prin luarea de contraceptive. Soluția Părintelui Arsenie Boca nu numai că nu desființează onania ci o sugerează ca soluție rafinată. Iar cea care se ferește de sperma soțului său se va feri și de sperma amantului. Părintele Arsenie Boca nu era numai superficial în informare ci și ilogic în gândire – n.n.] .

*Deci, dacă o femeie greșește cu altcineva, de vină e trișarea lor, „ferirea” soțului care o împinge la gestul căutării pe altcineva, care să fie corect cu natura. In majoritatea cazurilor de „necredință” a femeii e de vină soțul, că nu și-a umplut casa de copii [dar dacă amantul îi donează spermă, ea își umple casa de copiii amantului. De unde se vede, că neavând copii, deși se duce la amant, folosește totuși anticoncepționalele, deci nu își echilibrează recepția de sămânță bărbătească. Așadar problema nu rezidă în a dona sau nu spermă de către soț soției, ci, dimpotrivă în a învăța amândoi înfrânarea, deci refuzul echilibrat, și de a înțelege cât de dăunătoare este această plăcere în sine, ea nefiind decât o îngăduință pentru neputință, relația dintre cei doi având nevoie de spiritualizare și duh de jertfă pentru Hristos. De aceea și Sfântul Ioan Damaschin enumera această plăcere nu ca necesară pentru supraviețuire și sănătatea firii, ci lăsată la alegerea noastră *Alte plăceri sunt naturale, dar nu și necesare, cum sunt raporturile sexuale firești și legitime. Ele contribuie la conservarea întregului neam. Este însă cu puțință să trăiești în feciorie fără ele*⁴⁵⁴. – n.n.] .*

⁴⁵³ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?t=14750&page=23>>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

⁴⁵⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 62.

Deci cine fuge de copii, fuge de răspundere. Și unde fuge ? - în iresponsabilitate ?! Când însă îți iei răspunderea de-a rodi copii, Stăpânul vieții îți va ajuta să ai și ce le da de mâncare și-ți va asigura și cinstea căsniciei.

Deci nici abuzul, nici refuzul, ci o dreaptă socoteală și o conviețuire corectă.

*Mai mult chiar. O altă constrângere de care trebuie ținut seama e foliculina. Hormon feminin toxic și cancerigen. Toxic la nivelul creierului, dând continui dureri de cap și foarte intense. Cancerigen la nivelul sânilor sau uterului (fibroame uterine). **De creșterea acestui hormon nu este scăpare decât de la 3[^]4 sarcini în sus.**[de această afirmație aberantă medical ne-am convins mai sus. Acum să înțelegem că fecioarele dacă nu fac copii, precis vor face fibrom uterin sau cancer la sâni. Dar înfrânarea în căsătorie nu mai este un model pentru Părintele Arsenie Boca? Nu i-a iubit pe Sfinții Dumnezeieștii Părinți Ioachim și Ana, care nu au avut decât pe Maica Domnului? Nu la iubit pe Sfântul și Dreptul Isaac care nu a avut decât pe Iacov și Esau? Dar cu Sfânta Cuvioasă Antuza, mama Sfântului Ioan Gură de Aur ce a avut? Au avut ele cancer? – n.n.] *Iar sarcinile (să fie) în mod normal, cum apar ele în mod natural.**

Această ordine normală și naturală a sarcinilor e singura cale care asigură sănătatea copiilor [nu vedeți ce spune? Singura!!! – n.n.]. Salturile peste sarcini, lepădările de copii, indiferent cu ce metode și motive, ating sănătatea copiilor următori - dacă mai vin. Dar chiar dacă nu mai vin alții, Legea divină pedepsește și retroactiv pe cei făcuți cronologic.

Așadar în înseși constituția endocrină a femeii e pusă obligativitatea nașterii de mai mulți copii. [iar hulește firea că ar fi desfrânată – n.n.] E chiar condiția de mântuire a femeii, după cum i-a descoperit Dumnezeu sfântului Pavel aceasta (I Timotei 2, 15) [iar hulește Sfânta Scriptură răstălmăcind-o ca sectarii, că nu ar apăra fecioria, ci producția de 3-4 copii. Unde spune Sfântul Apostol Pavel aceasta. el spune de mântuirea femeii căsătorite prin suferințele ce i le aduc copiii, nicidecum să renunțe la înfrânare sau că ar fi constrânsă de fire la aceasta. Nici nu ar fi mântuire acolo unde este lucrul firii. Mântuirea este o încununare pentru cele făcute mai presus de fire, de dragul lui Hristos – n.n.].

In cazul viciului, sau al greșelilor de conviețuire, apariția cancerului care ucide soția se răstoarnă iarăși în răspunderea soțului. Soțul care nu vrea copii nu trebuie luat: e un criminal camuflat al soției sale [și atunci Avraam a fost un criminal camuflat că se înfrâna de la împreunarea cu Sarra? Sfântul Ioachim la fel? Și atâția Sfinți căsătoriți ce au trăit în curăție toată viața unul cu altul, neavând nici o împreunare trupească? Ei nu au fost din turma lui Hristos? Iată cum se face Părintele Arsenie Boca luptător împotriva fecioriei, curăției în familie și a sfinților înșiși– n.n.]. Nu e din turma lui Hristos.

Abia de la 3[^]4 copii în sus, făcuți în ordinea normală în care apar, se neutralizează acțiunea toxică și cancerigenă a foliculinei. [...]⁴⁵⁵

Să vedem ce zice Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre aceste aberații din gândirea pseudoștiințifică și cu adevărat neortodoxă a Părintelui Arsenie Boca, care răstălmăcea trupește Sfânta Scriptură:

Pe de altă parte “obrocul” simbolizează sinagoga Iudeilor, adică slujirea trupească a legii, care acoperă prin grosimea simbolurilor literei lumina cunoștinței adevărate a sensurilor. (10) Cuvântul (Rațiunea) nu vrea să fie cătuși de puțin sub acest obroc, ci vrea să fie așezat în vârful și pe înălțimea Bisericii. Căci dacă Cuvântul⁴⁵⁶ e ținut sub litera legii, ca sub un obroc, îi lipsește pe toți de lumina veșnică nedăruindu-le vederea duhovnicească celor ce nu se străduiesc să se lepede de simțirea (percepția) înșelătoare, care nu e capabilă decât de eroare și nu sesizează decât aspectul coruptibil al corpurilor înrudite cu ea. El vrea deci să fie pus în sfeșnic, adică în Biserică, sau în slujire rațională în duh, ca să-i lumineze pe toți, din toată lumea, învățându-i să viețuiască și să se poarte conform cu rațiunea, și numai atâta grijă să aibă de cele corporale, cât e de lipsă ca să taie orice afecțiune a sufletului față de ele; de

⁴⁵⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 254-259.

⁴⁵⁶ Ca în multe alte locuri și aci λόγος înseamnă și Hristos însuși, dar și cuvântul propovăduirii, sau rațiunea (sensul) ascunsă în cuvintele și ceremoniile legii. Mai bine zis rațiunile sau sensurile Scripturii sunt razele Logosului dumnezeiesc.

asemenea ca toată străduința să le fie să nu dea sufletului nici o închipuire materială; după ce a fost stinsă prin rațiune simțirea (percepția simțurilor), care la început a respins rațiunea (cuvântul) și a acceptat iraționalitatea plăcerii ca pe un șarpe lunecos (11). Căci cu dreptate a fost rânduită moartea împotriva simțirii ca să nu mai poată oferi diavolului intrare spre suflet. [vedeți ce groaznic păcat face Părintele Arsenie Boca folosind tocmai Sfânta Scriptură în chip iudaic împotriva rațiunii pentru a lăsa șarpele plăcerii să intre prin cel mai puternic mijloc prin toate cele 5 simțuri adică prin actul împreunării trupesti? – n.n.] Iar simțirea aceasta, fiind una după, gen, se împarte în cinci specii, înduplecând prin percepția fiecărui simț sufletul amăgit să iubească cele sensibile înrudite cu acel simț, în loc să-l iubească pe Dumnezeu (12). De aceea cel ce ascultă înțelepțește de rațiune, 548 alege de bunăvoie moartea trupului înainte de moartea silnică și fără voie, despărțindu-și total voința de simțire. 549⁴⁵⁷

Dar cel ce rămâne numai la litera Scripturii, are ca singură stăpânitoare peste fire simțirea (percepția), prin care se manifestă afecțiunea sufletului față de trup. Căci litera, dacă nu e înțeleasă duhovnicește, e mărginită în conținutul ei de simțire, care nu îngăduie să străbată înțelesul celor scrise până la minte. Iar dacă litera se adresează numai simțirii, tot cel ce primește litera în chip iudaic numai ca istorie, trăiește după trup, suportând în fiecare zi prin aplecarea voii moartea păcatului, din pricina simțirii celei vii, neputând, să omoare cu duhul faptele trupului, ca să trăiască viața cea fericită în duh. [așadar, această percepție după literă a Sfintelor Scripturi l-a făcut pe Părintele Arsenie Boca să trăiască după simțire, să fie amăgit și să lase plăcerea să îl omoare și cu ea să omoare pe atâția care îl urmează în modul trupesc de a interpreta Ortodoxia – n.n.] “Căci de viețuiți după trup, veți muri”, zice dumnezeiescul apostol, “iară de omorâți cu duhul faptele trupului, veți trăi”. Drept aceea, **aprinzând făclia, adică rațiunea care aduce lumina cunoștinței prin contemplație și fapte, să nu o punem sub obroc, ca să nu fim osândiți, ca unii ce mărginim la literă puterea necuprinsă de minte a înțelepciunii, ci în sfeșnic, adică în Sf. Biserică, pe culmea contemplației adevărate, ca să răspândească asupra tuturor lumina dumnezeieștilor dogme. 458**

Să nu uităm, de la ideea eretică și neștiințifică a dependenței sănătății femeii de împreunarea trupestă, Părintele a deviat și mai mult, propovăduind oficial onanismul:

Părintele spunea că în momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde și copiii care vor urma o să aibă de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort. Pentru ca să se evite avortul atunci când sarcina este interzisă, am auzit când Părintele Arsenie a recomandat unei femei care avea Rh negativ să meargă la ginecolog pentru a-i se stabili perioada de fertilitate și ca în felul acesta să nu se afecteze legătura firească dintre soți (Mariana P-Făgăraș) 459

Ne întrebăm îngroziți și îngrijorați: acesta să fie secretul pentru care Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira nu au avut copii, sau se datorează faptului că prin amăgirea diavolească, pentru a se considera ei înșiși nepătimitori, și a convinge Sfântul Sinod să-i canonizeze, și-au păstrat, totuși, fecioria trupestă?

Poate că vă mirați, sau ați fost chiar șocați că am comparat aberațiile predate de Părintele Arsenie Boca cu Tantra Yoga.

Pentru a vă convinge că au fost insuflate de același duh, am să vă rog să observați că și minunile, și proorociile, și învățăturile gurușilor ce practică și propovăduiesc Tantra Yoga sunt identice cu ale Părintelui

⁴⁵⁷ 548 în acest pasaj rațiunea, căreia i se opune simțirea; poate fi și Logosul divin, sau mai bine zis rațiunea din noi e în același raport cu Logosul ca sensurile lucrurilor cu El.

⁴⁵⁹ Moartea simțirii e menită să mântuiască pe om de moartea firii. Moartea ca osândă a fost pricinuită de creșterea lucrării simțurilor, care l-a legat pe om de lumea văzută, despărțindu-l de Dumnezeu. Moartea simțirii e moartea omului trupesc, a omului aplecat spre cele de dinafară, a omului “mort” duhovnicește, pentru a învia omul dinăuntru, omul adevărat, omul mintal, sinea omului.

⁴⁵⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp.397-400.

⁴⁵⁹ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 80-108.

Arsenie Boca (ca înțeles launtric), doar că au o haină exterioară mai puțin vicleană, mai fățișă și un limbaj neortodox deoarece ei, spre deosebire de bietul amăgit de la Prislop, recunosc că fac parte din hinduism și de aceea sunt mai ușor de depistat de către un creștin. Ei nu susțin cu emfază ca Părintele Arsenie Boca că aceasta este Ortodoxia cea mai pură, care trebuie să și-o însușească toți preoții pentru a-și forma ucenicii după ea.

La vicleșugul învățăturilor sfinției sale se adaugă în aparență manifestarea unei apologetici în favoarea Sfintei Cununii. Împreunarea trupească ridicată la rang de virtute este acoperită sub masca limitării doar la propria soție evitând abuzul (dar în accepția Părintelui Arsenie Boca lipsa de abuz este foarte abuzivă fiindcă reprezintă o constrângere din partea firii, care trebuie urmată negreșit chiar și când cei doi soți nu pot avea copii, sau chiar și dacă se hotărăsc la curăție, mai devreme de a avea 3 sau 4 copii). Perversiunea sexuală nu este publică, ci în cadrul intim al familiei, ceea ce face și mai greu de depistat desfrâul, dar și mai eficient în a strica pe Ortodocși. Însă mecanismele de stricare și îmbolnăvire a firii de către plăcere se păstrează, ba chiar este amplificată de plăcerea sufletească de sine că practicantii acestui desfrâu mascat slujesc jertfelnic necesităților fericirii familiei creștine și poruncilor lui Hristos și, de aceea, sunt Ortodocși candidați la sfințenie.

Vicleșugul este și unul pseudo intelectual deoarece se folosește și de ideea sănătății medicale prin plăcerea împreunării. Ea este dusă pas cu pas, din minciună în minciună până acolo încât chiar furnizează o metodă de anticoncepție prin planningul familial, având pe lângă masca unei false curății și credințe permise conjugale și mască științifică.

Acestea sunt și argumentele care demonstrează că fenomenul Prislop este mai primejdios decât fenomenul MISA, și fenomenul Părintelui Arsenie Boca mai viclean decât fenomenul lui Gregorian Bivolaru:

10. Fenomenele MISA și Prislop

In ziarul "Adevărul" din 17 noi. 1993, sub semnătura lui Val Vâlcu, în cuprinsul articolului "Concentrându-se puternic, marele yoghin Bivolaru a născut din neant o comisie ministerială", găsim confirmări ale acestor practici păgâne, anticrestine, chiar din partea gurului Bivolaru: "Am reusit să-i hipnotizez, folosindu-mi capacitățile de concentrare și forța gândului și să evadesc astfel din arestul Securității din Rahova". [minune identică cu evadările hipnotice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.] Tot în cuprinsul acestui articol "marele guru" explică: "Tantra Yoga înseamnă perfecționarea prin amor".

[...] Aceste exercitii le învățam și practicam acolo în grup și fiecare singur acasă. Aveam sedințe de meditație la ore fixe, care trebuia să le facă fiecare acasă, fiind controlate telepatice de la distanță de instructor sau chiar de la București de Bivolaru, din câte am înțeles. Mai târziu mi s-a implantat, pentru că într-adevăr se plantează ceva, un sunet despre care ziceau că este neînregistrabil pe aparate, o anumită rezonanță din cuvântul Haum [AUM – n.n.] prelung. Concret: intram câte unul în sală unde instructorul, stând pe un scaun, ne pune capul între genunchi, ne pune mâinile cumva pe cap, după câte mai tin minte, și scotea acel sunet. Când l-am auzit nu mi-a plăcut, mi s-a părut chiar urât, dar am ținut asta pentru mine, după care spunea că avem această "mantră", iar noi în timpul sedintelor de grup sau personale, trebuia să-l căutăm în minte concentrându-ne. După ce prin concentrare eliminam toate simțurile, trebuia să-mi pun în minte că eu sunt Rama-Krishna, Hristos sau alt maestru și după ce făceam această unire sau identitate mintală, începeam să caut în minte "mantra" sau acest sunet pe care îl recepționam ca pe un zumzet al unui roi de albine sau murmurul unei ape, cântec de fluier sau alte sunete. Această concentrare dura între 20-30 minute. Eu am primit o singură mantră, despre care am vorbit și pe care am practicat-o, dar un coleg cu care practicam această nebunie, ar fi auzit că în final se vor implanta, nouă sau zece mantră, în decursul a cinci sau șapte ani, cât urma să țină acest curs. Când se făcea în grup au fost cazuri de horcăieli și de lesin. [...]

In afara cursurilor apăreau și reviste de yoga, primul număr fiind în 1991, vara. E suficient să citești acest număr și să știi ce fel de yoga se face la noi: Tantra-Yoga. Sigur, se învață și asanasuri care fac parte din Hata-Yoga, se învață și Laya-Yoga, dar ceea ce se face mai mult,

asta e: Tantra-Yoga. Bogat ilustrată cu fotografii ale basoreliefurilor de pe templele tantrice, cu tot felul de fotografii care ar putea apare cu succes într-o revistă pornografică. Este si un interviu cu Bivolaru care are si o concluzie desenată : este schitat un diavol asezat cu spatele care priveste satisfăcut si superior spre o femeie care este în fata lui întinsă pe jos, sfârșită de puteri, având pe față o urmă de extaz. Deosebit de sugestiv, desenul este pus, asa cum spuneam, în loc de concluzie si ca un argument hotărâtor. Am vorbit cu mai multe persoane care au practicat yoga si nici acum nu pot să-mi explic un lucru: atât eu, cât si celelalte persoane, am citit această revistă, dar amănuntele pe care vi le-am spus acum le-am văzut numai după ce am renunțat la yoga. E un fel de vrajă, sau poate altceva, care te face să nu vezi, la început, decât lucrurile care-ti plac, urmand ca încetul cu încetul să le accepti si pe celelalte, pe care atunci nu le-ai văzut sau nu le-ai înțeles, sau ai spus că nu sunt importante. [aviz celor îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca și nu vor să bage în seamă semnele diavolești din picturile sfinției sale – n.n.] [...]

O altă ciudătenie a asiaticilor e că, desi disprețuiesc lumea si trupul omenesc, se folosesc de tot felul de tehnici ca să se perfectioneze cu ajutorul trupului, spre deosebire de sfinti care pretuiesc trupul cu care intră in Impărăția lui Dumnezeu, dar si-l găsesc prin sfintirea sufletului. (CONSTANTIN N.)

CONCLUZIE

De mă iubeste cineva, il va iubi si Tatăl si vom veni si vom face locas la el. Dar este posibil ca cineva să iubească (adore) pe Dumnezeu si in el să nu vină Duhul lui Hristos, deci să nu fie al lui Hristos: cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui. Este cumva contrazicere in cuvintele Domnului? Nicidecum! Căci tot El a subliniat: Cine mă iubeste , implineste poruncile Mele. Spre exemplu, prin metodele yoghine se poate ajunge la iubirea de Dumnezeu; mai mult, chiar se poate folosi numele lui Iisus si va ajunge să facă minuni, să scoată demoni etc. in numele lui Hristos. Dar in ziua Judecării acestia vor auzi: “ Duceti-vă de la mine blestematilor ...”; aceasta însemnand că nu au făcut minunile cu Duhul lui Hristos. Poate cineva să pună întrebarea : “Cum e cu putință să vină duhul altui dumnezeu, cand eu am chemat numele lui Iisus?”. Răspunsul e simplu: Când ai chemat numele lui Iisus, nu ai stat în poruncile Lui. Crestinul în rugăciunea lui Iisus mărturiseste Sfanta Treime: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă pe mine păcătosul. Yoghinul foloseste numele lui Iisus fără nici o mărturisire, ci doar ca “mantră”. Neștiind o asemenea învățătură (cu privire la atingerea iubirii lui Dumnezeu) înseamnă că această iubire este de la vrăjmasul mântuirii omului.

Cel mai dureros lucru este că nici ei însisi nu-si dau seama de înșelare, fiind convinși că acela este Duhul lui Hristos: “Căci se vor scula hristosi mincinosi si prooroci mincinosi si vor da semne mari si chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință si pe cei alesi.”(Matei 24:24).

MARTIRII II

Parinte, m-am gândit că este mai important să vă scriu despre ceea ce mi s-a întâmplat mie în acești doi ani decât examenul meu, pentru care si asa nu prea pot să învăț. Consider că este foarte important pentru că ei sunt foarte periculosi, au deschis centre în aproape toate orasele din țară si s-au infiltrat chiar si peste hotare, în Danemarca, unde au trimis pe unul de încredere, Narcis I.. Sunt convinsă că mă urmăreau mai dinainte; alegeau anumite persoane, le urmăreau, le făceau anumite vrăji si actionau prin oamenii din jurul acelor persoane. Acest grup dubios s-a pregătit cu câțiva ani înainte de revolutie. Se întâlneau pe ascuns si primeau initierea de la acel dubios profesor. Ceea ce au învățat acolo nu stiu, dar stiu că aveau loc orgii sexuale, făceau amor mai multi între ei, fete si baieti împreună, cu anumite consacrări înainte; de obicei consacrau profesorului, acestui Gregorian Bivolaru, care, am înțeles, că de la vârstă destul de mică a început să fie inspirat de duhuri rele si initiat în aceste lucruri. Foloseau foarte mult tehnicile de Tantra-Yoga, o tehnică prin care ei spuneau că ridică nivelul spiritual al omenirii dar nu făceau altceva decât să-l scadă.

Evenimentele se petreceau cu câteva luni înainte de revoluție. După ce am divorțat, m-am mutat din seria în care eram la facultate într-o altă serie, unde era și un băiat, Călin, care practica yoga. După ce l-am cunoscut, stările mele au început să se schimbe, să se înrăutățească. Ei făceau meditații la anumite ore; la aceste ore simteam o exacerbare sexuală și diminuare a capacităților intelectuale. De asemenea mai erau două fete dintre cele mai periculoase, surorile gemene Mihaela și Gabriela, care acționau asupra noastră și în special a mea; începând să-mi scadă interesul pentru învățat și să-mi crească interesul pentru băieți, fumat...

Să revin la Călin. A început să-mi vorbească de profesorul lor Gregorian Bivolaru, că este un mare eliberat, că deține forte supranaturale, că este o ființă deosebită, că poate să facă orice dorește, că poate să apară sau să dispară într-un loc... îmi spunea că va fi revoluție, că profesorul și ei lucrează pentru acest lucru, că va cădea Ceaușescu și că Grig era închis de comunisti într-un fel de spital de nebuni, dar că-l vor elibera. A început să-mi dea cărți, să-mi vorbească despre Tantra-Yoga, să-mi spună că ei aveau anumite întâlniri amoroase în grup, fete și băieți la un loc și că asta îi ajută să evolueze spiritual. **Toate aceste lucruri mă speriau dar acționau atât de mult asupra mea încât eram ca într-un fel de vrac.** Imi cumpărasem mașină și acest băiat se oferise să mă învețe să o conduc. Fratele meu, a sesizat un comportament ciudat la mine și mi-a spus că astia sunt sectanți, că sunt nebuni, să o termin. Eu m-am certat cu el și am continuat să vorbesc cu Călin. După un timp a fost vacantă, perioadă în care mi-am revenit puțin și am început să mă detașez de ce-mi spunea băiatul acela, să-i consider și eu nebuni. **La puțin timp a avut loc revoluția și acest lucru m-a determinat să-mi recapăt încrederea în Călin, pentru că el îmi spusese că va fi revoluție, și, deci să cred că ei dețin anumite puteri supranaturale.** Deschiderea cursurilor de yoga a avut loc la Casa de cultură "Mihai Eminescu". Eu nu aveam de gând să mă duc dar acest coleg m-a luat pe sus. Acolo era o atmosferă foarte ciudată; toți cei apropiați ai lui Grig erau ca niște roboți teleghidati. Eu m-am așezat în spate, nici nu l-am văzut bine pe Grig, dar a acționat asupra întregii săli încât începusem să simt o dragoste foarte mare și un sentiment de bucurie față de o persoană pe care nu o cunosteam. [vedeți cum acționează diavolul și hipnotizatorul prin simțire ca să provoace dragoste și respect față de guru și Părintele Arsenie Boca? – n.n.] După aceea l-am văzut și m-a surprins neplăcut înfățișarea lui hidoasă, dar vraja era atât de mare încât nu am putut să rezist ei. [vă dați seama ce eficient lucra înșelarea, când Părintele Arsenie Boca mai era și un bărbat frumos? – n.n.] După aceea am mers la Casa de Cultură a studenților și în continuare acasă la unul Florin, tot coleg de facultate cu noi. Atmosfera era foarte ciudată, eram buimăcită de tot ce se întâmpla acolo, parcă erau cu toții în transă. A urmat înscrierea și au început cursurile și conferințele. Am început să simt în jurul capului ca o sferă și încet, încet să mă golesc de toate gândurile personale, trăirile mele, să uit de părinți, de copil, de sot și totul să fie înlocuit cu o dragoste fanatică față de acest "guru". Ei susțineau că aceasta este o cale de eliberare Bahti-Yoga prin dragoste. Susțineau și alte mari aberații: că Tantra Yoga este de două feluri: Tantra Yoga de mâna stângă, când practici actul sexual și te închini zeului Shiva și zeitei Kalisa și Tantra Yoga de mâna dreaptă, când te gândești la Domnul Iisus Hristos fără să practici actul sexual. Vă dați seama ce aberații!!! [mai mari aberații să propovăduiești rugăciunea lui Iisus asociată cu practicile lui Ignățiu de Loyola, sau însoțită de căutarea vocii proprii, cum susținea Părintele Arsenie Boca – n.n.] Incet, încet începusem să-mi pierd mintile și să mă îngrăs, să-mi apară tot felul de stări sexuale ciudate și să trăiesc într-o letargie permanentă. Am început să iau contact cu lucruri foarte ciudate, cu o lume nouă, cu o nebunie completă. La ei totul se împărțea în yin (-) feminin și yang (+) masculin. Fetele, ne spunea, că simt mai mult yin și băieții mai mult yang și prin cuplarea acestor două se ajunge la echilibru; că el, profesorul, era cu totul yang și că pentru a rezista în planul acesta avea nevoie de atâtea fete. [ce asemănarea cu învățătura Părintelui Arsenie Boca că femeia atârână de bărbat – n.n.]

La cele două surori gemene, Mihaela și Gabriela, era casa de desfrâu. Aici aveau loc întâlnirile amoroase cu diferite fete pe care le agătau prin oras sau prin împrejurimi. Am înțeles

că înainte de revoluție acest grup format cam din 29-30 de membri ducea o viață de desfrâu complet. Avusese întâlniri amoroase în grup, fete cu băieți, băieți cu fete la grămadă, cu consacrare înainte, de obicei unui zeu sau direct profesorului. Eu am reușit să văd anumite poze ale unor fete desfrânate, goale, și alte lucruri dubioase. Eram o slugă credincioasă, nu participam la aceste lucruri dar stiam că se petrec. De câteva ori am fost și eu păcălită de Călin și de o fată Luisa. Am dormit la această fată și ei nu mi-au spus ce aveau de gând. Au făcut un cerc, m-au pus să stau cu o mână în mâna unuia și cu o mână în mâna celuilalt, au bolborosit ceva, au spus că au făcut o consacrare și după aceea a întretinut relații sexuale cu amândouă. A fost oribil, nu am simțit nici o plăcere decât dezgust și o stare de nervi, cum am putut ceda insistențelor lor. Ei susțineau că circulă anumite energii din centru Shwadhithana spre cap pe care ei vor să le ducă cât mai mult la cap, de aceea după ce făceau dragoste, stăteau în cap. Totul era o tehnică, nu exista nici un sentiment unul față de celălalt, ci numai dorința de evoluție spirituală a fiecăruia.

Eram un grup care după terminarea cursurilor mai rămâneam și discutam cu Grig, timp în care nu se discuta mare lucru, dar el ne inducea mai pregnant în stările de iubire și devotivitate față de el. Tin minte că după primele cursuri eram într-o stare de exaltare foarte mare, simțind și un minunat parfum de violete. [ce e de mirare să întâlnim miresme la mormântul de la Prislop, când oamenii sunt influențați de aceleași duhuri hipnotizatoare. Vedem cât de asemănătoare este starea acestei femei a cărei minte a fost răpită prin hipnoză de guru, cu starea Părintelui Petru Vamvulescu, îndrăgostit ca un adolescent într-o stare de transă, descrisă chiar de sfinția sa atunci când a dezgropat înnegritele și îngrozitoarele oase ale Părintelui Arsenie Boca, dar i s-a nălucit că are în mână „Sfinte Moaște” frumos mirositoare– n.n.] **Eram într-o stare de fericire nemaîntâlnită, așa o consideram eu, dar de fapt era cea mai ordinară stare de hipnoză, de transă...** A urmat o perioadă în care Grig mă solicita zi de zi cu mașina, sub diferite pretexte. **Stările mele erau din ce în ce mai accentuate încât începusem să trăiesc amoroasă numai de “guru”.** Mă îndepărtasem de părinți, de copil și de fratele meu, cu care stăteam după ce m-am despărțit de sot. Au fost câteva luni din viață în care am avut un program limitat, fiind ca într-o închisoare. Acasă ajungeam din ce în ce mai rar, deoarece erau persoane care mă puteau convinge că ceea ce fac eu nu este yoga, ci doar o nebunie impusă de un mare nebun. **Si în grup viața decurgea la fel; toți erau preocupați de sex, tantra, devotivitatea față de Grig și cam atât, nimic în plus, cu câteva mici excepții; persoane pe care Grig le considera ajutoarele lui și care detineau anumite puteri paranormale, cum ar fi Narcis Iancău, Claudiu Trandafir, Catrina Nicolae.** Nu pot să-mi explic ce fel de maestru era el atâta timp cât se întâlnea zi de zi cu mai multe fete, și erau unele pe care nu le mai vedea niciodată. Cel fel de inițiere le acorda atâta timp cât nu-l interesa soarta evoluției lor. Isi făcea plăcerea, le folosea energia, apoi, la revedere. **Care îi plăceau mai mult erau imediat introduse în aceste stări de transă și se îndrăgosteau nebuneste de el, încercând să mai obțină o nouă întâlnire.** Așa zisa metodă a evoluției spirituale se manifesta prin faptul că toți se sărutau între ei, făceau dragoste indiferent cu cine și foloseau tot felul de tehnici ciudate. Agătau fete tinere pe stradă sub pretextul că vor poza pentru revista yoga, erau duse într-un apartament din Berceni unde se întâmplau multe orgii. Practicau diverse perversuni sexuale sub pretextul evoluției spirituale - calea lui de a evolua spiritual. **Am uitat să spun că pe mine m-a pus la un regim foarte sever, spunând că am o “Karmă” foarte grea, că am multe greseli din viețile anterioare și m-a pus să mănânc nouă luni numai grâu și orez și să beau apă, regimul Oshawa, ca să mă vindec. Era să mor datorită lor. În special profesorul Gregorian făcea farmece asupra mea.**

Intr-o zi am simțit cum îmi iese sufletul din trup și la un moment dat a sunat telefonul. Era o colegă, căreia i-am spus că-mi este foarte rău. Mi-a spus să mă rog; eu nu mă mai gândeam la acest lucru. Am luat Biblia și am citit “Tatăl nostru”, revenindu-mi ca prin minune. A doua zi când am mers la cursuri Grig mi-a spus că sunt mare. Mi-a sugerat că el mi-a ajutat și nu Domnul nostru Iisus Hristos, cum gândeam eu. La mare faceau plajă la nudism, complet dezbrăcați, și fete și băieți; Grig făcând poze la fete în diferite poziții, chiar și

la unii băieți. A făcut un film cu o fată dormind goală și am asistat și eu la aceste filmări. **Mai târziu mi-am dat seama că Grig este diavolul pe pământ și încerca să pozeze în persoană pozitivă. Mă gandesc cu groază câte lucruri făceau, cât acționau asupra altora. Atâta tineret, atâta studentime distrusă de la facultățile de Drept, ASE, Arhitectură, Matematică și chiar de la Teologie** [ce este de mirare că Părintele Arsenie Boca a înșelat atâția teologi, când avea și mască de ieromonah Ortodox și de om de știință, desigur neînțeleș de dezertori, proști și invidioși, cum îi numea direct sau doar în chip sugerat sfinția sa, pe cei ce nu erau de acord cu gândierea nelămurită a sfinției sale– n.n.] (GABRIELA B.).⁴⁶⁰

La aceasta adăugăm și o altă asemănare: figura de „martir” yoghin construită de ucenicii lui Gregorian Bivolaru, prin aceleași metode prin care s-a înscenat ideea „martirului” ieromonah Ortodox, construită de ucenicii Părintelui Arsenie Boca (prin documente oficiale):

Gregorian Bivolaru persecutat politic de regimul comunist și condamnat pe nedrept

[360](#)

[Comunicate de presă](#)

[Info Spiritual](#)

Mai 22, 2013

Această decizie definitivă și irevocabilă a Curții de Apel București este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat politic de regimul comunist.

Decizia instanței este un veritabil triumf al adevărului

Persecuțiile, tortura și denigrarea profesorului de yoga Gregorian Bivolaru nu au avut nicio bază reală! Acesta a fost nevinovat pentru toate presupusele infracțiuni pentru care a fost torturat și închis

Marti 8 februarie 2012, a fost făcută publică decizia Curții de Apel București care a menținut soluția Tribunalului București în Dosarul nr. 48765/3/2010, soluție prin care s-a constatat:

- ***caracterul politic al condamnărilor pe care Gregorian Bivolaru le-a suferit înainte de Revoluție, în anii 1977 și 1984;***
- ***caracterul politic al internării sale în Spitalul de Psihiatrie Poiana-Mare din 1989.***

În perioada regimului comunist, Gregorian Bivolaru a fost arestat, torturat, discreditat moral, bătut cu bestialitate și i s-au adus acuzații pe nedrept pentru faptul că practica yoga, inclusiv după ce aceasta fusese interzisă, astfel venind în contradicție cu ideologia regimului comunist, care se opunea oricărei forme de emancipare umană (morală, spirituală, culturală). [iar torturi ca să fie arătat victimă – n.n.]

⁴⁶⁰ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Gregorian Bivolaru a intrat în vizorul Securității încă din anul 1972, datorită corespondenței sale cu Mircea Eliade [iar păgubosul de Mircea Eliade, care pe atâția i-a deturnat de la creștinism la hinduism – n.n.] , iar în anul respectiv, Securitatea a realizat și prima percheziție în locuința unde domiciliu în acea vreme, ocazie cu care i-au fost confiscate o mulțime de conspecte pe care le făcuse cu multă trudă, în urma studiului la diferite biblioteci din București, precum și mai multe cărți despre yoga și fenomene paranormale pe care reușise, de asemenea, să le obțină cu mari eforturi. Pe același considerent, în 1977 a fost hărțuit, acuzat și în cele din urmă condamnat pentru deținere și răspândire de material obscen. Un exemplu astfel de “material obscen” confiscat la percheziții este cartea lui Julius Evola – “Metafizica sexului”, care a fost publicată în România, după 1990, la editura Humanitas.

Persecuția a atins un nou grad de violență la începutul anilor 1980 și a avut legătură cu așa-numita afacere „Meditația Transcendentală”. În data de 27 aprilie 1982, Nicolae Ceaușescu a cerut desființarea Institutului de Cercetări Psihologice și Pedagogie. Urmare a participării la Meditația Transcendentală, Gregorian Bivolaru a fost ținut în arest timp de trei zile, în sediul Securității din strada Rahova.

În finalul celor trei zile de arestare, înainte de a fi pus în libertate, a fost dus în biroul șefului direcției respective, colonelul Gh. Vasile, care l-a avertizat că știa că fusese desemnat șeful Meditației Transcendentale și i-a pus în vedere să înceteze orice activitate în această direcție, pentru că altfel va ajunge în închisoare. Interdicția privind tehnicile realizate în cadrul Mișcării Transcendentale a fost extinsă de Securitate și la „yoga ori alte ritualuri de inspirație orientală”.

În acel context politic, opțiunea fermă a lui Gregorian Bivolaru de a continua să practice yoga împreună cu prietenii săi a fost considerată de către autorități o activitate potrivnică regimului comunist, fapt care a determinat ca atât el, cât și ceilalți practicanți yoga și aceștia să fie urmăriți și prizoniți în continuare. În documentele Securității, Gregorian Bivolaru este numit „element fanatic”, iar pe parcursul anchetelor, organele de securitate au făcut presiuni asupra lui, bătându-l și torturându-l, manifestând un cinism și o cruzime fără margini, toate în scopul de a obține de la el anumite declarații. Un eveniment surprinzător care a avut loc în acea perioadă a fost evadarea lui Gregorian Bivolaru din arestul Securității, evadare care a fost o inedită modalitate de protest în fața nemerniciei și brutalității anchetatorilor. Gregorian Bivolaru a folosit anumite capacități pe care le trezise prin practica yoga și, când se afla în anchetă în anul 1984, în arestul Securității, a evadat. [uite cum se laudă ucenicii cu vrăjitoriile hipnotico-evadatoare ale guru-lui lor, la fel cum se laudă ucenicii Părintelui Arsenie Boca cu evadările de aceeași natură ale mentorului lor – n.n.]

În rechizitoriul Procuraturii Municipiului București, întocmit în august 1984, s-a reținut că ar fi săvârșit mai multe fapte penale, dar prin sentința penală nr. 960 din 28 septembrie 1984 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, a fost condamnat numai pentru evadare, la un an și șase luni închisoare, întrucât pentru celelalte capete de acuzare intervenise amnistia. [ca și la Părintele Arsenie Boca – n.n.] Pe perioada detenției a fost ținut într-o celulă specială, cu lanțuri la picioare care cântăreau 6-7 kilograme. Ulterior, în 1989, a fost din nou ridicat și dus în arestul Securității, unde a fost bătut și torturat, după care a fost trimis la Spitalul de Psihiatrie de la Poiana Mare, încercându-se anihilarea sa psiho-mentală completă. A fost salvat numai datorită curajului deosebit al doctorului curant în grija căruia fusese încredințat și care, realizând că nu era un „bolnav psihic”, a refuzat să-i administreze tratamentul prescris.

Față de toate aceste abuzuri și persecuții, Gregorian Bivolaru a cerut să se constate că motivul real al condamnărilor și internării abuzive la Poiana Mare a fost de natură politic [nici obscenități n-a practicat, nici gura(ul) nu i-a mirosit – n.n.] , ele fiind făcute la comanda Securității, ceea ce instanța a apreciat ca fiind real și a admis cererea sa. Redăm mai jos rezumatul hotărârii:

„... INSTANȚA CONSTATĂ CARACTERUL POLITIC AL CONDAMNĂRILOR DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR.68/1977, SENTINȚA PENALĂ NR. 960/1984. CONSTATĂ CARACTERUL POLITIC AL INTERNĂRII MEDICALE A RECLAMANTULUI DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR. 616/1989. RESPINGE CA FIIND NEÎNTEMEIAT CAPĂTUL DE CERERE PRIVIND ACORDAREA DE DESPĂGUBIRI. HOTĂRÂREA ESTE DEFINITIVĂ ȘI IREVOCABILĂ.”

După revoluție Gregorian Bivolaru a rămas în vizorul Serviciilor Secrete Române datorită așa-ziselor infracțiuni pentru care fusese condamnat de comuniști. Această imagine a lui a fost preluată și de presă, care nu s-a sfiit să îl catalogheze drept infractor și recidivist. Sperăm ca mass-media să redea acum corect această decizie și să reconsidere toate calomniile publicate despre Gregorian Bivolaru, pornind de la premisa greșită că el ar fi fost chipurile un infractor, căci în realitate condamnările de dinainte de 1989 au reprezentat o persecuție politică.

Atât Curtea Supremă a Suediei, în [motivarea respingerii extrădării lui](#), cât și [unele personalități europene](#) au tras un semnal de alarmă cu privire la modalitatea, impregnată profund de practicile Securității, în care sunt gestionate dosarele actuale ale lui Gregorian Bivolaru.

Această decizie definitivă și irevocabilă este un veritabil triumf al adevărului [cum se mai bate diavolul în piept că luptă pentru triumful adevărului, apelând la mass media și comunitatea europeană – n.n.] și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat de regimul comunist.

Biroul de presă MISA

8 februarie 2012

Sursa: yogaesoteric.net⁴⁶¹

Nu uitați! Diferențele între fenomenul MISA și fenomenul PRISLOP sunt doar două – metoda obținerii plăcerii sexuale și ideologia care o sprijină pe aceasta:

- Gregorian Bivolaru plăcere sexuală:
 - cu oricine;
 - prin metode forțate;
 - având ideologie hindusă declarată;
- Părintele Arsenie Boca plăcere sexuală:
 - clasică, numai în familie;
 - tot prin metode forțate (de complexarea soțului că nu ar iubi și nu s-ar jertfi dacă nu donează sămânță soției complexate că s-ar îmbolnăvi, dacă nu primește sămânța-elixirul tinereții și sănătății);
 - având tot ideologie hindusă (plăcerea trupească ca sursă de sănătate, reîncarnarea ca excepție), dar mascată de ortodoxism și știință, deci, mai primejdioasă fiindcă se depistează mai greu:

2046. - “ **Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărurilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă ” (V. Dogmele).**

⁴⁶²

⁴⁶¹ <<http://misatv.ro/gregorian-bivolaru-persecutat-politic-de-regimul-comunist-si-condamnat-pe-nedrept/>>, duminică, 4 octombrie 2015

⁴⁶² [Ierom. Nicodim SACHELARIU](#), *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

În rest, persecuția comunistă, eroismul răbdării, minunile (aparitia și disparitia, proorociile, hipnoza asupra altora și îndrăgostirea lor nebunească – fără discernământ și fără observarea lucrurilor demonice atât de evidente –, de persoana ce a generat fenomenul) și folosirea mantrelor sunt comune:

- AUM (la Părintele Arsenie Boca doar în pictură, deasupra numelui Sfintei Treimi pe care atât de des îl chemăm în rugăciune);
- Rugăciunea lui Iisus (la Părintele Arsenie Boca și ea este folosită ca o mantră, deoarece scopul ei este:
 - o furnizare a plăcerii de sine că ajungi la desăvârșire, la vedenii – comune cu imaginația și simțirile yoghine;
 - la simțirea unei bucurii și a unei liniști sufletești, căpătând o falsă pace amăgită în plus de gândul că ești pe calea Ortodoxă a mântuirii și ducând la o îngrozitoare plăcere de sine mascată printr-o falsă pocăință.
 - Urmarea vocii proprii. Sfinția sa, din păcate, nu a practicat și nu a predat adevărata rugăciune a lui Iisus care este însoțită de lupta pe viață și moarte cu patimile, de vederea de sine că ești cel mai păcătos om de pe pământ și vinovat pentru toate și de cererea iertării lui Dumnezeu că ai greșit).

Biruieste-l pe diavol repetând cat mai des numele lui Iisus

*Sfântul Macarie spune: „Să te rogi oricum, dar des. Iar să te rogi cu adevărat este lucrarea Sfântului Duh”. Sfântul Ioan Scărarul scrie: „Când ți se întunecă sufletul cu gânduri necurate, biruieste-l pe potrivnicul cu numele lui Iisus, repetându-l des, cât mai des. O armă mai puternică și mai plină de izbândă nu vei găsi, nici în Cer, nici pe Pământ”. **Mijlocul principal, unic și mai potrivit pentru dobândirea faptelor ce țin de mântuire și de desăvârșirea duhovnicească, este repetarea deasă a rugăciunii, oricât ar fi ea de neputincioasă. Roagă-te și gândește-te la tot ce vrei, și gândurile tale se vor curăți prin rugăciune; „roagă-te și fă ce vrei” și faptele tale vor fi plăcute lui Dumnezeu, iar pentru tine folositoare și mântuitoare. Roagă-te și nu te teme de nimic, nu te înfricoșa de necazuri, nu te înspăimânta de năpăstuiți, căci rugăciunea le va înlătura. Roagă-te oricum, numai să te rogi mereu, și nu te neliniști de nimic; fii vesel și liniștit cu duhul, căci rugăciunea te va înțelepți.**⁴⁶³*

Vedem, așadar, că Părintele Arsenie Boca nu a înțeles esențialul rugăciunii lui Iisus: „miluiește-mă pe mine păcătosul” și de aici a uitat că se ruga Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, deci... Celui smerit. Nu a înțeles că:

- nu este suficientă rugăciunea, cu mintea împrăștiată prin gândirea la tot ceea ce vrem adică la ce este mai primejdios pentru noi. „roagă-te și gândește-te la tot ce vrei” e deviza înșelării. Fiindcă voia noastră, când nu este dăruită lui Dumnezeu prin voia aproapelui, este cel mai mare dușman al nostru, singurul care ne și poate omorî, dacă ne desparte de Hristos (după cum mărturisește chiar Părintele Arsenie Boca: „Căci nimic nu folosește pe oameni așa de mult, ca tăierea acestei voi a lor”; iar „voia e propriu-zis, mișcarea unei patimi spre satisfacerea ei”⁴⁶⁴);
- Omul nu trebuie să se roage, să primească simțiri plăcute și să facă orice vrea, ci să se pocăiască căutând a fi condus de împlinirea poruncilor Domnului;
- Mintea nu trebuie lăsată în orice gânduri. Rugăciunea trebuie însoțită neapărat de gânduri smerite, de stăruirea în vederea păcătoșeniei proprii, de vederea de sine în mijlocul iadului, de tristețea cea fericită prin nădejde (dar totuși tristețe iar nu veselie cum recomandă păgubos Părintele Arsenie Boca), datorită neputinței și răutății noastre neînțelese de noi, poate chiar nesimțită de noi, dar totuși cumplit de prezente și reale:

Domnul iubește atât de mult pe om, încât îi dă darurile Sfântului Duh, dar până când sufletul se învață să păstreze harul, se chinuie mult.

*In primul an după ce am primit pe Duhul Sfânt, gândeam: „Domnul mi-a iertat păcatele: harul dă mărturie de aceasta; de ce mai am nevoie?”. Dar nu trebuie să gândim așa. **Chiar***

⁴⁶³ <<https://luminapentrucandeladinsuflet.wordpress.com/2015/06/23/biruieste-l-pe-diavol-repetand-cat-mai-des-numele-lui-iisus/>>, joi, 25 iunie 2015.

⁴⁶⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 431.

dacă păcatele ne-au fost iertate, toată viața trebuie să ne aducem aminte de ele și să ne întristăm, ca să păzim zdrobirea [inimii]. N-am făcut așa și am încetat zdrobirea și mult am fost hărțuit de demoni. Eram nedumerit de ce se făcea cu mine și-mi spuneam: „Sufletul meu cunoaște pe Domnul și iubirea Lui. Cum de-mi vin gânduri rele?” Dar Domnului i S-a făcut milă de mine și m-a învățat El însuși cum trebuie să mă smeresc: „Ține mintea ta în iad și nu deznădăjduit” Și prin aceasta vrăjmașii sunt biruiți. Dar de îndată ce las mintea mea să iasă din foc, gândurile rele câștigă din nou putere.

Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii.

Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.

Domnului i s-a făcut mare milă de mine și mi-a dat să înțeleg că trebuie să plâng toată viața. Aceasta este calea Domnului. Și iată, acum scriu din milă față de oamenii care, asemenea mie, sunt mândri și din această pricină se chinuie. Scriu ca ei să învețe smerenia și să-și găsească odihna în Dumnezeu.

Unii zic că aceasta a fost cândva, de demult, dar că acum toate acestea s-au învechit; dar la Domnul, nimic nu trece niciodată, numai noi ne schimbăm, ne facem răi și astfel pierdem harul; dar celui ce cere Domnul îi dă toate [Mt 7, 7-8], nu pentru că am merita aceasta, ci pentru că El este milostiv și ne iubește.

Scriu aceasta pentru că sufletul meu cunoaște pe Domnul.⁴⁶⁵

Așadar, nu trebuie să ne rugăm oricum. Aceasta este calea cea mai sigură spre înșelare, fiindcă gustând dulceața rugăciunii, dar fără să știe de amarul gustului propriu, sufletului i se pare că este el însuși dulce și piere în credința că este Sfânt. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca n-ar fi văzut înșelările diavolești ce le-a propovăduit, ci chiar arătări dumnezeiești, tot ar fi trebuit să se întristeze și să se socotească mai păcătos decât toți, așa să se roage și așa să sfătuiască și pe ceilalți să o facă.

Cine iubește pe Domnul, acela își aduce aminte întotdeauna de El, iar aducerea-aminte de Dumnezeu naște rugăciunea. Dar, dacă nu-ți vei aduce aminte, atunci nu te vei mai ruga, iar fără rugăciune sufletul nu va rămâne în dragostea lui Dumnezeu, căci prin rugăciune vine harul Duhului Sfânt. Prin rugăciune se păzește omul de păcat, fiindcă, rugându-se, mintea e ocupată de Dumnezeu și cu duh smerit stă înaintea Feței Domnului, pe Care-L cunoaște sufletul ce se roagă.

Firește, începătorul are nevoie de o călăuză, căci până se dă harul Sfântului Duh, sufletul are mare luptă cu vrăjmașii și nu-și poate da seama dacă vrăjmașul îi aduce dulceața sa. Poate deosebi aceasta numai cel ce a gustat el însuși din experiență harul Duhului Sfânt. Cine a gustat Duhul Sfânt recunoaște apoi harul după gust.

Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„bătrân iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă

⁴⁶⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., p. 26-27.

nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.

Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci.

Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?” pentru un astfel de gând vei suferi silnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare.

Rugăciunea se dă celui ce se roagă, cum se spune în Scripturi; dar rugăciunea pe care o săvârșim numai din obișnuință, fără zdrobire de inimă pentru păcate, nu este plăcută Domnului.⁴⁶⁶

E adevărat că se spune în Sfânta Scriptură:

1Te 5:16 Pururea vă bucurați.:17 Neîncetat vă rugați.

Deci bucuria neîncetată (nu veselia) este o datorie legată de rugăciunea neîncetată.

Dar tot în Sfânta Scriptură este scris:

2Co 7:10 Căci întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte.

Aceasta ar părea o contradicție: cum să te bucuri pururea, rugându-te neîncetat în pocăință, dacă trebuie să te întristezi după Dumnezeu?

Trebuie să știm că sunt două feluri de întristări și bucurii, contrarii una alteia. Întristarea minții adusă de bucuria simțirii și întristarea simțirii (a trupului) adusă de bucuria minții. Sfântul Apostol ne poruncește să ne întristăm simțirea prin înfrînarea de la plăcere și răbdarea cu mulțumire a durerii, mai ales a tăierii vocii proprii (cea mai mare suferință), ceea ce ne aduce cea mai mare bucurie minții. Părintele Arsenie Boca recomandându-ne: „*roagă-te și fă ce vrei*” [...] *Roagă-te oricum [...] fii vesel [...] cu duhul*, ne indică acea bucurie a duhului ce petrece în slujba simțirii, a plăcerii de sine, care este adunată ca într-o esență otrăvitoare, întunecată și necurată tocmai în voia proprie.

De aceea Sfinții Părinți definesc lucrarea lăuntrică foarte pe scurt:

Și așa, prin această lucrare a minții, vei face întregul tău om lăuntric Biserica și lăcaș al Sfântului Duh, inima ta, mai ales, o vei face Jertfelnic sfințit și Sfântă Masă, mintea ta - preot, voia și alegerea ta - ca pe o jertfa [deci, cine nu-și înjunghie voia proprie ca să împlinească poruncile lui Dumnezeu și să facă voia Lui, poate face orice din celelalte, dar în același timp să nu slujească lui Dumnezeu ci idolilor – n.n.], *iar ca pe un miros de bună mireasmă - rugăciunea cea din inimă către Dumnezeu* [vedeți, rugăciunea e buna mireasmă, dar jertfa este voia și alegerea proprie. Yoghini/Bochinii recomandând „roagă-te și fă ce vrei” păstrează doar buna mireasmă a rugăciunii lui Iisus, dar ne sugerează să facem ce vrem. Aceasta este ca și cum ai aduce în altarul unei Sfinte Biserici Ortodoxe statuia lui Buda/Boca și ai face Sfânta Liturghie Ortodoxă, cu toate cântările și gesturile ei, cu mirosul unei tămâi de cea mai bună calitate, aduse din Sfântul Munte, dar... închinată lui Buda/sfinției sale.

Ortodox ar fi să spunem, dacă nu se poate altfel fără compromis, mai degrabă așa: „fă voia lui Dumnezeu și roagă-te cum poți”, dacă nu ști să te rogi cum trebuie. Aceasta ar fi echivalentul unei Sfinte Liturghii Ortodoxe la care tămâia nu este, poate, de bună calitate dar este jertfită cu toată dragostea lui Hristos: *Ioan 14:21 Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui.* – n.n.]⁴⁶⁷

Așadar, Părintele Arsenie Boca pentru că nu a știut cum să se roage, folosind rugăciunea lui Iisus ca pe o mantră, iar nu în lucrarea ei esențială de pocăință, a socotit dulceața vedeniilor ca fiind dumnezeiască și ne mai sfātuindu-se cu duhovnicii ce îi găsea, nemulțumindu-se din părerea lui că nu sunt experimentați, și căutând unul absolut desăvârșit, a căzut în înșelarea cea mai cumplită: a avea ca povățuitor un duh necurat, inițiator al puterilor de înrobire asupra celorlalți, de care Părintele Arsenie Boca s-a folosit toată viața. A mers, astfel, pe calea pierzării, a centrării pe sine, a fi Dumnezeu prin sine, prin autoperfecționare (nu prin

⁴⁶⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 21-22.

⁴⁶⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 260-262.

unirea cu Dumnezeu prin a-l avea ca centru pe Hristos prin smerenia dobândită din vederea păcatului propriu), comună cu a păgânilor yoghini. Și prin aceasta ar putea fi numit Arsenie Boga.

La aceasta se adaugă faptul că propovăduia dulceața simțurilor ajunsă la paroxism în împreunare ca sursă de sănătate (deși este numită în Sfânta Predanie ca dulceață împotriva firii ce aduce stricăciunea, neavând cum să dea sănătate), deci veselia cu duhul pentru sfinția sa era falsă, amestecată cu simțirea. Sfinții Părinți recomandă tocmai întristarea din pocăință, adusă simțirii, și înfrânarea de la plăcere, pentru a obține bucuria duhovnicească, firească deci aducătoare de sănătate, sau a minții:

7. *Care este dulceața cea firească a minții și care [este] cea împotriva firii*

Acest [lucru] mă rog fierbinte să îl faci și Prea Sfinția ta. Ai cunoscut foarte bine - și de la tine însuși, ca un înțelept, și din dumnezeieștile Scripturi, ca un iubitor de învățătură - că adevărata dulceață a minții este să se îndeletnicească întotdeauna și să se desfete cu frumusețile gândite. („Căci cele gândite sunt hrana minții”, după Sfântul Maxim). Aplecarea ei către dulceața cea simțită [trupească, materialnică] este împotriva firii [obișnuite] a ei. [Această tendință] este silnică, împătimită, stricăcioasă și cu totul străină de ea. „Căci când mintea este robită de simțuri - zice filosoful meu de-Dumnezeu-purtător, Sfântul Isaac atunci ea mănâncă hrana fiarelor. Cu alte cuvinte ea se face ca dobitoacele și ca fiarele.” Căci dulceața gândită este - după Sfântul Calist - adevărata dulceață, pentru că ea aduce bucurie și când o dobândim și după dobândirea ei, iar dulceața cea simțită - trupească - nici n-ar trebui numită dulceață, acesta este un nume mincinos pentru ea, întrucât și când o dobândim și după aceea pricinuieste scârbă în inimă. Sfântul Isaac spune despre cele două [dulceți]: „Aceasta se numește într-adevăr dulceață, căci nu este întinată de fire și de rațiune, ci se înalță din ce în ce mai sus prin lucrare și lasă în inimă bucurie și veselie și după ce [omul] s-a îndulcit de ea. Deci să caute oricine dorește dulceața cea curată, fără de scârbă, înțelegătoare și duhovnicească. Căci ea este dulceața cea adevărată din inimă.” Și referindu-se la cealaltă zice: „Este greșit a se numi «dulceață» pe cea a trupului și nu pe cea înțelegătoare și duhovnicească. Căci ea aduce pe urmă, după îndulcirea cu ea, amară căință. Deci este evident că numele ei este o minciună.”

De aceea și dumnezeiescul Ioan Gură de Aur numește dulcețile trupești ca fiind călăii trupului și fiind chiar mai rele decât călăii, zicând: „Dulcețile sunt cumpliți călăii ai trupului și sunt mai cumplite chiar și decât călăii, pentru că întind foarte tare legături nefăcute de mâini” (Omilie la întâia muceniță Tecla). Și, ca să adaug și eu o asemănare personală, spun că dulceața se aseamănă cu pila unsă cu untdelemn pe care lingându-o pisica, linge în același timp și sângele limbii sale. Aceasta este musca în miere care, după ce bea dulceața mierii, se prinde de aceasta și moare; este înșelăciune, la suprafață dulce, dar care odată înghițită aduce moarte în chinuri. înțeleptul Solomon a zis: Nu te uita la muierea rea, că miere pică din buzele muierei curve, care până la o vreme îndulcește gâtlejul tău iar mai pe urmă mai amară decât fierea o vei afla. (Pr 5, 3-4).⁴⁶⁸

Așadar, nu se poate bucura pururea, cine se îndulcește de împreunarea trupească, încălcând și prin aceasta lucrarea lăuntrică recomandată de Sfânta Scriptură.

Ca să vedem că nici un Sfânt Părinte nu recomandă „să ne rugăm și să facem orice vrem pentru a fi veseli cu duhul”, cum pervers ne îndemna Părintele Arsenie Boca, iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturistorul despre cele două feluri de întristări și bucurii, despre cele două feluri de ispite, cu voia și fără voie. De aici să înțelegem odată pentru totdeauna că:

- voia proprie este izvorul a toată întristarea minții și a toată bucuria, veselia și îndulcirea păcătoasă din simțire (atât a celei mai subtile inteligibile de sine, cât și a celei mai grosolane, sensibile, inclusiv a celei din împreunarea trupească);
- iar unirea voii cu Voia lui Dumnezeu, numită și tăierea voii, dă voie harului lui Dumnezeu să ne dea toată bucuria, veselia și îndulcirea duhovnicească din minte și să întristeze simțirea păcătoasă pentru a ne putea mântui, prin pocăință:

întrebarea 58

⁴⁶⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 118-120.

“Intru aceasta vă bucurați puțin acum, măcar că trebuie să vă întristați în multe feluri de încercări“. 461(461 I Petru 1, 6).

Cum, întristat fiind cineva în încercări, poate să se bucure întru cele ce se întristează?

Răspuns

Cuvântul adevărului cunoaște două feluri de întristări: una ascunsă în suflet, iar alta arătată prin simțire.

Cea dintâi (1) cuprinde tot adâncul sufletului, lovit de biciul conștiinței; iar cea de-a doua se întinde peste toată simțirea, care se adună din revărsarea ei naturală, sub povara durerilor (2). Cea dintâi este urmare a plăcerii trăită cu simțurile, iar cealaltă a bucuriei din suflet (3).⁴⁶² Mai bine zis, **una este urmarea patimilor de bună voie ale simțurilor, iar cealaltă a celor fără de voie.**⁴⁶³[vedeți ce importantă este voia proprie în a înclina lucrarea firii spre mântuire sau pierzare? – n.n.]

Căci **întristarea este, după părerea mea, o dispoziție din care lipsește plăcerea.** Iar lipsa plăcerilor e adusă de osteneală. Osteneala, la rândul ei, e provocată în chip vădit de lipsa deprinderii naturale, sau pierderea ei. Iar lipsa deprinderii naturale e produsă de îmbolnăvirea puterii ce se află prin sine la dispoziția deprinderii. Această boală a puterii ce se află prin fire la dispoziția deprinderii vine din reaua întrebuițare a lucrării ei naturale. În sfârșit reaua întrebuițare a lucrării ei constă în mișcarea puterii spre ceea ce nu este potrivit cu firea și nu are consistență (4).

Dar precum cunoaște Scriptura două feluri de întristări, la fel cunoaște două feluri de ispite (5). Unul cu voie și unul fără de voie, unul creator de plăceri voite, celălalt aducător de dureri fără voie. Ispita cu voia dă ființă plăcerilor voite, iar cea fără de voie aduce durerile fără de voie.⁴⁶⁴ Una este cauza întristării din suflet, iar cealaltă a întristării după simțuri (6).

De aceea socotesc că Domnul și Dumnezeuul nostru, învățând pe ucenicii săi cum trebuie, să se roage, **le spune să se roage să nu le vină felul ispitelor cu voia:** “Și nu ne duce pe noi în ispită“,⁴⁶⁵ adică îi învață pe ucenicii Săi să se roage să nu fie lăsați să facă experiența ispitelor plăcerii, adică a celor voite și poftite. Iar marele Iacob, zis fratele Domnului, învățând pe **cei ce luptă pentru adevăr să nu se ferească de felul ispitelor fără de voie,** zice: “Mare bucurie să socotiți frații mei când cădeți în felurite ispite“,⁴⁶⁶⁴⁶⁹ adică în **încercările, care nu sunt voite și poftite și produc dureri (7).** Și Domnul o arată aceasta limpede adăugând: “ci ne izbăvește de cel rău“, iar marele Iacob zicând: “Știind că cercarea credinței voastre lucrează răbdarea, iar răbdarea să-și aibă lucrul ei desăvârșit, ca să fiți desăvârșiți și întregi, fără nici o lipsă“. “Desăvârșit este cel ce luptă împotriva ispitelor cu voia, prin înfrânare, și cele fără de voie stăruiește cu răbdare (8), iar “întreg“ este cel ce-și însoțește făptuirea cu cunoștința și a cărui contemplație nu este lipsită de fapte (9).⁴⁶⁷

Așadar **întristarea și plăcerea fiind împărțite între suflet și simțire, cel ce caută plăcerea sufletului, primește întristarea simțurilor și devine cercat, desăvârșit și întreg.** “Cercat“ întrucât a experimentat prin simțire cele contrare;⁴⁶⁸(468 Cele contrare simțurilor sunt durerile.) “desăvârșit“, întrucât a luptat neobosit cu plăcerea și întristarea din simțuri, prin înfrânare și răbdare; “întreg“, întrucât păstrează neștirbite, statornice și constante deprinderile care luptă cu dispozițiile simțirii opuse întreolaltă; acesta deprinderi sunt făptuirea și contemplația, care rămân legate întreolaltă și nedespărțite, făptuirea vădind prin modurile ei cunoștința contemplației, iar contemplația purtând, ca și rațiunea, platoșa virtuții cu fapta (10). 5 //

Deci fiindcă Scriptura spune că întristarea ca și plăcerea sunt de două feluri și una se află în suflet, iar alta în simțuri, să privim pe scurt și cauzele lor.

întristarea din suflet este îndoită. Una este pentru greșelile proprii, altă este pentru greșelile străine. Iar cauza acestei întristări este în chip vădit plăcerea după simțuri a celui ce se întristează, sau a celor pentru care se întristează (10) . Căci judecând drept, aproape că

⁴⁶⁹ 465 Mt. 6, 13.

⁴⁶⁶ Iacob 1, 2.

nu este păcat în oameni, care să nu-și aibă ca început al nașterii sale afecțiunea nerațională a sufletului față de plăcerea simțurilor(11)

Iar cauza plăcerii din suflet este, în chip vădit, întristarea după simțuri a celui ce se veselește și se bucură de virtuțile proprii sau ale altora (13). Căci după judecata cea dreaptă, aproape că nu este virtute între oameni, care să nu aibe ca început al nașterii sale întoarcerea înțeleaptă a sufletului de la simțire (14). **Dobândind sufletul, care urmărește virtutea, această desfacere de simțire, aceasta din urmă se va afla în chip necesar în dureri și osteneli, nema-iavând unită cu ea puterea care ne născocțește diferitele plăceri în temeiul afecțiunii voluntare a sufletului față de ele (15).** Dimpotrivă această putere respinge acum bărbătește, prin înfrânare, **năvala plăcerilor firești ale simțurilor. Iar față de ostenelile și durerile fără de voie și potrivnice firii ce vin asupra-i, rămâne cu totul neînduplecată, neputând fi abătută de la deprinderea și de la frumusețea dumnezeiească a virtuții, de la plăcerea cea fără consistență. Și nu cade de la înălțimea virtuților ca să abată ostenelile ce vin asupra-i, pentru a cruța trupul de simțirea durerilor. Iar cauza întristării după simțuri este preocuparea totală a sufletului de cele conforme firii sale, pe când plăcerea după simțuri o produce în chip vădit lucrarea sufletului contrară firii (16) lui neputând avea alt început al nașterii ei decât abaterea sufletului de la cele conforme firii sale.**

Căci lucrarea după fire a minții și a simțurilor sunt opuse una alteia, din pricina deosebirii extreme a celor supuse lor (17). Pentru că cele supuse minții sunt entitățile spirituale și necorporale, pe care le sesizează după ființă; iar cele supuse simțurilor sunt lucrurile sensibile și corporale, pe care le percep ele de asemenea după fire.

Deci fiindcă nu e cu puțință minții să străbată la cele spirituale înrudite cu ea fără contemplarea lucrurilor sensibile, așezate la mijloc, iar aceasta nu se poate face fără lucrarea simțurilor care o întovărășește și care e înrudită cu lucrurile sensibile (18), pe drept cuvânt dacă se lipește de înfățișările celor văzute, socotind lucrarea simțurilor care o întovărășește drept o lucrare naturală (19), cade din cel spirituale și cele conforme firii, prinzându-se zicând cu amândouă mâinile de cele corporale și cele conforme firii [trupului – n.n.] . **Purtate apoi de acestea în chip nerațional (din pricina simțirii care a biruit-o), mintea naște întristarea din suflet, întrucât acesta e lovit de biciuirile dese ale conștiinței, iar pe de alta produce plăcerea de simțire, îngrășând-o cu născocirile mijloacelor de desfătare a trupului.** [Ia aceasta are mare aport Părintele Arsenie Boca justificând plăcerea împreunării trupesti ca aducătoare de sănătate – n.n.] **Dacă însă mintea, de la prima atingere prin simțuri cu cele văzute, taie înfățișarea acestora și contemplă rațiunile duhovnicești ale lucrurilor, curățite de figurile, așezate pe ele, produce plăcerea din suflet, nemaifiind reținută de nici unul din lucrurile văzute prin simțuri, și naște întristarea din simțire, aceasta fiind lipsită de toate lucrurile naturale sensibile.** Căci acolo unde simțurile sunt cârmuite de rațiunile în contemplarea celor văzute, trupul e lipsit de toată plăcerea după fire, neavând simțurile slobode și dezlegate de lanțurile rațiunii, ca să slujească plăcerilor⁴⁶⁹ (20)

Dacă deci, precum am spus, întristarea sau durerea sufletului (căci sunt unul și același lucru) e produsă de plăcerea de simțire, iar întristarea sau durerea simțirii de plăcerea din suflet, pe drept cuvânt cel ce dorește și nădăjduiește viața “păstrată în cer spre moștenire nestrăcioasă, prihănită și neveșejită, prin învierea din morți a Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos”,⁴⁷⁰ are în suflet o veselie și o bucurie negrăită, bucurându-se neîncetat de nădejdea bunurilor viitoare, dar în trup și în simțire poartă întristarea, sau ostenelile cauzate simțirii de feluritele încercări și de durerile prilejuite de ele. Căci orice virtute este însoțită de plăcere și de durere: durere pentru trup, care se lipește de durerea dulce și lină, și plăcerea pentru suflet, care se desfată în duh cu rațiunile curățite de tot ce cade sub simțuri.

Se cuvine deci ca mintea, întristându-se în viața aceasta (căci așa cred că se înțelege “acum”) cu trupul pentru multe strâmtorări ce-i vin din încercările pentru virtute, să se bucure și să se veselească cu sufletul pururea pentru nădejdea bunurilor veșnice, chiar dacă

simțirea e apăsată de durere. “Căci nu sunt vrednice pătimirile sufletului de acum de slava viitoare, ce se va descoperi nouă”⁴⁷¹ zice Apostolul.

În felul acesta se poate omul bucura, după părerea mea, pentru ceea ce se întristează. Căci întristându-se cu trupul de virtute din pricina ostenelilor, se bucură cu sufletul de aceeași virtute, privind la frumusețea celor viitoare ca la ceva prezent (21). Pentru această frumusețe, cel ce se înnoiește neconținut prin nașterea sufletului în duh, moare în fiecare zi, asemenea marelui David,⁴⁷²⁴⁷⁰ prin renunțarea de bunăvoie la trup, având atât plăcerea mântuitoare, cât și întristarea folositoare (22). **Iar prin întristare nu înțelegem pe cea nerațională, a celor mulți, care apasă sufletul pentru că e lipsit de plăceri sau de bunuri materiale ce stârnesc în om porniri contrare firii spre cele care nu trebuie (23) și îl fac să fugă de cele ce nu trebuie să fugă (24), ci pe cea rațională și încercată de înțelepți în cele dumnezeiești și pe cea care descoperă răul prezent.** Căci întristarea este un rău prezent ce se află în suflet când plăcerea simțirii împiedică discernământul rațiunii, sau în simțire când drumul sufletului înaintea neîmpiedicat în virtute, aducând cu atât mai multe strâmtorări simțirii, cu cât procură mai multă plăcere și bucurie sufletului închinat în Dumnezeu, prin lumina înrudită a virtuții și cunoștinței.⁴⁷¹

Să urmăm așadar calea întristării simțirii și bucuriei minții (primind ispitele fără de voie cu răbdare și lepădând pe cele de voie cu mânie), fiindcă aceasta este singura cale a mântuirii.

Să ne ferim de calea Părintelui Arsenie Boca (adică a întristării minții și bucuriei simțirii, care se produce în suflet prin urmarea vocii proprii și primirea ispitelor îndulcirii cu voia în simțuri, imaginație sau mentalitate), fiindcă aceasta este calea sigură a pierzării.

În același timp să-l plângem, cu întristarea mântuitoare pentru rățacirea sfinției sale (fiindcă și-a petrecut viața înecat în îndulcirea de sine).

Să avem plâns cu durere, rugându-L pe Dumnezeu să ne ierte pe noi toți, păcătoșii!

7. MINUNILE PĂRINTELUI ARSENIE BOCA AU CARACTER PĂGÂN

Minunile, după cum vom vedea, au caractere comune cu ale păgânilor, latinilor și vrăjitorilor. Acest fel de minuni nu sunt întâlnite la nici un Sfânt, în toată istoria Sfintei Biserici Ortodoxe.

Minunile pot fi suprafirești de la Sfântul Duh lucrând în fire prin activarea potențelor și virtualităților de la creație, având o pecete smerită (manifestată și prin delicatețea lor, și prin întărirea libertății gândite) pentru a dăruia omului înțelesuri spre pocăință. Dar ele pot fi și subfirești de la duhurile necurate, folosindu-se de simțire și deturnând firea spre a sili pe om să urmeze mentalități greșite, care îi aduc pieirea. Caracteristica lor specifică este mândria (manifestată prin spectaculos, gratuit și forțarea voinței). Primele sunt minuni dumnezeiești sau adevărate. Celelalte sunt demonice sau false.

Toate minunile făcute prin Părintele Arsenie Boca (pe care le-am întâlnit noi) se arată cu limpezime prin manifestări că provin de la duhurile amăgitoare. Dar duhurile împreună lucrează doar cu cei care se învoiesc cu ele. Aceasta confirmă că lucrarea sa launtrică era și ea precum îi era pictura, scrisul și minunile: păgână, eretică sau vrăjitorească.

Avem astfel tabloul complet al întregii sale misiuni (pictată, scrisă și lucrată prin viață) ca fiind cameleonică: purtând stindardul Ortodoxiei și esențele întunericului. Ea face o propagandă eficientă (dar urâtă lui Dumnezeu) pentru pregătirea prin ameteire (atât a cărturarilor prin minuni în simțirea launtrică și subtilă, cât și a celor fără de carte prin minuni în simțirea exterioară și grosolană), prin amestecul binelui cu răul și adevărului cu minciuna pentru renașterea închinării la idoli (azi subtil disimulați în false icoane) sau pentru primirea lui antihrist.

⁴⁷⁰ 470 I Petru 1, 3.

⁴⁷¹ Rom. 8, 18.

⁴⁷² Ps. 43, 24; I Cor. 15, 31.

⁴⁷¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 331-341.

Chiar dacă aceasta a făcut-o Părintele Arsenie Boca din amăgire, fiind el însuși o victimă, cum ar putea fi un asemenea om model de Sfânt Ortodox?

1. MINUNILE PENTRU NECREDINCIOȘI, ADEVĂRUL PENTRU ORTODOCȘI

Și spunem aceasta deoarece, după Sfânta Scriptură și Sfinții Apostoli nu minunile sunt importante, deoarece și satana le poate face (și vindecări, și mutarea în nălucire a munților și învierea în nălucire a morților). Adevărata valoare a preotului este să propovăduiască dreapta credință prin viața și învățăturile sale luate din Sfânta Predanie:

Deut 13:1

Pedeapsa proorocilor mincinoși.

„De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeu vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeu vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. 5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeu vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău.

Cartea VIII: Despre harisme, hirotonii și canoanele bisericești:

1. Că harismele vindecărilor și celorlalte semne nu sunt date spre folosul celor ce le lucrează, ci pentru încredințarea necredincioșilor, și că nu e nevoie ca orice credincios să facă semne

1 Când Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a predat marea taină a dreptei-credințe/bunei-cinstiri [1 Tim 3, 16] și i-a chemat pe păgâni la cunoașterea Unului și Singurului Dumnezeu adevărat — cum spune El însuși când mulțimea pentru mântuirea celor ce au crezut: „Am arătat Numele Tău oamenilor, am săvârșit lucru pe care Mi l-ai dat [Ioan 17, 6. 4], și când spunea Tatălui despre noi: „Părinte sfinte, deși lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia Te-au cunoscut” [In 17. 25], ca și cum eram desăvârșiți —, ne-a vorbit tuturor împreună despre harismele care vor fi date de la El prin Duhul Sfânt: „Iar celor ce cred le vor urma aceste semne: în numele Meu vor alunga demoni, vor grăi în limbi noi, vor lua în mâini șerpi și chiar dacă vor bea vreo băutură de moarte, nu-i va vătăma, își vor pune peste bolnavi mâinile lor și se vor face bine” [Mc 1 – 2]

2. Aceste harisme fiind date mai întâi nouă, apostolilor care urma să vestim Evanghelia la toată creația [Mc 16, 15], după aceea au fost dăruite în chip necesar și celor ce au crezut prin noi, nu spre folosul celor ce le lucrează, ci spre înduplecarea necredincioșilor, ca pe cei pe care nu i-a convins cuvântul pe aceștia să-i înduplece puterea semnelor.

3 Fiindcă semnele nu sunt pentru noi, credincioși, ci pentru cei necredincioși [1 Co 14, 22] dintre iudei și păgâni, fiindcă nici izgonirea de demoni nu e spre folosul nostru, ci al celor curățiți prin lucrarea lui Hristos, cum arată însuși Hristos Care ne povățuiește spunând: „Nu vă bucurați că duhurile ascultă de voi, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în cer” [Lc 10, 20], întrucât primul lucru se face prin puterea Lui, al doilea însă se face prin bunăvoința și sârguința noastră, evident ajutați de El.

4 Nu este deci necesar ca orice credincios să scoată demoni, să învie morți sau să grăiască în limbi, ci numai cel învrednicit de o harismă pentru o cauză utilă mântuirii necredincioșilor, care de multe ori sunt înduplecați nu de argumente și demonstrații, ci de lucrarea semnelor, atunci când ele sunt vrednice de mântuire.

5 Fiindcă nu toți necredincioșii sunt întorși de minuni, martor e însuși Dumnezeu când spune în Lege: „în alte limbi și cu alte buze voi grăi cu poporul acesta și tot nu vor crede” [1 i - . Is 28, 11-12],

6 Pentru că nici egiptenii n-au crezut în Dumnezeu [Ieș 3- 14]- deși Moise a făcut atâtea semne și minuni, nici mulțimea iudeilor n-a crezut în Hristos Care, ca Moise, a vindecat toată boala și toată neputința [Mt 4,23] nici pe aceia nu i-a convins toiagul însuflețit și devenit șarpe, nici mâna devenită albă, nici Nilul preschimbat în sânge, nici pe aceștia nu i-au înduplecat orbii care văd, ologii care umblă și morții înviați [11, 5]; celui dintâi lui Moise] i s-au opus Iani și Iamvri [2 Tim 3, 8], iar celui din urmă [lui Hristos] Ana și Caiafa [In 18, 13-14].

7 Astfel nu pe toți îi înduplecă semnele, ci numai pe cei care au deja o bună dispoziție și pentru care Dumnezeu bine-voiește ca un Econom înțelept să săvârșească niște puteri, nu prin puterea oamenilor, ci prin voința Lui.

8 Acestea le spunem pentru ca aceia care au primit unele harisme să nu se înalțe împotriva celor ce nu le-au primit.

9. Iar harisme le numim aici pe cele care se arată prin semne, pentru că nu este om care a crezut în Dumnezeu prin Hristos Care să nu fi primit vreo harismă duhovnicească [Rm 1, 11].

10 Fiindcă însuși faptul de a fi fost eliberat de necredința politeistă și de a crede în Dumnezeu Tatăl prin Hristos e o harismă a lui Dumnezeu, la fel și faptul de a lepăda vâlul iudaic [2 Co 3, 13] și a crede că prin bunăvoința lui Dumnezeu [Fiul] Cel Unul-Născut mai înainte de veci S-a născut în timpul din urmă dintr-o Fecioară fără legătură cu un bărbat, că a viețuit ca un om fără păcat plinind toată dreptatea [Mt 3, 15] Legii, că, tot prin îngăduința lui Dumnezeu Cuvântul, Dumnezeu a răbdat cruce disprețuind rușinea [Evr 12, 2] și că a murit, a fost îngropat și a înviat după trei zile, și rămânând împreună cu apostolii patruzeci de zile [FA 1, 3] și plinind toată rânduiala, a fost înălțat de la ochii lor [Mc 16, 19] la Dumnezeu și Tatăl Care L-a trimis.

11 Cine crede acestea nu în chip simplu și fără rațiune, ci cu judecată și încredințare certă, acela a primit o harismă de la Dumnezeu, asemenea și acela izbăvit de orice erezie.

12. Prin urmare, nimeni din cei care fac semne și minuni să nu judece pe vreunul din credincioși că nu s-a învrednicit să le lucreze; fiindcă harismele lui Dumnezeu date de El prin Hristos sunt diferite, și tu ai primit una, iar acela alta: pentru că unul a primit cuvântul înțelepciunii sau cunoașterii sau al discernământului duhurilor [1 Co 12, 8. 10] o preștiință a celor viitoare, un cuvânt de învățătură, sau o neștinere de minte a răului sau o înfrânare legiuită.

13 Căci nici Moise, omul lui Dumnezeu [Deut 33, 1], când a săvârșit minunile în Egipt, nu s-a ridicat împotriva celor de o seminție cu el și, deși a fost numit Dumnezeu [Ieș 7, 1], nu s-a trufit împotriva profetului său, Aaron.

14 Dar nici Isus al lui Navi, care a condus după el, deși în lupta cu iebusiții, a oprit soarele în Gabaon și luna în valea Ailon [Ios 10, 12] pentru că ziua nu-i ajungea pentru biruință, totuși nu s-a înălțat împotriva lui Finees sau Caleb. Nici Samuel, care a făcut atâtea lucruri uimitoare nu l-a nesocotit pe iubitul de Dumnezeu David, deși amândoi au fost profeți, unul arhiereu, iar celălalt rege.

15 Și deși în Israel erau mii de sfinți care nu și-au plecat genunchiul lui Baal [3:19, 18], numai Ilie și ucenicul lui Elisei au ajuns făcători de minuni, dar Ilie nu l-a luat în răs pe economul Avdie care era temător de Dumnezeu [3 Rg 18], dar nu făcea semne, nici Elisei nu l-a trecut cu vederea pe învățăcelul său care tremura în fața vrăjmașilor [4 Rg 6, 15-16].

16 Nici înțeleptul Daniil care a fost izbăvit de două ori din gura leilor [6; 14, 31^12], nici cei trei copii în cuptorul de foc [Dan 3] nu i-au nesocotit pe ceilalți de o seminție cu ei, căci

știau că au scăpat de acele lucruri cumplite nu prin puterea lor, ci prin tăria lui Dumnezeu și așa au săvârșit semne și au fost eliberați din dificultăți.

17 Așadar nimeni din voi să nu se înalțe împotriva fratelui, chiar dacă e profet sau făcător de minuni, căci dacă n-ar mai fi nici un necredincios, toată lucrarea semnelor ar fi de prisos.

18 Fiindcă a fi bine-credincios ține de bunăvoința cuiva, iar facerea de minuni de puterea celui care le lucrează: primul lucru ne privește pe noi, al doilea pe Dumnezeu Care le lucrează din motivele pe care le-am spus mai sus.

19 Prin urmare, nici împăratul să nu-i nesocotească pe generalii aflați sub el, nici stăpânitorii pe supuși, căci dacă n-ar exista cei stăpâniți, stăpânitorii ar fi de prisos, iar dacă n-ar exista generali, împăratul n-ar putea sta.

20 Dar nici episcopul să nu se înalțe împotriva diaconilor sau prezbiterilor, nici prezbiterii împotriva poporului, căci alcătuirea adunării e și din unii și din alții.

21 Fiindcă episcopii și prezbiterii sunt preoții cui? Iar laicii sunt laicii cui? **Faptul de a fi creștini ține de noi, dar faptul de a fi apostoli sau episcopi sau altceva nu ține de noi, ci de Dumnezeu Care dă harismele Sale.**

22 Acestea fie deci spuse despre cei învredniciți de harisme sau demnități.

II. Că nu oricine profetește sau scoate demoni e neapărat sfânt

1 La acest cuvânt adăugăm faptul că **nici oricine profetește nu este cuvios nici oricine scoate demoni nu este sfânt.**

2 Căci și ghicitorul Valaam al lui Beor a profetit [Nm23; 24], deși era necredincios, și Caiafa [In 11, 51] numit în chip mincinos arhiereu; diavolul și demonii din jurul lui prezic și ei multe, deși în ei nu se găsește nici o scânteie de dreaptă-credință, fiindcă din pricina răutății lor sunt prizonierii neștiinței.

3 Este evident deci că, deși profetesc, necredincioșii nu-și acoperă prin profeție necredința, nici cei care scot demoni nu vor deveni cuvioși prin alungarea acestora, fiindcă se amăgesc unii pe alții ca aceia care se dedau la jocuri pentru a provoca râsul și pentru a-i face să piară pe cei care iau aminte la ei.

4 Dar nici un împărat necredincios nu mai este împărat, ci tiran, nici un episcop prizonier al ignoranței și al răutății nu mai este episcop, ci se numește în chip mincinos episcop, fiind promovat nu de Dumnezeu, ci de oameni, ca Anania și Samaia în Ierusalim, Sedechia și Achia profeții mincinoși la Babilon [Ir 35; 36],

5 Ghicitorul Valaam a suferit și el pedeapsă pentru că l-a stricat pe Israel la Beelfeg [Nm 25, 31], Caiafa s-a sinucis mai apoi, fiii lui Scheva care au încercat să scoată demoni au fost răniți de ei fugind în chip rușinos [FA 19, 14], iar împărații necredincioși ai lui Israel și Iuda au suferit tot felul de pedepse.

6 Este evident deci că și episcopii și preoții numiți în chip mincinos așa nu vor scăpa de pedeapsa de la Dumnezeu, căci și lor li se va spune acum: „Pe voi, preoți care faceți rău în numele Meu, vă voi preda spre junghiere [Is 34, 2], ca pe Sedechia și Achia, pe care împăratul Babilonului i-a ars în tăvi cu jărat”, cum spune Ieremia profetul [36, 22],

7 Iar acestea le spunem nu nesocotind profețiile adevărate, căci știm că ele se lucrează în cei cuvioși prin insufierea Dumnezeu, ci pentru a reprima îndrăzneala celor trufași, adăugând și aceea că unora ca acestora Dumnezeu le ia harul: „Căci Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har” [Pr 3, 34].

8 Deci Sila și Agav, care au profetit pe vremea noastră [FA 15, 32; 21, 10], nu s-au întins pe ei înșiși până la treapta apostolilor, nici n-au trecut peste măsurile lor, deși sunt iubiți de Dumnezeu. [iată un semn al adevăraților prooroci: se supun Ierarhiei Bisericești. Un examen la care Părintele Arsenie Boca a căzut, arătând că era un prooroc mincinos – n.n.]

9 Au profetit și femei: în vechime Mariam, sora lui Moise și a lui Aaron [Ieș 15, 20], iar după ea Debora [Jud 4, 4], după aceasta Hulda [4 Rg 22, 14] și Iudit [Idt 8], prima sub Iosia,

a doua sub Darius; au profețit și Maica Domnului și Elisabeta, ruda ei, și Ana [Lc 1, 2], în timpul nostru fiicele lui Filip [FA 21,9], dar ele nu s-au ridicat împotriva bărbaților lor, ci și-au păzit măsurile. 10 Prin urmare, dacă între voi cineva, sau femeie sau bărbat, ar dobândi un asemenea har, să se smerească, ca Dumnezeu să binevoiască în el, căci El spune: „Peste cine voi privi dacă nu peste cel smerit și liniștit și care tremură la cuvintele Mele?” [alt examen la care Părintele Arsenie Boca a căzut... – n.n.] [Is 66, 2],⁴⁷²

Din păcate, după cum am văzut în tot acest studiu, Părintele Arsenie Boca nu a căutat smerenia, ci, dimpotrivă, s-a pus întotdeauna mai sus decât cei rânduiți de Sfânta Biserică să fie mai mari peste el. Aceasta este proba care face deosebirea între un adevărat Sfânt și unul mincinos, între un adevărat prooroc și unul mincinos, între un adevărat preot și unul mincinos, între un adevărat Ortodox și unul mincinos: smerenia, adică a asculta de cei rânduiți să te conducă și a te socoti mai rău, mai neputincios și mai mic decât toți, vinovat pentru toate răutățile din lume. Părintele Arsenie Boca a făcut proorocii, dar învățăturile sfinției sale sunt eretice și faptele precuvioșiei sale sunt mândre. Este clar că nu a conlucrat cu Sfântul Duh, Duhul Adevărului și Smereniei în minunile și proorociile sfinției sale:

Slujbă specială de făcut

Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:

„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.

- Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trîfa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt.

Și a făcut slujba, atunci...”⁴⁷³

Dar nu numai față de mitropolitul său avea această gândire, ci și față de mulți din ierarhia bisericească:

Pe Părintele Arsenie n-au putut să-l înfrângă nici plăcerile tinereții, nici bogăția și banii lumii acesteia și nici slava cea deșartă a funcțiilor bisericești și lumești.

Mi-a spus odată, când eram numai eu cu el, că a venit unul mare cu propunerea de a-l pune chiar mitropolit al Bisericii. Asta, pentru că, desigur, „voiau să joace după cum îi cântau ei”. Așa L-a ispitit și pe Iisus, în Carantania, când postea, zicându-I satana: „Toate Ți le voi da Ție, dacă Te vei închina mie” [dar oare a fi mitropolit e totuna cu a te închina satanei, după Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale? – n.n.], cum scrie în Sfânta Evanghelie. Astăzi, ispitele pentru plăceri, pentru averi și pentru funcțiile și conducerile deșarte ale lumii sunt din ce în ce mai puternice și mai viclene, și cei ce ne conduc, cum zice Hristos, „se cred a fi mari binefăcători ai noștri”, cu toate că mulți sunt vicleni. Zicea Părintele Arsenie că, mai la urmă, așa se vor strica oamenii, că nu vom avea ce alege din ei! [ce dispreț față de oameni și față de ierarhi! Dar sfinția sa trebuie să aleagă din oameni, sau Dumnezeu? Dacă va fi canonizat ca Sfânt nu vor face și adepții sfinției sale la fel? – n.n.]⁴⁷⁴

2.

HOCUS BOCUS

Să vedem, așadar, cum se desfășoară minunile demonice, numite cu un cuvânt Hocus Bocus:

Părintele Arsenie fusese hărțuit de organele comuniste, dar greul pentru dânsul și pentru toți românii se accentua odată cu înființarea noului organ de represiune politică de tip sovietic, numit securitate.

⁴⁷² CANONUL ORTODOXIEI I

⁴⁷³ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

⁴⁷⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 15-16.

Vestea valului de arestări efectuate în mai 1948 se răspândi repede în întreaga țară, Părintele Arsenie știind deja despre ele, încă înaintea de abdicarea regelui, prin harul său de clarviziune. În una din diminețile din ultimele zile ale lunii mai, Părintele se rugă toată noaptea, pregătindu-și a doua zi dimineața un mic pachet care conținea numai obiecte de cult, precum o icoană mică, o evanghelie și câteva lumânări cu chibrite alături, nepunând în micul bagaj nimic pentru corpul său. Părintele știa deja că securiștii erau în drum spre el, ducându-se să se roage în altarul din pădure. Mașina securității oprise lângă turnul clopotniței, văzându-l cum se ruga în altarul de lemn, care era în apropiere. El nu s-a oprit din rugăciune decât atunci când securiștii intrară deja în micul altar, anunțându-l să vină imediat cu ei. Părintele le-a spus să mai aștepte puțin, că mai are ceva de făcut. **Echipa de securiști era intimidată, dar și înfricoșată, pentru că auzise de puterile speciale pe care acest mare călugăr le avea, aducând mașina de teren chiar lângă altarul din pădure.**

Un călugăr adusesse în grabă micul bagaj al Părintelui Arsenie în timp ce șoferul securist, urcat la volan, roti cheia de contact pentru a porni motorul mașinii. Spre stupefarea tuturor, motorul se rotea, fără însă să pornească. Șoferul avea fața transpirată, în timp ce ceilalți doi se schimbară la față, intrând în panică. Părintele le vorbi calm, spunându-le că va merge cu ei fără probleme, dacă îl vor lăsa câteva minute să-și termine o treabă. Îngrijorați, securiștii îi făcură semn să se ducă, în timp ce șoferul, ajutat de ceilalți doi, încercară din nou să pornească motorul. La un moment dat și-au dat seama că vor rămâne fără curent la baterie, renunțând resemnați să mai încerce. Părintele apăru peste puțin timp, așa cum spusese, urcându-se de bună voie în mașina al cărui motor refuza să funcționeze. Părintele le făcu semn să pornească, la care cei trei se uitară neliniștiți, pentru că știau că aceasta nu mai funcționează. Părintele îi făcu semn șoferului să învârtă cheia, iar când acesta, neîncrezător, o roti ușor la dreapta, motorul începu să duduie, în timp ce securiștii intrară în panică. Părintele Arsenie le spuse mustrător că nu ar fi avut nici o problemă dacă l-ar fi lăsat de la început să facă ce trebuia. În clipele următoare mașina securității se îndreptă spre cetatea Făgărașului, aflată în mijlocul orașului cu același nume [nu știm de ce să ne mândrim mai mult: de teroarea care le-o inocula în suflete, de mândria cu care îi conducea pe securiști poruncindu-le ca un șef, sau de spectacolul ieftin și de prost gust pe care îl făcea. Dacă știa când vor veni, dacă ar fi fost smerit și nu demonstrativ și-ar fi aranjat lucrurile să fie gata la fix, cu delicatețea ca să nu-i facă să aștepte și să nu recurgă la circ gratuit pentru a-i impresiona și a-și construi faima de Sfânt – n.n.].

Singurul drum pe care mașina securității putea merge spre Făgăraș trecea prin satele Sâmbăta de Sus și prin cea de Jos, ai căror locuitori veneau în timpul liber la mănăstire pentru a-l vedea pe Părintele Arsenie și a-i asculta predicile.

Astăzi este greu de imaginat, în ritmul alert și plin de convulsii sociale și în special politice, ce reprezenta pentru miile de oameni din preajma Mănăstirii Sâmbăta acel sfânt în viață [iarăși avem de a face cu cineva care înlocuiește Sfântul Sinod în decizia de canonizare – n.n.] . Părintele își întâmpina cu afecțiune credincioșii veniți din toate părțile țării, spunându-i fiecăruia pe numele lui mic și dându-i răspunsurile duhovnicești la frământările ce le avea în minte și în suflet. Unii dintre ei se rușinau cumplit când, din ceea ce le spunea Părintele în acele momente, reieșea că le cunoștea toate păcatele, pe care nu le mărturisiseră nici la spovedanie. Acei săteni aveau mult bun simț și acea trăire emotivă specială numită rușine, care acum este pe cale de dispariție. De frică de a nu-l întâlni pe Părintele când aveau ceva rușinos pe conștiință, se străduiau să-și spele păcatul, purtându-se ulterior cât mai corect posibil, chiar atunci când nu-i vedea nimeni. Doar simpla prezență a Părintelui într-o anumită zonă aducea după sine o reală purificare sufletească a populației din jur [rușinea a apărut în urma căderii. Ea poate fi bună sau rea. Fiindcă ei nu păcătuiau ca să nu-i vadă Părintele Arsenie Boca este rea, fiindcă Îl înlocuiau pe Hristos. Ar fi trebuit să nu păcătuiească pentru a nu-i vedea Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca este vinovat că a inoculat oamenilor frică de sine în locul fricii de Dumnezeu. Dar și faptul că nu păcătuiau doar când era Părintele Arsenie Boca în zonă arată o mentalitate nu de bun simț ci de ignoranță. Dacă îi vedea prin Sfântul Duh, mai conta la ce

distanță se află. Această credință nelămurită în Ortodoxie îi făcea să nu-și dea seama că sunt înșelați de demoni pentru a construi un cult idolatru în jurul unui om. Părintele Arsenie Boca ridică binecuvântarea de la ei și le sădea blestemul *Ier 17:5 Așa zice Domnul: „Blestemat fie omul care se încrede în om și își face sprijin din trup omenesc și a cărui inimă se depărtează de Domnul. 6 Acela va fi ca ierburile pustiului și nu va vedea când va veni binele, ci va locui în locurile arse ale pustiului, în pământ neroditor și nelocuit. 7 Binecuvântat fie omul care nădăjduiește în Domnul și a cărui nădejde este Domnul, 8 Deoarece acesta va fi ca pomul sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile pe lângă râu și nu știe când vine arșița; frunzele lui sunt verzi, la timp de secetă nu se teme și nu încetează a rodi. – n.n.]*

Mașina securității încă nu ajunsese pe drumul național Sibiu-Făgăraș, când sute de oameni apăruseră pe marginea șoselei, să-l vadă pe Părintele lor cum era dus de securitate. Cei trei securiști din mașină intrară în panică, văzând cum numărul sătenilor crește și cât de repede se transmisese știrea arestării Părintelui. La un moment dat securiștii observară cu groază, cum la câteva sute de metri în fața lor, șoseaua era blocată de o mulțime de țărani, a căror atitudine nu avea nimic pașnic.

Părintele, văzând panica de pe figurile securiștilor, le-a spus să nu le fie frică, pentru că el îi va liniști pe localnici. Mașina securității fu obligată să se oprească la câțiva metri de acel blocaj. Securiștii îi făcură loc Părintelui să coboare din mașină întrebându-i pe acei credincioși, ce este cu ei acolo. Masa de oameni răspunse simultan prin zeci de voci; că au vrut să-l vadă. Părintele le spuse calm să stea liniștiți, având copii de crescut și multe alte probleme, nefiind nevoie să fie apărat de ei, avându-l apărător pe Dumnezeu. În final el le spuse: „Duceți-vă la casele voastre, unde aveți o mulțime de lucruri de făcut și rugați-vă lui Dumnezeu, care are grijă de toți”.

Masa aceea de oameni se repezi să-i sărute mâna, în timp ce Părintele se depărta câțiva metri, binecuvântându-i în grup, apoi se urcă în mașină, în timp ce oamenii se dădură la o parte, făcând loc mașinii să treacă. Părintele spuse securiștilor să ocolească șoseaua principală, pe care s-ar putea aduna mulți oameni și să folosească drumurile laterale dinspre munte. În cele din urmă mașina securității intră în Făgăraș, oprind la sediul înființat de curând. Părintele fu dus într-un birou, oferindu-i-se un scaun. Șefii securității erau deja în temă cu cele întâmplare pe drum, cât și în legătura cu felul în care părintele Arsenie liniștise grupul de țărani. Peste câțiva timp veni să-l vadă proaspătul șef al securității din Făgăraș, care-l salută, așezându-se pe scaunul din fața lui. Acesta îi spuse că el acționase din ordin superior, însă are convingerea că Părintele nu va fi reținut mult timp, nefiind găsite culpe care să justifice o condamnare, totul depinzând, în final, de șefii lui de la Brașov [ce diferență față de modul bestial cu care se purtau față de ceilalți preoți și călugări Ortodocși. Aceasta spune multe de faptul că nu a fost deloc prigonit ci favorizat de securitate, care se purta cu el ca un fel de șef al ei ascuns – n.n.]

După aproximativ o oră, veni unul din securiștii care-l arestaseră, comunicându-i ordinul de a fi reținut într-o celulă din cadrul cetății Făgăraș. Spre mirarea Părintelui, el văzu că una dintre aripile cetății era deja păzită de ostași înarmați [nefiind om duhovnicesc nu numai că nu știa prin duhul multe, ci doar cele care le îngăduia Dumnezeu la draci să i le spună, dar avea și mirare în simțire, necunoscând liniștea și fiind impresionat de lucruri secundare – n.n.], urcați în turele nou construite, iar întreaga zonă a cetății era înconjurată cu sârmă ghimpată și cu santinele la poarta principală de intrare. El fu luat în primire de către ofițerul de serviciu, însoțit de un proaspăt gardian de pușcărie, care mergea în față, spre celula în care noul arestat trebuia încarcerat. Ușa celulei era deschisă, ieșind în evidență pereții de piatră roasă de vremuri. În acea celulă, ce semăna cu cele descrise din evul mediu, totul era dominat de pietrele din jur, care alcătuiau nu numai zidurile, ci și tavanul. Lipit de peretele stâng al celulei se afla un pat metalic, din cele folosite în cazărmi, care în loc de saltea avea o rogojină și un fel de pătură făcută din ștraifuri de stofă groasă, împletită, care pe vremuri erau puse pe podelele dormitoarelor soldaților. Rogojina, destul de veche, era așezată pe benzi metalice parțial ruginite, prinse de tăbliile de capăt, prin care curenții reci treceau ca

printr-o sită. într-un colț al celulei era o cană mare din tablă, parțial ruginită, în care era apă de băut, fără a se putea ști de cât timp era acolo. în loc de geam era o deschizătură piramidală, al cărei vârf retezat dădea în afara zidului, în partea de sus a celulei, prin care pătrundeau cu greu câteva fascicole mici de lumină. Singurul mobilier era constituit dintr-o masă mică, făcută din bucăți de scânduri negeluite [celulă de 5 stele, dacă o comparăm cu condițiile de detenție ale adevăraților mărturisitori din temnițele comuniste – n.n.].

*Lespezile vechi ale zidurilor aminteau de surghiunul familiei lui Mihai Viteazul, respectiv soția și copiii săi, după odioasa asasinare a voievodului. Ușa metalică avea o vizieră, un fel de ochi de supraveghere, cât și o ușiță prin care se putea introduce gamela cu zeamă caldă, fără nici un gust, la suprafața căreia luceau câteva urme de grăsime. Deasupra ușii metalice, aproape de tavanul ce depășea doi metri înălțime, clipocea lumina unui bec de putere mică, suficientă pentru supravegherea din când în când a deținutului. Când pașii de pe culoarul lung al aripii cetății transformate în pușcărie dispărură, **Părintele Arsenie căzu în genunchi și totul în sufletul său se lumină, trăind clipele binecuvântate de Dumnezeu, ale ieșirii din timp și din spațiu. Primul gând fu de a-L ruga pe Domnul Sfânt să-i perpetueze acea trăire, prin desprinderea sufletului său de tot ce era lumesc** [ce rugăciune mândră ce caută îndulcirile din simțire. Unde este pocăința, unde este dragostea pentru oamenii prigoniiți, unde este vederea păcatului propriu și cererea de iertare? Întreaga stare vădește înșelarea. Desigur că autorul acestui text nu avea cum să știe ce a fost acolo, dar gustul său pentru astfel de lucruri îi arată afilierea duhovnicească pentru cineva ca el. Această stare de amăgire este descrisă atât de textele originale ale Părintelui Arsenie Boca în care își povestește trăirile cât și de mărturiile multor ucenici ce l-au cunoscut, indicându-ne că aceasta este starea lui reală de atunci. Sărmanul... nu avea habar de ce este lucrarea lăuntrică sobră și echilibrată a Ortodoxiei – n.n.] . **Sufletul lui se resemnă atunci când înțelese că Dumnezeu îi hărăzise încă mulți ani de luptă împotriva răului, atât al celui din sufletele oamenilor, cât și a celui diavolesc impus milioanelor de români de către comuniști, batjocoritorii obrazului însângerat al lui Iisus. Atunci și-a dat seama sufletului lui greu încercat** [prin ce, că până acum vedem că este vorba de sufletul lui răsfățat – n.n.], că mai este mult până se va putea afla în nesfârșita liniște, a marii spiritualități.*

Părintele așeză măsura de lemn pe zidul dinspre răsărit, transformând-o într-un mic altar, pe care puse tot ce avea în mica boccea luată din chilia lui de la Mănăstirea Brâncoveanu. El aprinse o lumânare pe un sfeșnic de lemn, cu un chibrit din singura cutie luată cu el în boccea. Alături puse crucea sfințită, cât și Sfânta Evanghelie. Așezat în genunchi pe lepedea rece, Părintele trecu treptat în lumea marii spiritualități divine, mulțumindu-i Domnului Atotputernic, pentru revărsarea harului Său peste omeneasca sa existență [ce descriere fistichie și romanțată, legendară ca viețile eroilor apuseni, în ce contrast cu realitatea sobră și profundă, ce dezvăluie neputința omenească și mila lui Dumnezeu care este prezentă atât de frumos în Viețile Sfinților autentice – n.n.].

*După un timp veni în inspecție ofițerul de serviciu, însoțit de gardianul de pe secția respectivă, ridicând capacul vizetei de la celula Părintelui Arsenie și văzându-l cum se ruga [hocus – n.n.] . Când deschiseră ușa celulei, imediat după vizionarea prin vizetă, văzură cu stupeoare și groază, că aceasta era complet goală [bocus – n.n.]. Cu cât priveau mai mult celula goală, cu atât întreaga lor ființă se tulbura. Gardianul, care provenea din mediul țărănesc din zonă, avea binele și mila înăscute în ființa sa. El fusese tulburat că trebuia să fie închis un preot, care era ca un sfânt, care se ruga tot timpul în genunchi Domnului Atotputernic [chiar și aceasta, că se arăta rugându-se vădește marea lui mândrie – n.n.] . Ochii celor doi se măreau în orbite, în timp ce sângele adunat în capul lor le transforma figura într-un cuptor în flăcări, aproape de a țâșni prin piele [foarte mare precizie în descrierea stării de hipnoză. Probabil că și autorul a fost hipnotizat de Părintele Arsenie Boca și o cunoaște din proprie experiență. Minunile dumnezeiești însămânțează alte stări, tainice, liniștitoare și purtătoare de înțelegeri de pocăință. Ele nu au gratuitatea unui spectacol de scamatorie de proastă calitate ca cel prezentat aici – n.n.] . **Atât ofițerul cât și gardianul își scuturau întregul corp, să se poată trezi din cel mai mare coșmar trăit de ei vreodată. Cu cât***

se uitau mai atent în celulă, cu atât aceasta apărea complet goală. Deja prin mințile celor doi se depănau scenariile cele mai sumbre, de arestare și de anchetă prin tortură, pentru dezvăluirea întregii operații de facilitare a evadării unui deținut, aflat în timpul anchetei. Nevenindu-le să creadă acea realitate, amândoi se proptiră în ușă pentru a o închide cu cheia, după care, plini de emoție, cu mâinile tremurând, au dat la o parte capacul vizetei, uitându-se fiecare pe rând, din ce în ce mai derutați, având fiecare din ei senzația că și-au pierdut mințile. Revenindu-și treptat din acel șoc groaznic, au început să se uite pe rând, prin vizetă, nevenindu-le să creadă că deținutul lor, părintele Arsenic Boca, stătea nemișcat în genunchi, lipit de măsura pe care era aprinsă lumânarea și având alături Sfânta Evanghelie. Starea lor psihică se înrăutățește, pe măsură ce închideau și deschideau succesiv ușa celulei, în care Părintele Arsenie era sau nu era înăuntru în carne și oase. Ofițerul cu fața congestionată, dându-și seama că se află în pragul demenței, ordonă gardianului să vie cu el, îndreptându-se ca hipnotizat spre biroul comandantului său [remarcă la fix – n.n.], aflat în apropierea porții de intrare în cetate. Între timp, un alt securist, alarmat de turbulența creată în legătură cu celula părintelui Arsenie, dădu telefon comandantului securității din Făgăraș, să vie de urgență acolo.

Întreaga formație de securiști se îndreptă spre celulă în care era încarcerat Părintele, fiind siguri că atât ofițerul de serviciu cât și gardianul delirează din motive pe care erau siguri că le vor afla imediat. În drumul spre celulă, securistul șef îl apostrofă pe ofițerul de serviciu, acuzându-l de incompetență și de labilitate psihică, cât și de faptul că este sub influența unui misticism retrograd. Ajuns în fața celulei cu probleme, șeful securității se apropie de ușă și, dând la o parte clapeta vizetei, îl văzu pe Părintele Arsenie. Cu fața radiind de victorie, el se adresă disprețuitor atât gardianului cât și, în special, ofițerului de serviciu, anunțându-i că - viitorul lor va fi mai mult decât sumbru, ei fiind implicați într-o acțiune de derutare și de inducere în eroare a comandamentului securității, urmând să se stabilească în slujba cărui serviciu străin se află. Venirea zgomotoasă și plină de orgoliu a conducerii securității dădu loc la un spectacol unic [ce cuvinte potrivite pentru cirul jucat de Părintele Arsenie Boca și draci, spuse tocmai de ucenicii fascinați, fără să-și dea seama – n.n.]. întreaga superioritate și siguranță de sine a proaspătului comandant de securitate, se dezumflă ca balonul înțepat de ceva ascuțit, când ofițerul de serviciu, cu fața crispată de iritare, smulse cheia celulei din mâna gardianului, deschizând brusc ușa. în fața tuturor apăru celula goală, așa cum raportase ofițerul de serviciu, care- i strigă ieșit din fire, să-i spună cărui serviciu străin aparține acel comandant. Comandantul zonei de securitate Brașov, având gradul de colonel, se deplasă a doua zi la Făgăraș, unde se declanșase un mare scandal în mijlocul cadrelor de acolo. Cazul respectiv ajunsese și la organele superioare de partid care coordonau întreaga zonă. Ei veniră special să vadă „ce elucubrații pot scoate niște cadre de partid, insuficient pregătite și influențate de curente mistice retrograde”. O comisie compusă din medicul șef al municipiului Brașov, șeful regionalei de partid, cât și a celei de securitate, fu întrunită în plen pentru a rezolva manifestările retrograde recente. Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se descuia ușa celulei.

De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment [și atunci... cum poate susține cineva că a fost prigonit Părintele Arsenie Boca? – n.n.]. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celulei respective era descuiată. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.

Această victorie a părintelui a creat însă premisele hotărârii de distrugere a acestuia, prin toate eforturile și metodele posibile, el devenind dușmanul numărul unu al regimului co-

munist din România, reușind temporar să înfrângă prin înaltă spiritualitate mitul invincibilității concepției materialiste [și iată că dușmanul numărul 1 a fost lăsat în libertate și favorizat să își procure și proprietăți personale, având o viață liniștită cu aleasa inimii sale, datorită colaborărilor de bunăvoie la turnarea celorlalți, fiindcă, după cum vedem, nu i-au putut fi luate cu sila declarațiile atât de compromițătoare publicate din arhivele securității. Mitul materialității nu se poate înfrânge prin minuni materialnice, ci prin convertirea la duhovnicie. După cum vedem nici un securist nu s-a convertit la Hristos.

Cu totul altfel lucrau Sfinții Apostoli minunea în condiții asemănătoare:

Fap 16:22 Și s-a sculat și mulțimea împotriva lor. Și judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi. 23 Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă. 24 Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și le-a strâns picioarele în butuci; 25 Iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, laudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau. 26 Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliile temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat. 27 Și deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit. 28 Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici. 29 Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; 30 Și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc? 31 Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta. 32 Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui. 33 Și el, luându-i la sine, în acel ceas al nopții, a spălat rănile lor și s-a botezat el și toți ai lui îndată. 34 Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu. 35 Și făcându-se ziuă, judecătorii au trimis pe purtătorii de vergi, zicând: Dă drumul oamenilor acelora. 36 Iar temnicerul a spus cuvintele acestea către Pavel: Că au trimis judecătorii să fiți lăsați liberi. Acum deci ieșiți și mergeți în pace. 37 Dar Pavel a zis către ei: După ce, fără judecată, ne-au bătut în fața lumii, pe noi care suntem cetățeni romani și ne-au băgat în temniță, acum ne scot afară pe ascuns? Nu așa! Ci să vină ei înșiși să ne scoată afară. 38 Și purtătorii de vergi au spus judecătorilor aceste cuvinte. Și auzind că sunt cetățeni romani, judecătorii s-au temut. 39 Și venind, se rugau de ei și, scoțându-i afară, îi rugau să plece din cetate. 40 Iar ei, ieșind din închisoare, s-au dus în casa Lidiei; și văzând pe frați, i-au mângâiat și au plecat.

Vedem că au răbdat chinuri pentru Hristos și nu au făcut minuni ca să scape de ele. În urma rugăciunii, Însuși Dumnezeu a făcut o minune, dar ei nu s-au jucat cu mintea bietului om, ci cu multă delicatețe l-au oprit să nu se vatăme. Scopul minunii nu a fost a obține eliberarea sau să scape de chinuri, ci convertirea unui om cu toată casa lui, căci lauda și bucuria lor era suferința pentru Hristos și pentru adevăr:

Fap 5:40 Și l-au ascultat pe el; și chemând pe apostoli și bătându-i, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus, și le-au dat drumul. 41 Iar ei au plecat din fața sinedriului, bucurându-se că s-au învrednicit, pentru numele Lui, să sufere ocară.

2Co 6:3 Nedând nici o sminteală întru nimic, ca să nu fie slujirea noastră defăimată, 4 Ci în toate înfățișându-ne pe noi înșine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în neazuri, în nevoi, în strâmtorări, 5 În bătăi, în temniță, în tulburări, în osteneți, în privegheri, în posturi; 6 În curăție, în cunoștință, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt, în dragoste nefățarnică; 7 În cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății, cele de-a dreapta și cele de-a stânga,

Pe judecători și pe purtătorii de vergi nu i-au impresionat cu minuni gratuite, știind că nu se vor converti, ci au apelat la legislația de atunci.

Ce delicatețe au avut ei ca să nu sufere alții din cauza lor. Fiind înștiințați în duh de tulburarea temnicerului și frica din gânduri, cum au sărit să-l scape de primejdie și starea sufletească grea. Ce dor de mucenicie și suferințe pentru Hristos, câtă bună cuviință și respect față de legile statului, smerenie fără spectacol gratuit, grijă de mântuirea oamenilor și chibzuință cu luciditate, cu totul diferite față de circul gratuit, indiferent față de suferința psihică ce o inducea, conceput

doar ca Părintele Arsenie Boca să o ducă confortabil, să trăiască îndulcit și fără durere (deci în slujba propriei simțiri, fără duh de jertfă pentru Hristos) și să obțină tot ceea ce dorea de la securiști. – n.n.]

Am reușit să aflu despre o serie de atentate la ființa sa, despre care știi doar câțiva oameni. Unul din aceste atentate s-a petrecut la Mănăstirea Cernica, unde Părintele Arsenie a fost otrăvit și a rezistat acelei tentative. L-au aruncat în lacul Cernica, în condiții în care moartea sa era considerată o certitudine. Revenit la locul lui cel drag, acolo unde ființa lui se înfrățise cu natura, reuși să-l aibă în permanență pe Dumnezeu în sufletul său. Având alături harul Lui, el văzu cu ochii sufletului liniștitul morții care încearcă să-i înfășoare întreaga lui ființă [nu e nimic de mirare. Găsim aici asemănare cu încercările de asasinat ale lui Rasputin și a altor criminali care își vânduseră sufletul diavolului. Vedeți mai jos lucrările unor vrăjitori în condiții similare – n.n.]

Părintele Arsenie nu numai că nu era speriat de moarte, dar știa că această trecere spre împărăția Cerurilor se va face numai atunci când Dumnezeu atotputernic va hotărî. În noile condiții create, de a fi vânat ca sălbăticiunile care cad sub glonțul vânătorului, Părintele Arsenie îmbracă haina morții față de lumea în mijlocul căreia se născuse, depășind cu sufletul vicisitudinile vieții de muritor. întreaga lui viață aparținea lui Dumnezeu.

O tristețe generală se abătuse asupra țării, în care arestările și starea permanentă de tensiune se accentuau, determinând pe bieții țărani, fiii sufletești ai Părintelui Arsenie, să cadă în genunchi în fața icoanelor și să spună cu voce tare că „a venit apocalipsa” [în loc să se roage se făceau și ei prooroci mincinoși. Un alt rod al educației duhovnicești deficitare primite de la acela care vorbea apocaliptic ca să impresioneze, punând accentul doar pe proorocii fără lucrarea lăuntrică de pază a minții – n.n.]

Mitropolitul Bălan îl iubea pe Părintele Arsenie [iar Părintele Arsenie îl disprețuia – n.n.], prețuindu-l la reala lui valoare, dar presiunile împotriva acestuia creșteau odată cu trecerea timpului⁴⁷⁵.

Ne gândim că dacă ÎPS Nicolae Bălan ar fi avut lucrarea Sfântului Ierarh Leon al Cataniei, ar fi izbăvit pe contemporani de o mare înșelare și l-ar fi ajutat, poate, și pe Părintele Arsenie Boca să se poată mântui, fiindcă citim în Viețile Sfinților, pe 20.02, minuni diavolești aproape identice cu ale sfinției sale, dar mai puternice (am îngroșat asemănările evidente):

Se afla acolo un vrăjitor, în ostrovul Siciliei, care făcea cu ajutorul diavolului semne și minuni și se numea Eleodor, care a întrecut pe Iani, pe Iamvri și pe Simon, fiindcă avea într-însul toată lucrarea diavolească. Acesta era fiu al unei creștine de neam, cu numele Varvara și se socotea a fi creștin; însă era de copil semeț și mîndru și poftea să fie eparh al cetății, ca să facă fără de rușine voile sale cele rele. Dar nu era voia lui Dumnezeu să ia o vrednicie ca aceasta preainaltă, el care era nevrednic.

Deci, a luat altă îndrăzneală întru tot necuratul, adică a aflat un iudeu vestit în vrăji și în farmece, cu care s-a împrietenit și l-a rugat să-i ajute să ia vrednicia cea dorită. Iar acela i-a dat o scrisoare, zicînd astfel: "Du-te în miezul nopții la mormintele boierilor și te suie deasupra unui stîlp și acolo va veni un om înfricoșat la vedere, dar să nu te temi. Și dacă îți va zice să te cobori, să nu-l ascuți pînă nu-ți va făgădui să-ți facă toate voile tale". Atunci, urîtul Eleodor s-a dus în locul acela, bucurîndu-se și aruncînd în văzduh hîrtia, a văzut pe diavol călare pe un cerc și i-a zis: "Ce-ți trebuie de la mine?" Iar el a răspuns: "Voiesc să-mi faci tot ce doresc". Iar el a răspuns: "Dacă primești să te lepezi de Hristos, orice-mi vei cere îți voi face degrab!"

Atunci ticălosul s-a lepădat de Hristos și s-a rînduit împreună cu satana, care i-a dat pe diavolul cel mai puternic în răutate și prea viclean, ce se numea Gaspar, căruia i-a poruncit să stea lîngă dînsul și să i se supună totdeauna ca să săvîrșească și să împlinească toate

⁴⁷⁵ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

poruncile lui. Acestea poruncind, boierul întunericului s-a făcut nevăzut ca un potrivnic al lui Dumnezeu. Iar înșelătorul și lepădatul de Dumnezeu, Eleodor, a rămas bucurându-se, necunoscând ticălosul pierderea sufletului și a trupului său. Că n-a muncit numai sufletul lui veșnic, ci prin dreapta judecată a lui Dumnezeu și de viața aceasta s-a lipsit, făcându-se mistuire focului, ca un moștenitor al muncii celei veșnice, după cum vom istorisi mai jos. Că acest om lepădat de Hristos, nepunând în mintea sa nebiruirea dumnezeieștii puteri, s-a apucat să facă rău celor dreptcredincioși, el, păgînul și necuratul, măiestrind în fiecare zi împotriva lor, încît pe toți i-a tulburat cu năluciri și cu farmece, blestematul. Și nu numai în mitropolia Cataniei, ci și prin alte părți, cetăți și orașe ale Siciliei umblînd, tulbura cu vrăjile sale pe toți. Deci, ascultați puține din multele lui vrăji, ca să înțelegeți facerile lui de rău.

Aflîndu-se într-o zi în tîrgul cetății, treceau niște femei care mergeau la trebuința lor și el, prea îndrăznețul, a făcut cu vrăjile sale să curgă rîu prin mijlocul tîrgului; iar femeile, ca să nu se ude, își ridicau hainele în sus cît puteau, iar oamenii rîdeau. Și nu numai aceasta, ci și pietrele și lemnele le prefăcea în aur. Iar dacă l-ar fi cumpărat cineva, se făceau iarăși în piatră sau lemn, spre paguba cumpărătorului. Și nu numai aceasta săvîrșea maestrul Eleodor; ci pe fiicele boierilor celor vestiți și slăviți le fermeca și le îndemna spre satanicească îndrăgostire și se lăsau pe ferestre, ca să se întâlnească cu cei îndrăgostiți de dînsele. De aceea, cetățenii s-au dus și l-au pîrît la eparh, ca să-l pedepsească precum se cuvenea. Iar el a trimis oameni să i-l aducă și, ducîndu-se în casa lui și în tot locul, dar căutîndu-l nu-l găsiră. Pentru aceea, fiind silit, eparhul Luchie a scris către Constantin, nepotul lui Ieraclie, care era pe atunci stăpînitor al grecilor, povestind în scrisoare toate răutățile și măiestriile lui Eleodor, cum am spus mai sus și cum au făcut mulți creștini de au crezut în idoli și înfricoșa toată cetatea că o va arde cu focul Etnei, prin vrăjile sale.

Împăratul a trimis un bărbat vrednic din suita sa, cu numele Iraclid, pe care-l avusese protoconsul, și i-a poruncit să meargă în Sicilia, ca să-l aducă legat pe Eleodor cel vrednic de moarte. Deci, ducîndu-se Iraclid, cînd a ajuns la ostrov, s-a aflat acolo la mal și Eleodor și i-a urât, zicînd: "Eu sînt acela pe care-l căutați, iată vin de voie, după porunca împărătească. Deci nu mă legați ca pe un osîndit; că dacă n-aș fi voit să viu, aș fi fugit și nu m-ați fi aflat". Acestea auzindu-le, Iraclid s-a minunat și vrăjitorul i-a spus: "Nu vă îngrijiți de lucruri care sînt de prisos, că eu vă duc pe voi într-o zi la Bizanț". Iar ei, auzind acestea, s-au spăimîntat, știind că au făcut 30 de zile pînă au ajuns în Sicilia. Și după ce au cumpărat ceea ce au voit, i-au poruncit să intre în corabie și să plece. Iar vrăjitorul i-a dus pe dînșii la o baie și le-a zis să intre într-însa ca să se scalde, dar să nu-și facă cruce și nici să pomenească numele lui Hristos. Iar ei au intrat și, îndată spălîndu-se, s-au aflat în baia cea împărătească a Constantinopolului și s-au spăimîntat de o minune înfricoșată ca aceasta și, ieșind din baie, și-au găsit afară hainele lor.

Deci, mergînd în palatele cele împărătești, au povestit stăpînitorului toate cele întîmplate, care s-a minunat de covîrșitoarea păgînatate a vrăjitorului. Nevorbînd împăratul cu dînsul nicidecum, a poruncit să-i taie capul numaidecît, iar el a cerut să-i dea apă să bea și, aducîndu-i-se un pahar cu apă, s-a făcut că-l bea și intrînd în pahar s-a făcut nevăzut, zicînd: "Rămîi sănătos o, împărate! De data asta, că eu mă duc în cetatea Cataniei și acolo să mă cauți". Spăimîntîndu-se împăratul de aceasta, nu se dumirea și nu știa ce să facă. Însă a trimis iarăși pe Iraclid la cetatea Cataniei, ca să-l aducă legat ca pe un osîndit. Și mergînd, l-a găsit iarăși la malul mării și i-a heretisit pe ei. Deci vrînd ei să-l lege, le-a zis să nu se ispitească fără folos. Și le-a făgăduit că-i va duce iarăși într-o zi la Bizanț. Și însemnînd marea cu un toiag de dafin, pe care îl ținea în mîini, a făcut un caic și le-a zis să intre într-însul fără de frică și să-și pună și merindea lor; iar ei au intrat cu Iraclid mai pe urmă și într-o zi au ajuns în Bizanț, iar caicul acela, fiindcă era nălucire diavolească, s-a făcut nevăzut, însă ei s-au aflat pe pămînt cu toată sinodia lor și se minunau.

Deci s-a auzit vestea în toată cetatea că iarăși a venit Eleodor și toți alergau să-l vadă. Apoi, trecînd pe lîngă casa lui Iraclid, s-a plecat pe fereastră femeia lui Iraclid, cu numele Ethalia, să-i vadă. Și, văzînd pe Eleodor, a scuiptat asupra lor, zicînd: "Ia vedeți, oameni buni,

pentru ce fel de lucru s-a dus de două ori în Sicilia bărbatul meu și s-a primejduit". Însă Eleodor s-a mîniat și a zis către dînsa: "Eu te voi face în toată cetatea de rîs". Deci cu cuvîntul semețul a făcut de a urmat și lucrul; căci a pierit focul și nu se afla nicăieri fără numai în trupul Ethaliei. Pentru aceea, oamenii neavînd foc cu care să se slujească, au scos-o cu sila în mijlocul cetății și își lua foc fiecare de la trupul ei. Deci împărații au condamnat pe Eleodor să moară de foame. Iar el, a făcut să fie foamete și lipsă mare pretutîndeni, încît nu se mai aflau bucate de mîncare. De aceea împăratul a poruncit să-i taie capul în temniță, unde era închis. Dar cum și-a ridicat gealatul mîna ca să-i taie capul, s-au arătat două cercuri pe umerii lui care au sărit sus, la acoperiș și l-au desfăcut iar pe acolo a fugit blestematul, zicînd: "Fii sănătos, împărate, și te mîntuiește; caută-mă pe mine iarăși în Catana, ca și mai înainte". Deci s-a dus într-o clipă în Sicilia și acolo făcea iarăși semnele sale cele diavolești.

Într-una din zile făcîndu-se alergare de cai, Eleodor a găsit pe un nepot al fericitului Leon, care se numea Hrisis și a zis către dînsul: "Pot să-ți fac un cal așa cum n-are nimeni mai bun". Deci, cu cuvîntul s-a făcut și lucrul prin nălucirea diavolului și, încălecînd Hrisis pe cal, s-a făcut minunat în toată priveliștea și toți s-au spăimîntat; apoi, poruncind eparhul să-i aducă acel cal de mare preț, calul s-a făcut nevăzut. Cuviosul Leon a povestit eparhului pricina; de aceea a închis în temniță pe Eleodor ca pe un vrăjitor și l-a condamnat la moarte. Scoțîndu-l gealații să-i taie capul, el le-a făgăduit trei litre de aur ca să-l elibereze și, primind gealații, el a făcut prin nălucire o piatră ce se părea a fi de aur; și aceia, luînd-o, l-au eliberat, zicînd către eparh că a fugit prin nălucire diavolească. Apoi, vrînd ei să împartă aurul, l-au găsit piatră ca mai înainte. Acestea și altele făcea blestematul, pe care le lăsăm spre a nu lungi povestirea și să nu întinăm auzurile voastre. Vom povesti numai ce fel de sfîrșit rău a avut el, precum i se cădea.

De multe ori îl sfătuia pe el preamîlostivul păstor Leon, pentru bunătatea lui Hristos, și-l ruga să înceteze faptele lui cele rele, ca să nu se muncească de trei ori ticălosul în focul cel veșnic, împreună cu diavoli, dar el n-a primit, ci făcea și mai multe rele, socotînd că sînt bîrfeli sfătuirile și poruncile sfîntului. Adăugînd fărădelegi peste fărădelegi, a îndrăznit semețul a intra și în sfînta biserică, ca să ia în rîs preacuratele și dumnezeieștile Taine. Căci într-o zi, cînd era un praznic mare și sfîntul slujea Sfînta Liturghie, a intrat și necuratul Eleodor, care juca cu picioarele fără de rînduială și zicea bîrfeli și hule spre rîs, încît se fălea că va face pe sfînt și pe toți ceilalți să joace; dar n-a putut, căci dumnezeiasca putere a oprit relele lucrări ale diavolului.

Această obrăznicie a deșertului de minte îngreșoșînd pe slujitorul lui Dumnezeu Leon, a îngenunchat și s-a rugat lui Dumnezeu fierbinte să-i ajute ca să rușineze măiestriile lui. După rugăciune a alergat afară din sfîntul altar, după ce s-a împărțășit cu Sfintele Taine, mai înainte de a se dezbrăca de sfintele veșminte și a legat tare de grumaji, cu omoforul său, pe Eleodor, zicînd: "Domnul Dumnezeu, cel ce a gonit din cer pe tatăl tău, diavolul, să te certe ca să nu mai poți lucra vrăjile tale, spre amăgirea și pierzania multora". Acestea zicînd, l-a tras pînă la locul celor osîndiți, care se numea Ahilion, și a poruncit mulțimii poporului să adune lemne multe și să facă foc mare și după ce mai înainte l-a silit a mărturisi toate faptele lui rele, l-a tras și au intrat împreună în foc; și a stat acolo pururea pomenitul, pînă cînd a ars Eleodor desăvîrșit și s-a făcut cenușă pierzătoare. Deci, cu osîndă dreaptă, nedreptul s-a ars în foc, ca un moștenitor al iadului, și s-a dus în focul cel veșnic.

Dar, marele arhiereu și făcătorul de minuni Leon nu numai că a ieșit din văpaie nevătămat, spre spaima celor ce îl vedeau, dar nici de sfînșitele lui veșminte nu a îndrăznit să se atingă focul, nici să le ardă sau măcar un fir de păr din sfînșitul și preacinstitul său cap. Tot așa de demult s-a făcut în Babilon o minune înfricoșată ca aceasta, pe vremea lui Nabucodonosor, cu trei sfînți tineri, pe care, văzînd-o, cei de față s-au spăimîntat și slăveau cu mare glas pe Domnul, Care făcea niște minuni ca acestea ca să preamărească pe robul său. Vestea aceasta străbătînd în toate părțile, împăratul Constantinopolului a trimis la sfînt scrisori, prin care îl ruga să vină la dînsul să-l vadă și să-l binecuvînteze, iar el s-a dus, ca să nu se arate neascultător poruncii împărătești. Acolo însuși împăratul l-a cinstit cu evlavie și cu cucernicie, văzîndu-i

*fața cea încuviințată a petrecerii îngerești, darul Sfântului Duh, strălucirea și lucrarea semnelor celor negrăite; căci a săvârșit acolo în împărăteasca cetate multe minuni, iar mai ales a pus cărbuni aprinși și tămîie în haina sa și i-a tămîiat spre slava și marea cuviință a lui Dumnezeu. Pentru aceea, văzînd o minune ca aceasta, s-au spăimîntat toți și cînd el a voit să se întoarcă la scaunul său, toți l-au petrecut cu mare cinste și evlavie, precum se cădea.*⁴⁷⁶

Dar aceste minuni de hipnotizare în masă a celor neprotejați de lucrarea smerită de pocăință, au fost o constantă în viața bietului amăgit și amăgitor de la Prislop, nu sunt numai o mărturie izolată, pentru a nu crede în ea. E adevărat că în fața unora sfinția sa le-a negat spre sfârșitul vieții. În acest caz avem de ales între două variante:

1. ori nu e Sfânt, fiindcă nu a făcut minuni, iar lucrarea lui e rătăcită și învață erezii;
2. ori nu e Sfânt fiindcă a făcut minuni diavolești și lucrarea lui e rătăcită, învățând și erezii.

Ucenicii sfinției sale se scârbesc cînd le arăți rătăcirea sa de la adevăr și aduc ca un ultim argument „infașilabil” că a făcut minuni. Cu aceasta ei cred că nu pot fi biruiți de nimeni în demonstrația lor că e Sfânt. În realitate ei nu dovedesc prin aceasta decât că nu sunt lămuriți în Ortodoxie și de aceea au fost înșelați cu ușurință că ar fi Sfânt.

Sfântul "încătușat"

Deși a ajuns la închisoare și la Canal, deși a avut domiciliu forțat, părintele Arsenie nu a fost niciodată condamnat, pentru simplul motiv ca cei care erau maeștri ai înscenărilor si minciunii nu au reușit să-i găsească vreodată o vina [și aceasta ne spune multe despre compromisiunile pe care le făcea cu regimul comunist. Toți mărturisitorii nevinovați în temnițele comuniste primeau condamnări grele, numai el nu. Și atunci cum a fost prigonit? Vom vedea mai jos că nici la suplicii nu a fost supus, ci a avut parte de distracția de a-și exersa pe deținuți și temniceri puterile dobândite de la diavolul cu care făcuse un pact mai puțin clasic, prin pecetluirea printr-o spovedanie mincinoasă pe care i-a administrat-o la pachet cu înșelarea că ar fi un duhovnic „sfânt” mort de sute de ani – n.n.]. Judecînd după ceea ce spun cei care l-au cunoscut în perioada de detenție și cei care au fost în preajma lui, merita să ne întrebăm dacă nu cumva părintele s-a supus acestor suplicii numai pentru a-i ajuta pe cei năpăstuiți de acolo, din locurile de detenție. Unul din apropiații părintelui povestește:

"In Dobrogea, la Canal, unde a fost dus a doua oara părintele, era foarte greu. Aveau norma zilnică de săpat, iar ei erau oameni nevoiași, nemîncăți și nu puteau să sape. Părintele spunea: «Oameni buni, lăsați ca săpăm noi» [vedeți, recunoștea... Nu săpa singur să îi ajute, se folosea și de îngerii căzuți care îi slujeau – n.n.]. Si nu se știe cum făcea cu puterea lui, ca întotdeauna reușeau să sape, să isprăvească. Noaptea însă dispărea, nimeni nu știa în ce fel. Gardienii începuseră să vorbească între ei: «Este unul care dispăre noaptea!». Odată, cînd s-a întors din afara lagărului, părintele i-a spus unui gardian:

«Sa nu te temi, ca nu-ti va face nimeni nimic». Azi asa, mâine asa, gardianul le-a spus si celorlalți: «Eu sunt nebun sau am vedenii, este unul care dispăre». A spus și la schimbul de garda. Intr-una din nopți, s-au pus să-l vada, căci el își oficia sfanta liturghie în timpul nopții [cum pot oamenii sărmanii, să se amăgească, hulind. Cum puteau numi liturghia neagră ce o făcea Părintele Arsenie Boca ca fiind sfântă? Fiindcă adevărata Sfântă Liturghie nu se face niciodată în stare de transă– n.n.]. L-au văzut în afara închisorii, mișcînd din buze și rugându-se. Au vrut atunci să-l scoată din rugăciune, să-l trezească [dormea, era și el hipnotizat. Cum sunt Sfinții care au atîta trezvie și atenție însoțită de delicatețe față de cei din jur și pază ca să nu își arate lucrarea lor ascunsă, și cum era bietul amăgit! – n.n.] . Dar nu puteau să facă nimic, era de neclintit. [era posedat, în transă – n.n.]

Ușile mari, cu lacate grele, se deschideau în fata lui, atat noaptea, cînd pleca, cat si dimineața, cînd se întorcea"[Sfântul Apostol Petru a pățimit o singură dată aceasta, la

⁴⁷⁶ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 20.02.

porunca lui Dumnezeu prin rugăciunile Sfintei Biserici și îi cinștim lanțurile, ca rod al dragostei bisericești, Părintele Arsenie Boca o făcea el însuși, la comandă, regulat, prin concentrarea și intrarea în transă, ca să se arate pe sine făcător de minuni și să-și asigure o detenție comodă și o eliberare rapidă. De aceea nici nu îl cinștim. Excesele sunt diavolești și vedetismul, chiar și în minuni, arată un suflet egoist, izolat, alungător al dragostei Bisericești– n.n.] [...]

Când au venit securiștii să-l ia, să-l aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat cu forța și l-au urcat în mașină. Zicea Părintele: „Lăsați-mă puțin, că mergem imediat”. Nu au vrut nicicum, dar nici mașina nu pornea. El a zis: „V-am spus să mă lăsați puțin și mergem”. Dacă au văzut că nu pornește, l-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în mașină și a zis Părintele: „Să plecăm”. Dacă nu era îngăduit de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri [dar oare nu este aceasta valabil cu orice om. care om poate fi arestat, dacă Dumnezeu nu îngăduie. Iar uneori Dumnezeu îngăduie să lucreze și puterile diavolești pentru ca să ne învețe pe noi a nu căuta minuni, ci adevărul – n.n.] .

Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea și se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. închideau celula și iar îl vedeau și s-au înspăimântat. A ajuns până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis:

„Noi nu putem să ținem așa ceva aici, cum de ținem un om nevinovat în pușcărie?” [nu erau iscușiți în aflarea adevărului. Disparițiile nu sunt semn de nevinovăție, și dracii dispar și cu câtă vină se încarcă fiindcă ne amăgesc pentru a-i iubi pe ei... – n.n.] .

Când era la canal, Părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: „îmi dai voie să mă odihnesc puțin?”. Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei care îl păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.

La un moment dat Părintele a apărut și i-a zis paznicului: „Ti-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?” Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat și într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare!

[aici cine minte ucenicul sau Părintele Arsenie Boca?

Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial.⁴⁷⁷

ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-pocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este și la înmormântarea mamei? – n.n.]

Când l-am văzut eu pe Părintele Arsenie la Drăgănescu, era mâhnit, și avea de ce să fie. I se luase dreptul de a sluji Sfânta Liturghie la Prislop [și atunci de ce nu a revenit la slujirea ei, în altă parte. Nu i se mai oferea soluția să fie vedetă? De ce neapărat la Prislop? După 1964, dacă nu ar fi încălcat Sfintele Canoane, ca să nu mai fie vrednic de slujirea preoțească, toți deținuții politici, chiar și cei legionari, au putut să-și reia și călugăria și preoția. Sfinția sa de ce nu a făcut așa? – n.n.] și cea mai mare durere a Părintelui Arsenie a fost cred asta: că ne-a descoperit nouă multe taine, la toți, la multă lume și n-am urmat nimic din ele [ce păcat să îți pară rău că nu se urmează tainele descoperite. Dacă ar fi dat sfaturi de pocăință, ar fi de înțeles mâhnirea că se periclita mântuirea celui sfătuit. Dar ce bucurie poate fi mai mare decât aceea a nu se urma proorociile demonilor și că scapă oamenii de înșelare? Dar

⁴⁷⁷ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

dacă sfinția sa era amăgit, e de înțeles, fiindcă avea o confuzie gravă între duhuri și Sfântul Duh – n.n.] . *Asta a fost cea mai mare mâhnire.*

În 1946 când a fost seceta cea mare, aici la Sâmbăta, s-a urcat sus în munte să se roage și și-a găsit un loc prielnic (la chilia Părintelui Arsenie, cum îi spunem acum). S-a rugat cu lacrimi multe. Și i-a apărut un înger care i-a vorbit și i-a spus așa: „ Ți-am ascultat rugăciunea, du-te că voi da ploaie, și spune la lume să se întoarcă din căile rele”, iar după ce a coborât, a început să plouă până s-a umflat pământul de apă. După care a spus Părintele Arsenie: „Spre mâhnirea mea, nu s-a întors lumea la credință” [ploaie din cer pot aduce și dracii, fiindcă apa este o stihie, cum este și focul. Chiar și dacă oamenii ajung să se amăgească crezând că focul sau ploaia au fost aduse de Dumnezeu, totuși Satan are îngăduința să îl aducă, pentru a ne lămuri noi credința: credem mai mult în min(c)iuni sau în adevăr? Iov 1:12 Atunci Domnul a zis către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta”. Și Satan a pierit din fața lui Dumnezeu. [...] Iov 1:16 Nu a sfârșit vorba bine și altul a sosit și a spus: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars oile tale și pe robii tăi și i-a mistuit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!”. Chiar și oamenii pot provoca ploaie artificială. Dar credința autentică (nu cea în Părintele Arsenie Boca, la care vin mulți prin duhurile amăgirii, crezând că au ajuns la liman) este o harismă a Sfântul Duh. Ea nu poate veni prin lucrarea unui înșelat, chiar dacă este amăgit prin îndulcirea de sine până la lacrimile de slavă deșartă – n.n.]. Din momentul acela cum să mai fie bucuros când vezi că te zbați pentru îndreptarea omului și el tot rău este. Și totuși Părintele nu a fost supărat pe noi, pe nici unii, că ne-a ajutat și ne ajută mereu.

Cu rugăciunea, Părintele Arsenie i-a blocat pe sovietici de n-au putut să vină la noi în țară [ce minciună grosolană! Cei care au citit viața Părintelui Cleopa au aflat cu câtă durere, cu câte lacrimi și cu ce rugăciuni s-a rugat acesta la Maica Domnului și Ea Însăși a oprit venirea sovieticilor. Ce mândrie să spui că X sau Y blochează armatele. Da, rugăciunile Părintelui Cleopa au contat foarte mult, sfinția sa trecând hotarul despătimirii și al desăvârșirii, lucru evident din cuvintele sfinției sale limpezi, ce nu se abat nici la stânga, nici la dreapta de la Sfânta Predanie și care duc la pocăință (nu la îndulcirea de minuni). Dar nici un om evlavios, așa cum sunt ucenicii sfinției sale, nu spune că starețul de la Sihăstria a blocat pe ruși, deși îl laudă, arătând prin aceasta că roadele sale au fost echilibrate, cum a fost și sfinția sa. Și prin aceasta vedem că Părintele Cleopa a avut o viață centrată pe Hristos (căci și ucenicii sfinției sale nu se centrează pe el ci pe pocăința în Hristos, cum fac toți Ortodocșii), trăgând concluzia că sfinția sa, și din acest punct de vedere, poate fi un model de sfințenie Ortodoxă.

Haideți să citim cu toții cum a fost, în realitate:

MĂRTURII

Părintele Cleopa - un far în furtună⁴⁷⁸

Parisul devenise centrul politic al diasporei Române, centrul spiritual însă se afla tainic la Mănăstirea Sihăstria.

După o călătorie obositoare am ajuns în Moldova. Prima noapte, era la 22 august 1968, am dormit la Mănăstirea Agapia. M-am trezit devreme și am ieșit să văd dacă automobilul meu e încă în bună stare. Un șoc puternic m-a înghețat. În parcare, cele peste o sută de mașini care se îngământiseră în ajun să capete un loc mai ferit, dispăruseră în timpul nopții.

În piața pustie rămăseseră două mașini, una a mea, cealaltă a unui pastor belgian. Trupele sovietice intraseră în Cehoslovacia. Rudele și prietenii care veniseră să mă vadă m-au înconjurat cu țipete desperate: "Vin rușii! Ce stai? Fugi! Pleacă! Gândește-te la copiii tăi. De vă prind rușii, vă nenorocesc". întrebai: „Dar voi?! Nu v-ați săturat de atâta suferință?”.

N-am plecat. Fugisem de ruși în 1944; încă le mai simțeam răsuflarea fierbinte în ceafă; acum mă dădeam de bună voie în mâinile lor. Singura persoană care a înțeles de ce rămân a fost stareța Eustochia. M-a sfătuit să mă duc la Sihăstria să-l văd pe Părintele Cleopa de care auzisem. Era oarecum duhovnicul întregii țări. Am urcat pe cărarea pietruită, nu m-am oprit

⁴⁷⁸ Extras din volumul Părintele Cleopa Ilie. Prieten al sfinților și duhovnic al credincioșilor - in memoriam, Ed. Trinitas, Iași, 2005, pag. 244-246.

la Secu și, aproape de amiază, mi-am ajuns țelul. Oameni nenumărați se învârteau prin curtea mănăstirii, vorbeau turmentați de frică, se rugau, plângeau. Eram într-un cazan în clocot. Părintele Cleopa tocmai ieșea din biserică. Vruî să urc spre el, dar rămăsei deodată înlemnit. Bătrânul călugăr, cu părul și barba răvășită, schiopăta ținut de brațe de doi monahi. Dar șarpele nesocotinței, al bănuielilor deșarte, prinse a se zvârcoli în mintea mea. **Cred că, deznădăduî, am șoptit cam tare osânda mea: "Doamne, Dumnezeule, e beat!"** (vedeți cum nu se sfiesc ucenicii să îl și jignească, atunci când li se pare ceva necuviincios? Ucenicii sfinției sale sunt atenți la ceea ce culeg și de la cine culeg. Nu merg după idei preconcepute sau hipnoză – n.n.) .

In grupul în care înaintam și eu se produse o oarecare rumoare. Dar starețul [Caliopie] care mă ajunsese din urmă, mă făcu de rușine: „**Știi că n-a mai dormit de alaltăieri? Priveghează în biserică, se roagă să nu vină rușii**” (nu a făcut circ cu balta de lacrimi pentru a fi verificată, ca să convingă pe alți că e Sfânt, ci s-a ostenit două zile luptându-se cu „robul rău somnul” priveghind, nepăsându-i că unii oamenii îl vor cataloga drept beat – n.n.). **Cleopa și-a făcut loc printre pelerinii care constituiau un baraj de neclintit, s-a apropiat și m-a salutat prietenos: „Ai venit? Bine ai venit! Te așteptam de mult**” (nu l-a catalogat drept dezertor, nu s-a purtat ca un bici al lui Dumnezeu vădindu-i public păcatele, ca să-l impresioneze că e Sfânt, ci i-a arătat multă dragoste, necruțându-se pe sine prin somn, ci jertfindu-și odihna de dragul pelerinului, dându-i din roadele pustiei, căci era flămând și, mai ales, păstrându-i libertatea prin cuvinte dumnezeiești, potrivite cu nevoile lui. Nu l-a fulgerat cu privirea, nu l-a făcut idolatru în jurul său. Ce minunat este Dumnezeu în sfinții săi și ce diferiți sunt aceștia față de Părintele Arsenie Boca! – n.n.) . *M-a poftit în chilia sa. S-a spălat și, înviorat, m-a invitat să-l însoțesc la plimbare. Două ceasuri bune l-am urmat pe cărările șerpuite ale munților. A vorbit el tot timpul. Nu mâncasem, îmi culegea boabe și ierburi. A predicat, dar predica lui alterna cu un șir de istorioare poznașe din viața lui, spuse de un Ion Creangă sfințit.*

La întoarcere a vorbit de pe cerdac poporului. Mă prezentă ca pe un frate de departe, recunoscut, și îi rugă pe cei ce așteptau de cu seară să mă primească între ei (răsplată dumnezeiască: pe cel care l-a ocărât public, l-a cinstit public. Nu cum făcea Părintele Arsenie Boca: pe cei ce erau mârniți că vădea public păcatele oamenilor, ca pârâșul la Judecată, și plecau cu discreție dezamăgiți că nu găseau la Prislop o lucrare a Evangheliei, sfinția sa îi ocăra public ca dezertori – n.n.), *Fiindcă îmi închipuiam că el postea, n-am mâncat nici eu. Cu greu m-am desprins din ochii lui pătrunzători și totuși blânzi. (cu greu, dar a avut libertatea de a se desprinde. Dragostea și blândețea Părintelui Cleopa îl făceau să-i îndrăgească privirea și să ia hrană pentru suflet din ea. Nu găsea în ea frica paralizantă, fulgerele care cutremură și mânia vadnicului public de păcate, pe care o mărturisesc ucenicii prizonieri ai Părintelui Arsenie Boca – n.n.)*

Seara, la Agapia, am povestit Maicii Eustochia de sfaturile lui (sfaturile, nu privirea și falsele minuni și proorocii, care sunt subiectele de discuție ale fanilor de la Prislop – n.n.). Nu bănuiam atunci că drumul meu la Sihăstria, în zilele când haosul în țară creștea, va deveni literatură.

Întors la București, mi-a comunicat Patriarhul că sunt invitat la o scurtă ședință cu niște „tovarăși” la Comitetul Central: „Faci absolut ce vrei tu, nu uita că tu ești liber!”. „Și ce să le spun?”. „Te privește”. M-am dus pe jos cu destulă emoție în pânțele. Ascensorul, la care mă condusesse un gradat, zgâlțâi la pornire, periculos, după cum mi s-a părut, însoțitorul meu m-a liniștit: „Asta rezistă, că e făcut înainte de vremea noastră”. Am mai urcat o scară și am intrat într-un salon; mă așteptau trei persoane, un șef, comportându-se ca toți șefii din România, un secretar cu un creion în mână și un al treilea, pe care l-am taxat de auditor, după urechile lui uriașe. Șeful a spus câteva cuvinte la început, dar a închis repede gura, fiindcă uitase să schimbe tonul de politruc obișnuit. A revenit cu un glas dulce, melodios... „Domnule profesor, știm ce ați făcut minut cu minut din clipa când ați aflat că o invazie a unui stat vecin cu noi ar fi posibilă”. „M-ați urmărit?!”. Auditorul zâmbi, parcă ar fi mușcat într-o lămâie. „Sigur că v-ați dat seama, a fost numai pentru protecția dvs. Ați afirmat față de toți cunoscuții dvs. că

rușii nu vor veni, ba chiar ați vorbit în public în gara de la Fălticeni și în grădina Copou la Iași, repetând insistent convingerea dvs. că nu se va întâmpla nimic. N-ați luat contact cu ambasada dvs. cum au făcut toți turiștii germani. N-ați fost la ambasada americană și la nici una de dincolo de ceea ce numiți dvs. «cortina de fier». Știți ceva? Ce e? Ce știți?”

Ideea îmi veni în acel minut: „Bineînțeles că știu”. Auditorul sumbru croncăni: „De unde?”. Președintele sună; un chelner apăru: „Doriți cafele?”. „Cafele”, porunci. Apoi se clăti cu miere de albine: „Așa e, știți ceva?”. Încercăi și eu să vorbesc ca un președinte, dar eşuai. Cred asta, fiindcă anchetatorii nu au înțeles. „Știu de la Cleopa”. Toți trei rămaseră cu gura deschisă ca la dentist. Nu pricepuseră. Președintele făcu un semn secretarului, fii perspicace, scrie tot! Acesta își mări viteza rotocoalelor pe blocnotesul său. „O persoană? Cine mai e și asta? O spioancă?” „Nu asta, ci acesta”. „Indiferent. Ce-a spus?”. „A spus să nu ne fie frică, rușii nu vor intra. A fost mare răscoală în cer. Dar s-a rugat Maica Domnului să nu se verse paharul. Să nu cadă pedeapsa, ca întotdeauna, pe români”. Președintele se oțărî, auditorul se mânie de-a binelea. Un plesnet suav răsună peste tăcerea noastră. Nu era nimic grav. Creionul secretarului consternat se rupse.

Tocmai în acest moment, nefericitul chelner apăru cu patru ceșcuțe de cafea fumegânde. Șeful îl amenință cu pumnul: „Ieși afară!”.

Paul Miron, Germania⁴⁷⁹

Să continuăm acum, după ce ne-am răcorit cu frumoasele și amuzantele istorisiri duhovnicești spuse cu dragoste și echilibru, în duhul Părintelui Cleopa, de către ucenicii lui, influențați de către el, cu penibilele povestiri de grădiniță ale ucenicilor Părintelui Arsenie Boca.

– n.n.] .

Spunea părintele Daniil că în 1968 el era la Drăgănescu și l-a trimis să-l cheme din biserică.

Tocmai se zvonise ca urmează un război (invadarea Cehoslovaciei). S-a dus acolo, a intrat în biserică, dar nu-l găsea; s-a dus în altar și l-a găsit în genunchi, plâns. **S-a șters repede la ochi. Părintele Bunescu s-a dus în locul unde a fost Părintele și era umed locul de la plânsul Părintelui [ce verificări și curiozități lipsite de discreție. Spectaculos și în lacrimi – n.n.] .** L-a întrebat mai târziu de ce a plâns. Nu i-a răspuns, dar mai apoi i-a zis că rușii sunt la granițele țării [lucru pe care îl știau toți, după cum am văzut în istorisirea de mai sus. Nu trebuia să fii prooroc ca să o afli. – n.n.] . A plâns Părintele pentru neamul românesc [aceasta este interpretarea ucenicilor. Dar, poate, îl durea măseaua – n.n.). (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)

Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu l-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo. (Prof. C.F.)⁴⁸⁰

La fel fac și vrăjitorii hinduși:

Așadar, se învață despre Krishna că a întreținut relații sexuale cu 16.000 de femei și a dobândit 180.000 de fii. în fotografia alăturată este înfățișat făcând curte fiicelor de păstori dintr-un sat. **Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile și rușinea, alergau să-l întâlnească. Vrând să le mulțumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei soț s-a apropiat**

⁴⁷⁹ 81-85

⁴⁸⁰ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p

cu intenția de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeiței Kali și astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur și simplu pe soția lui rugându-se zeiței Kali!

*Deci zeul, în timp ce îi învață pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul față de el, față de virtute, în viața personală se dovedește obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, viclean, ipocrit, mincinos, gata oricând să însele, să destrame familii și să calce în picioare cinstea soților. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte”.*⁴⁸¹

La fel fac și cei considerați sfinți de către latini, fiind de fapt eretici înșelați:

Biserica a fost convinsă că rănile de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp.

*Părintele Pio, pe numele real Francisco Forgione, a murit în 1968 și a fost canonizat de Papa Ioan Paul al II-lea în 2002.*⁴⁸²

Pentru a ne lămuri cum lucrează Dumnezeu să vedem mai multe minuni reale, nu amăgitoare, pe care satana le-a copiat în cele de mai sus, pentru a înșela masele de oameni sărmani:

Fap 5:18 Și au pus mâna pe apostoli și i-au băgat în temnița obștească. 19 Iar un înger al Domnului, în timpul nopții, a deschis ușile temniței și, scoțându-i, le-a zis: 20 Mergeți și, stând, graiți poporului în templu toate cuvintele vieții acesteia. 21 Și, auzind, au intrat de dimineață în templu și învățau. Dar venind arhiereul și cei împreună cu el, au adunat sinedriul și tot sfatul bătrânilor fiilor lui Israel și au trimis la temniță să-i aducă pe apostoli. 22 Dar, ducându-se, slugile nu i-au găsit în temniță și, întorcându-se, au vestit, 23 Zicând: Temnița am găsit-o încuiată în toată siguranța și pe paznici stând la uși, dar când am descuiat, înăuntru n-am găsit pe nimeni. 24 Când au auzit aceste cuvinte, căpetenia pazei templului și arhieriei erau nedumeriți cu privire la ei, ce-ar putea să fie aceasta. 25 Dar venind cineva, le-a dat de veste: Iată, bărbații pe care i-ați pus în temniță sunt în templu, stând și învățând poporul. 26 Atunci, ducându-se, căpetenia pazei templului împreună cu slujitorii i-au adus dar nu cu sila, că se temeau de popor să nu-i omoare cu pietre. 27 Și, aducându-i, i-au pus în fața sinedriului. Iar arhiereul i-a întrebat, 28 Zicând: Au nu v-am poruncit vouă cu poruncă să nu mai învățați în numele acesta? Și iată ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și voiți să aduceți asupra noastră sângele Acestui Om! 29 Iar Petru și apostolii, răspunzând, au zis: Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni. 30 Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Iisus, pe Care voi L-ați omorât, spânzurându-L pe lemn. 31 Pe Acesta, Dumnezeu, prin dreapta Sa, L-a înălțat Stăpânitor și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăință și iertarea păcatelor. 32 Și suntem martori ai acestor cuvinte noi și Duhul Sfânt, pe Care Dumnezeu L-a dat celor ce Îl ascultă. 33 Iar ei, auzind, se mâniău foarte și se sfătuiău să-i omoare.

Vedem că Sfinții Apostoli nu au trecut prin ușile încuiate (neavând trupurile înviate), ci îngerul le-a deschis și nu pentru a impresiona pe arhierii, ci pentru a propovădui la mulțime lucruri care se înțelegeau că erau împotriva doctrinei cărturarilor și fariseilor, ascultând mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Arhieriei în final vor vrea să îi omoare, doar sfatul lui Gamaliel îi va reține o vreme, după care vor declanșa din nou o prigoană sângeroasă, Apostolii fiind obligați să se împrăștie în lume.

Spre deosebire de adevărata minune, hipnozele în lanț declanșate de Părintele Arsenie Boca au ca centru pe sine, ne fiind ajutat de îngeri (pentru smerenie) și nefiind voia lui Dumnezeu ca o urmare a necesității de a propovădui și a rugăciunii, ci descurcându-se de unul singur, la comandă, după cum voia. El se întoarce pentru spectacol înapoi în temniță, apare și dispare nefiresc, fără să se deschidă ușile temniței (lucru imposibil pentru un trup încă neînviat), iar securiștii paralizați de sfinția sa se hotărăsc să scape de el. Părintele Arsenie Boca, după eliberare, propovăduiește socialismul și comunismul, atât prin viața de o „decentă”

⁴⁸¹ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 218

⁴⁸² <<http://www.razboinrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmat-false-iar-vaticanul-stia/>>, joi, 25 iunie 2015.

conformă cu noua orânduire (prin conviețuirea alături de Maica Zamfira, fără vreo urmă de monahism), dar și prin scrieri, arătându-se colaborator și scăpând de orice fel de prigoană.

Fap 12:7 Și iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Și lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deșteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Și lanțurile i-au căzut de la mâini. 8 Și a zis îngerul către el: Încinge-te și încalță-te cu sandalele. Și el a făcut așa. Și i-a zis lui: Pune haina pe tine și vino după mine. 9 Și, ieșind, mergea după înger, dar nu știa că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie. 10 Și trecând de straja întâi și de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate, și poarta s-a deschis singură. Și ieșind, au trecut o uliță și îndată îngerul s-a depărtat de la el. 11 Și Petru, venindu-și în sine, a zis: Acum știu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scos din mâna lui Irod și din toate câte aștepta poporul iudeilor. 12 Și chibzuind, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, cel numit Marcu, unde erau adunați mulți și se rugau. 13 Și bătând Petru la ușa de la poartă, o slujnică cu numele Rodi, s-a dus să asculte. 14 Și recunoscând glasul lui Petru, de bucurie nu a deschis ușa, ci, alergând înăuntru, a spus că Petru stă înaintea porții. 15 Iar ei au zis către ea: Ai înnebunit. Dar ea stăruia că este așa. Iar ei ziceau: Este îngerul lui. 16 Dar Petru bătea mereu în poartă. Și deschizându-i, l-au văzut și au rămas uimiți. 17 Și făcându-le semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum l-a scos Domnul pe el din temniță. Și a zis: Vestiți acestea lui Iacov și fraților. Și ieșind, s-a dus în alt loc. 18 Și făcându-se ziuă, mare a fost tulburarea între ostași: Ce s-a făcut, oare, cu Petru? 19 Iar Irod cerându-l și negăsindu-l, după ce au fost cercetați paznicii, a poruncit să fie uciși. Și el, coborând din Iudeea la Cezareea, a rămas acolo.

Sfântul Apostol Petru, căpetenia Apostolilor, nu s-a rugat să plece din interes personal, nici măcar pentru înmormântarea mamei sau a soacrei. Nici măcar nu a vrut să plece, fiindcă iubea a suferi pentru Hristos fără încetare. În schimb se ruga Sfânta Biserică pentru el și Dumnezeu pentru folosul Ei, îl eliberează eficient. Nicăieri nu se spune că pentru puterile sale Sfântul Apostol pleca și venea de câte ori dorea. El este smerit, dispus la jertfă și suferință pentru Hristos și supus Sfintei Biserici, laudând pe Domnul în minunile Lui, chiar dacă le făcea prin îngeri, dar și în prigoanele pentru El, răbdându-le fără evadări. Este limpede pentru oricine că mesajul Apostolic este centrarea pe Hristos și Trupul Lui Sfânta Biserică în duh de jertfă, arătând și neputințele proprii, chiar și ale Apostolilor, iar mesajul Părintelui Arsenie Boca, atât cel personal, prin scris sau pictură, cât și cel al ucenicilor este unul centrat pe sfinția sa, în duh de voie proprie capricioasă, lucrătoare spre confort și prin minuni, prezentându-l ca pe un erou infailibil, exact așa cum fac păgânii cu zeii lor și latinii cu cei considerați de ei Sfinți. Pictorul de la Drăgănescu, dacă ar fi fost un mărturisitor Ortodox ar fi rămas în temniță ca și ceilalți Părinți, evitând originalitatea și s-ar fi smerit prin suferință, fiind învățat de către ei Ortodoxia.

Chiar dacă ar fi fost înștiințat de Sfântul Duh, iar nu de duhurile necurate pitonicești, de moartea mamei sale, ar fi rămas în temniță și cu credință s-ar fi rugat pentru ea, știind că la Dumnezeu nu contează prezența trupească, ci lucrarea minții în smerenia ascunsului. Se vede că nu a citit, sau nu a înțeles, sau nu a crezut, sau nu a iubit Sfânta Evanghelie:

Mat 8:5 Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L, 6 Și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. 7 Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. 8 Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. 9 Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. 10 Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință [din păcate nici la Părintele Arsenie Boca, care avea nevoie să meargă la înmormântarea mamei și să demonstreze gardienilor ce făcător de minuni este, și nici la ucenicii săi care se laudă cu aceasta, vrând să ne convingă că poate exista sfântul Excepție ce nu se conduce în viață după Sfânta Evanghelie – n.n.]. 11 Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor [este limpede că cei

care au credința sutașului vor fi primiți în împărăție. Dar cu ceilalți, ce va fi? – n.n.]. 12 Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. 13 Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

Mat 6:5 Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor [este limpede că nici la canal sau în celulă, ca să se arate că dispare și apare, neputând fi clintit când se roagă, pentru a fi și mai spectaculos și a atrage tuturor atenția asupra sa – n.n.], stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. 6 Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție.

Mai avem și alți Sfinți în Istoria Sfintei Biserici, unii purtați de draci la distanță, alții de alți Sfinți, sau chiar de Sfântul Duh, dar de fiecare dată nu au făcut-o gratuit, pentru spectacol și interes personal, ci pentru folosul înțelegător în pocăință al întregii Sfintei Biserici.

Să cercetăm, de pildă, un caz de o frumusețe rară: Sfântul Iosif, făcătorul de canoane. Vom vedea că răpirea lui s-a făcut tocmai spre apărarea întărirea cultului Sfintelor Icoane canonice, pentru lauda Sfinților și că, deși vedea cu duhul păcatele ucenicilor săi, niciodată nu le arăta pe față ce au greșit, ci îi conducea cu cuvinte înțelepte, de pocăință generală, ca ei înșiși să vină la propria mustrare de sine și să le mărturisească, căci numai așa se puteau vindeca de patimi și primi cununa mucenicească a sposedaniei. Veți vedea, așadar, cum lucrarea Sfântului Duh prin el este diametral opusă lucrării duhurilor necurate prin Părintele Arsenie Boca care atacă Sfintele Icoane, atât în concepția teoretică cât și în realizarea picturală înlocuind pe Sfinți și chiar pe Hristos cu asemănarea sa, lauda de sine fiind prezentă de la un cap la altul în mesajul sfinției sale, iar cruzimea față de ucenici prin vădirea publică a păcatelor (ce i-a dat numele de bici al lui Dumnezeu) fiind tipic diavolească. De aceea și sfârșitul le-a fost așa de diferit. Sfântul Iosif întâmpinat de Sfinți și mărturisit de Sfânta Biserică, având Sfinte Moaște, făcând adevărate minuni în viață și după adormire, iar Părintele Arsenie Boca, după cum vom vedea în capitolul dedicat morții sfinției sale, având sfârșit urât, îndoielnic, cu minuni nălucitoare drăcești, având oase negre și fiind respins de Sfânta Biserică prin toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice.

Fericitul Iosif, înștiințându-se de mucenicescul sfârșit al episcopului, s-a bucurat foarte mult de a lui neînduplecată bărbăție și mulțumea lui Hristos, Cel ce a întărit la o nevoie ca aceea pe alesul Său ostaș, care, deși alunecase puțin, însă, bine îndreptându-se, a biruit pe vrăjmaș. Încă și pe mulți alții, Sfântul Iosif, de asemenea, i-a izbăvit din sufleteasca pierzare și la Hristos înainte i-a trimis, învățându-i neîncetat spre calea mântuirii. Și singur el de Dumnezeu se păzea de moarte, ca spre folosul celor mai mulți, viața lui să se lungească.

Pățimind Sfântul în temnița aceea șase ani, a sosit cumplitul sfârșit al răucredinciosului împărat Leon Armeanul. Că sosind noaptea praznicului Nașterii lui Hristos, a fost ucis de ostașii săi în biserică, la cântarea Utreniei. Și în același ceas Cuviosul Iosif a fost înștiințat de pierderea aceluia tiran în temnița Critului și a fost liberat cu minune din legături, prin arătarea către dînsul a Sfântului Ierarh Nicolae. Pentru că toată noaptea aceea petrecînd-o fără somn, Sfântul Iosif, cântările praznicului cîntîndu-le și rugîndu-se, la cântarea cocoșilor a strălucit o lumină în temniță și a stat înaintea lui un bărbat cu sfințită cuviință și cinstit, îmbrăcat în veșminte arhieresti, cărunț la păr, cu fața luminoasă, grăind către dînsul: "De la Mira Lichiei am venit la tine, fiind trimis de Dumnezeu, ca degrabă să-ți aduc veste de bucurie; pentru că vrăjmașul cel ce a tulburat Biserica și a risipit oile lui Hristos, s-a lipsit de împărăție și de viață, fiind chemat la judecata lui Dumnezeu. Deci, acum ți se cade să te întorci la Constantinopol și cu darul Sfântului Duh care locuiește în tine, pe mulți să-i întărești". Spunîndu-i aceasta, i-a dat o hîrtie și i-a zis: "Primește această hîrtie și o mîncă". Iar scrisoarea era aceasta: "Grăbește, îndurate, și Te sîrguiește ca un Milostiv spre ajutorul nostru, că poți, dacă voiești".

Iosif, luînd acea hîrtie și citind-o, a înghițit-o cu bucurie și a zis: "Cît sînt de dulci gîtlejului meu cuvintele acestea". Și i-a poruncit cel ce i se arătase ca să și cînte acele cuvinte și, cîntîndu-

le cu bucurie, îndată a văzut lanțurile și obezile sale dezlegate și căzute de pe grumaz, de la mâini și de la picioare și a auzit pe Sfântul Ierarh Nicolae, grăindu-i: "Scoală-te și urmează-mă". Și, sculându-se, a ieșit din temniță, deschizându-se ușile singure de la sine, iar străjerii temniței nu știau nimic de aceasta. Apoi s-a văzut că era dus prin văzduh de o putere dumnezeiască nevăzută și în puțin timp s-a aflat la Constantinopol, pe calea cea mare care duce în cetate, slăvind pe Dumnezeu pentru o minune ca aceea preaslăvită.

După ce Sfântul Iosif a intrat în cetate, n-a găsit între cei vii pe iubitul său părinte, pe Sfântul Grigorie Decapolitul, pentru că se dusese către Domnul. Dar a văzut numai pe Ioan ucenicul lui și a plîns mult după părintele său Grigorie, că nu s-a învrednicit să-l vadă iarăși viu; și a stat lângă mormîntul lui împreună cu părintele Ioan. Apoi după multă vreme s-a dus și Ioan către Domnul și l-a îngropat aproape de Sfântul Grigorie. După aceea Cuviosul Iosif s-a mutat în alt loc deosebit și liniștit, afară din cetate, nu departe de biserica Sfântului Ioan Gură de Aur. Acolo sălășluindu-se, a zidit o biserică în numele arhierelui lui Hristos, Nicolae și a adus acolo moaștele la amîndoi părinții, ale Sfântului Grigorie Decapolitul și ale lui Ioan. Apoi a întemeiat acolo mănăstire și a adunat frați și venea la dînsul totdeauna mulțime de oameni duhovnicești și mirenești, ca să-i asculte învățăturile lui cele însuflăte de Dumnezeu; pentru că darul Sfântului Duh izvora ca un rîu din gura lui, prin cuvintele cele grăite cu dulceață.

Cuviosul Iosif, ducîndu-se o dată în Tesalia, a cîștigat o bună parte din moaștele Sfântului Apostol Vartolomeu, pe care le-a pus cu cinste în mănăstire. Și se învrednicea adesea a-l vedea în vedenia visului, căci avea către dînsul mare dragoste și credință, dorind să împodobească prăznuirea aceluia sfînt apostol cu cîntări de laude, dar nu îndrăznea, îndoindu-se de va fi plăcut sfîntului apostol acel lucru, sau nu. El se ruga cu dinadinsul lui Dumnezeu și apostolului Lui, ca să i se dea înștiințare despre aceasta și înțelepciune să i se dăruiască de sus, ca să poată scrie bine stihirile de cîntare.

Deci, rugîndu-se el pentru aceasta patruzeci de zile, cu post și cu lacrimi și apropiindu-se ziua pomenirii aceluia apostol, la Vecernia praznicului a văzut pe Sfântul Apostol Vartolomeu, arătîndu-se în altar îmbrăcat în haine albe, perdeaua altarului fiind ridicată și îl chema la dînsul. Ducîndu-se Iosif mai aproape, Sfîntul Apostol a luat de pe dumnezeiasca masă cartea Sfîntei Evanghelii și a pus-o pe pieptul lui Iosif, zicîndu-i: "Să te binecuvînteze dreapta Atotputernicului Dumnezeu și să izvorască de pe limba ta cerești ape ale înțelepciunii, facă-se inima ta scaun al Sfîntului Duh, iar de cîntările tale să se îndulcească toată lumea".

Zicînd aceasta, Sfîntul Apostol Vartolomeu s-a făcut nevăzut; iar Cuviosul Iosif, cuprînzîndu-se de negrăită bucurie și darul înțelepciunii simțindu-l în sine, s-a umplut cu totul de mulțumire. Și din acel ceas a început să scrie cîntări bisericesti și pesne de canoane, împodobind nu numai praznicul Sfîntului Apostol Vartolomeu, dar și pe ale multor sfinți. Dar mai ales pe Preacurata Maică a lui Dumnezeu a cinstit-o cu multe canoane, asemenea și pe Sfîntul Ierarh Nicolae, și a umplut Sfînta Biserică de cîntările lui cele frumoase, de unde și-a cîștigat și numirea de scriitor de cîntări.

După aceea, împărățind Teofil, s-a ridicat iarăși viforul prigonirii de icoane asupra Bisericii și mulți erau prigoniți și muciți. Atunci și Cuviosul Părintele nostru Iosif, scriitorul de cîntări, pentru arătata muștrare cea cu îndrăzneală a eresului, a fost izgonit în Herson, unde a petrecut în legături și chinuri, pînă la moartea lui Teofil. Apoi, după moartea acestuia, a fost chemat la Constantinopol de împărăteasa Teodora, care împărățea împreună cu fiul ei Mihail și avusese dreapta credință împreună cu preasfînțitul patriarh Metodie. Iar după mutarea Sfîntului Metodie, luînd scaunul Sfîntul Ignatie, în acea vreme Cuviosul Iosif a fost pus de dînsul păzitor de vase al dumnezeieștii Biserici celei mari a cetății împărătești. Și era foarte iubit de preasfînțitul patriarh, asemenea și de toată rînduiala duhovnicească și mirenească, pentru viața lui cea îmbunătățită și pentru învățăturile cele preaînțelepte și de suflet folositoare care ieșeau din limba lui, prin care pe mulți îi povățuia la calea mîntuirii. Însă după cîțiva ani a pătimit iarăși izgonire de la Barda, fratele împărătesei, care a fost întîi stăpînitor după împăratul, pentru muștrarea fărădelegii. Căci, izgonind de la el fără vină pe soția sa cea după lege,

a luat ca soție pe o altă femeie, rudenia sa, silind legile bisericești și netemându-se de Dumnezeu, nici de oameni rușinându-se. Pe acela îl muștra Cuviosul Iosif, precum odată Sfântul Ioan Mergătorul Înainte muștra pe Irod. Pentru acest lucru a fost izgonit și chinuit de dînsul, precum și preasfințitul patriarh Ignatie, căci și el a răbdat izgonire și primejdii multe de la Barda cel fărădelege.

Apoi, după ce Barda a fost ucis de slugile împărătești, pierind cu sunet, iar după dînsul și împăratul Mihail fiind asemenea lipsit de viață de către ai săi, a luat împărăția Vasile Macedon. Atunci s-au întors în Constantinopol și Sfântul Ignatie cu Sfântul Iosif. Deci, Ignatie și-a luat iarăși scaunul său și Iosif iarăși cea mai dinainte cinste a păzirii de vase. Și nu numai preasfințitului Ignatie, dar și lui Fotie, care a fost după dînsul la patriarhie, Sfântul Iosif, scriitorul de cîntări, le era iubit și cinstit. Pentru că acel patriarh toată rînduiala bisericească o încredințase Cuviosului și-l numea pe el om al lui Dumnezeu și înger în trup și părinte al părinților. Deci a poruncit la tot clerul său, ca pe Cuviosul Iosif să-l aibă ca părinte duhovnicesc, descoperindu-i conștiințele lor și mărturisind greșelile lor. Cuviosul era și înainte văzător, văzînd mai înainte greșelile cele tainute. Însă nu muștra pe cel greșit, ci cu cuvinte îndemnătoare îl învăța, pînă ce, umilindu-se cel ce se mărturisea, își spunea singur fărădelegea tainuită; pentru că era puternic în cuvintele cele de Dumnezeu insuflate, cu înlesnire putînd să întoarcă pe cei păcătoși la pocăință.

Iar după ce a petrecut ani mulți și a ajuns la adînci bătrîneți, a slăbit cu trupul de ostenelele cele multe, în care a fost din tinerețe, pe de o parte nevoindu-se pustnicește, iar pe de alta răbdînd pentru dreptate surghiun, legături și temnițe. Apoi, ținînd rînduiala bisericească și împodobind cu cîntări praznicele și pomenirile sfinților, s-a îngrijit mult și pentru mîntuirea sufletelor omenești. Deci, aproape de moarte, a căzut în boală, cînd se sfîrșeau zilele Sfîntului Post de patruzeci de zile, avînd înștiințare în somn de la Dumnezeu pentru moartea cea grabnică.

Deci, în Sfînta Vineri cea Mare a Patimilor celor de voie ale lui Hristos, scriind toate vasele și lucrurile bisericii cele încredințate lui, le-a trimis la preasfințitul patriarh Fotie și se pregătea de ieșire, rugîndu-se lui Dumnezeu și zicînd: "Mulțumesc Ție, Doamne Dumnezeu meu, că în umbra aripilor Tale m-ai păzit în toate zilele vieții mele. Și acum pînă în sfîrșit păzește-mi duhul meu și dă-mi parte ca fără vătămare să scap de diavoli întunericului și de înfricoșările cele din văzduh; ca nu cîndva să se bucure de mine vrăjmașul meu, pentru neștiința mea și pentru greșelile ce am făcut în viața mea.

Păzește turma Ta, o, Cuvinte al Tatălui și toate ale Tale zidite cu dreapta Ta, apără-le pînă la sfîrșitul veacului. Fii ajutător fiilor celor iubiți ai Bisericii Tale. Dă miresei Tale - Sfintei Biserici - pace veșnică și alinare neînvisorată. Pe împărăteasca sfințenie, cu ale Tale daruri luminează-o. Pe mîndrul Veliar supune-l sub picioarele celor ce apără credința cea dreaptă și pe toate eresurile cele vătămătoare de suflet izgonește-le de la Biserica Ta, iar sufletului meu dăruiește-i, ca în pace și cu blîndețe să se despartă de trupul acesta. Deși nu sînt din numărul sfinților și plăcuților Tăi în care a petrecut Duhul Sfînt, pentru că mă știu că sînt păcătos înaintea Ta, însă Tu, fiind bunătatea cea nemăsurată, nu căuta la greșalele mele, ci fă-mă vrednic părții fiilor Tăi. Amin".

Astfel rugîndu-se Cuviosul Iosif, împărtășindu-se cu dumnezeieștile Taine și tuturor celor ce erau lîngă dînsul dîndu-le binecuvîntare, și-a ridicat mîinile spre cer, cu fața luminoasă și veselă și și-a dat lui Dumnezeu Sfîntul lui suflet. Și îndată s-a adunat de pretutindeni mulțime de monahi și mireni, dintre care mulți plîngeau, numindu-l unii părinte al lor, unii hrănitor, alții făcător de bine, alții mîngîietor, iar alții învățător, povățuitor și ocîrmuitor al mîntuirii lor și l-au îngropat cu cinste și cu laude în mormînt.

Dar mai cinstită și mai slăvită i-a fost petrecerea sfîntului său suflet în curțile cerești, de către duhurile cele fără de moarte. Acest lucru s-a învrednicit a-l vedea cu ochii un prieten iubit al lui, care nu era depărtat cu locul, fiind bărbat drept și plăcut lui Dumnezeu. Pentru că în acel ceas, cînd iubitul lui suflet, despărțindu-se de trup, mergea spre ceruri la Dumnezeu, a auzit bărbatul acela un glas de sus, zicîndu-i: "Ieși din casă și vezi tainele cele minunate ale

lui Dumnezeu!" Iar el ieșind și privind în sus, a văzut crugul ceresc despărțindu-se în două și ieșeau de acolo cetele sfinților. Mai întâi mergea ceata Apostolilor; după aceea a Mucenicilor, apoi a proorocilor și după aceasta a arhierilor.

Niște lucruri ca acestea minunate văzându-le bărbatul acela, se minuna cu spaimă și nu pricepea ce era aceasta. Apoi iarăși a auzit glas: "Privește și ia aminte, că toate cele văzute de tine îți vor fi arătate!" Și îndată a văzut patru tineri unii mai luminoși decât alții, iar între ei mergea o Fecioară cu negrăită slavă și cinste. Aceea era Preacurata și binecuvântata Fecioară Maria, Maica lui Hristos Dumnezeuul nostru. Ea mergînd, porunca cetelor sfinților bărbați să primească pe acel sfînt suflet, care le-a lăudat ale lor fapte și pomeniri și cu viață le-a urmat. Atunci putea să-i vadă pe toți cu negrăită bucurie și sîrguindu-se cu dragoste a primi pe o cinstită față ca aceasta, ce se suia la cer.

Văzînd unele ca acestea acel bărbat, gîndea în sine, zicînd: "Cine este acesta pe care îl învrednicesc cu atîta cinste cetele viețuitorilor cerești?" Apoi a auzit glasul îngerilor ce duceau pe acel sfînt suflet și cu mare glas grăiau: "Acesta este Iosif scriitorul de cîntări, împodobitorul a toată Biserica, care, învrednicindu-se de darul Sfîntului Duh, a urmat vieții apostolilor și mucenicilor și faptele lor le-a dat în scris; drept aceea acum de la aceiași sfinți primește cinste și laudă".⁴⁸³

3. PROOROCIILE MINCINOASE ALE PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

Proorociile Părintelui Arsenie Boca multe sunt răstălmăciri trase de păr prin potriveli, iar altele nu se împlinesc. Acest lucru este specific duhurilor mincinoase, care uneori potrivesc cele spuse de ele, forțând împrejurările, ducând la realizarea lor, ca să fie credibile (obținînd pentru aceasta îngăduința lui Dumnezeu ca să ne încerce credința și mentalitatea), dar, alteori (când voiește Dumnezeu să fie vădite), nu reușesc. În acest caz ele se fac pentru cei nehipnotizați și fără prejudecăți, de răs. Însă, contrar tuturor evidențelor, cei aflați în robia lor (fiindcă se îndulcesc ei înșiși prin slavă deșartă de amăgirea în care se află, socotindu-se ucenicii și martorii apărători ai unui Sfânt), inventează și atunci potriviri sau scuze, doar ca să nu li se zdruncine slava că au cunoscut un Sfânt și mentalitatea perversă la care țin atît de mult.

Haideți să analizăm proorociile Părintelui Arsenie Boca după cum le mărturisesc ucenicii. Cărturarii aflați în dependență de sfinția sa, văzînd inconsecvențele, situațiile de răs pe care le generează „proorociile și minunile” (vrednice de dispreț), ori încearcă să le găsească niște explicații răsucite și sofisticate, mai de răs, chiar dacă par mai savante, ori, dându-și seama de ridicol, le neagă dînd vina pe ceilalți ucenici, mai simpli și exagerați. Intelectualilor victime Părintele Arsenie Boca nu le-a arătat proorocii, ca un iscusit cumpărător de suflete știind pe cine și cu ce să atragă către sine. Pe ei i-a hipnotizat altfel, vânzându-le nu castraveți și gogoși, ci... simțiri ce mimează umilința și pocăința, și „proorocii” simbolice, rafinate ca să îi amăgească pe calapodul lor, hrînindu-i prin slava deșartă a „subtilității” interpretării lor.

Moartea

La Biserica Drăgănescu, părintele Arsenie pictase un călugăr răstignit pe cruce. Mulți credincioși zic ca s-a pictat pe dansul, dar cu certitudine nu se știe nimic [zvoneri ridicate la rang de mărturisire a muceniei și sfințeniei Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Nici cauzele morții nu sunt prea clare. Părintele Horia [„zvoner” – n.n.], care era peste vale și care l-a cunoscut mai îndeaproape, a spus ca a fost la Ceaușescu [noi care am fost contemporani cu el ne întrebăm cum de a ajuns în audiență, știind bine că la președinte nu avea acces oricine, ci doar cei care făceau parte dintre suspuși. Și dacă făcea parte din ceata lor, cum pot să mai susțină adepții Prislopului că a fost prigonit? – n.n.] cu câteva luni de zile înainte de moarte și i-a spus: "Vezi ce faci, ca nu este bine, da-le mîncare la oameni, da-le libertate, ca nu e bine". După ce a ieșit de acolo, l-a urmărit Securitatea și la ieșirea din București au fost somați să se oprească. Șoferul nu voia să oprească. Părintele i-a spus: "Oprește, ca te

⁴⁸³ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsapr/04-04-cv_iosif.html>, miercuri, 23 decembrie 2015.

împuşcă, te omoară, si tu ai copii. Pe mine o sa mă maltrateze, dar de mine nu rămâne nimic în urma". Si atunci şoferul a oprit. Au venit doi securiști, l-au scos din mașina, l-au bătut cumplit si de acolo i-a venit sfârșitul. **Ce spun este din auzite si nu este sigur** [iată și „răspândacul”. Întâmplare vrednică de „Divertis”, arătând că ucenicii nu sunt iubitori de adevăr (care trebuie verificat până la ultima lui consecință de dragul Dumnezeuului-Adevăr Hristos. Așa ne învață Sfânta Evanghelie „Luc 1:1 De vreme ce mulți s'au apucat a alcătui povestire pentru lucrurile cele ce au fost adevărate întru noi, 2 Precum au dat nouă cei ce dintru început au fost singuri văzători și slujitori cuvântului.”). Discipolii Părintelui Arsenie Boca, spre deosebire de ucenicii lui Hristos, iubesc, fără discernământ, senzaționalul „ai auzit că...”. Așa i-a învățat prin scris, pictură și exemplul personal Părintele Arsenie Boca pe toți, fie cărturari, fie simpli. Ba, mai mult, ca să îl justifice pe maestrul lor hulesc pe Sfinți. Fiindcă sfinția sa n-a fost ca Ei, vor să îi prefacă pe Ei ca și cum ar fi ca sfinția sa. Dacă Părintele Arsenie Boca nu a semănat cu Hristos, se străduiesc să-L facă pe Hristos să semene cu el, atât în scris și pictură, cât și în fapte și proorocii. Mai mare mirarea este însă că răspândacul este tocmai celebrul Părinte Dometie, care i-a făcut și acatistul. Ca să înțelegem ce neseriozitate este în a-l considera pe Părintele Arsenie Boca drept Sfânt – n.n.]

Parintele-calugar Dometie Manastirea Sambata - Fagaras (decedat in 1995)⁴⁸⁴. [...]

Dacă unele afirmații pe care le-a făcut Părintele, puține la număr, nu s-au adevărit (după spusele unora), apoi oameni buni, aduceți-vă aminte că nici profețiile Sfântului Nifon și ale Sfântului Calinic legate de sfârșitul lumii nu s-au adevărit, precum și profețiile altor mari sfinți nu s-au adevărit, dar toate aceste “neîmpliniri” ale spuselor acestor sfinți nu diminuează cu nimic sfințenia lor [n. Edit.: Pe când era la Muntele Athos, Maica Domnului l-a dat pe Părintele Arsenie, timp de 40 de zile, în grija unui sfânt care trăise pe pământ cu vreo două sute de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov (icoana acestui mare sfânt a fost pictată de Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu)⁴⁸⁵ [un exemplu tipic de ignoranță, prezent la majoritatea ucenicilor sfinției sale, la fel de superficiali ca și maestrul lor în pregătirea și formarea lor duhovnicească și având cunoștințe ciupite de ici, colo. Sfântul Serafim Sarovski sau Serafim din Sarov (rusă Серафим Саровский) (n. Prohor Moșnin (rusă Прохор Мошнин) s-a născut la 19 iulie 1759 și a decedat la 2 ianuarie 1833, deci cu vreo 150 de ani înainte, nu 200 – n.n.]

Iarăși avem aici un exemplu tipic pentru ucenicii Părintelui Arsenie Boca. Fiind prinși cu ocaua mică, în loc să se trezească și să-și ceară iertare, punând în sfârșit începutul cel bun de pocăință, hulesc pe Sfinți. Proorociile Sfinților Ierarhi Calinic și Nifon nu s-au împlinit încă, tocmai datorită pocăinței Ortodocșilor, care a amânat timpul săvârșirii lor. Acest lucru este specific Sfintelor Scripturi și iubirii de oameni a lui Dumnezeu, care nu caută precizia împlinirii timpului prevestit, ci schimbarea sufletului:

4Re 20:1 Boala lui Ezechia; lungirea vieții lui și moartea lui. În zilele acelea s-a bolnăvit Ezechia de moarte, și a intrat la el Isaia prorocul feciorul lui Amos, și a grăit către el: acestea zice Domnul, fă rânduială casei tale, că tu vei muri, și nu vei trăi. 2 Și a întors Ezechia fața sa la perete, și s-a rugat către Domnul, zicând: 3 Adu-ți aminte Doamne de mine, că am umblat înaintea ta întru adevăr și cu inimă plină, și am făcut ce este bine întru ochii tăi, și a plâns Ezechia cu plângere mare. 4 Și când era Isaia în curtea cea din mijloc, a fost cuvântul Domnului către el, zicând: 5 Întoarce-te și zi către Ezechia povățuitorul poporului meu: acestea zice Domnul Dumnezeul lui David tatăl tău: auzit-am rugăciunea ta, și am văzut lacrimile tale, iată eu te voiu însănătoșa pre tine, și în ziua a treia te vei sui în casa Domnului. 6 Și voiu adaoge preste anii tăi cinsprezece ani, și din mâna împăratului Asirienilor te voiu mântui pre tine și cetatea aceasta, și te voiu scuti pentru cetatea aceasta, pentru mine și pentru David robul meu. 7 Și a zis Isaia: să ia o legătură de smochine și să pue preste rană, și se va însănătoșa.

⁴⁸⁴ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 52-53.

⁴⁸⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p

Fap 1:6 Iar ei adunându-se, l-au întrebat pre dânsul, zicând: Doamne, au întru acest an vei să așezi împărăția lui Israil? 7 Iar el au zis către dânsii: nu este al vostru a ști anii sau vremile, care Tatăl le-au pus întru a sa stăpânire. 8 Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt preste voi, și veți fi mie mărturii în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului.

Socotesc că oricare va citi în cărticica aceasta de numărarea anilor se va mira de cea multa ne unire între Biblii și între hronografe întru numărarea anilor, care (precum ni se pare este) din cele prea vechi tălmăciri ale Bibliei în feluri de limbi, și din cei mulți scriitori, cu mâna (nefiind încă atunci meșteșugul tipografiei) unul de la altul prescriind, au intrat greșelile. Deci sa se pomenească aici cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos acesta către Sfinții Apostoli: "Nu este al vostru a ști vremile și anii, pe care Tatăl i-a pus intru a Sa Putere" (Fapte Ap. I, 7). Din care cuvinte ale Domnului și noua sa ne fie încredințată sfătuire, ca sa nu iubim a iscodi la cercarea vremilor, ci folosul cel mai mult în cărți să-l căutăm decât în numărul anilor. Caci și pentru sfârșitul lumii, vrînd unii sa știe, li s-a zis de Domnul: "De ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii cerești, ci numai singur Tatăl Meu" (Matei 24, 36). Ca și cum ar zice: "Toți de Înfricoșata Judecată sa va temeți, în care an va fi aceea, sa nu ispititiți!" De asemenea și pentru cele mai dinainte vremi a zice ne este: "Toți cei ce citiți Istoria Dumnezeieștii Scripturi cea din Biblii, a dreptilor bărbați, sa urmați vieții celei plăcute lui Dumnezeu, ca sa va învredniciți părții lor, iar celor răi să nu le urmați, ca să scăpați de pierzarea lor. Iar pentru anii cei ce Tatăl cel Ceresc i-a pus intru Puterea Sa, sa 'nu foarte iscodiți, ca nu iubitori mai mult de cercare decât cititori de Cărți sa va arătați, Bine grăiește Apostolul: "Pentru ani și pentru vremi, fraților, nu ne este trebuință a scrie vouă" (V E Z I).⁴⁸⁶

Fap 1:7 El a zis către ei: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa,

Mat 24:36 Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. 37 Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi venirea Fiului Omului. 38 Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, 39 Și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și venirea Fiului Omului.

Să luăm aminte, să ne ferim de proorociile care dau dată. Ele sunt înșelătoare, creând panică și caracterizează duhul adventist.

Dumnezeu nu caută la luni, la timp, ci la pocăință, fiindcă ne cheamă la veșnicie, unde timpul se oprește din mișcare, iar voința omului se unește cu a lui Dumnezeu, dacă a lucrat pentru aceasta în fiecare clipă. Chiar proorociile poruncite de Dumnezeu și care conțin zile sau ani, sunt date cu rost. Ele se schimbă în funcție de lucrarea lăuntrică a celor care sunt vizați, ca noi să nu credem în cei ce dau date, ci pururea să cugetăm la sfârșitul nostru și să ne schimbăm neîncetat înspre Hristos, de chiar acum, nu de mâine, urând păcatul și iubind pe Dumnezeu, ca și cum azi am muri. Proorocia generală pentru creștini este:

Mat 25:13 Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.

Iată ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

CUVÂNT către cititorii care cârtesc spunând că:

„nu se împlinesc Scripturile care s-au zis de Sfinții Apostoli și de Sfinții Părinți'

Zis-a Domnul către Avraam: „Știind vei ști că nemernică va fi sămânța ta în pământ străin, și o vor supune pe ea robiei, și o vor chinui și o vor smeri pe ea patru sute de ani. Iar pe neamul acela, căruia îi vor sluji, Eu îl voi judeca, iar după aceea vor ieși aici cu avere multa' (Facere 15, 13-14).

Așadar, a zis Domnul către Avraam, că patru sute de ani are să fie seminția lui în robie, și n-a fost întocmai, pentru răutatea evreilor; căci au trecut patru sute treizeci și doi de ani până la ieșirea lor din Egipt. Și Proorocul Daniil zice: „Și în zilele cele de pe urmă ale împărăției

⁴⁸⁶ Sfântul †Dimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, p. 34.

lor, când se vor împlini păcatele lor, se va scula un împărat fără de rușine la față și care va înțelege ghiciturile (farmecele). Și puterea lui se va întări, măcar că nu cu puterea sa, ci cu chip semeț și isteț în lucruri ascunse va strica și va spori și va face și va pierde pe cei tari și pe poporul cel sfânt (Daniel 8, 23-24).

Atunci vor începe anii durerilor și necazul cel mare și pedepsele ce are să le pună Dumnezeu pe pământ pentru răutățile aceluia împărat fără de rușine la față, care este Antihrist, și pentru slujitorii și supușii lui.

Vedeți, vă rog, cum zice Proorocul, că nu zice „când se vor împlini anii”, ci „când se vor împlini păcatele va veni vremea”, adică vremea pedepselor și necazul cel mare.

Asemenea și la Agatanghel scrie pentru robirea Constantinopolului de către turci, că, la anii de la Hristos 1452 până la 1453, trebuie să se ia Constantinopolul de agareni (turci), precum s-a și împlinit. Și-l vor stăpâni 400 de ani, adică până la 1853, și vedem că nu s-a împlinit întocmai prezicerea, pentru păcatele și nepocăința creștinilor. Că iarăși zice Agatanghel: „Așa vor fi creștinii sub robia agarenilor, precum au fost evreii sub robia egiptenilor 400 de ani; însă, pentru păcatele lor, a mai prelungit Dumnezeu pedeapsa încă 32 de ani, și în pustia Sinaiului încă 40 de ani și apoi i-a dus în pământul făgăduinței. Astfel se urmează și cu creștinii. Că la 1453 — adăugând 400 de ani de robie și cu 32 cari s-au mai prelungit la Evrei în Egipt și cu cei 40 în pustia Sinai se fac 1925. Și după acești ani negreșit trebuie să cadă împărăția turcească. Și după aceasta are să se facă o credință în toată lumea. După cum a zis și Neofit, în tâlcuirea șeptimilor lui Daniil Proorocul. Și îngerii au să pună un împărat în Constantinopol, creștin bun, și minuni multe și mari au să se facă în Constantinopol.

Și, văzând popoarele minunile care au să se facă, au să se lepede toți de eresurile lor și au să vină să se unească cu Biserica Răsăritului. Și atunci au să se boteze din turci și din evrei mulțime multă.⁴⁸⁷

De aici înțelegem și că adevăratele proorocii nu sunt de dragul cunoașterii anticipate a istoriei, nici pentru impresionarea oamenilor necredincioși, ca să fie convinși, ci de dragul schimbării sufletelor și înțelegerii realității duhovnicești.

Cu totul altfel stau lucrurile cu Părintele Arsenie Boca. La el, când s-au împlinit au fost în același duh cu Vanga, iar când nu s-au împlinit proorociile, nu s-au împlinit fiindcă nu erau în duh de pocăință, ci de senzațional, fiind date de duhurile viclene. Dumnezeu a poruncit să se arate falsul lor pentru a-l face de răs pe dușmanul Icoanei Sale și al Ortodoxiei și a fi vădit ca un mare mincinos, ca astfel să ne ferească pe noi de primejdia rătăcirii sfinției sale:

Deci, nu este greu lucru: că de vom rămîne după cum ne-am făcut, atunci sîntem în fapta bună; iar dacă vom gîndi cele rele, ca niște răi vom fi judecați. Dacă din afară ar fi trebuit a cîștiga lucrul, greu cu adevărat ar fi fost; iar dacă este în noi, să ne păzim pe noi înșine de gîndurile cele întinate, și luînd sufletul ca pe un amanet, să-l păzim Domnului; ca și El să-și cunoască făptura Sa, fiind așa precum l-a făcut. Apoi așa să ne fie nevoie, ca să nu ne tiranizeze mînia, nici să ne stăpînească pofta, căci scris este: Mînia bărbatului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu, iar pofta zămislindu-se, naște păcatul și păcatul săvîrșindu-se, naște moarte.

Astfel petrecînd noi, să ne trezim cu întemeiere și, după cum este scris, să ne păzim inima noastră cu toată străjuirea; că avem vrăjmași cumpliți și prea meșteri, pe răii diavoli, și contra lor ne este lupta, precum zice Apostolul: Lupta noastră nu este împotriva sîngelui și a trupului, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpîniilor, împotriva stăpînitorilor acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sînt în văzduhuri.

⁴⁸⁷ M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, ⁵1937, pp. 5-6.

Deci, mare este numărul lor în văzduh, împotriva noastră și nu sînt departe de noi; apoi între dinșii este mare deosebire, iar pentru firea și deosebirea lor puternic trebuie să fie cuvîntul; deci, de la alții mai mari decît noi trebuie să căutăm o sfîtuire ca aceasta; iar ceea ce acum ne silește pe noi, este a cunoaște numai măiestriile lor împotriva noastră.

Mai întîi să cunoaștem aceasta, cum că vrăjmașii nu se numesc "diavoli", adică răi, pentru că așa au fost făcuți ei; căci Dumnezeu n-a făcut nici un lucru rău, ci i-a făcut buni; dar după ce au căzut din cereasca înțelepciune, tăvălindu-se împrejurul pămîntului, pe elini i-au amăgit prin năluciri, iar pentru noi creștinii pizmuindu-ne, toate le mișcă, vrînd să ne împiedice de la înălțarea la ceruri; ca să nu ne suim noi acolo de unde au căzut ei.

Pentru care este trebuință de multă rugăciune și pustnicie, ca luînd cineva prin Duh darul deosebirii duhurilor, să poată cunoaște cele despre ei, [nu ca Părintele Arsenie Boca care a stat doar 66 de zile în Sfîntul Munte, din care 40 de zile deja era în influența unui diavol ce l-a inițiat în puterile lui. Cum ar putea cineva doar din 26 (66-40) de zile de pustnicie să capete darul deosebirii duhurilor și să-și dea seama cine e duhovnic mort de 200 de ani și cine este drac? – n.n.] adică anume care dintr-înșii sînt mai puțin răi și care mai răi, cum și pentru ce meșteșugiri are sîrguința fiecare dintr-înșii; apoi cum fiecare din ei se răstoarnă și se scoate din om, căci multe sînt vicleniile lor și pornirile bîntuieților lor.

Fericitul apostol și cei ca și dînsul, știind unele ca acestea, zicea pe drept că noi nu știm învățăturile lui; de aceea, din acelea ce ne-am iscusit, sîntem datori a ne îndrepta unii pe alții. Deci, eu din parte-mi, avînd cercare și iscusire ca un fiu al lui, zic că diavolii cînd văd pe creștini, și mai ales pe monahi, fiind iubitori de osteneală și sporind în fapte, întîi îi ispitesc, punîndu-le sminteli aproape de cărările lor, iar smintelile lor sînt gîndurile cele rele.

Dar nu se cade să ne temem de îngrozirile lor, căci prin rugăciuni, postiri și prin credința întru Domnul [deci lămurită, Ortodoxă, nu culeasă din „religiile superioare” și scrierile hinduse ale lui Mircea Eliade – n.n.], acelea cad îndată; însă și după ce cad, nu încetează, ci iarăși se apropie cu măiestriile și vicleniile, căci, dacă cu înaltă plăcere nu pot să amăgească inima, năvălesc asupra-ne într-alt fel; de aceea, formînd năluciri, caută a ne înfricoșa: se prefac în chip de femei, de fiare, de tîrîtoare, de mărimi ale trupurilor, de mulțime a ostașilor.

Dar nici așa nu se cade a ne teme de nălucirile acestora, căci nimic nu sînt și repede pier; mai ales dacă cineva se îngrădește cu credința și cu semnul Sfintei Cruci [atenție! E nevoie nu numai de semnul Sfintei Cruci, ci de credință lămurită în cunoașterea Sfinților Părinți și lucrătoare în smerenie – n.n.]. Apoi sînt îndrăzneți și foarte obraznici, căci dacă o dată se biruiesc, iarăși vin cu alt chip asupra-ne; se prefac în vrăjitori și spun mai înainte cele ce au să se întîmple după cîteva zile și se arată înalți, ajungînd pînă la acoperișuri, și înfricoșători cu mărimea, ca astfel pe cei care n-au putut să-i amăgească cu gîndurile, măcar prin niște năluciri ca acestea să-i răpească pe furiș; iar dacă și acum vor afla sufletul întemeiat cu credință și cu nădejdea pocăinței [nu cu ținta desăvârșirii cum avea Părintele Arsenie Boca – n.n.], după aceea aduc cu ei pe domnul lor.

Apoi, Antonie spunea că ei se arată de multe ori în ce fel a descoperit Domnul lui Iov, zicînd: "Ochii lui sînt ca un chip de luceafăr, din gura lui ies făclii aprinse și se aruncă precum niște scînteii de foc; din nările lui iese fum ca din cuptorul ce arde cu foc de cărbuni și din gura lui iese văpaie".

În acest fel arătîndu-se domnul diavolilor, înfricoșează, după cum mai înainte am zis, mari lucruri făcînd măiestrul și vicleanul, precum l-a muștrat și l-a vădit pe el Domnul, cînd era Iov, zicînd: Fierul îl socotește paie, arama ca pe un lemn putred, marea ca pe un burete, iar tartarul adîncului ca pe un robît, iar adîncul mării ca pe uscat. Iar prin prooroc a zis vrăjmașul: Alergînd, îl voi prinde. Și iarăși prin Apostol: Toată lumea o voi lua cu mîna, ca pe un cuib, și ca pe niște ouă părăsite. Cu unele ca acestea se fălește și făgăduiește să amăgească pe cei binecredincioși.

Dar noi, credincioșii, să nu ne temem de nălucirile lui și să nu luăm aminte la glasurile lui, că minte și nicidecum nu grăiește adevărul. Cu adevărat unele ca acestea făcînd, și îndîrjindu-se ca un balaur, s-a prins cu undița de Mîntuitorul și ca un dobitoc a luat căpăstru în bot

și ca un fugar se leagă cu belciug la nări și i s-au pătruns buzele cu acul; apoi este legat de Domnul ca o pasăre, ca să se batjocorească, deși se așază și el și diavolii cei împreună cu dînsul, ca niște scorpii și ca niște șerpi, ca să fie legați de noi creștinii, iar semnul acestui lucru este că noi petrecem viața împotriva lui. Căci cel ce se laudă că va usca marea și lumea o va lua, acum nu poate să oprească pustnicia și nevoința noastră, nici pe mine grăind asupra lui.

Deci, să nu luăm aminte la ceea ce el ar grăi, că minte; nici să ne temem de nălucirile lui, căci și acestea sînt mincinoase și nu este lumină adevărată ceea ce se arată într-însele; dar mai vîrtos se arată începuturile și chipurile focului pregătit lor, în care au să ardă ei și cu acestea ispitesc, ca să înfricoșeze pe oameni, dar numaidecît pier. Ei pe nimeni nu vătămă dintre cei credincioși, dar poartă cu dînșii asemănarea focului ce are să-i primească.

Pentru aceea nici așa nu se cuvine a se înfricoșa cineva de dînșii, că toate meșteșugirile lor, prin darul lui Hristos, întru nimic sînt și se socotesc. Ei sînt vicleni și gata a se închipui și a se schimba întru toate; de multe ori se prefac a cînta și pomenesc cuvinte din Scripturi, iar uneori citind noi, îndată zic și ei aceleași cuvinte, pe care le-am citit noi; de multe ori, dormind noi, ne deșteaptă la rugăciune și aceasta o fac adeseori, nelăsîndu-ne să dormim mai deloc; uneori se arată în chipuri de monahi și ca niște cucernici se prefac a grăi, ca prin chipul acesta să amăgească și de aceea unde pot, voiesc a trage pe cei amăgiți de dînșii; dar nu se cuvine a lua aminte la dînșii, măcar că ne-ar deștepta la rugăciune, sau ne vor sfătui să nu mîncăm nicidecum și chiar de s-ar preface că ne prihănesc și ne ocărăsc pentru ceva, în care ne-ar găsi vină [vedeți că habar nu avea Părintele Arsenie Boca că este înșelat, crezând vedeniilor drăcești, fiindcă nu știa că și diavolii pot mustra pentru păcate și îndemna la pocăință – n.n.] .

Că nu pentru evlavie sau pentru adevăr le fac acestea, ci ca să aducă pe cei proști în deznădăjduire, iar pustnicia s-o facă nefolositoare; apoi, făcînd pe oameni să urască viața monahicească, ca fiind prea împovărătoare și prea grea, să împiedice pe cei ce petrec într-însa [cum au făcut și cu Părintele Arsenie Boca mai întai deturnându-l de la pustie la misiune, să plece din Sfântul Munte și să meargă în România, apoi să lase călugăria în ascultare de stareț și să mai ia și preoția, nefiind încă învățat în pocăință, ca la sfârșit să se arate scopul lor precis: să-l facă să conviețuiască precum cu o soție cu o femeie capricioasă și sinucigașă, care l-a făcut să joace țonțoroiul cum a vrut ea, până la moarte – n.n.]

Deci, proorocul fiind trimis de Domnul, plîngea pentru unii ca aceștia, zicînd: Vai celui ce adapă pe aproapele cu amestecare tulbure. Pentru că niște meșteșugiri ca acestea și gînduri sînt răsturnătoare și împiedică de la calea ce duce la fapta cea bună. Iar Domnul însuși, măcar că diavolii grăiau cele adevărate, adică acestea: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu”, cu toate acestea le porunca să tacă și-i oprea a grăi; ca nu cumva împreună cu adevărul să semene și răutatea lor și ca pe noi să ne obișnuiască a nu lua aminte niciodată la unele ca acestea, deși s-ar părea că grăiesc adevărul.

Pentru că este necuviincios lucru avînd Sfintele Scripturi și libertate de la Mîntuitorul, să ne învățăm de la diavolul, cel ce nu și-a păzit rînduiala sa, ci altele a cugetat. Pentru aceasta, cînd grăiește din Scripturi, să-l oprești zicînd: „Iară păcătosului i-a zis Dumnezeu: Pentru ce tu povestești dreptățile mele și iei testamentul meu în gura ta?” Căci toate le fac diavolii și le tulbură, spre amăgirea celor proști. Deci, fac sunete, rîd mult și șuieră, iar dacă nu ia aminte nimeni la dînșii, apoi plîng și se bocesc ca niște biruiți.

Domnul Dumnezeu porunca diavolilor să tacă, iar noi, cei ce ne-am învățat de la sfinți, se cuvine să facem ca dînșii și să urmăm bărbăției lor. Pentru că și ei, văzînd acestea, ziceau: „Cînd a stat păcătosul înaintea mea, eu am amuțit și am tăcut din bunătăți”. Și iarăși: „și eu ca un surd nu auzeam și ca un mut, ce nu-și deschide gura sa; făcutu-m-am ca un om ce nu aude”.

Deci, și noi nici să-i auzim pe dînșii, ca pe unii ce sînt străini de noi, nici să-i ascultăm, chiar de ne-ar deștepta la rugăciune și pentru postire ne-ar grăi; ci la pustnicia noastră mai vîrtos să luăm aminte și să nu ne amăgim de dînșii, care pe toate le fac cu vicleșug. Și nu se

cade a ne teme de dînșii, chiar de ni s-ar părea că năvălesc asupra-ne și cu moarte ne-ar îngrozi; căci sînt neputincioși și nu pot nimic, decît numai să ne îngrozească. Deci, acum venind pentru aceasta în mijloc, am zis: "Și acum mai pe larg a vă spune cele despre dînșii, nu se cuvine a pregeta, că întemeiată va fi nouă aducere-aminte".

După ce a venit Domnul, a căzut vrăjmașul și au slăbit puterile lui. Pentru aceasta, deși nimic nu poate, cu toate acestea, tiranul, fiind căzut, nu se liniștește; dar măcar numai cu cuvintele ne îngrozește (iar alt nimic nu poate). Și aceasta fiecare din voi s-o socotească, că numai așa va putea defăima pe diavoli.

Deci, dacă cu niște trupuri ca acestea ar fi fost și ei îmbrăcați, precum sîntem noi, cu puțință ar fi fost lor să zică: "Că fiind ascunși oamenii, nu-i aflăm, ci numai cînd îi aflăm, îi vătămăm". Am putea și noi atunci ascunzîndu-ne, să ne tănuim de dînșii, încuind împotriva lor ușile.

Dar de vreme ce nu sînt într-acest fel, ci ușile fiind încuiate, ei totuși pot să intre și întru tot aerul sînt, ca și diavolul cel întîi al acestora. Ei sînt voitori de rău gata spre a vătămă, după cum a zis Mîntuitorul: Dintru început ucigaș de om este diavolul, tatăl răutății. Iar noi acum trăim și mai vîrtos, împotriva lui luptăm; ei sînt fricoși și nimic nu pot, precum am zis: nici un loc nu-i oprește pe dînșii spre a ne bîntui, nici prieteni nu ne socotesc pe noi, ca să ne cruțe, nici iubitori de bine nu ne sînt, ca să ne îndrepteze; ci mai vîrtos sînt răi și ca un nimic le este lor a vătămă pe cei iubitori de fapte bune și cinstitori de Dumnezeu.

Dar, pentru că nimic nu pot, pentru aceasta nu fac nimic, decît numai ne îngrozesc. Căci de ar fi putut, n-ar fi întîrziat, ci îndată ar fi lucrat răul, avînd spre aceasta voia, și mai ales împotriva noastră. Deci, iată cum adunîndu-ne împotriva lor, grăim și știu că sporind noi, ei slăbesc. Dacă ei ar fi avut stăpînire, pe nimeni din noi creștinii nu ne-ar fi lăsat să trăiască; căci urîciune este păcătosului cinstirea de Dumnezeu. Dar de vreme ce nu pot, pentru aceasta mai mult se luptă, căci nimic nu pot să facă dintr-acelea cu care ne îngrozesc.

Apoi și aceea se cuvine a socoti, spre a nu ne teme de dînșii; căci dacă le-ar fi fost lor cu puțință, n-ar fi venit cu mulțime, nici năluciri ar fi făcut, nici ar fi meșteșugit a se închipui, ci ar fi ajuns chiar numai unul a veni și a face ceea ce poate și voiește.

Mai ales, că tot cel ce are stăpînire, nu ucide cu nălucire, nici cu mulțime înfricoșează; ci îndată, precum voiește, își arată stăpînirea; dar diavoli neputînd nimic, ca într-un circ se joacă, schimbîndu-și chipurile, ca pe copii înfricoșîndu-ne prin nălucirea mulțimii și prin închipuiri; pentru care mai mult se cuvine să fie vrednici de defăimare, ca niște neputincioși.

Îngerul cel adevărat, care s-a trimis de la Domnul asupra Asirienilor, nu avea trebuință de popoare și de mulțime, nici de nălucirea cea din afară, nici de ciocănituri și de sunete [cum s-a folosit diavolul în vedenia treptelor prin care l-a înșelat pe Părintele Arsenie Boca că este botezat cu foc, ca un prooroc – n.n.], ci întrebuințînd puțină stăpînire, a ucis îndată 185 de mii. Dar diavoli nu pot nimic, ci numai cu nălucirile se ispitesc a înfricoșa. Iar dacă cineva ar gîndi la Iov și ar zice: "Pentru ce diavolul toate împotriva lui le-a făcut? Cum l-a lipsit de averi, pe fiii lui i-a ucis, iar pe Iov l-a lovit cu bubă rea?" Să cunoască iarăși unul ca acesta cum că nu era diavolul cel ce putea, ci Dumnezeu cel ce i-a dat lui putere spre a ispiti pe Iov.

Căci el neputînd face nimic, l-a cerut pe Iov și l-a luat. Încît și de aceea este mai mult defăimat vrăjmașul. Că, deși voiește, nu poate ceva să facă asupra unui om drept, căci de-ar fi putut, nu ar fi cerut. Iar cerîndu-l, nu o dată, ci de două ori, se arată că este neputincios și cum că nimic nu poate.

Și nu este minune dacă pe Iov n-a putut să-l biruie, cînd nici asupra dobitoacelor lui n-ar fi fost pierzător, de nu i-ar fi îngăduit Dumnezeu. Ba încă nici asupra porcilor n-are stăpînire; căci el ruga pe Domnul, precum este scris în Evanghelie, zicînd: „Dă-ne nouă voie să ne ducem în turma de porci”. Și dacă nici asupra porcilor nu au stăpînire, apoi cu mult mai vîrtos nu domnesc peste oamenii cei făcuți după chipul lui Dumnezeu. Deci, de Dumnezeu se cuvine a ne teme, iar pe diavoli a-i defăima ca pe niște neputincioși și nicidecum a ne teme de dînșii. Ci, cu cît mai vîrtos fac ei acestea, cu atît mai mult să ne întindem și noi spre pustnicie; căci mare armă împotriva lor este viața cea dreaptă și credința în Dumnezeu.

Deci, ei se tem de postul sihaștrilor, de priveghere, de rugăciuni, de blîndețe, de liniște, de neuibirea de argint și de neslăvirea deșartă, de milostenii, de nemîniere și, ca urmare, de buna cinstire cea întru Hristos. Căci pentru aceasta toate le fac, ca să nu fie cei ce îi calcă pe dînșii; că știu ei darul cel dat credincioșilor asupra lor de la Mîntuitorul, Cel ce zice: „Iată, v-am dat vouă putere a călca peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului”. Deci, chiar dacă ar spune ei ceva mai mult, să nu creadă cineva nici să ia aminte. Căci de multe ori spun înaintea noastră despre frații care după multe zile vor să vie la noi; și aceasta o fac ei, nu purtînd grijă de cei ce-i aud, ci ca să-i înduplece pe dînșii să creadă lor și atunci de aici înainte avîndu-i supuși, să-i piardă.

De aceea, nu se cade a lua-aminte la dînșii, ci și cînd nu ne spun ceva mai înainte, se cuvîne a-i răsturna, căci nu avem trebuință de dînșii; și ce minune este, dacă cei ce au trupuri mai subțiri decît oamenii și pe cei ce au început a călători, ei i-au văzut, apoi aleargă mai înainte să vestească venirea aceloră? Aceasta poate s-o facă cineva mergînd pe cal și să alerge ca să spună mai înainte.

Drept aceea, nici pentru aceasta nu se cuvîne a ne minuna de dînșii; căci nimic din cele ce se fac ei nu cunosc, decît numai singur Dumnezeu este cel care pe toate le cunoaște mai înainte de facerea lor. Aceștia vestesc acelea pe care le văd, ca niște furi, mai înainte alergînd la toți, ca să spună cele ce se lucrează și se grăiesc de noi; apoi ei însemnează că ne-am adunat și că vorbim împotriva lor. Aceasta fiecare iute alergător poate s-o facă, întrecînd pe cel zăbavnic; și ceea ce zic, astfel este.

Dacă cineva ar începe să călătorească din Tebaida sau din altă oarecare țară, mai înainte de a ști să călătorească, nu știu de va călători; dar văzînd pe unul călătorind, aleargă mai înainte, și mai înainte de a sosi acela, ei vestesc venirea lui și astfel se întîmplă de vine după cîteva zile.

Însă de multe ori cei ce călătoresc, întorcîndu-se înapoi, ei atunci au mințit. Astfel se întîmplă și cînd vorbesc despre apa rîului Nil; căci cei ce au văzut că au fost ploii multe în părțile Etiopiei și știu că dintr-acelea se face revărsarea rîului, mai înainte de a veni apa în Egipt, ei aleargă și spun. Aceasta și oamenii ar fi putut s-o spună, dacă afit de iute ar fi putut să alerge ca aceia.

Precum străjerul lui David, suindu-se la loc înalt, mai mult decît cel ce rămăsese jos vedea mai înainte pe cel ce vine, și el încă mai înainte alergînd, spunea mai înainte decît alții cele ce încă nu se făcuseră; astfel și aceștia (adică diavolii) zic, se ostenesc și însemnează unele întîmplări numai ca să amăgească. Însă dacă purtarea de grijă a lui Dumnezeu într-acea vreme ar voi ceva pentru ape sau pentru cei ce călătoresc, căci este cu puțință lui Dumnezeu, atunci diavolii mint și se amăgesc cei ce au luat-aminte la dînșii.

Într-acest chip s-au întărit vrăjirile elinilor și astfel s-au rătăcit dînșii mai înainte de către diavol. Dar acum a încetat rătăcirea; căci a venit Domnul, Care cu toată viclenia lor, chiar și pe diavoli i-a făcut deșerți și nelucrători; căci nimic nu cunosc de la ei înșiși, ci ca niște furi, pe cele ce le văd la alții, pe acelea le prihănesc și mai ales sînt văzători ai faptelor, decît mai înainte cunoscători. De aceea, deși uneori numesc adevărate unele ca acestea, să nu se minuneze cineva de dînșii. Pentru că și doctorii, avînd iscusința bolilor, cînd ar vedea într-alții aceeași boală, de multe ori din obișnuință mai înainte spun leacul. Încă și cîrmacii și lucrătorii de pămînt, iarăși din obișnuință văzînd întocmirea aerului, mai înainte spun, că va fi o furtună ori aer liniștit și pentru aceasta nu poate să zică cineva că din dumnezeiasca pronie spun ei mai înainte, ci din observare și din obișnuință.

De aceea și diavolii, dacă cîndva aceleași socotindu-le, le spun, pentru aceasta să nu se minuneze cineva de dînșii, nici să ia aminte la ei. Căci ce folosește celor ce-i aud ca să știe de la ei cele ce au să fie? Sau de ce să aibă sîrguință a cunoaște unele ca acestea, deși cu adevărat diavolul le cunoaște, căci acest lucru nu este făcător al faptei bune, nici al obiceiului celui bun, nu este cu adevărat cunoștință.

Nimeni din noi nu se va judeca pentru că nu le-a știut, nici se fericește că le-a învățat și le-a cunoscut; ci într-acestea fiecare va avea judecată, dacă a păzit credința și dacă a împlinit

poruncile lui Dumnezeu curat. De aceea, nu se cade mult a le socoti acestea, ci a ne nevoi și a ne osteni, nu ca să cunoaștem mai înainte, ci, ca bine petrecînd, să plăcem lui Dumnezeu. [și noi l-am fi fericit pe Părintele Arsenie Boca ca pe un Sfânt dacă ar fi păzit credința și ar fi urmat poruncile lui Dumnezeu curat, dar pentru că știa, prin puterea diavolească, cele ce urmau să se întîmple, nu numai că nu îl admirăm, ci chiar ne îngrețoșăm de lucrarea lui – n.n.]

Și trebuie a ne ruga nu să cunoaștem mai înainte, nici să cerem plată pentru nevoință, ci a ajutător să ne fie nouă Domnul, spre biruință împotriva diavolului. Iar dacă vreodată este nevoie de a cunoaște mai înainte, să ne curățim la minte; căci eu cred că sufletul care s-a curățit de toate păcatele, după fire poate să se facă văzător și chiar mai multe și mai departe să vadă decît diavoli; căci are pe Domnul în sine, care descoperă lui. În felul acesta, Elisei vedea pe Gheezi și puterile îngerilor stînd lîngă dînsul.

Deci, cînd vin la noi noaptea și voiesc să ne grăiască de cele ce au să fie, sau să zică: "Noi sîntem îngeri", să nu luați aminte, căci mint. Iar dacă vor lăuda pustnicia voastră și vă vor ferici, să nu-i ascultați și nicidecum să vă supuneți lor. Mai vîrtos să vă pecetluiți cu semnul cinstitei Cruci, pe voi și casa voastră și să vă rugați; atunci îi veți vedea făcîndu-se nevăzuți, căci se înfricoșează foarte mult de semnul Crucii Domnului; fiindcă prin ea i-a biruit Mîntuitorul. Iar dacă și mai cu obrăznicie vor sta, sălînd și prefăcîndu-se cu nălucirile, să nu vă temeți, nici să vă speriați, nici ca la niște ființe bune să luați aminte la dînșii.

Pentru că venirea de față a celor buni și a celor răi cu înlesnire și cu puțință este a o cunoaște, fiindcă Dumnezeu a făcut astfel. Pentru că arătarea sfinților îngeri nu este tulburată; căci nu va certa, nici va striga, nici va auzi cineva glasul lor. Ci atît de cu liniște și cu blîndețe se face, încît se aduce bucurie, veselie și îndrăzneală în suflet; căci Domnul este cu dînșii, El este bucuria noastră și a lui Dumnezeu Tatăl este puterea. Iar gîndurile sufletului rămîn netulburate și neînvăluite, încît el făcîndu-se strălucit de ea, vede pe cei ce i se arată; acesta este un dar al luminilor celor dumnezeiești și al celor ce au să fie într-însul.

Iar dacă, ca niște oameni s-ar înfricoșa de vederea celor buni, care se arată, numai decît iau frica de la dînșii prin dragoste, precum a făcut Gavriil pentru Zaharia. Asemenea și îngerul care s-a arătat femeilor la Sfîntul Mormînt și cel ce s-a arătat păstorilor, precum s-a zis în Evanghelie: Nu vă temeți; căci frica acelora nu este cu spaima sufletului, ci cu cunoștința venirii de față a celor buni.

Deci, în acest fel este arătarea sfinților. Năvălirea celor răi este tulburătoare, cu sunet, vuiet și strigare, ca și cînd s-ar fi făcut vreo pornire a unor tineri nepedepsiți și a unor tîlhari, de la care se face frica sufletului, tulburarea și neorînduiala gîndurilor, mîhnire, urîciune către pustnici, trîndăvie, întristare, pomenirea rudeniilor și frică de moarte; și de aici pofta celor rele, împușinarea de suflet către fapte bune și nestatornicia obiceiurilor.

Deci, cînd cineva din voi va vedea așa ceva, vă veți teme; dacă însă frica se va lua de la voi și în locul ei s-ar face bucurie negrăită și voie bună, cutezare, îmbărbătare, netulburarea gîndurilor și celelalte, cum mai înainte am zis, adică bărbăție și dragoste către Dumnezeu, atunci îndrăzniți și vă rugați, căci bucuria și liniștea sufletului arată sfințenia celui ce vine de față. Așa Avraam, cînd a văzut pe Domnul, s-a bucurat; Ioan cînd s-a făcut glasul închinării din partea Născătoarei de Dumnezeu, Maria, s-a bucurat.

Iar dacă s-ar face tulburare și sunet din afară, nălucire lumească, îngrozire de moarte, să cunoașteți că este năvălirea celor răi. Și aceasta să vă fie vouă semn. Cînd sufletul unora s-ar teme, să știți că este de față venirea vrăjmașilor; căci diavoli nu izgonesc temerea unora ca acestora, precum a făcut marele Arhanghel Gavriil către Maria și Zaharia, și Acela ce S-a arătat la mormînt femeilor; ci, mai cu seamă, cînd îi vor vedea temîndu-se, ei sporesc nălucirile, ca mai mult să-i înfricoșeze, și, de aceea, sărînd asupra lor, îi batjocoresc, zicînd: "Închinați-vă nouă!".

Iată, pe elini așa i-au amăgit, că așa s-au socotit de dînșii zei, cei cu nume mincinos. Iar pe noi nu ne-a lăsat Domnul să ne amăgim de diavol, căci El prin niște năluciri ca acestea făcute înaintea Lui, l-a certat și i-a zis: Mergi înapoia Mea, satano; căci scris este: Domnului

Dumnezeului tău te vei închina și Lui Unuia vei sluji. Deci, vicleanul mai mult se defăimează de noi; căci Domnul pentru noi a făcut acestea, ca diavoli de la noi auzind niște glasuri ca acestea, să se răstoarne pentru Domnul, Care pentru aceasta i-a certat. Apoi, nu se cade a ne fâli pentru că scoatem diavoli, nici a ne înălța pentru tămăduiri, nici să ne minunăm de cel ce scoate pe diavoli ori pe cel ce nu-i scoate să-l defăimăm; ci pustnicia fiecăruia s-o învețe cineva și ori s-o rîvnească și s-o urmeze, ori s-o îndrepteze. Pentru că a face semne nu este al nostru, ci al Mîntuitorului.

Pentru aceea El zicea ucenicilor: Nu vă bucurați că diavoli se supun vouă, ci pentru că numele vostru s-a scris în ceruri. A se scrie numele în ceruri, este mărturia faptei bune și a vieții voastre. A scoate pe diavoli este darul Mîntuitorului, Celui care l-a dat. Pentru aceea, celor ce nu în fapte bune, ci în semne se făleau și ziceau: „Doamne, au nu cu numele Tău am scos diavoli și întru numele Tău am făcut multe puteri?” Domnul le-a răspuns: „Amin zic vouă, nu vă știu pe voi”. Căci cunoaște Domnul căile necredincioșilor. Dar se cade a ne ruga pentru a lua darul alegerii duhurilor, căci, după cum este scris, să nu credem la tot duhul.⁴⁸⁸

Chiar dacă s-ar fi împlinit proorocia căderii lui Ceaușescu, nu ar fi fost nimic minunat în ea. Și Bivolaru, și Vanga cunoșteau de la draci același lucru:

⁴⁸⁸ *Viețile Sfinților*, 17.01., Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005.

Căutând fotografii cu cei doi, uitați ce am găsit aici:

<<https://sfintiinugresesc.wordpress.com/>>, luni, 28 decembrie 2015.

Unii se întreabă de unde a știut Boca de moartea Ceaușeștilor sau de cele două turnuri gemene din America. În emisiunea de la România TV din 23-05-2015, s-a spus, printre rânduri, un fapt lămuritor. Ceaușeștii, după ce au fost în 1989 la baba Vanga în Bulgaria și aceasta le-a prorocit că vor muri, au venit la Arsenie Boca, care le-a spus la fel. De unde a știut Vanga, a știut și Boca, adică de la draci. Ambii au profețit și dărâmarea turnurilor gemene din S.U.A. Eu cred că unii creștini se grăbesc să atribuie astfel de prorocii ca fiind de la Dumnezeu. Lucrurile astăzi sunt mai complicate. Adică, multe dintre războaie, revoluții, atentate etc. sunt plănuite în hrubele demonice ale masonilor chiar cu zeci de ani înainte. Pe bancnota de 20 de dolari din 1971 apare exact scena intrării avioanelor în cele două turnuri gemene, iar despre Revoluția din România se știe că a fost pregătită cu cel puțin 10 ani înainte. Au spus-o de nenumărate ori istoricii și analiștii politici în mod public. Cu un an înainte de moartea Ceaușeștilor, se știa de sfârșit și ziua, locul și ora execuției. Așa că Boca putea să fi aflat de undeva sau dracii au fost de față când sfârșitul au pus la cale totul și l-au pus în temă, cum zice Sf. Isac Șirul: „Dracii pe cei înșelați și bolnavi de slava deșartă îi face proroci Dacă ne uităm cu atenție în Scriptură, la prorociile cu privire la pedepsirea cetății Ninive sau Sodoma, vom vedea că acestea cheamă poporul la pocăință.

Prorociile lui A. Boca sunt ca să impresioneze. Hristos a refuzat să sară de pe aripa Templului, adică a face spectacol spre a impresiona. Spectacolul este lucrarea diavolului spre a atrage faima. Cuviosul Damian Taumaturgul, chemat de starețul Teodosie spre a se ruga pentru cel bolnav, venea în duh de ascultare, plângând și considerându-se nevrednic de această harismă sfântă, îl ungea pe cel bolnav cu ulei sfințit și se ruga lângă dânsul mult timp cu lacrimi și suspine. Prin Harul lui Dumnezeu toți se vindecau și plecau sănătoși. (Patericul Lavrei Peșterilor, pag. 149).⁴⁸⁹

Am putea spune cu siguranță că după cum Ceaușeștii nu au omorât-o pe baba Vanga, nu l-au omorât nici pe Boca Arsenie. Însă, e posibil să fi fost omorât din cauza proorociilor lui mincinoase, fiindcă, uneori, dracii omoară cu torturi pe vrăjitorii care le slujesc din diferite motive: ori că nu le aduc mai departe adepți, ori că nu le aduc suficienți adepți (proporțional cu investiția pe care au făcut-o în ei), ori pentru a-i duce mai repede în iad (pentru a fi siguri că nu se pocăiesc), pentru a le da aură de martiri sau, pur și simplu din plictiseală.

Ceea ce însă, nu îi puteau spune dracii (sau când îi spuneau, dar lucrarea lui Dumnezeu nu era conformă cu ghicitul lor, ci schimba realitatea ca să ne ferească de ei), Părintele Arsenie Boca nu putea ști (sau dădea greș). Proorocii cei sfinți ai lui Dumnezeu întotdeauna erau confirmați ori de împlinirea proorociilor, ori de întoarcerea la pocăință a celor asupra cărora era trimisă proorocia (cum a fost în cazul cetății Ninive și a lui Iona, proorocul).

Dumnezeu în toate caută mântuirea oamenilor (nu să arate că Se ține de Cuvânt) doar ca să fie copiii lui fericiți, avându-L pe El în inima lor. Părintele Arsenie Boca, dimpotrivă, în toate căuta să impresioneze, să-i facă pe oameni să îl aibă pe el, ca pe un alt hristos mincinos, în centrul preocupării lor. Însă de multe ori Dumnezeu îi strica planurile, ca să ne mântuiască pe noi.

Uneori, însă, ucenicii credeau că se împlinesc proorociile, fără însă a le confirma din realitate, ci mergând cu credința lor din prejudecată, sau mai bine spus fără judecată, că ar fi prooroc, nu mai stăteau să le verifice, răspândind un zvon superstițios (ca să pară mai interesanți și să aibă slava că sunt urmașii unui prooroc). Așa se întâmplă cu cei ce slujesc minciunii. Nu verifică dacă cele ce le spun ei este adevărat, că nu-i preocupă de fel:

8 • S-a dus la Părintele o femeie însărcinată care nu vroia să aibă copii. Părintele i-a zis: "Dacă tu nu faci copilul ăsta, fata asta, omori mama a doi preoți. Peste vreo 20 de ani fata a născut la rândul ei doi gemeni. Nu am aflat dacă au ajuns preoți, dar sigur așa este. (Taflan Maria, corn. Mândra)⁴⁹⁰

Cu totul altfel fac fiii Adevărului. Ei, cu frică și cutremur, încearcă să îplinească Sfânta Evanghelie:

⁴⁸⁹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 19-20.

⁴⁹⁰ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 82.

Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Am văzut, așadar, de ce nu se împlinesc proorociile Părintelui Arsenie Boca, lucru confirmat și de învățăturile sale eretice și de viața necanonică pe care a dus-o, toate arătându-l ca pe un biet ieromonah căzut în amăgire.

Ce metode folosea Părintele Arsenie Boca pentru a proorocii?

Iată-le, sunt clasice, folosite de mulți vrăjitori, dar niciodată Sfinții Părinți nu le-au folosit, fiindcă ei grăiau descoperirile de la Sfântul Duh.

- *Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el...”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.⁴⁹¹*

Mai târziu, Părintele Arsenie Boca s-a schimbat... a început să ghicească... în fotografii, schimbând metoda, ca oamenii să nu își mai dea seama că e „popa vrăjitorul”, ci să creadă că are... cunoștințe de artă.

...Părintele, având și cunoștințe de artă, putea să-și dea seama și de pe figura omului despre starea lui sufletească. Chiar și de pe fotografii. Veneau oamenii la el cu fotografia cuiva și ziceau: „Uite, asta este fata cu care vreau să mă căsătoresc”, și Părintele zicea: „Nu-i bună” sau „Îi bună”, contând, cred, și pe ceea ce îi spunea figura.

Dar, uneori, dracilor nu le ies planurile, deci... nici proorociile.

...Un bărbat a vrut să se căsătorească cu o fată. Fata avea ceva la un ochi. Părintele și-a dat seama că ceva nu e în regulă și i-a spus băiatului: „O iubești?”. Și el a zis: „Da”. Și atuncea Părintele a zis: „Ia-o!”. Și a luat-o. Și, după ce s-au căsătorit ei, s-au dus la Cluj, la o clinică și s-a constatat că femeia e bolnavă, are sângele contaminat. Și omul nu a mai vrut să stea cu ea. Și aceasta s-a socotit un eșec al Părintelui Arsenie.

Ucenicii, fiind robiți Părintelui Arsenie Boca prin hipnoză, răstălmăcesc eșecul, dând vina pentru el asupra bietelor victime, ca să îl prezinte cu orice preț pe sfinția sa ca profet infailibil... vrednic de canonizare.

În realitate, nu a fost un eșec al Părintelui, de vreme ce i-a spus că, dacă o iubește, să o ia.

Că el, dacă ar fi iubit-o, ar fi susținut-o și în suferință și nu ar mai fi făcut nici un caz.

După cum vedem, aceasta este o „proorocie” trasă de păr (ca de obicei) de ucenici, de la un cap la altul:

- **Orice om**, văzând că fata din fotografie are o problemă la un ochi (fără să aibă nevoie de cunoștințe artistice) și-ar fi dat seama că este nevoie de iubire pentru a o răbda, neținând cont de defecte, după trecerea primului val de entuziasm.
- **Orice om cu experiență și cu dragoste de oameni** ar fi întrebat pe cel care îi ceruse sfatul dacă o iubește sau nu. Spre deosebire de Părintele Arsenie Boca, ar fi adăugat și motivul: „ca să o poți răbda, după luna de miere”.
- Însă, **sfinția sa, cu siguranța de sine specifică**, nu făcea așa, ci **dădea sentințe**: „Ia-o!”, **fără să dea vreo explicație** (vitală în orice caz, fiind dator ca duhovnic să facă pe ucenici să înțeleagă consecințele faptelor pe care și le asumă. Viața noastră este o mare școală ce ne face să înțelegem realitățile firii și ale veșniciei, având ca mare ajutor pentru aceasta tocmai pe duhovnic). Robii lui, însă, îl ascultau necondiționat. **Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost om cu adevărat duhovnicesc** (care nu vrea să fie un dumnezeu pentru alții, ci să-i conducă pe toți la adevăratul Dumnezeu) **ar fi evitat întotdeauna astfel de relații**, fugind ca de drac de ea, fiindcă este o metodă demonică de teleghidare hipnotică.
- **Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut cunoștința situației de la Sfântul Duh** ar fi știut atât că sângele ei este contaminat cât și falsa iubire (puțina iubire, iubirea nesocotită, entuziamul de moment, dar lipsit de profunzime) a bietului om, astfel că nu i-ar mai fi încurcat nici pe unul, nici pe altul, ci i-ar fi lămurit din start. Le-ar fi spus pur și simplu că nu o să țină căsătoria lor.

⁴⁹¹ Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

- **Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut doar o cunoștință de fizionomist**, artistică, înjugată la smerenie, ar fi înțeles ce pretindeau oamenii de la el, și ar fi răspuns de fiecare dată, refuzând fotografiile: „nu știu, nu sunt prooroc, să mergem duhovnicește... după pocăință”.
- **Dacă, însă, Părintele Arsenie Boca ar fi lucrat cu harul cel mare al Sfântului Duh de povățuire a sufletelor**, nu ar fi procedat niciodată nici măcar așa. Le-ar fi pus la încercare iubirea întru frica poruncilor Domnului, pentru a înțelege fiecare din ei responsabilitatea jertfelnică a căsătoriei și suferirea celui alt, ținându-i măcar un an (fără căsătorie și fără împreunare trupească) ca să se cunoască mai bine din scrisori și întâlniri, dacă pot cu adevărat să fie prieteni buni (condiție de bază pentru o căsătorie împlinită). Astfel că cei doi ar fi înțeles chiar din însăși experiența trăită realitatea lor launtrică și cerințele unei iubiri adevărate

Succesul Părintelui Arsenie Boca constă în faptul că oamenii se lenevesc și vor să fie conduși la rai de alții, cu renume de siguranță mântuitoare, fără să se ostenească a gândi ei înșiși ce este plăcut sau nu Domnului. Ei nu mai vor să se folosească de darul firesc dat lor de Dumnezeu (numit chibzuință). Acesta, putându-i a-i duce și la eșec, îl refuză, fiindcă au pretenția egoistă și mândră să aibă totdeauna succes.

Dumnezeu, însă, și Sfinții Lui nu lucrează magic (datorită dragostei Sale pentru noi), respectându-ne voința și luându-ne împreună lucrători la mântuirea noastră, pentru a ne face responsabili și înțelepți prin decizii luate din credință și sfială față de uriașa înțelepciune a poruncilor Lui. Această cale este ostentivă la început, dar duce la cunoașterea finală a voinței lui Dumnezeu, prefăcându-se în odihnă.

Părintele Arsenie Boca și dracii, însă, doresc să ne facă robii lor și le convine când le vin victime care se lasă conduși cu înlesneală, datorită paraliziei minții față de faima lor de prooroci. Înșelătorii profită de dorința oamenilor de a fi siguri că se mântuiesc ușor, fără participare personală, folosindu-se doar de o ascultare dobitocească care anulează libertatea specifică oamenilor și îngerilor. Consecințele, însă, după cum se vede, sunt groaznice pentru biete victime. Dacă au necazuri aici, au o șansă să se trezească. Dacă însă le iese toate cum li s-a proorocit și au succese în viață datorită ghidajului drăcesc, vai de ei ce vor pătimi la moarte când se vor trezi în brațele ucigașe ale celor ce i-au înrobii (cumpărându-le neprețuitul suflet prin deșarta și eretica „fericire lesnicioasă” de aici. Ea piere ca un fum, oricât de mult am trăi, lăsând în urmă gustul amar al înșelării și realitatea permanentă a pierderii veșniciei. Ea ne păgubește, încă de aici, prin mutilarea minții noastre și întunecarea realității dragostei care nu se mai poate dezvolta prin cunoașterea uriașei iubiri a lui Dumnezeu - ce întărește libertatea și înțelepciunea noastră prin pocăința deșteaptă).

Or, el s-a despărțit de ea, s-a recăsătorit, el trăiește și acum, are vreo 80 de ani. Însă acum a ajuns și el în declin. Nu mai recunoaște oamenii, nu mai are ținere de minte. Copiii îi sunt sănătoși. (Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut, Teognost - 2003) (Arhim. Teofil Părăian - Mân. Brâncoveanu)⁴⁹²

Dar aceasta nu este ceva neobișnuit, ca un fel de pedeapsă dumnezeiască, ci potrivit cu vârsta:

Ps.89:10. Anii noștri s-au socotit ca pânza unui păianjen; zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani; 11. Iar de vor fi în putere optzeci de ani și ce este mai mult decât aceștia osteneală și durere; 12. Că trece viața noastră și ne vom duce.

Dar cum să cunoască ucenicii Părintele Arsenie Boca altceva decât *Cărarea Împărăției* o carte despre cum să ne trăim viața sănătos, cu succese sigure și confortabile? Ei nu cunosc taina suferinței și rolul ei spre vindecarea firii, căci mentorul lor i-a învățat să caute doar binele acestei lumi, înșelându-i că așa vor fi fericiți și în veșnicie. Dacă asta nu o știau, cum să știe că a nu suferi aici de pe urma plăcerilor tale este ceva agravant, care nu trebuie dorit nimănui. Consecințele păcatului sunt stricarea firii care aduce suferințe ori vremelnice, ori veșnice. Dacă nu sunt aici, sunt mult mai mari dincolo.

Desigur că vina păcatului despărțirii aparține soțului laș, însă, îi revine cel puțin ½ și Părintelui Arsenie Boca care i-a manipulat să ia o decizie greșită bazată pe asigurarea că el este un prooroc cu siguranță de la Dumnezeu, deși ei nu se iubeau în realitate și nici nu se potriveau. Spunem cel puțin, fiindcă dacă ar fi fost duhovnic adevărat Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să îi învețe darul cel mare al răbdării. Faptul că nu i-a învățat îi sporește vina în decizia pe care au luat-o. Dacă în loc să le ghicească în fotografii i-ar fi catehizat, alta ar fi fost viața lor. Ar fi trebuit să știe (mai ales dacă se folosea atât de mult de priviri pentru a hipnotiza

⁴⁹² O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 37-38.

și a ghici în fotografii), că a păcătui numai cu ochiul este păcat deplin, iar după ce că poftești pe cineva îți mai și împlinești pofta printr-o falsă căsătorie (de dragul plăcerii) și apoi te mai și desparți, ești cumplit de vinovat. Dacă ar fi știut aceasta, cu adevărat, niciodată nu s-ar mai fi hazardat la a sfătui pe oameni să se căsătorească sau nu, cu atât mai puțin să-i îndrume cu cine să se însoțească:

Matei 5:27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu săvârșești adulter". 28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. 29 Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. 30 Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă. 31 S-a zis iarăși: "Cine va lăsa pe femeia sa, să-i dea carte de despărțire". 32 Eu însă vă spun vouă: Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârșească adulter, și cine va lua pe cea lăsată săvârșește adulter.

În realitate, prea puțin îi păsa de consecințe. Sfinția sa dorea cu ardoare doar să fie admirat ca „prooroc”.

Însă, ghicitul în palme și ghicitul cu fotografiile nu erau singurele ritualuri magice cu care își conducea pe ucenicii care îi deveneau robi orbi. Mai avea și alte practici tipic vrăjitoarești:

- *Odată ne-a spus că atunci când vrem să-i cerem ajutor, putem să scriem rugăciunea pe o hârtie, apoi să ardem hârtia. Acest lucru l-am făcut o singură dată, când eram grav bolnavă, și ajutorul Părintelui a venit imediat.*⁴⁹³

Vedeți că înșiși ucenicii, fără să își dea seama, vorbeau de ajutorul Părintelui Arsenie Boca și nu de al lui Dumnezeu? Sfinția sa era dumnezeul lor.

Chiar și spovedania se petrecea tot magic, Părintele Arsenie Boca mândrindu-se că face el însuși (în locul singurului Mântuitor Iisus Hristos) pe oameni albi. El transmitea puterea diavolească a aceste credințe rătăcite care ducea pe bieții ucenici la un același fel de mare mândrie: să se considere pe ei înșiși puternici și dezinteresați de problemele vieții, ci numai ale sufletului desprins de realitate. Este vizibil astfel că nu mai lucrau pocăința (care este o mare cunoaștere a propriei realități împletită atât de strâns cu neputința, mai ales cea duhovnicească, încât poate fi numită nimicnicie). Practic îi aducea în stare de înfierbântare entuziastă și de grozavă siguranță de sine, molipsindu-se cu starea căzută din înșelare a falsului lor duhovnic:

- *Când eram tânăr și nebun, am ajuns și eu la Părintele Arsenie, la Mănăstirea Sâmbăta. Dânsul m-a luat la spovedit trei ore și apoi mi-a zis: „Ești negru ca tăciunele și vreau să te fac alb”. Când am ieșit de acolo, îmi venea să sar ca viței, când le dai drumul din grajd. De atunci am căpătat o putere mare, nu m-a mai interesat decât problema sufletului și nu am mai avut altă dorință decât mântuirea sufletului. (Dumitru Pampu, Sibiu)*⁴⁹⁴

Dar și tablourile sfinției sale sunt posedate de diavoli care acționează la fel de hipnotic, nefiresc, brusc, prin succese fals duhovnicești la arătare, în realitate înfierbântând sufletul și trântindu-l în înșelare aprinsă și dorința de râvnă rătăcită, printr-o lucrare magică. Cu totul altfel lucrează Sfinții prin Sfintele Icoane Ortodoxe: prin ostenitoarea pocăință. Omul atins de harul Sfântului Duh își vede păcatele, și le plânge cu durere, își vede cumplita neputință în a scăpa de robie, cerând Domnului harul și învățând prin aceasta cele două mari cunoștințe ce alcătuiesc toată virtutea: neputința proprie și ajutorul lui Dumnezeu.

*Nu cred că a pictat cineva în lume pe Mântuitorul, pe Maica Domnului și nici chiar pe Sfinți, ca Părintele Arsenie. Că vine omul în Sfânta Biserică, fiind copleșit de griji și plin de poftă, se închină Sfinților și se aprinde dintr-o dată de dorința de a le urma și a le cere ajutorul!*⁴⁹⁵

Vom înțelege mai multe studiind capitolul: *Înșelarea prin simțire.*

⁴⁹³ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 132.

⁴⁹⁴ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 132-133.

⁴⁹⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

Și prin caracteristicile proorociilor și prin metodele folosite pentru a le avea, Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, ci doar de rătăcire.

Viața și adevărul învățăturilor și învățătorilor ne arată, în final, dacă proorociile care le face cineva sunt de la Sfântul Duh, Duhul Adevărului, Dătătorul de Viață sau de la duhul necurat și ucigaș al tatălui minciunii:

Ioan 8:42 Zis-au lor Iisus: de ar fi fost Dumnezeu Tatăl vostru, m'ați fi iubit pre mine; că eu de la Dumnezeu am ieșit și am venit; că n'am venit de la mine însumi, ci acela m'au trimis, 43 Pentru ce glasul meu nu-l cunoașteți? Căci nu puteți să auziți cuvântul meu. 44 Voi din însuși diavolul sunteți, și poftele tatălui vostru voiți sa faceți. Acela ucigător de oameni a fost din început, și întru adevăr n'a sfătuit, că nu este adevăr întru dânsul când grăește minciună dintru ale sale grăește; că mincinos este, și tatăl ei. 45 Iar eu căci adevărul grăesc, nu credeți mie.

Cei care cred minciunii, chiar dacă poartă numele Părintele Arsenie Boca, nu vor crede niciodată în Adevăr, chiar dacă le-ai arăta negru pe alb că sfinția Sa nu are cum să fie Sfânt, neapartținând Sfintei Biserici Ortodoxe nici prin viața și nici prin învățăturile preacuvioșiei sale. Din păcate, însă, aceștia făcând astfel, nu cred lui Hristos. Patima rațională în care au fost aduși prin amăgire, îi face să se lepede de Hristos, în ascuns, dar mai apoi întreaga lor viață va deveni nefericită, chiar și la arătare, neînțelegând și nelucrându-și realitatea pocăinței.

4. FALSE VINDECĂRI

Dar și în falsele lui vindecări ucenicii sfinției sale răstălmăcesc fenomene naturale trăgându-le de păr ca să pară că sunt o așa zisă putere dumnezeiască a Părintelui Arsenie Boca:

Părintele Arsenie era incredintat că Dumnezeu, după moartea Fiului Sau, le-a incredintat și altor aleși dintre oamenii inzestrati cu darul credinței, acea putere de a vindeca bolnavii. Nu mi-a marturisit-o răspicat, dar am inteles cât este de preocupat de inalta putere cu care Dumnezeu îl inzestrare și pe care aveam s-o descopăr nemijlocit [și acesta este un semn de înșelare: să te preocupe altceva decât pocăința. Dacă, pe deasupra, preocuparea ta este vreo harismă pe care ți se pare că o ai, atunci amăgirea ta atinge cote maxime – n.n.].

Intr-o zi, către seara, discuțiile noastre au fost intrerupte de niște zgomote neobișnuite pana atunci, izbituri și înjurături care traversau podeaua ce ne despărțea de pranzitorul de deasupra, transformat acum in camera de tortura. După ce totul s-a potolit, vreo patru gealați din aceia cu puteri animalice au coborât pe brațe un trup de om, și acela, din cate am putut vedea, de statura uriașă. L-au așezat într-o celula de langa cea în care se afla părintele Arsenie și au plecat. A ramas intins pe prici vreo câteva ore. Parea leșinat. Gemea. Asa am putut constata ca trăiește. întocmai cum procedase cu mine, atunci când am fost coborât în pivnița vilei, părintele călugăr l-a întrebat cine este [uneori dracii nu îi ghiceau numele următoarei victime ale sfinției sale – n.n.]. "Sonea", a reușit sa silabisească cel întrebat. Era o cunoștința comuna, eruditul om de știinta, doctorul Octav Sonea, șeful Laboratorului de Analize Medicale din Brașov. A reușit sa mai pronunțe: "O, Doamne!", apoi a tăcut din nou. Târziu, în noapte, s-a trezit, și astfel părintele a izbutit să-l întrebe ce i se intamplase [vedem că nici toate întâmplările nu i le ghiceau dracii – n.n.].

Octav Sonea fusese, in timpul studenției, campion național la aruncarea greutății și a discului. Rămăsese suplu și puternic, impunând respect nu numai prin știinta sa, ci și prin aspectul sau maiestuos. Fusese arestat întocmai cum ne luasera și pe noi, pentru o "mica declarație". Nu am putut stabili ce anume l-a provocat pe falnicul medic - pesemne o palma a unui calau, careia i-a răspuns cu o lovitura de pumn, ce l-a făcut, in termeni de box, K.O. pe inchizitorul sau. Acelea au fost bufniturile pe care le auzisem in camera torturilor. Doctorul a fost legat cu mâinile și cu picioarele, asa cum sunt carati ursii doborâți de vanatori, și-apoi bătut cu sălbăticie la tălpi, cu ranga de fier. I-au fost zdrobite toate vinișoarele și arterele de pe extremitățile trupului și-apoi a fost coborât de pe masa și silit sa danseze Konga (un dans

la moda pe vremea aceea, inspirat din folclorul negrilor africani). Numai ca victima leșinase și a fost carată în acea stare până în celula din pivnița. Dându-și seama, pesemne, de gravitatea cazului (pe vremea aceea, regimul mai păstră oarece relații cu Occidentul și-i pasa de comentariile aspre ale Europei Libere, ascultată în Scheii Brașovului, de la difuzoarele atarnate în pridvoarele caselor de pe povârnișuri), **comandamentul Securității i-a îngaduit părintelui călugăr Arsenie sa doctoriceasca victima, reputația sa de vindecător fiind cunoscută și de superiorii gradați [îl aveau la „evlavie”]. După ce îi hipnotizase prin hocus-bocus, Părintele Arsenie Boca a avut cel mai blând regim de detenție din România, închis fiind numai pentru a fi un colaborator al regimului mai eficient, cu palmares de martir, pentru a deschide gurile victimelor hipnotizate. Bunăstarea sfinției sale din temnițe și de după eliberare, sunt grăitoare în acest sens – n.n.]. Torționarii erau conștienți de altminteri ca, dacă ar fi fost transportat la spital, rezultatul era cel fatal: amputarea piciorului cangrenat, cu prea puțin sortii de salvare a vieții.**

Fusese tocmai ziua în care, cu aceeași "amabilitate", cei doi ofițeri care m-au adus în beciul vilei Popovici m-au invitat să-mi strâng degrabă lucrurile, intrucat urma să plec. Oribila poarta de fier s-a închis cu zgomot în spatele meu și, cu aceeași dubită albă, care vara spaima în oasele celor care o zăreau oprita la colt de stradă, în loc să mă ducă acasă - așa cum imi fulgerase o clipă prin minte - m-am trezit în fața altei porți, de data aceasta cioplita dintr-un lemn dur. Era poarta prin care treceai într-o alta instituție de supliciu, aceea a închisorii Tribunalului din Brașov.

După o luna de zile, în noua celula unde mă instalaseră, a fost adus de la Securitate și doctorul Octav Sonea. Era slab, șchiopată, dar piciorul rănit pareă vindecat. Ca medic, mi se pareă incredibil și l-am întrebat ce s-a întâmplat. Fusese vindecat de părintele Arsenie, care îl obligase să-și țină piciorul zdrobit, zi și noapte, în firul de apă ce curgea printr-o latură a temniței. În vremea asta, duhovnicul de la Sambata se rugase neconținut, sfatuindu-și pacientul să facă la fel: "Dacă te rogi și crezi, Dumnezeu te va ajuta să te vindeci. Roaga-te!" Ceea ce bolnavul a și făcut. Într-o luna, talpa piciorului a început să fie din nou sensibilă, începutul de culoare neagră, care definește apariția cangrenei, s-a transformat, incetul cu incetul, mai întâi într-un roșu aprins, apoi a luat culoarea pielii, ramanand doar tendoanele încă dureroase, iar articulațiile umflăte și anchilozate. Dar traia și pasea, înfiorat de minunea care se întâmplase cu el⁴⁹⁶ am putea spune minunea decongestivă a apei reci, împreună cu trecerea vindecătoare a timpului, organismul având propriile sale mijloace de reparare.

Dar mai poate fi numit efectul băii termice și al lucrării trupului o minune? Tot așa am putea spune minunea aspirinei, minunea chirurgiei, minunea vindecării de gripă. Toți cei care profesază meseria de doctor recunosc, dacă nu sunt ateii, că în zadar s-ar osteni, dacă Dumnezeu nu ar fi pus puterile vindecătoare în creația Lui, nu ar fi luminat mintea lor și nu ar fi fost și împreună-lucrător cu ei ca Doctor al Trupurilor și Sufletelor noastre. Când mai intervin și rugăciunile celui bolnav, apare în plus și o mare ușurare. Așadar cum s-a vindecat dr. Sonea nu este o minune, ci acțiunea apei reci și a milei lui Dumnezeu ce l-a mângâiat pentru rugăciunile sale: *Mar 11:24 De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea.*

Câte cazuri ca acestea nu au fost cu cei deținuți. Citiți literatura de detenție și veți afla. Și nu era vreun Părinte Arsenie Boca ca să deturneze mila lui Dumnezeu în interes personal.

Cu totul altfel este o vindecare minunată:

Fap 3:1 Iar Petru și Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea. 2 Și era un bărbat olog din pântecul mamei sale, pe care-l aduceau și-l puneau în fiecare zi la poarta templului, zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu, 3 Care, văzând că Petru și Ioan vor să intre în templu, le-a cerut milostenie. 4 Iar Petru, căutând spre el, împreună cu Ioan, a zis: Privește noi; 5 Iar el se uita la ei cu luare-aminte,

⁴⁹⁶ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 61-62.

asteptând să primească ceva de la ei. 6 Iar Petru a zis: Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă! 7 Și apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat și îndată gleznele și tălpile picioarelor lui s-au întărit. 8 Și sărind, a stat în picioare și umbla, și a intrat cu ei în templu, umblând și sărind și lăudând pe Dumnezeu. 9 Și tot poporul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu..

Vedeți, lăudau pe Dumnezeu, nu pe Sfinții Apostoli sau pe Părintele Arsenie Boca. După roade se cunosc rădăcinile duhovnicești. Dacă slăvesc pe Dumnezeu sunt de la Dumnezeu, dacă slăvesc pe oameni sunt de la duhul lui antihrist: *Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. 44 Cum puteți voi să credeți, când primiți slavă unii de la alții și slava care vine de la unicul Dumnezeu nu o căutați?*

Și nu l-au băgat în apă rece, punându-l să se roage, ci au chemat asupra lui numele lui Hristos. Nu s-au concentrat, nu au meditat, nu i-au trimis priviri fulgerătoare și zvârcolitoare, ci cu simplitate și smerenie l-au chemat pe Domnul Hristos.

Dar... să admitem că Părintele Arsenie Boca a și vindecat pe cineva, iar la mormântul sfinției sale se fac și vindecări. Învățătura preacuvioșiei sale fiind eretică, iar vindecările având rostul de a ne încredința că aceasta e bună (deși e rea) și adevărată (deși e mincinoasă), este evident că și vindecările (și roadele ei viclene, cu scop amăgitor) se numesc mincinoase sau false. Dacă nu vrem să ne rătăcim și să ne pierdem sufletele, să ne ferim ca de diavol, ca de osânda iadului și ca de vrăjitori de a merge la mormântul sfinției sale, sau de a-i cere să ne ajute în vreo privință, după cum ne învață Sfântul Ioan Gură de Aur, fiindcă dacă ne va și vindeca, cine va putea să ne mai scape de robia lui?

Dracii ca doctori ucigasi

Că dracii pot face false minuni și deci și false vindecări este deplin cunoscut celor ce citeșc viețile și cuvintele sfinților din care redăm aici doar unul spre exemplificare al celui între sfinți Părintelui nostru Ioan Gură de Aur:

„Vrăjitorii, cu meșteșugul lor, pe mulți i-au tămăduit de boli și pe mulți ce erau bolnavi i-au făcut sănătoși. Numai că pentru aceasta trebuie să fii părtaș la necinstirea lui Dumnezeu. Departe de noi un asemenea gând! Ascultă ce spune Moise iudeilor: “De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune. Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia. Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale aceluia văzător de vise...” (Deuteronom 13, 1-3). Aceasta înseamnă că dacă vreun prooroc se va arata, va face semne, va învia morți, va curăța leproși sau va vindeca schilozi și te va chema, arătându-ți aceste minuni, să nu mai crezi în Dumnezeul tău și să te lepezi de El [ci să crezi în dumnezeul mincinos prezentat de Părintele Arsenie Boca, care îl lingusește pe sfinția sa și să te unești cu el prin sfaturile dăunătoare și amăgitoare ale sfinției sale– n.n.], să nu crezi în puterea lui. Domnul Dumnezeuul tău te încearcă ca să vadă dacă-L iubești din toată inima ta și din tot sufletul tău. Este limpede, dar, că demonii nu vindeca. Dacă totuși Dumnezeu le îngăduie cândva să tămăduiască vreo boală, așa cum fac oamenii, este ca să te încerce și nu pentru că Dumnezeu n-ar ști, ci ca să înveți să nu-i suferi pe demoni nici dacă tămăduiesc. Dar ce vorbesc eu de tămăduirea trupului? Dacă cineva te sperie cu gheena ca să te lepezi de Hristos, să nu primești. Dacă-ți făgăduiește cineva împărăție cerându-ți în schimb să te îndepărtezi de Fiul Unul Născut al lui Dumnezeu, să te întorci de la el, să-L urăști – să fii ucenicul lui Pavel și cu râvnă să repeți cuvintele pe care le-a vestit fericitul și viteazu-i suflet: “Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile. Nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani 8, 38). Pe el nu-l despart de iubirea lui Hristos nici îngerii, nici puterile, nici cele prezente, nici cele viitoare și nici vreo făptură, iar pe tine te depărtează de El vindecarea trupului? Ce iertare vom putea noi primi? De Hristos trebuie să ne temem mai tare decât de gheena și pe El trebuie să-L dorim mai aprins decât orice împărăție.

Dacă se întâmplă și ne îmbolnăvim, e mai bine să rămânem bolnavi, decât să fim tămăduiți de niște demoni și să ne lepădăm de Dumnezeu nostru. Pentru că, deși ne tămăduiesc, în fapt, mai mult ne vatămă decât ne sunt de folos. Ei sunt de folos trupului, care oricum are să moară și să putrezească nu peste mult timp, dar vatămă, în schimb, foarte tare sufletul, care este nemuritor. Și, așa cum fac negustorii de sclavi, momind copii cu bunătați (dulciuri, năut prăjit, sau multe altele), răpindu-le libertatea și chiar și viața, tot așa fac și demonii, făgăduind vindecarea unui mădular al trupului, dar făcându-ne să pierdem mântuirea sufletului. Noi, iubitorilor, să nu îngăduim una ca asta. Să avem grija și să ne păzim cu orice chip de necredința și de a ne lepăda de Dumnezeu nostru. Oare Iov n-ar fi putut să creadă cuvintelor femeii sale și să-L blesteme pe Dumnezeu și să scape de nenorocirea care dăduse peste el? Căci spunea: “Blesteamă pe Dumnezeu și mori.” (Iov 2, 9). Iov, însă, a preferat să rabde, să se topească pe picioare și să sufere plaga pe care nimeni altul n-ar fi putut-o îndura decât să scape de cumplitele chinuri și de nenorociri, blestemându-L pe Dumnezeu. Pe el sa-l imiți. Chiar dacă diavolul îți promite să te scape de necazurile care te copleșesc [așadar și dacă mersul la mormântul de la Prislop te scapă de necazuri, să nu mergi – n.n.], nu-i crede lui și nu-i ceda. Fă și tu așa cum a făcut dreptul Iov, care nu s-a lăsat convins de vorbele nevastei sale, ci a ales să rabde boala mai bine decât să-și piardă credința și mântuirea sufletului [deci nici dacă femeia, necrezând discernământului Ortodoxiei îți zice: „dar dacă totuși o fi sfânt, hai să mergem la mormânt, să vezi că scăpăm de necazuri”, să nu o ascuți ci să o mustri ca Iov pe soția sa: Iov 2:10 Dar Iov i-a răspuns: „Vorbești cum ar vorbi una din femeile nebune! Ce? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare și pe cele rele?” Și în toate acestea, Iov n-a păcătuit de loc cu buzele sale. – n.n.]. Dumnezeu nu te părăsește atunci când îngăduie să te îmbolnăvești și să suferi cele mai grele boli, ci voiește să te facă și mai plin de slavă și mai strălucit. Rabdă, dar cu tărie ca să auzi și tu: “Nu crezi că de aceea am făcut ce am făcut, ca să Mă arăt drept?”

Sfântul Ioan Gură de Aur⁴⁹⁷

Și să nu creadă cineva că urmând învățăturile Părintelui Arsenie Boca nu se leapădă de Hristos. Se leapădă mai rău decât dacă s-ar face hindus sau mahomedan, fiindcă nici măcar nu-și dă seama ce face, cum își dau seama aceia. I se inoculează cu încetul, pe nevăgăte de seamă, sub acoperirea mincinoasă că este Ortodox, la început idei greșite, apoi mentalități bolnăvicioase, iar în final centrarea vieții sale pe persoana Părintelui Arsenie Boca și a învățăturilor amăgitoare ale sfinției sale. Devine astfel un fanatic închinător al lui antihrist, dar, sinistru, crezându-se cel mai curat apologet Ortodox, după cum vedem atât în pictura așezământului de la Drăgănescu dar și în manifestarea adeptilor sfinției sale, atât simpli, cât și cărturari.

5.

VEDENIILE DESE, CHEIA MARILOR REGRESE

Desimea vedeniilor sfinției sale, înainte și după moarte, cât și încărcătura lor ieftină, fără mesaj duhovnicesc (de profunzime și fără înțelesuri reale necesare pentru schimbarea minții și vindecarea de patimi), este unul din semnele doveditoare ale înșelării în care se află maestrul de la Drăgănescu:

Cercetați cu luare-aminte biografiile Sfinților Părinți ai Bisericii, cei ce străluceau de semne și minuni, unde veți vedea minuni nenumărate, însă descoperiri și arătări supranaturale prea puține veți întâlni, doar când nevoia a cerut-o. Iar pe acestea (descoperirile) nu le arătau multora. Pe când unde își găsește amăgirea sălașul, vedeniile apar ca păsările cerului de des la oamenii neștiutori. Și ce e mai trist, că sunt înșelați și oameni iubitori de Dumnezeu, oameni duhovnicești, care se deosebesc prin virtutea și evlavia lor față de Dumnezeu. Faceți comparație, vă rog, între arătările neamăgitoare (vederi) ale Sfinților Părinți cu cele ale lui Eftimie

⁴⁹⁷ <<http://www.aparatorul.md/sfantul-ioan-gura-de-aur-dracii-pot-face-false-minuni-si-deci-si-false-vindecari/>>, miercuri, 25 noiembrie 2015

*și veți vedea cât de superioare și impunătoare sunt vederile sfinților și pe de altă parte, câtă prostie, ca să nu zic aiureală, au vedeniile amăgirii*⁴⁹⁸.

Vedeniile sfinției sale nu numai că erau dese, dar erau și de piață, afișând un circ de gust îndoielnic, pentru a încânta în simțire și a fura mințile sărmanilor amăgiți ca a unor copii lipsiți de experiență.

Este foarte potrivit să aducem aici un cuvânt al sfinției sale, referitor la spiritism, care descrie de minune, foarte potrivit, chiar vedeniile preacuvioșiei sale:

*In vremea noastră circulă multe cărți care cuprind comunicări de dincolo. Aceste comunicări, mai ales cele care se dau pe sine a fi din partea sfinților sau chiar ale Mântuitorului însuși, fără voie ne conduc la comparația lor cu Sfintele Evanghelii. La o atare confruntare se dau de gol. Puse pe două coloane, aceste splendide platitudini și mărunțișuri, cu o pagină din Evanghelii, sublimul și ridicolul sunt și mai evidente. Calitatea literară, fondul, înălțimea gândirii, totul dau de gol un fals nerușinat și nemaipomenit de îndrăzneț, pe care nu cred să-l poată face sufletele celor mutați de la noi, ci numai tatăl minciunii și hristoșii mincinoși*⁴⁹⁹⁵⁰⁰.

Este de ajuns să vă reamintiți de vedenia treptelor și vedenia din gară, amândouă redate în scris chiar de sfinția sa, ca să nu mai învinuiască nimeni pe masa de adepți înfierbântați că ar fi fabricat prin exagerări un alt Părinte Arsenie Boca, diferit de cel real. Trista realitate este că el însuși se vedea pe sine, așa cum îl văd ucenicii cei mai exagerați, sau... chiar mai sus și aceasta era suficient să-i întunece rațiunea ca să nu-și mai dea seama de ieftinătatea, superficialitatea și gustul îndoielnic al vedeniilor ce le pătimea de la draci.

Cu totul altfel sunt proorociile de la Sfântul Duh. Ele nu numai că au o frumusețe adâncă a arătării, cu neputință de inventat de minte omenească și drăcească, dar și profunzime a înțelesurilor neobișnuită arătându-ne lucruri cu adevărat importante pentru mântuirea noastră, învățându-ne cum este și cum se dobândește veșnicia cea fericită.

Isa 6:1 Slava Domnului. În anul morții regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt și măreț și poalele hainelor Lui umpleau templul. 2 Serafimi stăteau înaintea Lui, fiecare având câte șase aripi: cu două își acopereau fețele, cu două picioarele, iar cu două zburau 3 și strigau unul către altul, zicând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui!” 4 Din pricina acestor strigăte, porțile se zguduiau din țâțânele lor, iar templul s-a umplut de fum. 5 Și am zis: „Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Și pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!” 6 Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mână sa un cărbune, pe care îl luase cu cleștele de pe jertfelnic. 7 Și l-a apropiat de gura mea și a zis: „Iată s-a atins de buzele tale și va șterge toate păcatele tale, și fărădelegile tale le va curăți”. 8 Și am auzit glasul Domnului care zicea: „Pe cine îl voi trimite și cine va merge pentru Noi?” Și am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă pe mine!” 9 Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege și, uitându-vă, vă veți uita, dar nu veți vedea. 10 Că s-a învățat inima poporului acestuia și cu urechile sale greu a auzit și ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă și să se întoarcă la Mine și să-l vindec”.

Puțini, poate au citit Sfinții Prooroci, mai puțini i-au înțeles, deși ei sunt hrana sufletului nostru. De pildă mai sus este vorba și de Sfânta Liturghie, de aceea preotul când ne împărtășește repetă cuvintele serafimului. Vă rugăm citiți tâlcuirile Sfinții Părinți la proorocii, sunt minunate și de suflet mântuitoare.

Vă dăm, mai jos, doar un mic exemplu:

Întrebarea 62

Ce înseamnă ceea ce zice Sfântul Prooroc Zaharia: “Și am ridicat ochii mei și am văzut: și iată o seceră zburând, lungimea de două zeci de coți, iar lățimea de zece coți. Și a zis către mine: Acesta este blestemul care iese peste fața a tot pământul. Iar după puțin: “Și o voi scoate pe ea, zice Domnul Atotțiitorul, și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb întru

⁴⁹⁸ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, p. 336

⁴⁹⁹ 1 Ioan 6, 60.

⁵⁰⁰ 2 Matei 12, 24.

⁵⁰⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 75.

numele meu, în chip mincinos, și se va așeza în mijlocul casei lui și o va pierde pe ea, și lemnele ei și pietrele ei“ .527 (527 Zah. 5, 1-4. Septuaginta. [Sfânta Scriptură originală – n.n.])

Ce este secera și măsura lungimii și a lățimii? Și de ce zboară? Și cine este furul și cel ce jură strâmb; și care este casa lui? Ce sunt lemnele și pietrele?

Răspuns

Dumnezeu care a zis: “Am înmulțit vedeniile și în mâinile Proorocilor m-am asemănat“, 528 a trimis de mai înainte, închipuite prin simboluri, diferite știri despre minunata Sa venire în trup, în vederea mântuirii noastre, descoperindu-ne prin fiecare Prooroc, altă și altă știre, după puterea de înțelegere a fiecăruia. Deci dăruind și marelui Prooroc Zaharia înțelegerea tainelor Sale viitoare în trup, i-a înfățișat în chip înțelept spre contemplare o seceră. Prin aceasta a arătat că, după ce se va întruchipa pe Sine, în mod felurit și tainic, în figurile cuprinse în vedeniile Proorocilor, va primi El însuși cu adevărat și de bunăvoie făptura noastră prin fire, ca să arate că adevărul prevestit prin figuri a venit la noi în mod real. Deci secera este Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul cel Unul născut și Cuvântul Tatălui, Cel ce pentru Sine este și rămâne pururea simplu după fire, iar pentru mine se face compus după ipostas, precum numai El știe, prin primirea trupului însuflețit mintal, fără ca prin unirea deplină, cu trupul după ipostas să primească contopirea într-o singură fire și fără ca prin deosebirea deplină față de trup după fire să se taie în doi fii (1). Iar unire deplină după ipostas numesc desăvârșita neîmpărțire, precum deosebire deplină după fire, desăvârșita necontopire și neschimbare. Căci taina dumnezeieștii întrupări nu introduce prin deosebirea după fire a celor din care constă și o deosebire după ipostas, nici prin unirea după ipostas o contopire într-o singură fire. Primul lucru nu se întâmplă ca să primească taina Treimii în adaos; iar al doilea, ca să nu fie după fire nimic de un neam și de o ființă cu dumnezeirea (2). Căci cele două firi s-au împreunat într-un ipostas, dar nu într-o singură fire. Iar aceasta ca să se arate prin unire atât unitatea ipostasului, rezultată din adunarea laolaltă a firilor, cât și deosebirea firilor ce s-au întâlnit într-o unitate nedespărțită, fiecare din ele rămânând, în ce privește însușirea naturală, în afară de orice schimbare și contopire.

Căci dacă împreunarea firilor s-ar fi făcut ca să dea naștere unei singure firi, taina mântuirii noastre ne-ar fi rămas cu totul necunoscută, neavând de unde sau cum să putem afla coborârea lui Dumnezeu la noi. Pentru că în asemenea caz, sau că s-ar fi schimbat trupul în firea dumnezeiască din pricina unirii dumnezeiești, sau s-ar fi schimbat ființa dumnezeiască în firea trupului, sau s-ar fi contopit amândouă prin cine știe ce amestec, producând vreo alta deosebită de ele, nemaipăstrând nici una din firile din care constă, rațiunea ei neștirbită (3). Dar fie că s-ar fi schimbat trupul în firea dumnezeirii, fie că s-ar fi schimbat firea dumnezeirii în trup; sau fie că unirea într-o singura fire ar fi împins firile spre producerea vreunei alte firi decât ele, eu n-aș cunoaște taina întrupării dumnezeiești, neputând constata după unire o deosebire de natură între trup și dumnezeire. Iar dacă există în Hristos după unire vreo deosebire după fire între trup și dumnezeire (căci nu sunt după ființă unul și același lucru dumnezeirea și trupul), aceasta înseamnă că unirea firilor împreunate în El nu s-a făcut pentru a da naștere unei singure firi, ci pentru a face să rezulte un singur ipostas în privința căruia nu aflăm în Hristos nici o deosebire în nici un chip. Căci după ipostas Cuvântul este unul și același cu trupul Său. Fiindcă dacă Hristos primește cu referire la ceva vreo deosebire oarecare, nu poate fi după acel ceva una în tot chipul. Dar dacă cu referire la altceva nu primește nici, o deosebire, după acel altceva este și se zice cu evlavie una în tot chipul și totdeauna.

Deci dat fiind că orice deosebire, întrucât este deosebire, are ca bază câtimea celor ce se deosebesc (căci fără această câtime n-ar fi deosebire), iar câtimea nu poate fi indicată fără număr, bine este să folosim numărul numai pentru arătarea deosebirii firilor din care constă Hristos după unire, indicând după aceasta că firile se păstrează neschimbate după unire, dar nu divizând prin număr unitatea celor ce concurg într-un singur ipostas. Iar gândul acesta nil arătăm neadăugând nici un număr la cuvântul ipostas. Căci în ceea ce nu se cugetă nici o deosebire, nu se introduce nici o câtime. Iar unde nu poate fi introdusă câtimea, nu-și are locul nici numărul, care indică deosebirea. Deci după ipostas este compus. Căci după ipostas este

unul și același și singur. Astfel pe de-o parte păzim unitatea și identitatea ipostasului, pe de alta mărturisim deosebirea firilor ce concurg într-un singur ipostas. Acesta este cel pe care l-a văzut minunatul Zaharia zburând în chip de seceră. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este secerătorul a toată răutatea și neștiința.

“Lungimea ei, zice, era de douăzeci de coți, iar lățimea ei de zece coți”. Căci Hristos, ca Dumnezeu și Cuvântul, se lărgește progresiv sub chipul Providenței până la zece coți, adică în cele zece porunci dumnezeiești ale vieții active (4). Căci în zece porunci se lărgește Cuvântul lui Dumnezeu, prin care legiferând împlinirea celor ce trebuiesc făcute și reținerea de la cele ce nu trebuiesc făcute, a îmbrățișat toată mișcarea voii libere a celor providențiați. Iar ca Cel ce s-a făcut trup și s-a întrupat în chip desăvârșit, tot El se lungește până la douăzeci de coți din pricină că trupul se alcătuieste prin înmulțirea elementelor cu simțurile (5). Căci cinci sunt simțurile și patru elementele din a căror împreunare se alcătuieste firea oamenilor. Dar cinci înmulțit cu patru dă numărul douăzeci. Iar prin lungime a indicat Scriptura modul iconomiei, pentru înălțimea ei și pentru faptul că taina dumnezeieștii întrupări este mai presus de toată firea.

Secera a fost văzută “zburând”, pentru faptul că nu are nimic pământesc, ca și pentru iușimea, agerimea și, într-o vorbă, pentru scurtimea cuvântului (6). Căci circumscrie toată mântuirea oamenilor numai în inima celor ce se mântuiesc, dat fiind că aceasta constă numai în credință și bună cunoștință (7). Și de fapt nimic nu poți face mai iute decât să crezi și mai ușor decât să mărturisești cu gura harul Celui în care crezi. Primul lucru arată iubirea însuflețită a celui ce crede față de Făcătorul lui, iar al doilea dispoziția credincioasă față de aproapele. Iar iubirea și dispoziția sinceră, sau credința și buna conștiință, sunt mișcări nevăzute ale inimii, care nu au lipsă ca să se producă de nici o materie din afară “Căci cuvânt scurt va face Domnul pe pământ”.529

Acesta este “blestemul”, pe care l-a trimis Dumnezeu și Tatăl peste fața a tot pământul (8). E blestemul adevărat peste blestemul adevărat. Deoarece neascultarea lui Adam s-a făcut blestem prin greșeala lui, întrucât n-a lăsat porunca să crească spre a aduce roadele dreptății, ca să ia creațiunea binecuvântare, peste blestemul lui Adam vine binecuvântarea firească a lui Dumnezeu și Tatăl, care se face astfel blestem al blestemului provenit din păcat, spre desființarea neascultării ce-a crescut aducând roade ale nedreptății, ca să fie oprită creațiunea de-a mai crește în păcat.530 Căci s-a făcut pentru mine blestem și păcat, Cel ce a dezlegat blestemul meu și a ridicat păcatul lumii.

Fiindcă două blesteme aveam eu: unul era rodul voinței mele, adică păcatul, prin care sămânța roditoare a sufletului, adică puterea virtuții, căzuse în pământ; iar altul era moartea firii, adusă asupra ei pe dreptate, din pricina voii mele. Moartea aceasta a împins firea cu sila și fără să vrea acolo unde se semănase mișcarea voinței mele de bunăvoie (9). Deci Dumnezeu, care a creat firea, a luat asupra Sa de bună voie blestemul cu care a fost osândită firea, adică moartea, și astfel a omorât prin propria Sa moarte de pe cruce blestemul păcatului ce trăia în mine prin voia mea. Și așa blestemul Dumnezeului meu s-a făcut blestem și moarte a păcatului meu, neîngăduind să ajungă neascultarea la roadele nedreptății; dar totodată s-a făcut binecuvântare a dreptății dumnezeiești prin împlinirea poruncilor, și viață fără de sfârșit.531

Această seceră, adică Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, nimicește pe fur și pe cel ce jură strâmb și casa lui o surpă. Dar furul și cel ce jură strâmb este diavolul cel viclean (10). E fur fiindcă a scos cu viclesugul înșelăciunii pe om din Rai, adică a răpit un lucru și o făptură și o avuție de preț a lui Dumnezeu, trăgându-l în locul acesta al necazurilor, și a murdărit icoana slavei dumnezeiești cu multe pete ale păcatelor. Prin aceasta a căutat să-și facă dintr-o avuție străină, o avuție proprie, poftind cu răutate bunurile străine, nu ca să le păstreze, ci ca să le fure, să le sfâșie și să le piardă (1 I).532 Iar jurător pe strâmb este fiindcă e mincinos și înșelător. Căci făgăduind să dea lui Adam slava dumnezeirii, l-a tras spre necinstea și batjocura necuvântătoarelor, ba ca să spun mai drept, l-a făcut mai de ocară decât orice dobitoac,533 făcându-l să fie cu atât mai de ocară decât dobitoacele prin lipsa lui de rațiune, cu cât

este mai greșos ceea ce-i contra firii decât ceea ce-i conform cu firea. Ba l-a înstrăinat și de nemurire, îmbrăcându-l în haina spurcată a stricăciunii.

Iar casă a acestui fur și jurător pe strâmb, s-a făcut lumea de aici a stricăciunii și a confuziei neconținute, pe care și-a însușit-o tâlhărindu-l pe om (12) și în care i s-a îngăduit să tâlhărească mai departe, pentru pricinile pe care le știe Dumnezeu (13), care l-a îngăduit să tâlhărească până ce dăinuiește cursul ciclic al timpului.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu, așezându-se în această lume ca într-o casă, prin întruparea Sa negrăită, și legând pe diavolul, 534 a surpat-o, iar lemnele și pietrele ei, adică statuile și altarele și soclurile statuiilor le-a dărâmat și le-a nimicit (14). Căci prin ele diavolul, tatăl minciunii, își închipuia că e cinstit de cei rătăciți ca un fel de Dumnezeu pocit și multiform, datorită faptului că făcuse din nebunia lor un mijloc de slăvire proprie, ca unul ce e cu mult mai nebun decât cei astfel prostiți. Fiindcă ce e mai nesocotit decât a-și închipui cineva un lucru care prin fire nu există cu adevărat. Deci Mântuitorul sufletelor și trupurilor noastre, care s-a făcut om din iubire de oameni, așezându-se prin trup în această casă a furului și a jurătorului pe strâmb, care este diavolul, adică în această lume, a surpat-o întreagă, adică a nimicit modul ei rătăcit de mai înainte (15) și a îndreptat-o iarăși potrivit cu rațiunea cunoștinței adevărate. Și scurt vorbind, alungând pe tâlhar din avuțiile străine, s-a făcut iarăși El stăpân peste ai săi prin virtute, zidind peste tot pământul de sub cer, în chip măreț, Sfânta Lui Biserică.

Sau poate e fur diavolul (16), fiindcă uneltește până astăzi cum să atragă prin viclesugul înșelăciunii dorința fiecăruia spre el. Iar jurător pe strâmb și mincinos, fiindcă e înșelător și amăgește pe cei ușuratici să se despartă de bunurile din mână în nădejdea altora și mai bune și fiindcă pricinuieste pe neobservate, prin, lucrurile socotite dulci, tot felul de greutăți, celor ce ascultă de el. Iar "casa" acestui fur și mincinos este dispoziția iubitoare de păcat a inimii fiecăruia. Ea are ca pietre "învârtoșarea și nesimțirea inimii față de cele bune, iar ca "lemne" amintirile ce aprind ușor focul necurat al patimilor.

Sau poate Scriptura numește "lemne", în chip figurat, pofta (17). Aceasta fiindcă s-a scris că lemnul a corupt prima dată mișcarea ei, 535 îndreptând-o împotriva firii; apoi fiindcă ea este puterea sufletului care se aprinde de orice patimă, ca materia lemnoasă de foc. Iar prin "pietre" se indică poate duritatea și nesimțirea mișcărilor iușimii, care nu ascultă de rațiunea virtuții. Pe toate acestea, împreună cu "casa," în care se găsesc, adică cu dispoziția lăuntrică, le surpă și le nimicește Cuvântul lui Dumnezeu, prin sălășluirea Sa scoțând din ea, mai întâi prin credință, pe diavolul, care își făcuse odinioară prin amăgire locuința în ea și care se socotea că e tare. Pe acesta îl leagă cu lanțuri de nesfârâmat și-i prădează casa, scoțând din inimă deprinderea lesne de aprins a patimilor împreună cu învârtoșarea față de cele bune. 536

Sau poate numește "pietre" nepăsarea sufletului față de cele bune, adică nesimțirea față de virtuți. Iar prin "lemne" râvna față de cele rele (18). Toate acestea alungându-le Cuvântul din inimile credincioșilor, nu încetează să împăciuiască și să unească într-un singur trup al virtuților pe cei de departe și pe cei de aproape, surpând peretele din mijloc al despărțiturii, adică păcatul și rupând zămisul care ne obliga voința spre rău, și supunând cugetul trupesc legii duhului. 537 Prin cei de departe a înțeles, cred, mișcările simțirii, care sunt după fire cu totul străine de legea lui Dumnezeu. Iar prin cei de aproape lucrările cugetătoare (mentale) ale sufletului, care după rudenie nu sunt departe de Cuvântul. Pe acestea le adună Cuvântul după surparea legii trupesti, unindu-le laolaltă în duh prin virtute. 538 Căci prin "peretele din mijloc" cred că a înțeles legea trupului cea după fire, afecțiunea față de patimi, sau păcatul. Pentru că numai afecțiunea cea de ocară față de patimi se face zid al legii firii, adică al părții pătimitoare a firii, despărțind trupul de suflet și de rațiunea virtuților, neîngăduind să se facă cu ajutorul făptuirii trecerea la trup prin mijlocirea sufletului (19).

Dar venind Cuvântul și biruind legea firii, adică trăsătura pătimitoare a firii, a desființat afecțiunea față de patimile contrare firii.

Acesta este Domnul meu și Dumnezeul meu Hristos Iisus, pe care L-a văzut Proorocul ca pe o seceră, având douăzeci de coți lungime, ca unul ce îmbrățișează toată lucrarea simțurilor

îndreptată spre cele sensibile, și zece coți lățime, întrucât Dumnezeu și Mântuitorul meu cuprinde toată mișcarea rațională. Căci spun unii că a număra e o faptă ce aparține prin fire numai rațiunii. Iar decada este îmbrățișarea și sfârșitul oricărui număr. Prin urmare Cuvântul lui Dumnezeu îmbrățișează nu numai puterile simțurilor, ci și lucrările mintale, ca unul ce e Făcător nu numai al corpurilor, ci și al celor necorporale.

Iar "seceră" a fost numit în vedenie, nu numai fiindcă seceră din firea rațională răul pe care nu El l-a semănat și adună firea pe care nu El a împrăștiat-o. Ci și pentru că seceră așează în hambarele dumnezeiești pe cei mântuiți (20); în sfârșit și pentru că, fiind mântuit de lucrările virtuților, se unește cu puterile făptuitoare ale sufletului (21).

Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desființează seceră. Căci se zice: "Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu". Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. De pildă când cel rău răpește prin viclesugul amăgirii cunoștința înnăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e "fur", întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofistic spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, "jură strâmb" pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este "fur" fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și "jură strâmb", fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).

Așadar diavolul este "fur", fiindcă strâmbă cunoștința firii⁵³⁹ și "jură strâmb", fiindcă abate puterea de activitate a firii de la săvârșirea virtuții. Casa "furului" este dispoziția sufletească ce stă la baza unei cunoașteri mincinoase, iar casa "celui ce jură strâmb" este dispoziția străbătută de necurăția patimilor de ocară. În acestea pătrunzând cu iubire de oameni cuvântul mântuitor al lui Dumnezeu, le face locaș al lui Dumnezeu prin Duhul, aducând cunoștința adevărului în locul rătăcirii și al neștiinței și virtutea și dreptatea în locul răutății și al vicleniei. În felul acesta își face prin ele arătarea în cei drești.

Deci prin persoane Scriptura a indicat modurile vicleniei variate a unuia și aceluiași diavol rău, iar prin "case" dispozițiile corespunzătoare cu aceste moduri ale celor stăpâniți de diavol.

Dar "fur" mai este și cel ce folosește cuvintele dumnezeiești spre amăgirea celor ce-l ascultă, fără să fi cunoscut puterea lor prin fapte. E cel ce se îndeletnicește cu rostirea goală a lor pentru a cumpăra slavă și vânează prin cuvântul limbii lauda ascultătorilor, adică renumele de drept. Simplu vorbind, "fur" este cel a cărui viață nu corespunde cuvântului și a cărei dispoziție sufletească e în contradicție cu limba, adică cel ce se ascunde sub bunurile străine (23). Scriptura zice cu dreptate despre acesta: "Iar păcătosului i-a zis Dumnezeu: pentru ce povestești dreptățile mele și iei asupra ta legământul meu prin gura ta?"⁵⁴⁰

Și iarăși "fur" este cel ce acoperă cu modurile și cu moravurile văzute viclenia nevăzută a sufletului și cu înfățișări de bună cuviință dispoziția dinlăuntru (24). Căci precum fură cel de mai înainte prin declamarea cuvintelor cunoștinței mintea ascultătorilor, la fel fură acesta prin fățarnicia moravurilor simțirea privitorilor (25). Către aceștia de asemenea se va zice: "Rușinați-vă cei ce v-ați îmbrăcat în veșminte străine, sau: "Domnul va descoperi chipul lor în ziua aceea".⁵⁴¹ Dar mie îmi pare că aud în fiecare zi pe Dumnezeu zicându-mi acestea în ascunsul inimii, ca unul ce mă simt vinovat de amândouă lucrurile.

Iar "cel ce jură strâmb sau mincinos în numele Domnului", este acela care făgăduiește lui Dumnezeu o viață virtuoasă și face lucruri străine făgăduinței, iar prin neîmplinirea poruncilor calcă, ca și mine legământul ce și la luat de a duce o viață evlavioasă. Scurt vorbind, cel ce

jură strâmb și mincinos este acela care s-a hotărât să trăiască după voia lui Dumnezeu, dar nu s-a mortificat deplin față de viața aceasta. El a jurat lui Dumnezeu, adică a făgăduit să-și păzească cursul vieții fără de ocară în nevoințele dumnezeiești, dar nu a împlinit făgăduința și de aceea nu e deloc vrednic de laudă (26). "Căci lauda-se-va, zice, tot cel ce se jură întru El", adică tot cel ce făgăduiește lui Dumnezeu viața sa și împlinește cu adevărat jurământul bunei făgăduieli prin faptele dreptății. Dar dacă cel ce împlinește făgăduințele sale va avea laudă, fiindcă a jurat lui Dumnezeu și și-a ținut jurământul, vădit este că cel ce și-a călcat legămintele sale va avea parte de mustrare și de ocară, ca unul ce a mințit.

Intrând secera, adică cunoștința lui Dumnezeu și Tatăl, care e prin ființă cunoștință și virtute, în inimile acestora ca în niște case, cu alte cuvinte în dispoziția fiecăruia, le nimicește cu totul, desfășurând prin schimbarea spre bine, starea de mai-nainte a inimii fiecăruia, și ducându-i pe amândoi spre împărțășirea de binele ce le lipsește. Astfel preface pe furul cunoștinței în lucrător neînfricat al adevărului, iar pe furul blândeții aparente a moravurilor în cultivator destoinic al dispoziției ascunse a sufletului; de asemenea pe cel ce jură strâmb îl face păzitor adevărat al făgăduințelor sale, ce-și întărește făgăduințele prin împlinirea poruncilor.

528 Osea 12, 10.

529 Is 10, 22; Rom. 9, 28.

530 Io. 1, 26; II Cor. 5, 21; Gal.3, 13.

531 întruparea Fiului lui Dumnezeu e și binecuvântare și blestem; binecuvântare pentru om și blestem pentru păcat. Căci ceea ce e blestem pentru păcat, e binecuvântare pentru om.

Dar numirea de binecuvântare și blestem se referă aici la întruparea Domnului, pentru că se referă mai întâi la durerea și la moartea adusă peste fire în urma păcatului lui Adam cu voia. Durerea și moartea aceasta erau un blestem pentru păcat, ba într-un anumit sens și pentru firea omenească. Dar rostul lor era să fie mai ales o binecuvântare pentru fire, întrucât îl îndemneau pe om să se oprească de la păcatul cu voia. Blestemul acesta al doilea l-a luat Fiul lui Dumnezeu asupra Sa prin întrupare, scăpându-ne pe noi de apăsarea lui. El s-a făcut blestem în locul nostru, făcându-ni-se însă tocmai prin aceasta binecuvântare.

532 Io. 10, 10.

533 Ps, 48, 12.

534 Mt. 12, 29.

535 Gen. 3, 2.

536 Lc, 11, 22.

537 Ef. 2., 14-17. Col. 2, 14.

538 Prin modul virtuții.

539 Schimbă direcția cunoașterii naturale.

540 Ps. 49,17.

541 Is. 3, 17.⁵⁰¹

6.

FINAL SPECTACULOS

Dar minunile hipnotice pot fi continuate și după moarte de aceleași duhuri care le-au generat în timpul vieții celui înșelat. Aceasta se face pentru a continua abaterea treptată de la dreapta credință a celor ce văd minunile și le iau drept bune (la pachet cu învățăturile celui în numele căruia se fac aceste silnice lucrări). Fiindcă după Sfinții Părinți două sunt cele ce silesc mintea omului: minunea și adevărul.

Iar cei de rând dintre iudei, care cu „șchiopii” și cu „betegii” și cu „orbii” sunt asemănați - și sunt „cele nebune ale lumii” (1 Corinteni 1, 27) - și cei defăimați, aceștia au fost chemați. Căci norodul se minuna de cuvintele darului care ieșeau din gura lui Hristos și se bucura de învățătură (Luca 4, 32). Iar după ce au intrat aceștia din Israil - cei aleși zic -, pe care Dumnezeu mai înainte i-a rânduit spre slava Sa, care au fost Petru și fiii lui Zevedeu și celelalte milioane ale celor ce au crezut, bunătatea lui Dumnezeu și la neamuri s-a revărsat. Căci, prin

⁵⁰¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 380-392.

acea de pe „**drumuri**” și de la „**garduri**”, neamurile se vor înțelege. Pentru că israilitenii erau adică înlăuntrul cetății, ca unii care și punere de Lege au primit și viețuire mai cuviincioasă au dobândit. Iar neamurile, fiind străine de așezămintele Legii și înstrăinate de punerea de Lege a lui Hristos, și nefiind împreună cetățeni cu Sfinții, nu într-un drum, ci în multe „**drumuri**” ale nelegiuirii și ale necunoștinței petreceau, și la „**garduri**”, în păcate zice, căci păcatul este mare „**gard**” și „**perete în mijloc**” (Efeseni 2,14) ce ne desparte pe noi de la Dumnezeu. Deci, prin „**drumuri**”, însemnează umbros viețuirea neamurilor, care era dobitocească și în multe socotințe [laturi] împărțită; iar prin „**garduri**” - viața lor cea plină de păcate. Și nu poruncește ca simplu să-i cheme pe aceștia, ci să-i „**silească**”, măcar că tuturor de voința lor atârnă să creadă. Dar, ca să cunoaștem că a crede noroadele, cele care aveau atâta necunoștință, este semn de mare putere a lui Dumnezeu, pentru aceasta a zis „**silește**”. Căci de nu era multă puterea Celui Care era propovăduit, și de nu era mare adevărul Cuvântului, cum oamenii care erau turbați spre închinarea la idoli și lucrători de cele de ocară s-ar fi plecat să cunoască dintr-odată pe Dumnezeu cel adevărat și să săvârșească viața duhovnicească? Deci, voind a arăta schimbarea cea minunată, „**silă**” a numit lucrul, ca și cum ar fi zis cineva: „cu toate că nu voiau elinii să lase idolii și desfătarea, însă de adevărul propovăduirii au fost siliți a fugi de acestea”. În afară de cele zise și puterea semnelor [minunilor] mare „**silă**” aducea, spre a se schimba neamurile spre credința lui Hristos.⁵⁰²

Sila lui Dumnezeu care a făcut și iubește libertatea noastră este minunată și îi mulțumim pentru ea. Însă și diavolul vrea să îl copieze, neputând a se abține de la a introduce și forțări în silă. Astfel, vedem că diavolul reproduce cu mult tupeu orice minune, îndesindu-le pentru a nu lăsa pe om să cugete și să le descopere caracterul irațional și imoral. Iar dacă folosește și adevărul, uneori, pentru a sili, este amestecat întotdeauna cu o minciună cât mai apropiată de adevăr, uneori doar cu o amprentă mică de lucrare mincinoasă, pentru a fi mai greu de depistat, dar totuși săucidă pe cei fascinați de minunile false cu ea.

*Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el [ori budism, ori new-age-ism, ori bocism, ori new-arsenism – n.n.] , trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă*⁵⁰³

De aceea și la mormintele celor înșelați se pot face minuni, cu ajutorul diavolilor care i-au slujit (ca să le ia ce au ei mai de preț: sufletele. *Mat 16:26 Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?*).

Aceste minuni pot fi înfricoșătoare:

Cuviosul a voit îndată să vadă grădina și mormîntul care se numea Chipotașion al lui Iani și al lui Iamvri, vrăjitori egipteni, care au fost în vremea lui Faraon, ca acolo să se lupte cu diavolii; pentru că se povestea că la locul acela erau mulțime de diavoli prea cumpliți, pe care cei vrăjitori cu urțile lor farmece îi adunaseră acolo.

Vrăjitorii aceia erau frați și peste meșteșugul vrăjitoriei lor, aveau cea dintâi cinste la Faraon și puteau mult în tot Egiptul; deci, au zidit la un loc osebit în pustie, o grădină făcută din pietre în patru colțuri, iar într-însa și-au făcut mormînt cu lucru minunat; au pus acolo mulțime de aur, au sădit pomi de tot felul și au săpat un puț mare, pentru că era locul acela de stîncă și umed.

Toate acelea le-au făcut, nădăjduind că după ieșirea lor din trup, să viețuiască acolo în veci cu sufletele lor, iar de bunătățile acelea ca în Rai să se desfăteze. Dar de vreme ce robul lui Dumnezeu, Macarie, nu știa calea spre grădina aceea, mergea după stele și precum cîrmacii trec marea, astfel și el a trecut toată pustia cu picioarele; însă a luat cîte o trestie și, după fiecare stadie, înfigea în pămînt o trestie, ca să poată după acele semne, să se întoarcă înapoi; iar după ce în nouă zile a trecut toată acea pustie, s-a apropiat de grădina despre care s-a

⁵⁰² Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tălcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 205

⁵⁰³ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericăscă*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

spus, și sosind noaptea, s-a odihnit puțin de osteneală și a adormit; însă diavolul, care se împotrivese totdeauna nevoitorilor lui Hristos, adunând toate trestii acelea cu care Macarie și-a însemnat calea sa, le-a pus la capul lui, pe când dormea el.

Iar bătrînul sculîndu-se din somn, a aflat lîngă sine trestii, fiind legate în snop. Dar aceasta s-a făcut cu voia lui Dumnezeu, spre mai multă nevoie a robului Său, ca să nu nădăjduiască spre trestii, ci spre mila Lui, care a povățuit cîndva pe Israel, prin stîlp de nor, 40 de ani în acea înfricoșată pustie.

Sfîntul Macarie spunea despre sine, zicînd: "Cînd m-am apropiat de grădină și de acel mormînt, au alergat întru întîmpinarea mea ca la 70 de diavoli, în diferite feluri de asemănări, dintre care unii răcneau, iar alții cu mare mînie scrișneau asupra mea cu dinții, iar alții zburînd ca corbii în fața mea, îndrăzneau a se repezi, strigînd: "Ce cauți aici, Macarie? La ce-ai venit la noi? Au doară am supărat pe cineva dintre voi, monahii? Fii la locul tău cu cei asemenea ție; ai pustia, din care ai izgonit pe prietenii noștri; nouă nu ne este nimic cu tine de obște, pentru ce ai năvălit la locul nostru? Fii îndestulat cu pustia, ca un pustnic, căci acest loc ni l-au încredințat nouă cei ce l-au lucrat; tu însă nu vei putea să petreci aici; pentru ce voiești să intri în această stăpînire a noastră? Aici nici unul dintre oamenii cei vii n-au intrat, din acea vreme de cînd s-a făcut îngroparea fraților, care au auzit aceasta".

Făcînd multă strigare diavolii, Sfîntul Macarie le-a zis: "Voi intra numai să văd și mă voi duce de aici". Diavolii i-au răspuns: "Să ne făgăduiești nouă aceasta numaidecît". Zis-a robul lui Hristos: "O voi face aceasta". Iar diavolii s-au stîns. Deci, intrînd în acea grădină, l-a întîmpinat un diavol înfricoșat, cu sabia ascuțită, îngrozindu-l; către acesta Sfîntul Macarie a răspuns: "Tu vii asupra mea cu sabia, iar eu vin asupra ta cu numele Domnului Savaot și cu puterea Dumnezeului lui Israel". Și a fugit diavolul de la dînsul.

Cuviosul, intrînd înăuntru, a văzut toate cele ce erau acolo, cum și puțul în care spînzura o ciutură de aramă, legată cu un lanț de fier și pomi de grădină, care nu aveau nimic, căci se uscaseră de soare, iar zidirea cea minunată a mormîntului era împodobită cu mult aur. Și toate privindu-le destul, a ieșit de acolo fără vătămare și împiedicare, apoi în 20 de zile s-a întors la chilia sa. Într-aceia cale, pe cînd se întorcea, s-a sfîrșit pîinea și apa pe care le purta cu sine, și a început a slăbi; deci, era să cadă de foame și de sete, dar iată i s-a arătat, precum singur a spus mai pe urmă, o asemănare de fecioară, îmbrăcată cu haină albă, care lucea; și a văzut o vadră cu apă curată înaintea lui, departe ca de o stadie, și fecioara adeseori punînd-o jos îi arăta apa și îl chema să vină să bea. Iar el nu putea s-o ajungă, dar cu nădejdea acelei ape, a mers trei zile după dînsa, ostenind tare, pentru că trei zile acea fecioară i s-a arătat, mergînd înainte.

Apoi i s-a arătat o cireadă de bivolițe (pentru că sînt mulțime de acestea în părțile acelea), dintre care una a stat în preajma bătrînului ostenit, avînd lîngă sine un vițel mic și curgea lapte din ugerul ei; apoi a auzit de sus un glas, zicîndu-i: "Macarie, apropie-te și bea laptele ei". Iar el apropiindu-se, a supt din destul și și-a întărit trupul.

Apoi a spus sfîntul despre sine și aceasta: "Ca să-mi arate Domnul cea mai mare milă a Sa și să învețe nevrednicia mea, ca spre a Lui purtare de grijă să-mi pun nădejdea, a poruncit bivoliței aceleia să meargă după mine, pînă la chilia mea și în toate zilele să mă hrănească în cale. Iar ea fiind slujitoare poruncii Ziditorului, venea după mine și nu lăsa vițelul său la fițele sale, ca numai pe mine să mă hrănească".⁵⁰⁴

Dar nu oprește nimeni pe diavol, pentru a înșela pe câți mai mulți, să facă și vindecări la mormintele ereticilor, pentru a susține învățăturile sale mincinoase:

Vindecări miraculoase la Lourdes

În 1858 la Grota Massabielle, lîngă Lourdes-Franța, Fecioara Maria i-a apărut de 18 ori Bernadetei Soubirous, o fetiță țărăncă de 14 ani. Ea s-a prezentat ca fiind Imaculata Concepție [iată erezia – n.n.] dîndu-i fetei un mesaj pentru toți: "Rugați-vă și faceți penitență

⁵⁰⁴ Viețile Sfinților, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 19.01.

pentru convertirea lumii“ [vedeți cum diavolul poate îndemna la pocăință, doar pentru a strica mintea printr-o credință mincinoasă? Habar nu avea Părintele Arsenie Boca despre adevărata lucrare lăuntrică. De aceea a și căzut, sărmanul – n.n.]. Biserica a investigat afirmațiile fetei timp de 4 ani, înainte de a aproba devoțiunea către Fecioara Maria de la Lourdes.

De atunci, Lourdes a devenit unul dintre cele mai faimoase locuri de pelerinaj din întreaga lume, **atrăgând mai mult de 1 milion de pelerini anual** [a bătut, pe departe, chiar și numărul de pelerini de la Prislop! – n.n.]. **Mii de vindecări miraculoase au avut loc în acest loc bine-cuvântat** [mai multe chiar decât la mormântul magului de la Drăgănescu – n.n.].

Biroul medical de constatări de la Lourdes, înființat în 1882, format din peste 5000 de medici din peste 30 de țări și în care intră nu numai medici catolici, dar și evrei, protestanți, indieni, atei, din zecile de mii de cazuri de vindecări studiate a admis ca miraculoase numai 1200, iar autoritățile bisericești, dând dovadă de o severitate nejustificată, au admis numai 64. [și acolo este supărată mass-media că adunarea latinilor nu le confirmă reclamele mincinoase – n.n.]

Autorul italian, Michel Favero spune **“De mai mulți ani merg la Lourdes și văd mereu același imens spectacol: durerea care caută. În alte părți se geme, se plânge, se strigă, se blestemă. La Lourdes se cântă, se caută. Vindecările trupești sunt rare la Lourdes, dar fiecărei vindecări trupești îi corespunde un milion de vindecări care se petrec în sufletele și inimile oamenilor. Acestea se petrec în fiecare ceas și în fiecare minut. Numai că pentru aceste minuni nu există nici un birou medical care să le studieze și să le facă publicitate. Sunt convertirile la credință și apoi sunt minunile resemnării la voința lui Dumnezeu, convingerea pe care o întipărește Fecioara, în inimile bolnavilor, că ei nu sunt inutili pe lume, că nu suferă în zadar, că suferințele lor unite cu ale lui Cristos au o valoare infinită pentru mântuirea lor și pentru mântuirea lumii, că ei, pe plan supranatural, sunt mai valoroși decât cei sănătoși. De aceea, bolnavii se întorc de la Lourdes cu bucuria, seninătatea și speranța în inimă”** [Acest mod de a gândi este leit cu declarațiile celor de la Prislop, dar... mai puțin hulitoare. Cel puțin, nedându-și seama că sunt amăgiți de draci și întăriți în credința eretică a imaculatei concepții, iar nu în Ortodoxie, măcar pun minunile pe seama Maicii Domnului și a lui Hristos, iar nu pe seama unui biet vânător de suflete, cu mintea rătăcită în propriul ei hățiș – n.n.].⁵⁰⁵

Cel mai celebru caz echivalent de pe la noi este fenomenul Prislop, o înmănunchere de fenomene paranormale fabuloase, multe exagerări, multe minciuni. Unele (poate) minuni ale Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop pentru oamenii amărâți ce vin acolo, dar uzurpate de discipoli în numele Părintelui Arsenie Boca, însă majoritatea sunt diavolești, pentru a forța conștiințele.

Despre vindecările de la mormântul lui A. Boca eu cred că sunt doar momeli ale diavolului spre a atrage poporul spre învățătura neortodoxă a lui, primind astfel credibilitate. în cartea Pr. A. Boca, Mărturia părintelui Pantelimon, pag. 77: „La sfârșit de noiembrie, 28, se petrec lucruri ciudate și minunate. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii, câteodată o lumină alb aurie te însoțește până ia Peștera Sf. Ioan de la Prislop. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sf. Ioan arată că sfințenia adevărată este la Sf. Ioan, nu la mormântul lui Boca, dar orbii nu văd. În SUA, scientologii, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim! Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt disperați după un trai bun. Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca. O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogați - Argeș,

⁵⁰⁵ <<http://www.pelerinajemira.ro/marturii/vindecari-miraculoase-la-lourdes/>>, luni, 22 iunie 2015

jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămăligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineată au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul. Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce n-au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spuneau: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască⁵⁰⁶

Vă redăm o minune tipică diavolească, petrecută la mormântul maestrului de la Prislop: Baba Boca... sau Babaji Boca:

O minune legată de Părintele Arsenie, după moartea lui, am văzut și eu la mănăstirea Sâmbăta în 1990, unde venisem cu o fată foarte credincioasă, bolnavă grav de scleroză în plăci de 17 ani. Nu putea merge decât cel mult 5-10 pași; o duceam cu un cărucior pentru invalizi. Astfel am urcat împreună spre un izvorăș, cam la 2 kilometri mai sus de mănăstire. Și cum stăteam amândoi lângă izvorul acela, în poiană apare o bătrână a cărei înfățișare era imposibil să nu-ți atragă atenția. **Părea de vreo sută de ani, înaltă, gârbovită, dar cu ochii albaștri, plini de viață.** Eu povesteam cu fata asta, cu voce încetă. Zic: „No, mâine aș vrea să urc până la chilia Părintelui Arsenie, sub poalele Făgărașului... ”. Deși se afla cam la o sută de pași, bătrâna a ridicat ochii spre mine și m-a întrebat: „Chiar vrei să mergi la chilie...?”. **Nu vă pot spune ce voce avea femeia asta... Un glas ce ajungea până la noi cu o ireală putere, un glas aproape muștrător și totuși nu, un glas ce venea parcă să ne certe din lumea cealaltă... Eu am spus că da, merg la chilie. Bătrâna a zis: „ Bine ”, și-a luat apă de la izvor și, când a dat să plece, s-a întors către noi și ne-a întrebat: „Nu vreți un măr? Noi am spus: „Da ”, **Ea și-a băgat mâna în straiță și a scos două mere mari, galbene, unul pentru mine, celălalt pentru fată. Și atunci m-am uitat la piciorul ei. Un picior nefiresc de mare pentru o femeie, numărul 45 sau chiar 46. Bătrâna s-a îndepărtat și fata îmi zice: Măi, parcă intrau ochii ei prin mine, simțeam că trece privirea ei prin mine, că-mi intră în carne, în corp... ”, Iar eu puteam să jur că erau aceiași ochi mari, albaștri și umezi, pe care-i văzusem atunci la Drăgănescu.****

⁵⁰⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., pp. 24-26.

Deodată, pe amândoi ne-a străfulgerat un gând: „Să vezi că a fost Părintele!”. Am alergat după bătrână dar, cu toate că nu trecuseră nici două minute de la plecarea ei, n-am mai găsit-o nicăieri. Mai mult, pe poteca aceea veneau spre noi niște turiști care ziceau la rândul lor, că n-au văzut nimic, nici o bătrână. Am mai zăbovit puțin și când a fost să plecăm, fata zice: „ Hai, că încerc să merg până la cărucior”. Când a ajuns la cărucior zice: „Mai încerc doar să cobor până în drum, c-am văzut că m-ai tras cam greu pe panta asta Când am ajuns jos, la drum, spune: „Măi, nu știu, parcă simt așa, o putere în picioare...”, iar eu am îndemnat-o în glumă: „Măcar dacă ai merge până la mănăstire, să nu mă tot obosesc să împing de cărucior prin grohotișul ăsta Atunci ea s-a oprit, s-a uitat spre cer și a devenit foarte serioasă: „Doamne, n-aș vrea să merg decât ca să nu-i mai supăr pe alții!” Și a mers cei doi kilometri pe jos. Făcuse așa o febră musculară că sâmbătă n-a mai coborât de la chilie. Însă din acea zi și până astăzi, fata aceea merge pe picioarele ei. (Părintele Dumitru, Mănăstirea Sf. Ilie - Albac)⁵⁰⁷

Un comentariu cu bun simț, în legătură cu această întâmplare copiată din desenele animate, îl face Părintele Gheorghe Anițulesei:

Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. în cartea Mărturii din Țara F.,, pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește

⁵⁰⁷ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 118-119.

*cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.*⁵⁰⁸

De altfel diavolul obișnuiește să se arate în chip de babă:

Despre prefăcătoria diavolului

*Nu mult după aceea, vicleanul diavol, arzând de răutate și zavistie pentru că nu-i putea face nimic lui Andrei, a luat înfățișarea unei babe și s-a așezat lângă drum, bocind și strigând: „Vai mie, sărmana și bătrâna! Cât de mult rău mi-a făcut acest înșelător, că nici nu mai am liniște! Ce pot să mai fac eu, săraca și străina?” Unii trecători, văzând-o astfel, s-au apropiat de ea, întrebând-o: „Ce ți s-a întâmplat?” Și baba a răspuns: „Andrei, care locuiește în această cetate, m-a prins de părul capului și m-a târât până aici. Mi-a smuls părul, m-a lovit și mi-a rupt și puținii dinți pe care-i mai aveam.” În acest timp, Andrei, care era prin preajmă, făcându-și nebuniile sale obișnuite, a înțeles înșelăciunea vicleanului, care luase chip de babă. S-a apropiat și, privind-o cu asprime, i-a spus: „Strigă și bocește, babă întunecată la minte și nebună, murdară de toată prefăcătoria și înșelăciunea, și vrăjitoria! Ai îmbătrânit în farmecele, blestemele și otrăvirea sufletelor omenești!” Apoi Andrei a luat niște noroi de jos și a făcut din el un bulgăre, cu care a lovit-o pe babă în față. Bulgărele i-a lăsat aceleia pe chip o urmă ca de cruce și chiar atunci diavolul și-a lepădat înfățișarea omenească, prefăcându-se într-un mare șarpe, care s-a făcut nevăzut. Iar binecuvântatul Andrei și-a urmat drumul și purtarea obișnuită.*⁵⁸⁵⁰⁹

Dar nu numai diavolii fac minuni drăcești, ci și oamenii forțează nota, datorită exagerării și răstălmăcirii, după propria lor prejudecată. Nu este de mirare că oamenii, induși psihologic de faima sădită prin mass-media (că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt), răstălmăcesc toate ca semne minunate ale sfinției sale, datorită dorinței de a se rezolva totul pentru mângâierea trupului și scăparea cu orice preț (chiar și cu pierderea sufletului) de necazuri, uitând cu totul de veșnicie pentru care este nevoie de o cale strâmtă, în dureri, pentru a ne curăți de patimi. Am fost preveniți pentru aceasta de Sfinții Părinți:

*Căci dacă cuvântul Scripturii arată că omul se întristează pentru umbrar și pentru curcubetă, adică pentru trup și pentru plăcerea trupului, iar că Dumnezeu se îngrijește de Ninive, vădit este că ceea ce socotește Dumnezeu vrednic de iubire e cu mult mai de preț și mai de cinste decât toate lucrurile dragi și scumpe oamenilor, fie că există în oarecare fel, fie că nu există, ci numai par să existe, în urma unei judecăți greșite, sau a unei prejudecăți, neavând nici o rațiune a existenței lor reale, ci fiind rodul nălucirii care amăgește mintea și dă o figură goală celor ce nu sunt, nu însă și un ipostas real patimii*⁵¹⁰.

Să vă istorisim câteva minuni auzite chiar de urechile noastre. Ele sunt tipice Părintelui Arsenie Boca și forțării diavolești. Precis ați auzit și dumneavoastră de unele asemănătoare... sunt o mulțime, ca și mulțimea celor amăgiți:

Un frate începător de la o Mănăstire cunoscută din țară, văzând că părinții de acolo (cunoscând duhul echilibrat al ascezei Ortodoxe), nu sunt de acord cu falsa „sfințenie” ieftină a Părintelui Arsenie Boca (mai ales că acesta propovăduiește învățături străine de adevăr), s-a dus, fără blagoslovenie, să se convingă de unul singur, la fața locului:

„Părinte Arsenie Boca ajută-mă să cred în tine!

Doamne o fi sau nu o fi Sfânt, arată-mi!”

Cam așa erau dorințele inimii lui.

Fiindcă șovăiala este poarta de intrare a tuturor ispitelor, iată ce a pățit:

La intrare și-a scrântit piciorul și i s-a înnegrit. A ajuns deznădăjduit și șchiop la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Acolo s-a rugat la Părintele Arsenie Boca cerându-și iertare că nu a crezut în el, și... minune. S-a vindecat pe loc.

⁵⁰⁸ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, p. 21.

⁵⁰⁹ 58 P.G. 111, 680 D - 681 B; Paraclete, p. 59.

Viața Sfântului și de Dumnezeu purtătorului părinte Andrei cel nebun pentru Hristos, <<http://forum.teologie.net/download/file.php?id=453&sid=6fe742009f90a7678a0dbb1878a79d66>>, duminică, 6 decembrie 2015, p. 22.

⁵¹⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 446.

De atunci crede neabătut că Părintele Arsenie Boca este sfânt și numește mormântul lui Sfântul Mormânt.

Aceasta i s-a întâmplat fiindcă nu a crezut în Sfânta Evanghelie:

Iac 1:5 Și de este cineva din voi lipsit de înțelepciune, să o ceară de la Dumnezeu, Cel ce dă tuturor fără deosebire și fără înfruntare; și i se va da. 6 Să ceară însă cu credință, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoiește este asemenea valului mării, mișcat de vânt și aruncat înapoi și încolo. 7 Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu. 8 Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale. 9 Iar fratele cel smerit să se laude întru înălțimea sa, a cerut de la Dumnezeu înțelepciune, dar cu îndoială și mândrie, fără să asculte de călugării prudenți și de Sfinții Părinți. De aceea nu a luat de la Dumnezeu răspunsul, ci de la draci, nerămânând statornic în monahism și calea Ortodoxiei.

Mat 22:29 Iar Iisus răspunzând, au zis lor: vă rătăciți, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu; a inversat ordinea, a pus mai întâi accent pe puteri, iar nu pe dogme. Iar pe puteri nu le-a probat cu Sfânta Scriptură să vadă dacă sunt de la Dumnezeu sau de la draci.

S-a rătăcit, fiindcă a pus la temelie credința lui minunea și nu cunoașterea Sfintei Predanii, înlocuind pe Domnul Hristos în inima lui cu Părintele Arsenie Boca, numind cu nume nepotrivit mormântul elinesc de la Prislop.

Alt caz, asemănător.

O familie de mireni mergeau cu mașina pe stradă. Le-a apărut în colțul parbrizului imaginea Părintelui Arsenie Boca și, uimiți, erau să facă accident, dar Dumnezeu i-a scăpat în ultimul moment: *Iez 18:23 Oare voiesc Eu moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu - și nu mai degrabă să se întoarcă de la căile sale și să fie viu?*

De atunci la toată lumea povestesc că Părintele Arsenie Boca este mare făcător de minuni și i-a scăpat de la moarte. Sărmanii... diavolul i-a ispitit cu chipul îndrăgit ca să le abată atenția și să-i omoare, Hristos i-a miluit și ei pun pe seama diavolului nu ispita, ci scăparea. Ce să mai facă Dumnezeu cu unii ca aceștia? Toate le răstălmăcesc pe dos și nu înțeleg nimic din viața lor. Cum să se pocăiască și să scape de amăgire. Ce „sfânt” sadic, să pună pe oameni în chin și primejdii, doar ca să le dovedească și să se laude că este Sfânt. Așa se întâmplă cu cei care nu-și conduc viața după poruncile lui Hristos, ci după simțiri.

Un om de la stația de benzină îmi povestea deznădăjduit că nu știe ce să mai facă, că nu-l poate împăca pe Părintele Arsenie Boca.

L-am întrebat:

- De ce?
- Când m-am dus în pelerinaj la Prislop, că am putut și eu să merg odată, fiindcă se dau bilete la alimentara, Părintele de acolo, după ce ne-a stropit cu aghiazmă amestecată cu apă din mormântul Părintelui Arsenie Boca ne-a spus la sfârșit ca neapărat să sărutăm crucea de la Sfântul Mormânt al Preasfântului Părinte Arsenie Boca și mergând acasă neapărat să-i sărutăm și pe ai noștri, zicându-le: „cu aceste buze am sărutat crucea Părintelui Arsenie Boca” și așa se vor sfinți. Iar eu am uitat să fac aceasta și m-am îmbolnăvit. Mi-a apărut Preasfântul Părinte Arsenie Boca și mi-a zis: „te-am pedepsit că nu m-ai propovăduit pe mine. Ca să te însănătoșești să vi la mormântul meu de cel puțin 4 ori!”. Și nu știu cum să fac că am multă treabă la serviciu și nici bani nu prea am și acum îi mai dau și pe medicamente.
- V-aș spune ceva, dar mi-e teamă că vă supăr...
- Nu mă supăr, numai spuneți-mi ce să fac, că nu mai am somn de atunci și nu știu cum să fac rost de timp și bani să mă duc de patru ori, să-l îmbenez pe Preasfânt...
- Nici un Sfânt nu este răzbunător. Ei ne iubesc. Accentul care se pune la Prislop nu pe Sfânta Cruce a lui Hristos și pe Sfântul Mormânt de la Ierusalim, ci pe crucea și mormântul lui Arsenie, cât și credința mincinoasă că ați putea dumnezevoastră transmite vreo sfințenie prin sărut, iar nu

prin pocăință, v-a îmbolnăvit. Dumnezeu a îngăduit să vă apară diavolul cu chipul Părintelui Arsenie Boca să vă încerce credința. Și *2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii*, cu atât mai mult poate lua chipul unui amăgit care s-a pictat pe sine însuși ca Hristos pe pereții așezământului de la Drăgănescu în loc să-L picteze pe Hristos ca Hristos. Numărul de ședințe de tratament și prezența personală se întâlnește la medici și la vrăjitoare, care doresc să trăiască din banii noștri și să ne aibă sub control. Sfinții adevărați cer, pentru binele nostru, prezența minții la Dumnezeu, legătura nevăzută cu ei, lăsarea păcatelor și credință curată, sărindu-ne în ajutor chiar și când nu le cerem, arătându-ne multă dragoste, iar dacă ne și mai ceartă este pentru a ne arăta vreun păcat și a ne înfricoșa să ne lăsăm de el, nicidecum pentru a deveni dependenți de ei și de locul lor. Dumnezeu când lucrează întărește libertatea omului și credința în lucrarea nevăzută. Satana forțează nota și vrea să facă pe om dependent de el, dându-i de împlinit lucrări minore, trupești, ca să devină omul satisfăcut și mulțumit de sine. Dacă mergeți să vă spovediți la un duhovnic iscusit (care știe de amăgirea de la Prislop) și vă mărturisiți cu durere de inimă că ați fost înșelat și vi s-a arătat diavolul ca să vă rătăcească, și promiteți lui Dumnezeu că nu vă mai închinați decât la sfinții canonizați de Sfânta Biserică, vă veți vindeca.

- Vă mulțumesc, părinte, așa am să fac, mi-ați luminat mintea! Aveți dreptate!
 - Niciodată să nu mai spuneți vreo dată așa ceva vreunui om. Numai Domnul Hristos este luminătorul și învățătorul minții noastre, prin Sfinții Părinți și El ne vindecă și sufletele, și trupurile noastre. *Mat 23:8 Voi însă să nu vă numiți rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați. Ioan 8:12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.*
- S-a pocăit bietul om și s-a vindecat.

Dacă ați stat vreodată la coadă la Sfintele Moaște și ați avut neșansa să fiți lângă vreun ucenic al Părintelui Arsenie Boca, care iradiază de sublim, dar nu mai este conectat la realitate, atunci veți fi pățit desigur lucruri asemănătoare cu ce am pățit noi. Tot timpul de mers până la raclă, în loc să vorbească de Sfântul la care ne închinăm, sau măcar să păstreze tăcerea pentru a ne ruga, a turuit numai de marele Sfânt al Ardealului și de minunile lui nemaîntîlnite, cu un duh de silire, întunecat și îngust, tipic sectar, pentru a fi neapărat crezut. Iar dacă am încercat să schimbăm subiectul pe teren duhovnicesc, despre pocăință și Sfinții Părinți, pentru a-l liniști și a-i duce mintea la Hristos, ca să capete înțelegere, s-a supărat și nu a înțeles despre ce se vorbește, făcând tot felul de tertipuri de a aduce vorba despre idolul îndrăgit (în care și-a pus toată nădejdea mântuirii). Și dacă a fost un pic contrazis, s-a supărat și a plecat.

Părintele Iachint ne-a povestit că a stat de vorbă cu trei preoți din Ardeal. Unul era mare fan al Părintelui Arsenie Boca, agitându-se și susținând că se minte că Părintele Arsenie Boca ar fi pictat pe eretici ca sfinți, dar când va ajunge în țară se va interesa și dacă nu este adevărat, va veni să se răzbune. Nu are cum să picteze un Sfânt pe eretici ca Sfinți și că Părintele Arsenie Papacioc e un mare mincinos când îl denigrează pe Părintele Arsenie Boca.

- Doar nu vreți să spuneți că Părintele Arsenie Papacioc a pictat pe Francisc de Assisi la Drăgănescu, doar ca să îl acuze pe Părintele Arsenie Boca
- Doar v-am spus că nu este adevărat, nu e pictat acolo așa ceva, cea mai mare dovadă că e o minciună este că Părintele X (și a arătat pe unul din ceilalți doi) a fost cu fata lui bolnavă la Sfântul Mormânt al Sfântului Părinte Arsenie Boca și s-a vindecat de paralizie la picioare, spuneți și dumneavoastră preacucernice Părinte, nu-i așa?
- Așa credeam și eu, până mai acum cinci minute. Dar de când am aflat că Părintele Arsenie Boca crede că ereticii pot fi sfinți și o mai și pictează, îmi dau seama că fata mea a fost vindecată de

Sfântul Maslu pe care l-am făcut în acea zi și eu, fiind amăgit de ceea ce se spune, am pus minunea pe seama Părintelui Arsenie Boca.

- Și tu ai trădat?! Nu înțelegi că totul este o minciună din invidie că nu sunt călugării ăștia la fel de populari ca Sfântul Ardealului?! O să vă arăt eu!!!

A doua zi, Părintele agitat a venit tiptil la Părintele Iachint, șoptindu-i cu sfială:

- Iertați-mă părinte, ați avut dreptate...
- Dar de unde ați aflat?
- Nu am mai avut răbdare și am sunat la un fiu duhovnicesc al meu, care are un album cu pictura de la Drăgănescu și i-am povestit cele pe care mi le-ați spus, indignat, iar el s-a uitat în album și a văzut că era pictat Francisc de Assisi cu aură de Sfânt. Atunci ne-am dat seama că a fost amăgit și minunile de la mormântul lui sunt diavolești. Vă mulțumim că ne-ați atras atenția, chiar cu riscul de a ne supăra. O astfel de ceartă este mântuitoare!
- Să vă mântuiți întru Domnul și să vă rugați și pentru mine, păcătosul!

Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție!

12. 03. 2015 (27. 02) Mare bucurie am trăit azi. Adrian, un fiu duhovnicesc al Părintelui Constantin Galeriu, auzind că sunt „împotriva Părintelui Arsenie Boca”, iubindu-mă a venit să mă facă atent. Era copleșit de minunile Părintelui Arsenie:

„- Iachint, mi-a zis, eu de asta am venit aici: am auzit că ești împotriva Părintelui Arsenie Boca. Tu nu vezi câți oameni se îndreaptă trupește și duhovnicește prin Părintele Arsenie? Tu nu ai auzit, nu ai citit, câte minuni a făcut? Sunt atâtea mărturii... Ce i-ai găsit rău?”

I-am spus, printre altele:

„- Nu mă îndoiesc că Dumnezeu a făcut și că poate să facă minuni prin Părintele Arsenie Boca. Eu am atras atenția cu privire la o lucrare a Părintelui Arsenie care se dovedește a nu fi întru Hristos și pervertește conștiința Bisericii la mulți care o îndreptătesc cu minunile. Anume: pictarea în biserică Drăgănescu ca sfinți a lui Francisc de Assisi, în naos, și Wulfila semiarianul, în altar. Am vorbit de Părintele Arsenie la capitolul: „Legându-ne cu inima de cineva sau de ceva numai putem fi liberi și mărturisitori întru Hristos”. Iată, suntem puși în situația de a alege între Hristos și Părintele Arsenie. Nu trebuie să ne lăsăm impresionați de minuni, mai ales când duc la erezie. Mântuitorul ne-a făcut atenți: Mulți vor zice Mie, în ziua aceea: Doamne! Doamne! au nu cu numele Tău am prorocit? Și cu numele Tău draci am scos? Și cu numele Tău multe minuni am făcut? Și atunci voi mărturisi lor, că niciodată nu v-am știut pe voi; depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea!” (Matei 7, 21-23)”

„Da, a zis Adrian, dar acolo este vorba despre minunile care le fac ereticii, cele care nu sunt adevărate, am citit tâlcuirea la Sfinții Părinți”

„- Ai citit numai la un Părinte, am răspuns. Tot de Sfinții Părinți este arătat că Hristos face minuni prin preoții nevrednici pentru credincioși, dar ei nu se mântuiesc căci nu au murit în unire cu Hristos.

Dracul poate da durere omului oriunde, se poate vedea bolnav de cancer la aparate și apoi îl duce la părintele care face minunea și-i pervertește credința. Îmi aduc aminte că un bioenergetician i-a spus unui credincios: „De ce nu iubești, de ce nu faci bine pe oameni? Ai puteri să faci minuni”. Acest credincios a venit apoi nedumerit la Părintele Cleopa și eram de față când spunea că fără să se gândească să facă minuni a pus mâna pe câțiva bolnavi și s-au făcut sănătoși. Atunci Părintele i-a spus: „Spovedește-te curat de toate păcatele și mergi la Sfântul Maslu ca să scapi de draci”

Zice, Adrian:

„- De Francisc știu, l-am văzut, dar de Wulfila nu știu, trebuie să mă interesez. Și apoi nu putem exclude lucrarea harului lui Dumnezeu și printre eterodocși. L-ai citit pe Părintele Tadei? Vezi ce spune el despre asta!

Am citit undeva că o familie de ruși ortodocși s-au dus în Germania și au devenit lucrători în casă la o familie de protestanți. În localitatea aceea nu era decât o biserică catolică, dar într-o înțelegere ecumenistă tot acolo se adunau și protestanții. Când se adunau protestanți

trăgeau o cortină ca să nu se mai vadă altarul și crucea și așa își făceau slujba. Într-o zi, când s-a tras cortina, stăpâna casei, la care stăteau ruși, care era protestantă, a strigat: „N-o trageți! Mai lăsați-o să ne bucurăm de slava Crucii lui Hristos!”. Iată aceasta s-a întâmplat într-o biserică catolică!?”

Am răspuns:

„- Crucea este ortodoxă”.

„- Da, a zis, Adrian, ai observat. Apoi pentru îndrăzneala mărturisirii ei a avut o vedenie. I s-au arătat doi bărbați, unul în lumină și altul ca un om. Cel asemenea ei i l-a arătat pe cel în slavă și i-a zis: „Iată! La el e Adevărul!” Atunci ea l-a întrebat, pe cel la fel ca ea: „Dar, tu cine ești?” A răspuns acela: „Eu sunt Francisc de Assisi”. După câțiva timp stăpâna casei la văzut pe rus cum se roagă la o icoană a Sfântului Serafim de Sarov, cel pe care ea l-a văzut în slavă, și a devenit ortodoxă. Vezi Iachint cine este Francisc de Assisi? A venit și a arătat adevărul”.

„- Da, am răspuns, dar, în această vedenie nu s-a descoperit că Francisc de Assisi este sfânt”.

„- Dar, vezi, zice Adrian, a venit Francisc de Assisi. Când i-am zis Părintelui Constantin Galeriu aceasta, ce am citit, a zis: „Aceasta ar trebui să fie spusă la toți”.

„- Foarte bine, am zis, a venit cine a vrut Dumnezeu, a venit cine trebuia. Francisc nu e liber. Dumnezeu l-a trimis pe Francisc, nu a trimis un drac, ca să se lămurească femeia că mântuirea înseamnă slava lui Dumnezeu. Zicând Francisc că Adevărul este la Sfântul Serafim de Sarov a spus tot, unde este Adevărul acolo este slava și mântuirea. După cum a arătat Mântuitorul în rugăciunea Sa Arhierescă că lucrează mântuirea noastră, adresându-se Tatălui zice: „Sfințește-i pe ei întru Adevărul Tău; cuvântul Tău adevăr este. Precum pe mine M-ai trimis în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume; și pentru dânșii Eu Mă sfințesc pe Mine însumi, ca și ei să fie sfințiți întru Adevărul. Și nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede întru Mine prin cuvântul lor; ca toți una să fie; precum Tu, Părinte, întru Mine, și Eu întru Tine, ca și aceștia întru Noi una să fie; ca să creadă lumea că Tu M-ai trimis. Și Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și i-ai iubit pe ei, precum pe Mine M-ai iubit” (Ioan 17, 17-23).

Foarte posibil ca acea biserică catolică în care femeia a văzut slava Crucii lui Hristos să fi fost închinată lui Francisc și din această cauză Dumnezeu l-a trimis pe el, ca ea să nu devină eretică precum el”.

„- Nu știu, a zis, Adrian”.

„- Oricum, am zis, Francisc de Assisi este socotit de papistași ca unul dintre cei mai slăviți sfinți ai lor și pe el trebuia să-l trimită Dumnezeu să dea mărturie unde este Adevărul”.

Am vorbit mult cu Adrian și cu cei împreună cu el și alt grup care venise din Sălaj și până la urmă s-au arătat a fi de acord că este nevoie să mărturisim adevărul cu privire la pictarea ereticilor în biserica Drăgănescu de către Părintele Arsenie Boca. Toți au înțeles că nu putem lua de bună și sfântă pictura care arată că ereticii și sfinții au împărtășire de Hristos. Apoi cei din Sălaj, fiind la teologie la Sibiu, și-au mărturisit nedumerirea că Mitropolitul Laurențiu lucrează pentru canonizarea a trei sfinți împreună, Părintele Arsenie, Părintele Cleopa și nu-l mai țineau minte pe al treilea.

Iată cum se pervertește conștiința Bisericii la mulți prin Părintele Arsenie Boca și prin cei care au acceptat că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată. Părintele Arsenie a arătat în duh ecumenist, în duhul lui antihrist, că Wulfila arianul, cel care nu-l credea pe Hristos a fi Dumnezeu, este sfânt și are împărtășire de Hristos precum Sfântul Ierarh Athanasie. Acum aceștia arată că Părintele Arsenie este mărturisitor al Adevărului precum Părintele Cleopa, ca să pervertească conștiințele tuturor.

Duhul lui antihrist lucrează prin cei care nu mai au conștiința Bisericii, au pierdut-o când au acceptat că Biserica este dezbinată. Cei care mărturiseau, în duhul lui Dumnezeu, că: „Ecumeniști acceptând că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, adunându-se cu cei din afara

Bisericii, făcând compromisuri, zicând că o unesc, fac lucrare antihristică”, au fost învinuiți de aceștia ca neavând dragoste. Acum vrea să-i „canonizeze” împreună pe Părintele Arsenie Boca și pe Părintele Cleopa ca să piardă conștiința Bisericii și cei care Dumnezeu prin Părintele Cleopa i-a ajutat să o dobândească. Apoi dacă mărturisește vreunul, din cei care s-a zidit duhovnicește prin Părintele Cleopa, adevărul că: „Aceștia lucrează apostazia canonizându-l pe Părintele Arsenie Boca”, scot vechea lor armă, spun că nu are dragoste și că este invidios. Numai cei care caută sincer mântuirea, numai cei a căror conștiință este conștiința Bisericii, cu harul lui Dumnezeu înțeleg adevărul. Dar, din păcate, aceștia sunt tot mai puțini. Cât de degrab ne este dat să vedem cele prorocite de Sfinții Părinți: „Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”.

Este nevoie să judecăm lucrarea Părintelui Arsenie Boca în Duhul lui Dumnezeu. Este o prorocie. Dar, ce fel de prorocie? Cine este întru Hristos, vede deja în biserica Drăgănescu urâciunea pustiirii... Cine este în duhul lui antihrist vede în biserica Drăgănescu viitorul lor, împlinirea lucrării lor, „unirea tuturor”.

Adrian m-a întrebat:

„- Cum poate un om, cu diavolul, să-și știe sfârșitul? Părintele Arsenie și-a știut sfârșitul. A spus ziua când moare tâmplarului, care i-a făcut sicriul”.

Am ținut să-i spun lui Adrian că mai impresionant este faptul că Părintele Arsenie tot în altar unde l-a pictat pe Wulfila ca sfânt a pictat și momente din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, care a primit mucenicia pe 28 noiembrie. Posibil prin aceasta să fi arătat că deși nu a ținut cont de Erminia Bisericii a lucrat totuși în Hristos. Deci nu mă îndoiesc că a prorocit, după cum am mai spus, știm că Dumnezeu și prin Caiafa a prorocit. Precum prorocia lui Caiafa a fost înțeleasă diferit și corect au înțeles-o cei care au rămas întru Hristos, tot așa și aici, înțeleg prorocia Părintelui Arsenie corect cei ce rămân întru Adevărul lui Dumnezeu.

Adrian prietenul meu adevărat, m-a bucurat, a spus că o să cerceteze cu luare aminte ce am scris și o să mă corecteze. El nu se încrede în ce am scris, ne având în cărți de unde am luat unele trimiteri, fiindcă le-am cules din lucrările în format electronic. Una dintre ele este aceasta:

„Sfântul Ignatie Briancianinov, în cartea sa Despre înșelare, mărturisește întru Adevărul lui Dumnezeu că: „Au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonică Francisc de Assisi, Ignațiu de Loyola și alți nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la dreapta-credință), recunoscători de ei ca sfinți. „Atunci când Francisc a fost răpit la cer” spune scriitorul vieții acestuia, „Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Său Celui după fire, sau fiului după har – Francisc”. Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât această hulă, ce poate fi mai întristător decât această amăgire!?”

Slavă Lui Dumnezeu, Cel cei aprinde în dragostea Sa pe cei care caută să rămână întru Adevărul Lui.⁵¹¹

Da... criteriul final este adevărul, iar nu minunea.

Vă rugăm să recitiți modul de a lucra hipnotic, atât de asemănător cu gurușii yoghini, al Părintelui Arsenie Boca, ca să înțelegeți că același tip tiranic de minuni, care iau mințile bieților discipoli, se lucrează și după moarte. Dar aceasta nu prin ochii (deja mâncați de viermi) ai Părintelui, ci prin duhurile ce lucrează în memoria celui ce le-a slujit cu atâta plăcere de sine, la fel cum lucrează dracii atunci când se pomenesc zeii, făcând minuni în numele lor.

⁵¹¹ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

În cartea *Mărturia mea, de pr. Petre Vamvulescu, pag. 51* : „Odată, după Sf. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei, București, cineva l-a văzut pe pr. A. Boca, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte și a plâns. Părintele i-a zis: *îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și sfinții mor! - și aceasta a spus-o despre sine* ” (pag. 42). Unui om ce plângea că are soția bolnavă i-a zis: „Gheorghe, vezi-ți de treabă, nu mai plânge, că pentru boala soției tale vorbesc eu cu Dumnezeu” Aici menționez declarația pr. Stăniloaiu despre A. Boca în revista *Scara*, 1993, cu trei luni înainte de trecerea la cele veșnice. „Avea o siguranță de sine pe care eu n-am avut-o niciodată, eu spun tipic sectară”. În cartea *Alte mărturii despre părintele A. Boca, pag. 88*: „Dar când voi muri, de acolo de sus o să am răgaz și o să vă văd pe toți și o să vă ajut”. (Maria Șandru). Găsim în *Pateric cuvioși care după o viață de nevoiță cereau pe patul de moarte timp de pocăință, iar A. Boca era sigur de mântuirea lui. Pag. 89*: „Mă, mie mi-a dat Dumnezeu un dar pe care voi nu-l aveți, eu sunt văzător sufletește; voi sunteți văzători numai cu ochii, dar sufletul vostru e încărcat de toate relele” (Maria Șandru) pag. 116. Zicea: „Tu, dacă sunteți doi sau trei inși undeva, să povestiți despre mine, că eu sunt lângă voi și eu vă ascult și vă ajut Mântuitorul spune în Sfânta Evanghelie: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu sunt și Eu de față”. La pag. 121, spunea pr. Arsenie: „Când vorbiți de mine eu sunt între voi” (Chiș Aurelia). Cumplită smerenie mai avea. Pag. 125: înainte de a începe o predică s-a urcat pe o masă și a zis: „Când va judeca Dumnezeu lumea eu am să fiu la dreapta Lui (siguranță sectară, sau poate credea că a luat locul lui Hristos ca ereticul Francisc de Assisi) și atunci ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator”. În cartea *Mărturii din Țara Făgărașului, pag. 12*: „Ne spunea părintele că ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru, că a vorbit cu sfinții pe care îi pictează” (pr. Todor Nichifor - Sibiu). Pag. 50... „Zicea părintele: Mă, io văd prin voi până la al treilea neam” (Ierod. Ieronim Coldea). Pag. 117: „Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo ” în cartea *Noi mărturii despre pr. Arsenie Boca, pag. 65*: „Dacă plec, vă ajut mai mult!’ Pag. 118: „Mi-a spus că de sus ne va ajuta mai mult decât de jos și să-l chemăm așa: «Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul tău paznic și dă-mi sănătate și liniște. Depărtează de la casa mea necazurile și suferințele că ai Duh Sfânt.»” (Chiș Aurelia - Boiu, Mureș). Urmează să auzim că și-a făcut singur acatistul când era în viață.

Atenție: când ne rugăm unui Sfânt autentic, intrăm în contact cu Cerul; când ne rugăm unui înșelat - intrăm în contact cu iadul.⁵¹²

Așadar, fie-vă milă de sufletele dumneavoastră și nu vă mai rugați Părintelui Arsenie Boca fiindcă dați drepturi duhurilor înșelăciunii să vă strice mintea și viața, despărțindu-vă de Hristos și punându-vă în pericolul de a rata veșnicia, prin centrarea pe sfinția sa.

7. PĂRINTELE ARSENIE BOCA, ȘARPELE GLYKON, STATUILE VRĂJITOREȘTI AFRICANE, LUMÂNĂRILE COLORATE, MORMÂNTUL LUI VICTOR NOIR DE LA PERE LACHAISE ȘI... FERTILITATEA FEMEILOR

Unii oameni s-au smintit, când, fiind sterili, în urma întâlnirii cu sau a rugăciunilor la mormântul Părintelui Arsenie Boca, au căpătat un copil, crezând că numai un Sfânt poate face aceasta. de atunci orice argument le-ai aduce despre ereziile sfinției sale, nu mai țin cont de el, ci îți trântesc în față minunea, încheiind discuția. Sărmanii... însăși această atitudine arată că prețuiesc mai mult minunea, decât adevărul și viața de aici, decât Împărăția Cerurilor. Aceasta le vedește și cauza pentru care ei au pățimit o asemenea ispită: nelămurirea în credință. Ne întrebăm dacă acum, când se poate discuta despre necanonicitate Părintelui Arsenie Boca, există astfel de sminteli ce rătăcire nu va fi, dacă (Doamne ferește!) va fi canonizat, când această înșelare va deveni autorizată oficial. Să sperăm că în veac nu va îngădui Dumnezeu una ca aceasta. Dar, dacă noi nu ne trezim, ci ne lăsăm înșelați și o dorim, este posibil să ne dea Hristos să trecem și printr-o astfel de năpastă, pentru a ne îmbărbăta prin cunoașterea tuturor nuanțelor subțiri ale amăgirii.

⁵¹² Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 3-5.

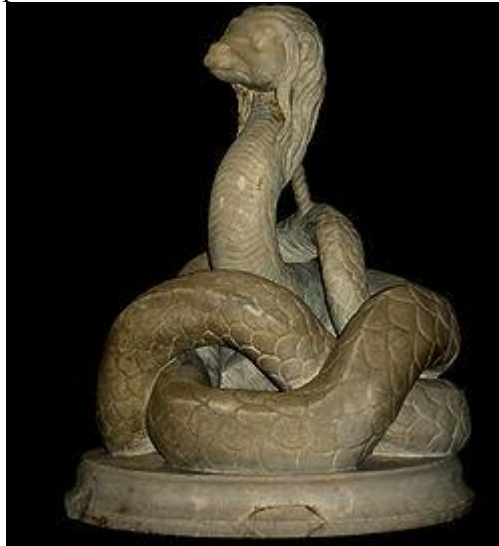
Mai înainte de a explica mecanismul demonic al unor astfel de false minuni, să arătăm că se poate face, atunci când credința omului este greșită, și prin zei, și prin vrăjitori, și prin... evrei morți (în cazul ateilor sau materialiştilor superstițioși).

(1) Fertilizarea la păgâni

(A) ELINI

Glykon

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Statuetă a șarpelui Glykon din secolul al II-lea, descoperită pe teritoriul orașului [Constanța](#) și expusă la Muzeul de Istorie Națională și Arheologie din [Constanța](#)

Glykon este o [zeitate](#) cu înfățișare de [șarpe](#) din [mitologia romană](#), al cărui [cult](#) a fost fondat de profetul grec [Alexandru din Abonutichus](#).

Potrivit scriitorului [satiric Lucian din Samosata](#) (Λουκιανός Σαμοσατεύς; c.120-c.190), de la care provine singura referință literară cu privire la zeitate, cultul șarpelui-zeu Glykon datează de la jumătatea secolului al II-lea d.Hr.

Lucian de Samosata i-a dedicat șarlatanului, autointitulat "profet", un [pamflet](#) foarte ostil (totodată amuzant) intitulat "Alexandru, falsul profet" (Ἀλέξανδρος ἡ Ψευδόμαντις), scriind că zeitatea inventată era de fapt o păpușă. Cultul lui Glykon și-a găsit în prezent un adept în persoana scriitorului englez [Alan Moore](#).

[...]

Șarpele-zeu în mitologia macedoneană

Cultul nu a fost doar o simplă plăsmuire a imaginației satirice a lui Lucian. Există dovezi arheologice solide care atestă practicarea cultului, care, probabil, a apărut în provincia romană [Macedonia](#), unde culte similare ale șerpilor existau de secole.

Macedonenii credeau că șerpii aveau puteri magice, legate de [fertilitate](#), și există o bogată mitologie pe această temă, ca de exemplu povestea reginei Olympia, mama lui [Alexandru Macedon](#), care, potrivit legendelor, a fost fecundată de [Zeus](#), deghizat în șarpe și că ea i-ar fi povestit fiului [Alexandru Macedon](#) că tatăl său nu fusese regele [Filip al II-lea al Macedoniei](#), ci însuși [Zeus-Amon](#). [vedeți cum transpune diavolul la păgâni, realitatea că împreunarea între oameni prin relație trupească este un rod al sfatului șarpelui cel vechi și cum zeifică relația cu el ca să se îndrăgostească mai tare de păcat și, indirect, de draci, considerându-i zei? – n.n.]

Începuturile cultului [[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Monedă bătută de către împăratul [Antoninus Pius](#) (138-161) în cetatea Aboniteichos/Ionopolis din provincia romană Bithynia-Pontus ([Asia Minor](#)). Pe aversul monedei este reprezentat chipul împăratului cu o cunună de lauri, iar pe revers este reprezentat un șarpe cu față antropomorfă și cu păr alături de inscripția în [greacă](#) ΓΑΥΚΩΝ ΙΩΝΟΠΟΛΙΤΩΝ.

Cel puțin la început, cultul nu era legat de adorarea unei abstracții sau a unui spirit al șarpelui, ci a unui șarpe real, în care se credea că s-a reîncarnat divinitatea. Potrivit mitologiei cultului, șarpele-zeu a apărut după ce profetul Alexandru a prezis venirea pe pământ a unei noi reîncarnări a zeului medicinei, [Asclepios](#).

Într-o după-amiază, în fața populației orașului Abonotichos (astăzi orașul [Inebolu](#)) de pe țărmul [turcesc](#) al [Mării Negre](#), adunată în piața centrală, Alexandru a spart un ou de șarpe, care conținea, spunea el, divinitatea. O săptămână mai târziu, divinitatea crescuse și ajunsese la dimensiune umană, fiind dotată cu trăsături omeneste și având un păr lung și blond. Părea să fie o păpușă cu trăsături omeneste, pusă de Alexandru în templul orașului. În anumite reprezentări plastice, Glykon este înfățișat ca șarpe cu cap de păpușă.

Ca și în cultele anterioare ale șerpilor, din Macedonia, venerarea șarpelui Glykon era axată îndeosebi pe puterea sa de a spori fertilitatea atât la femei, cât și la bărbați. Femeile sterile îi aduceau ofrande în speranța că vor rămâne însărcinate. Din scrierile lui Lucian reiese că profetul Alexandru avea metode mult mai puțin magice decât i se puneau în seamă de a determina femeile să rămână gravide. Se credea de asemenea că șarpele ferea orașele de epidemii, mai ales de [ciumă](#).⁵¹³

Credeți că oamenii ar fi venit degeaba la acel șarpe, dacă nu era eficient. Și dacă ei căpătau copii în urma cultului dracilor, înțelegeți că Dumnezeu îngăduia aceasta, datorită credinței lor rătăcite? Aceasta, însă, nu însemna că este sfințenie, sau că șarpele ar fi Sfântul... Macedoniei sau Asiei Mici. Hristos S-a întrupat tocmai pentru a izbăvi de rătăcire tot neamul omenesc, inclusiv pe cei zămislighi în urma unor astfel de ritualuri demonice.

(B) AFRICANI

Crezi ca o statuie te poate ajuta sa ramai insarcinata?

⁵¹³ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Glykon>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

Daca esti convins ca e imposibil, afla ca sunt peste 2.000 de femei care cred ca au ramas insarcinate dupa ce au atins statuile expuse, zilele acestea, la muzeul Ripley's Believe It Or Not, din Myrtle Beach, Carolina de Sud.

Inainte sa ajunga la muzeul din Carolina de Sud, statuile au fost expuse aproape pe tot globul, informeaza AP.

Statuile fertilitatii se afla intr-o galerie speciala a muzeului, care a fost deschisa publicului joi si se crede ca daca le atingi, vei ramane negresit insarcinata.

Statuile, inalte de 5 metri si sculptate in lemn, au fost cumparate din Africa in 1993. Compania care le-a achizitionat sustine ca dupa ce au stat doar cateva luni in depozitele ei, 13 angajate au ramas insarcinate.

Statuile vor fi expuse la muzeul din Carolina de Sud pana in luna martie, iar cuplurile care isi doresc un copil pot sa le atinga gratis, in orele de program.⁵¹⁴

Iată mult mai numeroase sunt femeile ce rămân însărcinate atingându-se de idolii africani, decât la mormântul de la Prislop. Au făcut chiar un cult pentru ei. Numărul mare al lor este suficient să dovedească faptul că au o mai mare sfințenie decât a Părintele Arsenie Boca?

Noi credem că nici numărul, nici fertilizarea nu este indiciu de lucrare a lui Dumnezeu. Și demonii pot face aceasta. De aceea ne și învăța Hristos, că numărul celor ce se vor mântui și vor dobândi Împărăția Cerurilor (al Ortodocșilor cu discernământ, fără superstiții, care lucrează pocăința și nu umblă ahtiați după minuni) este mult mai mic față de al celor rătăciți:

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

Mat 20:16 Astfel vor fi cei de pe urmă întâi și cei dintâi pe urmă, că mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

Dar aceasta ne arată că și numărul mare de închinători la mormântul de la Prislop nu poate fi indiciu de sfințenie a Părintelui Arsenie Boca, indiferent de numărul și felul minunilor.

Criteriul de discernământ al Ortodoxiei pentru a depista un fals prooroc de unul mincinos, rămâne numai adevărul, nu minunea.

Despre aceasta ne avertiza tot Mântuitorul:

Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși. [adică și pe Ortodocși – n.n.]

(2) Fertilizarea la vrăjitori

Să vedeți cum amestecă acest ghid credința cu închinarea la draci, hidoșenia vrăjitoarelor cu frumusețea și candoarea la arătare a femeii, ca să facă ritualul lor mai atractiv.

Ghid de vraji

22 Noiembrie 2006

Dorim sa va expunem in continuare mai multe ritualuri care au fost experimentate si care au dat rezultate surprinzatoare. Cele mai importante elemente pentru realizarea dorintelor sunt urmatoarele:

⁵¹⁴ <<http://stirileprotv.ro/show-buzz/entertainment/crezi-ca-o-statuie-te-poate-ajuta-sa-ramai-insarcinata.html>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

Dorim sa va expunem in continuare mai multe ritualuri care au fost experimentate si care au dat rezultate surprinzatoare. Cele mai importante elemente pentru realizarea dorintelor sunt urmatoarele: 1- Credinta nelimitata ca Dumnezeu va va ajuta sa duceti la bun sfarsit ceea ce incepeti acum. 2- Un rol deosebit de important il joaca autosugestia. 3- Concentrarea si respectarea riguroasa a ritualului. 4- Gandul este cea mai puternica forta existenta pe aceasta planeta, el este impulsul care pune totul in miscare, creeaza si anihileaza. [vedeti cum amesteca vrăjitorii credința în Dumnezeu, cu lucrarea lăuntrică numită gândire pozitivă și cu amăgirea diavolească. De aceea se cheamă satana cel viclean – n.n.] Se spune ca "esti ceea ce gandesti"; deci **ATENȚIE!** la gandurile pe care le emiteti. Daca v-ati inarmat cu credinta, curaj si aveti sufletul curat este timpul sa vizualizati elementul dorintei dumneavoastra si sa va apucati de lucru. [imaginația puntea dracilor – n.n.] Succes! Trebuie sa stiti ca aceste ritualuri cu lumanari au o insemnatate deosebita si este foarte important sa cunoasteti **semnifi-**

catia culorilor pentru fiecare lumanare. **Lumanarea albastra** - se utilizeaza pentru a cere protectie in domeniul legii sau al afacerilor in care sunt in joc foarte multi bani. **Lumanarea galbena** - poate fi folosita pentru toate domeniile sau sectoarele profesionale si stimuleaza creativitatea. **Lumanarea aurie** - este ideala pentru cei care folosesc energia pozitiva si doresc influente benefice in viata lor. **Lumanarea purpurie** - functioneaza ca un stimulator si este bine sa o folositi atunci cand ati dori sa stiti mai multe despre o activitate sau actiune. **Lumanarea verde** - este foarte utila in ritualurile legate de bani este culoarea vietii si este recomandata pentru toate problemele legate de sanatate si bani. **Lumanarea argintie** - se utilizeaza in ritualurile de protectie deoarece indeparteaza energiile negative. **Lumanarea roză** - are o mare putere spirituala si se utilizeaza in problemele legate de inima, pasiune si dragoste. **Lumanarea alba** - este simbolul pacii si o puteti utiliza atunci cand v-ati certat cu o persoana si doriti sa va impacati. **Lumanarea rosie** - se foloseste in cazuri urgente in care trebuie luata o decizie imediata de care va este teama. **Lumanarea neagra** - se utilizeaza pentru ritualuri de razbunare si ura. Pentru a fi siguri ca energiile negative sau alte neajunsuri nu vor impiedica succesul ritualului pe care vreti sa-l incepeti, faceti mai intai o baie reconfortanta, abia apoi asezati-va comod. **Etapa urmatoare consta in aceea ca trebuie sa va concentrati asupra propriei energii, a vointei si a dorintei dumneavoastra; asta este esential pentru a obtine ceea ce va doriti imediat. Aprindeti apoi lumanarea care trebuie sa aiba o culoare apropiata dorintei dumneavoastra (vedeti culorile de mai sus) si invocati-l pe Dumnezeu, pe ingerul dumneavoastra pazitor, precum si fortele naturii. Pentru a va reusi aceste ritualuri este neaparata nevoie de liniste, importanta pentru concentrarea dumneavoastra.** [vedeti cum amesteca concentrarea yoghină și isihia, credința în Dumnezeu și îngeri cu panteismul – n.n.] **Precizari Stiate ca felul in care arde o lumanare va poate spune foarte multe si va poate oferi un raspuns precis?** Flacara lumanarii va poate spune multe secrete din domeniul sentimental si profesional. Pentru a obtine o anumita informatie, trebuie sa aprindeti o lumanare (vezi culoarea adecvata) puneti lumanarea jos intre un pahar cu apa si o gramajoara de tamaie; apoi concentrati-va cateva minute asupra intrebării; daca vreti sa puneti o a doua intrebare trebuie sa aprindeti

o alta lumanare. In cazul in care raspunsul este pozitiv lasati lumanarea sa arda complet. In cazul in care raspunsul este negativ stingeti lumanarea si aruncati-o pe o apa curgatoare din apropiere. Cum identificati natura raspunsului? Foarte simplu: a) Flacara lumanarii normala si stabila spune ca va urma armonie cu prietenii, fericire in dragoste, pace si liniste. b) Flacara lumanarii mica si care se stinge frecvent spune sa fiti atenti la incurcaturile amoroase; datorii si incertitudini sau anturajul nu va acorda atentia cuvenita. c) Flacara lumanarii care se prelinge vorbeste despre decizii care sunt sortite esecului, atentie la infidelitati; abandonati orice proiect pentru mai tarziu. d) Flacara lumanarii clara si stralucitoare care creste in inaltime spune ca vor veni multe bucurii si ca este timpul sa luati decizii importante; posibile angajamente serioase. e) Flacara lumanarii tremuratoare, care fumega va avertizeaza ca nu este momentul sa fiti agresivi; ca riscati dispute; partenerul nu este sincer, probleme de sanatate f) Flacara lumanarii cu tente albastrui, va puteti baza pe ajutorul celor din jur; va veti atinge scopul propus g) Flacara lumanarii cu tente rosii va avertizeaza asupra unor conflicte emotionale.

I: Ritual pentru bani *Daca situatia dumneavoastra financiara este foarte proasta si doriti sa o imbunatatiti, trebuie sa stiti ca prin acest ritual, veti putea obtine suma de bani strict necesara pentru dorintele dumneavoastra. Daca deja aveti o situatie materiala buna si doriti cresterea veniturilor, acest ritual nu va va ajuta.* [vedeti cum mimeaza diavolul virtutea multumirii cu puțin și neagonisirii decât a celor necesare? – n.n.]

Sfaturi de baza: - **Nu faceti acest ritual intr-o zi de duminica, este de preferat sa alegeti zilele de luni si joi** [zilele de post ale evreilor – n.n.] . - **Trei zile inainte de ritual nu dormiti cu nici un chip in timpul zilei.** - **La inceputul si la sfarsitul ritualului spuneti "Tatal nostru" Alegeti o camera cu fata spre rasarit, asigurati-va ca pe timpul desfasurarii ritualului nimic nu va perturba (telefon, sonerie etc.) Alegeti o zi de luni sau de joi intre orele 14.15-16.15, sau ora 24.00 .** Aceste intervale de ore constituie perioada care caracterizeaza curentul cosmic verde, responsabil de circulatia banilor. **Stropiti camera cu apa sfintita (aghiasma) si ardeti tamaie** [vedeti cum se folosesc diavolii de lucrurile și simbolurile sfinte, doar fiindcă acestea nu mai au eficiență, câtă vreme mintea celui ce le folosește este închinată dracilor prin mentalități eretice sau superstițioase? – n.n.] sau betisoare parfumate. **Asezati-va in genunchi in centrul camerei inconjurati-va sub forma unui cerc de 7 lumanari (neaparat de culoare verde)** [vedeti și stupiditatea ritualului fixist, bazat pe formalitate, contrar libertății autentice a credinței. Să comparați aceasta și cu ritualul impus în jurul mormântului Părintelui Arsenie Boca – n.n.] . **Relaxati-va si alungati orice gand din mintea dumneavoastra** [liniște... dar pentru draci, nu pentru pocăință și trezvie. Diavolii se folosesc de aceleași mecanisme ale lucrării lăuntrice, date de Dumnezeu prin Sfinții săi, fiindcă acestea străbat cu eficiență cărările firii, cunoscută cel mai bine de Hristos, atât ca Dumnezeu Atotștiitorul, cât și fiindcă a purtat-o ca Om. Doar că demonii le schimbă sensul, închinând firea omenească către ei, prin voința celui amăgit ce năzuiește la altceva decât voia lui Hristos și prin anumite practici ce mărturisesc slujirea nominală a lor, amestecate, pentru a amăgi, cu invocările adevăratului Dumnezeu – n.n.] . **Spuneti "Tatal nostru" avand in fata o icoana (de preferat a Sfintei Paraschiva - ocrotitoarea saracilor). Apoi incantati de 3 ori cu voce tare mantra "AUM" (care reprezinta simbolul lui Dumnezeu)** [vedeti că la nimic nu folosește să pictezi tablouri dedicate Sfintei Cuvioase Paraschiva, să o numești ocrotitoare a săracilor, să spui rugăciuni către Tatăl nostru, să stropești cu aghiazmă, să tămâiezi, să aprinzi lumânări, să faci ritual la miezul nopții, chiar să pictezi bisericii, dacă amesteci în aceasta numele treimii diavolești AUM, zicând că este simbolul lui Dumnezeu? Dar nu vă dați seama că așa a făcut și sârmanul amăgit Părintele Arsenie Boca? – n.n.] . **Vizualizati cu ochii mintii suma de bani care va este necesara iesirii din impas. Exemplu: "Ca sa-mi platesc toate datoriile as avea nevoie de zece milioane de lei". Vetii vizualiza aceasta suma cum o numarati, fiecare hartie in parte, cum ii faceti pachete de cate 100 lei, si repetati urmatoarea formula: "Doamne, Dumnezeul meu, fii alaturi de mine Si ajuta-ma sa ies din impasul financiar in care am intrat Doamne, Dumnezeul meu chem asupra mea binecuvantarea ta Si te rog ajuta-ma ca norocul sa mi se schimbe, sa se ridice greutatea care ma apasa, Si**

norocul sa se intoarca din nou la mine" **Recitati psalmii 47, 32, 57 si 110 din Biblie.** Acest ritual se practica **9 zile de luni si 9 zile de joi.,deci noua saptamani consecutive.**[în amintirea celor 9 cete îngerești, din care au căzut dracii ce aleargă spre împlinirea acestor rugăciuni demonice sincretiste, ce aduc a Ortodoxie, dar sunt fixiste și amestecate cu întinări păgânești – n.n.] **Precizare!** Acest ritual are efect foarte mare cand este luna plina sau cand luna se afla in berbec, rac, leu, varsator si pesti. Exemplu: In Decembrie luna se afla in berbec in 6 si 7; luna se afla in rac in 12 si 13, luna se afla in varsator in 28 si 29 iar in pesti in 30 si 31. **SUCCES!**

II: Ritual pentru obtinerea unui loc de munca Daca ati ramas fara servicii indiferent daca ati fost dat afara sau nu v-ati gasit pana acuma un loc unde sa lucrati si nu stiiti ce sa faceti, daca toate incercarile dumneavoastra de pana acum au dat gres recurgeti la acest ritual. Nu trebuie sa recurgeti la acest ritual daca lucrati undeva si vreti sa mai castigati in plus, nici daca sunteti manat de ganduri necurate. **III: Ritual pentru a reusi la un examen** Aveti de dat un examen si nu stiiti daca veti reusi? Aveti mari emotii, si din cauza lor este posibil sa ratati. Acest ritual va va reda incredere in dumneavoastra si va va ajuta sa reusiti la examen. Acest ritual se efectueaza trei zile consecutive inaintea examenului. **IV: Ritual pentru protectie** Foarte multi dintre noi ne creem protectii de tot felul, ne protejam impotriva naturii imbracandu-ne adecvat si construind case, ne protejam impotriva unor oameni incuind usile, pastram banii la Banca sau la CEC , in locuri sigure. Si totusi foarte putini oameni isi dau seama ca au nevoie si de o altfel de protectie, mai subtila si invizibila care functioneaza la un nivel diferit de cel fizic. **V: Ritual pentru intarirea cuplului** In orice cuplu exista momente cand balanta incepe sa se dezechilibreze, momente de rutina, neincredere si suspiciune. Ce aveti de facut? Acest ritual va schimba situatia. **VI: Ritual pentru intoarcerea persoanei iubite** Daca iubiti pe cineva foarte mult si aceasta persoana s-a indepartat de dumneavoastra va recomand un ritual care are menirea de al aduce inapoi. Atentie! Nu aveti voie sa recurgeti la acest ritual daca reintoarcerea persoanei iubite va afecta intr-un fel pe altcineva (familie). In caz contrar ritualul se intoarce definitiv impotriva dumneavoastra, indepartandu-l pe cel iubit. **VII : Ritual pentru a intoarce acasa un barbat care v-a parasit pentru o alta femeie** Se intampla deseori ca un barbat casatorit de multi ani sa se indragosteasca de o alta femeie si sa se indeparteze de familie. Daca doriti sa-l aduceti acasa aveti de efectuat acest ritual. **VIII : Ritual pentru a indeparta sentimentele de vinovatie** Daca va simtiti vinovati de o fapta oarecare si va faceti prea multe procese de constiinta va recomand un ritual care va va aduce linistea. **IX: Ritual pentru a pune capat singuratatii** Daca sunteti singuri de prea multa vreme si nu gasiti o explicatie de ce omul mult asteptat nu apare in viata dumneavoastra va recomand un ritual de chemare a ursitului (persoana lasata de Dumnezeu pe pamant ca pereche a dumneavoastra) Acest ritual se efectueaza doar in noptile cu luna plina. **X: Ritual pentru a va face iubiti** Cea mai importanta luna pentru ritualul de acest gen este luna aprilie - deoarece reprezinta din cele mai vechi timpuri o perioada de reflectie si de sarbatoare. Precizez inca o data ca acest ritual se poate face doar in luna aprilie, cand succesul este garantat. **XI: Ritual pentru intoarcerea norocului** Daca in ultimul timp v-au mers toate prost si ati fost urmariti de ghinioane, acest ritual va va ajuta sa puneti capat o data pentru totdeauna ghinioanelor. **XII: Ritual pentru insanatosirea dumneavoastra sau a altei persoane** Daca in ultimul timp va simtiti rau fara o cauza concreta, sau daca cineva din familia dumneavoastra nu se simte bine si vreti sa o ajutati ar trebui sa efectuati urmatorul ritual. **XIII: Ritual pentru a va indeplini orice dorinta** Pentru a va indeplini orice dorinta sau cand nu aveti alta rezolvare in situatii deosebit de critice va sfatuiesc sa recurgeti la acest ritual. **XIV: Ritual pentru dezlegari de drumuri** Daca in ultimul timp ati tot incercat sa plecati undeva (in tara sau in strainatate) si ati intampinat tot felul de probleme. Este clar ca cineva "v-a legat drumurile". Va este recomandat acest ritual care are menirea de a va ajuta sa plecati la un drum... oricare ar fi el si oricare ar fi destinatia. **XVI: Ritual pentru femeile care nu raman insarcinate** **Daca va doriti foarte mult un copil si acest lucru nu se intampla in mod normal, poate este timpul sa apelati si la aceasta metoda.** [vedeti cum pot dracii să ajute la fertilizarea femeii, dacă are mintea stricată de mentalitatea superstițioasă, pentru a obține îngăduința lui Dumnezeu spre o mai mare amăgire? – n.n.] **XVII: Ritual pentru**

alcoolici Daca va doriti sa scapati de acest viciu si nu stiti ce sa mai faceti, va recomand acest ritual. XVIII: Ritual pentru a renunta la fumat Daca va doriti sa renuntati la fumat dar nici una din metodele incercate nu a dat rezultate, a sosit timpul sa va apucati de un ritual magic.

[După cum se vede degeaba spunea Părintele Arsenie Boca că dracii nu îndeamnă la pocăință, pentru a scăpa de vicii. După cum se observă și vrăjitorii se arată ajutători pentru a scăpa de aceleași vicii pe care le combătea Părintele Arsenie Boca. Viciile trupești, pentru ca omul să obțină o nepătimire trupească, spre a se îmbăta și înfumura cu mai subtila și mai primejdioasa plăcere de sine, mai rea și mai stricătoare decât orice băutură distilată sau otrăvitoare și decât orice fel de iarbă de fumat, inclusiv drogurile. Dar așa a propovăduit și Părintele Arsenie Boca. A combătut păcatele grosolane, ale omului din afară, câștigând un renume de ascet și apologet Ortodox, dar patimile sufletești nici nu le-a cunoscut, nici nu le-a războit, fiind el însuși vrăjit de ele și amăgit. – n.n.] **XIX: Ritual pentru dezlegari de farmece de dragoste Daca nu ai avut succes in nici o relatie din viata ta, acum este timpul sa-ti faci dezlegarile de farmece. Sursa: astromagie.com**⁵¹⁵

(3) Fertilizarea la statuia unui evreu omorât în duel

Pupi mortu-ntre picioare si ramai grea!

⁵¹⁵ <<http://www.kudika.ro/articol/special/3677/Ghid-de-vraji.html>>, vineri, 1 ianuarie 2016

Femeia, undeva pe la 28, poate 30 de ani, vorbind intr-o franceza aproximativa, in intrebarea de ACEL mormant. Para a fi suedeza, oricum, ceva nordic...Bine facuta, cu umeri de canotoare. Custodele despica aerul, ii arata cam in ce zona se afla, apoi, ca s-o ajute, ii pune in mana si un pliant. Nu incheie fara un "Bonne chance!". N-o mai urmareste cu privirea. Stie ce va face. A mai vazut asta si anul trecut, si acum cinci, si cu 10 in urma. Si cu 20, si cu 30 si cu 40, de cand are grija de cimitir. Se va duce la ACEL mormant. Daca e rusinoasa, va astepta sa treaca toata lumea. Daca nu, se va aseza, direct, in genunchi. Se va apleca si va saruta statuia defunctului chiar intre picioare, de trei ori, apoi va murmura o scurta rugaciune. Unele mangaie slitul, altele-si culca fata pe el. Acu', de cand cu nebuniile astea de retele sociale, cateva se trag in poze, sa arate ca au fost pe acolo. Nu le zice nimic, le lasa in pace. Vor sa fie bune la pat. Sau, mai mult, sa ramana insarcinate!!! Se imbarbateaza singure: "Pana acum, nu s-a "prins". Ce nu poate doctorul, ce nu poate medicina, ce nu poate barbatul de acasa, poate o putea mortul, Victor Noir!"

Stim ce o sa spuneti! Oameni batrani, cu plozi, ati ajuns sa scrieti numai tampenii, pentru un strop de clickuri in plus...Punem pariu ca nu e asa?

Ucis intr-un duel care nu era al lui Era evreu. Asta nu dadea bine in Franta anului 1850. A decis sa se autoboteze Victor Noir.Suna bine pentru un jurnalist. S-a tras langa "La Marseillaise", publicatie puternica, condusa de Henri Rochefort si editata de Pascal Grousset. Avea penita, verbul ii era inmuiat in venin, alerga frumos pe cararile dintre cuvinte. In 1869, la 21 de ani, lumea-i era la picioare. Prin decembrie, o disputa intre doua ziare corsicane, a flambat Franta. Grousset, editorul, se luase-n piept cu Printul Pierre Bonaparte, nepotul direct al marelui Napoleon. Aprigi la mainie, ajunsesera, rapid, la duel. Grouset il trimise pe Victor Noir sa stabileasca locul si armele. Afrontul nu se trecea cu vederea, manusa fusese aruncata. Printul n-a inghitit sa discute cu "slugile". S-a lasat cu cearta. S-au scos pistoale...Cine a tras primul, cine a inceput, conteaza mai putin...Victor

Noir a primit, din "partea" Printului, un glont direct in cap. Mort pe loc!

Unii zic ca pe 12 ianuarie, la inmormantarea sa, au fost 100.000 oameni [mai multi ca la Prislop – n.n.], la Neuilly, unde a fost coborat pentru prima oara. In 1891, dupa stabilirea celei de-a Treia Republici, l-au stramutat la Pere Lachaise, in Paris, cimitirul cu trei milioane de morti si 44 de hectare. Abia acum incepe povestea. Pai si asta ce-a fost? Doar preambulul...

Jules Dalou, arhitectul, si protuberanta

Jules Dalou, unul dintre cei mai talentati sculptori ai vremii, a fost delegat sa-i lucreze statuia. Omul, spargator de tipare, s-a gandit sa-l faca cat mai natural. L-a desenat "mort" pe strada, asa cum fusese asasinat. Isi adusese aminte ca legistul trecuse ceva de genul "erect" in certificat. Din punct de vedere medical, se putea...Moartea fusese violenta, creierul comandase...Asa l-a facut. Cu o...protuberanta a pantalonilor in dreptul slitului...

Femeile prinsera a se ruga la mormantul sau. Unele, doar in picioare. Altele, mai curajoase, au inceput sa-l...sarute. Ii puneau flori, se rugau pentru fertilitate, pentru o viata sexuala ca la carte...Rugile s-au extins... "Barbatul sa ramana langa patul meu, sa nu caute altceva"...S-a ajuns la "Sa am copii, sa raman grea!" Bronzul dintre...Bronzul de acolo a inceput sa fie din ce in ce mai curat. Din ce in ce mai lustruit. De la atingeri, de la saruturi...⁵¹⁶

Dar iată ce ne învață Sfânta Biserică despre cei uciși în duel:

700. - *Duelul este lupta declarată între doi inși cu scopul, se zice, de a-și apăra onoarea lezată. El pornește din orgoliu exagerat, și este împotriva minții sănătoase, a legilor vieții și a poruncilor lui Dumnezeu (Ex. 20, 13; Deut. 5, 17; Matei 5, 21; Rom. 13, 9). Cel ce Ucide în duel se canonisește ca un adevărat criminal, iar cel ucis este un sinucigaș, căruia nu i se poate face nici-un fel de slujbă bisericească, și nici nu se îngroapă în cimitir ca alți creștini, căci fapta lui nu poate avea iertare. (V. Sinuciderea).*⁵¹⁷

Cele descrise în articolul de mai sus par de râs, dar sunt de plâns. Așa se petrece cu mintea oamenilor care nu cred în Dumnezeu... își fac idolii lor, mai în glumă, mai în serios. Să nu râdem nici măcar de atei superstițioși.

Acest fenomen este mai puțin grav decât închinarea de la Prislop. Noi suntem cea mai veche țară Ortodoxă. Ea, grădina Maicii Domnului, ar trebui să fie liman al discernământului după Sfinții Părinți, dar aici s-a introdus *Mat 24:15 urâciunea pustuirii ce s-a zis prin Daniel proorocul, stând în locul cel sfânt - cine citește să înțeleagă* -. Acum se consideră drept sfințenie a se săruta crucea de la mormântul Părintelui Arsenie Boca, nu pentru Cel Răstignit, ci pentru cel amăgit și îngropat. Și nu se mai cheamă Sfânta Cruce, ci crucea Părintelui Arsenie Boca, având, după preotul slujitor de acolo, puterea de a sfinți prin sărutarea de către cel ce a sărutat-o. Dar credința Ortodoxă nu este credința în sfințire prin săruturile dintre oamenii păcătoși, ci în lucrarea de schimbare a minții pusă în stare de jertfă, care stare este pecetluită cu mărturisirea prin sărutarea Sfintei Cruci, de dragul Celui ce S-a răstignit pe Ea: Hristos.

A ajuns Sfânta Biserică Ortodoxă, și ierurgiile Ei, tocmai din această cauză (a centrării pe Părintele Arsenie Boca, făcută de mass-media), de râsul ateilor.

Dacă nu credeți, vizualizați pe YouTube acest videoclip ironic numit:

*Arsenie Loca - Bocaloca (cover Havana Loca) [Loca = nebun, în limba spaniolă – n.n.]*⁵¹⁸

(4) Fertilizarea in vitro

Fertilizarea in vitro

FIV este indicată de specialiști în cazurile de infertilitate date de:

Boala tubară (absența trompelor uterine sau înfundarea acestora) [3];

⁵¹⁶ <<http://a1.ro/news/inedit/pupi-mortu-ntre-picioare-si-ramai-grea-id132300.html>>, vineri, 1 ianuarie 2016

⁵¹⁷ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁵¹⁸ <<https://www.youtube.com/watch?v=GwniDAKU2t4>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

Endometrioza (boală a organelor genitale feminine, cauza a 20-40% din cazurile de infertilitate) [4];

Infertilitatea de cauză masculină (alterarea calității/cantității spermatozoizilor) [5];

Cauze imunologice: prezența anticorpilor antispermatici în tractul reproductiv feminin sau la suprafața spermei alterează motilitatea spermatozoizilor sau interacțiunea dintre ou și spermatozoid [6];

Alte cauze (neexplicate): 10-15 % din cazuri [7].

La ora actuală, FIV este folosită și în alte condiții, precum: cazuri de donări de oocite (ovuli); la unele paciente cu ovare micropolichistice la care inducția ovulației este asociată cu un risc crescut de hiperstimulare ovariană [8].

Etapele fertilizării in vitro

A. Selectarea pacienților cu infertilitate

B. Inducerea creșterii foliculare - stimularea prin mijloace medicale (hormonale) a creșterii mai multor foliculi din ovar (fiecare folicul conținând câte un ovul) pentru a avea mai multe ovule maturizate, apte pentru fecundarea in vitro.

C. Colectarea de ovule se face cu un ac special cu ghidaj al sondei transvaginale, atașat la o pompă automatsucțiune care menține o presiune de 100-120 mm HG. Complicațiile aspirării oocitelor transvaginal sunt: infecții, sângerare, formarea unui abces uterin (colecție purulentă); perforarea intestinului sau a vezicii urinare, ruptura unui chist endometrial (uterin) și perforarea apendicelui [9].

D. Cultura de embrioni

Comentariu: Limbajul cu totul inadecvat, umilitor și nedemn pentru nașterea unei ființe umane precum „cultura de embrioni” ne duce cu gândul la o „cultură de plante” sau la o „cultură de microbi”, dar nicidecum la nașterea unui om creat după „chipul și asemănarea lui Dumnezeu”.

a) Mediul de cultură și mediul înconjurător (laborator)

După studii îndelungate ale metabolismului embrionilor, s-au dezvoltat mediile de cultură care imită condițiile din trompa uterină unde, în mod normal, are loc fecundarea. Embrionii se cresc apoi într-o atmosferă cu 5% bioxid de carbon și în prezența unei presiuni reduse de oxigen, în condiții ridicate de umiditate.

b) Colectarea și maturarea oocitelor

după aspirarea lichidului folicular, aspiratul este pus în vase Petri și examinat la stereomicroscop pentru evidențierea oocitelor;

se spală sângele din jurul oocitelor;

oocitul găsit se va curăța, se va aspira în pipetă Pasteur și se va transfera într-o placă unde, din nou, este spălat rapid pentru a fi trecut într-un mediu de inseminare; se acoperă plăcuța și se introduce în incubator;

toate aceste manevre trebuie să dureze maxim un minut;

sperma, rezultată prin masturbare, se prepară prin eliminarea supernatantului (lichidul rămas la suprafață) după centrifugare, se adaugă și alte substanțe etc.

la 4-6 ore de la colectarea de ovule, se face inseminarea (punerea în contact a ovulelor cu spermatozoizii) prin adăugarea spermei rezultate; plăcuța se repune în incubator;

controlul fertilizării se face la 16-18 ore după inseminare: astfel, se controlează la microscop dacă oul prezintă cei doi pronuclei (care formează un embrion);

embriotransferul se efectuează la 44-48 de ore de la inseminarea oocitelor;

se alege cei mai buni embrioni și, cu acordul pacientei, se implantează 3-4 embrioni în uter, aceștia fiind în stadiul de 4-6 celule (blastocist) [10];

pacienta va aștepta două săptămâni, după care, dacă nu apare menstra, va face determinarea de hormon Hcg (hormon ce apare în urină dacă femeia este însărcinată). Dacă testul de sarcină este pozitiv, va urma evoluția unei sarcini [11].

Comentarii:

prin „alegerea celor mai buni embrioni” se înțelege o selecție a embrionilor, cei sănătoși fiind implantați în uter (cei în exces congelați), iar cei bolnavi fiind distruși;

în unele cazuri, se face diagnosticul de preimplantare: la cuplurile care au tare genetice în familie și recurg la FIV pentru a fi selectați doar embrionii sănătoși din punct de vedere genetic.

c) Prepararea și inseminarea spermei

sperma este obținută prin masturbare într-un recipient steril; [vedeți că deja sămânța este jertfită dracilor prin păcatul malahiei? Ce poate urma bun din aceasta? – n.n.]

se face spermograma (o analiză amănunțită a spermatozoizilor, care ne arată calitatea și cantitatea);

se urmărește obținerea unui specimen cu un număr cât mai mare de spermatozoizi cu motilitate bună, lipsit de contaminare microbiană;

inseminarea se efectuează la o concentrație de 50.000-200.000 spermatozoizi/ml [12];

sperma obținută poate fi de la partener/soț sau poate fi „donată” de o altă persoană.

Comentarii:

masturbarea (malahia sau onania) este considerată păcat de Biserică (1 Corinteni 6, 9-10);

în cadrul metodei de fertilizare artificială, acest lucru este descris într-un mod foarte elocvent de către Prof. Dr. Tristram Engelhardt: „intimitatea stimulării soțului de către soție și a soției de către soț, primirea de către soție a spermei soțului și hrănirea de către soție a copilului lor în pântecele ei caracterizează unirea într-un singur trup a soțului și soției: în afara acestei uniri, ne îndepărtăm de țintă. Nimeni în afară de soție nu-l poate stimula pe soț fără a implica o anumită formă de adulter. Nimeni în afară de soț nu poate penetra soția pentru a introduce spermă în soție și îndeosebi sperma altcuiva decât a soțului fără a comite o formă de adulter (...)” [13];

„În privința donării de spermă și a existenței unei bănci de spermă, se insinuează și tendința eugenică pentru achiziționarea de „spermă selecționată” [14].

d) Fertilizarea

fuzionarea spermatozoidului cu oul reprezintă punctul culminant al unor multitudini de procese; aceste procese (etape) sunt descrise în cap. I al cărții. Fecundația și implantarea oului în uter;

oul este examinat apoi pentru evidențierea prezenței a celor doi pronuclei (dacă a avut sau nu loc fecundarea) [15].

e) Evaluarea calității embrionului

după 48 de ore de stat în incubator, oocitele fecundate ajung la stadiul de 4 celule;

se face apoi evaluarea embrionilor pentru transfer și pentru crioprezervare, tehnică efectuată sub microscop;

evaluarea se face după diferite criterii: rata de clivaj, numărul de blastomeri per embrioni, mărimea blastomerelor și gradul de fragmentare și granulație [16].

Comentariu: Această evaluare a embrionilor, efectuată la microscop, este oarecum „orientativă”, adică nu pot fi puse în evidență cu exactitate unele boli ale embrionilor și nicidecum cele genetice. Există, astfel, un risc de a distruge embrionii sănătoși și de a-i implanta pe cei bolnavi. În unele cazuri se efectuează și analiza genetică a embrionilor (diagnosticul genetic de preimplantare).

Aspectele genetice ale FIV. Diagnosticul de preimplantare

Studiul cariotipului oocitelor nefertilizate a dus la concluzia că frecvența oocitelor cu anomalii cromozomiale variază între 24 și 35%. Cele mai comune erori sunt: anomalii cromozomiale de număr și anomalii cromozomiale de structură; aceste studii s-au efectuat toate pe oocite care nu au fertilizat și nu s-au inseminat [17].

Studiul genetic al embrionilor se efectuează pe embrionii rezultați prin FIV, înainte de a fi implantați în uter. Acest studiu se realizează prin diagnosticul genetic de preimplantare.

Ce este diagnosticul genetic de preimplantare?

Diagnosticul de preimplantare urmărește detectarea unor posibile boli genetice și „eliminarea” embrionilor bolnavi și este folosit de cuplurile cu risc crescut de transmitere a unui defect genetic, care doresc să se asigure de nașterea unui copil sănătos [18]. Nu este vorba doar de cuplurile infertile, ci și de cele care pot procrea în mod natural, dar care au în antecedente boli genetice sau când mama are peste 35 de ani.

Diagnosticul genetic al preimplantării se poate efectua în diverse stadii de dezvoltare înaintea implantării sale în uter și implică analiza unei singure celule recoltate prin biopsia unui embrion obținut in vitro [19].

Metodele de diagnostic folosite în diferite stadii de dezvoltare sunt:

Analiza genetică a gameților se referă la studiul cariotipului oocitelor nefertilizate (a ovulelor mature pregătite pentru fecundare). Această metodă, însă, nu dă relații despre defectele paternale (ale tatălui), motiv pentru care se recurge frecvent la biopsia embrionului în stadiu de blastomer [20].

Biopsia de blastomere este metoda cea mai frecvent utilizată. Se realizează asupra embrionului în stadiul de 6-10 celule (cel mai frecvent la 8 celule) [21].

Biopsia de blastocist: în acest stadiu (mai tardiv), se pot extrage 10-30 celule extraembrionice (celule trophoectodermice), dar genetic identice, din țesutul care înconjoară embrionul. În mod curent, această metodă nu se aplică în practică fiindcă puțini embrioni fecundați „in vitro” ajung la stadiul de blastocist și numai un număr mic dintre ei reușesc să se implanteze în uter [22].

Comentarii:

Distrugerea embrionilor bolnavi este o altă formă de avort care nu se deosebește în esență cu nimic de un avort timpuriu intrauterin ce are loc înainte de implantarea embrionului.

Prin diagnosticul de preimplantare se distrug și multe așa-numite celule „cu potențial letal” sau „genele morții” care controlează îmbătrânirea și moartea celulei, iar mutația acestor gene determină sindroamele progeroide (afecțiune genetică rară care apare la copii și este caracterizată prin îmbătrânire accelerată, prematură); de asemenea, se distrug și alte gene importante ale celulei extrase, mai ales în stadiul de morulă (embrion cu 8-10 celule); FIV duce frecvent la apariția unei boli, dar și la multe malformații ale copilului, deoarece sunt distruse și celule sănătoase [23].

Prin fertilizarea in vitro (FIV), obținem mai mulți embrioni pentru un singur cuplu, după care urmărim cu tenacitatea unui „medic detectiv” o eventuală „tară genetică” a embrionilor pentru a-i putea „elimina”. În acest mod, noi devenim adevărați „medici polițiști” ce efectuăm numeroase avorturi care nu ar fi avut loc în mod normal. Cu toate acestea, ne considerăm medici care acționează spre „binele omului și al societății”.

g) Crioprezervarea (înghețarea / depozitarea embrionilor pe termen lung)

Este etapa ce urmează după „selectarea” embrionilor sănătoși prin diagnosticul de preimplantare. Embrionii în „exces” și sănătoși, care nu vor fi transferați în uter, vor fi congelați în condiții speciale; există bancă de țesut ovarian uman unde sunt stocate aceste oocite.

În prezent se fac studii despre potențialul genetic după crioprezervare, respectiv posibila deteriorare a embrionului la temperatura camerei după dezghețare, crescând riscul aneuploidiilor (boli cromozomiale prin aberații numerice) [24].

Șansele de supraviețuire a unui embrion congelat apoi dezghețat, care putea să devină mai apoi sarcină diagnosticată clinic, sunt de 15% [25].

[...]

i) Embriotransferul – ET

Un procent de 87,5% dintre pacientele la care s-au colectat ovule sunt capabile de embriotransfer, dar numai 21,1% dintre ele vor procrea. Etapele ET sunt:

transferul se face de la ziua 1 după colectarea de ovule până la ziua 5, în stadiul de blastocist;

este foarte important stadiul dezvoltării endometrului; șansa cea mai mare de implantare o are în zilele de 17-19 ale ciclului;

numărul embrionilor transferați este important, căci astfel rata sarcinilor multiple este în concordanță cu numărul de embrioni de bună calitate transferați; în prezent, marea majoritate a clinicilor limitează numărul embrionilor transferați la 2 pentru pacientele sub 35 de ani și la 3 pentru cele trecute de 35 de ani, dar se ține cont că la pacientele în vârstă șansa obținerii unei sarcini scade;

embrionii sunt transferați în cateter într-un mediu vâscos pentru a facilita transferul;

locul de transfer embrionar în cavitatea uterină este în partea joasă a uterului, crescând rata sarcinii; embrionii trebuie să fie aproximativ la 1 cm proximal de fundul uterin; (transferul în partea de sus a uterului duce la creșterea riscului sarcinilor extrauterine) [27].

Comentarii:

începând cu prelevarea ovulului matur și până la naștere, o mare parte din embrionii creați se pierde în diferite stadii ale evoluției lor dificile. Astfel, marea majoritate a ființelor umane create prin metoda FIV mor înainte de naștere [28].

după statisticile organizațiilor pro-vita, un procent redus de embrioni, între 1,6 și 1,7 %, ajunge să aibă un proces normal de gestație [29];

urmărindu-se criteriul „eficienței”, la început sunt creați mai mulți embrioni decât sunt necesari, unii dintre ei fiind o rezervă pentru un viitor tratament sau pentru experimente [30];

se cunosc cazuri în care embrionii în exces sunt utilizați pentru obținerea de produse cosmetice; alții sunt păstrați prin congelare, fiind o rezervă pentru alte nereușite ale procreației asistate [31].

Rezultate

rata sarcinii este de 12-19% prin metoda FIV-ET;

sarcinile ectopice după ET (embriotransfer), au loc în proporție de 4-5%;

rata sarcinii crește cu numărul de embrioni transferați, dar crește și numărul de sarcini multiple;

riscul nașterii premature (26-28 săptămâni) este de 12,8%;

procentul de operații cezariene în FIV este de 45-55%;

mortalitatea perinatală în FIV este de 45/1000 nașteri în Australia, 27 în Marea Britanie etc.;

procentul malformațiilor congenitale în FIV nu diferă față de cel al populației generale [32].

Concluzii

1). Rata de eșec în FIV

Dr. Claudia Kaminski (medic ginecolog din Germania, președintele mișcării „Dreptul la viață”), la Conferința Internațională Pro-Life din 10-12 octombrie 2002 de la Viena, intitulată „**Medicul încearcă să ia locul lui Dumnezeu – Rătăcirile Medicinii Moderne**”, relatează despre un studiu realizat în 26 de Centre de diagnostic de preimplantare din Europa, Australia și SUA în perioada 1993-2000 la 886 de perechi care au recurs la FIV, unde s-au constatat următoarele:

s-au născut 162 de copii din 123 de sarcini (multe fiind gemelare);

au fost folosite 47 de ovule fecundate pentru fiecare naștere, deci pentru cele 162 de sarcini s-au fertilizat artificial 9102 de embrioni!

în total, s-au creat pe cale artificială 9102 de embrioni, dintre care s-au născut doar 162 de copii, deci un procent de 1,8% (rata de eșec fiind de 98,2%);

în 132 de cazuri, s-au făcut alături de diagnosticul de preimplantare și alte metode invazive și s-au constatat și embrioni bolnavi. Astfel, s-au făcut 7 avorturi terapeutice timpurii, în primele 3 luni de sarcină, și alți 9 copii au fost practic distruși în timpul gravidității printr-o tehnică numită „reductivă”. Alți 2 copii au murit în timpul sarcinii. S-au născut și 2 copii bolnavi. Deci, 18 copii au murit din cei 132, un procent de 13%; una dintre mame a avut 5 embrioni, dintre care au fost „reduși”²; la altă mamă, care a avut 3 embrioni, s-a făcut o „reducere”, rămânând cu 2 copii, dar a făcut o infecție în săptămâna a 22-a de sarcină și i-a pierdut și pe ceilalți 2 [33].

În perioada 1989-1999, în Marea Britanie, peste 70.000 de embrioni umani au murit pe parcursul aplicării metodei FIV, născându-se 8.300 de copii pe această cale în aceeași perioadă. Literatura medicală prezintă aceste situații mult mai optimist [34].

[...]

Aspecte morale ale FIV. Un răspuns etico-spiritual la problema infertilității

Fecundarea in vitro e inacceptabilă prin însuși faptul că se consumă în afara trupului uman; suprimarea embrionilor supranumerari este o crimă, ca și avortul [41].

Prof. H. Tristran Engelhardt, în cartea „Fundamentele bioeticii creștine”, arată problema morală a producerii în exces de embrioni: „cea mai evidentă chestiune morală pusă în joc de fertilizarea in vitro e legată de producerea în 'exces' de zigoți și de embrionii timpurii care riscă să fie congelați sau distruși”. Îl dă exemplu pe Sfântul Vasile cel Mare care susține că: „ucigaș este cel ce ucide un embrion neformat sau imperfect, întrucât acesta deși nu e încă o ființă completă, era menit să se desăvârșească în viitor, potrivit succesiunii neapărate a legilor firii” [42].

„Începutul ființei umane se petrece deci, prin unirea nu doar biologică, ci și spirituală a părinților prin legătura căsătoriei. Un act de procreare lipsit de expresia fizică este privat de comuniunea interpersonală dintre cele două corpuri fizice. Caracteristica iubirii conjugale este totalitatea și deplinul dăruirii celor două persoane, de aceea, substituirea actului corporal cu tehnica determină o reducere a lui la simplitatea unui gest tehnic. Fertilizarea extracorporală a fost astfel asimilată cu fecundarea extraconjugală. Părinții sunt doar o terminologie în cazul fertilizării in vitro. Cine împlinește faza decisivă a procreării este un străin sau o echipă de străini, în locul cuplului. Din acest motiv, se înțelege de ce actul de iubire conjugală este considerat în învățătura Bisericii ca unica modalitate demnă de procreare umană” [43].

Părintele Juvenalie ne oferă un răspuns moral-spiritual la această problemă: „atunci când soții se găsesc în imposibilitatea de a aduce pe lume un fiu, tradiția ne învață că ei nu sunt lipsiți cu totul de posibilitatea de a-și desfășura și aplica vocația lor de părinți, inerentă tainei căsătoriei și că pot apela la adopție sau înfiere, angajându-se cu această ocazie să găzduiască și să înconjoare cu dragoste și dăruire copilul care le este oaspete, ca și cum ar fi rodul pântecului lor” [44].

[...]

Extrase din lucrarea "Îndrumarul medical și creștin al Federației Organizațiilor Ortodoxe Pro-vita" de dr. med. Christa Todea Gross și pr. prof. dr. Ilie Moldovan.

[Disponibilă integral aici.](#)

Anexa: Ortodoxia și tehnologiile reproductive moderne

[Pozițiile Bisericii Ortodoxe Română și Rusă privind avortul, eutanasia, transplantul de organe și tehnologiile reproductive \[pdf\].](#)⁵¹⁹

După cum se observă, aceste metode, care încearcă să aducă fericirea părintească, trecând peste voia lui Dumnezeu, sunt îngăduite de El (căci dăruiește sufletul, din prima clipă a zămislirii, tuturor embrionilor, chiar dacă vor fi congelați sau uciși), dar sunt o lucrare demonică, prin pervertirea mentalității oamenilor și amăgirea lor. El a deformat gândirea oamenilor în mod viclean ca aceștia să transforme darul cel mare al pruncilor primiți de la Dumnezeu într-o tehnică mândră de control a omului de știință, noul-dumnezeu

⁵¹⁹ <<http://provitabucuresti.ro/bioetica/fertilizarea-in-vitro>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

modern, asociată cu asasinate în masă (poateinconștiente). Participanții la astfel de practici, și părinții, și personalul medical, devin asasini în serie, care nici măcar nu știu că trebuie să se spovedească de aceasta, gândind că ei au vrut să facă copii, deci sunt binefăcători. Unii din cei ce lucrează la aceste centre chiar se declară pe ei înșiși că sunt dumnezei. Este tot vechea ispită a șarpelui: *Fac 3:5 veți fi ca Dumnezeu*, dar de data aceasta nu numai prin cunoaștere, ci și prin dreptul la viața și moartea diferiților embrioni.

Sigur că bieții prunci nu vor ajunge în iad, dar nefiind botezați, nu se îmbracă în Hristos, deci nu pot ajunge nici în Împărăția Cerurilor. Faptul că prin osteneala medicilor FIV se zămislesc, nu îi îndreptățesc să îi și omoare, cum nu sunt îndreptățiți nici părinții care avortează sau își mănâncă pruncii lor (da, există și un astfel de obicei monstruos). Spusa că „eu te-am făcut, eu te omor” este un cuvânt diavolesc mincinos. Nici părinții, nici medicii FIV nu fac pe nimeni. Ei participă la creație prin voință, prin plăcerea împreunării sau a banilor încasați/ a faimei dobândite, deci din egoism. Dumnezeu, de dragul copiilor Lui, le trimite sufletele cerute prin strădania lor (pe care ei nu le pot face) și ține în viață trupurile, prin pronie, peste care nici ei nu au control, lucru vizibil din mulțimea eșecurilor.

Dar aceasta nu micșorează păcatul și nici nu face ca această metodă să fie altceva decât practica păgânilor de a-și jertfi idolilor copiii lor, numai că zeul nu se cheamă acum Moloh, ci Știință. Ca și atunci, și acum ideea a venit de la draci, căci Dumnezeu nu dă idei criminale și mândre.

Aceasta ne face să înțelegem că și ei, ca și slujitorii lor medicii mincinoși, atunci când capătă drepturi asupra noastră (prin acceptarea unei mentalități greșite, prin neștiință sau prin ritual), pot face același lucru (ca familiile sterpe să capete prunci, cu îngăduința lui Dumnezeu) prin păgânism, vrăjitorie sau închinarea la mormântul unui evreu ucis în duel. Dar aceasta o pot face și prin călătoria sau rugăciunea la mormântul unui om care, deși este considerat Sfânt Ortodox, prin rătăcirile lui învață erezii, astfel ca minunea obținerii diavolești a pruncilor să susțină și să confirme credințele pierzătoare de suflet ce i-au făcut să apeleze la ajutorul lor.

(5) Fertilizarea cu ajutorul Părintelui Arsenie Boca

Este notoriu cazul însărcinării Luciei Chima, descris în capitolul *Părintele Arsenie Boca „Biciul lui Dumnezeu” sau hipnotizatorul ce vădea la toți păcatele în mod public*. Veți vedea acolo și în ce cădere duhovnicească va ajunge biata femeie amăgită, la ce idolatrie față de Părintele Arsenie Boca și la ce părăsire a lui Dumnezeu.

Noi vă mai dăm încă două cazuri nefericite, care ne-au impresionat.

1. Sora unui monah din Moldova nu avea copii. A mers trimisă de o prietenă la Drăgănescu, pe când pictorul trăia. Acela a întâmpinat-o în ușa bisericii privind-o intens și zicându-i: „Tot ce faci să faci cu credință și îți va merge bine”, apoi a plecat. Ea s-a întors acasă și, după o vreme, a zămislit. Copilul s-a născut chiar de ziua de naștere a Părintelui Arsenie Boca. Degeaba îi explică acum fratele ei că Părintele Arsenie Boca este un înșelat, ea nu crede aceasta cu nici un chip, repetând la orice argument, ca un tonomat: „Dar s-a născut chiar de ziua lui de naștere!”.

2. Un diacon nu putea avea copii, deși slujea într-un loc unde se aflau moaștele unui mare Sfânt Ierarh care ajută mult la dobândirea copiilor. Neavând răbdare și credință la Sfântul Ierarh, i se tot plângea duhovnicului său. Acesta (neavând timp să cerceteze învățăturile Părintelui Arsenie Boca) era unul din cei care îl admirau din zvonuri, neaflând (deocamdată) de amăgirea lui. Marile succese ale duhurilor ce operează în numele Părintelui Arsenie Boca au loc mai ales acolo unde Sfinții nu intervin, nefiind voia lui Dumnezeu ca omul să-și dobândească cererea mai înainte de a-și schimba viața prin răbdare și pocăință. Așa că (pentru a-i răspunde totuși ceva), l-a trimis la mormântul de la Prislop. Imediat cum s-a întors de acolo, diaconița a rămas însărcinată cu un băiat. S-au gândit (fără a gândi) instantaneu să-l boteze cu numele Zian, fiindcă Arsenie li se părea prea călugăresc (ce credință nelămurită: să pui numele de Zian, care aduce aminte de zi și an, deșarta curgere a istoriei, în loc să-i fi pus numele bărbătesc atât de frumos Arsenie, ce ar fi atras atâția sfinți ocrotitori, care i-ar fi scăpat și de posesia în numele Părintelui Arsenie Boca. Au făcut aceasta numai ca să mărească faima unui rătăcit, dar care a avut și el măcar o bunădată: și-a schimbat acest nume caraghios de Zian, scăpând de el). Cum au luat această hotărâre, bietul diacon a intrat în spital, cu o boală gravă de pânțe, pe care medicii nu o pot diagnostica în nici un chip. Aceasta a pățit-o fiindcă a invocat (prin rugăciunea de la mormântul celui

amăgit) duhurile ce au lucrat prin Părintele Arsenie Boca să-i intre în pânțele, să-i selecționeze și să-i însoțească sămânța sa până în pânțele femeii sale pentru a o fertiliza, iar aceștia urând pe om nu fac minuni fără a vătămă. Ei mută suferința de la unul la altul, ca să nu rămână în pagubă. Dumnezeu a îngăduit aceasta ca printr-o boală în trup (legată tocmai de hotărârea botezului în numele lui Zian), să se întoarcă bietul diacon amăgit la cercetarea vieții și învățării Părintele Arsenie Boca și astfel să se trezească la pocăință pentru gestul făcut, ca măcar să nu își mai crească copilul în amăgire și să se oprească de la propovăduirea unei minuni demonice. Vedeți cum lucrează diavolul ca să se înmulțească oamenii care capătă nume lumești la botez, din amăgire, în loc să-și ia ca ocrotitori Sfinții adevărați ai lui Hristos? Vă dați seama că acest copil, dacă nu se vor trezi părinții lui la adevăr, va fi crescut în evlavie față de un rătăcit (colecționar de atâtea erezii), simțindu-se dator să urmeze viața patronului său căzut? Părinții îi vor cultiva dragostea păgubitoare la el, îl vor pune să îi studieze viața și învățăturile, fiind prin numele lui un propovăduitor viu al înșelării ce omoară. Așa se răspândește la Români pieirea și lepădarea de Sfinții Părinți.

După cum vom vedea mai jos, amândouă minunile, ca și cele asemănătoare, sunt făcute spre slava unui om ce propovăduiește abaterea de la Ortodoxie, deci sunt mincinoase, folosindu-se de mecanismul lesnicios al fertilizării demonice, în urma invocării lor (chiar dacă nu directă ci indirectă, prin credința rătăcită de la adevăr). Prima apare în urma hipnozei, la a doua, este, însă, posibil, ca Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop, împreună cu Sfântul Ierarh Nectarie să fi făcut minunea și, în timp, să-l îndrume pe diacon și familia sa, ca și pe duhovnicul său, să se pocăiască. Uneori Dumnezeu întoarce, îngăduind răul în bine. Aceasta, însă, nu înseamnă că nu vor fi consecințe negative și răni cu anevou de vindecat, cu urmări, poate, pentru toată viața, datorate lipirii inimii lor de un amăgit, ce le aduce o mare vătămare în altarul vieții launtrice.

(6) Mecanismul fertilizării demonice

Desigur că ceea ce pot face oamenii cu mijloacele lor rudimentare, este mult mai lesnicios împlinit de duhuri, care nu sunt reținute de materie, ci le pot străbate pe toate, având puteri îngerești (chiar dacă slăbite prin cădere), dacă le îngăduie Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu ne retrage libertatea noastră nici măcar când ne împotrivim Lui. Dacă noi vrem cu orice preț ceva, în afara voinței Lui, el dă dezlegare puterilor diavolești să le îplinească, fiindcă ne-am dat singuri robi conducătorilor împărăției pierzării, a celor răzvrățiți, chiar prin această dorință:

Psa 80:10 Dar n-a ascultat poporul Meu glasul Meu și Israel n-a căutat la Mine.11 Și i-am lăsat să umble după dorințele inimilor lor și au mers după cugetele lor.

În cazul fertilizării in vitro, am văzut că a fost insuflată de puterile diavolești. Desigur că ele pot să o și reproducă mult mai eficient, atunci când rătăcirea în credința a părinților le permite.

Vom recapitula etapele fertilizării in vitro, observând cum pot ele fi reproduse de demoni:

A. Selectarea pacienților cu infertilitate,

dar care doresc cu orice chip să aibă un copil, neținând cont de voia lui Dumnezeu și de metodă, dacă li se pare conformă cu credința lor. Desigur că oamenii au grade diferite de înșelare. Cei care sunt Ortodocși vor fi cu ușurință înșelați de un ieromonah Ortodox, dacă nu îi studiază învățătura ca să observe dacă este cu adevărat așa, sau doar poartă un renume.

B. Inducerea creșterii foliculare.

După cum vedem în Viețile Sfinților ei pot influența mult trupul prin atingeri dându-i tot felul de stări, până la boală gravă sau moarte, dar și tulburarea trupului pentru împreunare, putând aduce pe asceți prin poftă, până la exasperare ca ori să desfrâneze, ori să deznădăjduiască (Dumnezeu îngăduie aceasta pentru a-și cunoaște neputința și a se smeri). Astfel că a induce creșterea foliculară este ceva extrem de ușor pentru ei, stimulând prin incitare producția de hormoni necesari.

C. Colectarea de ovule

Aceasta este ceva ușor pentru ei, când sunt atâtea cazuri când fură ouăle de la anumite persoane, pentru a le aduce la cei ce plătesc vrăjitorilor pentru aceasta.

D. Cultura de embrioni

astfel, se controlează la microscop dacă oul prezintă cei doi pronuclei (care formează un embrion);

embriotransferul se efectuează la 44-48 de ore de la inseminarea oocitelor;

se aleg cei mai buni embrioni și, cu acordul pacientei, se implantează 3-4 embrioni în uter, aceștia fiind în stadiul de 4-6 celule (blastocist) [10]

în unele cazuri, se face diagnosticul de preimplantare: la cuplurile care au tare genetice în familie și recurg la FIV pentru a fi selectați doar embrionii sănătoși din punct de vedere genetic.

Vă dați seama ce ușor citesc ei în codul genetic, dacă și gândurile ni le pot ghici după schimbarea stării trupului. Ei fac o selecție foarte riguroasă a embrionilor și după suflet, să vadă pe care îl păstrează, să corespundă închinării la ei, fiindcă după cum este mintea omului, ei își dau seama dacă le va fi prieten sau vrăjmaș.

Rom 9:11 Și nefiind ei încă născuți și nefăcând ei ceva bun sau rău, ca să rămână voia lui Dumnezeu cea după alegere, nu din fapte, ci de la Cel care cheamă, 12 I s-a zis ei că „cel mai mare va sluji celui mai mic”, 13 Precum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Isav l-am urât”.

Cuviosul părintele nostru Pahomie era de neam din părțile Tebaidei Egiptului, născut din părinți păgâni, închinători de idoli, ca un crin ieșit din mărăcini. Pe acesta, Domnul nostru Iisus Hristos l-a însemnat din copilărie pentru a Sa sfântă slujbă; căci, Pahomie, fiind încă prunc, părinții lui îi dădeau să guste din jertfele idolilor; dar el, gustându-le, îndată le vărsa ca pe niște otravă vătămătoare de suflet, deoarece sufletul în care avea să petreacă Dumnezeu, nu putea să mistuie partea cea diavolească în pîntecele lui de prunc.

Crescînd el, părinții lui l-au dus odată la capiștea idolească, care era lîngă rîul Nilului și unde diavolul petrecea în idolul cel ce dădea răspunsuri la oamenii cei ce îl întrebau, înșelînd astfel poporul care credea că idolul lor zeu, vorbește cu ei. Pahomie, mergînd acolo, diavolul a tăcut și idolul a rămas mut, iar popa idolească se mira că zeul lor a amuțit și îl ruga cu multe jertfe ca să le vorbească, însă el nu putea să grăiască nimic. Apoi, diavolul i-a descoperit taina aceea că, din cauza venirii lui Pahomie, nu poate să grăiască către popor. Deci, slujitorul, căutînd spre prunc, a strigat cu glas tare, zicînd: "Pentru ce ați adus aici pe vrăjmașul zeilor noștri? Scoateți-l îndată afară de aici!" Părinții lui Pahomie s-au mîhnit pentru aceasta, mirîndu-se și zicînd între ei: "Ce o să fie pruncul acesta, că din jertfă nu poate să guste nimic, de vreme ce îndată ce gustă, o și varsă?" Și ei, nepricepînd aceasta, au tăcut. După aceea l-au dat la învățătura cărții egiptene și la filosofia cea veche.⁵²⁰

Fiindcă li se dă voie, vor alege pe pruncii cei mai vicleni, spre chinuirea părinților și amăgirea lumii. Pe cei care li se vor părea drepti, îi vor omori.

c) Prepararea și inseminarea spermei

sperma este obținută prin masturbare într-un recipient steril;

se face spermograma (o analiză amănunțită a spermatozoizilor, care ne arată calitatea și cantitatea);

se urmărește obținerea unui specimen cu un număr cât mai mare de spermatozoizi cu motilitate bună, lipsit de contaminare microbiană;

inseminarea se efectuează la o concentrație de 50.000-200.000 spermatozoizi/ml [12];

sperma obținută poate fi de la partener/soț sau poate fi „donată” de o altă persoană.

„În privința donării de spermă și a existenței unei bănci de spermă, se insinuează și tendința eugenică pentru achiziționarea de „spermă selecționată”

Și diavolii pot alege din atâția spermatozoizi, și din ovulele alese care să dea fetiță sau băiat, blondă sau brunet, după cum e comanda proorocului mincinos. De asemenea pot aduce din sămânța jertfită lor în întreaga lume prin malahie (masturbare) prin onanie (inclusiv contracepție) fiindcă le aparține. Vă dați seama ce bancă bogată au la dispoziție. Pentru ei care pot transporta și oameni mari la distanță, este ceva lesne să transporte în pîntecele femeii, atunci când se împreunează cu soțul ei, în urma rugăciunilor sau cererii

⁵²⁰ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsmai/05-15-cv_pahomie_cel_mare.html>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

rătăcite, urmând firul contracțiilor trupului feminin, sămânța recoltată ori de la bărbatul ei, ori de la unul străin, până la ovare, pentru a o însărcina. De altfel și împreunarea o pot provoca exact la momentul dorit fie prin înfierbântări mai înainte de vreme, fie prin oprirea înainte de vreme, astfel ca pruncul să se zămislească la timpul potrivit pentru a se naște în ziua stabilită pentru a potrivi minunea. Micile reglaje ale zilei le pot face și prin declanșarea unei nașteri premature (fie printr-o piedică pusă, fie prin stimularea hormonală, fie prin incitarea uterului la contracții), sau prin întârzierea ei, prin încetinirea uterului, strângerea colului și alte reglaje hormonale. Trupul femeii și al bărbatului, fiind dedicate lor prin mentalitatea greșită ce i-a împins la ritualul eretic, devin ca niște jucări de copii, ușor de condus spre scopul viclean. Vedem în Viețile Sfinților atâtea cazuri în care femeile, fiindcă au mințit că au rămas însărcinate cu altul, nu au putut naște până nu au mărturisit adevărul. Dacă diavolul prin vrăjitori, poate da lapte (furat de la o vacă neprotejată de stăpân prin viață creștinească în pocăință) printr-o bicicletă, cu atât mai mult poate transporta rapid, în condiții aseptice, sămânța bărbatului ce păcătuiește, fie în pânțele femeii sale, fie în pânțele altei femei, pentru a o lăsa însărcinată, urgent, la momentul potrivit pentru a întări credința mincinoasă.

d) Fertilizarea

fuzionarea spermatozoidului cu oul reprezintă punctul culminant al unor multitudini de procese; aceste procese (etape) sunt descrise în cap. I al cărții. Fecundația și implantarea oului în uter;

Diavolii pot lua și din sămânța bărbatului infertil, acei spermatozoizi anemici și să-i întărească pentru a fecunda, ducându-i la locul de întâlnire, dacă deduc, din configurația genetică, potrivirea cu scopurile lor.

e) Evaluarea calității embrionului

după 48 de ore de stat în incubator, oocitele fecundate ajung la stadiul de 4 celule; se face apoi evaluarea embrionilor pentru transfer și pentru crioprezervare, tehnică efectuată sub microscop;

evaluarea se face după diferite criterii: rata de clivaj, numărul de blastomeri per embri-oni, mărimea blastomerele și gradul de fragmentare și granulație [16].

În unele cazuri se efectuează și analiza genetică a embrionilor (diagnosticul genetic de preimplantare).

Aspectele genetice ale FIV. Diagnosticul de preimplantare

Studiul cariotipului oocitelor nefertilizate a dus la concluzia că frecvența oocitelor cu anomalii cromozomiale variază între 24 și 35%. Cele mai comune erori sunt: anomalii cromozomiale de număr și anomalii cromozomiale de structură; aceste studii s-au efectuat toate pe oocite care nu au fertilizat și nu s-au inseminat [17].

Studiul genetic al embrionilor se efectuează pe embrionii rezultați prin FIV, înainte de a fi implantați în uter. Acest studiu se realizează prin diagnosticul genetic de preimplantare.

Ce este diagnosticul genetic de preimplantare?

Diagnosticul de preimplantare urmărește detectarea unor posibile boli genetice și „eliminarea” embrionilor bolnavi și este folosit de cuplurile cu risc crescut de transmitere a unui defect genetic, care doresc să se asigure de nașterea unui copil sănătos [18]. Nu este vorba doar de cuplurile infertile, ci și de cele care pot procrea în mod natural, dar care au în antecedente boli genetice sau când mama are peste 35 de ani.

Diagnosticul genetic al preimplantării se poate efectua în diverse stadii de dezvoltare înaintea implantării sale în uter și implică analiza unei singure celule recoltate prin biopsia unui embrion obținut in vitro [19].

Demonii nu au nevoie să facă biopsii la embrioni. Fiind duhuri le pot citi direct structura ADN și să decidă pe care îl păstrează, pe care îl omoară, dacă văd că sufletul nu corespunde întocmai cu viclesugul lor. Dar în privința trupului, atât de perfecționați sunt, că nu au nevoie de nu știu câte încercări, ca să iasă cum vor ei. Doar sunt maștri ai cugetării trupești și ai vicleniei rafinate.

g) Crioprezervarea (înghețarea / depozitarea embrionilor pe termen lung)

Este etapa ce urmează după „selectarea” embrionilor sănătoși prin diagnosticul de preimplantare. Embrionii în „exces” și sănătoși, care nu vor fi transferați în uter, vor fi conge-lați în condiții speciale; există bancă de țesut ovarian uman unde sunt stocate aceste oocite.

Șansele de supraviețuire a unui embrion congelat apoi dezghețat, care putea să devină mai apoi sarcină diagnosticată clinic, sunt de 15% [25].

i) Embriotransferul – ET

Un procent de 87,5% dintre pacientele la care s-au colectat ovule sunt capabile de embriotransfer, dar numai 21,1% dintre ele vor procrea. Etapele ET sunt:

transferul se face de la ziua 1 după colectarea de ovule până la ziua 5, în stadiul de blastocist;

este foarte important stadiul dezvoltării endometrului; șansa cea mai mare de implantare o are în zilele de 17-19 ale ciclului;

embrionii sunt transferați în cateter într-un mediu vâscos pentru a facilita transferul;

locul de transfer embrionar în cavitatea uterină este în partea joasă a uterului, crescând rata sarcinii; embrionii trebuie să fie aproximativ la 1 cm proximal de fundul uterin; (transferul în partea de sus a uterului duce la creșterea riscului sarcinilor extrauterine)

Este evident că dacă aceste lucruri sunt cunoscute de oameni, le știu și dracii. Așadar, pentru ei, nu este greu să jongleze cu pofta femeii și a bărbatului, ca să se potrivească cu scopurile lor și să facă transferul embrionului în uter, dacă este nevoie și prin desfundarea tropmei uterine, exact la momentul și în locul potrivit ca să se prindă. Dar pot aduce și un embrion străin, de pildă în clipa în care femeia doarme, ca să nu simtă. Mai mult, ei pot modifica prin stimulare hormonală, sau prin atingere, aceste date, ca să corespundă cu ziua dorită de ei.

Să nu vă mirați că am spus că duhurile pot modifica starea întregului trup. Aceasta este o realitate cunoscută prin Sfântul Duh de către Sfinții Părinți:

74. Prin acestea trei primește mintea înțelesuri pătimase: prin simțire, prin schimbări în starea organică și prin amintire. Prin simțire, când lucrurile de care suntem împătimiți, venind în atingere cu ea, o mișcă spre gânduri pătimase. Prin schimbări în starea organică, când mustul trupului schimbându-și amestecarea printr-o hrană neînfrânată, sau prin lucrarea dracilor, sau prin vreo boală, mișcă mintea iarăși spre gânduri pătimase sau împotriva Providenței. Iar prin amintire, când aceasta, aducând în legătură cugetările sale cu lucrurile față de care am simțit vreo patimă, de asemenea mișcă mintea spre gânduri pătimase. [...]

Acestea patru zic unii că schimbă starea organică a trupului și dau minții prin ea gânduri, fie pătimase, fie fără patimi: îngerii, dracii, aerul și hrana. îngerii, zic, o schimbă prin cuvânt (rațiune); dracii prin atingere; aerul prin ardere (metabolism); iar hrana, prin felurile mâncărilor și băuturilor, prin înmulțirea sau împuținarea lor. Mai sunt, apoi, schimbările care se ivesc prin amintire, auz și vedere, când pătimește întâi sufletul din pricina unor lucruri de întristare sau de bucurie. Pătîmind din pricina acestora mai întâi sufletul, schimbă starea organică a trupului. Cele mai înainte înșirate, însă, schimbă întâi starea organică, iar acestea însuflă apoi minții gândurile.⁵²¹

Dacă tot trupul îl pot schimba prin atingere, cu cât mai mult organele reproductive, atât de influențabile de patimi, de lăcomia pântecelui, de plăcerea simțurilor, a imaginației, pe care le poate stârni și prin năluciri, și prin vise, și prin aduceri aminte, la omul fără paza minții. Și cine din cei ce aleargă la cei rătăciți are trezvie?

după statisticile organizațiilor pro-vita, un procent redus de embrioni, între 1,6 și 1,7 %, ajunge să aibă un proces normal de gestație [29];

urmărindu-se criteriul „eficienței”, la început sunt creați mai mulți embrioni decât sunt necesari, unii dintre ei fiind o rezervă pentru un viitor tratament sau pentru experimente [30];

se cunosc cazuri în care embrionii în exces sunt utilizați pentru obținerea de produse cosmetice; alții sunt păstrați prin congelare, fiind o rezervă pentru alte nereușite ale pro-creației asistate [31].

În perioada 1989-1999, în Marea Britanie, peste 70.000 de embrioni umani au murit pe parcursul aplicării metodei FIV, născându-se 8.300 de copii pe această cale în aceeași perioadă. Literatura medicală prezintă aceste situații mult mai optimist [34].

⁵²¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 106, 111.

Dacă oamenii fac astfel de asasinate în masă, fără durere pentru copiii lor, cu cât mai mult diavolii care ne urăsc pe noi (și ar vrea, dacă li s-ar îngădui, să distrugă tot neamul omenesc dintr-o răsucire de coadă, ca să-l măhnească pe Dumnezeu, Care ne iubește atât de mult), chiar dacă vor avea rebaturi și-i vor măcelări nu-i interesează considerând pe toți acești embrioni ca jertfiți lor de către părinți, întocmai ca pe vremea închinătorilor la idoli.

4Re 17:16 Și au părăsit toate poruncile Domnului Dumnezeului lor și au făcut chipurile turnate a doi viței și au așezat Așere și s-au închinat la toată oștirea cerului și au slujit lui Baal; 17 Și au trecut pe fiii lor și pe fiicele lor prin foc, au ghicit și au vrăjit și s-au apucat să facă lucruri netrebnice în ochii Domnului și să-L mânie.

Așadar, cine dorește să meargă la păgâni, la vrăjitori, la mormântul lui Victor Noire, sau la Prislop să aibă copii, să știe că îi poate dobândi. Numai că acei copii vor fi urâți de Dumnezeu, fiind selecționați de demoni să fie vicleni (câzând în păcate mari de-a stânga, sau, mai grav, într-o înșelare de-a dreapta, după modelul pictorului de la Drăgănescu, devenind stâlpi ai rătăcirii românești, cu responsabilitate crescută, pentru fiecare suflet care îl vor pierde prin viața și învățăturile lor. Și să nu uite, că este posibil, ca nici măcar să nu fie copilul lor.

Mai mult, spunând copilului, din convigere sinceră, chiar dacă amăgită, că este rodul unor astfel de practici, acesta va deveni din recunoștință următor al acelei rătăcirii, având firea și personalitatea selecționată rău de cei care au făcut falsa minune și mentalitatea mutilată prin educația proastă, ce laudă amăgirea și necunoașterea adevăratei credințe lămurite.

Dacă, cumva un astfel de om se va căi, este foarte important să meargă la un duhovnic care știe să lupte cu păcatele de-a dreapta și cunoaște amăgirea de la Prislop, să se spovedească cu durerea inimii și să studieze Sfinții Părinți pentru a urâ din toată inima cumplitele rătăcirii la care a fost expus de la zămislire până în acel moment, ca astfel să alunge din inimă șerpii gândiți ce și-au făcut cuib.

Mai mult Sfântul Botez pe care îl fac în numele lui Zian (zeul an, sau viața de aici de o zi sau de un an) dacă și credința părinților este rătăcită prin arsenism, adică închinată Părintelui Arsenie Boca, este posibil să nu fie valabil.

Cunoaștem aceasta din Sfintele Canoane. Avem pilda prin care nu este valabil nici botezul agarenilor (mahomedanilor), chiar dacă este făcut de către un preot și nași Ortodocși, atunci când părinții pruncului au credința rătăcită a părinților că fac Sfântul Botez doar pentru a nu li se infecta copilul la tăierea împrejur în numele lui Mahomed. Doar fiindcă nu cred cu adevărat că numai Hristos este Singurul Mântuitor și centrul întregii vieți lăuntrice a noastre, făcând aceasta doar prin Trupul Său Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, este suficient ca să facă invalid Sfântul Botez. Așadar este nevoie ca și credința părinților să fie dreaptă, nu amăgită, la momentul Sfântului Botez.

PENTRU PREOȚII CARII BOTEAZĂ COPIII AGAREANILOR, SAU PRIMESC PRE DÂNȘII CUMETRI, SAU PRIMESC JERTVĂ A ERETICULUI, ȘI PENTRU NEPREOȚII CARII BOTEAZĂ COPII.

GLAVA 152.

Întrebarea către patriarh chir Luca. Răspunsul lui.

De să va tîmpla să vie către credința noastră niscare copii carii mici se-au botezat ai agareanilor, mai boteza-i-vor au numai să-i ungă cu sfîntul mir, ca cum ar fi botezați?

Și săborniceaște răspunse și porunci să se mai boteaze, zice, pentru că botezul, sau din credința părinților, sau din credința celui ce să botează, vine darul de la Dumnezeu la dânsul și are căldura și dragostea credinții și a lucrurilor celor bune. Iară copiii agareanilor pre cari-i botează ca niște coconi, aceia nu știu ce să face pre dinșii și părinții lor sînt fără de credință, iară nu sînt ca noi creștinii, carii botezăm coconii noștri cu smerenie și cu credință adevărată ca să dobîndească dumnezăiasca lumină, ce să zice a lui Hristos și a împărăției lui; iară ei ca pentru să nu răiaze ;și ca să nu pață rău cînd să tae ei în leagea lor și ca pentru să nu se împuță trupurile lor, pentr-aceaia-i botează. [deci, dacă diaconul își botează copilul pentru a-L încredința lui Hristos având ca Trup deplin și unic al Său doar Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit ca Singur Mântuitor, atunci este valabil. Mai rămâne însă ca vătămare ascunsă

hula că Zian ar putea să-l ocrotească pe prunc și că ar fi Sfânt, care are urmări, asupra pruncului și a părinților. Dacă, însă, diaconul amăgit are gândul ucenicilor Părintelui Arsenie Boca care se încredințează preacuvioșiei sale spre mântuire, sau crede, cu toată convingerea respingând Sfinții Părinți, că se pot mântui și ereticii, după cum îl învață pictorul de la Drăgănescu, atunci botezul nu mai este Ortodox și, deci, nu este valabil. Una este când părinții lumești ai copilului au tot felul de păreri greșite din neștiință, printre care și aceea că s-ar putea mântui și ereticii, dar dacă stă cineva să le explice după Sfinții Părinți își dau seama și se corectează. Cu totul alta este să ai adânc înfiptă în inimă și să profesezi această credință ecumenistă mărturisind-o oficial, cu încăpățănare, împotriva Sfinților Părinți. Neștiința nu se împotrivesc Crezului ci doar nu-l cunoaște, spre paguba neștiutorului, pe când erezia i se împotrivesc pervertind mintea, inima și gura celui ce crede așa, făcându-l să-și piardă legătura cu Hristos Adevărul și deci, mântuirea, dacă nu se pocăiește până la moarte – n.n.] ***Iară acolo unde se botează, darul lui Dumnezeu la dinșii nu vine căce că iaste departe de dînșii, ce vine urgie și pre cel ce să botează și pre cel ce botează pre dînsul, adecă pe preotul ce-l botează, așjiderea și pre cumătrul carele-l priimește. Deci să știm de aceasta, câtă călcare fac dumnezeieștilor pravile preoții ceia ce botează copii turcilor agareanilor.***

Iară care preot va lua jertva ereticului sau a agareanului, sau va boteza copilul lui [în credința pomenită mai sus – n.n.], sau pentru cumetria copilului va priimi pre dînsul, sau nun la nuntă, aceluia poruncescu să i se ia darul; pentru că cine va avea părtășie cu necredinciosul, sau cu amestecare, are lumina cătră întunecare.

Iară cîți se vor boteza de popi nesfințiți, aceia a doa oară să se boteaze. Popii cei nesfințiți se chiamă carii se-au hirotonit de arhieriei eretici, așjiderea și dă cei ce li se-au luat darul, căroro li-l-au luat săborul arhieresc pentru vini și greșale ce au avut.⁵²²

Numai dacă ne se citesc cu luare aminte lepădările pruncului se primejduiește:

Scurtă învățătură despre Sfântul Botez

După Simeon, arhiepiscopul Tesalonicului

Cap. 61: pentru citirea rugăciunilor

*Dator este preotul a citi bine sfintele rugăciuni și a le zice cu socotință, rar și spre bună auzire. Pentru că cei ce se înfricoșează de multe ori de năluciri pătimesc aceasta, fiindcă preoții care i-au botezat pe ei n-au zis rugăciunile de lepădarea diavolului și celelalte sfinte rugăciuni cu luare-aminte. Deci, o preote, de va îngădui vremea, nu numai o dată trebuie să zici din început rugăciunile lepădărilor și celelalte rugăciuni, ci de multe ori, fiindcă și în Molitfelnic, de opt sau de zece ori scrie să le zici, pentru că obiceiul vechi al Bisericii era ca în fiecare zi (adică în cele șapte zile ale săptămânii) să se zică acestea de preoții care catehizau pe cei ce se botezau, și a opta zi iarăși se citeau de arhieriu sau de preotul cel ce urma să săvârșească botezul; și într-acest chip se boteza de arhieriu sau de preot. Noi am văzut pe mulți preoți cucernici botezând după ce de trei ori citeau acestea.*⁵²³

Vă dați seama câtă pagubă au pruncii dacă părinții sau nașii nu sunt Ortodocși, sau nu cred cum învață Sfânta Predanie:

Cap. 62: Se cuvine ca nașul celui ce se botează să fie ortodox și cucernic

Asemenea trebuie să se ia aminte ca nașul să fie ortodox și cunoscător al dreptei credințe. Căci eu am auzit lucru foarte greu și fără socotință că unii fac nași ai copiilor lor pe cei ce nu cred și pe eretici, pentru pricini omenești, nădăjduind oarecare foloase. Unii ca aceștia și taina o leapădă și pe copiii lor nu-i luminează, ci mai vârtos îi întunecă. Iar preotul care slujește părtăș se face celor depărtați de Dumnezeu. Căci cum ar putea să învețe dreapta credință cel

⁵²² [IPS Daniil ANDREEAN (PANONEANUL)], mitropolit al Ardealului, *Îndreptarea legii 1652*, Ed. Academiei R.P.R., București, 1962, p. 162.

⁵²³ <<http://molitfelnic.ro/scurta-invatura-despre-sfantul-botez/>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

*ce nu cunoaște pe Dumnezeu, sau ce împărțășire are lumina cu întunericul, sau ce parte are credinciosul cu cel necredincios? Precum scrie, cel ce face unele ca acestea osândit este.*⁵²⁴

*Fiii agarenilor, care fiind într-o vreme botezați de cineva, au crescut în legea părinților lor, pre urmă de se vor întoarce de bună voie la adevăr, iarăși să se boteze și aceia. [...] Asemenea făgăduiesc și mă jur că voi ține cu neabatere și neclintire aceasta credință ortodoxă, fără care nimeni nu se poate mântui. Așa mă rog să-mi ajute mie Dumnezeu, și Sfânta și Dumnezeiasca Evanghelie aceasta, Amin. [...] Cred și mărturisesc că Biserica Ortodoxă a răsăritului este una Sfântă, sobornicească, și Apostolească Biserica a lui Iisus Hristos, care a păstrat fără de schimbare toate cele învățate de Hristos și de Apostoli spre mântuirea oamenilor.*⁵²⁵[...]

Dacă părinții nădăjduiesc mai mult în Părintele Arsenie Boca (un om rătăcit, aflat sub îndoială, necanonizat de Sfânta Biserică) făcându-și-l centru al lucrării lor lăuntrice și se încredințează mai mult lui decât lui Hristos, Maicii Domnului, Sfinților Sfinții Ioachim și Ana, Sfântului Ierarh Nectarie, Sfântului Cuvios Sava, Sfântului Simeon al sârbilor și celorlalți Sfinți mădulare ale Lui, mărturisiți de Sfânta Biserică drept model de sfințenie și ajutători grabnici pentru a dobândi prunci, cu ce se deosebesc de cei care nădăjduiesc mai mult în Mahomed, decât în Hristos? Doar cu atâta, că Părintele Arsenie Boca are construită imaginea de Sfânt Ortodox. Dator însă este orice Ortodox ca să nu se ia după părerea unora și altora, să o ia înaintea Sfântului Sinod și să îl canonizeze, ci să-l compare mai întâi cu Sfânta Predanie, și chiar de îl găsește impecabil în credință, nici așa să nu se înalțe pe sine mai sus de Sfântul Sinod, ca să îl numească ocrotitor, prin Sfântul Botez, al copiilor lui, ci să-i pună sub ocrotirea Sfinților Canonizați, din smerenie față de Sfânta Biserică. Cu ce este mai mult fiu al Bisericii dacă nu urmează îndrumările și învățăturile Ei, ci se bizuie pe zvonuri, păreri și minuni? A fi diacon sau arhieru îți crește responsabilitatea pentru cunoașterea adevărului și autoritatea mărturisirii lui, nu capacitatea de a da dezlegări pentru patimi raționale, sau abuzul mărturisirii minciunii drept adevăr (prin necercetare). Și orice învățătură neconformă cu Sfânta Predeanie, este o cunoștință mincinoasă, care îmbolnăvește mintea făcând-o să păcătuiască. Astfel că vina pentru un Ortodox să ia drept Sfânt un rătăcit și drept bune învățăturile lui vătămătoare și hulitoare este mai mare decât vina unui neștiutor mahomedan, care totuși are oleacă de credință înspre bine că botezul aduce sănătate copilului său. Dacă pentru nedeplinătatea credinței mahomedanului neștiutor nu este valabil botezul copilului său, dar pentru o credință strâmbă ce se împotrivesc fațis și public Ortodoxiei (tocmai din partea unui cleric ce ar trebui să fie cunoscătorul și mărturisorul Ei) cum să vină darul lui Dumnezeu?

Ce stare dramatică pentru un om botezat în felul acesta îndoielnic și dat în grija unui om amăgit! Chiar alegerea numelui arată o mare părăsire de la Dumnezeu și o lipsă de discernământ. Dacă tot doreau părinții să fie recunoscători, de ce nu l-au numit Arsenie? Atâția Sfinții Arsenie ar fi mijlocit pentru el ca să i se ierte păcatele și să se întoarcă la pocăință. Dar Zian... un început rău, cu marea primejdie a rătăcirii depline.

Este recomandabil, pentru lecuirea unor astfel de victime ale amăgirii, dacă ajung la cunoașterea gravității stării în care se află, ca să se izbăvească de ea și de deznădejde, să primească cel puțin Pecetea Sfântului și Marelui Mir, însoțită de lepădările de arsenism și de rânduiala Sfântului Ierarh Metodie, Patriarhul Constantinopolului, pentru cei ce se întorc de laeretici.

Altminteri este posibil ca pruncul să fie răpit de diavol, ca unul ce a fost dedicat de la zămislire lucrării amăgitoare a lui.

Asemenea era un alt copil, care avea obiceiul, blestematul, să hulească [și ce hulă mare este a spune că un om care a încălcat toată viața prin fapte și cuvânt Sfânta Predanie, a pus semne hulitoare pictate public deasupra numelui Sfintei Treimi, și a înlocuit asemănarea lui Hristos cu propria înfățișare, ar fi Sfânt! Purtând numele lui, însăși prezența ta și chemarea numelui ce te acompaniază aduce întotdeauna această hulă, poate fără a-ți da seama, cum pățimesc și hulitorii obișnuiți cu înjurăturile, care li se prefac în obișnuință și nu le mai pătrund sensul. Dar dacă acel biet copilăș mai și începe să se asemene cu patronul numelui său prin fapte, hula se agravează.

⁵²⁴ <<http://molitfelnic.ro/scurta-invata-tura-despre-sfantul-botez/>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

⁵²⁵ *Molitfelnic* (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013, pp. 569, 546, 558.

Ce ați spune, de pildă, să dea un Ortodox numele de Mahomed copilului său la Sfântul Botez? Nu ar fi așa grav, fiindcă toți Ortodocșii și-ar da seama de răutatea păcatului, și nu credem că este vreun preot care ar accepta așa ceva. Dar Zian este un nume cu mult mai primejdios, fiindcă Îl înlocuiește pe Hristos, părând că îi aduce laudă, și sunt preoți care chiar consideră sfințenie să se dea acest fel de nume la Sfântul Botez. Cu cât o hulă este mai ascunsă, înșeală pe oameni mai mari în Sfânta Biserică și este practică mai des, este mai gravă. Astfel că și numirea pruncilor ca Zian sau Ziana este mai gravă decât a fi numiți Mahomed sau Aișa, în aceeași proporție în care vicleșugul este mai periculos decât răutatea fățișă – n.n.]. *Odată, jucându-se cu alți copii, a hulit numele lui Dumnezeu, și în acel ceas, l-au răpit diavolii și de fel nu s'a mai văzut sau s'a mai auzit ceva despre el. Aceasta s'a făcut, ca să priceapă hulitorii, că dacă pe copiii cei mici îi pedepsește atât de aspru Dumnezeu, pe ei cari au mai mică greșeală la păcat, pentru mica lor cunoștință și înțelegere, în ce mare primejdie se află cei mari, cari cunosc greșeala lor, și știu câtă fără-de-lege fac cu hula. Pentru aceasta să se teamă, ca nu cumva să-i pedepsească Domnul cu o astfel de muncă sau și mai mare precum au pățimit și alți mulți în diferite timpuri, și în multe locuri, nu numai în vremile trecute, dar și acum în zilele noastre, după cum cunosc pe mulți cari au îndrăznit să hulească pe Dumnezeu. Acestora li sau dat aici vremelnice, de către dreptul Judecător, diferite osânde și înfricoșate munci. Pe unii i-a ars cu fulger din cer; altora le-a întors fața la ceașă și au rămas privitorilor, o jalnică vedere; altora le-a pironit limba; altora li s'au umflat și li s'au ars de tot mădularul cu care au grăit hula. Alții mulți, în diferite locuri și timpuri, au fost pedepsiți, și pedeapsa lor să fie spre pildă și învățătură.*

Teme-te să nu pătimești și tu asemenea lor, ba poate și mai rău. încă poți să te folosești, să dezrădăcinezi din tine vinovăția aceasta, hotărând în mintea ta ca să nu mai hulești pentru vreo oarecare pricină, chiar de ți s'ar întâmpla cel mai cumplit necaz și primejdie. Iar de vei cădea în nesocotință și în obiceiul tău cel rău, să nu lași să treacă ziua aceea fără să alergi la Mărturisire. Părăsește toate treburile ca să vindeci rana ta sufletească, precum ai face cu cea trupească, și să nu îngădui nici o clipă neîndreptat. Căci păcatul ce nu se șterge prin pocăință trage pe păcătos prin greutatea sa la altă fără-de-lege. Pentru aceasta sârguește-te să găsești leacul cât mai curând. Iar dacă se va întâmpla ca să nu fie duhovnic acolo unde ești, să zici îndată în gândul tău: Fă canonul acesta pe care ți-l dau eu nevrednicul. Adică, îndată ce va ieși hula din gura ta, mușcă-ți tare limba care a făcut păcatul, chiar dacă ar sângea și te-ar durea mult, ca să-ți aduci aminte în vremea viitoare, și de câte ori vei cădea în asemenea păcat, până ce te vei dezbăra de acest obiceiul. Prin acest chip nădăjduesc la Dumnezeu să te izbăvești cu totul, după cum și alții au făcut-o. Că la orice lucru este deprindere, și să nu te sperii de durere, fiindcă mai bine este să suferi aici puțină vreme decât să te muncești veșnic.

Al șaptelea și cel mai de pe urmă leac este, să fugi de pricinile și locurile care te fac să cazi în acest păcat. Fiindcă cine nu se păzește de prăpastie, moare într-însa. [așadar să ne ferim a merge la Drăgănescu sau Prislop, unde suntem ispitiți să numim pe Zian sau Părintele Arsenie Boca ca Sfânt – n.n.]⁵²⁶

Cu totul altfel face un Sfânt adevărat, când se roagă pentru obținerea de prunci și proorocește. El leagă minunea de pocăința părinților sau viitoarea înțelegere a pruncilor, pentru a se mântui și părinți și copiii. El nu face minuni pentru renumele său, ci îi dă pe copilași în grija Sfinților autentici spre a se mântui:

Osia Karamuratidu, cand era tanara casatorita, purta o broboada colorata de smirna. Părintele Arsenie in repetate randuri i-a facut observatii, ca sa o lepede si sa poarte una modesta, precum purtau toate femeile din Farasa, dar aceea nu l-a ascultat. Intr-o zi cand a vazut-o din nou i-a spus cu asprime:

- Nu voiesc boli frantuzesti in Farasa. Daca nu asculti, sa stii ca pruncii pe care ii vei naste, dupa ce se vor boteza iti vor pleca ingerasi si nu te vei bucura de nici unul.

⁵²⁶ Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, *Mântuirea păcătoșilor*, Ed. s.n., s.l., ³1939, pp. 45-46.

Din pacate, nici acum nu l-a ascultat, ci numai dupa ce i-au plecat doi ingerasi, a aruncat broboada cea pestrita si a mers la Parintele Arsenie cerandu-si iertare. Iar Parintele, dupa ce a iertat-o i-a spus:

- Du-te acum cu binecuvantarea Domnului si pe primul copil ce-l vei naste, care va fi baiat, il vom numi Arsenie, iar pe al doilea, care va fi fata, o vom numi Irina.

Precum s-a si facut. (Acest copil numit Arsenie este chiar Cuviosul Paisie Aghioritul) [numele de Arsenie nu i l-a dat Sfântul Arsenie Capadocianul făcătorul acestei minuni din cauză că îl purta el, pentru a-l lega de sine, ci l-a luat de la Sfântul Arsenie cel Mare, care și pe el îl ocrotea, știind că îi va face pruncului la fel de bine, cum i-a făcut și lui. Mai mult, prin aceasta a proorocit, astfel, că pruncul va deveni monah. Sau chiar Sfântul Arsenie cel Mare, ocrotitorul lui s-a ocupat de aceasta, fiindcă i s-a dat lui spre ocrotire. Dar un răătăcit cum s-ar putea ocupa de mântuirea altora? Și ce ar putea să le dea în afară de amăgirea în care a trăit?

Observăm astfel cum lucrează cu smerenie și discernământ spre pocăință, după Sfinții Părinți, Sfinții Arsenie și cu totul altfel duhul ce pune stăpânire pe oameni la mormântul Părintelui Arsenie Boca, prin minuni vătămătoare de suflet. – n.n.]⁵²⁷

8. ÎNȘELAREA PRIN SIMȚIRE – MORMÂNTUL DE LA PRISLOP

Pentru că un element foarte important al fenomenului de la Prislop este simțirea atât de puternică, va trebui să lămurim acest fenomen, după Sfinții Părinți.

Simțirea de la mormântul Părintelui Arsenie Boca este o componentă foarte importantă a amăgirii. Ea este prezentă la foarte mulți și pe mulți îi convinge că preacuvioșia sa este Sfânt, determinându-i să devină ucenicii lui necondiționați. Simțirea de acolo mimează umilința, și dă șuvoi de lacrimi pe obraji, fiind un spectacol la arătare, mai ales în condiții publice, dar nu numai. Însă este diferită de umilința autentică care se unește cu rațiunea păcătoșeniei, neputinței și nimicniciei proprii, uimită de bunătatea lui Hristos. Umlința Ortodoxă este, așadar, o simțire inteligibilă, a minții, ascunsă în chilie, care uneori nici măcar nu este simțită în simțire de cel care se umilește, ca să nu se mândrească cu smerenia lui. Nu are nici lacrimi, nici înfierbântări ale inimii, ci doar o înțelegere liniștită, o sinteză a două cunoașteri: neputința proprie și ajutorul lui Dumnezeu. Ea vine prin osteneala dureroasă și gândită a voinței. Mintește împrăștiată în multe se prefăce - prin voința astfel curățită prin experiență - în mireasa cea mai simplă și robită de dorul lui Dumnezeu, prin smerenia lui Hristos. Ea nu poate fi reprodusă la comandă și nu este spectaculoasă, nefiind văzută nici de cel ce o are, nici de cei din afară.

Din păcate manifestarea umilinței de la Prislop este artificială, brutală și strălucitoare, instantanee și reproductibilă la comandă în momentul în care ajungi la mormânt (numit hulitor și antihristic ca „sfântul mormânt” de către cei fascinați), și lucrează prin simțirea senzuală, arma prin care șarpele ne-a robit de la început, și prin care lucrează cel mai mult asupra firii. De aceea ea are un caracter demonic. Și fiindcă tocmai această simțire atrage atât de mulți oameni către Părintele Arsenie Boca (și felul său de a lucra eficient în simțire), neglijând orice rațiune (care dă semnale de alarmă că cele de acolo nu sunt Ortodoxe), considerăm că trebuie să explicăm acum ce este simțirea, care simțire trebuie folosită și care trebuie învinsă.

Un exemplu de simțire de la mormântul Părintelui Arsenie Boca:

• *Schimbarea mea s-a petrecut eu viteza și tăria unui fulger, îmbrăcată subțire, cu pantofi decupați și talpă de plută, mă plimbam ca un fotomodel printre oameni. La mormântul Părintelui însă, ceva s-a năruit în mine. Am început să plâng fără conținere și prin fața ochilor îmi treceau toate păcatele pe care le săvârșisem. Nu știu cât timp am stat la mormânt, dar când am revenit în curtea bisericii, aveam un dor cumplit de mântuire, un dor sfâșietor să rămân acolo, să nu mă mai despart de Părintele. Era peste puterile mele să mai plec. Prietenii care mă așteptau la mașină nu au înțeles nimic Credeau că am înnebunit, că trec priatr-o criză de delir mistic. Într-o secundă am lăsat în urmă tot: o carieră strălucită, o casă superbă în cartierul Primăverii din București, luxul și toate deșertăciunile vârstei. Am câștigat infinit mai mult: ajutorul și mângâierea Părintelui. (Maica Marin Mân. Prislop)⁵²⁸*

⁵²⁷ <http://saraca.orthodoxphotos.com/biblioteca/minunile_sf_arsenie_capadocianul.htm>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016

⁵²⁸ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 120.

Poate va părea aspru ce spunem, dar credem, în lumina Sfinților Părinți, că mai bine i-ar fi fost aceste biete maici amăgite să rămână în lume, poate să guste și păcatul, dar să ajungă la adevărata pocăință. Adevărata pocăință nu robește nici unui loc, și nici unui om. Ea îl are ca centru doar pe Hristos. Sfinția sa a fost violată în minte, hipnotizată prin fulgerul simțirii, cum altă dată fulgera Părintele Arsenie Boca prin privire și a pierdut ce avea mai de preț: libertatea, deci și iubirea adevărată. Ceea ce s-a năruit în ea este chiar persoana ei, și persoana este capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Gravitatea cea mare a căderii sufletului ei, este arătată tot de sfinția sa, care nu vorbește nicidecum de îndrăgostirea de Hristos, cum ar fi de dorit nu numai pentru monahii (care ar trebui să fie miresele lui Hristos, iar nu ale lui Arsenie), ci și pentru orice creștin cu adevărat ucenic al lui Hristos. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne învață că orice lucrare care nu are în centrul ei pe Hristos este pierdere veșnică pentru noi. În acest hal, asemănător năruirii lui Dyonisios Farasiotis în ashram, a fost adusă biata Maică Marin de lucrarea amăgitoare de la Prislop și câți alții, oare, nu sunt victimele acestei hăde simțiri, echivalentă cu foșnetul cozii balaurului celui roșu, care a tras după el a treia parte din stelele cerului. E nevoie ca Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul să intervină pentru ei să-i scape. Dar ei, oare, vor aceasta? Au evlavie oare la altcineva decât Părintelui Arsenie Boca? Auzit-au oare și de Părintele Paisie? Înțeles-au oare înțelepciunea pocăinței care o transmitea, diametral opusă mesajului amăgitor de la Prislop, orb și înfocat?

Apo 12:3 Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești. 4 Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.

E adevărat că unii sfinți se folosesc de termenul numit simțirea minții, prin care se descoperă bunătățile harului, pe măsură ce se curățește și simte rușinea urâciunii gândurilor drăcești (iar nu instantaneu):

77. Harul se ascunde, cum am zis, din însăși clipa în care ne-am botezat în adâncul minții. Dar își acopere prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe însă cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într'un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții. Prin aceasta, cei ce vrea să țină cu tărie lucrul pe care l-a aflat, vine la dorința să vândă cu multă bucurie toate bunurile cele de aici, ca să cumpere cu adevărat țarina în care a aflat ascunsă comoara vieții. Căci când va vinde cineva toată bogăția lumească, va afla locul în care stătea ascuns harul lui Dumnezeu. Fiindcă pe măsura înaintării sufletului, își descopere și darul dumnezeiesc bunătatea lui în minte. 2) Dar atunci îngăduie Domnul și dracilor să supere sufletul, ca să-l învețe să facă deosebirea între bine și rău și să-l facă mai smerit prin aceea că pe măsură ce se curățește simte tot mai multă rușine de urâciunea gândurilor drăcești.⁵²⁹

Dar tot ei, în același context, ne învață că este o opoziție între simțirea minții și cea a simțurilor, din care face parte și simțirea generată de vedere, deci și de privirea fascinantă la Părintele Arsenie Boca:

74. Când sufletul ajunge la cunoștința de sine, produce și din sine o oarecare ardoare și sfială iubitoare de Dumnezeu. Căci nefiind turburat de grijile vieții, naște o anumită dragoste plină de pace, care caută cu măsură pe Dumnezeul păcii. Dar e desfăcut de grabă de la acest gând, fie pentru că pomenirea lui Dumnezeu e furată de simțuri, fie pentru că firea își cheltuiește repede virtutea sa din pricină că e săracă. De aceea înțelepții Elinilor nu aveau cum trebuie ceea ce credeau că au dobândit prin înfrânare, deoarece mintea lor nu stătea sub înrâurirea înțelepciunii netrecătoare și adevărate. Dar ardoarea venită în inimă de la Preasfântul Duh este întreagă numai pace. Apoi ea nu slăbește nicidecum și cheamă toate părțile sufletului la dorul după Dumnezeu. Ea nu iese afară din inimă și înveselește tot omul cu o dragoste și cu o bucurie fără margini. Se cuvine deci, ca după ce o cunoaștem, să căutăm să ajungem la ea. Căci dragostea naturală este un semn al firii însănoșite prin înfrânare. Dar ea nu poate duce mintea la nepătimire, ca dragostea duhovnicească.

Pentru a face deosebire între simțirea minții și undele simțurilor este, așadar, nevoie să discernem între dragostea subfirească (demonică), naturală (a firii însănoșite prin înfrânare) și cea duhovnicească. Dar

⁵²⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 368-372.

pentru aceasta este obligatoriu ca nu simțirea să ne ghideze la ceea ce avem de făcut ci înrâurirea înțelepciunii celei netrecătoare și adevărate, ce se poate găsi doar în învățătura Ortodoxă.

Simțirea minții și vederea duhovnicească este una negrăită, nevăzută și inteligibilă și se poate confunda cu emoțiile sufletului căzut și neîncercat, provenite tocmai din simțuri, care însă acoperă, anihilează și derutează adevărata lucrare lăuntrică, fiind exact vrăjmașa de moarte a simțirii minții duhovnicești:

1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el? Așa și cele ale lui Dumnezeu, nimeni nu le-a cunoscut, decât Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu; 13 Pe care le și grăim, dar nu în cuvinte învățate din înțelepciunea omenească, ci în cuvinte învățate de la Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovnicești oamenilor duhovnicești. 14 Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește. 15 Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu-l judecă nimeni; 16 Căci „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?” Noi însă avem gândul lui Hristos.

Deosebirea și opoziția dintre cele două simțiri este redată prin experiențe de însuși Sfântul Apostol și Evanghelist Luca:

Luc 24:13 Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaiszeci de stadii, al cărui nume era Emaus. 14 Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. 15 Și pe când vorbeau și se întrebau între ei. Și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. 16 Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. 17 Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare. 18 Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea? 19 El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. 20 Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri; 21 Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. 22 Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-diminează la mormânt, 23 Și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. 24 Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. 25 Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! 26 Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? 27 Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. 28 Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. 29 Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. 30 Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. 31 Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. 32 Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile?

Vedem cum ochii trupești nu pot recunoaște realitatea duhovnicească a prezenței Mântuitorului (*erau ținuți să nu-L cunoască*), deși inima lor ardea nearsă (dar nu de îndulcirea simțurilor prin vederea frumuseții feței, a fulgerării ochilor, simțirea emoției convertitoare sau altor fermecătorii ale trupului), ci de cuvintele lui Hristos și de înțelesurile Sfintelor Scripturi. Doar când se deschid ochii minții (deci simțirea minții) Dumnezeu este cunoscut, dar exact simultan se face nevăzut de ei. Aceasta este o mare învățătură pentru lucrarea lăuntrică: ochii trupești (care văd prin simțirea trupului) nu pot vedea cele nevăzute care se pot vedea (simți) negrăit, necreat, nevăzut, neînțeles pentru cugetarea și simțirea trupească. Astfel că cele două categorii de simțire (vedere):

- Sunt antagoniste (îndulcirea simțurilor duce la întristarea minții și îndulcirea minții duce la întristarea simțurilor, iar simțurile fură omul lăuntric de la curăția minții, singura care poate simți cu adevărat bunătățile harului și urâciunea gândurilor diavolești),
- fac parte din categorii diferite (sensibile respectiv inteligibile și mai presus de cunoaștere),

- sunt denumite cu aceleași cuvinte doar fiindcă cele trupești sunt simboluri acoperite ale celor duhovnicești (folosite ca unelte de înțelegere și convertire spre lucrarea minții în sușul său prin curățire și iluminare, dar chemate la desăvârșirea spiritualizării prin har. În etapa curățirii simțurile trebuie desfăcute de folosirea lor prin iubire sau ură nerațională. În etapa iluminării ele sunt folosite pentru pătrunderea sensurilor duhovnicești ale creației, duse prin simțirea inteligibilă în fața rațiunii care le alege și le oferă minții ca să le afierosească lui Dumnezeu. În etapa desăvârșirii însă, ele se odihnesc, oprindu-se din lucrare, mintea odihnindu-se de activitatea ei, fiindcă atunci lucrează în ea Înșuși Dumnezeu ce se odihnește întru Sfinții Săi).

Dar să vedem ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

Trupul este stăpânit de minte

Deși trupul, ca unul ce este material [grosier], se pleacă în mod firesc la dulceața celor simțite, el poate fi adus, ocârmuit și purtat ca într-un frâu de către minte - când aceasta are rațiunea întregă. Dumnezeiescul Damaschin spune că [deosebirea] între sufletul rațional și nerațional aceasta este: cel nerațional se poartă și este stăpânit de trup și de simțuri, iar cel rațional stăpânește trupul și simțurile. Căci așa s-a rânduit de Dumnezeu: partea rațională să o stăpânească pe cea nerațională, iar cea mai bună s-o supună voii sale pe cea mai rea. De aceea, când [partea nerațională] pofteste, nu se pornește îndată la faptă și la dobândirea poftei, ci este oprită de către stăpânul ei, mintea.⁵³⁰

Simțirea o au și animalele, ele fiind definite ca făpturi cu duh de viață, de creștere, înmulțire și simțire. Ele se disting de plante (care nu au decât duh de viață, de creștere și înmulțire). Oamenii au în plus, față de animale, mintea, prin care conduc firea, deci ar trebui să conducă și simțirea.

La oameni este specifică simțirea inteligibilă, care se folosește de cea sensibilă, în slujba rațiunii, pentru a găsi sensurile lumii exterioare. Rațiunea lăuntrică le aduce pe acestea minții inteligibile care le închină cu simplitate (dacă a reușit să-și învingă împrăștierea) lui Dumnezeu.

A se conduce cineva după simțirea senzuală este ceva dobitocesc, iar a se conduce cineva după simțirea inteligibilă, este o inversiune a ierarhiei lăuntrice și duce la amăgire. Mintea este împărăteasa și, prin rațiune decide: 1. ce este de făcut, în funcție de poruncile dumnezeiești; 2. ce este de păstrat prin contemplație ca înțelegere, în funcție de dogme și 3. ce este trăit, prin credință. Dacă vrea să se mântuiască alege, la fiecare din punctele de mai sus tocmai 1. Calea, 2. Adevărul și 3. Viața, adică pe Hristos.

Deci, simțirea este o bună slugă, dar un rău stăpân. Dacă ne conduce ne face robi patimilor (fie simțite, fie gândite). Simțirea (slujind păcatului) fuge după plăcere și fuge de durere (aceasta este legea păcatului), dar rațiunea, (slujind minții) fuge de plăcere prin înfrânare și păstrează durerea spre vindecare prin răbdare (aceasta este legea minții). Etapa de curățire a sufletului este tocmai lupta cu iubirea nerațională și cu ura nerațională, adică tocmai cu dominația simțirii, care ne stăpânește prin poftă și mânie. Etapa de iluminare a sufletului constă tocmai ca din simțire, prin simțirea inteligibilă, să aleagă rațiunea numai sensurile dumnezeiești ale întregii firi, cu care este unit omul prin simțire. Etapa de desăvârșire este odihna de toate cele ale firii în simplitatea care se desparte de toate chipurile (inteligibile și sensibile), pentru a se uni cu Dumnezeu Cel simplu, care și El se odihnește atunci, lucrând prin cel desăvârșit dumnezeiește, care este și scopul tuturor scopurilor.

Vedeți fraților că în toată lucrarea lăuntrică este nevoie de 1. Înfrânarea; 2. darea sensului celui bun și 3. în final, încetarea simțirii? Numai așa bucuria naturală sădită în noi de Dumnezeu se avântă cu dragoste duhovnicească spre Mirele de taină, vindecându-se, după multe osteneți, de nebuna stricare și transformare (care a venit prin cădere) în plăcerea de sine simțită și gândită?

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

„Simțirea trupului este lemnul cunoștinței binelui și răului.

Căci în ea se află adevărata pornire nerațională, de care omul a luat poruncă dumnezeiască să nu se atingă cu încercarea prin faptă. [însă] nu a păzit-o.”[...]

⁵³⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., p. 101.

„Când (simțurile) nu primesc simțirea lucrurilor, se va câștiga biruința fără luptă” (Cuvântul 44, p. 230). [...]

23.

Casa cea gândită a sufletului trebuie să aibă și portar

*Ia aminte să ai și un portar care să păzească această casă, însă nu vreo femeie - adică simțirea cea smerită * (*Cu sensul de „slabă”). sau înțelegerea cea neputincioasă după cum avea Ievoste și pentru aceasta a fost omorât; ci gândul cel viteaz și atent, după cum filosofează dumnezeiescul Nil [...]*

Iar Sfântul Talasie zice: „Semnul că mintea se îndeletnicește cu cele inteligibile Îl avem în aceea că disprețuiește toate cele ce desfătează simțirea” (FR 4, Cuviosul Talasie Libianul și Africanul, Suta a doua, cap. 45, p. 27). [...]

Asfel, mai întâi [să vină] la simțirea și la bizuirea [atât] pe această zidire văzută [materianlică], cât și pe dumnezeiasca Scriptură. în al doilea rând, de la această simțire să fie dusă de mână de către povățuirea rațională la înțelepciunea, bunătatea, puterea, darul, dulceața, precum și la celelalte lucrări și slujiri ale Ziditorului care se văd- în zidiri și în Scriptură. Iar în al treilea rând, cu aripile lucrării celei înțelegătoare, atât cât este cu puțință, să se suie de la aceste lucrări și slujiri ale Lui la cunoașterea și privirea însăși a Ziditorului [acestor] creații și a Dătătorului dumnezeieștii Scripturi, Care face niște lucrări ca acestea. [...]

Ți-ai păzit simțurile tale cele din afară ca să nu-și dobândească dulcelele cele simțite; ți-ai păzit simțirea cea din afară a nălucirii [închipuirii] ca să nu-și închipuiască chipurile cele pătimase și ți-ai păzit mintea și inima ta de patimi și de gândurile cele pătimase. Să ascuți acum care sunt dulcelele duhovnicești și care ale minții, pentru care am zis la început.

Șase sunt locurile dulcelelor celor duhovnicești

Șase socotesc că sunt cele mai importante izvoare, locuri și materii din care se nasc și ies dulcelele minții:

- 1. Lucrarea dumnezeieștilor porunci și împlinirea voii celei dumnezeiești;*
- 2. Câștigarea faptelor bune care îndumnezeiesc;*
- 3. Cuvintele dumnezeieștilor Scripturi;*
- 4. Rațiunile zidirilor;*
- 5. Rațiunile economiei celei în trup a Domnului;*
- 6. Privirea la cele ce sunt și la săvârșirile lui Dumnezeu [la creația lui Dumnezeu].⁵³¹*

Să vedem ce ne învață despre lupta, supunerea, convertirea, folosirea și încetarea simțirii de către minte prin lucrarea de pocăință Sfântul Cuvios Talasie Libianul și Africanul, izvorătorul de mir:

40. Vederea [contemplarea] celor supuse simțurilor este o lucrare comună a minții și a simțirii. Dar cunoștința celor inteligibile este numai a minții

41. Este cu neputință minții să se îndeletnicească cu cele inteligibile, de nu va tăia afecțiunea față de simțire și față de cele supuse simțurilor.

42. Simțirea e dusă de o împătımire firească spre cele supuse simțurilor și fiind atrasă de acelea trage după sine și mintea.

43. Încovoie simțirea spre slujirea minții și nu-i da vreme ca să o tragă ea pe aceea spre sine.

44. Când se întâmplă ca mintea să se îndeletnicească cu cele supuse simțurilor, atrage simțirea la ea, ridicând în minte cele ce stau în față. I

45. Semnul că mintea se îndeletnicește cu cele inteligibile îl avem în aceea că disprețuiește toate cele ce desfătează simțirea.

46. Când mintea e deschisă spre vederea celor inteligibile, are față de ele o plăcere cu anevoie de pierdut.

47. Când mintea se îmbogățește de cunoștința Unității, a pus cu totul stăpânire și pe simțire.

⁵³¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 116, 211, 300, 401, 102, 279.

48. Împiedică-ți mintea să se învârtă în jurul celor supuse simțurilor, ca să nu-și rodească prin ele plăceri și întristări.

49. Cele cu cari se îndeletnicește mintea întru cele dumnezeiești, își fac și din partea pătimitoare [pasională, afectivă] armă dumnezeiască. (Vezi și Maxim Mărturisitorul, *Ambigua*. P, G. 91, 1113.)

50. Este cu neputință minții să se pătrundă de cunoștință, l de nu-și va fi apropiat mai înainte partea pasională din sine prin virtuțile sale.

51. Mintea se face străină de cele ale lumii, atunci când își taie orice afecțiune față de simțire.

52. De firea părții raționale a sufletului ține să se îndeletnicească cu cunoștința lui Dumnezeu; iar de a celei pasionale, să îmbrățișeze dragostea și înfrânarea.

53. Este cu neputință minții să zăbovească la un lucru supus simțurilor, dacă n'a câștigat o patima față de el.

54. Minte desăvârșită este aceea care sa îmbibat de cunoștință; iar suflet desăvârșit este acela care sa ținut cu virtuțile.

55. Afecțiunea minții față de simțire o face roabă plăcerilor trupului.

56. Mintea e clintită din locul cunoștinței, când partea pasională [afectivă] a sufletului iese din virtuțile sale.

57. Am luat putere să ne facem fii ai lui Dumnezeu. Dar nu ne vom face, de nu ne vom dezbrăca de patimi.

58. Nimenea să nu-și închipuie că a ajuns fiu al lui Dumnezeu în chip actual, dacă nu a dobândit încă în sine trăsăturile dumnezeiești.⁵³² [...]

5. Gândului rău îi premerge patima. Iar pricina patimii este simțirea [percepția prin simțuri], precum pricina relei întrebuițări a acesteia este mintea.

6. Încuie simțirea și războiește închipuirea [prejudicata]; și dezrădăcinează patimile cu armele poruncilor.⁵³³ [...]

83. Pricinile gândurilor rele sunt păcatele; a păcatelor, neascultarea; a neascultării, înșelăciunea simțirii; iar a înșelăciunii acesteia, negrija minții de a o păzi pe aceasta.⁵³⁴

Ca o concluzie adâncă despre acest subiect, iată ce ne spune Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, părintele duhovnicesc al Sfântului Cuvios Talasie și dumnezeiescul învățător al Ortodocșilor:

Cum și câte sînt mișcările sufletului.

Diferite înțelesuri ale dualității materiale depășite de sfinți-, și care este unitatea în Treime (Sfântul Grigorie de Nazianz, Cuv. III, Despre pace, cap. 8 ; P.G. 35, 1166).

Iar prin ceea ce spune că sfinții s-au ridicat mai presus de doimea materială, pentru unimea cugetată din Treime, bănuiesc că arată ridicarea lor peste materie și formă, din care constau corpurile, sau peste trup și materie despre care, depășindu-le, a spus că s-au unit cu Dumnezeu și s-au învrednicit să se împreune cu lumina preacurată. Aceasta înseamnă că au lepădat afecțiunea sufletului față de trup și prin trup față de materie, sau, vorbind în general, toată mișcarea simțitoare față de natura sensibilă familiară și au îmbrățișat sincer numai dorința de Dumnezeu, pentru unimea cugetată în Treime, cum am spus înainte. Căci cunoscând că sufletul stă la mijloc între Dumnezeu și materie, având puterile care îl unesc cu amândouă, adică mintea cu Dumnezeu și simțirea cu materia, simțirea față de cele sensibile prin relația activă au lepădat-o cu desăvârșire din dispoziția lui și prin mintea singură s-au familiarizat negrit cu Dumnezeu. și văzând astfel sufletul întreg unit, în chip neștiut, cu Dumnezeu întreg, ca pe un chip cu modelul său, prin minte, rațiune și duh, avînd, pe cît se poate, înrudirea cu El prin asemănare, au cunoscut tainic unimea cugetată în Treime 229.

Dar poate că învățătorul a numit și iușimea și pofta doime materială, pentru faptul că sînt legate de materie, și puteri ale părții pasionale a sufletului, ce se răzvrătesc împotriva rațiunii,

⁵³² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., pp. 14-15.

⁵³³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

⁵³⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 25.

putând sfâșia mintea în multe, dacă aceasta nu și le subjugă de la început, silindu-le cu știință. Cu adevărat fericit e cel ce le stăpânește și le convinge pe acestea să se miște cu cuviință spre cele ce trebuie, avîndu-le subjugate sub stăpînirea rațiunii; sau cînd le părăsește cu totul și se lasă dus numai de plăcerea bărbătească a cunoașterii în iubire, prin rațiune și contemplație, și s-a concentrat în unica și singura mișcare curată de cele multe și simplă și neîmpărțită a puterii atotbărbătești a acelei dorințe, prin care și-a fixat filosofic statornicia fără sfârșit în jurul lui Dumnezeu, în identitatea mișcării neîntrerupte a dorinței. Căci a ajuns nu numai la unirea adevărată și fericită cu Sfânta Treime, ci și la unitatea înțeleasă din Sfânta Treime, ca unul ce a devenit simplu și neîmpărțit și uniform după putere, după ce, fiind simplu și neîmpărțit după ființă, s-a făcut simplu după deprinderea virtuților, imitînd, după putință, bunătatea ce rămîne la fel și lepădînd însușirea puterilor împărțite după fire pentru harul lui Dumnezeu cel unic 230.

65. Tâlcuire privitoare la partea pasivă (pasională, pătimitoare) a sufletului și la împărțirile generale și subîmpărțirile ei.

Căci partea pasivă (pasională, pătimitoare) a sufletului se împarte, cum se spune, în cea care e supusă rațiunii și în cea care nu e supusă rațiunii. și pe cea care nu e supusă rațiunii o împart în cea vegetativă, pe care o numesc naturală, și în cea vitală, pe care o numesc iar naturală. Fiecare din acestea se activează independent de rațiune. Și se spune că nu e supusă rațiunii, deoarece nu e condusă de rațiune, căci a crește, sau a fi sănătos, sau a trăi nu depinde de noi.

Iar cea care e supusă rațiunii se împarte tot în două, în poftă și iuțime, și se zice că e supusă rațiunii pentru că în cele bune se conduce de rațiune și se supune ei. Pofta iarăși o împart în plăcere și întristare, căci pofta satisfăcută produce plăcere, iar nesatisfăcută, întristare. Și iarăși în alt mod, pofta se ramifică, zic, în patru, cu ea cu tot: pofta, plăcerea, frica și întristarea. Căci deoarece dintre lucruri unele sînt bune, altele rele, iar acestea sînt sau prezente sau viitoare, binele așteptat l-a numit poftă, iar pe cel prezent, plăcere, pe cînd răul așteptat l-a numit frică, iar pe cel prezent, întristare. Astfel plăcerea și pofta sînt și se văd în legătură cu cele bune, fie cu adevărat bune, fie socotite bune; iar întristarea și frica, în legătură cu cele rele.

Întristarea iarăși o împart în patru : în supărare, în necaz, în pizmă și milă. Supărarea spun că este întristarea ce amuțește pe cei în care se ivește, din pricina trecerii în adînc a cugetării; necazul e întristarea ce îngreunează și supără din pricina unor împrejurări neplăcute j pizma e întristarea pentru bunurile altora ; iar mila e întristarea pentru relele altora. Dar toată întristarea au spus că e rea prin firea ei. Chiar dacă omul bun se întristează pentru relele altora, pentru că e milos, nu se supără cu anticipație, pentru că aceasta premerge voinței, ci de pe urma unei împrejurări. Dar contemplativul rămîne și în acestea nepătimitor, unindu-se pe sine cu Dumnezeu și înstrăinîndu-se de cele de aici.

229. După ce a înfățișat diferite modele ale trecerii prin lume la Dumnezeu, despre care a vorbit sfințiri Grigorie de Nazianz în cuvintele puse în fruntea cap. 10, sfântul Maxim abordează a doua idee a Sfîntului Grigorie, afirmată în textul amintit: depășirea doimii materiale de către sfinți și ajutorul ce-l primesc pentru această depășire din partea Treimii. Sfîntul Maxim consideră că trecerea principală de la lume la Dumnezeu constă într-o depășire a stării de dualitate spre unitate. Dar el își dă seama că trebuie precizat acum în ce constă dualitatea care trebuie depășită și unitatea Treimii spre care se face această depășire și care o ajută.

Sfîntul Grigorie de Nazianz declarase acea dualitate «materială». Sfîntul Maxim consideră că orice dualitate poate fi numită materială, chiar dacă un membru al dualității nu e material. Dualitatea umană e materială, pentru că e provocată de materie care e deosebită de spirit și care ține spiritul uman separat de Dumnezeu, deci într-o dualitate față de El.

Dualitatea aceasta care trebuie depășită se poate arăta, după sfântul Maxim, între materie și formă. în acest caz depășirea dualității ar însemna o deplină asimilare a desăvârșirii în corpul uman, o biruire a faptelor haotice care se opun raționalizării trupului, o biruire a lor prin spiritul uman unit cu Dumnezeu. Căci dualitatea aceasta provine și dintr-o prea mare

atașare a trupului la materie. In acest caz trupul e despărțit de spirit. Sfinții despart de materie afecțiunea trupului, când îl fac pe acesta stăpânit întreg de spirit și unit cu Dumnezeu. Spiritul care pune stăpânire pe trup este puterea cugetătoare (minte) prin oare sufletul e unit cu Dumnezeu. Spiritul, punând stăpânire pe trup și unind prin aceasta trupul cu Dumnezeu, înlocuiește sau copleșește simțirea prin care de obicei sufletul activează în trup. Ca urmare, în trup nu mai domnesc senzațiile, ci cugetarea unită cu Dumnezeu, sau simțirea minții, cum spun unii Părinți urmând Sfântului Grigorie de Nyssa. Aceasta produce și ea o plăcere, o plăcere superioară. Astfel s-a învins dualitatea între simțirea sufletului, lucrătoare în trup, și mintea sufletului care caută unirea cu Dumnezeu, producându-se unirea trupului cu partea cea mai înaltă a sufletului, sau cu mintea și prin aceasta cu Dumnezeu. Această unificare o dă unitatea Treimii. Această unitate e trăită apoi de omul însuși în sine. Căci el s-a unit cu Dumnezeu cel Unul și s-a făcut asemenea Lui, unitate în treime, său în minte, rațiune și duh, cum Dumnezeu însuși e Minte, Logos și Duh Sfânt. Afirmând această unificare a trupului cu spiritul în sfinți, sfântul Maxim respinge origenismul care prevedea lepădarea trupului la întoarcerea spiritului în pliromă.

230. O altă dualitate materială depășită de sfinți e aceea a iuțimii și a poftei. Și aceasta e numită dualitate materială, pentru că e legată sau stimulată de materie. Ambele sînt puteri ale părții pasionale a sufletului și ca atare se răzvrătesc împotriva rațiunii și o sfâșie în tendințe contradictorii, când rațiunea nu le stăpânește. Fericit e cel a cărui rațiune le stăpânește pe acestea, convingîndu-le să se miște spre cele ce se cuvine, sau când le părăsește cu totul și se lasă condus numai de unica dorință de a cunoaște pe Dumnezeu. Acela a depășit dualitatea și orice sfâșiere și nestatornicie, fiind întreg stăpânit de mișcarea neîntreruptă și bărbătească a acelei dorințe. Acela cunoaște în iubire, prin rațiune și contemplație, numai pe Dumnezeu și dorește să-L cunoască în modul acesta tot mai mult. Mișcarea lui, însuflețită de unica dorință a cunoașterii lui Dumnezeu, e curată pentru că nu se mișcă spre nimic impur; și e simplă, pentru că nu-și schimbă direcția când spre un obiect, când spre altul, sau spre mai multe deodată. Mișcarea cea unitară spre Dumnezeu este mișcarea spre bine pentru care a creat Dumnezeu ființa umană; e mișcarea tuturor spre Unul, Care are în El totodată iubirea.⁵³⁵

Din păcate, ucenicii Părintelui Arsenie Boca nu fac distincție între simțirea minții și cea căzută. Îndulcirea de minuni, care se adresează plăcerilor exterioare ale simțirii, este însoțită cu simțiri ce mimează umilința, dar care sugerează că ești un ales al Părintelui Arsenie Boca, adresându-se plăcerii subtile, sufletești de sine. Roadele unei astfel de lucrări se văd: devi un misionar care ești încredințat că slujești Ortodoxia, dar în realitate ai ca centru al misiunii tale pe Părintele Arsenie Boca.

O ungueroaică ortodoxă cu suflet de român – Florescu Csilla Gyöngyvér traduce în limba ungară scrieri ale Părintelui Arsenie

– Eu am crezut că acest gând al traducerii este gândul meu, dar sunt convinsă că părintele Arsenie a rânduie așa. Nu știu de ce m-a ales pe mine, am simțit, pur și simplu, chemarea lui. Nu pot explica... Am avut o dorință imensă de a face ceva. Gândul acesta mi-a venit în vara lui 2004 când am constatat, de fapt, că lumea și maghiarii „mei” nu înțeleg cum să trăiască întru Hristos. O parte din ei trăiesc necununați, nebotezați. Și am zis, că nu au ce citi, nu au de unde afla învățături mântuitoare, fiindcă ei nu au acces la scrierile ortodoxe. Traducând cărțile am avut senzația că sunt singura ortodoxă maghiară de pe globul pământesc [vedeți părerea de sine – n.n.]. Nu știam de niciun ortodox maghiar atunci. Așa simțeam că sunt singură. Aveam doar binecuvântarea duhovnicului meu și binecuvântarea Preasfințitului Părinte Daniel, atunci Episcop vicar de Vârșeț, care a fost ucenicul părintelui Arsenie. Cu greu am început. Nu cunoșteam termenii duhovnicești în limba maghiară, aveam doar o carte de rugăciuni și Hymnologionul în limba maghiară. Dar simțeam chemarea părintelui Arsenie și minunile prin care mă ajuta să duc la bun sfârșit această lucrare.

⁵³⁵ Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Ambigua – Tâlcuiri ale unor locuri cu multe și adânci înțelesuri din Sfinții Dionisie Areopagitul și Grigorie Teologul, Părinți și Scriitori Bisericești*, 80, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1983, pp. 182-185.

– L-ați cunoscut personal pe părintele Arsenie Boca? – Nu l-am cunoscut. Nu aveam cum, din păcate. **Pe vremea când trăia părintele Arsenie, eu eram încă atee. Și când mă gândesc că pe vremea când eram studentă la Brașov și părintele Arsenie atunci picta biserica din satul Drăgănescu, de lângă București, dar mai venea și la Sinaia cu siguranță, acolo avea atelierul de pictură, iar eu eram așa de aproape de el dar eu nici de Dumnezeu nu știam atunci, darămite de părintele Arsenie.... Deci, nu l-am cunoscut personal, dar când am ajuns la mormântul lui, și am îngenuncheat... Parcă-l cunoșteam. Parcă era rudă cu mine. Asta am simțit. [...]**

– Cu ajutorul părintelui duhovnic ați ajuns să-l cunoașteți pe părintele Arsenie? – Consider că rugăciunile lui m-au ajutat. **De părintele Arsenie am aflat din revista „Formula AS”, dar atunci era doar o curiozitate pentru mine. Într-o bună zi, în vara lui 2002, trecând prin zona Hațegului, am zis să intrăm cu familia la Mănăstirea Prislop. Și atunci l-am simțit pe părintele Arsenie, îngenuncheată la mormântul lui și rugându-mă lui.** – După traducerea cărților părintelui Arsenie Boca, cum au fost acestea apreciate de maghiarii din România? – N-am făcut lansări de carte. Ele au ajuns la câțiva oameni din mână-n mână. Am făcut câteva cadouri, și câteva am vândut la un preț minim. Eu nici nu știam, cu adevărat, unde îi găsesc pe acei maghiari interesați de aceste cărți. Ei cu siguranță există și în timp probabil că se vor afla. **Din mână-n mână, de la om la om, așa cum am aflat și eu de părintele Arsenie, sper să afle cât mai mulți interesați de părintele Arsenie, atât din România, cât și Ungaria, sau din alte țări. Pentru că sunt convinsă de faptul că părintele Arsenie Boca este sprijinitor puternic al Misiunii Ortodoxe Maghiare. Ne ajută pe noi maghiarii să ne apropiem de Ortodoxie. Pentru că de la traducerea cărților lui încoace, tot ce mi s-a întâmplat a fost sub semnul lui [unde este semnul lui Hristos, Sfânta Cruce, unde sunt Sfinții Părinți? Peste tot doar Părintele Arsenie Boca și semnul lui... dar aceasta nu este Ortodoxia – n.n.] . Cărțile au fost traduse de mine, dar corectate au fost de Annamária Abodi, o creștină ortodoxă convertită și ea de la reformați. Mult am mai căutat o persoană care să se ocupe de corectura traducerii. După un an de căutări, Dumnezeu și părintele m-au ajutat să dau de ea. Fără sprijinul Annamăriei nu puteau să apară cărțile. Am cunoscut persoane ortodoxe dar și maghiari care nu sunt ortodocși, dar se pare că se vor converti. Și încet, încet ei apar din ce în ce mai mulți, așa se pare că ei există, dar nu știu încă unii de alții. Cărțile acestea sunt dăruite și de maghiari și de români la cunoștințele lor maghiare și astfel sunt citite de tot felul de oameni. Recent am aflat de o doamnă romano-catolică din România, care se oprea de la facerea de copii, dar după ce a citit cartea „Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină” („A házasság felemelése a Szentség magaslatára”) a luat decizia să rămână însărcinată la vârsta de 37 ani. Ea mărturisește că revine periodic la capitolele din carte care au marcat-o. Astfel, cartea părintelui Arsenie Boca a devenit un reper de viață pentru această cititoare maghiară**

[am fi dorit și noi să devină un reper pentru maghiari Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur, Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, sau dacă doreau ceva contemporan, dar cu un mesaj curat Ortodox, după Sfinții Părinți, Sfântul Cuvios Ioan Iacov Hozevitul, cu hrana sa curată duhovnicească. Când colo Părintele Arsenie Boca grăind în chip mincinos, împotriva Sfinții Părinți, despre relația dintre bărbat și femeie, după omul cel vechi – n.n.]⁵³⁶

Vedeți că sârmana amăgită nu vorbește decât odată de Hristos, nicăieri de Maica Domnului sau de Sfinții Părinți, ci doar de simțiri, minuni și de 22 de ori (în acel articol din care am citat acest scurt fragment) despre Părintele Arsenie Boca. Practic, ea nu s-a convertit la Ortodoxie, ci la arsenism.

Din păcate, după cum observăm, misiunea ortodoxă maghiară, devine din ce în ce mai centrată pe Părintele Arsenie Boca, care nu transmite cu nici un chip un mesaj Ortodox. Atei, reformați, romano-catolici, se convertesc la un Ortodoxism bazat pe simțiri, minuni și păreri personale ale unui ieromonah înșelat, nefiind interesați de tâlcuirea Sfinților Părinți. Nu putem să nu observăm afiliația pregătirii și simțirii lor cu a unui părinte uniat. Nu putem să nu ne îndurerăm că acum este cu mult mai greu pentru ei să devină cu adevărat Ortodocși, când s-au convertit la falsa Ortodoxie. Scăparea de înșelarea subtilă din

⁵³⁶ <<http://vestitorul.blogspot.ro/2011/04/o-unguroaica-ortodoxa-cu-suflet-de.html>>, marți, 9 februarie 2016.

Ortodoxie (numită ortodoxism) este cu mult mai dificilă decât scăperea din înșelarea mult mai grosolană a ereziilor recunoscute ca atare.

Mai primejdioasă este falsa convertire, decât împotrivirea fățișă provenită din căutarea cu osârdie a adevărului (mai presus de simțiri și minuni). Un astfel de om căutând adevărul va suferi în conștiință tensiuni uriașe cu care nu va putea face compromisuri, până nu ajunge la liman, adică la dreapta credință. În schimb dacă este încântat de minuni și simțiri, mai având și girul părutei Ortodoxii, cu greu va scăpa din ghearele hâdei mulțumiri de sine. când vede diavolul că omul începe să îi scape din gheare din ateism, viață necurată, erezii, ca să nu-i scape de tot, îl îndreptează prin simțiri potrivite și minuni ticluite, spre cea mai primejdioasă rătăcire: falsa Ortodoxie. Astfel că Părintele Arsenie Boca este, azi, una din cele mai redutabile arme de înșelare.

Iată și un dialog pe această temă, care a avut loc aici:

<http://www.crestinortodox.ro/forum/>

2. SIMȚIREA

Citat:

În prealabil postat de **Ovidiu b.**

Prietene, de minunea asta ce spui? [...]

Cât ai de gând să o mai sfidezi? Încă un indiciu că ești Cristian R.

Domnul Cristian R. v-a răspuns că nu este dr. Victor Ardeleanu.

Eu vă răspund la fel.

Probabil că nici nu avem aceleași opinii în legătură cu Părintele Arsenie Boca.

Citat:

În prealabil postat de **Ovidiu b.**

Degeaba repeți frate, nu vezi că mesajele incomode le ignoră? Și eu aștept un răspuns legat de minunea de la mormântul părintelui Arsenie Boca relatată de părintele [...]. Sunt curios cum comentează acest gen de minune, unde mai e dracul ăla de care pomenesc ei în faimoasa lor lucrare?

P.S. Citind interpretarea acelor două scrisori, încep să se întrezărească acele presupuneri (sub acoperire) amintite cândva o dată...

Vă mulțumesc că ați deschis acest subiect. Este foarte important studiul simțirii în fenomenul de înșelare.

O mare parte din ucenicii Părintelui Arsenie Boca au pățit la fel ca Părintele [...].

Este vorba de simțirea umilicioasă, ce vine la mulți automat, atunci când merg la Prislop.

Este deja un fenomen tipic, de masă.

Se manifestă public (nu în taină ca la cei cu adevărat smeriți) și este incontrollabilă.

Să vedem acum dacă este Ortodoxă sau provine din înșelare.

Părintele [...] ne descrie foarte sincer evoluția duhovnicească a sfinției sale.

Tineretea și-a petrecut-o umplându-și (prin lecturi nefolositoare) capul cu hule.

Ajunsese (trecând prin toate cele 11 trepte ale păcatului de până acolo), la pragul celei de a 12-a: sinuciderea. Avea o stare propice lucrării diavolești, de mare intensitate.

Deznădejdea era hrana cea otrăvită pe care i-o dădeau zilnic dracii.

Avea și un dar din fire: era convingător.

Prietenul sfinției sale fusese și el convins de hulele care le propovăduia.

Ce se întâmplă:

Din mândrie (deci într-o stare foarte grea, de comunicare maximă cu diavoli), ca să dovedească cine este el, se duce la Prislop.

Acolo se așează sub un pom și:

- Vine un plâns necontrolat, ce nu se oprește câteva zile, gândurile dispar;
- Este nedumerit de acest plâns pe care nu îl poate controla;
- Se verifică cu prietenul său, dacă pătimește la fel și așa este;
- Îl ceartă (deci nu se poartă ca un om smerit)
- Se leapădă de tot ceea ce a crezut mai înainte;
- Devine preot (tocmai la [nu dăm nume și locuri ca să nu se rușineze nimeni...], deci tocmai într-un loc unde poate influența pe studenții teologi, viitorii preoți, ca să aibă o priză mai mare la popor) și... mare propovăduitor al Părintelui Arsenie Boca.

Sfinția sa descrie convertirea proprie, fără să știe, însă, că este un caz tipic de înșelare. Îl regăsim, cu surpriză și la... Francisc de Assisi, atât de iubit de Părintele Arsenie Boca (încât îl declară, împotriva Sfintei Predanii, Sfânt, ba îl și pictează ca atare, dovedind că nu are nici un dram de cunoștință dogmatică și nici discernământ în legătură cu lucrarea launtrică).

Convertirile diavolești se petrec după următorul tipic:

Un mare păcătos, în culmea deznădejzii, deci în stare de robie, suferă un atac de mândrie și, fără să poată controla ce se petrece cu el, ajunge într-o stare de umilință, care îl fac să înceapă o viață religioasă de misionar, propovăduind tuturor convertirea lui, dar cu învățături contrarii Ortodoxiei și o stare de înfierbântare umilicioasă, pe care Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov o numește desfrâu sublimat. Aceasta fiindcă plăcerea care mai înainte era senzuală, acum devine fină, omul fiind pătruns de plăcerea propriei umilințe.

Toate se desfășoară într-o stare incontrollabilă, de robie, specifică acțiunii diavolești, care preferă un fals Sfânt sau un fals misionar, în locul unui mare păcătos, care aduce la toții scârbă, deci nu este eficient pentru a întinde altora curse prin minciuni. Convertirile rapide sunt foarte dubioase și interesul diavolesc este tocmai pentru cei care au capacitatea de a influența masele, pentru a înșela pe cât mai mulți.

Căderea de-a stânga este ușor de depistat, cea de-a dreapta este mai primejdioasă fiindcă nu poate fi depistată, mimând sfințenia. Diavolul poate opri gândurile, poate acționa prin simțire, poate mima orice, ca să vatăme definitiv sufletul.

În păcate omul suferă din cauza conștiinței și nu-i place starea în care se află.

Când i se oferă o falsă sfințenie este încântat că este cu Dumnezeu și se gâdilă printr-o falsă umilință ca să își hrănească în taină plăcerea cea mai mare că este plăcut de Hristos.

Este ce s-a petrecut și cu Părintele Arsenie Boca, și cu ucenicii sfinției sale.

Convertirea la Ortodoxie nu se petrece așa.

Un exemplu concret îl avem în cazul Părintelui Serafim Rose.

Omul sincer caută cu multă durere adevărul. Poate că arată cu pumnul și la Dumnezeu. Iubește adevărul din toată inima lui, mai mult decât viața sa și nu este mulțumit de nimic care este contrar conștiinței, acel gând subțire și strălucitor pus de Dumnezeu în orice om la zămislire. Omul căutător al adevărului urăște cel mai mult iraționalitatea, vicleșugul și perfidia. Are un simț al minții, nu al simțirii, de revoltă împotriva a tot ce este mincinos.

La un moment dat, când omul își epuizează toate resursele, apare minunea. Aceasta dacă omul nu descoperă pe cale rațională Ortodoxia (vezi convertirea la Ortodoxie a 2000 de protestanți în SUA).

Minunea îl marchează, dar nu îi ia libertatea. Adevărata umilință și lacrimile duhovnicești nu vin forțat, fără a fi controlate. Dumnezeu nu răpește libertatea și nici nu dă stări spectaculoase ca să convingă. Aceasta o fac dracii prin retragerea din fața minții (pentru a nu fi depistați. Vezi lipsa gândurilor) și gâdilarea firii prin simțire, pe căile foarte bine cunoscute de ei, ca să plângă forțat. Diavoli întotdeauna forțează, chiar și când vor să convingă liberul arbitru.

Adevărata umilință, de la Dumnezeu, vine cu totul altfel. Apare în urma unei lucrări a minții: vederea propriei păcătoșenii. Dacă omul nu este atent, imediat o poate pierde, fiindcă Dumnezeu nu forțează.

Trebuie ca mintea să biciuiască, ajutată de har, dar liberă, conștiința să își vadă permanent păcatele. Numai așa, apărându-se de împrăștiere, susține umiliința.

Dar nu este suficientă minunea. Omul care nu vrea să fie înșelat, nu se lasă robit de simțiri. Chiar dacă se umilește și este uimit de o astfel de lucrare ce împacă pe om cu Dumnezeu, dorind mai mult decât orice adevărul cercetează dacă învățătura care i-a provocat minunea sau simțirea este adevărată și îi hrănește mintea, limpezind conștiința că slujește cu adevărat lui Dumnezeu.

Dacă da, o primește și continuă pe cale: L-a aflat pe Hristos.

Dacă nu, nu se lasă păcălit de minune, ci caută mai departe.

Cineva care ar fi trecut prin experiența Părintelui [...], dacă ar fi urmat calea adevăratei convertirii ar fi cercetat cu multă sârguință Sfinții Părinți. La ei ar fi cunoscut dogmele și punându-le față în față cu învățăturile Părintele Arsenie Boca și-ar fi dat seama că este un eretic. Nedumerit, s-ar fi întrebat atunci ce este cu umiliința convertirii sale. Ar fi cercetat Sfinții Părinți în privința adevăratei lucrări lăuntrice și ar fi înțeles că s-a înșelat. Atunci am avea adevărata convertire a lui.

Ortodoxismul este mai primejdios decât ciorănistul (care este revoltător de hidos). Ciorănistul se zbate, se chinuie, își dă seama că nu este ceva în regulă. Chiar Cioran însuși avea insomnii. Ortodoxistul însă este mulțumit de sine, are trăiri umilicioase care îi dovedesc lui și celor care îl văd că este smerit. Începe să facă o campanie publică ca toți să meargă pe calea care i-a adus mulțumirea de sine, crezându-se aproape mântuit.

Pe ciorănist îl poți aduce la adevăr cu ajutorul Ortodoxiei. Pe ortodoxist nu, fiindcă se consideră pe sine deja un adevărat Ortodox, și încă unul râvnitor că poate ajunge și preot, și misionar. Bietul ortodoxist... cine îl va scăpa. Este nevoie de un duhovnic bun, care să cunoască bine Sfinții Părinți, să aibă și experiența (atât de rară azi) a căderii de-a dreapta, ca să îi analizeze stările și să-l mai și convingă că succesele care i se par că le are în viața sa lăuntrică sunt de fapt un tobogan vertiginos spre iad.

Dar nu este prea târziu. Uneori, Dumnezeu îngăduie răul, ca apoi să facă prin el un mai mare bine.

Dacă Părintele [...] este sincer înaintea Domnului, și eu cred că este așa, fiindcă este preot al Dumnezeului celui Preaînalt... va afla și poate chiar va da o declarație publică de pocăință, cum și eu, și autorii studiului o fac, tocmai ca un canon pentru vremurile în care au propovăduit pe Părintele Arsenie Boca că este Sfânt. Toți greșim, dar ne-a dat Dumnezeu minunatul dar al pocăinței. Dacă am păcătuit public, public trebuie să ne pocăim.

Nici nu am fi îndrăznit să spunem ceva despre această experiență, dacă nu ne-ați fi somat, și dacă nu ar fi fost făcută publică ca o dovadă de necontestat a susținerii canonizării cuiva care hulește cu viața și învățăturile sale pe Domnul nostru Iisus Hristos.

După cum spuneau Sfinții Apostoli, trebuie să avem mai presus de minuni adevărul.

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr. 10 Încercând ce este bineplăcut Domnului. 11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericii, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

Last edited by Dr. Victor Ardeleanu; 20.02.2016 at 00:19:52.

#330

20.02.2016, 00:05:55

[Dr. Victor Ardeleanu](#)

Member

Data înregistrării: 31.05.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 96

Minuni prin simțire 2

Citat:

În prealabil postat de **Ovidiu b.**

Degeaba repeți frate, nu vezi că mesajele incomode le ignoră? Și eu aștept un răspuns legat de minunea de la mormântul părintelui Arsenie Boca relatată de părintele [...]. Sunt curios cum comentează acest gen de minune, unde mai e dracul ăla de care pomenesc ei în faimoasa lor lucrare?

P.S. Citind interpretarea acelor două scrisori, încep să se întrezărească acele presupuneri (sub acoperire) amintite cândva o dată...

Este aici, însă, și un examen pentru conștiința dumneavoastră.

Înțeleg că o să vă supărați pe cele scrise de mine. Acest lucru apare în general când cineva nu este de acord cu voința și părerea noastră.

Am observat că deși ați spus că v-ați schimbat, că nu vă mai încăpățânați de dragul Părintelui Arsenie Boca să apărați și minciuna, chiar evidentă, fiindcă nu mai sunteți un tânăr entuziast, postările dumneavoastră de până acum nu au arătat acest lucru.

În ele nu era răbdare de citire a Sfinților Părinți. Apărea revoltă și cerere ca admin-ul să intervină. Nu era toleranță față de părerea contrară dumneavoastră. Era o siguranță de sine în cunoașterea identității „oculte” a celui alt, deci un duh de bănuială. Aceasta apare când omul suferă o patimă rațională datorită admirării cuiva ce îi ia libertatea. Deasa lectură a cărților Părintelui Arsenie Boca, nu mai lasă libertatea cititorului să cunoască altceva, aburindu-i capacitatea de înțelegere și tăindu-i pofta de cercetare a marilor noștri Învățători.

Eu însă nădăjduiesc că toate cele de mai sus sunt o reacție rapidă la împotrivirea voinței, datorită credinței că Părintele Arsenie Boca este neapărat Sfânt, simțindu-vă dator să îl apărați.

Autorii studiului de mai sus, însă, nu vor să îl atace. Ei nu zic: nu este sfințenie, Părintele Arsenie Boca nu este Sfânt.

Ei zic între Sfinții Părinți și Părintele Arsenie Boca alegem pe Sfinții Părinți.

În cântar nu este Părintele Arsenie Boca și necredința.

În cântar este Părintele Arsenie Boca și Sfinții Părinți.

Sigur că nu vă convine că Sfinții Părinți sunt citați pentru a arăta că a greșit cel care vă robește cu pasiune mintea.

Dar dacă sunteți cu adevărat Ortodox, și eu așa cred, vă rog iubiți adevărul mai presus de idol, cercetați cu atenție Sfinții Părinți, și analizați cu libertate toate acestea. Ele sunt un semnal de alarmă pentru a cerceta, nu o forțare a vă lepăda de cele pe care cu atâta pasiune le-ați crezut a fi sfințenie până acum.

Dacă îl iubiți cu libertate pe Părintele Arsenie Boca, de dragul lui, despovărați-vă de ce a greșit ca să nu suferă în veșnicie că v-a amăgit. Iar dacă credeți că este Sfânt, cercetați adevărul. Un Sfânt se bucură atunci când cineva îi arată că greșește.

Dacă sunteți Ortodox aveți ca repere Sfinții Părinți. Ei sunt deja canonizați. Ca să fie canonizat cineva nu aveți nevoie să așteptați hotărârea Sfântului Sinod, ci trebuie să cercetați dacă cel propus seamănă cu cei deja canonizați sau nu.

Sunt dator, așadar, pentru a vă arăta că cele spuse mai sus nu sunt propria mea gândire, ci culese de la Sfinții Părinți (chiar dacă nu vă convine, refuzând din start Sfinții Părinți atâta vreme cât vă atacă prejudecata dumneavoastră în legătură cu cel care v-a devenit suflare, gândire și iubire), să citez, în legătură cu înșelarea prin simțire, de aici:

Citat:

În prealabil postat de **Adevărul despre Părintele Arsenie Boca;**[\[URL="Grozaviile neasemănate de la Draganescu si viata Parintelui Arsenie Boca in lumina Sfintilor Parinti"\]](#)
[/url]

Pe care îl puteți descărca de aici:

<https://888adevarul8desprearseniebo...ntilor-parinti>

Poate că nu veți citi. Este greu datorită superficialității Cărării Împărăției, o carte eretică scrisă cu suficiență de sine, care sădește cititorului aceeași suficiență de sine și părerea că a găsit o metodă infailibilă de mântuire. Cei care primesc în inima lor, fără cercetare, o astfel de carte, fiind otrăviți de un astfel de duh, refuză să mai cerceteze Sfinții Părinți, care implică osteneală și lucrare cu sudoare a minții pentru pocăință. Ei vor să ia totul de-a gata de la idolul lor.

Vă rog, nu să vă lepădați de Părintele Arsenie Boca, ci să îndrăgiți cu toată inima Sfinții Părinți. Veți întâlni un univers al gândirii, o lucrare a minții, o bogăție de neegalat, care vă va hrăni minunat toată ființa și vă va învăța cum să vă curățiți, iluminați și desăvârșiți. Nu vă chem la sărăcire prin anularea unui om, ci la îmbogățire prin asumarea atâtor care au avut mintea lui Hristos, vă chem la îmbogățire în Adevăr, care nu se va mai lua de la dumneavoastră.

Dacă Părintele Arsenie Boca este Sfânt nu ați pierdut nimic, îl aveți în hora altor Sfinții.

Dacă Părintele Arsenie Boca a fost înșelat, aveți un câștig uriaș. Prin hora Sfinților Părinți ați scăpat de înșelarea care vă poate duce la iad.

Dar, chiar dacă nu sunteți de acord, chiar dacă veți cere banarea, chiar dacă mă veți bănuși că sunt vreo broscuță țestoasă, nu am ce face, mai sunt și alți cititori, care caută adevărul și cred din toată inima lor că acesta se află la Sfinții Părinți. Ei sunt interesați cu adevărat de acest subiect.

Mă iertați dacă v-am supărat. Am încercat să scriu cu dragoste, dar adevărata dragoste este la cel smerit. Adevărata dragoste se află în smerenia lui Hristos.

Lui mă rog să ne mântuiască pe amândoi întru adevăr, și pe toți ostenitorii acestui forum.

Eram dator dumneavoastră cu un răspuns, și lui Hristos cu slujirea adevărului.

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercând ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

#331

20.02.2016, 00:39:55

[ahilpterodactil](#)
Senior Member

Data înregistrării: 02.11.2015
Mesaje: 744

Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu**

*La idee se poate ajunge pe calea ratiunii, fenomenele sunt legate de lumea nesigură a simturilor.
Dar prin simtire ne-a atacat și ne-a robit diavolul.*

Domnule doctor, va atrag respectuos atenția asupra unei posibile confuzii conceptuale datorate unor termeni asemanatori: simturi și simtire.

Nu se poate ca dvs., care sunteți medic, să nu știți că simturile se referă la cunoașterea directă, imediată a stimulilor fizico-chimici, prezenți în contact hic et nunc cu organele de simț (analizatori). Când spunem simturile ne gândim la: văz, auz, pipăit, gust, miros etc., prin care mintea omului cunoaște proprietățile elementare, concrete ale obiectelor și fenomenelor cu care vine în contact direct, ne-mijlocit.

Acest palier al cunoașterii este radical diferit de cel cognitiv-intelectual, unde cunoaștem însușiri abstracte iar nu concrete, ale stimulilor cu care nu suntem în contact direct (și cu care nu vom putea fi, uneori, niciodată), prin operații cognitive complexe de abstractizare, generalizare etc. (iar nu prin analiza și sinteza senzorială).

Simțirea se referă la cu totul altceva. De data aceasta nu e vorba despre cunoaștere, ci mai ales despre rezonanță afectivă la datele oferite de cunoaștere (fie ea senzorială ori intelectuală).

Pe scurt si pe grai simplu, simtire inseamna lumea trairilor afective: emotii, sentimente, afecte etc.

Exemple:

1) Prin intermediul simturilor cunosc ca gustul acestui ceai aflat in dreapta mea acum este dulce-acrisor.

2) Simtirea mea e trezita placut de acest gust (imi place ceaiul, am o emotie pozitiva, de satisfactie) precum si de gandul ca un ceai cald de tei la aceasta ora imi aduce liniste pentru un somn odihnitor. Ce-i drept, tot simtirea e strabatuta si de o unda negativa, anume ca din pricina ceaiului sorbit cu nesat o sa fac la noapte pipi in pat. Si abia am schimbat asternuturile!....:)

Vedeti asadar, ca intre simturi si simtire e o diferenta considerabila si, ca urmare, ar fi bine sa revizuiti afirmatiile. Ca doara ucenicii lui Arsenie Boca nu sunt in inselare, nu-i asa, doar pentru ca l-au vazut cu ochii, l-au pipait cu mainile, l-au auzit cu urechile. Ci, poate, mai degraba pentru ca au reactionat emotional la mesajul lui preotesc, duhovnicesc. Cu mentiunea ca acesta nu constituie un argument in sprijinul defaimarii Parintelui, deoarece, cum insusi spunea, in mintea stramba si lucrul drept se stramba.....:)

Va doresc toate cele bune!

Last edited by *ahilpterodactil*; 20.02.2016 at 00:43:20.

#344

20.02.2016, 04:09:28

[Dr. Victor Ardeleanu](#)
Member

Data înregistrării: 31.05.2015
Religia: Ortodox
Mesaje: 96

Așa da, în sfârșit un dialog real: despre simțuri și simțire

I) AȘA DA, ÎN SFÂRȘIT UN DIALOG REAL: DESPRE SIMȚURI ȘI SIMȚIRE

Citat:

În prealabil postat de **ahilpterodactil**

Domnule doctor, va atrag respectuos atentia asupra unei posibile confuzii conceptuale datorate unor termeni asemanatori: simturi si simtire.

Ce-i drept, tot simtirea e strabatuta si de o unda negativa, anume ca din pricina ceaiului sorbit cu nesat o sa fac la noapte pipi in pat. Si abia am schimbat asternuturile!....:)

Vedeti asadar, ca intre simturi si simtire e o diferenta considerabila si, ca urmare, ar fi bine sa revizuiti afirmatiile. Ca doara ucenicii lui Arsenie Boca nu sunt in inselare, nu-i asa, doar pentru ca l-au vazut cu ochii, l-au pipait cu mainile, l-au auzit cu urechile. Ci, poate, mai degraba pentru ca au reactionat emotional la mesajul lui preotesc, duhovnicesc. Cu mentiunea ca acesta nu constituie un argument in sprijinul defaimarii Parintelui, deoarece, cum insusi spunea, in mintea stramba si lucrul drept se stramba.....:)

Va doresc toate cele bune!

După Sfinții Părinți mișcările sufletului sunt trei:

- mintea (pătimitoare și înțelegătoare);
- rațiunea (rostită și lăuntrică);
- simțirea (sensibilă și înțelegătoare).

Prin acestea omul unește în sine, în mod înțelegător făptura cu Dumnezeu.

Simțirea are ca bine al ei plăcerea și ca rău al ei durerea.

Plăcerea și durerea influențează prin simțuri sufletul.

Dacă omul se hotărăște să slujească sieși prin egoism, își pune mintea în slujirea simțirii (fugind de durere și căutând ahtiată plăcerea). Atunci mintea lui devine trupească.

Dacă vrea să slujească lui Dumnezeu prin dumnezeiescul dor, își pune mintea în slujirea înțelepciunii (luptând cu plăcerea prin înfrânare și cu durerea prin răbdare). Aceasta se cheamă curățirea de patimi. Apoi urmează iluminarea, în care simțurile descoperă rațiunile dumnezeiești din creație. Apoi urmează desăvârșirea, în care mintea se desprinde și de creația sensibilă, și de cea inteligibilă, odihnindu-se în Creator.

Simțurile sunt cele care fac legătura dintre minte și exterior, prin organele simțurilor. Simțirea este mișcarea minții care o face să ia legătura cu exteriorul prin simțuri. Ea este sensibilă, sau inteligibilă, după cum ați remarcat și dvs.

Simțirea slujește în curățirea minții ca să înțeleagă unde este durerea și plăcerea și să se antreneze prin răbdare și înfrânare.

Simțirea slujește în iluminare minții ca să ia legătura cu rațiunile dumnezeiești ale lumii văzute.

Simțirea se odihnește în desăvârșire.

Simțirea minții este alt ceva, ea este vederea lucrurilor nevăzute, auzirea celor neauzite, gustarea celor negustate, pipăirea celor nepipăite, mirosirea bunului miros de mireasmă duhovnicească, este experiența energiilor necreate. Se numește simțire alegoric, dar nu este simțirea. Se numește așa, pentru că omul nu are cuvinte ce pot exprima experiențele lăuntrice.

Problema apare când plăcerea (mișcarea naturală sădită de Dumnezeu în om pentru a se apropia de El și astfel a căpăta asemănarea ce l-ar face fericit), din ispita celui rău (care lucrează prin simțire), omul și-o mută de la Hristos către sine.

Fiindcă este suflet și trup, omul se îndulcește de sine în două feluri:

- sufletește prin simțirea inteligibilă (prin slavă deșartă, plăcându-i de sine însuși și de stările lui);
- trupește prin simțirea senzuală (prin desfrânarea în orice fel de simțuri).

Ucenicii părintelui Arsenie Boca au fost capturați de sfinția sa prin simțire și prin gândire (aceea ce slujește simțirii, iar nu înțelepciunii):

- prin simțirea sensibilă: hipnoză, ochi fulgerători, ochi frumoși albaștri, fotografiile între amfore, programe TV laudative, minuni spectaculoase de la Prislop, fotografiile care plâng, chipul lui pe mămăligă și beton, vise și vedenii, etc.

- prin simțirea inteligibilă: acțiunea duhurilor ce stârnesc simțiri de sine umilicioase, plăcere de sine, mimarea liniștii, păcii (toate părate, ce se produc în suflet prin înșelare). Părerea de sine dulce că ești cineva pentru că faci pelerinaje la Prislop și citești cu râvnă *Cărarea Împărăției*.

Cărarea Împărăției te învață tocmai să slujești îndulcirii de sine, de exemplu:

- 1) îndulcirea trupească, prin faptul că vrea să ne convingă că bărbatul este poligam din fire, făcut a se aventura cu prima ieșită în cale;

- 2) sufletească: că dacă ai parcurs antropologia (bazată pe genetică eronată și pe ideea eretică a hristosului androgen) Părintelui Arsenie Boca ești marele cunoscător al misterului lumii.

Din plăcerea dulce de sine provocată la Prislop, apare apoi îndulcirea cu ideea că te mântuiești cu siguranță fiind ocrotit de cel mai mare sfânt al tuturor timpurilor, ce oferă mântuire fără suferință, doar fiindcă faci pelerinaje la el și îi citești cărțile etc.

Când mintea omului nu mai caută ca scop principal adevărul în toate (astfel ca simțirea să o folosească exact ca pe o unealtă de sesizat rațiuni duhovnicești în creație pentru a se uni cu Dumnezeu), a căzut în robia simțirii.

Atunci nu mai luptă cu plăcerea prin înfrânare și cu durerea prin răbdare (pentru Hristos), ci dorește să:

- 1) scape de durere;
- 2) să-și găsească plăcerea confortului prin rezolvarea problemelor (prin minuni);
- 3) sau să se încânte de simțirile "înalte" și „umilicioase”, prin lacrimile otrăvitor de dulci de la mormântul Părintelui Arsenie Boca.

Duhurile de la Prislop îi slujesc cu râvnă să obțină toate acestea tocmai ca să-l facă să uite de pocăință și de adevăr (abătându-l de la Dreapta Credință și Dreapta lucrare exact prin învățăturile celui înșelat de ele, numit Părintele Arsenie Boca și îngropat la Prislop).

Duhurile amăgitoare îl rezolvă trupește pe om și îi lasă pe mai departe mintea roabă simțirii, ba îi mai sugerează și plăcerea sufletească de sine că este un semi sfânt, părtaș la marea sfințenie a Părintelui Arsenie Boca.

Astfel duhurile care l-au înșelat pe Părintele Arsenie Boca cât a fost în viață, prin simțirea vedeniilor și prin plăcerea de sine (că este un sfânt savant de geniu), continuă să înșele pe cei care merg la Prislop sau se încântă de Cărarea Împărăției, tot prin simțire.

Ele abat mintea de la înțelepciunea pocăinței care ne spune: răbdați durerea, osteniți-vă, înfrânați-vă și bucurați-vă de adevăr, nu fiți robi minunilor, ci lui Hristos... pe Cruce... ca să înviați împreună cu El!

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercând ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

#345

20.02.2016, 04:10:07

[Dr. Victor Ardeleanu](#)
Member

Data înregistrării: 31.05.2015
Religia: Ortodox
Mesaje: 96

Așa da, în sfârșit un dialog real: despre simțuri și simțire 2

Ca să fie clar, voi face o paralelă cu exemplul dat de dvs.:

Citat:

În prealabil postat de [ahilpterodactil](#)

Exemple:

1) Prin intermediul simturilor cunosc ca gustul acestui ceai aflat in dreapta mea acum este dulce-acrisor.

2) Simtirea mea e trezita placut de acest gust (imi place ceaiul, am o emotie pozitiva, de satisfactie) precum si de gandul ca un ceai cald de tei la aceasta ora imi aduce liniste pentru un somn odihnitor.

Ce-i drept, tot simțirea e strabatuta si de o unda negativa, anume ca din pricina ceaiului sorbit cu nesat o sa fac la noapte pipi in pat. Si abia am schimbat asternuturile!.....:)

- 1) Prin intermediul simțurilor cunosc că:
- Părintele Arsenie Boca a pictat eretici ca sfinți și a propovăduit uniatismul la așezământul de la Drăgănescu;
 - Părintele Arsenie Boca avea ochi albaștri și vicleni, prin care semăna cu hipnotizatorii;
 - Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine ca Mântuitorul lumii, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Vasile cel Mare și că a dedicat așezământul de la Drăgănescu sieși și familiei Maicii Zamfira.
 - Etc.

2) Simțirea mea este trezită neplăcut de aceste vederi precum și de gândul trist că un ieromonah Ortodox căldicel s-a lăsat înșelat, chinându-se toată viața prin părerea de sine.

Ce-i drept, simțirea este străbătută și de o undă pozitivă, și anume că prin sorbirea cu nesat a învățăturilor sfinției sale, pusă în lumina Sfinților Părinți, o să evacuez din mine orice dorință de părere de sine, ca pe un fluid toxic, ca să nu pățesc la fel, ca preacuvioșia sa, pentru a nu murdări haina cea albă a pocăinței dobândită prin Sfânta Spovedanie și Învățăturile Sfinților Părinți [de care nu sunt vrednic, căci e harul lui Dumnezeu dat celui mai mare păcătos al tuturor timpurilor (printre altele și pentru că a crezut o dată și a spus public la oameni, că Părintele Arsenie Boca ar fi "Sfântul Ardealului". Lucru pentru care îmi cer iertare de la toți și mai ales lui Hristos)].

Toate cele de mai sus sunt sinteză din:

- Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul (*Răspunsuri către Talasie, Ambigua*);
 - Sfântul Cuvios Ioan Damaschin (*Dogmatica*).
 - Sfântul Ierarh Grigorie Palama (*Omilie la Nașterea Maicii Domnului*).
- aplicate la fenomenul Prislop.

Iată acum un mic fragment din Ambigua, legat de cele discutate mai sus:

13. Cum și câte sînt mișcările sufletului.

Luminați de har, sfinții au cunoscut că sufletul are trei mișcări generale, adunate într-una : cea după minte, cea după rațiune, cea după simțire. Cea dintâi e simplă și cu neputință de tâlcuit; prin aceasta, sufletul mișcîndu-se în chip neînțeles, în jurul lui Dumnezeu, nu-L cunoaște în nici un fel, din nimic din cele create, pentru faptul că întrece toate. A doua determină după cauză pe Cel necunoscut; prin aceasta sufletul, mișcîndu-se în chip firesc, își adună prin lucrare ca pe o știință toate rațiunile naturale ale Celui cunoscut numai după cauză, rațiuni ce acționează asupra lui ca niște puteri modelatoare. Iar a treia e compusă ; prin ea sufletul, atingînd cele din afară, adună la sine, ca din niște simboluri, rațiunile celor văzute 96. Prin acestea ei au străbătut cu măreție, folosind modul adevărat și lipsit de greșeală al mișcării celei după fire, veacul de față al osternelilor. Simțirea, care a reținut numai rațiunile duhovnicești ale celor sensibile, au ridicat-o simplu, prin mijlocirea rațiunii, la minte ; rațiunea, care a adunat rațiunile lucrurilor, au unit-o, printr-o chibzuială unică, simplă și neîmpărțită, cu mintea; iar mintea, care s-a izbăvit prin purificare de mișcarea în jurul tuturor lucrurilor, ba s-a odihnit chiar și de lucrarea firească din ea, au adus-o lui Dumnezeu. Adunîndu-se astfel în întregime la Dumnezeu, s-au învrednicit să se unească întregi cu Dumnezeu întreg, prin Duh, purtînd, pe cît este cu putință oamenilor, întregul chip al Celui ceresc și atrăgînd așa de mult în ei înfățișarea dumnezeiască, pe cît de mult erau atrași ei, s-au unit cu Dumnezeu, dacă este îngăduit să se spună astfel 97.

Căci se zice că Dumnezeu și omul își sînt unul altuia modele 98. Și așa de mult S-a făcut Dumnezeu omului om pentru iubirea de oameni, pe cît de mult omul, întărit prin iubire, s-a putut îndumnezei pe sine, lui Dumnezeu; și așa de mult a fost răpit omul prin minte de Dumnezeu spre cunoaștere, pe cît de mult omul a făcut arătat pe Dumnezeu, Cel prin fire nevăzut, prin virtuți". [...]

Și chiar dacă sfinții au fost mișcați uneori spre vederea lucrurilor, n-au fost mișcați să le privească și să le cunoască în mod principal pe acelea însele, în chip material, ca noi, ci ca să laude în chip felurit

pe Dumnezeu, Care este și Se arată prin toate și în toate, și să-și adune lor multă putere de minunare și pricină de slavoslovie 101. Căci primind de la Dumnezeu un suflet care are minte, rațiune și simțire — adică, pe lângă simțirea înțelegătoare, și pe aceasta sensibilă, precum pe lângă rațiunea lăuntrică și pe cea rostită, iar pe lângă mintea înțelegătoare și pe cea pătimitoare pe care o numesc unii și capacitatea animalului de a primi chipuri, potrivit căreia și celelalte animale se cunosc unele pe altele, ne cunosc pe noi și locurile ce le-au străbătut; în legătură cu care stă simțirea, cum zic cei cunoscători în acestea, care e un organ de percepere a chipurilor — au socotit că lucrările acestora se cuvine să le închine nu lor înșiși, ci lui Dumnezeu care li le-a dat, pentru Care și din Care sînt toate 102. [...]

Căci ce câștig i-ar veni, și-au spus poate cugetînd în ei înșiși, celui care, nefiindu-și cauza sa în ceea ce privește existența, s-ar mișca spre sine însuși sau spre altceva decît spre Dumnezeu, odată ce nu-și poate adăuga sieși de la sine sau de la altceva afară de Dumnezeu nimic la rațiunea existenței ? 105 De aceea s-au învățat ca mintea lor sa cugete numai la Dumnezeu și la virtuțile Lui și să caute în chip necunoscut numai spre slava negrăită a fericirii Lui; rațiunea să li se facă tălmăcitoare și lăudătoare a celor înțelese și să stabilească în chip drept modurile care o unesc cu acelea ; iar simțirea, înobilată prin rațiune, cunoscând chipurile diferitelor puteri și lucruri din univers, să vestească pe cît e cu putință sufletului, rațiunile din lucruri. Astfel, cîrmuind prin minte și rațiune înțelepțește sufletul ca pe o corabie, au străbătut cu tălpi neudate calea fluidă și nestatornică a vieții, care poartă pe om mereu în altă direcție și inundă simțirea ,08.

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr. 10 Încercând ce este bineplăcut Domnului. 11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

#338

20.02.2016, 01:26:09

[ahilpterodactil](#)
Senior Member

Data înregistrării: 02.11.2015
Mesaje: 744

Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu**

Ți-ai păzit simțurile tale cele din afară ca să nu-și dobândească dulcelele cele simțite;

Asta da, in acest sens.

Crezusem ca initial v-ati referit la afectivitate.

D. VĂDIREA SURSEI VEDENIILOR

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la

*metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe care îi picta.*⁵³⁷

Vedem, așadar, că aceasta nu a fost o lucrare strict a Părintelui Arsenie Boca, izvorâtă din egoism sau dragoste trupească de sine și admirație față de propria față. Ea i-a fost insuflată de la vameșii văzduhului:

Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.

Adică sus, de unde avea Părintele Arsenie Boca vedeniile și descoperirile. Aceasta este evident din roadele acestor vedenii care sunt nu numai urâte, dar și înșelate, propovăduind erezii.

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

*Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptății să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale*⁵³⁸.

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa: eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățîș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

Pentru a vedea ce duh le insufla, ne rugăm Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul să ne descopere:

Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desfrîntează secera. Căci se zice: “Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu”. Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. De pildă când cel rău răpește prin vicleșugul amăgirii cunoștința innăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e “fur”, întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofisticat spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, “jură strâmb” pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele fagăduite. Deci este “fur” fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și “jură strâmb”, fiindcă înduplecă puterea de

⁵³⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

⁵³⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, 193.

Această frază este chiar concluzia cărții, noi suntem de acord cu ea, mai puțin cu *Sfinția Sa* deoarece S MARE trebuie păstrat, în chip Ortodox doar pentru Dumnezeu și Maica Domnului. Am spune, mai potrivit, *sfinția sa*.

activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).⁵³⁹

Am văzut că Biserica de la Drăgănescu suferă, de la izvor, de o concepție eretică despre Sfintele Icoane și anume că **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile și Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui** (spre deosebire de dogma Ortodoxă a Sfintelor Icoane care ne învață că **Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele**). De aici **esența egoistă a lucrării, pe care o recunosc, fără să înțeleagă** chiar ucenicii preacuvioșiei sale:

Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu - răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!” este o imagine a Părintelui Arsenie⁵⁴⁰.

Ca și celelalte lucrări al sfinției sale au ca origine amăgirea din neascultare, bazată pe părerea de sine sădită într-o singurătate nesfătuită și încrederea în vedeniile amăgitoare diavolești. Și aceasta o recunosc, fără să vrea, ucenicii săi, sfinția sa, fără să-și dea seama, ba chiar și demonii, siliți de puterea de sus, chiar în vedeniile consemnate de el:

Cât am petrecut a Sfântul Munte, mi-am îndeplinit un plan bine stabilit de la început, pe trei palete:

1. lupta duhovnicească pentru desăvârșire⁵⁴¹, prin căutarea unui duhovnic și dialogul cu mai mulți călugări îmbunătățiți. Am cunoscut pe Părintele Nicodim, pe Părintele Porfirie⁵⁴², pe Părintele Arsenie Mandrea⁵⁴³, starețul de la Prodromul, schitul nostru românesc, care stă pe teritoriul Marii Lavre și este sub ascultarea ei, pe Părintele Dometie Trihenia și Spiridon de la chilia Sfântului Ipatie⁵⁴⁴. Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie⁵⁴⁵;

⁵³⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 389-340.

⁵⁴⁰ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

⁵⁴¹ De ce a căutat, oare, desăvârșirea și nu să pună început bun de pocăință, cum ar fi făcut-o orice creștin smerit, dar mai ales cel ce dorește să devină călugăr?

După cum spunea Sfântul Simeon al Tesalonicului călugăria este Sfânta Taină a Spovedaniei neîncetate:

Capitolul 52 Cum că cinul călugăresc la pocăință se cuprinde, și pentru ce se cheamă cin îngeresc și îmbrăcăminte de pocăință, și care este puterea acestuia

Într-această pocăință și prea sfântul cin al călugărilor se cuprinde, care este și se numește îngeresc, deoarece călugării se fâgăduiesc a păzi și a urma curăției, neaverii, cântărilor, rugăciunilor, ascultării și îngerilor. Iar îmbrăcăminte a pocăinței se numește, pentru că călugărul cu acea taină se îmbracă pentru plângerea păcatelor. Fiindcă cinul călugăresc este smerit, simplu, lepădându-se de toate podoabele omenești, ca unul ce nu se amestecă nici cu griji, nici cu fapte, nici cu cuvinte lumești, ci mai ales fuge de dânsule. Căci acesta este semnul vieții celei mai presus de lume, care învață cum că cele văzute sunt stricăcioase și toate cele omenești trec, și cugetă și se lipsește de înțelepciunea cea de sus și își aduce aminte de moarte și de sfârșitul cel de aici. De aceea este și negru, de vreme ce-și aduce aminte de moarte și de plâns, și nu viețuiește într-această lume, ci dorește altă viață nestricată și către aceea se silește să ajungă. Drept aceea oricare va fi călugăr adevărat, după cum învață Pavel, el iubește pe Hristos și nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Hristos, și dorește a muri și a fi împreună cu Hristos. Aceasta o arată aievea fugind în munți, în pustii, în mănăstiri pentru Hristos, și se nevoiește a fi una cu Hristos, pentru ca să locuiască întru Hristos cu Părintele și cu Duhul. Drept aceea și urmează în toate vieții lui Hristos. Se smereste, viețuiește întru sărăcie și supunere, de nimic nu se îngrijește din cele de aici, se răstignește lumii și se fâgăduiește a-și păzi fecioria, a nu agonisi nimic și a se îndeletnici în posturi, rugăciuni și privegheri, și până la moarte a petrece întru acestea și într-altele asemenea, răbdând pentru Hristos pe toate, care toate sunt ale pocăinței lucruri. Acestea și fiecare credincios este dator a le păzi, afară numai de feciorie, care se cuvine călugărilor, căci numai călugării sunt mai cu seamă dator a o păzi. Iar și cei din lume, care încă nu s-au căsătorit, și fiecare ce s-a fâgăduit a păzi aceasta și tot creștinul, mai cu seamă cel căzut în păcate (și cine este care să nu fi căzut nicidecum?) este dator a urma vieții lui Hristos și a face lucrurile pocăinței. Botezătorul, cel care e mai întâi după Ilie, închipuind cinul călugăriei, a învățat zicând: „Faceți roduri vrednice de pocăință, și pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor”; și pe fiecare în parte îl învață a vieții după cum se cade.

Sfântul Simeon ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, *Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos și urmașii Săi*, Volumul I, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.l., 2002, p. 101.

⁵⁴² Cât de îmbunătățiți au fost Părinții Porfirie și Dometie, se observă în vedenia treptelor.

⁵⁴³ Tot în vedenia treptelor observăm că cei trei nu și-au descoperit ispita acestui stareț și duhovnic al lor.

⁵⁴⁴ De Părintele Antipa Dinescu, tocmai starețul chiliei Sfântul Ipatie, cel care a încercat să-l smerească, nici nu pomenește măcar.

⁵⁴⁵ *Unii zic că de la rugăciune vine înșelarea. E o greșeală însă. Înșelarea vine de la rânduiala-de-sine [idioritmie], iar nu de la rugăciune.*

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*,

2 - cercetarea picturilor și a icoanelor cu ochiul de profesionist, nu doar ca un creștin închinător la icoane; nu mai sunt meșteri cum au fost odată, și **nu am avut de la cine învăța ceva în plus față de ce știam din țară**⁵⁴⁶.

3 - cercetarea manuscriselor românești din depozitul bibliotecii de la Prodromul și copierea unor Sfinți Părinți, pe care le-am și adus, și eu și Părintele Serafim, și i le-am dat Părintelui Dumitru Stăniloae ca să le folosească la editarea Filocaliei Românești⁵⁴⁷.

Intervin aici și spun că această discuție a avut loc chiar în București, în casa de pe strada Doctor Toma Petrini, în care locuia Părintele Arsenie. [din păcate, vedem că în toate cele trei „palete” ale planului „bine stabilit” a avut eșecuri. Dar cel mai mare a fost în lupta pentru desăvârșire, nefiind duhovnicească, neplecând de la curățire, apoi prin iluminare ci țintind direct desăvârșirea. Ar fi reușit, poate, dacă ar fi avut stabilite în minte principiile indispensabile acestei lupte datorite nouă chiar de Domnul nostru Iisus Hristos: *Luc 2:51 Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Luc 10:16 Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine. Ioan 15:10 Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui. - n.n.] [...]*

Știi ca ești fecior și că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București⁵⁴⁸

Iată cum ar fi trebuit să se pregătească, dacă ar fi vrut să fie iconar Ortodox (vom îngroșa cele pe care nu le-a făcut Părintele Arsenie Boca – n.n.):

„ÎNDRUMĂRI CĂTRE CEL CE VOIEȘTE A DEPRINDE MEȘTEȘUGUL ZUGRĂVIEI

Cel care voiește a deprinde meșteșugul zugrăviei, mai întâi să se călăuzească singur desenând simplu și fără măsuri câtăva vreme, pentru ca să capete (o oarecare) îndemânare și să se arate priceput.

Apoi să se facă pentru el rugăciune către Domnul Iisus Hristos, (în ziua de Paști, după slujba vecerniei, în prezența meșterilor și calfelor. I Ucenicul să se închine) înaintea icoanei Născătoarei de Dumnezeu, (numită) „Povățuitoarea”, iar preotul, dând binecuvântarea („Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă fie”), să rostească (rugăciunile obișnuite:) „împărate ceresc... (Sfinte Dumnezeule... slavă... și acum... Prea sfântă Treime... Doamne, miluiește (de trei ori), slavă... și acum... Tatăl nostru...” și aceste tropare:)

„Mute să fie buzele păgânilor [care nu se închină cinstitei icoanei tale, cea zugrăvită de sfântul apostol și evanghelist Luca, ceea ce se cheamă Povățuitoarea]”2.

„Schimbatu-Te-ai la față în munte [Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi slava Ta, pe cât li se putea. Strălucească și nouă, păcătoșilor, lumina Ta cea pururea fitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Dătătorule de lumină slavă Ție]”3.

Apoi (preotul), făcând semnul crucii deasupra capului ucenicului, să zică cu glas:

„Domnului să ne rugăm.

https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ, miercuri, 10 iunie 2015, p. 25.

Vedem, așadar, că deoarece a căutat desăvârșirea și nu pocăința, în această „paletă” a avut un mare eșec.

⁵⁴⁶ Pentru că nu a mers cu evlavie și uimirea ce se cădea atunci când vezi capodoperele iconografice din Sfântul Munte (cum vom vedea mai jos că este recomandat oricui dorește a deveni iconar), ci a cercetat cu ochi de profesionist, influențat de școala apuseană, atât prin formarea din familia sa mixtă (dar mai mult greco-catolică, deoarece și mama sfinției sale avea o evlavie axată pe performanță și arătări), cât și prin Facultatea de pictură, Belle Arte, nu s-a putut folosi nici de această „paletă”.

⁵⁴⁷ După cum am văzut, contribuția la Filocalie a Părintelui Arsenie Boca a fost predominant financiară și parțial de dactilograf. Puținul timp acordat copierii de manuscrise (din cele 66 de zile cât a stat și nu a vizitat Mănăstirile din Sfântul Munte, o parte le-a cheltuit spre a copia cu ochi de profesionist modele, altă parte ca să lucreze fizic pentru a avea aprobarea copierii manuscriselor, dar cea mai mare parte a stat în singurătate căutând desăvârșirea prin vedenii) a făcut să aducă puține cuvinte filocalice, în românește. Mult mai mare contribuție a avut Părintele Stareț al Sfintei Mănăstiri Sâmbăta de sus, Serafim, care a stat un an de zile în Sfântul Munte pentru a fi în ascultare și a copia manuscrise, în chip neîmprăștiat. Dar meritul adevărat al Filocaliei îl are Părintele Profesor Dumitru Stăniloae care a tâlcuit-o din limba greacă, de manuscrisele aduse românești folosindu-se doar pentru comparație. La aceasta Părintele Arsenie Boca nu a putut să-l ajute, neștiind limba greacă, după cum mărturisește chiar preacuvioșia sa. De aceea și în această „paletă” a avut un eșec.

⁵⁴⁸ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 43-44, 181.

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, Care nemărginit ești cu firea dumnezeirii și pentru mântuirea oamenilor, în vremile acestea mai de pe urmă, Te-ai întrupat în mod tainic din Măria Fecioara și de Dumnezeu Născătoarea și ai socotit vrednic lucru să fii zugrăvit; Care singur chipul preacuratei feței Tale l-ai zugrăvit în prea cinstita mahramă, și printr-înșă ai vindecat boala eparhului Avgar și sufletul lui l-ai luminat spre cunoștința Ta, a adevăratului Dumnezeuului nostru; Care prin Duhul Tău cel Sfânt l-ai înțelepțit pe dumnezeiescul apostol și evanghelist Luca a-i zugrăvit chipul preacuratei Maicii Tale, care Te poartă pe Tine ca pe un prunc într-ale ei brațe și-i zice lui [binecuvântându-l:] „Darul Celui născut din mine, prin mine, împreună cu el să fie”; însuși, Stăpâne, Dumnezeule al tuturor, luminează, înțelepțește sufletul, inima și cugetul robului tău... (cutare); și mâinile lui le îndreptează fără de prihană și prea bine a zugrăvit chipul asemănării Tale și al preacuratei Maicii Tale și al tuturor sfinților, întru a Ta slavă și întru strălucirea și înfrumusețarea sfintei Tale biserici și spre iertarea păcatelor celor ce cu cinstire cuviincioasă le aduc acestora închinăciune și cu bună cucernicie le sărută, și cinstirea la cel înfățișat o înaltă; [deci, dacă e pictat Părintele Arsenie Boca ca Hristos, cinstea lui Hristos este înălțată Părintelui Arsenie Boca – n.n.] și-l izbăvește pe dânsul de toată diavoleasca uneltire, sporind în toate poruncile Tale, prin mijlocirile preacuratei Maicii Tale, ale sfântului slăvitului apostol și evanghelist Luca și ale tuturor sfinților Tăi. Amin”.

(Apoi) ectenia (Slavă... și acum... Doamne miluiește (de 3 ori) și otpustul (Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin).

Iar după rugăciune, (ucenicul) să se îndeletnicească cu de-amănuntul la măsuri și la chipuri, și astfel, desenând destulă vreme, cu socoteală ostenindu-se și cu dumnezeiescul ajutor, prea bine va pricepe, precum în chip practic am văzut-o la ucenicii mei. De aceea, cu mult dor am însemnat (aci procedeul acesta), pentru ca – întru slava lui Dumnezeu – să-l înfăptuiască și cei întru Hristos frați ai mei, cei de un meșteșug cu mine, câți adică vor iubi cartea mea, și care să se roage pentru mine. Iar dacă vreun invidios și rău cu năravul ar osândi această osteneală a mea lipsită de răutate, unul ca acesta să știe că nu vatămă pe altcineva, fără decât numai pe sineși, după cel care a zis: „Rău lucru este invidia, dar are și oareșce bun întru dânsa, ea topește ochii și inima celui care o are”. Pentru că eu — precum o cunoaște Domnul — nu am făcut aceasta pentru alta, fără decât numai având dorire ca să-l ajut — pe cât îmi este cu puțință — pe prea îndemânatecul ucenicul acela, tot al acestui meșteșug, carele și mult dorește ca să dobândească această carte a mea și către carele, cu multă dragoste, îmi voi îndrepta și cuvântul meu.

Cunoaște dară, o, ucenicule iubitor de învățătură, cum că de-ai voi cândva să te apuci de meșteșugul acesta, ți se cuvine ca să încerci [cu luare aminte ca] să afli vreun dascăl iscusit, pe care îl vei pricepe în scurtă vreme, dacă te va învăța precum am arătat mai înainte.

Iar de [ți se va întâmpla și] vei nimeri pe vreunul neînvățat și nemester, fă și tu precum [am făcut și] noi și caută ca să afli [biserici vechi, zugrăvite cu meșteșug, sau Icoane de dascăli învățați de la Sfetagora sau din Rusia, sau] oareșcare izvoade de la prea vestitul Manuil Panselinul [deci, nu la Belle Arte. Dacă în loc să disprețuiască pe iconarii din Sfântul Munte, Părintele Arsenie Boca ar fi stat câțiva ani să copieze cu osteneală Sfintele Icoane canonice și s-ar fi călăuzit după această Erminie și nu după Hegel, altfel ar fi arătat așezământul de la Drăgănescu și sfîntia sa, pictând canonic, ar fi putut fi, poate, și canonizat, dacă ar fi renunțat și la vedenii și nu s-ar fi luat după ele – n.n.] , și vreme destulă te ostenește la ele, schițând și desenând, în felul pe care ți-l vom arăta mai departe, până ce vei înțelege chipurile și măsurile acestuia. Apoi mergi la bisericile cele zugrăvite de dânsul, pentru ca să scoți copii sau izvoade, precum îți vom arăta.

Însă să nu faci lucrul tău prost și cum s-ar întâmpla, ci cu frica lui Dumnezeu și cu bună cucernicie, ca pe un dumnezeiesc lucru. Ia aminte dară [...] ca să nu cazi în greșeala neevlaviei, de vreme ce, după cum zice (sfântul) Vasile cel Mare, „cinstea icoanei se aduce către

întâiul chip", așa și cea împotriva, adică ocărârea și necinstirea icoanei, către întâiul chip (înfățișat) trece.

Iar tu, o, iubite, ia aminte bine, necruțând osteneala, ci cu prea multă râvnă și hărnicie să te iscusești și deplin să înveți meșteșugul acesta, pentru că **fiind de la Dumnezeu dat și orându-it, acesta este dumnezeiesc lucru.** Și aceasta este tuturor arătată de multe altele, dar mai ales de închinata icoană cea nefăcută de mână, în care Însuși Dumnezeu-omul Iisus Hristos, înfățișându-și prea sfântul Său obraz, i-o trimise lui Avgar, pe dumnezeiasca Sa închipuire, cea întru sfânta mahramă. Și cum că și Preacuratei Maicii Lui se arată cu plăcere un lucru bun ca aceasta, le este tuturor cunoscut, când ea îl binecuvânta pe apostolul Luca, grăindu-i: „Darul Celui născut din mine, prin mine, împreună cu el să fie”. Și nu numai aceasta, ci și de la minunile cele nenumărate pe care le săvârșiră și le săvârșesc sfintele icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos, ale Maicii lui Dumnezeu și ale sfinților celorlalți, se dovedește cum că lucrul acesta al meșteșugului zugrăviei este plăcut lui Dumnezeu.

Pentru aceasta dară, câți cu bună cucernicie și cu râvnă lucrează lucrul acesta, iau de la Dumnezeu har și binecuvântare.

Iar câți pentru a banilor iubire, cu lăcomie, fără evlavie și cu nebăgare de seamă acesta, bine sa ia seama, aducându-și aminte de cea a Iudei, a iubitorului de arginți și a celor de un năray cu dânsul chinuire în focul Gheenei, din care cu toții să fim izbăviți prin mijlocirea rugăciunilor Născătoarei de Dumnezeu și prin ale Sfântului Apostol Luca și prin ale tuturor Sfinților. Amin.⁵⁴⁹

Vedem că tocmai studiul icoanelor din Sfântul Munte l-ar fi salvat, poate, nu numai de la amatorismul din tablouri, dar prin smerenie și învățătura sobră teologică, de la învățăturile mincinoase și de la neascultare.

Din păcate, ca în toate ale sale, nu a ascultat de învățătura Sfintei Biserici Ortodoxe, ci de cea a greco-catolicilor, în duhul căreia s-a format din copilărie. De aceea vedem în biserica din Drăgănescu, singura biserică din lume căreia i s-a făcut acatist⁵⁵⁰, inovații după părerea proprie, neconforme cu Predania, numite în Pidalion: *Grozăvii neasemănate*:

*Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*⁵⁵¹

⁵⁴⁹ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.

⁵⁵⁰ *De aceea, [...], ne îngăduim să încheiem în duh liturgic, printr-un mănunchi de stihuri pentru „Acatistul” sfintei biserici ortodoxe române de la Drăgănescu, împodobită cu pictură de către Prea Cuviosul Părintele nostru Arsenie:*

*Bucură-te, Pantocrator al lui Hristos-Dumnezeu,
Bucură-te, Icoană a învierii Domnului,
Bucură-te, Liturghie arhierască, veșnică și nevăzută,
Bucură-te, Iconostas care ne rever și limbile de foc ale Duhului,
Bucură-te, Evanghelie a lui Hristos, zugrăvită în lumini cerești,
Bucură-te, sfântă Masă a Nunții Fiului de împărat,
Bucură-te, Cruce a călugărului răstignit,
Bucură-te, colibă a lui Iona de la margine de Ninive,
Bucură-te, capelă sixtină a Ortodoxiei românești,
Bucură-te, Voroneț al Munteniei și podoabă a Bucureștilor,
Bucură-te, nouă corabie a lui Noe, care plutești peste valurile tuturor vremurilor, Bucură-te, raclă și chivot a nevăzutei Catedrale a Mântuirii Neamului,*

Bucură-te, că de Dumnezeu ai fost aleasă și rânduită pentru a fi pictată de către Părintele nostru Arsenie,

Bucură-te, smerită și sfântă biserică de la Drăgănescu!

†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 10.

⁵⁵¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, **†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN**, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

Despre aceste grozăvii au remarcat și alții:

Oana Iftime:

„Ce urmări smintitoare are pictura pr Boca începe să se vada, deja. Pe un site „ortodox” (<http://bdi2.wordpress.com/2010/10/15/27/>), se poate descărca un document despre „Biserici cu moaște în București”, unde autorul i-a pus și pe „sfintii” catolici, cu justificarea următoare: “Notă: cu privire la sfinții catolici: atâta vreme cât Sf. Pr. Arsenie Boca l-a pictat pe Sf. Francisc cu aureolă de sfânt (și pe care scrie ‘Sfântul Francisc de Assisi’; oricine poate verifica la fața locului) la Biserica Drăgănescu, este de dorit ca (măcar cei mari) să fie recunoscuți ca făcând parte din Ceata Sfinților și de aceea au fost cuprinși în aceste liste.”

Adaug și o observație să zicem tehnică. Reprezentarea aceluși „hristos” “eteric” din pictura pr Boca contravine cu învățătura ortodoxă, în maniera ereticului Origen, condamnat, printre altele, și pentru ideile sale privind pre-existența sufletelor, respectiv necorporalitatea inițială a ceea ce aveau să fie oamenii, rezultați din caderea din treapta de corporalitate în treapta de corporalitate a unor entități inițial imateriale. Biserica a sesizat că asemenea idei lovesc și în Intruparea Domnului. **Canonic, Hristos nu este NICIODATA reprezentat „eteric”. Si aici rog pe specialistii în arta bisericească să mă corecteze, dacă gresesc.**

Iar dacă este adevărat ce spun chiar admiratorii pr Arsenie, că a fost muștră de un ierarh pentru necanonicitatea picturii și ar fi răspuns că pictează așa fiindcă astfel a văzut el personajele sfinte, este chiar foarte grav. Ce altceva decât arată demonice pot fi astfel de viziuni, în care ‘hristos’ și ‘sfintii’ apar spectrali și diferiți și în alte feluri de modul cum învăța Biserica, de sute de ani, ca sunt ei și trebuie reprezentați? Întreb, în acest context – chiar suntem dispuși să riscăm să ne închinăm la diavol, pictat sub forma unor imitații ale Mantuitorului și sfinților Sai? Numai fiindcă acele picturi aparțin pr Boca, fata de care avem o fascinație lipsită de prudență pe care o recomandă Biserica?”

Unul [un alt comentariu – n.n.] aparține doamnei Ana Elisabeta:

Și iată-ne la Învierea de la Drăgănescu: <http://www.crestinortodox.ro/reportaj/parintele-arsenie-boca-pictor-icoane-de-suflete-140378.html> Trece aproape neobservat că prin “Trupul Domnului” se vede marginea din spate a mormântului. (Nici nu mai amintesc că în iconografia ortodoxă nu se reprezintă acest moment al ieșirii din mormânt, care oricum ar trebui să arate ca ieșirea prin piatra care bloca intrarea în grotă-mormânt și nu ca ieșirea dintr-o groapă neacoperită.) Vedem suprapunerea a tot felul de halouri cu un maxim de strălucire, în mod bizar, într-un plan pe la jumătatea coapselor. Unul dintre aceste halouri are culoarea roșie!!!

Ar mai trebui spus, referitor la toate aceste “icoane”, că aurele sau nimburile sfinților, sau slavele cum se mai cheamă, sunt reprezentări ale luminii dumnezeiești necreate. În mod normal nu ar trebui să se vadă nimic prin ele! Singura situație în care vedem ceva printr-o sursă de lumină (de exemplu, flacăra unei lumânări) este atunci când din spate vine o altă lumină mai puternică. O flăcără va apărea transparentă într-o zi cu soare puternic. Care-i treaba, deci, cu aceste “halouri” transparente? Ce lumină reprezintă ele? E cu atât mai grav cu cât se spune că aceste reprezentări sunt rodul unor “viziuni” ale pr. Arsenie Boca. Însă nici varianta în care și-a permis inovații cu de la sine putere, fără să înțeleagă rostul și sensul reprezentărilor tradiționale, nu e în regulă.⁵⁵²

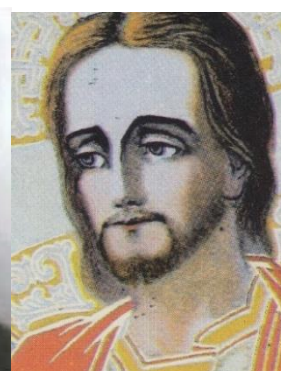
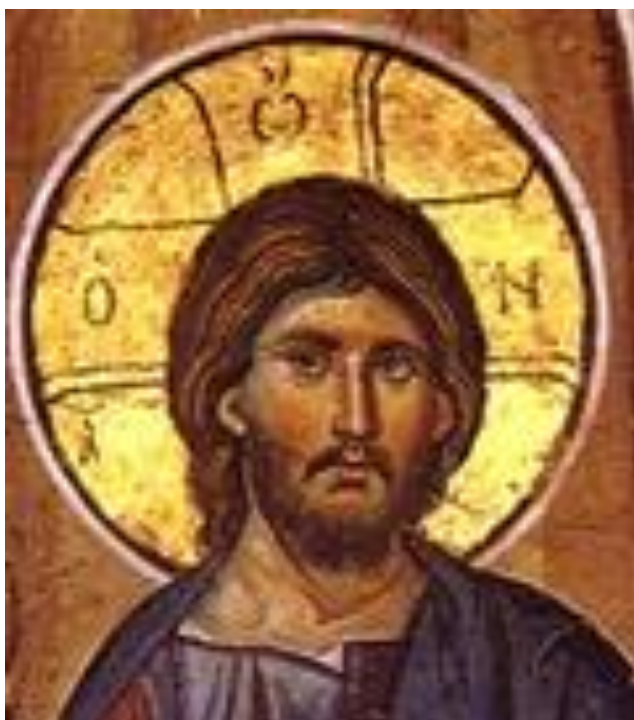
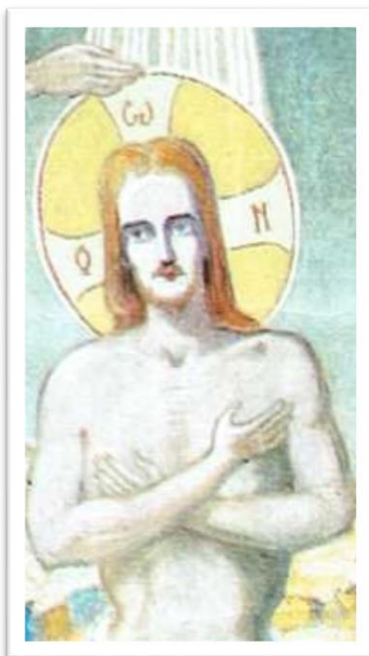
1. ANTIHRIST

În cadrul Sfintei Liturghii, după ce ne-am împartășit, a vorbit și IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca și mergea la el când Parintele picta. Și l-a întrebat: “Parinte, de ce ai pictat așa pe Maica Domnului sau pe Mantuitorul?”

⁵⁵²

<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>, sâmbătă, 22 august 2015.

Si Parintele a raspuns: " Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu". Acestea au fost lucruri adevarate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie sa mai avem rabdare ca sa creada si ei intr-o zi. [și noi credem, numai că cine i-a apărut era duhul lui antihrist, sau al unui hristos mincinos – n.n.]⁵⁵³

⁵⁵³ <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.

Se observă foarte ușor: Hristos este o persoană diferită de Părintele Arsenie Boca. Asemănarea Lui ne-a fost transmisă cu grijă, frică și cutremur de Sfânta Biserică Ortodoxă de mai mult de 2000 de ani, pentru a nu se pierde, mântuindu-ne prin Ea. Hristosul mincinos de la Drăgănescu este de fapt Părintele Arsenie Boca a cărui asemănarea ne este transmisă cu tupeu de mass-media, dorind ca să pierdem cunoașterea adevărată a lui Hristos. În primul caz fața hristosului mincinos exprimă ignoranță și iresponsabilitate, în al doilea turmentare de sine, în al treilea faza vicleană și disprețuitoare a celorlalți, vrând să-i domine prin priviri. De fapt, avem descrisă pe pereții de la Drăgănescu și evoluția stării pictorului ei, de la tinerețe până la sfârșit. Din păcate, nu am observat în nici un tablou al sfinției sale mărgăritarul de mult preț al pocăinței.

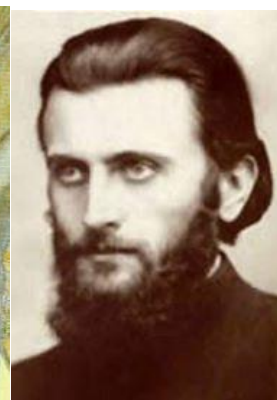
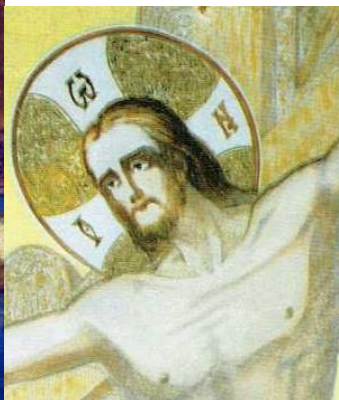
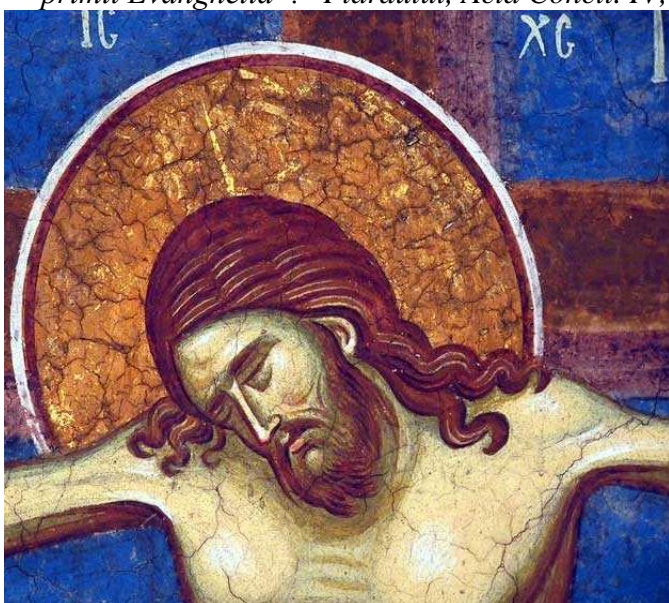
Să avem grijă, așadar, cui ne închinăm. Ca nu cumva să ne închinăm lui antihrist, prin chipul Părintele Arsenie Boca, aflându-se în stare de înșelare.

925. *-Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicînd că sînt himere mitologice, etc. "Pe unele icoane sfinte se pictează mielul cel arătat de Sfîntul Ioan Botezătorul, despre care el a vorbit ca despre mielul darului simbolic arătat nouă prin legea veche. (Ex. 12,3; Is. 53,7; F. Ap. 8, 32) în locul adevăratului miel Hristos, Dumnezeu nostru (Ioan 1, 29-36). Deci noi primim cu respect figurile proorocilor vechi ca pe niște simboluri și prototipuri ale adevărului mai înainte predanisite bisericii, iar noi cinștim cu mai mult harul și adevărul adică pe Iisus cel întrupat real, care a fost împlinirea simbolurilor legilor vechi. Deci numai ceea ce a fost real trebuie să se reprezinte prin picturi în fața oamenilor".*

"Hotărâm ca de acum înainte, să se picteze pe icoane numai chipul cel real după înfățișarea omenească a lui Hristos [nu a altui om, care se dă drept Hristos – n.n.] , Dumnezeu nostru, cel ce a ridicat păcatele lumii, oprindu-se de a se mai zugrăvi în chipul mielului. Prin aceasta noi vom pricepe mai bine smerenia lui Dumnezeu Cuvântul (Ioan 1, 1-4) și ne vom aduce aminte de petrecerea lui în trup, de patimile și moartea Sa mântuitoare și desăvârșirea mântuirii lumii prin această întrupare și moarte". -VI ec. 82.

926. *-“Hotărâm împreună cu toată sfințenia și stăruința, ca după cum se cinstește chipul cinștitei și de viață făcătoarei Cruci, tot așa să se cinstească și sfintele icoane cele zugrăvite cu vopsele sau făcute din mozaic sau din altă materie alcătuită cu iscusință, și așezate în sfintele lui Dumnezeu biserici, pe sfintele vase, pe veșminte, pe scânduri, pe pereți, așezate în case sau*

la răspântii, atît icoana Domnului nostru Iisus Hristos și a Prea Curatei Născătoarei de Dumnezeu, cît și a cinstiților îngeri și ale tuturor sfinților, **căci cu cît vor fi în fața privitorilor, rîvnind amintirea și dorința după prototipul lor**, [deci, dacă vor fi pictați Părintele Arsenie Boca ca Hristos și Maica Zamfira ca Maica Domnului se va rîvni amintirea și dorința după Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, dar aducându-le cinstire ca lui Hristos și Maicii Domnului – n.n.] **le vor săruta și cinsti, însă nu le vor adora pe deplin care, după credința noastră, se cuvine numai firii dumnezeiești, ci li se va da cinstea numai în felul cum ne închinăm cinstitei Cruci, Sfintei Evanghelii și celorlalte obiecte sfinte, cărora li se vor aduce tămâieri, luminări, precum era obiceiul în vechime. Deoarece cuvenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea.** [deci, din moment ce Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine pe Sfânta Cruce, cine se va închina la Crucea de la Drăgănescu se va închina la Părintele Arsenie Boca răstignit pentru a ne mântui pe noi. Dar Singurul care S-a răstignit pentru mântuirea noastră este Hristos, deci Părintele Arsenie Boca pictat pe cruce este antihrist – n.n.] *Astfel se va întări învățătura Sfinților Părinți, adică predania bisericii sobornicești, care de la o margine a lumii pînă la cealaltă, a primit Evanghelia*. –I Iardului, Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.⁵⁵⁴

A) SMULGEREA DE PE CRUCE, MAI RĂU CA ÎN CATOLICISM

echivalentul a 3 piroane romano-catolice și anularea șarpelui de aramă

*Numai la Drăgănescu, Hristos Cel Răstignit Se desprinde din cuie, ne îmbrățișează și ne cheamă la Sine: „Veniți la Mine, toți cei necăjiți și împovărați!”*⁵⁵⁵

În partea dreaptă, pe Crucea treflată de lemn, cu ornament în raze la intersecția brațelor sfintei Cruci, îl vedem pe Mântuitorul Iisus Hristos răstignit, **într-un mod cu totul unic, aparte și genial** [din păcate nu după Sfânta Tradiție. Numai un geniu al răului, poate dori aceasta, și să reușească a face pe oameni să se închine lui, crezând că se închină lui Hristos – n.n.]. *Domnul Iisus Hristos* [în realitate, după cum vedem în tablou, Părintele Arsenie Boca – n.n.] *privește senin, aproape zâmbind* [vă dați seama ce gravă abatere? Mântuitorul, pentru a ne vindeca toate suferințele, nu a lăsat firea Sa omenească să nu primească nici o mângâiere. Și de unde atunci zâmbetele? Era ceva de glumă dragostea jertfelnică pentru noi. Nu ci plină de toată seriozitatea. Mântuitorul nu a răs niciodată, doar a plâns pentru noi – n.n.], *plin de iubire, iertare și dor* [după cum se vede din privirea pictată la Drăgănescu era un dor străin. Ați mai văzut vreo Sfântă Icoană a răstignirii, cu Domnul având ochii deschiși?

⁵⁵⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, 31999.

⁵⁵⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

Noi nu, doar la cele din catolicism, sau la cele deviate spre el. Ochii închiși arată intensitatea suferinței interiorizate spre vindecarea lăuntrică a firii, dar și suferința morții pentru noi. Părintele Arsenie Boca dorește însă ca Hristosul sfinției sale, nu numai să semene cu el la chip, dar să și lucreze ca el, folosind privirea spre hipnoză, cu o expresie de fericire tâmpă, pământească – n.n.] , având mâna dreaptă desprinsă din cuiul sfintei Crucii, într-un gest și act de chemare a tuturor oamenilor, prin dumnezeieștile cuvinte: „Veniți la Mine !...” [desigur, această chemare nu este spre Hristos ci spre Părintele Arsenie Boca, deoarece pe cruce s-a pictat chiar pe sfinția sa – n.n.] (Matei 11,28). *La dreapta și la stânga sfintei Cruci, din două icoane sprijinite și legate de postamentul Crucii Domnului, privesc spre Mântuitorul Maica Domnului și sfântul apostol și evanghelist Ioan. [...]*

Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia: [...]

*Sfinți Ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan Gură de aur, ar fi trebuit să vie Hristos a doua oară, așa de mult se înmulțiseră relele între creștini”. Acest mers negativ al libertății omenești a fost motivul ilustrării sabiei lui Cain cu textul: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. E chiar legea ispășirii. „Cine ia pe alții robi, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri”. Așadar sabia e lăsată de Dumnezeu în continuare, dar Dumnezeu i-a schimbat rostul. De asemenea i-a schimbat și morții puterea. **Moartea pentru creștini nu mai e o sperietoare și o groază, chiar de-i forțată** [dar nici o glumă ca pe crucea de la Drăgănescu – n.n.] , ci-i o eliberare de păcat, a trupului păcatului. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul și mai mult nu pot face nimic!” **Moartea fizică în creștinism e eliberare și bucurie** [fals, e jertfă, care este libertatea fericirii, nu o bucurie lumească, cum este ea pictată pe crucea de la Drăgănescu, unde antihristosul pictat de Părintele Arsenie Boca stă pe cruce ca la o conferință de proastă calitate – n.n.] . **Moartea, Jertfa Domnului Hristos, a schimbat sensul morții. Cine moare din pricina Domnului Hristos, e fericit: a dobândit viața veșnică. Nu mai este frică de moarte, decât unde nu e credință și pocăință. Deci iată tangența Bisericii istorice cu Biserica biruitoare din cer, susținută de dumnezeirea întemeietorului ei, contra viforului răutății și morții. Această idee s-a arătat plastic prin legătura tangentă între sfințenia Bisericii, arătată prin raze și tonalitate deschisă, cu finalul superior al unei tâmpole de biserică, de pe a cărei tâmplă Domnul Hristos răstignit, **desprinde o mână din cuie și cheamă cu extremă tărie pe oameni:** [după cum vom vedea, nu prin desprinderea din cuie cheamă, ci prin neclintirea pe Sfânta Cruce – n.n.] „**Veniți la Mine!**”***

*Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „**Extra Ecclesiam nulla salus**”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „**Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică**”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de învioreare locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al trușiei; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trușă: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi. Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate ? [vedeți cum leagă chiar sfinția sa, însuși, duhul tabloului religios pictat de el despre răstignire, cu ecumenismul și catolicismul? Dacă nu credeți aceasta, vă rugăm recitiți textul din capitolul *Basilica San Pietro* unde se vede cum este legat strâns de uniaticism.*

*Tot a reușit „Prințul veacului acestuia”, să mai țină pe Domnul Hristos în agonie, pe cruce, cu una din patimile sale, Biserica luptătoare. Dar cu atât mai puternică e chemarea Domnului Hristos către creștini: „**Veniți la Mine**” cu cât e mai dureroasă smulgerea din cuie a unei mâini (a Providenței pe tot intervalul până la sfârșitul lumii) răstignite [unul din supliciile Sfintei Cruci este faptul că atunci când Mântuitorul își odihnea picioarele, trăgea de mâinile înfipite prin piroane în Sfânta Cruce. Astfel că smulgerea unei mâini de pe Ea, este*

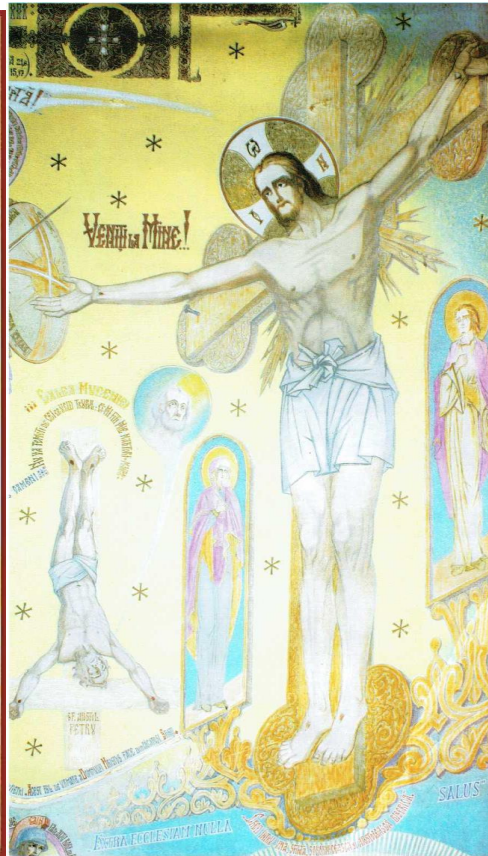
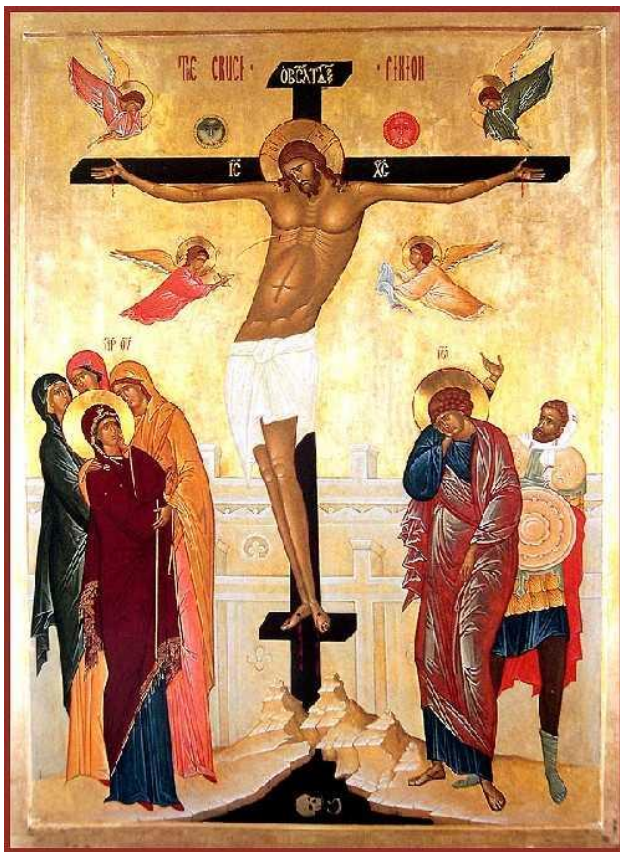
o relaxare, nu o accentuare a durerii. Deci, Părintele Arsenie Boca habar nu avea nici măcar cum a suferit Domnul Hristos pentru el. – n.n.] . *Cine a văzut o clipă chipul lui Iisus Hristos îndurerat [pe crucea de la Drăgănescu chipul hristosului nu este îndurerat – n.n.] , privind prin toți oamenii chemându-i, confirmă și mărturisește această chemare și privire. Aceași chemare peste lume e și la răstignirea de pe boltă. Suferință a fost în Ghetsimani, în lacrimile și picăturile de sânge. Acestea erau pentru Sine* [Ca și cum ca și cum ar fi avut vreodată nevoie, pentru Sine de durere, ca să se curățe de păcat. Ce hulă, este ca și cum ar fi avut Mântuitorul păcat personal, deoarece păcat strămoșesc nu avea, fiind zămislit din Fecioară. La fiecare recitare a textelor Părintelui Arsenie Boca ne îngrozim mai mult de întunericul minții sfinției sale și de hulele vărsate de diavolul prin el. – n.n.] ; *dar când a spus apoi că „pentru aceasta am venit”, adică pentru jertfă capitală* [adică, din punctul de vedere al Părintelui Arsenie Boca numai jertfa capitală este pentru noi, restul, le-a făcut în interes personal – n.n.] , *privirea durerii, ne are pe noi în vedere.*⁵⁵⁶

Să vedem acum ce ne învață despre aceasta Sfinții Părinți:

*Încă și în alt chip [poți a înțelege]: două erau cele care stăpâneau neamul omenesc, anume dulceața [îndulcirea] și întristarea - deci prin amândouă acestea trecând Domnul, S-a aflat nebiruit. Căci L-a bătuit pe El mai înainte, în munte, ispititorul, prin dulceață [îndulcirea] (Matei 4, 1-11; Marcu 1,12-13; Luca 4,1-13), dar după ce L-a aflat neprins de aceasta, mai pe urmă a adăugit meșteșugirea cea mare, întristarea, ca măcar prin aceasta să-L biruiască pe El; și, pentru aceasta, le-a pornit pe toate asupra Lui: pe ucenici a se lepăda (Matei 26,35,56), pe ostași a-L batjocori (Matei 27,28-31), pe cei ce treceau pe aproape, a-L huli (Matei 27,39-40; Marcu 15, 29-32) și, în scurt [a zice]] pe iudei a-L omorî - dar și așa L-a aflat pe El nebiruit, căci pe Cruce nu a putut ca prin întristare să-L plece pe Domnul să-i urască pe cei care-L răstigneau, ci neîncetat îi iubea și Se ruga pentru dânșii, zicând: „Părinte, nu le socoti lor păcatul acesta”³⁰ (Luca 23, 34). Vezi, cum a biruit [Mântuitorul] întru ceea ce se părea că este [El] biruit? Așadar, și înălțare și slavă a Lui I s-a făcut Crucea.*⁵⁵⁷

⁵⁵⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 173, 178

⁵⁵⁷ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 101-102.

Diferențe:

- Forma Sfintei Cruci;
- În Sfintele Icoane Mântuitorul este răstignit cu Sângele țâsnind din coastă în potirul Sfintei Liturghii, și din răni șiroind deasupra craniului strămoșului Adam ca să-l mântuiască pe el, cu tot neamul lui cel binecredincios, exact cum sunt descrise patimile de Sfinții Părinți. În tabloul cu tema „Veniți la Mine!” Părintelui Arsenie Boca hristosul mincinos cu chipul sfinției sale, este parțial răstignit, nu numai deasupra Ortodocșilor, ci și deasupra Bazilicii San Pietro, sugerând că și pe latini îi mântuiește, dar nu prin sânge ci prin zâmbet, relaxare și priviri. Din trupul său nu curge nici un pic de sânge, dovedind prin aceasta că este un duh mincinos, iar nu un om răstignit. Prin aceasta diavolul ce i-a proiectat vedenia Părintele Arsenie Boca, din ură față de noi a vrut să desființeze și Sfânta Împărtășanie, și Sfântul Botez, și nașterea Sfintei Biserici, și dovada morții mai presus de fire (care nu a afectat nici măcar căldura trupului Mântuitorului, cu atât mai puțin nu i-a coagulat sângele. Numai latinii hulesc descriind o moarte firească în Hristos, în care sângele și apa sunt de fapt coaguli și plasmă). Așadar, tabloul de la Drăgănescu vrea să ascundă în mintea privitorului necunoscător, pentru a-l păgubi, trei mari taine (arătate nouă de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan prin marea minune a curgerii sângelui și apei), contrazicând astfel Sfânta Evanghelie:

Ioan 19:34 Ci unul din ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă. 35 Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui e adevărată; și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.

Fap 2:23 Pe Acesta, fiind dat, după sfatul cel rânduit și după știința cea dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați luat și, pironindu-L, prin mâinile celor fără de lege, L-ați omorât, 24 Pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegând durerile morții, întrucât nu era cu puțină ca El să fie ținut de ea. 25 Căci David zice despre El: „Totdeauna am văzut pe Domnul înaintea mea, căci El este de-a dreapta mea, ca să nu mă clatin. 26 De aceea s-a bucurat inima mea și s-a veselit limba mea; chiar și trupul meu se va odihni întru nădejde. 27 Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel sfânt al Tău să vadă stricăciune. 28 Făcutu-mi-ai cunoscute căile vieții; cu înfățișarea Ta mă vei umple de bucurie”. 29 Bărbați frați, cuvina-se a vorbi cu îndrăznire către voi despre strămoșul David, că a murit și s-a îngropat, iar mormântul lui este la noi, până în ziua aceasta. 30 Deci el, fiind proroc și știind că Dumnezeu i S-a jurat cu jurământ să așeze

pe tronul-i din rodul coapselor lui, 31 Mai înainte văzând, a vorbit despre învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în iad sufletul Lui și nici trupul Lui n-a văzut putreziciunea.

Dacă vom lua seama bine, vom vedea că în cântările Prohodului, la starea a II-a se pomeneste despre pelican și anume iată cum zice:

„Ca un pelican, împungându-Te acum, Cuvinte, Învi-ezi pe fiii Tăi, revărsându-le dintru coasta Ta, izvor mântuitor!”

Cuvintele Prohodului aseamănă jertfa cea de pe cruce a Domnului cu jertfa pelicanului, care își varsă sângele pentru viața puilor săi.

Căci după cum șarpele cel fi-resc otrăvește puișorii pelicanului, tot astfel și vicleanul diavol intrând oarecând în șarpe, a otrăvit pe strămoșii noștri în rai, prin sfatul lui cel pierzător. Cu nimic nu s-au putut izbăvi strămoșii noștri din osânda cea

veșnică, decât numai prin sângele cel scump al Domnului. Toți cei născuți din Adam, aveau în firea lor otrava păcatului strămoșesc și pentru aceasta erau osândiți la moarte veșnică (ca și puii pelicanului din istorie).

Domnul nostru Iisus Hristos primește de bună voie (ca și pelicanul) să-i străpungă Sfânta Lui coastă cu sulița, pentru izbăvirea zidirii Sale. Din Sfânta Lui coastă s-au deschis două izvoare de mântuire: sângele și apa. Aceste izvoare mântuitoare alcătuiesc temelie Sfintei noastre Biserici, căci după cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, sfânta noastră Biserică este plămădită din Coasta Domnului.

Și anume, apa care a ieșit din coasta Domnului închipuie Taina Sfântului Botez, iar sângele închipuie Taina Sfintei Împărtășiri. Fără aceste două Taine nimeni nu se poate mântui, căci ele sunt cheile mântuirii.

După cum odinioară în rai, când dormea strămoșul Adam, a luat ființă Eva (maica noastră de obște după trup) tot astfel pe Stânca Golgotei, în vremea când Domnul era adormit cu somnul morții, a luat ființă Sfânta Biserică, care este maica noastră duhovnicească.⁵⁵⁸

Dar când au venit la Iisus și L-au văzut că murise, s-au oprit de a le mai sfărâma. Unul dintre ostași, ca să facă plăcere iudeilor nerecunoscători, a întins sulița și L-a împuns pe Hristos în coasta dreaptă și îndată a ieșit sânge și apă; apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicație: sânge din pricina împărtășirii cu dumnezeieștile sfințenii, iar apă din pricina botezului. Aceasta a văzut-o Ioan și a mărturisit-o, și adevărată este mărturia lui. El a fost de față la toate și le-a văzut și ceea ce a văzut a scris. Căci dacă ar fi mințit, n-ar fi scris și cele care par că sunt spre necinstirea învățătorului. Se spune că Ioan fiind de față atunci a strâns din coasta curgătoare de viață într-un vas preasfântul și dumnezeiescul Sânge

[...]

Loviturile cu palmele arătau slobozirea noastră. Scuiparea și purtarea necinstită cu El arătau cinstirea noastră. Cununa cu spini, îndepărtarea blestemului, hlamida de purpură, îmbrăcăminte împărătească, în locul hainelor de piele. Piroanele, desăvârșita nemișcare a păcatului nostru. Crucea, pomul cel din rai. Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a

⁵⁵⁸ <https://sfioaniacobhozevitul.wordpress.com/partea2_cuprins/p2_049_izvorul_vietii/>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii. Sulița arată că îndepărtează de la mine sabia cea de foc. Apa din coastă este icoana botezului. Sângele și trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roșii, vechea patrie. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos, se afla căpățâna lui Adam.

Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numește locul Căpățânii este aceasta: pe vremea potopului, căpățâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ și colinda de colo-colo despuiată de carne și stingheră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau. Solomon, din respect pentru strămoș, împreună cu toată oastea, a acoperit-o cu foarte multe pietre. De asta a și fost numit de atunci locul acela: «pardosit cu pietre». Unii sfinți aleși spun, pe temeiul predaniei, că și Adam a fost îngropat acolo de un înger. Așadar, acolo unde era stârvul, acolo s-a așezat vulturul Hristos, veșnicul împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.⁵⁵⁹

Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul Lui curat și dumnezeiesc Se pogoară și în iad. Sufletul a fost despărțit prin moarte de trup și l-a dat în mâinile Tatălui.

Tot Tatălui l-a dat și propriul Său sânge, fără să-l fie cerut; iar sângele Lui a fost preț de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n-a fost ținut în iad ca sufletele celorlalți sfinți. Cum putea, oare, să fie ținut, o dată ce n-avea asupra Lui, ca ceilalți drepti, nimic din păcatul strămoșesc? Dar nici dușmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumparați, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea, oare, să ia sângele Lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar, oare, tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupește în mormânt și cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul.

A fost împreună cu tâlharul în rai; a fost și în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul Lui îndumnezeit. într-un chip mai presus de fire Hristos Dumnezeu necuprins era cu Tatăl, împărășind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt, după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit și stricăciune, adică despărțirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înțelesul unei putreziri a trupului și o nimi-cire desăvârșită a mădulelor.⁵⁶⁰

Prin aceasta se vede cum pictura rătăcită a Părintelui Arsenie Boca nu are de a face cu Ortodoxia, decât ca să o contrazică și să o astupe. El nu a citit sau nu a înțeles nici măcar sinaxarele Triodului, atât de la îndemână tuturor. S-a condus numai după vedenii și propriile păreri, care contrazicând Sfânta Tradiție nu puteau fi de la Sfântul Duh (Care nu este schimbător, contrazicându-Se pe Sine), ci de la dracii care în taină îl surpau, abătându-l de la Hristos, Singurul ce l-ar fi putut scăpa de ei. Dar în același timp ne întindeau și nouă, celor de acum, curse cu răbdare, ca (dacă vom crede în minunile rătăcite ale sfinției sale) să ne abatem de la înțelepciunea cea de Sus și revărsată prin smerenia lui Hristos spre noi (ajunsă până la noi prin laptele cel înțelegător al Sfintei Biserici care ni-l dă ca prin niște sâni prin Sfinții Părinți și Sfintele Ei Icoane canonice).

- Poate cea mai gravă diferență este că privind pe Hristos Răstignit în Sfintele Icoane, noi Îl vedem pe Împăratul Slavei, golit de Sine până la ultima coborâre a Trupului. Îl vedem cum se jertfește cu toată adâncimea Lui, pentru noi, și cum gustă drojdia ultimă a paharului suferințelor lăuntrice. Dimpotrivă, hristosul pictat de Arsenie Boca este un om relaxat, nu numai cu tot confortul comunist al celui ce vine de la un film, ci mai mult, ca și cum ar fi venit de la sala de gimnastică și SPA, chemând pe oameni la petrecere, făcând reclamă masajelor plăcute la care a fost supus. Vă rugăm să priviți ce trup grosolan, athletic și bine hrănit i-a pictat personajului său, Părintele Arsenie Boca și ce privire sigură de sine are, indiferentă și persuasivă în interes personal. Și prin toate acestea este atât de diferit de Trupul lui Hristos cel ascetic, postitor și subțiat de suferințe, adâncit prin închiderea ochilor în durerea Lui uimitoare (ce depășește firea și imposibil de cunoscut pentru noi), gustând din dragostea Sa neînțeleasă moartea, pentru a ne-o face slugă. Practic tabloul Părintelui Arsenie Boca nu este numai antihristic (fiindcă îl înlocuiește pe Hristos cu sinele obișnuit în confort), ci și eretic prin

⁵⁵⁹ <<http://www.doxologia.ro/viata-sfant/sinaxar-sfanta-marea-zi-vineri>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

⁵⁶⁰ <<http://www.doxologia.ro/viata-sfant/sinaxar-sfanta-marea-zi-sambata>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

contrazicerea, ba chiar anularea întregi iconomii și goliri de Sine a lui Hristos. El atentează prin expresia sa la mărturisirea smereniei lui Hristos și a mântuirii prin suferință a făpturii.

Pentru a înțelege gravitatea unui astfel de tablou hulitor, este necesar studiul Sfinților Părinți:

*Trupul lui Iisus, întrucât provenea din Sfântul Duh, în chip minunat și mai presus de fire, pregătit pentru un scop atât de înalt, adică să devină lăcașul sufletului îndumnezeit al lui Hristos, era foarte nobil și desăvârșit și deci și foarte simțitor și atât de plâpând, încât din pricina acestei gingășii Domnul a fost numit vierme, după părerea unor învățători: „**Eu sunt vierme și nu om**” (Ps. 21,6). Pe lângă aceasta mai era și foarte slăbit din cauza sudorii ca de sânge, pe care o vărsase în timpul vegherii de noapte întreagă și pentru lupta grozavă cu sine, din grădina Ghetsimani.*⁵⁶¹

Ia aminte, iubitele, la starea lui Iisus când era pe Cruce. Pătrunde până în adâncul inimii Lui și aruncă privirea și asupra prea sfântului Său suflet, și-L vei vedea luptându-Se după fire între două suferințe potrivnice, amândouă foarte mari și anume bucuria și întristarea, trăgând de El ca doi călăi și sfâșindu-L lăuntric nemăsurat mai mult decât suferința trupească cea din afară.

A pățimit de bucurie pentru două pricini:

- a. ***Pentru că știa că patimile și moartea pe care le primea erau după plăcerile Părintelui ceresc și că ele aveau să aducă eliberarea de păcat, izbăvirea de diavoli și mântuirea multor suferințe; și***
- b. ***Pentru că avea o nespusă dragoste și dorință de a pătimi, care – în loc să se stingă în mijlocul atâtor dureri și poveri, ca și un cuptor a crescut mereu cu flăcări tot mai mari, pricinuind în inima lui Iisus o nepotolită sete de a suferi tot mai mult și de aceea a și zis: „Mi-e sete” (Ioan 19,28). De aceea pentru a se arăta plăcut Părintelui ceresc ar fi stat pe Cruce nu trei ceasuri, ci până la sfârșitul lumii***

[deci de unde ideea eretică că S-ar fi smuls de pe Cruce, nelăsând toate mădulare pironite pe Ea? Pictarea cu o mână smulsă este practic a împlini hulitor prin penel dorința diavolului, de a-L clinti pe Hristos din dragostea Lui răstignită. Ea exprimă în același timp și curiozitatea pe care a avut-o satana de a vedea dacă cu adevărat Hristos este Fiul lui Dumnezeu (și, în felul acesta, de a împiedica Mântuirea neamului omenesc prin cruce), ispitind să afle aceasta prin gurile nerecunoscătorilor iudei *Mat 27:39 Iar trecătorii Îl huleau, clătinându-și capetele, 40 Și zicând: Tu, Cel ce dă râmi templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce! 41 Asemenea și arhieriei, bătându-și joc de El, cu cărturarilor și cu bătrânii, ziceau: 42 Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El. 43 S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu. 44 În același chip Îl ocărau și tâlharii cei împreună-răstigniți cu El. – n.n.],*

fiind gata să sufere cu bucurie nu o moarte, ci mii de morți, dacă cei ce voiau să-L omoare n-ar fi păcătuit (145).

Această bucurie pe care o avea Iisus când a suferit, vrând s-o arate Solomon cel pașnic, a zis prin gura miresei care cânta: „Fiicele Sionului, veniți și vedeți pe Solomon cu cununa (de spini), cu care l-a încununat mama lui (Sinagoga) în ziua nunții lui și în ziua bucuriei inimii lui” (Cânt. Cânt. 3,11). Și cu cât această bucurie și dragoste a lui Iisus erau mai mari decât ura celor ce-L răstigneau, cu atât mai mari și mai grozave erau și suferințele născute din această dragoste pe care le-a simțit în sufletul și în inima sa.

[așadar bucuria nu îl făcea de loc să zâmbească, să privească sau să se relaxeze. Ea era ca un călău care îl făcea să sufere mai mult. De unde, așadar, zâmbetul indiferent al hristosului mincinos pictat de Părintele Arsenie Boca? – n.n.]

De asemenea a pățimit sufletul Domnului o durere nemăsurată:

⁵⁶¹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 231.

- a. **Pentru că orice lovitură și orice suferință primită în trupul Său nu era singură, ci amestecată cu mii de ocări, de batjocuri, cu mii de blasfemii și rușinări de la arhierii, de la dregători, de la ostași, de la călători și de la întreg poporul:** „Și stătea poporul privind și-L batjocureau și dregătorii cu ei zicând: pe alții i-a mântuit, mântuiască-Se acum și pe Sine. Îl batjocureau și ostașii venind și dându-I oțet” (Luca 23,35). Și călătorii îl ocărau, clătinându-și capetele lor și zicând: „Mar 15:29 Iar cei ce treceau pe acolo Îl huleau, clătinându-și capetele și zicând: Huo! Cel care dărâmi templul și în trei zile îl zidești.30 Mântuiește-Te pe Tine Însuși, coborându-Te de pe cruce! 31 De asemenea și arhierii, batjocorindu-L între ei, împreună cu cărturarii, ziceau: Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!”. Pentru că ticăloșii nu se mulțumeau să lovească numai trupul Domnului cu suferințe trupești, ci voiau să-I rănească și Prea Sfântul Său suflet cu ocări și batjocuri. De aceea avea dreptate Domn să se întristeze și să zică cu Proorocul: Psa 68:9 „Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu.” după cum și Ieremia a zis despre Dânsul Plâ 3:30 „Să dea obrazul lui spre lovire și să se sature de ocară!”
- b. **Pentru că a primit moartea, care nu era lucru și făptură a lui Dumnezeu, nici urmare a legilor firii, nici din voia lui Dumnezeu, ci era potrivnică dumnezeieștii voiri, potrivnică și legilor firii:** Înt 1:13 „Căci Dumnezeu n-a făcut moartea”.
- c. **A suferit Domnul cu sufletul pentru că știa că prin patimile și moartea Sa aducea o ispășire și un canon îndestulător pentru toți oamenii de la Adam și până la sfârșitul lumii, deoarece, după cum învață Sfinții Părinți, toate păcatele lumii față de suferințele lui sunt ca picătura de apă în noianul mării.** Căci zice Sfântul Chiril al Ierusalimului: „Hristos a plătit mai mult decât datoram noi; cu atât mai mult cu cât este marea față de mica picătură de apă”. Aceasta a spus-o răspicat și Pavel: „Rom 5:20 iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul;”. **Și părerea multor teologi este că așa-i de bogată ispășirea pe care a adus-o Hristos cu patima Sa, încât este îndestulătoare să mântuiască și pe toți dracii, dacă ei ar vrea să se pocăiască. Și este așa, pentru că patimile și moartea suferite de Hristos au un preț așa de mare, încât dacă ar fi suferit numai o mică pătimire și bătaie, ar fi fost de ajuns pentru toate păcatele tuturor oamenilor, deci cu cât mai mult cât a suferit atâtea și atâtea? Deci, știind Domnul bogata și nemăsurata ispășire pe care o făcea pentru toți oamenii, căci zice: „2Co 5:14 dacă unul a murit pentru toți, au murit deci toți.”, precum și faptul că puțini oameni aveau să se împărtășească de plata și de folosul acestei ispășiri și că aveau să creadă și să se mântuiască abia un om dintr-un milion, iar toți ceilalți aveau să rămână în necredință nefolosindu-se de patima lui niciodată, ci mai degrabă aveau să-i hulească numele și să ocărăască Crucea Lui, de aceea zic, Iisus S-a întristat fără măsură și a suferit până la moarte (146).**

Las la o parte cât de mult a întristat dumnezeiasca sa inimă nerecunoștința ucenicilor, din care unul L-a trădat, altul L-a tăgăduit, iar ceilalți au fugit lăsându-L singur (Matei 27,56); apoi, **îndeosebi nerecunoștința iudeilor, a poporului său ales și așa de iubit, căruia îi făcuse atât de multe binefaceri, pe care venise să-l mântuiască, iar el a ajuns până la atâta răutate încât să răstignească pe marele Său binefăcător, voind prin această nerecunoștință să-L nimească și trupește și sufletește.** Dacă Domnul, chiar înainte ca iudeii să-L răstignească văzând cetatea Ierusalimului, a plîns și a vărsat lacrimi de întristare pentru robia și distrugerea ce aveau s-o pătimească de la romani – după cum spune Sfântul Evanghelist Luca: „Luc 19:41 Și când S-a apropiat, văzând cetatea, a plâns pentru ea” – cu cât mai mult s-a întristat și a plâns pentru ei, văzând că-L răstignesc tocmai pe El, care venise să-i mântuiască (147)

[deci, de unde ideea că a zâmbit tocmai pe Cruce? – n.n.]

Dar dacă pieirea atâtor necredincioși și eretici a întristat inima lui Iisus, L-a mângâiat oare cel puțin mântuirea tuturor creștinilor Ortodocși? Vai! Nerecunoștința creștinilor a întristat și mai mult sufletul Domnului, pentru că știa câți dintre acești credincioși aveau să calce în picioare preascumpul Său sânge și patima Lui! Câți aveau să disprețuiască poruncile Lui! Pe câți avea să-i câștige diavolul! Și pe câți avea să-i înghită iadul, încât abia din mulți avea să se mântuiască unul! Pe toate acestea socotindu-le Domnul și văzând zădărnicit scopul pentru

care suferise atâtea patimi – adică mântuirea tuturor oamenilor și cât de puțini oameni aveau să se folosească de aceasta, sufletul Lui s-a întristat atât de mult, încât dacă n-ar fi fost nemuritor ar fi murit de întristare. Durerea Sa lăuntrică a fost așa de mare încât este cu neputință să o priceapă cineva în lumea aceasta ci numai în ziua judecății, după unii dascăli fiecare o va cunoaște mai deplin. Căci atunci o va arăta Domnul, ca să o vadă toți oamenii spre rușinea păcătoșilor. De aceea avea dreptate Iisus să strige cu Ieremia: „Plâ 1:12 Toți cei ce merg la voi pre cale, întoarceți-vă și vedeți de este durere, ca durerea mea,”.

Această suferință lăuntrică a Domnului a fost pricină ca să se plângă Iisus către Dumnezeu – Tatăl și să strige din partea omenirii suferinde, din pricina nesimțirii patimilor: „Mat 27:46 Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (La Coresios: Cuvânt la Sfintele Patimi); arătând prin aceasta că Tatăl se purta atunci cu omenirea Lui ca și cum ar fi părăsit-o, păstrând-o ca să nu moară mai degrabă, ci ca să stea mai mult în chinurile pe care le suferea. De aceea, pe acela pe care mai înainte Îl numea Tată, pentru dumnezeirea Sa, acum, din pricina mărimii chinurilor, nu l-a mai numit Tată, ci numai Dumnezeu, arătând că Tatăl se purta cu El ca și cu un străin, ba chiar ca cu un dușman, nedându-i altă mângâiere decât creșterea chinurilor. Vai, cât de vrednic de milă și de ciudat este acest lucru! Iisus Hristos putându-și îndulci suferințele, cum mai târziu a ușurat chinurile atâtor mucenici și totuși să bea pe de-a-ntregul și deplin paharul suferințelor, lăsând la o parte orice mângâiere și a lui Dumnezeu și a îngerilor și a oamenilor și din cer și de pe pământ!

[ce hulă să zici atunci că și-a smuls o mână de la suferință, pentru a se mângâia – n.n.]

Și putând cu puțină suferință să răscumpere toată lumea, a primit să se afunde într-un abis de chinuri (148)

*Acum, tu, păcătoșule, cunoscând acestea, te miri pentru ce Hristos a suferit în sufletul Său o patimă așa de mare și de neasemănată? Să știi, însă, că **nu-a răbdat-o pentru altceva decât ca să înțelegi mai adânc dragostea pe care o datorezi lui Dumnezeu și ura pe care trebuie s-o ai pentru păcat.***⁵⁶²

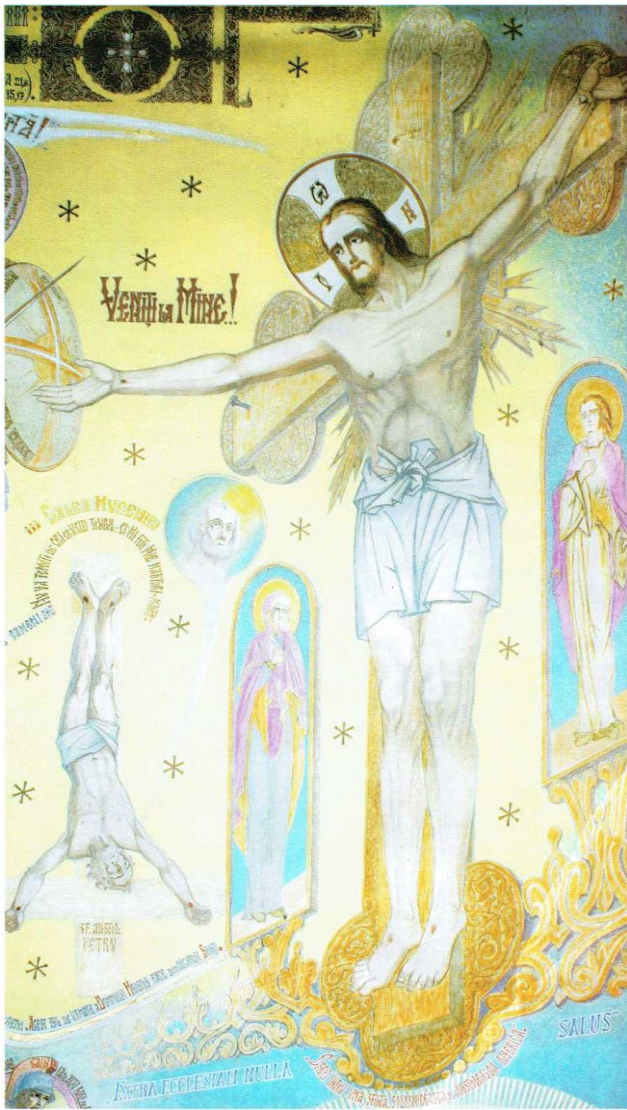
Vedeți că tabloul religios al Părintelui Arsenie Boca cu un hristos mincinos aflat în stare de bine și propagandă atacă tocmai pocăința? Unde se vede suferința Lui ca să ia aminte cel păcătos și să se schimbe? Este un hristos zâmbăreț, ce face gesturi atractive, aflat în promenadă pe o cruce fără dureri pentru a racola ucenici, privind cu ochi hipnotizatori în jur. Am spune că de dragul catehizării, ca să cheme pe câți mai mulți la Hristos, Părintele Arsenie Boca încalcă Erminia și inventează un gest atractiv. Sfântul Duh însă nu atrage prin gesturi comerciale, ci prin înțelesurile care hrănesc mintea. Duhul care l-a inspirat nu este, însă, dumnezeiesc, ci unul de un prost gust. Se înțelege aceasta și din faptul că actorii și cântăreții de la Circul american îl fac pentru a fi adorați și atractivi pentru mase. Trăiri similare (din slavă deșartă) nasc și gesturi similare, deoarece atitudinea trupului este o răsfrângere a stării sufletului.

Iată cum Părintele Arsenie Boca dorește să îl facă asemenea sieși pe Dumnezeu – Cuvântul, zugrăvindul răstignit în aceeași stare lăuntrică precum este Justin Bieber (încântat de sine și vrând să atragă fanii la el). Pe Hristos nu a putut să-L înjosească, fiindcă a pictat un hristos mincinos, dar în schimb ne-a arătat ce trăia sfinția sa când

*De copil zicea: „**Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”**⁵⁶³ .:*

⁵⁶² Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 249-258.

⁵⁶³ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

E adevărat că nici scofâlcirea trupească și mutilarea hristoșilor mincinoși din tablourile apusene nu sunt binefăcătoare, fiindcă mută atenția la suferințele trupești și o oprește aici, nearătând suferința sufletească. Dar cu atât mai mult tablourile Părintelui Arsenie Boca sunt mai rele, fiindcă nu arată suferința de loc, ci doar distracția vânării sufletelor din interes personal și disprețul unui dominator, specifice sfinției sale. Și în starea lăuntrică amăgită hristosul mincinos al Părintelui Arsenie Boca seamănă cu preacuvioșia sa, nu numai în trăsăturile din afară ale chipului.

Sfintele Icoane Ortodoxe arată, însă, slava împărătească a unei suferințe ce pune accentul (prin ochii închiși) pe lumea lăuntrică, mult mai chinuită decât trupul, dar mult mai ascunsă, chemându-ne astfel, nu prin mijloace omenești de propagandă gestuală, ci prin smerenie la o urmare a căii Lui, a răstignirii de Sine discretă, ascunsă într-o taină de nepătruns, care începe cu universul minții, cel nevăzut, dar care aduce toate în stare de jertfă lină. Fața este o expresie a inimii, după cum spun Sfinții Părinți, în ea sunt sugerate toate cele dinlăuntru. Astfel că suferința interiorizată și smerită ce se reflectă în Trupul lui Hristos Îl face să iradieze de o viitoare înviere prin durere, dând sens morții biruite prin ea de trecere la viața de dincolo.

Cu totul opus este trupul hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca, care are culorile bolnăvicioase ale convingerii cu orice chip, care încearcă viclenească libertatea privitorilor și zgândăre ochii prin luminile artificiale ale confortului lumesc de aici și de acum.

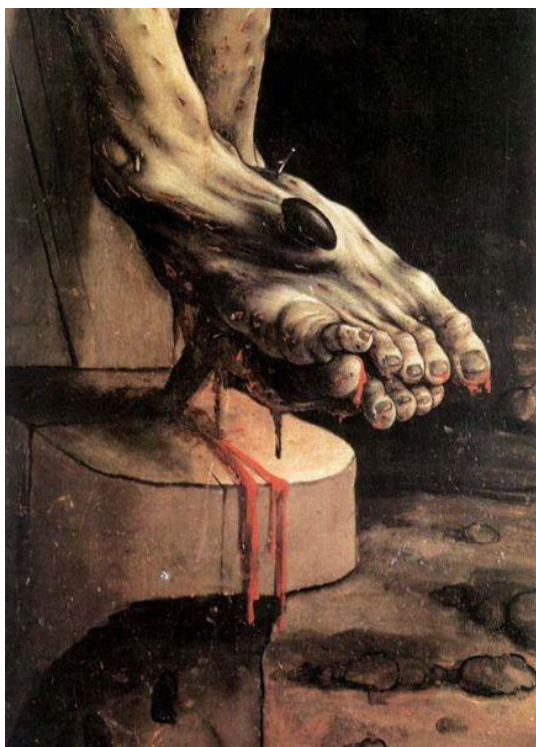
1. Cinstirea sfintelor icoane

[...]

Și, cu cinstirea cea cuvenită celor zugrăviți și închipuiți în icoane, le aducem icoanelor cinste și închinăciune; (însă) nu cu cinstea și închinăciunea cea cuvenită înseși Dumnezeuirii, adică nu zicem cum că în icoană este însuși Hristos, sau Prea Sfânta Fecioară, sau sfântul acela care este zugrăvit, ci pe cinstirea arătată Icoanei o ducem sus, către întâiul chip. Pentru

că, dacă icoana aceea căreia îi aducem închinăciune este a lui Hristos, cinstirea arătată ei o aducem către însuși Hristos, Fiul lui Dumnezeu. [dacă este cu chipul Părintelui Arsenie Boca, deci a Părintelui Arsenie Boca, cinstirea ei o aducem către însuși Părintele Arsenie Boca, nu lui Hristos, chiar dacă este trecut numele Lui, acolo – n.n.] *Nu vopselelor le aducem cinstire și închinăciune, ci lui Hristos, Carele este în ceruri, pentru că „cinstirea icoanei trece către întâiul chip”, [după cum] zice sfântul marele Vasilie. Tot de asemenea zicem și pentru icoana Prea Sfintei Fecioare și pentru zugrăvirea și închipuirea tuturor sfinților.* [dacă Maica Domnului are asemănarea Zamfirei, ea se preacinstește nu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, dacă Sfinții au chipul Părintelui Arsenie Boca, el este cinstit în locul lor – n.n.]

[Așa și cea împotrivă, adică ocărârea și necinstirea icoanei, către întâiul chip trece, și vom cădea în greșeala neevlaviei]. [vă dați seama acum, ce hulitor era pictorul de la Drăgănescu la adresa lui Hristos, a Maicii Domnului și a sfinților, dacă îi picta așa de urât, fără evlavie, mutilându-i prin adăugarea chipului său? Oamenii îl cinstesc pe Părintele Arsenie Boca când sărută cu cinste tablourile cu chipul lui pictat în locul lui Hristos, dar sfinția sa, prin aceleași tablouri, pentru că le dedică prin nume lui Hristos, dar le pocește prin pictarea cea urâtă a chipului său, Îl necinstește, mai ales că și mesajul teologic, din gesturi, semne, transparente, texte, inovații pus în numele Lui, este tot unul eretic – n.n.]

[La Sinodul al șaptelea ecumenic, toată lupta sfinților părinți a fost pentru Sfintele Icoane și pentru podoaba sfintei biserici cu închipuirile sfinților, cărora li s-au închinat ei atuncia, poruncind și nouă asemenea. Iar pe cei ce s-au lepădat a se închina sfintelor icoane i-au dat anatemei, gonindu-i de la sfânta Biserică].

Cu dreptate dară (și noi) le închipuim și le aducem (cinstire și) închinăciune Sfintelor Icoane, iară hulitorii și necinstitorii să fie toți dați anatemei. [iată încă o anatema la care s-a supus Părintele Arsenie Boca – n.n.]

[Pentru îndreptarea zografilor la câteva greșeli, pe care ei le fac din nebăgare de seamă:

[...]

IV. Este un obicei papistășesc zugrăvirea lui Hristos pironit pe cruce cu trei piroane

[dar măcar ei îi lasă ambele mâini pironite pe cruce, un piron străpungând ambele picioare, care totuși ne arată că a suferit și a sângerat pentru noi, chiar dacă hidos. Cu cât mai grav este că deși Părintele Arsenie Boca pictează toate piroanele, o mână o smulge, acuzând pe Hristos de răstignire parțială. În măsura în care mâna lui Hristos este mai de preț decât pironul care a străpuns-o, în aceeași măsură hula Părintele Arsenie Boca este mai rea decât a latinilor – n.n.], iar nu cu patru, cum se adeverește din Istoria sfântului împărat Constantin cel Mare, care a pus un piron în coroana sa împărătească, de s-au împlinit cuvintele lui David: „... Pus-ai pe capul lui cunună de piatră scumpă”81; pe-al doilea l-a pus în frâul calului, de s-au împlinit cuvintele proorocului: „...Și cel din frâul calului «Sfânt Domnului !» va fi. 82; iar două le-a pus într-un turn înalt, spre întărirea [și paza] cetății. 83.

[...]

[Ascultă, zografe ! Sfânta Biserică, maica tuturor credincioșilor, prin prooroci și-a făcut gătirea; prin Hristos și-a așezat temelie; prin sfinții apostoli s-a zidit; prin sângele mucenicilor s-a zugrăvit [vă dați seama ce grav este să schimbi zugrăveala ei, mai mult, introducând relaxare în suferință – n.n.] ; prin strădaniile pustnicilor s-a umplut de buna mireasmă duhovnicească, iar prin cele șapte sinoade s-a întărit, gonind toate vicleșugurile eretice.

Așadar, frate zografe, lucrează-ți meșteșugul cu frică și cu mare băgare de seamă, întocmai după cum poruncesc sfinții părinți și după cum te povățuiește cartea aceasta, neabătându-te la alte așezări sau alte închipuiri eretice. Iar pentru lenea ta, sau pentru plata lucrului, să nu lași din cele poruncite de sfinții părinți și ale dascălilor vechi zografi, ca să nu cazi sub blestemul și afurisenia sinodului al șaptelea; [sărmanul Părintele Arsenie Boca ce a pătimit fiindcă a pictat după vedeniile diavolești, după propriile păreri culese din filozofie și după modelele apusene, deprinse la Belle Arte – n.n.] și păzește-ți și viața curată de spurcăciunile trupești, ca cel ce lucrezi cele sfinte. Și acestea urmând, vei fi locuitor raiului cu toți sfinții] 88.⁵⁶⁴

Contrazicând teologia Ortodoxă și sustrăgând asemănarea lui Hristos, pentru a o înlocui cu a Părintelui Arsenie Boca, vedenia răstignirii ne arată că a fost fabricată prin nălucire de draci, pentru a scăpa de focul ce-i arde din Sfânta Jertfă a lui Hristos. Astfel că lozinca „Veniți la Mine” nu este citat din Sfânta Evanghelie, ci o parafrază. Sfânta Evanghelie îndeamnă pe oameni să vină la Hristos, pentru a-L urma în starea Lui de Jertfă (jugul) lăuntrică (blândețea și smerenia inimii) și astfel a-și găsi vindecarea și odihna adevărată a împlinirii dureroase a voinței lui Dumnezeu: *Mat 11:28 Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. 29 Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre. 30 Căci jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară..* Lozinca din așezământul de la Drăgănescu îi îndeamnă pe oameni să vină la Părintele Arsenie Boca, ca la un hristos mincinos, care îi vrăjește prin priviri, hipnotizându-i să aleagă calea confortabilă și zâmbitoare a relaxării, care duce la marea amăgire a uitării de Dumnezeu.

B) PIRONIREA ÎN ÎNCHEIETURI

contrazice Sfânta Evanghelie. Deci, hristosul ce se arăta Părintelui Arsenie Boca era unul mincinos, având stigmat.

După cum se observă cu claritate, în toate tablourile unde vrea Părintele Arsenie Boca să-L reprezinte pe hristosul său după răstignire, veți observa că este pironit în încheietura mâinii, iar nu în mână. Și acesta este un semn doveditor că vedeniile pe care le-a primit au fost năluciri alcătuite de un duh mincinos ce ura patimile lui Hristos și Sfânta Evanghelie:

Ioan 20:24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. 25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. 26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! 27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. 28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu! 29 Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!

Oare Părintele Arsenie Boca nu a citit Sfânta Evanghelie, sau a considerat mai credibile vedeniile sfinției sale? Dacă da, noi nu putem să ne încredem în el, fiindcă Sfânta Biserică ne pune Sfânta Evanghelie la temelie întregii noastre existențe. După Sfânta Evanghelie a Sfinților Apostoli, nu după *Cărarea Împărăției și așezământul de la Drăgănescu* vom fi judecați:

Rom 2:16 În ziua în care Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.

Iar în Sfânta Evanghelie este scris clar semnul cuielor sunt în mâinile lui Hristos (= χερσιν [chersin], limba greacă), nu în încheieturile Lui (=συνδεσμων [sindesmon], limba greacă). Dar aceasta este foarte grav. Atunci cine este răstignitul desprins de pe cruce, cu ochii deschiși, fără sânge, cu găuri în încheieturi și asemănarea Părintelui Arsenie Boca? Desigur un duh mincinos. Aceasta nu numai că îl arată pe Părintele

⁵⁶⁴ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.

Arsenie Boca ca pe un zugrav de grozăvii neasemănate (care cade sub blestemul și afurisenia Sfântului Sinod al 7-lea ecumenic), dar atacă tocmai semnul de identificare al lui Hristos din veșnicie, arătând că cel reprezentat de sfinția sa este un altul, ce vrea să-L înlocuiască prin stigmatele care îi apăreau și Părintelui Arsenie Boca... probabil (după tablourile de la Drăgănescu) tocmai la încheieturi (deși, în vedenia celor două țigănci Părintele Arsenie Boca apare cu stigmate în palme, vedeți capitolul *Francisc de Assisi*). După cum vom vedea mai jos, cel care are stigmate este, de fapt, tocmai... antihrist. Așadar și prin pictarea stigmatei la încheieturile mâinilor, Părintele Arsenie Boca îl pictează pe antihrist.

Despre stigmate

*Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele [Arsenie Boca] a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme*⁵⁶⁵

Stigmatele sunt prezente și la greco-catolici, pe care atât de mult i-a iubit și propovăduit Părintele Arsenie Boca, învățăturile sfinției sale fiind îngemănate cu uniaticismul. Vom îngroșa asemănările:

Rafila Găluț, Fecioara stigmatizată de la Bocsig (1910-1939)

- *Rafila Găluț s-a născut pe 8 februarie 1910 la Bocsig, jud. Arad, fiind fiica lui Constantin Găluț și a Anei Zgerden.*

- *a fost botezată la 10 februarie 1910 în biserica greco-catolică "Sf. Gheorghe" din localitatea natală, de către Pr. Demetriu Nysztor.*

- *credincioasă greco-catolică, de mică a fost foarte apropiată de Biserică. În 1931 dorește să devină călugăriță în Congregația Maicii Domnului de la Blaj dar, datorită sănătății sale fragile, este sfătuită să renunțe.*

- *tânăra fecioară din Bocsig a trăit o viață spirituală exemplară, spovedindu-se cel puțin o dată pe lună și primind foarte des Sf. Euharistie; a participat la Sf. Liturghie și la diferitele devoțiuni ale Bisericii Greco-Catolice: Sf. Rozar, Calea Crucii, Adorație euharistică, novenele către Sf. Anton de Padova și Sf. Tereza de Lisieux.*

- *în perioada 1931 – 1939 a purtat stigmatele (rănilile Domnului), lucru confirmat nu numai de parohul locului, Pr. Petru Vancu, ci și de diferiți preoți și medici delegați din partea Episcopiei Lugojului să investigheze acest caz deosebit.*

- *este interesant că în aceeași perioadă cu stigmatele Rafilei Găluț, Icoana Maicii Domnului aflată în biserica greco-catolică din Scăiuș, a lăcrimat în zilele 30 septembrie și 15 octombrie 1934.*

- *primul raport despre stigmatele Rafilei este trimis de Pr. Petru Vancu Episcopiei de Lugoj pe data de 11 noiembrie 1933.*

- *Episcopul Alexandru Nicolescu de Lugoj îl însărcinează pe Pr. Dr. Iuliu Rațiu să întocmească un chestionar cu 48 de întrebări care îi vor fi puse Rafilei despre stigmate și despre viziunile pe care ea spunea că le are, răspunsurile la chestionar fiind prezentate Episcopului împreună cu un raport pe data de 20 ianuarie 1934.*

- *Episcopia de Lugoj informează Congregația Bisericii Orientale (Dicaster al Sfântului Scaun) despre cazul Rafilei Găluț printr-o scrisoare adresată Cardinalului Luigi Sincero pe*

⁵⁶⁵ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142

data de 15 aprilie 1934; documentele referitoare la acest caz sunt traduse și trimise Sf. Scaun pe data de 27 iulie 1934.

- **alte culte au încercat să o convingă pe Rafila Găluț să renunțe la credința ei catolică, dar ea nu acceptă, susținând toată viața că unica Biserică întemeiată de Mântuitorul Isus Cristos este Biserica Una, Sfântă, Catolică și Apostolică.**

- pe 30 august 1934 Sfânta Congregație pentru Biserica Orientală comunică Episcopului Alexandru Nicolescu că documentația referitoare la Rafila Găluț a fost transmisă Sfântului Oficiu.

- pe 10 septembrie 1934 Episcopul Alexandru Nicolescu transmite Congregației pentru Biserica Orientală concluziile preoților care au investigat cazul Găluț: Pr. dr. Dominic Niculăeș, Pr. Petru Herlo și Pr. dr. Iuliu Rațiu. **Aceștia descriu stigmatele precum și viziunile Rafilei: viziuni cu Maica Domnului care îi vorbea și viziunile cu Isus Cristos.**

- pe data de 16 septembrie Rafila Găluț este consultată la sediul parohiei greco-catolice Arad II-Șega de o comisie de medici formată din Dr. Nicolae Butean, Dr. Iuliu Vicas, Dr. Teodor Pop și Dr. Vasile Cucu. **Medicii nu reușesc să dea o explicație științifică stigmatei Rafilei. Ei au observat rănile de pe frunte, de pe cele două pâlmi, de pe coastă și de pe picioare. S-a constatat că stigmatele nu apar la intervale fixe, ci la date anunțate de Maica Domnului.**

- pe data de 1 octombrie 1934 apariția stigmatei se face în prezența medicului Teodor Vicas, a Pr. Petru Herlo și a Pr. Petru Vancu, redactându-se un proces verbal, document tradus și transmis imediat Sf. Scaun.

- în zilele de 6-7 octombrie 1934 Rafila Găluț se află la Lugoj cu ocazia Congresului AGRU și a vizitei Regelui Carol II în oraș și este primită de Episcopul Alexandru Nicolescu la reședința episcopală, ocazie cu care Episcopul constată personal stigmatele. **Rafila Găluț se va ruga cu această ocazie în fața Icoanei Maicii Domnului de la Scăiuș adusă în pelerinaj la Catedrala greco-catolică din Lugoj. Raportul cu privire la vizita Rafilei la Lugoj este redactat de canonicul Marianescu.**

- pe data de 20 februarie 1935 Episcopia de Lugoj trimite un nou raport Congregației pentru Biserica Orientală referitor la cazul Rafilei Găluț.

- pe data de 27 mai 1935 Pr. Augustin Pop OSBM care ținea Misiuni populare la Bocsig în acea perioadă, înaintează Episcopiei de Lugoj un raport despre Rafila Găluț, în care aceasta este definită de călugărul bazilian drept "o ființă favorizată de Dumnezeu", negăsind nicio explicație naturală pentru stigmate.

- din 31 ianuarie 1936 stigmatele au sângerat tot la două săptămâni, câte 3 zile, până în 15 aprilie 1939, când Rafila Găluț a murit.

- în 1948 Episcopia de Lugoj a inițiat o nouă anchetă, încredințată Pr. Vasile Borda. Acesta a încercat să adune informații de la toți cei care au cunoscut-o pe Rafila.

- **calitățile Rafilei Găluț recunoscute de contemporani erau: evlavie, ascultare, răbdare, mortificări, curăție, modestie, credință simplitate, apostolat laic, iubirea aproapelui, stigmate și viziuni, chiar daruri profetice.**

- în 1979 se reface mormântul Rafilei Găluț, la cheltuieli contribuind și Prea Sfințitul Episcop Ioan Ploscaru de la Lugoj, care s-a ocupat în perioada comunistă de strângerea tuturor documentelor referitoare la fecioara stigmatizată de la Bocsig.

- după 1939 numeroși credincioși greco-catolici, romano-catolici dar și de alte confesiuni, vin și se roagă la mormântul Rafilei Găluț cerându-i mijlocirea în nevoile lor sufletești și trupești.

Doamne Isuse Cristoase care ne-ai arătat mărirea Ta prin darul stigmatei fecioarei Rafila Găluț de la Bocsig, dăruiește-ne lumina necesară pentru a face voia Ta în viața noastră precum și a mărturisi adevărata credință a Bisericii Tale.

Tatăl Nostru ... , Născătoare ... , Mărire Tatălui ...

Preasfântă Fecioară Marie, Maica lui Dumnezeu și Maica noastră a tuturor, care te-ai arătat de mai multe ori fecioarei Rafila Găluț de la Bocsig, ajută-ne să primim adevărata lumină pentru a înțelege cu adevărat voia Fiului Tău, revelată prin viața Rafilei Găluț.

Tatăl Nostru ... , Născătoare ... , Mărire Tatălui ...

Bocsig, 18 octombrie 2008, cu ocazia pelerinajului Asociațiilor AGRU și ASTRU din Eparhia de Lugoj, condus de P.S. Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj⁵⁶⁶

Iată altcineva dintre români, tot de formație greco-catolică ca și Părintele Arsenie Boca, având stigmat, viață (manifestată prin evlavie exterioară, la arătare, nu smerită și ascunsă) publică și misiune apologetică uniata, învățături și minuni, înainte și după moarte, ba și rugăciuni la mormânt, similare cu ale sfinției sale.

Stigmatul „fetei diavol”. Dar multe asemănări găsim și în **semnele pe care le face diavolul în trupul Ortodocșilor vrăjiți**. O româncă vrăjită făcând minuni asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca (având inclusiv stigmat). Observăm că datorită mândriei și dorinței de răzbunare nici slujbele de exorcizare nu aveau efect la ea. Vom îngroșa asemănările:

Poltergeist de România: povestea botoșănencei care a reușit cu puterea minții să îngrozească un sat întreg și să uimească lumea științifică

Eleonora Zugun, o botoșăneancă născută acum 110 ani, a fost numită de săteni „fata diavol” și a fost considerată responsabilă pentru fenomene paranormale terifiante. A stârnit și interesul cercetătorilor din afara României, care au numit-o „Romanian Poltergeist”. Unul dintre nepoții Eleonorei povestește, pentru „Weekend Adevărul”, ce-și amintește despre „demonii” din viața mătușii sale. În 1926, un renumit parapsiholog britanic, Harry Price, a dus-o în Londra pe o tânără pe care o numea „fata diavol”.

Pe numele ei adevărat Eleonora Zugun, fata avea 13 ani și era născută în satul Talpa din județul Botoșani. Despre ea se spunea că este posedată de un Poltergeist (un spirit neliniștit, malefic), fiind capabilă să mute și să arunce obiecte oricât de mari și de grele ar fi fost. Totodată, la intervale regulate, Eleonora Zugun se umplea de stigmat: mușcături, zgârieturi, umflături de origine necunoscută. Cercetată de oameni de știință britanici A fost dusă în Londra pentru a fi studiată de specialiștii englezi de la Laboratorul Național de Cercetare Psihică, după ce îi uimise pe savanții vienezi, care au cercetat-o la rândul lor. Interesați de cazul ei au fost nu numai specialiștii în fenomene paranormale, ci și trei membri ai Societății Regale din Marea Britanie: dr. R.J. Tillyard, dr. R. Fielding-Ould și profesorul Edward Heron-Allen. Era de 11 luni în Londra, iar fenomenele paranormale din laboratoarele institutului britanic se înmulțeau. Presa Commonwealth-ului dezbătea cu lux de amănunte cazul și vorbea aproape zilnic despre „fata Poltergeist” din România. Zgârieturile care apăreau în mod misterios pe fața Eleonorei FOTO soulask.com „Un grup de persoane servea ceaiul în laborator, când Eleonora a ridicat ceașca de pe masă, după care a țipat și a tras repede mâneca hainei de pe antebraț. Brusc, îi apăruseră urme de dinți adânc înfiți în carne, ca și cum cineva ar fi mușcat-o cu sălbăticie. Urmele dinților s-au colorat din roșu în alb, transformându-se în umflături uriașe. Într-o oră dispăruseră fără urmă”, se preciza în articolul „Fenomene uluitoare: fată posedată de diavol”, apărut în pagina 29 a publicației „Sunday Mail” din Brisbane, Australia, pe 12 decembrie 1926. Fascinant subiect de presă Fascinația pentru Eleonora Zugun, „fata posedată” a continuat în Commonwealth, ziarele considerând-o subiect de presă și la un an de la sosirea sa. „A fost adusă la Londra în luna septembrie a anului trecut (n.r. – 1926) de contesa Wassilko-Serecki la institut pentru a fi testată în privința manifestărilor de tip Poltergeist care i se atribuie și a misterioaselor semne care-i apar pe trup”, se arăta în articolul intitulat „O fată «fantomă» din România: mister neelucidat după mai multe teste”, apărut sâmbătă, 16 aprilie 1927, în pagina 11 a cotidianului „The Advertiser”, cu sediul în Adelaide, Australia. De altfel, pe toată durata testării ei în Laboratorul Național de Cercetare Psihică din South Kensington, Londra, a fost vizitată de numeroși reporteri de la diverse publicații ale

⁵⁶⁶ <<http://www.tgcl.cnet.ro/rafila-galut-fecioara-stigmatizata-de-la-bocsig/>>, luni, 15 iunie 2015

vremii. **Descrierile din presa internațională sunt doar o mică parte din povestea semi legendară care a înconjurat-o pe Eleonora Zugun cel puțin în prima parte a vieții ei.** Sute de mărturii culese de parapsihologi și specialiști în paranormal de la începutul secolului al XX-lea îi creează un portret terifiant: o tânără **posedată de un spirit și capabilă de activități paranormale rar întâlnite.** Povestea ei începe însă în satul Talpa, acolo unde s-a născut și acolo unde, se spunea, a dobândit puterile paranormale și implicit a fost „posedată”. Totul a început când Eleonora avea 7 ani Eleonora Zugun s-a născut pe 24 mai 1913 într-o familie de țărani din satul Talpa, comuna Căndești, județul Botoșani. În satul ei natal, puștii bătrâni care au mai auzit povești despre ea se feresc să deschidă subiectul. Îl consideră de rău augur. Singurul care vorbește nestingherit este un nepot al Eleonorei Zugun, care mai trăiește în Talpa. Se numește Marcel Zugun, are 60 de ani și este fiul fratelui mai mic al Eleonorei. **Și-o amintește bine, ca pe o femeie cuminte și bună.** Dar copil fiind, a apucat să audă povești de la bătrânii care au copilărit cu ea și mai ales de la Eleonora însăși. „**Când am mai crescut, am devenit curios. Și am întrebat-o. Nu a vrut să vorbească despre așa ceva. Era o suferință prea mare. Până la urmă mi-a spus ea câte ceva...**”, spune Marcel Zugun. Nepotul Eleonorei Zugun precizează că totul a început când Eleonora avea 7 ani. Tot soiul de fenomene paranormale s-au dezlănțuit în Talpa din acel moment. Oamenii erau înfricoșați. „Mi s-a povestit că, **atunci când era mică, mergea pe drum și pietrele de pe marginea drumului se aliniau [mai ceva ca găinile și păsările – n.n.] și mergeau paralel cu ea.** Apoi s-a întâmplat că săreau și veneau în casă tot felul de lucruri, inclusiv pietre de la râu și spărgeau prin casă. Odată, un vânător a fost chemat de bunicu’ să vadă ce se aude în pod. **Când a urcat omul s-a trezit lovit și bătut** [totuși a scăpat mai ieftin decât securiștii paralizați de Părintele Arsenie Boca – n.n.] **de tot felul de obiecte, de cartofi, de tot ce era pe acolo**”, povestește Marcel Zugun. **Ba mai mult, Eleonora ar fi fost capabilă să și controleze astfel de fenomene, răzbunându-se pe cei care o umileau prin sat.** „Se spune că vărul ei o bătea când era mică. Și ea îi tot spusese: «Nu mă mai bate, că am să te fac să umbli în fundul gol prin sat». Și el nu a băgat-o în seamă și i-a tras o palmă. Nu au trecut zece minute și vărul ei umbla gol-puşcă prin mijlocul satului, rătăcit tot”, spune Marcel Zugun din ce i s-a transmis din familie. ; **Dusă cu forța la mănăstiri, exorcizată și închisă în ospiciu** „Au trimis-o prin vecini, că sperau ca duhul cel rău să o lase în pace. Credeau că doar în casă se propășise și acolo acționa. Încercau și ei ce puteau”, spune Marcel Zugun. Nici în casele vecinilor nu dispăreau, însă, fenomenele neobișnuite. Oamenii s-au speriat, spune nepotul. Șușoteau și spuneau că este posedată de diavol. În speranța de a scăpa de acest diavol, părinții **au dus-o pe Eleonora la un preot. Au însoțit-o nu mai puțin de 40 de săteni. Au dus-o la preotul Măcărescu din satul Zamostea, un preot cunoscut pentru harul său de a lupta cu demonii.** Marcel Zugun nepotul Eleonorei Zugun descrie întâlnirea Eleonorei cu preotul Măcărescu, acasă la acesta într-unul dintre studiile sale, „Poltergeist Mediums”: „Imediat ce a intrat Eleonora în cameră, un platou din metal așezat pe un suport s-a spart brusc. Nici bine nu și-au revenit oamenii din șoc, că ferestrele interioare s-au spart în timp ce ferestrele exterioare au rămas intacte. În timp ce toate acestea se întâmplau, bătrânul preot, fiul său și învățătorul Teodorescu erau prezenți. Imediat au luat-o la fugă”. Fenomenele stranii nu s-au oprit aici, un băiat fiind rănit de o scândură în timpul manifestării de tip „Poltergeist” din casa preotului, fiindcă ar fi pronunțat cuvântul „diavol”. Părinții Eleonorei **au continuat să o ducă pe la biserici și mănăstiri, ajungând până la mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou” de la Suceava, unde, la apariția fetei, o piatră ar fi spart un tablou al sfântului. Vestea despre „fata-diavol” din Talpa se răspândise, circula din sat în sat și ajunsese deja la urechile specialiștilor de la Universitatea din Cernăuți. Între timp, spune Marcel Zugun, Eleonora a fost **închisă la mănăstirea Gorovei, pentru a fi scăpată de „cel rău”** cu ajutorul călugărilor de acolo. Și Harry Price scrie într-o lucrare că tânăra a fost supusă unor practici de exorcizare, obligată la practici religioase. **Călugării îi citeau slujbe întregi. Fără rezultat. A fost închisă într-un azil, despre care nici Marcel Zugun nu știe cu exactitate unde se afla, probabil la Cernăuți, dar știe de la mătușa sa, Eleonora, că a fost supusă la tot felul de investigații, inclusiv la episoade de hip-****

noză. Între timp, **ziarele din Bucovina** **vuiau, despre acest caz.** În special „Czernowitzer Morgenblatt“ și „Allgemeine Zeitung“ publicaseră articole detaliate despre cazul Eleonorei Zugun. În tot acest timp, căutată de jurnaliști, fata din Talpa, în vârstă de 12 ani **zăcea fie în sanatorii, fie la mănăstiri.** În cele din urmă, Eleonora Zugun se întoarce acasă și nu mai vrea să părăsească satul natal. **Este căutată de oameni de știință, pasionați de paranormal, și de jurnaliști.** „Au venit mulți oameni să o ia cu ei. Au fost și medici, și jurnaliști. Veneau să o ducă să o studieze, ba la București, ba în Franța, ba în Germania. Degeaba. **Dacă nu dorea să plece cu acele persoane, nu putea să o ia nimeni. Se strica mașina pe drum, șaretă. Mureau caii. Se îmbolnăvea grav șoferul. Se întâmpla orice, dar pe ea nu o luau**“, povestește nepotul Eleonorei. Cu toate acestea, după ce a împlinit 13 ani, sătulă, probabil, să mai fie numită „drac“ în sat, **preferă liniștea sanatoriului. La sanatoriul din Cernăuți însă, spune Harry Price, este tratată ca în Evul Mediu, închisă într-o cameră întunecată. Se bănuiește că „victimă“ spiritelor întunecate care o bântuiau i-a căzut și un inginer german pasionat de paranormal.** Se numea Fritz Grunewald și era din Berlin. Acesta a vizitat toate locurile pe unde a stat Eleonora și a adunat mare parte din mărturiile folosite mai târziu în lucrările de specialitate. Inginerul a ajuns să o cunoască și, spune Harry Price, l-a convins pe tatăl Eleonorei să o scoată din azil. S-a întors la Berlin și, când dorea să vină să o aducă pe Eleonora în capitala Germaniei, a murit brusc. Eleonora Zugun a fost **internată din nou în sanatoriu, unde urma să-și petreacă tot restul vieții. Salvarea Eleonorei În același an, însă, tânăra a fost salvată din sanatoriu de contesa austriacă Zoe Wassilko-Serecki, preocupată și ea de fenomenele paranormale, care a reușit să o ia în custodie pe Eleonora. A dus-o în Austria, familia fetei fiind uimită de influența pe care o avea contesa asupra ei. I-a amenajat o cameră spațioasă în locuința sa din Viena. Mai mulți oameni de știință austrieci au fost invitați să o studieze. Fenomenele paranormale au început să se manifeste cu forță. Au început să apară stigmatele, adică mușcăături, umflături și zgârieturi pe mâinile și fața Eleonorei. În cele din urmă, a fost chemat specialistul Harry Price din Londra. Vrăjită de bunică sau complexul „dracul“? Marcel Zugun spune că în sat circula teoria că **mătușa sa fusese „vrăjită“ de bunica ei, de la Buhai, prin intermediul unor mărgele. Totuși, concluziile publicate de Harry Price în urma cercetărilor în cadrul Laboratorului Național de Cercetare Psihică din Londra, au fost altele: „Stigmatetele îi apar spontan în diferite părți ale corpului Eleonorei. Nu poate fi considerată responsabilă în mod conștient pentru producerea acestora. În condiții științifice ideale, s-a observat că mici obiecte din apropierea Eleonorei se pot mișca fără ca tânăra să le atingă**“, potrivit articolului „O fată «fantomă» din România. Mister neelucidat după o serie de teste“, publicat în „The Advertiser“ pe 16 aprilie 1927. Stigmatetele care apăreau pe trupul Eleonorei Zugun În același articol, se încearcă o explicație: „Se sugerează că fata, speriată încă de foarte mică de poveștile cu «draci» spuse de țăranii din satul ei, a dezvoltat complexul «dracul». Iar psihicul ei îi provoacă, prin mecanisme necunoscute, răni pe corp. Pentru capacitățile de a mișca obiecte fără a le atinge nu s-a găsit o explicație“. Confectioneră și căsătorită de două ori În 1928, când Eleonora Zugun a împlinit 15 ani, fără niciun eveniment marcant sau tratament, a devenit o adolescentă normală. Pur și simplu nu-i mai apăreau semne și nici nu mai părea „bântuită“ de vreun duh. Automat a fost trimisă în România. Nu mai avea nimeni ce studia la ea. A devenit confectioneră la București. „A dus o viață normală de la 15 ani. Nu s-a mai întâmplat nimic. Nici ea nu mai vorbea despre asta. Greu de tot o convingeai să spună ceva. A stat și la București, după aceea s-a întors la Talpa, apoi s-a mutat la Dorohoi. Acolo s-a căsătorit. A divorțat și s-a recăsătorit tot acolo. La Dorohoi este și înmormântată. A trăit 83 de ani. **Era foarte bună la suflet și ne plăcea să stăm cu ea. Nu avea nimic rău**“, spune Marcel Zugun. Citește mai mult: adevarul.ro/locale/botosani/poltergeist-romania-povestea-botosanencei-reusit-puterea-mintii-ingrozeasca-sat-intreg-uimeasca-lumea-stiintifica-l-557afa2ecf376e35380b38/index.html**

După cum vedem asemănările sunt mai mici, fiindcă în cazul fetei diavolul ataca de la stânga, arătându-și fața rea, nu ca în cazul fetei greco-catolice și Părintelui Arsenie Boca, când ataca de la dreapta, sugerând că sunt Sfinții, arătându-și în felul acesta fața vicleană, ce dorea să mimeze sfințenia.

Iată, însă, și **spovedania unui biet Ortodox înșelat de diavol** ce i se arăta sub chipul multor sfinți, **care a primit, printre alte false daruri** comune cu ale Părintelui Arsenie Boca și **darul stigmatelor, pentru a vedea că Ortodoxia nu ne scutește de înșelare, dacă nu suntem lămuriiți în ea și nu urmăm calea smerită a Sfinților Părinți. Vom îngroșa, ca de obicei, asemănările cu cazul nostru:**

Spovedania unui înșelat

Scrisoarea aceasta a fost scrisă de un grec aflat în străinătate către Părintele Teodosie de la Mănăstirea athonită Sfântul Pavel, autorul cărții „Spiritismul, urâciunea pustiirii”, deoarece prin intermediul acesteia s-a regăsit pe sine și s-a slobozit din ghearele diavolului.

Părinte Teodosie,

Citind cartea sfinției voastre „Spiritismul, urâciunea pustiirii”, am simțit o mare nevoie să vă scriu ca să vă mulțumesc, dar și ca să mărturisesc, eu nevrednicul, pe scurt, despre marea înșelare în care am căzut. Vă rog să mă iertați că vă rețin și vă obosesc, scriindu-vă marile mele păcate.

Cu vreo zece ani în urmă, Părinte Teodosie, am cunoscut în Thesalonic un bărbat în vârstă, pe nume Vasilios, care se îndeletnicea cu hidromanția^[1]. Căra cu el o geantă în care-și avea „uneltele”. Doream și eu mult să învăț acest mod de comunicare cu duhurile, însă, cu toate rugămintele mele, nu m-a învățat nimic. Mintea fiindu-mi mereu la aceasta, într-o noapte, în somn, a venit cineva și s-a așezat lângă patul meu. Mi-a spus că este „Sfântul Gheorghe” și că de atunci înainte mă va povățui și ocroti. Vă puteți da seama ce bucurie m-a cuprins!

A doua zi dimineața am chemat-o pe sora mea, de 33 de ani, cu șapte ani mai mică decât mine, de curând măritată. Bătrânul Vasilios o pusese de multe ori pe sora mea să privească într-o cană de lut plină de apă. I-am spus că am pregătite cana, cuțitașul cu mânerul negru și că poate privi în apa din cană. Dar ea a râs și mi-a spus că, dacă nu va fi de față bătrânul ca să-i citească, ea nu va putea vedea nimic, pentru că încercase singură să privească în apă, dar fără să reușească ceva. Dar spunându-i ce mi se întâmplase în somn, s-a așezat și s-a concentrat asupra câinii. După două-trei minute a început să vadă o biserică necunoscută nouă, de la capătul Acropolei, numită a Cuviosului David. În partea de sus a ei se afla o piatră din care curge agheasmă, numită a Cinstiului Brâu al Maicii Domnului. Acolo trebuia să mergem să ne rugăm, să ne spălăm cu agheasmă, să luăm și cu noi – și în continuare vom avea comuniune cu duhurile. Și, într-adevăr, am acționat potrivit îndrumărilor duhului.

De atunci au început să curgă răspunsurile-îndrumări la diferitele noastre întrebări. Și, încet-încet, odată cu trecerea timpului, am înaintat în această „știință” a satanei, ca apoi să venim în contact cu președintele de atunci al Societății Cercetărilor Spiritiste, Nikolaos Firi-hon – Barbeta. Acela ne-a rezolvat diferite nedumeriri referitoare la comuniunea pe care o aveam și, concret, m-a învățat cum să primesc „stăpânirea celor patru arhangheli” (Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil). Nu-mi aduc aminte exact câte zile am postit. În fiecare zi citeam câțiva psalmi ai Prorocului David, apoi, cu sora mea, făceam comuniunea. Ea îi vedea pe cei patru „arhangheli” cum mă însemnează în chipul Crucii și-mi dau stăpânirea să supun duhurile viclene, să vindec nebuni, vrăjiți și bolnavi. De asemenea, președintele ne-a dat „permisiunea de lucru”. De acum înainte eram deja profesioniști și lumea venea pe zi ce trecea, din ce în ce mai multă!

Ar trebui multe foi de hârtie să vă descriu amănunțit cele întâmplate, însă vă voi scrie foarte puține lucruri despre comuniunea pe care am avut-o cu duhurile. Nu am vrut să înaintez în „magia albă”, așa cum este de obicei ea numită de către spiritiști. Astfel permanentul nostru îndrumător, presupusul „arhanghel Gavriil”, într-una din învățăturile sale ne-a spus că Evanghelos (adică eu) este născut numai pentru bine. „Tu, roabă Kiriaki” (sora mea), „în cealaltă cămăruță poți da oamenilor diferite buruieni-ape” etc.

Faptul că în anumite cazuri (bolnavi, împăcarea soților despărțiți etc.) nu aveam nici un rezultat îmi pricinuia nedumerire, de vreme ce îndrumătorul ne făgăduise că în toate vom avea izbândă; răspunsul lui, că „lipsește credința de la oameni”, precum și faptul că unele prorocii nu se împlineau și că ne spunea uneori cuvinte încurcate, potrivit cu puterea mea de pricepere – toate acestea m-au făcut să mă îndoiesc de „sfânta noastră comuniune”. De aceea i-am recomandat surorii mele să ne rugăm mai mult și să ne împlinim, pe cât se poate mai corect, îndatoririle noastre creștinești.

Am început să pun multe întrebări și să insist asupra întrebării: de ce luăm bani de la cei ce suferă, de vreme ce Domnul a spus: „În dar ați primit, în dar să dați”?, ca și multe altele. Dar fiindcă diavolul este mincinos și mult-meșteșugăreț, găsea întotdeauna justificări potrivite. Din păcate însă, pe sora mea nu o prea mârșăia acest lucru, ci, dimpotrivă, era mulțumită că putea câștiga bani și că viața ei devenea mai lesnicioasă cu fiecare zi ce trecea. Astfel, fără ca eu să știu nimic, s-a înțeles cu bărbatul ei să mă alunge și să lucreze numai ei doi. În felul acesta, ar fi câștigat și mai mulți bani de la oameni, care le-ar fi rămas doar lor. Dar trebuiau să învețe să facă invocarea. De aceea, m-au întrebat pe mine într-o zi despre cum se face, iar eu, fără să gândesc nimic rău, i-am învățat. Fapta lor m-a mâhnit și mai mult, și mi s-au înmulțit îndoielile despre autenticitatea „sfintei comuniuni”.

A trecut destul de multă vreme în care am căutat să aflu omul potrivit, care să „vadă” în locul surorii mele. Am găsit până la urmă o femeie pe nume Hristini; ea era căsătorită, însă despărțită de bărbat, și avea o fetiță. Fiind săracă, a acceptat să lucreze împreună cu mine. A început instruirea, care consta într-un program zilnic de rugăciuni, paraclise, spălare cu agheasmă la diferite biserici unde izvora Agheasmă etc. Și, astfel, numita Hristini a început să „vadă” limpede și, de multe ori, cu ochii deschiși!

Îndrumătorul nostru era același „arhanghel Mihail”.

Acum însă aveam mai multă experiență și, pe lângă aceasta, mă rugam și studiam mai mult decât altă dată Sfânta Scriptură. Dar și aici satana devenise mai tare și mai meșteșugăreț decât înainte. Predici uimitoare și vindecări spectaculoase mă făceau să cred că de această dată dețin cu adevărat „sfânta comuniune”. Dar, ca un mincinos ce este, diavolul a intrat în contradicție, din pricina multor mele întrebări. De aceea a început să mă lingusească. Unde se oprește mintea omului! A început să mă îndrume prin acea femeie și să mă urce la înălțime cu egoismul, spunându-ne că eu și cu el purtăm aceeași îmbrăcămintă (uniforma romană de culoarea aurului a soldatului roman), numai că noi avem Crucea în față. Nu s-a mulțumit cu aceasta, ci a luat și chipul „Maicii Domnului” și ne-a vorbit; ne-a arătat țărmurile Asiei Mici, Constantinopolul, Sfânta Sofia, spunându-ne că foarte curând acestea vor deveni iarăși grecești.

Se apropia praznicul Bunei-Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, 25 martie, și mincinosul „arhanghel Mihail” mi-a făgăduit că după sfârșirea slujbei de la biserică îmi va aduce un dar, de vreme ce-mi sărbătoresc ziua numelui^[2]. Așteptam cu multă nerăbdare să văd ce dar îmi va aduce „arhanghelul”. După ce ne-am despărțit la Biserica Sfintei Varvara, noi ne-am făcut îndatoririle noastre (am tămâiat, am stropit cu agheasmă locul comuniunii, am făcut invocarea ca întotdeauna). Apoi Hristini l-a văzut cu ochii deschiși pe mincinosul „arhanghel” cum i-a dat o „floare de crin”, iar ea mi-a „dat-o” mie, spunându-mi să fiu atent să nu o stric. Desigur, mai înainte acesta ne-a heretisit și binecuvântat, afirmând că crinul este adus din Muntele Sinai. Apoi mi-a dat o povață: să iau aminte în viața mea la fapte, pentru că orice cădere și păcat va fi ca și cum aș călca în picioare acest „crin”. Desigur, nu am văzut niciodată crinul; numai Hristini îl vedea întotdeauna, lângă icoane. Și, când l-a dus la ea, casa a fost plină de mireasma lui vreme de trei zile!

După aceasta, diavolul mi-a pregătit o surpriză. Într-o zi, Hristini l-a văzut pe „Iisus Hristos” cum ne binecuvântează, mă îmbrățișează și mă sărută spunându-mi: „Fratele meu, am venit lângă tine ca să te sui pe cele patruzeci de trepte ale luminii și adevărului. De acum înainte voi veni în fiecare miercuri la ora 4 după amiază, ca să te îndrum și să te sui pe acele trepte. Îți dau ceva de la mine. Îți dau mâinile mele, ca să-i vindeci pe cei bolnavi.” Și într-

adevăr, mâinile mele au început să vindece! Pe lângă aceasta, în mijlocul palmelor mele au apărut două pete negre. Odată l-am întrebat pe mincinosul „arhanghel” despre ele, iar el mi-a spus că sunt de la piroanele cu care a fost răstignit Domnul!

Apoi „Hristosul” mi-a mai spus: „Eu te voi povăţui drept, deoarece cunosc această lume, am trăit-o cu trup când am venit pe pământ, în timp ce «arhanghelul Mihail» nu a trăit în trup, ca să-i cunoască bine pe oameni. Eşti fratele meu mai mic, am ieşit din aceeaşi mamă, numai că eu am tată pe Dumnezeu, şi atunci când învăţam lumea, tu alergai în braţele mele” etc.

Atunci Hristini l-a „văzut” pe mincinosul „arhanghel” că se închină înaintea mea. Învăţaturile sale erau pline de dragoste, pace şi dăruire faţă de Dumnezeu. **Apoi mincinosul „Hristos” ne-a suit la cele cereşti, ne-a arătat raiul, pe însuşi „Dumnezeu”, ne-a învăţat cum slujesc îngerii, arhanghelii, sfinţii etc. Ne-a mai arătat şi iadul, şi orice îşi poate închipui mintea noastră cea săracă! Mi-a mai înainte-vestit şi moartea tatălui meu cu 6-7 luni mai devreme, însă fără să-mi spună o dată anume.**

După aceasta mi s-a întrerupt comuniunea, pentru că, într-o zi când am pus-o pe Hristini „să vadă”, a văzut întuneric şi a auzit un glas spunându-i: „Îţi luăm lumina şi o dăm iarăşi fratelui tău, pentru că crinul pe care ți l-am dat şi ție l-ai stricat, l-ai făcut bucăţi”. Am întrebat-o pe Hristini ce făcuse, iar ea i-a spus mamei mele că a „mers” cu bărbatul surorii sale, adică a făcut preacurvie.

Aşa că am început din nou să caut un om care să „vadă”. De această dată, toţi cei pe care îi găseam, după ce îi instruiam cu multă osteneală, plecau! Am păţit aşa cu o femeie de curând măritată, cu al cărei bărbat aveam legături de prietenie. **De îndată ce am instruit-o şi a început încet-încet să „vadă” şi să am din nou comuniunea, a început să-mi spună că mă iubeşte şi că, în fiecare zi, dragostea ei pentru mine se măreşte, până când am fost nevoit să întrerup iarăşi comuniunea. În cele din urmă, când am ajuns s-o instruiesc pe nepoata mea (23 de ani şi măritată), mi s-a arătat satana sub numele de „Sfântul Nicolae”.**

Învăţăturile au continuat, ca întotdeauna, cu cuvinte de dragoste şi mântuire.

În viaţa mea am avut întotdeauna ghinioane. Nu am putut să dobândesc un serviciu statornic şi nu am făcut nici o pricopseală. De asemenea, aveam multe nelinişti în somn în timpul nopţilor, auzeam glasuri, aveam vise urâte, cearceaful era tras de pe mine. De multe ori simţeam cum mi se opreşte respiraţia şi mă apasă o greutate, de care mă uşuram şi pleca de la mine ca o albină numai după ce, cu multă greutate, izbuteam să mă însemnez cu semnul Crucii. De asemenea, aveam întotdeauna o frică înăuntrul meu şi **de multe ori mă înfuriam, dar atunci când îmi reveneam, plângeam pentru halul în care ajunsesem.** Acum, în ultima vreme, la sărbătorile la care participam (vreme de aproape trei ani am mers la Biserica Sfântului Terapont din Tumba de Jos, Thesalonic), Îl rugam mereu pe Domnul să-mi arate adevărul şi să scap de eventuala înşelare.

Cu adevărat, Domnul şi Mântuitorul nostru a auzit rugăminţile mele şi, într-o zi, când am mers la lucru (întreţineam ascensoare) în strada Dimitrios Gunari nr. 1, l-am găsit pe portarul de la bloc şi am început o discuţie cu el. Cuvintele lui m-au magnetizat. Am arătat celor ce erau cu mine ce trebuiau să facă, iar eu am continuat discuţia cu fratele Gheorghios. Era un om simplu, binevoitor, în jur de 53 de ani, care scotea din gura sa neîncetat cuvintele lui Hristos. La sfârşit mi-a spus: „Ia această iconiţă a Maicii Domnului şi nu amâna! Începe din această clipă să devii un ostaş al lui Domnului!”

Atunci i-am spus că şi eu propovăduiesc fiecărui om cuvântul lui Hristos, vindec bolnavi şi am o comuniune sfântă, vorbesc cu Sfinţii. Dar el m-a amuţit, spunându-mi: „Eşti înşelat, fraatele meu. Eşti victima diavolului, ai căzut în cursa lui!”

Îndată a alergat şi mi-a adus cărticica „Părinţi duhovniceşti contemporani de la Sfântul Munte Athos – Sava duhovnicul”, a Arhimandritului Heruvim (Karambelas) şi mi-a arătat la pagina 87, unde se vorbea despre „îngerul care nu era înger, ci diavol”.

În după-amiaza aceleiaşi zile am chemat-o pe nepoata mea, am pregătit locul de rugăciune şi de comuniune şi am pus-o să „vadă”, pe jumătate hipnotizată ca întotdeauna. Vă scriu şi

cuvintele invocării: „În numele Dumnezeului celui viu, săvârșim chemare către povățuitorul nostru, Sfântul Nicolae”.

Și îndată am primit „bună seara” și binecuvântarea lui:

– Sunt iarăși lângă tine, robule al lui Dumnezeu Evanghelos. În ce vrei să te povățuiesc?

– Sunteți Sfântul Nicolae?, am întrebat.

- Da, robule al lui Dumnezeu Evanghelos, ca întotdeauna și acum, în ultima vreme.

– Atunci, vă rog să-mi spuneți: ce gândesc în această clipă?

– Ce întrebare este aceasta? De ce ești tulburat?

– Vă rog să-mi răspundeți la întrebare.

- Așadar, ți s-a zdruncinat credința. Păcat.

Eu am continuat să insist și atunci acela mi-a spus că mă gândesc acum la Hristos, la Biserica, la faptul cum să mă apropii și mai mult de Domnul.

– Acestea le gândesc în fiecare zi – dar în această clipă la ce mă gândesc?

– Robule al lui Dumnezeu Evanghelos, îl pui la încercare pe Sfântul Nicolae, care a primit poruncă de la Domnul să te ocrotească și să te povățuiască?

– Pe Sfântul Nicolae îl cinstesc, și mă închin lui ca și tuturor Sfinților lui Iisus Hristos, însă pe tine te leg cu numele Sfintei Treimi să te arăți sub chipul tău adevărat.

Îndată nepoata mea s-a tulburat cumplit și m-a rugat să alung acel monstru de lângă ea!

Apoi am îngenușat și am mulțumit Domnului și Dumnezeului nostru, și Îi mulțumesc și Îi cer iertare în fiecare zi că m-a învrednicit să scap de marea înșelăciune a satanei. Mă rog și pentru fratele Gheorghios, care mi-a ieșit în cale. Acum mă aflu în Germania, de la 1 mai 1974, și locuiesc la 20 de kilometri de Stuttgart. Avem în apropiere o biserică ortodoxă grecească, unde iau parte în fiecare Duminică și praznic la Dumnezeiasca Liturghie. De la biserică am cumpărat cartea sfinției voastre, care mi-a folosit mult, mi-a dăruit curaj și putere. Mă rog mereu Domnului să vă ocrotească și să vă lumineze, ca să mântuiți cât mai multe suflete. Caut să mă spovedesc, dar mai întâi aștept răspunsul sfinției voastre ca să-mi spuneți dacă știți vreun duhovnic grec, aici, în Germania.

Și încă ceva. Scrisoarea adresată sfinției voastre am început-o la 29 mai și, cu multă osteneală, o termin astăzi, 10 iulie. De fiecare dată când stau să vă scriu mi se oprește mintea, ameteșc și satana îmi pune mereu piedici. Dar, cu toate că îmi aduce gânduri urâte, deznădejdi, ele țin puține minute, după care mă liniștesc. Mă rog Domnului nostru Iisus Hristos să mă ierte și să-mi dea puterea și curajul să merg înainte. Și cred că voi ieși din mocirla păcatului și voi merge cu pas statornic înspre El. Rău este că nu am oameni care să mă sprijine, ci mă lupt singur, rugându-mă și citind Sfânta Scriptură, precum și orice altă carte sfântă găsesc.

O, Dumnezeul meu, cât de mare bucurie aș simți dacă m-aș afla, fie și pentru câteva clipe, lângă sfinția voastră!

Părinte Teodosie, în încheiere, mă rog eu, păcătosul, nevrednicul și neînsemnatul, ca Domnul nostru Iisus Hristos să vă dea pe mai departe putere și luminare pentru a dărâma temnițele de fier ale satanei și a slobozi cât mai multe suflete. Aici, în străinătate, aștept leacul Sfinției Voastre, ca să mi se închidă rănilor, pentru că **în decursul acestor ani satana mi-a făcut multe răni în suflet. Am făcut multe greșeli, multe păcate mari, încât mă scârbesc de sine-mi.** Nu vreau să mântuiesc numai sufletul meu, ci și pe cele bolnave ale atâtor frați, care trăiesc aici, în străinătate.

Cu evlavie, vă sărută mâna nevrednicul Evanghelos I. Gugusis.

11. 07. 1974

Iubiți cititori, cele petrecute iubitelui Evanghelos sunt atât de revelatoare, încât trebuie să-i pună pe gânduri pe toți acei „iluminați” care sunt „povățuiți” și „scriu” având drept îndrumători pe „Maica Domnului”, pe „Sfinți”, pe „Îngeri”. Există probabilitatea de 99% ca ei să fie povățuiți într-o manieră sistematică de către diavolul. Noi aceasta am putut face, să le tragem semnalul de alarmă al pierzării lor; de ei ține să-l primească.

Traducere din neogreacă de Ieroschim. Ștefan Nuțescu, din revista „Cuviosul Filotei din Paros”, nr. 29, mai-august 2010

Apărut în nr 17 al revistei [Familia Ortodoxa](#)

^[1] Vrăjitorie care se bazează pe observarea caracteristicilor apei (culoarea, transparența, formele, umbrele, reflexiile și unduirile).

^[2] În greacă, la Buna-Vestire se zice Evangelismos.⁵⁶⁷

Toți copiii lui Dumnezeu ar trebui să observe că lecuirea de înșelare se face prin alții, prin spovedanie și sfat, cu o singură condiție: omul să nu fie mulțumit de sine și să-l caute cu sinceritate, din toată inima pe Hristos. Părintele Arsenie Boca a făcut oare așa?

Dar și învățații latini (din catolicism) recunosc că (cel puțin unele din) stigmatetele (și alte minuni de la ei, în stilul Părintelui Arsenie Boca) sunt date de draci. Vom îngroșa asemănările:

Diavolul poate face minuni?

– **Minunea**, înțeleasă ca intervenție nemijlocită a lui Dumnezeu în lumea empirică, se dovedește ca atare **dacă depășește puterile lumii create**. Printre exemplele cele mai clare se află învierea morților. În acest sens, nu este simplă delimitarea de „minunile” spiritelor rele, a căror putere depășește facultățile omenești. Fiind ființe create, le este, desigur, imposibil să producă o creație din nimic (pentru care este nevoie de putere infinită). Nu pot face nici preziceri legate de fapte ce depind de libertatea lăuntrică a omului, fiindcă diavolul nu are putere asupra lăuntrului omului. Acest lucru este limpede în cazul posedatilor: demonii pot pune stăpânire pe trupul posedatului, dar atunci când vorbesc prin el în timpul unei crize provocate de exorcism, conștiința omului este, în mod normal, suspendată. Dimpotrivă, Dumnezeu știe să conducă din interior voința omului, fără să o constrângă.

Pentru diavol nu este nici o problemă, de exemplu, să facă statui să plângă, să provoace extaz și stigmatete, să manipuleze aparate fotografice, să determine vorbirea în limbi sau să producă miresme minunate. Datorită cunoștințelor excepționale privind lumea naturală, poate face, în măsură limitată, și afirmații despre viitor, dezvoltate ținând seama de influența factorilor ce pot fi recunoscuți în prezent. Poate descoperi și lucruri ascunse, necunoscute omului (cu excepția secretelor lăuntrului omului). Un exemplu cunoscut pentru lucrarea diavolului în evenimente pseudomistice aflăm în Spania secolului al XVI-lea, în viața călugăriței Magdalena a Crucii (1487-1560). De la vârsta de cinci ani avea o mulțime de extaze și viziuni. Ea istorisea că Sfinții Dominic și Francisc ar fi pregătīt-o pentru participarea la Prima Împărtășanie. Deja cu trei luni înainte de apropierea de Euharistie primea zilnic împărtășania „în chip mistic”, de fiecare dată scoțând un țipăt. La vârsta de 17 ani a intrat în mănăstirea clariselor de la Cordoba. A primit stigmatetele și, prin clarviziune, putea găsi obiecte ascunse. La depunerea voturilor perpetue, călugărițele au fost uimite de prezența îndelungată a unui porumbel, interpretat ca prezență a Sfântului Duh.

Carol I, regele Spaniei, i-a cerut, printre altele, să binecuvânteze stindardele regale și haina fiului său, Filip. Și Cardinalul Cisneros și mulți alți reprezentanți ai Bisericii au fost atrași de această călugăriță „carismatică”. Chiar Sfântul Părinte personal i-a adresat clarisei spaniole rugăminta de a mijloci pentru el în rugăciune. Sceptici au rămas doar unii contemporani mai meditativi, cum ar fi Sfântul Ignățiu de Loyola și Sfântul Ioan din Avila. Îndoiele lor s-au confirmat când, în 1542, clarisele din Cordoba, consternate de conducerea laxă a superioarei lor, au ales o succesoare. Atunci, „călugărița-minune” a fost cuprinsă de convulsii. Descoperindu-se, la exorcismul întreprins după aceea, o prezență demonică, Inchiziția a deschis un proces împotriva Magdalenei. În cadrul acestuia, ea a mărturisit că, în anul 1504, ar fi încheiat un pact cu diavolul, care urma să se termine în 1544. Facultățile ei paranormale au încetat. După ce și-a abjurat greșelile, a făcut pocăință timp de mai mulți ani, nu a

⁵⁶⁷ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/09/27/spovedania-unui-inselat/>>, luni, 10 august 2015.

*mai putut fi aleasă în funcții în cadrul ordinului și a dus, până la moarte, o viață model. Cu alte cuvinte, diavolul îi poate duce de nas, timp de mai multe decenii, chiar pe cei mai înalți conducători ai Bisericii. Un asemenea exemplu ne îndeamnă la prudență în fața evenimentelor de astăzi.*⁵⁶⁸

Vedem, din cele de mai sus, că minunile (de pildă fotografiile care plâng), simțirile de la mormânt, proorociile, descoperirile lucrurilor ascunse, convulsiile, facultățile paranormale din copilărie, intrarea în Mănăstire, stăreția, dragostea de Francisc de Assisi, admirația unor oamenilor politici de vârf, a unor oameni din clerul Ortodox, depunerea făgăduințelor monahale, vederea sub forma unor Sfinții, minunile fotogenice, miresmele minunate și stigmatele Părintelui Arsenie Boca sunt demonice, de tip romano-catolic, sau mai bine zis greco-catolic, datorită formației sale de acest gen, după tatăl său pe care l-a apreciat și la copiat atât de mult.

Diavolul poate duce de nas mai multe decenii pe tot felul de oameni, care îl invocă, prin rugăciunea adresată Părintelui Arsenie Boca, fiindcă acesta a fost instrumentul prin care a amăgit atâția ani (continuându-și lucrarea și la mormântul de la Prislop, și oriunde se face pomenirea sfinției sale).

În realitate, stigmatele, sunt semnele lui antihrist, după cum ne arată Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți:

Să recurgem așadar la adevărul Sfintelor Scripturi:

Ce înseamnă stigmata = στίγματα?

Iată cum este dat sensul acestui cuvânt în indicii Strong la Sfânta Scriptură:

„G4742

στίγμα

stigma

stig'-mah

From a primary word στίζω stizō (to “stick”, that is, prick); a mark incised or punched (for recognition of ownership), that is, (figuratively) scar of service: - mark.”

Adică în limba română:

„G4742

στίγμα

stigmat

stig'-mah

De la cuvântul inițial στίζω STIZO

[care a dat în limba engleză cuvântul "stick"(a înfige, a împlânta, a lipi (timbre, fotografii) |a îndura, a suferi), care este echivalent cu „prick”(- înțepătură, împunsătura - a înțepa - a marca cu puncte (o harta) |a indemna - a pișca - a se acri, a da pinteni calului],

un semn incizat sau perforat (pentru recunoașterea dreptului de proprietate), care este, (la figurat), o cicatrice a slujirii: - semn.”

Limba română fiind plămădită în Ortodoxie ne spune clar ce sunt stigmatele:

„STIGMATIZA, stigmatizez, vb. I. Tranz. 1. A arunca asupra cuiva sau a ceva disprețul public, a condamna cu toată severitatea; a înfiera, a dezonora. 2. (Înv.) A aplica (cu fierul roșu) stigmatul pe corpul sclavilor sau al delincvenților. - Din fr. stigmatiser.

Sursa : DEX '98”

Este așadar vorba așadar de smerenia Sfântului Apostol Pavel de a se considera rob înfierat al lui Hristos, prin rănilor primite de la prigonitorii lui, care îl considerau infractor, disprețuindu-l.

Vedem că însuși citatul dat în sprijinul faptului că și Sfântul Apostol Pavel a avut stigmat este rupt (în mod tipic eretic) din textul-context:

„Gal 6:14 Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume! 15 Că în Hristos Iisus nici tăierea împrejur nu este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă. 16 Și câți vor

⁵⁶⁸ <<http://lumea.catholica.ro/2010/03/fenomenul-medjugorje-si-discernerea-spiritelor/>>, luni, 15 iunie 2015.

umbla după dreptarul acesta, - pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu! 17 De acum înainte, nimeni să nu-mi mai facă supărare, căci eu port în trupul meu, semnele Domnului Iisus. 18 Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin."

Așadar dacă s-ar păstra logica trupească latină că semnele Domnului Iisus pe care le poartă Sfântul Apostol Pavel în versetul Gal 6,17 sunt semnele cuielor ar însemna că aceeași logică se păstrează și pentru versetul Gal 6,14 adică:

„Gal 6:14 Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume! ”

Cu alte cuvinte că atunci când scria epistola Sfântul Apostol Pavel o dicta fiind răstignit pe cruce [și nu numai el ci întreaga lume, fără vreo excepție – n.n.]. Ori după cum citim în Viețile Sfinților Sfântul Apostol Pavel a fost mucenicit prin decapitare [și ne-a existat vreun moment în istorie în care toți oamenii de pe pământ să fi fost răstigniți, fiindcă altfel nu am mai fi existat noi... toți ar fi murit – n.n.]

Dar după cum răstignirea este duhovnicească așa și semnele rănilor sunt duhovnicești. Ele sunt durerile propovăduirii Evangheliei care peste tot era prigonită. Aceste dureri Sfântul Apostol Pavel nu dorea să le aibă ca să se îngâmfe cu ele și să se laude că are rănilor pe care le avea Hristos și că el ar fi ca și Hristos (cum fac antihriștii papiști ce se văd ca niște hristoși, uneori chiar mai mari decât Hristos, ca în cazul lui Francisc de Assisi, cel fără de Hristos) [dar perforat de draci ca să fure identitatea trupească a lui Hristos: rănilor mari de pe trup, să se îngâmfe, considerându-se pe sine că a suferit ca El și că îi poate ține locul. Iar, mai apoi, toată lumea trupească să aibă o dovadă că e Sfânt, să fie canonizat în apus ca atare, ca tot mai mulți să primească prin el, mai eficient, amăgirea. De altfel diavolul lucrează mai departe minuni mincinoase prin pomenirea lui – n.n.].

Sfântul Apostol nu le cerea, ci le primea cu bucurie, fiind rânduie de Hristos pentru a se încununa Sfântul Apostol și (fiind în dureri) a nu se slăvi pe sine, și a nu fi slăvit de alții, și a se vedea de toată lumea (de atunci până în veșnicie) cum că deși prigonită de toți și neaducând nici un beneficiu trupesc, Evanghelia biruiește, aceasta fiind cea mai mare minune și dovadă a învierii, căci dacă nu l-ar fi văzut Sfinții Apostoli pe Hristos înviaț nu și-ar fi dat viața în răni, pentru o minciună, fără a avea vreun beneficiu pe pământ. [adică propovăduirea apostolică a fost fără interes personal, după asemănarea iconomieii lui Hristos, adică a jertfei lui smerite. Iar semnele Domnului Iisus sunt tocmai lucrările cu trupul a faptelor de a iubi pe alții mai mult decât pe sine, după cum ne-a învățat Hristos. Rănilor și cicatricile pe care le-a primit Sfântul Apostol Pavel le considera, din smerenie, ca și stigmatizarea unui sclav, prin care este evident tuturor, că aparține unui anumit stăpân. Rănilor făcute în scopul Evangheliei (iubirii celorlalți mai mult decât pe sine de dragul unirii cu Dumnezeu în Hristos) arată tuturor că acela este robul Domnului. Autorul acestui text de pe forum este multă râvnă, dar un pic neclar, nu are concizie și de aceea am fost nevoiți să-l completăm – n.n.]

Iar dacă privim trupește rănilor Domnului Hristos purtate de Sfântului Apostol Pavel, acestea nu erau stigmatelore latine ci multele cicatrici adunate în urma nenumăratelor torturi la care a fost supus de oameni, iar nu de draci ca la papiști.

„2Co 11:23 Sunt ei slujitori ai lui Hristos? Nebunește spun: eu mai mult ca ei! În ostenele mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori.

2Co 11:24 De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una.

2Co 11:25 De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării.

2Co 11:26 În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși;

2Co 11:27 În osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine. ”

Vedeți, nicăieri nu se spune că a fost împuns cu piroane în mâini.

De altfel rănilor lui Hristos nu se rezumă doar la semnul cuielor, acelea sunt doar „buletinul Său de identitate” prin care este identificat El față de toți ceilalți, prin care se distinge El de restul sfinților [care au primit alt fel de răni, sau chiar dacă au fost răstigniți și omorâți de evrei (nu înfierați de draci ca slugi ale lor), după modelul răstignirii lui Hristos, la înviere se vor vindeca, nepurtând nici aici, nici în viața veșnică aceste răni care sunt slava lui Hristos, pecetea dragostei lui unice, pentru noi – n.n.] cum vedem în *Duminica Tomii*. [Multele și felurile – n.n.] Rănilor lui Hristos sunt descoperite de Sfântul Arhanghel Gavriil:

(Așa cum au fost ele spuse de Îngerul Domnului Sfântului Ierarh Dimitrie al Rostovului vezi „*Drumul Crucii*” Protos. Nicodim Măndiță⁵⁶⁹)

„109 suspinuri umilite

67200 picături de lacrimi

1180225 picături sângerate din ochi și Trup

78 tras și târât de păr și barbă

7 poticnit și căzut Ghetsimani – Ana arhiereul

172 lovituri la picioare și fluierie când îl împingeau până la poticnire

23 ridicat de păr + funia de la grumaz

28 tifle peste obraz și gură și între ochi

25 lovituri peste grumaz

28 lovituri peste cap și piept

102 palme + palma de fier a lui Malh peste gură

[de s-a auzit în toată curtea arhiereului, au rămas semnele degetelor vinete pe față, s-au clătinat dinții în gură, S-a prăbușit la pământ, I-a curs mult sânge pe gură și pe nas – n.n.]

1 izbitură de moarte de stâlp

3 ori trântit la pământ

6666 biciuri noduroase rău înveninate și cu lanțuri de fier în muchii

5000 răni deosebite

1199 vânătăi

1000 împunsături cu spinii cumplit de ghimpoși (cuie de 5) cununa de spini se pune și se scotea de 50 de ori

40 de lovituri cu trestia și toiegele peste cap și cununa de spini au intrat ghimpii unii mai adânc decât alții

5 ghimpi până la creier din care 3 au rămas și după înviere

100 de ori scuipat în față

20 tras într-o parte și alta de nas cu batjocură

30 de ori scuturat de urechi

5 ori căzut greu sub povara Crucii spre Golgota

19 lovituri de moarte

Bătut la stâlp cu toiege de spini clenciuroși

Răni cumplite - după firea omenească ar fi trebuit să moară în drumul Crucii dacă Dumnezeu nu întârea omenirea

Slăbit adeseori până la istovire completă > ostașii au fost nevoiți să-l silească pe Simon Cirineul să-i ducă Crucea”

Așadar orice sfânt ce primește și doar o palmă, [sau are un bob de lacrimă din durerile dragostei – n.n.], sau un suspin umilit, sau oricare din cele enumerate mai sus poartă rănilor Domnului Iisus.

În afară de asta Sfântul Vasile cel Mare ne spune că nu este corectă tâlcuirea aceasta:

„Isa 53:5 Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat.”

Ci aceasta:

⁵⁶⁹ Protos. Nicodim MĂNDIȚĂ, *Drumul Crucii*, Ed. Bunavestire, Bacău, s.a., pp. 97-98.

„Isa_53:5 Iar el s-a rănit pentru păcatele noastre, și a pățimit pentru fărădelegile noastre, certarea împăcării noastre pre dânsul, și **cu rana** lui noi toți ne-am vindecat. ”

fiindcă rănile Domnului Iisus s-au unit toate într-o singură rană. Nu era loc nerănit pe Trupul Său. [deci, oricine este rănit, cu orice fel de rană, în stare de jertfă, în numele lui Iisus Hristos, poartă în trupul lui, semnele Domnului Iisus – n.n.]

Cu toate acestea după înviere Domnul păstrează din toată rana Sa doar trei ghimpi în creier, semnele cuielor și împungerea din coastă pentru a fi recunoscut, spre deosebire de ceilalți sfinți care sunt vindecați prin rana Lui.

Așadar orice zgaibă căpătăm pe trupul nostru pentru Domnul face parte din rana Sale dar sfinții nu capătă semnul cuielor, rana din coastă și ghimpi în creier pentru că acestea sunt cele ce-L fac cunoscut pe Domnul. Și chiar dacă cineva ar fi torturat la fel, la înviere va fi vindecat fiindcă semnele acelea sunt slava lui Hristos.

Deci, dacă ar fi stigmatele rănile lui Hristos atunci ar trebui să înțelegem că Sfântul Apostol Pavel a murit răstignit:

Fil 3:10 Ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să fiu primit părtaș la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui,

Fil 3:11 Ca, doar, să pot ajunge la învierea cea din morți.

Vedeți că aici este apropierea și mai mare de moartea Domnului. Dacă zice să fie asemenea cu El în moartea Lui înseamnă prin cugetarea trupească latină să se răstignească.

Dacă tăierea capului este același lucru cu răstignirea atunci și stigmatele sunt același lucru cu semnul cuielor. Dar dacă tăierea capului (prin care a mucenicit Sfântul Apostol Pavel) este doar asemenea cu patimile Domnului (căruia nu i-a tăiat nimeni capul) este evident că stigmatele sunt doar asemenea cu rănile Domnului prin faptul că Domnul suferă pentru noi fără vină pe când noi suferim pentru Cel fără de vină fiind vinovați de toate păcatele lumii. Deci moartea și adevăratele stigmate sunt asemenea dar nu identice fiindcă Hristos nu e vinovat pe când noi suntem. Hristos suferă și moare pentru noi și păcatele noastre iar noi nu suferim și murim numai pentru El, ci și pentru noi, noi având păcate, El nu. Asemănarea este în rănire și faptul că murim pentru păcat și ne dăruim jertfă Tatălui.

[deosebirea este că noi avem totuși, oricine am fi, măcar un foarte mic interes personal: nevoia de a ni se ierta păcatele, de a învia, de a ne mântui și de a fi fericiți cu El în veșnicie. Care de fapt este cel mai mare interes personal. Numai Dumnezeu nu are nevoie de nimeni în dragostea Lui, fiind Sfânta Treime, ci se face nevoiaș din compasiune și iubirea părintească ce ne-o poartă, El fiind singurul care este prin Sine. Noi, toți ceilalți, fapturne Lui avem nevoie de El ca să fim, ca să fim veșnici și, dacă vrem, ca să fim veșnic fericiți prin iubire fără interes personal ce ne-o poartă. – n.n.]

În afară de asta rănile piroanelor lui Hristos se numesc în Sfânta Scriptură așa:

Vechiul Testament:

„Zaharia 13:6

(LXX) και ἐρῶ πρὸς αὐτόν Τί αἱ πληγαὶ αὗται ἀνὰ μέσον τῶν χειρῶν σου; και ἐρεῖ Ἄς ἐπλήγην ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἀγαπητῷ μου.

(ROB1914) Și voi zice către el: ce sunt **rănile acestea în mijlocul mâinilor tale?** [vedeți că nu în încheieturi, ci în mijlocul mâinilor. Nu numai că Părintele Arsenie Boca nu știa greaca, dar nici Sfânta Scriptură nu o citise cu înțelegere, ci doar cu însemnări personale rătăcite, modificând-o după propria părere, fiind, și din acest punct de vedere, asemenea ereticilor din apus – n.n.] Și va zice: **cu care m-am rănit în casa iubitului meu.**

(ROBA) Și dacă va fi întrebat: „**De unde ai rănile acestea la mâini?**” El va răspunde: „Am fost lovit în casa prietenilor mei!”

(Vulgate) et dicitur ei quid sunt **plagae istae in medio manuum tuarum** et dicit his plagatus sum in domo eorum qui diligebant me ”

[...]

Isaia 53:5

(LXX) αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν, τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν.

(ROB1914) *Iar el s-a rănit pentru păcatele noastre, și a pătimit pentru fărădelegile noastre, certarea împăcării noastre pre dânsul, și cu rana lui noi toți ne-am vindecat.* [vedeți? Rana lui ne-a vindecat, nu ne-a îmbolnăvit prin stigmate. Chiar dacă cineva va fi rănit după asemănarea rănilor lui, prin aceasta se va vindeca de păcate, iar la înviere se va vindeca și trupește – n.n.]

(ROBA TEST) *Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat.*

(Vulgate) *ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras adtritus est propter scelera nostra disciplina pacis nostrae super eum et livore eius sanati sumus*

Isaia 49:16

(LXX) ἰδοὺ ἐπὶ τῶν χειρῶν μου ἐζωγράφησά σου τὰ τεῖχη, καὶ ἐνώπιόν μου εἶ διὰ παντός·

(ROB1914) *Iată pre mâinile mele am zugrăvit zidurile tale, și înaintea mea ești pururea.* [De aici se vede că singurul care este și ca Dumnezeu, și ca Om însemnat în mâini cu icoana bisericii launtrice, dar și de ziduri, nu poate fi decât Hristos Dumnezeu – omul. Orice alt răstignit nu ar putea purta rănilor și ca Dumnezeu după fire, ci doar ca om, dumnezeu după har. Și înțelegem astfel și reciproca, că și pe zidurile Bisericii trebuie zugrăvit doar Hristos cum a fost el în realitate, cu aceeași asemănare a trăsăturilor feței și cu semnele cuielelor în mâini, sau palme (iar nu la încheieturi), nu numai ca să arătăm că în acel lor precis a fost pironit (și să respectăm adevărul istoric trupesc), dar ca să și mărturisim prin pictură tocmai această proorocie, care ne învață că Dumnezeu a fost răstignit în Hristos (purtând ca o zugrăveală cu sânge pe mâinile Lui, lucrările Lui, dragostea zidurilor Ierusalimului – vederea păcii – adică Sfânta Biserică Ortodoxă, Singura în care se vindecă firea făpturii și ajunge la pace cu Dumnezeu). Nu că firea dumnezeiască ar putea fi împunsă, ci că Persoana a II-a a Sfintei Treimi, Fiul firesc al Tatălui, a fost cel răstignit, nu vreun antihrist cu asemănarea Părintelui Arsenie Boca. – n.n.]

(ROBA TEST) *Iată, te-am însemnat în palmele Mele; zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!*

(Vulgate) *ecce in manibus meis descripsi te muri tui coram oculis meis semper*

Isaia 53:10

(LXX) καὶ κύριος βούλεται καθαρῶσαι αὐτόν τῆς πληγῆς· ἐὰν δῶτε περὶ ἀμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται κύριος ἀφελεῖν

(ROB1914) *Și Domnul va să-l curețe pre el de răni, de se va da pentru păcat; sufletul vostru va vedea sămânță îndelungată.*

(ROBA TEST) *Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși.*

(Vulgate) *et Dominus voluit conterere eum in infirmitate si posuerit pro peccato animam suam videbit semen longevum et voluntas Domini in manu eius dirigetur*

Isaia 53:10

(LXX) ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιοῦσαι δίκαιον εἶ δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει.

(ROB1914) *Și va Domnul cu mâna sa să scoată din durere sufletul lui, și să-i arate lui lumină, și să-l facă cu știință, și să îndrepteze pre cel drept, care bine slujește multora, și păcatele lor el le va purta.*

(ROBA TEST) *Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostenețelor Sale și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa.*

(Vulgate) *pro eo quod laboravit anima eius videbit et saturabitur in scientia sua iustificabit ipse iustus servus meus multos et iniquitates eorum ipse portabit*

Așadar și atunci când este pomenit ca Slugă, Domnul nu are stigmate ci rană, căci toate rănilor Sale, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare, prin mulțimea lor s-au unit într-o Una.

Noul Testament:

„(ROB1914) Deci au zis lui ceilalți ucenici: am văzut pre Domnul. Iar el le-a zis lor: de nu voi vedea în mâinile lui **semnul cuielor**, și de nu voi pune degetul meu în **semnul cuielor**, și de nu voi pune mâna mea în coasta lui, nu voi crede.

(ROBA TEST) Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, **semnul cuielor**, și dacă nu voi pune degetul meu în **semnul cuielor**, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.

(GNT) ἔλεγον οὖν αὐτῶι οἱ ἄλλοι μαθηταί· ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· εἰὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν **τύπον τῶν ἤλων** [**típon ton hilon**], καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν **τύπον τῶν ἤλων** καὶ βάλω τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

(Vulgate) dixerunt ergo ei alii discipuli vidimus Dominum ille autem dixit eis nisi videro in manibus eius **figuram clavorum** et mittam digitum meum in **locum clavorum** et mittam manum meam in **latus eius non credam** ”

Vedeți că **nu e vorba de stigmat (στιγματα), ci de semnul cuielor (τὸν τύπον τῶν ἤλων [típon ton hilon] figuram clavorum)?** [După cum este un alt cuvânt, este și o altă realitate. Stigmatete sunt semne de sclav, făcute cu fierul înroșit sau cu sula în ureche, chiar și fără să vrea, pe când semnul cuielor sunt Semnele Împăratului Care a venit pentru a fi pironit în mâini din dragostea noastră– n.n.]

Și nu numai atât, dar acestea sunt **semnele distinctive prin care este recunoscut și acum, și în veșnicie NUMAI Domnul Hristos ca pecete a faptului că este [și – n.n.] Domn [ca om – n.n.] și Dumnezeu.**

„Ioan 20:26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă!

Ioan 20:27 Apoi a zis lui Toma: **Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.** [se observă că vederea mâinilor și coaste lui Hristos ne aduce credința în El, iar nu în altul, deci Îl identifică, fiindcă numai El este Dumnezeu – om adică și Domn, și Dumnezeu – n.n.]

Ioan 20:28 A răspuns Toma și I-a zis: **Domnul meu și Dumnezeul meu!** ”

Slava lui Hristos sunt tocmai patimile sale și deci semnul său cel distinctiv:

„Apo 5:6 Și am văzut, la mijloc, între tron și cele patru ființe și în mijlocul bătrânilor, stând **un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.** 7 Și a venit și a luat cartea, din dreapta Celui ce ședea pe tron. 8 Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților. 9 Și cântau o cântare nouă, zicând: **Vrednic ești să iei cartea și să deschizi pecetele ei, fiindcă ai fost înjunghiat și ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul;** ” [se observă că vrednicia lui Hristos, și deci și slava Lui, ca om, este tocmai înjunghierea (ce s-a făcut în coastă) și curgerea sângelui Său pentru răscumpărarea tuturor. Părintele Arsenie Boca când îl pictează fără să-I curgă sânge din coastă Îl necinstește, iar când se pictează pe sine în locul Lui, vrea să mute slava Sa către sine. din fericire, însă, noi ne dăm seama, prin aceasta, nu numai că arătarea era un duh fără de sânge, căci nu avea trup, dar mai mult că este vorba de duhul lui antihrist, care nu-și va da sângele pentru nimeni, fiind cumulul întregului egoism al persoanelor căzute, draci și oameni. – n.n.]

Dar pentru că satana vrea ca antihrist să ia locul în toate lui Hristos, îl arată pe fiul său [fiul minciunii – n.n.] și ca înjunghiat, și ca miel, și ca înviat, pentru a ne înșela:

„Apo 13:3 Și **unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară.** [se observă că mulțimea închinătorilor nu este un semn de sfințenie, ci de amăgire – n.n.] [...] 11 Și am văzut o **altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grația ca un balaur** 12 Și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. ”

Acest lucru a fost vestit de Domnul nostru Iisus Hristos foarte clar:

„Mat 24:4 Răspunzând, Iisus le-a zis: **Vedeți să nu vă amăgească cineva.** 5 **Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi.** [vedeți că mulți sunt cei amăgiți? Deci, degeaba vin mulți la mormântul de la Prislop, dacă sunt amăgiți de un hristos mincinos – n.n.] ”

Diavolul face antrenamente pentru a vedea în fiecare generație cine este mai potrivit pentru antihrist, care se aseamănă în fals mai mult cu Hristos, căci antihrist îl va copia în toate, singura diferență, care îl va face diametral opus, este că va căuta slava sa iar nu a Tatălui:

„Ioan 5:43 **Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi.** [cât de evident este acest semn distinctiv și la Părintele Arsenie Boca. Tot timpul se pune pe sine, sau părerea proprie, mai sus decât pe alții și centru al lucrării lui – n.n.] 44 **Cum puteți voi să credeți, când primiți slavă unii de la alții și slava care vine de la unicul Dumnezeu nu o căutați?** [aici este pricina pentru care ucenicii sfinției sale cad în necredință. Au slava de la oameni că sunt ucenicii sfinției sale – n.n.] ”

„Mat 24:11 **Și mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți.** [...] 22 **Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup** [vedeți cât de mare este amăgirea că va cuprinde toată lumea. Ce să ne mirăm că doar o țară, mai ales în Ardeal, a fost înșelată prin mass-media și lucrări diavolești – n.n.], **dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile.** 23 **Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți.** 24 **Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.** 25 **Iată, v-am spus de mai înainte.** 26 **Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie [la Prislop – n.n.], să nu ieșiți; iată este în cămări [la Drăgănescu – n.n.], să nu credeți.** 27 **Căci precum fulgerul iese de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului.** ”

Vedeți Hristoșii mincinoși au ieșit și la Assisi și la Pietrelcina [și la Vața de sus – n.n.] și în pustie și în cămări dar să nu mergem după ei chiar dacă au dat semne (stigmat) mari căci stigmatul sunt semne că vor să se pună în locul lui Hristos, căutând slava lor iar nu a lui Hristos.

Așadar stigmatul sunt unele din multele feluri de peceți ale lui antihrist, căci anti nu înseamnă numai contra ci și în locul. Vor să se pună în locul suferințelor lui Hristos, ca și cum ei ar fi răstigniții lumii.

Din Sfinții Părinți:

Viețile Sfinților Proroci Editura Cartea Ortodoxă București - Sofia prima ediție pag. 662-667

Că Hristos își va păstra și la Judecata de Apoi rănile piroanelor, rana de suliță, capul rănit de spinii și Sfânta Cruce, fiind cele prin care va fi identificat. Dar nici atunci dușmanii Lui nu se vor pocăi

12. Va fi străpuns și doborât [Zaharia 12:10; 13:7]

Atunci [...] își vor aținti privirile înspre Mine, pe Care ei L-au străpuns și vor face plângere asupra Lui, cum se face pentru un fiu unul născut și-L vor jeli ca pe cel întâi născut [Zaharia 12:10; cf. Ioan 19:37]. Și încă: Sabie, deșteaptă-te împotriva păstorului Meu, împotriva tovarășului Meu, zice Domnul Savaot [Zaharia. 13:7].

Sfântul Hipolit vorbește despre ziua când Domnul și Dumnezeul nostru Se va întoarce. „Atunci, fiul pierzării va fi scos înainte, el, batjocoritorul și pârâșul, laolaltă cu demonii și cu slujitorii lui, va fi adus de către îngeri neînduplecați și nemitarnici. Și aceștia îi vor da pe ei focului celui veșnic și viermelui celui neadormit și întunericului de afară. Iar poporul evreilor Îl va vedea cu chip de om, așa cum S-a arătat El atunci, în vremea când S-a intrupat din Feci-oara, iar ei L-au răstignit. Și le va arăta lor urmele cuielor, în mâinile și în picioarele Lui; și le va mai arăta rana de suliță, din coastă, și capul rănit de spinii din cunună și cinstita Sa Cruce.

*Atunci, o dată pentru totdeauna - continuă Sfântul Hipolit -, **poporul evreilor va cunoaște toate acestea și toți vor plânge și se vor tângui, după cum mărturisește și prorocul: își vor***

aținti privirile asupra Lui, pe Care ei L-au străpuns [cf. Zaharia 12:10; cf. Ioan 19:37]; dar nimeni nu le va sări într-ajutor și nimeni nu va fi cuprins de milă, pentru că **ei nu se pocăiesc și nici nu se întorc de la fărădelegile lor. Drept pentru care se vor duce la pedeapsa cea veșnică, dimpreună cu demonii și cu pârâșul.**"⁵⁷⁰

De ce nu s-a vindecat Hristos de rănilile Sale prin înviere?

B. Și dacă va fi întrebat: „**De unde ai rănilile acestea la mâini?**” El va răspunde: „**Am fost lovit în casa prietenilor mei!**” [Zaharia 13:6]. Sfântul Chiril al Alexandriei, referindu-se la înălțarea Domnului, ne spune că, atunci când Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, S-a înălțat la ceruri având trupul cu Sine, aceasta a fost ca un nou semn pe cer. Iar „cetele îngerești s-au minunat când au văzut că împăratul pământului, Stăpânul celor din înalțuri, are chip asemenea cu omul. Atunci au întrebat: Cine este acesta, care vine din Edom (prin Edom se înțelege pământ) în roșeața hainelor sale din Bosfor (prin care se înțelege trup sau carne), atât de mândru în veșmântul Său...? [Isaia 63:1]. Iar prin Bosfor trebuie să înțelegem, aici, fie trup, fie patimă, fie amărăciune. Apoi, îngerii au mai întrebat:

Ce sunt rănilile acestea din palmele Tale? Iar El le-a răspuns: Am fost lovit în casa prietenilor mei!” [Zaharia 13:6]. **Și tot așa cum a făcut și cu Toma, care s-a îndoit, împlinind în felul acesta rânduiala mântuirii după înviere, i-a arătat semnele cuielor în palmele Lui și l-a chemat să-și pună mâna și să-I vadă rana de suliță din coastă [cf. Ioan 20:26-28]; tot astfel, când a fost în ceruri, i-a încredințat pe sfinții Săi îngeri că mult iubitul Său popor Israel fost-a pe bună dreptate lepădat și îndepărtat. Pentru aceasta, le-a arătat lor veșmântul Său înroșit cu sânge și rănilile din mâini, iar aceasta nu pentru că erau răni ce nu puteau fi trecute cu vederea - căci, atunci când a înviat din morți, El a pus capăt la toată stricăciunea și tot ceea ce ține de aceasta -, ci pentru ca, după cum însuși a spus: înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătorilor și stăpânilor, în ceruri, după sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru [Efeseni 3:10-11]. Căci, tot așa ca și atunci când, după ce S-a sculat din morți, cu bun înțeles S-a arătat El lui Toma și l-a chemat să vadă urmele cuielor și rana suliței [cf. Ioan 20:26-28], la fel și atunci când S-a înălțat la ceruri, El S-a vădit întru totul sfinților îngeri, ca să le fie spre mărturie că pe bună dreptate Israel a fost alungat și lepădat din înrudirea cu Domnul. Pentru aceasta, El a arătat veșmântul Său pătat cu sânge și rănilile din mâini, și nicidecum pentru că nu S-ar fi putut tămădui de ele. Căci atunci când a înviat din morți, El a pus capăt stricăciunii, iar odată cu aceasta și rănilor. Însă pe acestea le-a păstrat, întru înțelepciunea dumnezeiască, spre descoperire prin Biserică, precum a spus: Pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătorilor și stăpânilor, în ceruri, după sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru [Efeseni 3:10-11] - după cum spune Sfântul Apostol Pavel în epistolă.**"⁵⁷¹⁵⁷²

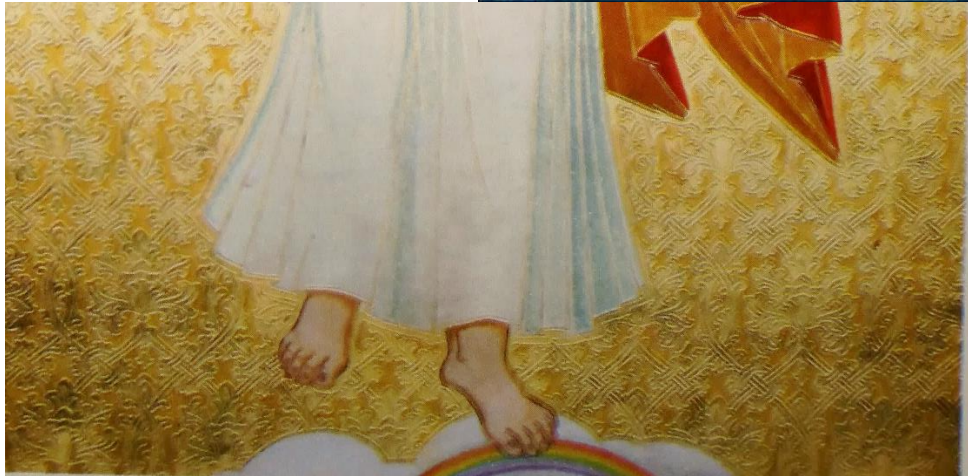
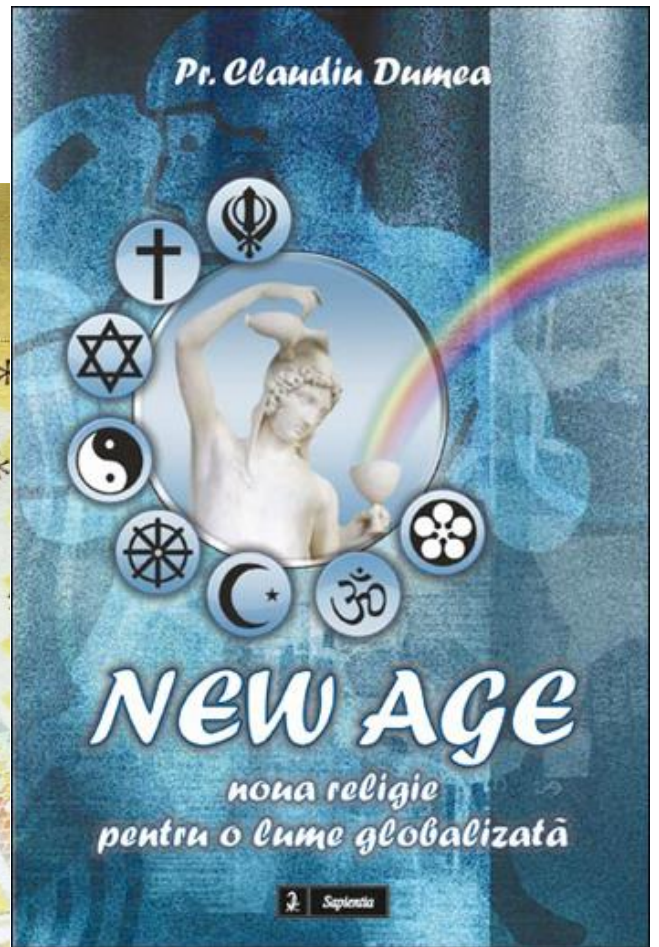
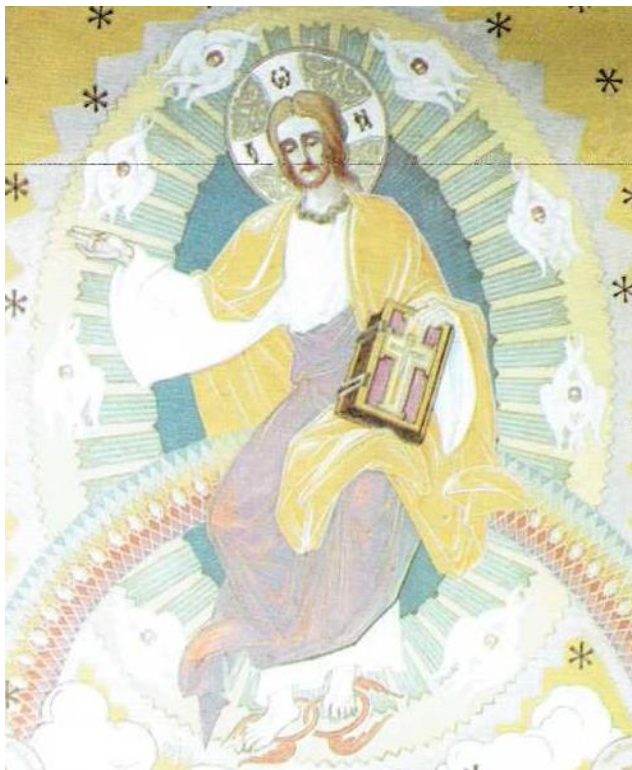
Observați că Părintele Arsenie Boca, în mod greșit, l-a pictat pe hristosul său mincinos la înălțare, fără semnul piroanelor din mâini și din picioare. Această greșeală o fac și dintre Iconarii Ortodocși care nu cunosc prea bine teologia. Însă păcatul cel mare (pe lângă neasemănarea cu Hristos, și punerea în rîndul Sfinților a lui Francisc de Assisi) al acestui tablou este că l-a pictat călare pe curcubeu, care este simbolul cel mai folosit al New-Age-ului, căruia toată viața i-a slujit (fiind mare admirator al lui Rudolf Steiner) și care are ca specific tocmai ecumenismul, hin-

duismul, falsele minuni, falsele simțiri și este steagul LGBT din 1970.

⁵⁷⁰ Sf. Hipolit, Appendix to the Works of Hippolytus, în ed. cit., p. 252.

⁵⁷¹ Sf. Chiril al Alexandriei, Commentary on the Gospel of Saint Luke, 5, în ed. cit., p. 108.

⁵⁷² <<http://www.crestinortodox.ro/forum/printthread.php?t=8836&pp=10&page=95>> și următoarele, luni, 15 iunie 2015

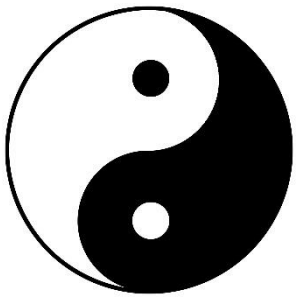

Iată încă ceva interesant în tabloul de jos New-Age: stigmatel la acel bărbat-femeie (chiar dacă are barbă ca și Conchita Wurst) curcubeu, mai are o asemănare cu hristosul mincinos pictat de Părintele Arsenie Boca, pe lângă hermafroditismul și culorile curcubeului... stigmatel de la încheieturile mâinilor

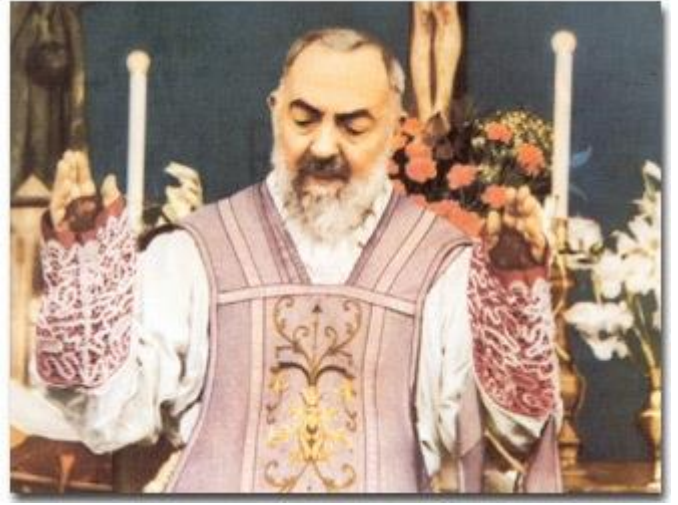

Dracii urăsc rănilile cele slăvite ale lui Hristos, și, de aceea, ori de câte ori au ocazia nu le arată în vedenie, iar dacă sunt obligați de context să le nălucească ba le mută locul, ba îl arată pe hristosul lor mincinos, ca fiind altceva decât *Iac 3:2 bărbat desăvârșit*, [deci... cu barbă – n.n.] *în stare să înfrâneze și tot trupul*.

Îl prezintă de pildă ca serafim sau androgin fără barbă, doar ca să nu mai fie rănilile adevărate ce îi ard pe ei, sau să zică lumea că un înger e mântuitorul lumii, fiindcă și Lucifer, spun unii, a fost din ceata serafimilor, iar dracii, ca și îngeri căzuți, sunt imberbi. De altfel însemnarea tocmai la încheieturile mâinii cu stigmat, poate fi în legătură cu cicatricile Maicii Zamfira (ale cărei mâini le-a pictat cu obrăznicie și în tabloul dedicat Maicii Domnului, în locul mâinilor Ei) dobândite de pe urma tentativei de suicid, fiindcă hermafroditismul arătării, poate indica contopirea Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira ca un alt Yin și Yang, format la rândul lui ca un stigmat ce are înlăuntrul său o tăietură cu două perforații:

Să observăm acum, modul în care produc dracii (serafimul căzut), stigmat în bieții înșelați, torturându-i cu multă cruzime în trup și smintindu-le mintea prin plăcerea de sine, că ar fi ca și Hristos, deci antihriști, fără să-și dea seama, ca să-i poată chinui și în veșnicie. Însotim acest tablou latin cu Francisc de Assisi, cu o Sfântă Icoană ce arată cum năluceau diavolii vedeniile primite de Părintele Arsenie Boca la Sfântul Munte, ca și visele sorie Frăsina, ucenița sfinției sale (îndrumată greșit să le primească, spre o mai mare amăgire, chiar de el):

După cum se observă stigmatele diavolești de la cei considerați Sfinți în catolicism, sunt de un sadism extrem. Ele, însă, măcar păstrau locul și erau cu sânge, aducând aminte de patimile lui Hristos (spre

deosebire de hristosul cel mincinos al Părintelui Arsenie Boca, neomenesc, tocmai pentru că nu are sânge, cum nici dracii nu au).

Totuși, și la Padre Pio, beatificat de papa Ioan Paul al I-lea, stigmatele erau... un fals.

Cele stigmatele sunt sângerare semne că se spune ar părea misterios pe palme, picioare, uneori pe fata și partea unor "mistic".

Aceste semne indică faptul că purtatorul participă la Patimile lui Hristos, până la punctul de a arăta chiar în aceeași traume fizice. Mâine CICAP participă la un program la TV, pe tema pentru ocazie, aici este poziția științei.

Luigi Garlaschelli CICAP demonstrează modul în care pot obține în mod artificial "stigmata".

Cele stigmatele sunt un fenomen care depinde de tradiția culturală a purtătorului. Nu există exemple cunoscute de nu stigmatizate creștini, de exemplu. Spread numai după Saint Francis, stigmatizat prima poveste, care a aratat de 1224. Semnele unghiile în mâinile, de asemenea, sunt pozițiile în care iconografia traditionala le infatiseaza, centrul de palmier, și nu - așa cum se pare că Ar fi folosit în loc de timpul lui Hristos - în încheietura mâinii.

Ele nu sunt chiar sigur de exact cum a fenomenului ar crește. Există cazuri de încredere în care oamenii de știința au fost martori la apariția stigmatelor în formare, nici nu au fost vreodată efectuate observații riguroase și neîntrerupte pentru a determina dacă acestea dispar în mod natural după un timp.

Pentru a explica, în plus față de ipoteza fenomenului supranatural, a fost făcut unele presupuneri:

1. dermatologice Afecțiune, înțeles greșit de către cei predispuși să-l interpreteze ca pe un semn supranatural.

2. fenomen psihosomatic: personalitatea isteric este comun apariția de tulburări și leziuni pe corp cauzate de psihicul. Pentru că există trăsături de personalitate similare printre multe misticii și isteric, chiar și pentru fenomenele stigmatele ar putea fi din cauza sugestie sau auto-sugestie. Mai mult decât atât, în ciuda citit ocazional dimpotrivă, nu a fost niciodată posibil să se producă stigmatele prin hipnoza.

3. leziuni auto-provocate mai mult sau mai puțin conștient: misticul poate afecta palmele într-o perioadă de extaz, uneori săpat doar piele și unghii; alteori, sa dovedit a fi destul de fraudă deliberată, în scopul de a faima, profit, sau o interpretare greșită a sensului de credință.

Părintele Giacomo Piccirillo, călugăr fotograf oficial al mănăstirii lui Padre Pio, a primit ordinul să acopere și să fotografieze corpul decedatului [Padre Pio – n.n.]. În declarația oficială a lansat, iar apoi a publicat, că, la aproximativ 02.30 la 23 septembrie 1968 a fost avertizat că Padre Pio a murit și a mers imediat la patul celui decedat, i-a sărutat mâinile, a ajustat aparatul de fotografiat și apoi mai marele lui i-a poruncit să fotografieze corpul.

Părintele Giacomo scrie: "Care a fost surpriza mea: am văzut că rana a dispărut complet și din mâna stângă și din cea dreaptă și că nu arată nici un semn de cicatrice. În cele din urmă, la fel a fost și în zona pieptului, care nu a prezentat nici măcar un semn de cicatrice. Nici jos, la picioare nu a existat nici rană sau cicatrice."

Părintele Carmelo, Superiorul Capucinilor, se scapă și el cu o informație zicând: "De la dispariția stigmatelor a rămas un secret cunoscut doar de câțiva dintre noi, considerând necesar să se lase corpul la picioare acoperit cu ciorapi și mâinile cu mănuși cu un deget, nu pentru a ascunde adevărul, ci pentru că la acel moment nu era necesar să se facă public faptul dispariției. [ce gândire perversă diavolească. Nu pentru a ascunde adevărul, doar pentru a nu-l face public. Cum s-ar spune nu pentru a minți, ci pentru a păcăli. Cât de departe este gândirea latină de Sfânta Scriptură Iac 5:12 să vă fie vouă ce este da, da, și ce este nu, nu, ca să nu cădeți sub judecată – n.n.]. Cunoașterea lui ar fi generat interpretări pripite false și ar fi fost o cauză de scandal pentru cei slabi. Asa ca am poruncit o ascultare cu sancțiuni ca să se interzică cu orice chip să se sărute altfel decât prin mănuși... Poate cineva mă judecă cu răutate, dar mie nu mi-a păsat de nimic.

[Unuia mai mare i-]am dezvăluit adevărul în dimineața aceea, dar mi-a spus că m-am salvat pentru că Padre Pio a fost atât de îmbrăcat așa în viață, astfel că au considerat că este oportun să-l lase la fel și la moarte. Toată lumea a crezut că stigmatele au rămas ca și înainte și, faptul că nu mai văd rănilor ar avea o explicație și o clarificare din mai multe motive imposibil.

[Doar mai târziu] superiorii mei au aprobat o acțiune de informare, , din motive de prudență și precauție, pentru a nu afla despre Padre Pio în acel moment atât de delicat. Părintele Clemente mi-a cerut-o declarație scrisă: am refuzat să o fac ".⁵⁷³

[latinii ca să se poată canoniza rătăciturile lor, i-au pus mănuși și ciorapi nu din smerenie, pentru a ascunde darurile lui Dumnezeu, ci din viclenie, ca să nu vadă oamenii că Padre Pio nu mai are stigmate. Deci mănușile pot ascunde și ce are cineva, și ce nu are. Nu cumva, după cum se deduce din declarațiile contradictorii ale martorilor oculari la înmormântare, tot așa să fi făcut ucenicii Părintelui Arsenie Boca. I-au învelit mâinile în dulamă, nu pentru a nu se vedea că a fost chinuit, ci pentru a ascunde tocmai că nu a fost torturat. Se sugera astfel că moartea martirică zvonită de Părintele Savin Bunescu este adevărată, dar mascată. Și aceasta a fost o cărămidă în construcția imaginii de martir, care dă atât de bine la canonizare. Duhul iubitor de catolicism al Părintelui Arsenie Boca a acționat eficient în familia și ucenicii sfinției sale, care s-au comportat la îngroparea sa ca și superiorul capucinilor de mai sus – n.n.]

În realitate, nici în tinerețe Padre Pio nu a avut stigmate, ci și le-a provocat chimic, pentru a dobândi faima de Sfânt. Așa este la cei ce cugetă trupește sfințenia, cum sunt și latinii. Au nevoie de dovezi trupești pentru a-și spori slava deșartă și nu se sfiesc să mintă, pentru a și le fabrica, când interesele superioare (de manipulare a mulțimii o cer).

Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatele de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail.

Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp.

⁵⁷³ <http://www.questotrentino.it/articolo/12255/padre_pio_il_mistero_delle_stigmate.htm>, luni, 4 ianuarie 2016.

Părintele Pio, pe numele real Francisco Forgione, a murit în 1968 și a fost canonizat de Papa Ioan Paul al II-lea în 2002. În cartea sa, istoricul Sergio Luzzatto susține că Părintele Pio a folosit acid carbonic pentru a întreprinde sângerarea.

El mai spune că a descoperit documente care îi susțin teza, și anume o scrisoare de la un farmacist italian care i-a livrat călugărului acidul carbonic.

Luzzatto merge chiar mai departe și afirmă că Vaticanul a pus sub semnul întrebării veridicitatea rănilor lui Pio, dar a cedat și a decis să îl canonizeze în urma

presiunii publice.⁵⁷⁴

[nu cumva să se întâmple același lucru și la noi. Nădăjduim, însă, că la noi fiind un sobor de ierarhi, insuflați de Sfântul Duh nu se va petrece așa ceva – n.n.]

Se observă că nu Sfântul Duh împinge mulțimea să aibă evlavie la un om ca la un Sfânt. Ci tatăl minciunii. Sfântul Duh al Adevărului împreună-lucrează doar cu cei ce caută, mai presus de orice, pocăința în Hristos. Iar aceștia sunt puțini:

2Pa 18:11 Și toți proorocii prooroceau același lucru, zicând: „Du-te împotriva Ramotului din Galaad, și vei izbuti, că Domnul îl va da în mâinile regelui”. 12 Trimisul care se dusesse să cheme pe Miheia i-a grăit, zicând: „**Iată proorocii proorocesc toți într-un glas de bine regelui; să fie și cuvântul tău asemenea cu al fiecăruia din ei; proorocește și tu de bine**”. 13 Miheia însă a zis: „**Viu este Domnul, ce-mi va spune Dumnezeuul meu, aceea voi prooroci**”. 14 După aceea a venit el la rege, iar regele i-a zis: „Miheia, să mergem noi oare la război împotriva Ramotului din Galaad sau să ne lăsăm?” Iar acela a zis: „Duceți-vă, că veți izbuti, căci aceia vor cădea în mâinile voastre”. 15 Și i-a zis regele: „De câte ori să te jur eu oare în numele Domnului, ca să grăiești numai adevărul?” 16 Atunci Miheia a zis: „Am văzut pe toți fiii lui Israel risipiți prin munți ca oile care n-au păstor, iar Domnul mi-a zis: **Aceștia neavând domn, să se întorcă fiecare la casa lui cu pace!**” 17 Zis-a regele lui Israel către Iosafat: „Nu ți-am spus eu oare, că el nu-mi proorocește de bine, ci numai de rău?” 18 Iar Miheia a zis: „Ascultați așadar cuvântul Domnului: Am văzut pe Domnul șezând pe tronul Său și toată oștirea cerească stătea de-a dreapta și de-a stânga Lui. 19 Atunci Domnul a zis: „Cine din voi ar putea să ducă în ispită pe Ahab, regele lui Israel, ca să se ducă și să cadă în Ramotul din Galaad?” Și a răspuns unul una și altul alta. 20 Atunci a ieșit un duh și a stat înaintea feței Domnului și a zis: „Eu îl voi duce în ispită”. Și a zis Domnul: „în ce chip?” 21 Acela a zis: „Mă duc și mă fac duh al minciunii în gurile tuturor proorocilor lui”. Iar Domnul a zis: „Tu îl vei duce în ispită și ai să izbutești. Du-te și fă așa! 22 Și acum **iată a slobozit Domnul pe duhul minciunii ca să intre în gurile acestor prooroci ai tăi. Dar Domnul n-a grăit de bine pentru tine**”.

Psa 88:6 Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne și adevărul Tău, în adunarea sfinților.

Ier 5:1 Fărădelegile Ierusalimului au trecut peste măsură. „Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, cercetați și căutați prin piețele lui: nu cumva veți găsi vreun om, măcar unul, care păzește dreptatea și caută adevărul?”

Ier 9:5 Fiecare înșală pe prietenul său și nu spune adevărul; și-au deprins limba la minciună și viclenesc până obosesc.

Ioan 8:42 Le-a zis Iisus: **Dacă Dumnezeu are fi Tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci de la Dumnezeu am ieșit și am venit. Pentru că n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. 43 De ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Fiindcă nu puteți să dați ascultare cuvântului Meu. 44 Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-un adevăr, pentru că nu este adevăr într-un el. Când**

⁵⁷⁴ <<http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmat-false-iar-vaticanul-stia/>>, luni, 4 ianuarie 2016

grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii. 45 Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeți. 46 Cine dintre voi Mă vedește de păcat? Dacă spun adevărul, de ce voi nu Mă credeți? 47 Cel care este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; de aceea voi nu ascultați pentru că nu sunteți de la Dumnezeu.

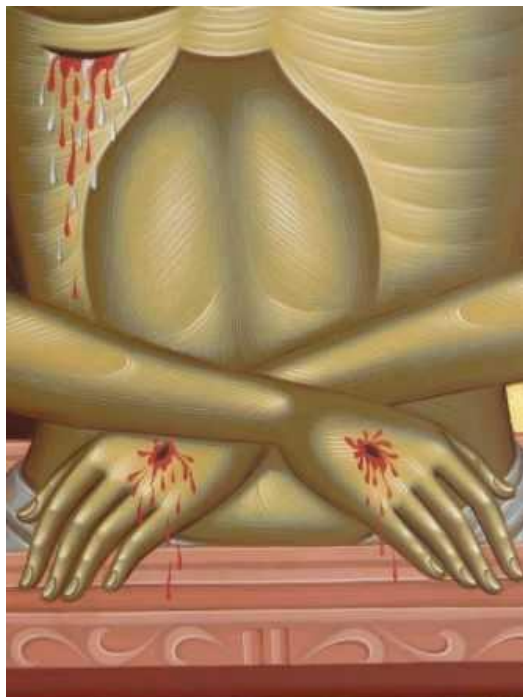
Rom 1:25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!

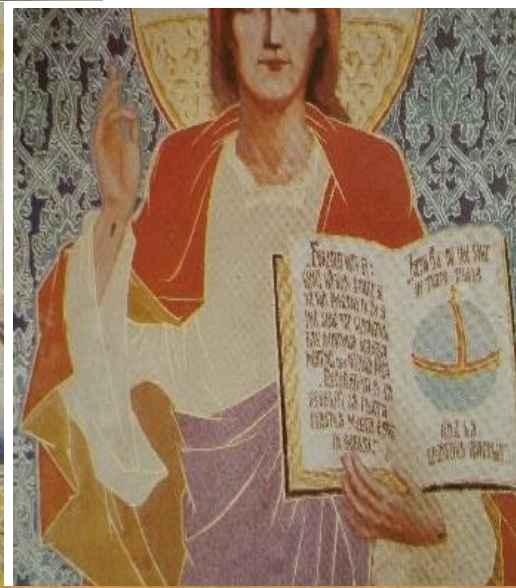

Pentru mai multe amănunte despre cum se pot produce stigmatel, puteți citi și: <<http://www.massimopolidoro.com/misteri/esiste-una-spiegazione-scientifica-per-le-stigmatel.html#.VonPHeiLSZ8>>, luni, 4 ianuarie 2016.

În tablourile Părintelui Arsenie Boca, nu este o întâmplare ci o erezie punerea la încheieturi a stigmatelor. O face în toate tablourile, intenționat, așa fiind învățat de vedeniile rătăcitoare ale sfinției sale.

Pentru obiectivitate, alăturăm detaliul unei Sfinte Icoane Ortodoxe cu rănille din mâinile și coasta lui Hristos, pline de sânge, alăturată la o parte din tablourile religioase ale Părintelui Arsenie Boca, cu stigmatel duhurilor celor fără de sânge, pictate de sfinția sa ca arătări în locul lui trăsăturilor adevărate ale lui Hristos.

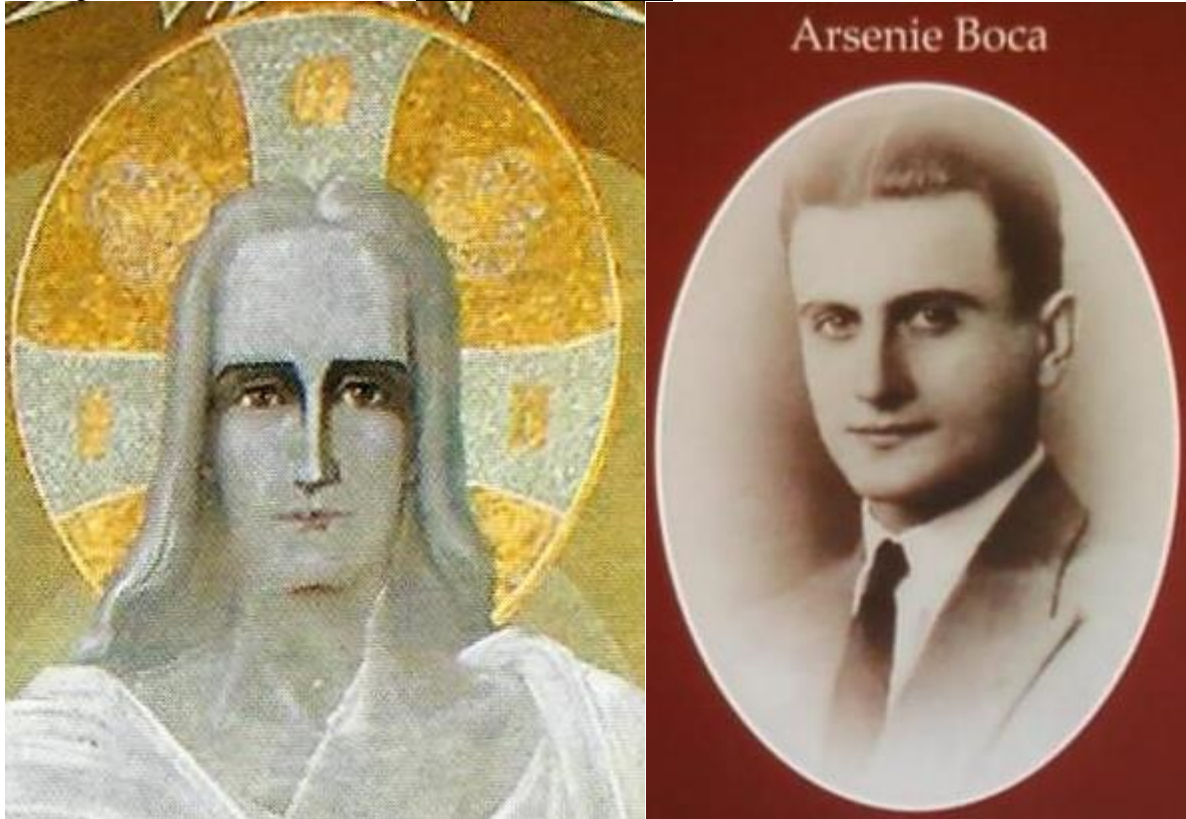

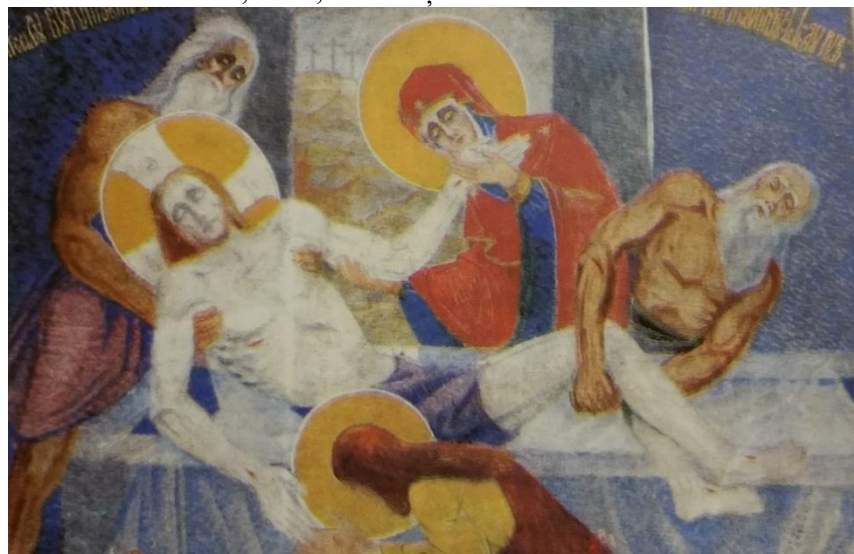
Pe lângă prezența peste tot a stigmatelor din încheieturi, în locul semnelor cuielei din mâini, în pictura de la Drăgănescu mai observăm ceva: batjocorirea lui Hristos, prin fețe hidoase și atitudini nepotrivite:

1. În primul tablou vedem un hristos mincinos cu fața Părintelui Arsenie Boca rasă ca-n palmă și androgină spre feminizată, cu străduința de a ne înduioșa printr-o hipnoză mai moale, semănând cu o îndrăgosteală fantomatică dintr-un film artistic siropos, departe de dragostea bărbătească și echilibrată a Ortodoxiei. Practic avem asemănarea cu ochii mieroși și lingușitori ai lui Zian, care caută să-i atragă pe toți la el, prin orice mijloace, chiar și sub pretextul că-i duce la Hristos:

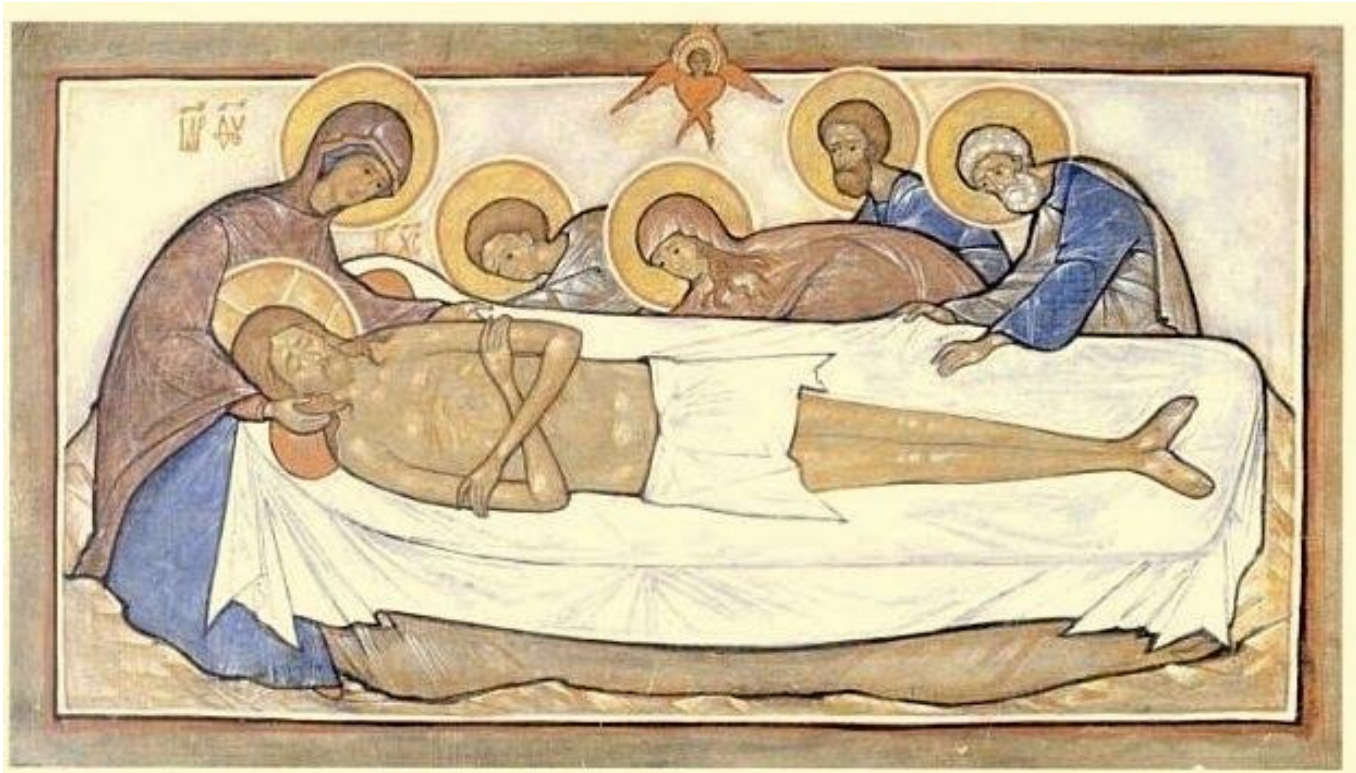
De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”⁵⁷⁵.

5. În al doilea vedem un cadavru hidos, fără sânge (ce ne produce aceeași reacție de pierdere a credinței, descrisă mai jos de către F.M. Dostoievski) însoțit de o femeie cu fața împietrită, ca a unei actrițe slabe de la operă (ce e pusă să joace rolul Maicii Domnului) și târât cu greu (datorită trupului greoi de sportiv ce se prefacă că e mort, neavând nimic din frumusețea împărătească și demnă a lui Hristos) de doi halterofili indecenți: unul meditativ (dar tot ca la operă), altul indiferent și absent (deabia așteptând să scape de corvoada neplăcută), în locul Sfinților Iosif (cel cu bun chip) și Nicodim (care au atâta evlavie, frică, uimire și sfială Sfântă în adevăratele Sfinte Icoane).

⁵⁷⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

Mai sus, spre deosebire de tablourile de la Drăgănescu, se observă echilibrul, frumusețea, evlavia, frica, cutremurul și tăcerea adâncă a tainei, la toți cei ce-L înconjoară pe Domnul Hristos.

Aici se vede adâncă plecăciune, dar este evident că avem de a face cu aceleași persoane sfinte, ca în toate Sfintele Icoane ale acestui suspin al vremii, cu totul altele decât cele pictate de maestrul de la Drăgănescu.

6. În al treilea tablou al Părintelui Arsenie Boca reprodus mai sus, în pâlcul reprezentărilor cu stigmatate în încheieturi, vedem un hristos-măscărici cu ochii holbați telescopic, ce aduce aminte de Zian Boca de la Facultatea de Teologie, plimbându-se relaxat și privind de sus către cel de lângă el, ca și cum i-ar spune: „Hai, noroc, vecine, să dăm mâna!”, fiind înconjurat de aura violet (lumina diavolească) a vrăjitorilor din gama de vârf, de mari manipulatori ai lumii. De altfel, după cum observați,

vedeniile Părintelui Arsenie Boca se cam învârt în jurul curcubeului, dar insistând pe nuanța de violet. Admiratorii panteismului fac o descriere vrăjitorilor „violeti” care se potrivește foarte bine cu tipul psihologic al sfinției sale:

Violetii sunt persoane dinamice, carismatice, prevăzătoare și riguroase. Datoria sau misiunea lor este să stimuleze omenirea și să-i conducă în noua era a bogăției și a împlinirii. Violetii sunt atât în posesia intuiției, cât și a cunoștinței. Mai mult decât atât, au puterea fizică și rezervele care sunt necesare în realizarea schimbărilor în viața lor și în viața altora. Violetii combină caracteristicile albastre și roșii la un nivel nou al existenței și al vibrării. Violetii pot inspira și motiva societatea în căutarea unor noi modalități pentru crearea unui viitor armonios, unde oamenii trăiesc fără războaie, unde planeta este considerată un organism viu, unde suntem creatorii propriilor noastre vieți și meșterii destinului nostru. Violetii învață lumea că universul are grijă de noi, indiferent de care religie, convingere sau societate aparținem sau în care ne-am

născut. Dacă ne conectăm la puterea universală, înțelegem fluxul de energie universal, “materia” din care suntem alcătuiți cu toții, și dacă ne aliniem Universului, ne va sprijini fără restricții până la infinit. Violetii au o pasiune enormă pentru viață. Dacă acest flux de energie funcționează, vor fi la puterea lor maximă. Violetii trebuie să observe că universul este plin de energie și dacă s-au conectat o dată cu Energia de Viață Universală, vor primi sprijin nelimitat. Dacă violetii își găsesc locul în univers, atunci înțeleg rolul pe care trebuie să-l interpreteze în această mare producție cosmică și simt această legătură internă cu puterea universală. Vor fi sprijiniți necondiționat. Violetii par întotdeauna norocoși. Se întâmplă des, să nu trebuiască să muncească prea tare pentru succesele lor. Pentru ei viața este o magie. Violetii au nevoie în relațiile lor de emoții sexuale și de stimulări. Sunt foarte sensibili față de partenerul lor și simt imediat ce fel de gânduri au legate de ei. Violetii pot fi foarte pretențioși și posesivi într-o relație. Își concentrează toată atenția sentimentală către partenerul lor. Pentru că se unesc așa de ușor în totalitate cu dragostea lor trebuie să fie conștienți de propria lor individualitate și nu au voie să se piardă în relație. Violetii au o predilecție atât de mare către partenerul lor, încât uită să mențină prietenii, chiar și pe cele care țin de-o viață. Violetii sunt dispuși să aleagă în general meserii care le oferă independență și libertate creativă. Violetii sunt atrași de multe ori de domeniul mass-mediei sau al comunicării, datorită personalității și carismei lor magnetice. Știu cum să se folosească de mijloacele existente pentru a realiza schimbări valoroase și importante pe această planetă și să facă înțeles ceea ce au de spus.

Alte domenii de care se ocupă violetii includ filozofia, religia, ecologia, muzica, literatura, arta și tehnologiile umanitare, futuristice, proiecte și dezvoltări.

Meseriile tipice „violete” sunt: actor, muzician, artist, autor, interpret, proiectant, producător, director, fotograf, psiholog, asistent social, profesor spiritual, politician, proprietar de magazin, explorator.

Citește mai multe despre aura energetică.⁵⁷⁶

⁵⁷⁶ <<http://adisandu.ro/hobbyuri/ezoteric/aura-violet/>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

Întorcându-ne la pierderea credinței prin tablouri religioase, este momentul analizării unui alt aspect al picturii de la Drăgănescu. Pentru a-l înțelege să studiem celebrul tablou religios al lui Hans Holbein:

- E... e o copie după Hans Holbein, spuse prințul după ce examina tabloul, și, după cât pot judeca, fără a mă pretinde mare cunoscător, e o copie excelentă. Am văzut originalul în străinătate și nu pot să-l uit... Dar... ce ai?

Într-adevăr, fără să se mai ocupe de tablou, Rogojin o luă brusc din loc, pornind înainte. Desigur, felul acesta distrat și repezit de comportare a lui Rogojin se putea explica întrucâtva prin acea stare ciudată de extremă surescitare de care părea să fie stăpînit în acele momente; și totuși, prințul rămase surprins și contrariat de această întrerupere bruscă a conversației, pe care n-o începuse el, precum și de faptul că Rogojin nici nu-i răspunse la întrebare.

- Ascultă, Lev Nikolaevici, de mult voiam să te întreb: tu crezi în Dumnezeu sau nu crezi? reluă tot atît de neașteptat Rogojin, după ce făcu cîțiva pași.

- Ce întrebare ciudată și... cum te uiți! exclamă fără voie prințul.

- Îmi place să privesc tabloul acesta, murmură Rogojin după un moment de tăcere, uitînd parcă iarăși de întrebarea lui.

- Tabloul acesta? strigă prințul, lovit deodată de un gînd neașteptat. Tocmai tabloul acesta! Păi, eu cred că privind tabloul acesta, unii ar putea mai degrabă să-și piardă credința decît să se întărească în ea!⁵⁷⁷

Hristos mort - o reprezentare ce refuza Învierea

[Mărește imaginea.](#)

Tabloul "Trupul mort al lui Hristos în mormant" (1521), aparținând pictorului Hans Holbein, a fost și va fi, de-a lungul timpului, un subiect controversat, privit din perspectiva

⁵⁷⁷ F.M. DOSTOIEVSKI, *Idiotul*, <<https://gawrylyta.files.wordpress.com/2011/10/feodor-mihailovici-dostoievski-idiotul.pdf>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

invataturii ortodoxe. *Desi in titlu se face referire la Hristos, acel cadavru pictat nu are nimic in sa de-a face cu Mantuitorul*

[se observă că indiferent de titlul și numele puse tabloului, din punct de vedere al efectelor ce îl are asupra sufletului, contează mai mult trăsăturile fizice pictate ale persoanei (și mesajul desprins din ele, trimis ochiului și prin el în minte). Sau, mai mult, efectele sunt amplificate atunci când se dă tabloului un titlu și/sau nume sfinte. Dar și celebritatea autorului contează.

De aceea consecințele dăunătoare asupra credinței sunt sporite, față de efectele picturii lui Hans Holbein, cel puțin la Români de: 1. punerea mesajelor hulitoare de la Drăgănescu sub numele Sfintei Treimi, al lui Hristos și al Sfinților, dar și 2. de bolnăvicioasa celebritate a Părintelui Arsenie Boca, prezentat nu numai ca un ieromonah Ortodox, ci și ca Sfânt. – n.n.],

Cel care "cu moartea pe moarte a calcat". Realismul nordic prezent in aceasta reprezentare functioneaza pentru privitor ca o ruptura intre doua lumi in care nu mai exista o alta comunicare decat un transfer de teama si mila. Aceste sentimente sunt amplificate pe de-o parte, de iluzia tridimensionala creata de pictor, iar pe de alta, de dimensiunile destul de neobisnuite (lat de aproape doi metri si numai de vreo treizeci de centimetri inaltime), astfel incat privitorul are impresia ca se afla cu adevarat inaintea un cadavru. Tabloul se afla in prezent in muzeul Kunstmuseum din Basel.

"Hristos mort" si Feodor Dostoievski

Exista marturii in privinta faptului ca primul contact al marelui scriitor rus Feodor Dostoievski cu aceasta reprezentare, in timp ce se afla in Berna, Germania, i-ar fi provocat acestuia o criza de epilepsie. Dostoievski marturiseste ca Hristos era "atat de mort", incat fusese foarte aproape sa-si piarda credinta, deoarece se afla inaintea unui trup care refuza sa mai invie.

[cunoaștem persoane care intrând în așezământul de la Drăgănescu, s-au tulburat așa de tare de pictura de acolo, încât au fost nevoite să iasă repede afară, ca nu cumva să-și piardă sau strâmbe credința.

Altele, însă, nu și-au dat seama, au încercat să-și schimbe modul de a privi, din cauza faimei de Sfânt a Părintelui Arsenie Boca și au ajuns să facă comentarii ciudate asupra picturii, ca și cum n-ar fi ceva mai frumos ca acolo, schimbându-și comportamentul din echilibrat în plutitor aflat într-o stare anormală (continuă) de beatitudine, iradiind distrat a fericire - tipică celor înșelați. Au început să se manifeste exagerat în ritual, cunoscând și frecventând toate hramurile, dar mai ales cele legate de Părintele Arsenie Boca, desprinzându-se, concomitent, din ce în ce mai mult de realitate. Când le vedeai starea deplorabilă și încercai să-i aduci către Sfinții Părinți, arătându-le cât de cât căderea Părintelui Arsenie Boca (pentru a ieși din capcana duhovnicească hipnotică în care au intrat doar prin admirarea picturii sfinției sale fără pază), se tulburau, se impacientau, negau tot și neavând argumente plecau supărați. Jalnică mutilare sufletească doar prin privirea unor reproduceri pictate a vedeniilor demonice și încredințarea cu naivitate zvonurilor despre false minuni.

De aici se deduce, oarecum cu înfiorare, ce efecte au asupra sufletului chiar vedeniile drăcești directe. Aceasta ne îndatorează spre mai multă compasiune față de Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, ca și față de ucenicii – victime ale lor, dar și mai multă răvnă în a feri pe oameni de a merge la Drăgănescu, pentru a fi preveniți și a scăpa de primejdia capturii demonice prin ochi. Practic, până cineva nu este întărit în cunoașterea Sfintei Predanii, după cum se poate pierde prin citirea unor cărți eretice, tot așa, sau mai mult, se poate pierde mergând la așezământul de la Drăgănescu și la Prilsop.

Din fericire, cei mai puțini sensibili, care au căliți ochii fie în Sfânta Tradiție fie în arta de calitate, mergând la Drăgănescu se lămuresc și despre pictură și despre autorul ei, după cum cei care cunosc dogmatica Ortodoxă se lămuresc mai mult de rătăcirea sectarilor, citindu-le cărțile:

Andreea on 22 iunie 2015 la 9:11 am said:

Va multumesc pentru ca ati deschis acest subiect de discutie.

Trebuie sa va spun ca, la insistentele unei colege de serviciu, care este "fana" Arsenie Boca, m-am dus la Draganescu.

Asa ca va descriu ceea ce am vazut, atingand doar cateva aspecte, deocamdata:

– caracteristicile arhitecturii bisericii: – la exterior arata decent, este o bisericuta amarata de cimitir, insa ingrijit varuita si vopsita.

Surpriza neplacuta vine inasa la interior, unde sunt niste stangacii mari, niste contravantuiri urate, care nu au fost decorate cum trebuie cu ajutorul picturii, A.B. ne-luand in considerare acest aspect estetic, pe care il intalnim la toate bisericile ortodoxe, unde si cel mai amarat arculet este decorat cu niste floricele. Adica pictura lui A.B. nu este in acord cu arhitectura, el nereusind sa decoreze elementele structurale care, din aceasta cauza, se vad in toata uratenia lor, si a preferat sa utilizeze campurile mari pentru a-si manifesta "geniul" artistic.

– pictura: – impresia pe care mi-a facut-o este ca nu este deloc stralucita: – culorile sunt foarte sterse, nicidecum asa de vii cum apar pe internet. Dominanta este un fond ocru sters – prafos.

– stilul: – este mixt, avand influente art-nouveau, bizantine (in decoratia fondurilor cu entre-lacs-uri), dar si de o uratenie si o "obraznicie" maxima acolo unde ii infatiseaza pe diavoli si pe oamenii "cazuti" ai lumii sale contemporane. (A-propos, de ce il infatiseaza pe acel barbat in pantaloni scurti, cand tocmai el este acela care se imbraca astfel in excursiile sale montane??!)

– tehnica: – este tempera, cu zone mari in care culoarea este opaca, dar si in care a reusit sa realizeze niste tente transparente. Nu am vazut nici un pointilism, asa cum afirma unii neaveniti.

– GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel

putin sase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil , cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.

.....
Urmatoarele capitole care ar trebui discutate sunt:

- motivatia si "inspiratia" picturii;
 - acordul sau dezacordul cu erminille;
 - inovatiile (Francisc de Assisi, Ulfila, catedrala Sf. Petru – desi nu prea seamana cu ea);
 - expresivitatea chipurilor (care tine de un fel de pietism strain duhului ortodoxiei);
 - inspiratia steineriana sau de alta natura a unor scene (a se vedea Invierea lui Hristos, cu valuri transparente);
 - caracterul "profetic".
- Va multumesc!⁵⁷⁸ – n.n.]

Aceasta experienta a avut un mare impact asupra scriitorului incat va face referire la acest tablou in romanul "Idiotul". In acest sens, este interesanta exclamatia printului Maskin vis-a-vis de tabloul lui Holbein: "In fata acestui tablou unii ar putea mai degraba sa-si piarda credinta decat sa se intareasca in ea".

Dostoievski va dezvolta aceasta perspectiva, prin prisma personajului Ipolit, care intr-o scrisoare a sa, ofera o talmuire in duh ortodox a acestei reprezentari:

"In unele momente ma lasam prada unei nelinisti si unei tristeti nemasurate, incat Kolea pleca extrem de ingrijorat. Cand m-am ridicat sa incui usa in urma lui, imi veni deodata in minte un tablou pe care-l vazusem in dimineata aceea la Rogojin, in una dintre odaile cele mai sumbre ale acelei case, deasupra unei usi. Chiar el mi-a atras atentia in treacat asupra acestui tablou. Desi nu prezenta nici o valoare din punct de vedere artistic, am ramas in fata lui vreo cinci minute, caci mi-a facut totusi o impresie puternica, provocandu-mi o stranie tulburare

Tabloul acesta il reprezinta pe Hristos in momentul cand e coborat de pe cruce. Am avut totdeauna impresia ca pictorii care zugravesc momentul rastignirii si al coborarii de pe cruce il infatiseaza de obicei pe Hristos cu un chip de o neobisnuita frumusetate; ei cauta sa-i mentina aceasta frumusetate chiar si in momentele cand a fost supus la cele mai cumplite chinuri. Or, aici, in tabloul lui Rogojin, nu vezi nimic asemanator; aici apare intr-adevar cadavrul unui om care a suferit suplicii groaznice inainte de a fi fost rastignit, care a fost lovit, schingiuit, torturat de soldati, batut de multime atunci cand isi purta crucea, in sfarsit, care a indurat vreme de sase ceasuri (dupa socoteala mea) inspaimantatorul chin al rastignirii. Iti dai numaidecat seama ca este chipul unui om care cu putin inainte fusese coborat de pe cruce, cu alte cuvinte, departe de a fi teapan, el pastreaza inca mult din viata si caldura, incat pe trasaturile fetei mortului intarzia o expresie de suferinta, ca si cum ar fi continuat s-o simta si dupa ce si-a dat sufletul (pictorul a prins si a reusit sa redea de minune acest amanunt important); in schimb fata, in aspectul ei fizic, n-a fost crutata deloc; e zugravita cu un realism neindurator; e foarte natural si asa trebuie sa fie cadavrul unui om dupa asemenea cazne.

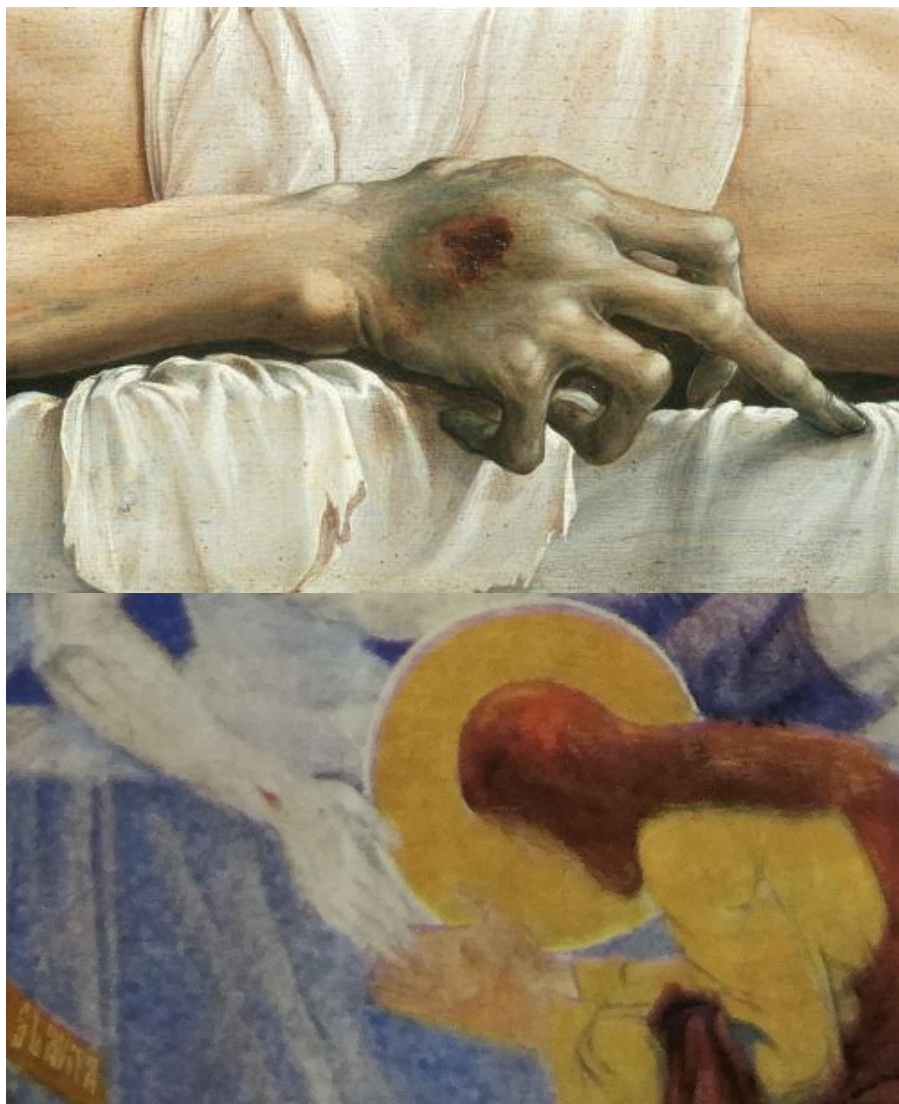
[din păcate, în tabloul de la Drăgănescu, nu este reprezentată nici măcar această suferință exterioară, ci o teatralitate acră și indiferentă a unui personaj silit să joace un rol neplăcut, schițând un ușor zâmbet ironic pe sub mustața abia schițată – n.n.]

⁵⁷⁸ <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.

Stiu ca, potrivit credintei adoptate de biserica inca in primele secole ale crestinismului, Hristos a suferit cu adevarat si nu numai in aparenta si ca, prin urmare, trupul lui rastignit pe cruce a fost cu totul supus legilor firii. Fata din tablou e tumefiata, acoperita cu vanatai si rani sangerande, oribile; ochii cascati, cu pupilele piezise; albul enorm al ochilor incremenit si cu luciri sticloase. Dar, lucru curios, cand te uiti la cadavrul acesta al omului sfarsit in chinuri si torturi, se naste o intrebare cu totul bizara si cat se poate de interesanta: daca toti discipolii lui Hristos, aceia care au devenit mai tarziu principalii lui apostoli, femeile care-l vegheau, stand in picioare langa cruce, daca, intr-un cuvant, toti adeptii si adoratorii lui i-au vazut trupul in halul acesta (si cu siguranta ca el arata intocmai asa), cum de au putut sa mai creada, la vederea acestor falnice ramasite, ca martirul acesta va invia? Si te mai intrebi, fara sa vrei, daca moartea e asa de hidoasa si daca legile firii sunt atat de puternice, cum ai putea sa le invingi? Cum sa le invingi, daca nu a putut sa le invinga nici chiar acela care, in viata fiind, silea firea sa i se supuna, acela la a carui porunca: "Talita kumi!", o tanara fata s-a ridicat in picioare, acela la glasul caruia Lazar a iesit din mormant?

[Ia Drăgănescu ne punem întrebarea: cum un astfel de sportiv mulțumit de sine și bine hrănit, ironic, disprețuitor și dornic de a ne câștiga de partea lui, din interes personal și dragoste trupească de sine, hipnotizându-ne pentru a ne anula libertatea, ar fi putut vreodată să moară pentru noi? – n.n.]

[după cum observăm, măcar în tabloul lui Holbein este pictat unul din semnele cuielor într-o mână suferindă, pe când în tabloul Părintelui Arsenie Boca este vorba de un firav stigmat într-o încheietură de mână de pictor, răsfățată, adorată și memorată de femei *Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! [...]* De altfel, cuvintele Părintelui Arsenie atunci au fost: *Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele și le vei aduce aminte! [...]* Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele [Arsenie Boca] a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme ⁵⁷⁹ – n.n.]

Când privești tabloul acela, cercetându-l, natura ti se nazare in chip de fiara enorma, muta si neinduplecata sau, mai bine zis, oricat de ciudata ar parea comparatia, ca o masina imensa, de constructie moderna, care, surda si nesimtitoare, a insfacat, zdrobind in maruntaiele ei, o fiinta magnifica, fara de pret - o fiinta care ea singura valora cat intreaga natura cu toate legile ei, cat intreg universul, care poate ca n-a fost creat decat pentru a da nastere acelei fiinte! Tabloul acesta parca e menit anume sa trezeasca ideea unei puteri oarbe, sfidatoare, de o vesnicie stupida careia totul ii e supus si care fatal ti se impune. Oamenii care stateau in jurul mortului si care nu sunt zugraviti pe aceasta panza au trebuit, probabil, sa simta o consternare de nespus si o durere imensa in seara aceea in care li s-au naruit dintr-o data toate sperantele, ba aproape si credinta ce se infiripa. Fara indoiala, s-au

⁵⁷⁹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

imprastiat de la locul crucificarii prada unei spaima extraordinare, cu toate ca fiecare dintre ei purta o idee mare, care de-acum incolo nu mai putea sa le fie smulsa [...]"

"Hristos mort" si parintele Nicolae Steinhardt

La aceeasi reprezentare face referire si parintele Nicolae Steinhardt in "Jurnalul fericirii". Acesta marturiseste ca din ea "lipsesc razele de lumina pornite din cer, tragedia e ireversibila, fara de leac; savarsitu-s-au nu numai chinul si proorocirea, ci si toata tevatura, gata, moartea nu e clinica, invierea e izgonita printre amagiri si desarte nobile nadejdi, niciodata nu va trai trupul acesta rasucit, sangerand, gaurit, terfelit, sfartecat. [Invierea](#) este cu totul imposibila. Asa spune Dostoievski - fatis - ca-i apare Hristos in tabloul lui Holbein."

Coborarea de pe cruce si Punerea in mormant

Potrivit traditiei iconografice ortodoxe, reprezentarile in care Hristos apare ca fiind mort sunt "Coborarea de pe cruce" si "Punerea in mormant". Fiecare detaliu al reprezentarii lui Hristos in tabloul lui Holbein contrazice insa traditia ortodoxa

[Ia fel și în tablourile Părintelui Arsenie Boca este contrazisă Sfânta Tradiție, dar din extreme opuse. La prima extremă păstrează natura umană a Mântuitorului, nu însă conformă cu realitatea (subțiată de post, rugăciune și neatingerea de plăcere), ci bine hrănită (chiar răsfățată). La cealaltă extremă, în tablourile de după înviere, este prezentat nu ca un om înviat (duhovnicesc), ci ca un duh (o vedenie extrem de colorată – știut fiind că lumina necreată nu este colorată, dar arătările drăcești sunt - și orientală, ca în picturile țigănești ale zeilor hinduși) – n.n.]

Daca in Apus incepand cu Renasterea, arta subliniaza in special natura umana a Mantuitorului, intr-un realism maxim, in Rasarit, trupul Sau, coborat de pe cruce sau pus in mormant, pastreaza caracteristicile dumnezeirii. Acest fapt face ca in icoanele ortodoxe, ce pastreaza linia traditiei, sa nu-L intalnim pe Hristos sub chipul unui cadavru, ci mai degraba sub cel al unui adormit. Un trup ce nu prezinta insemnele mortii, ci unul in care pulseaza invierea proxima.

[aici este o mare greșală a comentatorului, pornită din râvna pentru a separa cu limpezime contradicțiile. Deși este pictat ca un trup care stă să învie, are totuși în el semnele suferințelor și trupești (rănile și sângele) și sufletești (adâncirea înăuntru și în taină, dar care totuși transpare vizibil și pe față). Moartea Lui este ca o adormire, dar totuși este moarte, fiindcă fără o adevărată moarte nu ar fi înviere, ci o aparență de înviere, ceea ce este o mare erezie. Toate sunt străbătute de lumina învierii, inclusiv moartea, dar sunt și reale, și prezente.

În Ortodoxie nu se merge pe nici o latură exclusivă. Ea cuprinde în Sine toată realitatea, până la marginile opuse. Chiar și răul îl vede, cum și este, ca pe o deviere, o desprindere de la bine, inexistentă prin sine, dar totuși descriindu-l și învățându-ne cum să ne luptăm cu el, arătându-l că nu este firesc, ci împotriva firii. De aceea Ortodoxia se mai cheamă și Catolicitate (nu catolicism) în sensul de deplinătate (nu universalitate geografică ca în catolicism).

Pulsarea învierii și adormirea nu exclud suferința, care, însă, spre deosebire de tablourile teroriste din apus, nu este violentă (amorfă, fără sens, carnală, închisă în cușca mincinoasă de netrecut a realității ultime și căzute de aici), ci duhovnicească (plină de sensuri mântuitoare pentru minte, deschisă spre adevărata realitate ce depășește ultimul, realitatea fără de margini, fără timp și spațiu, cea a veșniciei) – n.n.]

In acest sens, pictorul Sorin Dumitrescu arata diferenta dintre un tablou religios sau un film, precum "Patimile lui Hristos" al lui Mel Gibson, de factura apuseana, si o icoana ortodoxa traditionala, prin trairile fundamentale diferite pe care, fiecare dintre acestea, le naste in privitor. In timp ce primele dau nastere unor sentimente, icoana da nastere unei "simtiri intelegatoare", o traire pusa in miscare de harul dumnezeiesc

[aici domnul Sorin Dumitrescu surprinde și diferența dintre tablourile religioase de la Drăgănescu și Sfintele Icoane Ortodoxe. De aceea nu a fost de acord nici cu ele: *De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.*⁵⁸⁰

De aici noi desprindem limpede și cu tărie, din exemplul negativ al sfinției sale, că un adevărat iconar Ortodox, dacă vrea să se mântuiască și să scape de rătăcire, trebuie să se documenteze cu osârdie după Sfânta Tradiție și să respingă toate vedeniile mincinoase. În nici un caz să nu stea de vorbă cu dracii nici în minte, nici în simțirea vedeniilor, chiar dacă îi spun că îi aduc descoperiri de sus, pentru a nu ajunge să picteze în duh apusean sau extrem oriental, mincinos, eretic și hipnotic, păgubitor pentru minte, suflet și trup, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, crezând că are dar de la Dumnezeu. De altfel Părintele Savin Bunescu ne declară în filmulețul *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*⁵⁸¹, că Părintele Arsenie Boca a vrut să picteze așezământul de la Drăgănescu, ca o recunoștință pentru darul ce i l-a dat dumnezeul lui. „Darul” acesta al vedeniilor, pentru care a mutilat o bisericuță tocmai prin pictarea lui pe pereți, este piatra de moară pusă la gâtul sfinției sale de dumnezeul lui mincinos, care i-a stricat tot ce a făcut. Și ce este mai grav, i-a vătămat sufletul său și al ucenicilor săi, fiind o mare ispită pentru noi și Sfânta Biserică Ortodoxă din România *Mat 18:6 Iar cine va*

⁵⁸⁰ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

⁵⁸¹ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării. – n.n.]

Teologia Apuseana accentueaza suferinta, tinzand sa ramana la forma sa bruta, in timp ce Ortodoxia o transfigureaza, fara a vedea in ea un scop in sine, ci o cale spre Inviere.

[deci nici nu o anulează ca teologia Părintelui Arsenie Boca (desprinsă din propria sa experiență, fiindcă prin hipnoză nu a suferit în viață mai deloc, fugind de durere atât în realitate cât și în pictură, crezând, din amăgire, că și Mântuitorul a făcut ca sfinția sa) – n.n.]

In acest sens, tabloul lui Holbein [și al Părintelui Arsenie Boca – n.n.] contravine erminiei iconografice ortodoxe, reprezentandu-L pe Hristos, doar potrivit naturii Sale umane

[căzute în grosolănie (când reprezintă un hristos mincinos înainte de înviere), sau (potrivit himerei din vedeniile sfinției sale de după înviere) doar ca un duh. Sfinția sa crezând că sufletele sunt preexistente și că trupul nu este important (la fel ca și Origen),

că sufletele omenești se pot preface în unii îngeri și că îngerii se pot transforma în om, l-a pictat pe Mântuitorul ca pe un duh – n.n.] .

Incheiem amintind paradoxul pe care ni-l adreseaza Ipolit, in romanul "Idiotul", potrivit caruia pana si Hristos ar fi putut deznadajdui, daca I s-ar fi dat posibilitatea sa priveasca aceasta reprezentare inaintea patimilor sale: "Si daca insusi invatatorul lor si-ar fi putut vedea acest chip in ajunul supliciului, s-ar mai fi suit oare pe cruce, ar fi murit asa cum a murit?"

[este o întrebare provenită din nelămurirea în Ortodoxie. Iată ce ne spun despre aceasta Sfinții Părinți:

De aceea, prin zbuciumul și lupta care a avut loc în inima Răscumpărătorului, chiar înainte de patima Sa (în grădina Ghetsimani – n.n.) Domnul Iisus a suferit toate chinurile Sale; și le-a suferit strânse la un loc, toate patimile pe care avea să le sufere în curând aieuea, una câte una și despărțite între el. Ba, lucru și mai necuprins, atunci în grădină, Domnul a suferit și chinurile pe care nu avea să le sufere în timpul, patimilor, precum: prăsirea prea sfintei Sale Maici, rana groaznică pe care a făcut-o ostașul în coasta Sa după moarte, faptul că trupul Să-u a rămas atâta vreme neîngropat și neîmbălsămat, pecetluirea mormântului și altele asemenea. Apoi frica și spaima de relele ce avea să le sufere, îngrămădind tot sângele în inima lui Iisus Hristos, a găsit aici, ca un zid puternic, dragostea Lui pentru Tatăl și pentru noi, de care fiind împins înapoi, a ieșit afară prin porii prea sfântului Său trup, căzând pe pământ ca o sudoare groasă și grea ca sângele: „Luc 22:44 Iar El, fiind în chin de moarte, mai stăruitor Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ.”⁵⁸²– n.n.]

Iata inca o intrebare pe care ti-o pui fara voie cand privesti tabloul acela.

[întrebarea care ne-o punem cu voia: cât de mâhnit a fost Mântuitorul știind de mai înainte cum va fi batjocorită suferința și învierea Sa de un biet ieromonah Ortodox căzut în amăgire și cum vor prelua această batjocură ucenicii răătăciți ai săi? Aceștia nu numai că îl urmează și îl admiră fără discernământ, ci chiar îndrăznesc să îl declare Sfânt, canonizând astfel și batjocurile de la Drăgănescu. Vai nouă! Sărmanii de ei! – n.n.] ”

Radu Alexandru⁵⁸³

Așadar, pictarea stigmatelor în încheieturi, în loc semnelor cuielei în mâini, nu este o greșală minoră, ci un atac la slava și identitatea Mântuitorului, dovedind și prin aceasta, că Părintele Arsenie Boca l-a pictat pe anthihrist, dedicându-i spre robie deplină chipul sfinției sale.

C) O FANTOMĂ, ÎN LOC DE HRISTOS

și Sfinții Săi

Mântuitorul se arată ucenicilor cu Trupul Său înviat, duhovnicesc, dorind să dovedească realitatea învierii trupurilor. El se face nevăzut sau văzut, dar nu semivăzut. Trece prin ușile încuiate, dar nu ca o fantomă.

Duhurile au o oarecare materialitate, față de Dumnezeu, dar sunt diferite de trupurile înviate. Ele nu au trupuri de loc, ci doar se arată nouă așa, ca să-i putem înțelege. În Sfintele Icoane nu se arată niciodată trecând prin uși și ferestre, și nu fac niciodată așa, pentru a nu ne speria. Aparițiile îngerești au acest mod de a lucra, ca un refren prezent peste tot: . Doar fantomele și strigoii fac așa, nedumerindu-ne mintea ca să o robească, fiindcă dracii vor să dovedească tuturor că sunt duhuri speciale și să tulbure sufletul prin neobișnuit. La fel s-au arătat și Părintelui Arsenie Boca, înșelându-l ca să-l picteze pe hristosul său mincinos așa, trecând ca o fantomă prin uși, contrar voinței lui Hristos care prin toate mijloacele și prin toți Sfinții Părinți ne arată că și-a păstrat Trupul chiar și pe tronul dumnezeirii, făcându-L cuvânt și foc dumnezeiesc, mai mult decât sunt îngerii. Nu numai atât dar Sfinților Apostoli le arată trupul duhovnicesc al Său, cu toate

⁵⁸² Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 218.

⁵⁸³ <<http://www.crestinortodox.ro/paste/sfintele-pasti/hristos-mort-reprezentare-refuza-invierea-124328.html>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

dovezile și prin toate mijloacele încredințându-i că este trup înviat (tocmai pentru a ne preda și nouă credința în realitatea învierii).

Părintele Arsenie Boca, însă, încearcă să ne convingă prin pictură, că Hristos după înviere a fost o nălucă. Sărmanul, hristosul ce i s-a arătat lui în vedenie, chiar așa a fost.

Luc 24:36 Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. 37 Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38 Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39 Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. 40 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. [vedeți că ucenicii erau înfricoșați că văd duh? Ce ar fi fost că Hristos să le apară ca o fantomă prin ușă, așa cum și-a pictat Părintele Arsenie Boca hristosul mincinos. Din potrivă, le dă să-I pipăie mâinile și picioarele ca să se încredințeze că are trup. – n.n.] 41 Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? 42 Iar ei i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere.

1Co 15:39 Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor. 40 Sunt și trupuri cerești și trupuri pământesti; dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământesti.

[nicăieri nu pomenește Sfântul Apostol Pavel de trupurile îngerilor, pentru că nici nu au. În schimb face deosebirea între trupurile firești, ce se seamănă, și cele duhovnicești care înviază. Dacă duhurile nu au trup, ce să semene? Așadar altfel este trupul duhovnicesc, altfel duhul. Deci nu poți picta un trup duhovnicesc (tocmai când Cel care îl are vrea să arate că nu este duh, ci trup înviat) ca un duh fantomatic ce trece prin ușă. În schimb dracii, care se arătau Părintelui Arsenie Boca în tot felul de scenete cu temă religioasă, nu se pot abține să nu se dezvăluie că sunt fantome, ca sfinția sa, dacă nu își folosește rațiunea naturală să își dea seama că este înșelat și să se pocăiască, să fie osândit mai mult (mai ales că disprețuia așa de mult pe proști). Pe de altă parte chiar așa a fost porunca lui Dumnezeu, ca noi, văzând pictura sfinției sale, să ne lămurim că a fost amăgit și să-l evităm, pentru a nu ne contamina de la preacuvioșia sa. – n.n.] 41 Alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebește în strălucire. 42 Așa este și învierea morților: Se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; 43 Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă, se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; 44 Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc. 45 Precum și este scris: „Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflăt vii; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață”; 46 Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc. 47 Omul cel dintâi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer. 48 Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământesti; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești. 49 Și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc [cine ar privi tablourile de la Drăgănescu, crezând că așa a fost Hristos, ar vrea să ajungă și el strigoi, ca și arătarea din ele, ca să semene cu dumnezeul lui. Icoanele sunt carte pentru ochi. O adevărată Sfântă Icoană ne învață, ca și Sfânta Evanghelie, realitatea mai presus de fire a trupului înviat, care este nevăzut, dar se poate face văzut instantaneu, nu treptat ca în filmele de groază și în arătările demonice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.] . 50 Aceasta însă zic, fraților: Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea. 51 Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba, 52 Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi [deodată, nu treptat ca fumul și fantomele transparente prin ziduri – n.n.] . Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestricăcioși, iar noi ne vom schimba. 53 Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire [deci nu să transpară prin ziduri – n.n.] . 54 Iar când acest (trup) stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune și acest (trup) muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. 55 Unde îți

este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?”. 56 Și boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea.

Luc 24:30 Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor.31 Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. [Când li s-au deschis ochii minții, au înțeles că în euharistie se află Hristos. Și Mântuitorul s-a făcut nevăzut ochilor simțirii. Nu a dispărut ca un fum sau o fantomă, treptat, ca ei să creadă că e duh, sau că e în altă parte decât în Sfântul Trup sub chip de pâine. Vederea simțirii vedea pâine, iar mintea înțelegea că este Hristos. Ce ar fi însemnat să-L vadă ca un fum ce intră în pâine? Ar fi înțeles că rămâne și pâinea dar în care se bagă Hristos, străin de ea, dar care o posedă. Însă minunea cea mare este că pâinea se prefăce în Trupul lui Hristos. Iar posesiile sunt specifice dracilor:

17. Un frate oarecare s-a mâniat pe alt frate și stând la rugăciune cerea de la Dumnezeu răbdare și să ia de la dânsul acea mânie. Rugându-se astfel, a văzut ca un fum ieșind din gura lui și îndată i-a trecut mânia.19

18. Un frate oarecare flămânzind a vrut să mănânce de dimineață și se lupta cu gândul să nu mănânce până nu se vor împlini trei ceasuri din zi. Luând posmagi, i-a pus în apă să se moaie, iar dacă au trecut trei ceasuri din zi, a șezut să mănânce și căutând spre mâncare cu mare poftă, fiind foarte flămând, și-a zis: „Mai bine este să mai aștept puțin să nu mănânc până ce se va împlini nouă ceasuri din zi”. Iar dacă s-au împlinit, s-a sculat la rugăciunea pentru masă și atunci a văzut cu ochii lui pe vrăjmașul diavol ca un fum ieșind de sub șervetul unde-și gătise el să mănânce pâine. Îndată atunci i-a trecut foamea scăpând și de lăcomia pântecele și de nesăturare.17 – n.n.]⁵⁸⁴

Se înțelege acum, că hristosul mincinos ce s-a arătat Părintelui Arsenie Boca este de fapt un drac. Așa sunt arătările lui, ca un fum. Astfel de reprezentări sunt desenate și pe copertile care prezintă creștinismul ca fiind o variantă mai umilă a hinduismului, care ascunde o parte din Sfânta Evanghelie a lui Ioan ca să nu se prindă creștinii. Așadar Părintele Arsenie Boca face parte și prin pictură din familia lor:

⁵⁸⁴ Patericul..., Pentru smerenie și umilință, 17-18.

Ce este interesant, aceste reprezentări cu stafii ale Părintelui Arsenie Boca reprezintă grafic tocmai întâlnirea Mântuitorului cu Toma, care s-a convins de realitatea învierii nu văzând un duh, ci pipăindu-I rănilile. Tocmai prin aceasta și-a dat seama că Hristos a înviat, și este Domn (ca om) și Dumnezeu. El s-a chinuit mult întristându-se din lupta cu necredința, așteptând în lacrimi toată săptămâna luminată ca să-L poată vedea și el ca ceilalți Sfinți Apostoli pe Mântuitorul înviat. A trecut prin aceasta și pentru nevoia felului său de a fi îndoielnic, dar l-a lăsat Dumnezeu așa și pentru noi, până s-a convins prin această pipăire sfântă de adevărul învierii. Astfel am putut și noi să-L atingem cu mintea pe Hristos prin experiența lui, cu frică și cutremur, să ne întărim în credință și în nădejdea că Mântuitorul se pogoară până și la neputința îndoielilor noastre, ale celor necredincioși și grosolani, lăsându-ne chiar și să Îl pipăim personal, dacă Îl căutăm cu sinceritate, dorindu-L.

*Ioan 20:24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. 25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: **Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.***

[se vede clar că Toma nu a vrut să-L vadă trecând prin ușă, ca un fum – n.n.]

*26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. **Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc***

[Sfântul Apostol Ioan, martor ocular al întâlnirii, nu a zis că „**a venit Iisus trecând ca o umbră prin ușile încuiate**” ci că **ușile încuiate, a stat în mijloc** deci, S-a făcut din nevăzut, văzut, dintr-o dată, și nu prin ușă, ci în mijloc. Cum să credem mai mult pe Părintele Arsenie Boca decât Sfânta Evanghelie? Dar sfinția sa de ce nu a citit-o, iar dacă a citit-o de ce a crezut mai mult vedeniilor sale? Nu cumva avea mai multă încredere în sine decât în cel ce a văzut Apocalipsa? Cum am putea avea ca model de Sfânt pe cineva atât de amăgit? – n.n.]

*și a zis: Pace vouă! 27 Apoi a zis lui Toma: **Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.***

[se vede clar că Toma nu a mărturisit de cum L-a văzut, cum sugerează tabloul Părintelui Arsenie Boca în care Toma cade la pământ spunându-și mărturia, imediat la vederea primului picior trecând prin ușă, neașteptând ca fantoma să-l tragă pe cel de-al doilea. A făcut mai întâi ascultare, și-a pus degetul în semnul cuielor și mâna în coastă și văzând că nu e nălucă sau duh, ci om cu trup, având rănilile răstignirii, deci identificându-L ca fiind Hristos cel mort, și-a dat seama că a și înviat, că nu este o înșelare diavolească ce apare ca un fum prin ușă, s-a întărit bărbătește și L-a mărturisit – n.n.]

28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! 29 Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!

[aici ne arată Însuși Mântuitorul importanța acestei verificări a învierii: dacă un evreu atât de evlavios, încât nu face hatârul memoriei Învățătorului Său, ca să ia drept bună ce spun ceilalți, ci de dragul adevărului preferă să sufere, să plângă, să aștepte, să fie chiar grosolan necrezând nici măcar vederii, ci numai pipăitului, dar să nu mintă lui Dumnezeu. El vrea să cunoască prin toate mijloacele accesibile lui dacă este în mod real înviat Hristos și nu este doar un zvon sau vreo amăgire năluuitoare diavolească. Încredințându-se, apoi, Îl mărturisește ca Domn și Dumnezeu, dându-și chiar și viața pentru El ca o pecete a credinței lui adevărită din vedere și pipăire. Atunci și noi putem, chiar dacă nu vedem și nu pipăim cu simțirea, ci doar cu mintea prin raționament evlavios (un așa îndoielnic grosolan, care nu a vrut să creadă nici măcar pe Apostoli până ce nu a pipăit, nu și-ar fi dat viața pentru a mărturisi pe Hristos că a înviat, dacă nu i s-ar fi dovedit chiar prin pipăirea Celui înviat că este așa, deci și noi putem crede din toată inima că Hristos a înviat!), să ne întărim în această credință fără de care nu ar avea nici un rost să fim creștini – n.n.]

1Co 15:14 Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră. 15 Ne aflăm încă și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe Care nu L-a înviat, dacă deci morții nu înviază. 16 Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat. 17 Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre; 18 Și atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit. 19 Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii. 20 Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți. 21 Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. 22 Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia.

Nu era Toma împreună cu ucenicii, căci se poate ca, el, încă să nu se fi adunat din risipire [împrăștiere³⁸]⁵⁸⁵. Și ce este aceasta: „carele se zice Geamăn”?

*Aceasta este tâlcuire a numelui „Toma”. Căci, precum „Chifa se tâlcuiește Petru”^{3!}) (Ioan 1,42), așa și „Toma, se zice” - adică se tâlcuiește - „Geamăn”. **Și, cu cuviința pomenește [Evanghelistul] de tâlcuirea aceasta a numelui, ca să ne arate nouă că un îndoicios [îndoios⁴⁰]⁵⁸⁶, șovăielnic] oarecare era el, și, mai dinainte, dintru început, avea acest fel de obicei [nărav], precum îl arată și numele.***

Și, grăindu-i ceilalți ucenici despre Domnul, el „nu credea”, nu ca pe niște mincinoși pe ei socotindu-i, ci lucrul învierii părându-i-se a fi cu neputință; pentru aceasta și este mustrat, ca un iscoditor mai presus de măsură [cuviință, cumpăt]. Căci, precum a crede lesne este lucru al ușurimii minții, tot astfel, foarte a se împotrivi este al moșiciei și al grosimii [grosolăniei],

[vedeți că mai degrabă Dumnezeu se pogoară la cel care se împotrivesc cu moșicie și grosolănie, decât la cel ușor cu mintea, ce poate fi abordat și înșelat de draci? Ușuraticilor care cred lesne le spune să nu creadă! Nu să nu creadă în Hristos și Sfânta Tradiție, ci să nu creadă: nici în semne, nici în minuni, nici în proorocii, nici că este Hristos undeva, în vreo vedenie, sau vreun alt loc decât Sfânta Biserică Ortodoxă. Să nu creadă oricărui duh ci să cerceteze duhurile (deci și cele mai subtile și subțiri probleme, stări, gânduri, imagini, simțiri și vedenii), dacă sunt de la Dumnezeu sau nu, comparându-le cu Sfânta Predanie și punându-le la lumina discernământului călit în smerita cugetare și sfat.

Mar 13:21 Și atunci dacă vă va zice cineva: Iată, aci este Hristos, sau iată acolo, să nu credeți. 22 Se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne și minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, pe cei aleși.

⁵⁸⁵ 38 E vorba de risipirea, de împrăștierea Apostolilor, care s-a petrecut în vremea Patimilor Mântuitorului și, despre care însuși Domnul le-a vestit mai înainte ucenicilor.

⁵⁸⁶ 40 Adică unul care este șovăielnic lăuntric și stă între două socotințe.

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.

– n.n.]

Și vezi că a zis că nici ochilor [săi] nu [va] crede, ci a adăugit și aceea: „De nu voi pune mâna mea”. Și de unde știa că „semne” avea „coasta” [Domnului]? Fiindcă auzise de la ucenici. Și pentru care pricină nu îndată i Se arată lui [Mântuitorul], ci „după opt zile”? Ca, învățându-se el de la cei împreună cu dânsul ucenici și pe aceleași auzindu-le, spre și mai multă dorință să se aprindă și mai credincios, pe urma, să se facă [să devină]. Și, vrând să arate Stăpânul că și atunci era de față, când Toma grăia graiurile necredinței, către cei împreună cu el ucenici, nu așteaptă ca, de la acela să audă ceva de acest fel, ci El mai înainte apucând, plinește cele ce [le] poftea, pentru că graiurile lui le-a zis [Domnul].

[se observă că Hristos nu apare ca o fantomă prin ușă, nu vine de undeva, din afară, ci este de față tot timpul, făcându-se, însă, văzut când este mai folositor sufletului ucenicilor – n.n.]

Și vezi că mai întâi l-a certat, căci zice: „Adu mâna ta”, iar după aceea l-a sfătuit: „Nu fi necredincios, ci credincios”.

[se vede limpede că mai întâi la certat, apoi Sfântul Apostol Toma s-a închinat. Nu s-a trântit la pământ de cum L-a văzut, așa cum sugerează prin pictură Părintele Arsenie Boca – n.n.]

De unde este arătat că, din necredință este îndoiala, și, în zadar, unii îi fac har [hatâr, favoare] lui Toma, zicând că într-adins nu a crezut lesne, căci iată: Domnul îl numește pe el „necredincios”. Și vezi-l pe cel care mai înainte era necredincios, cum, din pipăirea coastei, Bogoslov [Cuvântător de Dumnezeu] preabun s-a arătat. Căci, pe cele două firi și un Ipostas al unuia Hristos a învățat [vestit, mărturisit]. Pentru că, zicând: „Domnul meu”, a însemnat [arătat] firea cea omenească, deoarece la oameni se zice numele acesta: „Domnul” - precum [și] aceea: „Doamne, de L-ai luat tu pe El” (Ioan 20,15); iar, zicând: „Dumnezeul meu”, a arătat Ființa cea dumnezeiască; și, așa, [a mărturisit] că Unul și Același este „Domn” și „Dumnezeu”.

[una din minunile adevărate ale acestei Duminici, nu este atât apariția Mântuitorului, cât mai ales roada ei, adică schimbarea sufletului Sfântului Apostol Toma, de la necredință la culmile teologiei și iconomieii. Dar aceasta este cu atât mai mare cu cât adâncul necredinței era mai grosolan. Părintele Arsenie Boca prezentând ca un credul pe Sfântul Apostol Toma, hulește și minunea Duminicii dedicate lui și prin el nouă, a înnoirii Învierii, a înnoirii minții, a învierii minții prin Hristos – n.n.]

Și, arătându-ne nouă Domnul că acesta este lucrul credinței - a primi cele care nu se văd - grăiește: „Fericiți cei ce nu au văzut, și au crezut”.

[Să ne învățăm de aici că cel fericit nu este cel ce are vedenii, care sunt pentru cei necredincioși ca Părintele Arsenie Boca, ci cel ce nu vede și crede, pe baza înțelepciunii minții, care operează cu cele nevăzute, nevăzută fiind și ea – n.n.]

Și-i însemnează [arată] aici pe ucenici, care nici „semnul cuielor” și nici „coasta”, pipăind-o, au crezut; și, nu numai pe aceia, ci și pe cei care {mai} pe urmă au crezut. Și nu, lipsindu-l pe Toma de fericire, a zis aceasta {Domnul}, ci mângâindu-i pe cei ce nu au văzut.

[vedeți că și Sfântul Apostol Toma este fericit? Tot așa și cel ce preferă să se chinuie cu necredința decât să fie credul, de dragul Adevărului, rugându-L pe Dumnezeu să-l scape de necredință. Tot așa, mai apropiați de Dumnezeu sunt cei care nu vin la Sfânta Biserică văzând manifestările de credulitate de prost gust de la Prislop și irationalitatea lor, decât cei care se îmbulzesc la mormântul Părintelui Arsenie Boca căutând și primind semne și minuni. Numai să aibă grijă cei dintâi că Sfânta Biserică nu este Prislopul, ci diametral opusă lui, și să strige la Dumnezeu să-i miluiască și pe ei cu adevărata credință, ca să descopere raționalitatea Ortodoxiei cea uimitoare, antinomică, ce lămurește toate paradoxurile și hrănește mintea (dar este mai presus de ea) – n.n.]

Căci, de vreme ce, mulți zic că: „Fericiti sunt ochii care L-au văzut pe Domnul”⁴¹, îi mângâie pe aceștia [care nu au văzut], pentru că, acesta, mai vârtos [cu prisosință] este lucru fericit: a nu vedea, și a crede.

Și cum, trup nestricăcios [având Domnul], S-a arătat având semne și a fost pipăit de mâna omenească? Pentru că, acestea toate au fost pogorâre pentru neputința lor. Căci, trupul acela, care a intrat înăuntru, „fiind ușile încuiate” și atâta de subțire și de ușor a fost, de toată grosimea era slobod⁴².

[de unde se arată limpede că pictarea lui ca un fum ce trece prin uși este o hulă. Că fumul are totuși o grosime, dar Trupul lui Hristos nici pe aceasta nu o avea. Dimpotrivă pictarea Lui directă, în modul iconic, cu arcurile (îndoările mai presus de fire ale mădularelor, pe care un trup sufletesc nu ar putea să le facă, ce descoperă ochilor proprietățile și posibilitățile firii nestricate de căderea în grosolănia naturii de acum), luminile, rotunjimile pnevmatice, arată duhovnicia sa (faptul că este duhovnicesc, cuvântător, transparent Duhului Sfânt și luminii necreate, iar nu luminii și umbrelor create), dar că se arată, totuși, simțurilor noastre pentru a ne întări în credință. Opacitatea luminoasă a Lui Îl arată nu ca pe un trup impenetrabil de lumină, ci dimpotrivă ca pe un purtător de lumină necreată mai puternică decât orice lumină creată. Dacă Îl pictăm transparent, hulim că lumina (sau chiar umbra) din spatele lui este mai puternică decât lumina ce o are în El, sau că El nu ar fi în totalitate plin de o lumină orbitoare, dar ascunsă până la limita suportabilului pentru a nu ne vătăma – n.n.]

Deci, arată acestea, ca să fie încredințată învierea și, pentru aceasta, înviază având semnele Crucii și găurile piroanelor. De vreme ce și ceea ce a mâncat, nu pentru nevoia trupului, ci spre încredințarea învierii a mâncat (Luca 24, 42-43). Căci, precum mai înainte de Cruce, deasupra valurilor umblând (han 6, 19), nu de altă fire [și] avea trupul, așa și acum, pipăcios [pipăibil, palpabil] și semne având, îl arată pe el; însă și nestricăcios îl poartă pe el [Domnul], măcar că, pipăit și văzut îl arată. Căci, acestea se arată pentru încredințare și nu pentru nevoia și legea trupului. Pentru că, tot ce se mănâncă, în afedron se duce și se preface⁴³ (Matei 15, 17), care lucru nu a fost după înviere, la Hristos, ci, de oarecare putere nevăzută și dumnezeiască se mistuiau cele care se mâncau, numai spre încredințarea învierii luându-se [mâncându-se acelea].

Și vezi, cum, pentru un om - pentru Toma zic -, nu a judecat [a socotit] Domnul a fi lucru nevrednic a Se pogori neputinței și „coasta” a-Și arăta, ca să mântuiască un suflet care nu credea Așa și noi, nu trebuie să defăimăm pe nici unul, măcar, orișicât de mic [ar fi].⁵⁸⁷

[această bunătate a lui Hristos, care ne este și nouă pildă, este hulită, sau cel puțin anulată de tabloul Părintelui Arsenie Boca dedicat Duminicii Tomii, prin faptul că Toma nu mai este lăsat cu libertate să pipăie, ci șocat de vedenia nefirească a unei stafii intrând prin ușă – n.n.]

Diavolii perversi atacă tocmai această încredințare importantă asupra realității pipăibile a învierii și asupra uriașei iubiri de oameni a lui Hristos (Care se coboară până și la cei mai grosolani dintre necredincioși), făcând pe Părintele Arsenie Boca să picteze un Toma credul ce cade la pământ imediat cum vede un duh ce intră prin ușă, deci fiind un naiv ce crede în vedenii, aflat în înșelare. Cine privește un astfel de tablou și crede că este adevărat, își pierde și el credința atât în învierea lui Hristos ca om, cât și în dumnezeirea Lui, căzând în bănuiala că toți creștinii sunt așa creduli și de fapt învierea lui Hristos e o nălucă. Sau poate crede că Domnul nostru Iisus Hristos este o apariție similară cu extraterestrilor, zeilor, fantomelor, stafiilor, ielelor și fetei Morgana, fiindcă apare la fel ca ei, punându-l în troaca amestecată a New-Age-ului. Deci pictura Părintelui Arsenie Boca îndeamnă fie la necredință, fie la înșelarea prin acceptarea cu ușurință a vedeniilor, fie la păgânisme sau credințe superstițioase, vrăjitoarești. Aceasta este și sugestia transmisă de diavoli, înșelând pe bietul pictor de la Drăgănescu să se creadă un ales căruia i se descoperă taine cerești și mijloace geniale artistice de a le transpune.

Astfel că avem în fața noastră patru modele, și două căi între care avem de ales, una evanghelică și una rătăcită:

⁵⁸⁷ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, pp. 453-455.

1. Calea prezentată de Sfânta Evanghelie a celor ce iubesc (din râvnă pentru adevărul lui Dumnezeu) mai mult realitatea, decât ceea ce spun oamenii, verificându-l cu mintea lui prin Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție și trei moduri de a o face aceasta: a. cei care primesc și minunile cele oferite lor de Hristos spre întărirea credinței, fără să le ceară; b. cei care cer cu grosolanie dovezi de credință de la Hristos, pentru a fi siguri că nu se înșală și c. cei care nu au nevoie de dovezi palpabile, fiind fericiți de către Domnul că nu au văzut și au crezut. Așadar Domnul nu ferește pe cei ce au vedenii sau dovezi. Însă se coboară și la cei ce au nevoie fără să îndrăznească să o ceară și la cei ce le cer cu grosolanie, dar nu cu scopul de a se lăuda cu minunile, ci din nevoia de a crede adevărat, de a verifica dacă cele pătimate sunt conforme cu Sfânta Tradiție, pentru a nu se înșela și pentru a nu-L trăda pe Dumnezeu sau virtutea. Nici Maica Domnului, pilda, începătura și mai marea tuturor credincioșilor, datorită neînțelesei și covârșitoarei Sale smerenii, nu a primit instantaneu Buna-Vestire, până nu a înțeles teologic iconomia lui Dumnezeu și nu s-a încredințat mai întâi că nu îi va fi vătămată Fecioria, analizând cu multă prudență ceea ce Îi oferea Sfântul Arhanghel Gavriil, deși îl cunoștea de atâta vreme:

*Luc 1:26 Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, 27 Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. 28 Și intrând îngerul la ea, a zis: **Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei.** 29 Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: **Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?***

[smerenia nu primește laude, dar nu le respinge în afară, ci în sine, ca să rămână ascunsă, deci adevărată, iar nu superficială. Însă până vom dobândi pe cea lăuntrică, măcar pe cea din afară să o practicăm, ca să nu ne otrăvim cu îndulcirea laudelor – n.n.]

*30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. 31 Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. 32 Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. 33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. 34 Și a zis Maria către înger: **Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?** 35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. 36 Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. 37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. 38 Și a zis Maria: **Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!** Și îngerul a plecat de la ea.*

Și gestul ei ne arată prudența, înlăturarea grabei de a primi, spre a chibzui: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!”:

Se observă că nici îngerii nu apar ca un fum, și nu trec ca o stafie prin uși, ci apar acolo unde sunt trimiși de Dumnezeu direct, fără vicleșugul strecurat înăuntru al șarpelui.

2. Calea oferită spre momeală de duhurile necurate Părintelui Arsenie Boca și prin sfinția sa nouă, a credului, a celui ce se consideră un ales scutit de înșelare și vrednic să i se arate Dumnezeu, care nu ține cont nici de Sfânta Scriptură, nici de Sfânta Tradiție, nici de rațiunea naturală ci primește instantaneu, fără prudență, fără a cerceta vedeniile pe care le are, aruncându-se imediat la picioarele lor.

Noi am ales căile Sfintei Evanghelii, dumneavoastră?

Iată puse față în față, Calea cea dreaptă cu multe posibilități a Sfintei Evanghelii și *Cărarea împărăției* pierzării, ondulată și șerpuită:

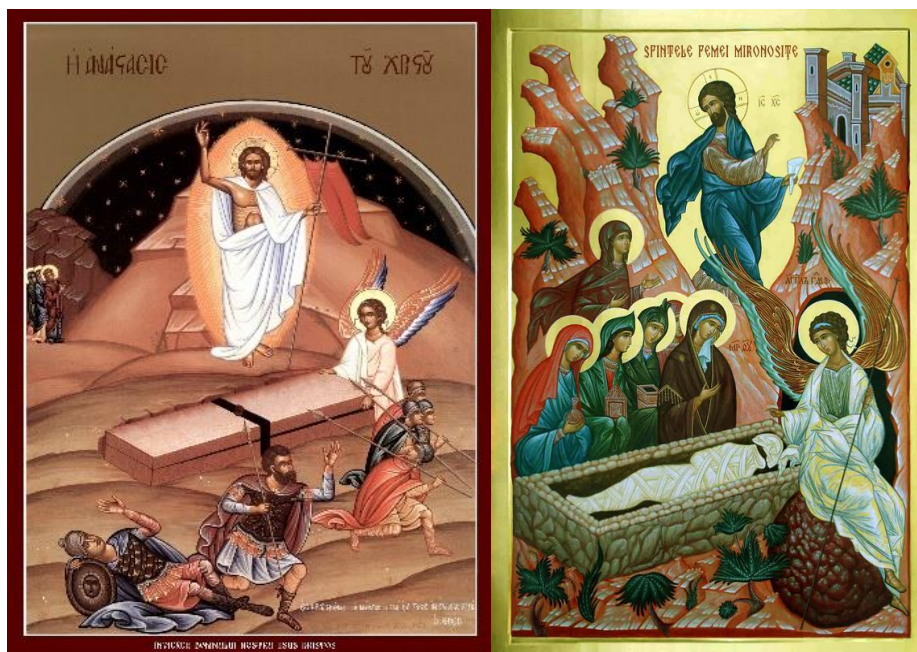

După cum se vede, și din punct de vedere al culorilor, și al compoziției, și al duhului hipnotic care îl respiră, tabloul stafiei hermafrodite ce iese din mormânt, pictată de Părintele Arsenie Boca este mai apropiată de viziunea iluminării mincinoase a lui Buda, decât de învierea lui Hristos din Sfintele Icoane. După cum spune Părintele Savin Bunescu acest tablou halucinant este „cum n-a mai făcut nimeni pe pământ [...] dacă îi proiectezi o lumină dintr-o parte, ai impresia că se desprinde de pe perete”⁵⁸⁸. Cu alte cuvinte este făcut pentru a impresiona vederea trupească în chip hipnotic, prin stimularea imaginației, și a te centra pe măreția și geniul pictorului de la Drăgănescu, care și-a făcut atât de ingenios autoportretul, fiind dăscălit de maestrul nălucirilor prin simțiri:

⁵⁸⁸ Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu, <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

Diametral opuse față de aceste imagini (făcute să atragă simțurile și să captureze mintea, proiecție a unor imaginații bolnăvicioase, străbătută de idei și experiențe hinduse), sunt Sfintele Icoane ale învierii lui Hristos, care prezintă realitatea cea uimitoare a iconomiei mântuitoare:

Iată ce spune despre acestea Pidalionul:

Și luptători de Icoane (iconomahi) au stătut nu numai cei ce au fost în vremea împăraților celor luptători de Icoane, ci și arienii mai înainte, și în urmă toți cei ce slăveau o fire în Hristos, și acum toți luterocalvinii. Din aceste zise se dovedește că rău fac latinii, cei ce nu scriu numele Sfinților tuturor pe Icoanele lor, căci după cele hotărâte de acest sinod, Icoana, adică chipul, se aseamănă cu acela al căruia este chipul, ci și se sfințește, atât de la caracter, cât și de la numele cel închipuit.

[cu cât mai rău face, când cineva pune numele unui Sfânt pe chipul Altuia. Mai rău decât atât este să pui numele unui Sfânt pe chipul cuiva care nu este Sfânt. Dar cine poate exprima răutatea și egoismul celui care pune numele lui Hristos pe chipul său? Proporția este mărită atât de mărimea numelui, cât și de mărirea egoismului, cu cât Dumnezeu este mai mare ca Sfinții și iubirea pățimașă de sine mai mare decât iubirea pățimașă de alții. – n.n.]

Dumnezeiescul Grigorie al Tesalonicului zice, că se cade a se scrie numele lui Iisus Hristos încă și pe Crucile cele nezugrăvite, ce se înfig pe la căi, sau pe la uși, sau și la alte părți. Ca de la nume să se cunoască că sunt ale lui Hristos, și nu ale tâlharilor celor ce s-au răstignit împreună cu Hristos. De nevoie este însă, să adăugăm și aceasta aici, că cei ce țin Icoane Sfinte la praznicele oarecăror Sfinți, și se poartă cu ele încolo și încioace, sărind cu necuviință ca niște îndrăciți, și spunând ca când cele viitoare, și arătând lucruri ascunse, și alte minci-noase proziceri, și vrăji făcând, aceștia zic, se cuvine prea greu a se canonisi de către arhieriei și duhovnici, pentru că înnoiesc superstițiile (disidemoniile) elinilor și ale păgânilor, și trebuie a se îndrepta cu aspre pedepse de către Sfânta Biserică.

[cu cât mai rău este, însă, să pictezi în Sfânta Biserică superstițiile păgânilor. Dar infinit mai rău este să le prezinți ca Icoane Sfinte și Adevărate, ducând prin vedere poporul ce-L caută pe Hristos la Arsenie, Buda sau duhurile mincinoase ale zeilor și ale lui antihrist – n.n.]

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe

ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvi pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. A zugrăvi pe Apostolul Pavel la înălțare, și la Pogorârea Duhului Sfânt, de vreme ce el s-a făcut ucenic al lui Hristos după acestea, și după uciderea cu pietre a lui Ștefan. A zugrăvi Învierea lui Hristos, nu din mormânt ieșind, și pe ostași împrejurul mormântului fiind și străjuind, și pe Îngeri pe piatră șezând, precum zice Evanghelia; ci zugrăvind, pe Hristos în iad pogorându-se, și pe Adam și pe Eva de mâinile Lui fiindu-se, și ușile și încuietorile iadului zăvorâte; și mulți draci întunecați fiind acolo, și pe toți patriarhii și proorocii care nu sunt icoană a învierii, ci închipuire a pogorării Domnului în iad, fiind sufletul despărțit de trup; că sufletul singur cu puterea cea dumnezeiască ce avea s-a pogorât în iad, iar trupul zăcea în mormânt mort; iar la înviere iarăși s-a unit sufletul cu trupul, și aceasta este învierea. Pe lângă acestea, nu se cuvine a zugrăvi la Icoana Pogorării Duhului Sfânt un om dedesubtul Apostolilor, și a însemna lumea, ci în locul acestuia, se cade a zugrăvi pe Proorocul Ioil, ce zice: „Voi turna din Duhul meu peste tot trupul”, precum așa au oarecare vechi Icoane. Acestea și alte asemenea necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.⁵⁸⁹

Multe greșesc zugravii din cele ce le-a greșit și Părintele Arsenie Boca, dar nu așa de grav. Lăsarea lui Hristos fără barbă au făcut-o pictându-L greșit ca și copil, dar nu prezentându-L ca pe un adult ras. N-au pictat pe Mântuitorul înviind cu mormântul pecetluit, ci pogorând la Iad, dar nu ca Părintele Arsenie Boca trecând prin mormântul despecetluit, ca un strigoi. N-au surprins, poate, întotdeauna asemănarea cu cei ale căroră sunt chipurile, dar nu s-au pictat pe ei înșiși, în plus și așa de hidoși. Nu au avut poate cunoștințe depline din Sfânta Scriptură, dar nici n-au pictat din învățăturile rătăcite ale apusului, păgânismului, păreriile proprii și din vedeniile rătăcite, la o asemenea intensitate ca pictorul de la Drăgănescu. Dacă acelea sunt grozăvii neasemănate, ce putem spune despre hidoasa și hulitoarea pictură a Părintelui Arsenie Boca care nu din neștiință sau rău obicei, ci din îndărătnicia de a-și urma propria rătăcire și de a nu asculta de nimeni și nimic, a făcut toate cele din viața sfinției sale.

Părintele Savin Bunescu spunea în filmulețul *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*⁵⁹⁰ că „toți iconarii din lume sunt proști, fiindcă sunt doar meșteșugari, pe când Părintele Arsenie Boca este un unicat în lume, deoarece era teolog, care a gândit mult cum să picteze dogmele Ortodoxe și a avut și darul unui geniu care a reușit să le transpună în practică cum nimeni altul nu a putut, cu înștiințare de sus”.

Noi, însă, observăm cu totul dimpotrivă: iconarii adevărați se pregătesc cu tehnici și studii conform Erminiei Ortodoxe, cercetează Sfânta Scriptură și Dogmatica Ortodoxă pentru a nu se abate nici la stânga, nici la dreapta de la Sfânta Predanie. Vom vedea, mai jos, cât de cunoscătoare a teologiei Ortodoxe este Erminia și cum urmează întocmai Sfânta Evanghelie. Ce frumoase și artistice sunt realizările lor. Poate unii greșesc în unele amănunte, luându-se după unele modele frumoase, dar greșite pe alocuri, însă toți păstrează asemănarea, pe cât pot ei, a Domnului Hristos. Uneori poate este mai puțin reușită, dar se vede că este Același Dumnezeu și Om.

La Părintele Arsenie Boca vedem cu totul pe dos. Formarea sfinției sale s-a făcut la Belle Arte, a studiat știința, filozofia din afară (elinească), religiile superioare, tablourile eretice ale apusului și hinduismul. Cât a stat la Sfântul Munte nu a cercetat zugravii de acolo, și nu s-a inspirat după minunatele Icoane ce se găsesc de sute de ani reflectând Sfânta Predanie, ci s-a instruit în vedenii amăgitoare, care i-au spurcat mintea și apoi viața. Teologia expusă și vedeniile transpuse în pictura sfinției sale sunt toate sunt legate cu putere de catolicism și hinduism. A dori să gândești și să concepi ceva original, să faci inovații, să pictezi nu a mai fost pictat, ca și cum de abia din gândirea ta Sfânta Biserică poate începe a exprima corect adevărul, a te vedea pe tine superior înaintașilor tăi în credință, ține nu numai de trufia compusă din mândrie și slavă

⁵⁸⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

⁵⁹⁰ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

deșartă, ci și de o totală ignoranță a Ortodoxiei, a Cărei esență este acest cuvânt din Sfântul Cuvios Ioan Damaschin:

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice⁶⁰ (60 Pilde XXII, 28.) și nedepășind dumnezeiasca predanie.⁵⁹¹

Toți Sfinții, fără excepție, au luat aminte le cei dinaintea lor, și le-au urmat exemplul, fiindcă noi am primit învățătura de la Hristos, Dumnezeu – Cuvântul care a transmis-o Sfinților Apostoli, aceștia urmașilor apostolici, iar aceia celor de după ei... până la noi. Avem descoperirea deplină nu într-un trecut mort, ci în ziua veșniciei, care la plinirea vremii a venit la noi, și această descoperire este din ce în ce mai nouă. Progresul nostru este să adâncim cele primite, nu să le schimbăm sau să le contrazicem. Dar adâncirea nu poate veni din originalitatea părerilor noastre, ci din smerirea minții față de gândirea celor vechi și înțelegerea în armonie cu ei, aplicată la contextul nostru ce nuanțează și personalizează această înțelepciune la realitatea contemporană. Înnoirea este așadar descoperirea Sfintei Tradiții veșnic noi, nu o revoluție eruptă din părea noastră ce nu ține cont de cei vechi. Inovația este în realitate o dezbinare de Mîntea Bisericii, deci de Hristos, întotdeauna bizuindu-te pe părerea ta. Înnoirea este gândirea dragostei în soborul minților unite în Hristos, totdeauna cerând sfat. Prima este egoismul cel vechi lucrând în minte. A doua este dragostea mai presus de sine a minții față de ceilalți, sau legea darului, sau porunca cea nouă a dragostei lui Hristos.

*1Co 4:15 Căci de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos*¹⁶ *Deci, vă rog, să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.*

2Te 2:15 Deci, dar, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

2Te 3:6 Fraților, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriți de orice frate care umblă fără rânduială și nu după predania pe care ați primit-o de la noi.

Așa că noi observăm, cercetând atât estetic, cât și dogmatic, că pictura Părintelui Arsenie Boca nu poate fi model în Sfânta Biserică Ortodoxă nefiind numai urâtă (grozăvie), nici numai pierzând asemănarea cu Sfinții (neasemănată), ci fiind și eretică, păgână, și de suflet pierzătoare (hulind pe Hristos și îndemnând la hule prin gândire și viață imorală prin simțire).

Poate ne-ar nedumeri frecvența confuziei și denumirii Sfintei Icoane a Pogorării la iad ca fiind Icoană a învierii. Vom cerceta și un studiu folositor pe această temă, fiindcă ne atrage ne atenția asupra bolilor văzute de toți în pictura de la Drăgănescu, chiar dacă are o concluzie greșită (că obiceiul împământenit de a face confuzia de mai sus, ar fi gândirea iconografică Ortodoxă. El este un obicei, iar nu o Sfântă Tradiție).

Această greșeală răspândită provine și este îngăduită, atât datorită confuziei învierii sufletului cu cea a trupului, ce se face foarte des azi, dar și aspectului practic financiar. Nu trebuie să mai comanzi 11 icoane ale învierii, pentru a se potrivi cu cele 11 voscresne (adică cele 11 pericope din Sfânta Evanghelie care predică despre înviere) ce se citesc la utrenie (consecutiv în 11 duminici la rând, apoi începând din nou cu prima - dacă vă uitați în calendar, pe lângă numărul glasului de cântat, este trecut și numărul voscresnei de rând). Sunt cântări din slujbă alcătuite pentru a se potrivi cu voscreasna din acea duminică, adică cu episodul respectiv ce descrie o parte din evenimentele de după înviere. Tot așa ar trebui asortată și Sfânta Icoană ce descrie acel fapt mântuitor. Unii, ne având fonduri, preferă să pună în toate duminicile doar o Sfântă Icoană a Pogorării la Iad (dar pe care să scrie Învierea Domnului, ca să aducă aminte măcar cu numele de ea). Ceea ce este o minciună, fiindcă acest eveniment este sărbătorit în Sfânta Biserică Ortodoxă în Sâmbăta Mare și nu în toate duminicile de peste an. Deși în învierea sufletelor, ce conduc și trupurile, este concentrată esența învierii trupurilor, totuși această abatere este numită în Pidalion grozăvie neasemănată. Cu toate acestea ea păstrează realitatea unui fapt al lui Hristos și asemănarea cu El, deci tot ne încarcă de sfințenie.

Cu cât mai gravă este abaterea Părintelui Arsenie Boca care se pictează pe sine (tocmai în manifestările hinduse pe care le-a provocat hipnotic în închisoare, prin apariții, dispariții și sugerarea că ar trece prin uși), și nu se rezumă numai la atât, ci mai spune că așa a făcut Hristos (în loc să se facă pe sine asemenea

⁵⁹¹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 11.

Domnului, crează un hristos asemenea preacuvioșiei sale), prin autoportret chiar exprimându-se direct că sfinția sa este Mântuitorul. Astfel că cine privește, sau atinge, sau (Doamne ferește!) sărută vreun tablou pictat de el se umple de hule și vătămare demonică, punându-se sub tirul hipnotic diavolesc, pătimind aceeași primejdie ca și cum s-ar atinge de un obiect vrăjit bisericesc. Fiindcă vrăjitorul cel mai periculos este cel care face vrăji cu obiectele bisericești, fiind numit ghitie

Hristos iesind din mormant

Deși Apusul cunoaște iconografia "Pogorarii la iad", aceasta tema existând la Roma începând cu sec al VI-lea, fiind intalnită, de-a lungul timpului într-o serie de picturi, sculpturi și vitralii, acesta a insistat însă pe reprezentarea lui Hristos iesind din mormant, astfel încât aceasta a prevalat fata de cea a pogorarii la iad.

Cum a avut loc Invierea lui Hristos, cum era Domnul inviat, în ce mod a ieșit din mormantul pecetluit? Evanghelistii nu dau raspunsuri la aceste întrebări. Ei vorbesc, și indeosebi Matei, care oferă cele mai multe amănunte, de un mare cutremur de pamant, de ingerul venit pentru a rostogoli piatra de pe mormant, de spaima soldatilor la vederea sa, de ceea ce ingerul vestește sfințelor femei venite la mormant: "Nu este aici, căci S-a sculat precum a zis." (Mt. 28, 6). Toate acestea, Biserica le infatisează în slujbele sale: "Pazind pecetile întregi, Hristoase, ai inviat din mormant ... " [nu numai în slujbele sale ci și în cele 11 adevărate Icoane ale învierii – n.n.]

Indemnându-i astfel pe credincioși să facă din inviere în însăși taina sa obiectul credinței lor, Biserica ortodoxă nu-și îngaduie să infatiseze ca rod al imaginației - așa cum s-a intamplat în Apus, în opere artistice, [iar la noi apuseanul Părinte Arsenie Boca – n.n.] - momentul precis al învierii, adică pe Hristos iesind din mormant. Icoanele de data mai recentă, intalnite adesea și în bisericile ortodoxe, care-L infatisează pe Hristos iesind dintr-un mormant sub forma de cosciug,

[până aici, după cum am văzut, este canonic, cu condiția să fie mormântul pecetluit, doar ceea ce urmează de aici este apusean, prezent și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

cu trupul parțial descoperit, și tinând în mână un steag (simbol profan al biruinței), cu un inger care tocmai a dat piatra la o parte nu au nimic de-a face cu tradiția ortodoxă și contravin flagrant chiar relatarilor evanghelice.

[este adevărat. În Sfânta Evanghelie nu se pomenește de steag, în schimb se pomenește în Vechiul Testament în proorociile despre patimă și înviere: *Cân 2:4 El m-a dus în casa de ospăț și sus drept steag era iubirea. Isa 11:10 Și în vremea aceea, Mlădița cea din rădăcina lui Iesei, va fi ca un steag pentru popoare; pe Ea o vor căuta neamurile și sălaşul Ei va fi plin de slavă. 11 În ziua aceea, Domnul va ridica din nou mâna Sa ca să răscumpere rămășița poporului Său dintre robii din Asiria și din Egipt, din Patros, din Etiopia, din Elam, din Babilon, din Hamat și din insulele mării. 12 El va ridica steag pentru neamuri și va aduna pe cei risipiți ai lui Israel și va strânge la un loc pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isa 62:8 Juratu-S-a Domnul pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel tare: „Nu voi mai da de aici înainte grâul tău spre hrană vrăjmașilor tăi, și cei de neam străin, nu vor bea mustul tău, rodul muncii tale. 9 Ci numai cei ce îl vor fi adunat îl vor mânca și vor lăuda pe Domnul, și cei care vor fi făcut culesul vor bea vinul în curțile templului Meu cel sfânt!” 10 Intrați, intrați pe porți! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-i drum, curățiți-l de pietre, înălțați un steag peste neamuri! 11 Iată, Domnul vestește acestea până la marginile pământului: „Ziceți fiecei Sionului: Mântuitorul tău vine! El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui!” 12 Și ei se vor chema: „Popor sfânt, răscumpărați ai Domnului și ție și se va zice: „Cea căutată”, „Cetatea nepărăsită!” Ier 50:2 „Vestiți și faceți cunoscut între popoare, ridicați steag, spuneți și nu tăinuți, ci ziceți: Babilonul e luat, Bel e rușinat, Merodah e zdrobit, chipurile lui cele cioplite sunt batjocorite și idolii lui sfărâmați.*

În Sfânta Evanghelie nu se pomenește de Hristos dezbrăcat prin înviere (deși cu adevărat a rămas fără giulgiu pe El, este îmbrăcat în haina slavei dumnezeiești), în schimb îi arată lui Toma coasta Sa, și același lucru se poate mărturisi și privitorului ce vrea să

vadă învierea Lui, pentru a înțelege că prin rănilor Mântuitorului, deci prin suferință, a venit și vine învierea tuturor.

În schimb nevoia ca îngerul să dea piatra la o parte pentru ca Hristos să iasă din Sfântul Mormânt, ar fi o mare erezie. Hristos a ieșit din groapă nestrucând pecețile, iar aceasta este una din dovezile învierii și a faptului că după înviere are Trupul duhovnicesc și tot așa îl vom avea și noi. Așadar, după cum am văzut în Pidalion și vom vedea în Erminie A-L picta ieșind biruitor din Sfântul Mormânt pecetluit, cu semnul Său de biruință Sfânta Cruce (chiar și pe steag), și semnul patimilor Sale pe mâini și pe picioare, îmbrăcat (sau puțin dezgolit pentru a I se vedea rănilor care au dus la înviere), când ostașii dorm, nu are nimic neevangelic, ci corespunde cu Sfânta Tradiție, după cum am văzut – n.n.]

Icoana modernista îl infatisează pe Mântuitorul înaltându-Se deasupra mormantului după ce un inger a dat la o parte piatra mare care îl pecetluia. Tradiția Bisericii afirmă însă ca Hristos a ieșit din mormant în timp ce acesta a rămas pecetluit, așa cum a intrat în incaperă unde se adunaseră ucenicii Săi pe când ușile erau închise, "de frica iudeilor".

De asemenea, piatra a fost pravalită de un inger după ce El ieșise din mormant, pentru ca femeile mironosite care au venit la mormant să poată vedea cu ochii lor ca mormantul este gol, ca Hristos înviașe într-adevar.

Un alt element este infatisarea lui Hristos cu un steag, pentru a sublinia biruinta Sa asupra morții. Steagul este un simbol profan, în timp ce Crucea [numai că dacă pe steag este crucea, mai ales cea aurie ce simbolizează trecerea de la roșul sângerării patimilor, la lumina necreată ce ne-a venit prin Ea, nu mai este simbol profan ci sugerează o adâncă taină a Iconomiei – n.n.], pe care o ține Hristos uneori în descrierea tradițională a Învierii, este un simbol duhovnicesc. Leonid Uspensky și Vladimir Lossky atrag atenția asupra faptului că, "în iconografia ortodoxă tradițională, momentul în sine al Învierii lui Hristos nu este niciodată descris.

[este o greșeală din neînțelegere și necitirea Erminiei. În Sfintele Icoane se poate prezenta aceeași Persoană în mai multe evenimente legate, fiindcă veșnicia conține în sine toate momentele ca și cum ar fi contemporane. Și acum și pururea și în vecii vecilor, Amin! nu este o succesiune temporală ci o deschidere a timpului (care este veșnicia aflată în mișcare), prin fereastra vremii (momentului unirii cu Dumnezeu), înspre veșnicie (care este timpul oprit din mișcare). De aceea, ori de câte ori vedem pe Domnul nostru Iisus Hristos în Sfintele Icoane, are în Sine și Învierea (care nu mai este un moment, ci un eveniment care se petrece în timp, dar este în afara lui. Prin înviere se produce dezmărginirea în care firea nu mai este ținută în cușca timpului și spațiului, omul fiind deja în Dumnezeu). Cu atât mai mult avem în față aceste realități teologice ale iconomiei, când lângă Hristos înviat se află pictat Sfântul Mormânt **pecetluit**. Din moment ce în Pidalion, scris de un mare cunoscător al Sfintei Tradiții, Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, ne învață așa, înseamnă că el a și văzut astfel de icoane conforme cu Sfânta Tradiție, și așa este gândirea Bisericii, dacă nimic din Sfânta Icoană nu contrazice dogma învierii.

A arăta pe Mântuitorul Înviat, deasupra Sfântului Mormânt pecetluit este tocmai strigătul credinței:

Icos 7:

Arătat-a făptură minunată, arătându-Se nouă, Făcătorul; că din Fecioară, mai presus de fire, S-a întrupat și din mormânt a înviat, nestrucând pecețile, și la apostoli prin ușile încuiate a intrat cu trupul. Drept aceea, minunându-ne, cu credință strigăm⁵⁹²

Cu totul altceva este, însă, a-ți imagina că a ieșit din mormânt ca un fum sau un duh necurat violet, cum îl pictează Părintele Arsenie Boca, ca și cum ar avea nevoie de timp ca să străbată piatra de deasupra mormantului. Aceasta este o mare erezie, neînțelegând realitatea duhovnicească a învierii, care se produce instantaneu *1Co 15:51 Iată, taină vă spun vouă: Nu*

⁵⁹² Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos.

toți vom muri, dar toți ne vom schimba,⁵² **Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi.** Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestrucăcioși, iar noi ne vom schimba., deci nu are nevoie de timp ca să iasă din mormânt. *1Te 4:15 Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înaintea celor adormiți, 16 Pentru că Însuși Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi, 17 După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul.* Răpirea nu este totuna cu scurgerea, ridicarea strecurarea, cum se arată în pictura Părintelui Arsenie Boca. Ea arată aceeași stare în afara timpului și spațiului, după ce va fi prefacerea învierii. Cum să-L pictăm pe Mântuitorul după înviere ieșind din mormânt, ca și cum ar avea nevoie de timp și spațiu ca să facă aceasta, când El deja a dus firea omenească în afara timpului și spațiului. A ni se arăta Mântuitorul circumscris (într-un loc, sau într-un moment) este una (fiindcă noi suntem dependenți de acestea și El se pogoară la noi), pentru a ne încredința de realitatea învierii Sale, dar a se strecura ca un șarpe prin gaură, ce-și lasă pielea năpârlită, ieșind din mormânt ca un fum, este o mare hulă, care îl coboară în rândul gurușilor și vrăjitorilor, ce fac această trecere pestilențială prin hipnoză.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Locul acestora, al necredinciosului și al păcătosului, nu e cunoscut celor ce cultivă cât de cât cunoștința tainică. Căci cuvântul “unde”, indică desigur un loc, care nu e lipsit de circumscriere spațială (17). Față de locul acestora, locul dreptului se deosebește prin aceea că el nu mai e înfățișat prin cuvântul “unde”, căci dreptul a primit prin har, ca loc mai presus de “unde”, pe Dumnezeu însuși, cum i s-a făgăduit. Căci Dumnezeu nu este “unde”, ci în chip absolut dincolo de orice “unde” și în El este locașul tuturor celor mântuiți, după cum s-a scris: “Fii mie Dumnezeu ocrotitor și loc întărit, ca să mă mântuiești”. (cu cât mai mult Hristos, care este și Dumnezeu și Om – n.n.) *Și tot cel ce nu se va împărtăși de El, spre a primi din relația cu El fericirea (18), va fi asemenea unui mădular al trupului, lipsit cu totul de lucrarea de viață dătătoare a sufletului.*

Sau iarăși, odată ce Dumnezeu va fi locul necircumscris, nedistanțat⁵²⁵⁵⁹³ și nesfârșit al tuturor celor ce se vor mântui, făcându-se pe Sine fiecăruia pe măsura patimilor însoțite de cunoștință pe care le-a suportat aici pentru dreptate, așa cum se arată sufletul în mădularele trupului, lucrând în ele după capacitatea proprie fiecărui mădular și legându-le la un loc ca să poată exista și susține viața (cu cât mai mult Hristos în care sunt toate patimile și suferințele noastre, și mai mult decât atât trăite pentru Dumnezeu – n.n.) *“unde se va arăta necredinciosul și păcătosul”, care sunt lipsiți de acest har? Căci cel ce nu poate să primească pe Dumnezeu în sine ca să lucreze în el fericirea, unde se va arăta, odată ce a căzut de la viața dumnezeiască cea mai presus de veac, de loc și de timp?*

Dacă rămânem deci la înțelesul dintâi, la cel afirmativ, credinciosul și păcătosul care se va arăta “unde” nu va fi cătuși de puțin liber de viață circumscrisă, el neavând viața cea slobodă de orice circumscriere și dincolo de orice loc (dar învierea este tocmai primirea în dar a libertății, inclusiv de circumscriere, de hotare, de mărginire, deci de cele dimprejurul firii adică timpul și spațiul – n.n.). *Iar dacă primim înțelesul al doilea, cel negativ, e cazul să întrebăm unde se va arăta necredinciosul și păcătosul, odată ce nu va avea pe Dumnezeu, care îmbrățișează toată viața fericită și care va fi locul tuturor celor dreți? Dacă n-are pe Dumnezeu însuși ca loc, cum se va afla în locașul și în așezământul fericirii din Dumnezeu? Și simplu vorbind, dacă dreptul se mântuiește cu multă greutate, ce se va înțelege de cel ce nici gând n-a avut de credință și de virtute în viața de aici?* (19).⁵⁹⁴

– n.n.],

⁵⁹³ 525 ἀδιάστατος. Se mai poate traduce: lipsit de intervale. între Dumnezeu și omul mântuit nu va mai fi nici un interval; sau omul mântuit ajuns în Dumnezeu, sporește în El ca într-un loc continuu, fără intervale, netrebuind să facă salturi, sau să-și întrerupă sporirea. Pe de o parte viața în Dumnezeu e o odihnă, nemaitrebuind să schimbe “locul”, trecând dintr-un loc în altul, sau de la un lucru la altul, pe de alta e o înaintare eternă în desăvârșire.

⁵⁹⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 373-376.

Spre deosebire de icoana învierii lui Lazar, atat Evangheliile, cat si Traditia bisericeasca nu spun nimic despre acel moment si nu spun cum a înviat Hristos. Nici o icoana nu o arata."

[deci cât de mult greșește Părintele Arsenie Boca, când inventează cum a înviat Hristos, ca un duh ieșind din mormânt, cu cerculețe, culori și transparente pe care și fantezia hindusă, și cea protestantă, și cea latină, și cea regizorală, le scornesc cu ușurință la fel, arătând că și cugetarea sfinției sale era una trupească, pământescă, după cum se va vedea mai jos. – n.n.]

Icoana Invierii intre traditie si improvizatie

Absenta redarii momentului Invierii arata caracterul sau de nepatruns pentru mintea omeneasca si, prin urmare, imposibilitatea de a-l descrie.

De aceea, in iconografia ortodoxa sunt doua reprezentari care corespund sensului acestui eveniment: "Pogorarea la iad", descriind momentul care precede Invierea lui Hristos cu trupul [aici este o mare greșeală, cum să fie aceasta corespondentă cu Învierea, când la Pogorârea la Iad trupul era încă mort în mormânt? – n.n.] , si "Mironositele la mormantul Domnului", infatisand momentul ce a urmat Invierii cu trupul a lui Hristos.595

Să vedem acum care sunt adevăratele reprezentări ale Învierii, cele mai răspândite în Sfânta Tradiție (recunoaștem că pictarea Mântuitorului ieșind din mormântul pecetluit este ceva rar, fiindcă nu a corespuns cu nevoia liturgică a voscresnelor, ci numai a mărturisit că Hristos a ieși din mormânt fără a-i strica pecețile), și nu obiceiul luat de la cei vechi care au greșit (numit în Pidalion grozăvie neasemănată), dar căruia cei moderni i-au atribuit autoritatea Sfintei Predanii.

Iată adevărata Sfântă Predanie:

*Cele 11 voscresne*¹³³

*100. Învierea lui Hristos*¹³⁴

Mormânt deschis pușintel [dar nu despecetluit, căci zice pușintel pentru a arăta că va fi deschis pentru mironosițele ce se apropie, Mântuitorul neavând nevoie de crăpătură ca Să iasă – n.n.], și doi îngeri, cu veșminte [albe] strălucitoare, șezând la marginea mormântului; și Hristos, călcând deasupra acoperământului mormântului și binecuvântând cu mâna dreaptă, ține cu stânga un steag cu crucea de aur [deci steagul, dacă are cruce de aur, este simbol al biruinței – n.n.]; și mai jos de el. ostași: unii fugind, alții zăcând pe pământ ca niște morți; și (se văd) de departe femei purtătoare de miruri [ținând în mâini năstrape cu miresme.

*101. Îngerul vestind mironosițelor învierea*¹³⁵

Mormânt deschis și un înger, purtând veșminte albe și șezând pe acoperământul mormântului, ține cu o mână o sulită, și cu cealaltă arată, înlăuntru în mormânt, giulgiul și năframa cu care Hristos fusese legat la cap; și purtătoarele de miruri, înaintea lui, ținând miresmele

*102.Hristos arătându-se mironosițelor*¹³⁶

Hristos stând binecuvântează cu amândouă mâinile; și de-a dreapta lui Fecioara Maria, iar de-a stânga Maria Magdalena în genunchi [cuprinzând] și sărutând picioarele Lui].¹³⁷

*103. Petru și Ioan venind la mormânt*¹³⁸

Mormânt, și Petru plecându-se înlăuntru vede giulgiurile [aruncate, și năframa, care fusese pe capul Lui, înfășurată într-un loc]; și Ioan stând afară se uită înlăuntru minunându-se; și în apropiere, Maria Magdalena plângând.

*104. Hristos arătându-se Mariei Magdalena*¹³⁹

Mormântul și înlăuntru doi îngeri șezând, îmbrăcați în haine albe; și Hristos, stând în picioare înaintea mormântului și ținându-și haina sa cu o mână, și cu cealaltă ținând o hârtie, grăiește: „Marie, nu te atinge de Mine...”¹⁴⁰. Și Maria, îngenuncheată înaintea Lui, căutând să-i apuce picioarele.

*105. Hristos frângând pâine în Emaus*¹⁴¹

Casă și într-înșă masă cu bucate, și Luca și Cleopa șezând la masă, iar Hristos, șezând în mijlocul lor, ținând în mână o pâine, o binecuvântează.

*106. Hristos, arătându-li-se apostolilor, a mâncat*¹⁴²

⁵⁹⁵ <http://www.crestinortodox.ro/comunitate/blog.php?user=nicol&blogentry_id=4092>, duminică, 3 ianuarie 2016.

Casă și înlăuntrul apostolilor și Hristos în mijlocul lor; și Petru înaintea Lui, ținând (în mână) un taler (mare) cu o jumătate de pește [fript] și cu un fagure de miere; iar Hristos cu dreapta binecuvântează talerul, și cu stânga ia din fagurele de miere și din pește.

107. Toma pipăind rănilor lui Hristos¹⁴³

Casă și Hristos în mijloc [nu intrând prin ușă – n.n.], având mâna dreaptă ridicată în sus, iar **cu cea stângă, trăgându-și îmbrăcămintea** [nu pășind gata dezgolit – n.n.], își dezgolește rana coastei din dreapta. Iar **Toma, stând lângă Dânsul, își pune cu frică mâna dreaptă în coasta Lui**, [nu se aruncă la pământ având scris pe nimb cuvintele – n.n.] și cu cealaltă ține o hârtie, care zice: „Domnul meu și Dumnezeu meu”. Și ceilalți apostoli, stând împrejur, se minunează.

108. Hristos arătându-se apostolilor la Marea Tiberiadei¹⁴⁴

Marea și în mijloc o corabie, și apostolii trag mreaja cu mulțime de pești și Hristos, stând aproape de țărmul mării, îi binecuvântează. Și Petru, gol, înotând pe mare, vine către Hristos; și înapoia lui Hristos cărbuni aprinși și pește pus pe ei.

109. Hristos întrebându-l pe Petru de trei ori¹⁴⁵

Marea și o corabie prionită la marginea ei, și apostolii afară, și Hristos, stând și privind către Petru, ține o hârtie, grăindu-i: „Simone al lui Iona, Mă iubești?”¹⁴⁶. Iar Petru, stând înaintea Lui cu frică, îi zice: „Doamne, Tu știi toate, Tu știi că Te iubesc!”

110. Hristos arătându-se apostolilor în Muntele Galileei¹⁴⁷

Munte și Hristos stând deasupra și binecuvântând cu amândouă mâinile, și înaintea Lui Petru și ceilalți apostoli, avându-și mâinile întinse către El.

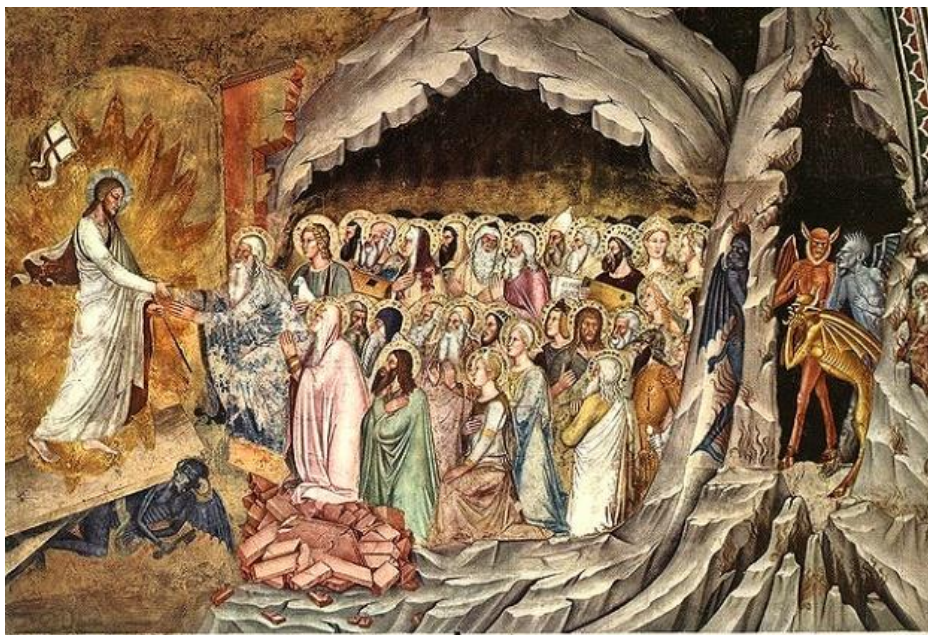
[...]

Nota 133. Textele evanghelice care servesc la zugrăvirea scenelor § 100-110 nu corespund întru totul, ca ordine, cu cele ce se citesc duminică în biserică, la utrenie. Textele din Erminie s-au ales urmărind firul istoric, în arătarea faptelor petrecute imediat după înviere, fără vreo repetare. Citirea voscresnelor în biserică este aranjată astfel: Voscr. I din Matei 28, 16-20; II din Marcu 16, 1-8; III din Marcu 16, 9-20; IV din Luca 24, 1-12; V din Luca 24, 12-35; VI din Luca 24, 36-53; VII din Ioan 20, 1-10; VIII din Ioan 20, 11-18; IX din Ioan 20, 19-31; X din Ioan 21, 1-14; XI din Ioan 21, 15-25. **Din ele se pot alege și alte scene** [din ele, nu din părere proprie, din vederi hinduse, sau din vedenii – n.n.] [...]

voscreasnă - „evanghelia învierii”, care se citește la slujba de dimineață, la utrenie, pericopă în legătură cu învierea lui Hristos, slav. voiskresenie = înviere, duminică, 117-119.⁵⁹⁶

Iată pogorâri la iad sau învieri carnale, apusene, puse lângă tablourile Părintelui Arsenie Boca și Sfintele Icoane ale aceluiași moment:

⁵⁹⁶ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Sophia, București, 2000, pp. 117-120, 276.

După cum se observă atât la pogorârea la Iad apuseană și la cea a Părintelui Arsenie Boca este același duh al promenadei neimplicate a hristosului mincinos. În afară de aceasta este remarcabil că nu numai trupul Mântuitorul este pictat athletic, urât și pățimaș, dar și Sfântul și Marele Prooroc Ioan este prezentat musculos, lat în umeri și pregătit ca pentru o partidă de box, având aripile naziste cu care ne-a obișnuit Părintele Arsenie Boca (veți vedea despre acestea mai jos, când vor fi analizate picturile preacuvioșiei sale despre îngeri), susținând erezia emisă de sfinția sa că Ioan nu a fost om, ci înger (provenit din Sfântul Prooroc Ilie re)încarnat. În Sfintele Icoane Ortodoxe, la Iad Sfântul Ioan Botezătorul nu se prezintă nicio-dată, cu aripi, fiindcă prezența lor nu vrea să spună că a fost metempsihoza unui înger, (cum păgânește înțelege Părintele Arsenie Boca) ci că a fost înger în trup, în sens monahal. Cu alte cuvinte Sfântul și Marele Prooroc Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, este începător al cinului îngeresc, care a biruit trupul prin lepădarea de înțelesurile pățimașe (trupești) ale lumii, a dobândit prin pocăință izbăvirea de cugetarea trupească și a ajuns astfel o minte pură ca a îngerilor, deși prin fire avea trup.

Ba, mai mult, toți oamenii, dacă își curăță mintea și contemplă natural firea, sunt mai mari decât îngerii, tocmai prin trupul care îi smerește, dar face în același timp legătura firească cu întreaga creație materială, putând deveni împreună împărați cu Hristos. Pe când îngerii sunt numai duhuri slujitoare. De aceea diavolul, care turbează când înțelege acestea, sugerează celor ce se lasă amăgiți de el, că îngerii se pot preface

în oameni și oamenii în îngeri, ca să se simtă el flatat, să strice legile creației, și să înjosească firea omească pe care Fiul lui Dumnezeu a enipostaziat-o (adică a luat-o în Persoana Sa, unind-o fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire, fără despărțire cu firea dumnezeiască). Părând că face un compliment Sfântului Ioan Botezătorul, că ar fi un înger și cu sufletul, după adormire, de fapt îl înjosește și îi hulește și pe îngeri, ca și cum ar fi mers și ei în locuința morților. Dar se mai vede ceva. În vedeniile cu îngeri ale Părintelui Arsenie Boca veți observa acele aripi naziste și contorsionate, care lasă a se vedea că actorii ce îi apăreau sfinției sale, erau îngeri căzuți sau draci.

Evr 1:14 Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?

Rom 8:14 Căci câți sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Rom 8:15 Pentru că n-ați primit iarăși un duh al robiei, spre temere, ci ați primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Avva! Părinte! Rom 8:16 Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu. Rom 8:17 Și dacă suntem fii, suntem și moștenitori - moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim.

Dar la pogorârea la Iad nici Mântuitorul nu avea trup, nici Sfinții. Astfel că acest contrast metaforic (înger **în trup**) pe care îl face Sfânta Biserică punând Sfântului Ioan Botezătorul aripi, când este în trup, sau imediat după decapitare (având pe tîpsie capul său), pentru a se arăta că a avut lucrare îngerească deși a purtat trup, nu își mai are locul în iad. Aici, nemaivând trupul să contrabalanseze prezența aripilor, iar firea sufletească fiind foarte apropiată de firea îngerească (deși mintea omului din zămislire este făcută altfel, în legătură cu trupul, tocmai pentru a uni întreaga creație cu Dumnezeu, iar această legătură nu se pierde nici după moarte), dacă i s-ar pune aripi, privitorul ar aluneca înțelegător exact spre sensul păgân sugerat de Părintele Arsenie Boca, că omul este tot una cu îngerul, deci și un înger se poate întrupa, iar mai apoi reîncarna.

Mai mult, la pogorârea în iad accentul nu cade pe virtuțile sfinților, ci tocmai pe faptul că toți (inclusiv Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei), nu s-au putut mântui prin ei înșiși, ci au mers în locuința morților. Toți se mântuiesc numai prin Hristos, fără excepție, indiferent de cât de neprihăniți ar fi. Astfel că aripile virtuții nu își mai au locul aici, unde toată privirea trebuie să se întoarcă pe Hristos, el fiind accentul ce cristalizează toate în jurul Lui, pentru ca cei credincioși să fie smulși din latura și umbra morții *Mat 4:16 Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit*”.

Cu totul altă implicare a avut Hristos la pogorârea la iad. Un biruitor atotputernic prin... smerenie: Iată surprinsă puterea lui biruitoare, și implicarea totală în a salva pe oameni din iad:

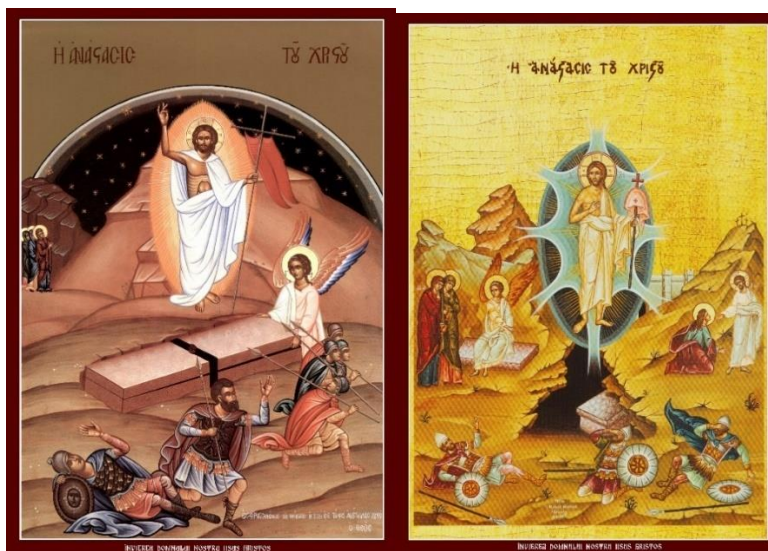
Iată și atitudinea lui smerită. Se observă cum nicăieri Sfântul Ioan Botezătorul nu are aripi. Iarăși, peste tot este Hristos, dar la Părintele Arsenie Boca este pictată o altă persoană (de fapt este un autoportret după cum arăta sfinția sa ca student).

În pictura Părintelui Arsenie Boca se poate vedea cum trupul este carnal, în atitudine cavalească, ca în tablourile religioase din apus. Îi lipsește ascetismul, duhovnicia și compasiunea pentru oameni. De aceea înțelegem că a fost insuflat de aceleași duhuri, ca și pictorii latini:

Cu totul altfel este în Sfintele Icoane Ortodoxe. Trupul lui Hristos și al Sfinților este ascetic, duhovnicesc, nu imprimă nici o stare emotivă căzută, ci e plin de pace, tărie a tainei lăuntrice și milă. Ea nu atrage admirația, ci sobrietatea înțelesurilor și uimirea minții în fața tainei. În ele nu simțirea este biciuită, ci gândirea este îndemnată.

Iată învieri magice orientale (datorate intoxicației cu hinduism a Occidentului, prin New-Age), puse lângă Sfintele Icoane ale Învierii lui Hristos. Transparențe spiritiste ale trupului, culori violet sau rococo:

Cum zice Ecclesiastul *Ecc 1:9* Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare. ci același kitsch.

Cu totul altfel, alte teme, canonice, din Sfânta Evanghelie, altă teologie a icoanei, fără a ieși prin piatra mormântului un duh necurat sau o stafie, pe care să scrie Hristos, fără culori stridente, fără transparențe, ca să ne învețe că Domnul Hristos și Sfinții Lui au în ei lumina necreată (mai puternică decât orice fundal, dar în același timp și tainică, de nepătruns) surprinzând atât realitatea trupului cât și duhovnicia lui.

Dar, mai mult, toate Sfintele Icoane Ortodoxe au pictate în ele aceleași Sfinte Persoane, pe care le poți recunoaște și fără numele scris, chiar dacă autorii lor sunt atât de diferiți între ei și au stiluri și tehnici deosebite.

Se împlinește cu Sfintele Icoane ce spune Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, fiindcă ele seamănă cu Hristos:

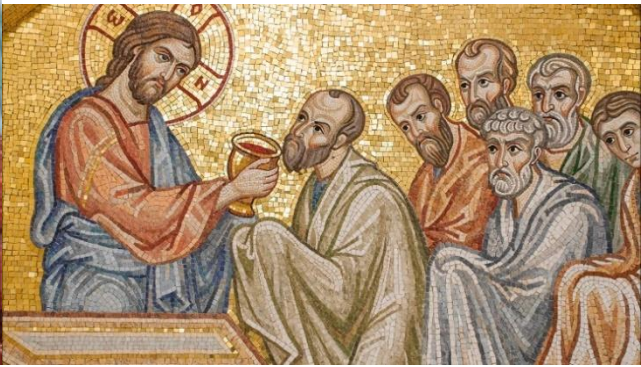
Căci prin bunăvoința lui Dumnezeu și a Tatălui, Fiul Unul-Născut și Cuvântul lui Dumnezeu, cel care este în sânul lui Dumnezeu și al Tatălui²⁶⁷, cel deoființă cu Tatăl și cu Sfântul Duh, cel mai înainte de veci, cel fără de început, cel care era dintru început și era cu Dumnezeu și cu Tatăl și era Dumnezeu²⁶⁸ și există în chipul lui Dumnezeu²⁶⁹, se pogoară aplecând cerurile, adică smerind fără să smerească înălțimea Lui cea nesmerită, se pogoară spre robii Lui printr-o pogorâre inexprimabilă și incomprehensibilă. Căci aceasta înseamnă pogorârea. Și fiind Dumnezeu desăvârșit, se face om desăvârșit și săvârșește cea mai mare noutate din toate noutățile, singurul nou sub soare²⁷⁰, prin care se arată puterea înfinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om? Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup²⁷¹ din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu.⁵⁹⁷

Părintele Arsenie Boca, însă, din păcate, nu pictează nicăieri Ortodox, nici în alte tablouri dedicate altor evenimente din viața Mântuitorului, ci doar pendulează între cele două extreme: magic orientală și carnal apuseană, după cum și formarea sa a fost dusă la toate extremele atât hindusă prin Mircea Eliade, cât și uniata prin tatăl său. Și aceasta arată că pictura sfinției sale a fost inspirată, prin lecturi și vedenii, de duhurile mincinoase, potrivnice neamului omenesc. Iată aici, în loc de Hristos un djinn, însoțit de doi serafimi naziști și strivind în spatele altarului ca într-un de-a v-ați ascunselea odios, în care o parte din cei pitiți se uită mai degrabă sub masă decât pe altar, striviți de presiunea arătării ce le vine din spate, ca și Jasmin, iubita lui Aladin.

Cu totul altfel sunt temele similare pictate conform adevărului revelat de Sfântul Duh (Care ne înțelepțește prin Sfinții Părinți, Sfintele Icoane și adevăratele vederi duhovnicești):

⁵⁹⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 82.

După cum este evident, Mântuitorul slujește El însuși Sfânta Liturghie, nu stă în spate ca un vrăjitor sau djinn.

Că Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împarți, Hristoase, Dumnezeuul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.⁵⁹⁸

De aici se observă că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea, sau nu înțelegea nici Sfânta Liturghie Ortodoxă.

Dar nici creația nu o cunoștea, dând aspect desfrânat siluetei lui Adam și a Evei, iar creația Evei nefăcând-o din coasta lui Adam, ca în realitate. Ca și cum Dumnezeu – Cuvântul ar fi un ofițer al stării civile... tot fantomă. Se vede că Părintele Arsenie Boca credea nu numai că am fost creați de un demiurg, de lucifer, sau de un înger, sau că însuși Dumnezeu este un fel de strigoi, ci și că bărbatul și femeia sunt dependenți de împreunarea trupească, schițând-o aici cu timiditate, ca și cum Adam i-ar fi cerut mâna Evei și acum o primește.

⁵⁹⁸ <<http://biserica-boras.se/2011/01/sfanta-liturghie/>>, miercuri, 6 ianuarie 2016.

Altfel scriu Sfintele Icoane ale creării omului, iconografii Ortodocși, fără undă de desfrânare, ci redând tocmai fecioria originii omului (cum poate omul a lua ființă fără împreunare), cu uimire în fața asemănării între Hristos și Adam, chipul Său:

Se observă că, spre deosebire de Sfintele Icoane, tabloul Părintelui Arsenie Boca cu stafia creatoare nu are nimic de a face cu Sfânta Scriptură, în nici un referat al Facerii:

Fac 1:27 Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.

Dar la Părintele Arsenie Boca nici măcar nu se vede chipul lui Adam, cum să semene atunci cu fantoma din fața lui? Dar nu se vede nici facerea lui Adam, nici zidirea din coasta lui a Evei, precum ne înfățișează lămurit Sfintele Icoane:

Fac 2:7 Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.

Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Fac 2:22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.

Așadar ori Părintele Arsenie Boca credea în demiurg, un alt creator decât Dumnezeu – Cuvântul, ori credea că Fiul lui Dumnezeu este un strigoi. Dar nu numai pe El îl vedea ca fantomă, ci și sufletul omenesc, făcut după chipul Său. Iar dacă privim imaginea sufletului strigoi, pictată de Părintele Arsenie Boca, ne mai îngrozim de ceva. Sfinția sa credea că... dracii au fost făcuți de oameni:

Iată ce scrie mai sus, cu stilul rigid lipsit de delicatețe, cam nepotrivit cu duhovnicia și provenit din păneri al sfinției sale (cu totul diferit de modul direct simplu și puternic, provenit de la Sfinții Părinți pe care îl folosește Părintele Cleopa):

În partea dreaptă a imaginii picturii observăm năvala și asaltul „porților iadului”: pe mare se află balaurul, șarpele cel vechi doborât din cer, care șerpuiește peste valuri, cu gura înroșită larg deschisă și cu un corn verde deasupra capului. Din gura lui ies mai multe duhuri rele: un diavol cu două coame, cu ochii verzi și cu privirea cruntă, îndreptându-se către sufletul de sub balanță. Din mâinile noduroase cu câte patru gheare, diavolul lasă să cadă la vedere un sul desfășurat cu următoarele cuvinte ale Părintelui Arsenie:

Știi că:

"Pe pământ ți-am ajutat

Unul de altul am ascultat.

Mie mi te-ai dat în toate zilele.

Iată-ți vezi aci, poftele și firile![noi știm și credem Ortodox că doar Hristos este singura Persoană care are două firi, cea dumnezeiască și cea omenească. Omul are doar firea omenească. Părintele Arsenie Boca confundând firea omenească cu cea îngerească, poate vrea să sugereze că în sine poate veni și un înger care se poate preface om. Sau sfinția sa era convins că în sine are două firi, a sa și a celui ce îl înșela (neputând să se ascundă toată viața că a intrat în preacuvioșia sa), dar preacuvioșia sa crezând că este sufletul lui Ilie prefăcut în înger și locuind acum în el? Orice interpretare am face, nu știm în ce credea Părintele Arsenie Boca, dar credința sa era, după cum se vede și aici, în oricare din variante, eretică. – n.n.]

Contrațicere, tăgadă n-au fost între noi vreodată.

În lume ai fost gura noastră, cum să te lăsăm pe dinafară ?

Acum toate-s gata să-ți iai plata.

Mânca-l-ar tata..."

Alte duhuri rele cu diferite chipuri ies și se îndreaptă, împinse de flăcările gurii deschise a Șarpelui-diavol, înspre sufletul aflat la judecată, aducând, fiecare învinuirile sale: un țap aduce un sul pe care scrie „copilăria”, o fiară aduce un sul pe cap, iar un alt șarpe cu un sul deschis mânat de duhul desfrânării sub chipul unei femei stricate și dezgolite. De asemenea apar alți diavoli cu aripi de liliac de noapte, unul așezând pe talerul „Răului” un sul cu păcatele săvârșite de omul aflat la judecata particulară. În planul de jos, un text al Părintelui Arsenie explică nedumerirea și spaima de care este cuprins sufletul omului în fața acestei înfricoșate priveliști:

*„Nu ne cunoști ? Noi suntem «lumea și viața» ta,
Care ți-ai făcut-o chipul și asemănarea ta.*

Iubirile și răutățile tale pe pământ ne-au creat pe noi. [după cum am învățat în dogmatica Ortodoxă, dracii au fost îngeri, care au căzut. Dar au fost făcuți înainte de a fi creat omul. Nu poate fi vorba de păcatele din sul, deoarece acestea nu sunt persoane ca să vorbească, iar gestul mâinii cu gheară de lângă acest text, arată că cel care vorbește este un diavol. Nu numai atât, dar nu omul i-a făcut pe îngeri să cadă, ca să putem spune că i-a creat așa, în sensul că i-a adus în halul acela. Ci satana l-a amăgit pe om – n.n.]

Noi suntem egoismul tău. Noi suntem tu! [nu putem spune nici că păcatele, nici că diavolii ar fi persoana omenească, acel tu pomenit mai sus și minunatul chip al lui Dumnezeu, chiar dacă este îngropat în noroi. Părintele Arsenie Boca avea mari probleme și în înțelegerea firilor și în înțelegerea persoanelor și de aici s-a amăgit și în scrierile sale (învățând erezii), și în trăirile sale (confundând stările primite de la demoni, cu propria stare ce i se părea „sfințenie”, cu propria persoană, sau chiar cu prezența Persoanelor Sfinte Treimi prin harul Său). – n.n.]

Peste noi nu treci și de noi nu scapi în veci,

Pentru că sîntem una pentru totdeauna!!!⁵⁹⁹ [aici se vede clar că este vorba de crearea demonilor, fiindcă păcatele îl părăsesc pe om la moarte. El însă rămâne împreună cu dracii care îl chinuie, deși singurătatea este cea mai mare tragedie a iadului. Este o singurătate torturată de prezența altora la fel de singuri, care se blestemă unii pe alții, în chinurile prezenței demonice nălucitor de întunecate – n.n.]

CAPITOLUL IV Despre diavol și demoni

Dintre aceste puteri îngerești, înainte stătătorul cetei terestre, căruia Dumnezeu i-a încredințat pămîntului, nu a fost făcut rău prin natură, ci a fost bun, a fost făcut pentru bine și nu avea în el de la creator nici cea mai mică urmă de răutate; cu toate acestea n-a suferit luminarea și cinstea pe care creatorul i-a dăruit-o, ci, prin voința lui liberă, s-a îndreptat de la starea sa naturală la o stare contra naturii sale și s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu care l-a făcut¹²¹, voind să se împotrivescă Lui. El este cel dintâi care s-a depărtat de bine și a căzut în rău. Răul nu este nimic altceva decât lipsa binelui, după cum și întunericul este lipsa luminii. Căci binele este lumina spirituală; în chip asemănător și răul este întuneric spiritual. Lumina deci, fiind creată de creator, a fost bună căci „Dumnezeu a văzut toate câte a făcut și iată foarte bune”¹²², dar a ajuns întuneric prin voința sa liberă. Mulțimea nenumărată de îngeri așezați sub el s-a dezlipit, i-a urmat lui și a căzut împreună cu el. Așadar cu toate că erau de aceeași natură cu îngerii, totuși au devenit răi, înclinându-și de bunăvoie voința lor de la bine spre rău.

Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov¹²³ și după cum este scris în Evangheliile despre porci¹²⁴. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.

Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin conjectură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ei. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv s-a pregătit diavolului și demonilor lui și celor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa veșnică¹²⁵.

⁵⁹⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 102-104.

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.⁶⁰⁰

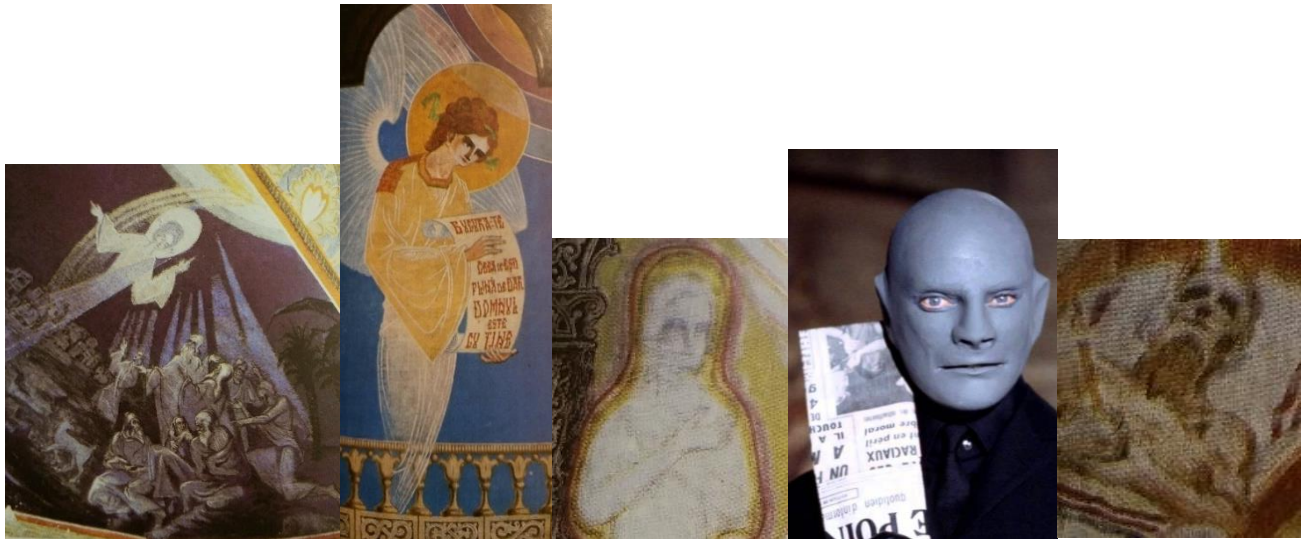
La înălțarea de lângă tabloul învierii hristosului său mincinos, Părintele Arsenie Boca îl pictează pe Mântuitorul ca pe eroul tăietor de capete din filmul *Highlander* (*Scoțianul*, la noi tradus ca *Nemuritorul*), exact în momentul îndrăcirii maxime, după ce a tăiat capetele tuturor contracandidaților săi la moarte, sau ca pe Lucifer în căderea sa:

Ortodoxii se închină, însă, nu paranormalului, ci lui Hristos cel înălțat la cer, aflat nu în dâra unei rachete spațiale, ca hristosul mincinos de mai sus, ci tronând pe mandorlă (slava sa necreată), sau lumina atât de strălucitoare încât este întunericul tainei care te orbește, pentru a-ți reda vederea nevăzută a minții:

⁶⁰⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 39-40.

Nu numai pe Dumnezeu îndrăznește Părintele Arsenie Boca să-L picteze sub formă de fantomă, ci și pe Sfinții Îngeri, ba chiar și pe Sfinții proveniți din oameni, fără vreo rațiune teologică. Unii ar putea zice că pictează așa numai când este vorba de duhuri. Duhul lui Dumnezeu, duhurile îngerești, și duhurile adică sufletele oamenilor. Fiindcă sufletele oamenilor, fără de trup, au asemănare cu nematerialnicia îngerilor, iar ei seamănă prin aceasta cu Dumnezeu. Am primi aceasta pentru a-i găsi sfinției sale o scuză înțelegătoare, dar nu putem dacă vrem să rămânem creștini, fiindcă cele nevăzute nu se pot picta, decât în felul în care s-au arătat după voia lui Dumnezeu simțurilor noastre ca să le înțelegem. Noi suntem datori să reproducem atât anghelofaniile cât și teofaniile exact așa ca în Sfintele Icoane Ortodoxe canonice. Numai ele, prin experiența de veacuri a Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit, au reușit să transpună în imagine cele cunoscute din Sfânta Tradiție, cu tot cu teologia Ei. Nu numai atât, dar este o așa de mare diferență între nematerialnicia îngerilor și firea Dumnezeiască, cu mult mai mare decât diferența între ei ca fără de trup, și noi cei trupești, încât în realitate comparația este cu totul inexactă, făcută doar de dragul înțelegerii noastre neputincioase.

Însă nici măcar acestui eventual pogorământ al ucenicilor nu se poate încadra Părintele Arsenie Boca. Iată, îi pictează ca fantome chiar și pe oamenii care nu muriseră încă (ca să aibă pretextul că s-a despărțit sufletul de trup și îl pictează numai pe el), ci erau încă în trupul sufletesc, stricăcios, cu grosimea materială supusă timpului, spațiului și simțurilor, așa cum suntem cu toții obișnuiți să îl vedem. De pildă, în scena din dreapta jos a fantomei hristosului mincinos ce iese din mormânt „înviat”, este o scenă cu Sfântul Gamaliil (la vremea când era pecetluit mormântul, deci nici măcar nu avea de ce să fie acolo, după cum ne învață Sfânta Evanghelie) care apare tot ca o fantomă, deși pe atunci încă nu murise, după cum citim în Faptele Apostolilor, după înălțarea lui Hristos:

Fap 5:34 Și ridicându-se în sinedriu un fariseu, anume Gamaliel, învățător de Lege, cinstit de tot poporul, a poruncit să-i scoată pe oameni afară puțin, 35 Și a zis către ei: Bărbați israeliți, luați aminte la voi, ce aveți să faceți cu acești oameni. [...]39 dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu. 40 Și l-au ascultat pe el; și chemând pe apostoli și bătându-i, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus, și le-au dat drumul.

Aceasta ne arată nouă că nu numai vedeniile hristosului mincinos erau de la draci, ci și aparițiile „sfinților” care-l vrăjeau. Deci „duhovnicul” mort de 200 de ani, care l-a inițiat în tot ritualul satanicesc al puterilor, hipnozelor și învățăturilor sale mincinoase, era... diavolul.

După ce am văzut cât de rătăcite sunt mesajele desprinse din pictura de la Drăgănescu, datorită ignoranței teologice a Părintelui Arsenie Boca, și vedeniilor drăcești pe care le-a pictat, să ne bucurăm acum de adevărata revelație, studiind cum descriu Sfinții Părinți trupului duhovnicesc al lui Hristos, de după înviere, redat de Sfintele Icoane Ortodoxe:

Domnul, Cel Care toate spre mântuirea noastră bine le rânduiește, „stă în mijlocul ucenicilor”, vrând să încredințeze învierea.

[pentru aceasta este nevoie să le arate că este chiar El, că este Dumnezeu și că este om, iar nu duh. ca să poată primi aceasta în mod înțelegător, ucenicii trebuie să fie scoși din starea de tulburare – n.n.]

Și [mai] întâi, prin obișnuitul cuvânt de heretisire [salutare] al păcii potolește turburarea lor [de aici înțelegem ce groază și tulburare ar fi avut dacă ar fi intrat prin ușă ca o fantomă – n.n.]. Încă și arată cum că este însuși El, învățătorul lor, Care Se îndulcea întru acest cuvânt de heretisire și cu acesta i-a întrarmat și pe ei când îi trimitea la propovăduire (Matei 10,12-13; Marcu 6,10; Luca 10, 5).

Dar, fiindcă prin acest grai nu s-a potolit turburarea sufletului lor, le arată lor dinspre altă parte că este Fiul lui Dumnezeu, Care știe inimile, căci zice: „Pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?” Iar, cu adevărat, aceasta - a ști gândurile oamenilor - a lui Dumnezeu este, fără de îndoială. Aduce pe urmă și alta: pipăirea mâinilor și a picioarelor, căci zice: „Vouă vi se pare că duh sunt Eu, adică nălucă, precum multe [duhuri] ale celor morți, mai ales pe la mormânturi obișnuiesc a se năluci [exact cum fac nălucile Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Însă știți că duhul nici carne și nici oase nu are, iar Eu și carne și oase am, desi, mai dumnezeiesti și mai duhovnicești”.

Căci trupul Domnului nu era duh, ci duhovnicesc era [deci, sunt diferențe între duhuri și trupurile duhovnicești – n.n.], adică afară de toată grosimea [îngroșarea], de duh ocârmuindu-se. Că trupul pe care acum îl avem este sufletesc, adică de suflet se ocârmuiește și de cele firești și sufletești felurimi și puteri i se dă viață. Iar trupul cel de după înviere Pavel-a numit „duhovnicesc” (1 Corinteni 15,44), carele, adică, de duh dumnezeiesc i se dă viață și se ocârmuiește, iar nu de suflet - cu chip negrăit și duhovnicesc spre nestricăciune prefăcându-se și întru aceasta păzindu-se, Deci, în acest fel se cuvine a socoti că a fost trupul Domnului după înviere, duhovnicesc și subțire și afară de toată grosimea [îngroșarea]; și nici de hrană, nici de altceva având trebuință, cu toate că pentru încredințarea ucenicilor] a mâncat. Iar ceea ce a mâncat Domnul acum, nu firește a mâncat, ci cu iconomie, ca sa arate că însuși trupul cel ce a pătimit a înviat, iar acum trupului [Său] îi era firesc a intra înăuntru, fiind ușile încuiate și a se muta din loc în loc fără osteneală. [deci nu trebuia să se tragă încetul cu încetul, ostentindu-se ca și un șarpe nălucitor prin ușă, studiind în același timp ce efect paralizant are asupra privitorului, cum ne învață pictura Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Deci, necrezând încă ucenicii, și nici din pipăire adevărându-se, adaugă și alta, adică mâncarea, de oarecare dumnezeiască putere mistuindu-se cele ce se mâncau, căci tot ceea ce firește se mănâncă cu gura, mai apoi afară se aruncă⁶⁰¹, însă acelea, precum s-a zis, nu firește erau mâncate, ci cu iconomie se mâncau.

Încă se par că au și oarecare umbroasă înțelegere cele ce atunci s-au mâncat [de către Domnul]. Căci mâncând El „o parte de pește fript”, însemnează cum că pe firea noastră, cea care înota în viața aceasta cea sărată, cu focul Dumnezeirii Sale uscând-o și toată umezeala pe care o avea din adâncurile apelor - iar mai ales să zic, ale valurilor - zvântând-o, dumnezeiască mâncare o a făcut pe aceasta - pe ceea care mai înainte era grețoasă, dulce mâncare

⁶⁰¹ 26 După ce aparatul digestiv asimilează puterea hrănitore a celor mâncate, resturile, care nu mai sunt de folos, sunt eliminate în chip firesc.

lucrând-o lui Dumnezeu. Că aceasta însemnează „fagurele de miere”: dulceața cea de acum a firii noastre, care mai înainte era lepădată.

Sau - precum socotesc - și acestea însemnează: prin „peștele fript” pe fapta bună cea lucrătoare, care ridică de la noi multa umezeală și îngroșare, prin ajutorul cărbunilor celor pustnicești și sihăstrești; iar pe cunoștință, adică vedenia [vederea dumnezeiască], prin „fagurele de miere”, fiindcă dulci sunt cuvintele lui Dumnezeu [deci vedenie nu înseamnă nălu-cirea simțurilor pe care o avea regulat, din înșelare Părintelui Arsenie Boca, ci vederea nesesi-zată cu simțurile, ci înțeleasă cu mintea când se unește în chip nevăzut cu lumina necreată ICo 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. – n.n.] (Psalm 18, TI; 118,103).

Încă este „fagure”, dar de viespi, înțelepciunea cea elinească; și este „fagure” de miere de albine înțelepciunea cea dumnezeiască. Căci Hristos este „albina”, mică adică la mă-rime²⁷ (Sirah 11,3)- căci scurt este cuvântul și slab la vârtute, și nu într-o „puterea cuvântului” propovăduiește Pavel, ca să nu facă zadarnică Crucea²⁸ (1 Corinteni 1,17-18)-însă le este dorită și împăraților și celor de rând, spre sănătate sufletească mâncând [aceștia] ostenele ei.⁶⁰²

Acum înțelegem mai adânc de ce Părintele Arsenie Boca a fost amăgit. Necitind această tâlcuire nu numai că nu a pictat trupul duhovnicesc înviat al Mântuitorului, ci un duh, care nu ar fi putut să mănânce, căci i-ar fi căzut mâncarea prin abdomenul transparent, dar nici nu a păstrat până la sfârșit peștele fript pe osteneala cărbunilor pustnicești și sihăstrești, nici nu a ajuns la vedenie, ci la vedenii amăgitoare și a preferat fagurele de viespi elinești și hinduși, în locul fagurelui albinei Hristos, găsit numai în Sfânta Predanie.

Părintele Arsenie Boca crezând în mod eretic că dracii sunt creați de oameni, oamenii creați de un duh demiurg, iar nu de Sfânta Treime, amestecă noțiunile. Astfel că în toate calcă Sfânta Tradiție, bizuindu-se pe propria gândire (necălită în Dogmatica Ortodoxă) și pe vedeniile avute de la cei care l-au învățat în taină hule și minciuni. Astfel că Îl hulește și pe Hristos ca și cum ar fi un duh, iar nu Dumnezeu întrupat, anulând realitatea și rostul iconomiei.

Duhurile sunt făcute spre a sluji pe om, iar omul este împăratul creației. Așadar, făcând pe Hristos duh, îi înjosește și mila dumnezeiască, și omenirea împărătească.

Un astfel de pictor, teolog al întunericului, considerăm că nu poate fi nici măcar propus la canonizare, dar să mai fie și considerat model de Ortodoxie.

D) ADEVĂRATA ICOANĂ A LUI HRISTOS

După cum vom vedea și în cazul Maicii Domnului chipurile hristoșilor mincinoși din pictura de la Drăgănescu nu seamănă nici între ele, nici cu chipul Mântuitorului. Atunci când seamănă cu cineva este vorba de autoportretele Părintelui Arsenie Boca, care surprind toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa, la diferite vârste. Practic, așezământul de la Drăgănescu, este un album de familie, desfășurat pe pereți, cu fotografiile sfinției sale și a familiei Maicii Zamfira. Nu știm cum a arătat familia preacuvioșiei sale ca să vedem dacă nu cumva i-a pictat și pe ei. Sfinția sa și ucenicii lui insistă pe ideea că tot ce a pictat a fost prin descoperire de sus. Este posibil și aceasta, să fie o descoperire de sus, de la vameșii văzduhului:

Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.

Însă descoperirile Părintelui Arsenie Boca nu au cum să fie de sus de la Ioan 3:31 *Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este și de pe pământ grăiește. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.*, fiindcă Acela este Hristos, Care și-a imprimat fața pe mahrama regelui Avgar, pe a

⁶⁰² Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 343-344.

Veronicăi și a lăsat prin Sfinții Apostoli Bisericii Sale, comoara de neprețuit a Chipului Său care nu se schimbă, fiind Dumnezeu – Om, iar nu duh nălucitor și schimbător.

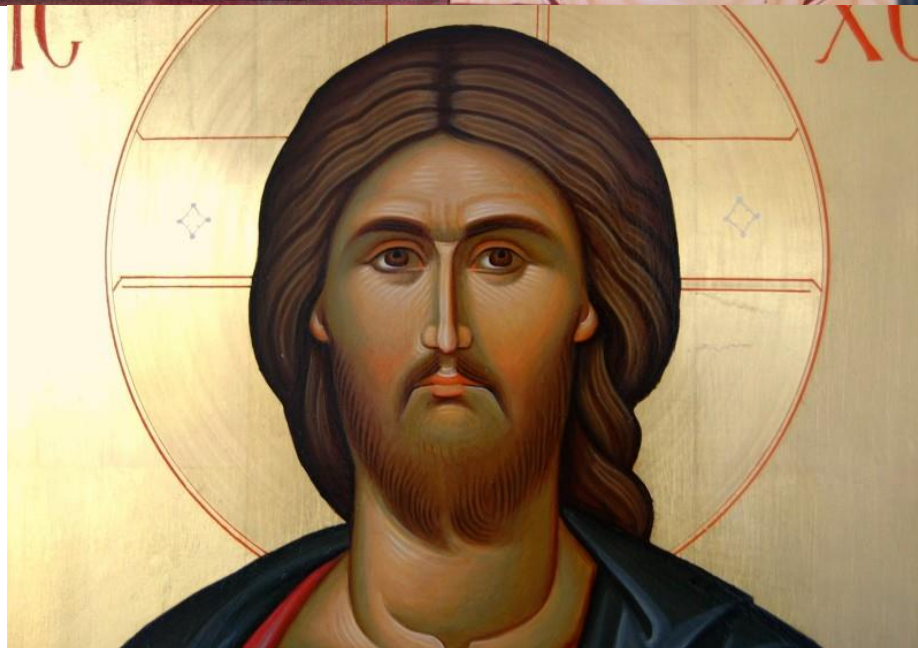
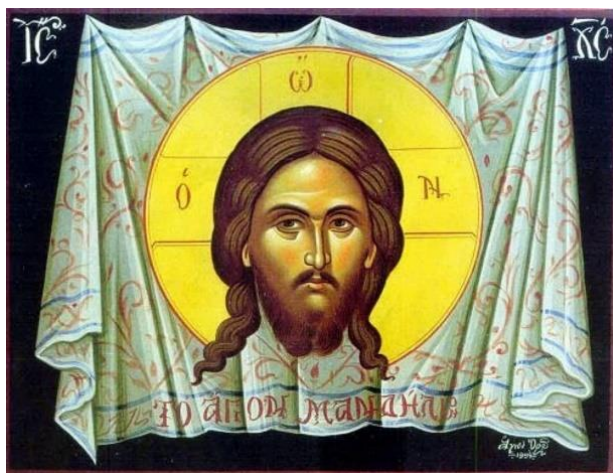
Domnul nostru Iisus Hristos, Care este Adevărul, nu are cum să mintă arătând Părintelui Arsenie Boca alt chip să picteze, decât Chipul Său real.

Ioan 14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

Mat5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Dacă singura Cale de a merge la Dumnezeu Tatăl este Hristos, și așa este, atunci singura icoană care duce prin închinare la Hristos, ca El să ne ducă la Tatăl, este chipul pe care L-a avut în realitate. Este imposibil să fi lăsat atâția oameni să se rătăcească până acum, iar acum să ne arate nouă că adevăratul Său chip este fața Părintelui Arsenie Boca.

Iată cum arăta Domnul nostru Iisus Hristos:

Vedeți că nu seamănă cu nici unul din hristoșii mincinoși pictați de Părintele Arsenie Boca?

Dar nici ei nu seamănă între ei... deși ne-am străduit să îi grupăm după teme și asemănări. Ne apar în fața minții două explicații: ori i-au apărut draci diferiți, care nu prea seamănă între ei, ori același duh necurat a făcut fețe-fețe jubilând că poate să înșele (printr-un ieromonah Ortodox căzut) România cea cuminte (singura țară din lume Apostolică de la rădăcini). Diavolii nu au statornicie în năluciri, schimbându-și aspectul de fiecare dată, și de multe ori chiar și în cadrul aceleiași arătări.

Singurul cu adevărat statornic este Dumnezeu și, prin El, așa devin cei uniți cu El.

Vom citi cum este descrisă înfățișarea Mântuitorului de către Erminia Ortodoxă, bazându-se atât pe descrierile contemporanilor (deși unii dușmani ai Sfintei Predanii hulesc astăzi că aceste mărturii nu ar fi veridice, tot la fel cum pun în discuție diferite fragmente din Sfinții Părinți și din Biblie) cât și pe Sfintele Icoane transmise de la Sfinții Apostoli. Înfațișarea lor s-a păstrat cu frică și cutremur, asemenea Sfintelor Scripturi, pentru a nu fi modificată, măsluită sau pierdută, deși au trecut valuri înspăimântătoare de luptători împotriva chipului Mântuitorului.

Astăzi ceata cea întunecată a teologilor întunericii, nu se mulțumește doar să hulească Sfintele Icoane, nici să le scoată din viața publică (răutăți evidente), ci a trecut la atacul mai viclean (vrând să deturneze de la închinare chiar pe cei aleși) prin inventarea tablourilor religioase. Satana dorește ca omul să fie derutat,

să nu mai știe cum arată Dumnezeu – Cuvântul întrupat și, așa, fie să se închine la actorii pictați de eretici (deci la antihriști), fie să ajungă să creadă că nu S-a putut păstra Chipul Său, sau că nu are vreo importanță, sau că Hristos este un personaj mitologic, sau că Adevărul este relativ. Ținta mai îndepărtată este ca prin toate mijloacele și să fie convins pe latura văzului să devină ecumenist.

Din păcate, Părintele Arsenie Boca și-a adus contribuția sa importantă la acest curent. El însă nu este nou. A început să atace pe Ortodocși de când au primit influențe din apusul căzut în Renașterea păgânis-

Iată o suferință de acest fel, prin care a trecut un Ortodox evlavios și mâna de ajutor pe care a întins-o Hristos, ca să ne scape pe toți de această înșelare în privința Chipului Său (rătăcire care este o pregătire diavolească a oamenilor pentru a primi vedenii cu ei sau a-l primi și a i se închina lui antihrist ca și cum ar fi Hristos).

Un creștin, deznădăjduit și nedumerit de atâtea înfățișări ale lui Hristos, care nu seamănă una cu alta, (pe care a început a le vedea prin biserici de când s-a trecut de la pictura canonică la mazăgălire după imaginația autorului sau după cine știe ce modele de oameni căzuți), a strigat din toată inima: „Cum arătai Tu Hristoase al meu, când trăiai pe pământ, să mă pot închina Ție, să-Ți pot săruta adevărata Ta Icoană?! Să știu pe Cine să iubesc?! Eu nu cred că ești o himeră, nici că ai mai multe fețe și nici că-ți schimbi înfățișarea ca dracii și zeii păgâni! Te rog, ajută-mă, că nu vreau să mă ador un dumnezeu străin!”.

Noaptea a auzit un glas: „Du-te la Sfânta Mănăstire Ivron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale și ai să mă vezi pictat exact așa cum am fost Eu pe pământ.” Vedeți? Nu i-a arătat în vedenie, deși putea. Domnul nostru Iisus Hristos L-a trimis la Sfintele Icoane ca să ne învățăm că numai din

adevăratele Sfinte Icoane putem ști cu adevărat cum este Dumnezeu și că ne sfințim prin ele ochii și prin simțirea inteligibilă și mintea prin asemănarea Lui și a sfinților. Ca astfel să ne ferim de asemănarea oamenilor cu etichetă de sfinți, pentru a nu ne închina nici la Dumnezeu străin, nici lui antihrist, adică înlocuitor de Hristos, nici anti sfinților, înlocuitori de sfinți.

Sfânta Icoană a Domnului de la Sfânta Mănăstire Ivron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale. Auzind minunea ei, am dorit, din țară, să o fotografiez, pentru a vedea toată lumea că, Hristos, are chipul exact așa cum este pictat în Sfintele Icoane Ortodoxe, iar nu după imaginația vătămată de patimi a pictorilor, ca în tablourile religioase provenite din Occident și ca în cazul picturilor de la Drăgănescu.

Nu seamănă nici cu unul, nici cu altul, nici cu vreun antihrist pictat de Părintele Arsenie Boca și celebrii maștri apuseni, cum nu seamănă nici cu vreunul din kitsch-urile care ne inundă, numite generic de Pidalion *Grozăvii neasemănate*.

Să privim acum asemănarea chipului Mântuitorului cu Sfintele Icoane Ortodoxe:

Deși pictate în secole, stiluri și tehnici diferite, se vede că este vorba de aceeași persoană: Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, căruia să-I fie slava în veci, amin!

Să cercetăm acum înfățișarea reală a Mântuitorului, descrisă de Sfânta Predanie. Vom **sublinia și îngroșa trăsăturile pe care nu le-a reprodus Părintele Arsenie Boca, ci le-a schimbat, după înfățișarea demonilor pe care i-a văzut în vedenii, sau după propriile păreri, culese din apus.**

1. *Chipul și statura lui Hristos precum Îl mărturisiră singurii văzători cei dintru început A lui Gherman al Constantinopolei: Trupul Dumnezeu-omului este de trei coți de lung [~ 1,99 m – n.n.], puținel plecat, cu fata de culoarea grâului; cu sprâncene frumoase, legate împreună; cu ochii frumoși, [nasul] cu frumoase nări; părul capului roșietic și puținel galben (cu o șuviță de păr pe frunte), cu barba neagră; și degetele prea curatelor Sale] mâini potrivit de lungi, (și cu sandale sau fără încălțăminte în picioare). Și, în scurt, arătând închipuirea blândetii, precum este chipul aceleia ce L-a născut și din care și-a plăsmuit firea omească desăvârșită.*

[Din: Scrisoarea despre chipul lui Iisus Hristos, [trimisă de Publius] Lentulus. proconsul al Iudeei, către Senatul Romei, [găsită între manuscrisele de la Vatican] .1

„Aici în Iudeea se află acum un bărbat plin de mari virtuți, care se numește pe sineși Iisus Hristos. Cei ce îi urmează Lui îl cinstesc ca pe fiu al lui Dumnezeu cel fără de moarte, iar ceilalți, străinii, îl socotesc pe El [un puternic] prooroc. El înviază morți, tămăduiește toate bolile numai prin al său cuvânt și prin punerea mâinilor asupra lor.

[Bărbatul acesta] este înalt la trup, [cu statura dreaptă, brațele frumoase, cu mâinile lungi] și cu fata bine proporționată. Părul îl are pogorându-se neted [și fără luciul până la urechi, și se sfârșește în plete crețe [până la umeri și de la umeri în jos; de la frunte [prin mijlocul capului] părul este despărțit în două (cu cărare), după obiceiul nazarinilor], iar fata părului este astfel, încât cu greu se poate descrie [dacă are culoarea vinului sau este în floarea unei alune timpurii]. Fruntea Lui este lungăreată și netedă; ochii îi sunt [căprui și foarte] vioi; obrajii [fără nici o meteahnă] sunt plini de rumeneală [foarte plăcută]; nasul și gura [sunt făcute] cu bune măsuri și fără cusur]. Barba, având fata ca părul capului, [este destul de deasă și despărțită în două], iar lungimea îi este de un deget. Fizionomia Lui este nobilă și delicată.

Chipul Lui are blândete și oarecare seriozitate în cânt, de la prima vedere, atrage deodată și dragostea și respectul.

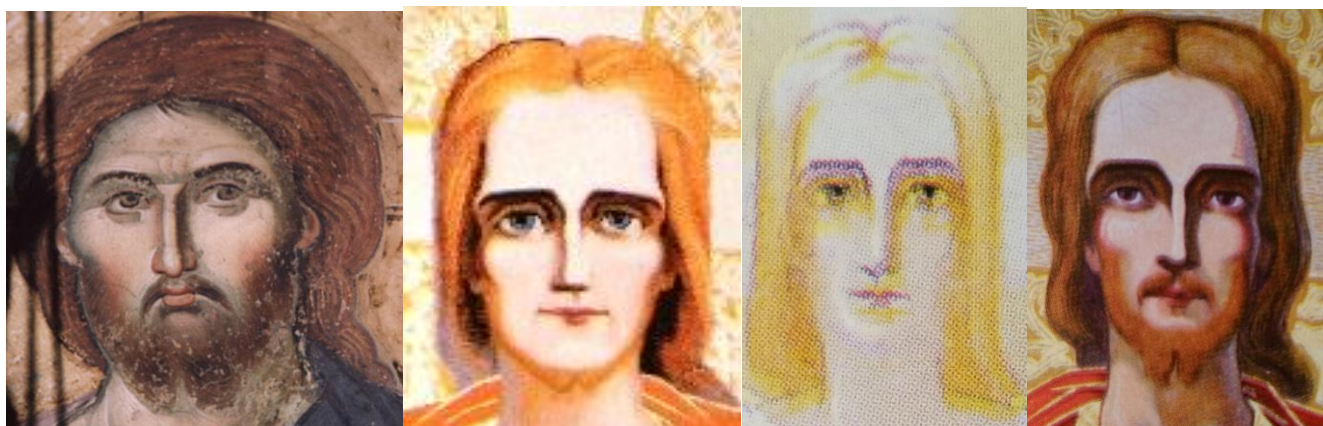
„Muștră cu bunăcuviință și îndeamnă cu blândete... Niciodată nu l-a văzut cineva râzând, dar plângând de multe ori. Smerenia și înțelegerea Lui sunt cu deosebire rare. [El vorbește puțin, dar cu multă statornicie]. în sfârșit, după înfățișarea Sa desăvârșită, este un om care întrece pe oricare dintre fiii oamenilor”².

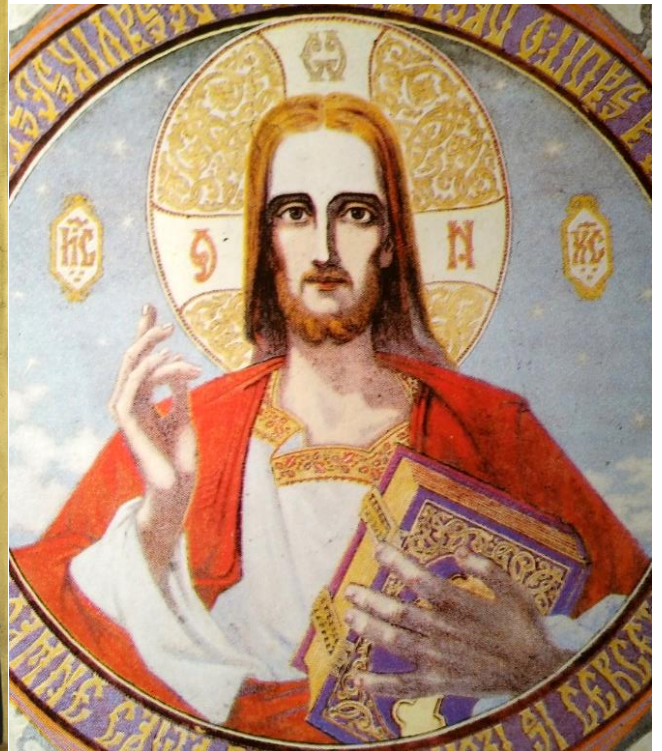
Se observă cu limpezime că Părintele Arsenie Boca nu a pictat chipul lui Hristos, ci mai mulți hristoși mincinoși (cu ochi albaștri, verzi sau maro, cu părul lins sau ondulat, blond roșcat, castaniu sau negru, cu sau fără barbă, cu sau fără mustață, în diferite culori, dar în general, ce au în comun, o privire lipsită de seriozitate, hipnotică și pierdută, cu tendințe de înrobire). Spre deosebire de Erminie fețele hristoșilor săi mincinoși sunt de paloare cadaverică, sau transparență fantomatică, ori prea alungite, ori cu pomeții prea evidenți, ori cu bărbia tăiată, cu sprâncene drepte, despărțite brutal în unghiuri, cu ochii holbați, fixiști, de culori diferite (albaștri, verzi-galbeni sau maro), [nasul] tubular, umflat la mijloc, cu prea multe unghiuri, retezat, și cu nările incluse în tub; cu părul capului roșu, negru, galben strident sau portocaliu, cu barba roșie, portocalie, neagră sau absentă (uneori prezentă dar fără mustață); cu degetele sale butucănoase și scurte disproporționat de mari față de restul trupului. Și, în scurt, arătând închipuirea ochilor fixați ca să înrobească tiranic, precum este chipul madonelor cu fețe de tot felul de disproporții dizgrațioase. Părul îl are ondulat sau făcut cu placa ca lins, arătând foarte asemănător cu al femeilor ce și-au îmbolnăvit firavele coșite de prea multe tratamente cosmetice, fără șuviță de păr pe fruntea disproporționat de lată, pogorându-se uniform în jos, despărțit [în două prea evident (cu cărare prea brutală), nu după obiceiul nazarinenilor, ci al fetelor cochete], iar fața părului este astfel, încât cu greu se poate descrie datorită variațiilor atât de mari de transparențe și culori. Fruntea Lui este lată și dreptunghiulară, ca a Părintelui Arsenie Boca, ochii îi sunt holbați și fixați spre privitorul victimă, schimbând culoarea ca hipnotizatorii între verde, albastru, negru și maro; obrajii prea bombați ca la tigva de mort, lipsiți de rumeneală, arătând lipsa de viață specifică arătărilor de spectre, nasul și gura subțiri și încordate, lipsite de măsură și rigide, dând un aspect de om dur. Barba, având fața ca părul capului, [este variabilă: de la absentă, la lipsa mustății, la o prezență firavă ca în tundra din secolul, sau având un cioc nefiresc. Fizionomia Lui este pătimașă, pierită și prea băgătoare în suflet.

Chipul Lui are o visare și o absență [încât, de la prima vedere, atrage deodată fascinația și respingerea ca reacție de apărare, iar dacă se trece peste aceasta, compătimirea pentru grava posesie care o roade în adânc.

Mustră ca un bici, iar pe cei ce se revoltă îi numește dezertori. A fost văzut râzând de i se vedea dantura, iar plângând de multe ori, pe vremea când dorea în public să se afirme ca un Sfânt, apoi a înghețat, ca înainte de a muri să mai plângă public odată. Smerenia este absentă, mai puțin falsă smerenie care încearcă de multe ori să o evidențieze, iar înțelegerea Lui este adânc avariata atât în teologie, cât și în artă și știință. El vorbește prea mult și se contrazice mereu. În sfârșit, după înfățișarea Sa atât de variabilă, este un om care întrece pe mulți în instabilitate, arătând că duhurile care l-au subjugat l-au condus pe foarte multe căi extreme.

Descrierea Ortodoxă nu corespunde cu fanteziile sfinției sale, ci numai cu Sfintele Icoane ale Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit:

Să privim cu luare aminte la fața hristosului mincinos ce vrea să ne fixeze și să ne înrobească prin privire, la barba ca de teatru lipită pe față și la mâinile sale disproporționate de butucănoase și mari, ca de om bolnav de acromegalie (sau gigantism) și observând acestea să înțelegem ce spunea Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa: *Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că [Părintele Arsenie Boca – n.n.] avea talent la caricaturi, la trimis la școală,*⁶⁰³.

Dar să nu ne oprim aici răsând, ci să plângem, căci acestea sfinția sa le-a văzut în vedenii, în care diavoli îl batjocoreau și pe sfinția sa, și pe Hristos, și încearcă să ne batjocorească azi și pe noi, prin propunerea de canonizare, deși există astfel de mărturii de netăgăduit pentru rătăcirea sa.

Să nu lăsăm, fraților, ca Mireasa cea fără de prihană a lui Hristos, Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, să ajungă să fie luată în răs prin astfel de grozăvii neasemănate.

Efe 5:25 Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea,

Efe 5:26 Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt,

Efe 5:27 Și ca s-o înfățișeze Sieși, Biserica slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană.

⁶⁰³ Din DVD-ul dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015

Androginia hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității ome-nești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii ani-male, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, în-semnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfintească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum"

C.v. cit. de Berdiaeff).⁶⁰⁴

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θήλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

(ROBac) *Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.*

(GNT) *μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,*

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotriva hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androginia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică **ἄνδρα τέλειον [andra telion]**.

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originară, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θήλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

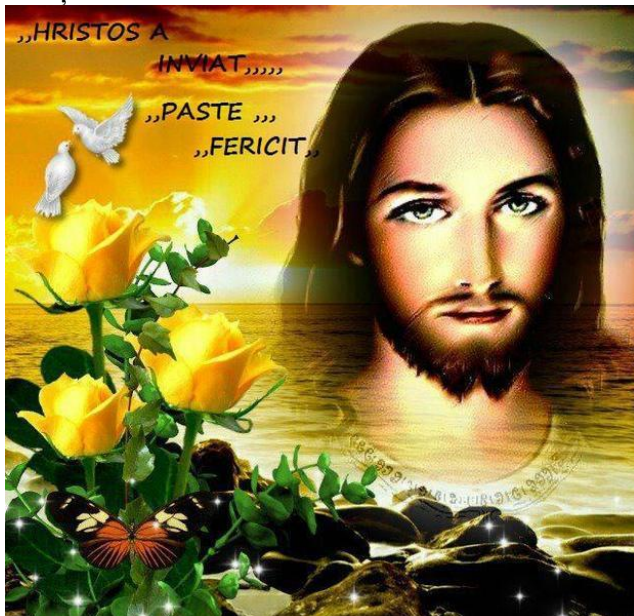
Ce înseamnă androginia?

⁶⁰⁴ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.⁶⁰⁵

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbato-femei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgin, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:

⁶⁰⁵ <<https://dexonline.ro/definitie/androginie>>, miercuri, 17 februarie 2016.

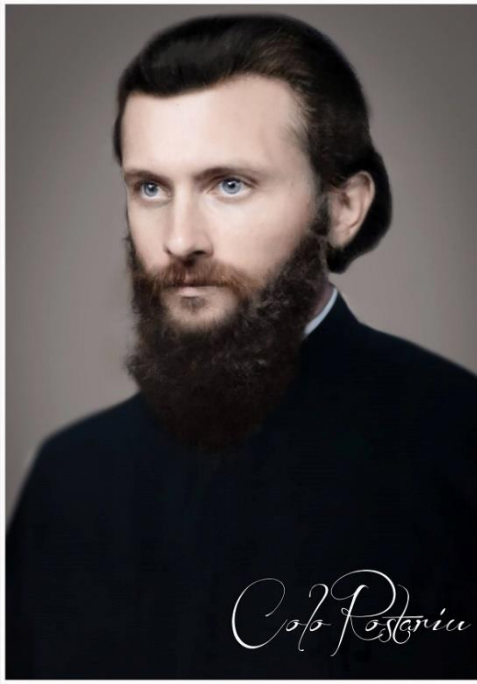
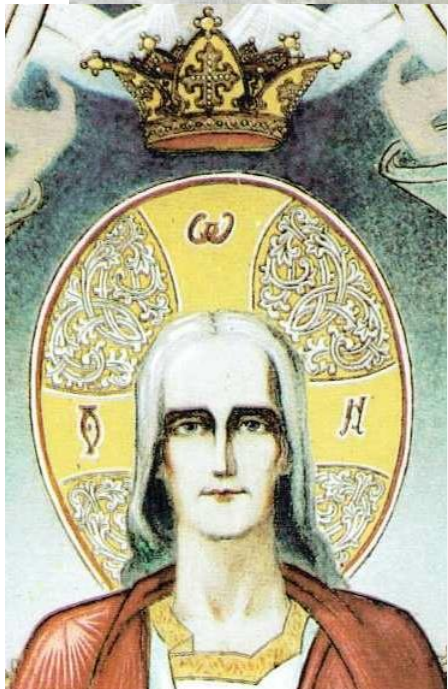
More feminine

Original

More masculine

Colo Postica

Gravitatea unei astfel de afirmații este foarte mare și implică multe erezii, provenind tot din abordarea păgână a Părintelui Arsenie Boca, în duhul „mișcării harismatice” New-Age, de care toată viața sa a fost pătruns atât ca ideologie, cât și ca practici oculte:

Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia.

*Yin (Chineză: 陰/阴; pinyin: yin; se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, **feminin**, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

*Yang (陽/阳; yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, **masculin** și corespunde zilei. Yin este adeseori simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt.*

Yin și yang sunt concepte fundamentale în filozofia și cultura chineză.

[...]

O descriere a modului de funcționare a principiilor yin și yang găsim la Bruce Lee, citat de Cyrille Javary:

Atîta vreme cît vom persista în a separa yin și yang nu putem spera să-i atingem... dacă cineva vrea să ajungă undeva cu bicicleta nu va putea să împingă ambele pedale concomitent căci va rămîne pe loc. Pentru a avansa trebuie să împingă o pedală și să putem accelera antrenarea lanțului și să o elibereze pe cealaltă, simultan. Mișcarea completă constă în împinge/eliberează. Împingerea este urmarea eliberării și fiecare dintre ele devine, respectiv, cauza celeilalte. [iată un sofism. În realitate cele două pedale nu sunt yin și yang, ci același tip de pedale, iar ceea ce mișcă bicicleta este aceeași mișcare de răsucire a lor de către același om. Toate lucrurile din univers se unesc, de fapt, nu prin dualism, ci prin Dumnezeu – Omul Hristos. – n.n.]

Într-adevăr, cuplul yin-yang poate fi reprezentat sub forma unor forțe sau tendințe complementare care constituie infrastructura dinamică a universului. Astfel, filozofia yin-yang poate

fi explicația adecvată a schimbărilor în univers (atît pe plan uman, cît și pe cel al fenomenelor naturii).

În basmele occidentale, inevitabil binele distruge răul. Însă în Orient, ideea fundamentală este de a armoniza cele două forțe, reprezentate de Yin și Yang. Astfel, când una dintre cele 2 forțe încearcă să se extindă (să o înghită pe cealaltă), automat apare în interiorul ei, în forma absoluta și perfecta (cercul), forța opusa. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Pe scurt nu poate exista una fără cealaltă, iar în orice rău exista cel puțin o fărâmă de bine la fel cum în orice bine exista o urma de răutate.⁶⁰⁶

Iată cum yin și yang este o invenție drăcească numită dualism, care vrea să spună că și binele Dumnezeu și răul satana sunt din veșnicie, ba chiar și Dumnezeu are ceva rău în El. Noi știm însă, de la Sfinții Părinți, că răul în sine nu există, este doar refuzul binelui, datorită alegerii libere, folosite împotriva Făcătorului ei Atotmilostiv.

Definiția răului

Răul nici nu era, nici nu va fi ceva ce subzistă prin firea proprie. Căci nu are în nici un fel ființă, sau fire, sau ipostas, sau putere, sau lucrare în cele ce sunt. Nu e nici calitate, nici cantitate, nici relație, nici loc, nici timp, nici poziție, nici acțiune (ποίησις), nici mișcare, nici aptitudine, nici patimă (pasivitate, afect) contemplată în chip natural în vreo existență și în nici una din acestea toate nu subzistă prin vreo înrudire naturală. Nu e nici început (principiu), nici mijloc, nici sfârșit. Ci ca să-l cuprind într-o definiție, voi spune că răul este abaterea (έλλειψις) lucrării puterilor (facultăților) sădite în fire de la scopul lor și altceva nimic. Sau iarăși, răul este mișcarea nesocotită (άλόγιστος) a puterilor naturale spre altceva decât spre scopul lor, în urma unei judecăți greșite. Iar scop (τέλος) numesc cauza celor ce sunt, după care se doresc în chip firesc toate, chiar dacă Vicleanul, acoperindu-și de cele mai multe ori pizma sub chipul bunăvoinței și înduplecând cu viclenie pe om să-și miște dorința spre altceva din cele ce sunt și nu spre cauză, a sădit în el necunoștința cauzei.⁶⁰⁷

Astfel că prin androginie, Părintele Arsenie Boca devine și propovăduitor al dualismului.

Dar să vedem cât de rău este și mitul androginului propriu zis și cum provine el de la draci din păgânism și antropozofie, ce constituie noua spiritualitate, al cărui reprezentant de frunte la noi este Părintele Arsenie Boca.

Mitul androginului

Miturile și legendele i-au inspirat dintotdeauna pe artiștii plastici în operele lor: miturile cosmogonice, miturile sfarsitului lumii. Eu voi prezenta în continuare cateva aspecte referitoare la mitul androginului.

⁶⁰⁶ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin_%C8%99i_Yang>, miercuri, 17 februarie 2016.

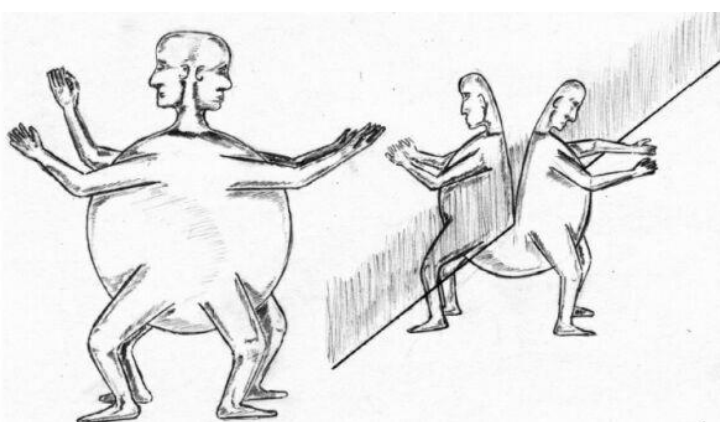
⁶⁰⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 29.

Mitul androginului apare in cosmogoniile si relegiile arhaice, dar si in constructele gnostice sau teosofice cele mai sofisticate. Il regasim deasemea in literatura moderna si in preocuparile poetilor suprarealisti.

O versiune cunoscuta a acestui mit este relatata de Platon, in Banchetul, prin intermediul personajului numit Aristofan, expicand astfel modul in care a aparut iubirea.

La inceput traiau pe pamant fiinte androgine, de forma sferica, compuse din doi barbati, doua femei sau o femeie si un barbat lipiti spate in spate. Puterea lor era nemarginita. Zeii, temandu-se de aceasta putere, au hotarat sa ii desparta. Jumatatile astfel separate au inceput sa moara de tristete si de dor. Vazand ca raman fara supusi, zeii au cautat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trai. In acest scop a fost creat Eros, pentru a semana iubirea in lume. De atunci, cele doua jumatatii se cauta una pe alta toata viata, iar daca se regasesc, formeaza fiinta perfecta de odinioara.

Forma sferica a androginului ne duce cu gandul la viziunea pitagoreica a Cosmosului inchis, format din cercuri concentrice. Ideea de Cosmos se afla in legatura cu cea de Ordine si Armonie, opunandu-se unui univers deschis, marcat de imperfectiune.

Androgin, Leonardo da Vinci

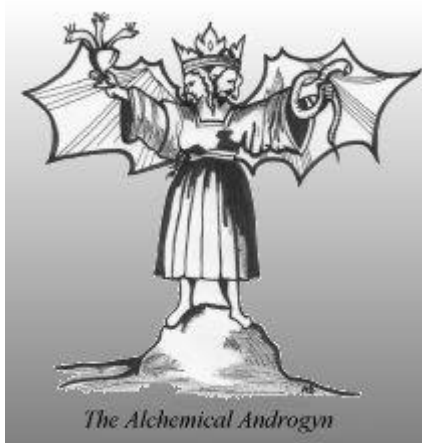
S-a incercat stabilirea unei legaturi intre mitul androginului lui Platon si traditia biblica a caderii in pacat. Scottus Eriugena considera ca separarea sexelor face parte dintr-un proces cosmic. Diviziunea Substantelor a inceput in Dumnezeu si s-a continuat progresiv, pana in fiinta umana, separata in femeie si barbat. Unificarea Substantelor trebuie sa inceapa in om si sa se infaptuiasca din nou pe toate planurile fiintei, inclusiv in Dumnezeu. In Dumnezeu nu exista diviziune, el este Tot si Unu. Aparitia sexelor este o consecinta a pacatului, dar va lua sfarsit prin reunificarea fiintei umane, care va fi urmata de unirea

cercului terestru cu Paradisul. Hristos a anticipat aceasta reintegrare, caci inviind, nu a fost "nici barbat, nici femeie, desi se nascuse si murise barbat".

In cartea lui Zohar, referitor la pasajul "Sa facem omul dupa chipul si asemanarea Noastra", textul cabalistic spune ca Scriptura se foloseste de pluralul "sa facem" pentru a indica faptul ca omul a fost creat de cele doua esente divine simbolizate de barbat si femeie. "Dupa chipul Nostru" inseamna cei bogati; "Dupa asemanarea Noastra" inseamna cei saraci; caci barbatul simbolizeaza bogatia si femeia, saracia. Cele doua esente divine formeaza un intreg, iar aceasta contopire este evocata prin imagini sugerand dragostea: protectie, osmoza, generozitate.

Ingerul, figura plina de beatitudine, este de asemenea androgin: [fals. El nu are trup, deci nu este nici bărbat, nici femeie, nici androgin. Este minte pură. După cum vom vedea la Sfinții Părinți distincția dintre bărbat și femeie este numai una trupească și influențează mintea oamenilor prin simțire, pe care îngerii fiind doar inteligibili și nu senzuali, nu o au – n.n.] conceptie vizibila in intraga iconografie care ii este dedicata si in anumite teze teologice [eretice – n.n.]. El mediaza intre Cer si pamant, intre Dumnezeu si om.

Mai multe comentarii de tip midras sustin ca Adam a fost androgin. La Facere, Adam si Eva stateau spate in spate, lipiti de umeri, iar Dumnezeu i-a despartit printr-o lovitura de secure. Altii spun ca Adam era barbat pe partea dreapta si femeie pe partea stanga, iar Dumnezeu l-a taiat in doua jumutati.

Putem vorbi despre o bisexualitate universala, care deriva din bisexualitatea divina ce sta la baza oricarei existente. Tot ce este prin excelenta trebuie sa fie un total, sa comporte coincidentia oppositorum la toate nivelurile. Fapt verificat prin androginia zeilor, cat si in ritualurile de androginizare, dar si in cosmogoniile care explica Lumea pornind de la un Ou cosmogonic.

Inca din cele mai vechi timpuri, fiinte divine neutre sau feminine procreaza singure. Din Haos (neutru) s-a nascut Erebe (neutru) si Noaptea (feminin). Terra a dat nastere singura cerului instelat. Hera i-a conceput singura pe Hefaistos si Tifeu.

La Labrada, in Caria, era adorat Zeus barbos cu sase mamele dispuse in triunghi pe piept. In Cipru, era venerata o Afrodita cu barba, numita Afroditos, iar in Italia, o Venus cu chelie. Majoritatea divinitatilor vegetatiei si fertilitatii sunt androgine.

Simbolul androgenului este investit cu puteri neobisnuite, androginia reprezentand rezistenta crescuta la uzura timpului. Pasarea Phoenix, care reinvie periodic din propria cenusa, a devenit inca din Antichitate simbolul renasterii promise.

Aceste mituri ale androginiei dezvaluie modele exemplare pentru comportamentul uman. Androginia este simbolic reactualizata prin ritualuri. La australieni, initierea in pubertate implica androgenizarea neofitului. Nu poti deveni un barbat adult pe plan sexual inainte de a fi cunoscut coexistenta sexelor, nu poti accede la un mod particular de a fi, fara a cunoaste un mod de a fi total.

In Grecia, Plutarh vorbeste despre cateva obiceiuri neobisnuite. In Sparta, cea care se ocupa de pregatirea miresei, o radea in cap si o imbraca in haine barbatesti. In Argos, mireasa purta o barba falsa.

In samanismul siberian, samanul cumula simbloic ambele sexe, ca semn al spiritualitatii, refacand astfel unitatea dintre Cer si Pamant, asigurand comunicarea intre Zei si oameni.

Balzac a reusit sa dea o stralucire aparte acestui mit al androgenului. Intr-un castel situat la marginea unui sat, traia o fiinta stranie, care ascundea un mare secret. Nu e vorba de un om ros de propriul destin, aflat in conflict cu societatea. Misterul sau tine de structura propriei sale existente. Personajul o iubeste si este iubit de Minna, care il vede ca pe un barbat, Seraphitus. El e iubit si de Wilfred, care il vede ca pe o femeie, Seraphita. Sepaphitus-Seraphita nu poate parasi viata pamanteasca inainte de a fi cunoscut iubirea. Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse.

Decadentismul francez si englez revin sporadic la tema androgenului, dar acesta e vazut ca un hermafrodit morbid, satanic. Simbolul este degradat si inteles in planuri din ce in ce mai vulgar-concrete. Androgenul, conform decadentismului, era considerat ca o aberatie a Naturii, un semn de manie a zeilor, si prin urmare, era suprimat.

Semnificatia metafizica a omului perfect se degradeaza si sfarseste prin a disparea in a doua jumatate a secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Mefistofel si Androgenul, Mircea Eliade, Editura Humanitas 1995

Mitul androgenului, Jean Libis, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

Publicat de [Anca](#) la [13:06](#)

5 comentarii:

Anonim spunea...

Multumesc pentru informatii si imagini

Anonim spunea...

"Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse".

Nu am mai intalnit o asemenea afirmatie, in opinia mea este impotriva normalitatii si naturii umane

Anonim spunea...

Cititi dincolo de cuvinte..

explicatia corecta face referinta la principiile yin-yang..

Dar aceasta s-a perimat cazind in vulgaritate si defetism ...

[SiMkO AIEx](#) spunea...

Nu chear defapt ii ceva chear normal pentru ca in Dumnezeu exista toate fețele unui om si prin fețe ma refer la orientati sexuale exemplu gay,lezbi si asa mai departe. Simko2012⁶⁰⁸

Astfel că Părintele Arsenie Boca, pe lângă promovarea păgânismului, a contracepției și dependenței de împreunarea trupească și de secreția bărbătească numită „elixir al tinereții sănătății” și implicit al gomariei, se face și promotor al transsexualității, transgenerității, travestiului și implicit al sodomiei. Credem că prin aceasta și grupurile Queer și LGBT doresc și ei să fie canonizat ca „Sfânt al Ardealului” ca să aibă pricină de justificare înaintea Românilor.

*Toată această "luptă de clasă", împotriva "tiraniei bărbatului"138, este în esență o luptă a "revoluției verzi" dusă împotriva feminității și maternității însăși. Exemplul cel mai concludent de "manipulare" politică este acela al Partidului Verzilor (Die Grünen) din Germania.139 Acest partid a "omologat", în platformele sale politice, toate "revoluționarismele feminine": femeile sunt constrânse la activități casnice; la funcții "zootehnice" de procreare; sexualitatea ar fi restrânsă printr-o singură orientare;140 să efectueze doar anumite meserii etc.141 Nu numai în S.U.A. și în cele mai multe state europene s-a ridicat problema în acest mod. **Asaltul "pretențiilor" feministe a adus la suprafață și acțiuni ale "minorităților sexuale" din România, după anii 1990.** Prin urmare, opinia publică a fost intoxicată de manifestări publice "pro-europene".*

Dacă în România homosexualitatea și lesbianismul erau amendate de lege, prin celebrul paragraf 241 din Codul Penal, a trebuit ca ulterior acesta să fie abrogat la presiunea "recomandărilor" Consiliului European. Pentru ca România să nu rateze invitația la aderarea în Comunitatea Europeană, politicienii români au fost nevoiți să elimine acel paragraf de lege sub motivația dreptului și libertății fiecărei persoane de a-și alege orientarea sexuală. Iată, deci, un act anticreștin îngăduit legal!

***La originea mișcării feministe se află principiul chinezesc tao-ist bipolar Yin-Yang.** Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Yin (lb. chineză: pinyin . yin) se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

Yang (yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori 138 139 140 141⁶⁰⁹ simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt. Cele două dimensiuni se succed într-o ciclicitate automată.

New Age preia acești termeni pentru a-si justifica concepția conform căreia omul este androgin: bărbat-femeie sau femeie-bărbat. Hermafroditismul invocat este contrazis de Sfânta Scriptură care ne arată explicit și repetitiv: "Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie... femeie se va numi aceasta...".142 Deci, dualitatea sexuală a omului este reliefată din plin de Sfânta Scriptură. În Evanghelia de la Luca,143 observăm că **Mântuitorul Iisus Hristos participă la nunta din Cana Galileii pe care o binecuvântează, reîterând actul unirii matrimoniale paradisiace dintre bărbat și femeie: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa.."**.144

Dimpotrivă, new age-ismul susține cu vehemență inutilitatea familiei monogame. Efectul este "cosmic", deoarece în locul lui Dumnezeu-Tatăl (care oricum în creștinism nu denotă

⁶⁰⁸ <<http://istoria-artei.blogspot.ro/2009/10/mitul-androginului.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

⁶⁰⁹ 138 Kate Milet, *Sex und Herrschaft. Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft*, München, 1971 — apud Bruno Wurtz, op. cit., p. 145; A se vedea: Alain Touraine, *Lumea femeilor, cap. De la societatea bărbaților la societatea femeilor*, trad. de M. Jeanrenaud, Editura Art, București, 2007, pp. 101-114.

139 Pe larg la N. Achimescu, op.cit., pp. 240-244; B. Wurtz, op. cit., pp. 150-164.

140 Cf. Alain Touraine, op. cit., pp. 74-86.

141 Bruno Wurtz, op. cit., p. 145.

dualitate "sexuală", căci Dumnezeu nu este nici masculin și feminin), trebuie pusă o "divinitate feminină" sau cel mult androgină.¹⁴⁵ Probabil așa se explică succesul între feministe al mișcării Sahaja Yoga, întemeiată și condusă de "Mama Zeiță", Nirmala Devi.

Nu este un lucru de trecut sub tăcere faptul că printre "feministele" anti-patriarhale sunt cele mai multe vrăjitoare. Pentru ele vrăjitoria este o probă că sunt independente, emancipate "spiritual" de instituțiile eclesiastice dominate de bărbați, în care femeile nu au acces la preoție, ele devenind doar un auxiliar în câmpul social de lucru al Bisericilor. Pretenția nu este nouă și a fost satisfăcută de Biserica Anglicană și de unele Biserici protestante în care femeile au fost hirotonite "preoți" și "episcopi" (sau "preotese" și "episcopese"?), ignorându-se faptul că Iisus Hristos a fost de genul masculin (nu feminin sau androgin).

Această așa-numită marginalizare sau excludere a femeilor de la actul sacramental eclesial a fost considerată de mișcările feministe drept o nedreptate și ofensă. Ele au trecut de cealaltă parte a "baricadei" realizând un soi bizar de ocultism. **Sfânta Fecioară Maria a fost luată ca "zeiță ocrotitoare", fiind denumită "Marea Zeiță", în opoziție cu "masculinitatea" Sfintei Treimi. In New Age, "feminismul, ecologismul, neopăgânismul și vrăjitoria au o bază comună și se fecundază reciproc".**¹⁴⁶⁶¹⁰

Gisela Graichen a intervievat o feministă vrăjitoare, Heidi Staschen, istoric de profesie, asupra cultului "Marii Zeițe" și a primit următorul răspuns: **"In mișcarea feministă poate fi observată o tendință generală nouă spre magie, spre spiritualitate, spre Tarot; poate fi observată o crescândă preocupare față de esoteric, o întoarcere spre natură, o acceptare spre natură, o acceptare a naturii feminine și o strădanie de înfăptuire a armoniei din cei doi poli: capul și abdomenul, dintre raționalitatea tradițional bărbătească și sfera intuitiv-feminină".**¹⁴⁷ In acest citat, "capul" — desemnează actul de conducere exclusiv masculin (mai ales în familie și în Biserică) cu sensul de "autoritate supremă" care coordonează rațional părțile (persoanele) dintr-o structură. "Abdomenul" — reprezintă locul procreării și dezvoltării foetusului până la naștere; cu alte cuvinte, "abdomenul" este simbolul fecundității, feminității. **Dorința feminismului este de a nivela gregar, până la confuzie, nu doar atribuțiile eminamente sociale, stabilite de o tradiție multimilenară, ci de a omogeniza și de a integra androginie diferențele sexuale.**

De asemenea, Franck Schaeffer scrie într-una din lucrările sale despre mișcarea feministă: **"Nici o altă grupare nu a militat mai zgomotos pentru a trimite religia creștină tradițională în zona experienței personale, nici una nu a luptat mai crâncen pentru a perpetua ideea că adevărul religios iudeo-creștin este "împotriva progresului" și, prin urmare, nu are ce căuta în arena publică".**¹⁴⁸⁶¹¹ Autorul redă poziția luată de Christina Hoff Sommers, Profesor-Asociat de filosofie la Universitatea Clark, vis-à-vis de kolegele ei feministe:

"...reclamațiile feministelor împotriva programei tradiționale se bazează pe faptul că întreaga cultură occidentală — cunoașterea dobândită de om în Apus vreme de o mie de ani — este un concept compromis de la bun început, de vreme ce tot ceea ce a fost înregistrat și transmis mai departe generațiilor următoare poartă amprenta patriarhală. Nu numai științele umaniste sunt contestate de feministe. Unul dintre domeniile supuse contestației celei mai vehemente de către feministe la ora actuală este critica tuturor domeniilor științifice. Noua mișcare feministă nu se preocupă de drepturile femeilor sau, spre exemplu, de includerea în programa tradițională, a realizărilor repurtate de femei. Scopul mișcării feministe actuale este să transforme înțelegerea noastră a întregului trecut, prezent și viitor. Cum? Convingând oamenii

⁶¹⁰ "2 Cf. Facerea 1, 27; 2, 23.

¹⁴³ Lotca 2, 1-12.

¹⁴⁴ Facerea 2, 23-24; Matei 19, 5; Marca 10, 7-8; I Corinteni 6, 16; Efeseni 5, 31;

¹⁴⁵ B. Wurtz, op. tit., p. 148.

⁶¹¹ ¹⁴⁰ Ibidem, p. 149.

¹⁴⁷ Ibidem, p. 150.

¹⁴⁸ F. Schaeffer, Dans de unul singur. Căutarea credinței ortodoxe în era falsei religii, trad., de M.S. Rădulescu, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2006, p. 37.

să accepte viziunea filosofiei feministe contemporane, aceea că sexul este aspectul cel mai important în relația dintre oameni”.¹⁴⁹

Nu întâmplător Sfânta Evanghelie după Luca, la începutul ei, pune în prim plan trei chipuri de mame: Sfânta Fecioară Maria, Sfânta Elisabeta și prorocița Ana. Evanghelia ne arată că nașterea lui Iisus Hristos a avut loc dintr-o "femeie" (Fecioara Maria). Creștinismul cinstește femeile în mod deosebit, eliberându-le din statutul înrobitor din semitism. însuși Dumnezeu face acest lucru Întrupându-L pe Fiul Său într-una din reprezentantele sexului feminin: Sfânta și Pururea Fecioara Maria.¹⁵⁰ De aici deducem și viziunea profetică a Maicii Domnului, care anticipează cinstirea ce i se va aduce peste veacuri, dar, totodată și faptul că unii, care se încred în rațiunea proprie mai mult decât în Revelația lui Dumnezeu, nu o vor recunoaște și nu o vor cinsti.¹⁵¹

Totuși, cine este "Marea Zeiță" a mișcărilor feministe? Este cumva vorba despre "divinizarea" Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Aceeași vrăjitoare Heidi Staschen răspunde: „Nu e vorba de o zeitate feminină anume, ci de mai multe nume vechi, pe care le cunoaștem din istorie: Diana, Aradia, Freya din sfera germanică, Brigid din cea celtică. I se mai spune EA cea Mare. Ea este aceea care, în mereu reluatul ciclu anual, se reînnoiește. Avem aici o desprindere clară de Dumnezeuul demiurgic creștin care a creat totul, prin spirit, în decurs de șase zile. După modelul ciclului anotimpurilor, are loc și renașterea omului. Moartea nu pune capăt chiar la toate, ci e o tranziție spre o altă dimensiune.”¹⁵²

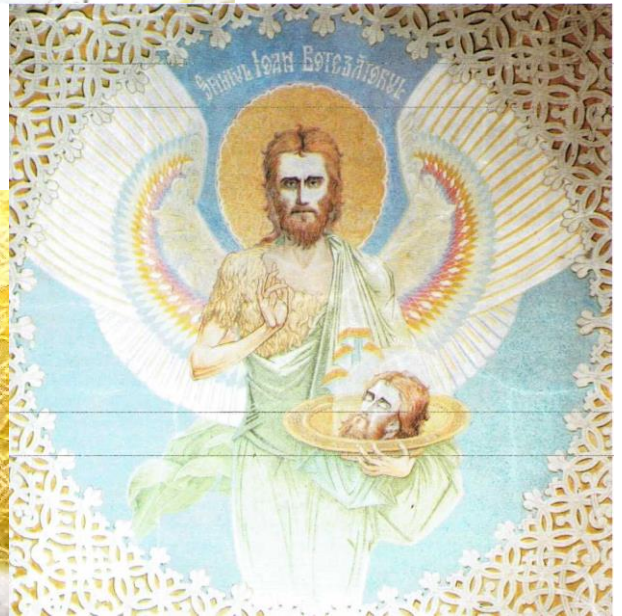
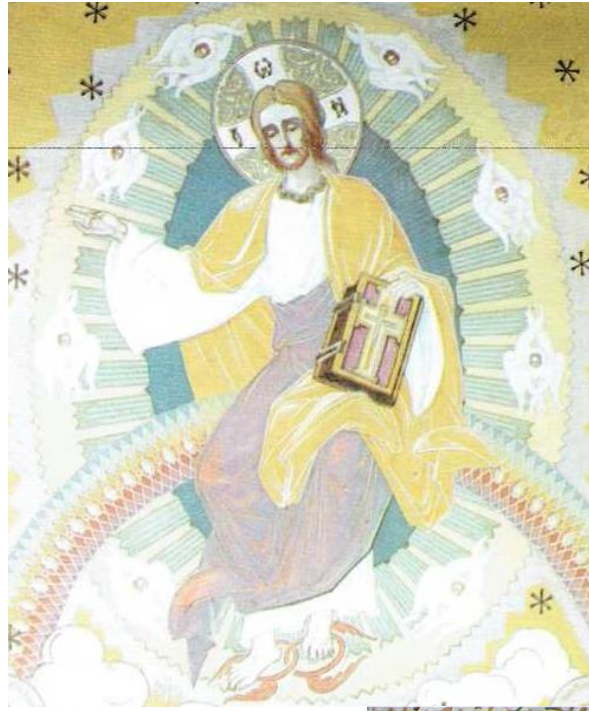
Este dovada cea mai clară că renunțarea virulentă și cu oprobriu la creștinism este activitatea predilectă a New Age. Revenirea în forță a elementelor antice păgâne ne arată negarea creștinismului și închinarea la zeii-idoli ai unor popoare de mult apuse.⁶¹²

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinții Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități):

⁶¹² CLOȘCĂ, Ciprian Marius, (2009), *Ortodoxia și noile mișcări religioase / Orthodoxy and the New Religious Movements*, Editura Lumen, Iași, România, pp. 210-214. www.edituralumen.ro, luat de aici:

<<https://books.google.ro/books?id=aRkEBvTt45YC&pg=PT211&lpq=PT211&dq=androgin+iisus+hristos&source=bl&ots=7xU1gy4ogu&sig=aZmDimDG6ucZUm9Uj-WpfJnII3I&hl=ro&sa=X&ved=0ahU-KEwjz6LXzv4HLAhVC1iwKHachCXQQ6AEIIDA#v=onepage&q=androgin%20iisus%20hristos&f=true>>, joi, 18 februarie 2016.

Cele 5 imagini de mai sus sunt (în ordinea apariției): steagul LGBT din 1970, simbolurile New-Age-ului și tablouri pictate de Părintele Arsenie Boca

[Mai multe imagini cu androgini.](#)

Sfinții Părinți au însă o altă abordare asupra acestei probleme.

Ei dau anatema chiar și numai schimbarea veșmintelor bărbatului cu ale femeii și femeii cu ale bărbatului (vă dați seama că nici nu se pune problema de schimbarea firii între bărbați și femei, sau din bărbați și femei în androgini):

CANOANELE SINODULUI DIN GANGRA [...]

CANONUL 13

Dacă oarecare pentru păruta nevoie ar schimba îmbrăcămintea, și în locul obișnuitei îmbrăcăminti muiereste, ar lua asuprași bărbătești, anatema fie. [Sinod 6, can. 62]

TÂLCUIRE

Multe muieri învățându-se de eustatieni, dezbrăcându-se de obișnuitele muierestile îmbrăcăminte, se îmbrăca cu bărbătești, socotind adică, că cu aceasta, se vor îndrepta și se vor Sfinți. Pentru o fățarnicie ca aceasta dar, canonul acesta pe unele ca acestea le anatematizește. Vezi și pe al 5-lea și 51-lea apostolești.⁶¹³

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre diferența între bărbați și femei și unirea lor în Hristos, dar nu prin formarea androgenului, ci în chip duhovnicesc fiind întăriți fiecare de dogmele dumnezeiești, care îi susțin și leagă strâns. Dumnezeu nu își distruge creația, ci și-o îndumnezeiește, unind-o cu Sine:

“Și a zidit turnuri peste unghiuri“. Unghiuri poate a numit Scriptura diferitele uniri dintre făpturile despărțite, care s-au realizat prin Hristos (5). Căci El a unit pe om înlăturând tainic în duh, deosebirea dintre bărbat și femeie, întrucât a eliberat în amândoi rațiunea firii de caracteristicile crescute din patimi.²⁹⁸ A unit apoi pământul, înlăturând deosebirea dintre paradisul sensibil și pământul pe care-l locuim.²⁹⁹ A unit de asemenea pământul cu cerul, arătând astfel firea lucrurilor sensibile ca una singură ce gravitează spre ea însăși. A unit iarăși cele sensibile cu cele inteligibile, dovedind că și firea celor create este una singură, aflându-se într-o strânsă legătură printr-o oarecare rațiune tainică, în sfârșit a unit într-un mod și după o rațiune mai presus de fire toată firea creată cu Creatorul. Și peste fiecare din aceste uniuni sau unghiuri a zidit turnurile întărite ale dogmelor dumnezeiești, care să le susțină și să le lege strâns (6).

298 Τῶν ἐν τοῖς πάθεσιν ἰδιωματῶν. Rațiunea firii umane e aceeași în bărbat și femeie. Dar patimile au greșit pe ea caracteristici deosebite în bărbat și femeie. De aceste caracteristici provenite din patimi curăță Hristos rațiunea firii omenești, arătând-o la fel în bărbat și femeie. Dar această uniformizare se realizează numai în duh, adică numai dacă se copleșește în ei viața trupească - a simțirii - prin duhul care s-a deschis în adâncul lor prin Duhul dumnezeiesc și-a inundat toată existența lor. În duh bărbatul și femeia sunt la fel, numai trupul cu simțirile corespunzătoare îi diferențiază.⁶¹⁴

De aceea, cuvântul din Sfânta Scriptură:

Mat 22:29 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.³⁰ Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

Înseamnă că și bărbații și femeile (prin înviere) vor primi trupuri duhovnicești, mintea lor ne mai fiind robită de simțire, ci vor fi laudând pe Dumnezeu ca niște îngeri.

Îngerii nu sunt androgini după cum nu sunt nici bărbați, nici femei, fiindcă nu au trupuri, iar din trup și simțire (după cum am văzut mai sus), provine diferența după fire dintre bărbați și femei.

Îngerii sunt minți pure (deci nu apare diferența între ei prin gen), ci se deosebesc (după fire) în Tronuri, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Puteri, Stăpânii, Începătorii, Arhangheli și Îngeri formând ierarhia cerească. Ei se mai împart (după voire) în Îngeri ai lui Dumnezeu și îngeri căzuți, după alegerea lor de a fi uniți sau

⁶¹³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 299.

⁶¹⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

nu cu voia lui Dumnezeu, după cum și oamenii se împart (după voință) în oamenii lui Dumnezeu și oameni căzuți (tot după cum aleg).

De aici deducem că oamenii (când vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer), nu vor ajunge să fie androgini (fiindcă îngerii nu sunt androgini și neavând trupuri nu se împreunează trupește, ci își transmit unii altora lumina voii lui Dumnezeu). Asemănarea cu îngerii în Împărăția Cerurilor ne arată că oamenii nu se vor mai împreuna trupește, ci în chip spiritual se vor unii în Hristos, transmițându-și unul altuia bogăția acestei uniri depline (personalizate după modul fiecăruia de a o înțelege), având cu toții voia lor unită cu a lui Dumnezeu precum îngerii. Va înceta timpul cu neajunsurile lui și stricăciunea luptătoare a noastră de pe pământ, prin care și soții între ei (chiar dacă se iubesc) au deosebiri de voință care îi duc la tulburare sau măcar la o neplinătate a unirii:

Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: “Pentru ce fugi de noi?” Răspunse bătrânul: “Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voie, oamenii însă, au multe voi. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin întru petrecerea cu oamenii”⁶¹⁵

Bărbații vor fi plini de iubire rațională față de Hristos, neostoită, neoprită de nimeni și nimic (precum este simbolizată acum prin dorința bărbătească față de frumusețea trupului femeiesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin sensibilizarea bărbaților față de gingășia femeiască). Femeile vor fi pline de bărbăție înțelegătoare, datorită virtuții odihnite în desăvârșire (precum este simbolizată acum prin dorința femeiască față de puterea trupului bărbătesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin uimirea femeii față de gândirea bărbătească). Cu toții vor ajunge la vârsta bărbatului desăvârșit (adică a avea mintea lui Hristos și a se identifica după har cu El. Aceasta se va face prin Sfânta Sofia, adică înțelepciunea Dumnezeiască, în care nu mai este nimic despărțitor, nici un interval față de El).

Efe 4:13 Până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, întru bărbat desăvârșit, la măsura vârstei plinirei lui Hristos.

Efe 4:14 Ca să nu mai fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățăturei, întru amăgitura oamenilor, întru viclesug spre meșteșugirea înșelăciunii;

Dar aceasta nu se face magic, doar declarativ, prin apartenența formală la Ortodoxie și prin pelerinaje la Prislop, ci prin asceză, adică răstignirea pocăinței:

Gal 5:24 Iar cari sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și cu poftele.

Gal 6:14 Iar mie să nu'mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care mie lumea s'a răstignit, și eu lumii.

Gal 2:20 Cu Hristos împreună m'am răstignit; iar viez, nu de acum eu, ci viează întru mine Hristos; iar de viez acum în trup, prin credința Fiului lui Dumnezeu viez, carele m'au iubit și s'au dat pre sine pentru mine.

Așadar nu iubire mistică prin deducție filozofică, ci mai întâi asceza, prin care se ajunge la ea. Nu înviere androgină, ci răstignire și înviere. Aceasta este antropologia creștinismului, revelată de Hristos Dumnezeu – Omul, deci aceasta este realitatea firii, lupta și finalitatea ei.

Nici un om (cât de filozof), nici o religie (cât de superioară), nu poate aduce ceva mai înalt și mai adânc, care să vindece trecutul și să dea nădejde pentru viitor. Iar dacă aduce orice împotrivă, de fapt derutează, scufundând (pe cei ce nu iau aminte), în amăgire.

Această pictare a curcubeului nu este întâmplătoare, ea exprimă steinerismul profund al Părintelui Arsenie Boca și credința sfinției sale nu numai în androginitate, ci și în reîncarnare.

Iată ce remarcă, în legătură cu acest subiect chiar un steinerian:

⁶¹⁵ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 13.

Arsenie Boca: reprezentarea iconografică a Învierii

Ioan Buduca

Am fost la biserica din satul Drăgănescu (lângă Mihăilești, județul Giurgiu) anume ca să văd reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca. Văzusem reproduceri fotografice ale acestei opere, dar nu eram lămurit: ce era atât de extraordinar în reprezentarea aceea? Toți comentatorii operei iconografice realizate de Arsenie Boca la Drăgănești remarcău singularitatea acestei icoane.

Acum știu. În reprezentarea iconografică a Arsenie Boca, Învieria nu arată vederii noastre un trup. În limbajul teologic al Sfântului Pavel, nu avem a vedea, aici, trupul cel stricăcios al omului, ci avem a vedea trupul cel nesticăcios. Nu materialitatea unui trup fizic, ci spiritul care a construit prin eoni trupul fizic și următoarele (hiperfizice) ce vor fi să fie până la Învieria cea de obște. Dar cum să reprezinți tu, iconografic, un asemenea trup spiritual, pe care Pavel l-a văzut în drumul Damascului și apoi a fost orb câteva zile din pricina strălucirii sale? Cum să reprezinți o „explozie” de lumini spirituale?

Arsenie Boca a ales „explozia” în ROGVAIV (roșu-ornaj-galben-verde-albastru-indigo-violet) a curcubeului. Curcubeul fusese semnul celui de-al doilea legământ între Dumnezeu și oameni. Primul – fără semn exterior – fusese legământul din Rai (interdicția cu privire la Pomul Cunoașterii Binelui și Răului). Dar ROGVAIV-ul lui Arsenie Boca este totalmente transparentizat: roșu transparent, oranj transparent etc. Și, totuși, „explozia” aceasta de transparențe (de voaluri, dacă vreți) era chemată să reprezinte un trup, un altfel de trup. Cum? Nimeni, înaintea lui Boca, n-a îndrăznit să realizeze o icoană a Învierii în care trupul să fie invizibil. Așadar, model iconografic pentru acest trup invizibil Boca nu avea nici în iconografia bizantină, nici în pictura tradiției catolice. Singurul „model” era înscris în descrierea Sfântului Pavel. Dar descrierea lui Pavel nu era amănunțită. Cum arăta capul? Cum arăta pieptul? Cum arătau membrele? Există un al doilea „model”, dar acesta nu fusese oficializat de biserică la 1968, când pictează Boca. Și nu este nici astăzi. Acest al doilea „model” al trupului nesticăcios al Învierii este descris (dar este descris în așa fel încât nu-l poți vizualiza) în

diverse locuri din opera de 354 de volume (în ediția germană) a antroposofului Rudolf Steiner. Sinteza acelor „locuri” a fost realizată abia în zilele noastre (în 2008, mai exact). Serghei O. Prokofieff, unul dintre cei mai importanți cercetători de azi ai operei lui Steiner, este cel care a reușit această sinteză în volumul *Misteriul Învierii în lumina antroposofiei* (în românește, la Univers Enciclopedic și Triade, 2011). Arsenie Boca a murit în 1989 și, neștiind limba germană, putem presupune că n-a avut acces la acele „locuri” steineriene. Cum în limba franceză, pe care o cunoștea, până în 1968 nu fusese tradusă ediția integrală a operei steineriene, ne-a mai rămas la îndemână să facem ipoteza că Boca ar fi putut avea acces fragmentar la acest al doilea „model”. Dar această ipoteză ar fi considerată jignitoare de cei care s-au constituit în paznici ai sanctificării lui Boca, pentru că, în viziunea lor teologică, steinerismul apare a fi o rătăcire eretică.

Cert este însă că „modelul” steinerian al Învierii este transpus iconografic, în integralitatea sa, pe peretele dinspre Nord al bisericiuței din satul Drăgănescu. Mă grăbesc să pun aici concluzia acestor dileme ce ar rezulta din căutarea unor influențe prin lectură în ceea ce a reprezentat Arsenie Boca acolo, pe acel perete. Chiar dacă ar fi avut acea lectură, vizualizarea, reprezentarea vizualizabilă a Învierii n-are cum să vină de acolo, întrucât în conferințele lui Steiner nimic despre Înviere nu este comunicat în sensul în care ochii de carne ar putea percepe (sau vizualiza). Steiner a pretins (iar ucenicii săi cei mai apropiați au mărturisit că nu era vorba de o vană pretenție) că – în „călătoriile” sale extracorporale – a văzut chipul lui Iisus Hristos. L-a reprezentat, apoi, într-o lucrare monumentală sculptată în lemn, aflată astăzi la Dornach, lângă Basel. Dar n-a susținut niciodată că ar fi văzut el însuși trupul Învierii, deși una dintre cele mai „eretice” afirmații ale sale este aceea că, începând din prima treime a secolului al XX-lea, prezența trupului Învierii în ambianța eterică a Pământului a devenit accesibilă văzului spiritualizat și accesibilă prin inițierea acestui văz într-o clarvedere. Ceea ce înțelegea Steiner prin clarvedere era rezultatul unui proces prin care intuiția noastră intelectuală (aceea prin care înțelegem problemele de geometrie, de pildă) era metamorfozată în intuiție-iubire, iar această intuiție-iubire învață să devină un organ văzător și cognitiv. În concluzie, așadar, iconograful Arsenie Boca ori deținea această intuiție metamorfozată în iubire văzătoare, ori a improvizat reprezentarea Învierii.

Cum improvizația în acest domeniu ar fi fost un păcat împotriva Sfântului Duh (și Boca știa asta mai bine decât o știe intelectul nostru prea puțin îmbisericit), suntem constrânși să acceptăm că iconograful bisericiuței din satul Drăgășani a văzut trupul Învierii cu ochii lui. Cu ochii lui sufletești, firește. Ceea ce rămâne să frământăm spiritul nostru este întrebarea următoare: de ce trupul Învierii apare în reprezentarea lui Boca în perfectă corespondență cu descrierea non-vizualizabilă din textele antroposofiei steineriene?

Nu ROGVAIV-ul celor nouă voaluri transparente din reprezentarea lui Boca are a aduce întrebarea de mai sus în sufletele noastre, ci faptul că sunt nouă și că sunt organizate în grupe distincte de câte trei. Exact așa (adică de trei ori câte trei entități distincte) apare trupul Învierii și în descrierea steineriană. Prima grupă de trei entități în descrierea antroposofică a omului este grupul corpurilor fizice: cel propriu-zis fizic (mineral, în fapt), cel eteric (o substanță invizibilă care asigură viața corpului mineral) și cel astral (o substanță care face posibilă mobilitatea sufletească a vieții animale și umane). Al doilea grup de trei entități în viziunea antroposofică asupra omului este grupul celor trei „corpuri” sufletești. Ele se dezvoltă din substanța corpului astral prin continua rafinare a acestei substanțe, care rafinare este coordonată de sus, de la nivelul instanței spirituale pe care antroposofia o numește eu. Partea întrupată a acestei ipostaze spirituale este eul inferior. Partea încă neîntrupată este eul superior (sinele nostru celest sau, cum spune Biblia, chipul și asemănarea logosului în noi). Cele trei „corpuri” sufletești sunt numite în antroposofie în felul acesta: suflet al senzației, suflet al rațiunii și suflet al conștiinței. Ele au o „istorie”. Abia în zilele noastre istorice are a se forma și a se desăvârși sufletul conștiinței, de pildă. Va fi pe deplin format, desăvârșit, abia peste câteva secole (în mileniul al patrulea) și, când va fi în deplina sa eflorescență, sufletul

conștiinței se va manifesta prin facultatea de a simți prin empatie calitatea sau non-calitatea unui alt suflet, așa cum, prin rațiune, putem „simți” calitatea sau non-calitatea unei alte minți.

Așadar, dacă un clarvăzător poate vedea, azi, voalurile unui trup uman viu, ele îi apar ca fiind șase (fizic – eteric – astral – suflet al senzației – suflet al rațiunii – suflet al conștiinței). Ca să vezi toate cele nouă voaluri ale trupului Învierii, trebuie să vezi chiar trupul înviat al lui Iisus Hristos. În viitor (milenii ce nu pot fi numărate în acest fel de timp istoric), prin muncile eului, asistat de sinele nostru celest, vor avea loc și alte rafinări corporale. Substanța astrală va fi spiritualizată. Până acum a fost doar însuflețită. Apoi, substanța eterică va fi spiritualizată. Iar, la urmă, și substanța minerală va fi spiritualizată. Atunci, numărul voalurilor unui trup uman va fi nouă și acel trup va fi asemenea trupului Învierii lui Iisus Hristos – care, din acest punct de vedere, a fost o realizare profetică a ceea ce toate trupurile umane au a realiza în cursul evoluției lor antropogonice.

Trupurile Învierii de obște – precum trupul Învierii lui Iisus Hristos – au a avea nouă voaluri de substanțe distincte (trei de natură fizică, trei de natură sufletească și trei de natură spirituală), fiecare substanță fiind în corespondență directă cu muncile câte uneia din cele nouă ierarhii spirituale.

Rămâne să ne frământăm sufletul și mintea cum și de ce un văzător mistic precum Arsenie Boca și un văzător gnostic („eretic”) precum Rudolf Steiner au putut avea aceeași reprezentare a trupului Învierii.

Misteriul numărătorii. Da, există și un astfel de misteriu în antroposofie. Într-o viziune statică, fără timp, cele nouă voaluri ființiale ale trupului Învierii vor ieși la numărătoare de trei ori trei. Dar, într-o viziune dinamică, evoluționară, apar ca fiind șapte. De unde acest „iluzionism” al numărătorii? Din faptul că substanța fizică astrală și substanța sufletească pe care o numim sufletul senzației este una și aceeași. Altfel spus, ființialmente, aici avem consubstanțialitate. La fel se întâmplă și la trecerea de la sufletul conștiinței la prima „corporalitate” spirituală (astralitate transformată în spirit, ceea ce antroposofia numește sine spirituală): sufletul conștiinței și sinea spirituală sunt consubstanțiale în ființa lor.

Astfel că, în ordinea evoluționară a trupului, avem următoarele șapte voaluri: fizic – eteric – suflet al senzației (astral animat de simțuri) – suflet al rațiunii – sine spirituală (suflet al conștiinței spiritualizat) – spirit al vieții (eteric spiritualizat) – om spirit (fizic spiritualizat).

Iată de ce șaptele ROGVAIV-ului înscris în ființialitatea celor nouă voaluri substanțiale ale trupului din reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca are a uimi chiar și mai mult decât corespondența perfectă dintre grupurile trei ori trei din cele două reprezentări corporale: cea iconografică și cea static-steineriană.

În esență, gnoza steineriană se întemeiază pe o viziune evoluționară a omului, altfel spus, ea crede în reîncarnare și este, din pricina asta, o antropogonie, nu o antropologie. Straniu – sub raport dogmatic – este și faptul că, în reprezentarea Nunții Împărătești, Ioan Botezătorul și Ilie apar unul lângă altul, comeseni alăturați, ca și cum Arsenie Boca ar interpreta reîncarnaționist episodul evanghelic în care Iisus Hristos, la întrebarea ucenicilor despre identitatea lui Ioan, spune că Botezătorul este Ilie. Or, în dogmatica actuală a teologiei oficiale, și în ortodoxie, și în catolicism, doctrina reîncarnării este considerată o culme a rătăcirii în erezie. Dați-mi voie să cred că sanctificarea lui Arsenie Boca, atunci când va fi să fie oficializată sub presiunea deja formidabilă a opiniei populare, are să fie și un prilej pentru o mai dreaptă recunoaștere a caracterului non-eretic al operei steineriene și pentru curajul spiritual de a repune reîncarnaționismul în drepturile sale.⁶¹⁶

Vedeți ce mare este miza canonizării Părintelui Arsenie Boca? Ea este totuna cu căderea Bisericii Ortodoxe Române în păgânism (asumarea credinței în antroposofie și reîncarnare).

⁶¹⁶ <<http://www.revistaluceafarul.ro/index.html?id=4968&editie=191>>, luni, 14 martie 2016.

2. MADONE ANTI MAICA DOMNULUI

A) MADONA ZAMFIRA

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o fițeți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...⁶¹⁷

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

⁶¹⁷ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

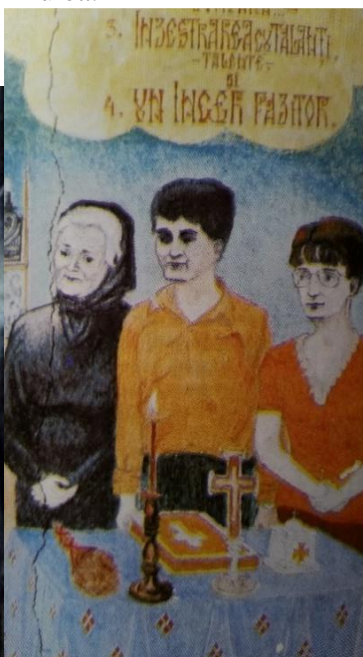
Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Multă vreme ne-am întrebat dacă și fața din tabloul de mai sus nu a fost cumva și ea a Maicii Zamfira. Nu am reușit să vedem decât două fotografii cu sfinția sa din depărtare, cea în care Părintele Arsenie Boca poartă pantalonii scurți și cea în care se urcă amândoi în autobuz. Astfel că nu ne-am dat seama prea bine de cum arăta la chip.

Însă am avut o bucurie că Părintele Arsenie Boca a pictat pe mama ei, Ecaterina Constantinescu, fiindcă astfel putem întrezări câte ceva. Probabil că Maica Zamfira seamăna cu ea.

Este greu să reconstituim asemănarea, fiindcă trebuie să trecem prin prea multe etape: întinerirea Ecaterinei, clarificarea chipului Maicii Zamfira, observarea asemănărilor și deosebirilor, și compararea cu tablourile pictate de Părintele Arsenie Boca în care acesta vrea să ne convingă că a reprezentat-o pe Maica Domnului. Ca și în cazul reprezentărilor hristosului său mincinos, toate seamănă cu o etapă din viața Părintelui Arsenie Boca, dar nu prea seamănă între ele. Tot așa, nici în cazul tablourilor în care sfinția sa pretinde că a pictat pe Maica Domnului, nu seamănă la față unul cu altul, par a fi persoane diferite, deși pot fi și etape din viața aceleiași persoane. Necunoscând, ca în cazul Părintelui Arsenie Boca, succesiunea fizionomiei Maicii Zamfira, nu putem să ne exprimăm cu certitudine.

Însă este clar că avem totuși o oarecare asemănare, în trei din tablourile cu madona ale Părintelui Arsenie Boca (din care cel din centru, cel mai apropiat ca asemănare și poziționare cu imaginea Ecaterinei, este tocmai cel de care zicea Părintele Arsenie Boca că poartă pictate mâinile Maicii Zamfira, în locul mâinilor Maicii Domnului):

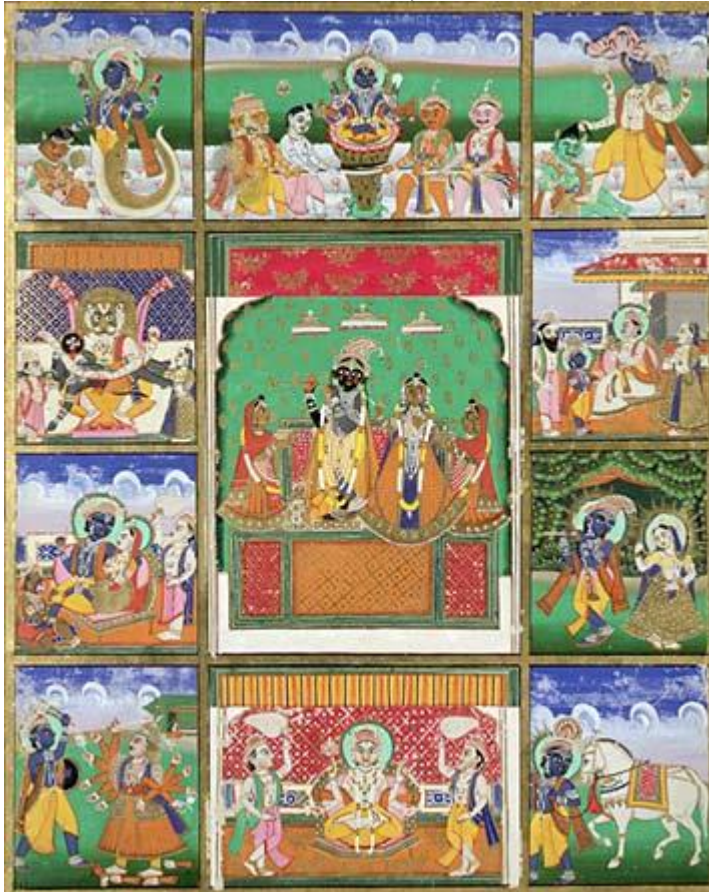
Chiar dacă tablourile din stânga reprezintă o persoană tânără, fără riduri, cu aripile nazale mai înguste și ochii negri (albaștri), totuși are aceeași bărbie dreaptă ca Ecaterina, nasul drept, sprâncenele drepte, plecând la aceeași distanță de nas. Mai în dreapta Maica Zamfira se află sora sfinției sale (preoteasa Ligia Bunescu), care după cum vedem (atât în pictură, cât și în fotografie), o ducea ceva mai rău ca preacuvioșia sa, fiind mai puțin durdulie, mai trasă la față, mai încercănată și puțin cam tristă. Probabil că avea mai multe greutăți, suferințe și griji, datorită responsabilităților mai mari. Aceeași bărbie dreaptă, același nas drept, aceleași sprâncene drepte, plecând la aceeași distanță de nas. Probabil că și Maica Zamfira avea aceleași trăsături, pe care Părintele Arsenie Boca le-a reprodus în fața tablourilor sale cu madone.

Interesant la Părintele Arsenie Boca este că persoane diferite seamănă între ele și în general cu sfinția sa, în schimb reprezentările aceleiași persoane nu seamănă una cu alta. Cu totul diferit este în cazul Sfințelor Icoane. Acolo fiecare persoană este identificabilă prin trăsăturile ei specifice, diferite de ale celorlalte persoane, dar care se păstrează la toți iconografi, indiferent de stil și perioada pictării lor. Astfel că, dacă se șterge numele, poți recunoaște Sfântul reprezentat după chipul și celelalte trăsături caracteristice. Deoarece Părintele Arsenie Boca nu a studiat Erminia Bizantină și modelele Sfințelor Icoane Ortodoxe (care eliberează mintea prin smerita urmare a realității consemnată de Sfânta Predanie, lăsând originalitatea să lucreze în sensul intensificării dragostei față de persoana pictată și măiestria delicateții surprinderii asemănării ei), nu a sesizat aceste lucruri de mare profunzime teologică. Preacuvioșia sa a aplicat cele învățate la Belle Arte (care robesc mintea în libertinajul propriei imaginații și păreri, risipindu-se în tot felul de căutări de modalități originale de a rezolva probleme teologice și a căuta modele omenești cât mai apropiate de propria fantezie în legătură cu personajele pictate). Astfel că toate figurile din tablourile Părintelui Arsenie Boca și seamănă unele cu altele, parcă ar fi fotocopii ale autoportretului său, deci este greu de făcut o analiză precisă. Nu știm dacă această asemănare nu a influențat și deformarea trăsăturilor Ecaterinei și Ligiei. Însă întrebarea rămâne pusă și așteptăm precizări. Dacă nu... vom afla la Judecata de Apoi.

Iată cum toate persoanele seamănă între ele, doar atitudinile lumești parcă diferă în teatralitatea lor (dracii nu se pot abține să nu facă circ), când le pictează Părintele Arsenie Boca, care nu înțelegea taina unicității persoanei care se exprimă prin față. Aceasta provine din credința sfinției sale în metempsihoză [că persoanele (chiar și cele îngerești) pot să treacă prin mai multe trupuri, dar să rămână aceleași], sau este expresie a altei credințe hinduse, cea a avatarului:

În religia hindusă, avatarul este o manifestare trupească (încarnare) a unei ființe divine în formă de om sau animal. Iată cei zece avatari ai lui Vishnu: (în sens orar, din stânga-sus) Matsya, Kurma, Varaha, Narasimha, Vamana, Parshurama, Rama, Krishna, Buddha și Kalki. În centru, Krishna:

Interesant este că Părintele Arsenie Boca, datorită credinței că îngerii se pot întrupa în oameni (iar îngerii seamănă între ei), arată aceeași asemănare în mai mulți oameni contemporani, aflați unul lângă altul. Dar aceasta ne deslușește, încă odată, că vedeniile după care a pictat, erau diavolești, dracii luând chipuri asemănătoare, fiind îngeri căzuți și având lucrări similare de amăgire chiar și în cazul nefericit al Părintelui Arsenie Boca, Dumnezeu lăsând așa, ca doar, doar s-ar dezmetici și sfinția sa pe cale rațională.

În schimb, când e vorba de aceeași persoană, ipostazele sale parcă surprind alte figuri, cu alte asemănări, aparținând unor oameni diferiți. Este fie vorba de autoportretul Părintelui Arsenie Boca, pentru diferitele etape ale vieții lui, fie ceva mai sinistru. Sunt oameni care au înăuntru mai multe persoane. În psihiatrie această manifestare se numește schizofrenie. În viața duhovnicească se numește îndrăcire. Citim în Sfânta Evanghelie că au fost oameni ce nu au avut numai un drac, ci o legiune de demoni. Dracii, deși pictați la fel, pentru a li se arăta apartenența de firea îngerească, și asemănarea în ură și răutate, totuși sunt și ei

persoane, chiar dacă se preschimbă din ce în ce mai mult în indivizi (indivizii sunt unități ale speciilor, lipsiți de personalitate. În această stare te aduc patimile care zdrobesc libertatea unicității și omogenizează distincțiile la starea de dobitoacie. Dobitoacele nu sunt persoane non-umane, cum sugerează propovăduitorii pervertirii minții și inversării firii. Ele sunt indivizi. Dracii, dar și oamenii pătimiși se depersonalizează uniformizându-se prin separarea de Sfânta Treime, căzând în picaj spre nimic. A prefăce persoanele în indivizi este și scopul, și ținta hinduismului, care consideră nimicul ca dumnezeul lor mincinos. Dracii vor prin acele tehnici de yoga sau do, să depersonalizeze cât mai mult pe om, să-l lase fără de minte, pentru a se unii cu ei și a-l face asemenea lor, topit în ură. Numai iubirea distinge și apreciază ca pe o taină diferențele celuilalt, îmbogățindu-se în el. Ura vrea ca să forțeze voia tuturor a se supune voii, deci persoanei care urăște. Totuși chipul, cât de mult stâlcit, rămâne chip, astfel că totuși, și demonii, și pătimișii depersonalizați rămân persoane).

Când duhurile necurate intră în biata victimă în pâlcuri, își exprimă fiecare din membrii acelui pâlc personalitatea lui. Dar nu numai atât, un singur diavol nu poate fi statornic în nălucirea pe care o face, cum nu a fost statornic nici în slujirea lui Dumnezeu, astfel că înfățișarea pe care o abordează se schimbă uneori de la o clipă la alta, cu atât mai mult în vedenii diferite. A picta o Persoană Sfântă cu înfățișări diferite este tot una cu a o acuza de îndrăcire sau că a suferit operații estetice de schimbare a fizionomiei. În realitate, însă, având în vedere că Părintele Arsenie Boca tot ce a pictat a fost o reproducere a vedeniilor, după cum susține chiar sfinția sa, și aici găsim dovedită apartenența diavolească a arătărilor care le-a pățimit. Dracii chiar dacă jucau rolul sfinților și al sfințelor, nu puteau apărea niciodată la fel, ci schimbat, după cum le îngăduia Dumnezeu, ca dacă Părintele Arsenie Boca s-ar fi smerit și ar fi cercetat scrierile Sfinților Părinți despre vedenii, să vadă că aceasta este una din caracteristicile demonilor (schimbarea nălucirilor), iar dacă din prea multă rătăcire a trufiei, sfinția sa nu ar fi cercetat, nu s-ar fi trezit, măcar noi ceilalți să ne dăm seama și să ne ferim de modelul păgubos al preacuvioșiei sale, să scăpăm de ispita de a-l canoniza

Cele de mai sus nu seamănă între ele, dar nici cu primul tablou (în care Părintele Arsenie Boca zicea că a pictat pe Maica Domnului cu mâinile Zamfirei), nici cu Ecaterina, nici cu Ligia, dar pe Maica Zamfira nu o știm după chip. Poate vreo uceniță de la Prislop, dacă s-ar converti de la arsenism la Ortodoxie să ne spună cu care din fețele de mai sus, seamăna Maica Zamfira, sau măcar să ne aducă o fotografie cu sfinția sa, în care să-i observăm trăsăturile feței, deoarece pe internet nu prea se găsesc.

Se observă că nu numai femeile sunt diferite, dar și pruncii, aflați la aceeași vârstă, sunt diferiți. Scuză că s-ar fi schimbat fața prin trecerea vârstei nu poate fi, așadar, valabilă. Pur și simplu sunt pictați alți oameni, ca fiind aceeași Maică a Domnului și Același Hristos. Dar Ei au fost cele mai statornice persoane, neavând nici un diavol loc în Ei, fiindcă i-au ars. Nu au fost nici năluciri schimbătoare. De ce Părintele Arsenie Boca pictează hulind și surpându-ne credința în realitatea lor, relativizându-le înfățișarea, făcând-o schimbătoare, ca și cum nu ar fi existat sau ar fi fost cu fețe schimbătoare, lăsând astfel să se înțeleagă că sunt invenții omenești imaginate de fiecare om, după cum îl taie capul?

Persoanele reprezentate nu numai că nu sunt Hristos și/sau Maica Domnului, dar sunt niște kitsch-uri cu breton sau cărare pe mijloc, ori cu părul aranjat pe sub batic (deoarece dimensiunile capului acoperit sunt diferit proporționate, în funcție de tablou, ba mai umflat, ba mai subțiat). Picturile sfinției sale sunt lipsite atât de seriozitate, cât și de originalitate fiindcă se încadrează în stilul apusean cupidonofil, doar că și mai lipsite de bun gust artistic.

În Sfintele Icoane Ortodoxe, însă, fiindcă ele propovăduiesc adevărul neschimbător, indiferent de stil, tehnică și neam, este pictată întotdeauna aceeași persoană. Adică fie Maica Domnului, fie Hristos, toate seamănă la față între ele, încredințându-ne că a existat în mod real un singur model, unic cu adevărat, și tocmai acesta a fost pictat și transmis prin Sfânta Tradiție. Însă, nici una din Sfintele Icoane Ortodoxe nu seamănă cu nici una din femeile/vedeniile luate ca model de Părintele Arsenie Boca în locul Ei.

Am selecționat mai jos Sfintele Icoane Ortodoxe, cât mai diferite, tocmai pentru a vedea în diferențe asemănarea (provenită din faptul că au fost pictate aceleași Persoane: Domnul și Maica Lui).

Punând laolaltă Sfintele Icoane cu tablourile religioase în general și cu cele pictate de Părintele Arsenie Boca în special, dacă suntem raționali și credem în bunătatea lui Dumnezeu nu putem trage decât două concluzii contradictorii:

1. Ori Sfânta Biserică nu este insuflată de Duhul Adevărului și a greșit în toate Sfintele Ei Icoane fiindcă nu acestea nu seamănă cu vedeniile Părintelui Arsenie Boca (lucru pe care noi nu îl credem). Dar în acest caz și vedeniile Părintelui Arsenie Boca au greșit toate, mai puțin una din ele în care i s-a arătat adevărul (dar nu se știe care).

Acest lucru, însă, nu-l face Dumnezeu fiindcă El nu ne lasă în ceață într-o problemă atât de importantă: cum arăta Hristos și Maica Sa. Căci El *1Ti 2:4* *voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină.* *5 Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus.* Cine este, însă, adevăratul Hristos unic, dacă nu a putut fi pictat la fel în toate icoanele? Trebuie să-L știm cum arată, ca să ne închinăm Lui. Dacă ne închinăm la icoana altuia, cinstea merge la acela și adorăm un hristos mincinos. Este neapărată nevoie a cunoaște cum arăta în realitate Hristos pentru a-L picta și, astfel, prin cinstirea Sfintelor Lui Icoane să-L adorăm chiar pe El, pe Cel adevărat, nu pe un altul, deoarece cinstea Icoanelor merge la cel închipuit pe ele. Sfânta Lumină de la Ierusalim se coboară numai la Ortodocși, nu pentru meritele noastre, ci pentru a confirma că la noi (inclusiv în Sfintele Icoane) se află Adevărul. Un adevărat Ortodox, așadar, va respinge această primă concluzie.

2. Ori, cum și este cu adevărat, toate vedeniile pe care le-a avut Părintele Arsenie Boca au fost de la draci (fiindcă nici unul din tablourile pictate după ele nu seamănă cu Sfintele Icoane în care au fost reprezentați Hristos și Maica Domnului - exact așa cum au fost Ei în realitate, doar că au fost surprinse trăsăturile

teologice ale trupului duhovnicesc). Asta înseamnă că pictura de la Drăgănescu pregătește în țara noastră terenul lui antihrist, relativizând chipul Mântuitorului și obișnuindu-ne să ne închinăm altuia cu închinarea ce se cuvine doar lui Hristos.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceluia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.⁶¹⁸

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfințelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuită ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră fiind Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare (sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul), atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh (sau Înainte-mergătorului) o trimitem tot la Părintele Arsenie Boca. Sau, mai grav, îl adorăm mai mult decât pe Hristos (deși mai mult ca adorarea nu există, ea este cultul latreutic, total adus numai lui Dumnezeu), fiindcă Hristos este Unul din Sfânta Treime și S-a întrupat din pururea fecioara Maria, având un singur trup, cu o singură față, arătând într-un singur fel, dar tablourile de la Drăgănescu ne sugerează că duhul Părintelui Arsenie Boca s-a întrupat ba în Hristos, ba în Sfântul Ioan Botezătorul, ba în Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, deci ar fi un dumnezeu mai mare ca Hristos, care are mai multe avataruri, printre care și Hristos. Ce hulă îngrozitoare, să nu fie în veac!

Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinuciderea), o preacinstim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

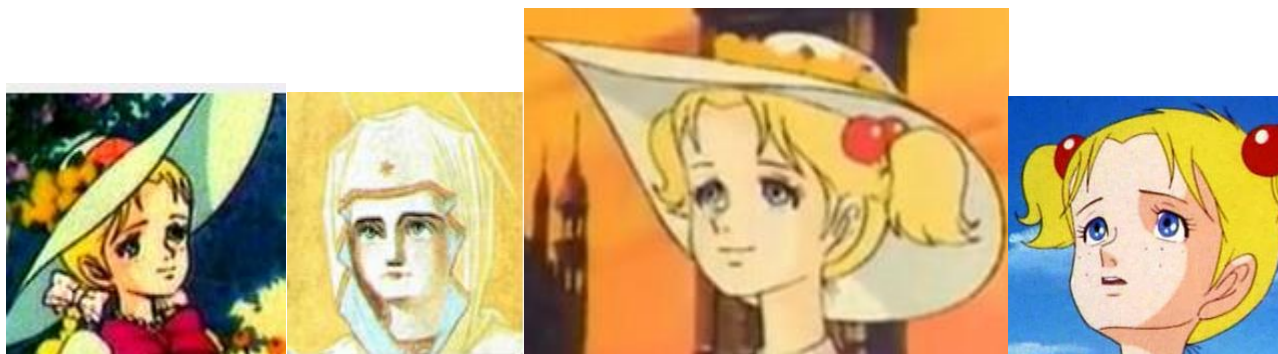
Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor, prin care pățimesc aceasta, este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sărmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

⁶¹⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

B) MADONA DESEN ANIMAT JAPONEZ

Sandy Bell e drăgălașă, dar ce hulă cumplită să o pictezi pe Maica Domnului în același duh lumesc cu ea. Naivitatea, inocența nu exprimă realitatea profundă a Împărătesei care pe toate le știe și le biruie, fiind înfricoșătoare dracilor și umitoare minților îngerești, încă de la zămislirea Ei:

1Co 14:20 Fraților, nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă, fiți desăvârșiți.

C) MADONA NEAGRĂ

Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului⁶¹⁹.

De ce tocmai în negru? ne-a miluit Dumnezeu ca să depistăm cine era arătarea ce se dădea drept Maica Domnului.

8, „Maica Domnului“ în vedeniile unei tinere

Doi ani mai târziu, ziarele Atenei se ocupau cu alte vedenii care apăreau unei tinere din regiunea Navpactia. Aceasta vedea, se zice, pe Maica Domnului și primea diferite porunci, de pildă, să predice lumii să se pocăiască etc., etc.

Într-o duminică, în Agrinio, înainte de a merge la amvon să predic, primarul mi-a adus o epistolă semnată de preot, profesor și primar, ca să o citesc mulțimii din biserică, prin poruncă de la Maica Domnului cea care s-a arătat în vedeniile tinerei fete. Am refuzat să o citesc și le-am spus, firește, cele cuvenite,.

Peste câteva luni a venit la spovedit, printre alții, însăși tânăra aceea și s-a spovedit. într-adevăr, era o fată foarte modestă și virtuoașă.

La urmă, după Spovedanie, când era să plece, mi-a spus:

- *Eu, părinte, o văd pe Maica Domnului.*
- *A! Tu ești aceea? Cum o vezi? am întrebat-o.*
- **în chip de femeie îmbrăcată în negru.**
- *Ai văzut-o de multe ori?*
- *De vreo zece ori.*
- *Și ce îți spune?*

Prima dată era duminică după-amiază și mă aflam în poiană, căutam o oaie care se rătăcise de turmă. Dintr-o dată, Maica Domnului mi-a apărut în față și mi-a zis:

- *Eu sunt Maica Domnului. Du-te în sat și spune-le sătenilor care lucrează la construirea drumului să înceteze munca, fiindcă azi e duminică.*

- *Și m-am dus, le-am spus și s-au oprit din lucru.*

Altă dată era Ajunul Crăciunului și mi-a zis:

⁶¹⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

- Să mergi și să le spui sătenilor că anul acesta, deoarece Crăciunul cade vineri, să nu coacă nimic. Căci nu se cuvine.

Și, într-adevăr, tot satul a postit în ziua de Crăciun.

- Nu vezi, copila mea, i-am spus, că cel care ți se arată e Satana, nu Maica Domnului? Era atât de rea fapta sătenilor care construiau cu dragoste și cu folos drumul acela? Dar Satana nu voia ca ei să facă acea lucrare, ci voia să-i vadă în cafenele, cum joacă cărți, se îmbată și înjură. Pe de altă parte, unde s-a auzit ca creștinii să postească în ziua înveselitoare a Crăciunului? Biserica noastră a stabilit ca în acele 12 zile, începând cu ziua Crăciunului, să mănânce omul orice vrea. înțelegi că e vorba de Satana? Așadar, când o să ți se arate iar, să zici: Ești Satana, și să-ți faci semnul Crucii.

- Dar, părinte, nu îmi spune nimic rău. Îmi spune să ies în fața oamenilor și să le predic să se pocăiască.

- Și tu să zici: Dacă era să predic, m-ar fi făcut Dumnezeu bărbat, preot, predicator, stareț și aș fi învățat carte. De aceea, să te lase în pace și să vină la mine.

Și deoarece era foarte cuminte, a primit povețele mele, s-a liniștit și Satana n-a putut să-i aducă vătămare.

(în aceeași lucrare, p. 60 - 62)⁶²⁰

Ce bine ar fi fost să se fi spovedit și Părintele Arsenie Boca la un duhovnic iscusit în amăgiri și apoi să fi făcut și ascultare... poate acum chiar era un model în Sfânta Biserică Ortodoxă.

Teologii întunericii, nesuportând lumina Ei, se arată în negru la oameni, ca să-i înșele că și Ea ar fi avut păcat sau umbră. Ba chiar îndeamnă pe ucenicii lor să O picteze așa, ca să o hulească.

⁶²⁰ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 294-298.

Hidoase, nu-i așa. Se vede clar ce duhuri le-au inspirat.

Maica Domnului Neagra

Intre reprezentarile iconografice si statuare ale Maicii Domnului, a aparut in perioada medievala - sau chiar mai devreme - in sanul romano-catolicismului, o serie de exemple in care aceasta este infatisata avand piele de culoare inchisa, uneori neagra. Reprezentările de acest tip sunt cunoscute sub numele "Madone Negre". [...]

In sens precis, numele "Madona Neagra" nu se aplica imaginilor a caror culoare deriva din materialul folosit precum ebonita sau lemnul de culoare inchisa, sau celor inegrite de fumul lumanarilor sau in urma incendiilor chiar daca, in general, acestea sunt explicatiile pentru o mare parte din reprezentarile ce sunt incadrate astazi in acest gen iconografic.

In legatura cu aceste reprezentari cercetatorii au incercat sa ofere diverse explicatii. Citind cea mai importanta lucrare de istorie a artei pe aceasta tema Marvin Pope prezinta mai multe ipoteze pentru explicarea Madonelor Negre. El trage concluzia ca e "foarte probabil" sa-si aiba originea in Asia Mica si face paralele semnificative cu Demetra Neagra, Isis si alte zeitati pagane negre. De altfel, istoria timpurie a cinstirii Fecioarei Maria in Africa a anticipat aceste dezvoltari ulterioare.

Unii cercetatori au subliniat faptul ca trebuie sa existe un temei scripturistic pentru acest tip de reprezentare. In acest sens, una dintre consecintele cele mai impresionante ale interpretării mariologice a Vechiului Testament a constituit-o atribuirea imaginilor din Cantarea Cantarilor Fecioarei Maria. "Nigra sum sed formosa [Neagra sunt dar frumoasa]" sunt aproape primele cuvinte ale Miresei din Cantarea Cantarilor.

Din aceste cuvinte s-a nascut temeiul biblic pentru multe portrete ale Maicii Domnului care o reprezinta ca Madona Neagra.

[hule tipice interpretării sectare, ce rup textul de înțelesul lui:

Cân 1:5 Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă, ca sălaşurile lui Chedar, ca și corturile lui Solomon.

Iată tâlcuirea Sfinților Părinți:

Trecînd de la cele mai înainte înfățișate, cuvîntul ne duce la tâlcuirea celor spuse de mireasă către fecioare. Acestea sînt : «Neagră sînt și frumoasă, fiice ale Ierusalimului, ca corturile Chedarului, ca covoarele lui Solomon». Bine a început învățătoarea de la descrierea bunătăților, ce trebuie să o facă sufletelor care își încep ucenicia. Căci ele se arată gata, prin cele ce le mărturisesc, să aleagă harul ce curge din sîinii ei cuvântători, în locul oricărui cuvînt omenesc pe care îl numesc vin, spunîndu-i: «Iubi-vom sîinii tăi mai mult decît vinul, fiindcă te-a iubit Dreptatea». Iar ea sporește uimirea sufletelor ucenice cu privire la minunea petrecută cu sine, ca și mai mult să cunoaștem nemăsurata iubire de oameni a Mirelui, Care prin iubire

îmbracă pe cea iubită în frumusețe. Nu vă mirați, zice, că m-a iubit Dreptatea, ci că, fiind neagră din pricina păcatului și unită cu întunericul prin fapte, m-a făcut frumoasă prin iubire, schimbînd frumusețea Sa în urîțenia mea 39.⁶²¹

Așadar cuvîntul acesta vorbește despre Mireasa Biserică ce îi are în Sine ca negreală pe cei ce au avut păcate, înainte de Sfântul Botez, sau după Sfântul Botez au căzut, însă s-au pocăit, devenind frumoși. Dar Maica Domnului nu a avut păcat personal, ca să fie pictată neagră. În plus, Sfintele Icoane nu mai pictează simbolul ci chiar asemănarea celor reprezentați. Iar Maica Domnului nu a fost negresă, nici îmbrăcată în negru – n.n.]

Tot Marvin Pope este cel care demonstrează în mod convingător, cu argumente lingvistice, faptul ca traducerea exacta a versetului este "Neagra sunt si frumoasa", nu "dar frumoasa", cea care s-a pastrat de altfel in Septuaginta: "Melaina eimi kai kale".

Denumirea "Madona Neagra" a capatat o semnificatie deosebita cand a fost aplicata cunoscutei icoane a Fecioarei Maria de la Jasna Gora, din orasul polonez Czestochowa, atribuita picturului de icoane Sfântului Apostol Luca, aceasta fiind imaginea sacra cea mai venerata in Europa Centrala si constituind obiectul unor nenumarate pelerinaje. [aceasta face parte din suita de minciuni latine, ca și giulgiul din Torino, ca să atragă pe oameni la ei, similare cu minciunile de la Prislop. Sfântul Apostol Luca nu avea cum să picteze nici hidos, nici persoane diferite, fiindcă a cunoscut-o personal pe Maica Domnului și tocmai aceasta este motivul pentru care noi știm cum a arătat Împărăteasa noastră, păstrând cu aceeași râvnă și sfințenie asemănarea Ei, după cum am păstrat nealterată Sfânta Scriptură:

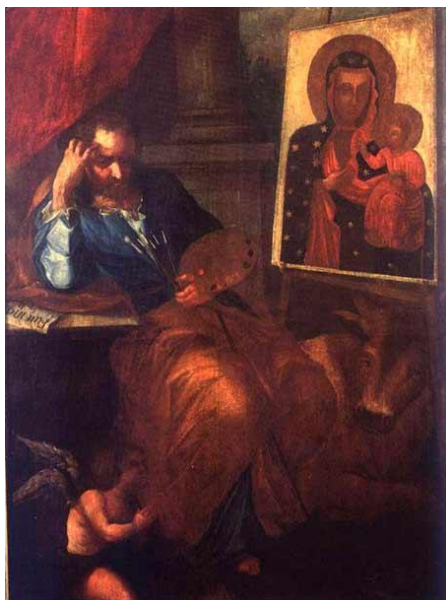
Sfântul Ioan Damaschin, mare iubitor si aparator al sfintelor icoane, ne scrie: "Dumnezeiescul Apostol si Evanghelist Luca a zugravit intocmai sfantul si preacinstitul chip al Maicii lui Dumnezeu, Maria, pe care a intalnit-o la Ierusalim, aflandu-se inca in trup si predicand in Sfântul Sion. A pictat-o pe Preacurata Fecioara in culori si in amestec de ceara, pe o bucata de lemn, ca sa ne-o lase amintire si sa ne-o arate asa cum era in realitate, dar vazuta ca intr-o oglinda. Maica Domnului insasi binecuvantand-o, i-a spus: Harul meu va fi cu ea."⁶²²

Dacă doriți să vedeți o icoană pictată de Sfântul Apostol Luca iat-o, se cheamă Odighitria sau povățuitoare și ajutorare de cale:

⁶²¹ Sfântul Grigorie de NYSSA, *Părinți Și Scriitori Bisericești*, 29, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1982, p. 129.

⁶²² <<http://www.crestinortodox.ro/liturgica/pictura/sfantul-apostol-luca-zugravul-maicii-domnului-119920.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

Așadar se vede limpede că nu are nici culorile, nici trăsăturile Madonei negre, nici haine negre în care să fi fost îmbrăcată. Ea a purtat toată viața haine de o singură culoare, lucru care a fost revărsarea în afară a smereniei Sale. Auriul din prima Icoană nu arată auriul veșmântului, ci lumina necreată ce strălucea din Maica Domnului. – n.n.] [...] **Răspândirea acestui tip iconografic în lumea romano-catolică se explică și prin încurajarea în sanul acestei Biserici, în ultimele secole, a fenomenului "aculturatiei", în special aculturatiei liturgice și artistice.** [deci, Părintelui Arsenie Boca contribuie la susținerea practică și ideologică a fenomenului de aculturație – n.n.] **In Biserica Ortodoxă iconografia Maicii Domnului Negre nu este nici măcar amintită în erminiile sau manualele de pictura bisericească.**⁶²³

Cum spunea un duhovnic înțelept privind la tabloul din stânga: arată ca o țigancă.

După cum pictorul îmbufnat și plictisit, nu are cum să fie Sfântul Apostol Luca, Cupidonul nu are cum să fie un Sfânt Înger, tot așa urâciunea pustiirii îmbufnată numită madona neagră, nu are cum să fie Odighitria pictată de Sfântul Apostol Luca, la însuflarea Sfântului Duh. Tot așa, nici tablourile religioase pictate de Părintele Arsenie Boca, care pot semăna cu oricine (numai cu niște Sfinți nu), nu sunt Sfinte Icoane.

Iată cum o pictează pe Maica Domnului Ortodoxiei, însuflați de Sfântul Duh și urmând Sfânta Tradiție de la Sfântul Apostol și Evanghelist Luca (vom sublinia și îngroșa ce anume din trăsăturile Maicii Domnului nu a respectat Părintele Arsenie Boca):

2. *Chipul și statura Născătoarei de Dumnezeu*

*Iar prea sfânta de Dumnezeu Născătoare, a fost cu statura mijlocie, deși unii zic că a fost de trei coți. [~ 1,99 m – n.n.] [Fața nu o avea nici rotundă, nici ascuțită, dar întrucâtva prelungă]; chipul [fi era) de culoarea grâului, cu părul [ascuns] gălbui: cu ochii [vioi și curați] având [în ei] vederi gălbuie [tocmai de culoarea olivelor], cu sprâncenele [încovoiate], lungi [și puțin negre; nasul ceva cam lung], cu nările mijlocii, [iar buzele trandafirii]; cu mâinile lungărete și cu degetele asemenea. [Si, în fine, toată ființa ei era simplă, fără de mândrie sau vreo împodobire omenească, ci] smerită, neprefăcută și fără de prihană, cu îmbrăcăminte cuviincioasă, iubind veșminte numai cu un fel de vopseală, (după cum) omoforul, care se află în biserica ei [ce este în Chalkopatrii] o mărturisește. [Si afară de acestea,... mai presus de toate, era într-înșă multă frumusețe divină].*⁶²⁴

Părintele Arsenie Boca a pictat-o cu fața rombică, dreptunghiulară sau pătrată, cu bărbia retezată, cu chipul albicios sau rozaliu având paloare, părul la vedere în unele tablouri, cu ochii fixiști și visători, cu sprâncene drepte, în unghiuri, negre total, cu nasul retezat, sub formă de paralelipiped dreptunghic, fără rotunjimi, cu nările mici și înfundate în nas, cu buzele drepte, subțiri și strânse, inexpressive, mâinile butucănoase și scurte, degetele asemenea, dar și cocârjate. Ființa ei este compusă, ca al actrițelor profesioniste, jucând variabil rolul mai multor personaje, unele inexpressive și pierdute, altele naive, altele ignorante, altele languroase, altele țărănești, exprimând prefacere și multă împodobire omenească, cu veșminte în mai multe culori, de multe ori neavând simbolul pururea fecioriei (cele trei stele), după modelul aparițiilor demonice apusene. Și în afară de acestea, mai presus de toate, au într-însele urâciunea omenească plină de patimi, ce nu se poate compara cu frumusețea divină a Maicii Domnului, aceste madone având obrăznicia de a juca rolul Ei și prin aceasta O hulesc

⁶²³ <<http://www.crestinortodox.ro/religie/maica-domnului-neagra-l22280.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

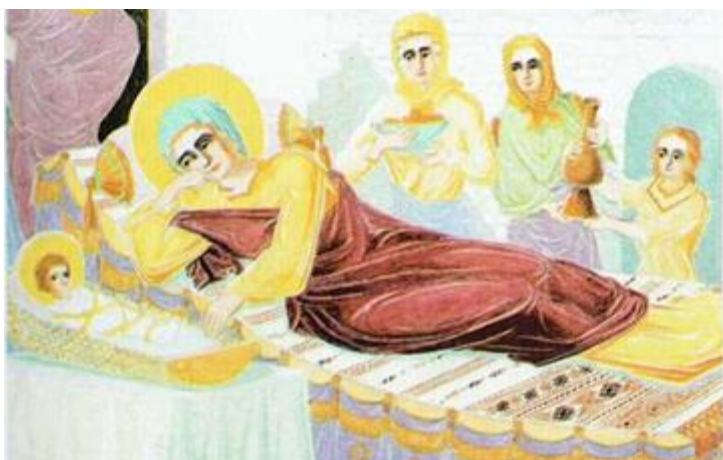
⁶²⁴ **DIONISIE** din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 147-148.

D) MADONA DESPLETITĂ, DAR CU BASMA, CA LA MEDJUGORJE, LOURDES, FATIMA

Este greșit faptul că mulți dintre zografi fac chipul Maicii Domnului cu părul despletit ca o doamnă, și învelișul capului numai cu o basma; pentru că într-însa n-a fost prihană și nici mândrie, ca să se împodobească cu haine de mult preț și să-și arate împletiturile părului⁸⁷. Așadar, nu trebuie să ne luăm după proba ereticilor, ci să păzim legea și portul locului neschimbat, căci în alt chip nu este primit de Biserică, ci sunt lucruri eretice.⁶²⁵

Deci, după Sfinții Părinți Părintele Arsenie Boca a pictat eretic (până și anti „Sfânta Ana” este pictată ca o gospodină ce tocmai s-a dus la coafor):

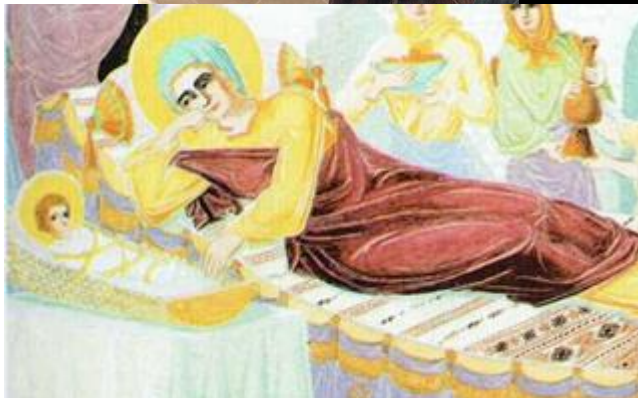

Ortodocșii pictează însă cu sfială și evlavie aceste evenimente Sfinte, respectând Sfânta Tradiție, neîndrăznind a dezveli capul Stăpânei:

⁶²⁵ **DIONISIE** din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 230.

Părintele Arsenie Boca și în acest aspect copiază rătăcirile latinilor:

De altfel baticul alb, ochii albaștri, hainele în mai multe culori, prezența unei stele (în loc de trei) sau chiar absența lor, vederea părului madonei sunt lucruri comune și în vedeniile înșelătoare, și în tablourile latine, și în pictura Părintelui Arsenie Boca. De unde se vede că sursa lor este comună.

Vom vedea acum șase imagini de la unele din cele mai mari rătăcirii (cu false minuni, false vindecări, false proorocii, false vedenii), în ordinea aceasta: MEDJUGORJE, LOURDES, Drăgănescu, Drăgănescu, FATIMA, Drăgănescu.

Prima este o apariție demonică a Gospei fotografiată. Vedem că este în stilul stafiilor pictate la Drăgănescu. A doua este apariția madonei ce învață pe latini erezia imaculatei concepții (care a făcut să izvorască minuni diavolești la Lourdes, pentru a confirma această erezie). Apoi sunt două femei ce au pozat Părintelui Arsenie Boca în locul Maicii Domnului, una primind și corona desprinsă din catolicism (tipică mândriei și dorinței papale de a deveni și împărat pământesc). După ele, este o statuie de la Fatima, un alt loc de arătări drăcești de tip Poltergeist (ca în vedenia treptelor) cu profetii apocaliptice, batjocorind pe Maica Domnului și insinuând că arată ca o fetișcană plutitoare, gură cască, cu emoții siropoase cum sunt și unele fecioare din Sfânta Evanghelie *Mat 25:2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. 3 Căci cele fără de minte, luând candelilele, n-au luat cu sine untdelemn.* Iar ultima este o fată năstrușnică ce a pozat drept Sfânta Maria Magdalena, aducând cultul eretic al Sfintei Inimi, lângă capitala României, tocmai la cimitirul de la... Drăgănescu.

Vedeți că până și veșmintele madonei de la Drăgănescu sunt la fel cu cele ale celor pictate de latini? Și culorile lor și modul de a fi purtate... ca la o parte din „călugărițele” din catolicism. Ca atitudine teatrală se potrivește cu ele, având o față nu smerită, ci de „superioară”. „Călugărițele” din catolicismul de azi, însă, mimează veselia pentru a arăta ce fericite sunt.

Refractare la orice inseamna manifestare ortodoxa a credintei – cum ar fi inclusiv inchinarea la moaste – televiziunile noastre (in cazul de fata, Antena 3) nu au nicio problema in a promova fenomene de inselare draceasca cum este vestitul Medjugorje. Din pacate, foarte multi ortodocsi, unii chiar cu “binecuvantarea duhovnicului”, participa la pelerinaje in vestita locatie, de unde se intorc absolut convinsi ca au fost martori la cine stie ce revelatii divine si miraculoase. Exista chiar un site dedicat mesajelor pe care “Gospa” (aparitia de la Medjugorje) le emite inclusiv pentru romani. [...] Alte nenumarate episoade cel putin ciudate au intarit convingerea episcopului Zanic ca aparitiile de la Medjugorie nu au nimic de-a face cu Fecioara Maria. Astfel, unele din declaratiile „Gospei” erau in contradictie flagranta cu dogmele catolice, mergând pâna la subminarea autoritatii bisericii, în timp ce altele erau de-a dreptul hilare, confirmând parca definitia „Tratatului de Teologie Mistica” din 1923, scris de Parintele Farges, potrivit caruia „în timp ce viziunile divine poarta atributele gravitatii si maiestatii lucrurilor divine, figurile diabolice au ceva nedemn de Dumnezeu, ceva ridicol, extravagant, dezordonat sau irational în ele”. [...]

O scurta trecere în revista este edificatoare în acest sens. În cartea parintelui Yanko Bubalo este mentionat ca în 25 iunie, 1981, **Mirjana i-a cerut „Fecioarei” un semn... si acele ceasului ei s-au inversat;** 27 iunie, 1981 – „vizionarii” au declarat ca „Gospa” a disparut de mai multe ori pentru ca oamenii au calcat pe voalul ei; 2 august, 1981 – cei prezenti au atins unul câte unul „voalul, capul, mâna si hainele aparitiei. La sfârșit Fecioara parea murdara, plina de pete” (p.73-74); toamna lui 1981 – Jakov a întrebat-o pe „Fecioara” daca Dinamo, echipa de fotbal din Zagreb, va câștiga titlul de campioana. Aceasta întrebare a fost urmata de hohote de râs din partea celorlalti „vizionari”. O serie de afirmatii facute de „Gospa” se bat cap în cap cu dogma Bisericii Catolice, conform careia mântuirea se obtine numai în cadrul ei, prin credinta în Hristos, fiul lui Dumnezeu, si în primatul papal: „**Toate religiile sunt egale în fata lui Dumnezeu**” (Chronological Corpus of Medjugorje, p. 317), „**Dumnezeu conduce toate confesiunile asa cum un rege își conduce supusii, prin intermediul slujitorilor sai**” (Aparitiile de la Medjugorie – Svat Kraljevic, 1984, p. 58), „**Musulmanii si ortodocsii, la fel ca si catolicii, sunt egali în fata Fiului meu si a mea, pentru ca toti sunteti copiii mei**” (Fecioara Maria apare în Iugoslavia – Pr. Marjan Ljubic).

Merita amintite si raspunsurile la întrebările: „**Când primește bebelusul un suflet viu?**” – **Gospa: „La patru luni si jumătate”, si „Sunt adevarate manifestarile OZN?”** – **Gospa: „Da”. [...]**

« „**Medjugorje reprezinta planul diavolului pentru cei piosi.**” Nu am fost surprins sa aud un preot vorbind despre Medjugorie in acest mod. Dar a fost surprinzator sa aud un parinte franciscan vorbind astfel, mai ales la Medjugorie. Acest om era aici de zece ani si in tot acest timp a trecut de la credinta ca Medjugorie este vizitat de Maica Dommului, la convingerea ca este vorba de o inselatorie demonica. „**Ideea de baza, mi-a spus el aratand spre Biserica Sfantului Iosif, este sa iei un oracol uman si sa-l promovezi la un rang cvasi-divin, iar apoi sa-i excomunicii pe toti cei care nu-l cred. Avem de-a face cu un alt Iisus.**”»

Concluzia preotului franciscan consoneaza cu cea a teologului catolic Donal Anthony Foley, cercetator al fenomenului Medjugorie: „**Diavolul este dispus sa tolereze cateva lucruri bune, atata timp cat spera sa realizeze un rau mai mare pe termen lung**”. Cu alte cuvinte, in batalia pentru castigarea sufletelor oamenilor, diavolul isi poate permite sa piarda cateva

*batalii daca acest pret ii va permite sa castige in final razboiul. El va produce cateva „fructe” bune... va apela chiar la semne si minuni, miracole si vindecari, va converti si intoarce suflete spre credinta in transcendent, cata vreme le va determina sa creada minciuni si sa le orbeasca in privinta adevarului.*⁶²⁶

Nu este așa că sună cunoscut? Parcă ar fi vorba de Prislop. Doar că acolo... este un pic mai mascat, și mimează... Ortodoxia. Deci este mai grav.

A apărea înșelarea mascată în Ortodoxie (singura credință adevărată), este mai grav decât a apărea în catolicism, credință în Hristos evident denaturată (pe care lumea o confundă azi cu creștinismul și de aceea îl urăște așa de mult). Diferența între gravitatea amăgirii în Ortodoxie față de cea din catolicism, este de o dimensiune de proporții mult mai mari decât diferența între gravitatea rătăcirii în catolicism, față de cea din ateism.

- Pavlișcev era un spirit luminat și un creștin, un adevărat creștin, declară brusc prințul. Cum a putut el să treacă la o credință care nu e creștină?... Catolicismul nu este de fapt o religie creștină! adăugă el deodată, învăluind dintr-o privire scînteietoare întreaga societate.

— Asta-i cam prea mult, murmură „înaltul demnitar” și se uită cu mirare la Ivan Feodorovici.

— Cum vine asta, că religia catolică nu este o credință creștină? se răsuci pe scaun Ivan Petrovici. Atunci ce fel de credință este?

*— Și totuși nu este o religie creștină! răspunse emoționat și peste măsură de tăios prințul. Asta în primul rînd, iar în al doilea rînd catolicismul roman e chiar mai rău decît ateismul, iată părerea mea! Da! asta e părerea mea! Ateismul, de fapt, se mărginește la negare, reduce totul la zero, pe cînd catolicismul merge mai departe: predică un Hristos denaturat, un Hristos ponegrit și profanat, un Hristos care este contrariu celui adevărat! Catolicismul îl predică pe Antihrist, vă asigur, v-o jur! E convingerea mea intimă pe care mi-am format-o de ani de zile și care m-a făcut să sufăr cumplit... Catolicismul roman crede că biserica nu poate să trăiască pe pămînt dacă lumea întreagă nu este supusă puterii sale politice și strigă: Non possumus. După mine, catolicismul nici nu este propriu-zis o religie, ci numai continuarea Imperiului roman din Apus, și totul în el, începînd cu credința, e subordonat acestei idei. Papa a pus stăpînire pe pămînt, pe un tron terestru și a luat sabia; de atunci totul merge așa, numai că săbiei i-au mai adăugat minciuna, intriga, falsitatea, fanatismul, superstiția, ticăloșia și crima; și-au bătut joc de sentimentele poporului cele mai sacre, cele mai drepte, cele mai naive, cele mai arzătoare; au vîndut toate și totul numai pentru bani, pentru o josnică stăpînire pămîntească. Și să nu spunem atunci că-i învățătura lui Antihrist? Cum să nu fi dat ea naștere ateismului? Ateismul izvorăște din însăși esența catolicismului roman! Acolo zace de fapt geneza ateismului. Ateismul e chiar în ei, căci puteau ei oare să creadă sieși? Ateismul s-a hrănit din dezgustul pe care-l inspirau. A fost generat de minciuna și de neputința lor spirituală! Ateismul! La noi, credința și-au pierdut-o numai anumite pături, cum foarte bine s-a exprimat mai adineauri Evgheni Pavlovici. și anume cele care și-au pierdut rădăcinile; în schimb acolo, în Europa, chiar la masele cele mai largi ale poporului, credința s-a șubrezit - întîi și întîi din ignoranță și din urzeala de minciuni, iar apoi din fanatism, din ură față de biserică și față de creștinism!*⁶²⁷

Să citim acum un cuvînd despre cultul demonic din catolicism, centrat pe organul trupesc al inimii.

Sărbătoarea Inimii Preasfînte a lui Isus, devoțiunea primei Vineri din lună, așezarea la loc de cinste a icoanei cu Inima Mântuitorului, sunt practici îndrăgite de mulți credincioși și confirmate de autoritatea supremă a Bisericii [latine, filopapale – n.n.]; *ele își au originea în viziunile unei călugărițe din congregația vizitandinelor, congregație întemeiată de Sfântul Francisc de Sales și pusă sub semnul Vizitei Maicii Domnului la verișoara sa Elisabeta.*

⁶²⁶ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2011/10/17/fenomenul-medjugorje-promovat-la-emisiunea-in-premiera-de-la-antena-3-video/>>, joi, 7 ianuarie 2016.

⁶²⁷ F.M. Dostoievski, *Idiotul*, <<https://gawrylyta.files.wordpress.com/2011/10/feodor-mihailovici-dostoievski-idiotul.pdf>>, vineri, 8 ianuarie 2016.

Această călugăriță se numea Margareta Maria Alacoque (1647-1690). Pe când se ruga înaintea Preasfântului Sacrament, într-o zi din luna iunie a anului 1675, Mântuitorul Isus i-a apărut cu inima ieșită afară din piept, arzând ca un cuptor încins de flăcări [aici diavolul antihrist sugerează bieteii amăgite că nu numai cei înșelați se înflăcărează trupește la inimă, și li se văd măruntaiele, dar chiar și dumnezeu pătimește această amăgire – n.n.], și i-a spus: Privește la această inimă care a iubit atât de mult pe oameni încât nu a cruțat nimic și s-a jertfit cu totul spre a le dovedi dragostea ce le-o port.

[iată cum îi scoate ochii cu binefacerile pe care le-a făcut organul său. Dar noi știm că inima omului nu poate face nimic fără Persoană. Persoana este ceea ce se jertfește, iar inima este lucrarea împreună a puterilor sufletești care acționează prin trup, revărsând în el lucrările minții și reglându-l în circulația sângelui său. Inima nu este autonomă în lucrările sufletești, ci exprimă cu multă acuratețe, sensibilitate și răspuns viu, tot ceea ce face omul cu sufletul (pofța și mânia), cu mintea și mai ales cu voința sa, care este chiar persoana. Inima în sine nu poate face nimic fără Persoană. Așadar, diavolul vrea să anuleze sau măcar să micșoreze dragostea către Hristos prin centrarea atenției asupra unui organ al Său, ca ucenicii acestei vedenii să devină trupești. În felul acesta, chiar și când caută locul inimii lor să se gândească tot la trup. Iar căutarea locului inimii în mod trupește, după cum ne învață Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, face parte din marile înșelări care conduc sufletul spre prăpastia pierzării. – n.n.]

Drept recunoștință, din partea celor mai mulți oameni nu primesc decât nerecunoștința, prin lipsa lor de respect și prin sacrilegiile ce le săvârșesc, prin răceala și disprețul față de prezența mea în taina sfântă a Euharistiei... [Isus Hristos, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, nu face niciodată vreun reproș. Dar iată cum diavolul reproșează abuzând de numele Lui, că oamenii nu se apropie de mântuirea magică prin sacramente. Seamănă cu acest curent modern, care răstălmăcește cartea Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul Împărtășirea continuă cu preacuratele lui Hristos Taine, scrisă ca omul să se pregătească neîncetat, cât mai serios prin pocăință pentru Sfânta Împărtășanie, și să nu o neglijeze:

Ioan 6:53 Și le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. 54 Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. 55 Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu, adevărată băutură. 56 Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.

Cei moderni, nedându-și seama ce mare eroare fac, o traduc Deasa împartășire cu preacuratele lui Hristos Taine, ceea ce niciodată vreun Sfânt nu a dorit-o, ci a considerat-o ca o mare primejdie pentru suflet:

1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine, 24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; aceasta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea. 25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea. 26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni. 27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. 28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. 29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. 30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit. 31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați. 32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

Această lucrare amăgitoare, în care se folosește tocmai Sfintele Taine ca mijloc magic și mântuire automată, fără personalizarea propriei lucrări lăuntrice, fără lucrarea minții pentru a-și vedea cumplitele căderi de la înțelesurile mântuitoare, este o contaminare provenită tocmai din catolicismul iezuit și susținută prin această vedenie a Margaretei

Alacoque. Ea este similară cu folosirea Sfințelor Taine pentru a face vrăji, lucru practicat și în vechime, dar și acum.

Dar mai este o sugestie demonică în această vedenie: și anume că sacramentele papale ar fi valide și mântuitoare – n.n.]

Pentru aceasta îți cer ca prima vineri după a opta zi de la sărbătoarea Trupului și Sângelui meu (Joia Verde) să fie dedicată cinstirii Inimii mele, prin primirea Sfintei Împărtășanii și îndeplinirea unui act de reparare a ofenselor aduse onoarei mele,

[iată cum susține dracul ideea odioasă a unui Dumnezeu jignit în onoare, ca un senior feudal, lucru preluat în protestantism prin ideea dumnezeului mânios – n.n.]

adeseori rănită de purtarea nedemnă față de Preasfântul Sacrament al altarului. Îți promit că Inima mea va revărsa din belșug darurile iubirii sale divine asupra tuturor acelor care îmi vor aduce această cinstire,

[se observă că nu pomenește nimic despre pocăință, ci doar de un ritual exterior: a lua o doză de sacrament. Nimic despre căutarea adevărului, despre schimbarea minții, despre lupta cu patimile. Doar daruri, rezolvări și ritualuri înfierbântate pentru a duce la înșelare. Se observă și aici o mare asemănare cu lucrarea de la Prislop – n.n.]

și vor căuta ca și alții să facă acest lucru.

[vedeți? Propaganda fide. Ca și cu pâinile lui Anton. Ca și cu tot felul de talismane. Ca la Prislop (vedeți puțin mai jos) – n.n.]

În timpul altor extaze și viziuni, Mântuitorul Isus i-a arătat Margaretei Maria că va acorda haruri mari și celor care vor face actul de reparație

[în loc să se schimbe cu seriozitate înlăuntru, să facă acte de reparație în afară– n.n.]

și vor primi Sfânta Împărtășanie în prima vineri din fiecare lună, precum și tuturor celor care în diferite feluri vor aduce o cinstire deosebită Inimii Sale Preasfinte.

Verset: Isuse cu Inima blândă și smerită,

Răspuns: Fă inima noastră asemenea cu Inima ta

[ce mândrie. În loc să-și curățe inima de păcate, se înalță cu obrăznicie direct alături de inima Celui fără de păcat. – n.n.]⁶²⁸

Acest cult este o centrare amăgitoare a minții pe cele dinlăuntru trupului (pentru a nu lucra cele specifice ei, adică unirea cu Dumnezeu care este nevăzut și netrupesc) pentru a-și continua robia față de simțuri, dându-i o mască vicleană de sfințenie. Același lucru îl fac și hindușii, chiar de la începutul meditațiilor pe care le practică, recomandând ca mintea să fie atentă la cele dinlăuntru corpului. Această stare de amăgire apare uneori ca ispită și la cei care se nevoiesc, dar sunt în stare de înșelare.

Fratele Semion era bland, rabdator si ascultator. In manastire era iubit si apreciat pentru munca sa constiincioasa si caracterul sau bun; iar acest lucru ii facea placere. Au inceput sa vina asupra lui ganduri desarte care-i spuneau: „Duci o viata sfanta: te-ai cait, pacatele tale ti-au fost iertate, te rogi neincetat, iti implinesti bine ascultarea“.

Rugandu-se mult si din toata inima, gusta uneori o anume pace. Dar atunci gandurile ii spuneau: „Te rogi si poate te vei mantui; dar daca ajungand in rai, si nu gasesti aici nici tata, nici mama, nici pe cei pe care-i iubesti, nu vei avea parte de nici o bucurie acolo“. Aceste ganduri zdruncinau mintea fratelui, si spaima i se furisa in inima; fiind insa lipsit de experienta, nu intelegea ce se intampla cu ei de fapt.

Intr-o noapte, chilia sa a fost napadita de o ciudata lumina ce-i strabatea pana si trupul sau intr-atat, incat isi putea vedea maruntaiele. Gandul ii spunea: „Primeste-o, e harul!“ Sufletul sau insa era tulburat si foarte nedumerit. Rugaciunea continua sa lucreze in el, dar duhul zdrobirii se departase de el pana intr-atat, incat in timp ce se ruga a inceput sa rada. Si-a lovit cu putere fruntea cu pumnul, rasul a incetat, dar duhul caintei nu s-a intors, si rugaciunea continua fara zdrobire. A inteles atunci ca era prada unei inselaciuni.

Dupa vederea acestei ciudate lumini, demonii au inceput sa i se arate, iar el, naiv cum era, vorbea cu ei ca si cu niste oameni. Putin cate putin asalturile lor s-au intensificat. Uneori

⁶²⁸ <<http://sf-fecioara.ro/inima/index.html>>, vineri, 8 ianuarie 2016

ii spuneau: „De acum esti un sfant”. Alteori in sa ii ziceau: „Nu te vei mantui”. **Intr-o zi, fratele Semion a intrebat un demon: „De ce va contraziceti asa: intr-o zi spuneti ca sunt un sfant, alta data ca nu ma voi mantui?” Pe un ton batjocoritor, demonul i-a raspuns: „Noi niciodata nu spunem adevarul”.**

Schimbarea mereu a sugestiilor demonice, care uneori il inaltau trufas pana la „cer”, iar alteori il pravaleau in adancul osandei vesnice intrista sufletul fratelui Simeon,impingandu-l spre deznadejde. ⁶²⁹

Se înțelege, încă o dată, și după pictura în care se arată inima așa-zisei Maria Magdalena ca în cultul latin al inimii, că vedeniile Părintelui Arsenie Boca erau puse la cale de marele amăgitor al oamenilor, pentru a-i devia lucrarea de la smerita căutare a înțelepciunii la vechea plăcere trupească și sufletească de sine, prin care omul a vrut să devină dumnezeu fără de Dumnezeu.

Se înțelege și de ce oamenii ce merg la Prislop, sunt îndemnați de alții și de demoni, să facă ritualuri asemănătoare cu *talismanurile*, sau *visul Maicii Domnului* (recomandat chiar de Părintele Arsenie Boca), similare cu ritualurile latine.

Și mai spunea Părintele: „De ce nu faceți și voi femeilor așa, să vă rugați la Dumnezeu cât sunteți însărcinate, să citiți Visul Maicii Domnului, [iată o altă dovadă de rătăcire în credință: sfātuia citirea Visului Maicii Domnului, o carte bogomilă, care îndeamnă la râvnă rătăcită care aduce înșelarea existenței automatismului în Mântuire. Fă rețeta X sau Y și precis te mântuiești fără pocăință, ca printr-un talisman. Ne mai mirăm că urma și sfinția sa aceeași cale? – n.n.] *să citiți cărțile bisericești? Apoi. dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți”.* (Miloșan Vionela, *Recea, 71 ani*)⁶³⁰

Puterea Sfântului Anton de Padova

Minunile făcute de Sfântul Anton sunt atât de felurite, încât cu greu se poate hotărî în ce nevoi a ajutat mai mult. El scapă de moarte, ferește de erezii, de nenorociri, de diavol și de ispitele lui, de lepră și de bolile molipsitoare și incurabile; însănătoșește pe toți bolnavii care aleargă la dânsul cu încredere, ajută călătorii pe ape; îi eliberează pe robi, pe prizonieri și pe surghiuniți; află lucrurile pierdute; scapă și ferește de orice soi de primejdii și ajută în orice fel de lipsuri. De aceea, astăzi creștinii așteaptă de la Sfântul Anton orice har; haruri mari și haruri mici: și Sfântul îi mângâie dacă e spre binele lor sufletesc. Prin dânsul așteaptă mai ales: sănătate, pace în familie, căsătorie fericită, serviciu cinstit, mijloc de trai, reușită la învățătură și la examene, noroc în acțiunile lor, ocrotire împotriva dușmanilor, creșterea bună a copiilor, apărarea avutului, scăparea de calomnii, câștig în procese, pâinea cea de toate zilele, ajutor în ocolirea ispitelor, ușurarea sufletelor, și o moarte creștinească.

*Dar Sfântul Anton nu e admirat numai în Padova, ci oriunde. Creștinii știu aceasta și, de aceea, aleargă bucuroși la bisericile închinat lui, îngenunchează înaintea statuetelor și icoanelor lui, ba mai mult, țin la loc de cinste în casele lor icoana Sfântului, căci știu că a te ruga Sfântului Anton și a fi ascultat e unul și același lucru.*⁶³¹

Rugăciunile de nouă marți se datoresc și ele unei minuni. O doamnă din orașul Bologna, născând un copil atât de pocit, încât avea mai mult formă de animal decât de om, a alergat și ea la Sfântul Anton, rugându-l să o ajute în marea ei durere. Într-o noapte, Sfântul i se arătă în vis spunându-i să facă rugăciuni în nouă marți, și copilul se va schimba. A făcut cum i s-a spus, și rugăciunile i-au fost ascultate, căci copilul a început să crească și să-și capete forma omenească. [vedeți că diavoli ce vor să convingă despre sfințenia ereziei catolicismului fac minuni prin reprezentanții ei mai mari chiar decât la mormântul Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] [...]Mărite Sfinte Antoane, cu adâncă încredere alerg la tine ca să-mi mijlocești de la Isus, Mântuitorul meu preamios, darul unei morți bune, iar tu fii lângă mine în ceasul cel

⁶²⁹ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/09/25/sfantul-siluan-la-muntele-athos-iubirea-rastignita/>>, sâmbătă, 9 ianuarie

⁶³⁰ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 5-7, 99.

⁶³¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_de_Padova#Puterea_Sf.C3.A2ntului_Anton_de_Padova>, sâmbătă, 9 ianuarie

din urmă. Ajută-mă și nu trece cu vederea nici intenția pentru care cer mijlocirea ta în aceste nouă marți. Amin.⁶³²

Si am fost la mormintul Parintelui. Nu se poate descrie starea care , efectiv, te copleseste. Ca un mic „indrumar”, va trimite Rugaciunea Parintelui Arsenie Boca, catre Sfintul Duh: Litanie catre Duhul Sfant

scrisa de parintele Arsenie Boca (1910-1989)

Slava Tatalui si Fiului si Sfintului Duh, precum era la inceput , acum si pururea si in vecii vecilor, amin

Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie Duhule Sfinte

1. Duhule sfinte -coboara de pe tronul maririi Tale si ridica-Ti un cort in inima slujitorului Tau, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

2. Duhule Sfinte- Care purcezi de laTatal , si de la Fiul , invata-ma sa traiesc permanent in prezenta lui D-zeu, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

3. Duhule Sfinte- Care purcezi de la Tatal si de la Fiul , invata-ma sa traiesc dupa voia Celui prea Inalt, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

4. Duhule Sfinte- Care locuiesti in inima Fiului, invata-ma sa Te cunosc si sa Te iubesc, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

5. Duhule Sfinte -Care Te ingrijesti de Slava Tatalui, invata-ma sa traiesc in daruire fata de D-zeu si in deplina incredere in el, slava tie dumnezeule, duhule sfinte, slava tie

6. Duhule Sfinte- simbolizat prin limbile de foc, aprinde si in inima mea focul iubirii Tale, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

7. Duhule Sfinte- Porumbel tainic, invata-ma sa inteleg Sfanta Scriptura, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

8. Duhule Sfinte-Care nu ai nicio infatisare si nici nume, invata-ma sa ma rog bine Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

9. Duhule Sfinte- Care vorbești prin gura profetilor, invata-ma sa traiesc in pacea sufletului si echilibrul spiritului, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

10. Duhule Sfinte- Foc arzator de iubire, invata-ma sa traiesc intelept si rabdator, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

11. Duhule Sfinte- Datatorul tuturor darurilor, invata-ma sa traiesc in smerenie si modestie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

12. Duhule Sfinte- Vistierie abundenta de Har, invata-ma sa inteleg valoarea suferintelor, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

13. Duhule Sfinte- Vistiernic nemarginit de Har, invata-ma sa folosesc corect timpul pretios, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

14. Duhule Sfinte- Vistiernic de Har inepuizabil, fereste-ma de lipsa de iubire si de mandrie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

15. Duhule Sfinte- a Carui bogatie nu o poate aprecia nimeni, invata-ma sa alung imaginile si gandurile inutile, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

16. Duhule Sfinte -Datatorul multor daruri, invata-ma sa evit activitatile si vorbele inutile, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte,

⁶³² <<http://www.calvaria.ro/Rugaciuni+in+cinstea+Sfantului+Anton.avs.htm>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

Slava Tie

17. Duhule Sfinte- din a Carui plinatate am luat noi toti, invata-ma sa pot sa tac si sa vorbesc la timpul potrivit , Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

18. Duhule Sfinte- Iubire vesnica, invata-ma sa dau celorlalti un exemplu bun, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

19. Duhule Sfinte- Bunatate vesnica, da-mi perseverenta in bine pana la sfarsit Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

20. Duhule Sfinte- Dascal bun, invata-ma sa ma port corect cu oamenii, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

21. Duhule Sfinte- Prieten drag al sufletelor, invata-ma sa nu judec pe nimeni si sa nu-mi amintesc raul facut mie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

22. Duhule Sfinte- Lumina care fericesti sufletele, invata-ma sa vad nevoile altora si sa nu omit faptele bune, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

23. Duhule Sfinte- Lumina vesnica, ajuta-ma sa-mi vad greselile Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

24. Duhule Sfinte- Care infaptuiesti minuni in suflete, condu-ma prin vigilenta la perfectiune , Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

25. Duhule Sfinte- in fata Caruia nimic nu este ascuns, invata-ma sa scap de urmari diabolice, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

26. Duhule Sfinte- Care cunosti viitorul universului, Te rog ajuta-ma sa scap de supunerea fata de trup si de diavol, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

27. Duhule Sfinte- Care cunosti viitorul meu, incredintez ocrotirii Tale familia mea, prietenii si pe toti oamenii, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

28. Duhule Sfinte- cu ajutorul Tau dumnezeiesc, invata-ma sa traiesc spre Slava si Lauda Lui Dzeu, spre binele sufletelor si bucuria Maicii Domnului, ca sa pot muri ca sluga aleasa, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

Promisiunile Tatalui nostru Ceresc pentru toti cei care vor spune aceasta sfanta litanie, macar de 3 ori pe saptamana:

te voi smulge din mana dusmanilor tai voi indeparta obstacolele care te impiedica in drumul tau spre perfectiune iti voi mai da un inger, care prin inspiratii te va feri de ademenirile pacatului vei persista pe drumul virtutii, iti voi intari credinta, speranta si iubirea te voi elibera de grijile materiale, familia ta va trai in pace si iubire reciproca

cine doreste sa-si ajute aproapele, va trebui sa recite aceasta litanie sfanta, macar 6 luni zilnic. Iti vei recunoaste slabiciunile

promisiunile duhului nostru cel sfant:

Aceasta sfanta litanie se va raspandi.

Cine o va oferi din milostenie mai departe , va avea parte de rugaciunea celorlalti.

Harurile obtinute se pot transmite altora, dar acest lucru trebuie spus duhului sfant. Amin⁶³³

Se observă cu limpezime că avem de a face cu același duh pietist. Așadar sursa celor două lucrări amăgitoare provine, după Sfânta Evanghelie, de la aceleași duhuri, fiindcă și cei doi amăgiți (Anton de Padova și Arsenie de Prislop) au avut același mod de a se raporta la Dumnezeu:

Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măracini și nici nu se culeg struguri din spini. 45 Omul bun, din vistieria cea bună a inimii

sale, scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui, scoate cele rele. Căci din prisosul inimii grăiește gura lui.

Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărcini? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște. 21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisii lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.

E) MADONA CU OCHI ALBAȘTRI

Iată cum este descrisă Gospa de la Medjugorje:

IMAGINEA Reginei Păcii

Mulți au interogat în diferite moduri vizionarii despre aspectul Sfintei Fecioare, așa cum le-a apărut, în general, în parohia Medjugorje. Fr. Janko Bubalo, autor și membru al provinciei Herțegovina, a fost cel mai de succes în această privință. A urmărit aparițiile Medjugorje de la început. De ani de zile el a venit la Medjugorje pentru a asculta mărturisiri și, astfel, a avut experiențe cu spiritualitatea de la Medjugorje. Un rezultat vizibil al acestor lucrări a fost cartea sa "O mie Întâlniri cu Preasfânta Fecioară Maria la Medjugorje" (1985). Acesta a avut un succes la nivel mondial și a primit un premiu. [...]

Timpul a trecut și încercările de portretizare a Maicii Domnului s-au înmulțit. Multe dintre aceste încercări au fost contrarii. Cu scopul de a le ordona, Fr. Janko, deși în vârstă (născut în 1913), a făcut o altă încercare. El a trimis o foaie de sondaj pentru a interoga vizionarii cu privire la aspectul Sfintei Fecioare. Cei mai mulți dintre vizionari i-au răspuns (Ivan Dragievic, Vicka Ivankovic, Marija Pavlovic Lunetti, Ivanka Ivankovic Elez, și Mirjana Dragicevic Soldo). Ei au mărturisit pe propria răspundere, cu semnături personale la Humac în 1992. Jakov Colo nu a completat foaia de studiu pentru motive justificate, dar el este de acord cu ceea ce au spus ceilalți vizionari și nu a avut nimic special pentru a adăuga.

Va prezentam acum întrebările și rezultatele răspunsurilor:

1. În primul lucru, spune-mi: **cat de înalt este Madonna, pe care le vedeți în mod regulat? Aproximativ 165 cm - Ca și mine (Vicka). [5 picioare 5 inch] [dar noi știm că are 1,99 m – n.n.]**

2. Are ea arata destul de "subțire"?

Ea arată destul de subțire.

3. Despre câte kilograme crezi că are o greutate de?

Aproximativ 60 kg (132 de lire sterline).

4. Despre câți ani crezi că este?

De la 18 la 20 de ani. [dar noi știm că în Împărăția Cerurilor vom avea vârsta bărbatului desăvârșit, ca la 30 de ani – n.n.]

5. Atunci când ea este cu Pruncul Isus nu arată mai în vârstă?

Ea arată ca de obicei - ea arată la fel.

6. Când Maica Domnului este cu tine este că întotdeauna în picioare sau. . .

Mereu în picioare.

7. Pe ce stă ea în picioare?

Pe unele mic nor. [tot așa apare și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

8. Ce culoare are acel mic nor?

Norul este o culoare albicioasă.

9. Ai văzut vreodată o îngenuncheze?

Nu! (Vicka, Ivan, Ivanka...) [indiciu pentru lipsa de smerenie a arătării – n.n.]

10. Desigur Madonna are, de asemenea, propriul ei față. Cum arată: rotundă sau, mai degrabă lung - oval?

E destul de lung - oval - normal.

11. Ce culoare are fata ei?

Normal - mai degrabă ușoare - obraji roz.

12. Ce culoare are fruntea ei?

Normal - lumina în principal ca fata ei.

13. Ce fel de buze are Maicii Domnului are - mai degrabă groase sau subțiri?

Normal - frumos - acestea sunt mult mai subțire. [ca la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

14. Ce culoare sunt?

Roșiatică - culoare naturala.

15. Are Maicii Domnului are riduri cum avem noi, oamenii, de obicei?

De obicei ea nu - poate un pic, în cazul în care ea zâmbește (Mirjana).

16. Există un zâmbet plăcut de obicei vizibil pe chipul ei?

Poate - mai mult ca un blândețe de nedescris - există un zâmbet vizibil ca în cazul în care într-un fel în pielea ei (Vicka).

17. Care este culoarea ochilor Fecioarei?

Ochii ei sunt minunate! Clar albastru (toate). [ca la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

18. Sunt destul de mare sau. . . ?

Mai normal - poate un pic mai mare

19. Cum sunt genele ei?

Delicate - normal.

20. Ce culoare au ele?

Normal - nici o culoare speciala.

21. Sunt mai subțiri sau. . . ?

Obișnuită - normal.

22. Desigur, Maica Domnului are de asemenea un nas. Cum este: ascuțit sau. . . ?

Un nas frumos, mic (Mirjana) - normală, armonizarea cu fața (Marija).

23. Și sprâncenele Fecioarei lui?

Sprâncenele sunt subțiri - normal - mai mult de o culoare neagră.

24. Cum este îmbrăcat Madonna ta?

Ea este îmbrăcată în rochie de o femeie simplă.

25. Ce culoare are rochia ei?

Rochia ei este de culoare gri - poate un pic albastrui-gri (Mirjana).

26. Este rochia tras în jurul corpului sau nu să cadă liber.

Cade liber. [unde este așadar brâul Maicii Domnului? – n.n.]

27. Cât de departe în jos se ajunge rochia ei?

Tot drumul până la mic nor pe care ea în picioare - se potrivește în nor.

28. Cât de departe în jurul gâtului?

În mod normal, - până la începutul gât.

29. Este o parte a gâtului Fecioarei lui vizibil?

Gât este vizibil, dar nimic de sânul ei este vizibil.

30. Cât de departe ajung mâneci ei?

Până la palmele.

31. Este rochia Fecioarei lui tivită cu ceva?

Nu, nu cu nimic.

(Marija).

32. *Este ceva tras sau legat în jurul taliei lui Maicii Domnului?*

Nu, nu e nimic.

33. *Pe corpul Madonei pe care le vezi, este feminitatea ei remarcată?*

Bineînțeles că e vizibil! [Maica Domnului, Care precum Hristos este „Bărbatul desăvârșit”, neavând nici urmă de moliciune în virtute, nu arată în nici o Sfântă Icoană feminitatea trupului Ei. Chiar atunci când alăptează nimeni nu poate cârți că își arată feminitatea. Iar când un diacon s-a îndrăgostit de o Sfântă Icoană a Ei, fața Maicii Domnului a îmbătrânit instantaneu, arătând că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu prețuiește frumusețea trupescă (lucru specific feminin), ci bărbăția feciorelnică și smerită. Ea este de o bună cuvîință pe care nimeni nu o poate egala – n.n.] *Dar nimic nu special (Vicka).*

34. *Mai e ceva pe Maica Domnului în afară de aceasta rochie descrise?*

Ea are un voal pe cap.

35. *Ce culoare este că vălul?*

Vălul este o culoare alba.

36. *pur alb sau. . .?*

Alb pur. [ca la madona Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

37. *Cât de mult de ei se referă voalul?*

Acesta acoperă capul, umerii și corpul complet de pe spatele și din părțile laterale.

38. *Cât de departe în jos nu-l atinge?*

Se ajunge până la mic nor, de asemenea, ca rochia ei.

39. *Cât de departe nu-i acopere în fata?*

Acesta acoperă de la spate și din părțile laterale.

40. *Arată voalul mai ferm, mai gros decât rochia Maicii Domnului?*

Nu, nu - este similar cu rochia.

41. *Există vreun fel de bijuterii pe ea?*

Nu există nici un fel de bijuterii.

42. *Este împodobite cu ceva la capete?*

Nu cu nimic.

43. *Are Maica Domnului vreun fel de ornament?*

Ea are nici un fel. [după cum vedem în Sfintele Icoane are margini aurii, de lumină – n.n.]

44. *De exemplu, pe cap sau în jurul capului?*

Da - ea are o coroană de stele de pe cap.

45. *Există stele întotdeauna în jurul capului?*

De obicei există - există întotdeauna sunt (Vicka).

46. *De exemplu, atunci când ea apare cu Isus?*

E la fel.

47. *Cât de multe stele sunt acolo?*

Doisprezece.

48. *Ce culoare sunt?*

Culoare de aur - Golden.

49. *Sunt în nici un fel legate între ele?*

Acestea sunt conectate cu ceva - pentru ca pot sta în sus (Vicka)

50. *Este vizibil un pic de păr al Fecioarei?*

Un pic de păr este vizibil. [ca la madona Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

51. *În cazul în care vrei să-l vezi?*

Un pic mai sus pe frunte - de sub vălul - de pe partea stângă.

52. *Ce culoare este?*

Acesta este negru.

53. *Este una dintre urechile noastre Lady vreodată vizibile?*

Nu, niciodată ei sunt vizibile.

54. Cum este?

Ei bine, vălul acoperă urechile ei. [Maicii Domnului i se văd urechile de o mare delicatețe, arătând ascultarea pe care a făcut-o lui Dumnezeu, auzul tainic pe care îl avea pentru înțelegerea lui Dumnezeu – Cuvântul, dar și pentru a afla noi că este grabnic ascultătoare a rugăciunilor noastre, mai lesne spre a auzi, decât spre a grăi. Însă în vedeniile Părintelui Arsenie Boca nu i se văd, exact cum se petrece în arătările diavolești de la Medjugorje. Este o măsură luată în plus de regizori, ca nu cumva să apară vreo bucată din coarne – n.n.]

55. Ce este Maica Domnului, de obicei, se uită la timpul apariția?

De obicei, ea se uită la noi - uneori la altceva, la ce ea arată.

56. Cum Maicii Domnului deține mâinile de ea?

Mâinile ei sunt libere, relaxat, extins.

57. Când ține mâinile îndoite?

Aproape niciodată - poate uneori la „Glorificat să fi...”

58. Face ea vreun gest cu mâinile în timpul aparițiilor?

Nu, cu excepția cazului când arata ceva.

59. Cu sunt palmele întoarse când mâinile ei sunt întinse?

Palmele sunt de obicei ținute relaxat în sus - degetele sunt relaxate în același mod.

60. Sunt unghiile ei atunci, de asemenea, vizibile?

Acestea sunt parțial vizibile.

61. Cum sunt - ce culoare sunt acestea?

Culoare naturala - unghiile tăiate curat.

62. Ați văzut vreodată picioarele Doamnei noastre?

Nu - niciodată - rochia ei le acoperă întotdeauna.

63. În cele din urmă, este Sfânta Fecioară într-adevăr frumoasă, așa cum ați spus?

Ei bine, într-adevăr nu am spus nimic despre asta - frumusețea ei nu poate fi descrisă - nu este un felul nostru de frumusețe - ci este ceva eteric - ceva ceresc - ceva ce vom vedea numai în Paradis - și atunci numai de un anumit grad [prima remarcă despre frumusețea Maicii Domnului este potrivită, dar stricată prin adăugarea de eterică, specifică vedeniilor diavolești și picturilor Părintelui Arsenie Boca. Maica Domnului nu este eterică, nu este cerească, este mai presus de cerurile cerurilor, este plină de har. Frumusețea Ei este ceea ce 1Co 2:9 ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit. Dar în Sfintele Icoane ea se arată smerită, cum a fost pe pământ, pentru a nu ne speria. În nici un caz ca o eterică, ca să ne speriem ca de o arătare fantomatică” ..⁶³⁴

Desigur că această descriere nu se potrivește cu înfățișarea Maicii Domnului. Însă cu madona de la Drăgănescu este foarte asemănătoare. Și de aici se vede că sursa vedeniilor ecumeniste era aceeași.

⁶³⁴ <<http://medjugorje.org/vint1.htm>>, vineri, 8 ianuarie 2016.

Dar mai este ceva interesant. Vizionarii de la Medjugorje s-au învoit între ei să prezinte o imagine identică, deși la început se scapă informația că vedeniile erau variabile, nepunându-se cap la cap. Însă în așezământul de la Drăgănescu, după cum am văzut, chipurile madonelor variază după cum nestatornice au fost și arătările diavolești, având, așadar, un și mai vizibil caracter demonic.

Cu totul altfel stau lucrurile cu mărturiile Ortodocșilor. Ele sunt unite, fiindcă descriu Adevărul, care este doar Unul, scris în Sfânta Scriptură și pictat în Sfintele Icoane.

*Apoi ce fel era cu obiceiul ei cel preasfânt și cu chipul cel trupesc, aceasta se află astfel scris la Epifanie și la Nichifor: "Ea era în tot lucrul cinstită și statornică. **Grăind, foarte puțin și numai ce era de trebuință. Lesnicioasă spre a asculta, grăitoare de bine, dînd fiecăruia cinstire; era măsurată la sfat, obișnuia totdeauna a vorbei cuviincios către fiecare om, fără de rîs și fără de tulburare, dar mai ales fără de mînie.***

Vederea feței ei era ca vederea grăuntelui de grîu; părul, galben; ochii, ascuțiți la vedere; iar luminile erau asemenea cu măslina. Sprîncenele ei erau negre și plecate; nasul, potrivit; buzele, ca floarea trandafirului, pline de cuvinte dulci. Fața, nici rotundă, nici scurtă, ci puțin lungăreață. Mîinile și degetele, lungi. În scurt, era împărtășită de toată măreția; smerită, neprefăcîndu-și fața deloc, și nici o moliciune nu avea cu sine, ci totdeauna umilință aleasă. Hainele care le purta erau proaste, precum le arăta și sfîntul acoperămînt al preasfîntului ei cap. Și ca să spun pe scurt: în toate lucrurile ei era de față mult dar dumnezeiesc. Iar acum, sălășluindu-se în cele cerești și stînd de-a dreapta Scaunului lui Dumnezeu, în ce fel este, să spună gurile îngerilor și a arhanghelilor, cum și duhurile și sufletele dreptilor, care stau înaintea ei. Deci, precum de vederea feței lui Dumnezeu, tot așa și de vederea feței Preacuratei Născătoare de Dumnezeu săturîndu-se, aceștia să grăiască pentru ea după vrednicie. Iar noi slăvim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, pe un Dumnezeu în Treime, să ne închinăm ei cu osîrdie, ca una ce este slăvită și fericită de toate neamurile în veci. Amin".⁶³⁵

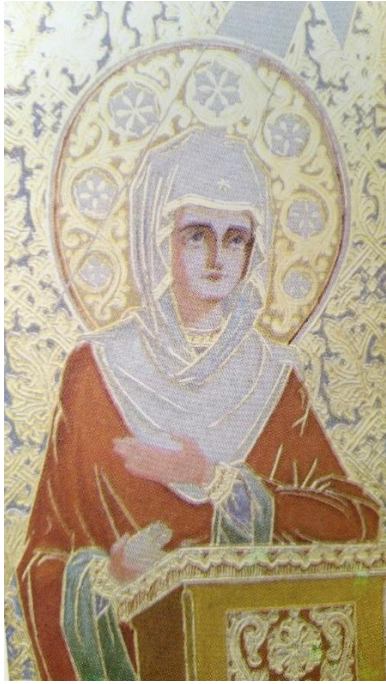
F) MADONA CE ATACĂ PURUREA FECIORIA MAICII DOMNULUI

Artistul trateaza tema dupa un canon strict. Pe bratul stang, Fecioara poarta Pruncul. Cu mana dreapta, arata spre El: ea Il infatiseaza oamenilor pe imparatul lumii. Pe maforionul rosu al Mariei se vad trei stele - pe frunte si pe umerii Sai - simboluri ale Pururea Fecioriei: inainte, in timpul si dupa Nastere.⁶³⁶

La Părintele Arsenie Boca, însă nu. Care două dintre cele trei feciorii credea sfinția sa că nu le are Maica Domnului, ne scriind două dintre stele și punându-se astfel în rând cu ereticii protestanți?

⁶³⁵ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsaug/08-15-adormirea_maicii_domnului.html>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

⁶³⁶ <<http://www.crestinortodox.ro/editoriale/icoanele-maicii-domnului-70208.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

G) ÎN LOC DE BUNA VESTIRE O GROZĂVIE CU MADONE, FANTOME, STAFII ȘI DJINNI

Așa a pictat Părintele Arsenie Boca Buna – Vestire, chiar pe ușile împărătești de la Drăgănescu și Prislop. Probabil că așa s-au arătat dracii în vedeniile lor, fiindcă în Erminie altfel se reprezintă această răscruce a istoriei, cea mai mare minune a tuturor timpurilor, repetată la fiecare Sfântă Liturghie, care este chiar Evanghelia și Prototipul plinirii vremii.

În Sfintele Icoane această minune se reprezintă așa (**subliniem și îngroșăm ce a nu a pictat Părintele Arsenie Boca**):

I. Buna-Vestire

Case, și Prea Sfânta Fecioară stând înaintea unui scaun, cu capul puțin plecat, și cu o mână ținând mătase înfășurată pe un fus, iar mâna dreaptă având-o întinsă către îngerul [Gavriil], care, stând înaintea ei, cu dreapta o binecuvântează, iar cu stânga ține [un toiag sau] un crin. Și deasupra casei [este cerul, și din cer vine jos Sfântul Duh cu o rază peste capul Prea Sfintei Fecioare].⁶³⁷

În tablourile Părintelui Arsenie Boca nu avem case, madona stă înapoia unui pupitru (poate pentru dragostea Părintelui Arsenie Boca pentru latini, unde papa este infailibil ex cathedra), având capul în sus, mâna stângă ține un sul (deci nu citea din Sfânta Scriptură, ca să fie justificat pupitru), mâna dreaptă o ține la inimă, ca și cum ar face un gest cavaleresc și i-ar transmite cordialități arătării din față, sau chiar s-ar închina ei (nici măcar nu este mâna în locul unde îl țin isihăștii pentru a fi atenți la rugăciunea lui Iisus. După cum s-a văzut mai sus în Sfintele Icoane mâna dreaptă a ei întinsă către îngerul Gavriil arată că nu primește vestirea fără a o cerceta cu luare aminte, dacă este sau nu după voia lui Dumnezeu, însă în acest tablou mâna dreaptă sugerează că imediat cum o vede o și primește, fără pază, o pune la inimă, după cum a

⁶³⁷ **DIONISIE** din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 101.

făcut și Părintele Arsenie Boca cu vedeniile sfinției sale). Djinn-ul care i s-a arătat madonei nu ține în stânga nici un toiag, nici un crin, ci un filacteriu care arată primele cuvinte ale îngerului, convingându-ne pe noi că imediat cum a auzit salutarea Maica Domnului a și primit vedenia fără a o cerceta. Practic se anulează tocmai dialogul care ne îndeamnă la pază și punerea poruncilor lui Dumnezeu și făgăduințelor față de El, mai presus de vedenii, daruri și minuni: *Luc 1:28 Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. 29 Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?* [deci nu a pus imediat la inimă închinăciunea îngerului. Vedem că îngerul s-a închinat Ei, nu invers. – n.n.] *30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. 31 Și iată vei lua în pântec și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. 32 Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. 33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. 34 Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?* *35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. 36 Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. 37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. 38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.*

Iar în cer nu este mandorla sau cearcănul luminii necreate ci tot un fel de curcubeu, arătând că nu Sfântul Duh trimite acel fulger dizgrațios ca un avion, ca un rețevă sau ca însuși *Luc 10:18 satana ca un fulger căzând din cer.*

cearcă - lumină imaterială, reprezentată de obicei colorată în gri-albăstrui, cu diminuări de ton în formă de cercuri concentrice; grec. halos, lat. circinus, franceză halo, cerne; 73, 74, 118, 138, 127.⁶³⁸

Se observă că Părintelui Arsenie Boca nu a pictat lumina necreată (dreapta), ci prin pietismul apusean specific sfinției sale, a surprins arătările demonice asemănătoare cu cele care descriu căderea lui Lucifer și pe faraon ca fiind fiul zeului Ra.

Iată cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Buna-Vestire:

Iar fiindcă Evei i-a zis Domnul că în scârbe va naște fii (Facere 3, 16), dezleagă această scârbă bucuria care o aduce Fecioarei îngerul, zicând: „Bucură-te, ceea ce ești cu dar dăruită”. Și fiindcă Eva s-a blestemat [de către Dumnezeu], acesteia i se zice „Blagoslovită”.

Și cugeta pentru închinare în ce chip ar fi aceasta: oare necuvioasă va fi și curvească, precum de la un bărbat către fecioară? Sau dumnezeiască, fiindcă zice: „Domnul este cu tine”? Și întâi [îngerul] potolește de frică inima ei, ca neturburată fiind, să primească răspunsul cel dumnezeiesc, [se vede limpede și paza Maicii Domnului în fața vedeniei, deși îl cunoștea pe Sfântul Arhanghel Gavriil, care i se arătase de multe ori la Templu în Sfânta Sfintelor. Dar se vede și caracterul vedeniilor dumnezeiești care nu vor să tulbure și să nedumerească precum fac demonii când se arată pentru a te subjuga – n.n.] pentru că nu era cu putință ca, turburată fiind ea, să audă cu osârdie cele ce aveau să se întâmple.

Iar aceasta ce a zis: „cu dar dăruită”, ca și cum ar tâlcui-o zice: „ai aflat dar înaintea lui Dumnezeu, că aceasta este a fi «cu dar dăruită», adică a afla dar la Dumnezeu, a plăcea lui Dumnezeu”. Dar aceasta este de obște și la alte femei, pentru că și altele multe au aflat dar la Dumnezeu, însă ceea ce se aduce mai pe urma nu [este de obște], căci zice îngerul:

⁶³⁸ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 261

1, 31-33: *Și iată vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus. (32) Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. (33) Și va împărați peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit.*

„Iată vei lua” acesta este lucrul cel minunat, de care nici o alta între femei nu s-a învrednicit. Iar „în pântece”, a zis ca să arate pe Domnul că din însăși mitra Fecioarei S-a întrupat firește.

Și cu dreptate s-a numit „Iisus” Cel Care a venit spre mântuirea neamului nostru, căci numele acesta în limba elinească se zice Σωτηρία, adică „mântuire a lui Dumnezeu”. „Iisus” dar Σωτηρ, adică „Mântuitor” se tâlcuiește, pentru că și „Iao” evreiește, „mântuire” se zice.

*Și zice îngerul: „va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema”. Mare cu adevărat a fost și Ioan, însă nu și Fiu al Celui de Sus. Iar Mântuitorul „mare” este și pentru că învăța ca Unul Care avea putere (Matei 7, 28-29), și pentru săvârșirea preaslăvitelor minuni (Marcu 1, 27). **Și se numește „Fiu al Celui Preaînalt”, omul Care se vede, căci fiindcă unul a fost Ipostasul, cu adevărat Fiu al Celui de Sus a fost omul - Fiul Fecioarei. Că și mai înainte de veci Cuvântul a fost Fiu al Celui de Sus, dar nu era numit, nici era cunoscut. Iar după ce S-a întrupat și S-a arătat cu trup, atunci S-a și numit Fiu al Celui Preaînalt, Cel Care se vedea și minunile săvârșea [vedeți că Mântuitorul nu ia o persoană omenească să se întrupeze cum bârfea Părintele Arsenie Boca? – n.n.]***

[...]

1,34-35: Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? (35) Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt” te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

***Nu ca și cum nu ar fi crezut Fecioara, a zis „cum va fi aceasta”, ci ca o înțeleaptă și pricepută, căutând să învețe chipul lucrului, că niciodată nu s-a făcut vreun lucru ca acesta mai înainte, nici după aceea niciodată nu se va mai face.** [această pricepere se arată prin gestul mâinii drepte ridicate, care amână lucrarea grăită de Sfântul Arhanghel Gavriil până la lămurirea că este după voia lui Dumnezeu și nu îi va pierde Fecioria făgăduită Lui. Acest gest este contrazis de punerea mâinii la inimă ca și cum ar primi imediat, fără pază, fără înțelepciune, fără pricepere, tot ce-i oferă vedeniile – n.n.] Din această pricină o și iartă pe ea îngerul și nu o osândește ca pe Zaharia, ci mai vârtos îi tâlcuiește chipul săvârșirii. Pentru că Zaharia cu cuviință se osândește, căci a avut multe pilde, că multe sterpe au născut l'1, iar Fecioara nici o pildă nu a avut.*

Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecele tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”..⁶³⁹

Tabloul religios al Părintelui Arsenie Boca este evident de aceeași proveniență cu cele similare de la latini. Se observă îngerii căzuți, baticul alb, pupitrul, mâna la piept, pe alocuri fulgere. Doar că tablourile apusene, sunt un strop mai canonic decât cele ale sfinției sale prin prezența crinului, iar cu altă mână mai schițând încă anemic luarea aminte.

⁶³⁹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.

Despre djinnii naziști prezentați în loc de Sfântul Arhanghel Gavriil, vom discuta mai jos, pentru încheiere ar fi bine să observați că atitudinea madonei Părintelui Arsenie Boca este una teatrală, având înfățișarea unei cântărețe, neasemănându-se însă cu Maica Domnului.

3. „SATANA SE PREFACE ÎN ÎNGER AL LUMINII”

2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.

Trebuie să se știe că Dumnezeuia este neîmpărțită, deoarece este în întregime pretutindeni și nu este împărțită parte cu parte în chipul celor corporale, ci este în întregime în toate și în întregime mai presus de toate. îngerul¹⁰¹ nu este conținut într-un loc în chip corporal¹⁰² încât să primească chip și să ia formă. Se spune însă¹⁰³ că este într-un loc, prin faptul că este prezent în chip spiritual și lucrează potrivit firii lui și nu este în altă parte, ci este circumscris în chip spiritual acolo unde lucrează. **Nu poate să lucreze în același timp în diferite locuri. Numai Dumnezeu poate să lucreze în același timp pretutindeni, îngerul, prin iuteala firii și prin faptul că este gata, adică grabnic de a se muta, lucrează în diferite locuri** [așadar îngerul nu are nevoie să pătrundă într-o cameră ca un fum, sau ca o ceață, sau ca un șarpe ce se târâște lent. El apare instantaneu. Acea coadă de fum/ceață/șarpe prezentă la îngerii căzuți pictați de Părintele Arsenie Boca sunt o dovadă evidentă că i-au apărut în vedenii cei înconjurați de fumuri, de fumul îngrozitor mai iute ca pucioasa din iad, cei care lasă ceață în mintea celor ce-i privesc și cei ce sunt șerpi gândiți – n.n.] . Dumnezeuia, însă, pentru că este pretutindeni și mai presus de toate, lucrează simultan în diferite moduri printr-o energie unică și simplă. [...]

CAPITOLUL III Despre îngeri

El este făcătorul și creatorul îngerilor; El i-a adus de la neexistență la existență și i-a zidit după propriul Lui chip, o natură necorporală, un fel de duh și de foc imaterial, după cum spune dumnezeiescul David: „Cel care face pe îngerii Lui duhuri și pe slugile Lui pară de foc”

[deci a picta pe Hristos ca pe un înger este o hulă. El este împărat, iar nu duh slujitor. Iar a-L picta ca pe un duh ce țâșnește dintr-o lampă, care iese dintr-un orificiu, înseamnă a-l acuza că este ca un duh necurat legat într-un loc în aparițiile lui, de către vrăjitori. Dar și a picta pe Sfinții Îngeri în acest fel este o hulă, deoarece ei nu sunt robii răutății ca duhurile necurate, ci slobozi și slujitori ai iubirii – n.n.] 115.

Prin aceste cuvinte arată că ei sunt ușori, arzători, calzi, străbătători, grabnici spre dorul de Dumnezeu și slujirea Lui, îndreptați spre cele de sus și liberi de orice gând material.

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția

ființei lui, numai ziditorul o știe. Se spune că este necorporal și imaterial în raport cu noi, deoarece tot ceea ce se pune în comparație cu Dumnezeu, singurul incomparabil, este grosolan și material. Numai Dumnezeirea este în realitate imaterială și necorporală. [așadar nu poți picta nici trupurile duhovnicești ca pe duhuri, nici pe Dumnezeu ca pe îngeri, nici pe îngeri ca pe draci, ci după cum ne învață Erminia în funcție de simbolurile teologice sfinte și de cum s-au arătat omului aceste realități nevăzute cu bună-voința sau îngăduința lui Dumnezeu – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi, căci tot ceea ce este creat este schimbător.

[...]

Îngeri sunt circumscriși, căci atunci când sunt în cer nu sunt pe pământ și când sunt trimiși de Dumnezeu pe pământ nu rămân și în cer. Nu sunt limitați de pereți, de uși, de încuietori și de peceți, [deci nu au nevoie să se strecoare ca un fum sau un șarpe prin uși. Deci duhurile care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca sub formă de hristos mincinos înviat nu sunt Sfinții Îngeri, ci șerpi gândiți ca fumul de pucioasă ce se strecoară, arătându-se ca luminoși pentru a înșela – n.n.] căci sunt nelimitați. Eu spun nelimitați. Cu toate acestea ei nu apar așa cum sunt celor vrednici, căroră Dumnezeu va voi ca ei să se arate, ci sub o formă oarecare, în așa fel încât să-i poată vedea aceia căroră li se arată [forma aleasă de Dumnezeu ca să ne apară nouă este, după cum am citit și am văzut în Sfintele Icoane, cu picioare vizibile sau ascunse de aripi, în nici un caz prin simbolul cel unduios al Șarpelui celui vechi care ne-a înșelat pe noi de la început – n.n.]. Nelimitat însă, prin fire și în sensul propriu al cuvântului, este numai cel nezidit, căci toată zidirea este limitată de Dumnezeu, care a zidit-o.

Ei au din afară sfințenia ființei lor, de la Duhul. Au, prin harul dumnezeiesc, darul profeției. Nu au trebuință de căsătorie, căci nu sunt muritori.

Fiind spirite, ei sunt în locuri spirituale. Nu sunt circumscriși în felul celor corporale, natura lor nu are o formă trupească și nici nu au cele trei dimensiuni, ci sunt prezenți în chip spiritual și activează acolo unde li s-ar porunci; cu toate acestea ei nu pot să fie și să activeze simultan în două locuri deosebite.⁶⁴⁰

A) ÎNGERII DJINNI

Mahomedanii cred că începătorul lor a primit Coranul de la Sfântul Arhanghel Gavriil. Ei îl numesc Jivril. După comportament, însă, prin mânia și gestul de a-l sugruma pe Mahomed pentru a-l sili, și după roadele asatine și preacurvești prin care s-a răspândit așa de mult islamul, el era un arhicon (diavol specializat cu teologia întunericului sau filozof al iadului).

Iată cum îl pictează chiar ei:

⁶⁴⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 31-38.

Se observă că aripile lui și baza lui sugerează pe Șarpele cel vechi, iar atitudinea lui este războinică, chemând la luptă, nu este plin de blândețe ca un înger ce vrea să aducă pacea, să îndepărteze teama și să transmită blândețea.

Dar aceasta observăm și la îngerii căzuți ai Părintelui Arsenie Boca. În loc de picioare ei au ca rădăcină un izvor, ca dintr-o lampă fermecată frecată, ce se unduiește ca un șarpe. Iar fețele lor sunt mânioase, poruncitoare, dorind să înrobească prin hipnoză și frică pe privitor. Bărbiile sunt tăiate, ca la mai toate picturile Părintelui Arsenie Boca, sporind urâtenia lor, fiindcă așa era și sfinția sa. Iar ca să semene mai bine cu el unii au chiar ochi albaștri.

E adevărat, însă, că la djinni se vede că sunt răi, pe când îngerul căzut din picturile Părintelui Arsenie Boca vrea să ne convingă că este Sfânt. Numai că nu prea îi iese, dacă luăm aminte.

Arătările diavolești nu se opresc odată cu moartea Părintelui Arsenie Boca. Ele se continuă, în același stil și prin aceleași duhuri, la mormântul de la Prislop, la cei amăgiți de sfinția sa.

Iată două dintre ele, deja celebre, la dreapta lor găsim replici ale lor, cu spectre, arătând că de fapt aceleași duhuri lucrează ca să amăgească pe oameni, în funcție de credința fiecăruia, dându-i explicații fie de sfințenie, fie de groază:

După cum se observă, tot ca un fum apar și sunt transparente ca niște stafii. Desigur că pot fi și producții artistice omenești, ca și tablourile Părintelui Arsenie Boca, dar care transpun în imagine credința și experiențele lor.

B) ÎNGERII NAZIȘTI

Sunt două indicii care arată aceasta: figura nemilostivă, tăioasă, de biciuri ale lui Dumnezeu și aripile contorsionate, cu aceeași formă și curbură la umeri ca vulturul Wehrmacht. Vedeți că și aici picioarele diavolului din dreapta sunt nevăzute ca la stafii, sau mai bine spus apar din văzduh, de pe la vămi:

Die Deutsche Haltung,
die deutsche Leistung
beweisen
das nordische Rassenerbe!

ocult,

Iată un serafim cu șase aripi, căruia Părintele Arsenie Boca (de fapt diavolul care l-a amăgit) i-a tăiat două aripi, ca să semene mai bine cu vulturul de sus. În realitate este un serafim căzut la care se vede că și-a pierdut două aripi.

Dar nu numai aspectul acestor arătări căzute este mâniaș și cum a fost și nazismul, ci încă și armamentul lor este diavolesc.

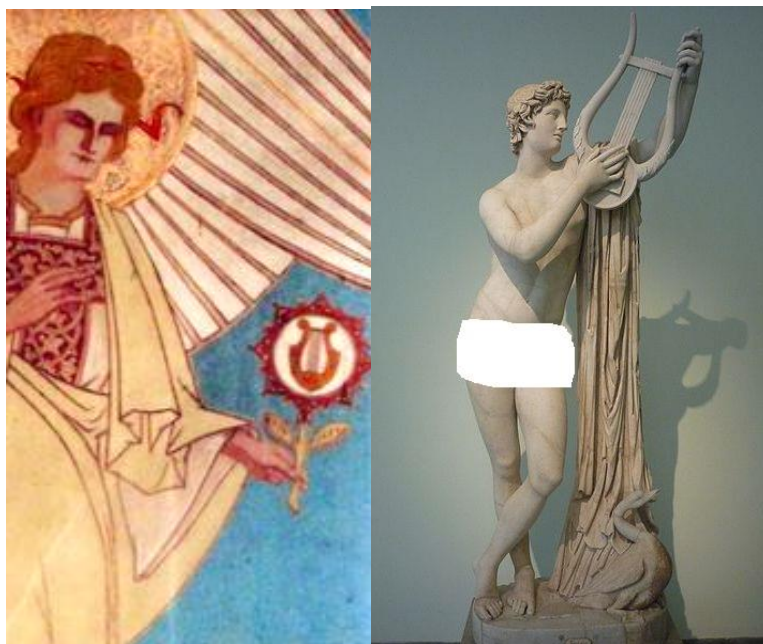
Poate părea o coincidență, dar să vedeți ce are îngerul căzut (pictat în loc de Sfântul Arhanghel Gavriil) pictat pe ripida sa: o liră.

Ne-am gândi că Părintele Arsenie Boca era de formație muzicală și dorea să arate cum laudă cântă îngerii pe Dumnezeu. Dar aceasta nu este canonic, ei pe ripidă au scris Sfânt, Sfânt, Sfânt, sau hrisma. Pentru a înțelege de ce a trecut Părintele Arsenie Boca o liră în mâna îngerului său, să nu uităm că a pictat în urma vedeniilor. Lira este unul din simbolurile preferate ale diavolilor, fiindcă prin melodie vrăjește sirenele atrăgând, iar prin asemănarea cu trishula ucide hipnotizând.

Să studiem acum care zei erau simbolizați de liră:

Apollo Zeul al muzicii, profețiilor și al săgeților. De asemenea se spune că este zeul luminii și adevărului. Este asociat cu soarele. Se mai face referirea că este cel mai frumos dintre zei. Fiu al lui Zeus. Simbolurile sale sunt arcul, lira și laurul. [...] Hermes

*Zeul zborului, hoților și comerțului. Mesagerul zeilor. Conducătorul sufletelor morților spre locul lui Hades. Apare în mai multe mituri decât orice alt zeu sau zeiță. Îi place să păcălească și este foarte inventiv. Hermes inventează lira din carapacea unei țestoase. Simbolurile sale sunt caduceul și încălțăminte înaripată. [...] Erato Muza poeziei erotice. Era reprezentată cu o liră în mână, înconjurată de trandafiri și mirt. [...] Polyhymnia Muza imnurilor de slava, reprezentată cu fața ascunsă într-un val, într-o atitudine de reculegere și meditație, cu un manuscris în mână. I se atribuie inventarea lirei. [...] Terpsichore Muza dansului și a cântecului coral, reprezentată cu o liră în mâini.*⁶⁴¹

Să studiem acum felul în care se pictează Sfintele Icoane ale îngerilor în Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

1. *Cum se zugrăvesc cele 9 cete îngerești*

Cetele sfinților îngeri sunt 9 - după cum zice sfântul Dionisie Areopagitul - și se împart în 3 stări sau orânduiri (fiecare de câte 3 cete).

În întâia orânduială sunt: Tronurile (sau Scaunele), care se zugrăvesc ca niște roți de foc, având de jur-împrejur aripi, iar în mijlocul aripilor având ochi; ele se împletesc unele cu altele, închipuindu-se un scaun împărătesc. Heruvimii, numai cu cap și cu două aripi. Iar Serafimii, cu câte șase aripi: cu două aripi își acoperă obrazul, cu alte două picioarele și cu celelalte două zburând, iar în mâini țin ripide, pe care sunt scrise cuvintele: „Sfânt, Sfânt, Sfânt [este Domnul Savaot...].” Așa i-a văzut pe aceștia Proorocul Isaia [oare Părintele Arsenie Boca se considera mai mare decât Sfântul Prooroc Isaia, având mai mult încredere în vedeniile proprii decât în vederea adevărată a Sfintelor Scripturi? – n.n.].

⁶⁴¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_personajelor_mitologice_elene>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

În a doua orânduială sunt: Domniile, Puterile și Stăpâniile, care împodobire se mai numesc. Aceștia se zugrăvesc purtând stihare lungi până la glezne și încinși cu orare verzi aurite (uneori pe umeri cu mantii până la genunchi), în mâinile drepte țin toiege de aur. iar în mâinile lor cele stângi o pecete, [rotundă ca un taler], cu Crucea, (adică sigiliul Domnului).

În a treia orânduială sunt: Începătoriile, Arhanghelii și îngerii. Aceștia se zugrăvesc (cu capul gol, cu părul strâns cu o panglică albă legată la ceafă și purtând haine ostășești, încinși cu brâie de aur (și cu mantii pe umeri) și ținând în mâini arcuri și lănci cu topoare și sulite la vârfuri. (îngerii au și chipul unor tineri cu stihare luminoase și lungi).⁶⁴²

Se observă, așadar, că se arată oamenilor cu picioare, în veșminte cuviincioase, panglici albe (nu roșii, verzi, lila, cu pietre prețioase), cu ochi căprui nu albaștri, au simboluri ce laudă pe Dumnezeu și creștinismul prin Sfânta Cruce, și nu simboluri păgâne, și au o frumusețe smerită și blândețe duhovnicească, cu aripi și mâini line, ce depășesc prin mobilitate firea și mângâie ochii prin rotunjimi, nu sunt ascuțite și contorsionate ca în pictura de la Drăgănescu. Rar are Sfântul Arhanghel Mihail sabie, și atunci când are este una de fier, nu de foc. Sabie de foc poartă nu Sfântul Arhanghel Mihail, ci un serafim cu șase aripi:

Fac 3:24 Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

7. Izgonirea lui Adam și a Evei din rai¹⁰.

Raiul, precum s-a zis mai sus, și Adam și Eva goi. având frunze de smochin înfășurate împrejurul [mijlocului și al] coapselor; 11 fugind, se uită înapoi, iar un Serafim cu șase aripi, ținând în mâini sabie de foc, îi gonește.⁶⁴³

Să recapitulăm: arătări cu ochi verzi și albaștri, bentițe și cununite verzi, pestrițe, albastre, cu buline, în loc de panglici albe, ținută indecentă (nu stihare până la glezne, ci pantaloni și mâneci scurte, ca și Părintele

⁶⁴² DIONISIE din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 67.

⁶⁴³ DIONISIE din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 68.

Arsenie Boca pe munte). Arătările sunt chiar mutilate, fără trunchi, numai cu bust, sau cu picioarele doar până la gleznă, cu mandibule prea mari sau prea mici și aripi naziste, contorsionate în mod aproape yoghin. Nu seamănă deloc cu Sfinții Îngeri. Se vede că au fost frumoși, dar s-au urâțit. Înțelegem că acestea sunt semnele căderii îngerilor care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca.

4. ANTI SFINȚI

A) PSEUDO MOISE ÎNCORNORAT

Așa îl fac latinii, vrând să aibă parte de Renașterea... zeului Pan.

Părintele Arsenie Boca, și artiștii din Renaștere, fiind inspirați de aceleași duhuri care arătau elinilor vedenii, văzând la fel, pictează la fel. Chiar dacă ar fi vrut să arate că cele două coarne sunt slava lui Dumnezeu, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să știe că nimbul este soarele harului ce strălucește în oamenii lui Dumnezeu și să nu dea dreptate latinilor care spun că grația este o creatură.

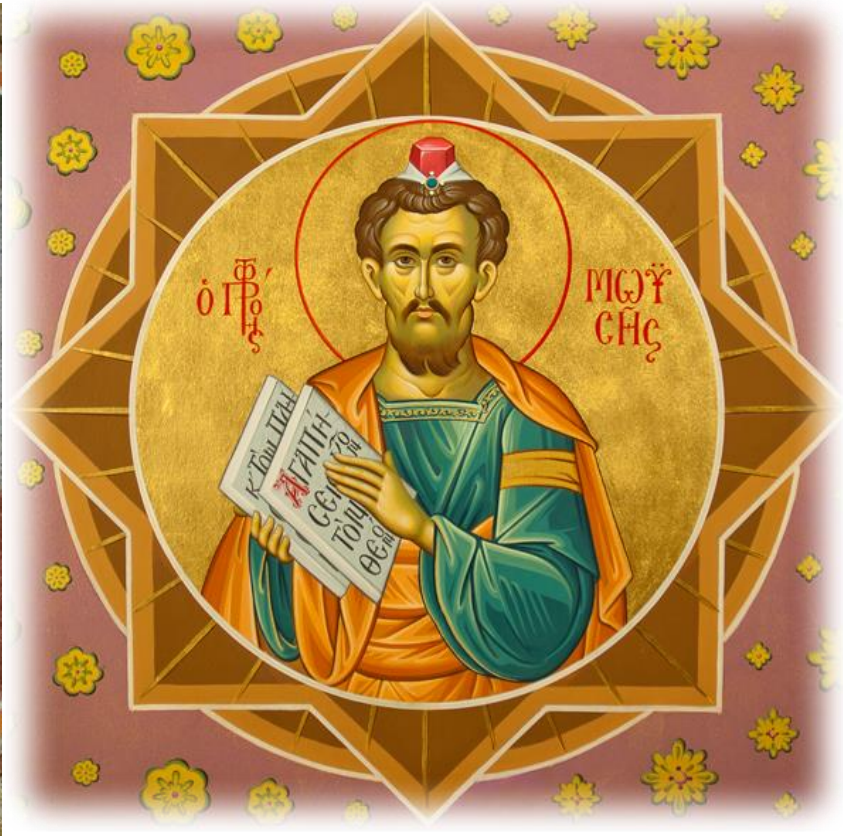
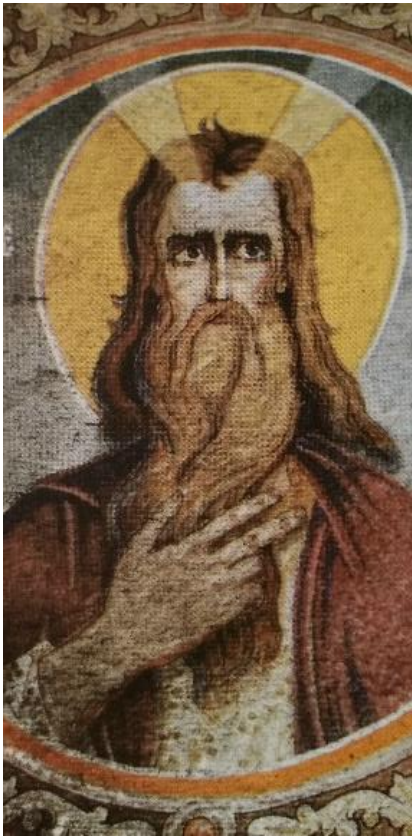
Practic, Părintele Arsenie Boca pictează pe Sfântul Prooroc Moise (marele luptător împotriva păgânismului), exact cum era sculptat Zeus, mai marele zeilor, deci cel care îl simboliza pe Lucifer.

Sfântul Duh, însă, inspiră pe adevărații creștini să-l picteze așa cum a fost, un Sfânt și Cuvios Prooroc, care are, cel mult, deasupra capului tăblița (cutia) numită filacterie, în care se găsesc cuvintele Domnului:

Deu 6:6 Cuvintele acestea, pe care ți le spun eu astăzi, să le ai în inima ta și în sufletul tău; 7 Să le sădești în fiii tăi și să vorbești de ele când șezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci și când te scoli. 8 Să le legi ca semn la mână și să le ai ca pe o tăbliță pe fruntea ta.

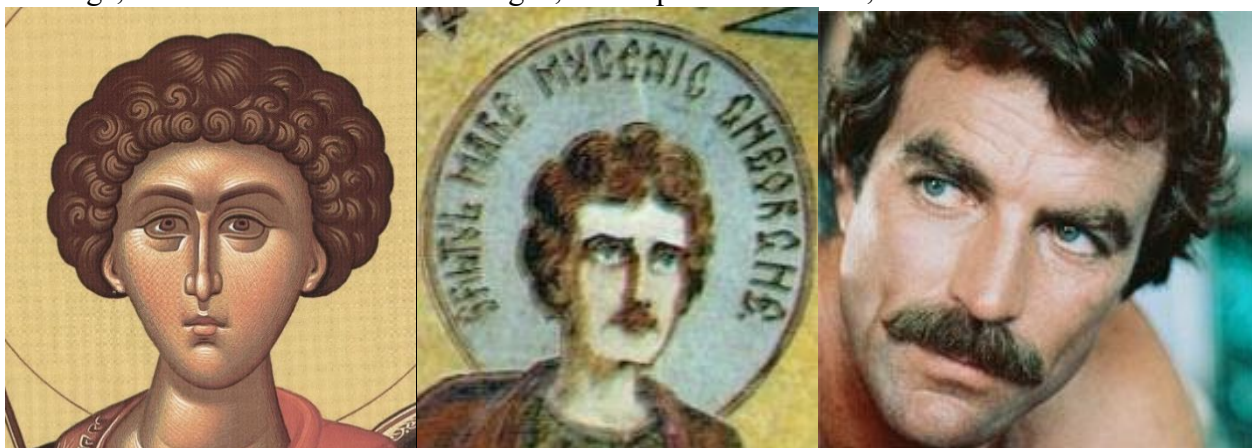

Persoane diferite, nu-i așa?

B) ANTI SFINȚI MUSTĂCIOȘI

(1) Pseudo Gheorghe

La stânga, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, la dreapta Tom Selleck, la centru?

În nici o Sfântă Icoană nu l-am văzut pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe pictat cu mustață.

(2) Pseudo Nicolae Oprea – ca un demon hipnotizator

În Rusia, într-un apartament oraș în Nizhnevartovsk (regiunea Tyumen), pe 09.12.1996 la ziua sa de naștere Andrei a fost fotografiat cu bunicul său. Televizorul era închis, dar priviți ce a apărut în fotografie.

Cei de la Lavrea Poceav și-au dat seama că este vorba de un diavol hipnotizator ce lucrează prin televizor și au pus la pangar fotografia spre avertizarea închinătorilor.

Dacă ar fi fost Părintele Arsenie Boca ar fi scris deasupra Sfântul Mucenic Nicolae Oprea din Săliște și ar fi lipit fotografia pe pereții așezământului de la Drăgănescu, uimind și pe Bela Lugosi, actorul ce a jucat rolul lui Dracula, pentru imaginația lui.

În realitate acesta este un mare semnal de alarmă, fiindcă am depistat acum cine i se prezentau drept Sfinți, în vedenii, pictorului îngropat la Prislop. Nu numai atât, dar acesta ne dezvăluie că sfinția sa primea înșelarea ca și cum ar fi revelația Sfântului Duh, iar pe demonii hidoși îi privea ca și cum ar fi fost Sfinți. Aceasta spune multe despre discernământul sfinției sale și de faptul că, în realitate, nu a avut nici o cercetare a sfinților sau a lui Hristos, ca să poată cunoaște cum sunt adevărații Sfinții și să-i deosebească de diavolii care joacă teatru.

Fotografia de mai sus a fost analizată de două instituții din Ucraina: Ministerul de medicină legală al Sănătății din Ucraina și Institutul din Kiev de cercetare științifică și examinare medico-legală. Concluziile lor au fost că fotografia nu este trucată și televizorul era închis. Acest lucru a fost confirmat și de președintele Academiei de Științe a Ucrainei Alexei Onipko. Pentru mai multe amănunte puteți vizita următoarea adresă de internet:

<http://www.liveinternet.ru/tags/%D4%EE%F2%EE+%E1%E5%F1%E0+%E2%EE+%E2%F0%E5%EC%FF+%EE%EF%E5%F0%E0%F6%E8%E8...../>, duminică, 10 ianuarie 2016.

De dragul adevărului vom alătura din nou imagini opuse. La stânga Sfântul Mucenic Nicolae Oprea, la dreapta diavolul hipnotizator al televizorului, la centru?

În nici o Sfântă Icoană Ortodoxă nu l-am văzut pe Sfântul Mucenic Oprea Miclăuș din Săliște (cunoscut și sub numele de Nicolae Oprea) fără barbă.

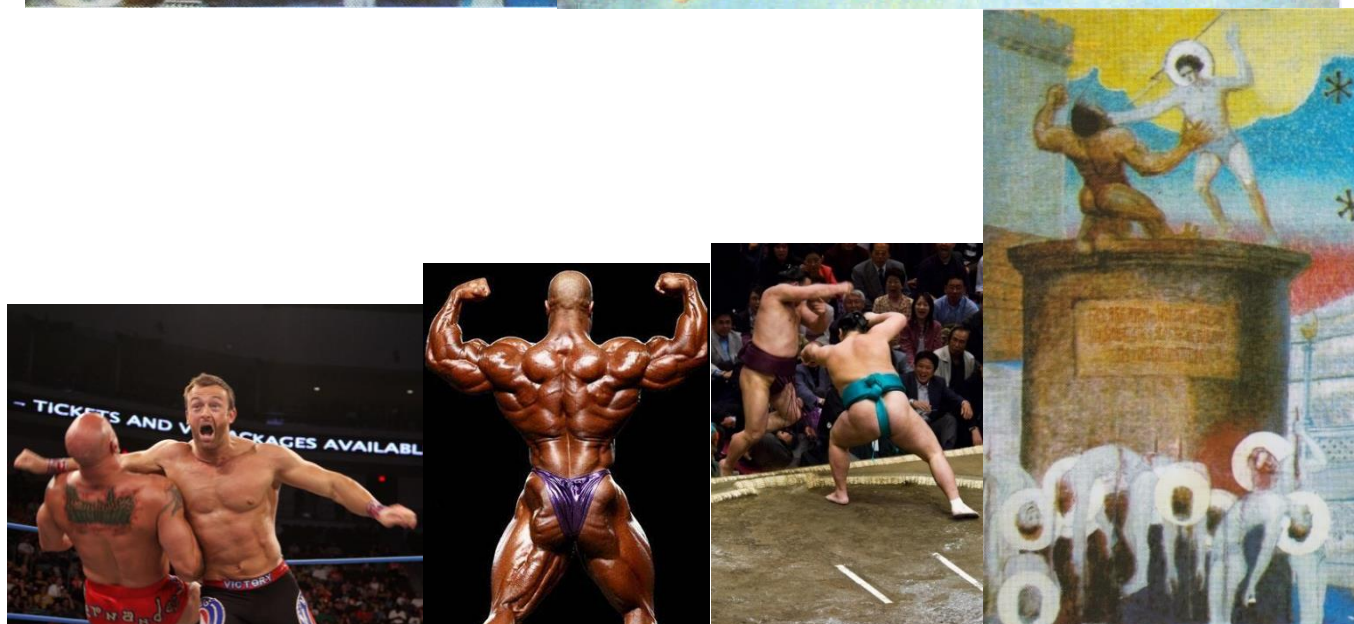
Părintele Arsenie Boca, fiindcă se punea mai presus de Sfânta Biserică și de Hristos Adevărul, din cauză că l-a văzut în vedenii mincinoase doar cu mustață, l-a și pictat așa, puțin mai jos de Francisc de Assisi, pe care sfinția sa (lepădându-se de Ortodoxie prin credința că se pot mântui și cei ce au murit dezbinați de Sfânta Biserică prin eresuri) îl considera Sfânt.

Chiar dacă în tabloul de mai sus fantasma ar fi avut totuși o scurtă barbă dichisită (nepotrivită pentru un mucenic ardelean de la vremea aceea), mai subțire ca mustața, care însă (din trecerea timpului, sau fotografia proastă) s-a șters, aceasta nu justifică hidoșenia hipnotică a arătării.

C) ANTI SFINȚI CU PANTALONII SCURȚI ȘI MINIJUPĂ

1. Pseudo Nestorie wrestler

Se observă cu ochiul liber cât de dizgrațioase erau vedeniile cu fantome, puse pe seama Sfinților și ce frumusețe au Sfintele Icoane, numai punând una lângă alta biruința Sfântului Mucenic Nestorie asupra lui Lie.

Palpitantă trupește atmosfera în toate cele patru imagini de mai sus, dar nu aduce nici liniște în inimă și nici schimbarea minții duhovnicește, pentru a se uni cu Dumnezeu și înțelege taina Sfinților lui.

2. Pseudo Îngeri cu minijupă

Cel din stânga se vede că este un fost înger căzut în tristețea mândriei. A rămas și fără ȋțari, și fără mânci, și fără picioare. Iar armele au început să-i fie topite de *Mat 25:41 focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.*

Cel din a doua fotografie din stânga, poate se credea și el un înger, în loc de nimb având bască, în loc de aripi având fular, în loc de hrismă având rucsac. Dar și din această fotografie se vede că era căzut. După cum din a treia fotografie se vede că dacă ar fi vrut să îmbrace picioarele îngerului, ar fi știut să o facă. Asta înseamnă că nu a vrut, pentru că... așa i s-a arătat vedenia, adică îngerul căzut.

D) PSEUDO NICOLAE

(1) Al Mirelor Lichiei, spadasin

Bedernița (набедренникъ – lit. „deasupra coapselor”, scut pentru coapse) sau epigonatul (gr. επιγονάτιο, lit. „peste genunchi”; rus. Палица, palița) este un veșmânt liturgic de formă pătrată sau romboidală care se poartă pe partea dreaptă a corpului, legată cu un cordon petrecut peste de umărul stâng. Este purtat în tradiția Bisericii Ortodoxe de episcopi, precum și de preoții care au primit binecuvântarea de a o purta. [...]

Semnificații

*Bedernița, ca veșmânt liturgic, este probabil o formă de „traducere” în ceremonialul liturgic a unor elemente împrumutate din arsenalul militar. Astfel, numele și modul în care este alcătuită bedernița amintesc de apărătoarele pentru picioare, element din armura soldaților menit să le apere picioarele de rănile de sabie. Prin modul în care este purtată, amintește de o sabie. [deci ea însăși este o sabie. Cine pictează pe sabie... o sabie? Părintele Arsenie Boca nu știa probabil semnificația bederniței – n.n.] Împărații bizantini le acordau comandanților de oști și nobililor săbii în semn de cinstire, ca unora care apărau frontierele imperiului; tot astfel, Biserica le acordă slujitorilor săi acest însemn, ca o recunoaștere a strădaniilor lor de apărare a credinței. Astfel, bedernița îl arată pe purtătorul ei drept apărător al credinței, ostaș al lui Hristos. Ea însăși simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu ca scut și apărare a purtătorului său. [apărarea și arma noastră este Sfânta Cruce, sau după cum spune Sfânta Scriptură sau însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Efe 6:17 Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.* Așadar cel mai potrivit este brodarea pe bederniță a Sfintei Cruci sau a Sfintei Icoane a lui Hristos, pentru a învăța pe toți Cine este arma și apărarea noastră. A picta o sabie pe bederniță este exact contrazicerea Sfintei Evanghelii *Mat**

26:52 Atunci Iisus i-a zis: *Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.*

Dar dacă prefera vedeniile în locul Cuvântului lui Dumnezeu... a rămas în afara Lui – n.n.]⁶⁴⁴

Deși Sfântul Ierarh Nicolae a oprit sabia călăilor să nu taie pe cei nevinovați, el nu s-a folosit de sabie. Arma tuturor creștinilor este Sfânta Cruce. A-l picta purtător de sabie înseamnă a-l acuza că este un spadasin ucigaș, lumesc. Nici Sfântul Prooroc David nu a putut zidi templul Domnului, deși era Sfânt, tocmai pentru că ucisese. De ce să-l acuzăm de aceasta pe chipul blândeților?

Insemnandu-ne cu semnul Sfintei Cruci marturisim pe Dumnezeu Tatal, Fiul si Duhul Sfânt, Treimea cea de o finta si nedespartita si cerem ocrotire impotriva raului si dobandirea binecuvantarii Preasfintei Treimi. De aceea, la Taina Sfantului Maslu ne rugam cerand ocrotire de la Bunul Dumnezeu prin Sfanta Cruce, spunand: „Doamne, arma asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat noua; ca se ingrozeste si se cutremura, nesuferind a cauta spre puterea ei;

[de aceea diavolul înlocuiește (în vedeniile prin care l-a înșelat pe Părintele Arsenie Boca) Sfânta Cruce cu sabia, căci ultima i-a adus lui în istorie multă recoltă prin războaie și dueluri – n.n.]

*ca mortii i-ai sculat si moartea o ai surpat, pentru aceasta ne inchinam ingroparii Tale si invierii” .Amin*⁶⁴⁵

1Pa 22:7 Și a zis David lui Solomon: „Fiul meu, eu am avut la inimă să zidesc templu în numele Domnului Dumnezeului meu; 8 Dar a fost către mine cuvântul Domnului și a zis: Tu ai vărsat mult sânge și ai purtat războaie mari; nu se cuvine să zidești tu casă numelui Meu, pentru că ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea feței Mele.

Îndreptător credinței și chip blândeților, învățator înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă-L pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Deși acest amănunt pare a fi lipsit de importanță, pentru unii, totuși el face parte din categoria acelor semnale de alarmă lăsate de Dumnezeu în vedeniile demonice, ca cel amăgit să se trezească. Noi trebuie să ne ghidăm după Sfintele Icoane și să ne dăm seama și după amănuntele lor care vedenii sunt autentice, care diavolești. Dacă ar fi făcut așa, Părintele Arsenie Boca ar fi scăpat de amăgire și nu ar mai fi pictat într-o biserică fanteziile diavolești. Pentru că sfinția sa a fost cuprins de capriciul plăcerii de sine că este un ales, s-a repezit la penel și a reproduș fără discernământ toate pe care le-a văzut, nemai punându-și întrebarea dacă este bine ce face. Însă noi suntem datori, mai ales dacă îl iubim, să nu ne asociem cu sfinția sa în rătăcire, ca să îi micșorăm responsabilitatea consecințelor bietei sale înșelări și pentru a ne feri, în același timp, de a ne închina lui antihrist.

Descoperirea amăgirii Satanei

⁶⁴⁴ <<http://ro.orthodoxwiki.org/Bederni%C8%9B%C4%83>>, duminică, 10 ianuarie 2016.

⁶⁴⁵ <<http://www.crestinortodox.ro/religie/crucea-arma-impotriva-diavolului-144263.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

Dintre ierarhi, în frunte părea că vine Sfântul Spiridon; atunci, îngerul închipuit i-a spus monahului Spiridon:

- Ce stai ca prostul și te uiți așa curios? Nu-L vezi pe Stăpânul Hristos care te așteaptă? Du-te repede să I te închini!

Monahul Spiridon, ispitit de capriciul mândriei, s-a umflat ca un păun și a înaintat puțin, dar încet - încet a început să șovăie, ca și când ceva din interiorul lui i-ar fi spus: „Nu te duce mai departe!“ Ce să fi fost oare? Să fi fost glasul conștiinței sau îngerul său păzitor?

La un moment-dat, părintele Spiridon s-a uitat cu atenție la Sfântul Spiridon care venea în frunte și a observat că pe cap purta un fes mare, a cărui lungime atingea un metru. Pentru Sfântul Spiridon, protectorul lui fiindcă îi purta numele, avea multă evlavie și respect și deoarece pictorii îl înfățișau în icoane cu fes foarte mic, altfel decât îl vedea el acum, părintele Spiridon a rămas surprins și făcându-și semnul Crucii a zis cu glas tare: „Doamne miluiește, Sfântul Spiridon să aibă fes așa de mare, foarte ciudat lucru!“

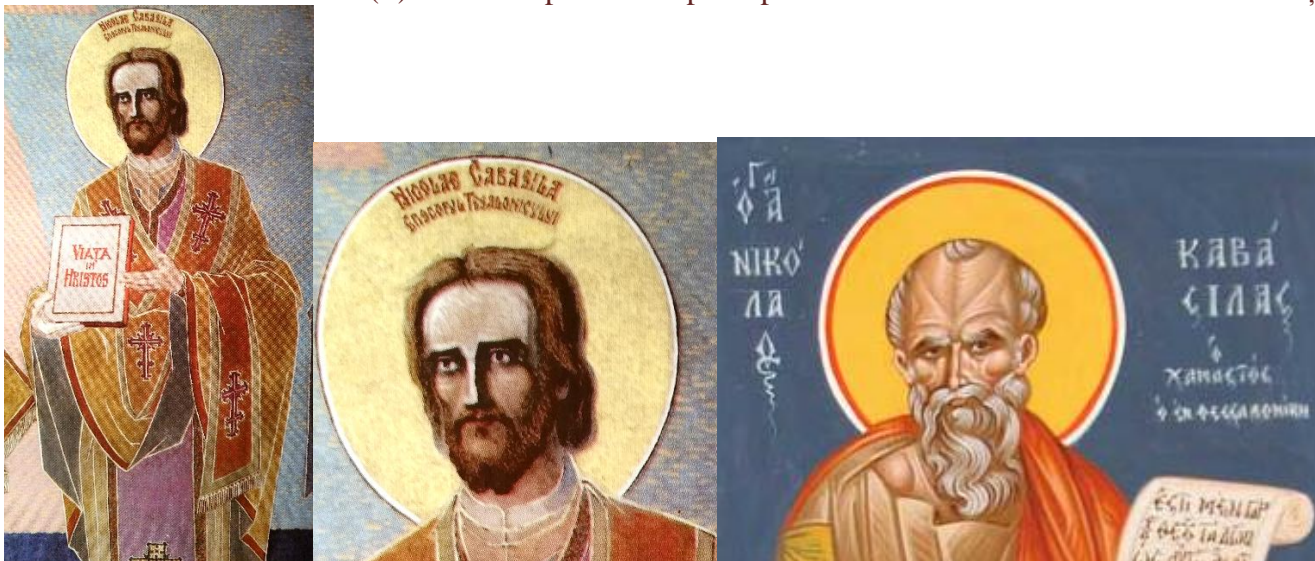
Îndată ce și-a făcut semnul Crucii, toate nălucirile au pierit și înșelătoriile Satanei s-au făcut nevăzute, însă monahul a văzut că se afla pe marginea prăpastiei. Din fericire, un picior îi era afundat în zăpadă și celălalt, care era ridicat pentru a înainta, se găsea în gol, adică nu avea unde să și-l pună, întrucât dacă ar fi făcut încă o jumătate de pas, ar fi căzut în prăpastia adâncă de mai bine de o mie de metri. Lui Dumnezeu însă i-a fost milă de el, căci în loc să cadă în față, a căzut pe spate și de frica și groaza prin care a trecut a stat leșinat mai mult de trei ore, după care și-a revenit, pentru că ziua era frumoasă și soarele l-a încălzit.

Dumnezeu își iubește creația și dăruiește pocăință⁶⁴⁶

Sfântul Ierarh Nicolae nu folosește sabia, ci o oprește:

(2) Cabasila pictat ca episcop – încă o dovadă că vedeniile l-au mințit

⁶⁴⁶ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 119-120.

Sfântul **Nicolae Cabasilla** (1319/23 ^[1] - 1391), scriitor laic ^[2], **teolog** și mistic sacramental bizantin, apropiat al împăratului **Ioan VI Cantacuzino**, împreună cu care s-a retras la **mănăstire**.

În **disputa isihastă** a ținut partea **monahilor** din **Muntele Athos**, deși a preferat să urmeze o cale spirituală mai puțin mistică decât doctrina energiilor necreate.

Cabasila este un **sfânt** al Bisericii Ortodoxe și este comemorat pe data de **20 iunie**.

Viața

Nicolae Cabasila s-a născut la Tesalonic în jurul anului 1322. Se trăgea, prin tatăl său, din familia Chamaetos, dar la maturitate a preferat să-și ia numele de familie al mamei sale: Cabasila, o familie veche și renumită în imperiu la acea vreme.

Dascălii săi, în învățătura profană, literară și filosofică, și cea spirituală și teologică au fost:

Nil Cabasila - unchiul său, teolog renumit pentru tratatele sale împotriva Latinilor, oponent al încercărilor de unire dintre Biserica Ortodoxă (a Orientului) și Biserica Romano-Catolică (a Occidentului); a fost **arhiepiscop** al Tesalonicului timp de doi ani (1361-1363).

Dorotei Vlates - unul din părinții duhovnicești cei mai renumiți din Tesalonic; la 1355 acesta a fondat, împreună cu fratele său Marcu, pe acropola Salonicului, Mănăstirea Pantocratorului (1355), care le poartă astăzi numele (Mănăstirea Vlatadon); mai apoi a devenit arhiepiscop al Tesalonicului (1371-1379)

Grigorie Palama (1296-1359) - viitor arhiepiscop de Tesalonic (1347-1359), unul dintre cei mai profunzi și mai originali teologi ai Bisericii Ortodoxe din secolul al XIV-lea.

Isidor Buheiras - viitor **Patriarh** de **Constantinopol** (1347-1349/50), care îndruma mai multe cercuri de laici practicanți ai **Rugăciunii lui Iisus**, la care participa și tânărul Nicolae Cabasila.

În timpul studiilor la Școala de Filosofie din Constantinopol (prin anii 1340-1350) izbucnește disputa palamită, dar Cabasila se arată mai interesat de viața socială și politică.

Opera

Opera sa principală este **Viața în Hristos - Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς** (editată de W. Gass, 1849), în care expune principiul conform căruia unirea cu Hristos este actualizată și desăvârșită prin trei dintre tainele Bisericii, anume botezul, mirungerea și euharistia.

Mai este cunoscut un **Comentariu la Sfânta Liturghie** (sau: **Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii**^[3]), în care arată de asemenea arată o profundă înțelegere a sacramentelor și vieții liturgice.

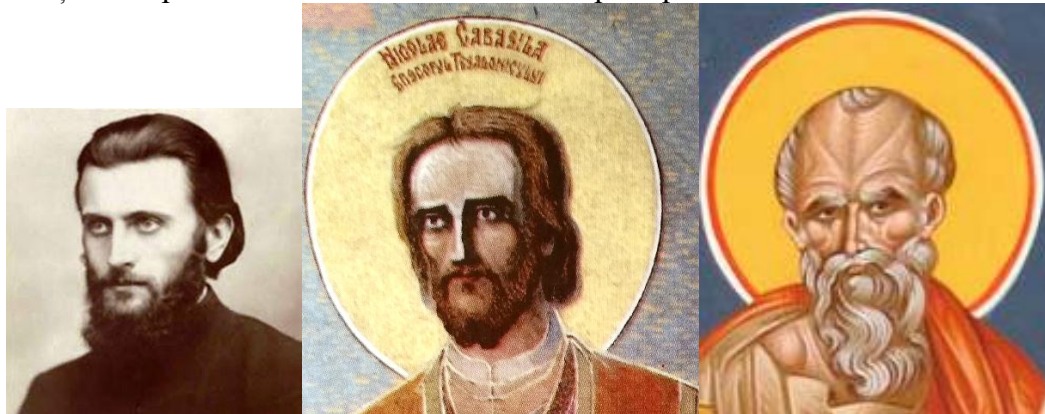
A mai scris **omilii** pe diverse teme. O mare parte din textele sale sunt încă needitate.⁶⁴⁷

Se înțelege că pe vremea aceea Părintele Arsenie Boca nu prea era documentat, poate și alți teologi făceau aceeași greșală, dar dacă sfinția sa picta după vedenii (cum susține și el, și ucenicii lui), înseamnă că și în această privință (ca și în celelalte) l-au mințit.

Deci, și din aceasta înțelegem că vedeniile nu le avea de la Sfântul Duh, Duhul Adevărului.

Dar se observă și urâtenia arătării și fixismul privirii, ca în toate tablourile de la Drăgănescu.

Pe cine credeți că l-a pictat Părintele Arsenie Boca ca episcop?

⁶⁴⁷ <http://ro.orthodoxwiki.org/Nicolae_Cabasila>, duminică, 10 ianuarie 2016.

Desigur că nu pe Sfântul Cuvios Nicolae Cabasila, ci pe cel *cu ochi vicleni* (cum ne atrage atenția ÎPS Pimen) pe care Maica Zamfira îl avea ca pe episcopul ei:

*Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului!*⁶⁴⁸

E) PSEUDO ȘTEFAN

(1) arhidiaconul, plecat în promenadă

Pseudo arhidiaconul nu are nici Papalitra care se numește și Garrara (rotundă tundere a părului din creștetul capului), se unduiește ca la un dans în care este absent, cădelnița o ține cu neglijență și privirea o are de om distrat și visător. Adevăratul Sfântul Arhidiacon Ștefan este pătruns de înțelepciune (cum suntem învățați din Faptele Apostolilor, dar și din privirea lui isteată din Sfintele Icoane) dar și de cuvioșia slujirii, care îl arată a fi cu frică și cutremur pentru mărturisirea lui Dumnezeu.

(2) cel Nou

Pictarea bisericii din Drăgănescu

*Ieșind la pensie, o pensie minoră, în 1968 a început pictura bisericii parohiale din Drăgănescu, de lângă București, la care a lucrat vreme de 15 ani. Părintele Arsenie a pictat-o de două ori, aceasta pentru că, pe alocuri, din pricina lumânărilor, **pictura s-a „pângărit” (afumat), după expresia Sfinției Sale.** [afumarea nu e pângărire. Pângărirea este batjocorirea Sfintelor Icoane. Dar și pictarea lor fără evlavie, fără adevăr, ca o caricatură și hulă pictată este o mai mare pângărire, atât a lor, cât și a sufletelor privitorilor – n.n.] (La anumite*

⁶⁴⁸

<http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfiriei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

compoziții se observă cu ușurință cele două straturi picturale.) Aici, cum chiar dânsul spunea, a fost căutat de o „adevărată avalanșă de oameni”.

[dacă era prigonit, cum de a lăsat securitatea să se facă asta? Poate că nu știa? Aceasta nu are nici o legătură cu realitatea. Voia să îndemne pe oameni la sfințenie. Ce om rațional ar putea gândi așa? De unde se vede că era de acord, le aducea și lor un avantaj – n.n.]

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei

[cine poate spune că s-a învechit vreodată mesajul Sfintei Evanghelii? Și cine poate fi mai înnoitor decât Hristos? – n.n.], Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante [și ca urâciune, și ca necanonicitate, și ca hule, și ca erezie – n.n.] care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre. [e adevărat. Dar ce-i învață așa de eficient? ... Să ne ferească Dumnezeu pe toți de o astfel de predanie. Mai bine neînvațați, decât învățați rău – n.n.]

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbescă și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.

[de aceea există o strânsă relație între pictura de la Drăgănescu și învățăturile sfinției sale. Toate sunt abătute de la Ortodoxie. Deci sfinția sa nu s-a pocăit, ci a continuat să transmită învățături rătăcite și ca pictor – n.n.] (57)

„Mica biserică de la Drăgănescu are norocul [numai că norocul este... un zeu: Moloh – n.n.]

să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus.

[Dacă îl mai simt și zidurile, înseamnă că e Poltergeist, aduce și cutremur... – n.n.]

**E o pictură nouă ca și predica de atunci.” (58)
Ca „predica” de acum să fie**

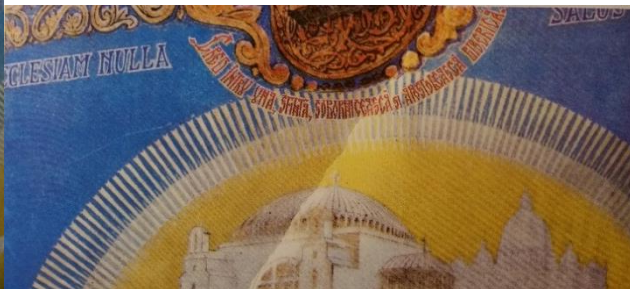
noroc sa aduca jertfa lui Noroc ! Cine vrea sa aiba noroc, sa aduca jertfa lui Noroc !...” Auzi

cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie,

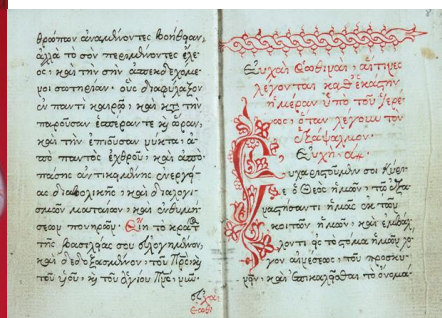
[dar se observă (vedeți mai jos) cu mare evidență scrisul urât, nu numai pentru descrierea iadului, dar și deasupra Sfintei Biserici, unde ar trebui să fie scrisul cel mai frumos. Ne putem da seama de gustul artistic al criticului și numai după această apreciere extravagantă pe care a făcut-o. Dragostea irațională de Părintele Arsenie Boca orbește, iar omul (ca vrăjtit) toate i le vede frumoase, toate i le crede adevărate, pe toate i le răstălmăcește ca sfințenie (și grosolăniile, ba chiar și lepădările de Hristos evidente). Ortodoxia, însă, ne ferește de iraționalitate și vede chiar și urâtul acolo unde este, ca omul să se lupte cu el prin pocăință și adevăr. Cunoaștem copiii din zilele noastre (care, din păcate, nu au mai făcut caligrafie), care scriu mult mai frumos și mai uniform. Sunt unii dintre cei care fac chiar și vulgarele tatuaje (care sunt un păcat), dar au scrisul mai frumos decât Părintele Arsenie Boca – n.n.]

ăsterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile țâșnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.

[numai că sunt așchii cam vulgare... cum era trunchiul? – n.n.] (59)

[se vede mai jos cum alții scriu cu adevărat caligrafic, chiar dacă unii... pe piele de om – n.n.]

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»”. (60)

Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici.

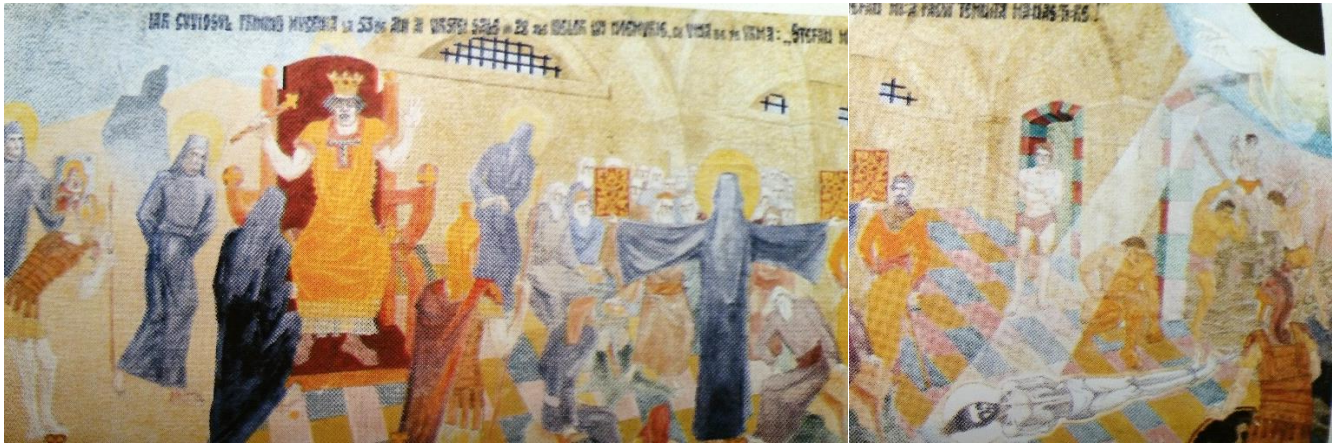
Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie! [despre această falsă proorocie am scris în capitolele Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”, Final spectaculos, În legătură cu îngroparea, în care se arată, după Sfinții Părinți, cum au avut demonii dreptul să o execute, ca în cazul oricărui înșelat. De asemenea s-a arătat că acesta este un semn de mândrie, atât compararea de sine cu un Sfânt, cât și a pune ca element central într-o biserică propria viață – n.n.] (61) (...)⁶⁴⁹

După cum a scris urât, a și pictat hidos.

Să vedem acum modul în care a caricaturizat, ca în benzile desenate, viața și mucenicia Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou și pe a Sfintei Cuvioase Mucenițe Ana. Vom vedea că picturile sfinției sale practic îi hulesc. Mai mult, vom vedea că cel pictat nu este Sfântul Ștefan cel nou, ci o altă arătare, pusă în contexte vulgare, cum ne-a obișnui Părintele Arsenie Boca de la Pseudo Nestorie și îngerii căzuți... multă piele goală.

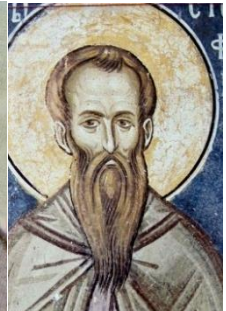
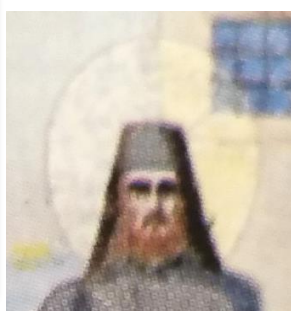
⁶⁴⁹ <<https://raduiacoboiaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacoboiaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.

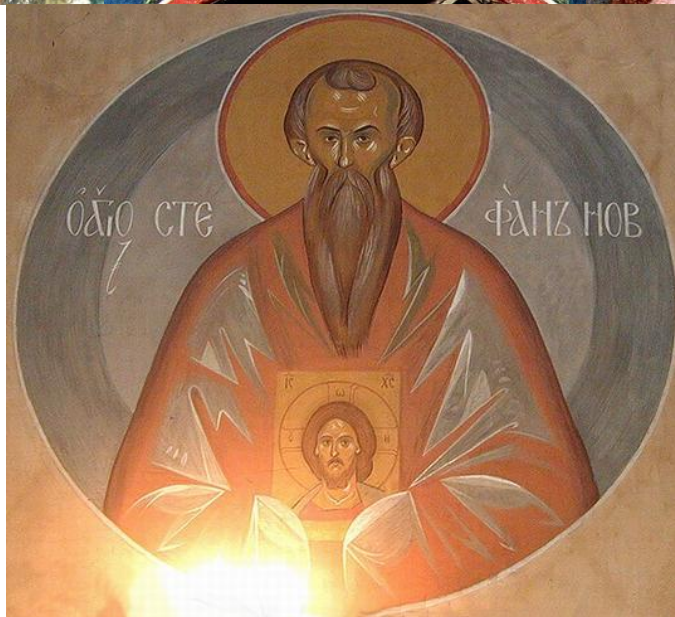
Cu totul altfel pictează Ortodocșii mucenicia Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou:

De altfel se observă că nu pe Sfântul Ștefan a pictat ci pe..., cum ne-a obișnuit în mai toate picturile din așezământul care și l-a dedicat luiși. Așadar nu este vorba de o proorocie discret sugerată. O spune pe șleau. Numai că gealații nu erau securiști, cum am crede, ci demonii care l-au executat ca să nu mintă în proorociile lor. Iar aceasta nu este sfințenie, ci o mare și gravă rătăcire.

După cum am văzut în ultima imagine, care este Sfânta Icoană a Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou, după cum a arătat el în realitate, pictura de la Drăgănescu nu este dedicată lui, ci pictorul și-a mai făcut o succesiune de autoportrete, mai puțin reușite, mai puțin asemănătoare decât celelalte, dar totuși departe de Sfântul Ștefan și aproape de el însuși. Ca să nu se creadă că este vreo coincidență, se va vedea mai jos că toate Sfintele Icoane dedicate Sfântului Ștefan cel nou (zugerăvite în epoci, locuri și stiluri diferite), reprezintă aceeași persoană, diferită de cea pictată de Părintele Arsenie Boca. Noi în cine credem în Sfânta Tradiție a Sfintei Biserici, sau în vedeniile Părintele Arsenie Boca?

Ce frumoși sunt Sfinții și ce urâte sunt vedeniile care îi batjocoresc spre a ne înșela să primim întunericul în loc de lumină!

F) PSEUDO TOȚI SFINȚII

Dacă cineva ar dori să găsească vreun portret care să semene cu Sfântul căruia îi este dedicat, nu credem că o să reușească. Toți sunt pictați cu multă îngâmfare și sunt urâți. Practic ar trebui să se ia fiecare portret și să se compare cu o Sfântă Icoană ca să avem tabloul complet al amăgirii și să înțelegem că nu i-a avut prieteni pe Sfinți, ci pe cei care îl amăgeau, fiind de fapt cei mai mari ai lui dușmani.

Ne întrebăm, după ce i-a hulit pe toți Sfinții, pe cine ar putea acum găsi ca mijlocitor în fața Dreptului Judecător ca să i se ierte păcatele. După cum ați observat, în nici o bulă din iad nu a scris „Amăgirea că ești Sfânt, ai vedenii și proorocii, putând să mântuiești pe alții”. Aceasta o știa teoretic, dar nu a tratat-o cu seriozitate. Șocul trebuie să fi fost mare la moarte. El însuși s-a considerat un mântuitor pentru alții și poate că nici nu și-a pus vreodată această problemă (care i-ar fi zdruncinat siguranța de sine), pentru a se smeri și a alerga cu pocăință la Sfânta Predanie.

Sfinții ar dori să-l ajute, dar dacă el nu se lasă ajutat, ba mai îi și persiflează prin pictură, care vatămă atâta lume (care crezând că se închină sfinților, de fapt îi aduc adorare lui, lepădându-se fără să își dea seama de Hristos), cum să-l silească? Cel ce moare fără pocăință, chiar dacă i se arată că este în greșeală, el ține la ea și nu renunță în veșnicie a huli pe Dumnezeu că nu S-a făcut Acesta ca el și nu a strâmbat adevărul după cum crede el. Vrea să își păstreze simțirile sale chiar dacă sunt nefericite (fiind fără de Sfântul Duh) deoarece nu sunt duhovnicești, dar el le crede că sunt. Iar Dumnezeu este atât de bun, că îi respectă și îi dăruiește chiar și libertatea de a nu fi liber, ci robit de egoism. Ce poate Să-i facă bietului rătăcit dacă nu vrea să fie cu Dumnezeu, ci să fie el însuși un dumnezeu fără Dumnezeu? Dar aceasta este cea mai cumplită nefericire.

Să stea în veșnicie cu astfel de hidoșenii pe care le-a pictat, fiindcă nu a vrut să picteze Sfinții (cei surprinși atât de frumos în Sfânta Predanie, atât de uimitori în Sfintele și Adevăratele Icoane).

Vă dați seama ce cumplit să stai în veșnicie cu cei de mai jos?

Noi am vrea să sărutăm măcar tălpile acestora:

Să ne ferească Bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului și toți Sfinții să nu vedem în vecii vecilor nici măcar într-o fărâmbă de clipă, nici măcar cu coada ochiului pe cei care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca de l-au amăgit și i-a pictat mai sus (dacă așa de urâți erau când se prefăceau că sunt frumoși, cum or fi în realitate?), dar să ne miluiască ca măcar să vedem umbra celor din Sfintele Icoane.

Dumneavoastră nu vă doriți tot așa?

5. IMAGINI CARICATURALE GENERALIZATE

A) CAPETE PĂTRATE ȘI URÂTE

Nu așa sunt pictați Sfinții, în adevăratele Sfinte Icoane. Ei sunt frumoși, precum frumos le este sufletul și minunate sunt Sfintele lor moaște.

B) IMAGINI PREADESFRÂNATE ȘI SODOMITENE DUPĂ CAPELA SIXTINĂ

Capela Sixtină (iertăți pornografia hulitoare la adresa lui Dumnezeu și a omului)

Capela Sixtină⁶⁵⁰

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Capela Sixtină - Interior

Capela Sixtină (italiană: Cappella Sistina, iar în latină Sacellum Sixtinum / Aedicula Sixtina) este capela palatului papal din Vatican și este una din cele mai faimoase comori artistice ale Europei. A fost construită între anii 1472 și 1483, în timpul pontificatului papei Sixtus al IV-lea, de unde îi provine numele.[...]

Generalități[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Capela se găsește în dreapta Bazilicii Sfântul Petru și este cunoscută în toată lumea, fiind locul unde se țin conclavurile cardinalilor pentru alegerea unui nou papă și datorită picturilor murale ale lui Michelangelo.

Capela are o formă **dreptunghiulară**, măsurând 40,93 metri în lungime și 13,41 metri lățime, corespunzând - conform tradiției biblice - dimensiunilor **Templului lui Solomon**. Înălțimea este de 20,70 metri, plafonul este în formă de boltă, pereții laterali au 12 ferestre iar pardoseala este din **mozaic** policrom de marmură. **Capela are două părți: una mai mare împreună cu altarul, rezervată ceremoniilor religioase, și alta mai mică pentru credincioși**. În timpul solemnităților mai importante, pereții laterali sunt acoperiți cu tapiserii executate după modele de **Rafael**.

Planurile arhitectonice aparțin lui **Baccio Pontelli** iar lucrările de construcție au fost executate sub supravegherea lui **Giovannino de' Dolci**.

Primul serviciu religios a fost celebrat la 9 august 1483 și a fost dedicat Înălțării la cer a Fecioarei Maria.

Picturile de pe pereții laterali au fost executate de cei mai mari artiști ai timpului: **Pietro Perugino**, **Sandro Botticelli**, **Domenico Ghirlandaio**, **Cosimo Rosselli**, **Luca Signorelli** și de ajutoarele lor, printre care **Pinturicchio**, **Pietro di Cosimo** și **Bartolomeo della Gatta**.

Subiectele picturilor reprezintă teme de istorie religioasă, selectionate după conceptul medieval de împărțire a istoriei lumii în trei epoci: prima de la Facerea lumii la darea Celor zece porunci, a doua de la Moise până la nașterea lui Isus Cristos, a treia fiind epoca creștinismului.

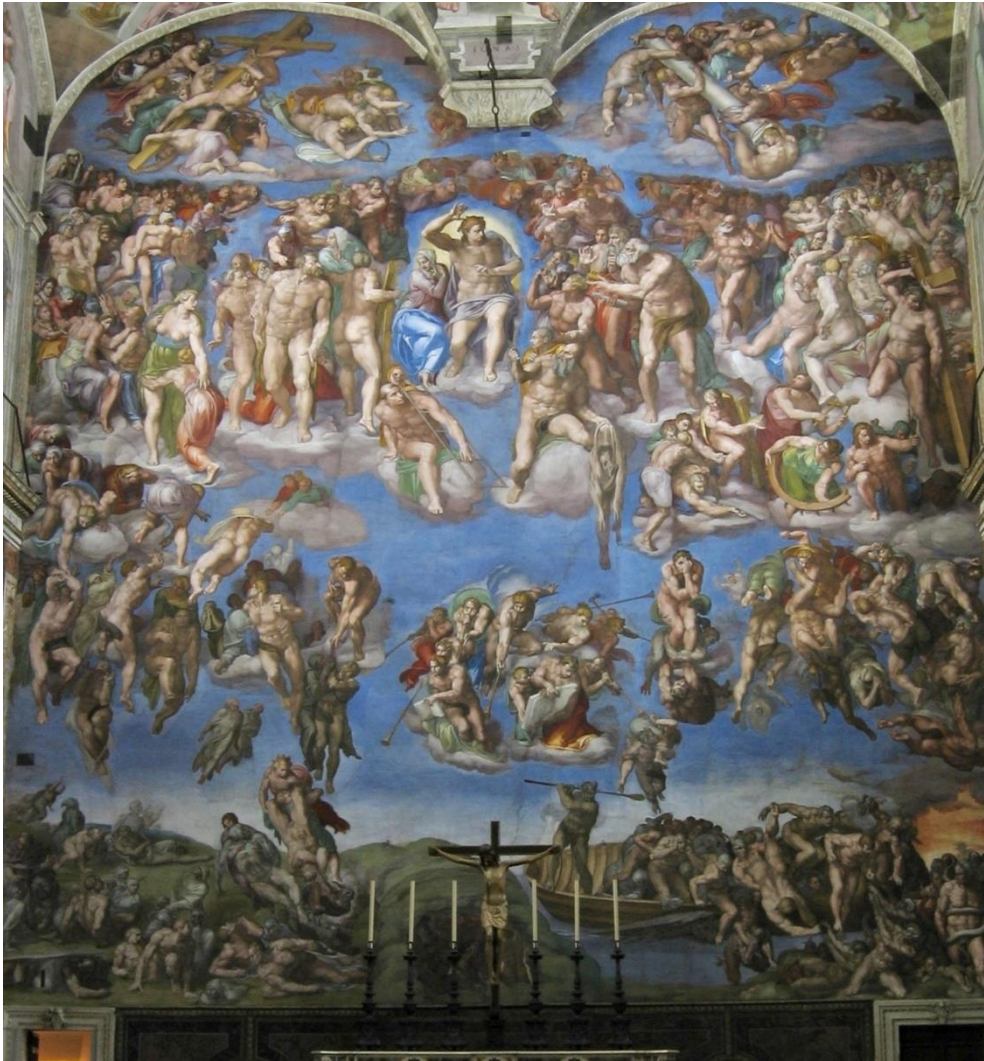
Plafonul Capelei Sixtine: Fragment cu motivul *Crearea lui Adam*, frescă de Michelangelo

În 1508 **Papa Iuliu al II-lea** i-a încredințat lui **Michelangelo** pictarea plafonului, care inițial reprezenta un cer albastru cu stele aurii. Executarea acestei lucrări a durat patru ani (1508-1512, artistul depune un efort istovitor, lucrează mai mult singur, stând ore în șir pe schele. **Michelangelo** ar fi trebuit să picteze figurile celor 12 apostoli, când lucrarea a fost desăvârșită cuprindea peste 3.000 de figuri pe o suprafață de aproape 500 de metri pătrați. **Frescele** au fost sfințite cu ocazia sărbătorii Tuturor Sfinților, în anul 1512. **Giorgio Vasari** povestește: „Aflând că vor fi descoperite frescele, s-a adunat toată suflarea să privească picturile, rămânând cu toții muți de încântare.” Artistul a folosit culori vii care, după renovarea Capelei între 1981 și 1994, și-au recăpătat în întregime strălucirea.

Capela Sixtină: Peretele altarului cu fresca lui Michelangelo Judecata de Apoi

⁶⁵⁰ http://ro.wikipedia.org/wiki/Capela_Sixtin%C4%83, sâmbătă, 14 martie 2015

În anul 1535, Michelangelo începe pictarea peretelui de deasupra altarului la cererea Papei Paul al III-lea, cu tema „Judecata de Apoi”, pe care o termină după șase ani, în 1541. Tema capătă dimensiuni uriase, fresca înfățișează figuri și scene pline de groază, reflectând propria reprezentare a artistului,

care trecea pe atunci printr-o dureroasă criză de credință. Pe 31 octombrie 1541, papa dezvelește cu mult fast pictura. Autoritățile bisericești și opinia publică rămân stupefiate la vederea atâtor corpuri goale, fără nicio acoperire, în cea mai importantă biserică a creștinătății.

Artistul este învinuit de imoralitate, obscenitate și blasfemie. Cardinalul Carafa organizează o

campanie („Campania frunzelor de viță”) pentru acoperirea organelor genitale. Această acțiune va avea loc după moartea lui Michelangelo și va fi executată de unul din ajutoarele sale, Daniele da Volterra, în anul 1565. Cu ocazia lucrărilor de restaurare din anii '90 ai secolului al XX-lea, aspectul original a fost refăcut în cea mai mare parte.

Nu în zadar așezământul de la Drăgănescu a fost numit Capela Sixtină a României. Aceasta mai ales pentru propovăduirea catolicismului și a falșilor lui Sfinți ca fiind Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, ca și cum ar alege pe papă cap și al Sfintei Biserici Ortodoxe.

Dar iată cu nu numai pentru atât. Fiindcă Părintele Arsenie Boca mereu era într-o criză de credință, picta scene sodomitene și desfrânate în același stil ca și Michelangelo, dar... mai puțin stilat.

Mai mult decât la Michelangelo pictura vedeniei pe care a avut-o Părintelui Arsenie Boca trezește pofta împreunării, chiar dacă femeia are coarne. Ea zâmbește fără nici o suferință, ca și cum n-ar fi în iad, exact ca o fotografie atractivă (la modă acum, mai ales de Halloween). Degeaba le arăți că sunt coarne, dacă le pui pe o femeie frumoasă. Iar dacă mai este și dezbrăcată lepădarea de credință este și declanșată vizual, fiindcă pofta ochilor nu ține cont de coarne când vede formele ce-i declanșează reacția. Se petrece, în așezământul de la Drăgănescu exact ceea ce ne-a avertizat Mântuitorul să nu facem: *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.* Dar este un adulter mai grav, fiindcă se petrece în biserică, la Sfânta Liturghie, exact când vezi iadul (dar treci peste această palidă sugestie, fiind răpit de imaginea ce-ți stârnește cu putere patima). Așezământul de la Drăgănescu în loc să te ajute cu fresca să te rogi, te ispitește și te împiedică. Se vede că Părintele Arsenie Boca nu știa de paza ochilor, de aceea a și îndrăznit cu nechibzuială să stea în aceeași locuință 30 de ani cu Maica Zamfira.

Am putea spune, ca să-l justificăm: dar a făcut aceasta ca să arate cât de atractivă este curvia și să ne ferim de ea. Cum să o stârnești, ca să te ferești de ea? Nu toți cei ce intră în biserică sunt despătimiți cu ochii. Și câți din zilele noastre ar putea fi despătimiți, când nepătimirea o ajunge de abia unul la un neam? Aceasta este ca perversa practică a turmei lui Ilie (păcătuiesc cu trupul ca să se „pocăiască”). La Drăgănescu lozinca este păcătuiește cu ochii, ca să te căiești că ești desfrânat. Sau ține ochii închiși, dacă vrei să te mai și rogi.

Dar dacă putem găsi o scuză (chiar dacă irațională, care mai mult este acuză), ce mai putem spune atunci, când vedem că a făcut aceasta și cu formele lui Adam și ale Evei, înainte de cădere? Și de ce a făcut

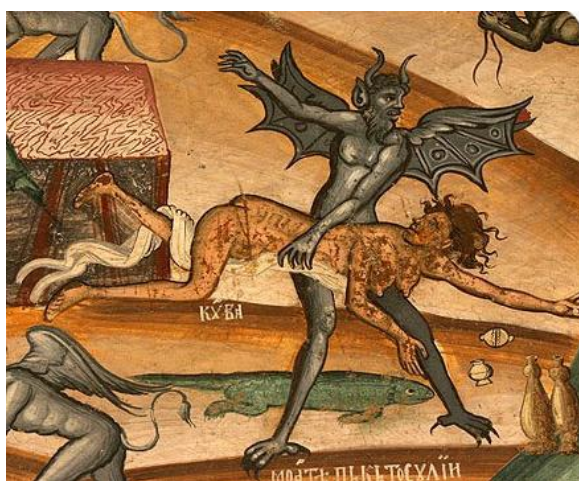
aceasta în tema celor 40 de mucenici din Sevastia Armeniei? Care este rostul să se îmbăieze și să se ștergă la un fund proeminent, chiar în planul cel mai apropiat de privitor. De ce să cadă pe aceasta accentul ochilor?

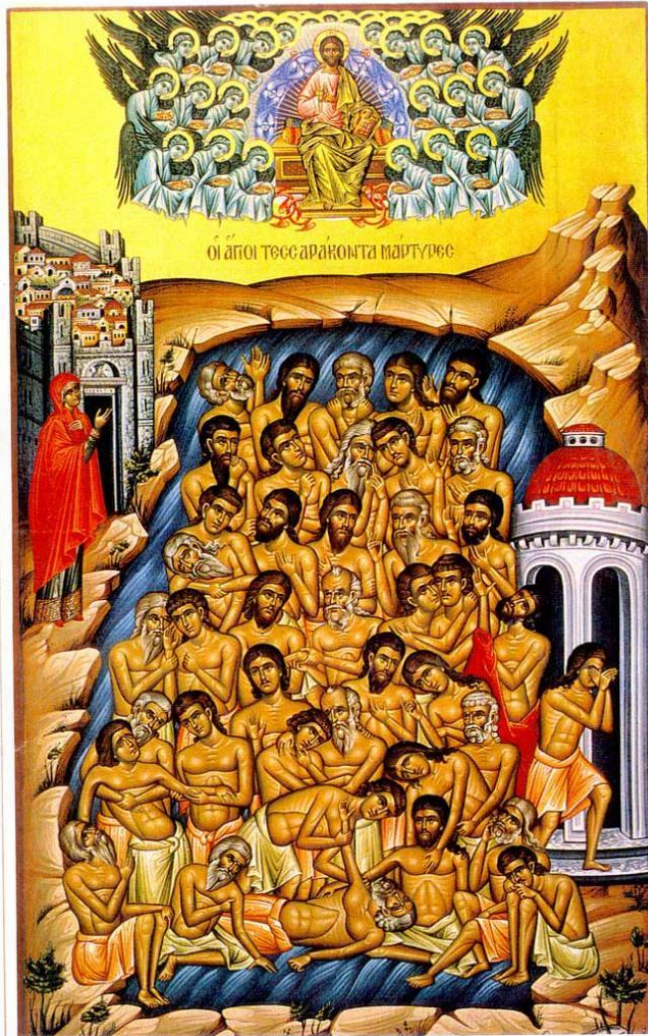
Am arătat în capitolul *O fantomă, în loc de Hristos și Sfinții Săi*, cum se zugrăvește fecioria protopărinților la creație, și cum se păstrează decența lor chiar și după cădere.

Acum să vedem cum se pictează în Sfintele Icoane desfrânatele și preadesfrânatele. Ele nu trezesc reacție de adulter prin ochi nici celui mai pervers afemeiat. Se arată și pedeapsa cum va fi, tocmai pentru a-ți tăia pofta împreunării trupești.

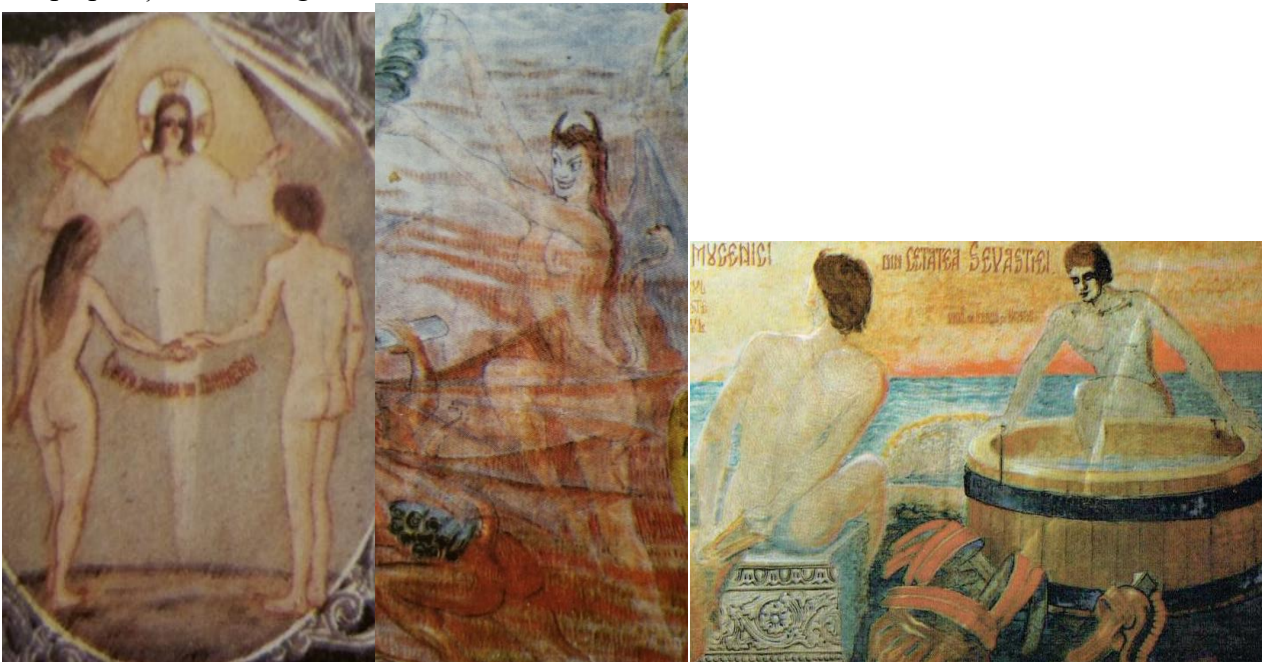
Femeia desfrânată este bătută exact în locul unde a simțit plăcerea, și rănită de draci în tot trupul, iar cea preadesfrânată este legată și pedepsită împreună cu toți cei cu care a păcătuit.

Iată și cei 40 de Sfinți Mucenic din Sevastia Armeniei. Deși dezbrăcați, câtă bunăcuviință! La toți, fără excepție. Cel care fuge în baie nu își arată desfrânarea, ci moare pe loc, iar înainte de a intra este rușinat. Soldatul care se dezbracă nu este indecent, ci își păstrează acoperământul și sfița înaintea lui Hristos, a îngerilor, a celorlalți mucenici, a mamei cele viteze, dar și față de privitorii Sfintei Icoane. Se vede că Sfintele Icoane sunt insuflate de Sfântul Duh.

Vedeniile Părintelui Arsenie Boca doreau însă a-i aprinde pofta, fiind de la duhurile necurate ce se hrănesc cu secrețiile și mirosurile puturoase ale curviei. Iar dacă sfinția sa nu simțea aceasta, fiind amăgit tot de ei că ar fi nepătimitor, pentru a desfrâna mai subtil prin slava deșartă, ținta lor erau ochii noștri, ai celor ce îi privim pe pereții de la Drăgănescu acum.

Văzând o astfel de pictură nepotrivită într-o Biserică, de prost gust și cu hule în semnificația canonică, dogmatică și teologică, îți pierzi credința și te umpli de patimi...

Desigur că nu poate fi model pentru canonizare, cum nu este Sfânt nici autorul ei.

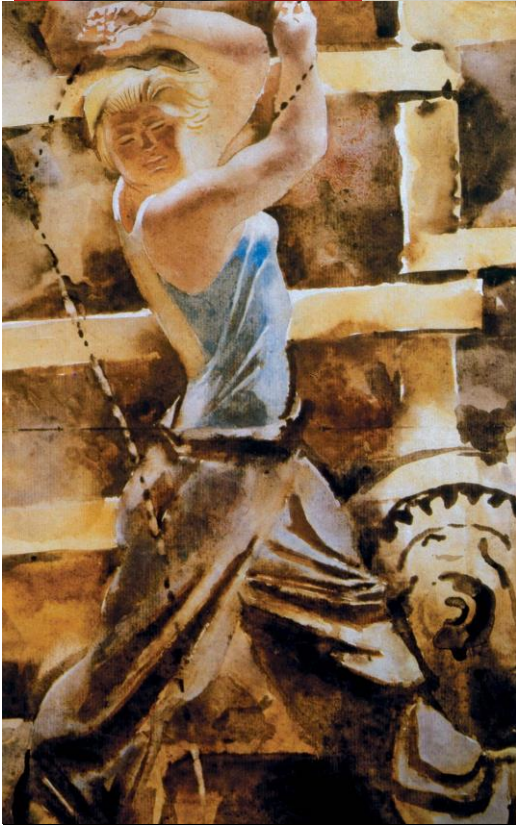
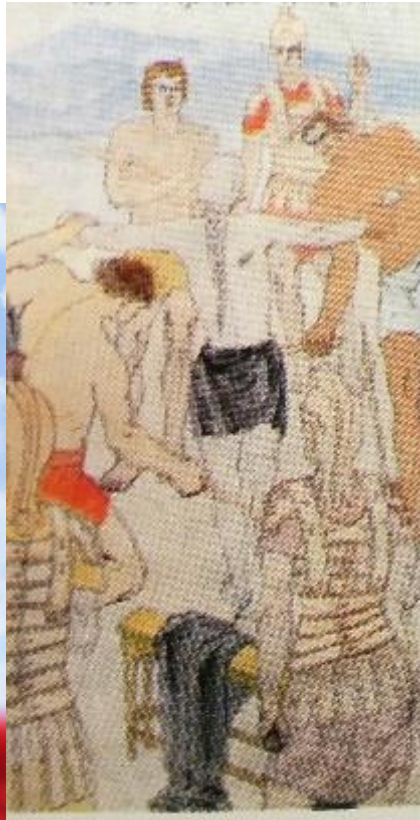
C) REALISM SOCIALIST

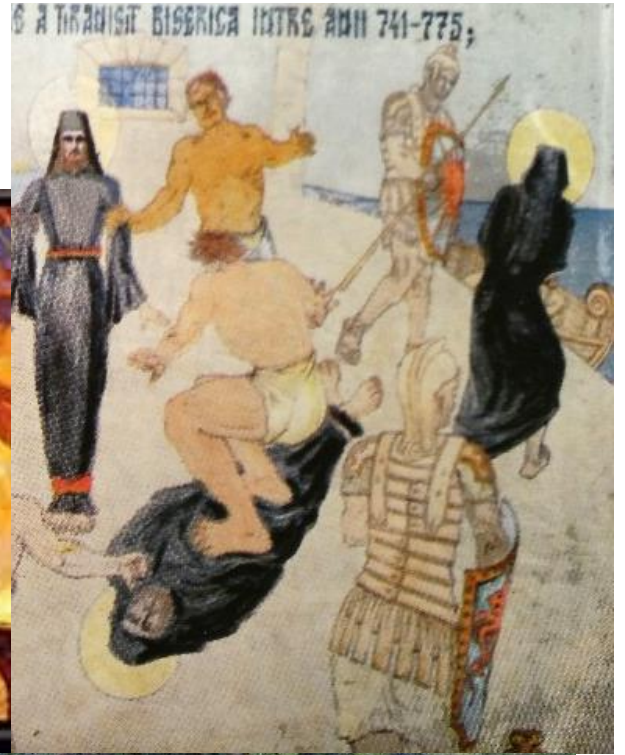
Ca un indiciu artistic al colaborării sfinției sale cu orânduirea socialistă (vedeți capitolul: *Arsenie vs. Arsenie*), este asemănarea zugrăvelilor sfinției sale cu pictura sovietică, fiind marcate amândouă de un realism socialist.

Gravitatea păcatului Părintelui Arsenie Boca este că pictează cu astfel de încrâncenare dinamică, ce pune accent pe gest și luptă, prin imagini grosolane ce susțin cugetarea trupească, tocmai în numele lui Hristos. Dar Dumnezeu – Cuvântul S-a făcut trup ca pe trup să-l facă cuvânt. El a venit să spiritualizeze toate, inclusiv trupul și dinamica, accentuând în toate blândețea, ascetismul și sobrietatea.

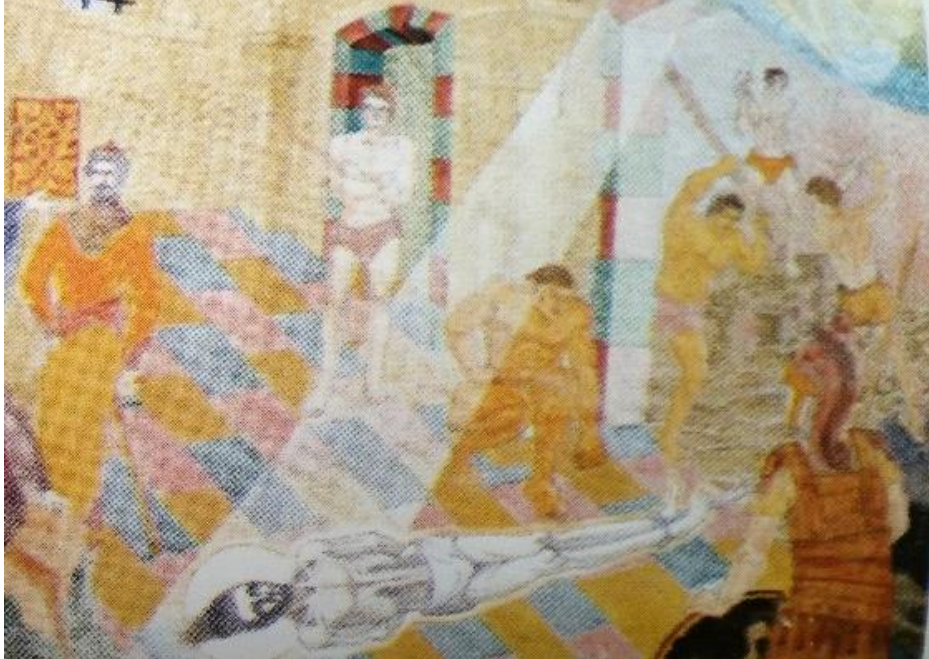
Eroismul nu este tot una cu mucenicia, încrâncenarea nu este tot una cu sobrietatea, lupta nu este tot una cu ascetismul, dinamica nu este tot una cu puterea smereniei. Gesturile Sfinților sunt smerite, bărbătești (nu pierite, sau cu încordare trupească).

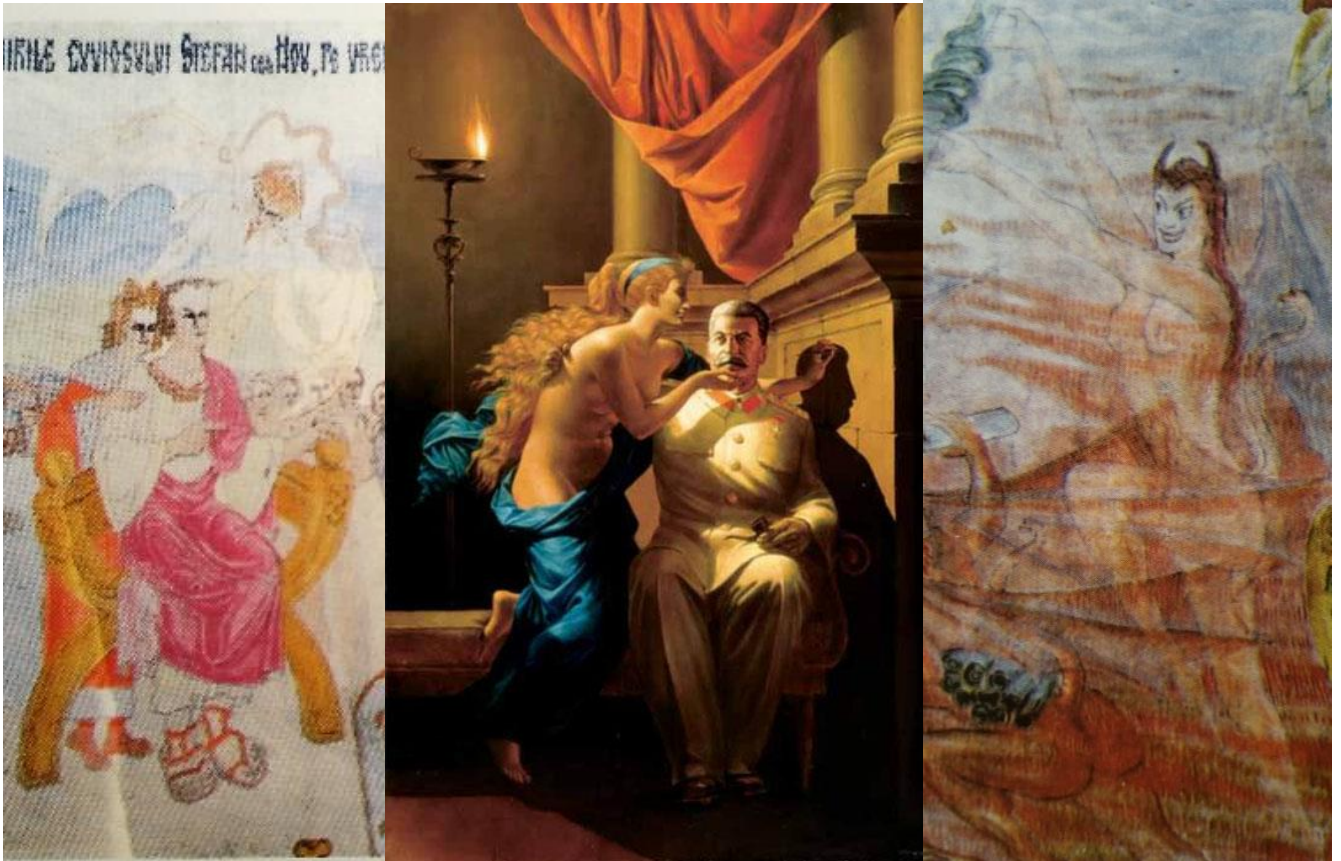

Realismul socialist a fost la ordinea zilei în Rusia Sovietică. A fost arta cu scop. Scopul acestei forme de arta sponsorizată de stat, în conformitate cu Lenin, a fost de a crea un tip cu totul nou de ființe umane: Omul nou sovietic. Artistii și autorii pionieri în această nouă cauză au fost numiți "ingineri ai sufletului uman."

Realismul socialist a luat ființă în timpul Primului Congres al reuniunii Scriitorilor sovietici din 8 august, 1934, și sponsorizat de Uniunea Scriitorilor Sovietici. Capul său a fost Maxim Gorki, care a inventat termenul realismului socialist. Gorki a declarat că în literatură și artă ar trebui să se descrie "omul sovietic nou," care este astfel: "Un nou tip de om țâșnește în Uniunea Sovietică. El posedă o credință în puterea organizării motivate... El este conștient că este constructorul unei lumi noi, și, deși condițiile sale de viață sunt încă dificile, el știe că este brațul creării noilor condiții și cu acest scop voința sa îi dă rațiunea că nu are motive de pesimism".

În timpul Primul Congres, s-au stabilit patru reguli care au definit ceea ce urma să fie considerată arta realist socialistă. Lucrarea trebuie să fie:

Proletară: arta relevante pentru lucrători și ușor de înțeles pentru ei;

Tipică: scene din viața de zi cu zi a oamenilor;

Realistă: în sens de reprezentare;

Partizană: susținere a obiectivelor statului și Partidului.⁶⁵¹

Vedem că pictura Părintelui Arsenie Boca a îndeplinit aceste condiții: relevantă pentru lucrători, cu scene din viața de zi cu zi a oamenilor dezbrăcați (fiind din acest punct de vedere realistă ca reprezentare), susținând obiectivele statului și Partidului pentru o morală de tip nou comunist.

Nu a reprezentat însă o pictură Ortodoxă. Deși temele erau Sfinții, scenele nu erau nici duhovnicești, nici adevărate (nici din punct de vedere teologic, nici istoric, nici din punct de vedere al asemănării cu persoanele reprezentate). Nu păstrau teologia Ortodoxă prin simboluri, nici frumusețea de dincolo a trupurilor înviate, nici atmosfera de taină (atât de specifică Ortodoxiei, care te mută dincolo de marginile timpului și spațiului, în adâncul adevăratei realități a veșniciei), nici nu sugera ceva mai înalt (mistic) despre

⁶⁵¹ <<https://tlos.vt.edu/soviethistoryf14/2014/10/12/socialist-realism-2/>>duminică, 21 februarie 2016

întâlnirea cu Hristos, ba chiar și duhurile erau reprezentate tot trupește ca niște aburi scoși din furnale. Toată pictura Părintelui Arsenie Boca nu respectă obiectivele creștinismului (asemănarea cu Hristos și ridicarea de la trupesc la duhovnicesc), ci obiectivele diavolești mincinoase a moralei omului căzut, fiind centrată pe idolul om, asemenea comunismului (numai că în loc să aibă ca față pe Marx, Engels, Lenin și Stalin au pe... Părintele Arsenie Boca, chiar autorul picturii. Pictorii sovietici măcar nu se aveau pe ei ca personaj principal, nu ajunseseră la culmea egoismului).

În plus, și ca execuție, pictorul de la Drăgănescu se aseamănă cu un copil neștiutor ce pune mâna pe pensulă, fiind chiar sub tehnica și calitatea estetică a realismului socialist.

Această pictură de la Drăgănescu a fost inspirată de duhurile demonice prin vedenii, datorită afiliației mentale a Părintelui Arsenie Boca la socialism și comunism. Sfinția sa prețuia mai mult comunismul decât Sfânta Biserică, pe care o numea așezământ social învechit. Aprecia mai mult pe comuniști, în furia lor revoluționară (pe care o numea mânia lui Dumnezeu), decât pe creștini (considerându-i vinovați pentru ateism) astfel că și arta comunistă a copiat-o, nevrând să ia aminte la vechile Sfinte Icoane Ortodoxe (pictate după Sfânta Tradiție consemnată în Erminie).

A dorit și sfinția sa, precum prin scris, așa și prin pictură să își aducă aportul său la construirea socialismului, iubind în tot felul lagărul țărilor de democrație populară și patria socialismului (URSS):

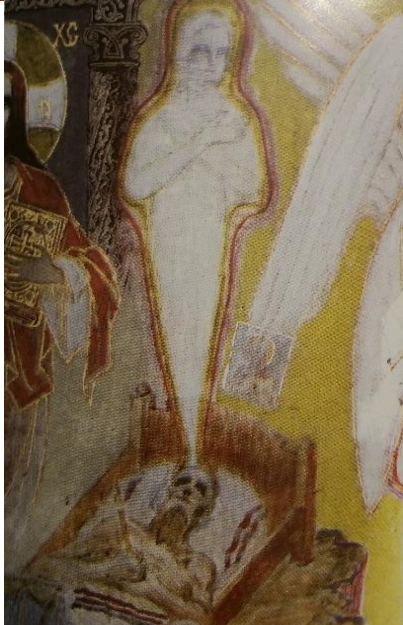
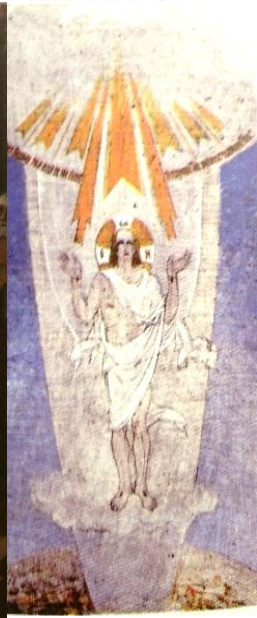
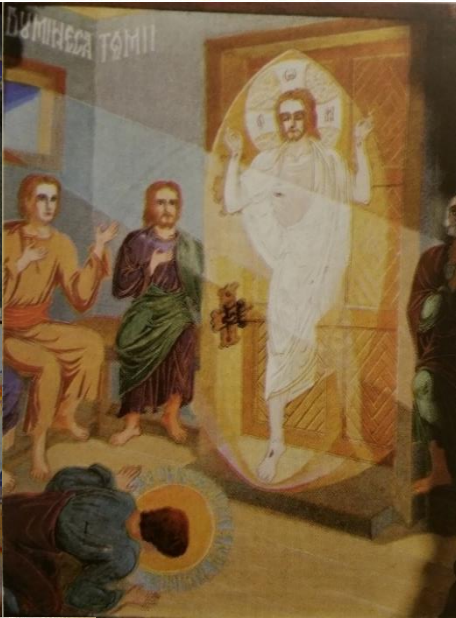
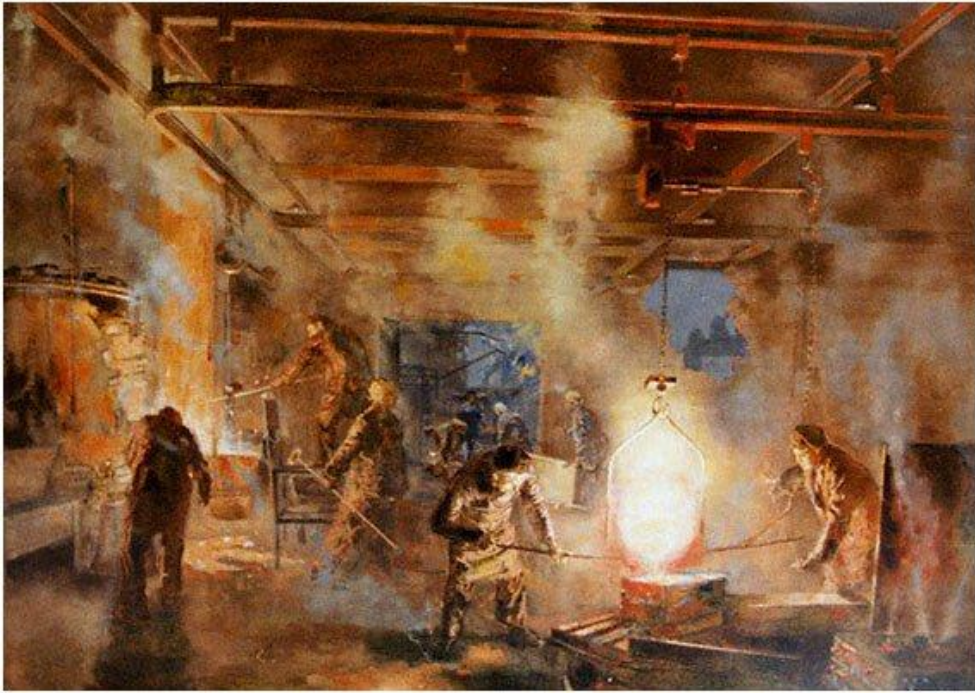
Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsarit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.] .

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (căroră le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.⁶⁵²

⁶⁵² PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 367-368.

1. LE PICTA DUPĂ VEDENII

In cadrul Sfintei Liturghii, dupa ce ne-am impartasit, a vorbit si IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca si mergea la el cand Parintele picta. Si l-a intreat: "Parinte, de ce ati pictat asa pe Maica Domnului sau pe Mantuitorul?" Si Parintele a raspuns: "Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu". Acestea au fost lucruri adevarate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie sa mai avem rabdare ca sa creada si ei intr-o zi.⁶⁵³

A venit odata la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie. să șteargă imaginile neortodoxe pictate in biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace in întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune si post si, uneori, vorbind cu sfinții pe, care ii picta.⁶⁵⁴

Pictor de icoane și de suflete

- *L-am cunoscut ca fiind și pictor. încă de când era la Sâmbăta de Sus l-am rugat să-*

mi facă o icoană cu Mântuitorul. Mutându-se la Schitul Maicilor, m-am dus acolo și mi-a arătat un album cu mai multe tipuri de icoane. Nu am găsit nici una potrivită și atunci Părintele a spus: „... O să ți-L pictez așa cum L-am văzut eu”. Când am mers după icoană cu sora mea Maria Streza, Părintele mi-a spus: „Cu timpul, această icoană o să fie un bun de valoare” [smerenie? – n.n.]

La întoarcere, cu motocicleta, ne-a prins o ploaie torențială în Predeal. Dar, pe unde treceam noi (cu

icoana) șoseaua era uscată, și in stânga și dreapta ploua! S-a petrecut o minune! [umbrelă de draci... ca să canonizeze asemănarea Părintelui Arsenie Boca cu poporul Făgărășenilor lui – n.n.]

În icoană, în partea de jos, apar și Munții Făgărașului (cu Fereastra Mare și Fereastra Mică). Așa L-a văzut Părintele Arsenie pe Mântuitorul, când se afla la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (n. .1 pictura este cea de pe coperta cărții). (Streza Nicolae, 83 ani)

- *După ce ne-a dat binecuvântarea pentru cununie, Părintele Arsenie ne-a dat o icoană pictată de sfinția sa spunându-ne că va fi apărătoare casei noastre. (Cismaș Eugenia, 78 ani, Făgăraș) •*

⁶⁵³ <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.

⁶⁵⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

- **La înmormântare a vorbit Părintele Bunescu. Părintele a pus că s-a făcut o pictură la Drăgănescu nu după cărți, cum se pictează normal, ci după cum a văzut Părintele Arsenie. Așa a pictat. Pictura Părintelui Arsenie este un unicat pe glob, nicăieri mi există asemenea pictură. [cu adevărat. Nu am văzut nicăieri ceva mai de prost gust și mai dăunător, având ca agravare că este pus în numele Ortodoxiei și sfințeniei – n.n.] Pe toți, și pe sfinți și pe Maica Domnului, i-a pictat după cum i-a văzut! Și toate scenele de acolo sunt pictate după cum le-a văzut!**

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. [ideea preexistenței sufletului, independentă de părinți, asociată cu mândria că e un ales care blagoslovește locul pe care îl atinge și ocupă. Însă noi considerăm că este o ispită și o primejdie pentru țară, însă îi mulțumim lui Hristos că a îngăduit să fie la noi, ca să ne lămurim asupra subtilităților și adâncimii înșelării ce poate apărea și în Ortodoxie – n.n.]. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. [din păcate în inimile oamenilor a pictat credința cea strâmbă, antihristică de pe pereții Drăgănescului – n.n.] Și a reușit! (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)

- **Referitor la pictura de la Drăgănescu, ne-a spus că oricât am căuta nu o să vedem culoarea neagră acolo**

[în schimb, câte înțelesuri întunecate nu sunt, de la teologii întunericului, din iad – n.n.]

[n. ed.: într-o scrisoare pe care Nichifor Crainic i-a trimis-o Părintelui Arsenie, remarca opțiunea acestuia, în pictură, pentru culorile deschise și vii, culorile raiului.]. (Mariana P. - Făgăraș) [Ce păcat pentru lipsa de discernământ a domnului Nichifor Crainic, care lăuda în cursul său de spiritualitate, ca fiind la fel de folositoare și lucrarea înșelătoare din apus, pe care el o numea sfințenie, și cea din răsărit. Vătămarea aceasta l-a făcut să se apropie de Părintele Arsenie Boca, de care a și fost hipnotizat eficient – n.n.]

[nu ar fi fost, oare, mai bine să picteze cu negru, dar să păstreze asemănarea? De altfel cei care iubesc cu adevărat monahismul nu evită negru, culoarea pocăinței. Această lipsă a negrului nu este și ea un rod (poate inconștient) al lepădării de călugărie, de sacul și cenușa în care se îmbrăcau cei vechi ca să își plângă păcatele?

Vă dăm câteva exemple de Sfinte Icoane Ortodoxe. Ultima este cea mai veche Icoană a Mântuitorului (pictată pe la anul 550) – n.n.]

- *La Drăgănescu este singurul portret al Domnului nostru Iisus Hristos făcut din puncte - Hristos după înviere. Dacă stai departe Îl vezi ca atunci când a intrat la ucenici și a zis „Pace vouă!”.*

*Eu am pictat o biserică în Drăguș cu un mare pictor român, președintele pictorilor pe țară, iar Părintele Arsenie, fiind pictor, picta cu el și l-am întrebat pe acela: „Ce ai observat la sfinția sa deosebit? ”. Mi-a spus: „Nu vorbea mult, se ruga mult, mânca puțin, dar niciodată nu l-am văzut să se urce sus pe scară. **Pe frânghie se urca! Avea o putere fizică foarte mare.** [dar ce laudă duhovnicească poate fi aceasta? – n.n.] (Pr. Dâmboiu Victor, Râușor)*

• *A spus un părinte când s-a dus acolo, la Drăgănescu: „Părinte, ce frumos ați pictat pe Mântuitorul!” și i-a zis: „L-am pictat cum L-am văzut”. Haina Mântuitorului era ca un abur, adică albă, dar și albul era un alb transparent.*

[dar tocmai acest abur, arată că era un duh ce se prefăcea că este Hristos, nu însuși El: *Luc 24:36 Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. 37 Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38 Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39 Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. 40 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. – n.n.] (Ierod. Ieronim Coldea)*

• *La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp. Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe care a făcut-o inspirat din Biblie și Sfânta Tradiție [după cum am văzut, le-a pictat din Biblia și Tradiția răstălmăcite după propriile păreri, care contrazic Sfânta Scriptură și Sfânta Predanie. Chiar studiul picturii de la Drăgănescu este un exemplu concludent, dacă am cercetat vreodată iconografia autentic Ortodoxă, după Sfânta Scriptură și după Sfânta Tradiție. Se vede și în câte locuri încalcă Biblia – n.n.]. Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura (Prof. C.F.)⁶⁵⁵ [și acesta este un indiciu al stării căzute, lipsite de har, a Părintelui Arsenie Boca. Ne mai arată că nu a avut adevărate vedenii, deci și pictura sfinției sale este rătăcită. Căci dacă L-ar fi văzut cu adevărat pe Domnul, nu ar mai fi fost interesat nici de matematică, nici de fizică, nici de aviație, nici să se urce pe frânghii, ca să arate la toți ce forță are sfinția sa. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:*

Sufletul trăiește mult pe pământ și iubește frumusețea pământului; iubește cerul și soarele, iubește grădinile frumoase, marea și râurile, pădurile și câmpiile; iubește sufletul și muzica și toate aceste lucruri pământești desfătează sufletul. Dar când cunoaște pe Domnul nostru Iisus Hristos, atunci nu mai vrea să vadă nimic pământesc.

Am văzut împărați ai pământului în slava lor și am prețuit acest lucru, dar când sufletul cunoaște pe Domnul, atunci va socoti puțin lucru toată slava împăraților; sufletul tânjește atunci neîncetat după Domnul și, nesăturat, ziua și noaptea, dorește să vadă pe Cel Nevăzut, să pipăie pe Cel Nepipăit.

Dacă sufletul tău îl cunoaște, Duhul Sfânt îți va da să înțelegi cum învață El sufletul să cunoască pe Domnul și ce dulceață e în aceasta. [...]

Când sufletul vede pe Domnul, cât de blând și smerit este, atunci se smerește și pe sine însuși până la sfârșit și nu mai dorește nimic cum dorește smerenia lui Hristos; și cât timp va trăi sufletul pe pământ, nu va înceta să dorească și să caute această smerenie neînțeleasă pe care n-o poate uita. [...]

Dar Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt, și cel ce în mândria sa vrea să cunoască pe Făcătorul cu mintea sa, acela e orb și nebun.

Cu mintea noastră nu putem cunoaște nici măcar cum s-a făcut soarele; și atunci când cerem lui Dumnezeu să ne spună cum s-a făcut soarele, primim în suflet acest răspuns limpede: „Smerește-te și vei cunoaște nu numai soarele, ci și pe Făcătorul lui”.

Dar când sufletul cunoaște pe Domnul, el uită de bucurie soarele și întreaga zidire și lasă grija pentru cunoașterea pământească.

Dumnezeu își descoperă tainele Sale sufletului smerit. [...]

Fraților, în împărăția cerurilor sfinții văd slava lui Dumnezeu, noi însă să ne smerim și Domnul ne va iubi și ne va da pe pământ tot ce e de folos pentru suflet și trup, și ne va descoperi toate tainele.

Oamenii s-au alipit cu sufletul lor de agonisirea bunurilor pământești și au pierdut iubirea lui Dumnezeu, de aceea nu este pace pe pământ. Mulți vor să cunoască, de pildă,

⁶⁵⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28

cum s-a alcătuit soarele, dar uită să cunoască pe Dumnezeu. Domnul însă nu ne-a vorbit despre soare, ci ne-a descoperit despre Tatăl și împărăția cerurilor. El a spus că în împărăția Tatălui Său dreptii vor străluci ca soarele [Mt 13, 43]; și Scriptura spune că Domnul va fi Lumina în rai [Ap 21, 23; 22, 5] și Lumina Domnului va fi în sufletul, în mintea și în trupul sfinților.

Trăim pe pământ și nu-L vedem pe Dumnezeu și nu-L putem vedea. Dar dacă Duhul Sfânt vine în sufletul nostru, atunci îl vedem pe Dumnezeu așa cum L-a văzut Sfântul Arhidiacon Ștefan. Prin Duhul Sfânt, sufletul și mintea recunosc îndată că acesta este Domnul. Așa a recunoscut prin Duhul Sfânt Sfântul Simeon pe Domnul în micul prunc [adus la templu]; tot așa a recunoscut pe Domnul prin Duhul Sfânt și Sfântul Ioan Botezătorul și a trimis poporul la El. Dar, fără Duhul Sfânt, nimeni nu poate cunoaște pe Dumnezeu, nici ști cât de mult ne iubește. Și, deși citim că El ne-a iubit și a pățimit din iubire pentru noi, noi ne gândim la aceste lucruri cu mintea, fără a înțelege și cu sufletul nostru, așa cum se cuvine această iubire a lui Hristos; dar, atunci când ne învață Duhul Sfânt, înțelegem în chip limpede și simțit această iubire și ne facem asemenea Domnului.⁶⁵⁶

Vedeți că neasemănarea cu Hristos a picturilor de la Drăgănescu, arată că Părintele Arsenie Boca nu L-a văzut în realitate, fiindcă sfinția sa picta ce a văzut, iar tablourile lui nu seamănă cu Hristos, deci nu L-a văzut pe El. Toate Sfintele Icoane canonice, de la începutul Sfintei Biserici, prin aceasta se disting de tablourile religioase. Ele seamănă între ele, având reprezentată aceeași Persoană, același chip, cu toate că prezintă atâtea diferențe de tehnică, epocă, gust și stil. Sunt ca aceeași Sfânta Scriptură dar scrisă cu caractere (fonturi) diferite. Tablourile religioase, însă, reprezintă diferite persoane sau indivizi, care nu seamănă între ei, dar cărora li se spune cu obrăznicie și prin uzurpare Hristos, iar uneori reprezintă pe pictorul ce le-a făcut, fiind numite, în acel caz, autoportrete religioase. Se aseamănă cu romanele religioase, în care autorul inventează tot felul de întâmplări legate de Hristos, uneori și scene din viața proprie. După cum observați, Părintele Arsenie Boca nu a pictat de fapt Sfinte Icoane, ci autoportrete multiplicat pe diferite teme, purtând numele diferitor sfinți, sau a pictat tablouri religioase cu Maica Zamfira și cu rudele ei. Dacă credem norul de mărturii din toate clasele de ucenici, că le-a pictat după vedenii, aceasta arată și că vedeniile preacuvioșiei sale erau de la dracii amăgitori ce cultivă dragostea de sine până la obsesie și nebunie. Dar aceasta nu hrănește inima și, atunci, Părintele Arsenie Boca căuta să se mai relaxeze din tensiunea minții prin matematică, fizică și aviație. Este firesc dacă sfinția sa căuta să se apropie de Dumnezeu prin cunoașterea minții căzute, sau cunoașterea trupeză (și nu prin smerenie și harul Sfântului Duh) să aibă astfel de pasiuni, astfel de vedenii și astfel de roade.

Pentru că era încredințat de vedeniile sfinției sale că ar fi de sus, disprețuia adevărata Sfântă Tradiție a Bisericii, și în ceea ce privește Sfintele Icoane:

"Dar aceasta infatisare a lui Iisus in zeghe si tuns ca un detinut nu e o excentricitate de-a parintelui Arsenie, si nici n-a fost făcută pentru a șoca", spune Valentin Crăciun. "Ea are acoperire, justificare teologica. Cad in Evanghelia după Matei, spune Mântuitorul: "In temnita am fost si ati venit la Mine". (Matei 25, 36) [problema este că puștiul cu breton pictat în zeghe nu seamănă cu Hristos. Iar atunci când este pictat în altar, pe bolta Bisericii, acolo este Împărăția Cerurilor pe pământ, iar nu o închisoare. Pictarea ca în realitatea Sfintei Evanghelii, după cum ne învață Pidalionul, ar fi însemnat să-L fi pictat în butuci, în hainele de batjocură în care a fost închis, pe un perete lateral, acolo unde sunt reprezentate, de obicei, patimile Lui. Ar fi fost accesibilă oamenilor din popor și s-ar fi mângâiat cu Sfânta Evanghelie, nu cu zeghea. Sfânta Biserică nu este un muzeu unde artistul inventează după propriul gust, ci o școală teologică de cel mai înalt nivel unde decan este smerenia și rector discernământul, care se ghidează după Sfânta Tradiție, nu după ideile contemporane. Însă Părintele Arsenie Boca, din păcate, nu a urmat această școală, ci fistichia Belle Arte, unde se pune preț pe originalitate și istorie, nu pe urmarea Sfintei Predanii și veșnicie. Ce pagubă atât artistică, dar și lăuntrică pentru bietul amăgit... – n.n.]. Așadar, Hristos a fost în temnita și este în temnita alături de cei care suferă pentru El! A stat în închisoare, dar a fost închis și când a vegheat alături de toți Apostolii și de toți martirii creștini, închiși și persecutați pentru el. Dar Hristos a fost și cu toți cei care au suferit prigoana comunista. Si părintele Arsenie a voit sa arate ca Hristos e alături de cei mulți și nevinovați azvârliți în temnite. Cad fresca a fost pictata în 1959, atunci când crivatul

⁶⁵⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 6, 7, 9, 19-21.

ucigaș al terorii comuniste se întetise. Părintele Arsenie n-avea cum sa nu se gandeasca la toate astea, mai ales ca fusese el însuși închis. [vedeți că în timp ce adevărații mărturisitori purtau zeghe, sfinția sa picta comod în București, pe Hristos în zeghe? Cum se face că securitatea care îl urmărea în toate, nu l-a arestat pentru această pictură atât de evidentă, putând a o numi complot? Nu ne apare, oare, evident, că ea îi aproba, încă de pe atunci, să-și creeze o aură de martir, fără să fie în realitate așa? -n.n.] Știa ca Hristos este acolo, langa cei aflați după gratii. "Nimeni altcineva decât părintele Arsenie n-ar fi îndrăznit macar sa gandeasca, darămite sa si faca in acele timpuri de prigoana ucigasa o fresca uriașă cu Pruncul Iisus in straie de detinut". A fost un act de curaj venit dintr-o putere dumnezeiasca, prin care părintele a lasat o mărturie in veac despre acele timpuri crunte.

"Ti pictez asa cum i-am văzut"

Dar părintele Arsenie a lasat mult mai mult la biserica Elefterie decât o mărturisire de credința si curaj. S-a petrecut acolo ceva care se intampla, de altfel, in aproape toata pictura lui. Explicația - profunda si tulburătoare - a dat-o odata chiar părintele Arsenie, atunci când a fost întrebat de mitropolitul actual al Ardealului, Laurentiu Streza, de ce pictează astfel, surprinzător si depășind canoanele. "Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am văzut pe Mântuitorul si eu îi pictez asa cum i-am văzut eu", a răspuns părintele. La fel spunea părintele si despre sfinți: ca îi pictează cum i-a văzut aieva. [vedeți ce lucru grav, mărturisit chiar de mitropolitul Ardealului -n.n.]

Icoana Fecioarei cu Pruncul, aflata deasupra altarului

Aceste cuvinte sparg o fereastra in Cer. Părintele, cu duhu-i vizionar, ajunsese in niște zone in care nimeni nu ajunge. Pictura lui nu-i doar o predica in imagini. Părintele chiar l-a văzut pe Pruncul Iisus invesmantat aieva in zeghe, ca intr-o haina a durerii, pentru urgia ce-i potopise pe romani! Cu forța lui teologica, părintele nu s-a închis in canoanele severe si inghetate ale picturii din Erminiile bizantine. [vedeți cum ucenicii nu se rezumă doar a se entuziasma la pictura necanonică a Părintelui Arsenie Boca, dar punând-o alături de Sfânta Tradiție, văzând nepotrivile, în loc să se tezească, încep să o hulească pe Ea. Iată roadele întunecate ale picturii neortodoxe ale sfinției sale. Vă dați seama ce grav ar fi să se canonizeze ca model de sfințenie? Ce aprindere a ucenicilor să desfințeze întreaga lucrare echilibrată, adunată de atâtea secole de experiența dogmatică și artistică a Miresei lui Hristos. Dar vă dați seama ce ochi deformați produce Părintele Arsenie Boca adeptilor săi, prin hipnoză și penel? -n.n.] Dar el nici nu a inventat imagini, ci doar le-a transcris in fresca uriașă, asa cum numai el le-a văzut: Iisus in zeghe, ca un avertisment. [vedenii de la duhurile amenințătoare – n.n.] Avertismentul lui Dumnezeu, întunecat de durerea Golgotei lumești.

"Acum, ca povestea mea se apropie de sfarsit, as vrea sa va mai spun ca părintele Arsenie are o lucrare foarte mare de făcut pe Lumea asta", mărturisește tanarul meu interlocutor. "A facut-o si cat a trăit si continua si acum, de acolo, din Cer. Si daca părintele ne-a aratat cateva din picturile lui necunoscute in București, aceasta e doar o parte din planul pe care inca il are - planul lui de semne si minuni pentru romani. [ce limbaj desprins tocmai din comunism... planul cincinal... de semne și minuni. Vedeți pe ce pune accentul un admirator al picturilor Părintelui? Semne, minuni, vedenii, amenințări... și pocăința, smerenie, ascultarea, învățătura Ortodoxă duhovnicească (nu religioasă, dăunătoare)... unde sunt? -n.n.] Iar simbolul lui Iisus intarcuit in zeghe e valabil si azi, in vremuri de libertate. Azi, când credința pare iar îngrădită, închisa după gratii de un nou ateism, ateismul acesta militant post-decembrist, un ateism secularizant, importat din Occident. [dar de ce atunci admiră picturile secularizante, importate din Occident prin Hegel și Belle Arte, ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] Si care voiește sa scoata din scoli si icoanele si invatamantul religios".

Adevărurile zugrăvite in pictura părintelui Arsenie Boca nu-s comode, cum nu erau nici predicile furtunoase, tinute la Sambata sau la Prislop, miilor de discipoli. Călugărul înfocat si cu ochii de jar nu putea fi mintit [dar aceasta este descrierea unui drac, iar nu a unui părinte duhovnicesc... - n.n.] si nu putea sa ascunda adevărul. De altfel, el continua sa fie incomod si după moarte, inclusiv pentru unii oficiali ai bisericii [nu incomod, căci îndemna la comoditate prin ecumenism și necesitatea împreunării trupești, ci nepotrivit cu Ortodoxia. Dar observați că ucenicii sfinției sale au luat de la el și duhul răzvrătit împotriva ierarhiei care nu le confirmă părerile rătăcite. Vedeți că nu poate fi un bun model, căci cei ce îl urmează sunt foarte păgubiți fiindcă după pilda lui nu lucrează nici ei smerenia? – n.n.]. In schimb, intr-o măsură covasitoare, este extraordinar de iubit. Zeci de mii de oameni pornesc pe urmele lui in pelerinaje, la Sambata si la Prislop. Vizionar in timpul vieții, părintele le vede si

din cer suferința. împlinește, de fapt, ce le-a spus: "**Rugati-va. De acolo, de sus, o sa va pot ajuta mai mult**" [un alt exemplu de smerenie? -n.n.].⁶⁵⁷

Părintele Arsenie Boca avea vedenii lipsite de evlavie despre Maica Domnului:

*Mi-a spus odată Părintele: „Bucureștiul are să, fie al doilea Ierusalim (după cele spuse în continuare nu rezultă că acest lucru este neapărat bun, căci poate fi Ierusalimul oraș sfânt, dar poate fi și Ierusalimul în care nu mai rămâne „piatră peste piatră”!). Să nu vă fie frică, căci Țara Făgărașului este păzită de Maica Domnului. **Stă Maica Domnului în coate și genunchi** [care dintre sfinți a spus așa ceva despre Maica Domnului, că stă în coate și genunchi, ce este cu această poziție? În care Icoană putem vedea așa ceva? Aceasta este poziția în patru labe, pe care Maica Domnului nici când a urcat la trei ani scările Templului nu a avut-o – n.n.] și se roagă pentru Țara Făgărașului”. (Toacșe Silvia, Copăcel)⁶⁵⁸*

Nimeni dintre Ortodocși, niciodată, n-a văzut vreodată pe Maica Domnului în realitate, în vedenii sau în Sfintele Icoane stând în coate, imitând așadar poziția de închinare a mahomedanilor.

După cum v-ați dat seama și după roadele otrăvite ale vedeniilor (nu numai neasemănătoare cu Sfânta Tradiție, ci chiar hulitoare la adresa Ei), pentru a ne apăra de căderea în erezii și din har, ideea de a picta biserica după vedenii, este respinsă cu tăria duhovnicească a adevărului de către Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebni.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduiește, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhierelui, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhieriei, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.⁶⁵⁹

160. - “Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericile) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să

⁶⁵⁷ <<http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-pres%C4%83-%C5%9Fi-internet/iisus-in-zeghe.html>>, luni, 6 iulie 2015

⁶⁵⁸ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 145.

⁶⁵⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvârșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decît numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisit din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericele) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rînd, în tot chipul trebuiesc distruse” -Cart. 83.⁶⁶⁰

2.

SE PICTA PE SINE, ÎN LOCUL MÂNTUITORULUI ȘI SFINȚILOR

Această asemănarea a picturii cu autorul ei corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu⁶⁶¹:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. **Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui.** Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungar, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate.** Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.⁶⁶²*

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

Iar închinăciunea cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare, și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânsii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

⁶⁶⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁶⁶¹ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai sus.

⁶⁶² *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul.[...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.⁶⁶³

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau veneniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflăte de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

*Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale*⁶⁶⁴.

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa:

eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflăte de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și, cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

Pentru a vedea ce duh le insuflă, ne rugăm Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul să ne descopere:

*Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desființează secera. Căci se zice: “Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu”. Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. **De pildă când cel rău răpește prin viclesugul amăgirii cunoștința innăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e “fur”, întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofisticat spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, “jură***

⁶⁶³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

⁶⁶⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, 193.

Această frază este chiar concluzia cărții, noi suntem de acord cu ea, mai puțin cu *Sfinția Sa* deoarece S MARE trebuie păstrat, în chip Ortodox doar pentru Dumnezeu și Maica Domnului. Am spune, mai potrivit, *sfinția sa*.

strâmb“ pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este “fur“ fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și “jură strâmb“, fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).⁶⁶⁵

Am văzut că Biserica de la Drăgănescu suferă, de la izvor, de o concepție eretică despre Sfintele Icoane și anume că **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile și Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui** (spre deosebire de dogma Ortodoxă a Sfintelor Icoane care ne învață că **Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele**). De aici esența egoistă a lucrării, pe care o recunosc, fără să înțelegă, chiar ucenicii preacuvioșiei sale:

Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu - răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!“ este o imagine a Părintelui Arsenie
666

3. PICTA ANTI ORTODOX LOVIND ÎN ESENȚĂ (ASEMĂNAREA) ȘI ÎN MESAJUL TEOLOGIC

În afară de aceasta sunt multe alte încălcări ale Sfintelor Canoane pictate (avem chiar un tablou dedicat Maicii Domnului în care i se vede părul, fiind acoperită cu basma, această reprezentare fiind numită în Erminia picturii bizantine ca fiind eretică, iar modul de îmbrăcare și reprezentare al Preasfintei aduce mult cu vedeniile romano-catolice și cu madonele celebre ale lor), dar aceasta face obiectul de studiu al capitolului *Învățăături eretice pictate*, care, datorită necesității inserării fotografiilor reprezentative, va fi completat (dacă ne ajută Bunul Dumnezeu) de un fișier separat în care vor fi prezentate Sfintele Icoane autentice, tablourile de la Drăgănescu și sursele lor de inspirație demonică și din alte religii, în special din romano-catolicism. Lucrul acesta este mărturisit, fără să vrea, chiar de ucenicii sfinției sale, chiar atunci când vor să dovedească Ortodoxia pictării sale:

*Adaug aici că pictura în tempera a Bisericii din Drăgănescu, după rânduiala ortodoxă, este mai de preț decât Capela Sixtină din Roma*⁶⁶⁷.

†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005.

Acest lucru este, însă, împotriva Sfintei Tradiții:

*Este greșit faptul că mulți dintre zografi fac chipul Maicii Domnului cu părul despletit ca o doamnă, și învelișul capului numai cu o basma; pentru că într-însa n-a fost prihană și nici mândrie, ca să se împodobească cu haine de mult preț și să-și arate împletiturile părului. Așadar, nu trebuie să ne luăm după proba ereticilor, ci să păzim legea și portul locului neschimbat, căci în alt chip nu este primit de Biserică, ci sunt lucruri eretice.*⁶⁶⁸

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a

⁶⁶⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 389-340.

⁶⁶⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

⁶⁶⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 17.

⁶⁶⁸ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 230.

rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”... , cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este partașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitoarii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra

mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul

Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

669

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, preacinstirea și iubirea față de Maica... Zamfira.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi. Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceluia adică se face slujitoarește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...]

. Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.⁶⁷⁰

⁶⁶⁹ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

⁶⁷⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

Cu alte cuvinte, respectând și ierarhia închinării și taina Sfințelor Icoane prin care se cinstesc cei reprezentați pe ele, dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, care s-a pictat pe sine însuși ca și cum ar fi Hristos (Care se adoră, fiind Dumnezeu), cinstea mergând la prototipul închipuit în tablou prin asemănarea pictată, noi de fapt, poate fără să vrem, îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de sine însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh sau înainte-mergătorului o trimitem la Părintele Arsenie Boca. Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinucierea, o preacinstim pe cea pictată, fiind înșelați de autor, ca și cum ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă uceniciei, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh această rățăcire de mari proporții..., poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor, dar o pățimesc fiindcă nu s-au lăsat protejați de discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstită mai înainte de canonizare a celor de la Prislop. Neascultarea pripită duce la rezultate de acest fel, ducând în final chiar la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință.

Dar amăgirea pictată nu se oprește aici.

Se pictează ca biserică Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserica basilica San Pietro, unde se aleg papii, se pictează ca Sfinți romano-catolicul Francisc de Assisi și arianul Wulfila de care Părintele Arsenie Boca este profund îndrăgostit, mesajul sfinției sale principal fiind reproducerea credințelor lor.

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoși n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus, neauzit de cei mai mulți dintre noi.

În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare, a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.⁶⁷¹

Stilul picturii este unul pătrat, muncitoresc, mimând arătările fantomatice ale demonilor, producând tulburare și expunând goliciunea unor trupuri carnale, caricaturale, după stilul apusean și sovietic modern, departe de a surprinde frumusețea teofanică delicată, ascetică, profundă de mare stabilitate în realitate a Sfințelor Icoane Ortodoxe. Nu numai că nu le-a surprins ci le-a subminat, parcă pictând împotriva.

Despre felul în care pictează sfinția sa, iată ce spune Sfânta Biserică Ortodoxă:

ANEXA 1

La sfârșitul secolului al XIX-lea, ierarhii Bisericii Ortodoxe Române, membri ai Sfântului Sinod, văzând degradarea și dispariția tradiției picturale românești - dispariție care ducea la transformarea unor biserici într-un soi de hibrid, arhitectura tradițională ortodoxă fiind îmbrăcată într-o haină picturală apuseană, catolică -, s-au întrunit într-un sinod, hotărând interzicerea unor astfel de picturi:

Deciziunea Sântului Sinod al Sântei noastre Biserici autocefale drept măritoare de răsărit Privitoare la icoanele, arhitectura, pictura și ornamentațiunea bisericilor din țara, cum să se urmeze pe viitor

Sânta noastră Biserică drept măritoare de răsărit, geloasă de învățătura Dumnezeiescului său fondator, cum și de tradițiunile și așezămintele sale, a lucrat în tot chipul la întărirea sentimentului religios printre popoare și la mântuirea sufletelor lor.

Dorind a ține pironită vederea și simțul fiilor săi asupra Dumnezeirii și Sântiilor, ea a deschis artelor frumoase porțile sale, a transmis posterității icoana vie a tuturor persoanelor Sântee, cari sunt în adorațiune și venerațiune la popoarele creștine.

⁶⁷¹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

Sub-semnații,

Considerând pictura bizantină și împreună cu dânsa și pe ce-l-alte arte frumoase, ca fiind singurele întru a reprezenta cu splendoare, magnificență și cuvioșie persoanele cele mari și Sânte ale religiunii creștine, și a întreține în popor adevăratul sentiment religios;

Având în vedere ca artele frumoase bizantine au fost introduse în Biserica noastră Română încă din cele dintâi timpuri ale aparițiunii lor și prin aceasta, deprinderea poporului nostru cu ele și apropierea lor de către artiștii și artizanii noștri români;

Văzând cu durere goana tacită ce se dă acestor arte spre a le scoate de prin biserici și a le înlocui cu altele noul și necunoscute poporului nostru;

Văzând marea afluență de tot felul de icoane străine, cari au inundat țara din toate părțile

; Văzând ca prin unele biserici se fac zugrăveli și se întrebuințează arhitectură, iar prin casele românilor creștini se introduc icoane cari sunt departe de a înfățișa după cum se cade imaginea Dumnezeirii și chipurile Sântilor din vechea și păzită de Dumnezeu Biserică a Românilor;

Văzând că ornamentațiunea bisericii în genere ce se introduce de cât-va timp este lipsită aproape și de cerințele artistice și de cele liturgice ale ritualului nostru, și prin urmare departe de a ajuta geniul cultural al poporului român întru dezvoltarea sentimentului său religios și național ;

Și dară, temându-ne ca nu cum-va prin introducere de noul arte în Biserică și prin casele creștinilor să se zdruncine dreapta credință în popor și în el însuși;

Sântul Sinod ia dispozițiunile următoare:

1. Prea Sfințiții Episcopi eparhioți să supravegheze cu dinadinsul în jurisdicțiunea lor ca pictura și ornamentațiunea care se va introduce de acum înainte, fie prin bisericile cele vechi fie prin cele noi sau reînnoite - să fie conform stilului bizantin deja în uz în Biserica noastră Română autocefală drept măritoare de răsărit. [deci Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să asculte și aici de episcopul ce l-a oprit de a picta erezii – n.n.]

2. Să pună îndatorire preoților și epitropilor tuturor bisericilor ca înainte de a se contracta zugrăvirea unei biserici să se prezinte la aprobarea prealabilă a Chiriarhiei tablourile ce au a se introduce în biserică, cu modulurile lor de zugrăveală. [și cumnatul Maicii Zamfira, preotul care l-a pus pe Părintele Arsenie Boca să-și picteze ideile inovatoare și necanonice, ar fi trebuit să se sfătuiască cu episcopul locului, prezentând schițele, mai înainte de a fi pictate, ceea ce ar fi înlesnit refuzul lor și l-ar fi scăpat și pe sfinția sa și pe precuvioșia sa de marele păcat al lepădării de Ortodoxie prin imagine. Pe de altă parte, însă, este o îngăduință a lui Dumnezeu, ca să putem vedea mai limpede ce gândea cel îngropat la Prislop, și așa, să putem să ne lămurim asupra credinței sfinției sale și a ne feri de întreaga-i învățătură tot atât de încâlcită și primejdioasă, pe cât este de ascunsă și îmbrăcate în veșminte de părută Ortodoxie.

3. Să oblige pe preoți a nu primi în biserică spre sfințire decât numai icoane cari sunt aprobate și recomandate de Chiriarhie sau ieșite din atelierele pictorilor noștri români cunoscuți și aprobați cel puțin de doi sau trei Chiriarhi al țării.

4. Icoanele cele nesfințite după ritualul sântei noastre Biserici se vor scoate cu încetul de prin casele creștinilor prin influența morală a preoților și în locul lor să li se recomande cele autorizate de Chiriarhie.

5. Să ceară autorităților județelor ca să îndatoreze pe primari a respecta și el din partea lor dispozițiunile de mal sus și a nu îngădui vânzarea de icoane și obiecte sacre în cuprinsul administrațiunii lor, rămânând ca aceste obiecte creștine să li se procure numai prin biserica parohială.

6. Prescurile se vor fabrica numai de femei creștine, pioase sau numai de creștini.

7. Abaterea de la dispozițiunea a doua de mai sus va atrage pentru Preoți caterisirea și pentru Epitropi destituirea și darea lor în judecată, spre a despăgubi parohia de suma cheltuită cu pictura, arhitectura și ornamentațiunea ce contrazice dispozițiunile Bisericii noastre Române autocefale drept măritoare de răsărit.

8 Biserica a cărei pictură, arhitectură și ornamentațiunea s-a făcut contra acestor dispozițiuni este și rămâne închisă (s.n.) [cam acesta ar fi și leacul cu biserica Drăgănescu, să fie păstrată ca un muzeu, în care un ghid să explice tuturor unde s-a abătut Părintele Arsenie Boca de la Ortodoxie, până se va stinge arsenismul, după cum s-a stins și tatăl lui origenismul (deși acesta mai băntuie, chiar dacă mascat, și acum, cu multă agresivitate, mai în toate mediile teologice moderne, deși Origen este numit tatăl tuturor ereziilor, și înveșmântarea în haină creștină a păgânismului de către Sfântul și Marele Ierarh Epifanie al Salaminei, numire confirmată și de Sfântul, a toată lumea Sinod al 5-lea, prin faptul că l-a dat anatemei pe Origen cu toate învățăturile lui eretice). În acest timp să nu se slujească acolo pentru a se arăta că duhul picturii este străin de Sfântul Duh al Adevărului. Apoi, după încetarea primejdiei, s-ar putea repicta canonic și resfinți, pentru a fi dedicată în sfârșit lui Dumnezeu, iar nu persoanei celui ce s-a pictat pe sine în locul Lui – n.n.]

9. Abaterea de la dispozițiunea a treia se va pedepsi întâi cu oprire pe trei luni, al doilea cu oprirea pe un an, și al treilea cu caterisirea

1889, Noiembrie, 22

(Semnează): I.P.S. Iosif Mitropolit Primat

P.S. Episcop Ghenadie al Râmnicului

P.S. Episcop Inocentie Buzău

P.S. Episcop Silvestru al Hușilor

P.S. Episcop Ghenadie al Argeșului

P.S. Episcop Partenie al Dunării de-jos

P.S. Arhiereu Ieremia Gălățanu

P.S. Arhiereu Valerian Romniceanu

P.S. Arhiereu Calistrat Bârlădeanu

P.S. Arhiereu Inocentie M. Ploieșteanu

P.S. Arhiereu Gherasim Piteșteanu

P.S. Arhiereu Dositei Botoșăneanu

Revista Biserica Ortodoxă Română, 1890-1891; prezentul decret a mai fost publicat și în Vestitorul Ortodoxiei din 15 ian. 1998, în cadrul paginii realizate de ASCOR, în încheierea căreia, personal, am scris și câteva rânduri referitoare la pericolul confundării tabloului cu icoana.

EXTRAS DIN

REGULAMENTUL PENTRU
ZUGRĂVIREA BISERICILOR

Carol I,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți cei de față și viitori sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat ad interim la Departamentul cultelor și instrucțiunii sub No. 15.942;

Având în vedere votul Sfântului Sinod din ședința sa de la 18 Maiu 1898,

Am decretat și decretăm:

REGULAMENTUL

pentru zugrăvirea bisericilor

CAP. I

Prescripțiuni generale.

Art. 1. La zugrăvirea oricărei biserici și la reînnoirea picturii învechite și șterse din Bisericile cele vechi, este admis numai stilul bizantin, întrebuințat în Biserica Ortodoxă (s.n.) și cu deosebire la Muntele Athos. [după cum vedem Părintele Arsenie Boca a fost nemulțumit și de stilul bizantin și de Muntele Athos introducând cel de la Belle Arte și cel al madonelor atât de îndrăgite de sfinția sa, prin educația primită de la tatăl lui greco-catolic. Dar a introdus și un stil propriu, numit poate sugestiv, vedenist (de la vedeniile duhurilor necurate care i s-au arătat, după cum observăm în tablourile sale prin volatilizarea picioarelor îngerilor și fantomizarea Mântuitorului de după înviere), dar

poate și mai sugestiv egoist (de la prezentarea înfățișării sfinției sale în locul Sfinților și al Mântuitorului) – n.n.]

Art. 2. Icoanele sculptate în relief, în orice materie, fiind contra uzului ortodox din vechime, nu sunt admise în biserici (s.n.).

Art. 3. Nu sunt permise în biserici tablouri sau icoane care la vedere ar înfățișa pe Sfinți în mărimi nenaturale sau cu figuri deforme (s.n.).

Art. 4. Tablourile sau icoanele care ar înfățișa pe sfințele martire sau cuvioase în costumul și în ținute moderne lumești, în chipuri care n-ar inspira respect, nu se admit în biserici.

Costumul trebuie a fi pe cât posibil al timpului și al țării în care a viețuit sfântul.

Art. 5. Icoana aceluiași sfânt în expresiunea fizionomiei, în trăsăturile caracteristice trebuie să fie identică în toate bisericile țării. Icoana Domnului Iisus Hristos, a Maicii Domnului, icoanele Sfinților în orice mărime, în orice loc, în orice biserică, trebuie să fie desăvârșit uniforme, spre a fi cunoscute de toată lumea ortodoxă, chiar și când n-ar avea inscripțiune. [iată cum cade ideea eretică după care a fost pictată biserica din Drăgănescu: Mântuitorul trebuie să semene cu altcineva, un alt om universal, cu autorul picturii – n.n.]

Art. 6. Nu este permis sub nici un cuvânt a zugrăvi pe evangheliști fără simbolul respectiv, cu atât mai puțin nu este permis a zugrăvi simbolul singur, fără icoana evanghelistului (s.n.). [iată cum vedenia treptelor de la începutul înșelării din Sfântul Munte a Părintelui Arsenie Boca, este dezvăluită ca mincinoasă, fiindcă au apărut doar simboalele singure ale evangheliștilor – n.n.]

Art. 7. Cultul ortodox având semnificație determinată și precisă și răspunzând la un scop bine știut, icoanele și tablourile de pictură în biserici trebuie să ocupe locul anumit, spre a fi în armonie cu ideea specială, avută la întocmirea cultului și la alcătuirea planului pentru clădirea bisericilor (s.n.). [iată cum este greșită și inovația tuturor temelor moderne cu sateliți și bule introduse de Părintele Arsenie Boca, împotriva minunatei alcătuirii teologice tradiționale ale Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit – n.n.]

Art. 8. Tablourile de pictură și icoanele zugrăvite pe pereți și pe bolți trebuie să fie executate lămurit, spre a se da predicatorului puțința ca, la serbarea respectivă a praznicului, să întoarcă privirea ascultătorilor la cele înfățișate și despre care vorbește în panegiricul sau discursul său. [nu să fie false proorocii care pun în derută și pe predicator și pe privitor: „prorocea oare Părintele Arsenie Boca ecumenismul sau era ecumenist?” – n.n.]

Cap. II

Locul destinat fiecărei icoane

(Urmează prezentarea programului iconografic al bisericii, cu indicarea locului fiecărei teme majore.)

Cap. III

Facerea zugrăvelii și primirea lucrării îndeplinite

Cap. IV

Dispozițiuni diverse

Dispozițiuni tranzitorii

Art. 27. Nici o biserică nu se va putea desființa fără încuviințarea Sfântului Sinod.

Art. 28. Icoanele tip, ce vor fi trimise de pictori, se vor judeca de o comisiune numită de Sf. Sinod. Icoanele alese și aprobate vor rămâne modele de iconografie în Biserica Română Ortodoxă. După ce Sf. Sinod se va rosti asupra acestor icoane, în caz de aprobare, ele se vor înapoia Chiriarhului respectiv, spre a le păstra la Episcopie.

Art. 29. Sub nici un motiv nu se va permite zugrăvirea de icoane depărtate de uniformitatea tipurilor admise, nici chiar a icoanelor mici, pentru trebuințele fiecărui creștin (s.n.).

Art. 30. Orice abatere de la dispozițiunile acestui regulament va atrage după sine nulitatea lucrării (s.n.).

Președinte: Iosif Mitropolit Primat Dat la Castelul Peleş, la 11 octombrie 1912.1

*1 Publicat în BOR, an. XXXVI, nr. 7, oct. 1912.*⁶⁷²

Experiența lăuntrică a sfinției sale, din păcate, nu este comună cu a Sfinților Părinți, astfel că roadele ei sunt învățături în scris și pictate diferite de cele ale Sfintei noastre Biserici. Iată încă un motiv pentru care nu poate fi model Ortodox, deci nu poate fi canonizat ca Sfânt.

G. CE RECOMANDĂ SFÂNTA BISERICĂ ORTODOXĂ PENTRU AȘEZĂMÂNTUL DE LA DRĂGĂNESCU

A se vedea mai sus motivele pentru care așezământul de la Drăgănescu este pictat în urma vedeniilor și conține tablouri religioase, amândouă motive pentru care Sfintele Canoane recomandă închiderea sau repictarea lui.

Din motive catehetice, așezământul se poate păstra ca muzeu, pentru a se dumiri oamenii de ce nu este Părintele Arsenie Boca Sfânt și astfel să scape de amăgire. Însă trebuie angajat un ghid Ortodox bine documentat și materiale lămuritoare limpezi pentru a se face cu eficiență aceasta.

Iată hotărârea Sfântului Sinod pentru bisericile în care s-au pictat tablouri religioase (adică zugrăveli ce nu respectă Asemănarea și teologia Sfintei Predanii, cum sunt, de exemplu, cele de la Drăgănescu, Prislop și toate cele pictate de Părintele Arsenie Boca):

ANEXA 1

La sfârșitul secolului al XIX-lea, ierarhii Bisericii Ortodoxe Române, membri ai Sfântului Sinod, văzând degradarea și dispariția tradiției picturale românești - dispariție care ducea la transformarea unor biserici într-un soi de hibrid, arhitectura tradițională ortodoxă fiind îmbrăcată într-o haină picturală apuseană, catolică -, s-au întrunit într-un sinod, hotărând interzicerea unor astfel de picturi:

Deciziunea Sântului Sinod al Sântei noastre Biserici autocefale drept măritoare de răsărit Privitoare la icoanele, arhitectura, pictura și ornamentațiunea bisericilor din țara, cum să se urmeze pe viitor

Sânta noastră Biserică drept măritoare de răsărit, geloasă de învățătura Dumnezeiescului său fondator, cum și de tradițiunile și așezămintele sale, a lucrat în tot chipul la întărirea sentimentului religios printre popoare și la mântuirea sufletelor lor.

Dorind a ține pironită vederea și simțul fiilor săi asupra Dumnezeirii și Sântșilor, ea a deschis artelor frumoase porțile sale, a transmis posterității icoana vie a tuturor persoanelor Sânte, cari sunt în adorațiune și venerațiune la popoarele creștine.

Sub-semnații,

Considerând pictura bizantină și împreună cu dânsa și pe ce-l-alte arte frumoase, ca fiind singurele întru a reprezenta cu splendoare, magnificență și cuvioșie persoanele cele mari și Sânte ale religiunii creștine, și a întreține în popor adevăratul sentiment religios;

Având în vedere ca artele frumoase bizantine au fost introduse în Biserica noastră Română încă din cele dintâi timpuri ale aparițiunii lor și prin aceasta, deprinderea poporului nostru cu ele și apropierea lor de către artiștii și artizanii noștri români;

Văzând cu durere goana tacită ce se dă acestor arte spre a le scoate de prin biserici și a le înlocui cu altele noul și necunoscute poporului nostru;

Văzând marea afluență de tot felul de icoane străine, cari au inundat țara din toate părțile
;

Văzând ca prin unele biserici se fac zugrăveli și se întrebuințează arhitectură, iar prin casele românilor creștini se introduc icoane cari sunt departe de a înfățișa după cum se cade imaginea Dumnezeirii și chipurile Sântșilor din vechea și păzită de Dumnezeu Biserică a Românilor;

Văzând că ornamentațiunea bisericii în genere ce se introduce de cât-va timp este lipsită aproape și de cerințele artistice și de cele liturgice ale ritualului nostru, și prin urmare

⁶⁷² Dr. Mihaela PALADE, Iconoclasmul în actualitate: de la "moartea lui Dumnezeu" la moartea artei, Editura Sophia, București, 2004, pp. 202-206.

departe de a ajuta geniul cultural al poporului român întru dezvoltarea sentimentului său religios și național ;

Și dară, temându-ne ca nu cum-va prin introducerea de noul artă în Biserică și prin casele creștinilor să se zdruncine dreapta credință în popor și în el însuși;

Sântul Sinod ia dispozițiunile următoare:

1. Prea Sfințiții Episcopi eparhioți să supravegheze cu dinadinsul în jurisdicțiunea lor ca pictura și ornamentațiunea care se va introduce de acum înainte, fie prin bisericile cele vechi fie prin cele noi sau reînnoite - să fie conform stilului bizantin deja în uz în Biserica noastră Română autocefală drept măritoare de răsărit. [deci Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să asculte și aici de episcopul ce l-a oprit de a picta erezii – n.n.]

2. Să pună îndatorire preoților și epitropilor tuturor bisericilor ca înainte de a se contracta zugrăvirea unei biserici să se prezinte la aprobarea prealabilă a Chiriarhiei tablourile ce au a se introduce în biserică, cu modulurile lor de zugrăveală. [și cumnatul Maicii Zamfira, preotul care l-a pus pe Părintele Arsenie Boca să-și picteze ideile inovatoare și necanonice, ar fi trebuit să se sfătuiască cu episcopul locului, prezentând schițele, mai înainte de a fi pictate, ceea ce ar fi înlesnit refuzul lor și l-ar fi scăpat și pe sfinția sa și pe preacuvioșia sa de marele păcat al lepădării de Ortodoxie prin imagine. Pe de altă parte, însă, este o îngăduință a lui Dumnezeu, ca să putem vedea mai limpede ce gândea cel îngropat la Prislop, și așa, să putem să ne lămurim asupra credinței sfinției sale și a ne feri de întreaga-i învățătură tot atât de încâlcită și primejdioasă, pe cât este de ascunsă și îmbrăcate în veșminte de părută Ortodoxie.

3. Să oblige pe preoți a nu primi în biserică spre sfințire decât numai icoane cari sunt aprobate și recomandate de Chiriarhie sau ieșite din atelierile pictorilor noștri români cunoscuți și aprobați cel puțin de doi sau trei Chiriarhi al țării.

4. Icoanele cele nesfințite după ritualul sântei noastre Biserici se vor scoate cu încetul de prin casele creștinilor prin influența morală a preoților și în locul lor să li se recomande cele autorizate de Chiriarhie.

5. Să ceară autorităților județelor ca să îndatoreze pe primari a respecta și el din partea lor dispozițiunile de mai sus și a nu îngădui vânzarea de icoane și obiecte sacre în cuprinsul administrațiunii lor, rămânând ca aceste obiecte creștine să li se procure numai prin biserică parohială.

6. Prescurile se vor fabrica numai de femei creștine, pioase sau numai de creștini.

7. Abaterea de la dispozițiunea a doua de mai sus va atrage pentru Preoți caterisirea și pentru Epitropi destituirea și darea lor în judecată, spre a despăgubi parohia de suma cheltuită cu pictura, arhitectura și ornamentațiunea ce contrazice dispozițiunile Bisericii noastre Române autocefale drept măritoare de răsărit.

8 Biserica a cărei pictură, arhitectură și ornamentațiunea s-a făcut contra acestor dispozițiuni este și rămâne închisă (s.n.) [cam acesta ar fi și leacul cu biserica Drăgănescu, să fie păstrată ca un muzeu, în care un ghid să explice tuturor unde s-a abătut Părintele Arsenie Boca de la Ortodoxie, până se va stinge arsenismul, după cum s-a stins și tatăl lui origenismul (deși acesta mai bântuie, chiar dacă mascat, și acum, cu multă agresivitate, mai în toate mediile teologice moderne, deși Origen este numit tatăl tuturor erezilor, și înveșmântarea în haină creștină a păgânismului de către Sfântul și Marele Ierarh Epifanie al Salaminei, numire confirmată și de Sfântul, a toată lumea Sinod al 5-lea, prin faptul că l-a dat anatemei pe Origen cu toate învățăturile lui eretice). În acest timp să nu se slujească acolo pentru a se arăta că duhul picturii este străin de Sfântul Duh al Adevărului. Apoi, după încetarea primejdiei, s-ar putea repicta canonic și resfinți, pentru a fi dedicată în sfârșit lui Dumnezeu, iar nu persoanei celui ce s-a pictat pe sine în locul Lui – n.n.]

9. Abaterea de la dispozițiunea a treia se va pedepsi întâi cu oprire pe trei luni, al doilea cu oprirea pe un an, și al treilea cu caterisirea

1889, Noiembrie, 22

(Semnează): I.P.S. Iosif Mitropolit Primat

P.S. Episcop Ghenadie al Râmnicului

P.S. Episcop Inocentie Buzău
P.S. Episcop Silvestru al Huşilor
P.S. Episcop Ghenadie al Argeşului
P.S. Episcop Partenie al Dunării de-jos
P.S. Arhiereu Ieremia Gălăţanu
P.S. Arhiereu Valerian Romniceanu
P.S. Arhiereu Calistrat Bârlădeanu
P.S. Arhiereu Inocentie M. Ploieşteanu
P.S. Arhiereu Gherasim Piteşteanul
P.S. Arhiereu Dositei Botoşăneanu

Revista Biserica Ortodoxă Română, 1890-1891; prezentul decret a mai fost publicat și în Vestitorul Ortodoxiei din 15 ian. 1998, în cadrul paginii realizate de ASCOR, în încheierea căreia, personal, am scris și câteva rânduri referitoare la pericolul confundării tabloului cu icoana.

EXTRAS DIN

**REGULAMENTUL PENTRU
ZUGRĂVIREA BISERICILOR**

Carol I,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți cei de față și viitori sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat ad interim la Departamentul cultelor și instrucțiunii sub No. 15.942;

Având în vedere votul Sfântului Sinod din ședința sa de la 18 Maiu 1898,

Am decretat și decretăm:

REGULAMENTUL

pentru zugrăvirea bisericilor

CAP. I

Prescripțiuni generale.

Art. 1. La zugrăvirea oricărei biserici și la reînnoirea picturii învechite și șterse din Bisericile cele vechi, este admis numai stilul bizantin, întrebuintat în Biserica Ortodoxă (s.n.) și cu deosebire la Muntele Athos. [după cum vedem Părintele Arsenie Boca a fost nemulțumit și de stilul bizantin și de Muntele Athos introducând cel de la Belle Arte și cel al madonelor atât de îndrăgite de sfinția sa, prin educația primită de la tatăl lui greco-catolic. Dar a introdus și un stil propriu, numit poate sugestiv, vedenist (de la vedeniile duhurilor necurate care i s-au arătat, după cum observăm în tablourile sale prin volatilizarea picioarelor îngerilor și fantomizarea Mântuitorului de după înviere), dar poate și mai sugestiv egoist (de la prezentarea înfățișării sfinției sale în locul Sfinților și al Mântuitorului) – n.n.]

Art. 2. Icoanele sculptate în relief, în orice materie, fiind contra uzului ortodox din vechime, nu sunt admise în biserici (s.n.).

Art. 3. Nu sunt primite în biserici tablouri sau icoane care la vedere ar înfățișa pe Sfinți în mărimi nenaturale sau cu figuri diforme (s.n.).

Art. 4. Tablourile sau icoanele care ar înfățișa pe sfințele martire sau cuvioase în costumul și în ținute moderne lumești, în chipuri care n-ar inspira respect, nu se admit în biserici.

Costumul trebuie a fi pe cât posibil al timpului și al țării în care a viețuit sfântul.

Art. 5. Icoana aceluiași sfânt în expresiunea fizionomiei, în trăsăturile caracteristice trebuie să fie identică în toate bisericile țării. Icoana Domnului Iisus Hristos, a Maicii Domnului, icoanele Sfinților în orice mărime, în orice loc, în orice biserică, trebuie să fie desăvârșit uniforme, spre a fi cunoscute de toată lumea ortodoxă, chiar și când n-ar avea inscripțiune. [iată cum cade ideea eretică după care a fost pictată biserica din Drăgănescu: Mântuitorul trebuie să semene cu altcineva, un alt om universal, cu autorul picturii – n.n.]

Art. 6. Nu este permis sub nici un cuvânt a zugrăvi pe evangheliști fără simbolul respectiv, cu atât mai puțin nu este permis a zugrăvi simbolul singur, fără icoana evanghelistului (s.n.). [iată cum vedenia treptelor de la începutul înșelării din Sfântul Munte a Părintelui Arsenie Boca, este dezvăluită ca mincinoasă, fiindcă au apărut doar simboalele singure ale evangheliștilor – n.n.]

Art. 7. Cultul ortodox având semnificație determinată și precisă și răspunzând la un scop bine știut, icoanele și tablourile de pictură în biserici trebuie să ocupe locul anumit, spre a fi în armonie cu ideea specială, avută la întocmirea cultului și la alcătuirea planului pentru clădirea bisericilor (s.n.). [iată cum este greșită și inovația tuturor temelor moderne cu sateliți și bule introduse de Părintele Arsenie Boca, împotriva minunatei alcătuirii teologice tradiționale ale Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit – n.n.]

Art. 8. Tablourile de pictură și icoanele zugrăvite pe pereți și pe bolți trebuie să fie executate lămurit, spre a se da predicatorului puțința ca, la serbarea respectivă a praznicului, să întoarcă privirea ascultătorilor la cele înfățișate și despre care vorbește în panegiricul sau discursul său. [nu să fie false proorocii care pun în derută și pe predicator și pe privitor: „prorocea oare Părintele Arsenie Boca ecumenismul sau era ecumenist?” – n.n.]

Cap. II

Locul destinat fiecărei icoane

(Urmează prezentarea programului iconografic al bisericii, cu indicarea locului fiecărei teme majore.)

Cap. III

Facerea zugrăvelii și primirea lucrării îndeplinite

Cap. IV

Dispozițiuni diverse

Dispozițiuni tranzitorii

Art. 27. Nici o biserică nu se va putea desființa fără încuviințarea Sfântului Sinod.

Art. 28. Icoanele tip, ce vor fi trimise de pictori, se vor judeca de o comisiune numită de Sf. Sinod. Icoanele alese și aprobate vor rămâne modele de iconografie în Biserica Română Ortodoxă. După ce Sf. Sinod se va rosti asupra acestor icoane, în caz de aprobare, ele se vor înapoia Chiriarhului respectiv, spre a le păstra la Episcopie.

Art. 29. Sub nici un motiv nu se va permite zugrăvirea de icoane depărtate de uniformitatea tipurilor admise, nici chiar a icoanelor mici, pentru trebuințele fiecărui creștin (s.n.).

Art. 30. Orice abatere de la dispozițiunile acestui regulament va atrage după sine nulitatea lucrării (s.n.).

Președinte: Iosif Mitropolit Primat Dat la Castelul Peleş, la 11 octombrie 1912.1

1 Publicat în BOR, an. XXXVI, nr. 7, oct. 1912.673

Așadar, lucrarea de la Drăgănescu atrage după sine nulitatea.

Nu numai atât, dar fiindcă a fost pictată în urma vedeniilor și viselor ea ar trebui... dărâmată. E adevărat că nu a fost construită în urma vedeniilor, ci doar pictată, ceea ce înseamnă că trebuie dată jos doar zugrăveala, lucru pe care îl începuse chiar Dumnezeu, pe când trăia Părintele Arsenie Boca, numai că acesta s-a apucat să o repicteze. Văzându-i încăpățănarea în a păstra ereziile din pictură, și lipsa sfinției sale de pocăință, a îngăduit să se păstreze zugrăveala aceea urâtă din dragoste pentru noi, ca să ajungem la adevăr și să nu fim înșelați de celelalte învățături eretice ale preacuvioșiei sale, poate mai puțin evidente. Sigur că pentru iconomie, având în vedere că nu a fost construită, ci doar pictată în urma vedeniilor ar trebui doar șterse picturile.

Însă poate fi făcută, în scop catehetic, o altă Biserică la cimitir, iar aceasta transformată în muzeu (domnul academician Sorin Dumitrescu tot insista și dorea să facă un muzeu al kitschurilor), pentru a arăta tuturor unde duce înșelarea și a lua aminte. Însă ar trebui un ghid cunoscător și un panou de prezentare a Sfintelor

⁶⁷³ Dr. Mihaela PALADE, *Iconoclasmul în actualitate: de la "moartea lui Dumnezeu" la moartea artei*, Editura Sophia, București, 2004, pp. 202-206.

Icoane Ortodoxe și a cuvintelor din Sfânta Tradiție încălcate, ca omul să vadă evidența urâciunii și amăgirii.

160. - "Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericile) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvîrșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decît numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisit din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. **Toate altarele (bisericile) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rînd, în tot chipul trebuiesc distruse**" -Cart. 83.⁶⁷⁴

Adaug aici că pictura în tempera a Bisericii din Drăgănescu, după rânduiala ortodoxă, este mai de preț decât Capela Sixtină din Roma⁶⁷⁵.

Comparația este foarte potrivită, dintr-un anumit punct de vedere. Ea arată că așezămîntul de la Drăgănescu este atât de apropiat atât papismului cât și nudității, precum Capela Sixtină unde se aleg papii și șocul goliciunii nerușinate a produs campania frunzelor de viță pentru a acoperii mădularele de rușine ale trupurilor incitant pictate. Nepotrivirea apare, însă, în sensul că nu este după rânduiala Ortodoxă, iar calitatea artistică a picturii este una echivalentă epocii sovietice în care a fost făcută. Părintele Arsenie Boca nu se poate compara cu Michelangelo, nici ca renume, nici ca pictură.

⁶⁷⁴ Canoanele de mai sus sunt luate din [Ierom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁶⁷⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012. p. 17.

V. VIAȚA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

A. DIN NEASCULTĂTOR, AMĂGIT DE VEDENII. MAI APOI, AMĂGITOR PRIN FALSE MINUNI

1. PREGĂTIREA DUHOVNICEASCĂ

A corespons necesității (indispensabile tuturor) de smerenie pentru vindecarea minții, ca lucrarea sfinției sale să nu fie și/sau să nu devină amăgitoare?

A) LA ÎNCEPUT PRIMEA SFAT

„Scrise cu ajutorul Domnului și cu al Maicii Sale dimpreună cu blagoslovenia Părintelui meu duhovnic Starețul Antipa, cât am petrecut în Sfântul Munte: Martie, Aprilie și Mai 1939, de pe manuscrisele Starețului. - Dumnezeu să-i primească ostenelele.”⁶⁷⁶

Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori. După aceea s-a făcut calugar, a stat în București pe la un frate al meu...⁶⁷⁷

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

Despre el s-au vorbit multe, bune și mai puțin bune, cu atât mai mult cu cât evoluția lui a fost neobișnuită. Se numea Zian Boca, originar din zona Apusenilor și fusese student la pictură la București, vreme de un an. Apoi s-a hotărât pentru teologie. Cum la București se aciuse și el, ca atâția alții, la unchiul Gheorghe, căruia el i-a dat porecla „Babu”, s-a apropiat și de noi.

Dintr-o autentică dorință de trăire spirituală, fără îndoială, și cu multă sinceritate, a început să ducă o viață foarte ascetică. Pleca dimineața la pădure, având cu el o scândurică pe care îngenunchea la rugăciune și medita îndelung.

S-a călugărit la Mănăstirea Sâmbăta, luându-și numele de Arsenie. A continuat o vreme să ducă o viață aspră și a căpătat o anumită notorietate. Venea deseori la noi, fiind primit ca un membru al familiei. Discuta mult cu tata, care îi vorbea cu insistență despre dreapta socoteală și despre smerenie, așa cum se menționau ele în Filocalie și care, considera tata, erau două virtuți de bază ale unui monah.

Îi repeta mereu părintelui Arsenie: „Cel mai mare pericol pentru un călugăr este să se lase smintit de laudele celorlalți.” (Trebuie să subliniez că termenul de „sminteală”, care apare deseori în scrierile spirituale, nu are semnificația unei anomalii psihice, a unei minți deranjate, ci a ducerii în ispită, a abaterii de pe drumul plin de eforturi și jertfe, care este viața unui călugăr adevărat). „Fugi cât poți atunci când cineva începe să te privească cu admirație, să te laude. Oricât ar părea de nevinovată, faima pe care oamenii o construiesc în jurul tău are consecințe fatale. Știau ei Părinții ce știau atunci când fugeau de lume și se izolau în singurătate... Smerenia e cea mai eficientă armă a monahului, în lupta cu ispitele, cu tentațiile zilnice...” spunea tata.

Din păcate, de cuvintele lui de prevenire, constituind un avertisment real, nu s-a ținut seama. Au fost desigur și alte asemenea cazuri. Mulți au eșuat în drumul de ascensiune spirituală pentru că s-au lăsat ademeniți de trufie, de perfidia slavei deșarte. Pe de o parte, se greșeste construindu-se idoli și legende, din nevoia de extraordinar și senzațional, care a animat omenirea dintotdeauna. Pe de altă parte, laudele și admirația simt o capcană dulce, căreia

⁶⁷⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 9.

⁶⁷⁷ Parintele Dumitru Staniloae despre Parintele Arsenie Boca și Corneliu Zelea Codreanu:

<<http://www.apologeticum.ro/2010/11/parintele-dumitru-staniloae-despre-parintele-arsenie-boca-si-corneliu-zelea-codreanu/>>, sâmbătă, 16 mai 2015.

îi cad pradă cei ce nu sunt destul de tari pentru a le rezista. Adulația mulțimii le devine necesară, se scaldă în auto admirație, în convingerea că sunt supraoameni care nu pot să greșească, în voluptatea faimei pe care cred că au dobândit-o. Odată deschisă poarta trufiei, prin ea năvălesc toate celelalte păcate. După cum spun Sfinții Părinți, monahii trebuie să lupte continuu împotriva acestor ispite fundamentale, care îi prăvălesc de pe drumul îngust și spinos al ascensiunii spre adâncurile impure.

La vremea aceea însă, părintele Arsenie se considera încă ucenicul tatei și vreme de câteva săptămâni a scris după dictat, cu scrisul lui mărunț și ordonat, ceea ce traducea tata din limba greacă.⁶⁷⁸

Ce început bun de pocăință și promițător pentru curățire, iluminare și desăvârșire...

B) MAI APOI, NU A MAI ASCULTAT DE NIMENI

[...]Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp.

[...]Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivise proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!” Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.⁶⁷⁹

Părintele Arsenie Papacioc:

Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie. Noi l-am învinuit că: nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica, (noi cei de la Antim⁶⁸⁰), și te invităm să iei parte la sfătuire cu noi aicea... uite așa.... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui.

Părintele Ioanichie Bălan:

⁶⁷⁸ Lidia STĂNILOAE IONESCU, *Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae*, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

⁶⁷⁹ Lidia STĂNILOAE IONESCU, *Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae*, Ed. cit., pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

⁶⁸⁰ Aici Părintele Arsenie, gândind bisericeste, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

Da, da... scopurile...⁶⁸¹

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimes pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimes” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimes la școală, la trimes în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor l-a hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit căderea, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare la Prislop⁶⁸². Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magerul și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să i-a binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian [...], zice: „nu am un cult pentru el”^{683 684}.

De unde i se trage toată această tragedie?

⁶⁸¹ Convorbirea duhovnicească de mai sus a avut loc cu ocazia vizitei la Sfânta Mănăstire Sihăstria, a Părintelui Arsenie Papacioc, din 1996. Ea s-a ținut în chilia Părintelui Varsanufie Lipan, duhovnicul Părintelui Cleopa Ilie, unde acum este locul de închinare în memoria Părintelui Paisie Olaru. La ea au participat (mai cunoscuți):

Arhimandriții:

Cleopa Ilie, Ioanichie Bălan, Arsenie Papacioc, Arsenie Popa (actualul stareț al Sihăstriei).

Monahul Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa.

Și... mulți alții, din obștea Sfintei Mănăstiri Sihăstria.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

⁶⁸² Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

⁶⁸³ Ibidem, p. 221.

⁶⁸⁴ Din DVD-ul dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015

C) PUNCTUL DE RĂSCRUCE

convertindu-se (prin alegerea de sine, în loc de smerita lepădare) din fiu al ascultării în om idioritm, autonom?

Îată-l:

<https://sfantulmunteathos.wordpress.com/2012/04/06/o-intamplare-minunata-din-sfantul-munte-athos-povestita-de-parintele-arsenie-boca-pe-atunci-tanarul-diacon-celib-zian-boca/>

Este vorba de vedenia treptelor, care nu a fost singura de acest gen. Mai avem și pe cea din gară, pe lângă multe altele pe care le știm de la ucenici. Dar primele două sunt descrise chiar de sfinția sa, cu emoțiile ce le-au însoțit, de aceea nu pot fi negate de cei ce vor să-l prezinte pe Părintele Arsenie Boca ca pe un ieromonah intelectual bine dotat și echilibrat, ce nu se lasă dus de nas de păcălelile simțurilor și vedeniilor, ci le respinge cu bărbăția smereniei. De aici vedem că și imaginea de Sfânt făcător de minuni, creată de ucenicii entuziasmați, fără carte, și imaginea de Sfânt cu paza minții, creată de ucenicii teologi sau cărturari, nu sunt adevărate, ci niște produse ale imaginației lor expuse în mod comercial pentru a obține mult dorita și visată canonizare.

Vă invităm, dacă doriți, să le recitiți în capitolul:

Francisc de Assisi

Pentru a vedea, în lumina Sfinților Părinți, că au fost amăgitoare, mai adăugăm următoarele studii:

Redăm mai jos, frumoasa distincție pe care o face Părintele Rodion, în legătură cu aparițiile demonice, pentru a vedea că vedenia de mai sus este tipică lor. Vom ***îngroșa și sublinia*** caracteristicile comune cu ispita din vedenia treptelor de mai sus.

Analiza comparativă a contactelor și acțiunilor OZN-urilor și demonilor asupra oamenilor

Făcând un bilanț al tuturor celor expuse mai sus, propunem atenției cititorului nostru un tabel coordonator, în care sunt prezentate, în partea stângă, rezultatele analizei contactelor oamenilor cu OZN-uri și OZN-auți, însumând 10 caracteristici principale, și - în partea dreaptă - rezultatele felurilor de ispite la care demonii i-au supus pe pustnici, însumând, de asemenea 10 caracteristici.

Compartimentele stâng și drept urmează să fie citite paralel, adică mai întâi p. 1 din partea stângă, după care imediat p. 1 din dreapta.

Vedenii amăgitoare OZN, similare cu cele ale Părintelui Arsenie Boca:

<i>Caracteristicile acțiunilor OZN-auților asupra oamenilor, formele și particularitățile aparițiilor lor:</i>	<i>Caracteristicile acțiunilor duhurilor necurate asupra oamenilor, formele și particularitățile aparițiilor lor:</i>
<i>I. OZN-urile, în numeroase cazuri, se comportă agresiv:</i>	<i>I. Demonii sunt dușmanii neamului omenesc, sarcinile lor sunt acelea de a-l duce pe om la pieire pe veci. Ei:</i>
<i>a) distrug și accidentează mijloacele tehnice;</i>	<i>a) dărâmă chiliile, strică lucrurile oamenilor;</i>

<p>b) rănesc și chiar omoară oamenii (vezi capitolul Apraxin; pieirea căpitanului Mentela, moartea lui Ancensio Bermudes).</p>	<p>b) îi bat pe pustnici, pe unii torturându-i până la moarte (vezi viața Prea Cuviosului Serafim, mărturisirile Sfântului Simeon Noul Teolog).⁶⁸⁵</p>
<p>II. Au fost fixate cazuri de răpire violentă a oamenilor (v. cazul cu polițistul din Etland, întâmplarea cu fermierul brazilian).</p>	<p>II. Există cazuri de răpire violentă, mai cu seamă a păcătoșilor, neapărați de harul divin (viața Sfântului Nil Sorski, mărturisirile lui S. Nilus).</p>
<p>III. În cazurile de răpire violentă deseori este lezată demnitatea omului: OZN- auții iau în mod forțat probe de sânge, de piele etc., dezbracă oamenii și chiar ar fi intrând în „relații intime” (cum s-a întâmplat cu fermierul din Brazilia).</p>	<p>III. <u>Își bat joc în fel și chip de oamenii ademeniți de ei;</u> își pot face apariția în chip de femeie, creând iluzii că s-ar fi produs un contact intim (vezi exemplul din Patericonul Sfântului Ignatie Brianceaninov).⁶⁸⁶</p>
<p>IV. A fost fixată influențarea prin hipnoză, sugestia diferitelor imagini și reprezentări; deseori comunicarea se realizează prin intermediul telepatiei (vezi cazul cu polițistul, contactul cu fermierul din Republica Kabardino- Balcară).</p>	<p>IV. <u>Caută să sugereze pustnicului propriile lor gânduri, determinându-l să primească, chipurile, viziunile lor; în timpul comunicării adeseori glasul se aude ca și cum „dinăuntru” (telepatie) (Viața Sfântului Isaachie și a Prea Cuviosului Antonie).</u></p>

⁶⁸⁵ Asta se întâmplă atunci când sunt refuzați, sau după ce pun stăpânire pe bietul suflet, nu când încearcă să fie primiți prin înșelare, să fie atractivi.

⁶⁸⁶ Era o batjocorire printr-o ironie fină, de care bieții încântați nu și-au dat seama. Ce cuviință să fie în a pomeni de cadavrele disecate și a da canon de a face bețe? Ce batjocorire grosolană să te numească afierosit de la aducerea pe lume lui Dumnezeu și Bisericii!

<p>V. Deseori încearcă să intre în contact cu oamenii, invitându-i pe nava lor; dacă sunt tratați cu un refuz categoric, în numeroase cazuri se retrag fără să facă uz de violență.</p>	<p>V. <u>Încearcă în fel și chip să intre în contact cu oamenii și să le trezească interesul și consimțământul pentru comunitate cu scopul de a-i supune influenței lor.</u> În cazul unui refuz ferm și rugăciunii, dispar, neputând face nimic în mod forțat (Viața Prea Cuviosului Antonie, mărturisirea Sfântului Ignatie Brianceaninov).⁶⁸⁷</p>
<p>VI. În unele cazuri, după contactarea OZN-urilor, este vindecată o boală sau alta a contactorilor.</p>	<p>VI. În povestirile din Viețile Sfinților și în lucrările Sfinților Părinți citim despre capacitatea vrăjitorilor de a vindeca prin putere demonică, aceste însănătoșiri însă nu sunt durabile și duc de regulă la pierzania sufletelor celor care apelează la ajutorul lor (Viața Sfântului Mucenic Ciprian, cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur despre cei care se vindecă de boli prin magie).</p>
<p>VII. În timpul contactului, mai ales la început, omul este cuprins de sentimente de frică și groază (în toate cazurile evocate mai sus).</p>	<p>VII. <u>În momentul apariției duhurilor necurate, omul resimte tulburare, disconfort, groază</u> (Viața Prea Cuviosului Antonie și povestirile din viețile altor sfinți).</p>
<p>VIII. Aspectul exterior al OZN-urilor este diferit: uriași și pitici, indivizi frumoși și urâcioși, bărbați și femei (vezi exemplele de contacte expuse mai sus).</p>	<p>VIII. <u>Își fac apariția sub diferite chipuri: de uriași și pitici, tineri frumoși și ființe oribile, femei și bărbați, târâtoare și fiare</u> (vezi povestirile din Viețile Sfinților expuse mai sus).⁶⁸⁸</p>

⁶⁸⁷ Din păcate nici unul din cei trei oameni protagoniști ai spectacolului demonic nu a refuzat sau încercat să vadă dacă este vorba de un drac sau de un Sfânt. Dimpotrivă, toți trei s-au bucurat fiindcă le confirma preocupările superficiale de minuni fără pocăință și dorința de a primi botezul cu foc și cu proorocie.

⁶⁸⁸ Felul disprețuitor de a vorbi al duhului, siguranța trufașă de sine, și mândria ce o sădea, însoțeau caracterul năucitor al apariției falsului Sfânt.

<p>IX. Apariția lor este de cele mai multe ori însoțită de iradiere și alte efecte luminoase (vezi cazul din Republica Kabardino- Bal-kară, întâmplarea cu fermierul brazilian).</p>	<p>IX. <u>Deseori apar în lumină sau după apariția luminii</u> (Viața Sfântului Isaachie, a Prea Cuviosului Antonie etc.).⁶⁸⁹</p>
<p>X. Deseori apar prin surprindere și la fel de repede se dematerializează, dispar.</p>	<p>X. <u>Apar prin surprindere și dispar imediat</u> după ce omul începe a se ruga și a-și face cruce⁶⁹⁰ (Viața Prea Cuviosului Antonie, cazul din Patericonul Sfântului Ignatie Brianceaninov).</p>

Așadar, după cum vedem, caracterul și esența faimoaselor OZN-uri și ale „extraterestrilor” - „salvatorii și marii prieteni ai omenirii”, coincide întocmai cu metoda demonică a ispitirii creștinilor din toate timpurile și a tuturor popoarelor. Omenirea antică era foarte religioasă și predispusă spre misticism, ateismul fiind un fenomen extrem de rar. De aceea demonilor le era convenabil să-și facă apariția din cer învăluiți de foc și lumină, surprinzând oamenii prin măreția venirii lor. Ei preferau să se supranumească zei⁶⁹¹ și să fie tratați cu onoruri și jertfe.

După cum arată Sfântul Ignatie Brianceaninov, când „...în cele din urmă desfătarea în patimi li s-a părut oamenilor că este fericirea supremă, ei au divinizat păcatul și pe patronul acestuia - diavolul. A apărut idolatria, când fiecare păcat era reprezentat printr-un chip cioplit căruia omenirea pierdută i se închina. Stăpânitorul veacului cucerea oamenii nu numai în mod nevăzut, prin sugestii, ci intra și în legătură deschisă cu ei, făcându-i pe idoli să proorocească și făcând posibilă relația fățișă cu răufăcători înveterați cum au fost Iannes și Iambres și alți magi și vrăjitori. Rătăciră era alimentată prin false minuni și proorocii demonice”⁶⁹².

Să vedem ce ne învață despre vedenii și primirea lor Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov și ceilalți Sfinți Părinți.

Sfinții învățători ai nevoițelor creștine îi povățuiesc pe nevoitorii evlavioși să nu se încreadă în nici o imagine și vedenie dacă apar dintr-o dată, să nu dialogheze cu ele și să nu le dea nici o importanță. Mai spun că atunci când ni se arată o asemenea vedenie, trebuie să ne păzim sufletul făcându-ne semnul Crucii, să închidem ochii și cu gândul statornic că suntem nevrednici și nepotriviți pentru a vedea duhurile bune, să ne rugăm la Dumnezeu să ne păzească de mrejele și cursele întinse cu viclenie oamenilor de duhurile cele rele.

[...]

Să nu cerem veselie duhovnicească sau vederi. Suntem păcătoși, nevrednici de bucurii duhovnicești și vederi și nepotriviți unora ca acestea, din pricina omului vechi ce se află în noi. Închiși în rugăciune, să cerem să ni se întoarcă privirea minții spre sinele nostru, ca să descoperim în noi păcătuirea.

⁶⁸⁹ Ei... cine poate discerne Lumina lină de lumina minții proprii și de lumina demonică ca de arc electric? Cea dumnezeiască din roadele cele de pace, aducătoare de lacrimi de umilință, se cunoaște, iar cea demonică din agitație, emoții „sfinte” și gândul că ai primit botezul cu foc și cu proorocie, *caci ti s-a vorbit tie de sus* ...

⁶⁹⁰ Din păcate nici unul nu și-a făcut cruce sau măcar să se fi rugat cu luare aminte la inimă și paza în smerenie ca să scape de apariție. Cântau tropare, fiind încântați de frumusețea glasului, având mintea împrăștiată prin simțuri și îndulcindu-se de propriile calități vocale, adică bălteau într-un cuget plin de slavă deșartă și mândrie, propice atragerii duhurilor necurate.

⁶⁹¹ La creștini doresc să fie numiți Sfinți.

⁶⁹² Părintele RODION, *Oameni Și Demoni*, Ed. Cartea Ortodoxă și Ed. Egumenița, s.l., s.a., <ftp://ftp.logos.md/Biblioteca/Colectie_RO/Parintele_Rodion_Oameni_si_demoni.pdf>, marți, 30 iulie 2013, pp. 58-60.

Duhuriile bune evită comuniunea cu oamenii care sunt nevrednici acestei comuniuni, iar duhurile pierzătoare, din contră, se amestecă printre noi și ca să ne țină mai ușor în sclavia lor, se luptă ca să nu le putem pricepe, nici pe ele și nici frânghiile lor. Dar și atunci când ni se arată, o fac ca să-și întărească stăpânirea asupra noastră.

Noi, cei ce ne aflăm în robia păcatului, trebuie să ne dăm seama că comunicarea cu sfinții îngeri nu e ceva normal pentru noi, aceasta datorită înstrăinării noastre de ei din cauza căderii. Din aceeași motiv, ceea ce e normal pentru noi e comunicarea cu duhurile distrugătoare, în categoria cărora aparținem după starea sufletului. Căci duhurile acelea care apar în mod vădit oamenilor ce se găsesc în păcat și în cădere sunt diavoli, în nici un caz îngeri. Sfântul Isaac Șirul spune: „Sufletul necurățit nu pătrunde în locul curat și nu se unește cu duhurile cele bune“ (Cuvântul 74). Sfinții îngeri se arată numai oamenilor sfinți care au intrat în comuniune cu Dumnezeu.

Întâlnirea cu duhuriile distrugătoare

Diavolii, când se arată oamenilor, iau de obicei chip de îngeri luminoși, ca să-i înșele mai ușor. De asemenea, deseori se luptă să-i asigure că sunt suflete de oameni, și nu diavoli (acest fel de amăgire este astăzi „la modă“ printre diavoli, datorită dispoziției deosebite a oamenilor de a-i crede). Iar alteori, apar și prevăd viitorul și descoperă taine. Cu toate acestea, nimeni nu trebuie să se încreadă lor, în nici un fel. La diavoli, adevărul este amestecat cu înșelăciunea și este folosit din când în când numai pentru a-l face pe om să cadă mai ușor în înșelăciune. „Imuși Satana se preface ca înger al luminii... și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății“ a spus Apostolul Pavel (II Corinteni 11, 14-15),

O regulă generală valabilă pentru toți oamenii este ca nimeni să nu se încreadă niciodată în duhuri, când acestea apar în chip perceput de simțuri și să nu înceapă convorbire cu ele. Dimpotrivă, să nu ie dea nici o importanță și să socotească apariția lor ca pe o mare și primejdioasă ispită. În vremea aceasta a ispitei trebuie să-și întoarcă mintea și inima la Dumnezeu, rugându-L să-l miluiască și să-l izbăvească de ispită. Dorința pe care o au câțiva de a vedea duhuri și curiozitatea de a afla ceva în legătură cu ele și de la ele sunt semne de mare prostie și deplină necunoaștere a tradițiilor Bisericii Ortodoxe privitoare la viața morală și lucrătoare.

Cunoașterea duhurilor se dobândește în mod cu totul diferit față de cel socotit de cei neîncredereați și neatenți. Comunicarea deschisă cu duhurile este pentru cei fără experiență cea mai mare catastrofă sau mai bine zis este izvor al celor mai mari dezaastre.⁶⁹³

Această cădere se aseamănă cu o altă lucrare diavolească, făcută unui altui diacon, tot Român, tot la Sfântul Munte, dezvăluită tot de legătura cu mama sa.

Diaconul român

Printre atâția câți spovedea părintele Sava duhovnicul, se afla și un diacon român. A venit în Athos încă de tânăr și s-a așezat într-un loc pustiu, nu departe de Schitul „Sfânta Ana“.

- Părinte duhovnic, îi zice într-o zi diaconul plin de tristețe, nu uita să pomenești mâine la Sfânta Liturghie pe mama mea, de la a cărei moarte se vor împlini trei zile.

Cuvintele acestea i-au lovit auzul părintelui Sava, care le-a văzut ca pe un triumf al Diavolului. Părintele, plin de discernământ, s-a cutremurat. „Aici, s-a gândit, vrăjmașul pregătește ceva urât. Blestematul! Cu cât meșteșug amăgește și întunecă pe creaturile lui Dumnezeu!“

Fără să-și arate pe față mirarea, s-a hotărât să cerceteze rădăcina răului.

- Ia spune-mi mai limpede, fiule! Mama ta are mâine trei zile de când a murit. Adică a murit alaltăieri. A murit în România. Cum ai aflat tu în două zile de moartea ei?

S-a lăsat o tăcere scurtă,

- Cum? Cum am aflat? a început să spună bâlbâit diaconul. Iată, mi-a spus...

- Cine ți-a spus?

- Mi-a spus îngerul meu păzitor.

- Îngerul tău păzitor? L-ai văzut pe îngerul tău?

⁶⁹³ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 269-271.

- *M-am învrednicit să-l văd! Nu o dată sau de două ori. Sunt doi ani de când îl văd. Mi se arată și mă însoțește în rugăciune. Spunem împreună acatistul, facem metanii, purtăm discuții duhovnicești...*

Acel „doi ani“ l-a amărât rău pe părintele Sava. Doi ani de amăgire nu e ceva neînsemnat. Să-l lași pe vrăjmaș să construiască înlăuntrul tău, neîmpiedicat, timp de doi ani, cetatea pierzaniei tale este foarte întristător.

- *Și de ce, fiul meu, nu mi-ai spus nimic atâta vreme?*

- *Mi-a spus îngerul că nu e necesar.*

Părintele Sava a înțeles că va avea mare luptă de dat. În primul rând, să-l convingi pe nefericitul diacon că nu e vorba de nici un înger. Apoi să se pregătească să înfrunte furia Diavolului. „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi“, se ruga fierbinte în taină.

- *Fiul meu, ești sigur că cel care ți se arată este îngerul lui Dumnezeu?*

- *Sigur? Foarte sigur, părinte! Căci ne rugăm împreună, facem în fiecare zi mii de metanii. Discutăm despre viața viitoare, despre noi. Este îngerul meu păzitor.*

Diaconul părea nezdruncinat în convingerea sa. Ceea ce l-a făcut acum puțin îndoielnic era încrederea pe care o avea în duhovnicul său luminat de Dumnezeu. Dar și așa, zicea, cum poate Diavolul să mă îndemne la rugăciuni? Acesta îi războiește pe cei ce se roagă.

După mult timp, au căzut de acord să facă câteva încercări. Să-i încerce pe „îngerul păzitor“.

- *Cere-i, i-a zis părintele Sava, imediat ce se întoarce, să spună „Născătoare de Dumnezeu“. Cere-i să-și facă semnul Crucii.*

Lucrurile însă nu erau atât de simple. Când de doi ani întregi vicleanul te-a înfășurat în amăgire, atunci și ochii și urechile tale sunt amăgite și ți se pare că auzi „Născătoare de Dumnezeu“ și că îi vezi făcându-și semnul crucii⁶⁹⁴.

În următoarea vizită, diaconul, cu o oarecare satisfacție interioară ascunsă, i-a povestit duhovnicului:

- *Părinte, lucrurile sunt așa cum îți spuneam. Este îngerul lui Dumnezeu! Este îngerul meu păzitor! A spus și „Născătoare de Dumnezeu“ și și-a făcut și cruce.*

Părintele Sava își dăduse seama. Doi ani de muncă depusă de neastâmpăratul vrăjmaș nu puteau să fie distruși așa de ușor. Dar dacă Diavolul știe multe metode de amăgire, în cei purtători de Dumnezeu strălucește lumina înțelepciunii lui Dumnezeu, care zădărnicește uneltirile întunecatului.

O idee luminoasă a strălucit în mintea înțeleaptă a duhovnicului. Și s-a întors imediat către diacon:

⁶⁹⁴ *După cum cred eu, după cum mărturisesc lucrurile și după cum va fi dovedit mai jos, toate acestea sunt roade ale amăgirii; și-mi pare rău îndeosebi, că aceste amăgiri dăunează oamenilor virtuoși, ca să nu zic însăși Bisericii Ortodoxe a lui Hristos.*

Din cele spuse mai sus, se înfățișează foarte limpede uneltirea și amăgirea groaznică a Diavolului care ni l-a arătat pe Sfântul Evdochim ca fiind din Epir, rudă cu nefericitul Eftimie. Și cel mai grav e că a făcut eforturi ca să-i picteze icoană în numele Sfântului Petru.

Căci, dacă Biserica noastră permite nepăsătoare ca prin vederile și amăgirile unuia și altuia să făurim sfinți și să schimbăm numele lor și să le facem și icoane, atunci ce 338 amăgire vrednică de plâns! Dar nu, Biserica noastră Ortodoxă nu numai că nu permite acestea, ci le dă și pedepse (canoane) acestora.

Însă, cineva poate să mă întrebe cum e posibil să fie din amăgire toate acestea, o dată ce Sfântul Constantin și ceilalți care apar le zic să-și facă semnul Crucii, precum fac și ei? Și cum de multe ori văzând cruci foarte mari ce strălucesc mai puternic decât soarele și chiar Eftimie făcându-și de nenumărate ori semnul Crucii, nălucirile la care ne referim nu dispar?

Răspunsul, grăbindu-mă să vă anunț că exact din acest motiv, se numește amăgire; pentru că îngerul întunericului apare ca înger de lumină. Și când îl află pe om pregătit să primească aceste năluciri, îi apare ca Hristos răstignit și ca Maica Domnului și în diferite chipuri de sfinți. Când vede, așadar, că creștinul le consideră pe toate acestea adevărate și le prețuiește ca fiind trimise de la Dumnezeu, atunci îl îndeamnă să facă cruci câte vrea și să alerge la biserică și privegheri. Dacă cel amăgit este preot, îl silește să facă liturghii în fiecare zi. Și atunci, nu că puterea Crucii nu mai este valabilă, dar nu mai lucrează, prin însăși îngăduința Crucii.

Însă, când cel amăgit înțelege amăgirea în care a căzut și duhovnicii îl conving că toate acestea sunt neadevărate, atunci harul Crucii lucrează și vedeniile satanice sunt izgonite.

Sfinții BĂTRÂNIET alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 329-333.

- *Ascultă la mine, fiule. Fii atent la o ultimă încercare. Cu aceasta, lucrurile se vor limpezi. Îngerii lui Dumnezeu au însușirea de a le ști pe toate, pentru că Dumnezeu le descoperă lor toate. Diavolii, din contră, nu au această puțință și multe lucruri ale lor sunt întu-necoase. Ești de acord?*

- *Așa este.*

- *Dacă ești de acord, fii atent ce vom face. Eu în clipa asta, exact în clipa asta, voi gândi ceva - și s-a gândit la ceva împotriva Diavolului - și voi lăsa acest gând ascuns și de nepătruns în mine. Tu, diseară, să ceri de la „înger“ să-ți spună gândul meu. Dacă îl va găsi, atunci, fără îndoială, este venit de la Dumnezeu. Și să vii să mă înștiințezi.*

Întorcându-se diaconul în chilia lui, zăcea în el un fel de neliniște, ca o presimțire neplăcută. Pe de altă parte, se minuna de ideea luminoasă a duhovnicului. Întâmplarea trecea acum prin faza critică.

Îndată ce a cerut seara de la înger rezolvarea problemei, o tulburare abia observată s-a întipărit pe fața strălucitoare a acestuia din urmă. Părea că se zăpăcise.

- *Dar, părinte drag, de ce să te intereseze pe tine, om superior, gândurile unui muritor? Asta nu e bine. Dorințe deșarte. Nu preferi să mergem să-ți arăt în seara asta iadul, raiul și slava Fecioarei Născătoare de Dumnezeu?*

Diaconul, care începuse să bănuiască ceva, a stăruit.

-Fac ascultare la duhovnic. Spune-mi ce a gândit.

„îngerul“, prin câteva manevre îndemânatică, s-a străduit să îndrepte discuția pe alte făgașe. Diaconul însă, cu răbdare, l-a readus la tema începută. De altfel, aceste metode de scăpare nu i-au produs o impresie bună.

- *Să-mi spui ce a gândit duhovnicul! Problema e simplă. De ce o eviți? Nu cumva nu știi?*

- *Ia seama, diaconule! În felul nedemn în care te porți cu mine, ești în pericol să pierzi bunăvoința mea,*

- Nu știi. Îți cer ceva ușor. Știi sau nu ceea ce a pândit duhovnicul?

În momentul acela, fața luminoasă a dispărut, un chip înfricoșător i-a luat locul, câțiva dinți sălbatici au început să tremure și ca din gura unei fiare turbate, s-au auzit aceste vorbe:

- Să piei, ticălosule! Mâine, pe vremea asta, vei fi în iad, în foc! O să te ardem!

Și diaconul a rămas singur, ruinat. Toată dulceața arătărilor, doi ani întregi, nu putea compensa amărăciunea lui de acum. Dacă nu l-ar fi sprijinit de departe rugăciunile duhovnicului, care priveghea și se ruga pentru el, și-ar fi dat duhul.

Au trecut destule ore până ce să-și revină și să se poată țină pe picioare. Chilia lui nu-l mai încăpea. Nicăieri nu-și găsea liniște, decât lângă duhovnic. Pe tot parcursul drumului îi vuia la urechi amenințarea: „Mâine, pe vremea asta, vei fi în iad!“. Frica îi trecea prin tot corpul.

A ajuns cum-necum până la chilia Învierii, unde se ostenea părintele Sava. S-a prins de rasa duhovnicului și nu o mai lăsa nici o clipă. Chiar și în ora când acela trebuia să doarmă puțin, diaconul înfricoșat stătea lângă el.

-Nu-ți fie teamă, fiule! Liniștește-te!

- *Cum să nu-mi fie teamă, părinte, când se apropie ceasul. Vai! Se apropie ora când mă va lua. Hristoase Dumnezeule, salvează-mă!*

Și, într-adevăr, la ora stabilită duhurile viclene l-au asaltat. Ce strigăte de durere și disperare erau acelea!

- Salvează-mă, părinte! Mă pierd! Mă iau! Salvează-mă!

A îngenunchat părintele Sava și plin de durere și lacrimi s-a rugat îa Domnul să-i fie milă de robul Lui și să-i alunge pe demonii vicleni.

Rugăciunea lui a fost ascultată și diaconul cel chinuit a fost salvat „din gura leilor“.

Așa a luat sfârșit tragedia.

(*Haruri și purtători de har, vol. I, p. 40 - 45, și, de asemenea, Chipuri aghioritice contemporane, Părintele Sava duhovnicul, p. 87 - 92*)⁶⁹⁵

Din păcate Părintele Arsenie Boca, a fost îndemnat de diavol să plece urgent în România (a stat în Sfântul Munte doar trei luni, insuficient pentru a se forma duhovnicește⁶⁹⁶) prin vechea și mult folosită ispită a mângâierii mamei necăjite⁶⁹⁷ (ca să nu-i scape din gheare, în timp, prin ajutorul duhovnicului său). Astfel că, din păcate, nu a mai putut fi salvat de amăgire.

Dar nu numai atât,

D) NEMULȚUMIT DE DUHOVNICII SĂI

și să caute unii care îi confirmă părerile și dorința extravagantă după minuni și vedenii. De aceea a ajuns într-o și mai mare rătăcire. Și-a **acceptat ca duhovnic un drac ce se prefăcea că este un Sfânt mort de 200 de ani.**

La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând.

Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești.

După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mântuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vârf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfânt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu.

Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus. (Mărgăritare Duhovnicești, pag. 5-14)⁶⁹⁸.

Sunt aici două mari greșeli:

- *fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând;* concluzia care o tragem de aici ar fi ca nimeni să nu se spovedească la alți preoți decât la marii duhovnici. În felul acesta se anulează duhovnicia tuturor preoților, fiindcă omului păcătos, căruia din start nu-i convine smerenia, va începe prin a fi duhovnicul duhovnicului său, judecătorul care analizează și etichetează care este mare și care nu, decretând că este mare doar cel ce îi împlinește poftele sale de mărire și dezlegare, de minuni și false proorocii. Iar dacă noi căutăm doar duhovnicii mari (după ce metodă fără greșală?) cum vom mai putea a ne spovedi des, sau cum vor putea supraviețui extenuării acei duhovnici, sau ce vor face duhovnicii „mici” – nu vor mai spovedi pe nimeni? Sau dacă nu găsim duhovnici mari, după criteriile noastre, vom recurge la spiritism, fiindcă vederea duhovnicească nu o avem? Sau

⁶⁹⁵ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 108-114

⁶⁹⁶ De la aceasta i se trage și insuficiența cunoaștere a limbii grecești și contribuția minoră (doar financiară) la Filocalie, v. mai jos.

⁶⁹⁷ *Atunci eu - zice Paladie - cu totul m-am încredințat despre dînsul că este bărbat duhovnicesc și l-am rugat să se roage pentru mine. Iar el, cu dragoste și cu bucurie vorbind către mine și cu dreapta sa atingîndu-se încetîșor de obrazul meu cel stîng, mi-a zis: "Multe nevoi te așteaptă pe tine și războaiele cele grele acum le-ai suferit, luptîndu-te cu gîndul cel ce te silea ca să lași pustia, pentru că diavolul îți pune înaintea pricini binecuvîntate, aducîndu-ți aminte de dragostea tatălui și a fratelui tău, iar tu nu te-ai învoit cu gîndul acela. Iată, bună vestire îți vestesc, că amîndoi sînt sănătoși și de lume s-au lepădat și va trăi tatăl tău încă șapte ani. Deci, să petreci cu bărbăție în pustie și să nu poștești pentru aceea a te duce la patria ta căci este scris: Nimeni, punîndu-și mîna sa pe plug și căutînd înapoi, nu este îndreptat întru Împărăția lui Dumnezeu Luca 9,62".*

Viețile Sfinților apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 27 Martie. p.388.

⁶⁹⁸ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424..

ne vom încrede unor false vedenii, după mândria noastră, că am fi vrednici să fim spovediți de sfinții ce au viețuit mai înainte, punând ca duhovnici duhurile viclene, care ne vor pieirea și ne luptă pe față și în ascuns?

- *l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte; deci se încurajează spiritismul. Nicăieri în Viețile Sfinților nu există vreun om care să aibă un duhovnic răposat. S-ar anula obiectivitatea duhovniciei, devenind o spovedanie de tip protestant, la un Dumnezeu/Sfânt nevăzut și o nălucire subiectivă plină de îndoială. Chiar și Sfântul Cuvios Nil, izvorătorul de Mir, îndeamnă pe monahul căruia îi descoperea tainele pocăinței, să se spovedească la un duhovnic viu, chiar dacă era păcătos și chiar potrivnic lui:*

A zis Sfântul: „Nu. Ci spune numai duhovnicului.” El a zis: „El este întâi potrivnicul meu.”

A zis Sfântul: „O știi și eu, însa du-te și-i spune. Și de nu vor asculta de dânsul, să spui la prois-toșii⁶⁹⁹ din mănăstire. Și ce îți vor zice, fă. Să te rogi pentru dâșii la canonul tau, zicând: «Pomenește, Doamne, pe cei ce mă urăsc și pe cei ce ma necăjesc și mă nedreptățesc!»⁷⁰⁰

Alta este calea, dacă nu găsim duhovnici încercați. Nu cerem vedenii ca să ne dăm în mâna trufiei și a celor ce în taină de războiesc pe noi, ca să se prefacă în falși curățitori de păcate ai noștri, ci mergem după sfatul duhovnicilor și al Sfinților Părinți, după cum ne îndeamnă Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov:

Despre viețuirea după sfat

Am dat cândva, numele de "fărămituri" vieții duhovnicești pe care Dumnezeiasca Pronie a lăsat-o vremii noastre. Ea se întemeiază pe călăuzirea în lucrarea mântuirii prin Sfântă Scriptura și scrierile Sfinților Părinți, cu sfaturile și cuvintele ziditoare împrumutate de la părinții și frații vremurilor noastre. În sensul sau propriu, aceasta este ascultarea vechilor monahi sub un alt chip, potrivit neputinței noastre, care este cu precădere sufleteasca. Vechilor ascultători, povățuitorii lor purtători de Duh le vesteau neîntârziat și de-a dreptul voia lui Dumnezeu: acum, monahii sunt siliți să caute singuri în Scriptura voia lui Dumnezeu, și de aceea sunt supuși unor dese și prelungite nedumeriri și greșeli. Pe atunci, sporirea era grabnica prin însăși firea lucrării: acum ea este zăbavnica, iarăși prin firea lucrării. Aceasta a fost buna voire a Dumnezeului nostru în ceea ce ne privește: datori suntem să ne supunem ei și să ne închinăm înaintea ei cu recunoștința.

Viată noastră monahala din vremea de acum, călăuzita după Scriptura și după sfatul părinților și fraților, este consacrată de pilda începătorului monahismului, Preacuviosul Antonie cel Mare. El nu a fost în ascultare la vreun stareț, ci pe când era începător trăia de sine și lua povața din Scriptura și de la feluriți părinți și frați: de la unul a învățat înfrânarea, de altul blândețea, răbdarea, smerenia; de la altul - luarea-aminte cu dinadinsul la sine și liniștirea, străduindu-se să-și însușească virtutea fiecărui monah virtuos, arătând ascultare față de toți - după putință, smerindu-se înaintea tuturor și rugându-se lui Dumnezeu neîncetat. (Viețile Sfinților, 17 ianuarie).

Poarta-te și tu, începătorule, în același chip! Arata egumenului și restului conducerii mănăstirești ascultare nefățarnică și nedornică să placa oamenilor, ascultare străină de lingușire și răsfăț, ascultare pentru Dumnezeu. Arata ascultare tuturor părinților și fraților în toate cererile lor care nu sunt potrivnice Legii lui Dumnezeu, tipicului și așezămintelor mănăstirii, precum și celor rânduite de conducerea mănăstirii. Însa nu fii nicicum ascultător spre cele rele, de fi s-ar și întâmpla să suferi oarecare necaz pentru faptul ca n-ai vrut să placi oamenilor și pentru neclintirea ta.

Sfătuieste-te cu părinții și cu frații virtuoși și pricepuți, dar însușește-ti sfaturile lor cu cea mai mare chibzuință și băgare de seama. Nu te lăsa atras de sfat din prima clipa când începe să lucreze asupra ta! Din pricina împătimirii și orbirii tale, un sfat pătimăș și dăunător poate să-ți placa numai și numai din pricina neștiinței și lipsei tale de experiență, sau pentru ca este

⁶⁹⁹ Călugări care fac parte din conducerea mănăstirilor athonite, alesi din rândul celor cunoscuți prin dreaptă viețuire și experiență duhovnicească.

⁷⁰⁰ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, CAVSOCALIVITUL, Ed. Σοφία, București, 2011, p. 20.

pe placul vreunei patimi ascunse, necunoscute ție, care trăiește în tine. Cu plâns și intru suspinarea inimii roagă-L pe Dumnezeu să nu-ți îngăduie a te abate de la Atotsfânta Lui voie spre a urma voia căzută omenească, a ta sau a aproapelui tau, sfătuitorul tau. În ceea ce privește gândurile tale, ca și gândurile aproapelui, sfaturile acestuia, sfătuiește-te cu Evanghelia. Slava deșartă și părerea de sine iubesc a învăța și a povățui pe alții.

Ele nu se îngrijesc de vrednicia sfatului lor! Ele nu cugeta ca pot aduce aproapelui o rana de nevindecat printr-un sfat prostesc, care este primit de începătorul neîncercat cu o încredere iresponsabila, intru aprinderea trupului și a sângelui! Ele au nevoie de succes, indiferent de calitatea acestui succes, oricare ar fi principiul pe care se întemeiază. Ele au nevoie să-l impresioneze pe începător și să si-l subordoneze moral! Ele au nevoie de lauda oamenilor! Ele au nevoie să treacă drept stareți și învățători sfinți, pricepuți, clarvăzători! Ele au nevoie să-și hrănească nesătula iubire de slava deșartă și trufia. Întemeiată a fost întotdeauna, și mai ales acum, rugăciunea Proorocului: "Mântuiește-mă Doamne, ca a lipsit cel cuvios, ca s-au împușinat adevărurile de către fiii oamenilor. Deșertăciuni a grăit fiecare către aproapele sau, buze viclene în inima, și în inima au grăit rele" (Ps. 11, 2, 3). Cuvântul mincinos și fățarnic nu poate să nu fie cuvânt rău și dăunător. Împotriva unei asemenea stări sufletești trebuie luate măsuri de precauție. "Cercetează Dumnezeiasca Scriptură", spune Simeon, Noul Teolog, „și scrierile Sfinților Părinți, mai ales pe cele despre lucrare, ca punându-le alături de cele învățate și făptuite de învățătorul și starețul tău să le poți vedea și înțelege pe acestea ca într-o oglinda, și pe cele ce conglăsuiesc cu Scriptura să ți le însușești și să le ții în cuget, iar pe cele mincinoase și rele să le cunoști și să le lepezi, ca să nu fii amăgit. Căci să știi ca în zilele acestea s-au arătat mulți amăgitori și dascăli mincinoși".

Preacuviosul Simeon a trăit în veacul al zecelea după Nașterea lui Hristos, cu noua sute de ani înaintea vremurilor noastre - și iată de atunci, deja, se ridică glasul unui drept în Sfânta Biserică a lui Hristos, tânguindu-se de lipsa adevăraților călăuzitori, purtători de Duh, de mulțimea dascălilor mincinoși. Odată cu scurgerea timpului, s-au împușinat din ce în ce mai mult povățuitorii vrednici în ale monahismului. Atunci, Sfinții Părinți au început tot mai mult să îndrepte spre călăuzirea după Sfântă Scriptura și scrierile Părinților. Preacuviosul Nil Sorski, trimițând la Părinții care scriseseră înaintea lui, spune: "Nu mica nevoie este, au zis aceștia, a afla un învățător neamăgitor pentru aceasta minunata lucrare (adevărata rugăciune monahala a inimii și mintii). Ei au numit neamăgitor pe acela care are lucrare și cugetare mărturisită de Sfintele Scripturi și a dobândit dreapta socoteala duhovnicească. și aceasta au mai zis Sfinții Părinți, ca și pe atunci abia se putea găsi un învățător neamăgitor pentru asemenea lucruri, iar acum, când acești învățători s-au împușinat peste măsura, ei trebuie căutați cu toată osârdia. Iar dacă nu poate fi găsit unul ca acesta, Sfinții Părinți au poruncit a ne învăța din Dumnezeiasca Scriptura, ascultând pe Domnul Însuși, care grăiește: "Cercetați Scripturile, și în ele veți afla viață veșnică" (Ioan 5, 39). "Caci toate câte s-au scris mai înainte" în Sfintele Scripturi, "s-au scris spre învățătura noastră" (Rom. 15, 4. Înainte- cuvântare la Tipic sau Predanie).

Preacuviosul Nil a trăit în veacul al XV lea; el a întemeiat un schit nu departe de Bielo-Ozero, unde se și îndeletnicea cu rugăciunea în însingurare adâncă. Este foarte folositor pentru stareții ai vremurilor din urma să asculte cu ce smerenie și lepădare de sine vorbește Preacuviosul Nil despre povățuirile pe care le dădea obștii. "Nimeni nu trebuie să tăinuiască din lenevie cuvântul lui Dumnezeu, ci să-și mărturisească neputința și totodată să nu ascundă adevărul lui Dumnezeu, ca să nu ne facem vinovați de încălcarea poruncilor Dumnezeiești. Nu vom tăinui Cuvântul lui Dumnezeu, ci îl vom vesti pe el. Dumnezeieștile Scripturi și cuvintele Sfinților Părinți sunt numeroase ca nisipul mării: cercetând-le fără de lenevire, să învățăm din acestea pe cei ce vin la noi și au trebuință de ele (care cer, care întreabă). Ci mai drept spus: nu învățăm noi, Căci nevrednici suntem de aceasta, ci învățăm fericiții Sfinții Părinți din Dumnezeieștile Scripturi" (Predania Preacuviosului Nil Sorski. Nu este de prisos să observăm aici ca, deși Preacuviosul Nil Sorski avea harul lui Dumnezeu, însa nu îndrăznește să tâlcuiască Scriptura de la sine, ci urma tâlcuirii făcute de Părinți.

Calea smeritei cugetării este singura cale sigura spre mântuire). Iată ce model exemplar pentru povăţuitorii zilelor noastre! El este pe deplin folositor de suflet şi pentru povăţuitor, şi pentru cel povăţuit; el este expresia corectă a sporirii cu măsura; el este unit cu lepădarea părerii de sine, a obrăzniciei şi îndrăznelii nebuneşti în care cad cei ce urmează la arătare lui Varsanufie~ cel Mare şi altor Părinţi purtători de semne, neavând însă harul Părinţilor. Ceea ce în aceia era semnul îmbelşugatei adăstării în ei a Duhului Sfânt, la aceşti imitatori lipsiţi de judecată şi făţarnici slujeşte ca semn al belşugului de neştiinţă, de amăgire de sine, de trufie, de îndrăzneală! Să rostim cuvântul lui Dumnezeu înaintea fraţilor noştri cu cea mai mare smerenie şi evlavie cu putinţă, recunoscându-ne prea mici pentru aceasta slujire şi păzindu-ne pe noi înşine de slava deşartă care îmboldeşte cu putere pe oamenii pătimişi, atunci când învaţă pe fraţi. Gândiţi-vă ca trebuie să dam răspuns pentru fiecare vorba deşartă (Mat. 12, 36) - cu cat oare, este mai greu răspunsul pentru cuvântul lui Dumnezeu rostit cu slava deşartă şi sub imboldul slavei deşarte? "Pierde-va Domnul toate buzele cele viclene, limba cea grăitoare de lucruri mari, pe cei ce au zis: limba noastră o vom mari, buzele noastre la noi sunt, cine ne este noua Domn?" (Ps. 11, 4-5). Pierde-va Domnul pe cei ce caută slava lor, nu slava lui Dumnezeu.

Sa ne înfricoşăm de ameninţarea Domnului! Să rostim cuvânt de zidire atunci când o cere trebuinţă de neînălăturat, nu ca nişte povăţuitori, ci ca unii care au nevoie de povăţuire şi sârguiesc a se împărtăşi de povăţuirea dată de Dumnezeu în Cuvântul Său cel Atotsfânt. "După darul pe care l-a primit fiecare", glăsuieşte Sfântul Apostol Petru, "slujiţi unii altora, ca nişte buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu. "Daca vorbeşte cineva, cuvintele sale să fie ca ale lui Dumnezeu", cu frica de Dumnezeu şi cu evlavie către cuvintele Dumnezeieşti; iar nu ca rostind cuvintele de la sine; daca slujeşte cineva, slujba lui să fie ca din puterea pe care o da Dumnezeu", iar nu ca din puterea sa: "ca intru toate să se slăvească Dumnezeu, Iisus Hristos" (1 Petru 4, 10-11). Cel ce lucrează de la sine, lucrează pentru slava deşartă, aducându-se pe sine, dimpreună cu cei care îl asculta, jertfa satanei; cel ce lucrează de la Domnul, lucrează intru slava Domnului, săvârşind mântuirea sa şi pe a aproapelui prin Domnul, Singurul Mântuitor al oamenilor. Să ne temem a da începătorului vreo povaţă ne chibzuita, care nu se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu şi pe înţelegerea duhovniceasca a Cuvântului lui Dumnezeu.

Mai bine să-ţi recunoşti neştiinţa, decât să te împăunezi cu ştiinţa vătămătoare de suflet. Să ne păzim de aceasta mare nenorocire - a-l preface pe începătorul lesne-crezător din rob al lui Dumnezeu în rob al omului (1 Cor. 7, 23), atrăgându-l spre a face voia căzută omeneasca în locul Atotsfintei voi a lui Dumnezeu. (Aici se vorbeşte nu despre ascultarea mânăstireasca în cele de afara, nu despre muncile şi ocupaţiile mânăstireşti rânduite de conducerea mânăstirii, ci despre ascultarea duhovniceasca, tainică, săvârşită în suflet). Atitudinea plina de modestie a sfătuitorului faţă de cel povăţuit este cu totul alta decât cea a stareşului faţă de ascultătorul necondiţionat, rob pentru Domnul.

Sfatul nu cuprinde în sine condiţia de a fi împlinit neapărat, el poate fi împlinit sau neîmplinit. Asupra sfătuitorului nu atârna nici o răspundere pentru sfatul lui, daca l-a dat cu frica de Dumnezeu şi cu smerita cugetare, nu din pornirea sa, ci fiind întrebat şi silit. Nici cel ce a primit sfatul nu este legat de el, ci rămâne la voia şi la chibzuinţa lui să îplinească sau nu sfatul primit. E lesne de văzut: calea sfatului şi a urmării Sfintei Scripturi este potrivita cu vremurile noastre plăpânde. Să băgam de seama ca Sfinţii Părinţi ne opresc a da sfaturi aproapelui cu de la sine putere, fără ca acesta să o ceara, a da sfat de voia ta fiind semnul ca îţi recunoşti ştiinţa şi vrednicia duhovniceasca, lucru care este vădită trufie şi amăgire de sine (Părerea Sfântului mucenic Petru, mitropolitul Damascului şi a altor părinţi). Nu este vorba aici de egumeni şi de mai-marii mânăstirilor, care sunt datori în toata vremea, orice nevoie s-ar întâmpla, chiar nefiind întrebaţi, să povăţuiască obştea pe care o cârmuiesc. (2 Tim. 4, 2). Cercetând alte mânăstiri, însă, ei sunt datori să se călăuzească după sfatul pe care l-a dat Preacuviosul Macarie Alexandrinul, Preacuviosului Pahomie cel Mare. Pahomie l-a întrebat pe Macarie cu privire la povăţuirea obştii şi judecarea ei. Avva Macarie a răspuns: "Învaţă şi judeca pe supuşii tai, şi nu judeca pe nimeni din ceilalţi" (Din Pateric şi spuse vrednice de

*pomenire despre avva Macarie Orășeanul, cap.2). Aceasta pravila au păzit-o și o păzesc toți întâi-stătătorii care doresc să placa lui Dumnezeu*⁷⁰¹.

Credem că acesta este unul din motivele principale pentru care Părintele Arsenie Boca a fost amăgit și nu poate fi canon în Biserica Ortodoxă: mirenii și diaconii n-ar mai asculta de preoți, preoții n-ar mai asculta de ierarhi, ierarhii n-ar mai asculta de Hristos-Adevărul, dacă l-ar lua pe sfinția ca Sfânt, ca model, urmându-i exemplul. Ar căuta duhovnici morți de 200 de ani, încrezându-se în propriile vedenii, ca într-un spiritism cu mască Ortodoxă.

Deschiderea simțurilor

Oamenii devin în stare de a vedea duhurile printr-o anumită schimbare în simțurile lor, care se realizează într-un fel nevăzut și neexplicat. Omul observă doar că dintr-o dată a început să vadă lucruri pe care nu le văzuse niciodată înainte și pe care alții nu sunt în stare să le vadă și să audă cele pe care niciodată înainte nu le auzise. Celor cărora li se întâmplă o astfel de schimbare a simțurilor li se pare că acest fenomen este foarte simplu și firesc, chiar dacă nu poate fi explicat nici de ei și nici de alții.

Însă, pentru cei cărora nu li s-a întâmplat, aceasta pare ciudat și de neînțeles. În mod asemănător este, de pildă, cunoscut tutiilor că oamenii au puțința de a se adânci în somn; însă, ce fel de fenomen este somnul și în ce fel - nevăzut - trecem din starea de veghe în starea de somn și uităm cu totul de noi, aceasta rămâne pentru noi o mare taină.

Schimbarea simțurilor prin care îomul poate comunica, în mod sensibil, cu ființe din lumea nevăzută se cheamă în Sfânta Scriptură „deschiderea simțurilor“. Scriptura spune: „Atunci a deschis Domnul ochii lui Valaam și acesta a văzut pe îngerul Domnului, care stătea în mijlocul drumului cu sabia ridicată în mână “ (Numeri 22, 31). Fe când profetul flie era înconjurat de vrăjmași, ca să-l încurajeze pe supusul său, s-a rugat și a spus: „Doamne, deschide-i ochii ca să vadă! Și a deschis Domnul ochii slujitorului și acesta a văzut că tot muntele era plin de cai și care de foc împrejurul lui Elis ei“ (IV Regi 6, 17; vezi, de asemenea, Luca 24, 16-31).

Din fragmentele de mai sus ale Sfintei Scripturi, e limpede că organele de simț ale corpului sunt folosite într-un fel ca niște uși și porți care conduc la sălașurile unde locuiește sufletul; aceste porți se deschid și se închid numai la porunca lui Dumnezeu. În chip preaînțelept și multmilostiv, aceste porți rămân mereu închise oamenilor distrugători, ca să nu tabere pe noi vrăjmașii noștri înfuriați, adică duhurile distrugătoare și să ne nimicească. Această măsură este foarte importantă dacă ne gândim că după cădere ne aflăm în spațiul duhurilor distrugătoare și suntem acum înconjurați și înrobiți de ele. Și întrucât aceste duhuri nu au puțința să pătrundă în noi, își fac simțită prezența pe afară, provocându-ne diferite gânduri păcătoase și năluciri, înșelând astfel sufletele naive să vină în contact cu ele. Nu este permis omului să sfideze supravegherea lui Dumnezeu și să înainteze cu mijloacele sale (cu îngăduința lui Dumnezeu, dar nu cu voia Lui) pentru a deschide singur simțurile și a intra în comunicare văzută cu duhurile. Aceasta nu se întâmplă, E limpede că prin mijloacele sale omul poate comunica doar cu duhurile cele viclene, pentru că însușirea sfinților îngeri este de a nu participa ia ceva ce se împotrivesc voii lui Dumnezeu, la ceva ce li nemulțumește.

Dar ce este aceea care îi îndeamnă pe oameni să intre în comunicare deschisă cu duhurile? Acei ce sunt ușuratici și nu au gustat viețuirea creștină sunt îndemnați de curiozitate, neștiință și necredință, fără să priceapă că prin această comunicare își pot aduce vătămare (p. 13- 14).

Părerea că în această comunicare sensibilă cu duhurile există ceva de mare importanță este greșită. Acest fel de comunicare, dacă nu este înoșit și de comunicarea duhovnicească, nu ne ajută să înțelegem corect duhurile, ci ne dă doar o imagine de suprafață. Căci ne produce foarte ușor idei cu totul greșite și asta se întâmplă de obicei celor neîncercați și celor care sunt stăpâniți de slava deșartă și de părerea de sine. Vederea duhovnicească a duhurilor este reușită doar de creștinii adevărați, iar oamenii care umblă pe calea păcatului sunt, din contră, înelinați către vederea prin simțuri a acestora. Foarte puține sunt, de asemenea, și persoanele

⁷⁰¹ Sfântul Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 11-14.

care au din firea lor această însușire și iarăși la foarte puțini li se arată duhuri datorită vreunei întâmplări deosebite din viața lor. În aceste ultime două cazuri, omul nu este responsabil, dar trebuie să-și dea toată străduința ca să scape de această stare care este foarte primejdioasă.

În vremea noastră sunt mulți aceia care se lasă târâți în comunicarea cu duhurile distrugătoare prin mijlocirea spiritismului, unde aceste duhuri apar de obicei în chip de îngeri luminoși și înșală și amăgesc prin diferite povestiri interesante, amestecând adevărul cu minciuna, lăsând mereu în suflet și în minte o dezordine nemăsurată (p. 19).

Cei ce văd cu ochii lor duhuri, chiar și când văd îngeri sfinți, nu trebuie să se lase înșelați de aceasta, însușirea asta, de una singură, nu este în nici un fel mărturie a vredniciei oamenilor acestora, căci o astfel de însușire o pot avea și cei desfrânați și chiar și dobitoacele necuvântătoare (Numeri 22, 23) (p.-21).

Primejdia născută din intrarea în contact cu duhurile

Vederea duhurilor cu ochii trupești aduce totdeauna vătămare, mai mare sau mai mică, celor care nu au pricepere duhovnicească. Aici, pe pământ, imaginile adevărului se amestecă cu imaginile minciunii (Sfântul Isaac Șirul, Cuvântul 2), ca într-un ținut în care cele bune se amestecă cu cele viclene, un ținut de exil al îngerilor și al oamenilor distrugători (p. 23).

Cel ce vede duhuri cu ochii trupești poate fi cu ușurință înșelat, spre vătămare și nimicire. Dacă atunci când vede duhurile se va încrede repede în ele, va fi cu siguranță înșelat și amăgit, se va însemna în mod sigur cu pecetea înșelăciunii pe care cei neîncercați nu o pot vedea, dar care le lasă în suflet o rană groaznică. Și adeseori pierde chiar și puțința pocăinței și a mântuirii. Aceasta s-a întâmplat foarte multor oameni. S-a întâmplat nu numai păgânilor, ai căror preoți se găsesc mereu în comunicare deschisă cu diavoli, nu numai multor creștini care nu au cunoscut tainele Creștinismului și prin diferite evenimente au intrat în comunicare cu duhurile, dar și monahilor ce au văzut cu ochii lor duhurile, fără să fi dobândit mai întâi priceperea duhovnicească.⁷⁰²

Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor. Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osânda împărtășindu-se așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce le-a mai rămas de spus acestor amăgiți (doar păcatele ușoare) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru dese „pelerinaje la Prislop”. Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor. Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști.

CAPITOLUL VII

Despre cele patru femei cari au fost osândite în iad fiindcă au lăsat cate un păcat nemărturisit.

MUIERE oarecare a făcut un păcat de moarte și nu a îndrăznit niciodată să-l mărturisească, de rușinea și urâciunea faptei. Însă a făcut alte fapte bune: da milostenie, postea, priveghea, se ruga și se mărturisea de toate celelalte păcate și se împărtășea cu sfințele Taine, socotind că va afla milă la Dumnezeu, ca să-i ierte fără-de-legea ascunsă, pentru celelalte fapte bune. În sfârșit a căzut în grea boală și și-a mărturisit toate păcatele; iar pe cel mare nu a îndrăznit, nenorocita, nici măcar la moarte să-l mărturisească, ci plângând s'a împărtășit cu dumnezeieștile Taine și apoi s'a sfârșit. După multe zile rugându-se una din fiucele sale în odaia ei, a simțit atâta rea putoare, în cât nu mai putea să stea de multa împuțiciune pe care o simțea. Căutând într'o parte și în alta a casei, ca să înțeleagă de unde vine atâta putoare, a văzut deasupra patului o umbră atât de urâtă și înfricoșată, în cât nu a mai putut sta în picioare, ci căzând jos, chema pe Stăpânul Hristos și pre Maica Lui, într'ajutor. Atunci a venit glas de la umbră, zicând: Nu te teme fiică, eu sunt nenorocita ta mamă. Din acest cuvânt,

⁷⁰² Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 274-278.

tânăra a luat îndrăzneală și sculându-se i-a zis, ei : Cum este cu puțință, o mama mea, să fii atâta de urâtă și cu rea putoare, tu care ai fost atâta de îmbunătățită? Iar ea a răspuns: Adu-ți aminte că ți-am spus odată, că am făcut un păcat de moarte și niciodată nu l-am spus la vreun duhovnic, pentru rușinea faptei. Deci, pentru acest păcat am fost osândită în munca cea veșnică, ca să mă chinuiesc nesfârșit, și nu m'au folosit celelalte bunătăți pe care le-am făcut. Zice către dânsa, fata: Dar acum pot eu ca să-ți ajut, plătind la preoți ca să facă Liturghie și alte multe milostenii să dau săracilor și monastirilor, ca doar vei dobândi iertare! Iar ea a zis: Nu este pocăință în iad. Când am avut vreme, nu m'am îndreptat cu puțină osteneală, nepri-ceputa, dar acuma orice vei face nu mă folosește. Că îndată ce m'am despărțit de trup, m'au răpit viclenii draci și înfățișându-mă la judecata lui Hristos, Acesta m'a privit cu căutătură înfricoșată și întorcând fața Sa de la mine, a zis cu glas tunător și înfricoșat: „Du-te de la mine, blestemat, în gheena cea nesfârșită“, și îndată m'am aflat în fundul Iadului. Așa dar numai este pentru mine milă. Numai ca să luați voi cei vii pildă, a slobozit Judecătorul cel drept să mă arăt ție astăzi, ca să propovăduiești la toți, munca mea, și să vă păziți să nu pătimiți ca și mine. Spune fratelui tău să-și îndrepteze petrecerea sa, și lasă și tu spălăturile și împodobirile trupului. Nici odată să nu te împodobești sau să-ți înfrumusezezi fața, că multe si nenumărate muieri numai pentru această pricină s'au osândit. Iar dacă nu mă vei asculta, curând vei veni ca să mă însoțești în acel loc întunecat și plin de întristare. Acestea ți le-am spus, ca să nu crească chinurile mele când vă voi vedea și pe voi chinuindu-vă împreună cu mine în gheena. Acestea auzindu-le tânăra, a întreat-o și alte multe despre Iad, iar ea i-a răspuns: Numai atâta am putut să-ți spui, și nu întreba mai multe. Acestea zicând, s'a stins ca vântul și a rămas atâta putoare, că numai putea cineva să intre în acea cameră. Fata a făcut, în alt loc patul său, și a zăcut bolnavă multe zile, de frica și groaza acestei vedenii. Chemând pe duhovnicul ei cu numele Serafim din Bolonia, i-a spus cu deamănuntul cea mai sus zisă vedenie, pe care a povestit-o, în tot orașul acesta și a scris-o pe o carte a sa, ca să o citească urmașii și să se păzească cu osârdie, ca să nu se primejduiască.

Într'o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urâcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și alt cineva. Într'una din zile s'a întâmplat un ieromonah strein cu ucenicul său, care mergeau să se închine la sf. Mormânt, și muieria văzându-i în biserică, la un praznic, slujind sfânta Liturghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era strein și nu o cunoștea. Deci, s-a dus la o parte în biserică și i-a spus lui, păcatele sale. Dar când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea ca să-l spună. Iar ucenicul duhovnicului, om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit, la urmă a văzut un șarpe mare care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea iarăși înapoi și n'a ieșit. Atunci a văzut și șerpii de mai înainte că întorcându-se au intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și după ce a iertat-o duhovnicul, s'au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina și s'a întors înapoi ca să arate muierii vedenia, și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă, și plângând a făcut rugăciunea să le descopere Domnul ce s'a făcut sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cumplit. Atunci a zis către dânsii: Eu sunt acea ticăloasă muierie care m'am mărturisit astăzi, și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest balaur, și să mă arză în focul cel veșnic, fiindcă m'a așteptat atâta vreme sa-l mărturisesc; iar eu, nepri-ceputa, de 'rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenorocita. Acestea zicând, s'a făcut nevăzută.

Alta asemenea.

Era un împărat în Italia, care avea o fiică evlavioasă și îmbunătățită, care da multă milostenie și îngrija minunat de săraci. A rugat pe tatăl ei să o lase să se facă călugăriță, însă el din multă dragoste pe care o avea către dânsa, nu se îndura să se despartă de ea, și a pus pe Arhiepiscopul Romei să o sfătuiască, fiindcă mai multă plată va avea dacă rămânând în casa ei va face fapte bune, decât să fie călugăriță și să se folosească numai ea.

Deci, a rămas tânăra, fără voia ei, ca să nu iasă de sub părinteasca ascultare, și petrecea ca și mai înainte în fapte bune. Iar șarpele cel viclean nu răbda să vadă asemenea fapte bune la o tânăra ca aceea, și i-a dat răsboiu trupesc, și ea a iubit un tânăr frumos care slujea împăratului. Atâta a luptat-o cu această patimă, încât s'a biruit și a căzut cu acel tânăr în păcat. În puțină vreme a cunoscut că este îngreunată, și atâta întristare i-a venit, în cât voia să se omoare de rușine, să nu se auză această faptă între oameni. Atunci, ea a încredințat această pricină unei muieri bătrâne care-i slujea, și aceasta i-a dat o buruiană care a ucis pruncul. Așa dar nu s'a aflat nimic de fapta aceasta, însă ea se mâhnea mult și se întrista pentru aceste două păcate. împăratul văzând-o întristată atâta, a socotit că se chinuia din pricină că nu a lăsat-o să se călugărească, și a întrebat-o dacă voește să se călugărească. Iar ea auzind aceasta, s'a bucurat. Deci, a dus-o la o monastire în care s'a tuns și păzea toate orânduielele vieții monahicești atât de mult, în cât nu a fost văzută de fel răsând sau spunând cuvinte deșarte. Când veneau femei din palat, rude, sau alte cocoane de neam mare, sau împăratul ca să o cerceteze, le vorbea foarte puține și scurte cuvinte, și închinându-se lor intra în chilia ei plângând păcatele sale, pe care nu le-a spus nici odată duhovnicului, adică: păcatul curviei și uciderii, și plângea în taină cerând iertare. În sfârșit a murit, după ce și-a mărturisit celelalte păcate și s'a împărtășit cu prea curatele Taine. Iar după 30 de zile s'a arătat în vedenie egumenei, căreia i-a zis: M'am osândit în iad. Iar egumena a răspuns: Cum este cu 'putință, tu care erai atâta de îmbunătățită, și aveai la cele dumnezești evlavie multă și râvnă nemăsurată? Iar ea a răspuns: Două mari păcate am făcut pe care nu le-aTM mărturisit duhovnicului, socotind că ajungea să le plâng înaintea lui Hristos care acum m'a osândit să na chinuiesc veșnic pentru această pricină; iar celelalte fapte bune nu m'au folosit de loc.

Vedeți muierilor! Păziți-vă să nu ascundeți vre-un păcat, că mai bine este să te rușinezi aici puțin, măcar de ai fi și de bun neam și slăvită, decât să ai rușine veșnică și moarte nesfârșită. Că aici spui păcatul numai unui om, care nu-l mărturisește măcar de i-ar tăia și capul. Dar acolo, și-se vestește rușine nespusă, fiindcă îl află toți oamenii. Nu te pricinui să zici că eu am dragoste să-mi mărturisesc păcatul meu, dar mă tem că mulți din duhovnici și arhierii s'au abătut și au vădit păcatele multora și s'au rușinat cei ce s'au mărturisit la dânșii. Ascultă femeie! În timpurile trecute poate să se fi făcut așa ceva, dar acum de la o vreme încoace, a făcut Patriarhul cu toți Arhierii o legătură cu afurisenie, ca să nu se mai întâmple așa ceva. Crede-mă dar că s'ar fi plecat fiecare din muierile arătate mai sus, de le-ar fi dat voie Judecătorul să învieze, și ducându-se prin toate orașele și cetățile împărătești, să mărturisească de față tuturor fără-de-legea lor, numai să nu se muncească veșnic. Așa cu adevărat, nu s'ar fi temut atunci de oameni, și cât de puțin nu s'ar fi rușinat, fiindcă durerea cea mare biruiește pe cea mai mică.

Alta asemenea.

La o monastire de femei, era o monahie nepoată a egumenei, care a iubit un tânăr ce venea adesea în acea monastire, ca să vază pe sora sa. Iar pomenita monahie atâta l-a dorit, în cât căuta chip și vreme îndemânatică, să se unească ca să săvârșească cu fapta păcatul, cu dânsul, căci cu mintea și cu gândul de multe ori curvise. Deci, într'această patimă rea a murit, ticăloasa, fără să și săvârșească pofta ei, că nu i-a ajutat locul. Iar la moarte, a mărturisit celelalte păcate ale ei, și primind sfânta împărtășanie s'a sfârșit fără să spue duhovnicului pofta ei pe care o avea să păcătuiască, dacă ar fi găsit vreme îndemânatică. Egumena care o iubea mult pentru că-i era rudă, după ce i-a făcut pomenirile, se ruga Domnului să descopere în ce loc se află. Așa dar, rugându-se cu post și cu lacrimi, după multe zile a văzut-o în vedenia sa, că era întunecată și urâtă, zicând egumenei: Cunoaște maica mea, că sunt osândită în iad. Iar ea s'a minunat, zicând: Cum este cu putință? Tu erai fecioară. Ai venit de mică în monastire și ai păzit toate rânduielile vieții monahicești. Pentru ce dar te- ai osândit? Iar ea a spus pricina de mai sus. Ii zice egumena: Nu cred ca milostivul Dumnezeu numai pentru o poftă trupească pe care nu ai săvârșit-o să te muncească veșnic. Iar ea a răspuns: Nu te minuna, căci cu dreptul sunt osândită, că ochiul celui Prea înalt nu suferă să vază vre o întinăciune sau prihană de faptă, sau de cuget, care să nu se spele și să se albească prin sfânta Mărturisire. Căci eu de și nu am săvârșit păcatul în faptă, dar cu cugetul de multe ori am

curvit, și de a-și fi găsit loc și vreme îndemânatică, l-aș fi săvârșit și cu lucrul. Să știi dar, că mulți nu numai mireni, ci și monahi se osândesc, fiindcă nu se grijesc de Mărturisire, și sfătuiește și pe surorile monastirii să se mărturisească cu luare aminte, dacă doresc mântuirea lor. Acestea văzând egumena, se tânguia pentru pierzarea nepoatei sale.

Să nu fie necredincios cineva la aceasta, iubiților, fiindcă am văzut că s'au mântuit mulți cari cugetau numai să facă binele, dar n'au ajuns de a-l săvârși, precum la cap. 7 se vede că s'a mântuit acel tâlhar, și alte asemenea pilde se văd în cărțile Bisericii noastre că s'au mântuit unii prin gândul cel bun, fără a săvârși binele. Deci, precum cel bogat dăruitor Dumnezeu, încununează dreapta socotință, tot așa osândește reaua socotință.

*Aveam multe mărturii să vă aduc spre adevărarea acestei pricini, însă aceasta, să știți că este una adevărată de Dumnezeiasca gură care n'a greșit niciodată, ca să îplinească pe toate, fiindcă și dascălii, ca oameni, pot de multe ori să greșească. Adică cel ce se uită la muiere spre a o pofti pe ea, iată că a prea- curvit cu dânsa în inima sa. Poate cineva să se împotrivească unor asemenea evanghelice cuvinte? Să nu fie! Așa dar să ia aminte fiecare, să nu se lenevească de mântuirea sa, că vine vremea să plângă fără folos și să nu găsească nici un ajutor. Să plângem dar aici puțin, ca să ne veselim acolo veșnic în Hristos Iisus Domnul nostru, a căruia este slava!⁷⁰³ [S-a arătat în chip clar, mai sus, că nu este nevoie pentru a se stricarea firea (și deci a se despărți omul de Hristos ajungând din această cauză în iad), să se producă împreunarea trupeză. Este suficientă dorința, chiar dacă nu ajută locul. Aceasta ne învață că și dacă nu s-au împreunat trupeză Părintele Arsenie Boca cu Maica Zamfira, nu e de ajuns ca să-și fi păstrat curăția lăuntrică și să scape de chinurile iadului. Dar aceasta nepătimire trupeză este cu mare îndoială, fiindcă ei au avut fost în ispita a 30 de ani în care nu au fost supravegheați de nimeni, ba au mai fost împinși chiar și de locuința comună să cadă trupeză. Dar despre cum au încălcat cei doi rânduielile Sfintei Biserici și sfaturile Sfinților Părinți, din acest punct de vedere, vă recomandăm să citiți capitolul *Relația Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira*, unde veți vedea cum descriu Sfinții noștri această relație, cu toate mecanismele ei lăuntrice.*

Vă dați seama ce gravitate ar fi ca o astfel de viață să fie chiar model în Ortodoxie, prin canonizarea sărmanului rătăcit și, odată cu el, împreunate și legendele construite în jurul lui? Ce hotărâre a Sfântului Sinod ar putea desființa sau măcar neutraliza toate aceste lucruri necurate, considerate sfinte de evlavie populară și legate nedespărțit de imaginea Părintelui Arsenie Boca? Și nu putem spune că este o rătăcire pe care o au unii, fără a fi Părintele Arsenie Boca vinovat, atâta vreme cât el însuși a lăsat mai multe mărturii că a făcut așa la mai mulți ucenici, în mai multe părți și sunt consemnate în cărțile oficial aprobate și blagoslovite de ierarhi (chiar dacă nu au avut timpul a le citi să-și dea seama ce au semnat. Sau sunt cărți mincinoase care au făcut ierosilia unei semnături false și în realitate nu au primit blagoslovenia ierarhilor? Mai degrabă tindem să credem aceasta, fiindcă noi prețuim din toată inima pe ierarhii noștri și credința lor). Aceste mărturii au devenit, astfel, parte integrantă din imaginea și viața sa atât de popularizate. Câtă vreme este lăudat ca Sfânt i se aduce asta ca laudă, iar dacă se dovedește că aceasta este o rătăcire, se bate în retragere, ca să nu fie sfinția sa compromis. De ce aceleași întâmplări sunt folosite duplicitar? Celor simpli sunt prezentate ca adevărate, pentru a-l considera Sfânt, celor ce cinstesc Sfânta Tradiție le sunt prezentate ca trucaje, pentru a-l compătimi pe Părintele Arsenie Boca ca pe victima unui complot al invențiilor exaltate și superstițioase, și a-l aprecia tot ca Sfânt după ce este dezbrăcat artificial de tot ce nu se potrivește cu Sfânta Predanie. Nu este oare aceasta exact continuarea modului cameleonic al scrierilor, picturilor, predicilor și comportamentului pe care l-a avut Părintele Arsenie Boca în viață? Dar ne-am obișnuit cu o astfel de abordare a ucenicilor sfinției sale.

Este evident că o astfel de lucrare (a avea un duhovnic mort, chiar și Sfânt) este un spiritism mascat ca fiind duhovnicie Ortodoxă. Ea nu a avut-o nici unul din Sfinți. Chiar Sfântul Apostol Pavel, deși învățat de sus, având mintea lui Hristos, darul deplin al Sfântului Duh, se sfătuia cu alții, dintre cei vii, ca să nu apară înșelarea. Nu numai atât, chiar Domnul nostru Iisus Hristos, deși ar fi putut să îl învețe El Însuși, îl trimite să învețe de la un om viu, ca să ne înțelegem cu toții să ne smerim chiar față de oamenii pământești

⁷⁰³ Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, *Mântuirea păcătoșilor*, Ed. s.n., s.l., ³1939, pp. 347-353.

ca și noi, să nu căutăm duhovnici fără trup, deosebiți, senzaționali, ci să fugim de falsele povățuiri sub forma nălucirilor subiective, pentru a avea și prin concretul simțurilor obiectivitatea adevărului:

Fap 9:6 Și tremurând și spăimântat fiind, a zis: Doamne, ce voești să faci? Și Domnul au zis către el: scoată-le și intră în cetate, și se va spune ție ce trebuie tu să faci.

Acest om (viu) este doar confirmat prin vedenie pentru încredințarea începătorului ce nu-l știa. Nu cunoștea la cine să apeleze fiindcă ucenicii se fereau de el:

Fap 9:10 Și era un ucenic în Damasc, anume Anania; și au zis către el Domnul în vedenie: Anania. Iar ei a zis: Iată eu, Doamne. 11 Iar Domnul au zis către el: Sculându-te, mergi pe ulița ce se chiamă Dreaptă, și caută în casa lui Iuda pre Savlu anume, Tarsenean; că iată, se roagă, 12 Și a văzut în vedenie pre un bărbat anume Anania intrând, și puindu'și pre el mâna, ca iarăș să vază. 13 Și a răspuns Anania: Doamne, auzit-am de la mulți pentru bărbatul acesta, câte rele a făcut sfinților tăi în Ierusalim; 14 Încă și aici are putere de la Arhieri să lege pre toți cari chiamă numele tău. 15 Și au zis către el Domnul: mergi; că vas ales îmi este mie acesta, ca să poarte numele meu înaintea neamurilor și a împăraților și a fiilor lui Israil; 16 Că eu voi arăta lui câte i se cade să pătimească el pentru numele meu. 17 Și a mers Anania, și a intrat în casă; și puindu'și pre el mâinile a zis: Savle frate, Domnul Iisus, care s'au arătat ție pre calea în care veniai, m'au trimes ca să vezi și să te umpli de Duh Sfânt. 18 Si îndată a căzut de pre ochii lui ca niște solzi; și a văzut îndată, și sculându-se, s'a botezat. 19 Și luând mâncare, s'a întărit. Și a fost Savlu cu ucenicii cari erau în Damasc câteva zile.

Observăm că și duhovnicul Sfântului Apostol Pavel are o vedenie, pentru a fi ferit ucenicul (pe atunci neexperimentat) de înșelarea numită „încredințarea a fi sfătuit doar prin vedenii”. Apoi Sfântul Apostol Pavel stă și cu ucenicii din Damasc pentru a se învăța tot mai mult calea credinței. Nu numai atât, dar merge și la Sfinții Apostoli spre a i se confirma învățătura. Se supune sinodului Apostolic, iar în misiune pleacă doar trimis de Sfânta Biserică:

Deci, din toate cele zise, cunoastem ca nu se va gasi alta cale mai temeinica de mantuire, ca aceasta, adica a descoperi gandurile sale parintilor celor mai cu dreapta socoteala si, de la dansii, a se indruma spre fapta buna, iar nu a urma gandului si judecatii sale. Si nici nu trebuie, de ar da cineva din intamplare, peste vreun batran neiscusit pentru aceasta, sa fuga si sa nu-si marturiseasca gandurile sale parintilor celor mai iscusiti sau sa defaime invatatura stramosilor. Ca si ei, nu de la sine, ci de la Dumnezeu si de la Scripturile cele de Dumnezeu insuflata fiind miscati, au dat urmasilor randuiala de a intreba pe cei ce mai inainte au calatorit pe acest drum. Si din multe alte locuri, care sunt in Scriptura cea de Dumnezeu insuflata, este cu putinta a ne invata, dar, mai ales, din istoria Sfântului Samuil, care de copil fiind dat lui Dumnezeu de mama sa si invrednicindu-se de dumnezeiasca vorbire n-a crezut socotirii si gandurilor sale, ci, o data si de doua ori fiind chemat de Dumnezeu, a alergat la batranul Eli si prin invatatura lui a fost asezat in randuiala si indrumat, cum trebuie sa raspunda lui Dumnezeu. Si asa, pe Samuil, pe care prin a Sa chemare Dumnezeu l-a socotit vrednic de El, a voit sa fie invatat prin punerea in randuiala si prin porunca batranului, fiindca, prin aceasta, avea sa fie povatuit spre smerenie. Inca si pe Pavel, pe care Hristos Iisus l-a chemat si Care putea indata sa-i deschida ochii si a-i face cunoscuta si calea desavarsirii, Domnul l-a trimis, totusi, la Anania si i-a poruncit ca, de la dansul, sa afle calea adevarului, zicand: "Scoală-te si intra in cetate si acolo ti se va spune ție ce trebuie sa faci", (Fapte, 9, 6). Prin aceasta, ne invata sa urmam povatuirea celor buni, ce mai inainte de noi au calatorit pe acest drum. Fiindca fiecare ar fi vrut, asemenea cu Pavel, sa fie povatuit spre adevar de Dumnezeu, iar nu prin parinti, iar Apostolul cu insusi fapta sa, a aratat, ca acestea, asa sunt, zicand: "Ca m-am suit la Ierusalim ca sa vad pe Petru si pe Iacov si le-am aratat lor Evanghelia pe care o propovaduesc, ca nu cumva in desert sa alerg sau sa fi alergat". (Gal. 1, 18), macar ca umbla impreuna cu el darul Duhului Sfânt, prin puterea semnelor ce facea.

*Deci, cine este asa de mandru si de trufas, incat cu socoteala si judecata sa sa umble, cand insusi vasul alegerii marturiseste ca are trebuinta de sfatuirea Apostolilor, celor de mai inainte decat dansul? **Prea aratat, dar, si prin aceasta, s-a dovedit ca la nimeni Domnul nu descopera***

calea, desavarsirii, fara numai celor ce sunt povatuiti, spre aceasta, prin parintii duhovnicesci, precum zice si Proorocul: "Intreaba pe Tatal tau si-ti va grai tie, pe cei batrani ai tai, si-ti vor spune tie" (Deut. 32, 7)⁷⁰⁴.

Această idee a duhovnicului-mort (de fapt un duh necurat cu apariții fantomatice la grămadă și la comandă), o regăsim în mărturiile majorității ucenicilor sfinției sale, recunoscând, indirect, că de la diavol a căpătat puterea hipnotică și de false minuni. Nu se poate spune, așadar, că este o invenție, fiindcă mărturiile, în această situație, se potrivesc *ITi 5:19 Pără împotriva preotului să nu primești, fără numai de la doi sau trei martori.:*

*"Cate știi de părintele le-am aflat exact așa cum vi le spun dvs., mai mult de la ucenicii lui, ca eu eram prea tanar sa le apuc. Dar m-am întrebat în tot timpul: de unde a avut părintele Arsenie harul, forța asta dumnezeiasca sa faca atatea minuni? Si iata ce mi-au spus ucenicii. Prin 1937-1938, mitropolitul Balan al Ardealului l-a sfătuit pe tanarul Zianu Boca, fiu de tarani din Munții Apuseni, care pe-atunci era **student de frunte la Cernăuți, la Teologie** [superficialitatea ucenicilor se vedește și din aceea că nu-i cunosc autobiografia: facultatea de Teologie a făcut-o la Sibiu, nu a fost student de frunte neînțelegând nici măcar dogmatica Ortodoxă, după cum se va vedea mai jos și necunoscând nici limba greacă, iar călugăria a primit-o după ce s-a întors de la Sfântul Munte – n.n.], sa se faca călugăr. **Si l-a călugărit mitropolitul la Manastirea "Sambata" si tot el i-a dat numele de Arsenie. Si după scurt timp, în 1939, mitropolitul l-a trimis pe călugărul de doar 29 de ani, monahul cu ochi de foc [este foarte importantă această remarcă, toți ucenicii o prezintă în toate minunile. Este o dovadă universală a înșelării și lucrării prin hipnoză. Nici un Sfânt Ortodox nu a avut astfel de ochi. Sfinții au ochii plânși, care caută cu smerenie în pământ pentru a-și vedea păcatele proprii. Am putea spune că au „ochi de apă” – n.n.], precum ingerii, la Muntele Athos, sa se induhovniceasca. Si părintele Arsenie s-a dus la manastirea romaneasca "Prodromu", care-i veche mănăstire domneasca, foarte veche si nespuse de frumoasa.***

Staret era pe atunci un părinte cu forța mare [de ce îl laudă că ar avea forță? În Ortodoxie se apreciază discernământul și smerenia – n.n.] , Antipa Dinescu il chema. Ei, si acolo, pe muntele Athos, s-a petrecut cu părintele o minune: o iluminare puternica ce i-a schimbat toata viata. Din umilința si din smerenie, părintele n-a vorbit foarte deslușit niciodată despre ce i s-a intamplat atunci, în 1939, la Sfântul Munte. Decât o data, si chiar si atunci, puțin [deci nu era smerenie că a spus. Mai mult s-a folosit din plin de puterea înrobitoare ce a primit-o atunci la toți ucenicii pentru a-i face să-l urmeze, să devină dependenți de sfinția sa și să-l aprecieze necondiționat, sădindu-le un cult personal negăsit la nici unul din Sfinți, care toți trimit pe oameni la Hristos – n.n.]. Tot ucenicii lui povestesc ca mergând el acolo, pe munte, prima data s-a dus într-o pădure deasa, sa se roage. Si s-a rugat mult la Iisus Hristos Mântuitorul nostru sa-i trimită un duhovnic, un povatuitor bun, sa-l indrume pe calea cea grea si fara de prihana a călugăriei, spre mântuire. Insa Iisus nu l-a ascultat. Si atunci părintele Arsenie a început sa se roage mai cu osârdie, singur, acolo, în pădure, la Maica Domnului [forțarea voii lui Dumnezeu după voia proprie duce la înșelare. De ce nu s-o fi lăsat sârmanul în voia Lui și să fi mers pe calea obișnuită a Sfintei Biserici: smerita povățuire prin sfătuire de către duhovnicii aflați în viață? De ce dorea să fie original cu orice chip? N-ar mai fi suferit o atâta amăgire și poate chiar ar fi ajuns Sfânt la capacitățile cu care fusese înzestrat de Dumnezeu – n.n.]. Si dupa un timp, dupa cum a povestit chiar părintele, insasi Maica Fecioara i s-a aratat coborând dintre nouri, si venind la el, l-a luat de mana si l-a urcat pe un munte asa de inalt, ca nici nu puteai sa privești în jos. Si acolo, pe creasta muntelui aceluia amețitor, l-a lasat Maica Domnului pe mana unui Sfânt. Era Sfântul Serafim din Sarov, ce vietuise pe pamant cu vreo doua-trei veacuri în urma [de ce nu știa când viețuise Sfântul Cuvios Serafim – n.n.]. Dupa care Sfanta Fecioara s-a topit în văzduh tot așa lin cum se intrupase [cum să se intrupeze, când Maica Domnului este înviată cu trupul Ei? Cum să se topească? Așa ceva este specific vedeniilor demonice – n.n.]. Si vreme de 40 de zile, părintele a primit pe acel munte invatatura de la

⁷⁰⁴ Proloage, feb. 29.

Sfântul Serafim, urcând în fiecare zi, fara teama, creasta dintre abisuri. Si în tot acest răstimp de 40 de zile, părintele a postit incontinuu post negru, ca-l întarea Maica Domnului [și diavolii întăresc pe om pentru asceză fără dreaptă socoteală pentru a le spori mândria. Din acestea postul exagerat este specific pentru astfel de lucrare. De exemplu cazul lui Gautama Siddhartha Buddha, marele rătăcit și rătăcitor al atâtor oameni. Ia aminte să nu-ți închini toată preocuparea ta trupului, ci hotărăște-i lui nevoie, după putere. Și toată mintea ta întoarce-o spre cele dinlăuntru. Căci «nevoia trupească la puține folosește, iar evlavia spre toate este de folos»... și cele următoare. (259 I Timotei 4, 8.) 64. Cel ce petrece neîncetat întru cele dinlăuntru este cumpătat, rabdă îndelung, se milostivește și cugetă smerit. Dar nu numai atâta, ci și contemplă, teologhisește și se roagă. Aceasta este ceea ce spune Apostolul: «în duh să umblați» și cele următoare. (261 Galateni 5, 16) 65. Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească nu e cu grijă la gândurile pătimase, ci toată preocuparea lui se mișcă numai în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pântecelui, în neînfrânare, în supărare, în mânie și în pomenirea răului și prin aceasta i se întunecă mintea, sau se dă la o nevoie fără măsură și și tulbură înțelegerea⁷⁰⁵. – n.n.]

Si după un an de zile, când s-a întors la Manastirea "Sambata", era cu totul alt om: capatase darul acela al sau faimos, al proorociei, si puterea lui cea mare, ca daca se uita la tine, te cutremurai si te umileai pe loc [falsa umilință diavolească se manifestă așa. Cea duhovnicească este lină și sădită de dragostea și delicatetea Sfântului stră-văzător. Și din roadele produse în ucenici se vede că puterea de ghicire ce o avea Părintele Arsenie Boca era insufletă de dracii care cunosc toate faptele tale trecute și gândurile pătimase, dar te urăsc și vor să-ți facă răul și să te înrobească prin frică. Sfântul Duh nu lucrează așa ci îți întărește libertatea și însoțește umilința cu o mare bucurie, liniște și libertate duhovnicească a pocăinței. Teama Sfântă nu este groază, ci mângâiere, încredere și uimire de bunătatea lui Dumnezeu – n.n.] . Si-ti știa pe data toate gândurile si numele, fara sa te cunoască, si faptele toate, pacatoase sau bune, ca nu puteai sa le-ascunzi. Asa s-a schimbat viata părintelui Arsenie [vai de el sârmanul și săraca victimă a puterii înșelătoare diavolești ce mimează smerenia și înșeală cu falsa smerenie sau mândria cea mai vicleană și greu de depistat – n.n.], si mai apoi, viețile noastre [vai de ei, săracii rătăciți – n.n.], pe langa a sa [sărmanii în loc să stea lângă Hristos stau lângă Arsenie! – n.n.]."

[...]

După un timp, mitropolitul l-a trimis în Grecia, la Muntele Athonului (Athos - n.r.), ca sa se induhovniceasca. Ajungând la Sfântul Munte si necunoscand pe nimeni, a spus părintele ca s-a dus într-o pădure si s-a rugat mult Mântuitorului sa-i trimită un bun povatuitor, dar nu a fost ascultat. "Dar de la o vreme - a spus părintele - mi-am dat seama ca Mântuitorul are o Mama buna si m-am rugat ei cu lacrimi în ochi, sa-mi dea un povatuitor, sa ma invete în cele ale călugăriei, spre mântuire." Si a zis părintele ca însasi Maica Domnului a venit si l-a luat de mana si l-a urcat pe un munte înalt, ce era între doua prăpăstii, de iti era frica sa privești în jos. Si muntele era ascutit, de numai cat călcai cu talpa piciorului. Si l-a urcat Maica Domnului si l-a dat în grija unui sfânt care trăise pe pamant cu doua sute de ani mai înainte - după unii ar fi fost chiar Serafim de Sarov. Iar Maica Domnului s-a făcut nevăzută. Si spunea părintele ca se ducea în fiecare zi pe creasta acelu munte si nu ii mai era frica ca va cadea în prăpastie.

Cât timp, n-a spus, dar probabil ca 40 de zile a primit invatatura de la acest sfânt. **Aceasta a spus-o o singura data, la cativa credincioși (sigur ca pentru smerenie)** [Vedeți că însuși Părintele se lauda de ce mare ales era el și diferit față de toți ceilalți sfinți? Ce vrednic este să aibă vedenii cu Maica Domnului și să aibă ca duhovnic un sfânt din cer? Nimeni din Sfinții pomeniți din veac, nici vreunul din toți ceilalți ortodocși de rând, nu au avut decât duhovnici oameni vii, aflați în trup, dar smeriți. Spunem că se lauda nu doar la câțiva închinători fideli ai sfinției sale, ci în gura mare, la toată lumea, deși se străduie ucenicii să ne convingă că a zis-o cu smerenie, în ascuns. Aceasta o facem din motive logice omenești și duhovnicești. Omenești,

⁷⁰⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 149-150.

fiindcă orice om - cât ar fi de redus la minte - își dă seama că a dezvălui o vedenie ca pe o taină la admiratorii îndrăgostiți de tine peste măsură, înseamnă că de fapt cu bună știință o trâmbezezi mai tare la toată lumea, decât dacă ai spune-o ca pe un lucru banal. Este cunoscut că tainele se răspândesc mai cu putere dacă se poruncește a fi ținute secret, decât lucrurile spuse public, printre altele, fără a atrage atenția asupra lor. Duhovnicești, fiindcă iată ce ne învață Sfântul Cuvios Ioan Casian:

*La fel trebuie să aveți grijă ca, dacă v-a scăpat din gură vreo vorbă pe care o vreți ascunsă, să nu-l sfătuiți pe cel care v-a auzit să n-o spună mai departe. Mai degrabă va rămîne secretă dacă se trece peste ea în chip simplu și cu nepăsare, fiindcă nici unul dintre frați nu se va gândi să răspândească acea vorbă, socotind-o spusă ca ceva neînsemnat în cursul convorbirii, dacă nu s-a atras atenția asupra ei să fie ținută ca o taină. Iar dacă dai și jurământ de încredere în această privință, să fii sigur că totul va fi aflat foarte repede. Căci puterea diavolului se va ridica și mai furioasă să te întristeze și să te trădeze împingând la călcarea jurământului.*⁷⁰⁶

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a citit Sfinții Părinți ci s-a condus după vise, vedenii și păreri personale. Iată unde a ajuns și el și ucenicii sfinției sale întunecându-și înțelegerea de admirația necondiționată. Ne întrebăm: unde îi era smerenia? Smerenia ascunde toate ale sale, cu strășnicie, necondiționat, tuturor, mai puțin duhovnicului viu, de care ascultă: *Mat_6:4 Ca milostenia ta să fie într-ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Mat_6:6 Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție. Mat_6:18 Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Mat_10:14 Cine nu vă va primi pe voi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieșind din casa sau din cetatea aceea, scuturați praful de pe picioarele voastre. Mat_18:15 De-ți va greși ție fratele tău, mergi, muștră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Mat_18:16 Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul. Mat_18:17 Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș. – n.n.]. Desigur ca Maica Domnului l-a intarit de a postit atunci 40 de zile incontinuu, timp in care l-a povatuit sfântul ce i se aratase. După un an de zile, a venit la Manastirea Sambata intarit cu Duhul Sfânt, cu mare dar proorocesc si cu putere, ca **daca te privea, simțeau un curent in suflet si te umileai [ce lină e Ortodoxia că nu te curentează. Ce primejdioasă este înșelarea care ia ca martor al său simțirea trupească – în cazul de față curentarea – ca să forțeze mintea a crede că este o lucrare minunată de la Dumnezeu – n.n.]. Si-ti descoperea gândurile, iti spunea numele, iti descoperea păcatele si faptele ce le-ai făcut, cunoscând si viata.**⁷⁰⁷*

[...]

Mie mi-a spus moșul Codrea că atunci când s-a dus în munte, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie și atunci i-a spus cum a primit el un duhovnic [după cum se va vedea mai jos nu un duhovnic ci un duh – n.n.]

Înainte de a ajunge la mănăstirea Sâmbăta, după ce a terminat teologia, au vrut să îl căsătorească, să fie preot de mir. Și Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i descopere ce să facă: să se călugărească sau să se facă preot de mir. Și a avut un vis și i s-a spus: „Mănăstirea” [deci, de la început a plecat cu vise și vedenii amăgitoare intrând în două cercuri vicioase ce i-au primejduit întreaga existență. Primul cerc vicios este că intrând în Mănăstire a ajuns ieromonah. Ce bine ar fi fost să fi ajuns doar preot de mir, ca să aibă o consoartă legală, care să-l mai și smerească, artându-i neputințele și defectele ascunse, nesesizate de el însuși, într-o familie legală și ocrotit de Sfânta Taină a Cununiei, Care l-ar fi ferit de primejdia conviețuirii necanonice cu Maica Zamfira (unire generată și menținută de interesul comun al măririi popularității personale). Sau măcar, în cel mai rău caz, să fi fost ea preoteasa lui, viețuind smerit

⁷⁰⁶ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele...*, p. 615.

⁷⁰⁷ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 10-11, 53-54.

într-o familie obișnuită ca să nu încalce voturile monahale smintind astfel pe mulți. E adevărat, însă, că, poate, Julieta Constantinescu, care dorea atâta faimă, nu s-ar fi uitat la el dacă n-ar fi avut mulți admiratori, atrași tocmai de faptul că a ajuns ieromonah. Și atunci cum s-ar fi putut rezolva acest cerc vicios? Cum să se fi căsătorit cu ea ca mirean dacă ea căuta un ieromonah faimos cu care să conviețuiască? Dar poate, cel mai bine, ar fi găsit o alta ce i-ar fi fost preoteasă smerită care să-l fi tras de la râvna aceasta de a fi deosebit și de dragul misiunii să facă minuni căutând vedenii și profeții pentru a controla masele. Zicem că este bine să fi ajuns preot de mir, nu că nu ar fi putut cădea în lucrarea sa înșelătoare și ca preot de mir, dar nu ar mai fi avut în ajutorul pierzaniei (sale și a altora) autoritatea ce însoțește numele atât de sfânt de ieromonah, folosită în cazul de față chiar de vrăjmașul mântuirii pentru amăgirea atât de mincinoasă a preacuvioșiei sale. E adevărat că ajungând preot de mir și-ar fi pierdut fecioria, dar această virtute (ca sfat evanghelic) nu este recomandată de Sfinții Părinți celor ce au înclinări spre slava deșartă, cum au cei ce se conduc de vise, vedenii și părerea de sine:

*Din cele spuse de Pavel rezultă că fecioria este un dar al lui Dumnezeu; de aceea, el respinge pe cei necumpătați, care îmbrățișează această stare numai pentru că sînt împinși de slava deșartă, și-i îndeamnă să se căsătorească, de teamă ca nu cumva vigoarea trupului să provoace în ei pasiuni arzătoare și la imboldul acestora să dezonoreze sufletul*⁷⁰⁸.

Din această cauză unii trag concluzia că și așa, devenind ieromonah, dar apoi viețuind cu o femeie (Maica Zamfira) în aceeași casă, din nebagare de seamă, Părintele Arsenie Boca și-a pierdut până la urmă și fecioria, dar noi ne încredem în cuvântul preacuvioșiei sale, urmărind ca un fir roșu în întreaga sa existență (privită cu milă iar nu cu ochi bănuitor că ar fi vreun viclean vicios), tocmai ideea că a fost amăgit și că nu a făcut special lucrarea sa de rătăcire a mulțimii, slujind pe față diavolului, cum o fac sataniștii. Cel înșelat slujește diavolului, crezând că aduce slujbă lui Dumnezeu. *Ioan 16:2 Scoate-vă-vor pre voi din sinagoguri; și va veni vremea, ca tot cel ce va ucide pre voi, să i se pară că aduce slujbă lui Dumnezeu.* Deci și când îi ucide duhovnicește pe creștini însămânțându-le idei și lucrări greșite. Noi știm, însă, de la Sfinții Părinți, că în lucrarea de amăgire demonilor le convine să întărească virtuțile trupești ale celui înșelat, ca să nu-și dea seama de desfrâul cel mai înalt și mai primejdios al plăcerii de sine sufletești, și să creadă că ar fi ajuns pe culmile sfințeniei. Astfel el însuși împinge faima lui la mult mai mulți, fără să-și dea seama că-i duce la pierzare, chiar prin el, căci și el e convins de sfințenia sa personală:

• *într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preotești, neavând voie să slujească), a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului”. După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama”. (Bălan Silvea—Făgăraș)⁷⁰⁹*

Nu putem să nu remarcăm că citea pomelnicele în altar deși:

*se lăsase și de preoție și de călugărie...*⁷¹⁰

Mergem pe această cale a înțelegerii cuvintelor, gesturilor și faptelor sfinției sale nu numai pentru a nu cădea în vulgaritate, ci și pentru a nu păcătui. Dacă am crede că sfinția sa este nevinovat și purtat de harul Sfântului Duh am păcătui prin iubire nerațională, luând învățăturile preacuvioșiei sale drept adevărate și lepădându-ne astfel de Hristos – Adevărul. Dacă am crede că sfinția sa ar fi ajuns la unire trupească cu Maica Zamfira și apoi ar fi mințit că nu este așa, făcând special ritualuri de hipnoză, ca să devină popular și să se descarce de puterea demonică ce îl chinuia, am păcătui prin ură nerațională, acuzându-l de un vicleșug sesizabil și osândindu-

⁷⁰⁸ Sfântul Grigorie Taumaturgul Și Sfântul Metodiul De Olimp (Al Patarelor), Părinți Și Scriitori Bisericești 10, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1984, p. 67.

⁷⁰⁹ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 101.

⁷¹⁰ Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa ilie, - *Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan* – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

l ca pe un dușman declarat al Sfintei Biserici, mahnindu-L pe Cel ce ne-a poruncit să nu judecăm pe nimeni, să urâm păcatul dar să iubim pe păcătos. Arătând că și sfinția sa este victima propriei amăgiri de sine ne îndemnăm la milă și rugăciune cu lacrimi către Dumnezeu ca să îl ierte, dar să ne și ferească pe noi de amăgirea propovăduită de sfinția sa, aceasta fiind și calea împăratească.

Mintea celui iubitor de Dumnezeu nu luptă împotriva lucrurilor, nici împotriva înțeleșurilor acestora, ci împotriva patimilor împletite cu înțeleșurile. De pildă nu luptă împotriva femeii, nici împotriva celui ce l-a supărat, nici împotriva chipurilor acestora, ci împotriva patimilor împletite cu ele.

[...]

42. *Altceva este lucrul, altceva înțelesul lui, și altceva patima. Lucrul este de pildă: bărbat, femeie, aur și așa mai departe, înțelesul (chipul) este amintirea simplă a ceva din cele de mai sus. Iar patima este iubirea nerațională sau ura fără judecată a ceva din cele de mai înainte. Deci lupta monahului este împotriva patimei.*⁷¹¹

Al doilea cerc vicios este că a intrat în Mănăstire în urma unei vedenii. Ce bine ar fi fost să caute un duhovnic iscusit pentru a-l întreba ce să facă, nu să aștepte răspunsurile de la vreun vis. Duhovnicul, dacă l-ar fi îndemnat să intre la Mănăstire l-ar fi învățat să se ferească și de vise și vedenii. Așa... cum să mai fie îndreptat în Mănăstire ca să nu caute vise și vedenii, când a ajuns în Mănăstire în urma unui vis? – n.n.]. *A plecat la Muntele Athos ca să primească învățături duhovnicești și s-a rugat mult la Mântuitorul și la Maica Domnului să-l îndrume la un duhovnic iscusit, care să-l călăuzească bine în viața călugărească. S-a rugat mai intens la Maica Domnului și a venit Maica Domnului, l-a luat de mână și l-a dus pe un munte înalt - prăpastie mare și în stânga și în dreapta - pe care nu puteai merge nicicum cu piciorul liber. L-a dus pe vârful muntelui și l-a încredințat unui sfânt care trăise cu 200 de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov. Acesta l-a învățat viața călugărească. **Apoi, de câte ori avea nevoie de duhovnic mergea în locul acela singur, în vârful muntelui** [de aici desprindem ceva mai grav: nu a fost inițiat doar timp de 40 de zile. Ci efectiv se spovedea la duh de câte ori avea nevoie. O asemenea înșelare nu am mai găsit până acum în toată literatura patristică. De obicei oamenii înșelați de diavol ascund de duhovnicul lor ce le spune amăgitorul, dar își păstrează (măcar de ochii lumii) un duhovnic. Dar să ai ca duhovnic chiar pe drac?! Este de o gravitate atât de mare comparabilă în mărime doar cu dorința Părintelui Arsenie Boca de a fi original: să te spovedești de toate la un duh, la vrăjmașul mântuirii tale!!! – n.n.]⁷¹²*

Ideea duhovnicului – strigoi este subliniată chiar și în acatistul Părintelui Arsenie Boca, îndemnând prin dulceața stihurilor (chiar în momentul rugăciunii, când cuvintele intră cu putere în inimă, tocmai în cămara credinței) la o catastrofală și pierzătoare evalvie:

Icosul al 2 – lea

Terminând teologia ai fost chemat la mănăstirea Brâncoveanu de mitropolitul Nicolae Bălan, și fiind călugărit la muntele Athos ai fost trimis, unde, într-o pădure, Maicii Domnului te-ai rugat să te dea în seama unui povățuitor înduhovnicit. Cu adevărat ai fost ascultat și după cum numai o dată, pentru smerenie, ai spus acestea, noi îți aducem laude, zicând:

Bucură-te, Părinte, că Maica Domnului te-a ascultat!

Bucură-te, că Maica Domnului la tine a venit;

Bucură-te, că ea de mână te-a luat;

Bucură-te, căci pe munte înalt de mână te-a dus;

Bucură-te, că te-a urcat până sus;

Bucură-te, că acolo, în grija sfântului, ce trăia pe pământ de 200 de ani te-a dat;

Bucură-te, că apoi Maica Domnului s-a făcut nevăzută;

Bucură-te, că urcând, frica nu-ți era;

Bucură-te, că mare dar ai primit;

Bucură-te, că pe mulți i-ai luminat;

⁷¹¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia*..., Vol. II, Ed. cit., pp. 122-123.

⁷¹² *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția "Ortopraxia", Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 20-21.

Bucură-te, Sfinte, Prea Cuvioase Părinte Arsenie !

Codacul al 3-lea

Ai spus, Părinte, că Domnului Iisus în pădure mult te-ai rugat să-ți trimită în cale un bun povățuitor, dar n-ai ascultat. Iar după un timp, ți-ai dat seama că El are o mamă bună, care mijlocește pentru noi. Și atunci cu lacrimi te-ai rugat ei, iar ea de mâini te-a luat și sfântului în vârful muntelui în grijă te-a dat, iar noi, minunându-ne de așa mare dar [ce bine ar fi fost să avem discernământ și de aici să ne minunăm de o așa de mare amăgire, cântând lui Dumnezeu: Doamne acoperă, apără, păzește, ferește-ne, Aliluia! – n.n.] , îți cântăm : Aliluia!⁷¹³

Este de înțeles de ce mulți dintre închinătorii Părintelui Arsenie Boca evită să se spovedească la duhovnic și se spovedesc la mormântul său, crezând că prin mijlocirile sfinției sale dobândesc iertare de păcate, deși altora (cel puțin celor „fără voință”⁷¹⁴) chiar Părintele Arsenie Boca le recomanda să meargă la un preot, socotindu-se pe sine (poate) o excepție:

Obișnuit, oamenii fără voință ajung pradă primejdiilor fanteziei (a părerilor, a nălucirilor, fie despre sine, fie despre alții). Acest domeniu al „gândurilor”, al năzărelilor, e terenul nostru minat. Acesta se curăță numai cu darea tuturor „gândurilor” pe față, duhovnicului sau starețului. Iar ajutor de alt ordin avem Preasfânt Numele lui Iisus, din rugăciunea „Doamne Iisuse ...”⁷¹⁵

Această amăgire, a lucra după capul tău, fără sfat, o știa (măcar teoretic) și Părintele Arsenie Boca. De aceea recomanda tuturor să se ferească de ea, fiind în același timp și cointerestat, căci era duhovnic, și dorea să atragă lumea la el, ca să îi spovedească sau îndrume duhovnicește:

10. *Calea pierzării sau unde duce neascultarea:*

Pe calea mântuirii nu poți merge singur, ci dus de mâna nevăzută a lui Dumnezeu, prin mâna văzută a slujitorilor Săi: preoții Bisericii = ascultarea din dragoste = smerenie.

De îndată ce umbli de capul tău, te faci bucurie dracilor, orice ai face. „Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească” - că altfel tu nu poți deschilini între cele ce-s: 1) de la Dumnezeu; 2) de la fire și 3) de la diavol. Că diavolul umblă să ți le bage în minte și să te facă să le crezi ca ale tale sau chiar ale lui Dumnezeu, ori ele erau ale lui și tu nu știai și nici pe cine știe nu te lasă să întrebi; că bagă bucurie necurată în tine și mândrie cum că tu ești mai deștept ca alții, și așa să nu întrebi pe cine știe și să prinzi tâlharul.

Iată cum l-a prins pe Saul, căci cu o neascultare de duhovnicul său Samuel, l-a atras desăvârșit în calea pierzării⁷¹⁶.

*1Re 15:22 A răspuns Samuel: „Au doară arderile de tot și jertfele sunt tot așa de plăcute Domnului, ca și ascultarea glasului Domnului? Ascultarea este mai bună decât jertfa și supunerea mai bună decât grăsimea berbecilor. 23 Căci **nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli**. Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel”.*

⁷¹³ Acatistul preacuviosului Părinte Arsenie Boca,

<http://www.crestinortodox.ro/comunitate/group_discussion_view.php?group_id=857&grouptopic_id=7921>, luni, 6 iulie 2015.

⁷¹⁴ Nici o persoană nu este fără voință. De fapt, în voință, este tocmai miezul inconfundabil al persoanei, chipul lui Dumnezeu. Doar în cazul posesiilor voința nu se poate manifesta. Așadar recomandarea Părintelui Arsenie Boca de mai sus nu pare o obligație pentru toată lumea, ci doar pentru cei posedați.

În acest chip înțelegem acestea. Iar de vrea cineva să refere sensul celor spuse și la fiecare om, va găsi de asemenea înțelesuri frumoase și evlavioase. De pildă va putea să înțeleagă prin candelabru sufletul fiecăruia. Acesta e întreg de aur, ca unul ce după firea sa mintală și rațională, e nesticăcios și nemuritor și e cinstit cu cea mai împărătească putere a voii libere.

Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 406-407.

⁷¹⁵ †PS Daniil STOENESCU, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 488.

⁷¹⁶ †PS Daniil STOENESCU, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 179.

Atunci de ce oare nu a aplicat această învățătură și pentru el însuși? Este sfinția sa, oare, singura excepție ce confirmă regula sau e mult mai greu să te lepezi de sine decât să-i lepezi pe alții de sinele lor? Sau, mai probabil că sfinția sa numea printre duhovnici și duhurile, având nume asemănătoare? Adevărul este că interesul personal este ca un paravan ce ne desparte de lumină, astfel că atunci când privim spre noi înșine, din egoism, ne vedem mai buni decât suntem și chiar credem că suntem scăpați de înșelare, iar când privim spre alții îi disprețuim, considerându-i mai răi și mai nevoiași ca noi. De aceea avem cu toții nevoie de un altul să ne dez-subiectivizeze și dez-amăgească, în sensul bun. Altfel o pățim rău, cu un rău nemăsurat și veșnic.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, de care ar fi fost atât de bine să fi ascultat până la capăt și Părintele Arsenie Boca:

i. *Preoția slujitoare și caracterul văzut al Bisericii. Preoția cu cele trei trepte ale ei este atât de necesară Bisericii, căci fără ea „nu se numește Biserică” 282 (282 Sfântul Ignatie, Smirn. 9, Trai. 3, P.G., 5, 855.)De fapt, fără întreita slujire a lui Hristos continuată prin organe vizibile nu este Biserică. Iar această slujire continuă hrănește Biserica și o ține unitară și vie prin faptul că însuși Hristos rămâne în Biserică și Se impune conștiinței ei ca Mijlocitor, deci ca Cel ce trebuie să aibă în slujitorul Bisericii chipul Său văzut de Mijlocitor. Am văzut că prin membrii ierarhiei ca mijlocitori obiectivi ai noștri către Dumnezeu se activează în mod vizibil mijlocirea obiectivă a lui Hristos.*

Fiul lui Dumnezeu a luat trupul nostru și S-a făcut ca unul din noi, arătând că mântuirea nu ne-o putem dobândi noi înșine, prin stări subiective care ne pot înșela. Această mijlocire obiectivă neamăgitoare o activează Hristos prin mijlocirea obiectivă vizibilă a unor persoane, ca să nu facem dependentă mântuirea noastră de sentimente subiective nesigure. Preoția e astfel o confirmare a întrupării reale a Cuvântului lui Dumnezeu ca Mijlocitor obiectiv al nostru la Dumnezeu. Dacă Hristos S-a făcut om vizibil ca să arate că este și de partea noastră și de partea lui Dumnezeu, de ce nu S-ar folosi de organe vizibile dintre noi, care însă mijlocesc de la Hristos puterea care nu este de la oameni, cum Hristos ca om ne-a mijlocit puterea dumnezeiască, care nu era de la umanitatea Sa? Dacă preoția este confirmarea întrupării reale a Fiului lui Dumnezeu ca om, negarea ei pune la îndoială însemnătatea întrupării Domnului. Nu degeaba în unele școli protestante s-a ajuns foarte frecvent la negarea lui Hristos ca Dumnezeu întrupat.

în strânsă legătură cu aceasta, negarea preoției mai pune la îndoială faptul că mântuirea cuprinde în raza ei și trupurile noastre, fapt care iarăși stă în legătură cu slăbirea credinței în întruparea Cuvântului lui Dumnezeu. **Prin întruparea Cuvântului lui Dumnezeu și prin preoție, Dumnezeu ține seama că noi suntem și trupuri și nu putem fi mântuiți ca oameni adevărați dacă Fiul lui Dumnezeu nu a lucrat și asupra trupului Său și nu lucrează și asupra trupului nostru. Dar lucrările pornite din trupul Său nu se pot exercita asupra trupului nostru decât prin mijlocirea actelor sensibile săvârșite de persoane văzute sau de preoți, ca chipuri ale Mijlocitorului Hristos, îmbrăcați în trup, odată ce trupul lui Hristos prin pnevmatizarea lui²⁸³ nu se mai află în planul vizibil.**

²⁸³ Sfântul Ioan Gura de Aur: „Nimic sensibil nu ne-a dat Hristos, ci toate inteligibile în lucrări sensibile. Așa și în Botez, printr-un lucru sensibil al apei vine darul inteligibil, nașterea și înnoirea. Dacă ai fi fără trup, ți-ar fi dat aceste daruri netrupești dezvăluite, dar pentru că sufletul e împletit cu trupul, ți le-a dat inteligibile” (Cuv. 82, 4 la Matei, P.G., 58, 743).⁷¹⁷

Faptul că nu putem avea duhovnic un duh, fie el înger, fie el om repausat, deci fără trup (chiar Sfânt de ar fi), este confirmat de Sfânta Experiență Dogmatică a Sfintei Bisericii:

Intru această zi, cuvânt despre un preot, care slujea cu ingerii.

Spunea un oarecare staret, ca a fost un preot sfant si curat, iar, cand slujea Liturghia, vedea ingeri de-a dreapta si de-a stanga sa. Dar, el deprinsese slujba Liturghiei de la eretici, pentru ca era neinvatat si neiscusit la dumnezeiestile Taine si la cuvinte. Deci, cand slujea Liturghia, in neiscusinta si nerautate zicea si ceea ce era gresit si nu stia aceasta. Iar, dupa

⁷¹⁷ [Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 2, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1997, pp. 118-119

purtarea de grija a lui Dumnezeu, a venit la dansul un oarecare diacon, care stia dumnezeies-tile Scripturi. Deci, s-a intamplat preotului acestuia, fiind diaconul de fata, de a facut Sfanta Liturghie. Si a zis diaconul catre preot: "Acestea pe care le zici, nu sunt ale credintei celei drepte, ci eretice sunt, adica ale potrivnicului lui Hristos." Insa preotul nadajduindu-se ca vedea pe Sfintii ingeri cand slujea, nu lua aminte la cele zise de diacon. Iar diaconul nu-l slabea pe el, zicandu-i: "Parinte, te ratacesti, pentru ca Biserica ortodoxa a lui Dumnezeu nu primeste pe cei ce zic cuvintele acestea."

Deci, dupa ce a vazut preotul ca in acest chip este ocarat si mustrat de diacon, pe cand slujea chiar Liturghia, si a vazut, dupa obicei, pe Sfintii ingeri in preajma sa, atunci i-a intrebat pe ei, zicand: "De vreme ce diaconul acesta ma ocaraste pe mine, ce trebuie sa fac?" Si i-au zis ingerii: "Sa te lasi, ca bine te sfatuieste." Iar preotul a zis: "Dar voi, de ce nu mi-ati spus mie?" Zis-au lui ingerii: "Dumnezeu a randuit ca oamenii, pe oameni sa-i indrepteze."⁷¹⁸

Vedeți? Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi văzut îngeri adevărați, iar nu căzuți, tot de om ar fi trebuit să se învețe. Dacă acel preot s-a învățat de un diacon, mai mic ca el, n-ar fi putut găsi și precaușia sa pe cineva să-l povățuiască la smerenie, scăpându-l de viziunile ieftine și găunoase? Și-ar fi mântuit sufletul și cunoscând din experiența sa proprie cât de ușor se poate cădea în astfel de curse, cu lacrimi i-ar fi povățuit și pe alții. Poate n-ar mai fi avut atâția admiratori (atrași tocmai de proorociile mincinoase dobândite de vedenii), dar cei ce ar fi venit la sfinția sa ar fi luat apa curată a smereniei, pocăinței și adevărului și ar fi dobândit cel mai mare dar: nu cunoașterea viitorului sau trecutului, ci veșnicia cea fericită în Hristos cel smerit.

Iar faptul că omul nu este om dacă nu este în trup (deci nu e rânduit să ne îndrepteze după repausare), ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

33. *Precum sufletul și trupul fac prin împreunare pe om, la fel activitatea și contemplația dau prin unire o singură înțelepciune cunoscătoare, iar Vechiul și Noul Testament realizează o singură taină.*⁷¹⁹

Comparația aceasta ne arată o mare taină: după cum despărțind activitatea de contemplație nu obținem înțelepciune cunoscătoare, ci idol sau nălucire, tot așa pătimește și cel ce are ca duhovnic un duh, capătă în loc de cunoștință lămurită nălucire și devine prin activitate un idol, lucruri care se observă din păcate și în învățăturile Părintelui Arsenie Boca, și în roadele lor.

32. *Cel ce arată cunoștința întrupată în activitate și activitatea însuflețită de cunoștință, a descoperit modul exact al adevăratei lucrări îndumnezeitoare. Iar cel ce are numai pe una din acestea, despărțită de cealaltă, sau a făcut din cunoștință o nălucire (fantezie) inconsistentă (fără suport), sau din activitate un idol (o formă) fără suflet. Căci cunoștința fără faptă nu se deosebește întru nimic de nălucire, neavând fapta ca temelie; iar activitatea irațională e tot una cu un idol (cu o formă) fără suflet, neavând cunoștința care să o însuflețească.*⁷²⁰

Deci, numai un preot aflat în trup ne poate fi duhovnic, dacă vrem să ne mântuim și să nu fim înșelați de duhuri, care vor să ne ducă prin năluciri la (auto)idolatrie.

Probabil, însă, că

E) NU ȘTIA SĂ SE ROAGE. DE AICI, I S-AU TRAS TOATE

*Biruieste-l pe diavol repetand cat mai des numele lui Iisus
Sfântul Macarie spune: „Să te rogi oricum, dar des. Iar să te rogi cu adevărat este lucrarea Sfântului Duh”. Sfântul Ioan Scărarul scrie: „Când ți se întunecă sufletul cu gânduri necurate,*

⁷¹⁸ *Proloagele*, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, 13.03.

⁷¹⁹ *Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE*, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., p. 416.

⁷²⁰ *Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE*, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., p. 416.

biruiește-l pe potrivnicul cu numele lui Iisus, repetându-l des, cât mai des. O armă mai puternică și mai plină de izbândă nu vei găsi, nici în Cer, nici pe Pământ”. **Mijlocul principal, unic și mai potrivit pentru dobândirea faptelor ce țin de mântuire și de desăvârșirea duhovnicească, este repetarea deasă a rugăciunii, oricât ar fi ea de neputincioasă. Roagă-te și gândește-te la tot ce vrei, și gândurile tale se vor curăți prin rugăciune; „roagă-te și fă ce vrei” și faptele tale vor fi plăcute lui Dumnezeu, iar pentru tine folositoare și mântuitoare. Roagă-te și nu te teme de nimic, nu te înfricoșa de necazuri, nu te înspăimânta de năpăstuiți, căci rugăciunea le va înlătura. Roagă-te oricum, numai să te rogi mereu, și nu te neliniști de nimic; fii vesel și liniștit cu duhul, căci rugăciunea te va înțelepți.**⁷²¹

Vedem, așadar, că nu a înțeles esențialul rugăciunii lui Iisus: „miluiește-mă pe mine păcătosul” și de aici a uitat că se ruga Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, deci... Celui smerit. Nu a înțeles că nu este suficientă rugăciunea, cu mintea împrăștiată prin gândirea la tot ceea ce vrem adică la ce este mai primejdios pentru noi. „*roagă-te și gândește-te la tot ce vrei*” e deviza înșelării. Fiindcă voia noastră, când nu este dăruită lui Dumnezeu prin voia aproapelui, este cel mai mare dușman al nostru, singurul care ne și poate omorî, dacă ne desparte de Hristos (după cum mărturisește chiar Părintele Arsenie Boca: „Căci nimic nu folosește pe oameni așa de mult, ca tăierea acestei voi a lor”; iar „voia e propriu-zis, mișcarea unei patimi spre satisfacerea ei”⁷²²). Mintea nu trebuie lăsată în orice gânduri. Rugăciunea trebuie însoțită neapărat de gânduri smerite, de stăruirea în vederea păcătoșeniei proprii, de vederea de sine în mijlocul iadului, de tristețea cea fericită prin nădejde, dar totuși tristețe iar nu veselie (cum recomanda păgubos Părintele Arsenie Boca), datorită neputinței și răutății noastre neînțelese de noi, poate chiar nesimțită de noi, dar totuși cumplit de prezente și reale:

Domnul iubește atât de mult pe om, încât îi dă darurile Sfântului Duh, dar până când sufletul se învață să păstreze harul, se chinuie mult.

In primul an după ce am primit pe Duhul Sfânt, gândeam: „Domnul mi-a iertat păcatele: harul dă mărturie de aceasta; de ce mai am nevoie?” Dar nu trebuie să gândim așa. Chiar dacă păcatele ne-au fost iertate, toată viața trebuie să ne aducem aminte de ele și să ne întristăm, ca să păzim zdrobirea [inimii]. N-am făcut așa și am încetat zdrobirea și mult am fost hărțuit de demoni. Eram nedumerit de ce se făcea cu mine și-mi spuneam: „Sufletul meu cunoaște pe Domnul și iubirea Lui. Cum de-mi vin gânduri rele?” Dar Domnului i S-a făcut milă de mine și m-a învățat El însuși cum trebuie să mă smeresc: „Ține mintea ta în iad și nu dez-nădăjduit” Și prin aceasta vrăjmașii sunt biruți. Dar de îndată ce las mintea mea să iasă din foc, gândurile rele câștigă din nou putere.

Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii. Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.

⁷²¹ <<https://luminapentrucandeladinsuflet.wordpress.com/2015/06/23/biruiește-l-pe-diavol-repetand-cat-mai-des-numele-lui-iisus/>>, joi, 25 iunie 2015.

⁷²² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: *omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 431.

Domnului i s-a făcut mare milă de mine și mi-a dat să înțeleg că trebuie să plâng toată viața. Aceasta este calea Domnului. Și iată, acum scriu din milă față de oamenii care, asemenea mie, sunt mândri și din această pricină se chinuie. Scriu ca ei să învețe smerenia și să-și găsească odihna în Dumnezeu.

Unii zic că aceasta a fost cândva, de demult, dar că acum toate acestea s-au învechit; dar la Domnul, nimic nu trece niciodată, numai noi ne schimbăm, ne facem răi și astfel pierdem harul; dar celui ce cere Domnul îi dă toate [Mt 7, 7-8], nu pentru că am merita aceasta, ci pentru că El este milostiv și ne iubește.

Scriu aceasta pentru că sufletul meu cunoaște pe Domnul.⁷²³

Așadar, nu trebuie să ne rugăm oricum. Aceasta este calea cea mai sigură spre înșelare, fiindcă gustând dulceața rugăciunii, dar fără să știe de amarul gustului propriu, sufletului i se pare că este el însuși dulce și piere în credința că este Sfânt. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi văzut nu înșelările diavolești ce le-a propovăduit, ci chiar arătări dumnezeiești, tot ar fi trebuit să se întristeze și să se socotească mai păcătos decât toți, așa să se roage și așa să sfătuiască și pe ceilalți să o facă.

Cine iubește pe Domnul, acela își aduce aminte întotdeauna de El, iar aducerea-aminte de Dumnezeu naște rugăciunea. Dar, dacă nu-ți vei aduce aminte, atunci nu te vei mai ruga, iar fără rugăciune sufletul nu va rămâne în dragostea lui Dumnezeu, căci prin rugăciune vine harul Duhului Sfânt. Prin rugăciune se păzește omul de păcat, fiindcă, rugându-se, mintea e ocupată de Dumnezeu și cu duh smerit stă înaintea Feței Domnului, pe Care-L cunoaște sufletul ce se roagă.

Firește, începătorul are nevoie de o călăuză, căci până se dă harul Sfântului Duh, sufletul are mare luptă cu vrăjmașii și nu-și poate da seama dacă vrăjmașul îi aduce dulceața sa. Poate deosebi aceasta numai cel ce a gustat el însuși din experiență harul Duhului Sfânt. Cine a gustat Duhul Sfânt recunoaște apoi harul după gust.

Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„bătrân iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.

Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci. Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?”, pentru un astfel de gând vei suferi silnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare.

Rugăciunea se dă celui ce se roagă, cum se spune în Scripturi; dar rugăciunea pe care o săvârșim numai din obișnuință, fără zdrobire de inimă pentru păcate, nu este plăcută Domnului.⁷²⁴

Deci, pentru că nu a știut cum să se roage, a socotit dulceața vedeniilor ca fiind dumnezeiască și nemai sfătuiindu-se cu duhovnicii ce îi găsea, nemulțumindu-se din părerea că nu sunt experimentați, și căutând unul desăvârșit, a căzut în înșelarea cea mai cumplită a avea ca povățuitor un duh necurat.

După cum vedem, nu orice rugăciune este plăcută lui Dumnezeu, ci numai cea smerită. Altminteri se cade în înșelare. Verificarea smereniei și progresul adevărat în rugăciune pentru dobândirea harului autentic al Sfântului Duh se face, neapărat, prin sfătuirea cu alții:

Cine vrea să se roage neîncetat trebuie să fie curajos și înțelept și în toate să întrebe pe părintele său duhovnicesc. întrebă-l chiar dacă el însuși n-a trecut prin experiența rugăciunii și pentru smerenia ta Domnul se va milostivi de tine și te va păzi de orice nedreptate; dar dacă gândești: „Duhovnicul este neexperimentat și prins în zădărnicii; mă voi călăuzi eu însumi după cărți”, ești pe o cale primejdioasă și nu departe de înșelăciune. Cunosco pe mulți care s-au amăgit așa în gândurile lor și, din pricina disprețului față de părintele lor duhovnicesc, n-au înaintat duhovnicește. Ei uită că în Sfânta Taină [a Mărturisirii]

⁷²³ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., p. 26-27.

⁷²⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., p. 21-22.

lucrează harul Sfântului Duh, care ne și mântuiește. Așa amăgește vrăjmașul pe nevoitori [asceți], ca să nu mai fie rugători, dar Duhul Sfânt înțelepțește sufletele atunci când ascultăm sfaturile păstorilor noștri⁷²⁵.

Sărmanul Părintele Arsenie Boca, neștiind să se roage, a crezut că își este suficient el însuși pentru a se mântui, și a început să nu mai asculte de nimeni. Ba, mai mult, să disprețuiască oamenii, considerând că îl invidiază, dacă nu sunt de acord în toate cu sfinția sa.

Mai întâi s-a văzut pe sine cu un pas mai înainte ca alții, dacă înțelegem tâlcul cuvântului despre sine pe care el însuși ni l-a transmis:

*chiar vorba Părintelui, oamenii îți iartă orice, dar nu și să le-o iei cu un pas înainte*⁷²⁶.

Iar mai apoi i-a văzut pe alții ca pe niște proști, care nu pot fi iertați:

*„In vremea prin care trecem și pentru vremea și mai grea ce se arată să vie peste toată lumea, a mai despărți pe oameni și a-i învăța - și lucru de mirare în numele lui Dumnezeu - a-i mai învăța zic, a-i sminti de la lucrarea mântuirii, a-i mai ține în întunec, e mai mult decât un păcat, mai mult ca o greșală, e o prostie, căci un păcat ți-l iartă Dumnezeu dacă te pocăiești de el; o greșală ți-o iartă, că n-ai știut. - Prostia însă nu știm dacă o iartă, căci aceea dovedește rea credință și stă împotriva adevărului.*⁷²⁷ [ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu știa puțină etimologie: Прости - citit prosti - înseamnă tocmai a ierta. dar aici sărmanul Părinte contrazice chiar și Sfânta Scriptură: Ier 5:4 Și mi-am zis: „Poate că aceștia sunt niște bieți nenorociți! Sunt niște proști, pentru că nu cunosc calea Domnului, legea Dumnezeului lor. Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult. 48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere. – n.n.]

Ce păcat că sfinția sa nu făcea ca oamenii lui Dumnezeu, să se acuze pe sine însuși de prostie:

Pil 30:2 Căci sunt tare prost, ca să mă pot socoti ca om și nu am pricepere (care ar putea să fie vrednică) de un om.:3 Nici n-am învățat înțelepciunea și nici știința celor sfinți nu o cunosc.

ci îi acuza pe alții:

*Oarecine avea multă dreptate când spunea: ca să-ți faci ideea infinitului gândește-te la prostia omenească: nu mai are margini.*⁷²⁸

Dar cum cugetă mai sus Părintele Arsenie Boca cugetă doar cei ce nu cunosc legea duhovnicească, după cum ne învață Sfântul Cuvios Marcu Ascetul:

193. Cel ce nu cunoaste judecările lui Dumnezeu merge cu mintea pe un drum înconjurat de amândouă părțile de prăpăstii și ușor e răsturnat de orice vânt. Când e lăudat, se umflă de mândrie; când e dojenit, se otărește; când îi merge bine, își pierde cuviinta; când ajunge în suferințe, se tânguieste; înțelege ceva caută numai decât să arate; când nu înțelege, face că înțelege; dacă e bogat, se îngâmfă; dacă e sărac, se face că nu e; când se satură, e plin de îndrăzneală; când posteste, se umple de slavă desartă; cu cei ce-l muștră, se ia la ceartă; iar cei ce-l iartă, îi socoteste proști

⁷²⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 111.

⁷²⁶ Florin DUȚU, *„Și cărțile...”,* Ed. cit., p. 268.

⁷²⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 148.

⁷²⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 482.

194. Dacă, prin urmare, cineva n-a dobândit, prin harul lui Hristos, cunostinta adevărului și frica de Dumnezeu, se rănește cumplit nu numai de patimi, ci și de alte întâmplări..⁷²⁹

Astfel că a ajuns, fără să vrea, să fie nu văzător, ci crezător (și mai apoi căzător) cu duhul în propriile acuzații aduse altora, căci oamenii care judecă cu asprime de alții că au un păcat, cad în același păcat, după cum ne învață tot Sfântul Cuvios Marcu Ascetul:

183; *Cel ce sfătuieste sau muștră întru frica lui Dumnezeu pe acela care păcătuiește, își câștigă sie-si virtutea opusă greselii. Iar cel ce tine minte răul și osândeste cu răutate cade în aceeași patimă, după legea duhovnicească.*⁷³⁰

Iată că și Părintele Arsenie Boca a căzut în patima pe care chiar sfinția sa o numea prostie, fiind contaminat de duhuri și de oamenii ce îl laudau:

Actuala scrisoare.

Oamenii au, mai toți, părerea că ei știu cum să-și ducă viața și nimeni nu are dreptul să se amestece în viața lor. Asta-i Himalaia prostiei omenești, părerea că ei știu.

Ciuma omului e părerea că știe.

Și dacă înțeleptul învață din pățania altuia, iar prostul nici dintr-a lui, e clar că pentru a găsi un înțelept trebuie să fii tu însuși un înțelept.

*Oamenii însă se contaminatează unii pe alții de această ciumă.*⁷³¹

Iată, însă, cum se priveau pe ei înșiși, diametral opus față de Părintele Arsenie Boca, adevărații Sfinți:

*Domnul m-a învățat să țin mintea în iad și să nu deznădăjduiesc și așa sufletul meu se smerește, dar aceasta nu este încă adevărata smerenie, care e de nedescris. Când sufletul vine la Domnul, se înfricoșează, dar când vede pe Domnul, atunci se bucură nespuse de frumusețea slavei Lui, iar iubirea lui Dumnezeu și dulceața Duhului Sfânt îl fac să uite cu desăvârșire pământul. Așa este raiul Domnului. Toți vor fi în iubire și de la smerenia lui Hristos toți vor fi bucuroși să-i vadă pe ceilalți mai presus decât ei înșiși. Smerenia lui Hristos sălășluiește în cei mici: ei sunt bucuroși că sunt mici. Așa mi-a dat să înțeleg Domnul.*⁷³²

Acest duh, de încredere în sine și de a privi pe alții de sus, care se vede în toate scrierile, minunile și replicile sfinției sale, a pus stăpânire cu putere pe sfinția sa și... ce dureros... iată, că s-a pus pe sine mai presus chiar și față de ierarhii săi:

F) CUM A EVOLUAT. NEASCULTAREA DE IERARHIE. PRIMIREA NECONDIȚIONATĂ A VEDENIILOR

*A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.*⁷³³

729

<http://www.filocalia.ro/sfintii-despre/7/Despre_legea_duhovniceasc%C4%83,%C3%AEn_200_de_capete_/MARCUCETUL>, luni, 13 iulie 2015.

730

<http://www.filocalia.ro/sfintii-despre/7/Despre_legea_duhovniceasc%C4%83,%C3%AEn_200_de_capete_/MARCUCETUL>, luni, 13 iulie 2015.

⁷³¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 481-482.

⁷³² Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 27.

⁷³³ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

Iată cum ar fi procedat Părintele Arsenie Boca, dacă vedeniile erau chiar de sus:

Așa viețuind sfântul, auziră de el părinții din pustie și s-au minunat de străina lui nevoie, că pînă atunci nimeni nu-și aflase o viață ca aceea, adică să stea pe stîlp. Deci, vrînd ei să ispitească duhul ce era într-însul, au trimis un sol, zicînd: "Pentru ce nu mergi pe calea Părinților, ci altă cale nouă ai aflat? Pogoară-te de pe stîlp și urmează viața Părinților pustnici de demult!" Au mai învățat Părinții pustnici pe trimiși că, de s-ar arăta nesupus, și de nu ar voi să se pogoare, apoi cu sila să-l tragă jos de pe stîlp. Iar de ar asculta și de ar voi să se pogoare, să-l lase să stea așa precum a început. Pentru că din aceasta, ziceau ei, se va cunoaște că viața cea nouă începută de el este de la Dumnezeu, dacă se va arăta ascultător, precum s-a și făcut.

Deci, ajungînd trimișii și spunîndu-i cele hotărîte de soborul sfinților părinți pustnici, cuvi-osul îndată a pășit cu piciorul pe scară, vrînd să se pogoare. Atunci trimișii îi strigară: "Nu te pogorî, sfinte părinte, ci te nevoiește precum ai început. Acum știm că lucrul tău cel început este de la Dumnezeu, Care să-ți fie ajutător pînă la sfîrșit".⁷³⁴

Așadar, de nu s-ar fi împotrivit, ci imediat s-ar fi urcat pe schele și ar fi început să șteargă, ce bine ar fi fost. Acest gest avea în el o mare sfințenie a pocăinței. S-ar fi lepădat de toate erorile scrise, acum imortalizate și prin picturi și, poate, i s-ar fi socotit ca o pocăință publică pentru ereziile pictate, ceea ce i-ar fi adus mântuirea și, dacă ar fi adormit în lacrimi, poate și canonizarea autentică, vădindu-i-se toată amăgirea de către Sfântul Duh care atunci l-ar fi mîngâiat cu adevărul. Dar episcopul i-ar fi dat și sfat să picteze nu după vedenii, ci după canoane și ar fi ieșit, în sfârșit, după atâtea tentative nereușite, din mâinile sfinției sale și o biserică frumos pictată, nemaipictându-se pe sine ci pe Atotsmeritul Hristos. Ascultarea, semnul smereniei, ar fi vădit că era în duhul Sfinților Părinți și episcopul l-ar fi lăsat să continue lucrarea. Dar nu numai duhul Părintelui a reacționat neortodox, ci și mesajul picturilor este eretic, după cum vom vedea mai jos.

Ideea de a picta biserica după vedenii este ne primită de Sfânta Biserică:

CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisesc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebni.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduiește, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predație, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhiereii, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.⁷³⁵

⁷³⁴ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vssep/09-01-cv_simeon_stilpnicul.html>, miercuri, 17 iunie 2015.

⁷³⁵ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

160. - "Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericile) cînd sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun tîmp și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste" locuri, înșeleți fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvîrșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decît numai dacă ar fi vreun tîmp sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au prcdanisit din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericile) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rînd, în tot chipul trebuiesc distruse" -Cart. 83.⁷³⁶

Ca să înțelegem cum aveau loc vedeniile și cu ce „sfînți” vorbea,

G) FĂURITOR DE ARĂTĂRI ÎN CUPLU CU MAICA ZAMFIRA

Iată cum, după mărturia ucenicilor sfinției sale:

Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?

[Trebuie să știm că orice lucrare de înșelare, fie că este vorba de hipnotizator, fie de spiritist, fie de ghicitor, fie de alba-neagra, fie de manipularea mass-media, are trei etape: 1. nedumerirea minții – de pildă la alba-neagra mișcarea cu rapiditate a capacelor ca să nu poată mintea să observe realitatea, la TV mișcarea rapidă a imaginilor, la ghicitori ciudățenii în exprimare sau arătare – 2. câștigarea încrederii – la alba-neagra un prieten al prestidigitatorului câștigă bani, La TV se spun adevăruri cunoscute, la ghicitori duhurile necurate arată lucruri de taină ale victimei – și 3. sugestia - la alba-neagra să joci și tu, la TV să primești informația comandată de cei ce plătesc emisiunile, la ghicitori să devi dependent de ei pentru diferite interese personale, fie bani fie reclamă, depinde de ce dorește hipnotizatorul, ca să faci voia lui – n.n.]

Se întâmpla la sfârșitul clasei a VIII-a... Anul 1974. Era puțin după prânz, de sărbătoarea Sf. Ilie. Dorina Arnioni, care terminase școala cu diplomă de merit [se sugerează capacitatea ei intelectuală, pentru a se spori credibilitatea povestirii. Diploma de merit totuși poate fi și un indiciu pentru o înălțare ce face propice primirea duhurilor prin această slăbiciune, considerându-se vrednică a fi aleasă de Dumnezeu pentru vederi cerești. Totuși exprimările și descrierea ispitei de mai jos arată că pregătirile sârmaneii victimei nu au fost în domeniul învățaturii Ortodoxe, nu numai atunci, când nu se putea, dar nici până la data relatării. De unde se vede că roadele lucrării de mai jos a Părintelui Arsenie Boca nu era spre pocăință, spre schimbarea minții în adevăr, spre întoarcerea la Ortodoxie, ci doar spre propriul cult. De altfel, în general, datorită acestui mod fascinant de a lucra în ucenici, următorii sfinției sale nu au darul discernământului Ortodox, ci iau lucrurile de bune fără a le cerceta, din admirația fără măsură față de persoana celui atât de venerat, încât anulează orice îndrăzneală de a verifica după Sfânta Tradiție dacă sunt adevărate și bune sau nu învățăturile sfinției sale. De aceea putem vedea în cărțile preacuvioșiei sale, și cele despre el, necenzurate, atâtea evidențe despre amăgitoarea lucrare pe care a întreprins-o – n.n.], se întorcea de la cumpărături [deja vedem unul din motivele ispitei. În loc să meargă la Sfânta Biserică, măcar pentru binecuvântarea de la sfârșitul Sfintei Liturghii, care, după cum vedem mai jos, era tocmai spre final, copila era la cumpărături – n.n.],

de la singurul magazin din sat. Avusese cu ea 100 de lei. Aceștia erau banii pe care îi lua mereu, când mergea la cumpărături, o dată pe săptămână. După estimările de acasă, suma aceasta ajungea pentru necesarul prevăzut și mai rămânea și rest...

Lumea se întorcea de la biserică. Se umpluse de credincioși poteca dinspre biserică spre sat. Dintr-odată, copilei îi atrag atenția două siluete negre, îmbrăcate foarte ciudat. Nu îți puteai da seama ce sunt, de fapt: bărbați, femei, oameni normali sau nu foarte normali... [conștiința și bunul simț erau alarmate din realitatea ce i se prezenta – n.n.]

⁷³⁶ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

De aici, totul ține de minune, de pronia lui Dumnezeu...

*„Eu locuiam lângă biserică, la numărul 64. Nu era pod atunci, în dreptul nostru, peste pârâu. Intram în sat trecând peste apă. Când am dat să cobor spre albie, am rămas surprinsă de două siluete negre. Erau îmbrăcați tare ciudat [iată **nedumerirea minții** – n.n.]. în haine mai mult femeiești. Însă în zona capului emanau lumină! Te simțai iradiat de lumină! Dar iradiat la modul benefic.*

Când am dat să cobor, simțeam că mă ard privirile lor. Am dat Bună ziua. Și întrebarea a venit: „Locuiești acolo sau aici?” „Aici!” Și atunci o lumină așa, neobișnuită, m-a străfulgerat! Ochii persoanei din fața mea, inițial negri, apoi verzi, s-au făcut albaștri! [din nestatornicia culorii ochilor se vede ce lumină subfirească, nălucitoare, emana și lucra prin ei. Este cunoscut că arătările demonice sunt caracterizate prin această ardere a privirii – n.n.], Și mi-a zis atât: Pentru tine am venit! [atac prin laudă, arătându-i interesul deosebit pentru persoana ei, spre a se deschide poarta mândriei – n.n.]

Pe atunci, ni se spunea la școală: 0 să mergeți prin oraș, o să. vedeți tot soiul de oameni degھیzați! Să n-aveți încredere în ei! L-am mai fixat o dată cu privirea, întrebându-mă: Cum pentru mine? Ce importanță am eu? Sunt un individ oarecare... Sunt așa de neînsemnată/ Cum să vină pentru mine?

*Și la început m-am gândit că vor bani. Dumnezeu e deasupra și știe ce-am simțit și ce gândesc... Aveam cumpărăturile în plasă, în mâna stângă și, în rochița cu care eram îmbrăcată, în buzunarul drept, țineam restul de bani ce îl promisem de la cumpărături: o hârtie de zece lei, mov. Surpriza a venit îndată. Pentru tine am venit, a spus Părintele. Era Părintele Arsenie, cu măicuța Zamfira. Una dintre persoane era mai tânără și mai feminină. Iar cealaltă era în haină neagră, dar pe deasupra avea o haină ca de țigancă [sărmana fată. Tensionată între surprinderea unui aspect foarte sugestiv al realității și fascinație. Dacă ar fi știut că lucrarea de hipnoză este comună și magiei negre și celei albe lucrute de țigănci, dar și celor înșelați... ar fi fost scutită de cele ce urmau – n.n.]. Eu cu țigancă asta, cu ghilimelele de rigoare, m-am mai întâlnit ulterior și în Deva. Și era fără ciorap în pantof bărbătesc. [din nou ciudățeniile spre **nedumerirea minții**, ca toate amănunțele de până acum. Ce diferență față de arătarea cea smerită a Sfinților... – n.n.]. Părintele, deci, m-a întrebat unde locuiesc și a zis că pentru tine am venit, după care a continuat spunând: Am venit să-ți spun prin ce-ai să treci.*

*Știu că mi-a mai zis: Spune-mi data nașterii. Și am impresia că parcă deschidea o carte cerească, din care, uitându-se prin mine, undeva, îmi spunea... Te cheamă cu A, cu D și cu C. Adică Arnioni Dorina Constanța. [iată **câștigarea încrederii** – n.n.].*

*Chiar atunci treceau două femei în drum. Erau niște vecine, care mi-au strigat: Ce stai de vorbă cu străinii ăia! Ce să-ți spună ție? Nu te lăsa influențată! Ce a fost am văzut, ce-o fi om vedea... [Dumnezeu îi trimitea prin oamenii ce veneau de la Sfânta Biserică sfatul bun spre a se feri de primejdie. Ce bine ar fi fost ca din smerenie copila să asculte de ei și nu de ucigașa curiozitate – n.n.]. Dar Părintele zice: Hotărăște-te dacă vrei sau nu să îți spun prin ce ai să treci! Eu am venit pentru tine! Voi da socoteală... în momentul în care a zis voi da socoteală! Eu am venit, e treaba ta dacă vrei, am înțeles că nu mă forțează [iară și iară **câștigarea încrederii**. Dar nu numai atât. Diavolul are nevoie de consimțământul tău ca să intre în tine și harul să se îndeparteze. El vrea să forțeze, dar, Dumnezeu nu-l lasă și nici el nu are vreun avantaj dacă nu ți-a cucerit voința – n.n.]. Și atunci am zis: Sunt de acord să-mi spuneți, dar bani n-am să vă dau... Părintele mi-a răspuns: Nu ți-a cerut nimeni bani! Ți-am cerut doar să mă ascuți și să iei aminte [interesul Părintelui nu era pentru bani, ci doar pentru minte, ca să fie ascultat și urmat de cât mai mulți – n.n.]. Și am zis: Dar nu pot asculta aici, pentru că mă spun doamnele acelea și se poate afla la școală și am probleme [deja conștiința îi spunea că face lucruri de rușine și că trebuie să se ascundă – n.n.]. îmi era teamă nu de școala din sat, ci că m-ar fi putut reclama la liceu. Se făceau multe lucruri de genul acesta pe atunci... Și atunci zice: No, hai unde crezi că nu ne aude nimeni. Și am luat-o pe drum încet. Maica Zamfira s-a despărțit de noi și s-a dus la cineva în sat, să îl aștepte. Pe drum în jos am ajuns la numărul 1. Acolo, era un singur corp de clădire - cel dinspre sat, nu cele două care sunt acum. Corpul de clădire dinspre sat era doar în roșu, construit de un om care avea doi copii și care locuia în*

*Pâran. Pe o holdă a mamei lui, a construit casa pentru al doilea copil. Acolo, erau măcăcinișuri pe dunga apei, și în fața casei aceleia, omul curățase. Erau trei sălcii plantate și Părintele a intrat și s-a așezat pe iarbă, între sălcii. Pe drum, Părintele a dus ușor mâna în buzunarul drept și a scos o iconiță cu Maica Domnului, cu Fiul în brațe [**câștigarea încrederii**. Este cunoscut că foarte mulți vrăjitori recurg al Sfintele Icoane, la Sfânta Scriptură și la rugăciuni pentru a cuceri pe cei naivi – n.n.]. Văzusem una identică, atunci când eram în clasa a VI-a, în vacanța de Paști, la mănăstirea Neamțului. I-am iubit enorm pe dascălii mei, pentru că ne-au dus în țară două săptămâni și am văzut multe locuri minunate, între care și mănăstirea Neamțului. Și m-a întrebat: «Știi ce am aici?» «Da», am spus. Crezi că există Maica și Fiul? La biserică mergi? S-a așezat sub salcie și a ținut iconița și a zis: Fă cruce cu bani de hârtie [iată un gest ce ar fi trebuit să-i dea de gândit. Este specific ghicitorilor: Părintele Paisie spunea că magia este o împletire între înșelăciune și lucrare demonică. Diavolul se străduiește întotdeauna să se disimuleze pentru a-i amăgi pe oameni, însă Dumnezeu nu-i îngăduie să se camufleze deplin, căci altfel nimeni nu s-ar mai putea elibera din mrejele lui. întotdeauna vor rămâne expuse vreun „corn” sau vreo „codită”, așa încât oamenii să prindă de veste și să se păzească⁷³⁷. – n.n.]. Am înmărmurit! înainte, zisese că nu vrea bani. Nu știam atunci că-i Părintele... Numai atâta mi-a spus, că a venit pentru mine și că voi da socoteală. Dar acel voi da socoteală m-a hotărât. Fă cruce cu bani de hârtie! Parcă înainte zisese că nu vrea bani! Și am întrebat: «Dar ați zis că nu vreți bani!» «Eu nu vreau. Dar ți-am spus că știu că ai. Ai în buzunarul drept o hârtie de zece lei!» Când am dat să-i scot, o zis: Nu-i nevoie! Acolo unde te duci, tu să ai bine grijă de ei, că vei avea mare nevoie! Ai grijă unde-i pui! O să vină vremuri când o să ai mare nevoie de ei [iar **câștigarea încrederii** prin ghicirea prin duh pitonicesc, a unor lucruri deșarte și un adevăr general valabil, numit truism – n.n.]. Și Părintele a continuat: Acolo unde mă duc eu, nu am ce face cu ei! Iar de la iconiță, m-a întrebat: Mergi la biserică? N-aveți necaz la școală? Cu cine mergi? Și i-am explicat, ca dumneavoastră, că mai veneam la curățenie cu părinții. Și ce icoană te-a impresionat în biserică?, m-a întrebat. Și i-am spus că Botezul din apa Iordanului. Doamne, eram uluită cum Domnul Vieții S-a plecat în fața unui pământean și a acceptat o purtare obișnuită, chit că era Dumnezeu! Niciodată nu am reușit să înțeleg aceasta, până mai acum câțiva ani, când s-a împlinit cuvântul și mi-a fost trimisă copila, care o mers la olimpiadă la religie*

[iată la ce se rezumau cercetările în domeniul Ortodoxiei a bieteii femei: impresii emotive și informații de la copilul ei cu care se mândrea. Unde este cercetarea pe viață și moarte a adevărului care trebuie să caracterizeze orice creștin serios, ce dorește mai presus de orice să știe ce să facă pentru a se mântui? Unde este citirea din Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți? Unde este lucrarea de vedere a păcatului propriu și al neputințelor ce avariază firea! – n.n.],

ca să mă facă să înțeleg cum atâta Slavă S-a putut smeri atât de mult, încât să Se poarte ca cel mai simplu om! Și Duhul în chip de Porumbel... Deci toată Trinitatea, tot Absolutul adunat într-o imagine! Și-atunci m-a întrebat Părintele ce rugăciuni știu. Știam din rugăciunile de seară; le ziceam cu mama. Am zis Tatăl nostru, am zis Născătoare, am zis Preasfântă Treime și, când am zis împărate Ceresc - urma să zic și îngerașul, atâta știam —, Părintele mi-a luat mâinile și a zis: Nu așa! Mâinile se pun așa, în semnul Crucii. Repet, nu știam că-i preot, nu știam cine este, dar simțeam că este special și deosebit. Ei, în momentul în care s-a rugat smerit și simplu împărate Ceresc, ceva m-a cutremurat! Cine l-a auzit pe Părintele rugându-se nu mai poate să se roage oricum! Vistierul Bunătății..., ziceam eu. Erau, de fapt, niște cuvinte pe care nu le înțelegeam. însă Părintele spunea: Vistier al Bunătăților

[iată de ce era așa de special și deosebit: îndrăzneia să schimbe conținutul sfințelor rugăciuni insuflate de Sfântul Duh. Noi credem că singurul adevărat Vistier al Bunătăților este Dumnezeu, de aceea spunem **VISTIERUL** pe când Părintele Arsenie Boca îl devalorizează numindu-L doar un vistier printre alții – n.n.].

Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în

⁷³⁷ Dyonygios FARASIOTIS, *Marii inițiați ai Indiei și Cuviosul Paisie* [Ed. s.n., s.l., s.a.], <<http://www.scribd.com/doc/29017415/Marii-Initiati-Ai-Indiei-Si-Cuviosul-Paisie>>, joi, 6 septembrie 2012, p. 231

*palme [iată și celebrele stigmatate! Lucrarea înșelătoare a diavolului atât de mult avansează în fire că până la urmă pecetluiește chiar și trupul. Ea nu este prezentă, cu mila lui Dumnezeu, la nici un Ortodox, în schimb apare din abundență la falșii sfinți ai romano-catolicismului de după despărțirea de Sfânta Biserică a Apusului, și este evidentă atât în trup dar mai ales în mentalitatea celui atât de mult iubit de Părintele Arsenie Boca încât l-a trecut în ceata Sfinților din Biserica Drăgănescu: Francisc de Assisi. Vom vedea mai jos că, de fapt, stigmatetele sunt o lucrare amăgitoare cu care străpunge diavolul trupul celor care vor să îl înlocuiască pe Hristos, numiți de Sfânta Scriptură antihriști: *I Io 2:18 Fiilor, ceasul cel de apoi este; și precum ați auzit că antihrist vine, și acum antihriști mulți s'au făcut; dintru aceasta cunoaștem că ceasul cel de apoi este. – n.n.]! Și-mi ziceam: Nu poate fi un om obișnuit! Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! Și semn că Părintele știa ce gândeam, zice: Nu mă mai tulbura [cum s-ar putea tulbura un Sfânt? – n.n.]! Timpul meu e limitat [iată graba care presează mintea, nelăsându-o să analizeze și să primească în deplină libertate ce i se oferă. Este unul din cei trei de 6 diavolești ce formează pecetea lui antihrist: mintea pripită. După Sfântul Vasile cel Mare, tot lucrul făcut în grabă nu este lucru bun – n.n.]! Și-așa mă așteaptă de mult... Lasă-mă să-ți spun de ce am venit!**

*In momentul în care Părintele a zis împărate Ceresc, repet, am simțit o învăluire [învăluirea nu este dată de Sfinții lui Dumnezeu care aduc o reală pace și o întărire a libertății. *Iac 1:6 Iar să ceară cu credință, nimic îndoindu-se. Pentru că cel ce se îndoiește, asemenea este cu valul mării care de vânturi se aruncă și se învăluiește. – n.n.] și o liniștire [aceasta este mimată de duhul acediei când vrea să cucerească încrederea prin false simțiri duhovnicești – n.n.] . Apoi, m-a învățat ca, de câte ori voi da de greutateți, să rostesc rugăciunea inimii și inclusiv să am grijă la felul în care respir, la dozarea respirației. Doamne Iisus Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, până aici te înalți, inspirând, iar la păcătosul ajung la condiția mea de căzut [unde este accentul pe smerenie în rugăciunea lăuntrică? Rugăciunea lui Iisus este prezentată ca tehnică a trupului iar nu ca esență a pocăinței. De ce nu o învață că trebuie a se considera cea mai păcătoasă, dar să păstreze nădejdea în mila lui Dumnezeu, cum ne învață Filocalia? – n.n.]**

*întrebarea a venit apoi: Ce dorești să faci în viață? Am zis: «Să-L slujesc pe Dumnezeu!» «Cum? Că pe Dumnezeu Îl poți sluji în mai multe forme. Ce crezi tu că vrei să faci?» «Păi, să am grijă de familie. Să am grijă de bătrâni...» [preocupările ei nu erau pentru lucrarea lăuntrică sau pentru slujirea autentică a lui Dumnezeu ci pentru faptele sociale laudate atât de comuniști și de romano-catolici și atât de apreciate azi. Ele sunt o bună slugă dar un rău stăpân, ca tot ce este nevoită trupească – n.n.] Și zice: *Ei bine, dar dacă vei lua această hotărâre, slujirea lui Dumnezeu se face numai în adevăr și în curățenie [ce cuvânt frumos. Mai frumos ar fi fost curăție. Dar de ce o descurajează mai apoi? – n.n.] . Ești sigură că într-o zi n-o să-ți pară rău? Nu ai vrea bani în bănci, mașini luxoase, un soț care să te iubească, o familie încărcată cu tot felul de bunătăți? Luxul mi se părea un apanaj - așa se spunea în școală pe atunci - al burgheziei. Mașini luxoase... Venea Părintele din sat uneori și nu avea o mașină foarte luxoasă. In rest, două-trei mai treceau din când în când. Dorința mea era să fiu de folos, să nu cad din ascultare. Așa fusesem crescută: că suntem trimiși pe pământ să împlinim anumite misiuni, și Dumnezeu n-o să ne lase la greu [iar observăm că nu era lămurită cu scopul vieții, doar era o biată copilă îndoctrinată greșit. Dorința ei era să slujească lui Dumnezeu ca să-i fie bine pe pământ, fără a avea perspectiva universului nevăzut lăuntric și al dezmarginirii – n.n.] . Și am spus, am cerut să facă ce vrea Domnul cu viața mea [iar un cuvânt foarte frumos – n.n.] . Și mereu zicea Părintele: Dar crezi în Cer? Până la Dumnezeu te mănâncă Sfinții [ce cuvânt diavolesc, specific ateilor! De altfel și copila a reacționat corect – n.n.] ! Și-atunci îmi amintesc că am avut o reacție foarte dură. L-am prins de mâna dreaptă și i-am zis: «Sfinții nu mănâncă pe nimeni! Sfinții sunt vii!» «Dar crezi asta?», mă întreba, și Părintele atunci se lumina și zicea: «Dacă dorești să slujești Cerul [de ce așa de impersonal? De ce nu-i spune să slujească pe Hristos, pe dulcele Iisus? de ce se ferește de numele care leagă atât de tainic pe chemător de Cel chemat? – n.n.] , vei fi sprijinită! Se cheamă că faci parte din Biserica luptătoare. Te va sprijini oriunde Biserica triumfătoare, dar condiția este să nu abandonezi! Vei putea să faci foarte mult, dar vei apuca și vei spune adevărul și dușmanii te vor împiedica!» «Care?»**

Aproape zeflemitor întrebam. «Turcii, rușii?» «Mult mai aproape! Să te ferești de persoanele cu nume de Sfânt!» [ce gând hulitor! Mult mai bine ar fi fost să-i spună adevărul: să te ferești de persoanele cu renume de Sfântul ce vor să te stăpânească prin false proorocii și minuni în simțire și imaginație, ca să te abată de la singura lucrare mântuitoare: pocăința – n.n.]

*Sunt fericită și astăzi când aflu că li se dau pruncilor nume de Sfinți. Părintele propovăduia asta și lumea creștină spune să încredințăm copiii unui patron spiritual. Dar atunci Părintele mi-a spus: Vei avea mari necazuri cu o persoană cu nume de Sfânt! Apoi, a zis: Conducătorul de acum va cădea [asta o propovăduia și Grig Bivolaru, numit prooroc și Sfânt de adeptii lui – n.n.] ! Vei avea salcie la poartă: casa asta va fi a ta! Și mi-a arătat casa... [Iată acum prima parte a **sugestiei hipnotice**: să cumpere acea casă, când va putea, ca să aibă dovada certă că hipnotizatorul este și prooroc – n.n.] Era casa unde m-am întâlnit cu dumneavoastră. Nu puteam să cred - nu că n-aș fi crezut ce-mi spune, dar pe calcul nu mergea nicicum! Omul acela avea doi copii; cum să ajungă casa aceea a mea? Băieții lui erau mici amândoi. Nu puteam, prin căsătorie cu unul dintre ei, să dobândesc casa. Iar noi, de aici, aveam casă cumpărată în Șura Mică, o casă cu etaj. Dăduserăm 50.000 de lei, în banii aceia. Poate cât acum mai bine de 500 de milioane. Și n-aveam cum să mai cumpărăm o casă și nici de ce. Și zice: Dacă vei alege să-L slujești pe Domnul casa asta va fi a ta! Dar să nu te bagi în bănci, mi-a spus, și să te ferești de lipitori!*

Credeți-mă că, într-o vară, trecând la holdă, pe aici, pe pârâuașul ăsta, erau lipitori - animale mici, niște viermuleți de apă. Săream peste pârâu, să nu mă atingă. Am înțeles abia după ce — nici nu mai știu cum să formulez - toată vlagă au supt-o din mine unii și alții, care fac lipeala, numai să câștige ei, la ce s-a referit Părintele. Dar îndrăznesc să sper că toate sunt îngăduite de Dumnezeu și de toate a știut Dumnezeu, pentru a ne trece prin probele de foc. [ce ușor este, vorbind în dodii general valabile, ca oamenii creduli să-și lipească mintea de vreo interpretare prin care potrivește vreo întâmplare cu acel cuvânt, dându-i sens de proorocie. Cu adevărat o astfel de lucrare este o lipitoare ce sugerează vlagă rațiunea lăsându-o fără discernământ – n.n.]

Deci a spus: Să nu te bagi în bănci! Și eu am zis: Dar eu am fost în bănci, Părinte! [săracul copil naiv. Credea că este vorba de băncuțe – n.n.] Și nu mi s-a întâmplat niciun rău. Acolo, la mesteacăni, ne-au dus dascălii să vedem o școală — la noi erau doi copii într-o bancă — în care băncile erau atât de mari, de lemn, încât încăpeau trei copii într-o bancă! Și zice: Nu mă mai intrerupe! Timpul meu e limitat! De două ori mi-a spus asta. Și-așa m-așteaptă de mult...

[un Sfânt ar fi surăs inocenței și ar fi lămurit copila. Ba mai mult, vorbind în Sfântul Duh i-ar fi spus exact acele cuvinte pe înțelesul ei, surprinzându-i atât nedumerirea, cât și starea sufletului cu precizie dându-i și răspunsul exact care să o construiască, fiindcă Dumnezeu –Cuvântul se pogoară la mintea fiecăruia, cunoscându-o și ducându-o la a Îl cunoaște, nu în ai spori neștiința, deci păcatul. *1Co 2:16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.* Această patinare în înțelesuri, ghicirile cum le numește chiar femeia mai jos, sunt specifice lucrării diavolilor care nu ne cunosc ci ne ghicesc, vrând să pună stăpânire pe noi prin informație. Este curiozitatea morbidă demonică ce vrea să afle gândurile și stările noastre lăuntrice ca să ne poată manipula și robi lor – n.n.]

Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină.

[Bună comparație. Este tipică pentru bolnavii de epilepsie și cei posedați: *Mar 9:20 Și l-au adus pre el la dânsul. Și văzându'l pre dânsul, îndată duhul l-a scuturat pre el, și căzând la*

pământ, se tăvălia aspumând.. Așa proorocea și Mahomed: **Pentru minciuno-Prorocul Moamet, și pentru eresul lui**⁷³⁸⁷³⁹

§1 Când împărătea Iraclie, s-a arătat la Răsărit Moamet cel în toată lumea prihănit, care s-a născut în anul 560 în cetatea Mekke a Arabiei Pustie, nu departe de Marea Roșie, și păcător de cămile fiind a Doamnei sale Kadige⁷⁴⁰, s-a făcut și bărbat al ei, cu farmece înduplecându-o pe ea. Iar venind el oare când în Palestina, se întâlnea în adunări cu Iudeii și cu Creștinii, și lua de la dânșii oare care Scripturelnice cuvinte, în sfârșit din feluri de eresuri plâsmuind un noian ciudat l-a întărit.

§2 Și având el drac, cădea la pământ, și aspuma⁷⁴¹, de care să mâhnea Doamna și muiera lui. Și văzând el pe muiera sa că se amărăște așa, învățat fiind de un monah Serghie, zicea ei, că Arhanghelul Gavriil din cer vine către el și îl învață oare care taine Dumnezeiești și ascunse, și ca cum nesuferind privirea Îngerului face acest fel de chipuri, căzând la pământ ca un îndrăcit. Și cum că așa era lucrul, mărturisea și pomenitul monah Serghie, care întru răutate îl covârșea, care pentru credința sa cea rea a fost gonit din Vizantia, și acolo era surghiunit. Acesta vrând să încredințeze pe muiera lui Moamet, îi zicea că cu adevărat la toți Prorocii același Gavriil se trimite. Iar ea, crezând cuvintele minciunii prietenului, și lepădând rușinea, și mai ales fâlindu-se că împreună locuiește cu prorocul, cuvântul acesta l-a scos către celelalte muieri și a spus celor de o seminție cu dânsa și de la dânsele a ieșit cuvântul către bărbați și așa nume de proroc spurcatul acela a câștigat lângă cei de o seminție cu dânșii, precum scrie Chedрино, Zonara, Pavel Diaconul, Sigivertus Gemblachinskiul, Avva Oursper în cronicile lor din anii lui Iraclie, și mulți alții. De aici mai vedem că avem și o altă asemănare cu Mahomed. Și Părintelui Arsenie Boca i s-a răspândit faima de Sfânt tot de la femei, începând cu Maica Zamfira.

De asemenea, putem întâlni delirul mistic în tulburarea afectiva bipolară cunoscută și ca psihoza maniaco-depresivă, fie în faza depresivă – în episodul depresiv major, cu elemente psihotice, melancoliforme, fie în episodul maniacal, expansiv, unde este trăit ca o stare de exaltare. În depresia majoră cu elemente psihotice, ideile delirante se pot însoți de idei de ruina și de idei de inutilitate, nedemnitățe și umilință, bolnavul considerându-se nevrednic de dragostea lui Dumnezeu sau a semenilor săi, refuzând să primească orice fel de ajutor, atenție sau compasiune. Pe de altă parte, în episodul maniacal, alături de delirul mistic, apare de cele mai multe ori un delir de grandoare și omnipotență. **Bolnavul are convingerea ca este o persoană însemnată care poruncește celorlați, îi păstorește. Delirul mistic se poate manifesta și în psihozele din epilepsie (în special din epilepsia temporală), în care pot apărea viziuni, senzații sublimă însoțite de o lumina strălucitoare (denumită de William James fotism sau ceea ce neurologii de azi considera a fi aura vizuala).** [...]

Autori: dr. Letiția Dobranici și dr. Eugen Ștefănuț⁷⁴²

⁷³⁸ †IPS Meletie, MITROPOLITUL ATENELOR, *Bisericeasca Istorie*, Tipografia Sfintei Mitropoli a Moldaviei, Iași, 1841, Tomul II, Partea I, Capul III, pp. 145-149.

⁷³⁹ Khadijah sau Khadija bint Khuwaylid (arabă : خديجة بنت خويلد) sau Khadija al-Kubra (Khadija cel Mare) [1] (circa 555-620 CE), a fost prima soție a islamice profetului Mahomed . Ea este de obicei considerat de musulmani ca fiind " mama a Islamului " [Pentru noi mama înșelăciunii – n.n.]. Ea a fost prima persoana care să se convertească la Islam. <http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija_bint_Khuwaylid>, marți, 4 martie 2014.

⁷⁴⁰ Mar 9:17 Și l-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. 18 Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. 19 Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. 20 Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduț pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. 21 Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. 22 Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. 23 Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. 24 Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. 25 Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! 26 Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. 27 Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.

⁷⁴¹ Calendarul islamic începe cu data 1 muharram, anul 1 hegira , dată care corespunde în calendarul solar gregorian cu data de 15 iunie 622 d. H., și reprezintă începutul erei islamice marcată de strămutarea (ar. هجرة :hiğra) profetului Muhammad de la Mecca la Yathrib (viitoare Medina). <<http://ro.wikipedia.org/wiki/Islam>>, marți, 4 martie 2014.

⁷⁴² <<https://www.facebook.com/notes/misticism-%C8%99i-delir-mistic/761313213883034/>>, miercuri, 30 decembrie 2015

– n.n.]

A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am avut puțină treabă! Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strună aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpânea tehnica tele-portării [iată cum de la mistica mahomedană ajungem la cea din science fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.] . Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta, când ne-am întors, a zis: Dorinuța, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălălalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălălalt nu se arată doar vorbirea vulgară ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă: 2Co 11:13 Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuș satana se preface în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se prefac și slujitorii lui ca slujitorii dreptăței; căroră va fi sfârșitul după faptele lor. – n.n.] aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul

[săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supramască de creștinism apusean, numit antroposofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum vom vedea mai jos, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antroposofiei– n.n.]

se duse și se întorsese

[aici ajungem de la mistica science fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatele de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp⁷⁴³. – n.n.] .

Atunci Părintele mi-a pus o întrebare de genul:

«Crezi în lumea Cerului?»

[dar de ce să nu creadă în Hristos ci în astral? – n.n.]

«Da!» «Dar ce te face să crezi că există Rai?»

[dar de ce să nu creadă. Ce rost au aceste întrebări care subminează credința introducând șovăiala? – n.n.]

-am spus că, atunci când adorm, visez că mă duc în sus și văd Raiul așa cum îl știu descris la biserică, și când mă zgâlțâie părinții să mă trezesc, plâng. Dar visezi urât?, m-a întreat Părintele.

[dacă avea Sfântul Duh ar fi știut ce visează⁷⁴⁴. De ce tot acest interogatoriu ca să pună stăpânire pe mintea ei? – n.n.]

⁷⁴³ <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmate-false-iar-vaticanul-stia/>

⁷⁴⁴ Dan 2:3 Și le-a zis lor regele: „Am visat un vis; duhul îmi este tulburat și vreau să știu visul”. 4 Atunci caldeii au grăit către rege în grai arameian: „O, rege, să trăiești în veac! Spune servilor tăi visul și noi îți vom descoperi tâlcuirea”. 5 Răspuns-a regele și a zis către caldei: „Să știți că hotărârea am luat-o! Dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui, veți fi tăiați în bucăți, iar casele voastre prefăcute în grâmezi de ruine. 6 Dar dacă îmi faceți cunoscut visul și tâlcuirea lui veți primi de la mine daruri bogate și cinstire multă; deci arătați-mi visul și tâlcuirea lui!” 7 Ei au răspuns pentru a doua oară și au zis: „0, rege, spune servilor tăi visul, iar noi îți vom face cunoscută tâlcuirea lui!” 8 Răspuns-a și a zis regele: „Fără îndoială, eu știu că voi căutați să câștigați vreme, fiindcă vedeți că eu hotărârea am luat-o; 9 Că dacă nu-mi faceți cunoscut visul, este că aveți de gând să vă sfătuiți unul cu altul și să spuneți înaintea mea vorbe mincinoase și înșelătoare, până când vremurile se vor schimba. De aceea spuneți-mi acum visul și eu voi ști dacă voi puteți să-mi descoperiți și tâlcuirea lui!” 10 Răspuns-au caldeii în fața regelui și au zis: „Nu se află om pe pământ care să poată face cunoscut ceea ce cere regele, fiindcă nici un rege, oricât

«Nu! Visez grădini frumoase, Raiul...» «Păi și atunci de ce plângi?» «Pentru că mă rupe de vis trezirea...» Și Părintele a răs.

[Mar 5:40 Și-L luau în răs. Iar El, scoțându-i pe toți afară, a luat cu Sine pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce îl însoțeau și a intrat unde era copila. Luc 6:25 Vai vouă celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tânguî.:26 Vai vouă când toți oamenii vă vor vorbi de bine. Căci tot așa făceau proorocilor mincinoși părinții lor. – n.n.]

Atunci, a venit întrebarea: «Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?»

[iată acum pentru ce a venit Părintele Arsenie Boca. Care era interesul lui personal și principală **sugestie hipnotică** care vedem că a funcționat după atâția ani. De ce era nevoie să vorbească așa cifrat. De ce să nu depună copila mărturie pentru Hristos ci pentru Cer? De ce să nu împlinească porunca Evangheliei: *Mat 10:32 Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.* Nu cere Mântuitorul să mărturisim cerurile ce pe El. Explicația o găsim tot în Sfânta Scriptură: *Efe 6:11 Îmbrăcați-vă întru toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva meșteșugurilor diavolului.12 Căci nu ne este nouă lupta împotriva trupului și a sângelui; ci împotriva începătoriilor și a domniilor, și a stăpânitorilor întunerecului veacului acestuia, împotriva duhurilor răutății întru cele cerești.* Copila nu era chemată să mărturisească împărăția Cerurilor ci să depună mărturie ca pentru sfințenie despre stăpânitorii întunericului veacului acestuia, despre *duhurile răutății întru cele cerești*, sau din văzduh, sau din cer – fiindcă cerul în Sfânta Scriptură are sensul și de aer, și de tărie, și de văzduh, și de împărăția Cerurilor – despre vameșii care vor închinare ca unor zei, la păgâni, ca unor extraterestri de la atei, ca unor sfinți de la creștinii înșelați, de a cărui parte Părintele Arsenie Boca a căutat prin felul lucrării sale amăgite să fie părtaș, suferind o mare rătăcire – n.n.]

«Lumea noastră însemnând ce?»

[sărmana copilă. Conștiința îi vădea ciudățenia exprimării, doar ea știa de RAI, dar neavând discernământ nu a lucrat până la capăt această alarmă care îi tot suna în minte: nu primi amăgirea, nu este Ortodoxie ce și se predă – n.n.]

«Lumea slujitorilor Cerului»

[după cum este prezentată aici seamnă foarte mult cu lumea astralului, de la ocultști. De altfel, după cum am văzut mai sus, la aceasta duce credința sugerată hipnotic de precauțioșia sa – n.n.] ,

a precizat Părintele. «Deci pentru ce să depun mărturie?» «Pentru lucrarea Cerului în lume.» «Asta poate să depună oricine, orice element din creație, de la mugur și până la poarta

de mare și de puternic ar fi, nu ar cere așa ceva de la nici un tâlcuitor de semne, vrăjitor, sau caldeu. 11 Și lucrul pe care îl cere regele este greu și nimeni altul nu poate să-l descopere înaintea lui, decât zeeii al căror locaș nu este printre cei muritori”. 12 Din această pricină regele s-a mâniat și, în marea lui furie, a poruncit să fie uciși toți înțelepții din Babilon. [...]16 Daniel a plecat și a rugat pe rege să-i lase vreme ca să-i descopere tâlcul. 17 După aceasta Daniel s-a dus în casa lui și a dat de știre lui Anania, Misael și Azaria, prietenii lui, care este pricina, 18 Cerându-le să roage fierbinte milostivirea lui Dumnezeu din ceruri pentru această taină, ca să nu lase să piară Daniel și prietenii lui împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. 19 Atunci i s-a descoperit lui Daniel taina aceasta într-o vedenie de noapte. Și a preaslăvit Daniel pe Dumnezeuul cerului. 20 Și a început Daniel a grăi: „Să fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac și până în veac, că a Lui este înțelepciunea și puterea. 21 Și El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi și Cel care îi pune; El dă înțelepciune celor înțelepți și știință celor pricepuți. 22 El descoperă cele mai adânci și cele mai ascunse lucruri, știe ce se petrece în întuneric și lumina sălășluiește cu El. 23 Pe Tine, Dumnezeule al părinților mei, Te preaslăvesc și Îți mulțumesc ție, că mi-ai dat mie înțelepciune și pricepere și m-ai făcut să cunosc acum ceea ce noi Ți-am cerut rugându-Te, căci Tu ne-ai descoperit taina regelui”. 24 Apoi Daniel s-a dus la Arioh, pe care regele îl însărcinase să omoare pe înțelepții Babilonului și i-a grăit așa: „Nu da morții pe înțelepții Babilonului! Du-mă înaintea regelui și eu îi voi descoperi regelui tâlcuirea”. 25 Atunci Arioh a dus grabnic înăuntru pe Daniel în fața regelui și i-a vorbit astfel: „Am găsit un iudeu dintre cei aduși în robie care poate să tâlcuiască visul”. 26 Răspuns-a regele și a zis către Daniel, care se cheamă Belșațar: „Oare ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am avut precum și tâlcuirea lui?” 27 Daniel a răspuns înaintea regelui zicând: „Taina pe care vrea să o afle regele nu pot s-o facă cunoscută lui nici înțelepții, nici prezicătorii, nici vrăjitorii, nici cititorii în stele. 28 Dar este un Dumnezeu în ceruri, Care descoperă tainele și Care a făcut cunoscut regelui Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile ce vor veni. Iată care este visul și vedenia pe care le-ai avut când erai culcat în patul tău:

Se vede că sârmanul Nabucodonosor era mai înțelept decât biata copilă înșelată.

Cerului, toate vorbesc! Absolut toată rânduiala din Univers vorbește despre Creație, despre Cer...»

«Și atunci poți depune sau nu poți depune mărturie?» «Păi toți spun!» «Care toți?» «Toți oamenii din lume pot depune mărturie despre esența lor divină

[vai ce necunoaștere. Nu avem esență divină, ci chip dumnezeiesc. Esența divină este credința panteistă a păgînilor! Iar Părintele necunoscând aceasta sau, mai grav, crezînd aceasta, nu o corectează, cum ar fi făcut orice învățător creștin, mai ales dacă ar fi fost trimis să o ajute pentru mântuire – n.n.],

pentru că atîta vreme cât are suflarea lui Dumnezeu în el...» Și atunci, Părintele a spus: Toți pot, dar nu toți vor!

Iar în momentul în care m-a întrebat dacă vreau să aleg să slujesc Cerul și să fac parte din Biserica Luptătoare, a zis: Dar pentru asta trebuie să mănânci ce trimite duhul Bisericii din Efes

[Aici Părintele vorbește apocaliptic. Probabil era obișnuit cu astfel de vedenii, fiindcă răstălmăcirea apocalipsei este cea mai frecventă lucrare de înșelare. Dar noi spunem, nu să mînânce biata femeie ce-i trimite duhul înșelător Bisericii din Efes, ci să urmeze ce-I trimite Mântuitorul: Apo 1:10 Fost-am în Duh într'o zi de Duminică, și am auzit după mine glas mare ca de trâmbiță,:11 Zicînd: eu sunt Alfa și Omega, cel dintîiu și cel de pre urmă, și ce vezi, scrie în carte, și o trimite celor șapte biserici ce sunt în Asia: la Efes și la Smirna și la Pergam și la Tiatira și la Sardes și la Filadelfia și la Laodichia. [...] Apo 2:1 Îngerului bisericii Efesului scrie: acestea zice cel ce ține cele șapte stele în dreapta sa, cel ce umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur; 2 Știu faptele tale, și osteneala ta, și răbdarea ta, și cum că nu poți suferi pre cei răi; și ai ispitit pre cei ce se zic pre sine apostoli, și nu sunt, și i-ai aflat pre ei mincinoși; 3 Și ai purtat, și ai răbdare, și pentru numele meu te-ai ostenit și nu ai încetat. 4 Ci am asupra ta, că dragostea ta cea dintîi o ai părăsit. 5 Drept aceea adu'ți aminte de unde ai căzut, și te pocăește, și fă faptele cele dintîi; iar de nu, vin la tine curînd, și voi mișca sfeșnicul tău din locul său, de nu te vei pocăi. 6 Ci aceasta ai, că urăști faptele Nicolaitenilor, care și eu le urăsc.. Dacă ar fi făcut așa, ar fi respins lucrarea plină de îndulcire de sine sugestionată de preacuvioșia sa, după cum Biserica din Efes a ispitit mult pe cei ce se numesc apostoli, dar nu sunt ci se află mincinoși, cât și faptele rușinoase ale primiloreretici numiți nicolaiți, ce propovăduiau îndulcirea trupească prin împreunare ca fiind mântuitoare, după cum și Părintele o sugerează în învățăturile sale care folosesc o genetică și fiziologie neînțeleasă și răstălmăcită, că femeia ar avea nevoie de împreunarea cu bărbatul ca să fie sănătoasă – n.n.]

Și întrebarea mea a mai fost, acolo, la poartă: «Bine, dar dacă eu aleg calea asta, se cheamă că voi rămâne singură... De mine cine va avea grijă la bătrînețe?» «Îți va fi trimisă o fetiță.» N-a spus: ai să naști o fetiță. N-a spus: vei avea. Ci: îți va fi trimisă o fetiță.

[Specific pentru vorbirea falșilor prooroci este ambiguitatea. Nu a spus se va naște, nici vei avea, ci va fi trimisă ca și de o va naște, și de o va avea, și de o va cunoaște să poată interpreta că i-a fost trimisă. Să poată în orice fată din viața ei a vedea o împlinire a proorociei – n.n.]

«Și din ce vom trăi? Voi scrie cărți?...» Că noi făceam compuneri deosebite și mă tot lăudau dascălii că voi ajunge departe cu scrisul. «Vei scrie o singură carte, și asta profesională, pe care ți-o va scrie fetița care îți va fi trimisă...» Mi-a spus inclusiv făptui că fetița va trece două cumpene grele.

[Dar ce om nu trece prin cumpene, căreia i se par cele mai grele? – n.n.]

Am vrut iar să spun ceva. Și zice: Nu mă mai întrerupe!

[Sfinții Părinți spun că una din formele mândriei este a nu suporta să fi întrerupt când vorbești – n.n.]

Mereu îmi spunea: Nu mă mai întrerupe!

[este foarte interesantă și prezența acestor repetiții ca de tonomat. Sfântul Duh nu face așa, el nu dă șovăială și bâlbăială ci transmite un mesaj lin, plin de stăpânire dumnezeiască, deci smerit. De altfel, din astfel de lucruri secundare, se vede clar că toată pățania nu este inventată. La ce pregătire precară spirituală și analfabetism duhovnicesc are sârmana victimă, nu ar fi putut inventa atîta lux de amănunte, autentice pentru o vedenie diavolească – n.n.]

Și eu am întrebat: Și de ea cine va avea grijă? Atunci, a venit răspunsul: O va ajuta copilul născut din... (și aici Părintele a pronunțat un nume, propriu, al unei persoane, omonim cu al unui fruct, n. n.)

[măr, păr, banană, cocos, struguraș, pepenel, Florin Piersic sau fructul pomului oprit? – n.n.]

Eu îi tot studiam trăsăturile, mi se părea că are o mână de pictor. Avea niște degete fine, lungi, așa, cum ne învățau la școală sau ne arătau în portrete că le au pictorii.

[Această observație, specific feminină, arată că biata copilă era ca un magnet atrasă de Părintele Arsenie Boca prin simțuri. De altfel mai toate femeile îl iubesc și admiră fiindcă avea ochi albaștri. Se și întreba cineva: dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut ochi căprui, ar mai fi fost socotit Sfânt de atâtea evlavioase? În orice caz, se vede că biata copilă nu era în stare de umilință, cum ar fi fost dacă era în harul Sfântului Duh. Să comparăm cu vedenia lui Motovilov a Sfântului Cuvios Serafim de Sarov. Ce libertate, ce înțelesuri Ortodoxe autentice, conforme cu toți Sfinții Părinți, ce vedere liniștită, ce schimbare a minții ucenicului atât în timpul cercetării harului dar și prin vederea mai apoi a păcatului și neputinței proprii datorită ispitei venite din bunătatea lui Dumnezeu, deci ce pocăință! – n.n.]

Și mi-a spus: Vei afla răspunsul la toate întrebările pe care ți le pui acum. Cine e omul acesta? De ce are mâna atât de fină, ca de pictor... Și mi-a spus de Arsenie Boca, născut în Vața de Sus. M-a întrebat: Știi unde-i Vața? Eu am spus: Știu Vața de Jos, că e cu băile unde merg bătrânele noastre!

Și a fost foarte clar când mi-a ghicit - poate e impropriu spus

[ba de loc. cu adevărat un bun diagnostic. Păcat că nu a luat fata și tratamentul necesar, printr-o spovedanie autentică, în duhul Sfinților Părinți – n.n.]

—, *mi-a intuit și mi-a tradus gândul cu mâinile de pictor, spunându-mi: Da, pictez biserica din Drăgănescu în momentul în care a rostit Drăgănescu, m-a întrebat: «La școală v-a spus ceva? Ai auzit de Arsenie?» «Da, am auzit că a fost un preot la mănăstire și le pare rău la oameni de el... Bunica mea îmi vorbește de Părintele...»*

[iată interesul personal al Părintelui Arsenie Boca: nu să știe biata copilă despre Hristos ci despre... Părintele Arsenie Boca și biserica pictată de el și închinată lui de la Drăgănescu. Iată **esența sugestiei hipnotice** din această mare cursă întinsă unui biet suflet aflat la începutul formării sale duhovnicești și care l-a marcat ireversibil pentru toată viața, ducându-l la despărțirea de Ortodoxie, atât cu mintea cât și cu lucrarea. *Din păcate aceasta o vedem, fără excepție, la toți ucenicii sfinției sale: un cult în jurul lui, fiind apreciat mai mult decât toți ceilalți Sfinți*⁷⁴⁵ *chiar prin sintagma eretică „Sfântul Ardealului” știut fiind că este numai Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos, numai Una Preasfântă Născătoare De Dumnezeu restul, cu toții, sunt sfinți printre și împreună cu alți sfinți. Ce frumos ar fi ca și Părintele Arsenie Boca să fi fost unul din Sfinții Ardealului și nu Sfântul Ardealului ce vrea să îl înlocuiască pe singurul ce poate fi numit SFÂNTUL ARDEALULUI, ca și al întregii lumi IISUS HRISTOS. – n.n.]*

Și, când a zis Drăgănescu, a trecut un om pe drum. Era inginerul agronom de la CAP-ul de pe vremea aceea și îl chema neîntâmplător sau întâmplător Drăgănescu, Era numele de familie al omului, ca un document al puterii de pătrundere a Părintelui! Sunt convinsă că avea acces la ce nu putem pătrunde încă sau nu ne facem timp să cercetăm tărâmul acela. Inginerul a spus ceva, s-a legat de Părintele. Eu, când l-am văzut pe inginer, am zis: Nu îmi mai spuneți nimic, că mă vede și mă poate spune la cineva! Părintele era cu spatele la drum și și-a întors

⁷⁴⁵ *Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.*

†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici, iar sfinția Sa cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

țintă, fulgerător, ochii spre stânga, l-a focalizat și a zis: *De omul acesta nu are de ce să îți fie frică! Că nu mai are mult de stat pe aici!*

Era iulie. Toamna, am auzit că inginerul are cancer, și primăvara următoare a murit. Inginerul a rostit, fără să știe, probabil, o blasfemie când mi-a zis să nu mă las vrăjită de omul acela

[ce sfat bun i-a dat. Dar oare duhul pitonicesc care îi știa desigur și numele, i-a văzut și boala sau i-a și provocat-o ca să-l și omoare cum a făcut chiar și cu unii Sfinții⁷⁴⁶, ca să se arate drept prooroc și să atace cuvântul cel adevărat al bietului inginer? Dacă este așa, și domnul inginer s-a mai și spovedit are cunună de mucenic, murind pentru adevăr. Dar acestea sunt taine pe care noi nu le putem ști, fără descoperire dumnezeiască. Le vom afla la judecata înfricoșată, dacă ne va învrednici Dumnezeu. – n.n.]

: și m-ar dura să aud că mai îndrăznește cineva să spună la fel despre Părintele Arsenie. Una este vrăjitoria și alta este transparența

[dar aceasta nu este transparență ci o amestecătură foarte opacă – n.n.]

cu care Părintele a circulat prin lumea aceasta, ca să poată capta de la Cer absolut tot ce a putut să dea mai benefic celor pe care i-a întâlnit.

Știu că l-am întrebat tot atunci dacă vine de la biserică.

[vedeți dragii noștri? Era sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie și Părintele Arsenie Boca nu mergea la Sfânta Biserică să-și mântuiască sufletul – n.n.]

Nu!, a zis. Vin de la Hațeg! Unde e Hațegul, și unde e biserică... Răsăritul și apusul! [cu adevărat venea cu duh apusean, iar nu de la Răsăritul cel de sus, închinat în Sfânta Biserică – n.n.]

... Dar de la Hațeg trebuia să veniți pe aici, pe unde duce drumul..., i-am spus. Nu, vin de la Densuș, prin Ștei. Era chiar mai încălțită treaba! [tipic pentru toate lucrările ce vor să nedumerească mintea. Lucru obișnuit în toate vedeniile și visele diavolești – n.n.] Densușul mergea ocolit, pe acolo, și Steiul era și mai sus.

Atunci l-am întrebat iar: Dar cu ce ați venit? Mi-a spus: Cu o căruță cu doi cai. Și râdea de i-am văzut dantura [Ce atitudine diferită de a Sfinților Părinți: Nu te feri a face tot lucrul cu

⁷⁴⁶ Deci, dușmanul binelui, iarăși văzînd pe Sinclitichia întărindu-se împotriva lui, se necăjea, și, înțelegînd că tirania sa va fi surpată, începu un alt fel de răutate: i-a rănit organele glăsuitoare, ca să taie cuvîntul ei, pârîndu-i-se că prin aceasta va lăsa flămînde de dumnezeiescul cuvînt pe cele ce se apropiau de dînsa; dar, deși n-o mai puteau asculta, ele priveau la chinurile ei și se întăreau cu duhul, căci rănile cele trupesti vindecă sufletele cele rănite, văzînd răbdarea și mărimea de suflet a fericitei.

Atunci altă ispită i-a dat vrăjmașul: o durere de măsea, care în 40 de zile i-a pricinuit stricăciune groaznică a gurii, încît nimeni nu putea să se apropie de ea. Cînd era trebuință să fie îngrijită, o mulțime de tămîie se ardea, pentru a intra la dînsa, și iarăși se depărta, din pricina mirosului celui greu și nesuferit. Fericita vedea pe împotriva luptătorul și nicidecum nu cerea ajutor omenesc, arătînd prin aceasta bărbăția sa. Apoi, fiindcă cele adunate o rugau ca să ungă cu leacuri locul cel dureros, ea nu se îndupleca; căci socotea că prin aceasta se surpă preaslăvita sa nevoință.

De aceea cele adunate au trimis să cheme pe un oarecare doctor, ca doar ar putea s-o înduplece să dobîndească vindecarea. Iar ea nu voia, zicînd: "De ce mă atrageți pe mine de la această luptă? De ce căutați cele ascunse? De ce iscodiți ceea ce se face, nevăzînd pe cel ce o face?" Doctorul care era de față, zicea către dînsa: "Nu pentru vindecare ori mîngîiere întrebuițăm doctoria, ci pentru ca partea cea moartă, după obicei s-o îngropăm, ca să nu strice împreună și pe cele sănătoase; căci ceea ce se aduce celor morți, aceasta facem și noi, pentru că dăm aloa, smirnă și mirsină amestecată cu vin".

Ea a primit sfatul, mai virtos fiindu-i milă de cele adunate, care doreau ca ea să se vindece. Căci cine nu s-ar fi înspăimîntat văzînd nevindecarea rănii? Cine nu s-a folosit, înțelegînd răbdarea fericitei? Cine nu s-a întărit, văzînd căderea vrăjmașului? Pentru că acolo el pusese rana, de unde ieșea izvorul cel de mîntuire și prea dulce al cuvintelor și ca o fiară mîncătoare de sînge izgonea toată sîrguința celor ce veneau la ea ca să audă cuvîntul. Vrăjmașul ca pe o femeie o defăima, căci nu știa cugetul ei cel cu bărbăție. Dar ea s-a nevoit trei luni și mai mult în acest fel și prin putere dumnezeiască își ținea tot trupul; deci nu primea cele folositoare spre întărirea lui, căci nu lua nici hrană. Și cum putea primi hrana, avînd atîta durere în trup? Apoi se depărtase de dînsa și somnul, tăindu-se de chinuri. Cînd era aproape de marginea biruinței și încununării ei, a văzut mulțime de îngeri, în strălucirea unei lumini negrăite, aproape de ușile raiului.

După vederea acestora a spus celorlalte ceea ce i se arătase, și le sfătuia a suferi cu vitejie și fără împușinare toate durerile; dar le-a mai spus că după trei zile se va despărți de trup. Dar nu numai atît, ci și ceasul ducerii ei le-a arătat. Deci, sfîrșindu-se vremea, fericita Sinclitichia s-a dus către Domnul, primind răsplata nevoințelor de la El, adică împărăția cerurilor, pe care facă-se a o dobîndi noi toți, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava și stăpînirea în vecii vecilor. Amin.

Viețile Sfinților..., 5 ianuarie.

smerită cugetare, nici iarăși de dezbate. Și de vei fi silit a râde să nu ți se vadă dinții tăi. Și de vei fi silit a vorbi cu femei, întoarce-ți fața ta despre vederea lor și așa vorbește cu dânsule⁷⁴⁷ – n.n.]. . Cu o căruță cu doi cai! Iar apoi, când o plecat de acolo, de la noi, de la poartă, ne-am întâlnit cu tanti Dorica, vecina la care rămăsese maica Zamfira (ea între timp se dusese), l-am însoțit pe Părintele și am zis: Lăsați-mă să vă conduc! Dacă vreți să ajungeți la Prislop, lăsați-mă să vă conduc, că eu știu drumul! Că ducă ieșiți în dreapta, iar ajungeți în Hațeg... Și atunci Părintele a zâmbit și mi-a zis: Nu te teme! Să mă apuc numai de ieșit din sat și găsesc eu cărarea! Deci a lăsat să se întrevadă că pe oricare parte, dacă mă apuc de ieșit din sat, eu găsesc cărarea!

Sunt absolut convinsă că Părintele e undeva acolo, unde se spune că: atunci dreptii vor străluci ca soarele înaintea lui Dumnezeu. Sunt absolut convinsă ca numai un cristal foarte puternic, purificat, de talia Părintelui, putea să facă toate aceste lucruri! [într-adevăr, sunt ghiciri cu ghicoul și ghiciri cu cristalul – n.n.] Pentru că el însuși mărturisea: Eu voi da socoteală, pentru că voi fi întrebat: i-ai spus, Arsenie, sau nu i-ai spus?

[Cei ce lucrează cu duhurile demonice sunt foarte tare chinuiți dacă nu-și împlinesc misiunea la care sunt obligați prin legământ. Dacă nu-i trimit la lucru la alții, ca să se extindă răul, stau pe capul bietului slujitor al lor și îl chinuiesc. Aceasta o vedem și la Mahomed. **El(Mohamed) obișnuia să meargă în peștera Hira unde obișnuia să se închine lui Allah multe zile și nopți continuu.** El obișnuia să ia cu sine mâncare pentru călătorie și apoi se întorcea la soția sa Khadija ca să mai ia mâncare pentru o altă perioadă, până ce deodată adevărul s-a coborât asupra lui în timp ce se afla în peștera Hira. Îngerul a venit la el și i-a spus să citească. Profetul a răspuns: **“Eu nu știu să citesc.”** (Profetul a adăugat) **“Îngerul m-a înșfăcat atât de tare încât nu mai puteam suporta.** Atunci el m-a lăsat și mi-a zis din nou să citesc, și eu am răspuns: **“ Eu nu știu să citesc,” el m-a înșfăcat cu putere a doua oară, până când eu nu mai puteam suporta.** El atunci mi-a dat drumul și mi-a spus din nou să citesc, dar eu am răspuns, **“Eu nu știu să citesc(sau, ce să citesc?)”**. Atunci **el m-a înșfăcat pentru a treia oară și mă sufoca cu putere,** apoi mi-a dat drumul și a zis, **“Citește în Numele Domnului tău, Care a creat(tot ce există).** **A creat pe om din sânge închegat.**

După aceea apostolul lui Allah s-a întors cu inspirația, **mușchii de la gâtul său se încordau de frică până ce a ajuns la Khadija și a zis, “Învește-mă! Învește-mă!” Ei l-au acoperit până ce frica la lăsat și a zis, “O Khadija, ce este greșit cu mine?”** Apoi el a povestit tot ce i se întâmplase și a zis, **“Mii frică că ceva se va întâmpla cu mine.”** Khadija a spus, **“Nicio dată! [...]**⁷⁴⁸

Duhul lui Dumnezeu, însă, lucrează cu multă libertate, neforțând ci luând împreună compătimitor pe Sfânt pentru slujirea altora. Foarte rar Sfinții caută pe unii sau pe alții să-i mântuiască, gândindu-se la neputința și păcătoșenie proprie. De obicei sunt ei căutați pentru ca și ucenicul să-și pună voia din libertate în slujba pocăinței proprii – n.n.]

Deci el mărturisea despre întâlnirea cea mare.

Și înainte cu treizeci de ani, deci în 74, Părintele vorbea despre niște oameni nenăscuți atunci sau despre oameni care nu s-au întâlnit și care vor intra hotărâtor în viața mea! Mi s-a descoperit apoi și cine e copilul născut din*..” In continuare, pe acest subiect, Părintele Arsenie a dat amănunte foarte expresive, concrete, care pe atunci erau doar în ghicituri, pentru că se referea inclusiv la persoane care vor intra în viața Dorenei Arnioni mult mai târziu. Multe din acele persoane sunt între noi, iar evenimentele ne sunt contemporane...

[Iată ce ne spune Sfânta Scriptură de proorociile mincinoase (ca învățătură) dar care se împlinesc ca fapte, și ce atitudine să avem față de proorocii care ne aduc învățătură străină de credința dogmele și poruncile Sfintei Bisericii Ortodoxe, deci ale lui Dumnezeu: **Deu 13:1** „De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci:

⁷⁴⁷ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

⁷⁴⁸ (Spusă de Aisha: Sahih Bukhari, volumul 9, cartea 87, nr.111- /mai mult [aici](#))

Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeu vostru, ca să aplece de iubiți pe Domnul Dumnezeu vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. 5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeu vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeu tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău. Nu se pune problema a îl omori, cum era în Vechiul Testament - pentru că evreii erau trupești – dar a-l scoate din inimă ca pe un mort, pentru a pierde răul din mijlocul nostru, când ne dă învățături sau pilde de viață greșite, suntem datori să o facem. Să îi primim doar învățăturile Ortodoxe și pildele evlavioase și cu bucurie să le aplicăm. – n.n.]

De altfel, cuvintele Părintelui .Arsenie atunci au fost: Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele și le vei aduce aminte!⁷⁴⁹

Iată ce ne învățau pe noi, despre această pățanie, Sfinții Apostoli:

1. *Dacă vine cineva la voi să vă învețe acestea toate, pe care le-am spus mai înainte, primiți-l. 2. Dar dacă învățătorul însuși se schimbă și învață altă învățătură, ca să o distrugă pe aceasta, să nu-l ascultați,- iar dacă învață pentru sporirea dreptății și cunoștinței Domnului, primiți-l ca pe Domnul. [...]*

7. *Nu ispitiți și nici nu criticați pe orice profet, care vorbește în duh, că «orice păcat se va ierta, dar păcatul acesta nu se va ierta». 8. Dar nu oricine grăiește în duh este profet, ei numai dacă are purtările Domnului. Deci după purtări se va cunoaște profetul fals și profetul.⁷⁵⁰*

Faptul că a râs de i s-a văzut dantura, ar părea unora un amănunt lipsit de importanță, dar arată neasămănarea sfinției sale cu Hristos, chiar când avea acea stare de descoperire și aceasta este o lămurire clară că nu era în Sfântul Duh:

11. Despre râs

Tot acest organ al simțurilor provoacă râsul pe care se cuvine să-l gonești departe de la sfințita ta persoană - mai ales cel cu hohot, fără rânduială și răsunător, care de multe ori scoate și lacrimi din multa pornire a umezelilor precum și din marea dezlegare a inimii, [făcându-se] cu mult sunet al gurii și al obrazilor. El face ca cei ce râd să-și arate gingiile și dinții precum le arată caii când cascade. Sfântul Vasile cel Mare îl ocărăște pe cel care râde [cu lacrimi], zicând: „a se deda cineva unui râs neînfrânat și fără măsură, este un semn al lipsei de stăpânire de șine, al neputinței de a ține în frâu emoțiile”. Și iarăși: „a hohoti cu vocea și a-și scutura involuntar tot corpul nu este propriu aceluia care este liniștit cu sufletul, nici celui binecrescut și nici celui care este stăpân pe sine. Acest fel de râs îl dezaprobă și Ecclesiastul, ca fiind, în măsură foarte mare, dărmător al statorniciei sufletului: Râsului i-am zis nebunie! (Ecc 2,.2).”

De aceea, bine a comparat Solomon râsul celor fără de minte cu sunetul spinilor ce ard: Precum este trosnetul spinilor sub căldare așa este râsul nebunilor (Ecc 7, 7). Iar Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu zice în Stihurile iambice: „Râsul la cei înțelepți de râs este vrednic, [râsul] în totalitate și mai ales cel cîrvese. Râsul cel fără de rânduială. scoate și lacrimi.” Deci, să-ți lași inima slobodă numai până la zâmbet, iar aceasta [numai] câteodată, după cum o hotărăște și pe aceasta Marele Vasile: „Căci a-și arăta revărsarea sufletului printr-un zâmbet senin nu este necuviincios, adică numai spre a arăta ceea ce s-a scris: Inima veselindu-se fața înflorește (Pr 15, 14)” (P.S.B 18, Sfântul Vasile cel Mare, Regulile mari, întrebarea 17, p. 249 - vezi și citatul de mai sus al Sfântului Vasile). încă și înțeleptul Sirah zice: Nebunul când râde își înalță glasul său; iar omul cuminte [adică înțelept] «Aia încet va zâmbi (Sir 21,

⁷⁴⁹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

⁷⁵⁰ *Învățătură a celor Doisprezece Apostoli, Scrierile Părinților Apostolici, Părinți Și Scriitori Bisericești*, vol. 1, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1979, p. 30.

22). însă, [fiindcă] te afli ca într-o vale a plângerii și-ți trăiești această viață vinovată și prea-păcătoasă, însuși răsul Prea Sfinției tale să ți se prefacă în plâns și însuși zâmbetul și bucuria ta să se schimbe în mâhnire, așa cum poruncește fratele Domnului: Pătimiți și lăcrimați și plângeți, răsul vostru spre plâns să se întoarcă, și bucuria într-o tănguire (Iac 4, 9).

De aceea și dumnezeiescul Isidor Pelusiotul scria preotului Dorotei: „Dacă preotul s-a numit chip al turmei și lumina Bisericii, este nevoie ca supușii să-și însușească obiceiurile lui, așa cum pecetea se poate pune pe ceară. Deci, de. vrei a fi lumină, urăște gluma și. cele ce ies din ea, ca să nu-i înveți pe mulți a fi fără vreo rânduială. Căci preotul este înger al Domnului Atoțitiitorul, iar îngerul nu cunoaște răsul . [căci] cu frică slujește.” (Epistola 319)

12. Domnul nu a răs, ci a plâns de patru ori

Mă gândesc de multe ori la un lucru, referitor la răs, și nu înțeleg. Văd și pe filosofi că fac o legătură între partea rațională și răs. Căci [ei] spun-că tot omul care este rațional trebuie, neapărat să și râdă. Și -invers: tot cel ce râde trebuie să fie și rațional, de vreme ce însușirea răsului este, după cum zic, o caracteristică ființială a părții raționale. Pe de altă parte însă, văd că Domnul nostru, cu toate că a luat asupra-și toate însușirile naturale ale firii umane, nu a arătat că ar fi lucrat-o cândva, după Marele Vasile ce zice: „[...] Domnul a luat asupra Sa afectele necesare ale cărnii și toate cele care poartă mărturia virtuții ca osteneala și compătimirea pentru cei strâmtarâți; dar de răs, n-a răs niciodată, după cât se știe din istoria Evangheliilor [...]” (Sfântul Vasile cel Mare, ibidem).

Așadar, care este concluzia acestei nedumeriri? [Este] ■ că nu acest răs pățimaș, ci mai ales plânsul este deosebitul omului. De aceasta Domnul nostru nu a lucrat în El însuși [răsul], ci l-a oprit și de la ceilalți cu vaiul!, zicând: Vai vouă celor ce rădeți acum, că veți plânge și vă, veți tângui. (Lc 6, 25). Iar plânsul l-a lucrat de patru ori în viață. Prima dată la Lazăr, a doua oară în timpul patimii, după Apostolul Pavel care zice așa: Carele în zilele trupului Său, cereri și rugăciuni către ceta ce putea să-L mântuiască pe dânsul din moarte, cu strigare tare și cu lacrimi aducând și fiind auzit pentru buna sa cucernicie (Evr 5, 7). A urmat aceasta -- după Sfințitul Teofilact al Bulgariei, care tâlcuiește textul apostolic de mai sus -când au venit elinii și voiau să-L vadă, iar El a zis: Acum sufletul meu s-a tulburat, și ce voi zice? Părinte, mântuiește-mă pe mine de ceasul acesta, ci pentru aceasta cim venit la ceasul acesta. Părinte, proslăvește numele Tău (In 12,/27-28). Așa și David, proorocind aceasta ca din partea lui Hristos, a zis: Cuprinsu-m-au durerile morții, primejdiile iadului m-att aflat. Necaz și durere am aflat și numele Domnului am chemat. O, Doamne, izbăvește sufletul meu (Ps 114, 3-4), căci tulburarea aceasta a Domnului înseamnă plângere.

A treia oară [a plâns] când a văzut cetatea Ierusalimului de departe, după Sfântul Evangelist Luca.

A patra oară a plâns când stătea cu ucenicii, întristându-se de pierzarea Iudei, după Ioan care zice: Acestea zicând lissus, s-au tulburat cu duhul, și au mărturisit, și au zis: amin, amin grăiesc vouă, că unul din voi mă va vinde (In 13, 21). Sfântul Ioan Gură de Aur spune că această tulburare înseamnă plângere.

Hristos fericeste cu cuvântul pe cei care plâng: Fericiți, sunteți cari. plângeți acum, că veți râde (Lc 6, 21).

Urmărind pilda Domnului, se cuvine a îndepărta de la noi înșine răsul, ca fiind pricinuator de plâns veșnic, iar plânsul să-l îmbrățișăm ca un pricinuator al răsului fericit și veșnic.⁷⁵¹

Faptul că a căzut pe spate ar putea spune unii, că este o dovadă simțită că a fost uimit de vederea lui Dumnezeu. Dar aceasta, în realitate, se petrece altfel, iar căderea pe spate este o dovadă că asupra sfinției sale au acționat alte duhuri:

Sufletul smerit care poartă în sine din belșug harul Sfântului Duh și-l păzește pe el, are la o vedenie dumnezeiască multă putere ca să o suporte, dar pe cel ce are puțin har, o vedenie îl face să cadă cu fața la pământ, pentru că în el e puțină puterea harului.

⁷⁵¹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 167-171.

Așa, pe Muntele Taborului, atunci când Domnul S-a schimbat la față, Moise și Ilie stăteau în picioare și vorbeau cu El, dar apostolii au căzut la pământ [Mt 17, 6]; mai apoi, însă, când s-a înmulțit în ei harul Duhului Sfânt, au rămas și ei în picioare la arătările Domnului și au putut vorbi și ei cu El.⁷⁵²

Dacă sufletul Părintelui Arsenie Boca ar fi fost smerit și ar fi purtat din belșug harul Sfântului Duh și l-ar fi păzit, cum cred ucenicii, la vedenia dumnezeiască ar fi avut multă putere să o suporte și ar fi rămas în picioare. Dacă ar fi avut măcar puțin har ar fi căzut cu fața la pământ, ca să se smerească, amintindu-și că este pământ și cenușă, cum făceau toți sfinții, uimit de descoperire. Dar fiindcă vedenia era diavolească s-a așezat cu fața în sus, ca la căderea în transă, adică exact în poziția de unde se începe, cu mândrie, respirația pentru tehnicile Hatha-Yoga, cu care era obișnuit. Această tehnică se face așa, tocmai ca practicantul, așezat cu fața spre cer, să se umple de sentimentul umflat de sine că este slujitor al cerului și să se umple de cugetare trupească, nimicindu-și orice gând, ca în final să-și aneantizeze persoana, capodopera creației.

Nici nu știm de ce să ne mirăm mai mult. De faptul că biata fată, deși avertizată de vecini și de bunul simț ce striga din răputeri prin conștiință, totuși se lasă în mâna unor hipnotizatori? De asemănarea tehnicilor Părintelui Arsenie Boca cu a țigăncilor ce ghicesc cu crucea și Icoana Maicii Domnului? De răzbu-narea diavolească asupra inginerului care a îndrăznit să o avertizeze pe biata copilă? De persuasiunea cu care își urmăresc diavolii proorociile lor ca să se împlinescă? De forțarea pe care i-o induce preacuvioșia sa prin grăbire, prin falsele rugăciuni denaturate prin părerea proprie, și de vederea schimbătoare a ochilor, ca la orice hipnotizator? De mentalitatea deficitară și ignoranța catastrofală a Ortodoxiei în expresii și conținut, de care suferă biata femeie și acum, după atâția ani, arătând că nu este o mărturisitoare a dreptei credințe, ci a cultului personal al Părintelui Arsenie Boca, ridicat la rang de Hristos?

Și nu este singura ce pătimește aceasta. Iată ce spune o altă victimă:

Părintele Arsenie, când m-a văzut, după ce am intrat, s-a dat jos de pe schelă și mi-a zis: „Bine ai venit, Petre”. Mi-a zis pe nume! Părintele purta ochelari fumurii. Atunci s-a întâmpnat minunea cea mai mare. Am văzut venind, de la ochii Sfinției Sale, spre ochii mei, două funii de foc! Eu m-am minunat tare, însă el mi-a reproduș gândul și mi-a zis: „De ce zici așa, Petre: Doamne, ce ochi minunați are Părintele Arsenie?! Uite, sunt ochi ca și ochii tăi”. Apoi, și-a luat ochelarii de la ochi. Luminile cerești au dispărut, însă eu nu le voi uita niciodată! în ochii Părintelui Arsenie am văzut lumina cea adevărată, pe care au văzut-o Sfinții Apostoli pe Tabor, la Schimbarea la Față, și care se arată Ia Ierusalim, aprinzând Sfântul Mormânt al lui Hristos, la Sfânta înviere, în fiecare an. De aceea, după mai mulți ani, Părintele Arsenie îmi zicea că nu e cazul să merg la Ierusalim, ci să-L rog pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, să-Și facă Ierusalim ceresc în inima mea.

Prin darul lui Dumnezeu și prin milostenia oamenilor, am fost de mai multe ori la Ierusalim. Am fost și de înviere, la pogorârea Sfintei Lumini, la Sfântul Mormânt de la Ierusalim. însă nu am văzut mai mult Lumina cea adevărată, decât cum am văzut-o venind din ochii Părintelui Arsenie! [semnul de exclamare aparține victimei, dar și noi subscriem la el – n.n.]⁷⁵³

Să ne mai minunăm de spectacolul dat simțurilor bieteii amăgite? De îndrăgostirea ei evidentă de Părintele Arsenie Boca, sub forma mascată a admirației sfinte? De felul în care primește Părintele „revelația”, comun hindușilor, mahomedanilor și îndrăciților⁷⁵⁴? De lipsa mesajului de pocăință și ieftinătatea specific spiritistă a conținutului transmis prin „ghicituri”? De lumea imaginativă, ireală, nălucitoare, sugerată a „slujitorilor Cerului” diferită de realitatea Sfinților și învățăturilor Bisericii? De stigmatele care îl declară fățiș romano-catolic sau cel puțin greco-catolic? De insufările demonice asemănătoare cu ale lui Mahomed, Iosif Copertinul și ale lui Babaji?

Dar și ucenicii sfinției sale, alte victime ale hipnozei, recunosc aceasta:

⁷⁵² Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 135.

⁷⁵³ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp.18-19.

⁷⁵⁴ Despre acest aspect se va discuta mai jos, în capitolul dedicat vedeniilor Părintelui Arsenie Boca și în povestirea vieții sale de către Arhimadritul Paulin Lecca.

„Ajuns la mănăstire, am văzut, în cele din urmă, grupul mare de tineri, băieți și fete, toți studenți, care formau un cerc de sute de persoane, în livada mănăstirii, în jurul unui mamelon. Pe acela stătea, ca pe un scaun, un bărbat tânăr, extrem de frumos, îmbrăcat cu o sutană albă din lână de miel și încins cu o curea lată de piele neagră, pe care era o cataramă cu un X mare pe ea. Părul era negru lucitor, cu o barbă relativ mică, totul încadrând o figură frumoasă, din care **țâșneau două jeturi ca de laser, din ochii de un albastru ce nu-l puteai privi**. Personal, nu aveam intenția de a audia pe **acest personaj care te frapa, apărându-mi în minte întrebarea dacă acest bărbat este sau nu un impostor, care farmecă sutele de studente din jurul lui [nedumerirea minții – n.n.]**. M-am plasat la o distanță de peste o sută de metri de acel grup, care-l asculta în extaz pe preotul călugăr, sprijinindu-mi umărul de unul din pomii tineri din jurul meu. Eram extrem de curios, ce putea spune acest călugăr cu studii universitare, unui grup mare de tineri, studenți la rândul lor, apreciați în mediul lor ca elite. Am fost mirat de ceea ce povestea cel din vârful mamelonului, recunoscând că era vorba de o nuvelă a scriitoarei suedeze Selma Lagerlof, pe care o citisem mai de mult, tradusă în franceză sub denumirea „La flame” (Flacăra). [...]

Grupul de sute de studenți urmărise cu emoție acea nuvelă, așteptând cu nerăbdare discuțiile cu Părintele Arsenie. Spre mirarea acestora, el le spuse că vor discuta cu prima ocazie, având ceva de făcut.

Eu l-am văzut cum coboară de pe acel mamelon și în loc să se ducă pe aleea ce ducea la stăreție, se îndrepta în direcția în care eram eu. M-am dat repede la o parte, dar Părintele Arsenie mi-a pus o mână pe umăr, întrebându-mă: Ei, Dane, spune drept, mai crezi că sunt un impostor?” [câștigarea încrederii, prin vădirea numelui și gândului de care știa și diavolul, fiind în duh păcătos. Nu numai diavolul poate cunoaște numele dar orice om care îți citește buletinul, deci e ceva simplu pentru el să-l reproducă. Diavolul nu poate ști gândurile smerite, dar cele insuflate de el, sau gândurile proprii pătimase, deci însoțite de el, le cunoaște fiindule părtaş. Dan era în îndoială, deci păcat Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat. – n.n.] Știam sigur că nimeni de acolo nu mă cunoaște, fiind pentru prima dată la Mănăstirea Sâmbăta, iar sora mea, destul de timidă și retrasă, nici nu mai era prin preajmă. M-am întors spre Părintele, privindu-l emoționat, dar și jenat, rugându-l să mă ierte, că într-adevăr îmi puneam această problemă, implorându-l în minte pe Dumnezeu să mă ajute în rezolvarea dilemei mele. **Părintele a continuat să mă ție cu mâna de umăr, spunându-mi că ar vrea să stăm puțin de vorbă, mergând prin livada mănăstirii, către biserică [pentru a-l sugestiona hipnotic, ca la vremea potrivită să-i scrie și o carte în interesul faimei sale – n.n.]**. Vreau să menționez că între mine și părintele Arsenie Boca erau diferențe mari, atât de vârstă și de studii, cât și în ceea ce privește comuniunea ce-o avea cu spiritualitatea în Iisus. Afirm cu modestie că de atunci s-a creat o prietenie între noi, de care eram fericit, deși conștient de marea superioritate a Părintelui Arsenie, care l-a făcut iubit de o țară întreagă, fiind marele duhovnic de care românii năpăstuiți de soartă aveau atât de multă nevoie. [...]

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmă că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.”⁷⁵⁵

⁷⁵⁵ Dan LUCINESCU, Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

Sfantul zburator al Euharistiei

Iosif s-a nascut la Copertino in anul 1603; era fiul unui tamplar sarac. Dupa multe dificultati pe care le puteti citi [aici](#), el a fost primit in ordinul Sfantului Francisc. Harurile mistice pe care le primea de la Dumnezeu si darul de a face miracole erau atat de neobisnuite incat autoritatile ecleziale l-au luat drept un iluminat periculos. El accepta toate reprosurile, toate acuzațiile, toate batjocurile si chiar izolarea totala la care a fost condamnat cu o rabdare si umilinta iesita din comun. A plecat in casa Tatalui la 18 septembrie 1663, zi in care este sarbatorit ca sfant. Intrand intr-o zi intr-o biserica neglijata, in care nu era aprinsa nici macar lampa de langa Sfantul Sacrament, el spuse insotitorului sau:

-Crezi ca Sfantul Sfantilor Se afla aici?

-Cine stie?-raspunde fratele.

Dar discernamantul supranatural al lui Iosif nu-l putea insela. El scoate un strigat, se ridica in aer si zbura pana la tabernacolul pe care il imbratise adorandu-l pe Domnul si Mantuitorul sau. Alta data, in aceeași biserica, in noaptea de Craciun, auzind fluierele ciobanilor pe care ii invitase sa vina la celebrarea Nasterii Pruncului Isus, fu inundat de o asemenea bucurie incat incepu sa danseze. Apoi, suspinand profund, scoase un strigat puternic si zbura din mijlocul bisericii, la peste 50 de picioare distanta, pana la altar; si, in incantarea lui, tinu imbratisat tabernacolul mai bine de un sfert de ora fara a face sa cada nici una din nenumaratele lumnari ce ardeau pe altar si fara ca vesmantul sau sa ia foc.

Intr-o Joie Sfanta, seara, in timp ce se ruga cu ceilalti calugari in fata mormantului pregatit in fata altarului impodobit cu numeroase lumanari si ornamente stralucitoare, Iosif zbura dintr-o data pentru a merge sa sarute potirul in care era inchisa Ostia Consacrata, fara sa deranjeze nimic din ornamentele altarului. Apoi, dupa catva timp, chemat de superiori, cobori in locul unde staturse mai inainte.

Intr-o zi din anul 1650, printul german Frederic de Bruncwich, in varsta de 25 de ani, care calatorea pentru a vizita principalele Curti regale ale Europei, se duse din curiozitate la Assisi pentru a-l vedea pe Iosif din Copertino al carui renume ajunsese pana in Germania. Ajuns la manastire, isi manifesta dorinta de a vorbi cu sfantul calugar si de a pleca imediat. Fu sfatuit sa ramana pentru a-l vedea la altar.

A doua zi dimineata, fu condus la biserica de doi conti din suita sa, unul catolic si celalalt luteran. Iosif celebra Sfanta Liturghie. Deodata, in momentul in care trebuia sa rupa Ostia, el scoase un strigat patrunzator, si zbura prin aer inapoi, la o distanta de cinci pasi de altar. Apoi scotand un al doilea strigat, reveni la altar si reusi sa rupa Ostia fara mare efort. Cand la cererea printului superiorul voi sa afle motivul strigatelor scoase de Iosif, acesta ii raspunde superiorului: "Cei pe care i-ati trimis la Liturghia mea in aceasta dimineata au inima dura, ei nu cred tot ceea ce crede Sfanta Biserica, mama noastra. De aceea Mielul lui Dumnezeu S-a intarit astazi in mainile mele incat eu nu-L puteam rupe".

Mirat de cele vazute si de raspuns, printul nu se mai gandea la plecarea si dori sa stea de vorba cu Iosif. Convorbirea dura mult timp. Printul dori sa asiste la inca o Liturghie. In momentul in care Iosif ridica Sfanta Ostie consacrata, el scoase un strigat si fu ridicat in aer unde ramase vreo zece minute. Pe ostie se vedea o cruce neagra. Printul fu foarte emotionat de acest nou miracol. Dupa Liturghie el primi mai multe sfaturi de la Iosif si le urma.

In anul urmator, printul reveni la Assisi cu totul transformat in credinta sa. Il intalni pe Iosif in fata caruia abjura de la luteranism in prezenta mai multor cardinali si deveni catolic in inima si comportare⁷⁵⁶.

Pentru a înțelege diferența între manifestările falșilor și adevăraților Sfinți, ca singuri să înțelegem cu ce duh lucra Părintele Arsenie Boca în întâmplările de mai sus, să enumerăm:

⁷⁵⁶ <http://mmarysplendoareaiubirii.blogspot.ro/2009/08/sfantul-zburator-al-euharistiei.html>, duminică, 7 iunie 2015.

pe care unii, din amăgire, din obrăznicie sau din inconștiență, îl numesc duhovnicul Părintelui Arsenie Boca:

Cu ani în urmă, în 28 noiembrie, la mormântul Părintelui Arsenie, Părintele Profesor Ilie Moldovan, trecut de curând la Domnul, spunea: „Sfinți au fost mulți și vor mai fi, dar Părintele Arsenie este un Sfânt providențial, cu o mare misiune în lume, asemenea Sfântului Serafim de Sarov, de la ruși, pe care Maica Domnului i l-a dat ca duhovnic, prin minune, în Sfântul Munte Athos”⁷⁵⁷.

Iată cum era și ce făcea Babaji, având parte chiar de mai multă popularitate și venerație decât Părintele Arsenie Boca, fără ajutorul mass-mediei:

*La vârsta de 19 ani citisem o carte intitulată „Autobiografia unui yoghin” de Paramahansa Yogananda, care, printre multele lucruri ciudate pe care le spunea, se referea și la un oarecare Babaji. Acesta era un yoghin atât de sporit încât devenise zeu nemuritor. El îi învățase pe oameni yoga. El era dascălul dascălilor, „gurul gururilor”. **Lua chipul unui om tânăr și li se arăta din timp în timp, peste secole, unor ucenici marcanți. Zbura prin aer, trecea prin ziduri, se făcea invizibil, vindeca bolnavi, învia morți. Într-un cuvânt, era una dintre zeitățile hinduismului. [...]***

Acum, în zilele noastre, se află pe pământ, mi-a explicat Pavis, și a început să-mi vorbească despre cartea „Autobiografia unui yoghin”.

Am citit-o, l-am întrerupt eu. în Occident totuși am aflat despre Babaji din această carte.

Afirmațiile lui Pavis erau absolut uimitoare, așa încât am hotărât imediat să merg spre a mă convinge cu ochii mei și a trage concluziile de rigoare, căci pentru aceasta venisem în India, consumându-mă în nesfârșite căutări. îmi era imperios necesar să limpezesc lucrurile.

Cum pot să-l gădesc?

Mi-a indicat drumul, autobuzul, hotelurile, satul, popasurile, și tot ceea ce mai era util de știut Ashramul lui Babaji se numea Heracan și se afla sus în Himalaya, departe de orice tinut locuit. Ultimele îndrumări au fost acestea:

Urmează râul, și după aproximativ 7 kilometri o să-l întâlnești. însă mulți pornesc și nu reușesc să ajungă. Deși cunosc drumul, se rătăcesc.

De ce, e dificil?

Nu, dar pur și simplu nu-i dorește gurul. își iau călăuze dintre localnici, și totuși se încurcă din nou. Nu sunt capabili să ajungă acolo. Pe alții, îndată ce ajung, îi alungă înapoi. Pe unii îi ține o zi, pe alții o săptămână, pe alții luni de zile... în general, pe fiecare după valoarea sa... Trebuie să fie pur cel care vrea să meargă acolo, să aibă o karmă bună, mi-a mai spus. [...]

În ziua următoare, N-a venit cu interesul stârnit la maximum. în același hotel cu noi (dacă se poate numi „hotel” acea mizerabilă incintă!), întâlnise pe cineva care trecuse prin ashramul lui Babaji. Avea chiar o fotografie de-a sa, care s-a dovedit capabilă să o facă și pe N. dornică să-l întâlnească. îmi vorbea deja despre el cu uimire.

Când l-am cunoscut pe individul pe care îl întâlnește N., acesta m-a dus în camera sa, unde, în fata fotografiei lui Babaji, ardea o candelă. I se închina ca unui zeu în viață! M-am mirat. Era o haimana, un anarhist, un apusean crescut într-o societate pseudo-creștină și... devenise deja religios? Mă întrebam ce se putuse întâmpla. Ce văzuseră oare acești oameni? Pavis voia să se întoarcă în Germania și să întemeieze o comunitate în cinstea lui Babaji, iar celălalt i se închina! [...]

⁷⁵⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 11.
Iar Părintele Arsenie Boca pus deasupra celorlalți sfinți...

Cu toate acestea, călătoria pe care am întreprins-o ca să-l întâlnesc pe Babaji în Himalaya s-a dovedit una foarte lesnicioasă. În ciuda dificultăților întâmpinate de-a lungul celor 800 de kilometri, se găsea întotdeauna un om care să ne facă viața „ușoară”. De obicei era câte un discipol de-al lui Babaji. [...]

„Să fie oare chiar Babaji?”. Nu excludeam deloc această posibilitate. Minunile pe care le văzusem în Sfântul Munte prin bătrânul Paisie, dar și diversele fenomene inexplicabile care mi se întâmplaseră la Mind Control, precum și cele de la cursurile de yoga sau de hipnotiza, instituiseră în lăuntrul meu certitudinea existenței lumii spirituale. Nu mă îndoiam câtuși de puțin în această privință. Totuși, prezenta unui zeu întrupat, așa cum pretindeau adepții lui Babaji, nu era un lucru tocmai ușor de acceptat! Pe de o parte, părintele Paisie spunea că în cosmos există două puteri, Dumnezeu și Diavolul; depinde de cine lucrează fiecare. Pe de altă parte, concepția hinduismului postula că toate puterile au aceeași sorginte, numai forma diferă, sursa fiind unică și comună. Și, bineînțeles, hinduismul și în special yoga ar fi expresia cea mai adecvată, cea mai pură a adevărului. Cum rămânea atunci cu Hristos? [...]

Tot de la el am aflat că gurul apăruse de nicăieri în regiune, ca un tânăr în jur de 20 de ani; nimeni nu știa de unde venise, nimeni nu-l mai văzuse înainte. Îl descoperiseră niște ciobani. De 40 de zile și nopți medita. Când a deschis ochii, o întreagă mulțime se adunase deja în jurul său. L-au întrebat cine este, iar el a răspuns: „Babaji”. Au râs cu totii, fără să-l creadă. S-a retras în munți, în vechiul templu, și peste puțin timp au început să vină yoghini din diferite zone, gurusi de prestigiu care l-au recunoscut după câteva semne pe care le avea la picioare ca fiind încarnarea lui Babaji, și i s-au închinat.

Apoi au început să se strângă primii discipoli, iar astăzi se impusese în toată regiunea, primind mulți străini care veneau să-l vadă. Mai târziu am stat de vorbă și cu tatăl tânărului, care era un fanatic susținător al principiilor hinduismului.

Mi-a atras atenția faptul că aveau atârnată într-un loc foarte expus privirilor o icoană reprezentând Bunavestire a Maicii Domnului⁷⁵⁸. Era în stil renesantist și îl înfățișa pe înger oferind crinul Maicii Domnului.

Părea straniu! Să fi fost vorba de o simplă politețe față de vizitatorii apuseni? Nu cumva încercau să insinueze că, așa precum s-a întrupat Hristos, tot astfel și Babaji este Dumnezeu încarnat? În spatele gestului de a expune această icoană am recunoscut din nou concepția potrivit căreia toți suntem una. Babaji, Hristos, sunt de fapt același lucru! Eu însă nu eram convins în privința aceasta. Căutam cu asiduitate... [...] Datorită acestui om am găsit camioneta; și el ne-a ajutat tot de dragul gurului.

În felul acesta a fost depășit și ultimul obstacol. Pe toată durata călătoriei, ori de câte ori am întâlnit vreo problemă pe care n-o puteam rezolva și care puneă serios în pericol însăși continuarea călătoriei, s-a găsit mereu câte un discipol al gurului care să ne ajute cu succes. Acest lucru ne impresionase cu adevărat și ne crease o atracție pozitivă față de Babaji; se năștea deja un sămbure de entuziasm și de credință în capacitățile „neobișnuite” ale acestui guru. [...]

Lângă vale erau zidite o piramidă de 5 metri înălțime, un locaș unde ardea continuu focul, și alte simboluri din piatră. Tot ceea ce citisem în diversele cărți de ocultism și de magie albă și, în general, toate informațiile pe care le acumulasem din acest domeniu vast, toate câte le auzisem... aici erau realitate! Am putut recunoaște diferite simboluri magice și felurite obiecte al căror uz îl cunoșteam din auzite. Mă străbătea un sentiment ciudat. Încă de mic copil aveam o înclinație către aceste lucruri. La 13 ani, găsisem în biblioteca tatălui meu o carte cu paginile netăiate, pe care citind-o, am rămas foarte impresionat Cuprindea și descrierile unor exerciții de yoga, pe care le-am practicat frecvent în acea perioadă. Manifestam o atracție încă neconstientizată către însingurare, către ascetism, și socoteam că mi-ar fi potrivit să devin yoghin. Îmi amintesc că pe vremea gimnaziului le spuneam prietenilor mei: „Știti ce vreau eu? O cămăruță în pădure, un blid de mâncare și timp liber să mă ocup de mine însumi”. Ei bine, iată că acum toate acestea așteptau la picioarele mele. Lucrurile care îmi captaseră dintotdeauna

⁷⁵⁸ Iată și aici vrăjitorii în fața icoanei Maicii Domnului, pentru a-i înșela pe cei simpli.

interesul, care mă preocupaseră zi de zi și pe care le considerasem a fi singurele cu adevărat importante în viață, se aflau deodată chiar în fața mea, nu într-un mod fragmentar sau limitat, ci integral și chiar cu supramăsură. Ajunsesem la sursă, găsisem esența! Nu cărți cu caracter descriptiv, ci faptă. Nu teorii, ci trăire!

Toate cărțile care circulă în Occident, pornind de la Karl Jung, întemeietorul psihiatriei și autorul teoriei subconștientului, continuând apoi cu ideile pe care le-a exprimat Herman Hesse, scrierile diverșilor yoghini, precum Vivekananda și alții mai noi, Yi Jing și textele confucianiste, teoriile diferiților „oameni de știință”, precum cea a lui Lyall Watson despre „supranatural”, cartea lui Fritjof Capra „Tao-flzica”, Aldoux Huxley cu „Porțile percepției” - „Biblia” hipiotilor anilor '60, textele de magie albă ale lui Omraam Aivanhov, bizarele lucrări ale lui Gurdjieff sau ale vrăjitoarei Alice Bailey, cărțile Helenei Blavatsky, întemeietoarea Societății Teozofice, toate aceste opere de aici își trăgeau seva. Toți erau influențați de India. India este un centru care emite o anumită frecvență, un anumit sistem de concepții, iar centrul Indiei este „ashramul”. Dintre toate ashramurile pe care le văzusem și de care auzisem, acesta de aici părea diferit. Concentrat, integral! De altfel, Babaji era „gurul gururilor”, dascălul dascălilor. Îl recunoșteau ca atare și alți yoghini pe care aveam să-i întreb mai târziu, și care își mărturisiseră chiar dorința de a fi primiți cândva în ashramul său.

Afirm cu absolută certitudine că dacă n-aș fi plecat mai întâi în Sfântul Munte și dacă n-aș fi avut acele copleșitoare experiențe datorate bătrânului Paisie, aș fi rămas definitiv în ashramul lui Babaji și i-aș fi devenit discipol.

Însă acum exista în sufletul meu o oarecare îndoială. Auzisem deja un punct de vedere diferit. Un punct de vedere care avea autoritate și putere duhovnicească, însoțit fiind de un mare număr de minuni și de experiențe spirituale distincte de toate cele pe care le traversasem până atunci prin yoga și prin cele asemănătoare ei. Acest punct de vedere era exprimat de părintele Paisie, de întreg Sfântul Munte, de întreaga Biserică Ortodoxă a lui Hristos de pe tot cuprinsul pământului.

Nu-l puteam subaprecia pe bătrân socotindu-l exponentul unui mod de religiozitate inferior, așa cum încercam să prezint creștinismul toate cercurile influențate de concepții orientale, căci niciodată în viața mea nu întâlnisem pe cineva care să se asemene părintelui Paisie, indiferent cu ce alt etalon l-aș fi comparat.

Trăirile la care am putut accede prin rugăciunea lui erau cu mult mai pătrunzătoare, mai intense, mai adânci, mai curate decât orice altceva experimentasem cu ceilalți diverși gurusi. Și cunoscusem destui. Însă nu-i puteam ignora nici pe ei. Ba, mai mult chiar, eram înclinat să mă alătur lor. Am hotărât așadar să caut moduri de expresie mai apropiate de original. Să vin în India, să trăiesc lucrurile efectiv. Mai mult, pentru a fi cu totul imparțial și neinfluentabil, înainte de a veni mi-am scos cruciulița pe care mi-o dăruise bătrânul și i-am dat-o unei bune prietene de-a mea care crezuse de curând în Hristos. A fost un gest simbolic, ca și când aș fi spus: „Acum să auzim, să trăim, să ne deschidem glasurilor mamei India”.

Ne apropiasem de poalele dealului unde se afla ashramul și ne mai despărțea de trepte doar râul, când mulțimea ce căra pietrele a început să se agite. S-au întors cu toții către vârful dealului, izbucnind în strigăte puternice: „Bole baba ke tzei!”, care însemna, precum am aflat mai târziu, „Sfinte părinte, biruitorule!”, strigăt de slavă și de cinstire. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Babaji. A stat puțin pe vârful dealului. Avea în jur de 30 de ani, păr negru și lung până la umeri, cântărea cam 140 kg și era înalt de aproximativ 1,70 m. Nu păstra nici o asemănare cu băiatul slăbuț pe care îl văzusem în vechea fotografie. Între timp câștigase foarte multe kilograme. Era îmbrăcat în stofe scumpe și purta ghete moi de piele aduse din Occident

Cobora treptele în grabă, cu pași mari și vioi, primind cu satisfacție și naturalețe ovațiile mulțimii. Ca și când ar fi mărturisit: „Da, sunt exact ceea ce spuneți! Da, sunt biruitor! Da, sunt sfânt!”. Doar nu putea ascunde faptul că era stăpânul absolut. Nu numai că-l ascultau necondiționat în orice, dar îl și venerau.

Atunci mi s-a întâmplat ceva ciudat, o experiență ce-mi amintea de ședințele în care eram hipnotizat Bruce, în timp ce-l priveam coborând treptele, mi-am pierdut pentru câteva minute

conștiința. Era ca și cum propria mea minte ar fi fost pur și simplu azvârlită departe de mine. Pentru un oarecare interval de timp, îmi pierdusem simțirea sinelui. Nu mai aveam conștiința trupului meu, nici a facultății mele raționale. Părea că nici n-as fi existat Un mare gol domnea în memoria mea. În acel scurt răstimp eram efectiv inapt să-mi dau seama ce mi se întâmplă, în ce stare mă aflu, dacă măcar mai exist Primul gând pe care l-am avut după ce mi-am redobândit conștiința de sine a fost: „Ce ai, de tot zâmbesti ca un cretin?“, realizând că un zâmbet larg mi se întipărise pe față.

M-am simțit.. siluit. Ca și când cineva m-ar fi constrâns să zâmbesc, fără ca eu să am o asemenea dispoziție. Simțeam că zâmbetul larg de pe chipul meu era forțat, venea în contradicție cu sentimentele mele. Eram stârnjenit de acest eveniment, dar pe de altă parte mi se stărnise curiozitatea.

Intre timp Babaji coborâse dealul, în nesfârșite ovații, împărțind porunci și binecuvântări, și se apropiase de vizitatori. Ceilalți i se închinaseră deja, și primiseră consimțământul său de a rămâne în ashram. **Rămăsesem eu și cele două prietene ale mele, însă nu schițam nici o mișcare. Încremenisem de uimire. Nu știam ce să fac. Babaji se apropiase la cinci metri de mine, și mă simțeam cuprins de un tremur. Nădușisem de neliniște. Eram acum uluit de fizionomia sa cu totul neomenească. Dacă cineva mi-ar fi spus că ceea ce aveam în fața mea era o iluzie sau un extraterestru, mi-ar fi părut mai credibil și m-ar fi uimit mai puțin.**

Întreaga sa prezentă părea un eveniment supranatural. Privirea lui avea o asemenea intensitate, o asemenea putere, o asemenea energie, încât eram mai degrabă terifiat. Dacă mi s-ar fi spus că o entitate supranaturală locuiește în acel trup, as fi scris fără rezerve. Mă stăpâna un amestec de spaimă, încordare și confuzie.

Atunci, unul din cei patru-cinci yoghini care îl înconjurau îmbrăcați în vesminte negre și ținând câte o lance cu un trident în vârf (simbol al zeului Shiva)⁷⁵⁹, s-a apropiat de mine, **m-a privit drept în ochi și, dilatându-și pupilele la maximum, mi-a spus pe un ton aspru și poruncitor: „Scoate-ti încălțările și închină-te lui!“.** Cunoșteam aceste șiretlicuri de duzină, așa încât, cu toată frica mea, l-am ignorat cu desăvârșire. **M-am apropiat de Babaji, însă nu la mai puțin de trei metri... Mi se părea că există un teribil câmp energetic împrejurul lui.** „Namaste... i-am șoptit, adresându-i politicosul salut zilnic al indienilor. Mi-a arătat drumul către ashram. Așadar ne primise. Puteam rămâne.

M-am îndepărtat ușurat și am simțit imediat diminuându-se acea tensiune pe care o percepeam în apropierea lui.

Mă copleșise uimirea. Acest Babaji cu siguranță că nu era om. Ce putere colosală! Era Dumnezeu sau demon? Mag sau sfânt? Om sau extraterestru? Aceste întrebări constituiau o uriașă problemă de conștiință pentru mine. [...]

S-a împărțit mâncarea, pe care am servit-o împărțiți pe grupuri, iar apoi am început să ne adunăm într-o construcție veche cu aspect de hală: avea acoperișul sprijinit pe coloane groase și era deschisă pe trei laturi.

Am fost printre primii care au intrat în acest edificiu. M-au atras sunetele a două mici tobe la care cineva cânta kirtan, imnuri religioase hinduse. În scurt timp ne-am adunat cu toții și am umplut întreg spațiul, stând în picioare unul lângă altul. A venit și Babaji cu grupul său, care părea să fie format întotdeauna din aceiași cinci-sase yoghini: un fel de nucleu al celor mai apropiați discipoli ai săi. M-a frapat faptul că toți erau occidentali, albi.

S-a așezat la tribună, iar mulțimile au început să treacă prin fața lui, să i se închine și să-i aducă ofrande. Era atât de ieșit din comun încât nu-mi puteam lua ochii de la el. Mă cotropiseră iarăși aceleași sentimente ca și prima dată, numai că acum mă aflam la 15 metri distanță de el. Îl priveam încercând să înțeleg ce era el în realitate, să-mi conturez o părere clară despre această făptură neobișnuită. Sorbeam fiecare amănunt din mișcările lui și fiecare cuvânt pe care îl rostea. Am recunoscut multe din elementele despre care citisem în cărțile de magie ca fiind utilizate consecvent de către el. De altfel, chiar în spatele lui era atârnat de perete un covor care înfățișa un munte cu trei creste și un soare de o formă aparte. Mi-am

⁷⁵⁹ Pictat și de Părintele Arenie Boca în nimbul Sfântului Duh din icoana Sfintei Treimi de la Biserica Drăgănescu, deasupra numelui lui Dumnezeu 'O öv.

amintit imediat că întâlnisem această reprezentare într-o carte grecească de ocultism. Era simbolul magiei înalte.

Adorarea pe care i-o aducea fiecare îmbrăca si forme particulare. Oricum, toti erau complet absorbiți de persoana sa. Cei din proximitatea lui s-au apropiat în trei rânduri de mine îndemnându-mă să merg si eu să mă închin. N-am făcut-o. Mă străduiam doar să-l privesc drept în ochi.

La un moment dat privirile noastre s-au încrucișat Babaji nu mă privea pe mine în mod special. Scrutând insistent sala, ochii săi i-au întâlnit pur si simplu pe ai mei pentru o clipă. Ei bine, în acea clipă am pierdut contactul cu mediul înconjurător, am căzut în „extaz”! Ca si când pieptul mi-ar fi devenit transparent, am văzut prin el propria mea inimă în culori vii, în flăcări.

Tot la fel de brusc mi-am si revenit, păstrând însă foarte limpede conștiința a ceea ce mi se întâmplase. Am continuat să-l urmăresc, cu atât mai impresionat. A venit apoi iarăși cineva care mi-a spus să merg si eu înaintea lui.

Bine, si ce să fac exact?

Păi, tot ceea ce-au făcut si ceilalți.

Cu alte cuvinte, să mă închin lui. Nu m-am dus. Nu știam cine este. Mă temeam... De ce trebuia, adică, neapărat să mă închin?

în timp ce ședea acolo relaxat, Babaji s-a ridicat deodată si a luat poziția lotusului concentrându-se cu maximă intensitate, iar ochii săi au devenit pregnant scânteietori, asemenea unui cărbune negru strălucitor. în fata sa se afla un individ care îl venera cu înfinită devoțiune, precum o dovedeau mișcările sale, întregul său aspect exterior si închinăciunile repetate pe care i le făcea până la pământ, fără nici o șovăire. îi oferea si nenumărate daruri de mare valoare.

Atunci Babaji si-a atintit ochii asupra lui cu putere. Omul si-a strâns mâinile la piept si si-a lipit picioarele, devenind ca un stâlp. în același timp a început să tremure si să țopăie pe loc într-un mod cu totul suprafiresc, lăsând impresia că ar avea arcuri sub picioarele imobile. Mai mult, începuse să scoată niște mugete năprasnice, asurzitoare, de vacă rănită si înfuriată. Babaji l-a tinut cam un minut în această stare. Apoi l-a lăsat pentru un scurt răstimp, după care, înainte ca omul să-si revină, l-a dezlănțuit din nou, mai tare de această dată. Se mișca în fata mea ca un compresor si mugea înfiorător. Toti rămăseseră fără glas si priveau uluiți. Mie însumi îmi era greu să-mi cred ochilor în fata acestui spectacol. Apoi individul s-a potolit cu desăvârșire, iar lumea a continuat să treacă prin fata lui Babaji, care si-a reluat obișnuita poziție de relaxare, pe jumătate întins. O tânără de lângă mine s-a adresat mulțimii explicând că Babaji tocmai îi dăruise „iluminare” acelui om! Eu însă mă confruntam cu o dilemă. Potrivit concepției hinduse, pentru ajungerea la „iluminare” - samadhi, cum mai e numită - sunt necesare eforturi îndelungate, precum si parcurgerea mai multor vieți ca yoghin. Babaji i-o „dăruise” acestui om în câteva minute. îi scurtase evoluția spirituală cu multe cicluri de reîncarnări. Nu constituia aceasta încă o dovadă că Babaji era... Dumnezeu? Nu aceasta reieșea din faptele lui? Astfel se clădea raționamentul tuturor celor prezenți în sală.

Conform punctului de vedere creștin, gurul posedea într-adevăr însușiri supranaturale, întrucât era demonizat. Altfel spus, le îngăduise spiritelor demonice să locuiască în sufletul său. Puterea care se manifesta prin el era puterea spirituală a demonilor.

Omul care îl venera deci pe Babaji, îi venera practic pe demonii ce locuiau înlăuntrul lui, si astfel le dădea dreptul de a intra si în sufletul său. Așadar, evenimentul căruia îi fusesem martor era fenomenul cotropirii sufletului său de către demoni. Ceilalți care i se închinau primeau doar o anumită influență demonică, a cărei intensitate varia în funcție de fiecare individ în parte, însă nu erau supusi demonizării, posedării propriu zise a sufletului de către diavoli.

Care din aceste două poziții era cea adevărată? Opoziția dintre ele se dovedea absolut flagrantă. Ce era în realitate „dascălul dascălilor”? Mag sau sfânt? Dumnezeu sau diavol?

Trebuia să găsec **un reper pe seama căruia să mă orientez**, un criteriu în baza căruia să pot distinge.

Peste puțin timp ne-am ridicat cu toții să plecăm. Atunci Babaji a trecut prin fata mea fără ca măcar să-mi dau seama, deși mă străduisem din răsuputeri să ajung în situația de a-l privi de aproape. Când m-am dezmeticit, i-am mai putut vedea doar spatele. îmi înlăntuise efectiv mintea, neîngăduindu-mi să-l privesc în momentul în care a trecut pe lângă mine.

Plimbându-mă prin ashram, m-am întâlnit cu prietena mea N. Era surprinsă și neliniștită. Mi-a spus că H., cealaltă prietenă a noastră, căzuse la pat bolnavă; deși se afla în perioada ciclului menstrual, totuși pierdea o cantitate nefiresc de mare de sânge și nu se putea mișca. **N. a adăugat că toate femeile dormeau sub camera lui Babaji, și a făcut chiar câteva comentarii indecente legate de acest fapt** Ne-am despărțit apoi pentru scurtă vreme.

Camera în care locuia Babaji era izolată de restul clădirii, avea intrare separată și era ornată pe fațada exterioară cu tot felul de plăcute multicolore strălucitoare. Pentru gusturile mele, avea un aer foarte **țigănesc**. La intrare m-a oprit un european: „Aici nu poți intra”, mi-a spus el, furnizându-mi nesfârșite explicații. Omul se simțea extrem de stânjenit, și pe deasupra mai și amorțise. Oferea într-adevăr o priveliște ilară. Ținea în mână o trestie, purta o scufie caraghioasă și avea drept scut o împletitură de papură. I se încredințase sarcina de a păzi intrarea lui Babaji. Se simțea prost și căuta să se justifice.

Mi-a fost milă de el. Am zăbovit puțin alături de el și mi-a spus povestea lui. îl cunoștea de câțiva ani pe guru. Voia să promoveze în cadrul firmei la care lucra, astfel încât venise să-l roage pe Babaji să-si folosească puterile sale în acest scop. „Bineînțeles; i-as fi putut trimite o simplă scrisoare, dar am preferat să vin eu însumi”, spunea el. Oare de aceea i se distribuise acest rol rizibil? înadins îl batjocoreau? Sau îl obișnuiau astfel cu supunerea totală și își impuneau în acest mod stăpânirea asupra lui?...

Am dormit peste noapte într-o cameră mare, împreună cu alte zece persoane. Eram de vârste apropiate și păream a avea cu toții cam același mod de viață și de gândire.

Unul dintre ei mi-a spus că își câștiga pâinea învățându-i în America pe oameni să respire. Le preda adică exerciții yoghine de respirație. Iată că putea fi și aceasta o meserie! „Încet-încet au să ne învețe și cum să pășim”, m-am gândit.

Dimineața m-am trezit la răsăritul soarelui și am urcat pe un deal în afara ashramului, unde am întâlnit-o și pe N., care mi-a spus că ne aflam deja în întârziere și că trebuia să ajungem la slujba de dimineață înaintea lui Babaji. Când am sosit, ne-au făcut într-adevăr observație pentru întârziere; nu era un lucru permis: dovedea o lipsă de respect față de persoana gurului.

De data aceasta Babaji își primea discipolii chiar în antreul său. Am intrat și noi acolo. Era destul de strâmt M-am așezat mai în spate și urmăream totul cu interes și nedumerire. Cineva mi-a făcut observație cu voce tare, căci exact în locul unde ședeam exista un mic templu cu fotografii și picturi de animale antropomorfe și oameni zoomorfi, de fapt zei. Fără intenție, îi jignisem așezându-mă în interiorul templului.

Am avut apoi același sentiment privindu-l pe Babaji, această creatură atât de stranie. Pe de o parte, constituia o priveliște cu adevărat înspăimântătoare. Pe de alta, era doar un tânăr grăsan. Nu-l slăbeam din ochi, încercând să deslusesc vreun element mai edificator asupra lui. Si acest element a survenit... Cred că în general copiii mici, având sufletul mai curat, dovedesc un instinct mai bun decât cei mari. Detectează cu ușurință sentimentele ascunse, tocmai pentru că percep lumea în special prin intermediul inimii. Creierul nu-i deturneză prin diverse raționamente care pot să nu aibă nici un fel de fundament real.

Așadar, cam pe la jumătatea rândului se afla o pereche de australieni. Aveau un copilăș de patru ani. Brusc, Babaji a cerut să-i fie adus copilul. îndată ce l-au apropiat de guru, micuțul a început să plângă, să zbiere și să se agite, încercând să fugă cât mai departe de ei. Plânsetele lui îmi sfâșiau inima. Părinții săi ședeau fără să schițeze vreun gest de împotrivire. **Gurul l-a luat în brațe**, și-a introdus degetul mare în gura copilului iar degetul arătător i l-a pus între sprâncene, și micuțul a **adormit instantaneu. Nu-mi puteam da seama dacă era vorba de somn**

sau de hipnoză, dar cert **este că micuțul a rămas în această stare pe aproape tot parcursul slujbei.**

Frica și refuzul copilului m-au impresionat Mi-am amintit din Evanghelie cu câtă bucurie și încredere îl îmbrățișau copiii pe Hristos.

Câțiva discipoli s-au apropiat iarăși de noi, adresându-ne același insistent îndemn de a merge să ne închinăm lui Babaji... Ne-am eschivat din nou, atât eu cât și prietena mea. Cealaltă prietenă a noastră era imobilizată la pat. Hemoragia sa abundentă era o „purificare”, o veritabilă „binecuvântare” a gurului! Aceasta fusese explicația dată de yoghinii ashramului...

S-au perindat cu toții prin fata lui Babaji, excepție făcând doar noi, după care ne-am împărțiat în scurt timp ne-au reperat prin mulțime și ne-au pus în vedere să părăsim ashramul. Nu agreaseră comportamentul nostru, întrucât refuzasem de fiecare dată să ne închinăm lui Babaji! Ușurată și chiar fericită, prietena mea a plecat imediat să-si pregătească bagajele.

Eu am căzut pe gânduri. Era oare bine să plec înainte de a trage o concluzie fermă și definitivă? Doar pentru aceasta venisem în India. Merita să mă întorc cu aceleași dileme și frământări?

Am cerut să-l văd pe guru. S-au dus să-l întrebe, și peste câteva minute s-au întors să mă conducă la el. În timp ce pășeam în antreul său, mi-am făcut cruce și am cerut ajutorul lui Dumnezeu. Nu știu ce-mi făcuse Babaji de la distanță, însă creierul meu deja nu mai funcționa normal. Parcă mintea mă părăsea într-un anume fel... M-am pomenit înaintând spre el. Când am ajuns la doi metri în fata lui, m-am uitat după vreun scaun, socotind că urma să stăm de vorbă.

M-a privit cu o aversiune sălbatică. Si-a unit picioarele și si-a întors capul într-altă parte, ca și când n-ar fi vrut să mă vadă, ca și când se temea de mine, ca și când îi era totodată scârbă de mine, și a zberlat cu putere:

Get out (Ieși afară)!

Mă pierdusem complet. L-am privit cu uimire.

Get out (Ieși afară)! a urlat încă și mai tare.

Only one question (O singură întrebare)..., i-am spus.

No questions here (Nici un fel de întrebări, aici)! Get out (Ieși afară)!

M-am întors și am plecat debusolat. Eram plin de nedumerire. Ce comportament era acesta?

Ieșind afară, m-am întâlnit cu prietenele mele.

Noi plecăm oricum, tu ce faci, vii?

„Hai să plec și, dacă voi simți nevoia, am să revin”, m-am gândit și am pornit cu ele la drum.

Prietenele mele erau feministe. Cu creștinismul aveau mai degrabă relații inamicale, manifestând însă o oarecare atitudine pozitivă față de yoga și magie. De aceea mi-a atras cu atât mai mult atenția constatarea și mărturisirea uneia dintre ele:

- Frate, ce era cu omul ăsta? „Cazi și închină-te mie!”... în timp ce religia noastră este delicată, plină de blândețe... Omul ăsta are ceva sălbatic în el.

Am privit-o uimit își depășise prejudecățile ideologice.⁷⁶⁰

Să vedem acum ce diferită de manifestările forțate și înrobitoare ale lucrărilor Părintelui Arsenie Boca, ale lui Mahomed, ale lui Babaji, ale lui Iosif Carpetinul și ale celorlalți sărmani amăgiți și amăgiori, este răpirea și dăruirea delicată către ucenici a Sfântului Cuvios Serafim de Sarov. Să observăm lucrarea plină de libertate și înțelesuri lămuritoare, de îndreptarea evlaviei către Sfânta Treime, iar nu de încâlceli ale minții și robie către faima proprie ca în primul caz. Se vede, după roade, că Părintele Arsenie Boca nu are cum să fie ucenicul Sfântului Cuvios, neavând același fel de lucrare.

Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău

⁷⁶⁰ Dyonyssios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 87 -98.

face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște. 21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.

Iată cum este răpirea Sfinților:

Iar odată, în timpul Sfintei Liturghii i s-a dăruit o asemenea descoperire dumnezeiască [...] “O dată s-a întâmplat să slujesc ca diacon în Sfânta și Marea Joi. Dumnezeiasca Liturghie a început la ora două după amiaza și, ca de obicei, a fost precedată de Vecernie. După vohodul cel mic și ecteniile respective eu, biet păcătos ce sunt, am exclamat în cadrul ușilor împărătești: «O, Doamne, mântuiește-i pe cei credincioși și ne auzi pe noi» și intrând pe ușile împărătești și ridicând orarul către oameni am încheiat: «Și în vecii vecilor», când deodată am fost izbit de o rază ca lumina soarelui. Uitându-mă la această strălucire, L-am văzut pe Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Ilirisios, sub înfățișarea Fiului Omului, strălucind în slavă și lumină de nedescris, înconjurat de Puterile cerești, îngeri și arhangheli, heruvimi și serafimi, ca de un roi de albine și zburând prin aer prin ușile dinspre apus ale bisericii. Ajungând la amvon, Domnul a ridicat preacuratele Sale mâini și i-a binecuvântat pe clerici și întreaga adunare; iar apoi, intrând în icoana Sa care se află în dreapta porților împărătești, Se schimbă la față, înconjurat de cetele îngerești, care străluceau într-o lumină de nedescris în toată biserica. Iar eu, care sunt praf și cenușă, întâlnindu-L pe Domnul Iisus atunci în aer, am primit o binecuvântare specială din partea Sa; imi simțeam inima curată, iluminată de bucurie în dulceața dragostei față de Domnul!”

Chipul Sfântului Serafim se schimbă și, izbit de acea dumnezeiască descoperire, nu se putea nici măcar mișca din locul său de lângă porțile împărătești. Când părintele Pahomie observă acest lucru, trimise doi alți ipodiaconi, care îl luară de braț și îl duseră în altar. Dar el continuă să stea acolo nemișcat, timp de trei ore în extaz. Și doar chipul i se schimba permanent; acum era alb ca zăpada, apoi ca un fulger îi lumina întreaga înfățișare. După slujbă, bătrânii îl întrebară ce s-a întâmplat. Iar părintele Serafim, care nu ascundea nimic față de părinții săi duhovnicești, le spuse totul. Ei îi porunciră să nu mai vorbească nimic despre aceasta și să se cufunde într-o și mai adâncă smerenie, păzindu-se de boldul truției după o astfel de descoperire neobișnuită. Sfântul primi povețele cu toată umilința inimii și păstră tăcerea pentru moment.⁷⁶¹

Vedeți, ce lină, ce plină de umilință, spre slava lui Dumnezeu. Sfântul nu cade pe jos, descoperă duhovnicului său ce a primit și face ascultare, pentru a nu se trufii.

În timp, datorită lucrării smeritei ascultări, Sfântul poate deveni, după mulți ani, povățuitor al altora și dăruitor al adevăratelor vedenii. Dar și atunci își păstrează blândețea, smerenia, vorbind despre Hristos iar nu despre sine, întărind libertatea și înțelegerea ucenicilor, iar nu ducându-i la robia dependentă față de sine și la nedumerirea minții. Nu încearcă să le câștige încrederea, nici să-i sugestioneze în vreun fel. Doar le arată cu simplitate și iubire frumusețea adevărului. Aceasta fiindcă Sfântul este Sfânt tocmai pentru că a ucis interesul personal și toate le face spre și de dragostea lui Hristos. Iar descoperirea nu se face din duh de reclamă ci pentru a ajuta întreaga omenire aflată în impas îndemnându-o spre pocăință. Mesajul conține ceva de spus, nu este gratuit ca mesajele înșelaților, colcăind în acel „nimic nou” lumesc: *Ecc 1:9 Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.*

O minunată descoperire făcută lumii

Dar cea mai minunată, mai uimitoare, suprafirească revelație dumnezeiască ne-a fost oferită de părintele Serafim în convorbirea sa avută cu N. A. Motovilov (a).

⁷⁶¹ Arhimandritul Lazarus MOORE, *Sfântul Serafim de Sarov O Biografie Spirituală*, Ed. Agapis, București, 2002.

Această descoperire, această dumnezeiască revelație are neîndoios o semnificație cu caracter universal. Cu adevărat nu este nimic nou, fundamental în ea, căci întreaga revelație a fost oferită Sfinților Apostoli chiar în ziua Cincizecimii. Dar acum când oamenii au uitat adevărurile esențiale ale religiei creștine și sunt cufundați în întunericul materialismului sau în lucrarea rutinieră și exterioară a "nevoințelor ascetice", revelația părintelui Serafim este într-adevăr extraordinară, așa cum a considerat-o și el cu adevărat. "Nu-ți este dat numai ție să înțelegi acest lucru", spuse părintele Serafim la sfârșitul revelației, "ci prin tine ea este dăruită întregii lumi!"

Ca strălucirea fulgerului, această minunată conversație a iluminat întreaga lume care se afla deja cufundată în letargie și moarte duhovnicească, cu mai puțin de un secol înaintea luptei împotriva creștinismului din Rusia și într-o vreme când credința creștină se afla într-un pronunțat declin în Occident.

a) Chiar descoperirea manuscrisului lui Motovilov reprezintă o mare minune. Timp de aproape 70 de ani, acest manuscris extrem de valoros a fost înmormântat într-o tăcere totală și a fost în pericol de a se distruge, căci fusese deja aruncat și zăcea într-un maldăr de lucruri de nimic, sub un strai de praf. Aici a fost descoperit în chip minunat de S. A. Nilus, celebrul autor al cărții "Multum in Parva". Cu venerație căutând frânturi din viața marelui părinte Serafim, Nilus scotocea printre resturile aflate în pod și tocmai era pe punctul de a și pierde nădejdea de a afla ceva, când, deodată un caiet cu o scriere foarte ștearsă îi atrase atenția. Acesta s-a dovedit a cuprinde memoriile lui Motovilov și în felul acesta ele au ajuns să poată fi oferite omenirii. Memoriile au fost găsite în anul 1902 și au fost tipărite în "Știri moscovite" în anul 1903; aproape în mod simultan a avut loc și expunerea moaștelor Sfântului Serafim. [...]

Conversația Sfântului Serafim cu N. A. Motovilov

Era joi. Ziua era posomorâtă. Zăpada se așternuse cam de 20 de centimetri pe pământ și fulgi mari de zăpadă cădeau din abundență din cer când părintele Serafim a început conversația sa cu mine pe un câmp de lângă sihăstria lui din apropiere, în partea opusă râului Sarovka, la poalele dealului care coboară în pantă spre malul râului. Îmi spuse să mă așez pe trunchiul unui copac pe care tocmai îl doborâse, și el însuși se așeză pe vine în fața mea.

*"Domnul mi-a descoperit", spuse marele bătrân, "faptul că în copilăria ta ai avut marea dorință de a afla scopul vieții noastre creștine și că tu mereu ai întrebat numeroase persoane de mare ținută duhovnicească despre acest lucru" [iată aici o descoperire de la Dumnezeu, pentru nevoia de adevăr a ucenicului. Ucenicul căuta să afle, nu era el căutat, iar Părintele nu șovăia și ghicea ca să-i câștige încrederea, ci dorea să-l ajute, fiindcă nimeni nu a putut, ci era prigonit în pocăința lui. Dacă ar fi putut altcineva l-ar fi trimis la el, din smerenie – n.n.] . Trebuie să spun aici că de la vârsta de 12 ani acest gând mă preocupase mereu. De fapt, cercetasem o mulțime de clerici cu privire la aceasta, dar răspunsurile lor nu mi dăduseră nici o satisfacție. Acest lucru nu-i era necunoscut bătrânului. "Dar nimeni", continuă părintele Serafim, "nu ți-a dat un răspuns exact. Ei ți-au spus: «Mergi la Biserică, roagă-te la Dumnezeu, păstrează poruncile lui Dumnezeu, fă binele - acesta este scopul vieții creștine». Unii au fost chiar indignați de faptul că ești preocupat de curiozități profane și îți spun: «Nu căuta lucruri care te depășesc». Dar aceștia nu vorbeau după cum se cuvenea. Iar acum, **bietul Serafim** [Când este vorba de sine, cât de micșorat se vede. Atât de mult se sfiește încât nu numai că se numește biet, dar îi și este rușine să zică că îi va spune. Vorbește ca despre un altul. În nici un caz nu se prezintă ca un slujitor al Cerului – n.n.] **îți va explica în ce constă cu adevărat acest scop.** "Rugăciunea, postul, privegherea și toate celelalte fapte creștinești, indiferent cât de bune pot fi ele în sine, nu constituie scopul vieții noastre creștine, deși ele sivesc drept mijloace indispensabile de a atinge acest țel. Adevăratul scop al vieții noastre creștine constă în dobândirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Cât despre posturi, rugăciuni, privegheri, milostenii și orice faptă bună făcută în numele lui Iristos, ele reprezintă doar mijloace pentru dobândirea Duhului Sfânt. **Dar ia aminte, fiul meu, numai fapta bună în numele***

lui Hristos [deci nu în numele binelui social, al filantropiei, al moralei lumii, al cerului impersonal, al unor slujitori cerești sau al lui Părintelui Arsenie Boca – n.n.] *ne oferă darurile Sfântului Duh.*

Tot ceea ce nu este făcut din dragoste pentru Hristos, chiar dacă poate fi bun, nu ne aduce nici răsplată în viața cealaltă și nici harul lui Dumnezeu în aceasta. De aceea Domnul nostru Iisus Hristos a spus: “Cel ce nu adună cu Mine, risipește” (Luca ii: 23). O faptă bună nu poate fi numită altfel, deoarece, chiar dacă nu este făcută în numele Domnului, totuși ea este bună. Sfânta Scriptură spune: “In orice neam, cel ce se teme de El și face dreptate este primit de El” (Fapte 10: 35). “După cum vedem din sfânta istorisire, omul care lucrează dreptatea este atât de plăcut lui Dumnezeu încât, de exemplu, îngerul Domnului i-a apărut la ceasul rugăciunii lui Corneliu, sutașul drept și temător de Dumnezeu și a spus: «Trimite bărbați la Iope, la Simon tăbăcarul; acolo îl vei afla pe Petru, iar el îți va spune cuvintele vieții celei veșnice, prin care tu și toată casa ta vă veți mântui» [vedeți, îngerul îl trimite la duhovnicul viu, nu îl învață el, ca duhurile din vedeniile Părintelui Arsenie Boca și a altor înșelați – n.n.] (a). Astfel, Domnul face uz de toate mijloacele Sale dumnezeiești ca răsplată pentru faptele tale bune, ocazia de a nu-ți pierde răsplata în viața ce va să fie. Dar **îngăduința din partea lui Dumnezeu a faptelor bune ce nu sunt făcute în numele lui Hristos se limitează la aceasta: Creatorul oferă mijloacele de a le face vii (cp. Evr. 6:1). Stă în puterea omului să le facă vii sau nu.**

De aceea Dumnezeu le-a spus iudeilor: “Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră” (ioan 9: 41). **Dacă un om precum Corneliu se bucură de atenția lui Dumnezeu pentru faptele sale, deși acestea nu sunt făcute în numele lui Hristos, și apoi crede în El, astfel de fapte îi vor fi socotite ca fiind făcute din dragoste pentru Hristos, doar prin credința în El. Dar în situația opusă omul nu are dreptul să se plângă că binele său nu are nici un folos.**

Nu are într-adevăr niciodată vreun folos, doar cu excepția când el este făcut în numele Său, întrucât binele făcut pentru El nu numai că merită o cunună a credincioșiei în veacul ce va să fie, dar și în această viață ne umple de harul Duhului Sfânt. în plus, așa cum se spune: “Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3: 34-35). Asta este, excelență.

în dobândirea acestui Duh a lui Dumnezeu constă adevăratul țel al vieții noastre creștine, în timp ce rugăciunea, privegherea, postul, milostenia și alte virtuți creștinești lucrate în numele lui Hristos sunt doar mijloacele pentru dobândirea Duhului lui Dumnezeu”. “Ce înțelegi dumneata prin dobândire?” l-am întrebat eu pe părintele Serafim. “Nu înțeleg întru totul aceasta”. “Dobândirea este același lucru cu a obține ceva”, răspunse el. “înțelegi, desigur, ce înseamnă să dobândești bani. Dobândirea Duhului lui Dumnezeu este exact același lucru. Știi destul de bine ce înseamnă în sens lumesc, excelență, a dobândi. Scopul vieții oamenilor lumești obișnuiți este de a dobândi sau de a face bani, iar pentru nobile înseamnă în plus de a primi onoruri, distincții și alte răsplătiri pentru serviciile aduse de ei guvernului. Dobândirea Duhului lui Dumnezeu este de asemenea un lucru de o importanță capitală, dar e dătător de har și veșnic și este dobândit aproape în aceleași moduri ca și capitalul monetar social și politic.

“Dumnezeu Cuvântul, Dumnezeu-Omul, Domnul nostru Iisus Hristos compară viața noastră cu o piață, iar lucrarea vieții noastre pe pământ El o numește neguțătorie și ne spune nouă tuturor: “Neguțătoriți până ce voi veni” (Lc. 19: 13) “răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt” (Efes. 5:16). Adică, fă în așa fel încât să capeți binecuvântări cerești în aproape tot timpul vieții tale prin bunuri pământești. Bunurile pământești sunt virtuțile lucrate în numele lui Hristos și revărsarea asupra noastră a harului Atotsfântului Duh. “în parabola fecioarelor celor înțelepte și a celor neînțelepte, atunci când celor neînțelepte le lipsea ulei, s-a spus: «Mergeți și vă cumpărați în piață». Dar, pe când ele erau duse să cumpere, ușa cămării de nuntă era deja închisă, iar ele nu au mai putut intra”. Unii spun că lipsa untdelemnului din candelile fecioarelor celor neînțelepte semnifică lipsa faptelor bune în viața lor. O astfel de interpretare nu este prea bună. De ce să le fi lipsit faptele bune dacă ele sunt numite fecioare, chiar dacă neînțelepte? Fecioară reprezintă suprema virtute, o stare îngerească și ar putea

înlocui toate celelalte virtuți. Eu cred că ceea ce le lipsea era harul Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu.

Aceste fecioare practicau virtuțile, dar în ignoranța lor duhovnicească ele presupuneau că viața creștină constă doar în lucrarea virtuților. Lucrând o faptă bună ele credeau că împlinesc voia lui Dumnezeu, dar lor le păsa prea puțin dacă dobândeau prin aceasta harul Duhului Sfânt. Aceste moduri de viață bazate doar pe facerea binelui fără o atentă cercetare dacă ele aduc harul Duhului Sfânt sunt pomenite în cărțile patristice: «Există un alt mod de viață care este socotit bun la început, dar el sfârșește în fundul iadului». [de aceea o viață centrată pe altcineva, care capătă accente concrete mai prezente decât Adevărul Hristos, chiar plină de fapte bune, duce tot la Iad. Nu se poate spune că venirea mulțimii la Părintele Arsenie Boca este de vreun folos oamenilor sau Bisericii, dacă aceștia nu înțeleg că pentru dobândirea harului Sfântului Duh tot eul lor trebuie (prin adevăr și vederea păcatului propriu) să graviteze mai presus de orice în jurul Domnului nostru Iisus Hristos. Pentru aceasta ne trebuie ca atenția minții și a voinței să nu fie îndeptată mai accentuat spre vreun alt om, cât de bun și Sfânt, ca nu cumva să-L estompeze pe Mire. În El să-i iubim pe toți. Iar prin iubire nu vedem o efuziune sentimentală ci înțelegerea, îndrăgostirea străbătută de rațiune și împreună lucrarea cu voia Lui particulară pentru fiecare din noi – n.n.]

Sfântul Antonie cel Mare în scrisorile sale către monahi spune despre astfel de fecioare: «Mulți monahi și fecioare nu au nici o idee despre diferitele tipuri de voință care acționează în om, și nu știu faptul că noi suntem influențați de trei voințe: cea dintâi este desăvârșita și mântuitoarea voință a lui Dumnezeu; cea de-a doua este propria noastră voință umană care, chiar dacă nu este distructivă, nu este nici mântuitoare». Iar această a treia voință a vrăjmașului îl învață pe om fie să nu facă nici o faptă bună, fie să le facă din orgoliu, sau să le facă de dragul virtuții în sine și nu de dragul lui Hristos. Cea de-a doua, propria noastră voință, ne învață să facem totul spre a ne flata patimile, sau ne învață, ca și vrăjmașul, să facem bine de dragul binelui și să nu ne îngrijim de harul care este dobândit prin lucrarea binelui. Dar cea dintâi, voința mântuitoare a lui Dumnezeu constă în lucrarea binelui doar pentru dobândirea Sfântului Duh, ca pe o comoară nescată, veșnică ce nu poate fi corect evaluată. Dobândirea Sfântului Duh este, ca să spunem așa, untdelemnul care le lipsea fecioarelor neînțelepte. Ele au fost numite astfel fiindcă ele uitaseră de rodul necesar al virtuții, harul Sfântului Duh, fără de care nimeni nu este și nici nu poate fi mântuit, căci: «Orice suflet este întărit de Sfântul Duh, înflăcărat de puritate și iluminat mistic de către Unitatea Treimică».

Acesta este untdelemnul din candelile fecioarelor celor înțelepte care putea să ardă mult timp și strălucitor, iar aceste fecioare cu candelile lor aprinse puteau să-L întâmpine pe Mirele Care a venit la miezul nopții și puteau intra în camera de nuntă a bucuriei împreună cu El. Dar cele neînțelepte, deși s-au dus la piață să cumpere untdelemn atunci când au văzut că li se stingeau candelile, nu s-au putut întoarce la timp, căci ușa era deja încuiată.

Piața este viața noastră; ușa cămării de nuntă care a fost închisă și care a împiedicat drumul Mirelui este moartea omenească; fecioarele cele înțelepte și cele neînțelepte sunt sufletele creștine; untdelemnul nu reprezintă faptele cele bune ci harul Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu care este dobândit prin intermediul lor și care schimbă sufletele de la o stare la alta – adică de la stricăciune la nestricăciune, de la moartea duhovnicească la viața duhovnicească, de la întuneric la lumină, din grajdul vieții noastre (acolo unde patimile sunt legate precum animalele mute și fiarele sălbatice) într-un Templu al Dumnezeirii, în camera de nuntă strălucitoare a veșnicei bucurii întru Hristos Iisus, Domnul nostru, Creatorul, Mântuitorul și veșnicul Mire al sufletelor noastre.

Cât de mare este compasiunea lui Dumnezeu față de mizeria noastră, adică neatenția noastră față de purtarea Sa de grijă pentru noi, atunci când Dumnezeu spune: „Iată, stau la ușă și bat” (Apoc. 3: 20). Înțelegând prin “ușă” cursul vieții noastre, ușă care nu a fost încă închisă de către moarte! O, cât de mult aș dori, excelență, ca în această viață să te poți afla mereu în Duhul lui Dumnezeu «în ceea ce vă voi afla, într-aceea vă voi judeca» zice Domnul. Vai nouă dacă El ne va afla plini de necazurile și grijile acestui veac! Căci cine-I va putea suporta

necazul, cine va rezista mâniei de pe chipul Său? De aceea s-a spus: "Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită" (Marcu 14:38), adică să nu cumva să vă lipsiți de Duhul lui Dumnezeu, căci privegherea și rugăciunea ne aduc harul Său.

Desigur, orice faptă bună făcută în numele lui Hristos ne oferă harul Sfântului Duh, dar rugăciunea ni-l oferă mai mult ca orice, căci ea ne este întotdeauna la îndemână, ca să spunem așa, ca un instrument de dobândire a harului Duhului. De exemplu, ai vrea să mergi la Biserică, dar nu ai nici o Biserică pe aproape sau slujba s-a terminat; ai vrea să faci milostenii unui cerșetor, dar nu găsești nici unul, sau nu ai nimic de dat; **ai vrea să-ți păstrezi fecioria, adică să rămâi necăsătorit, dar nu ai tăria aceasta din pricina temperamentului, sau din pricina violenței viclesugurilor vrășmașului cărora nu le poți face față din pricina slăbiciunilor tale omenești**; ai vrea să faci orice altă faptă bună în numele Domnului, dar fie că îți lipsește puterea, fie ocazia de a o face. **Acest lucru nu se potrivește în cazul rugăciunii.**

Rugăciunea este întotdeauna la îndemâna oricui, bogat sau sărac, nobili sau oameni simpli, puternici sau slabi, sănătoși sau bolnavi, drepti sau păcătoși. Puteți judeca cât de mare este puterea rugăciunii chiar și în cazul unui om păcătos, atunci când este făcută din toată inima după următorul exemplu din Sfânta Tradiție. Atunci când la rugămintea unei mame deznădăjduite căreia îi murise unicul ei fiu, o prostituată pe care ea a avut șansa s-o întâlnească, încă necurată după săvârșirea ultimului ei păcat, fiind adânc mișcată de profunda întristare a mamei, a strigat cu lacrimi, rugându-se Domnului: «Nu pentru o biată păcătoasă ca mine, ci pentru lacrimile unei mame întristate după fiul ei și ai tărie încrezându-mă în bunătatea Ta cea plină de iubire și în puterea Ta cea nemărginită, Hristoase Dumnezeule, înviază-i fiul, o, Doamne!». Iar Domnul l-a înviat. Vezi, excelență! Mare este puterea rugăciunii, iar ea aduce cu sine mai ales Duhul lui Dumnezeu și poate fi practică cel mai simplu de absolut oricine. Noi vom fi binecuvântați dacă Domnul Dumnezeu ne află treji și plini de darurile Sfântului Său Duh. Atunci noi putem nădăjdui plini de îndrăzneală "că vom fi răpiți... în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh" (iTesal. 4: 17). "Care vine pe nori, cu putere multă și cu slavă" (Mc. 13:26) "pentru a judeca viii și morții" (1 PCL 4: 5) și "va răsplăti fiecăruia după faptele sale" (Matei 16: 27).

Excelența voastră binevoiește să creadă că e o mare fericire de a discuta cu bietul Serafim, crezând că el nu e lipsit de harul Domnului. Ce să spunem noi atunci de Domnul însuși, izvorul neseecat al tuturor binecuvântărilor, atât cerești cât și pământești? Cu adevărat, în rugăciune putem vorbi cu El, cel plin de iubire și de viață dătătorul Dumnezeu și Mântuitor însuși. Dar chiar și aici noi trebuie să ne rugăm doar până când Dumnezeu Duhul Sfânt pogoară asupra noastră cu harul Său în măsura pe care numai El o știe. Și atunci când El binevoiește să ne viziteze, noi trebuie să ne oprim rugăciunea. De ce să ne mai rugăm atunci către El: «Vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre», atunci când El deja a venit la noi să ne mântuiască pe cei ce ne am încredințat Lui și cu adevărat chemăm Numele Său cel Sfânt, ca plini de smerenie și dragoste să-L putem primi pe El, Mângâietorul, în casele sufletelor noastre, ale celor ce înfometăm și însetăm după venirea Lui. Îți voi explica aceasta, excelenței tale, printr-un exemplu. Închipuiește-ți că m-ai invitat să-ți fac o vizită și că la invitația ta eu vin ca să discut cu tine. Dar tu continui să mă inviți, spunând: «Intră, te rog. Te rog să intri!».

Atunci, eu as fi obligat să gândesc: «Ce se întâmplă cu el? Și-a ieșit din minți?» La fel se întâmplă și în cazul Domnului Dumnezeului nostru. Sfântul Duh. De aceea se spune: "Opriți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu, înălța-Mă-voi pe pământ" (Ps. 45: 10).

Adică, mă voi arăta și voi continua să fac aceasta oricui crede în Mine și Mă cheamă, și voi vorbi cu el așa precum cândva am vorbit cu Adam în rai, cu Avraam și Iacov și cu alți slujitori și robi ai Mei, cu Moise și Iov și cu cei asemenea lor. Mulți explică faptul că această tăcere se referă numai la cele lumești. Dar eu îți voi spune în numele lui Dumnezeu că nu este doar necesar să fim morți față de acestea la rugăciune, dar atunci când prin atotputernicia credinței și rugăciunii, Duhul Sfânt binevoiește să ne viziteze și vine la noi în plinătatea bunătății Sale celei negrăite, noi trebuie să fim morți și față de rugăciune. Sufletul vorbește și conversează în timpul rugăciunii, dar la coborârea Duhului Sfânt noi trebuie să rămânem într-o

tăcere totală, pentru a auzi limpede și inteligibil toate cuvintele vieții celei veșnice pe care El va binevoi atunci să ni le comunice.

Absoluta sobrietate atât a sufletului, cât și a trupului și absoluta curăție trupească este necesară în același timp. Aceleași cerințe au fost relevate și pe muntele Horeb, atunci când li s-a spus israeliților ca nici măcar să nu se atingă de soțiile lor timp de trei zile înainte ca Dumnezeu să-și facă apariția pe Muntele Sinai. “Căci Dumnezeu nostru este un foc care arde tot ceea ce este necurat și nimeni dintre cei pângăriți trupește sau sufletește nu pot intra în comuniune cu El”. “Da, părinte, dar ce ne poți spune despre alte fapte bune săvârșite în numele lui Hristos pentru a dobândi Harul Sfântului Duh? Nu ai vorbit decât despre rugăciune!” Să dobândești harul Sfântului Duh și prin practicarea tuturor celorlalte virtuți în numele lui Hristos: Neguțătorește duhovnicește cu ele și mai ales cu cele de la care capeți cel mai mare câștig. Acumulează capital din îmbelșugarea harului dumnezeiesc, depune-l în veșnica bancă a lui Dumnezeu care va aduce profit nematerialnic, nu patru sau șase la sută, ci 100% pentru o rublă duhovnicească și chiar infinit mai mult decât atât. De exemplu, dacă rugăciunea și privegherea îți oferă mai mult har dumnezeiesc, priveghează și te roagă; dacă postul îți oferă mai mult har al Duhului, postește; dacă milostenia îți oferă mai mult fă milostenii. Cântărește fiecare virtute lucrată în numele lui Hristos în acest fel. **Acum îți voi vorbi despre mine, bietul Serafim.**

Provin dintr-o familie de negustori din Kursk. Deci, pe când eu nu mă aflam încă în mănăstire obișnuiam să facem negoț cu bunurile care ne aduceau cel mai mare profit. Procedează în felul acesta, fiul meu. [și când vorbește de sărmanul Serafim nu o face pentru a se lăuda cu performanțele ci pentru a fi de folos printr-un exemplu smerit al său – n.n.] Și așa precum în afaceri lucrul de bază nu este doar să faci negoț, ci să dobândești un profit cât mai mare, la fel și-n afacerea vieții creștine, lucrul de bază nu este doar să te rogi sau să săvârșești orice altă faptă bună. Deși Apostolul spune: “Rugați-vă neîncetat” (iTes. 5: 17), totuși, după cum îți amintești, el adaugă: ‘Dar în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decât zeci de mii de cuvinte cu limba” (iCor. 14: 19). Iar Domnul spune: “Nu tot cel ce-Mi spune: Doamne, Doamne se va mântui, ci acela care împlinește voia Tatălui Meu din ceruri”, adică cel ce împlinește lucrarea lui Dumnezeu și, în plus, o face cu venerație, căci “blestemat este cel ce face lucrarea lui Dumnezeu superficial” (Ier. 48: 10). Iar lucrarea lui Dumnezeu aceasta este: **“Credeți în Dumnezeu și în Acela pe Care El L-a trimis Iisus Hristos”** (in. 6: 29) [deci să cunoaște Ortodoxia iar nu tot felul de idei colecționate din toate religiile, științele și mentalitățile aceste lumi distractive sau distructive prin distracție (în sensul de împrăștiere) – n.n.]. Dacă noi înțelegem poruncile lui Hristos și ale Apostolilor corect, treaba noastră de creștin constă nu în înmulțirea faptelor bune care sunt doar mijloace de sprijinire a scopului vieții noastre creștine, ci a scoate din ele maximum de profit, adică în dobândirea celor mai îmbelșugate daruri ale Duhului Sfânt.

Cât aș dori, excelență, ca tu însuși să poți dobândi izvorul nesecat al harului divin, și să te poți întreba întotdeauna: Sunt eu în Duhul lui Dumnezeu sau nu? Iar dacă ești în Duh, binecuvântat să fie Dumnezeu! Nu ai de ce să te mai întristezi. Ești gata să te prezinți dinaintea înfricoșatei Judecăți a Lui Hristos de îndată. Căci «în ceea ce vă voi afla, în aceea vă voi judeca». **Dar dacă noi nu ne aflăm în Duhul, noi trebuie să aflăm de ce și pentru care motiv Domnul nostru Dumnezeu, Duhul Sfânt a voit să ne părăsească; iar noi trebuie să-L căutăm din nou, și trebuie să continuăm cercetarea până ce Sfântul nostru Duh va fi aflat din nou și va fi din nou cu noi prin bunătatea Sa.** [lucrarea de pocăință este o permanentă cercetare a noastră în fața poruncilor lui Hristos, iar nu o mulțumire de sine că ne merge bine. Cercetarea aceasta se numește pocăință și la ea ne îndreaptă toți Sfinții și exemplele lor – n.n.] Iar noi trebuie să-i atacăm pe vrăjmașii care ne îndepărtează de El până când praful se va alege de ei, așa cum a spus proorocul David: “Urmări-voi pe vrăjmașii mei și-i voi prinde pe dânșii și nu mă voi întoarce până ce se vor sfârși. Zdrobi-i-voi pe ei și nu vor putea să stea, cădea-vor sub picioarele mele” (Ps. 17:41: 42). Asta e, fiul meu. Iată cum trebuie să neguțătorești duhovnicește în virtute.

împarte darurile Duhului Sfânt ale harului celor ce au nevoie de ele, așa precum o candelă aprinsă ce arde cu foc pământesc strălucește și aprinde alte candelă pentru iluminarea tuturor în alte locuri, fără să i se micșoreze propria sa lumină. Și dacă astfel se întâmplă cu focul cel pământesc, ce vom spune noi despre focul harului Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu? Căci bogățiile pământești scad o dată cu împărțirea lor, dar cu cât comorile cerești ale harului lui Dumnezeu sunt mai mult împărțite, cu atât mai mult ele se înmulțesc în cel ce le împarte. Astfel, Domnul însuși s-a bucurat să-i spună femeii samaritence: “Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică” (In. 4, 13-14). “Părinte”, spusei eu, “vorbești tot timpul despre dobândirea harului Sfântului Duh drept scop al vieții creștine. Dar cum și unde îl pot vedea Eu? Lucrările lui Dumnezeu sunt vizibile, dar poate fi văzut Duhul Sfânt? Cum pot ști eu dacă El se află în mine sau nu?” “în momentul de față”, răspunse bătrânul, “din pricina răcelii noastre aproape universale de sfânta noastră credință în Domnul nostru Iisus Hristos și din pricina indiferenței noastre față de lucrarea Dumnezeieștii Sale Providențe în noi și a comuniunii omului cu Dumnezeu, **noi am mers până acolo încât, se poate spune că aproape că am părăsit adevărata viață creștină.**

Mărturiile Sfintei Scripturi ni se par acum ciudate atunci când, de exemplu, prin buzele lui Moise Duhul Sfânt grăiește: «Și Adam L-a văzut pe Domnul umblând în rai» (Cap. Gen. 3:10), sau atunci când citim cuvintele Sf. Apostol Pavel: “Ne-am dus în Ahaia și Duhul lui Dumnezeu n-a fost cu noi; ne-am întors în Macedonia și Duhul lui Dumnezeu ne-a însoțit». De mai multe ori în alte pasaje ale Sfintei Scripturi este zugrăvită înfățișarea lui Dumnezeu oamenilor. De aceea unii oameni spun: «Aceste pasaje sunt de neînțeles. **Este oare cu puțință oamenilor să-L vadă pe Dumnezeu atât de limpede?» Dar nu-i nimic de neînțeles aici. Această lipsă de înțelegere există cu adevărat din pricină că noi ne-am îndepărtat de simplitatea cunoașterii creștine originare. Sub pretextul educației, noi am ajuns la un întuneric atât de mare al ignoranței încât ceea ce înțelegeau atât de limpede cei de odinioară, nouă ni se pare aproape de neconceput. Chiar și în dialogul obișnuit, ideea apariției lui Dumnezeu printre oameni nu li se părea un lucru ciudat. Astfel, atunci când prietenii l-au dojenit pentru hulă adusă lui Dumnezeu, Iov le răspunse: “Cum poate oare să fie așa când eu simt Duhul lui Dumnezeu în nările mele?” (Cap. iov 27,3). Cu alte cuvinte: «Cum pot eu să-L hulesc pe Dumnezeu când Duhul Sfânt sălășluiește în mine? Dacă L-aș fi hulit pe Dumnezeu, Duhul Sfânt ar fi plecat de la mine; dar priviți, îi simt răsuflarea în nările mele”.**

În exact același fel se spune despre Avraam și Iacov că L-au văzut pe Domnul și că au discutat cu El, și că Iacov chiar s-a luptat cu El. Moise și toți cei dimpreună cu el L-au văzut pe Dumnezeu atunci când i s-a îngăduit să primească de la Dumnezeu tablele legii pe muntele Sinai. Un stâlp de nori și unul de foc, sau, cu alte cuvinte, harul evident al Sfântului Duh au servit drept călăuze oamenilor lui Dumnezeu în pustie. **Oamenii L-au văzut pe Dumnezeu și Harul Sfântului Său Duh, nu în somn sau în vise sau din pricina unei imaginații tulburate, ci în adevăr și în mod deschis.** Noi am devenit atât de nepăsători la lucrarea mântuirii noastre încât noi interpretăm greșit și multe alte cuvinte din Sfânta Scriptură, totul din pricina faptului că noi nu căutăm harul lui Dumnezeu și din pricina mândriei minților noastre nu-i îngăduim să se sălășluiească în sufletele noastre. De aceea noi suntem lipsiți de adevărata iluminare de la Domnul, pe care El o trimite în inimile celor care înfometează și însetează din toată inima după dreptatea lui Dumnezeu. [...]. Dacă ei nu ar fi păcătuit, Adam și Eva înșiși, precum și toți urmașii lor ar fi putut mereu mânca din roadele pomului vieții și în felul acesta și-ar fi păstrat veșnic puterea nelimitată a harului divin. Ei și-ar fi putut, de asemenea, păstra în veci de veci puterile depline ale trupului, sufletului și duhului lor într-o stare de nemurire și de veșnică tinerețe, putând astfel continua în această stare binecuvântată și nemuritoare a lor pentru totdeauna. în momentul de față, totuși, ne este greu ca măcar să ne imaginăm un astfel de har. Dar atunci când prin gustarea din pomul cunoașterii binelui și a răului - lucru prematur și împotriva poruncii lui Dumnezeu - ei au aflat diferența dintre bine și rău și au fost încercați prin tot felul de necazuri și dureri care au urmat după încălcarea poruncii lui Dumnezeu, deci, abia atunci ei au pierdut darul acesta de neprețuit al Duhului lui Dumnezeu așa

încât, până la venirea în lume a Dumnezeu-Omului Iisus Hristos “Duhul încă nu era dat în lume, pentru că Iisus Hristos încă nu fusese preaslăvit” (in. 7: 39). Oricum, aceasta nu înseamnă că Duhul lui Dumnezeu nu se afla deloc în lume, dar prezența Sa nu era atât de evidentă ca la Adam sau ca în cazul nostru, al creștinilor ortodocși. Se manifesta doar în afară; totuși, semnele prezenței Sale în lume erau cunoscute în omenire. Astfel, de exemplu, numeroase taine legate de viitoarea mântuire a rasei umane au fost revelate atât lui Adam, cât și Evei după cădere. Și în cazul lui Cain, în ciuda impietății și a păcatului său, a fost ușor de înțeles glasul care s-a păstrat milostiv și dumnezeiesc, deși într-o discuție de osândire a sa. Noe a vorbit cu Dumnezeu. Avraam L-a văzut pe Dumnezeu și ziua Lui și s-a bucurat (in. 8: 56). Harul Sfântului Duh acționând înafară s-a reflectat în cazul tuturor profeților Vechiului Testament și al Sfinților lui Israel.

Mai apoi, iudeii au înființat școli de profeții speciale unde fiii proorocilor erau învățați să recunoască semnele manifestării lui Dumnezeu sau ale îngerilor și să facă diferențierea între lucrările Sfântului Duh și fenomenele naturale obișnuite ale vieții noastre pământești lipsite de har. Simeon care l-a purtat pe Dumnezeu în brațele sale, bunicii lui Hristos, Ioachim și Ana și nenumărați alți slujitori ai lui Dumnezeu au avut mereu parte de diferite apariții dumnezeiești, voci și revelații care au fost adevărate prin evidente evenimente minunate. Deși nu cu aceeași forță ca în cazul oamenilor lui Dumnezeu, totuși, Duhul Sfânt și-a făcut simțită prezența și în cazul păgânilor care nu-L cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, fiindcă chiar printre ei Dumnezeu și-a aflat oameni aleși. Astfel, de exemplu, era cazul proorocițelor - fecioare numite Sibile care au jurat să-și păstreze fecioria dinaintea unui Dumnezeu necunoscut, dar totuși Dumnezeu - Creatorul universului, Atotputernicul Stăpân al lumii, așa cum era el imaginat de păgâni. Deși filosofii păgâni umblau și ei în negura necunoașterii lui Dumnezeu, totuși ei căutau adevărul care este iubit de Dumnezeu, și datorită acestei căutări bineplăcute lui Dumnezeu, ei se puteau împărtăși de Duhul lui Dumnezeu, căci se spune că noroadele păgâne care nu-L cunosc pe Dumnezeu “și care nu au lege, din fire fac ale legii și fac cele bineplăcute lui Dumnezeu” (Romani 2: 14).

Domnul laudă astfel adevărul despre care vorbește El însuși prin Duhul Sfânt: “Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit” (Ps. 84: 12). Așadar, vezi, excelență că atât în cazul sfântului neam iudeu, un popor iubit de Dumnezeu, cât și în cazul păgânilor care nu îl cunoșteau pe Dumnezeu, **se păstra o cunoaștere a lui Dumnezeu - adică, fiul meu, o înțelegere limpede și rațională a felului în care Domnul Dumnezeu, Duhul Sfânt acționează în om și prin mijlocirea căror simțăminte lăuntrice și exterioare putem fi siguri că aceasta este într-adevăr acțiunea Domnului Dumnezeului nostru Duhul Sfânt și nu o înșelare a vrăjmașului. Așa a fost de la căderea lui Adam până la întruparea Domnului nostru Iisus în lume. Fără această înțelegere perceptibilă a acțiunilor Sfântului Duh care a fost mereu prezent în firea omenească, oamenii nu ar fi putut ști cu siguranță dacă rodul seminței femeii care fusese promisă lui Adam și Evei venise pe lume pentru a sfărâma capul șarpelui (Gen. 3: 15).** în cele din urmă, Sfântul Duh i-a prezis Sfântului Simeon, care avea pe atunci vârsta de 65 de ani, taina conceperii și nașterii feciorelnice a lui Hristos din Preacurata și Pururea Fecioara Maria. Mai apoi, trăind prin harul Atotsfântului Duh a lui Dumnezeu treisute de ani, în cel de-al 365-lea an al vieții sale el a afirmat deschis în Templul Domnului faptul că el știa cu siguranță, prin darul Sfântului Duh, că Acesta era cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii, a Cărui concepere și naștere suprafirească de la Sfântul Duh îi fusese prezisă de către un înger cu 300 de ani mai înainte. [...] Dar atunci când Domnul nostru Iisus a binevoit să împlinească întreaga lucrare a mântuirii, după învierea Sa, El a suflat asupra apostolilor, a restabilit suflarea de viață pierdută de către Adam și le-a dăruit același har al Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu de care se bucurase Adam mai înainte.

Dar aceasta nu a fost totul. El le-a mai spus că era bine pentru ei ca El să se ducă la Tatăl, căci dacă nu S-ar fi dus, Duhul lui Dumnezeu nu ar fi pogorât în lume. Dar dacă El, Hristosul, se va duce la Tatăl, atunci îl va trimite în lume, iar El, Mângâietorul îi va călăuzi pe ei și pe toți cei ce le-au urmat învățăturile spre tot adevărul și le va aminti de tot ceea ce le-a spus El pe când Se afla încă în lume.

Ceea ce li s-a promis atunci a fost "har peste har" (Ioan 1:16). Atunci, în ziua Cincizecimii El le-a trimis în mod solemn printr-un vânt puternic Duhul Sfânt sub forma limbilor de foc care s-au pogorât asupra fiecăruia și a intrat în ei și i-a umplut de tăria grozavă a harului divin care suflă acolo unde voiește și lucrează cu bucurie în sufletele care se împărtășesc de puterea și de lucrările Sale (Cap. Fapte 2:1-4).

Iar acest har de foc insuflător al Duhului Sfânt care ne este dăruit nouă tuturor celor ce credem în Hristos, prin taina Sfântului Botez, este pecetluit prin taina Mirungerii pe principalele părți ale trupului nostru așa cum s-a hotărât de către Sfânta Biserică, veșnica păstrătoare a acestui har. Se spune: «Pecetea Darului Duhului Sfânt». Pe ce anume ne punem pecețile noastre, excelență, dacă nu pe niște vase ce conțin o prea prețioasă comoară? Dar ce poate fi superior și mai de preț decât darurile Sfântului Duh care ne sunt date de Sus prin taina Sfântului Botez?

[...] Și dacă n-am fi păcătuit niciodată după botezul nostru, am fi rămas sfinți ai lui Dumnezeu, curați, nevinovați și fără vreo necurăție a trupului sau a duhului.

Dar necazul este că noi creștem în statură, dar nu creștem și în har și în cunoașterea lui Dumnezeu așa cum Domnul nostru Iisus Hristos a crescut; ci, dimpotrivă, noi devenim treptat din ce în ce mai ticăloși și pierdem harul Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu, devenind păcătoși în felurite măsuri și uneori chiar cu totul păcătoși. Dar dacă omul este mișcat de înțelepciunea lui Dumnezeu care caută să ne mântuiască și care cuprinde totul și este hotărât de dragul ei să-și închine ceasurile dintâi ale vieții lui Dumnezeu și să vegheze spre a-și afla veșnica mântuire, atunci, ascultând de glasul acesteia, el trebuie să se grăbească spre a oferi o adevărată pocăință pentru păcatele sale și trebuie să practice virtuțile ce sunt opuse păcatelor comise. Atunci, prin practicarea virtuților în numele lui Hristos, el va dobândi Sfântul Duh Care lucrează înlăuntrul nostru și aduce în noi împărăția lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu nu este rostit în deșert: "împărăția lui Dumnezeu se află înlăuntrul vostru" (Luca 17: 21) și "se ia prin stăruință și cei ce se silesc pun mână pe ea" (Matei li: 12). [deci promisiunea unei vieți cu succese rapide și vindecări instantanee, fără pocăință, doar printr-un pelegrinaj pe la vreun mormânt, minuni instantanee, spectaculoase sau slujbe și împărtășanie fără pocăință este o mare, foarte mare înșelătorie, dar nu așa de mare ca ideea că cineva poate ajunge la desăvârșire și să nu mai aibă nevoie de duhovnic pentru a deosebi duhurile și vedeniile doar în 66 de zile de stat în Sfântul Munte, cum spun ucenicii Părintelui Arsenie Boca. Să înțelegem dar, că dacă însuși Sfântul Serafim de Sarov se numără pe sine printre cei ce ce au pierdut harul Sfântului Botez prin păcate și a avut nevoie de a oferi o adevărată pocăință în atâția ani, până să devină îndrumător duhovnicesc, cu atât mai mult cel pe care unii îl numesc ucenic al lui a pățimit aceleași și ar fi avut nevoie de mult mai mult timp să se dumirească ce este cu el, cu cât mai mult și educația sfinției sale a fost vicioasă, neavând o mamă ca a Sfântului Serafim. Pentru aceasta ar fi fost necesar să nu se încreadă în propria părere, în vedenii și în scrierile rătăcite ale celorlalte religii păgâne, antroposofice și romano-catolice, pe care le-a citit și experimentat, ci să urmeze duhovniceștilor părinți. Ideea că a ajuns la desăvârșire și vederea duhovnicescă rapid și fără sfătuitori nu este în duhul „bietului Serafim” cum se numea Sfântul pe sine, care de abia la sfârșitul unei vieți plină de suferință, toată în ascultarea de duhovnic și frați, a fost chemat la misiunea stăreției duhovnicesci, ca să îndrume fără greșală și păreri proprii sufletele. Dacă ar fi Părintele Arsenie Boca cu adevărat ucenicul Sfântului Cuvios Serafim ar urma și lucrării lui și pocăinței lui și ascultării lui și felului lui de a cugeta smerit *Ioan 15:20 Aduceți-vă aminte de cuvântul care am grațit vouă; nu este sluga mai mare decât domnul său. De m'au gonit pre mine și pre voi vă vor goni; de au păzit cuvântul meu, și al vostru vor păzi.* – n.n.] *Aceasta înseamnă că cei care, în ciuda lanțurilor păcatului care-i încătușează și care prin tăria lor îi îndeamnă la noi păcate sunt împiedicați să ajungă la El, Mântuitorul nostru, totuși se silesc să rupă lanțurile și cătușele păcatului, disprețuind întreaga forță a acestor legături - astfel de oameni, în cele din urmă, vor apărea într-adevăr dinaintea feței lui Dumnezeu înalbiți mai ceva decât zăpada prin harul Său. "Veniți, spune Domnul: de vor fi păcatele voastre precum cârmăzul, le voi face albe ca zăpada" (Is. 1*. 18).*

Asemenea oameni au fost odată văzuți de către Sfântul văzător cu duhul, dumnezeiescul Ioan Teologul îmbrăcați în veșminte albe (adică în veșmintele îndreptării) și cu ramuri de finic în mâini (ca semn al biruinței), cântându-i lui Dumnezeu un cântec minunat: Aliluia. Și nimeni nu putea să imite frumusețea cântecului lor. Despre ei un înger al Domnului zicea: “Aceștia sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veșmintele lor și le-au făcut albe în Sângele Mielului” (Apoc. 7: 9-14). Ele au fost spălate prin suferințele lor și albite prin cuminecarea cu preacuratele și de viață dătătoarele Taine ale Trupului și Sângelui preacuratului și nepătătorului Miel - Hristos - care a fost jertfit mai înainte de toți vecii din propria Sa voie pentru mântuirea lumii și Care este mereu jertfit și împărtășit până acum, dar niciodată nu se sfârșește. [Sfânta Împărtășanie pentru a nu fi osândă ci vindecare și curățire trebuie însoțită de propriile suferințe: înfrânarea de la plăceri, inclusiv plăcerea sufletească de sine, și răbdarea durerilor, ostenețelor și necazurilor pentru Hristos și o judecată hrănită în poruncile, dogmele și credința adevărată – n.n.].

Prin Sfintele Taine ni se oferă mântuirea noastră veșnică ca o asigurare spre viața de veci drept un răspuns acceptabil la înfricoșătoarea Sa judecată și drept un prețios înlocuitor dincolo de înțelegerea noastră pentru rodul copacului vieții de care vrăjmașul omenirii, Lucifer, care a căzut din cer ar fi dorit să ne lipsească pe noi toți, întreaga omenire. Deși vrăjmașul și diavolul a ispitit-o pe Eva, și Adam a căzut împreună cu ea, totuși Dumnezeu nu numai că le-a dăruit un Răscumpărător prin Cel care a călcat cu moartea pe moarte dar ne-a și dăruit-o nouă tuturor pe Pururea Fecioara Maria, Maica Domnului, care strivește capul șarpelui spre mântuirea întregii omeniri, o permanentă mijlocitoare către Fiul Său și Dumnezeul nostru, precum și o rugătoare neîncetată și de nebiruit chiar și în cazul păcătoșilor celor mai deznădăjduiți. De aceea, Maica Domnului este numită și “izgonitoarea demonilor, căci nu se poate ca vreun demon să-l distrugă pe om atâta timp cât omul însuși recurge la ajutorul Maicii Domnului.

Trebuie să explic în continuare, excelență, **diferența dintre** lucrările Sfântului Duh care sălășluiește în chip mistic în inimile celor care cred în Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și lucrările întunericului păcatului care, **la șoapta și ispitirea celui rău, acționează distrugător în noi. Duhul lui Dumnezeu ne aduce aminte de cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos și pururea acționează biruitor dimpreună cu el, veselindu-ne inimile și îndreptându-ne pașii pe cărările păcii, în timp ce rațiunile cele greșite ale duhului celui rău sunt pline de răzvrătire și de încăpățănare, precum și de dorințe trupești, pofta ochilor și de trufia vieții.**

“Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac” (Ioan ii: 26). Cel ce are harul Duhului Sfânt drept răsplată pentru dreapta credință în Hristos, chiar dacă din pricina slăbiciunii omenești sufletul său ar fi amenințat cu moartea din pricina păcatelor, totuși el nu va muri în veac, și el va fi înviat prin harul Domnului nostru Iisus Hristos Cel Care “ridică păcatul lumii” (ioanl: 29) și în mod gratuit ne dă har peste har. Despre acest har, care s-a arătat întregii lumi prin Dumnezeu - Omul Iisus Hristos, se spune în Evanghelii: “întru El era viață și viața era lumina oamenilor” (Ioan I: 4) și mai departe: “Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o” (Ioan I: 5).

Aceasta înseamnă că harul Duhului Sfânt care este dăruit la Botez în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în ciuda căderilor în păcat ale oamenilor sau a întumecimii care înconjoară sufletul nostru, strălucește totuși în inimă prin dumnezeiască lumină (care a existat de la începuturile vremurilor) a lui Hristos. în cazul în care un păcătos nu se pocăiește, această lumină a lui Hristos strigă către Tatăl: «Avva, Părinte! Să nu te mâhnești din pricina acestei lipse de pocăință până la sfârșit (al vieții păcătosului)». însă, în cazul în care păcătosul se convertește pe calea pocăinței, aceasta îi șterge cu totul toată urma vechilor păcate și îl îmbracă încă o dată pe cel ce fusese mai întâi atât de păcătos în veșmântul nestricăciunii țesut din harul Sfântului Duh, despre a cărui dobândire ca fiind țelul vieții creștine, ți-am vorbit atât de mult, excelență. îți voi spune altceva, așa încât să poți înțelege și mai limpede ce se înțelege prin harul lui Dumnezeu, cum să-l recunoști și cum se manifestă acțiunea sa, mai ales în cazul celor ce sunt iluminați de către el. Harul Sfântului Duh este lumina care-l luminează

pe om. Sfânta Scriptură în întregime vorbește despre acest lucru. Astfel, sfântul nostru părinte David spunea: “Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumina cărărilor mele” (Ps. 118: 105), și liDe n-ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aş fi pierit întru necazul meu” (Ps. 118: 92).

Cu alte cuvinte, harul Sfântului Duh care este exprimat în Lege prin cuvintele poruncilor Domnului este făclie și lumină. Și dacă acest har al Sfântului Duh (pe care eu încerc să-l dobândesc cu atâta grijă și râvnă încât meditez la judecățile Tale de șapte ori pe zi) nu m-ar lumina în mijlocul întunecimii grijilor de care nu mă pot libera din pricina înaltei chemări a rangului meu împărătesc, de unde să dobândesc o scânteie de lumină care să-mi lumineze calea pe cărarea vieții care este întunecată de reaua voință a vrăjmașilor mei? Și, de fapt, Domnul a arătat adesea înaintea, multor martori felul în care harul Sfântului Duh lucrează asupra celor pe care El i-a sfințit și iluminat prin marea Sa bunăvoință. Amintește-ți de Moise după discuția sa cu Dumnezeu de pe muntele Sinai. El strălucea într-o lumină atât de grozavă încât oamenii nu îl puteau privi. El a fost chiar obligat să poarte un văl atunci când a apărut în public.

Amintiți-va de Schimbarea la Față a Domnului pe muntele Tabor. O lumină mare L-a înconjurat: “și veșmintele Lui s-au făcut strălucitoare, albe foarte, ca zăpada” (Marcu 9; 3) I-au apărut în acea lumină, un nor i-a umbrit pentru a ascunde strălucirea luminii harului dumnezeiesc care orbea ochii ucenicilor. Astfel, harul Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu apare într-o lumină inefabilă tuturor celor cărora Dumnezeu le descoperă lucrarea sa”. **“Dar cum”, îl întrebai eu pe părintele Serafim “pot ști eu că mă aflu umbrit de harul Sfântului Duh?” “Este foarte simplu, excelență”, răspunse el. “De aceea Domnul spune: «Toate lucrurile sunt simple pentru cei ce află cunoștința».** **Necazul este că noi nu căutăm această cunoaștere divină care este smerită, căci nu aparține acestei lumi. Această cunoaștere care este plină de dragoste față de Dumnezeu și de aproapele nostru zidește orice om spre mântuirea sa.** [Ce simplă și smerită este cunoașterea lui Dumnezeu pe care ne-o dăruiește și Sfântul Cuvios Serafim aici și ce complicate erau învățăturile Părintelui Arsenie Boca din acea vedenie. Cum construiau pe Motovilov și pe tot cititorul Cuvintele Sfântului Duh spuse prin Cuvios și cum bălbâielile Părintelui Arsenie Boca nu numai că nu o zideau pe biata față ci îi dărau bunul simț, o tulburau și o încâlceau cu totul, lucru care se vede și din roadele gândirii ei de peste ani. De altfel și învățăturile sfinției sale scrise, după cum vom vedea, sunt spuse de sus, par savante prin complicații și atosțiutoare, dar sunt contradictorii, pline de neclarități, înțesate cu erezii neînțelese de autor și nu duc la o pocăință limpede și clară ca acest cuvânt al Sfântului Serafim. Ucenicii care le învață și le practică suferă o înnoare a conștiinței și nu-și dau seama de lucrurile atât de evidente care nu sunt Ortodoxe, prefăcând cu entuziasm ridicolul în sublim. Iar despre învățăturile pictate... ce putem spune? Dacă lăsăm prejudecățile izvorâte din faima mincinoasă că ar fi proorocii date de Dumnezeu și din analizele pompoase ce le periază și vor să le dea o strălucire academică, dacă ne simplificăm mintea să le privească cu ochii credinciosului ce-L iubește pe Domnul, întreaga ființă se revoltă și se cutremură de urâciunea lor vizuală ce ucide evlavia și nu ne putem abține a nu gândi câtă îngăduință arată Dumnezeu și ierarhia noastră lăsând să rămâie neștersă această pictură, doar pentru a ne lămuri de gradul avansat de înșelare a celui înmormântat la Prislop – n.n.] **Despre această cunoaștere Domnul spunea că Dumnezeu “voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1Tim. 2: 4). Iar despre lipsa acestei cunoașteri El le spunea Apostolilor Săi: “Acum și voi sunteți nepricepuți” (Matei 15; 16)? Cu privire la această înțelegere se spune în Evanghelia despre Apostoli: “Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile” (Luca 24: 45), iar Apostolii își dădeau întotdeauna seama dacă Duhul lui Dumnezeu sălășluia în ei sau nu; și fiind plini de înțelegere, ei observau prezența Sfântului Duh și afirmau că lucrarea lor era sfântă și întru totul bineplăcută Domnului Dumnezeu.**

Aceasta explică de ce anume ei scriau astfel în Epistolele lor: “Părutu-s-a Duhului Sfânt și nouă” (Fapte, 15: 28). Doar pe aceste temeuri și-au oferit ei epistolele ca un adevăr de nes-trămutat spre folosința tuturor credincioșilor. Astfel, Sfinții Apostoli erau pe deplin conștienți de prezența în ei înșiși a Duhului lui Dumnezeu! Așadar, înțelegi, excelență cât de simplu

este!” **“Oricum”, spusei eu, “nu înțeleg cum oare pot fi eu sigur că mă aflu în Duhul lui Dumnezeu. Cum oare pot eu observa în mine însumi adevărata Sa manifestare?”** [de acum începe minunea la care participă și simțurile, dar nu pentru a-l impresiona pe ucenic ci pentru a-l lămuri prin experiență cele de neînțeles prin cuvinte, pentru a elibera mintea din cușca neștiinței. Așadar, ca toate minunile lui Dumnezeu, nu sunt spre reclamă ci spre folos duhovnicesc. În vedeniile înșelătoare totul este pe dos. Minunile se dau pentru a cuceri mintea spre slava personală, spre a o robi nedumeririlor și pentru ca rațiunea să capituleze din respingerea sănătoasă a anormalul, reacția ei firească, din cauza silirii ce se face de către minunea mincinoasă. Numai și din aceasta (prezența limpezimii eliberatoare a Adevărului sau a încâlcății înrobitoare a minciunii) se poate observa că vedenia Părintelui Arsenie Boca era diavolească, iar cea de mai jos dumnezeiască. – n.n.]

Părintele Serafim răspunse: **“Ți-am spus deja, excelență, că este foarte simplu și am povestit în amănunt cum se pot afla oamenii în Duhul lui Dumnezeu și cum putem noi recunoaște prezența sa în noi. Așadar, ce dorești, fiul meu?”**. **“Vreau s-o înțeleg bine”, spusei eu.** [ucenicul o cere, nu dascălul i-o dă ca să îl atragă la voința lui – n.n.] **Atunci părintele Serafim mă apucă bine de umeri și zise: “Noi ne aflăm amândoi acum în Duhul lui Dumnezeu, fiule. De ce nu te uiți la mine?”. Răspunsei: “Nu te pot privi, părinte, fiindcă ochii tăi strălucesc ca fulgerul [ce diferență între fulgerele hipnotice ale ochilor schimbători spre albastru Luc 10:18 Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer. și această lumină ca la Schimbarea la Față Luc 17:23 Și vor zice vouă: Iată este acolo; iată, aici; nu vă duceți și nu vă luați după ei.:24 Căci după cum fulgerul, fulgerând dintr-o parte de sub cer, luminează până la cealaltă parte de sub cer, așa va fi și Fiul Omului în ziua Sa. – n.n.]. Chipul tău e acum mai strălucitor decât soarele și mă dor ochii privindu-te”. Părintele Serafim zise: “Să nu te alarmezi, excelență! Acum tu însuși ai devenit la fel de strălucitor ca mine [vedeți smerenia lucrării dumnezeiești? Nu numai dascălul dar și ucenicul era la fel de luminos, fiindcă slava era a lui Hristos. În vedeniile amăgitoare înșelătorul pare luminos ca un zeu pentru a-l complexa și robi pe ucenic, ca unul mai inferior – n.n.]**

Acum te aflu în plinătatea Duhului lui Dumnezeu, altminteri n-ai putea să mă vezi așa cum sunt”. Apoi, aplecându-și capul spre mine, îmi șopti în ureche: **“Să-I mulțumim Domnului pentru mila Sa de negrăit față de noi [pecetea creștinului, mulțumirea lui Dumnezeu. Nu se consideră pe sine merituos – n.n.] ! Ai observat că nici măcar nu m-am închinat, ci doar cu mintea m-am rugat în inimă lui Dumnezeu și am spus așa lui Dumnezeu: «Doamne, fă-l să vadă limpede cu ochii săi trupești pogorârea Duhului Tău pe care Tu îl dai slujitorilor Tăi atunci când Tu binevoiești să Te arăți în lumina slavei Tale mărețe». Și, iată, fiul meu, că Domnul a împlinit de îndată rugăciunea smerită a bietului Serafim. Cum oare să nu-I mulțumim pentru acest dar de negrăit ce ni l-a făcut amândurora? Chiar și celor mai mari pustnici, fiule, Domnul Dumnezeu nu-Si arată întotdeauna mila Sa în acest fel. Acest har al lui Dumnezeu, precum o maică iubitoare, s-a bucurat să-ți mângâie inima ta întristată la înseși rugăciunile Maicii Domnului. Dar de ce, fiule, nu mă privești în ochi? Privește-mă doar și nu te teme! Domnul este cu noi [spre deosebire de vedeniile diavolești ce vor să te robească și să-ți sporească spaima pentru a te domina, cele dumnezeiești alungă frica spre a spori libertatea dragostei – n.n.] !”**

După aceste cuvinte, i-am privit din nou chipul și am simțit și o mai mare evlavie față de el. Închipuiți-vă că vedeți în centrul soarelui, în lumina orbitoare a amiezii, chipul unui om care vă vorbește. Îi vezi mișcarea buzelor și schimbarea expresiei ochilor, îi auzi vocea, simți că cineva te ține de umeri; totuși nu-i vezi mâinile, nu te vezi nici măcar pe tine sau figura lui, ci doar o lumină orbitoare ce se răspândește pe o suprafață de câțiva metri și care strălucește atât peste stratul de zăpadă ce acoperă poiana din pădure, cât și peste fulgii de zăpadă ce cădeau peste mine și marele bătrân. Vă puteți închipui starea în care mă aflam! **“Cum te simți acum?”** mă întrebă părintele Serafim. **“Extraordinar de bine”,** spusei. **“Dar în ce fel? Ce anume simți?”** Am răspuns: **“Simt o pace și un sentiment de liniște în sufletul meu încât nici un cuvânt nu le poate exprima”**. **“Aceasta, excelență”,** spuse părintele Serafim, **“este pacea despre care Domnul le vorbea ucenicilor Săi: «Pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea**

vă dau Eu» (ioan 14: 27). «Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște» (ioan 15:19). «Dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea» (ioan 16: 33). **Iar aceluia pe care lumea îi urăște, dar care sunt aleși de Domnul, aceștia primesc de la Domnul această pace pe care tu o simți acum înlăuntrul tău, pacea care, după cuvintele Apostolului “întrece orice înțelegere”** [așadar nu la cei pe care lumea îi iubește, făcându-le reclamă prin mass-media fiindcă învățăturile lor acceptă și întăresc goana nebună a ei după plăcere și slava deșartă – n.n.] (Filip 4:7). Apostolul o descrie în acest fel, fiindcă este imposibil să exprimi în cuvinte bunăstarea duhovnicească pe care ea o aduce la cei în inimile cărora Domnul Dumnezeu a insuflat-o. Mântuitorul Hristos o numește pace care vine din propria Sa bunătate și generozitate și nu aparține acestei lumi, căci nici un fel de bunăstare pământească trecătoare nu o poate dărui inimii omului; ea este dăruită de Sus de însuși Domnul Dumnezeu și de aceea ca se numește pacea lui Dumnezeu. Ce altceva mai simți?”, mă întrebă părintele Serafim.

“O extraordinară desfătare”, răspunsei. Iar el continuă: “Aceasta este dulceața și desfătarea de care se vorbește în Sfânta Scriptură: “Sătura-se-vor din grăsimea casei Tale, și din izvorul desfătării Tale îi vei adăpa pe ei” (Ps. 35: 8). Iar acum această dulceață, această desfătare ne copleșește inimile și curge prin vinele noastre cu o bucurie de negrăit.

Inimile noastre sunt scăldate în această desfătare și pline de o asemenea fericire încât limba nu o poate reproduce. Ce altceva mai simți?” “O bucurie extraordinară în toată inima mea”. Iar părintele Serafim continuă: “Atunci când Duhul lui Dumnezeu pogoară peste om și îl umbrește cu plinătatea bunătății Sale, atunci sufletul omenesc este cuprins de o bucurie de negrăit, căci Duhul lui Dumnezeu umple de bucurie tot ceea ce atinge. Aceasta este bucuria de care Domnul vorbește în Evanghelia Sa: “Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume. Deci și voi acum sunteți triști, dar iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi” (Ioan 16: 21-22). **Totuși, oricât de mângâietoare poate fi această bucurie pe care o simți acum în inima ta, ea nu înseamnă nimic în comparație cu cea de care vorbește Domnul însuși prin gura Apostolului Său:** “Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (îcor. 2:9) [îndemn spre smerenia că toate ce le avem de la Dumnezeu sunt deabia începutul și nu suntem cineva că le-am dobândit – n.n.] .

O pregustare a acelei bucurii ne este dăruită nouă acum și dacă ea ne umple sufletele cu atâta desfătare, bunăstare și fericire, ce să spunem despre bucuria care le-a fost pregătită în ceruri celor care plâng aici pe pământ? Iar tu, fiul meu, ai plâns destul în viața ta; și vezi cu câtă bucurie te mângâie Domnul chiar în această viață! Acum, e de datoria noastră, fiule, să adăugăm nevoie peste nevoie pentru a merge “din putere în putere” (Ps. 83: 7) [îndeamnă la mai multă umilință, pocăință și osteneală echilibrată, iar nu la moleșală și mulțumire de sine sau extenuare de sine cum o fac vedeniile diavolești – n.n.] și să ajungem “la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos” (Efes. 4:13), așa încât să se poată împlini în noi cuvintele Domnului: “Dar cei ce-L așteaptă pe Domnul își vor înnoi puterile; lor le vor crește aripi ca ale vulturului; și vor alergera și nu vor obosi” (îs. 40: 31); “Merge-vor din putere în putere, arăta-Se-va Dumnezeul dumnezeilor în Sion” (Ps. 83: 8) care este Sionul înțelegerii și al descoperirilor cerești. Doar atunci bucuria noastră de acum (care ne apare pentru puțin timp și arareori) va fi resimțită în plinătatea ei, și nimeni n-o va lua de la noi, căci vom fi plini de nemaipomenite desfătări cerești. Ce altceva mai simți, excelență?”

Am răspuns: “O extraordinară căldură”. “Cum poți tu să simți căldură, fiule? Privește, stăm în pădure. E iarnă, zăpada scârțâie sub picioare și uite cum cad fulgii de zăpadă peste noi. Ce fel de căldură poate fi aceasta?”. Răspunsei: “Așa cum e la baie atunci când se toarnă apa și aburii se ridică în aer precum norii”. “Dar mirosul?” mă întrebă el. “Este același ca la baie?” “Nu”, răspunsei. “Nimic de pe pământ nu se aseamănă cu acea mireasmă. Atunci când trăia draga mea mamă îmi plăcea să dansez și obișnuiam să mă duc la baluri și petreceri, mama mă stropea cu parfumul pe care ea îl cumpăra de la cele mai bune parfumerii din Kazan.

Dar parfumurile acelea nu răspândeau o asemenea mireasmă”. Iar părintele Serafim, zâmbind frumos, zise: “Știu și eu aceleași lucruri la fel de bine ca tine, fiule, dar te întreb să văd dacă și tu simți ceea ce simt eu. Este absolut adevărat, excelență!

*Cea mai plăcută mireasmă de pe pământ nu se poate compara cu mireasma pe care o simțim acum, căci acum noi suntem învăluiți în mireasma Sfântului Duh. Ce poate fi oare pe pământ asemănător cu această mireasmă? **Ai observat excelență, după cum ai spus, că în jurul nostru e la fel de cald ca într-o baie; dar, privește, nici pe tine și nici pe mine nu s-a topit zăpada și nici sub picioarele noastre; prin urmare, această căldură nu se află în aer, ci în noi. [de unde se vede că topirea zăpezii⁷⁶² pe mormântul Părintelui Arsenie Boca este tot un semn de înșelare, iar nu de la Sfântul Duh – n.n.] Este chiar căldura aceea despre care Sfântul Duh prin cuvintele rugăciunii ne face să strigăm către Domnul: «încălzește-mă cu căldura Duhului Tău Celui Sfânt!».*** în această căldură pustnicii se desfătau și nu se temeau de gerul iernii, fiind îmbrăcați, precum în haine de blană, în veșmintele harului țesute de Duhul Sfânt. Și la fel se întâmplă și acum, căci harul lui Dumnezeu sălășluiește în lăuntru nostru, în inima noastră, precum a spus Domnul: “împărăția lui Dumnezeu se află în lăuntru vostru” (Luca 17: 21). Prin împărăția lui Dumnezeu, Domnul înțelege harul Sfântului Duh.

*Această împărăție a lui Dumnezeu se află în lăuntru nostru, iar harul Sfântului Duh strălucește asupra noastră și ne încălzește și din afară. El umple aerul înconjurător de multe mireme binemirosoase, ne îndulcește simțurile cu o cerească desfătare și ne inundă inimile de o negrăită bucurie. Starea noastră actuală este aceea de care ne vorbește Apostolul: “Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom. 14: 17). **Credința noastră nu constă în cuvintele de înduplecare ale înțelepciunii omenești** [deci nu lucrează cu trunchieri de genetică ca și cum ar fi susținute de Sfântul Prooroc Moise, ci prin înțelesurile duhovnicești ale omului lăuntric – n.n.] , **ci în adevărarea Duhului și a puterii (I Cor. 2:4).** Aceasta este exact starea în care ne aflăm noi acum [o putere lină și smerită ce lărgeste înțelesurile, nu spectaculoasă și populară ce atrage masele – n.n.] . Despre această stare Domnul a spus: “Adevărat grăiesc vouă că sunt aici unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere” (Marcu 9: 1).*

*Vezi, fiule, ce bucurie de negrăit ne-a dăruit nouă Domnul Dumnezeu acum! Aceasta înseamnă să te afli în plinătatea Sfântului Duh despre care Sfântul Macarie al Egiptului scrie: «Eu însumi m-am aflat în plinătatea Sfântului Duh». **Cu această plinătate a Sfântului Duh, Domnul ne-a umplut pe noi, niște biete creaturi** [omul cu adevărat smerit mulțumește în toate lui Dumnezeu, Lui dându-i lauda și siești recunoscându-și neputința și micimea. Omul diavolului, chiar dacă folosește cuvinte smerite are în vocabular subliniat pe eu, văzându-se centrul acțiunii, sau măcar al meritului lucrării lui Dumnezeu. Aici este locul de răscruce între cele două lucrări – n.n.] . Așadar, nu mai e nevoie de acum, să întrebi cum ajung oamenii să se afle în plinătatea harului Sfântului Duh. **Îți vei aminti tu oare mereu de această manifestare a negrăitei mile dumnezeiești care a venit asupra noastră?” “Nu știi părinte”, spusei, “dacă Domnul îmi va dăruia mereu aducerea aminte de această milă a Sa la fel de viu și de limpede așa cum o simt acum” [smerenia și liniștea neforțată a ucenicului – n.n.] . “Cred”, îmi răspunse părintele Serafim, “că Domnul te va ajuta s-o păstrezi în minte pentru totdeauna, altminteri bunătatea Sa n-ar fi fost înduplecată imediat în acest mod la smerita mea rugăciune, anticipând atât de iute cererea bietului Serafim; cu atât mai mult cu cât ea nu îți este dată ție spre a o înțelege, ci prin tine ea este dăruită întregii lumi și pentru ca tu însuși să poți fi întărit în lucrarea lui Dumnezeu și să poți fi de folos și altora.***

Faptul că eu sunt monah, iar tu ești mirean este cu totul lipsit de importanță. Ceea ce ne cere Dumnezeu este o adevărată credință în El și în Unul născut Fiul Său. Drept răsplată pentru aceasta ne este dăruit din belșug de sus harul Sfântului Duh. Domnul caută o inimă plină de dragoste față de Dumnezeu și de aproapele nostru; acesta este tronul pe care Lui îi

⁷⁶²Pe urmă nu m-am mai dus la Părintele. Ne-am dus însă la mormânt, ne-am dus iama și nu era zăpadă pe mormânt, erau flori. Ne-am dus și vara, așa era. (Miloșan Vionela. Recea, 71 ani)

Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 39.

place să stea și pe care El apare în plinătatea slavei Sale cerești. «Fiule, dă-Mi inima ta», spune El, «și toate celelalte se vor adăuga vouă» (Matei 6: 33), căci împărăția lui Dumnezeu poate fi cuprinsă în inima omului. Domnul le-a poruncit ucenicilor Săi: “Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate acestea se vor adăuga vouă; căci știe doar Tatăl vostru Cel cereșc că aveți nevoie de ele” (Matei 6: 32, 33).

Domnul nu ne dojenește pentru folosirea bunurilor pământești, căci El însuși spune că, datorită condițiilor vieții noastre pământești noi avem nevoie de toate aceste lucruri; adică toate lucrurile care ne fac viața mai liniștită și drumul nostru către locuința noastră cea cerească mai luminos și mai ușor. De aceea Sfântul Apostol Pavel spunea că după părerea sa nimic nu e mai bun pe pământ decât evlavia și îndestularea în toate spre a prisosi către tot lucrul bun (II Cor. 9: 8; I Tim. 6: 6). Iar Sfânta Biserică se roagă ca toate acestea să ne fie dăruite de Domnul Dumnezeu, și deși necazurile, strâmtorările și felurile nevoi sunt nelipsite din viața noastră de pe pământ, totuși Domnul Dumnezeu nici nu a dorit și nici nu dorește ca noi să avem parte doar de necazuri și împotriviri. De aceea, El ne poruncește prin Apostolii Săi: “Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos” (Gal. 6: 2).

Domnul Iisus ne dă personal porunca de a ne iubi unii pe alții, așa încât, prin a ne mângâia unii pe alții cu dragoste frățească, să ne putem ușura calea cea strâmtă și plină de necazuri către patria cerească. De ce a pogorât El din cer la noi, dacă nu cu scopul de a lua asupra Sa sărăcia noastră și de a ne îmbogăți pe noi cu bogățiile bunătății Sale și cu negrăita Sa generozitate? El nu a venit spre a fi slujit de oameni, ci spre a-i sluji El însuși și pentru a-Și da viața pentru mântuirea multora. Fă același lucru, excelență și după ce ai văzut mila lui Dumnezeu în chip evident dăruită ție, vorbește despre ea tuturor celor ce doresc mântuirea. “Serișul este mult - zice Domnul - dar lucrătorii sunt puțini” (Luca 10: 2).

Domnul Dumnezeu ne-a scos la lucru și ne-a umplut de darurile harului Său astfel încât, culegând spicele mântuirii semenilor noștri și aducându-i pe cât mai mulți cu puțință în împărăția lui Dumnezeu, să-I putem aduce roadă - unii 30, alții 60 și unii însutit. Să fim veghetori, fiule, spre a nu fi osândiți dimpreună cu sluga cea leneșă și vicleană care și-a ascuns talantul în pământ, ci să imităm pe toți acei slujitori buni și credincioși ai Domnului care au adus Stăpânului lor patru talanți în loc de doi și zece în loc de cinci (Matei 25:14-30). Despre mila Domnului Dumnezeu nu există nici o umbră de îndoială. Te-ai convins singur, excelență, că toate cuvintele Domnului rostite prin gura profetului s-au împlinit în noi înșine: “Eu nu sunt un Dumnezeu îndepărtat, ci un Dumnezeu apropiat vouă, la îndemâna voastră” (Ieremia 23:33), iar “mântuirea ta se află pe limba ta” (Deut. 30:12-14; Rom. 10:8-13). **Nu am avut timp nici măcar să mă închin, ci doar mi-am dorit în inimă ca Domnul să-ți dăruiască să-I vezi bunătatea în toată plinătatea ei și El S-a bucurat să Se grăbească spre a-mi împlini dorința. Nu mă laud spunând acestea, nici nu le spun spre a-mi da importanță și a deveni invidios pe mine sau să te fac să crezi că eu sunt monah, iar tu doar un mirean. Nu, nu, excelență! [lăudând harul lui Dumnezeu se smerește pe sine și arată adevărul: toți suntem miluiți de Domnul și curajul de a cere nu trebuie să lipsească nimănui, dar nu pentru a ajunge la vreo performanță, ci pentru a avea iubire și cinste față de toți, indiferent pe ce treaptă a urcușului s-ar afla. Ideea unui om de performanță duhovnicească mai mare ca ceilalți, neobișnuit și senzațional, care să le absoarbă preocupările nu este plăcută Domnului. Sfântul este un om ce se vede și se arată mic, dacă nu poate să se ascundă cu totul, dar face orice ca ceilalți să-L iubească cu totul pe Hristos – n.n.]**

“Aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El, de toți cei ce-L cheamă pe El întru adevăr” (Ps. 144: 18), “și că la El nu încapă părtinire” (Efes. 6: 9). Fiindcă “Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3: 35). **Dacă măcar noi înșine L-am iubi pe El, pe Tatăl nostru cel cereșc ca niște adevărați fii ai Săi! Domnul îi ascultă în mod egal și pe călugăr, și pe simplul mirean creștin cu condiția ca amândoi să fie credincioși Ortodocși, să-L iubească pe Dumnezeu din adâncul inimilor și să aibă credință în El, măcar cât un grăunte de muștar; și atunci amândoi vor muta munții din loc. [vedeți că minunile sfinților încurajează întărind și nu fascinează complexând – n.n.] «Unul va muta mii și douăzeci de mii»**

(Deut. 32: 30). Domnul însuși spune: “De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede” (Marcu 9: 23).

Iar Sfântul Apostol Pavel exclamă cu voce tare: “Toate le pot întru IHristos Cel care mă întărește” (Fii. 4:13). Dar nu vorbește oare Domnul nostru Iisus Hristos încă și mai frumos decât aici despre cei care cred în El: “Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl. Și Eu Mă voi ruga pentru voi ca bucuria voastră să fie deplină. Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu. Dar acum cereți și veți primi...” (Ioan 14: 12, 16; 16: 24).

Așadar, fiul meu, tot ceea ce vei cere de la Domnul, vei primi, **dacă ceea ce ai este spre slava lui Dumnezeu sau spre binele aproapelui nostru, căci tot ceea ce facem spre binele aproapelui nostru El îl primește întru slava Sa.** [deci, atenție! Nu spre slava și binele nostru personal! – n.n.] Și, prin urmare, El spune: “întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25: 40). Așadar, să nu vă îndoiiți că Domnul Dumnezeu vă va împlini cererile, numai dacă ele sunt făcute spre slava lui Dumnezeu sau spre binele și zidirea aproapelui nostru. **Dar, chiar dacă ceva este necesar spre folosul sau în avantajul vostru, la fel de iute și cu dragoste se va bucura Domnul să vă trimită chiar și acel lucru, cu condiția ca să fie de extremă nevoie sau necesitate.** [nu este necesar ca să fim admirați de oameni, nici să vedem vise sau vedenii, nici să fim originali impresionând prin tot felul de minuni – n.n.] Căci Domnul îi iubește pe cei ce-L iubesc. Domnul este bun cu toți oamenii; El oferă din belșug tuturor celor ce-L cheamă întru ajutor și mărinimia Sa se observă în toate lucrările Sale. El va împlini dorința celor ce se tem de El, iar El le va auzi rugăciunile și le va împlini toate dorințele: “Voia celor ce se tem de El o va face și rugăciunea lor o va auzi și-i va mântui pe dânșii” (Ps. 144:19). **Numai să iei aminte, excelență, să nu-i ceri Domnului ceva pentru care nu există o nevoie urgentă.** Dumnezeu nu te va refuza nici în acest caz ca recompensă pentru credința ta Ortodoxă în Mântuitorul nostru Iisus Hristos: “Că nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor peste soarta dreptilor, ca să nu-și întindă dreptii întru fărădelege mâinile lor” (Ps. 124: 3), iar El va împlini imediat voia robului Său David; dar El îl va chema spre a-i cere socoteală pentru că L-a supărat fără ca acesta să aibă vreo nevoie anume și de a-I fi cerut ceva fără de care s-ar fi putut descurca foarte bine. în felul acesta, excelență, și-am spus acum și și-am oferit o demonstrație practică cu privire la tot ceea ce **Domnul și Maica Domnului au dorit să-ți spună și să-ți arate prin mine, bietul Serafim.**

Acum, mergi în pace. Domnul și Maica Domnului să fie cu tine întotdeauna, acum și pururea și în veci vecilor. Amin. Acum, mergi în pace”. **Iar în tot acest timp, din momentul în care chipul părintelui Serafim s-a luminat, această iluminare s-a continuat și tot ceea ce mi-a spus el de la începutul povestirii până acum, mi le-a spus rămânând într una și aceeași poziție** [cât de lucid a fost în această lucrare a harului. Nu a căzut pe spate, tremurând, ca Părintele Arsenie Boca, cum fac și bieții bolnavi de epilepsie. Minte Sfântului era liberă și într-o uriașă dragoste împreună-lucrătoare cu harul Sfântului Duh. Răpirea pe care a avut-o Sfântul Serafim când era diacon, a fost și ea liniștită, fără tremur demonic, dar nu când trebuia să vorbească altuia, ce rațiune ar fi avut ca să pornească un cuvânt și apoi să-l blocheze, ci când avea el nevoie spre a înțelege tainele cele neajunse prin simțuri. Căderea în transă a Părintelui Arsenie Boca a fost un puternic semnal de alarmă pentru biata copilă să se trezească și să se smulgă din gura celui ce voia să-i înghită pe amândoi. Din păcate rațiunea și a lui și a ei a ales să rămână în această lucrare amăgitoare care hrănește un sentiment bolnăvicios: că sunt mai speciali. Mila lui Dumnezeu să îndepărteze de la toată făptura această dorință pentru a ajunge la fericita micșorătate ce-L cuprinde pe El. – n.n.] . **Strălucirea inefabilă a luminii care emana din el am văzut-o cu proprii mei ochi. Și sunt gata oricând să depun jurământ pentru aceasta.**⁷⁶³

După ce am citit cu ochii noștri cum se manifestă harul Sfântului Duh și cum agrează robirea înșelării diavolești să redăm și:

⁷⁶³ Arhimandritul Lazarus MOORE, *Sfântul Serafim de Sarov O Biografie Spirituală*, Ed. Agapis, București, 2002, pp. 135-168.

făcut de Arhimandritul Mihail Stanciu, starețul Sfintei Mănăstiri Antim Ivireanul. **Vom îngroșa, ca de obicei, cele evident prezente în lucrarea Părintelui Arenie Boca.**

3. Înșelăciunea demonică

Ca o cauză și ca o consecință clară a decăderii morale și spirituale a „omului modern”, închis în **propria suficiență ce nu mai lasă loc lui Dumnezeu**, boala aproape molipsitoare a societății secularizate de astăzi este, precum bine se vede, individualismul (egoismul, iubirea de sine). Omul individualist poate ajunge treptat să fie posedat de duhul diavolului și, **uneori, chiar fără să-și dea seama. Ucenicii (și proorocii) diavolului sunt, deci, oamenii care-l urmează pe diavol în viața lor, copiind de la începătorul răutății și al hulei mândria și închipuirea de sine, îmbolnăvindându-se suflându-se tot mai mult și îmbolnăvindându-i și pe alții. Or, neopăgânismul și autolatria omului contemporan sunt plăgi nevindecabile fără smerenia creștină și fără harul lui Dumnezeu. Iată cum descrie Sfântul Apostol Pavel starea de boală duhovnicească a vremurilor noastre: „În zilele din urmă, vor veni vremuri grele; că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, ne mulțumitori, fără cucernicie, lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, ne iubitori de bine, trădători, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având înfățișarea adevăratei credințe, dar fâgăduind puterea ei. Depărtează-te de aceștia.”** (2 Timotei 3, 1-5).

Supus la un flux divers de informații, omul contemporan nu mai știe să aleagă binele de rău, adevărul de minciună, esențialul de neesențial, deseori realitățile și valorile fiindu-i prezentate răsturnat. Astfel, în această confuzie informațională, discernământul i se alienează tot mai mult, imprimându-i omului în suflet o pecete pătimașă care îi afectează serios viața întreagă. Așa că omul contemporan uită de Dumnezeu Cel viu și-și face dumnezei după chipul lui. **Azi, religia și morala creștină sunt tot mai mult exilate într-o periferie a existenței și sunt chiar înlocuite cu noi „căi spirituale” de tip demonic. Asta este, de fapt, strategia diavolului: să strice și să răstoarne ierarhia valorilor în mintea omului, așa încât omul să se rătăcească complet în confuzia stârnită de diavol, să nu mai poată distinge spiritualitatea autentică (Calea- Hristos) în labirintul de „spiritisme” ieftine. De aceea, ne trebuie o temeinică pregătire ascetică, dogmatică și mistică, pe linia Sfinților Părinți, pentru a scăpa din plasa „religiei viitorului”** 7. „Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor, prin fățărnicia unor mincinoși, care sunt înfierăți în cugetul lor. Aceștia opresc de la căsătorie și de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulțumire, pentru cei credincioși și pentru cei care au cunoscut adevărul, pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumire; căci se sfințește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.” (1 Timotei 4.1-

Aproape toate formele de „medicină complementară” aduc în doctrina lor erezii contrare Adevărului creștin trăit și mărturisit de Biserică, precum: antropocentrismul, pre existența sufletului, reîncarnarea și predestinația lui astrală, energetismul reduționist dualist (yin - yang) necunoscut și nerecunoscut de nici un Sfânt Părinte al Bisericii, nici de vreun onest om de știință, alienarea conștiinței morale a omului, relativizarea valorilor infinite a omului și a libertății lui, impersonalizarea harului divin și chiar a lui Dumnezeu, promovarea „iluminațiilor” păgâni ș.a.

Sunt unii „terapeuți” care apelează și la remedii naturale (acceptate de Biserică) și la întortocheate explicații științifice; dar, ce este foarte grav, introduc și răstălmăciri ale remediilor supranaturale (Sfintele Taine) din Biserică. Prezentarea acestora ca simple metode mecanice și magice de vindecare duce mai întâi la pierderea sensului autentic al trăirii comuniunii creștine, apoi la diluarea valorilor Ortodoxiei în masa relativistă a unor practici eterodoxe. Promotorii unor asemenea „sacroterapii” sunt certați cu învățătura și legea bisericească, nefiind sub ascultarea nici a unui episcop al Bisericii și prezentând, în multe puncte esențiale ale doctrinei, grave confuzii dogmatice, iar în viața lor duhovnicească având serioase rătăcirii morale și mistice (unele chiar psihopatologice). În general, acești impostori

se declară profund religioși, întrucât merg pe la mănăstiri, pe la duhovnici renumiți de la care fură câte o binecuvântare „ca să poată face oamenilor cât mai mult bine” (zic ei), dar nu le spun (duhovnicilor) prin ce metode. **Unii pozează în mari creștini, tipărind cărți ortodoxe (cu note și interpretări personale clar eterodoxe) și instalându-se fie în biserici, fie pe lângă sfinte moaște, arătând celorlalți că sunt preocupați de rugăciunea inimii. Mândria iradiază din ei ca dintr-un cuptor ...**

Foarte mulți vindecători au primit investirea cu aceste puteri de vindecare (atenție!) în vis sau în transă, prin glasuri sau prin arătări de „îngeri”, de păsări, de lumini colorate sau de flăcări, etc. Aceștia ascultă numai de ce le zice „duhul” prin vedenie, manifestând neascultare și ostilitate (chiar declarată) față de Ierarhia sacramentală a Bisericii. Chiar și unii monahi și clerici pot cădea în această înșelare demonică, inventând teorii și practici noi, neortodoxe, promovându-le printre adepți și creând dezbinare între creștini⁹. Faptul că ies din Tradiția și cumințenia Ortodoxiei, din buna rânduială și ascultare ierahică întemeiată de Mântuitorul Hristos în Biserică, îi demască decisiv cape niște falși prooroci. De unde se vede că nu Duhul dragostei, al unității și al păcii din Biserica lui Hristos îi ajută pe ei, ci tocmai duhurile întunericii care nu suportă pocăința (smerenia) și ascultarea în Hristos.

„Dracii slavei deșarte sunt în visuri prooroci. Ei închipuiesc ca niște vicleni cele viitoare și ni le vestesc mai dinainte. **Implinindu-se vedeniile ne minunăm și ne înălțăm cu gândul ca și cum am avea darul preștiinței. In cei ce ascultă de dracul acesta, el s-a făcut adeseori prooroc. Iar față de cei ce-l disprețuiesc, el pururea minte. Căci fiind duh, el vede cele din lăuntru aerului acesta și cunoscând pe cineva că moare, proorocește prin visuri celor mai ușurei la minte.**

Dracii nu știu nimic din cele viitoare, dintr-o cunoștință de mai înainte. Ei se prefac adeseori în îngeri de lumină și în chipuri de mucenici și ne arată pe aceia venind la noi, în visuri. Iar când ne deșteptăm, ne scufundă în mândrie și în bucurie. Dar acesta să-ți fie semnul înșelăciunii, căci îngerii ne artă osânde, judecăți și despărțiri. Iar odată treziți ne fac să tremurăm și să ne întristăm.

Când începem să credem în vis dracilor, ei își bat joc de noi și când suntem treji. Cel ce crede visurilor e cu totul necercat. Iar cel ce nu crede nici unora e înțelept.”¹⁰

Vrăjmașul diavol, în Rai întâi a amețit-o pe Eva, apoi a sugestionat-o (negându-i cuvântul lui Dumnezeu) stimulându-i imaginația (că va fi ca Dumnezeu, dar fără Dumnezeu Cel Viu). Cu aceste mijloace, diavolul a făcut și face victime printre oameni mereu. Inșă, și toți proorocii diavolului, adică oamenii ce-i slujesc lui cu același scop ca și el (înșelarea și pierzarea oamenilor), folosesc aceleași metode ca și el.

Hipnotizarea clientului rezidă într-un „joc de scenă” și are ca scop adormirea (sau amețirea) minții folosind anumite mișcări, gesturi, cuvinte și muzică impresionantă¹¹ (unele sunt invocări satanice clare) care îi fură atenția omului din realitate și i-o mută într-o lume virtuală falsă și îi induc omului o stare de somn al rațiunii, stare receptivă influențelor demonice (de exemplu: unele vrăjitoare, îmbrăcate într-un anumit fel, folosesc cărțile de joc ca să-l atragă pe om cu mintea într-un spațiu de gânduri ireal; ocultistii cu iz asiatic te amețesc cu termeni în sanscrită ca să-ți devieze atenția și să-ți inoculeze ideea că ei sunt niște „superiori” de care trebuie să ascuți). Cu alte cuvinte, hipnoza este una din metodele de „spălare și întunecare a minții” și de pregătire a ei pentru implantul sugestiilor și duhurilor demonice. „Toți dracii se luptă să întunece mintea noastră, apoi îi insuflă cele plăcute lor. Căci dacă mintea nu va fi adormită, comoara nu se va jefui.”¹²

Așadar, nedespărțită de hipnoză este sugestionarea victimei, care înseamnă inducerea de idei prin cuvinte și gesturi „atrăgătoare”, idei care se înfig în mintea omului și pot rămâne foarte mult timp. Omul slăbit cu gândul (hipnotizat, cu conștiința adormită, dar cu mintea aflată într-o stare de mare receptivitate la nivelul subconștientului) preia ușor aceste sugestii din afară, le păstrează în sine auto-alimentându-le; acum, ele îi devin autosugestii, apoi treptat îi ajung obsesii, generându-i angoase interioare și chiar psihoze. Diavolul își dă tot concursul ca omul să-și amintească ce i-a zis „proorocul mincinos”, aducându-i mereu în gând sugestiile necurate pe care i le-a săgetat acela. Din această pricină „de ce ți-e frică, nu scapi”.

Astfel, în imaginația (pe care Sfinții Părinți au numit-o puntea dracilor) mult decăzută sub povara patimilor și a educației imorale a omului de astăzi, sub amețeala hipnozei și a sugestiei repetate, diavolul sau „vindecătorul” inoculează apoi iluzia (nălucirea) unei alte realități și-l ispitește pe om să o accepte ca adevărată¹³. Imaginația pervertită prin păcate păstrează și amplifică astfel sugestiile și inducțiile de tip demonic, relativizând obiectivitatea absolută a adevărului creștin și amestecând valorile autentice ale dreptei credințe creștine cu alte „valori” anticreștine. În gândirea omului pătimăș apare ideea că „toate sunt relative și subiective”, deci n-ar mai fi nimic absolut și obiectiv; astfel, percepția Adevărului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, este amestecată printre nălucirile minciunilor (sugestiilor) demonice, iar bine și răul își pierd consistența lor absolută și ontologic-personală, sunt răsturnate și amestecate între ele. Cea mai mare viclenie a diavolului -s», este să-i facă ne oameni să nu se angajeze în lupta contra lui, crezând că „cel rău” este ceva impersonal, chiar ceva necesar. Mulți oameni, chiar printre creștinii ortodocși, au această idee și, datorită acestei viclenii demonice strecurate în concepția lor, cad foarte ușor în mrejele satanei.

Performanțele impostorilor stau, deci, nu atât în măiestria lor, cât în ignoranța și în credulitatea victimelor lor. După „reușita” unei ședințe de terapie (de fapt, de orice „consiliere”) ocultistă, diavolul are o triplă victorie: pe de o parte, impostorul rămâne în înșelarea sa (diavolul confirmându-i metoda încă o dată), pe de altă parte victima cade și ea în înșelare, și, pe de alta, mulți alții care văd „reușita” sunt atrași să încerce și ei metoda ocultistă. Aceasta este și voia diavolului, ca să fie înșelați cât mai mulți oameni [deplângem așadar și pe Părintele Arsenie Boca și pe propovăduitorii sfinției sale și pe bieții oameni adunați cu mintea în jurul mormântului lui, plângându-ne și pe noi înșine că nu am pus început bun de pocăință ca să vie Dumnezeu și să vindece tot – n.n.] . „Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre rău tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși.” (2 Timotei 3, 3)

*De aceea, pe acești prooroci mincinoși diavolul îi ajută din plin, mimând deseori vindecări și intervenind chiar la nivel fizic cu „semne și minuni”, cu senzații și năluciri, forțând libertatea omului să-i accepte și să-i recunoască că ar fi de la Dumnezeu. În „terapiile complementare”, unii pot proba o reală îmbunătățire a stării de boală datorită remediilor naturale amestecate printre practicile oculte (și nicidecum paselor demono-energetice), deși diavolul, care le-a inspirat, intervine nevăzut și el cu mult aplomb, nu vindecând boala, ci camuflând senzațiile de durere, mărind presiunea sugestiei (că gata, s-a vindecat boala) în imaginația omului. Diavolul știe să nălucească arătări și senzații, dar nu poate restaura firea bolnavă a omului păcătos [însă poate vindeca bolile care el însuși le-a făcut, având posibilitatea de a mima orice modificare anatomică și fiziologică, clinică și paraclinică, iar mai apoi retrăgându-se și renormalizând analizele omul crede, cu dovezi, că a fost vindecat. În realitate nălucirile bolilor sunt înlocuite cu boala cea mai gravă: afectarea mentalității care este tunelul întortochiat ce duce la iad – n.n.] . Căci cum l-ar vindeca el pe om, pe care-l urăște de moarte? Dacă diavolul l-a scos pe om din Rai dorindu-i moartea, oare poate să îl ajute cu ceva? Sau doar mimează binele ca să îl înșele încă o dată? **Ba încă, foarte des, demonii intervin chiar și fizic în trupul omului, pe fondul totalei posedări demonice a sufletului lui bolnav, hipnotizat și sugestionat continuu. Astfel, omul cade în închipuire și în mândrie (tot mai mare), neglijându-și pe mai departe datoriile sale de creștin, iar diavolul îl duce pe om pe toate „căile”, numai pe calea pocăinței nu.***

După o vreme, când harul lui Dumnezeu îl cercetează pe om, diavolul se retrage din imaginația omului, boala și durerea revenindu-i acestuia în toată amploarea. [ce ne facem însă cu cei care, prin mândrie, resping harul, par sănătoși dar mor bolnavi crezându-se vindecați? Amarul acestora, când dau de realitatea cruntă, după moarte, nu poate fi descris, de aceea nici Părintele Arhimandrit nu îi pomenește, ca să nu provoace prea multă durere conștiinței. Însă, mai jos, amintește în treacăt de ei – n.n.] Abia ajunși aici unii se dezmeticesc din rătăcirea lor (Dumnezeu chemându-i prin această suferință spre pocăință și spre Biserică); însă, alții cad în necredință și deznădejde (spre bucuria diavolului), refuzând pe mai departe ajutorul Mântuitorului Hristos prin Biserică, îndrăcindu-se treptat (atenție!) și rămânând chiar cu sechele psiho-patologice, uneori toată viața. Alteori, când boala este cauzată de prezența unui duh

necurat, în timpul ședinței paramedicale, cu a sa viclenie caracteristică, duhul rău se dă un timp la o parte, iarăși înșelându-i și pe vindecător și pe pacient. Căci „**dracii se depărtează și ne părăsesc pe noi de bunăvoie, făcând să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.**”¹⁴ In locul unor patimi minore, diavoli fac să se instaleze, așadar, o patimă dominantă mult mai păguboasă, mândria și închipuirea de sine. Dumnezeu totuși îngăduie aceste ispitiri omului întrucât îi protejează libertatea și respectă voia acestuia. „Ca martori înaintea voastră iau astăzi cerul și pământul: viață și moarte v-am pus eu astăzi înaintea, binecuvântare și blestem. Alege viața ca să trăiești tu și urmașii tăi (Deuteronom 30, 19).

Omul este zidit de Dumnezeu Cel personal și iubitor de oameni. Bolile ne vin cu voia și cu știrea lui Dumnezeu Care ni le îngăduie spre mântuirea noastră și, deci, și vindecarea noastră se face tot cu voia și cu știrea Lui. Orice tentativă de vindecare fără dialog cu Dumnezeu în Hristos este o iluzie, o minciună, o falsă vindecare. De aceea, trebuie conștientizată în primul rând relația de iubire cu Mântuitorul Hristos, Adevăratul și Unicul Doctor și Tămăduitor, și de unire cu Biserica Lui Dreptmăritoare.

Este clar că hipnoza este un procedeu ocult, satanic, neacceptat de Biserica Ortodoxă. **Să explicăm un caz: un om neinstruit A, asupra căruia s-a efectuat o ședință de hipnoză, a intrat în transă și a început să vorbească în engleză (el neînvățând-o la școală) zicând că: „într-o viață anterioară am trăit în Anglia, în satul X; mă numeam Y, părinții mei erau Z, frații mei erau T, locuiam într-o casă lângă râul U, la poartă aveam un copac mare ...” și alte detalii de viață adevărate pentru Y, detalii ce pot fi probate chiar istoric. Întrucât Ortodoxia mărturisește că reîncarnarea este o erezie total neacceptabilă, reiese de aici că duhurile care intervin în experiențele de hipnoză nu sunt de partea Mântuitorului Hristos. Apoi, diavolul (sau chiar mai mulți diavoli), care l-a(u) ispitit pe Y în viața lui, în ședința de hipnoză l-a(u) luat în posesie pe A și a(u) grăit prin el unele lucruri adevărate despre Y, ca să înșele pe oameni, „mărturisind”, despre reîncarnare.**

O femeie vrăjitoare a fost arestată de poliție pe motivul înșelăciunii (cazul a fost dat și la TVR 1). **Întrebată cum a reușit să păcălească atâția oameni cu sume mari de bani, ea a recunoscut: „Păi dacă e proști și crede ce le zic!” Fără alte comentarii.**

Noi ne punem o întrebare: **de ce oamenii sunt atât de ușor de păcălit? Și ne răspundem singuri: pentru că mulți nu-L mai caută pe Dumnezeu - Dătătorul înțelepciunii și se complac în superficialitatea păcatelor.** Aceștia au pierdut simțul și educația comuniunii creștine și nu mai trăiesc deplin Adevărul și Viața Bisericii, nu mai percep corect înțelesurile dreptei credințe și, deci, îi tăgăduiesc puterea. **Mulți creștini ortodocși înșiși nu mai trăiesc creștinește, nu mai cunosc adevărurile credinței sănătoase.** Ce să mai zicem de eretici sau păgânii închinători la idoli? Pe bună dreptate, ne întrebăm și noi: „Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?” (Luca 18, 8).

4. Sfințenie sau șarlatanie?

Între sfințenia adevărată sau căutarea sinceră a sfințeniei și falsa sfințenie, simulată de toți impostorii, apar limpede, așadar, trei deosebiri radicale¹⁵:

a) **Sfințenia încoronează strădaniile îndelungate și statornice ale unei vieți întregi, pe când faima falsei sfințenii și-o câștigă cineva după un timp scurt de exhibiții bine puse în scenă.** [vârsta de 31 de ani, cât avea Părintele Arsenie Boca, când s-a apucat să facă duhovnicie fără a fi preot⁷⁶⁴, nu este suficientă pentru a dobândi starea de stăreție duhovnicească – n.n.]

⁷⁶⁴ într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot.

†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 13.

Am auzit că și călugărilor celor ce nu au preoție, li s-a dat de arhieriei a lucra cele ce sunt ale pocăinței și a primi cugetele spovedaniei, însă cred că acestea nu sunt de trebuință, de vreme ce cel ce spovedește trebuie să binecuvinteze, să citească rugăciune și să cuminece cu Sfintele Taine pe cei ce au trebuință, și cu un cuvânt, să fie preot, ca să facă Liturghie și să se roage pentru cei ce se pocăiesc. [...] Eu însă mă sfiesc de aceasta și socotesc că nu este bine să lucreze cineva lucrurile pocăinței neavând preoție.

b) **Sfințenia adevărată înseamnă o stare de curăție de toate patimile sufletești și trupești, mai ales de mândrie și slavă deșartă. Falsa sfințenie, însă, caută cu tot dinadinsul celebritatea, simulând smerenia și iubirea pentru a-și atrage admirația. Sfântul adevărat are putere să suporte chiar nepopularitatea, pentru că are alte bucurii și nu are nevoie de hrana laudelor omenești. Peste tot el caută să treacă un om neînsemnat. Pe sfinții adevărați îi descoperă Dumnezeu fără voia lor, și, de cele mai multe ori, numai după moartea lor.**

c) **Sfințenia adevărată este semnul prezenței și lucrării mântuitoare a Domnului Iisus Hristos în om și prin om, de aceea întreaga viață și gândire a unui sfânt este o iradiere senină a Evangheliei și a învierii lui Hristos. În schimb, șarlatanii sunt plini de pete întunecoase, de tot felul de întortocheți atât în învățătura cât și în viața lor morală.**

5. Concluzie

In Occident, procesul galopant de dizolvare a valorilor Creștinismului în sincretismul masonic „New Age” este pornit de peste 40 de ani, iar la noi în țară de aproape 10 ani. Dacă vom merge în ritmul acesta, viitorul neamului românesc nu ni se arată deloc mai bun sau mai luminos, întrucât va fi iminent pericolul degradării și al dezbinării noastre religioase și morale. Căci prin „religia viitorului”, prin practicile orientale și prin „terapiile complementare” ancorate bine în New Age, diavolul încearcă să fure Adevărul creștin din mințile oamenilor și chiar să facă accesibile omului modern inițieri satanice chiar fără ca omul să vrea sau să știe (manipularea se face insistent prin mass-media) și, prin ele, să-i impună un mod de viață antihristic. Trăim vremuri foarte tulburi astăzi, căci diavolul știe că mai are puțină vreme și caută să înșele cât mai mulți oameni prin tot mai subtile viclășuguri.

Noi, creștinii ortodocși, care am primit harul dumnezeiesc și-l primim neîncetat în Biserica Dreptmăritoare a lui Hristos, prin Sfintele Taine, așa cum l-au primit toți Sfinții, nu trebuie să căutăm „semne și minuni” exterioare, care pot fi ușor simulate de duhurile rele, „cîținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul - Hristos” (Efeseni 4,15). Să nu ieșim din hotarele Părinților noștri, din cumiștenia Ortodoxiei, în care milioane de Sfinți au primit făgăduințele mântuirii lui Dumnezeu, ci „având deci aceste făgăduințe, iubirilor, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu” (2 Corinteni 7, 1).

Pentru o mai bună documentare și lămurire puteți citi:

1. Sfântul Ignatie Briancianino v, *Despre înșelare, Schitul românesc Lacu, Sfântul Munte Athos, 1999*
2. Ieromonah Serafim Rose, *Ortodoxia și religia viitorului, Editura Cartea Moldovei, Chișinău, 1995*
3. Mitropolitul Hristodulos Paraskevoidis, *Războiul contra satanei, Editura Anastasia, București, 1998*
4. Părintele Rodion, *Oameni și demoni, Editura Schimbarea la Față, 1999*
5. Mitropolitul Hierotheos Vlachos, *Psihoterapia ortodoxă, Editura învierea, Timișoara, 1999*
6. Jean-Claude Larchet, *Teologia bolii, Editura Oastea Domnului, Sibiu, 1997*
7. Diacon Petre I. David, *Invazia -> "T J sectelor, Editura Crist, București, 1997 [...]*
- 7 „Spiritalitatea” NewAge, cu totul opusă față de cea ortodoxă.
- 8 Ca de exemplu: marele „învățător isihast” Vasile Andru se plângea în paginile revistei Interval (nr. 3/1995) că prietena sa „mistică” nu vrea să întrețină relații sexuale cu el, considerând că este păcat.
- 9 **Vezi cazurile Vladimirești, Noul Ierusalim - Pucioasa, Visarioniștii** [acum... arseniștii, propagați de mass-media cu fonduri masive și cei mai periculoși – n.n.] .
- 10 Sfântul Ioan Scărarul, *Capetele 39-44 din Cuvântul III, Despre înstrăinare, din Scara, traducere, introducere și note, de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1992, p. 76.*
- 11 Chiar și droguri uneori.

12 Sfântul Ioan Scărarul, *Capul 77 din Cuvântul XV Despre curăția și neprihănirea nesticăcioasă, agonisită de cei stricăcioși prin osteneți și dureri*, în *Op. cit.*, p. 246.

13 *Vezi și paragraful 2.2. din prima parte a lucrării (partea despre spiritism).*

14 Sfântul Ioan Scărarul, *Capul 62 din Op. cit.*, p. 238.

15 *Vezi și la Preot Prof. Dumitru Stăniloae, Op. cit.*, p. 269⁷⁶⁵.

J) DIN ISPITIT, ISPITITOR

Părintele Arsenie Boca devine din victimă în autor al înșelării. Dar ce l-a schimbat atât de mult oare ca să înceapă să facă atâta rău și la alții?

După cum dacă omul având descoperire dumnezeiască se smerește și ascultă (asemenea Sfântului Cuvios Serafim de Sarov), nădăjduind în Dumnezeu iar nu în sine și înțelegerea sa, prin lucrarea duhovnicului și a celorlalți din Sfânta Biserică, devine purtător de descoperiri duhovnicești și Sfânt, tot așa, dar invers, cel care primește o apariție demonică, dacă nu se smerește și nu se spovedește, părându-i-se că este Sfânt, bizuindu-se pe sine și izolându-se de învățăturile, duhovniciei și ceilalți din Sfânta Biserică, se amăgește ireversibil și devine un maestru al amăgirilor.

Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„bătrân iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.

Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci. Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?”, pentru un astfel de gând vei suferi silnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare.”⁷⁶⁶

Că aceasta s-a petrecut și cu bietul Părinte Arsenie Boca o recunosc, fără să vrea, chiar ucenicii sfinției sale:

Astăzi sunt în posesia copiilor după documente originale privind plecarea Părintelui la Muntele Athos, aflate în arhiva Mitropoliei Ardealului, și pot spune că Părintele Arsenie Boca a fost la Sfântul Munte în anul 1939, după 12 martie și până în 8 Iunie, când era ziua națională a Regatului României.

Din notițele Părintelui pe care le-am citit, putem spune că Părintele a vizitat toate mănăstirile mari, și Prodromul - schitul românesc de pe moșia mănăstirii Marea Lavră. Apoi, după ce a făcut acest tur al mănăstirilor, făcându-și însemnări, și copiind prin desenare multe modele de icoane, mai ales ale Maicii Domnului, pe care le va folosi în arta sa picturală. Părintele a viețuit la chilia cu hramul Sfântul Ipatie, unde locuiau vreo patru călugări români, în frunte cu Părintele schimonah, Antipa Dinescu.

După cum relatează în cartea sa Ioan Gînscă, citându-l pe Părintele Teofil Pârâian, Părintele Antipa Dinescu l-ar fi pus la încercare pe Părintele Arsenie, dându-i să împlinească niște munci minore, pe care Părintele, pe atunci tânăr pictor și diacon, nu le-ar fi împlinit.

Atunci Părintele Antipa Dinescu ar fi exclamat: „Măi, tu nu ești în stare de nimic! Nici la mătură nu ești bun!”

Episodul este și melodramatic și serios și hazliu. Desigur că poate fi adevărat, dacă ținem cont că stareții sau bătrânii puneau la încercare dură, dar nu de neîndeplinit, pe tinerii novici care voiau să intre în călugărie. Aducem prin analogie exemplul Părintelui Cleopa, pe care

⁷⁶⁵ Porunca Iubirii, 5-6/2002, pp. 142-148.

Porunca Iubirii apare cu binecuvântarea Arhiepiscopiei Sibiului.

⁷⁶⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*,

https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ,

miercuri, 10 iunie 2015, p. 22.

bătrânul stareț l-a pus să bată cu bățul un buștean, la poarta mănăstirii Sihăstria, timp de trei zile.

Dacă s-ar fi plictisit, tânărul nu ar mai fi ajuns marele Părinte Cleopa. [...]

Trebuie să precizăm că marele duhovnic Arhimandritul Antipa Dinescu, era un sfânt în viață, un „gheronta” Român, recunoscut de toți grecii și românii de pe Sfântul Munte. El a fost stareț al schitului Prodromu, între 9 mai 1900 și 4 septembrie 1914[...] Din chemare Sfântă, la vârsta de 21 de ani, în 1880 s-a dus la Sfântul Munte. [...] Când în 1939 diaconul Zian Boca merge la Athos, Părintele Antipa era de 80 de ani.⁷⁶⁷

Din câte citim mai sus, Părintele Arsenie Boca a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile pentru formarea duhovnicească, și nici în acelea nu a putut împlini nici măcar ascultările minore. Experimentatul stareț și-a dat seama cu cine are de a face și l-a avertizat, cu dragoste, să se schimbe. Din păcate, s-a simțit jignit și s-a izolat în idioritmie:

Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie⁷⁶⁸

La scurt timp, fiind amăgit de o vedenie înșelătoare, a plecat în țară ca să poată conduce pe alții și să nu fie, cumva, condus, pentru a scăpa de amăgitorul ce i se arăta ca Sfânt, duhovnic sârb, mort de 200 de ani, ba chiar și ca Maica Domnului, îmbrăcată în negru, după cum e venerată fals de romano-catolici⁷⁶⁹:

Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului⁷⁷⁰.

Observăm sugestia insistentă de a pleca în România, ca din smerita așezare de ucenic și posibilitatea dezînșelării, să devină misionar și conducător de suflete, cu imposibilitatea de a mai fi corectat... cine ar îndrăzni să facă vreo observație vreunui duhovnic, mai ales dacă este liderul unei mari mulțimi de oameni încântați de vedenii și false minuni, de fraze iscusit alcătuite și părut științifice, de fulgere fășnite din ochi albaștri care devin, cu timpul, o sursă de mari venituri? Nu pare acesta un mare succes incontestabil, ce

⁷⁶⁷ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

⁷⁶⁸ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 181.

Unii zic că de la rugăciune vine înșelarea. E o greșeală însă. Înșelarea vine de la rânduiala-de-sine [idioritmie], iar nu de la rugăciune.

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*,
<https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ>, miercuri, 10 iunie 2015, p. 25.

⁷⁶⁹ *Maica Domnului Neagra*

Intre reprezentările iconografice și statuare ale Maicii Domnului, a apărut în perioada medievală - sau chiar mai devreme - în anul romano-catolicismului, o serie de exemple în care aceasta este infatisată având piele de culoare închisă, uneori neagră. Reprezentările de acest tip sunt cunoscute sub numele "Madone Negre". [...]

În legătura cu aceste reprezentări cercetătorii au încercat să ofere diverse explicații. Citind cea mai importantă lucrare de istorie a artei pe această temă Marvin Pope prezintă mai multe ipoteze pentru explicarea Madonelor Negre. El trage concluzia că e "foarte probabil" să-și aibă originea în Asia Mică și face paralele semnificative cu Demetra Neagra, Isis și alte zeițe pagane negre. [...]

Răspândirea acestui tip iconografic în lumea romano-catolică se explică și prin încurajarea în anul acestei Biserici, în ultimele secole, a fenomenului "aculturatiei", în special aculturatiei liturgice și artistice.

În Biserica Ortodoxă iconografia Maicii Domnului Negre nu este nici măcar amintită în erminiile sau manualele de pictură bisericească.

<<http://www.crestinortodox.ro/religie/maica-domnului-neagra-122280.html>>, miercuri, 10 iunie 2015.

⁷⁷⁰ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

pare a aduce mase largi la Sfânta Biserică? Cum să crezi că ar trebui schimbat, darămite să mai și încerci să o faci?

Cine, iubind bârfelile, poate câștiga minte curată? Sau agonisind slava cea de la oameni, poate să câștige gânduri smerite. Smeritei cugetări îi urmează înfrânarea și sfiala, iar slava deșartă este slujitoarea curviei și lucru al mândriei. Smerita cugetare, pentru sfiala ei cea de pururea, întru vedenie ajunge și împodobește sufletul cu întreaga înțelepciune. Iar slava deșartă, pentru tulburarea cea de-a pururea și amestecarea gândurilor din întâmplările lucrurilor, adună visterii pângărite și spurcă inima. Să nu asemeni pe cei ce fac semne și minuni și puteri în lume cu cei ce se liniștesc cu înțelegere. Iubește nelucrarea liniștii mai mult decât a sătura pe cei flămânzi în lume și a întoarce multe neamuri la închinăciunea lui Dumnezeu. Că mai bine-ți este a te dezlega de legătura păcatului, decât a slobozi robi din robie. Mai bine-ți este a te împăca cu sufletul tău întru unirea treimei întru tine (a trupului, a sufletului și a duhului), decât a împăca cu învățătura ta pe cei dezbinați. Că Sf. Grigore zice: "Bine este a slobozi pentru Dumnezeu, dar mai bine este a te curăți pe sineți lui Dumnezeu"⁷⁷¹".

Nu a fost, așadar, în Sfântul Munte nici vreme îndestulată, nici în duhul potrivit formării duhovnicești, în duhul Sfânt al locului:

21. *Zis-a un bătrân: „Dacă va petrece cineva într-un loc și nu se va asemăna locului, însuși locul îl gonește pe acesta, căci nu face fapta locului”.*⁷⁷²

Dar, ceea ce este mai grav, s-a ales și cu o scârbă care l-a însoțit, mai apoi, toată viața: cu marea vătămare a amăgirii, care nu l-a lăsat să-și conducă cu adevărat sufletul, ci să fie condus, înlănțuit de părerea de sine, însoțită de duhurile lipite de ea.

Vedeniile sfinției sale la Sfântul Munte, după primirea primei ispite ca fiind cerească, s-au înmulțit cu o mare frecvență, cum nu se petrece în cazul adevăratelor descoperiri, ca să fie din ce în ce mai încrezător în ele și mai puțin ascultător de duhovnic:

Și monahul cărturar Alexandru - care a peregrinat prin Sfântul Munte și în multe alte locuri, iar acum este la Mănăstirea Sâmbăta — a spus că sunt unele locuri cunoscute și marcate cu pietre unde i s-a arătat Maica Domnului însăși Părintelui Arsenie, în momentele grele, îmbărbătându-l și luminându-l⁷⁷³.

Bietul Părinte Arsenie Boca... dacă nu a ales libertatea smereniei lui Hristos, s-a ales cu falsa smerenie sau cu robia.

Să ne ferească mila Domnului ca o asemenea înșelare să fie ridicată la rang de canon și model în Sfânta Biserică Ortodoxă!

K) CINE POATE FI MODEL ÎN BISERICA ORTODOXĂ?

În Sfânta Biserică Ortodoxă poate fi model numai cine urmează această cale:

Mare putere au rugăciunile unui duhovnic. Am suferit mult din partea demonilor din pricina mândriei mele, dar Domnul m-a smerit și m-a miluit pentru rugăciunile părintelui meu duhovnicesc, și acum Domnul mi-a descoperit că peste ei odihnește Duhul Sfânt și de aceea îi cinstesc mult pe duhovnici.

Pentru rugăciunile lor primim harul Sfântului Duh și bucurie de la Domnul Care ne iubește și ne-a dat tot ce ne e de trebuință pentru mântuirea sufletelor.

Dacă omul nu spune totul duhovnicului, calea sa e întortocheată și nu duce la mântuire, dar cine spune totul acela merge drept în împărăția cerurilor.

⁷⁷¹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

⁷⁷² *Patericul...*, Pentru socotință, 21.

⁷⁷³ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

Un monah m-a întrebat: „Spune-mi, ce să fac să-mi îndrept viața mea?” îi plăcea să mănânce mult și în afara soroacelor rânduite. I-am spus: „Scrie în fiecare zi cât ai mâncat și ce ai gândit, iar seara citește ce ai scris duhovnicului”. El însă mi-a zis: „Nu pot să fac aceasta”. Și așa el n-a putut trece peste mica rușine de a-și mărturisi neputința și de aceea nu s-a îndreptat și a murit de dambla. Domnul să-i dea iertare fratelui nostru și să ne păzească de asemenea moarte.

Cine vrea să se roage neîncetat trebuie să fie curajos și înțelept și în toate să întrebe pe părintele său duhovnicesc. Întreabă-l chiar dacă el însuși n-a trecut prin experiența rugăciunii și pentru smerenia ta Domnul se va milostivi de tine și te va păzi de orice nedreptate; dar dacă gândești: „Duhovnicul este neexperimentat și prins în zădărnicii; mă voi călăuzi eu însumi după cărți”, ești pe o cale primejdioasă și nu departe de înșelăciune. Cunosc pe mulți care s-au amăgit așa în gândurile lor și, din pricina disprețului față de părintele lor duhovnicesc, n-au înaintat duhovnicește. Ei uită că în Sfânta Taină [a Mărturisirii] lucrează harul Sfântului Duh, care ne și mântuiește.⁷⁷⁴

Haideți să redăm, progresiv, evoluția spirituală a sfinției sale plecând de la amăgirea vedeniilor primite, la neascultare, la disprețuirea ierarhilor și sfârșind cu disprețuirea tuturor, mai ales dacă nu îi aduc închinare robită. Este exact ceea ce redă primul tablou și al doilea din capitolul *Cu barbă mare și ochii albaștri*, amestecate: visare ca un stăpân feudal al ținutului Făgărașului, dispreț, hipnoză și... sălbăticie.

L) RĂZVRĂTIRE AVANSATĂ – TRON IMAGINAR DEASUPRA CELUI CE L-A HIROTONIT

La ce mare amăgire a ajuns din cauza neascultării de ierarhia sa, începând cu duhovnicul: Boala răzvrătirii va avansa ca, în final, să se instaleze el însuși, pe un tron imaginar, deasupra celui ce l-a hirotont.

față de care ar fi trebuit să aibă cea mai mare recunoștință și supunere fiască. Dar nu numai atât, *se va face în cugetul său un substituent al Bisericii și chiar al Dreptului Judecător*:

Slujbă specială de făcut

Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:

„Într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.

- Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preotești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt.

Și a făcut slujba, atunci... ”⁷⁷⁵

M) ÎMBOLNĂVIT GRAV DE RĂZVRĂTIRE. SE PUNE DEASUPRA MULTOR IERARHI

Dar nu numai față de mitropolitul său avea această gândire, ci și față de mulți din ierarhia bisericească:

Pe Părintele Arsenie n-au putut să-l înfrângă nici plăcerile tinereții, nici bogăția și banii lumii acesteia și nici slava cea deșartă a funcțiilor bisericești și lumești.

Mi-a spus odată, când eram numai eu cu el, că a venit unul mare cu propunerea de a-l pune chiar mitropolit al Bisericii. Asta, pentru că, desigur, „voiau să joace după cum îi cântau ei”. Așa L-a ispitit și pe Iisus, în Carantania, când postea, zicându-I satana: „Toate Ți le voi da Ție, dacă Te vei închina mie” [dar oare a fi mitropolit e totuna cu a te închina satanei, după Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale? – n.n.], cum scrie în Sfânta Evanghelie. Astăzi, ispitele pentru plăceri, pentru averi și pentru funcțiile și conducerile deșarte ale lumii sunt din

⁷⁷⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 110-111.

⁷⁷⁵ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

ce în ce mai puternice și mai viclene, și cei ce ne conduc, cum zice Hristos, „se cred a fi mari binefăcători ai noștri”, cu toate că mulți sunt vicleni. Zicea Părintele Arsenie că, mai la urmă, așa se vor strica oamenii, că nu vom avea ce alege din ei! [ce dispreț față de oameni și față de ierarhi! Dacă va fi canonizat ca Sfânt nu vor face și adepții sfinției sale la fel? – n.n.]⁷⁷⁶

Să vedem cum privea un Sfânt adevărat ierarhia bisericească:

Domnul a dat Sfintei Biserici păstori și ei slujesc în chipul lui Hristos și lor le-a fost dată puterea de a ierta păcatele prin Duhul Sfânt.

Dar poate că vei gândi: cum poate cutare episcop sau duhovnic sau preot să aibă Duhul Sfânt, când îi place să mănânce și are atâtea slăbiciuni? Dar eu îți spun: e cu puțință, dacă nu primește gânduri rele; așa încât, chiar dacă are unele defecte, acestea nu împiedică harul să vieze în sufletul lui, așa cum un pom verde poate avea și ramuri uscate fără ca acestea să-l vatăme, și el aduce roadă; sau, într-o holdă de grâu, chiar dacă grâul este amestecat cu neghină, aceasta nu-l împiedică să crească. [...]

Dacă oamenii ar vedea în ce slavă slujește preotul, atunci la această vedere ar cădea la pământ; și dacă preotul însuși s-ar vedea în ce slavă cerească stă [își săvârșește slujirea sa], ar deveni un mare nevoitor [ascet], ca să nu întristeze cu nimic harul Duhului Sfânt care viază în el.

Scriu aceste rânduri și duhul meu se bucură că păstorii noștri sunt asemenea Domnului Iisus Hristos. Dar și noi, oile, chiar dacă nu avem decât puțin har, suntem însă toți asemenea Domnului. Oamenii nu cunosc aceste taine, dar Ioan Teologul a spus limpede: „Vom fi asemenea Lui” [1 In 3, 2], și aceasta nu numai după moarte, ci încă de acum, fiindcă Domnul Cel Milostiv a dat pe pământ pe Duhul Sfânt și Duhul Sfânt viază în Biserica noastră; El viază în păstorii cei neprihăniți, viază în inima credincioșilor și învață sufletul nevoința [asceza], dă puterea de a împlini poruncile Domnului, ne conduce la tot adevărul și îl face pe om atât de frumos, încât omul se face asemenea Domnului.

Întotdeauna trebuie să ne aducem aminte că duhovnicul își săvârșește slujirea sa în Duhul Sfânt și de aceea trebuie să avem evlavie față de el. Credeți, fraților, că dacă s-ar întâmpla cuiva să moară de față cu un duhovnic și cel ce moare spune: „Părinte sfinte, dă-mi binecuvântare să văd pe Domnul în împărăția cerurilor”, iar duhovnicul spune: „Du-te, copile, și vezi pe Domnul”, va fi după bine cuvântarea duhovnicului, pentru că Duhul Sfânt în cer și pe pământ același este⁷⁷⁷

Canonul Sinodului al 4-lea ecumenic, luat din Molitfelnic:

„Al soborului al 4-lea “Omului mirean nu se cade a ocări, a bate sau a defaimă pre preot, sau a-l cleveti, sau a-l muștra în față, de ar fi și adevărate cele zise asupra lui. Iar de va îndrăzni mireanul a face aceasta, să se dea anatemei și să se lepede de la biserică, că unul ca acela este despărțit de Sfânta Treime și se va trimite la un loc cu Iuda, că scris este: pre mai marele norodului tău să nu-l grăiești de rău, așijderea și cel ce necinstește pre mai marele său.”⁷⁷⁸. [cu cât mai grav este ca un preot și călugăr să vorbească de rău pe arhieriei? – n.n.]

N) „BICIUL LUI DUMNEZEU” – HIPNOTIZATORUL CE VĂDEA PUBLIC PĂCATELE

Părintele Arsenie Boca „Biciul lui Dumnezeu” sau hipnotizatorul ce vădea la toți păcatele în mod public... Așadar nu numai față de superiorii săi se purta cu dispreț, ci și față de fiii săi duhovnicești, chiar și în scaunul spovedaniei, fără discernământ sau delicatete

pentru a impresiona pe toți că el știe, fiind deci prooroc, ca prin aceasta să atragă la sine cât mai mult popor, crezând (poate) că așa ar face o misiune eficientă pentru Hristos.

I se spunea, încă de atunci, "biciul lui Dumnezeu"... [...]

⁷⁷⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 15-16.

⁷⁷⁷ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109-110.

⁷⁷⁸ *Molitfelnic* (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013, p. 564.

Atunci am înțeles mai bine ca niciodată, de ce i se spunea părintelui «Biciul lui Dumnezeu»⁷⁷⁹

Am putea spune că Părintele Arsenie Boca s-a asemănat, măcar la acest capitol cu Domnul nostru Iisus Hristos:

Ioan 2:14 Și a găsit șezând în templu pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani. 15 Și, făcându-și un bici din ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile și boii, și schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele. 16 Și celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luați acestea de aici. Nu faceți casa Tatălui Meu casă de negustorie. 17 Și și-au adus aminte ucenicii Lui că este scris: „Râvna casei Tale mă mistuie”.

Așa să fie oare, Părintele Arsenie Boca a fost a cel bici din ștreanguri pe care l-a folosit Domnul? Se aseamănă sfinția sa cu Hristos, măcar la acest capitol?

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți acest moment din viața Mântuitorului:

Și pentru care pricină îi și scoate cu totul afară din „biserica” [„templu”] pe unii ca aceștia? Nu fără de socoteală [socotință] ci, fiindcă avea să tămăduiască sâmbăta și să dezlege Legea, ca să nu se pară că este potrivnic lui Dumnezeu îndreptează aici o părere ca aceasta - căci Cel Care a arătat atâta râvnă pentru „casă”, nu L-ar fi lepădat pe stăpânul „casei”, pe Dumnezeu. Căci nu așa, de rând, [simplu] „i-a scos”, ci și bătând cu „ștreang” împletit²⁵ și „răsturnând mesele” și „banii” schimbătorilor „vărsându-i” și de lucru primejdios apucându-Se. Așadar, Acela Care Se arunca pe sine întru primejdie pentru „casa” lui Dumnezeu, nu ar fi dezlegat Legea lui Dumnezeu, ca un împotrivic al lui Dumnezeu ci, cu adevărat, pentru că era Fiu și avea stăpânire deopotrivă cu Dumnezeu și Tatăl, Care și Legea cea pentru sâmbătă o a dat (Ieșire 20, 4; 31,13). Drept aceea, nici nu a zis „casa lui Dumnezeu”, ci „casa Tatălui Meu”, arătând că stăpânește, ca un Fiu, pe toate cele ale Tatălui.

25 [1805] Se cuvine a ști că Domnul, făcând ștreang, nu i-a bătut pe oameni, ci numai i-a înfricoșat și i-a izgonit, iar în oi și în boi a dat și i-a scos afară (după Zigaben).

Așadar Mântuitorul nu a folosit biciul de ștreanguri împotriva oamenilor.

Dar față de oameni cum S-a purtat?

Mat 21:19 Și văzând un smochin lângă cale, S-a dus la el, dar n-a găsit nimic în el decât numai frunze, și a zis lui: De acum înainte să nu mai fie rod din tine în veac! Și smochinul s-a uscat îndată. 20 Văzând aceasta, ucenicii s-au minunat, zicând: Cum s-a uscat smochinul îndată?

Fiindcă multe minuni a făcut Domnul, care toate spre facerea de bine s-au făcut și nici o facere de minuni muncitoare [căznitoare, pedepsitoare] n-a arătat, ca să nu socotească vreunii că a munci [căzni, pedepsi] nu poate, arata aici și pe această putere a Sa. Și iubitor de oameni fiind Domnul, arată această putere a Sa nu pedepsindu-l pe om, ci pomul, după cum mai înainte de asta [prăpăstuieste] pe porci. Deci, usucă pomul, ca să-i înțeleptească pe oameni.

Așadar, chiar atunci când vrea Să ne treacă de la legea scrisă la cea a darului, aducând schimbări radicale în ritual, și Să ne arate că este Fiul lui Dumnezeu și că poate pedepsi pe om, datorită iubirii de oameni, își arată autoritatea asprimii asupra ființelor necuvântătoare, care nu puteau asculta de poruncă, decât văzând biciul și fugind din Templu sau arătând uscarea ca un simbol al neascultării.

Când, însă, se întâlnește cu omul păcătos, chiar prins public păcătuind, lucrează cu totul altfel, revărsându-și delicatetea Sa vindecătoare:

Ioan 8:3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iar și plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii tăi?

⁷⁷⁹ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68.

Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești. 12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Nu numai atât, dar când Sfinții Apostoli îi cer să arate asprime, din dorințe misionare, Mântuitorul îi muștră:

Luc 9:52 Și au trimis vestitori înaintea feței sale; și mergând au intrat într'un oraș al Samarinenilor, ca să-i gătească lui. 53 Și nu l-au primit pre dânsul, că fața lui era mergând spre Ierusalim. 54 Și văzând ucenicii lui, Iacov și Ioan, au zis: Doamne, voiești să zicem ca să se pogoare foc din cer și să-i mistuiască pre ei, precum și Ilie a făcut? 55 Iar Iisus întorcându-se i-au certat pre dânsii și au zis: nu știți ai cărui duh sunteți voi; 56 Că Fiul Omului n'a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să mântuiască. Și au mers într' alt sat.

Vedem că Hristos chiar îi ceartă (însă, tot cu delicatețea iubirii Sale neînțelese), pe cei ce rămân la modul de a propovădui al Vechiului Testament (adresat unor oameni trupești și necredincioși ce nu puteau înțelege decât pedepsele corporale și evidența minunilor pentru a alerga la Dumnezeu).

Dar iată cum ceartă Domnul:

Domnul ne iubește și ne primește cu blândețe, fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună în deget un inel scump și încălțăminte în picioare, să junghie vițelul cel gras și să se veselească și nu l-a învinuit [Le 15].

Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!

Duhul Sfânt învață sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni. ⁷⁸⁰

Părintele Arsenie Boca, însă, procedea tocmai împotriva, arătându-și, fără discernământ (la toți care nu îi erau adepți fideli), asprimea și vădindu-le public păcatele ascunse, înmulțind astfel păcatul (este cunoscut că răspândirea faptelor rele sau bune se face prin vederea exemplului celorlalți), în același mod în care îl face astăzi mass-media. El se purta cu o asprime ca și cum ar avea o autoritate mai mare decât a Dumnezeiescului Fiu după Fire (ca și cum ar avea nevoie de această dovadă publică pentru a schimba legea darului cu ceva mai înalt). În realitate, însă, gesturile sfinției sale îl vădesc că nu urmează Domnului nostru Iisus Hristos, Lumina lumii, ci că umblă în întunericul silirii spectaculoase prin ghicire, ce îi aduce renumele de mare prooroc, dar îl face să piardă iubirea față de oameni (chiar dacă, spre deosebire de Mântuitorul, pe animale le iubea pătimaș).

Dar să vedem cum descriu acestea chiar ucenicii sfinției sale, fiind entuziasmați (ca de o mare harismă) de acest mod pătimaș de a lucra:

Avea si momente când glumea sau când era afectuos?

- *Pe cat de aspru era la o prima privire, pe atat de bun era după ce-l cunosteai*

[după ce i te încredințai necondiționat impresionat de ghicire, deci erai în posesia lui. Dacă doreai însă adevărul mai presus de proorociile – minunile mincinoase și de faima sa personală și căutai numai adevărul, ca să vezi dacă lucrează sau nu după Sfinții Părinți, te batjocorea pe mai departe:

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

- *Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebuse el, fără să mai facă vreo introducere.*

- *Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...*

- *Ce anume nu înțelegi? - insistase Părintele Mladin.*

- *Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că aș vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...*

⁷⁸⁰ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 78.

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țigani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele A., ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor.

Când era la mănăstirea Bistrița, m-am dus de la Govora pe jos, cu același gând de a mă face ucenicul lui. Dar părintele Arsenie m-a întâmpinat cu atâta ostilitate și dispreț, încât m-am retras în bisericuță, am intrat într-o strană în fața icoanei Mântuitorului și am început să rostesc rugăciunea lui Iisus cu inima îndurerată și zdrobită. La un moment dat, mi-a venit o umilință atât de profundă, de nici nu mai știu cum am ajuns în genunchi în fața icoanei Mântuitorului. Mi se părea că Domnul Iisus îmi spunea: „Nu te mâhni, Eu sunt cu tine, nu te voi părăsi niciodată”. Plângeam în hohote de atâta bucurie și mângâiere.

Când m-am dus la părintele Arsenie, pentru a-mi lua rămas bun, el a observat pe chipul meu o pace, o liniște, o siguranță și o lumină, cu totul deosebite, fiind destul de respectuos. Acestea sunt nedumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc⁷⁸¹. – n.n.].

La început ți se părea **biciul lui Dumnezeu**. Aspru la purtare

[deci... aspru cu alții. Sfinții Părinți erau asprii cu ei înșiși și blânzi cu ceilalți, fiindcă semănau cu Hristos Mat 11:29 Luați jugul meu preste voi și vă învățați de la mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voastre; – n.n.],

aspru cu sine, aspru cu păcatul. Dar dacă îi urmai sfatul și te pocăiai, atunci îl vedeai cat e de bun. Pe noi, călugării mai tineri, îi placea să ne invete diverse lucruri, de la literatura și pictura, până la munca la grajd. De multe ori glumea și radea cu noi și era foarte blând. Se înasprea doar în fața păcatului. Lucra cu noi și nu cerea nimănui să facă mai mult decât putea. Că mănăstirea era atunci o ruina. Peste 200 de ani a fost ruina. Și am lucrat mult să-o refacem. Nu te chema la munca, ci se apuca primul de treaba și totuși îl urmam. Erau mulți studenți. Uneori, se batea cu zapada cu noi. Spunea că e bine să ne comportăm cum ne e vârsta, că avem timp să devenim serioși și să uităm de joc.

- Va amintiți vreun sfat pe care-l dădea mai des?

- Părintele a văzut că lumea îl iubea și se temea că unii pot cădea în idolatrie

[deci era conștient de ce producea prin metodele sfinției sale. De ce nu înceta atunci de la ele? Vădit este că îi conveneau, poate cu pretextul înșelător al misiunii pentru Hristos, deși aceasta este împotriva modului dumnezeiesc de a lucra 2Ti 2:5 Și de și se va lupta cineva, nu se încumunează, de nu se va lupta după lege. desigur după legea cea atotliberă a smereniei – n.n.].

Și le spunea tuturor: "Voi veniți după cuvânt de folos și apoi asteptati să vă mantuiască, dar eu nu pot asta. Eu pot doar să vă trezesc din păcatele în care trați

[mare mândrie. Cum poate vreun om să trezească din păcate pe vreun altul, de nu îi va cerceta harul Sfântului Duh dându-i-le la amândoi duh de pocăință? – n.n.].

Pentru că viața asta e scurtă, iar cealaltă e veșnică și n-aș vrea să plângeți la ziua Judecării". De aceea, Părintele nu prea primea să i se sărute mâna

[mare greșală. Sărutul mâinii preotului este sărutarea mâinii lui Hristos. Preotul nu trebuie să se confunde pe sine cu preoția sau cu Hristos, ci să înțeleagă că nu i se sărută mâna lui ca persoană omenească, ci ca icoană a lui Dumnezeu - omul. Refuzul de a lăsa să-i fie mâna sărutată nu este smerenia preotului ci un semnal că în mintea sa se confundă cu Hristos, primind cinstea preoției spre sine însuși. Refuzând sărutul dreptei îl înjosește, de fapt, pe Mai Marele Preot Iisus Hristos, al cărui preoție o are în dar:

Conducătorul Serbiei după anul 1815, a fost regele Milos. Într-o duminică, acesta a mers cu familia la Sfânta Liturghie, la paraclisul castelului. În acea duminică n-a slujit preotul rânduit al palatului, care era bătrân și bolnav, ci un preot hirotonit de curând, în vârstă de 30 ani. Când a terminat Sfânta Liturghie, preotul a împărțit anafura. Primul s-a apropiat regele, care era înaintat în vârstă. Dându-i anafura, preotul și-a retras mâna ca să nu i-o sărute

⁷⁸¹ Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

regele. Atunci acesta l-a privit aspru și i-a zis: „Dă mâna părinte și altădată să n-o mai tragi, pentru că nu sărut mâna, ci preoția ta. Mă închin preoției lui Hristos, care este mai mare și decât mine și decât tine”².

Această întâmplare este adevărată și ne învață multe: în primul rând cât de înaltă este slujirea preoțească, apoi câtă cinste și respect se cuvin preoției, pentru că fără ea și fără preotul slujitor, nu se poate săvârși nici o Taină.

Preotul nu are preoția lui personală, în sufletul și ființa lui, ci pe a lui Hristos. Cu harul acesteia învață, slujește, păstorește poporul lui Dumnezeu, tămăduiește și conduce „ca cel ce are stăpânire”⁷⁸².

– n.n.].

Totuși, unora le permitea

[iată sfinția sa avea o nehotărâre în gesturi. Ba primea sărutarea mâinii, ba nu. Uite mâna – nu e mâna. Aceasta oare provenea de la nelămurirea sfinției sale în credință, sau din cauză că ar fi fost străvăzător? Dacă era străvăzător ar fi putut discerne gândurile celor ce îi sărutau mâna: pe cei ce îl cinsteau pe el ca pe omul Arsenie Boca i-ar fi oprit, iar pe cei ce cinsteau preoția lui Iisus Hristos în el i-ar fi primit. Ne-am fi bucurat cu toții de această gândire, care ar fi fost un mare semn de smerenie autentică și de adevărată lucrare lăuntrică echilibrată, deci de... sfințenie. Din păcate nu a fost așa ci... tocmai invers, căci iată ce zicea el însuși despre aceasta: – n.n.].

Si l-am întrebat de ce pe unii din oamenii care vin la el îi lăsa să-i sărute mana. Mi-a zis: "Aceștia mă vad pentru ultima oara"

[deci era tocmai o manifestare de falsă proorocie prin care dorea să demonstreze că este văzător cu duhul. Manifestându-se așa le inducea (cu o precizie matematică psihologică) nedumeriri ucenicilor obligându-i să-l întrebe. Avea astfel încă un prilej ca să-i uimească prin acest răspuns (ce sugera cu insistență că este prooroc), făcându-i mai dependenți de sfinția sa, ca față de un sfânt înainte-văzător al lui Dumnezeu. Avem de a face, așadar (din păcate și din nou), cu o grosolană manifestare de slavă deșartă – n.n.].

Erau din cei care se opuneau comunismului și care apoi au murit în munți și în închisori

[este evident că nici un ucenic nu a stat să verifice dacă toți cei care i-au sărutat mâna erau condamnați ca de o mână otrăvită la moarte. Dacă moartea lor se petrecea doar în mintea și în credința în propria siguranță proorocească a Părintelui Arsenie Boca sau chiar avea loc în realitate. Dacă i-ar fi notat pe toți și i-ar fi urmărit în timp, precis s-ar fi dezvrăjit fiindcă ar fi observat și supraviețuirea lor, chiar și după ce făceau gestul fatal de a săruta mâna celui ce-i condamna la moarte. Ar fi fost șocați și ar fi înțeles că Părintele Arsenie Boca era purtat de un duh mincinos. Psihologic și nu cu multă inteligență este limpede de dedus logic că nici un ucenic (și așa selecționat după gradul de credulitate și entuziasmul că a fost primit în preajma unui sfânt - a cărui faimă se răspândea indirect și asupra lui ca a unui ucenic de sfânt hrănindu-i din slava deșartă a maestrului propria slavă deșartă, drogul cel mai tare și mai amestecat al minții), nu ar fi stat să memoreze care dintre închinători a sărutat mâna și care a murit. Astfel că lansând un astfel de zvon de înainte-vedere, duhul pitonicesc al Părintelui Arsenie Boca era sigur că va impresiona pe naivi, dar nu va putea fi depistat cu nici un chip ca mincinos – n.n.]

Noi mărturii despre viața și faptele părintelui Arsenie Boca, povestite de-o credincioasă din Sinea Veche, un sat din Tara Fagarasului

La vremea când era doar o copilă, Lucia Chima se ghemuia în vârful patului, langa soba încinsă și asculta, cu pisica în brațe, minunatele povești ale mamei, despre

[deja suntem introduși într-o atmosferă de basm, având ca făt-frumos pe... – n.n.]

*un călugăr ce aparuse prin satele fagarasene, impresionând mulțimile cu vorba sa. Se auzise ca ar fi moț, venit din Munții Apuseni. **I se spunea, inca de atunci, "biciul lui Dumnezeu"...** Raspandita prin satele de la poalele Fagarasilor, vestea aduna mulțimi de oameni la Manastirea Sambata, acolo unde predica acel tanar monah, ce parea sa deschidă*

⁷⁸² Protoprezbiter Stefanos ANAGNOSTOPOULOS, *Explicarea Dumnezeieștii Liturghii*, Editura Bizantină, București, 2005, p.

cerurile. Erau anii primejdiosi ai celui de-al doilea război mondial, iar lumea cauta cu înfrigurare semne de sprijin din partea lui Dumnezeu

[deja se descrie foarte sugestiv starea căzută a celor ce mergeau la Părintele Arsenie Boca, căutarea de semne. De ce nu căutau pocăința? Războaiele de aceea sunt îngăduite de Dumnezeu nu ca oamenii să devină superstițioși, ci să se schimbe, căutându-și mântuirea – n.n.]

După ce se întorceau de la mănăstire, țărani povesteau, de-a dreptul cutremurați, cum le citise gândurile acel monah. Părintele fascina mulțimile cu darul sau de-a ști totul despre fiecare credincios pe care îl privea în ochi

[iată cele trei răutăți, prezente în toate descrierile ucenicilor, prin care Părintele Arsenie Boca s-a impus ca sfânt: hipnoza, senzațiile tari de falsă smerenie și ghicitul. Acestea toate sunt prezente și azi la mormântul sfinției sale, arătând că duhurile care l-au înșelat pe el și pe închinători în viață acționează și după moarte. În aceasta constă și marea primejdie de la Prislop: devierea de la schimbarea minții la aburirea minții, sau devierea de la pocăință la senzații tari, sau devierea de la năzuința în Cel minunat la năzuința în minuni, sau de la Calea mântuirii la pista falsă a spectacolului paranormal, sau de la Ortodoxie la New Age – n.n.]

In scurt timp, el ajunsese sa fie considerat un fel de "oracol divin"! Lucia Chima povestește: "Pe vremea când eu inca nu ma născusem, un unchi al mamei lucra impreuna cu o echipa de meseriași la restaurarea unor pari din asezamantul mănăstiresc. Intr-o buna zi a mai fost adus inca un meșter, chiar de la noi din sat. Când bărbatul a intrat in curtea mănăstirii, unde era dezordine ca intr-un șantier, s-a împiedicat de un capat de buștean pe care l-a injurat napraznic. In aceeași zi, spre sfârșitul amiezii, părintele Arsenie, abia intors de la Sibiu, se grabea sa ajunga la biserica pentru slujba vecerniei. El s-a oprit langa acel străin, in curte, de fata cu unchiul mamei, si l-a apostrofat: «Mă, Gheorghe, ce vină are lemnul ca tu te-ai împiedicat de el? Si sa nu mai injuri in sfânta mănăstire niciodată, ca sa nu te certe Dumnezeu in locul meu!»

[și noi care credeam că preotul vorbește în locul lui Dumnezeu. Iată că aici Dumnezeu îl înlocuiește pe Părintele Arsenie Boca – n.n.]

Unchiul, impreuna cu cei aflați in preajma, au impietrit, iar meșterul vinovat se uita la tânărul călugăr cu gura cascată. Părintele nu avusese de unde sa afle nici intamplarea cu pricina, nici numele bărbatului din Sinea, pe care il vedea pentru prima oara in viata

[ba da, avea cum să afle... de la draci. Observăm cum, pentru a pescui cât mai mulți la faima sa de prooroc, făcea ghicitul de față cu cât mai mulți, nu lua deoparte pe cel cu pricina pentru a nu se jena, cum ar fi făcut un Sfânt autentic dacă ar fi aflat acestea de la Dumnezeu. Ce diferență față de minunata delicatețe a lui Hristos care și când păcatul era cunoscut de toți, aducând vorba de păcătoșenia tuturor îi trezea spre smerenie, îngăduință și milă față de cel vinovat, iar apoi nici măcar nu făcea vreun reproș: Ioan 8:3 *Și au adus la dânsul Cărturarii și Fariseii pre o muiere prinsă în preacurvie, și punîndu-o pre dânsa în mijloc, 4 Au zis lui: Învățătorule, pre această muiere o am prins așa de față preacurvind. 5 Iar în lege Moisi ne-a poruncit nouă: unele ca acestea să se ucidă cu pietre, dar tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L pre el, ca să aibă ce cleveti împotriva lui. Iar Iisus jos plecându-se, scria cu degetul pre pământ. 7 Și neîncetând a'l întreba pre el, s'au ridicat și au zis lor: cela ce este fără de păcat între voi, acela întâiu să arunce piatra asupra ei. 8 Și iarăși plecându-se jos, au scris pre pământ. 9 Iar ei auzind și de știință muștrându-se, ieșeau unul după altul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei mai de jos; și au rămas Iisus singur și muierea în mijloc stând. 10 Și ridicându-se Iisus și nevăzând pre nimeni, fără numai pre muiere, i-au zis ei: muiere, unde îți sunt părâșii tăi? Au nimeni pre tine nu te-a judecat a fi vinovată? 11 Iar ea a zis: nimeni, Doamne. Și au zis ei Iisus: nici eu nu te judec; du-te și de acum să nu mai păcătuiești.*

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a vrut să semene cu Hristos ci cu părâșul: Apoc 12:10 *Și am auzit glas mare în cer, zicând: acum s'a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și puterea Hristosului lui; că s'a aruncat părâtorul fraților noștri, cel ce pâra pre ei înaintea Dumnezeului nostru ziua și noaptea.*

– n.n.]

... De la astfel de fapte modeste

**[nu vedem însă în aceste fapte modestia. Oare unde s-a evaporat? – n.n.],
dar uimitoare, a început sa creasca legenda părintelui Boca!**

[Doamne ce bine spus. Așa este Părintele Arsenie Boca o legendă de tip apusean numită „Sfântul Ardealului” 2Ti 4:3 *Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfăteze auzul - își vor grămădi învățători după poftele lor, :4 Și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme. – n.n.] .*

Altadata, imi povestea mama, o familie de creștini din Tohan s-a dus la Sambata pentru un maslu. Cu aceeași ocazie, țăranii s-au plâns ca li se furaseră caii de curând. După ce i-a ascultat, părintele a răspuns scurt: «Duceți-vă pana in Poiana Mărului la alde Ilie Tămădău, sa va luați caii inapoi, dar sa-mi promiteti ca nu va luați la harță! Sa-l iertați pentru fapta rea, ca sa va ierte si vouă Cel de Sus alte pacate.»

[să vedem acum de unde știa Părintele Arsenie Boca acest mister. Ne gândim că fiind monah Ortodox a primit un dar profetic de la Hristos. Oare așa să fie? Iată un Sfânt autentic ce a trecut prin multe lucruri asemănătoare ca și sfinția sa:

Sfântul Nichita era frate trupesc al lui Nikon cel Mare. Când acesta a devenit stareț în Pecerskaia, Nichita a început să-l roage stăruitor:

- *Dă-mi, părinte, binecuvântarea să fac asceză închis în chiliei*

- *Fiul meu, i-a răspuns Sfântul Nikon, asta n-o să-ți fie de folos. Nu poți încă, tânăr monah precum ești, să te închizi într-o chilie mică și să te dedai rugăciunii. Această lucrare nu e pe măsura ta. E mai cuminte să rămâi împreună cu toți frații, să faci ascultare, să lucrezi cu grijă la slujirea ta, să înfăptuiești toate cele bune și să fii sigur că n-o să rămâi nerăsplătit. Nu ai văzut ce a pățit fratele nostru Isaachie? A vrut să trăiască închis, a fost greu înșelat de către diavoli și doar harul lui Dumnezeu și rugăciunile cuvioșilor noștri părinți l-au salvat!*

însă, cu toate străduințele cuviosului Nikon pentru a-l face să renunțe, Nichita a insistat:

- *Nicicând nu voi fi înșelat, părinte! Voi lupta puternic împotriva uneltirilor diavolilor și-L voi ruga pe Dumnezeu Cel iubitor de oameni să-mi dăruiască harul facerii de minuni, precum lui Isaachie, care până acum a făcut multe minuni.*

Starețul i-a spus din nou:

- *Fiule, dorința ta îți depășește puterile și ascunde slavă deșartă. Fii cu luare-aminte, nu cumva să cazi înainte de a urca la înălțimile pe care le voiești. „ Cel căruia i se pare că stă neclintit, să ia aminte să nu cadă” (I Corinteni 10, 12), ne previne Sfântul Apostol Pavel. Eu îți recomand pentru ultima oară să rămâi să te nevoiești împreună cu ceilalți frați, cu umilință și ascultare, ca să primești de la Domnul coroana cea neofilită. Orice altceva faci va fi rodul voii tale și de aceea va fi primejdios pentru sufletul tău. Dumnezeu să te lumineze spre cele bune!*

Nichita însă nu a vrut să asculte de sfaturile starețului, pentru că nu putea să-și învingă dorința puternică de viață ascetică închisă, care-i ardea sufletul. A dat astfel nefericitul ascultare propriei sale voințe!

S-a închis în chilia lui, a încuiat ușa și a rămas singur, rugându-se neîncetat. A cerut să i se aducă doar puțină mâncare în fiecare zi.

Sfântul Nikon a văzut cu întristare și neliniște fapta fratelui său. Aștepta cu frică pedeapsa neascultării lui care, din nefericire, nu a întârziat deloc.

Doar la câteva zile după ce s-a închis, cuviosul Nichita a auzit o voce lângă el. Ca și când ar fi fost cineva care se ruga împreună cu el. în același timp a simțit cum chilia se umple de o mireasmă dulce. Diavolul își întinsese deja cursa. Și Nichita, ne având experiență, a căzut îndată în ea!

„înger trebuie să fie!” s-a gândit și a simțit pielea cum i se furnică. „Dacă nu ar fi fost înger, nu s-ar fi rugat împreună cu mine. Nu ar fi răspândit mireasmă, căci diavolii sunt urât mirositori. E clar că chilia mea s-a umplut de mireasma Sfântului Duh!”

Așa se gândea sârmanul și a început din nou să se roage cu ardoare și lacrimi în ochi zicând:

- *Doamne, arată-Te, Te rog, ca să Te văd cu ochii mei!*

A auzit o voce care-i spune:

- *Nu trebuie să Mă arăt ție, pentru că ești încă tânăr. Te vei mândri și vei cădea în amăgire!*

- *Nu, Doamne, a răspuns plângând Nichita. Niciodată nu mă voi amăgi, căci starețul meu m-a sfătuit cum să mă feresc de cursele Diavolului. Voi face orice vei cere de la mine, Doamne!*

Atunci, Diavolul cel viclean i-a zis:

— *Nichita, „nu vei putea vedea fața Mea; căci nu poate vedea omul fața Mea și să trăiască!“.* Dar, iată! *Iți trimit un înger al Meu. Va sta împreună cu tine. Să faci orice-ți va spune el!*

În aceeași clipă a apărut în fața lui un diavol cu chip de înger. Nichita, amăgit acum de-a binelea, a căzut la pământ și i s-a închinat ca unui trimis al lui Dumnezeu! Și acela i-a zis:

- *Nichita, de acum înainte nu mai e nevoie ca tu să te rogi! Mă voi ruga eu în locul tău. Tu să studiezi doar în cărți și să le spui cuvinte de folos aceluia pe care o să ți-i trimită Dumnezeu. Vei deveni mare îndrumător de suflete și mântuitor al oamenilor!*

Normal că Nichita s-a supus orbește poruncilor „îngerului” l. înrobitor de-acum de stăpânul întinericului, a încetat să se mai roage și s-a apucat cu mare râvnă să studieze. Îl vedea pe diavol cum stă încontinuu în poziție de rugăciune și se bucura, crezând că-L imploră pe Dumnezeu pentru mântuirea lui. După o vreme, el a ieșit din chilie și a început să discute neîncetat cu oamenii pe care îi întâlnea despre Scriptură, despre credință, despre folosul sufletului și multe și multe alte teme. Nu a întârziat să dobândească faimă de monah înainte-văzător și harismatic. Faima lui s-a răspândit până departe și toți îl admirau pentru împlinirea cuvintelor sale profetice.

Slava lui ajunsese la apogeu, când într-o zi i-a trimis prințului Iziaslav următorul mesaj: „Astăzi a fost ucis la Zabolț prințul regiunii Novgorod, Gleb Sviatoslavici. Trimite repede pe fiul tău Sviatopolk să se urce pe tronul din Novgorod II.”

După câteva zile a sosit, într-adevăr, vestea uciderii prințului Gleb. Sviatopolk, de asemenea, a apucat să se urce pe tronul său. De atunci, Nichita a devenit nemaipomenit și respectat de către conducători, boieri și toată lumea pentru puterea lui „profetică”.

Starețul Nikon însă era neîncrezător și aștepta ceva... A constatat îndată că pe când Nichita cunoștea pe deasupra aproape tot Vechiul Testament și îl folosea cu îndemănare surprinzătoare în discuțiile lui, nu cunoștea, în schimb, deloc Noul Testament. Nu îl studiasse deloc și nu dorea nici să intre în vorbă despre el. Din comportamentul lui, părinții nu au întârziat să fie încredințați că a fost amăgit de Diavol. Și nu au vrut să îngăduie batjocorirea diavolească a fratelui lor.

Starețul Nikon a luat cu el câțiva frați - pe viitorul stareț Ioan, pe Pimen postitorul, pe Isaia, pe viitorul episcop de Rostov, pe Isaachie cel închis în peșteră, pe Agapie tămăduitorul, pe Grigorie făcătorul de minuni și alții - și au mers la chilia lui Nichita. Au deschis cu forța ușa încuiată. Atunci, Nichita, sub influența vicleanului care stăpânea peste el, a devenit foarte furios, fiară sălbatică și neîmblânzită. A început să răcnească, să lovească, să amenințe, să urle ca o fiară rănită, în timp ce câțiva frați îl țineau, iar starețul îi citea exorcisme ca să scape de demonizare.

Iubirea de oameni a lui Dumnezeu l-a izgonit în cele din urmă pe vrăjmaș. Sărmanul frate și-a revenit și s-a liniștit.

După acestea, frații l-au întrebat câteva lucruri din Vechiul Testament. El însă nu-și amintea nimic. Și când i-au spus că doar cu puțin înainte cunoștea pe dinafară Vechiul Testament, mirat, se jura că nu l-a citit niciodată. După cum a constatat peste puțin timp, uitase de tot nu numai ce învățase în vreme ce îl stăpânea Demonul, ci chiar uitase să scrie și să citească. Astfel, părinții au fost nevoiți să-l învețe de la început cititul și scrisul, ca și când ar fi fost copil mic!

Când Nichita a înțeles ce i s-a întâmplat exact, a căzut cu pocăință la picioarele cuviosului Nikon, rugându-l și pe acesta, și pe Dumnezeu să-l ierte pentru neascultarea și mândria lui, care l-au aruncat în mâinile Satanei. De atunci, fericitul s-a predat cu zdrobire de inimă vieții

obștești, ascultării și tăierii vocii proprii, plângând zi și noapte pentru căderea lui. Și a arătat atâta râvnă, încât i-a întrecut în virtute pe toți frații.

Domnul Cel iubitor de oameni, văzând pocăința adâncă și umilința robului Său, a primit lacrimile sale ca pe sângele martiric și l-a iertat pentru căderea lui, precum l-a iertat pe Apostolul Petru care s-a lepădat de El de trei ori, dar după aceea a plâns amarnic. Și precum Domnul l-a învrednicit pe Petru, cu toate că s-a lepădat de El, să devină apostol și păstor al oilor Sale, astfel Și-a arătat mila Lui și pocăitului cuvios Nichita și l-a făcut păstor și episcop al Novgorodului, în anul 1096. în plus, l-a înzestrat și cu darul facerii de minuni cu care a ajutat și a miluit turma sa. Multe minuni a făcut ca episcop cuviosul Nichita, cu care a slăvit numele lui Dumnezeu.

(Patericul Peșterilor din Kiev, p. 143 - 148)⁷⁸³

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu s-a spovedit la starețul său Părintele Serafim Popescu, un duhovnic tare iscusit și mult folositor. L-ar fi putut scăpa, ca oarecând Sfântul Nicon cel Mare pe fratele său și poate azi, chiar am fi avut un Sfânt Cuvios Arsenie Boca. Ce ne-am fi dorit și noi aceasta – n.n.] ”.

Asa a-nceput legenda părintelui Arsenie Boca, iar după mutarea sa la Manastirea Prislop, fagarasenii, care îl considerau inca de pe atunci ca un "bun" al lor, au mers după el pana in Tara Hațegului. Oamenii plecau in grupuri de cateva căruțe, cu merinde la ei, din cele mai indepartate colturi ale Tarii Fagarasului, si se intorceau acasa peste 3-4 zile.

[Ar fi frumos dacă „poporul meu” ar avea sensul de neamul meu din care m-am născut. Însă Părintele era născut în Vața de Sus Hunedoara, la un județ distanță față de județul de pe atunci, Făgăraș. Nu poate fi vorba de neamul meu cel românesc, fiindcă nu zice „românii mei”. Sensul rămas este de cel al unui popor care îi aparținea. Dar aceasta indică o mândrie vădită tocmai de cei sunt pasionați de dragostea irațională față de Părintele Arsenie Boca. Citiți cu luare aminte: poporul lui Arsenie Boca! Proprietatea lui personală... Numai Dumnezeu numește în Sfânta Scriptură pe oamenii credincioși „poporul Meu”, cu sensul de a fi ai lui, iar nu cu sensul că se trage din ei. *Evr 8:10 Că acesta e testamentul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: Pune-voi legile Mele în cugetul lor și în inima lor le voi scrie, și voi fi lor Dumnezeu și ei vor fi poporul Meu.* Doar faraon mai îndrăznește să numească pe supușii lui ca fiind poporul lui, fiindcă faraon era considerat dumnezeu de către idolatri. *Fac 41:39 Și a zis Faraon lui Iosif: de vreme ce Dumnezeu a arătat ție toate acestea, nu este om mai înțelept și mai priceput decât tine. 40 Tu vei fi mai mare preste casa mea, și de cuvântul tău va asculta tot poporul meu, numai scaunul voi avea eu mai presus decât tine.*

Iată, așadar, și scopul proorociilor sfinției sale. Din poporul numit cu numele lui Hristos, adică creștin, să fie popor numit cu numele lui Arsenie. Aceasta înseamnă un neam, nu știm cum să-l numim... de arsenici, chiar din plămada lui dezbinat de neamul nostru românesc care are o alt fel de origine. Poporul Român s-a plămădit în Hristos și și-a închinat toată viața și istoria sa lui Hristos și nici unui altuia: *Mat 23:8 Voi însă să nu vă numiți Rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați. 9 Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri. 10 Nici învățători să nu vă numiți, că Învățătorul vostru este unul: Hristos. 11 Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru..*

Dar de aici se mai vede ceva: ideea sugerată de sfinția sa mai înainte: „Părintele a văzut ca lumea îl iubea și se temea ca unii pot cădea în idolatrie” este doar o smerenie arătată, iar nu adevărată, adică este o falsă smerenie sau smerenia lui antihrist, pe care o va arăta și acela când va dori să fie conducătorul popoarelor, dar se va preface că îi respinge, ca să fie rugat mai mult să îi ia în stăpânire. Iar asemănările, din păcate, nu se opresc aici, ci sunt și mai evidente în falsele minuni, de care și antihrist și sârmanul Părintele Arsenie Boca, prin înșelare, sunt plini:

⁷⁸³ Sfinții BĂTRÂNI et alii, Pateric Despre Visuri Și Vedenii, pp. 160-164.

Pentru că înfricoșate lucruri se lucrează în veacul de apoi, că și Antihrist întru acel veac va să vie să-și lucreze ale lui înșelăciuni prin ascultătorii lui cei; înșelați de dânsul, căci atâta se luptă de mult diavolul ca să ducă preoți Creștini întru pierzare, în cât dacă i-ar fi prin putintă și pre cei aleși sa îi amăgească, și să-i ducă cu dânsul la muncile cele vecinice). Că și pre Domnul l-au ispitit prea vicleanul în pustie, neștiindu-l că este Dumnezeu, și l-au suit în munte înalt, întru o clipeală de vreme și i-a arătat toată lumea, și i-a zis: „mie îmi sunt date toate acestea și cui voiesc le voi da, numai să te închini, mie și ți le voi da ție“; că știa diavolul de venirea lui Hristos, dar nu știa când; pentru aceasta ispita pe toți dreptii. Că și Antihrist va să vie la sfârșitul veacului acestuia, cu chipul blând, și smerit și milostiv, și va petrece în pustie, în post și în rugăciuni, cu chipul numai, și morți va învia, și leproși va curăți, însă toate le va face cu năluciri. Pentru ca din pustie va veni și de acolo se va umplea de toată puterea satanei, carele va locui într'însul, precum zice sfântul Efreim Sirul ; atunci se va dezlega satana din iad, și va locui într'însul. [...]

Să mai zicem acum și pentru picioarele chipului, care l-a văzut Nabucodonosor în vis, și pentru cele zece coarne ale acestei fiare: Acestea însemnează că, după ce vor trece zece împărății ale Romanilor, să va naște Antihrist, că el s'a văzut ca un corn mic în mijlocul celor 10 coarne. Și va dezrădăcina trei împărați: pre a Egiptului pre a Liviei și pre a Etiopiei; și el va împărați la Evrei. Și va fi mare turburare în vremea lui, mari războaie, mari împerecheri și amestecări. Acesta va fi la început smerit, liniștit, iubit de toți, cucernic, pacinic, urător de nedreptate. Va fi defăimător de daruri, necinstitor de idoli, iubitor de scripturile Bisericești, de preoți cinstitor, rusinându-se de bătrâni, îmbrățișând pre tineri, îngrețosându-se de curvie, vrăjmășind celor împotriviitori, nici odată nu va jura, pre străini va iubi, pre săraci va ajuta, pre cei lipsiți va milui, pre văduve va ajuta, pre bolnavi căutând. Pe lângă acestea va face și minuni: pre cei leproși va curăți, pre cei bolnavi va tămădui și draci va scoate, va spune mai înainte cele viitoare, va spune cele ce s'au făcut întru depărtare, va învia morți, va lumina orbi și alte multe minuni va face, toate acestea cu năluciri drăcești. Iar unde va vedea doi oameni certându-se, el îi va face să se împace zicând: că Dumnezeu zice, să nu apună soarele întru mânia voastră, având vrajbă cu fratele tău. Și așa arătându-se întru toate dupre ale Domnului, până la o vreme. Bani nu va aduna, argintul nu-l va iubi, pentru avere nu se va îngriji; și toate acestea le va face ca să-l iubească oamenii, și să-l cinstească...

Și așa văzând oamenii, bunătățile cele desăvârșite ale lui și puterea, se vor aduna toți să-l facă împărat; iar mai mult neamul evreilor îl vor cere de împăratul lor; zicând între dânșii; care să mai află altul ca acesta întru aceste vremi? Oare se mai află alt sfânt astăzi ca acesta? Deci să-l facem împărat; și să ne grăbim a-l dobândi... Și așa, toți vor merge la dânsul, rugându-l și zicându-i: „Noi toți pre tine te voim împărat și pre tine te iubim, și ție ne supunem toți; și prin tine nădăjduim a ne mântui, că numai tu ești drept pre pământ; pre tine te-am cunoscut Sfânt în neamul nostru. Pre tine te-am găsit vrednic și bun, pentru aceasta ne rugăm ție, împărătește preste noi!... Iar el nu va voi să-i asculte, fătărnicindu-se, ca să-l roage mai mult... Așa după multă rugămintă, va primi ca să se facă împărat, și îndată se va înălța inima lui — după cum zice Sfântul Ioan Evanghelistul la Apocalipsă: „Și s-au închinat balaurului, care i-au dat stăpânire fiarei”.⁷⁸⁴

În textul de mai sus am subliniat asemănările prea evidente cu subiectul studiului nostru. Un om cu adevărat smerit s-ar fi jenat să spună chiar și numai o dată o astfel de frază pompoasă că are avea vreun popor, și în nici un caz nu s-ar fi emoționat de o astfel de fidelitate ci ar fi încercat să o elimine cu desăvârșire, îndreptându-i pe făgărășeni spre duhovnicii lor din țara Făgărașului, pentru a nu se chinui cu atâtea și atâtea drumuri spre un mit. Orice preot duhovnic poate îndemna la pocăință, dacă omul vrea cu sinceritate să se mântuiască, după cum și orice ghicitoare poate să-ți spună ce ai făcut și unde-ți sunt caii furați, dacă omul alege să-și piardă sufletul prin ghiciri. Cauza pentru care făgărășenii s-au făcut poporul lui Arsenie este marea amăgire: că poți beneficia de ghicitul în stil țigănesc, dar cu acoperirea că lucrezi duhovnicește ascultarea de un

⁷⁸⁴ M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, ⁵1937, pp. 10, 121-123.

ieromonah cu faimă de sfânt (mai mare ca toți Sfinții). Cumplită capcană! Oameni care poate niciodată n-ar fi fost la o ghicitoare, crezând că merg la un duhovnic, neavând discernământ, s-au supus lucrării vrăjitoarești celei mai rele, numită ghicie:

Ghicirea cu cărțile sfinte

Părintele Cleopa arată că „vrăjirea cu lucruri și cu cărți sfinte este al patrulea fel de vrăjitorie și se cheamă "ghitia". Acești vrăjitori amestecă vrăjile lor cu rugăciuni, cu psalmi și cu alte cuvinte sfinte, adresate către Maica Domnului și către sfinți, ca să poată înșela mai ușor pe cei slabi în credință. Acest fel de vrăji îl obișnuiesc mai ales femeile cele rele, bătrânele și țișăncile, pentru a amăgi pe cei slabi la minte. Iată ce zice despre acestea Sfântul Ioan Gură de Aur: "Tu zici că bătrâna aceea este creștină și omul acela este ghicitor creștin și când descântă sau deschid cartea, nu zic, nici nu scriu alt nume, decât numele lui Hristos, al Născătoarei de Dumnezeu și al sfinților; deci ce rău fac ei? La aceasta îți răspund că pentru aceasta se cuvine mai cu seamă să urăști pe femeia cea rea și pe acel rău fermecător și ghicitor (din cărți) 5 fiindcă folosesc spre ocară și necinste numele lui Dumnezeu. Creștini fiind, lucrează ca păgânii. Pentru că și diavoli, cu toate că numesc numele lui Dumnezeu, însă tot diavoli sunt. Unii, voind a se îndrepta, zic că este creștină femeia care a descântat și nimic alta nu zice, fără numai numele lui Dumnezeu. Eu pentru aceea mai vârtos o urăsc și mă întorc de la ea, că întrebuițează numele lui Dumnezeu spre ocară. Numindu-se pe dânsa creștină, se arată pe sine că lucrează cele ale păgânilor" (Hristoitia, op. cit p. 305-320). „Cei ce ghicesc prin deschiderea Psaltirii și a altor cărți sfinte, se opresc de împărtășanie până la 7 ani”, avertizează părintele, pentru că Psaltirea este o carte sfântă cu multe proorocii în ea, însuflată de Duhul Sfânt și este pentru rugăciune, iar nu pentru ghicit și câștigat bani spre osândă. Același păcat fac și unii preoți care "deschid cartea cum se spune în popor, și cad sub grea osândă, atât ei, cât și cei care cer să le deschidă Sfânta Evanghelie", încheie părintele Cleopa.⁷⁸⁵

2063. -Cei ce alcătuiesc descântecul lor, folosindu-se de psalmi, de chemarea sfinților mucenici, de ai Maicii Domnului, de cărți bisericești, de sfintele icoane, de cheia bisericii, iscodind semne prevestitoare ale viitorului, în caz de proces, de căsătorii, de furturi, de pagube, sau câștiguri sînt stăpâniți de duhul cel rău pitonicesc (Fapte X, 16-34; XIX, 13-20), osândit de Dumnezeu alături de toți fermecătorii și exploatații de cele sfinte -Trebnic p. 516.,⁷⁸⁶

- n.n.] .

In 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a aratat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cucernicul monah fusese scos din celula unde se afla în arestul Securității de la Hașeg, de doi milițieni brutali. Amândoi îl apucasera de subsuori, luându-l pe sus, în timp ce îl insultau și îl batjocoreau. Satrapii insisi au povestit peste ani cum părintele, înca buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atât mana dreapta a unuia, cât și mana stanga a celuilalt, adica exact cele care l-au atins, s-au uscat în scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl? Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhiereului, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]

Cei doi au ramas infirmi pe viata si trăiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atinga cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

⁷⁸⁵ <<http://ro.orthodoxwiki.org/Vr%C4%83jitoria>>, miercuri, 15 iulie 2015.

⁷⁸⁶ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

[tot atâta diferență între bocinism și creștinism: *Luc 9:52 Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu L-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.] !*

Portret de sfânt

[...]

"L-am întâlnit pe părintele Arsenie pentru prima oară în 1984, când am fost în pelerinaj la biserica din satul Drăganescu, în apropierea Bucureștiului, pe care o pictase. În anii aceia, părintele era surghiunit, fusese îndepărtat de la Sambata, dar veștile despre el mergeau din om în om. Acolo unde se afla ca își face apariția părintele, se ducea și lumea, grabnic. Unii au umblat după el o viață întreaga, fără să apuce să-l mai vada. Eu am avut norocul

[ce bine că noi creștinii nu credem în noroc – n.n.]

asta la 24 de ani. Era înainte de Sf. Paste, chiar în Miercurea Mare din Saptamana Patimilor. N-am să pot uita tot restul vieții mele acea întâlnire! Când am pasit în biserică, după un lung și obositor drum, lumea aștepta la rând, așezată pe câteva șiruri. Părintele Arsenie vorbea cu glas tunător, de răsună tot naosul. Era înalt ca un brad sau cel puțin așa mi s-a părut mie. Paloarea chipului pare să îl asemuie cu sfinții pictați de el însuși în frescă

[din păcate s-a pictat pe sine în frescă nu numai cu paloarea, ci și cu asemănarea, în locul sfinților – n.n.] .

*Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oară, dede parte, am simțit ca înmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fără vârsta, albaștri ca un cer senin de vară, incredibil de mari, așa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafirească [noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească, sau în afară de fire – n.n.] îți străpungea ființa, pur și simplu. Te simțeați împietrit și parcă înfricosat de păcatele pe care urma să le mărturisești. [nicăieri în Sfânta Evanghelie sau în Sfânta Tradiție nu se spune că Mântuitorul proceda (cu ucenicii Săi sau oamenii păcătoși ce veneau la El) cu o asemenea lucrare: înmărmurire prin privire. El a restaurat firea și i-a redat valoarea ei delicată, respectând libertatea tuturor și întărind-o. Mântuitorul nu lucra prin impresionarea simțirii, ci prin înțeleptirea gândirii. Mântuitorul dădea curaj și se smerea întotdeauna punând accent pe frumusețea și credința celui ce se pocăiește, redându-i curajul, pacea, și astfel libertatea în Dumnezeu: *Mat 9:3 Si văzând Iisus credința lor, au zis slăbănogului: îndrăznește fiule; iartă-ți-se ție păcatele tale. Mar 10:49 Și stând Iisus, au zis să-l cheme pre el. Și au chemat pre orbul, zicându-i lui: îndrăznește; scoală-te că te cheamă. Luc 8:48 Iar el i-au zis ei: îndrăznește fiică; credința ta te-a mântuit, mergi în pace. – n.n.] Părintele vorbea rar și apasat. Dădea în vileag relele oamenilor, de fata cu toată lumea, ca să se rușineze fiecare, ca la Judecata de Apoi. Unii își pierdeau curajul, înfricosati de ceea ce știau ca făcuseră, și ieșeau din rând, părăsind biserica înainte de a ajunge până în fața părintelui. Acei «dezertori», cum îi numea el, nu puteau suporta să fie țintuiți drept în inimă**

[deci față de cei cu mintea întregă, ce erau scârbiți de modul violent și necanonice de vădare a păcatelor se purta cu și mai mult dispreț, numindu-i dezertori. De la ce? De la credința în Părintele Arsenie Boca? Da, dezertori de la arsenism, care tocmai după aceste simptome se manifestă ca o nouă sectă, rigidă în jurul întemeietorului ei și învățăturilor lui, nemaipunând accent pe Domnul Hristos și Sfânta Biserică sobornicească.

4. *De vei porunci ceva fratelui tău cu smerenie și cu frica lui Dumnezeu să facă vreo treabă oarecare, el se va supune cuvântului tău izvorât din smerenie și va face ceea ce îi vei zice lui. Iar de-i vei porunci lui cu îndrăzneală, ca și cum l-ai stăpâni pe el, iar nu cu smerenie și cu frica lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu care vede și cunoaște tainele inimilor, nu-i va da îndemnare în inimă să te asculte și să facă cele ce îi poruncești lui cu stăpânire. De vreme ce arătat este lucrul care se face pentru Dumnezeu, așijderea și lucrul care se face cu poruncă stăpânitoare. Căci lucrul care este al lui Dumnezeu este cu smerenie, cu rugăminte și cu*

blândețe. Iar poruncirea cu stăpânire este plină de mânie, de mâhnire și de tulburare, fiind lucrul vicleanului".⁷⁸⁷22

De fapt, acesta este adevăratul motiv pentru care părăseau biserica (revoltați) oamenii cu gândire sănătoasă: ei veneau pentru un ieromonah Ortodox ca să îi îndrume la Hristos spre a se elibera de patimi și dădeau de un om care le forța mintea (prin ghicit și vădire publică paralizantă), ca să îl iubească pățimaș și să devină dependenți de sfinția sa. Dar sfinția sa își arăta, de fapt (prin vădirea altora), în mod vădit patima sa personală:

Nota 10 Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemneau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi "clarvăzător" și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”'

La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:

- „De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”

Zâmbind, binevoitor, i-am zis:

- „Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănilor păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frăția ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare; iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin iconomia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...

De ceva, totuși, mă sfîesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui Arsenie, cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfîtuiesc cad ca frunzele!”⁷⁸⁸ – n.n.]

Depun mărturie oricând: lumea se uita la părintele Arsenie ca la un apostol. Unii vorbeau în șoapta, numindu-l chiar așa -«sfântul»

[nu e de mirare că lumea îl numește așa, căci ea iubește pe cine se aseamănă ei și propovăduiește ca sfânt pe cine este pe gustul ei și îi apără poftelile Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său;

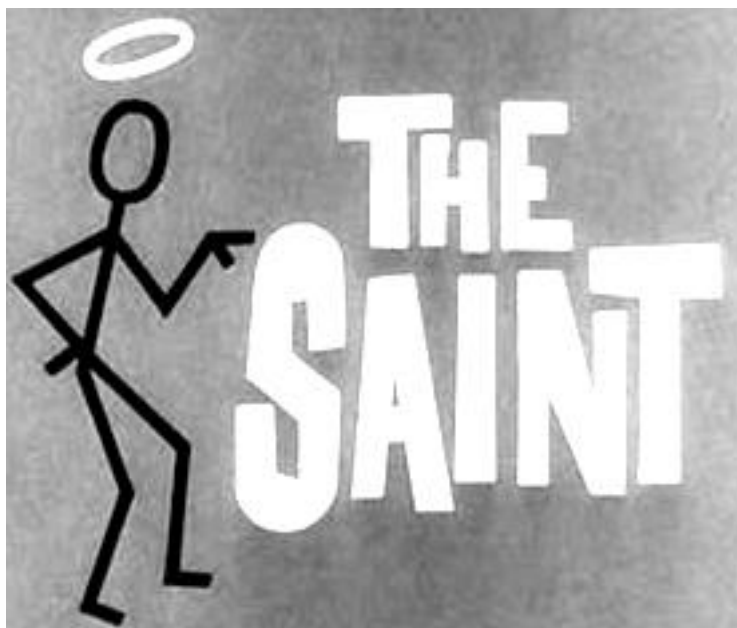
Un exemplu clasic de astfel de gusturi este și:

Simon Templar, un gentleman englez neînfricat, adorat de femei și temut de dușmani, datorită inițialelor numelui său "ST", el este supranumit "Sfântul". [...]

⁷⁸⁷ *Patericul...*, Despre smerenie, 4.

⁷⁸⁸ *Arhimandrit Paulin LECCA*, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

Sfântul (titlu original în engleză: *The Saint*) este un serial TV produs din octombrie 1962

până în februarie 1969 de televiziunea britanică după scenariul lui Leslie Charteris. Rolul principal al detectivului "Simon Templar" este jucat de actorul Roger Moore. Serialul a fost transmis prin anii 1970 și pe posturile de televiziune din România⁷⁸⁹.

Vă dați seama ce ar fi fost dacă Roger Moore ar fi practicat hinduismul, căpătând pe lângă impactul ce îl avea în admiratoare și un duh pitonicesc? Pe lângă privirile furnicătoare, dacă ar mai fi ghicit și trecutul, păcatele oamenilor și viitorul. Ce faimă de sfânt ar fi avut! – n.n.],

«apostolul»... Eu însămi l-am

considerat așa, deși ne certa amarnic pentru astfel de vorbe. «Nu ma faceți apostol sau sfânt! Asemenea laude sunt trufie desartă și necuviința în fața lui Dumnezeu. Credinciosul adevărat trebuie să fie smerit. **Nu exista om fără de pacate, în afară de Mântuitorul nostru!**

[ce diferență față de cum propovăduia Sfântul Apostol Pavel, îndemnând și pe ucenicul său episcop să gândească și să grăiască așa: *1Ti 1:15 Vrednic de credință și de toată primirea e cuvântul că Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.* – n.n.]

Ceea ce aștept eu de la voi nu sunt laudele, ci pocăință, despărțirea de năravurile pacatoase, faptele bune și ascultarea sfaturilor duhovnicești», încremeneam cu totii, nevenindu-ne să credem că părintele ne «auzise» gândurile

[iată cum se smerea... ca să se mândrească mai deplin, să arate tuturor că le ghicește gândurile! – n.n.]

N-am cunoscut niciodată în viață pe cineva aidoma lui, cu toate că am trecut și pe la părintele Cleopa

[e adevărat. Părintele Cleopa nu căuta faima sa, nu vădea păcatele altora, nu ghicea trecutul și viitorul, ci cu multă delicatețe în tărie, propovăduia pocăința după Sfinții Părinți, neabătându-se nici la dreapta, nici la stânga de la Sfânta Tradiție – n.n.] ,

și pe la părintele Argatu, și pe la maica Veronica

[ce gusturi mai avea bietul închinător, pe la cine mergea. Dar e de mirare că nu i-a plăcut, deși maica Veronica avea același fel de lucrare cu a Părintelui Arsenie Boca. Probabil fiindcă era femeie și nu o putea fascina deplin și prin ochi pe biata Lucia Chima – n.n.]

..." Dar experiența mistică trăită de Lucia Chima în prezenta marelui duhovnic ortodox abia începea!

"Biciul lui Dumnezeu "

"Stateam cuminte și așteptam să-mi vina rândul. Părintele tuna și fulgera la creștini, iar eu ma faceam tot mai mica, pe măsură ce mă apropiam de el. **Cu epitrahilul tras peste un halat, cu o căciulă pe cap și cu pantofii incalțati în galoși, părintele Arsenie catehiza, predica, muștra și binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au înfricosat...** Un barbat de vreo 50 de ani se arse pe fața cu azot și era desfigurat. Dar nu pentru asta venise la părintele, ci doar pentru a-i înmăna un modest pomelnic. Duhovnicul l-a străpuns cu privirea, după care l-am auzit spunând: «De ce crezi tu, creștine, că te-ai ars chiar pe față, ca să fii respingător pentru toată lumea?» Bărbatul

⁷⁸⁹ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Sf%C3%A2ntul>>, joi, 16 iulie 2015.

amuțise. «Să-ți spun eu de ce... Ți-ai bătut joc de o fată în tinerețe, dar nu ai luat-o de nevasta. A ramas singura, pana la varsta asta, si este si stearpa, pe deasupra, fiindcă a avortat, ca sa evite rușinea unui copil fara tata, iar de atunci, n-a mai putut ramane însărcinata. Ai păcătuit si tu, dar ai împins-o si pe ea spre pacat! Acum, plătești cu suferința asta...». Omul isi plecase ochii in pamant si plangea înfundat, cu pomelnicul uitat într-o mână

[sărmanul om mutilat și amărât, venise cu un modest pomelnic și s-a întâlnit cu o mândrie crudă publică, în loc de o mângâiere delicată spre pocăință să-i aline deznădejdea. Vai nouă că s-a uitat de către unii delicata Ortodoxie și au alungat de la ei cu ocară harul Sfântului Duh Mângâietorul! – n.n.] .

O femeie trecuta de 60 de ani, din Sambata de Jos, se plangea ca fiul ei s-a apucat de băut si o bate cu lanțul de cate ori se îmbată. **Părintele a ascultat-o, privind șintă în ochii săi**

[pe toți îi hipnotizează – n.n.] ,

apoi l-am auzit cum ridica vocea: «Pe tine te bat de fapt cele 22 de avorturi pe care le-ai făcut! Știi ce înseamna asta? Auzi acum: asta înseamna tot atatea suflete care s-au dus pe lumea cealalta, fara a fi fost botezate, si nu vor putea intra in Imparatia Cerurilor niciodată, din cauza ta! In schimb, tu ai strâns bani si ti-ai făcut ditamai cavoul, de parca după moarte vei ramane acolo»

[unde este nuanțarea predată nouă de Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 18:15 Și de ți va greși ție fratele tău, mergi și'l muștră pre dânsul între tine și între el singur; deci de te va asculta, ai dobândit pre fratele tău.:16 Iar de nu te va asculta, mai ia împreună cu tine încă pre unul sau doi, că prin gura a două sau a trei mărturii să stea tot graiul.:17 Iar de nu'i va asculta pre ei, spune-l soborului; și de nu va asculta nici de sobor, să'ți fie ție ca un păgân, și vameș atenție soborului, sinodului iar nu public la tot poporul. Numai când cel ce păcătuiește o face public, fiind preot, smintind pe mulți și aducând pată asupra preoției în general, Sfântul Apostol Pavel sfătuiește a fi muștrat de față cu toți. Aceasta pentru a se vedea că nu preoția este vinovată și părtașă la relele făcute, ci numai preotul căzut și pentru a opri pe ceilalți preoți de frica rușinii de la a păcătui. Dar și aceasta se face numai după o cercetare cu martori, pentru a se vedea dacă păcatul este cunoscut public, pentru a nu se vădi păcatul tainic spre smintirea multora. Este evident că păcatul cunoscut doar prin harul proorocesc (pe care îl aveau apostolii și ucenicii apostolilor), i se descoperea penitentului doar în anumite situații, cu mult discernământ (fiindcă mărturisirea păcatului înseamnă ca tu, de bună voie să îl spui, nu să fii întrebat de el. Este spovedanie și nu interviu) și, evident, doar în cadrul delicat și de taină al sfinteii spovedanii, iar nu silit a-l recunoaște ca la demascările din închisorile comuniste: *1Ti 5:19 Pără împotriva preotului să nu primești, fără numai de la doi sau trei martori.:20 Pe cei ce păcătuiesc muștră-i de față cu toți, ca și ceilalți să aibă teamă. Este vorba de obiceiul păstrat în Sfintele Canoane de a se caterisi public un preot numindu-l nevrednic este, iar nu a-i arăta cu degetul păcatele în fața norodului:**

318. *Caterisirea definitivă se oficiază de episcop în chipul următor: “După ce s-a citit în public sentința dată de tribunalul spiritual, arhiereul care o execută, dezbracă pe cel condamnat, de felonul și epitrahilul, cu care era îmbrăcat zicînd: Tu, care astăzi pentru ultima oară, te numești preot al Dumnezeului ceresc, de aici înainte vei fi despoiat de darul preoției, pe care l-ai avut pînă acum și pierzi darul preoțesc, cu care te-ai împodobit și bucurat pînă acum în societatea omenească...”. După aceea strigă: “Nevrednic este!” apoi îi tunde cu foarfecă barba în partea dreaptă și’ stingă, precum și părul din cap în trei locuri zicînd: “Nevrednic este!”. -(Milaș, Canoanele Voi. I, part. II, p. 377)⁷⁹⁰.*

– n.n.]

... O alta femeie, din Gura-Hont, venise pentru o slujba de pomenire, fiindcă îi murise băiatul in armata, cu numai două săptămâni in urmă. Părintele a dojenit-o parca mai blând: «Amintește-ți păcatele tinereții tale si sa-I mulțumești lui Dumnezeu ca ti-au mai ramas inca patru copii in viata, alaturi de tine, cu care te vei ajuta la batranete. Nimic nu se petrece la întâmplare, cum crede omul. Răul se abate asupra noastră după măsură faptelor savarsite. Ce

⁷⁹⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Ploului, Jud. Prahova, ³1999.

ramane neplatit pe lumea asta, plătim pe lumea cealalta . ». Apoi s-a adresat tuturor celorlalți, care așteptau în biserică, ridicând vocea: «Rugati-va la Dumnezeu sa va pedepsească în această viață pentru faptele nespovedite de voi sau nedezlegate de duhovnicii voștri, căci în viața de apoi amarnice sunt pedepsele Celui de Sus!». **Parca ne-a trecut un fior pe șira spinării și s-a auzit, așa ca un murmur, printre oamenii ce se aflau în biserică... Ne înfricoșaserăm tot. Atunci am înțeles mai bine ca niciodată, de ce i se spunea părintelui «Biciul lui Dumnezeu»**

[ce diferență față de Domnul nostru Iisus Hristos: Luc 12:32 Nu te teme turmă mică; că bine au voit Tatăl vostru să vă dea vouă împărăția. – n.n.] ,

cum îmi povestise mama în copilărie.

"Turma fiilor duhovnicești

*Când a ajuns înaintea părintelui Arsenie, Lucia Chima a înmărmurit, cuprinsa de muțenie. Isi amintește și acum, de parca s-ar fi întâmplat ieri. Tânăra, pe atunci, femeie, venise la părinte să-i mărturisească dorința de a avea un copil, deși medicii îi spusese să își ia gândul de la așa ceva, fiindcă suferea de o boală. Abia se căsătorise și ținea foarte mult să devină mamă. Înainte de-a apuca să deschidă gura, părintele Arsenie a întrebat-o: «De ce te-ai dus la doi doctori?». "Deși fusesem martora la scenele petrecute înaintea mea cu alți creștini, parca tot nu-mi venea să cred!", spune Lucia Chima. "Făcusem exact așa cum spunea." Părintele a continuat blând: «Tine-te de un singur doctor, primul, ăsta e mai bun, și nu mai lua atâtea medicamente. Mergi doar la băi termale. Tu ai avut o raceală la șapte ani, dar o să treacă totul. De-abia te-ai cununat, așa că fii încrezătoare. **Peste patru sau cinci ani ai să naști o fetiță blondă, de toată frumusețea, care îți va aduce multe bucurii în viață. Acum, dă-mi plicul din geantă. Numai banii astia îi primesc pe ziua de azi, pentru pomelnicul pe care mi l-ai adus de la consăteanca ta, fiindcă sunt trimiși cu mare credință și nefericire». "In acea clipă am început să plâng. Tremuram din tot trupul.***

[este o reacție vizibilă, deci convingătoare, prezentă și azi la unii din cei ce merg la mormântul de la Prislop, prin care ei se conving că este vorba de sfințenie. Din păcate nu toate lacrimile sunt sfinte. Acolo fiind foarte puternic duhul slavei deșarte (ce se maschează în Ortodoxie și mimează pocăința), lacrimile provin din această sursă, ca să convingă pe închinători că au de a face cu un loc ce iradiază umilința. Vedem că nu au fost generate de vreun gând smerit de umilință în care omul își descoperă cu durere propria păcătoșenie, ci de dovada ghicitoarească a falsei sfințenii prorocești mincinoase, pe care biata fată o căuta cu atâta aviditate și de care era impresionată la toți cei dinaintea ei. Din slava deșartă a falsului prooroc ce se poate naște altceva decât slavă deșartă a ucenicului, dusă până la lacrimi? De la Sfinții Părinți înțelegem că *numai lacrimile din dragostea lui Dumnezeu, din frica lui Dumnezeu, din frica de moarte sau de muncile iadului îl curată, îl luminează, îl apropie de Dumnezeu. Celelalte sunt sau firești sau lacrimi rele și osanditoare.*

DESPRE FELUL LACRIMILOR

Diavolul se amesteca în toată fapta bună. Ai văzut buruiana aceea numită hamei? Ea se prinde de orice găsește în cale : de gard, de stalp, de poarta, de copac, de par. Numai vezi ca se ridică. Așa face și diavolul cu toată fapta bună. Se incolăcește în jurul ei pentru a o face zadarnică, să nu mai fie bună.

Cat de mare este darul lacrimilor ! Dar și aici diavolul aduce ispita. Si în felurile lacrimilor se baga vrajmasul, ca să facă zadarnică lacrima omului în rugăciune, să nu fie primită la Dumnezeu.

*Lacrimile cele adevărate, care izvorăsc din dragostea de Dumnezeu, atata putere au - spune Sfântul Grigorie de Nazianz - încat, izvorul lacrimilor de după Botez este mai mare decăt însuși Botezul. El zice : " Stiu și al cincilea botez, care se năste din lacrimi, din pocăința cu lacrimi, și atata putere are botezul acela, încat este mai mare decăt cel dintai. Pentru ca **Botezul cel dintai ne șterge pacatele, dar nu ne da putere de a nu mai pacatui.***

*Dacă am vrea noi se poate, dar voința omului este lasată liberă după Botez să aleagă : să pacatuiască sau nu. **Iar lacrimile de după Botez șterg și pacatele pe care le facem. Lacrimile***

de umilinta sunt mai bune decat Botezul, pentru ca sterg toate pacatele care s-au facut de la Botez pana atunci si te lasa curat.

Sunt mai multe feluri de lacrimi. Daca ai lacrimi. sa iei aminte care sunt bune, care sunt mijlocii si care sunt de la satana.

Lacrimile cele bune sunt cele din dragoste pentru Dumnezeu. Acestea ingrasa pe om, dau bucurii mari sufletului - ori de mananca, ori de nu mananca -, daca plange, el este satul. Aceste lacrimi tin si de foame si de sete, si omul nu are suparare pe nimeni. Sufletul lui pururea se bucura, pentru ca are dragoste de Dumnezeu; acela ce are lacrimi din dragostea lui Dumnezeu.

Auzi ce spune Sfantul Apostol Pavel : **Bucurati-va, fratilor, si iarasi zic, bucurati-va !**

Al doilea fel de lacrimi bune sunt cele care vin din frica lui Dumnezeu, dar acestea usuca pe om. Lacrimile care se nasc din frica lui Dumnezeu nu ingrasa, ci usuca pe om. **Deci lacrimile cele mai bune sunt lacrimile care vin din dragostea de Dumnezeu.**

Omul plange si tot slabeste pentru ca lacrimile de acest fel se nasc din frica. El se teme de muncile iadului, se teme de Dumnezeu si din aceasta cauza plange mereu, si se usuca trupul lui chiar daca ar manca sau n-ar manca, de ar dormi sau de n-ar dormi. Aceste lacrimi au putere sa usuce firea omeneasca, din cauza scarbei pentru pacat, cum se usuca lemnul la foc.

Al treilea fel de lacrimi bune sunt cele ce se nasc din frica mortii si din frica judecatii. Cugetand omul cum va fi la moarte, cum are sa se chinuiasca, cat de greu are sa se desparta de trup, cat de greu va fi in ziua judecatii, cand va sta in fata a milioane de ingeri sa primeasca raspunsul hotararii, unde sa mearga, la bine ori la rau si, Doamne fereste, sa primeasca osanda vesnica. Deci si aceste lacrimi sunt bune.

Mai sunt lacrimi mijlocii, adica firesti, care nu-s nici bune, nici rele. Vezi ca mama plange dupa copil, copilul plange dupa mama, tata plange dupa baieti; sau plange unul dupa prietenul lui, ori plange sotia dupa sot. Lacrimi firesti sunt si cele din boala, din suferinta si din tristete.

Sunt si lacrimi care se nasc din slava desarta. Acestea sunt lacrimi rele.

Unul are darul umilintei, dar plange pentru ca-i place sa-l vada altul. Mai bine n-ar mai plange, ca satana i-a furat aceste lacrimi.

Este bine ca omul sa ascunda darul umilintei, daca-l are de la Dumnezeu. Dar si diavolul pune pe om sa planga, cand il vad altii. Daca nu poti opri aceste lacrimi, nu esti vinovat.

Daca omul plange cu scop sa-l vada cineva sau ii place sa stie cineva ca-i plangaret, aceste lacrimi sunt din slava desarta si sunt rele si chiar pagubitoare.

Mai sunt lacrimi venite din manie. Ai vazut om, cand nu se poate razbuna pe altul, plange de ciuda. Atata ii este de necaz, ca nu poate sa se razbune pe celalalt, si plange de amaraciune. Acestea sunt si mai rele ca cele din slava desarta. **Acestea sunt lacrimi ucigase si rele,** pentru ca el plange si inima-i stoarsa de satana, incat izvoraste lacrimi de ura. Acestea sunt lacrimi foarte grele, foarte pacatoase, satanicesti.

Altul plange din dezmierdare. A avut prietenie cu o femeie sau cu altcineva si, cand isi aduce aminte de dansa, plange. **Acestea sunt aduse de dracul desfranarii.**

Mai sunt lacrimi rele, care se nasc din pagube. A pierdut omul bani sau casa; i-a luat pamantul si plange dupa avere. **Aceste lacrimi sunt tot de la vrajmasul,** pentru ca omul crede ca Dumnezeu nu are sa aiba grija de el.

Deci, iata de cate feluri sunt lacrimile si nu toate sunt bune. **Numai lacrimile din dragostea lui Dumnezeu, din frica lui Dumnezeu, din frica de moarte sau de muncile iadului il curata, il lumineaza, il apropie de Dumnezeu.** Celelalte sunt sau firesti sau lacrimi rele si osanditoare.

Sfantul Dionisie Areopagitul spune ca raul adus de satana in aceasta consta : **in pofta fara de minte, manie fara judecata si inchipuire sau nalucire pripita.** Ai vazut care-i raul din satana si din toate slugile lui ? **Pofta fara de minte,** ca au poftit sa fie asemenea lui Dumnezeu; **manie fara de judecata,** caci se pornesc fara ratiune sa omoare pe oricine, sa se razbune, sa faca rau oricarei zidiri a lui Dumnezeu si nalucire pripita ca isi inchipuiesc sa fie intocmai cu Dumnezeu, uitand ca sunt facuti de Dumnezeu.

Daca ai lua de la diavoli aceste trei patimi, ei s-ar face inapoi ingeri. dar aceste rtei rautatii fac pe ei draci. iar, daca ai scoate din firea lor acestea, ei ar ramane curatii ca ingerii, cum au fost intai⁷⁹¹.

– n.n.]

Intr-adevar, aveam la mine un plic cu o hârtie de 100 de lei si un pomelnic, de la Nastuca Mușina, o fata foarte amarata de la noi din sat. Era handicapata, vorbea gangav, se cocoșase si pareea imbatranita inainte de vreme, de aceea noi ii si spuneam «Tuca Babii». Traia de pe o zi pe alta, mai mult din mila celorlalți. Când a auzit ca plec in pelerinaj sa-l intalnesc pe părintele Arsenie Boca, mi-a dat ultimii bani pe care ii mai avea in casa si mi-a dictat un pomelnic cu toti morții ei dragi, pe care si-i mai amintea. Eu am insistat sa-si păstreze banii, spunandu-i ca îi voi plăti eu pomelnicul, însă ea nu a vrut in ruptul capului. După ce am ajuns la părintele Arsenie si m-am așezat la rând în biserică, am observat ca el îi muștra pe cei ce încercau sa il plateasca, fie si sub forma de danii. Le spunea: «Dați la sărăci, nu mie!». Atunci m-am simțit rușinată si am ascuns plicul in geanta. Ma hotarasem sa il rog pe părintele sa primească pomelnicul fara să mai pomenesc ceva de bani. Când am auzit că-mi cere plicul, am înghetat

[să nu credeți cumva că a înghetat fiindcă s-a gândit că Părintele este iubitor de avuții, faptul că cei dinainte au fost refuzați erau o dovadă puternică pentru ea că nu este așa, ci tot din paralizie la o falsă proorocie – n.n.]

... îmi dădeam seama ca el știa, pur si simplu, totul

[vedeți cum îl priveau ucenicii, ca pe un atotștiutor. În Sfânta Biserică Ortodoxă noi credem că numai Dumnezeu este atotștiutor, și Maica Domnului prin El, restul știu ceea ce și doar când Dumnezeu le descoperă – n.n.]!

Dar părintele a adaugat: «Aștia sunt banii văduvei sarace din Scriptură! Suta asta de lei este mai prețioasa decât un munte de aur. Așa se dovedește credința

[vom vedea puțin mai jos ce credință laudă Părintele Arsenie Boca. Nu credința văduvei care o lauda Hristos în Sfânta Evanghelie Mar 12:44 *Că toți din prisosința lor au aruncat, iar aceasta din lipsa sa, toate câte a avut a aruncat, toată avuția sa.* Am fi fost și noi încântați de un cuvânt smerit al Părintelui Arsenie Boca, asemănător cu al lui Hristos, și am fi avut nădejde de pocăința sfinției sale. Din păcate vom vedea puțin mai jos rostul acestei laude a credinței dovedite a sărmanei handicapate – n.n.]!

*Du-te si spune-i că pe lumea asta este cea mai amărâtă ființă, fiindcă o mai așteaptă si alte nenorociri [în loc să o mângâie în starea deznădăjduită în care era o îngrozește, scăzându-i credința în Dumnezeu și punând-o într-o tensiune lăuntrică ce atrage ispita. Practic îi transmite o sugestie puternică de la distanță prin cuvântul însămânțat pe o credință superstițioasă, care, după cum vom vedea, îl idolatriza pe Părintele Arsenie Boca – n.n.] , dar **pe lumea cealalta îi promit ca va fi desfatata de fericire. [iată că se pune pe sine ca un drept și infailibil judecător, când Însuși Dreptul Judecător, Cel ce toate le știe, mai înainte de a se gândi, abordează cu smerenie această problemă: Mat 20:23 Și au grăit lor: paharul meu cu adevărat veți bea, și cu botezul cu care eu mă botez, vă veți boteza; dar a ședea de-a dreapta mea și de-a stânga mea, nu este al meu a da, ci celor ce s'au gătit de la Tatăl meu. Așadar Mântuitorul spune că nu este al Lui a da, iar Părintele Arsenie Boca promite că va fi desfătăta de fericire. Dar nu numai atât. Fericirea cea uimitoare și desfătăta a handicapatei nu este că va fi cu Hristos ci că... – n.n.]. Acolo se va intalni cu mine, după cum tânjește astazi!** [iată ce credință laudă Părintele Arsenie Boca, cea care tânjește nu după Hristos ci după sfinția sa. Așadar pomelnicul cu banii nu l-a primit din iubire de avuții ci din... iubire de laudă de sine – n.n.] »".*

Lucia Chima s-a intors la Sinea Noua copleșita de aceasta prima intalnire cu părintele Arsenie Boca. "Parca eram fermecata. Timpul trecea, dar eu nu ma puteam desface de amintirea lui."

⁷⁹¹ <<http://www.sfatuortodoxe.ro/peleopa/7lacrimile.htm>>, joi, 16 iulie 2015.

[ce autentic descriu stările lui ucenicii și mai ales ucenițele: fermecate, nedesprinse de amintirea lui. Dar cugetarea la moarte și la dulcele Iisus unde este? Acestea sunt roadele lucrării Părintelui Arsenie Boca, vizibile la toți și mai ales la toate. Unde este pocăința ca să dobândească Împărăția Cerurilor? *Mat 4:17 De atunci au început Iisus a propovădui și a zice: pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor. – n.n.*]

Peste trei ani, avea sa faca un nou pelerinaj, reintalnindu-se cu marele duhovnic. Semnele prorocirilor sale se impliniseră. "Tuca Babii" fusese omorata de un hot, intr-o noapte, iar Lucia Chima născuse o fetita blonda, frumoasa ca un inger.

[În această dovadă adusă de ucenici în favoarea credibilității proorociilor Părintelui Arsenie Boca remarcăm tocmai o demonstrație că sunt demonice și nu se împlinesc, neavând caracterul deplin al celor dumnezeiești. Din proorocirile sfinției sale au fost duse la capăt, dar nu deplin, doar cele pe care le pot influența dracii:

1. Diavolii știu numele tuturor celor ce merg la ghicitori și vrăjitori, știu trecutul tuturor, deci le pot spune și Părintelui Arsenie Boca, pentru a-l încredința că lucrează cu Sfântul Duh și a forța mintea celor ce-l urmează să creadă că este Sfânt.

2. Ei pot trimite hoți să omoare ca să se îplinească proorociile lor, la cei care îngăduie Dumnezeu din cauza credinței lor greșite (care fac dintr-un om idol). Cu toate acestea observăm că biata femeie ce relatează aceste fapte este atât de pătrunsă de ideea că este uceniță de prooroc, încât în favoarea ei răstălmăcește faptele, pentru a se potrivi. Fiindcă deși Părintele a spus „nenorociri” s-a petrecut numai una. Nenorocirile pot fi orice – ocări, sărăcie, boală, incendii, cutremur, inundații - de nenorociri nimeni nu este scutit pe pământ, așadar cu acest nume generic se poate prooroci la oricine, ba chiar i se și pot induce psihologic, scăzându-i nădejdea în Dumnezeu: *Pil 10:24 De ceea ce se teme cel nelegiuit nu scapă, iar cererea celor drepți (Dumnezeu) o împlinește.* Dacă Părintele ar fi avut măcar o înainte-vedere nu ar fi spus nenorociri, la modul general, ci ar fi zis va muri ucisă, sau măcar că o așteaptă o nenorocire, insistând să se pregătească pentru plecarea la Dumnezeu, fiindcă proorocirile dumnezeiești nu au caracter spectaculos, nu sunt demonstrative, ci preîntâmpină o situație ca să învețe pe om ceva duhovnicesc și/sau să îl îndemne la pocăință. Că dracii, pentru a ispiti un om, pot omorî pe alții, ne învață chiar Sfânta Scriptură, cu atât mai mult caută să omoare oameni pentru a amăgi o țară întreagă: *Iov 1:6 Dar într-o zi îngerii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea Domnului și Satan a venit și el printre ei. 7 Atunci Domnul a zis către Satan: „De unde vii?” Iar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos”. 8 Și Domnul a zis către Satan: „Te-ai uitat la robul Meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău?” 9 Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Ore degeaba se teme Iov de Dumnezeu? 10 N-ai făcut Tu gard în jurul lui și în jurul casei lui și în jurul a tot ce este al lui, în toate părțile și ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui au umplut pământul? 11 Dar ia întinde mâna Ta și atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față!” 12 Atunci Domnul a zis către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta”. Și Satan a pierit din fața lui Dumnezeu. 13 Și într-o zi, când feciorii și fetele lui Iov mâncău și beau vin în casa fratelui lor mai mare, 14 A sosit un vestitor la Iov și i-a spus: „Boii erau la arătură și pășteau pe lângă ei; 15 Atunci Sabeenii au năvălit asupra lor, au pus mâna pe vite, și pe robi i-au trecut prin ascuțișul sabiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!” 16 Nu a sfârșit vorba bine și altul a sosit și a spus: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars oile tale și pe robii tăi și i-a mistuit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!” 17 Nu a sfârșit vorba bine și altul a sosit și a spus: „Caldeii, împărțiți în trei cete, au dat năvală peste câmilele tale și le-au ridicat și pe robi i-au trecut prin ascuțișul sabiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!” 18 Nu sfârșise vorba bine și altul a sosit și a spus: „Feciorii tăi și fetele tale mâncău și beau vin în casa fratelui lor mai*

mare, 19 Și iată că un vânt puternic s-a stârnit dinspre pustiu și a izbit în cele patru colțuri ale casei și casa s-a prăbușit peste tineri și ei au murit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste”. 20 Atunci Iov s-a sculat și-a sfâșiat veșmântul, s-a ras pe cap și, căzând la pământ, s-a închinat, 21 Și a rostit: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!”.

3. Diavolii cunosc genetică și o propovăduiesc și prin cărți ca să răsucescă mintea omului de la nădejdea în Dumnezeu la îngâmfarea cunoașterii științifice, amestecând cunoașterea trupească și în căutarea mântuirii sufletului, arătându-o ca pe o cunoaștere antropologică strict necesară pentru veșnicie. Ei doresc ca omul să fie derutat și să caute pe alte piste ce să facă pentru a se mântui și măcar așa să devină dependent de ideile lumesti, nescăpând de cursa confuziei panteismului, esența păgânismului, în care materia este privită ca un alt dumnezeu. Ei pot modifica și analizele genetice (ca să convingă pe om să avorteze, cum este în cazul amniocentezei), având acces și asupra electronicii când necredința celui ce se supune acestei cunoașteri le face cale liberă la a-l ispiti, îndreptățindu-i să pună stăpânire pe mintea lui și să-i conducă viața (fiindcă omul superstițios se lasă condus). Și oamenii cu mici cunoștințe genetice care studiază cariotipurile⁷⁹² pot ști cum vor fi urmașii, cu atât mai mult dracii (acești doctori otrăvitori de mare performanță și iscușiți în vicleșug, care stau la granița psihofizică a omului pentru a-l studia, pentru a-i afla slăbiciunile și gândurile, și pentru a pune stăpânire pe el) pot cunoaște din părinți că un copil va fi blond și pot dirija semințele ca să iasă o fetiță, dacă Dumnezeu îngăduie aceasta (deoarece credința superstițioasă a părinților le face calea liberă – le dă dreptul asupra lor să-i ispitească pentru că diavolul pentru a lucra rațional în inimă, în trup și în întreaga fire, atunci când mintea făcută stăpână a acestora, pentru a semăna cu Dumnezeu, se învoiește cu el primind o minciună sau o mentalitate mincinoasă însământată de el drept adevăr - necrezând lămurit în Ortodoxie). Și oamenii pot face aceasta prin însământarea in vitro și prin bio-inginerie, cu cât mai mult dracii, duhuri nevăzute și străbătătoare prin materie care păstrează în ei rămășițele puterilor îngerești. Spunând aceasta: *Deut 13:1 Pedeapsa proorocilor mincinoși. „De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim acelora, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale aceluia văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeul vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți.* Dumnezeu – Cuvântul ne învață că proorocii mincinoși pot face orice semn sau minune, discernământul nostru constând nu în aflarea mărimii semnelui sau a minunii, ci în cercetarea învățăturilor ce le însoțesc. Dacă sunt Ortodoxe, sunt de la Dumnezeu, atunci noi putem crede că cel care le face este proorocul Lui. Dacă ne îndeamnă să mergem după alți dumnezei, adică să avem credințe greșite în Dumnezeu, sau să ne abatem de la poruncile Lui, deci de la Sfintele Canoane, cum face Părintele Arsenie Boca, să ne dăm seama că ele sunt proorocii/semne/minuni mincinoase. De aceea, vă rugăm, studiați învățăturile lui în paralel cu ale Sfinților Părinți, pentru ca văzând îngrozitoarele diferențe să vă distanțați de duhul lucrării de la Prislop și să-l ajutați pe

⁷⁹² CARIOTIP (< fr. {i}; {s} gr. karyon „nucleu“ + typos „caracter“) s. n. (GENET.) Reprezentare grafică sau microfotografică a cromozomilor unei celule, aranjamentul acestora fiind comun pentru toate celulele unui organism sau unei specii date. C. uman se realizează utilizând clasificarea numerală, în care cromozomii sînt dispuși în ordine de mărime crescândă (de la 1 la 22), recunoașterea lor făcându-se după poziția centromerului și lungimea brațelor; sînt repartizați în 7 grupe, numite după numărul de ordine al primului și ultimului cromozom, cu excepția celor de sex (X, Y), care, pentru a se evita orice confuzie, nu sînt numerotați, păstrîndu-și numele specific. V. idiom, genom, cod genetic.

Sursa: DE

Părintele Arsenie Boca, rugându-vă pentru iertarea mării lui amăgiri și încetarea amăgirii atâtor oameni necăjiți. Dar totuși, deși Dumnezeu putea să îngăduie să se împlinescă până la capăt proorocia (pentru a ne cerceta dacă iubim cu adevărat Ortodoxia și pe Hristos, mai mult decât orice și pe oricine, indiferent de semne și proorocii), nu a făcut așa, pentru că Îi este milă de neputințele voinței noastre, de întunericul rațiunii noastre și de nelămurirea credinței noastre. El a lăsat să fie evidentă și rațiunii naturale, chiar așa cum este împruțată și întunecată de cădere, duhul mincinos care a insuflat-o, într-un loc foarte important: fetița s-a născut în 3 ani, iar nu în 4 sau 5 ani, cum a zis Părintele Arsenie Boca: **Peste patru sau cinci ani ai să naști o fetiță blondă, de toată frumusețea, care iti va aduce multe bucurii în viața [...]** **Peste trei ani, avea sa faca un nou pelerinaj, reîntalnindu-se cu marele duhovnic. Semnele prorocirilor sale se împliniseră. [...]** Lucia Chima născuse o fetița blondă, frumoasa ca un inger. Dacă tatăl blond și mama blondă, orice om poate gândi că și fetița va fi blondă, fără a fi Gregor Mendel. Dacă tatăl e brunet și mama brunetă, și atunci există chiar și o vorbă în popor că seamănă fata blondă cu bunicii, nu este neapărat necesar să cunoști că este nevoie să se întâlnească cele două gene recesive de la părinți, mascate de dominantă brunetă. Dracii au știut cum e tatăl, din punct de vedere genetic, și i-au spus Părintelui (ca să pară prooroc). Mai mult, au avut îngăduința să facă selecția seminței tatălui și mamei ca să iasă blondă, primind acest drept prin închinarea pătimașă a mamei (fără discernământ, mai mult ca față de Hristos) față de Părintele Arsenie Boca. Și ce copil nu e frumos ca un înger, cel puțin în ochii mamei lui? Iată cum proorocirile Părintelui Arsenie Boca sunt trase de păr și fabricate în mințile entuziaștilor săi admiratori.

Despre aceasta ne învață chiar Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul:

În ashram, prietena mea avea hemoragii atât de puternice încât nu se putea ridica din pat, iar ei susțineau că prin puterea gurului i se oferise această binecuvântare, pentru a se curăța de karma ei! Este demn de remarcat faptul că, în primă instanță, am fost la un pas de a accepta o asemenea explicație. Aveam, din fericire, să ne edificăm destul de curând asupra perfidiei acestor oameni...

Bătrânul spunea: „Diavolul nu se poate ascunde pentru mult timp; tot va ieși vreo corniță din sac... Dar el ce face? Dacă îl întrebi ce se vede ieșind din sac, o să-ti spună că nu e o corniță, ci o vânăță". Folosea acest exemplu anecdotic pentru a atrage atenția asupra înșelătoriilor la care obișnuiesc să recurgă tatăl minciunii, insuflatorul rătăcirii, și nefericiții săi slujitori⁷⁹³.

Tot așa, în loc ca Părintele Arsenie Boca să o ocrotească cu rugăciunile sfinției sale de nenorociri pe biata handicapată care atât de mult îl iubea, cum ar fi făcut un om al lui Dumnezeu, dându-i înțeleșul suferinței izvorât din crucea lui Hristos, o îngrozește de viitorul pe care îl va avea pe pământ și îi făgăduiește, în schimb, nu mângâierea statornică și atotputernică a lui Hristos, ci propria neputincioasă mângâiere, pentru a deveni și mai dependentă cu mintea de el... și ucenicii răstălmăcesc aceasta că ar fi vreo proorocie. Din fericire, din sac, a ieșit o evidență a minciunii că nu în 4 sau 5 ani s-a născut fetița, ci în 3. Precis însă că ucenicii, pentru a ne scoate ochii discernământului, vor putea spune că rugăciunile sfinției sale au fost mai puternice biruind timpul de un an și fiind smerit a vrut să se ascundă că e prooroc, zicând cu dinadinsul că se va naște în 4-5 ani. Dar dacă ar fi vrut să se ascundă n-ar fi spus-o de fel. Iar dacă a spus-o de la Duhul Adevărului, de ce a mințit ca lumea să acuze de minciună pe Dumnezeu. Dar noi să lăsăm vicleșugurile răstălmăcirii diavolești și a perversiunilor minții bolnave de idolatrie cu mască de evlavie la un ieromonah. Nu este vorba de o vânăță, ci de o corniță.

Nu înseamnă că diavolii n-ar fi putut opri pe mai departe semințele de la împreunare încă un an, nefiind nimic greu în aceasta, deoarece și omul o poate face prin anticoncepționale, dar

⁷⁹³ Dyonysios FARASIOTIS, *Mării inițiați...*, p. 173.

nu le-a îngăduit Dumnezeu, ca să luăm noi aminte că este vorba de un duh mincinos în proorociile mincinoase ale Părintelui Arsenie Boca și nu de Duhul Sfânt al Adevărului. Acesta este și scopul pentru care Dumnezeu a îngăduit să fie chiar o fetiță blondă, ca ucenița crezând că îl laudă public pe Părintele Arsenie Boca, de fapt să îi descopere public minciunile. Dacă nu s-ar fi întâmplat acestea așa, biata femeie atât de îndrăgostită de legendarul Arsenie (căci poate și ea să se laude ca mulți alții, la toți, ca să fie admirată, invidiată și apreciată de vecini și cititori, că l-a cunoscut și face parte din turma atât de mediatizată a fiilor săi duhovnicești), ar fi trecut cu vederea evenimentul, fiindcă nu se potrivea cu ideea obsedantă a ei, și ne-ar fi scăpat și nouă, fiind în primejdia de a crede că Părintele Arsenie Boca ar putea fi un prooroc al lui Hristos. Dar să vedeți mai departe comportamentul său obedient, care o face foarte asemănătoare cu ucenițele lui Babaji.

– n.n.] ***Am plâns în fata părintelui când l-am revăzut, căci el imi cunoscuse indoiala! Abia la a doua intalnire am simțit ca ma primise cu adevarat în turma fiilor sai duhovnicești. Chiar si astazi circula vorba printre oameni ca părintele ținea minte absolut toate numele creștinilor carora le-a dat binecuvântarea. La Judecata de Apoi îi va lua sub aripa sa ocrotitoare pe toti aceia care au crezut cu adevarat în puterea lui***

[Ce credință strâmbă să ai impresia că vreun om are vreo putere a lui! Să nu știe biata Lucia Chima că tot darul de sus este de la Părintele luminilor?

16. *Definiția virtuții este unirea prin cunoștință a neputinței omenești cu puterea dumnezeiască. Deci cel ce se închide pe sine în neputința firii, încă nu a ajuns la hotarul virtuții. Din această pricină el păcătuiește, ca unul ce n-a primit încă puterea ce întărește neputința. Iar cel ce prezintă cu îndrăzneală în loc de puterea dumnezeiască neputința proprie ca putere, a sărit pe hotarul virtuții. El păcătuiește prin aceea că nu recunoaște ceea ce s-a făcut mai pe urmă prin el în chip suprafiresc. El socotește păcatul drept virtute. E mai de iertat deci cel ce s-a închis în neputința sa naturală, pătimind mai bine căderea de la virtute din trândăvie, decât cel ce prezintă în loc de puterea dumnezeiască neputința proprie ca putere în stare să împlinească datoriile. Căci mai degrabă își pricinuieste căderea prin îndrăzneala sa.*⁷⁹⁴

Să ne ferească Dumnezeu să fim la Judecata de Apoi între cei ce au crezut în puterea Părintelui Arsenie Boca. Am fi atunci mânați în faptele noastre de aripile întunecate și căldicele ale ghicitoriei și slavei deșarte. Să ne dea Bunul Dumnezeu duh de pocăință în adevăr și încredere nestrămutată și nemărginită doar în Domnul nostru Iisus Hristos *1Co 1:24 Iar celor chemați, Iudeilor și Elinilor, pre Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. 1Co 2:5 Ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu.* pentru a fi sub acoperământul mântuitor al Maicii Domnului – n.n.] ...⁷⁹⁵”

Să vedem, însă, că biata Lucia Chima, nu este singurul caz de hipnoză pentru credința necondiționată în Părintele Arsenie Boca. Toți ucenicii descriu același tip de fermecări și proorocii. Din ele vom mai spicui doar câteva, ca să le cuprindeți pe toate.

Abia prin anul 1986, asa, deodata, am prins a ma gândi la Dumnezeu. Nu voiam insa facultatea si preoția de mir, voiam calugaria, singurătatea, lepadarea de lume. Aveam ispite si indoieli mari. Intr-o vara, am urcat in Munții Neamțului, la Părintele Cleopa.

Când l-am văzut acolo, sezand in tinda casei, cu brațele desfăcute, batranul acela slăbit mi s-a părut un uriaș. M-am așezat la picioarele lui si i-am spus: «Părinte, suntem acasa numai doi frați, sora mea e plecata la mănăstire si m-as duce si eu. Nu știu ce sa fac, ma gândesc la părinți, ca imbatranesc, raman singuri...». Si deodata, Părintele Cleopa si-a ridicat bata sa de la pamant si a izbit cu ea in masa, tunând din glas: «Cine iubește pe tata sau pe mama mai mult decât pe Mine, nu-i vrednic de Mine!». Cuvintele lui Hristos, răcnite prin pieptul duhovnicului moldovean, mi-au dat de inteles ca asta este calea. Acesta a fost felul lui de a-mi răspunde tuturor frământărilor, de a-mi spune ca, mai devreme sau mai târziu, va trebui sa fac pasul cel mare... [Felul cu tărie de a răspunde a Părintelui Cleopa îl cunoaștem cu toții. Cu

⁷⁹⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 329

⁷⁹⁵ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

toate acestea cuvântul a răcni ni se pare foarte nepotrivit. Fiind spus de un ucenic al Părintelui Arsenie Boca, îl înțelegem însă, fiindcă lucrarea de la Prislop este fără finețe duhovnicească și se imprimă așa și în ucenici. Remarcăm însă, că și bietul îndoielnic, a observat că Părintele Cleopa nu își arăta darul proorocesc (de care era plin, având deja stăreția duhovnicească și vederea înainte, după cum se observă în viața sfinției sale în care minunile și proorociile sunt asociate cu neabaterea sfinției sale de la hotarul Sfintei Tradiții), ci i-a vorbit din Sfânta Evanghelie, fiindcă adevărații Sfinți nu se propovăduiesc pe ei, ci pe Hristos. Părintele Cleopa a evitat proorocia nu numai ca să se ascundă, din smerenie, ci și ca să îl lecuiască pe îndoielnic de astfel de căutări deșarte. Din păcate, după ce a băut apa cea vie de la Sihăstria Neamțului, îndoiala îl duce la o decizie pierzătoare de suflet: a bea apa cea stătută și veche de la Drăgănescu. – n.n.] .

Tot in acea zi, plecând de la Manastirea Sihăstria, m-am hotarat sa fac un ocol pe la Draganescu, ca sa-l cunosc, in sfarsit, pe Părintele Arsenie Boca. Iar intalnirea aceasta avea cu adevarat sa-mi schimbe viata [săracul... ce bine ar fi fost să rămâie cum a plecat. Ucenic al Părintelui Cleopa. Sfinția sa știa cu adevărat să formeze călugări... dacă și ei ar fi vrut aceasta – n.n.] . Stateam față în față la o masă lungă din curtea casei parohiale, sub un nuc mare, bătrân, noduros, in stanga si-n dreapta noastra se așezau din când in când pe scaune oameni care-si povesteau necazurile, cereau sfat, unii veneau doar să-l vada, să-l asculte, căci pe atunci părintele apărea rar si nu avea voie sa spovedească. Avea niște ochi mari, umezi, albaștri - cel puțin asa i-am văzut eu - si se uita fix la mine. [iată hipnoza... – n.n.] Omul din dreapta ii spunea: «Părinte, am un baiat care s-o căsătorit si m-o lasat singur si ma batjocorește...», mie, in mintea mea, imi venea sa-i răspund: «Asa-ti trebuie, dac-ai făcut numai un copil» [iată sugestia. Nu erau gândurile sale, căci „îi venea să răspundă” de la cel care îl privea, prin duhurile cu care lucra – n.n.] . Părintele zicea imediat, fara sa se intoarca spre omul acela, privindu-ma tot pe mine: [victima cea mare, ca să aibă ucenici și printre ieromonahi, cu posibilitatea de a deveni ierarhi, ca să se agite pentru canonizarea sfinției sale – n.n.]. «Asa-ti trebuie dac-ai făcut numai un copil». Apoi vorbea altul si altul si altul... si va jur pe Dumnezeu meu [iată starea căzută duhovnicește a povestitorului: Mat 5:34 Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu, 35 Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat, 36 Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru, 37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este. Această stare antievangelică este indusă în ucenicii Părintelui Arsenie Boca de proorociile sfinției sale. Cum să juri pe Dumnezeu când nici pe tronul Lui nu poți jura? – n.n.], toate sfaturile si gândurile care îmi treceau prin minte erau rostite de Părintele Arsenie Boca, cuvânt cu cuvânt, fără a mă scăpa din privire [ca să nu-i scape prada – n.n.] M-am cutremurat! Cred ca am inceput sa tremur la propriu, uite asa mi s-o ridicat parul pe mana [iată duhul pentecostalilor numiți și tremurici. Dar și noi ne cutremurăm cu mintea că a putut să cadă așa de ușor în cursa vicleanului. Sărmanul om... de la o viață lumească stăpânită de duhurile poftelor a căzut într-o viață înșelată, mult mai primejdioasă, fiindcă pare sfințenie ce nu are nevoie de pocăință, stăpânită de duhurile îngâmfării. Sfântul Macarie Egipteanul [...] zicea că sunt două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare și alta, a îngâmfării, împinge pe oameni la răutăcire. Satan rânduiește ceata din urmă la fermecători și la eretici⁷⁹⁶. – n.n.] si mi-am zis: «Vai de mine, sa vezi ca părintele asta imi citește gândurile...». Pur si simplu le spunea oamenilor ce gandeam eu [Dar să zicem că acelea nu erau gânduri sugerate de draci, ci chiar gândurile ucenicului, care, după cum citim mai sus erau pline de reproș și publice, fiind așadar dublu străine de Sfântul Duh Mângâietorul. Dacă Părintele Arsenie Boca avea Sfântul Duh cum de reproducea astfel de gânduri pătimase, ca să își murdărească gura sa și să murdărească și urechile omului necăjit? Și care duhovnic autentic dă altuia

⁷⁹⁶ <<http://www.calendar-ortodox.ro/luna/ianuarie/ianuarie19.htm>>, luni, 20 iulie 2015

sfaturi pe care le gândește un novice? – n.n.]. ! Si, tot privind-ma in ochi, deodata pe chipul lui a aparut asa, un zâmbet straniu, abia schitat, care ascundea cele mai adanci subînțelesuri. Un zâmbet ce voia parca sa-mi spună: «Ei, vezi ca știi?!...» [un zâmbet cu cel mai evident subînțeles: „Ei vezi că știi? Sunt Sfânt. Ce mai aștepți, preacinstește-mă și dă-mi inima ta, să fiu stăpân peste ea, și nu uita, spune la toată lumea că sunt așa, că mă cheamă Sfântul Ardealului... ca să îmi urmeze cu toții mie” – n.n.]⁷⁹⁷

Haideți să vedem acum o altă carte, ca nu cumva autorul care a făcut sinteza de mai sus (a cărților Părintelui Arsenie Boca), să fie vinovat pentru o astfel de selecție păguboasă, generată de lipsa lui de discernământ. Oare numai în această carte se comportă Părintele Arsenie Boca așa, sau peste tot vedem același lucru, ceea ce înseamnă că de fapt este foarte bine surprinsă realitatea sfinției sale, în floarea de mac amăgitor a căderii ei?

Odată, m-am dus la Părintele cu o femeie. Ea credea că are tenie, dar medicii nu i-au spus ce are. Părintele i-a spus: „Dacă nu ți-au spus doctori îți spun eu. Tu ai cancer. Du-te și pregătește-te de plecare căci Dumnezeu ți-a scurtat viața. Trebuia să ai 7 copii și nu ai decât unul”, Ea a recunoscut că are numai unul, dar a spus că și acela-i face necazuri. „Nu-ți face destul” i-a zis Părintele. „Pentru că în tribunalul pământesc, dacă omori pe cineva, trebuie să plătești cu viața, Dar tu nu poți plăti pentru Cele 7 vieți căci ai o singură viață.

[numai că mântuirea nu se poate plăti nici cu una nici cu 7 nici cu toate viețile creaturilor, ci se primește în dar, prin viața lui Hristos Dumnezeu - omul, cea neprețuită și jertfită pentru noi toți, care răscumpără toate păcatele lumii Psa 48:7 Nimeni însă nu poate să scape de la moarte, nici să plătească lui Dumnezeu preț de răscumpărare, 8 Că răscumpărarea sufletului e prea scumpă și niciodată nu se va putea face, 9 Ca să rămână cineva pe totdeauna viu și să nu vadă niciodată moartea. [...] Psa 48:16 Dar Dumnezeu va izbăvi sufletul meu din mâna iadului, când mă va apuca. Isa 45:13 Eu l-am ridicat întru dreptatea Mea și toate căile lui le voi netezi. El va zidi cetatea Mea și va libera pe robii Mei, fără răscumpărare și fără daruri”, zice Domnul Savaot. Mat 20:28 După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți. Vedeti că Dumnezeu nu vrea plată din partea noastră, căci ne iubește. Doctrina meritelor și a plății pentru răscumpărare și mântuire este izvorâtă din catolicism și cine o propovăduiește mărturisește că aparține acestei credințe crude – n.n.]

Ai să plătești dincolo în veșnicie, la nesfârșit.

[ce hidos. Învățătura eretică apuseană a dumnezeului mânios și răzbunător, cu onoarea știrbită, care vrea pedepsirea nesfârșită a păcătosului, fără șanse de scăpare. Dar acesta este păcat împotriva Sfântului Duh, practicat tocmai de... Părintele Arsenie Boca: 2. *Deznădejdea este pierderea încrederii în bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, păcat care depărtează de mântuire. Deci, să ne ferim ca de unul din cele mai mari rele ce ne pot bântui; să nu pierdem niciodată credința că Dumnezeu iartă păcatele și ne ocrotește de necazuri. Cuvintele lui Cain: „Și a zis Cain către Domnul Dumnezeu: „Pedeapsa mea este mai mare decât as putea-o purta” (Fac. 4, 13), suna întocmai ca tânguirea unui deznădăjduit și neîncrezător în milostivirea lui Dumnezeu. În deznădejde căzuse și împăratul Saul atunci când, împresurat de filistenii în război, și-a făcut singur seamă aruncându-se în sabie (I Regi 31, 3-4).*

Creștinul adevărat nu deznădăjduiește. El știe că îndurarea lui Dumnezeu este nesfârșită și ajutorul dumnezeiesc este cu atât mai aproape cu cât primejdia este mai năvalnică. Înainte de păcat, teme-te de dreptate; după păcat, nădăjduiește în milostivire, zice Sfântul Grigorie Dialogul. Că Părintele ceresc primește cu multă bucurie pe păcătosul ce se pocăiește, ne-a arătat Însuși Mântuitorul Hristos în pilda fiului risipitor (Luca 15, 11) și în cea a drahmei pierdute (Luca 15, 8).

Deznădejdea împinge pe om de multe ori să-și ia singur viața; deci, la moartea veșnică. Iuda, vânzătorul Mântuitorului, s-a spânzurat din deznădejde. Deznădejdea e păcat împotriva Duhului Sfânt și fără iertare, pentru că nu mai ai timp de pocăință și de fapte bune. «Cine deznădăjduiește de mila lui Dumnezeu, Îl necinstește, la fel cu cel ce se îndoiește de existența

⁷⁹⁷ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

Lui», zice Fericitul Augustin, iar Fericitul Ieronim spune că Iuda a jignit pe Domnul mai puțin vânzându-L, decât îndoindu-se de bunătatea Lui; el a pierdut nu atât din pricina nelegiurii sale, cât din pricina deznădejii sale.⁷⁹⁸ Mar 3:29 Dar cine va huli împotriva Duhului Sfânt nu are iertare în veac, ci este vinovat de osânda veșnică. Ce bine că Domnul nostru Iisus Hristos nu este la fel ca cel înmormântat la Prislop, ci mult milostiv și îndelung răbdător: Iez 33:11 Spune-le: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că Eu nu voiesc moartea. păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre cele rele! Pentru ce să muriți voi, casa lui Israel? – n.n.]

Du-te și pregătește-te de plecare!” A început a plânge și a spune că soțul e vinovat, că el a îndemnat-o

[iată roadele duhului insuflat de crudul judecător al altora cu sentințe ca la un tribunal pământesc, public: nu lacrimi de pocăință, ci de cumplită deznădejde cu învinovățirea altora – n.n.] .

„Nu, tu ești vinovată. Tu nu trebuia să faci abort, chiar dacă te omora. Tu nu trebuia să faci asta. ” în timp ce-i vorbea, Părintele era cu spatele la ea

[ce desconsiderație față de bieții oameni necăjiți. Și în catolicism li se dă mai multă cinste, tot greșită, dar mai multă. Acolo se încuie bietul credincios într-un dulap numit confesional⁷⁹⁹, nevăzând fața preotului, cum și aici Părintele Arsenie Boca le vorbea cu ceafa. Dar măcar acolo, încuiați în dulap, au asigurat secretul mărturisirii lor, nu ca la preacuvioșia sa, care le vădea public. – n.n.]

și picta în fața altarului. în gândul meu întrebam: „Părinte, de ce nu veniți jos să stăm de vorbă?”. Mi-a știut gândul, s-a întors și mi-a răspuns: „Nu pot să vin să stăm de vorbă căci trebuie să dau lucrarea asta gata. Vă spun de aici. ” După un timp iar am avut gândul acela și iar Părintele mi-a răspuns: „Măi, ți-am spus că nu pot să vin, n-am timp.

[iar dialog demonic cu gândurile, sau gânduri vehiculate de draci între două minți. Gândurile nemulțumite de necinstea ce i se făcea ale domnului Morar Gheorghe nu erau smerite prin răbdare, ca să nu aibă diavolii acces la ele, ci erau cu pretenție și credule în falsa străvedere a Părintelui Arsenie Boca, ceea ce le dădea dracilor drept de acces și scurgerea informațiilor. De fapt aceste gânduri fiind pătimase erau însoțite chiar de demonii ce se lipesc și vlăguiesc pe bietul om tocmai prin patimi și gânduri compuse – n.n.] ” (Morar Gheorghe, Ucea de Sus)

[...]

• *O femeie foarte frumoasă din Sibiu, numită Olimpia, din familie mare, a venit la mănăstire și a zis că nu mai pleacă de acolo, că în lume a făcut prea multe păcate. Era ca Maria Magdalena. Nu-i scăpa nici un băiat frumos*

[dar cum știe autoarea acestor rânduri cum era Sfânta Maria Magdalena înainte de a se pocăi, ca să o hulească așa? Dacă veți studia scrierile Părintelui Arsenie Boca, veți observa că această concepție a căpătat-o de la evangheliile apocrife pe care le propovăduia Părintele Arsenie Boca – n.n.] .

De mai multe ori a vrut să se spovedească, dar Părintele i-a zis să mai stea că încă nu este timpul

[iată cum preacuvioșia sa nu-și făcea datoria de a primi pe oricine la Sfânta Spovedanie, ba chiar îi oprea să se spovedească și la alții. Să vedem ce spune un alt Părinte Arsenie, cu adevărat duhovnicesc, propovăduitor al Ortodoxiei, care oricând poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, Arhim. Arsenie Papacioc: *Se sfideaza jertfa de pe Golgota cand preotii duhovnici refuza sa dezlege pe cei cu pacate grele si care se caiesc. Este o enorm de mare greseala. Poti sa-l opresti de la impartasit dar nu ca sa nu-l dezlegi de pacate. De cate ori sa iertam? a intrebat Sfantul Petru. De saptezeci de ori cate sapte. Ceea ce inseamna: permanent. Dar numai daca se caieste permanent, ca n-are voie nimeni sa desfiinteze iadul ca-i milostiv Dumnezeu.*

⁷⁹⁸ Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă, Ed. Apologeticum, ⁵2006, <<http://ro.scribd.com/doc/33158/Invatatura-de-credinta-crestina-ortodoxa>>, vineri, 16 august 2013, p. 120.

⁷⁹⁹ CONFESIONAL¹, *confesionale*, s. n. Loc amenajat în bisericile catolice, unde preotul spovedește pe credincioși. [Pr.: -si-o-] – Din fr. *confessional*, it. *confessionale*. Sursa: [DEX '09 \(2009\)](#)

- *Exista vreo categorie de oameni care nu se pot mantui, de exemplu actorii?*

- *Draga, numai dracul nu se poate mantui. Acesta-i raspunsul. Deci, nu mai puneti nici o intrebare de felul acesta. Conditia este sa se pocaiasca. Daca a omorat o mie de oameni, se spovedeste, se caieste, plange, Dumnezeu il iarta. Jertfa de pe Golgota s-a facut pentru mantuirea lumii, nu numai a unora, pentru toti. Daca nu vor, nu vor ei, dar pot sa se mantuiasca. Mantuitorul nu s-a rastignit numai pentru o categorie de greseli, ci pentru tot ce este greseala pe pamant. Mai mare pacat decat a facut Iuda nu exista, ca sa-L tradezi chiar pe Dumnezeu constient. Si totusi il iarta si pe el daca nu se spanzura. Un sfat pe care-l dau duhovnicilor este sa-i iubeasca pe fiii lor asa cum sunt. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a vrut să asculte de sfaturile sfinției sale și a celorlalți duhovnici care au încercat să îl ajute de-a lungul vieții cu sfaturi de suflet mântuitoare ci s-a luat după învățăturile înșelătoare ale propriilor vedenii...⁸⁰⁰ – n.n.] .*

Odată însă, ea n-a mai rezistat, de încărcătura păcatelor, și s-a dus la spovedanie. Șapte șerpi au ieșit din ea, zbierea Olimpia în mănăstire, iar Părintele îi spunea: „De ce ai venit? Eu ți-am spus să mai stai.” Și așa a fost curățită și mântuită.

[ce circ ieftin. Cum să iasă dracii fără spovedanie, doar prin venirea la spovedanie? Dar chiar de ar fi ieșit, de ce să se supere Părintele Arsenie și să o mustre că nu a mai stat cu ei, înăuntru? Oare îi plăcea să-și aibă ucenițele îndrăcite? – n.n.]

Apoi a trimis-o la o mănăstire de maici, aici fiind de călugări. (Paraschiva Anghel, Dejani) 107 [...]Părintele Arsenie știa gândurile oamenilor, îi citea ca pe o carte. [(Pr. Ciprian Negreați) 108⁸⁰¹

Să vedem, însă, cum procedează Sfinții autentici, ca să folosească duhovnicește pe oameni:

Omul smerit este cel care, deși înnobilat cu multe harisme, se consideră pe sine mai prejos decât toți oamenii și nu socotește nimic ca fiind al său, ci al lui Dumnezeu: Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele Luminilor (Iac. 1,17).

Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har (Iac. 4, 6). Dumnezeu îngăduie ca viața omului mândru să fie pusă la un moment dat la încercare, așa încât prin înfruntarea unor necazuri sau pătimiri să-și revină, să se tămăduiască duhovnicește. Când însă mândria ajunge să depășească un anumit grad, lucrurile devin complicate și primejdioase. Pentru astfel de oameni devine valabil acel cuvânt: risipiți au fost și nu s-au căit (Ps. 34, 15), Altfel spus, omul nu vrea să învețe din încercările vieții, nu vrea să-și accepte greșelile, nu vrea să pună capăt orbirii și să se smerească. îl împiedică măsura devastatoare a orgoliului, care îl face să prefere autodistrugerea în locul transfigurării prin căință. El își periclitează astfel existența în veșnicie, exilându-se de bună voie în tărâmul întunericului ființial, în sălașul demonilor, în iad. Este consecința trufiei luciferice.

Cum poate fi ajutat un asemenea om? El are nevoie nu de un medic obișnuit, ci de unul asemenea îngerilor, înzestrat cu mult discernământ, cu înfinită iubire, cu nespusă smerenie. Unui astfel de bolnav nu-i sunt eficiente obișnuitele „medicamente” duhovnicești, ci îi este necesar un chirurg experimentat, care să-i efectueze o veritabilă „operație” duhovnicească.

Părintele Paisie avea atâta smerenie, încât scufunda în ea întreaga mea mândrie, neutralizând-o. Mă lua în mâinile sale cu multă atenție și delicatețe, ca pe o frunză uscată, foarte fragilă. Mă îngrijea cu nemărginită iubire, ca pe un prunc în pragul morții. Și cu adevărat eram foarte aproape de nebunie, de moarte sufletească.

Într-o zi, în chilia sa, bătrânul părea că se pornise pe glume. Luase un cuțitaș și se făcea că vrea să-mi taie gâtul. Am stat liniștit: din mâna lui acceptam inclusiv moartea. Mi-a atins atunci gâtul cu partea neascuțită a lamei și a început să mă „taie”.

Vrei să-ți facem operație? mă întrebă.

Orice spuneți, părinte.

Ti-e frică?

Nu, părinte, nu-mi este.

⁸⁰⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/parintele-arsenie-papacioc-sfanta-taina-spovedaniei-70494.html>>, luni, 20 iulie 2015.

⁸⁰¹ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 80-108.

[A devenit deodată serios.]

Bine, nu acum, la Paști... Si mi-a dat drumul.

Așteptam liniștit, bucuros si plin de curiozitate Pastele, care a venit după câteva săptămâni. În ajunul Paștelui nu s-a întâmplat nimic. Am așteptat si în noaptea de înviere, dar... tot nimic.

Duminică seara, în prima zi de Paști, eram singur în casă. Ai mei ieșiseră, iar eu urmăream la televizor un film despre Hristos. La sfârșitul filmului am închis emoționat televizorul, m-am mutat în camera alăturată, unde aveam o cruce împodobită, am îngenuncheat si am început să mă rog.

Nespus de lin, si din ce în ce mai intens, simțeam binecuvântarea bătrânului acoperindu-mă. Îl simțeam în spatele meu, în picioare, binecuvântându-mă. O putere, o energie purtătoare de viață se revărsa asupra mea din belșug, adăpându-mi întreg sufletul si trupul. Toată ființa mea absorbea ca un burete această energie plină de căldură, de vitalitate, de dulceață. Eram pătruns de o minunată uimire si recunoștință văzând cum Cineva înfinit de bun si de puternic, atât de puternic încât biruia moartea, îmi dăruia viață, bucurie, pace. „Slavă Ție, Dumnezeu!”, repetam la nesfârșit.

În chip tainic, mi-a fost dat să mă contemp lu pe mine însumi dinaintea lui Dumnezeu si să-mi văd propria stare duhovnicească. Am fost cu totul mișcat, descoperind înlăuntrul meu o profundă tendință de respingere, de refuz al lui Dumnezeu. Exista o întreagă pervertire mentală a realității, o teribilă orbire spirituală. Minte mea se cufunda într-o beție perpetuă, alimentată de plăcerile pătimașe care mă cotropiseră extrem de adânc.

Mi-am simțit sufletul aproape mort, cvasiinexistent. Vedeam mormântul sufletului meu, zidit din blocuri de piatră si acoperit de o stâncă uriașă. Aflat înăuntrul mormântului, eram insuportabil de nefericit, neavând loc să mă mise nici măcar câțiva centimetri. Nu exista chip să încerc măcar să împing gigantica piatră de pe mormânt. Aerul îmi lipsea, de asemenea, cu desăvârșire. Sufletul îmi zăcea neputincios, întemnițat, gata de moarte. Mă cuprinsese un înfricoșător sentiment de groază si de deznădejde. Îmi era cu neputință să mă mântuiesc singur. Până si gândul despre mântuire se mistuise deplin. Conștiința îmi era sfâșiată de o singură întrebare: Cum am ajuns în această stare? Cum m-am putut lăsa întemnițat de Diavol în această cumplită închisoare spirituală?

Iată însă că energia Lui Hristos se revarsă dintr-o dată asupra stâncii. Piatra se topește pe dată. Puterea Diavolului, păcatul cei nimicitor, nu poate sta împotriva milei si iubirii dumnezeiești. Piatra mormântului se deschide, sufletul meu este eliberat... încep să mă mise, foarte încet, amorțit, șovăielnic, uluit... încep să mă simt, să simt... Binecuvântarea Lui Hristos mă încălzește, dăruindu-mi viață.

Ochii înăspriți, uscați, ferecați în sloiurile de gheată ale sufletului meu, nu putuseră să plângă până acum. Acum însă au fost eliberați si ei: izvorau neconținut șiroaie de lacrimi. Lacrimi de bucurie, de ușurare, de recunoștință. Cineva mă înviase, adăpându-mă cu viață din Viața Sa. Luase asupra Sa moartea si păcatul meu [vedeți? Hristos ia păcatul asupra Sa, nu vreun monah și nici măcar vreun Sfânt cum a fost Părintele Paisie Aghioritul – n.n.] . Dăruindu-mi viață, promise moarte de bună voie. Se împovărase cu moartea păcatului meu si mă eliberase, aducându-mă iarăși la viață.

Limba omenească este neputincioasă în a descrie învierea duhovnicească pe care am trăit-o. Nu folosesc metafore, ci am în vedere sensul exact si cei mai concret al cuvintelor. Sufletul meu era mort si a înviat!

Primind atunci puterea de a mă cerceta pe sine în profunzime, m-am scârbit cu adevărat de mine însumi. Îmi spuneam: „Cum pot pretinde să exist, când o fac în acest chip mizerabil, întunecat, aducător de moarte? Este într-adevăr de neînțeles îndelunga răbdare a Lui Dumnezeu”. Inima mea a izbucnit atunci năvalnic într-o rugăciune revărsată ca un râu din străfundurile întregii mele ființe.

„Dumnezeul meu, cum oare mă mai rabzi? Ia-mă, Dumnezeul meu, ia-mă... Nu vreau să mai exist eu, cel atât de ticălos si de murdar... Fă să dispară această răutate, această ură, această mocirlă în care zac. Nimicește-mi toată urâțenia... Dumnezeul meu, cum poți să mă mai rabzi? Mă minunez de abisul iubirii, smereniei, bunătății, delicatetei, îngăduinței Tale!”

Aveam să obosesc destul de curând din pricina plânsului dezlănțuit. Epuizat, m-am întins pe pat Bătrânul, pe care îl simțisem prezent în tot acest răstimp, tăiașe într-adevăr o bucată mare din orgoliul meu. „Operația” sa, spre deosebire de cele obișnuite, n-a lăsat în urmă nici o durere, ci doar bucurie, pace, și un dor nesfârșit de a se repeta cât mai grabnic. „Bisturiul” chirurgului nu rănise, ci vindecase adânc.

Celor ce ședeau în latura și în umbra morții, lumină le-a răsărit (Matei 4,16).

Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu - viața veșnică, în Iisus Hristos,

Domnul nostru (Rom. 6, 23).

Iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul (Rom. 5,20).⁸⁰²

Ce profundă schimbare, ce lucrare launtrică nespectaculoasă, dar străină acestei lumi, ce delicatețe care nu siluiește și ce libertate în pocăință. Vedeți, când Sfinții adevărați fac minuni, acestea nu pun accent pe spectacolul și demonstrația care silesc libertatea, ci pe înțelegerea realității, ca să putem fi apti a lucra cu mintea noastră, împreună cu Dumnezeu la mântuirea sufletului. Ce diferit față de lucrarea Părintelui Arsenie Boca, atât de străină de duhul Ortodox, care pune accentul pe minuni oarbe ce țintesc doar să impresioneze:

Un fost cântăreț de la Mănăstirea Sâmbăta își amintește că, atunci când Părintele Arsenie era starețul mănăstirii, într-o dimineață, ieșind cu Părintele Arsenie din vechea mănăstire spre Altarul din pădure pentru a săvârși Sf. Liturghie, el uitându-se în urmă ca să vadă dacă vine Părintele, s-a cutremurat și a zis: „Vai Părinte, sunteți tot foc!”, „Am simțit eu că mă arde ceva” [numai că harul Sfântului Duh nu arde în simțire, ci în minte. Și nu este ceva ca la focul senzual, ci prezența cea iubitoare și uimitoare a Celui Iubit. Căldura Sfântului Duh este altfel, nesenzuală și personală, inconfundabilă, dăruită în toată cunoștința, nu ca ceva vag pe care nu ști să-l definești și atunci zici „Am simțit eu că mă arde ceva”: Luc 24:32 Și a zis unul către altul: au nu era inima noastră arzând întru noi, când grăia nouă pre cale și când ne tâlcuia scripturile? Nu ceva indefinibil îi ardea, ci inima lor ardea în ei, și nu la prezența unei lucrări simțite impersonale, ci la grăirea lui Iisus Dumnezeu – Cuvântul înviat.

Sau la experiența harului Sfântului Duh de către Motovilov: *Ai observat excelență, după cum ai spus, că în jurul nostru e la fel de cald ca într-o baie; dar, privește, nici pe tine și nici pe mine nu s-a topit zăpada și nici sub picioarele noastre; prin urmare, această căldură nu se află în aer, ci în noi. Este chiar căldura aceea despre care Sfântul Duh prin cuvintele rugăciunii ne face să strigăm către Domnul: «încălzește-mă cu căldura Duhului Tău Celui Sfânt!»⁸⁰³. – n.n.]*

și atât; s-a ferit să comenteze sau să comunice și altora stările de har a milei lui Dumnezeu, care nu l-a părăsit niciodată.

[atât de mult s-a ferit, încât le-a dezvăluit public, prin cântăreț, ca să fie scrise în cărți, ba s-a mai și fălit că harul Sfântului Duh nu l-a părăsit niciodată. Căci de unde ar fi tras această concluzie uceniciei, dacă nu le-ar fi fost sugestionată? Doar nu erau și ei văzători cu duhurile. Iar această nepărăsire ar însemna că ori nu a fost harul Sfântului Duh, ori avem de a face cu cineva ca Maica Domnului, care nu a păcătuit niciodată. Dar cum poate fi altcineva ca Maica Domnului, singura fără de păcate personale în afară de Domnul nostru Iisus Hristos și îngeri? Ce diferit vorbesc despre venirea și părăsirea harului Sfinții Părinți, care au avut experiența adevăratului har și nu au trăit în amăgirea că au har, ca protagonistul de la Prislop:

Înainte de a fi atins de har, omul trăiește gândind că totul e bine și în bună rânduială în sufletul lui; dar când harul îl cercetează și locuiește în el, atunci se vede pe sine cu totul altfel, iar când harul îl părăsește din nou, numai atunci își dă seama în ce mare nenorocire se găsește. [vedeți cui i se pare că are tot timpul harul? Cine nu l-a cunoscut și trăiește gândind că totul e bine...]Iar cine nu simte, e bine ca acela să se pocăiască și să trăiască după voia lui Dumnezeu și atunci Domnul îi va da harul Lui, care va călăuzi sufletul său. Dar dacă vezi un om care păcătuiește și nu ți-e milă de el, harul te părăsește.

⁸⁰² Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 158-160.

⁸⁰³ Arhimandritul Lazarus MOORE, *Sfântul Serafim de Sarov O Biografie Spirituală*, Ed. Agapis, București, 2002, pp. 135-168.

Ni s-a poruncit să iubim, dar iubirii lui Hristos îi este milă de toți oamenii, și Duhul Sfânt învață sufletul să îplinească poruncile lui Dumnezeu și-i dă puterea să facă binele. [cum poate, așadar, avea harul Sfântului Duh cineva care atât de aspru, disprețuitor și fără milă se purta cu cei ce veneau la el pentru povățuire? Cum poate avea harul Sfântului Duh „biciul lui Dumnezeu”?...]

Domnul vrea ca noi să ne iubim unii pe alții; în aceasta stă libertatea: în iubirea de Dumnezeu și de aproapele. în aceasta e și libertatea și egalitatea. în rangurile pământești nu poate fi egalitate, dar acest lucru nu contează pentru suflet. Nu se poate ca fiecare să fie împărat sau prinț; nu se poate ca fiecare să fie patriarh sau egumen sau întâi-stătător; dar în oricare rang e cu puțință să iubești pe Dumnezeu și să fii bineplăcut Lui și numai aceasta contează. Și cine iubește mai mult pe Dumnezeu pe pământ, acela va avea mai multă slavă în împărăție [nu cine este ieromonah vestit, nu cine muștră cu duritate și vedește public păcatele, ci doar cine iubește pe Dumnezeu și aproapele...]. Cine iubește mai mult, acela se avântă cu tărie spre Dumnezeu, acela va fi aproape de El. Fiecare va fi preamărit pe măsura iubirii lui. Și am înțeles că iubirea este felurită după tăria ei.

Cineva se teme de Dumnezeu ca să nu-L supere cu ceva - aceasta e întâia iubire. Cineva are mintea curată de gânduri - aceasta e cea de-a doua iubire, mai mare decât prima. Cineva are în chip simțit harul în sufletul său - aceasta e a treia iubire, încă mai mare. Cea de-a patra și desăvârșita iubire de Dumnezeu e atunci când cineva are harul Duhului Sfânt în suflet și în trup. Trupul unuia ca acesta se sfințește și după moarte se va preface în sfinte moaște. Așa a fost la marii sfinți mucenici, la proroci și la cuvioși. Cine a ajuns la această măsură rămâne neatins de iubirea trupească. El se poate culca liber cu o fată, fără a încerca față de ea nici un fel de dorință. Iubirea lui Dumnezeu e mai puternică decât iubirea de fată spre care este atrasă toată lumea, afară de cel ce are harul lui Dumnezeu în deplinătate; pentru că dulceața Duhului Sfânt renaște omul întreg și-l învață să iubească pe Dumnezeu în deplinătate. Pentru deplinătatea iubirii dumnezeiești, sufletul rămâne neatins de lume; chiar dacă omul trăiește pe pământ în mijlocul altora, din iubirea lui pentru Dumnezeu el uită tot ce este în lume. Nenorocirea noastră stă în aceea că, din pricina mândriei minții noastre, nu stăruim în acest har și el părăsește sufletul, și sufletul îl caută plângând și suspinând, și zice: „Sufletul meu tânjește după Domnul”. [...]

Tu vezi, Doamne, cât de neputincios și păcătos e sufletul omului, dar Tu, Cel milostiv, dai sufletului puterea să Te iubească, și sufletul se teme să nu piardă smerenia pe care vrăjmașii încearcă să o ia de la el, fiindcă atunci harul Tău părăsește sufletul. [așadar, un suflet smerit este temător, nu are siguranță de sine că nu ar pierde niciodată harul...]

Cât de norocoși și de fericiți suntem noi, creștinii ortodocși, că Domnul ne-a dat viața în Duhul Sfânt; și El veselește sufletele noastre. Dar El trebuie păstrat cu înțelegere, fiindcă și numai pentru un singur gând rău El părăsește sufletul [dar oare gândul cel rău despre arhieriei pe care îl avea Părintele Arsenie Boca, dus până la cuvânt, nu duce la pierderea dramatică a harului... dacă l-a avut vreodată?...] și atunci iubirea lui Dumnezeu nu mai e cu noi, și nu mai avem îndrăzneală în rugăciune, nici nădejde tare că vom dobândi ceea ce cerem. [...]

Când sufletul e smerit și Duhul lui Dumnezeu este în el, atunci omul este fericit cu duhul în iubirea lui Dumnezeu. Când simte mila Domnului, sufletul nu se mai teme de nimic, de nici o nenorocire pe pământ, ci dorește să fie pururea smerit înaintea lui Dumnezeu și să iubească pe fratele. Dar dacă sufletul cade în slava deșartă, sărbătoarea lui ia sfârșit, pentru că harul părăsește sufletul, și de acum el nu se mai poate ruga curat, ci gânduri rele vin și frământă sufletul. [...]

Om bun are gânduri bune, om rău are gânduri rele; dar fiecare trebuie să învețe să lupte cu gândurile și din rele să le facă bune. Acesta e semnul unui suflet experimentat.

Vei întreba, poate: Cum se face aceasta?

In chipul următor: Așa cum omul viu simte când îi este frig sau cald, așa și cel ce a cunoscut din experiență pe Duhul Sfânt simte când în sufletul lui este harul și când se apropie duhurile rele.

Domnul dă sufletului înțelegere să cunoască venirea Lui, să-L iubească și să facă voia Lui. Tot așa, sufletul cunoaște și gândurile care vin de la vrăjmașul nu după înfățișarea lor din afară, ci după lucrarea lor asupra sufletului.

Aceasta se cunoaște prin experiență; dar pe cel ce n-are experiență vrăjmașii îl amăgesc ușor. Vrăjmașii au căzut din mândrie și, ca să ne atragă și pe noi, ne aduc gânduri de laudă. Și dacă sufletul primește laudele, harul îl părăsește până când sufletul se va smeri. Și așa, toată viața sa învață omul smerenia lui Hristos și, până când nu o va fi învățat, sufletul nu cunoaște odihna de la gânduri și nu se poate ruga cu mintea curată. [...]

Cine vrea rugăciunea curată nu trebuie nicicum să cunoască știrile din gazete, nu trebuie să citească cărți rele nici, împins de curiozitate, să caute să știe ceva despre viața altora. Toate acestea aduc în minte gânduri necurate, și atunci când omul vrea să le descurce și lămurească, ele se încurcă din ce în ce mai mult și chinuie sufletul. [și atunci.. cum să aibă harul Sfântului Duh cineva ce nu numai că se interesa de păcatele altora, dar le și vădea public?...]

Când sufletul învață iubirea de la Domnul, atunci îi este milă de întreaga lume, de fiecare faptură a lui Dumnezeu și se roagă ca toți oamenii să se pocăiască și să primească harul Duhului Sfânt. Dar dacă sufletul pierde harul, atunci iubirea îl părăsește, fiindcă fără har e cu neputință a iubi pe vrăjmași și atunci se ivesc gândurile rele din inimă, după cum zice Domnul [Mt 15,19; Mc 7,21-22]. [așadar, și alungarea Olimpiei de la spovedanie este un semn vădit al lipsei de har...]

La început, când omul vine să lucreze pentru Domnul, Domnul dă sufletului harul Său și o râvnă puternică pentru bine, și totul pentru el este atunci ușor și plăcut; iar când sufletul vede în el aceasta, atunci, în lipsa lui de experiență, își spune: „Voi avea toată viața această râvnă”. Și prin aceasta se înalță mai presus de cei ce trăiesc în nepăsare și începe să-i judece; și așa pierde harul care l-a ajutat să împlinească poruncile lui Dumnezeu. Și sufletul nu înțelege cum s-a întâmplat aceasta — totul mergea atât de bine, dar acum totul e atât de chinuitor și nu mai vrea să se roage. Dar nu trebuie să se înfricoșeze: este Domnul Care povățuiește cu milostivire sufletul. De îndată ce se înalță mai presus de fratele său, chiar în acel minut sufletului îi vine un gând rău care nu-i place lui Dumnezeu, și dacă sufletul se smerește, harul nu-l părăsește, dar dacă nu se smerește, se ivește o mică ispită, ca sufletul să se smerească. Dacă iarăși nu se smerește, atunci începe lupta curviei. Dacă tot nu se smerește, atunci cade într-un păcat oarecare. Și dacă nici atunci nu se smerește, atunci vine o mare ispită și el va săvârși un păcat mare [ce păcat că deși plin de râvnă la început, din neatenție s-a înălțat deasupra altora și prin nebăgare de seamă a pierdut tot mai accentuat harul. Ce frumos ar fi fost să se smerească și să-l dobândească măcar la sfârșit, prin pocăința pentru viața și lucrarea sfinției sale toată...]. Și așa ispita se va face tot mai puternică, până ce sufletul se va smeri; atunci ispita se duce și, dacă se smerește mult, vine străpungerea inimii și pacea și tot răul piere.

Astfel, tot războiul se duce pentru smerenie. Mândria a pricinuit căderea vrăjmașilor și ei ne-au tras în adânc și pe noi. Vrăjmașii ne laudă, și dacă sufletul primește lauda, harul se retrage de la el până ce se pocăiește. Astfel, toată viața învață sufletul smerenia lui Hristos și, până ce nu va avea smerenia, va fi întotdeauna chinuit de gânduri rele. Dar sufletul smerit găsește odihna și pacea de care vorbește Domnul [In 14, 27].

Postul și înfrânarea, privegherea și liniștirea [isihia] și celelalte nevoințe [ascetice] ne ajută, dar puterea de căpetenie stă în smerenie. Maria Egipteanca și-a uscat trupul prin post într-un singur an, pentru că nu avea nimic de mâncare, dar cu gândurile a trebuit să lupte timp de șaptesprezece ani.

Smerenia nu se învață dintr-o dată. De aceea a zis Domnul: „învățați de la Mine smerenia și blândețea” [Mt 11,29]. Ca să înveți ai nevoie de timp. Unii au îmbătrânit în nevoințe și totuși n-au învățat smerenia și nu pot înțelege de ce nu le merge bine, de ce n-au pace și sufletul lor e mâhnit și abătut.⁸⁰⁴

⁸⁰⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., pp. 46, 63, 66, 77, 103, 125, 139, 140, 169-170.

Ne întrebăm și noi: dacă așa de greu se învață smerenia – 17 ani!- cum ar fi putut Părintele Arsenie Boca să o deprindă ca diaconul Zian, în 87 de zile la Sfântul Munte (din care doar 66 de zile nu fost în călătorie), viețuind de sine după ce a fost neascultător față de starețul sfinției sale, de la Schitul Sfântul Ipatie? – n.n.]⁸⁰⁵

[...]

O fată de 13 ani, oloagă, dintr-un sat din Ardeal, a stat o săptămână la mănăstire. Părintele Arsenie a făcut rugăciuni asupra fetei, ea fiind pusă pe un scaun în fața altarului. Părintele a întrebat - o: Crezi în Iisus Hristos, în Dumnezeu-Tatăl, în Maica Domnului? Ea a răspuns: Cred din toată inima. La fel i-a întrebat și pe părinții fetei care au răspuns că și ei cred. Părintele i-a zis fetei: Dacă crezi, scoală-te și mergi! Ea a răspuns că nu poate. Atunci Părintele i-a zis iarăși: Dacă crezi în Iisus Hristos, scoală-te și vino la mine! Atunci fetița s-a sculat pe picioarele ei, ajutată, și a mers spre Părintele Arsenie. Părintele i-a spus că atât cât va trăi să nu se ducă în lume la distracții, baluri, dansuri și să se încredințeze în mâinile lui Dumnezeu. Dar după 2 ani, la 15 ani, fiind frumoasă, a mers la un bal și astfel la scurt timp fata a murit.⁸⁰⁶

Sinistru... pentru un bal... Dacă ar fi fost minune dumnezeiască și nu un dans al demonilor ce au paralizat-o și apoi s-au răzbunat asupra ei, ucigând-o, ca să demonstreze că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, Hristos ar fi muștrat-o cu blândețe că nu s-a ținut de cuvânt, și ar fi îndemnat-o să meargă la un duhovnic să se spovedească.

Iez 33:11 Spune-le: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că Eu nu voiesc moartea. păcătoșului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu.

Dar dacă ea și părinții ei s-au încredințat unui om înșelător, ce lucrează cu duhuri răzbunătoare, cu tatăl minciunii cel de la început ucigaș de oameni, cum să treacă Dumnezeu cel delicat peste libertatea lor? Duhurile cu care au intrat în părtășie și-au făcut jocul până la capăt. Astfel că noi putem înțelege că mersul la Părintele Arsenie Boca este o adevărată sinucidere, de fiecare dată duhovnicească, dar uneori și trupească.

Ioan 8:44 Voi din însuși diavolul sunteți, și poftele tatălui vostru voiți sa faceți. Acela ucigător de oameni a fost din început, și întru adevăr n'a sfătuit, că nu este adevăr întru dânsul când grăiește minciună dintru ale sale grăiește; că mincinos este, și tatăl ei.:45 Iar eu căci adevărul grăiesc, nu credeți mie.

Dar să vedem ce sinistru se purta Părintele Arsenie Boca tocmai... în scaunul spovedaniei!!!

- Știi de el că-i băutor înainte de-a-l lua ?

- Da.

- Greșit-ai cu el înainte de a-l lua ?

- Nu.

- Copii lepădați ? Câți ?

- 5-6.

- De ce nu te-ai împotrivit ? Trebuia să alegi atunci: mai bine mori decât să omori.

Mori acum, de mâna lui. Canon. Ai curaj ? Credință că-ți ispășești uciderile ? Ar trebui să nu mai plângi din ceasul acesta, dacă zici că ai curaj. Vorbești cu cineva dintre ai tăi să aibă grija copiilor, că tu nu mai ești sigură pe viață. Dar de aci pleci drept la un duhovnic și te spovedești - ca înainte de moarte - pentru că, iată, faptele tale, ale mele, mă îngrămădesc cu plata: moarte pentru moarte, ca să aibă Dumnezeu milă de sufletul meu. Cu el, în continuare, numai mai multe ucideri vei îngrămădi. El te cheamă mereu, după ce te alungă mereu. Dar după împlinirea poftelor umblă să te căsăpească. Toți te sfătuiesc să-l lași și să divorțezi. Adică să-ți cruți viața. Eu îți spun că mai bine să-ți jertfești viața aceasta, ca să-ți

⁸⁰⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 12.

⁸⁰⁶ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția "Ortopraxia", Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 74.

dobândești Viața cealaltă. Tu acum ești mai slabă cu credința - că așa fac păcatele, o slăbesc, o sting, dar când te hotărăști, pe viață și pe moarte, să-ți mântuiești sufletul, credința vine, cu toată puterea ei, în ceasul acela. Să zicem că pentru moment ar fi mai bună pentru tine soluția divorțului. Ce ar urma. El își aduce alta și altele. Se face de răs și de plâns. Poate că nu-l dă Administrația afară din preoție, pentru că ceilalți stăpâni încurajează și susțin preoții slabi. Urmarea e că se smintesc oamenii - parohienii - și cei ce-l susțin, asta și urmăresc: să scadă credința în popor. Deci tu, cruțându-ți viața prin divorț, cu asta adaugi la păcatele tale. Pe când jertfîndu-te, situația se precipită - se grăbește și, pentru crimă, va fi pedepsit și scos din slujbă și sminteala cu scăderea credinței în popor va fi mai mică, sau nu va fi deloc și mulți oameni vor zice: Este Dumnezeu și nu rabdă fărădelegile nimănui. Te-am ajutat la o soluție îndrăzneată, dar creștină, ca a primilor creștini. Dacă însă te hotărăști pentru jertfîrea vieții - în vederea mântuirii - treaba asta, de mare curaj creștin - să o faci cam așa, ca Domnul Hristos, când L-au răstignit iudeii: S-a rugat pentru ei să fie iertați, că nu știu ce fac. Deci revino-ți sufletește la acest creștinism, cu care au mărturisit toți mucenicii, nescăpând nici o împotrivire sau vorbă rea față de cei ce-i ucideau.

„Dușmanii omului sunt cei din casă cu el, casnicii lui” (Matei 10,36) - a zis chiar Domnul Hristos acestea. Deci tu ai în casă cu tine pe cei ce te pot mântui. Rabdă totul, chiar moartea din mâna sau cuțitul lor, dar cu iubire, nu cu vrajbă. Și te mântuiești.⁸⁰⁷

Nici nu știm de ce să ne mirăm mai mult... de cinismul cu care o trata Părintele, având un duh de torționar? De râvna rătăcită la care o îndemna, prezentă nu la primii creștini, ci doar de la primii sectari, chiar din primele veacuri? De duhul de răzbunare asupra preotului-soț (mascat de o iertare anapoda)? De falsă asemănare cu mucenicii (care arată că Părintele Arsenie Boca nu a înțeles smerenia adevăratei mărturisiri, care vine din voia lui Dumnezeu, iar nu din voia proprie prin aruncarea îndrăzneată în primejdii)? De cuvintele din Sfânta Evanghelie, citate în context nepotrivit, întocmai ca sectarii? De dorința de a provoca vădirea publică a unui biet păcătos pătîmaș, în loc de a-i dori pocăința (de ce nu a gândit precuvioșia sa că în urma sfaturilor sale soțul văzându-și crima se va căi și se va întoarce la Hristos? Deși negreșit și aceasta este o perversiune: să pună pe biata preoteasă să-i dea ocazia ca săucidă, deci să-l facă să își mai agonisească un păcat, ca apoi să se căiască. Aceasta ne aduce aminte de turma lui Ilie și de Rasputin. Cu cât mai rău e gândul ca să stea biata femeie lângă el, pentru a-l întărâta la crimă, făcându-o pe preoteasă, prin aceasta, cauza premeditată a păcatului soțului ei, dar fără posibilitatea de a se mai spovedi, fiind moartă, deci practic trimitând-o cu siguranță în iad. Ce gândire demonică răzbunătoare – și de ce iertare sau iubire de vrăjmași mai poate fi vorba când te răzbuni – să furnizezi cuiva ocazia de a se face ucigaș ca apoi să fie pedepsit de stat, în oprobriul și sminteala publică a mulțimii. Că este evident, oricât s-ar da peste cap Părintele Arsenie Boca să ne convingă, oamenii, văzând preotul ucigându-și soția, nu ar fi dat slavă lui Dumnezeu pentru dreptatea Lui, ci s-ar fi smintit, cărtind împotriva Sfintei Biserici și a lui Hristos, că slujitorii lui sunt ucigași. Și ce bârfă publică la adresa ierarhiei care l-a hirotonit pe bietul preot întunecat de patimă, dar împins de luciditatea diabolică a mentorului de la Prislop la crimă)?

Soluția năucitoare (rigidă, de tip inchizitorial și legalistă, ce aduce aminte de doctrina răzbunării și onoarei jignite a unui dumnezeu mânios, de tip apusean: să moară femeia ca să-și plătească crimele, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, ca și cum Dumnezeu nu iartă necondiționat, pentru orice și oricâte păcate, dacă te pocăiești cu sinceritate), dată de Părintele Arsenie Boca vădește un mod de a gândi impregnat puternic de o poftă demonică

Ioan 8:44 Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii..

Astfel de soluții nu am găsit în Ortodoxie, cât am căutat, însă am găsit în protestantism:

Am acasă o broșură încântătoare, tradusă din limba franceză, în care se povestește o întâmplare destul de recentă petrecută acum vreo cinci ani, când a fost executat la Geneva un criminal, un anume Richard, un tâlhar pare-mi-se, de vreo douăzeci și trei de ani, care, înainte de a se urca pe eșafod, s-a pocăit, întorcându-se în sânul bisericii creștine. Numitul Richard era un copil din flori, pe care părinții îl dăduseră de suflet, cam pe la vârsta de șase ani, unor

⁸⁰⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, pp. 456-457.

țărani de la munte, niște ciobani elvețieni, care-l luaseră să-l crească numai ca să-l pună la muncă. Băiatul crescuse, așadar, ca un pui de fiară, fără să fi învățat nimic; ba, mai mult chiar, încă de când împlinise șapte anișori, ciobanii îl trimiseseră cu turma la păscut, pe ploaie și pe frig, aproape golaș și mai mult flămând decât mâncat. Nu mai e nevoie să-ți spun că nici unuia dintre ei nu-i păsa de bietul copil și nu simțea nici un fel de muștrare de cuget, dimpotrivă, fiecare se socotea îndreptățit să nu-i poarte de grijă, de vreme ce Richard le fusese dat pe veresie, așa, ca un lucru oarecare, și, deci, nu vedeau pentru ce ar fi obligați să-i dea de mâncare. Richard spune în mărturisirea lui că în anii aceia, aidoma fiului risipitor din Evanghelie, jinduia după lăturile pe care ciobanii le dădeau porcilor puși la îngrășat pentru vânzare; băiatul n-avea însă parte nici măcar de atât, și-l băteau de câte ori șterpelea din hrana pentru porci. Așa își petrecuse el copilăria și adolescența, până când, crescând și prinzând puteri, se apucase de furat. Sălbaticul își agonisea pâinea muncind cu ziua la Geneva, ca să cheltuiască tot câștigul pe băutură, trăia în rând cu drojdia societății, și până la sfârșit a ajuns să asasineze un bătrân ca să-l jefuiască. A fost prins bineînțeles, judecat și condamnat la moarte. Prin partea locului sentimentalismul nu prea are căutare. În pușcărie, Richard a fost luat în primire de preoți și de membrii diverselor asociații creștine, de tot felul de cuconițe însuflețite de simțăminte filantropice și așa mai departe. L-au învățat să citească și să scrie, i-au tâlmăcit cuvântul Evangheliei și atâta l-au catehizat și l-au dăscălit, l-au tocat la cap și i-au împuiat urechile, că până la urmă l-au făcut să-și mărturisească solemn crima. Ba, mai mult chiar, s-a apucat să scrie cu mâna lui o declarație adresată tribunalului, prin care recunoștea că este cu drept cuvânt un ticălos, dar că, între timp, s-a învrednicit să descopere adevărul și că Dumnezeu l-a luminat, împărtășindu-i harul cunoașterii. Lucrul acesta a făcut vâlvă mare în rândurile populației bigote și filantropice a Genevei. Toată elita orașului, tot ce era mai de soi, persoanele cu cea mai aleasă educație au luat cu asalt închisoarea. Care mai de care vrea să-l strângă în brațe și să-l sărute pe Richard. „Ești fratele nostru, harul Domnului a pogorât asupra ta!” strigau toți într-un glas. Richard lăcrăma de înduioșare: „Da, harul Domnului a pogorât asupra mea. În copilărie eram fericit să mă pot înfrupta din hrana porcilor; abia acum însă am cunoscut fericirea cea adevărată și mor întru Domnul!” „... Da, da, Richard, mori întru Domnul, ai vărsat sânge omenesc și trebuie să mori întru Cel-de- Sus. Chiar dacă n-ai nici o vină - fiindcă nu cunoșteai cuvântul lui Dumnezeu pe vremea când jinduiai la belșugul porcilor și când te snopeau în bătăi pentru că le șterpeleai din mâncare (ceea ce, de altminteri, este foarte urât, căci furtul e un lucru oprit) - ai vărsat totuși sânge omenesc și trebuie să-ți ispășești păcatul prin moarte.” Sosește, în sfârșit, și ultima zi hărăzită osânditului. Richard, cu obrazul scaldat în lacrimi, repetă întruna înduioșat: „E ziua cea mai frumoasă din viața mea, dat fiind că mă înfățișez stăpânului ceresc!” „Dă, îi țin isonul într-un glas preoții, judecătorii și cuconițele cu sentimente filantropice, este cea mai fericită zi din viața ta, căci vei intra în împărăția cerurilor!” și-l petrec toți cu alai la eșafod, căruța infamiei în care l-au suit pe Richard fiind urmată de echipaje și de mulțimea celor care merg pe jos. Ajung la locul osândeii.

„Mori, frate”, îl îmbărbătează cu toții pe Richard. „Mori întru Domnul, căci ai avut parte să cunoști fericirea!” și fratele Richard, sub o ploaie de sărutări frățești, este împins spre eșafod, urcat pe trepte, așezat sub cuțitul ghilotinei, după care i se taie capul - tot așa frățește - pentru că s-a împărtășit din harul ceresc! Cazul este, cred, reprezentativ. Broșurica a fost tradusă de nu știu care filantrop rus cu concepții luterane, din înalta societate, și distribuită ca supliment gratuit o dată cu diferite ziare și publicații. Figura cu Richard este interesantă prin faptul că e națională. La noi ar părea absurd să decapitezi pe cineva numai pentru că s-a învrednicit să fie frate cu tine și pentru că harul Domnului a pogorât asupra lui, dar, repet, avem și noi asemenea fenomene interesante. Bunăoară, la noi nu există o desfătare mai mare, mai intimă decât tortura consacrată prin tradiție, ca să zic așa națională, a bătăii cu biciul. Nekrasov pomenește într-o poezie[1] despre un mujic care-și lovește calul cu pleasna biciului

peste ochi, peste „ochii lui blânzi”. Cine n-a avut parte să vadă astfel de scene? Este ceva specific rusec.⁸⁰⁸

Când am citit acest pasaj ne-am zis: „Slavă Ție, Doamne, că numai la ruși și apuseni pot fi astfel de fenomene perverse!”. Nu știam, însă, pe atunci, că taina fărădelegii se lucra și la noi în ascuns:

2Te 2:2 Să nu vă clintiți degrabă cu mintea, nici să vă spăimântați - nici de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreo scrisoare ca pornită de la noi, cum că ziua Domnului a și sosit. 3 Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip; căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credință și nu se va da pe față omul nelegiurii, fiul pierzării, 4 Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu. 5 Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri? 6 Și acum știți ce-l oprește, ca să nu se arate decât la vremea lui. 7 Pentru că taina fărădelegii se și lucrează, până când cel care o împiedică acum va fi dat la o parte. 8 Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale. 9 Iar venirea aceluia va fi prin lucrarea lui satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase, 10 Și de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască. 11 Și de aceea, Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni, 12 Ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea. 13 Iar noi, fraților, iubiți de Domnul, datorii suntem totdeauna să mulțumim lui Dumnezeu pentru voi, că v-a ales Dumnezeu dintru început, spre mântuire, întru sfințirea duhului și întru credința adevărului, 14 La care v-a chemat prin Evanghelia noastră, spre dobândirea slavei Domnului nostru Iisus Hristos. 15 Deci, dar, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

Iată că Părintele Arsenie Boca îmbina în sine falsa pocăință prin satisfacția morții celui vinovat (împrumutată de la dumnezeul cel mânios apusean), cu biciuirea rusească, fiind numit, de aceea, „Biciul lui Dumnezeu”. Dar să nu credeți că le biciuia pe animale ca sârmanul mujic rus. El biciuia pe oameni, ducându-i la deznădejde și fapte necugetate. Pe animale le iubea pătimaș, nepermis pentru un bun creștin, darămite pentru un ieromonah:

Părintele Arsenie avea însă un cățel mic, flocos, negru. Unde era părintele, acolo era și cățelul. Când am văzut cățelul, mi-am dat seama ca este acolo.⁸⁰⁹

3. *Arhiereul, preotul și tot clerul nu se cade a hrăni păsări și câini mici*

Alături de glasurile dezmierdătoare ale oamenilor și ale cântecelor de joc se numără și glasurile păsărilor, adică ale papagalilor, privighetorilor, porumbeilor, canarilor și ale altor cântătoare de acest fel, precum și lătratul câinilor mititei, vietăți pe care le hrănesc cu oarecare grele cheltuieli în casele lor nu numai [dintre] mireni, ci și clerici și sfințiți. Pentru aceea, având în vedere vătămarea produsă de acestea, precum și deșertăciunea lor, te rog fierbinte pe Prea Sfinția ta să te lipsești [de ele]. Și dacă poate ai în casă unele ca acestea, leapădă-le, căci, într-adevăr,. 1) este un lucru cu totul necuviincios ca un arhiereu să hrănească [vietăți] ca acestea în Mitropolie, întrucât se; face pricină de multă ocară și sminteală creștinilor - adică să vadă în casa arhiereului sau a preotului păsări și câini mici și să audă necuvântătoarele lor glasuri acolo unde se cădea să se vadă tot lucrul de cinste și cucernic.

4. *Pilde ale celor ce au împătımire spre oarecare vietăți*

Și 2) pentru că aceste viețuitoare pricinuiesc în inimile oamenilor împătımire și dragoste nerațională, încât cei ce le au le iubesc mai mult pe ele decât pe oamenii cei raționali, asemenea lor. Aceasta o adevărește pe de o parte împăratul Onorie, care nu s-ar fi întristat atât de mult chiar dacă s-ar fi pierdut cetatea Romei cât dacă ar fi pierit papagalul său care

⁸⁰⁸ Fiodor Mihailovici DOSTOIEVSKI, *Frații Karamazov (1880)*, <<http://chinez-isidor.blogspot.ro/2015/02/fratii-karamazov-de-fiodor-mihailovici.html>>, sâmbătă, 8 august 2015, pp. 297-299.

⁸⁰⁹ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015.

se numea tot la fel [Roma],, după cum zic istoricii, sau, după alții, căteaua lui care se numea astfel.

Pe de altă parte, robii unor popoare care se aflau la Roma și țineau în mâinile lor câini mici pe care îi mângâiau ca și cum ar fi fost copiii lor l-au făcut pe cezarul să îi înfrunte cu această nostimă întrebare: „în locurile acestor oameni femeile nasc copii sau nu?” Aceasta povestește Plutarh. Și ce să spun despre niște vietăți ca acestea? Atât de nepriceput și de împătimit este ticălosul om, încât își revarsă patima și dragostea până și către târătoarele cele purtătoare de moarte și otrăvitoare.

Să-ți spun una și mai mare: [alții și-au revărsat dragostea] până și către copacii și sadurile cele nesimțitoare. Istoricii spun că un împărat al Romei a luat împătimităre către o smirnă, îndulcindu-se de multitudinea ei de culori. Pe aceasta, după ce a răsărit și a făcut rădăcini, a luat-o într-o cămară aflată la malul mării și o hrănea atârându-i mărgăritare la gât.

Se povestește încă și despre Xerxes că a iubit un platan și că îl împodobește ca pe o mireasă, spânzurându-i în ramuri coliere, cercei, inele, și alte [podoabe], că rădăcinile i le împodobește cu brățări, iar vârful i-l încunună cu coroane împărătești, adăpându-l cu apă binemiroitoare și de mult preț, încât cineva putea spune că împodobitorul unui copac ca acesta era mai nesimțitor decât însuși copacul pe care-l împodobește.⁸¹⁰

Iată încă un motiv care poate că îi schimbă (în taină, fără să-și dea seama) sufletul Părintelui Arsenie Boca spre o abordare așa de disprețuitoare față de oameni. Dar adevărata îmbolnăvire a sfinției sale venea din altă parte, dintr-o lucrare mult mai profundă, pe care o să o analizăm mai jos – n.n.]

Lucrarea duhovniciei Părintelui Arsenie Boca era sinistră și cu totul deplasată de la Calea Împărătească și lină a lui Hristos. Să vedem cum este aceasta cercetând Sfânta Biserică Ortodoxă, insuflată de Sfântul Duh, Care judecă cu totul altfel decât Părintele Arsenie Boca, astfel de cazuri:

Curați se zic navatiani (așa pe sineși numindu-se după mândria cugetului, precum scrie Eusebiu cartea 6, cap 43). Iar Navat [(c. 200–258) – n.n.] a fost prezbiter al Bisericii romanilor, carele nu primea pe aceea, ce în vremea goanei s-a fost lepădat (de credința lui Hristos) iar apoi s-au căit. Ci nici cu cei însoțiți prin a doua nuntă se împărtășea. Și după Botez zicea, că nu se mai poate milui cel ce a păcătuit, după Epifanie la eres 59, și după Augustin eres 38. Deci acesta măcar că în dogmele credinței nu a greșit, nici era eretic, ci numai schismatic, după 1 canon al marelui Vasile. Pentru ura de frați a sa însă și nemilostivirea socotelii, și mândria sa, s-a anatematizat, de sinodul cel ce s-a făcut în Roma în vremea lui papa Corneliu, după Eusebiu, și de sinoadele ce s-au făcut în Cartagina, în vremea lui Ciprian, și în Antiohia și în Italia împotriva lui. De la acesta s-au numit navatiani și cei ce au urmat reiei socotelii lui. [...]

CANONUL 9 al Sfântului sfințit mucenic Petru

Și pentru cei ce ca din somn sar de sineși la nevoie, care chinuiești, și voiește a trage, și trag asupra lor și ispite de a se lupta cu marea, și cu multa învăluire, iar mai ales și împotriva fraților aprind jeraticul păcătoșilor, și cu aceștia trebuie a ne împărtăși. Fiindcă în numele lui Hristos vin la aceasta, deși nu iau aminte la cuvintele Lui, ce învață: „Rugați-vă ca să nu intrați în ispită” (Matei: 26,41). Și iarăși a zice Tatălui în rugăciune: „Și să nu ne duci în ispită. Ci scapă-ne de vicleanul” (Luca: 11,4). Ci poate nu știi ei fugile cele ce de multe ori s-au făcut, ale însuși Stăpânului și Învățătorului nostru, de către cei ce voiau a-L vrăjmașui, și că uneori nici nu umbla de față printre ei (Ioan: 11,51; Marcu: 14,48). Că și când s-a apropiat vremea patimilor Lui, nu S-a dat pe

Sineși, ci a așteptat până ei au venit asupra Lui, cu săbii și cu lemne. Deci zice către ei: „ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu fuști să mă prindeți”? „? Care și l-au dat pe El, zice, lui Pilat”. Însă cei ce după însemnarea Lui, și cei ce după scopul Lui umblând, au pățimit, aducându-și aminte de dumnezeieștile Lui cuvinte, prin care sprijinindu-ne pe noi pentru goane, zice: „Luați aminte pentru sine-vă. Că vă vor da pe voi la adunări, și în sinagogile lor vă vor bate pe voi”. Și vă vor da, a zis, dar nu pe sine-vă dați-vă. „Și vă veți duce la igemoni, și la împărați pentru numele Meu” (Luca: 21,12), dar nu pe sine-vă să vă aduceți. Fiindcă și

⁸¹⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, Paza Celor Cinci Simțuri, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 141-142.

voiește ca noi goniți fiind, a trece din loc în loc, pentru numele Lui, precum iarăși Îl auzim pe El zicând: „și de vă gonesc pe voi din cetatea aceasta, fugiți în cealaltă” (Matei: 10,23), că nu voiește de sine a ne duce noi către sateliții (gvardioți), și lăncierii diavolului. Ca să nu ne facem pricinuitori lor și de mai multe morți, ca cum silindu-i pe ei mai mult a se sălbătici, și a săvârși în faptă lucrurile cele aducătoare de moarte, ci a aștepta și a lua aminte de sine-ne: „Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită” (Matei: 26,41). Așa Ștefan cel întâi următorul Lui, mucenicie luând asuprași în Ierusalim. Răpindu-se de cei fără de lege și aducându-se în adunare, cu pietre împoșcându-se în numele Domnului Iisus Hristos, s-a slăvit, rugându-se și zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta” (Fapte: 7,60). Așa Iacov al doilea, prinzându-se de Irod, cu sabia i s-a tăiat capul (Fapte: 12,2). Așa Petru cel mai întâi dintre Apostoli, de multe ori prinzându-se și închizându-se, și necinstindu-se la urmă în Roma s-a răstignit. Și prea vestitul Pavel de multe ori fiind dat și până la moarte primejduindu-se, și mult nevoindu-se, și întru multele goane lăudându-se, și în necazuri, întru aceeași cetate, și lui i s-a tăiat capul cu sabia. Care întru cele ce s-a lăudat, a isprăvit. Și că, „În Damasc s-a slobozit cu coșnița noaptea peste zid” (II Corinteni: 11,32). Și a scăpat din mâinile celui ce căuta a-l prinde. Că ceea ce le stătea lor înainte era mai întâi, să binevestească și să învețe cuvântul lui Dumnezeu. Întru care mai întărind pe frați ca să rămână întru credință, ziceau ei și aceasta că: „Prin multe necazuri se cuvine noi a intra întru împărăția lui Dumnezeu” (Fapte: 14,21). Căci „căutau nu pe folosul lor, ci pe cel al multora ca să se mântuiască” (I Corinteni: 10,33). Și de a zice lor multe la acestea spre a arăta cu deamăruntul, de nu, precum zice Apostolul: „Că nu îmi ajunge vremea a spune” (Evrei: 11,32).

TÂLCUIRE

Cei ce scoală din somn și mai ales după puțin somn, nu-și au cugetul lor statornic, ci tulburat și nestatornic. Cu aceștia dar a asemănat sfântul pe aceia, ce sar întru nevoieța muceniei, și nu umblă cu rânduială, ci sumește și fără chibzuire se aruncă întru dânsa, nearătată fiind și negândită de gonaci. Nici de față și în lucrare pusă, ci zăbovită de a trage pe creștinii cei ce se nevoieșc. Și își trag lor, adică ispită, iară celorlalți creștini le aprind mai mult pe muncile gonacilor, cu necuviincioasa lor pornire. Însă deși aceștia sunt vrednici de prihană, cu toate acestea, fiindcă pentru numele lui Hristos sar așa la mucenicie, poruncește Sfântul prin canonul acesta, ca să se împărtășească cu ceilalți creștini, măcar că nu urmează pilda lui Hristos.^{811 812}

11. Zis-a un părinte oarecare: „Când vei vedea întărâtarea, tulburarea și venirea păgânilor asupra creștinilor, atunci fugi și tu și te ascunde, pe cât vei putea, dar să nu te dai pe tine în mâinile păgânilor prigonitori, părându-ți-se că mare lucru vei face de te vei da singur în mâinile lor. Că Dumnezeu nu voiește cele ce sunt mai presus de putință, deși sfinții mucenici singuri, de bună voia lor s-au dus și s-au dat în mâinile prigonitorilor, dar prin oarecare descoperire dumnezeiască făceau aceasta. Iar tu, când ți se va întâmpla fără de voia ta să cazi cumva în mâinile păgânilor prigonitori, cu bună nădejdea lui Hristos să rabzi vitejește toate ispitele și muncile ce ți se vor întâmpla, până la moarte. Iar cel ce nu fuge de ispite, ci se dă singur de bună voia sa într-însele, acela să piară într-însele, că noi avem poruncă să ne păzim de ispite pe cât vom putea și să ne rugăm pururea lui Dumnezeu, zicând: «Doamne, nu ne duce pe noi întru ispite!»⁸¹³

Iar pricină binecuvântată de despărțire între bărbat și între muiere alta vreuna nu este, decât curvia, sau preacurvia bărbatului și a muierii. [...] **Pentru că și Domnul n-a iertat a se despărți așa prost pentru singură preacurvia, ci chiar și după întâiul cuvânt pentru râvna, care urmează din o preacurvie ca aceasta, și pentru uciderea ce poate urma din râvna**

⁸¹¹ Este evident că după ce se vor spovedi, se vor dezlega la împărtășanie. Deci acesta este un păcat. Iar păcatul nespovedit nu se iartă. Deci cum s-ar putea spovedi preoteasa dacă este omorâtă tocmai în acest păcat, mai ales că nu moare mărturisind pe Hristos, ci dorind să provoace răul soțului ei, la sfatul Părintelui Arsenie Boca. Și cum să se căiască când crede că este virtute și ascultare de un ieromonah Ortodox? Jalnică amăgire, să dogmatisești păcatul ca mucenicie și astfel să păcătuiești împotriva Sfântului Duh crezând că faci o faptă bună tocmai păcătuind.

⁸¹² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 151, 69-71, 563-565

⁸¹³ *Patericul...*, Pentru răbdare, 11.

aceasta. [...] Deci fiindcă din toate acestea ce am zis se înțelege că, nu se cuvine a se despărți bărbatul de femeie, sau femeia de bărbat, pentru aceasta este de nevoie a suferi o parte pe alta, după Teologul Grigorie. Și atât femeia se cade a suferi pe bărbat, măcar de o ocărește, măcar de o bate, măcar de cheltuiește zestrea ei, sau altceva de-i face, cât și bărbatul pe femeie, măcar deși se îndrăcește, după canonul 4 al lui Timotei, măcar alte metehne de ar pătimi, și neputință de ar avea, după Hrisostom (în cuvântul la zicerea: muierea s-a legat cu lege și celelalte) măcar deși legile împărătești și cele dinafară, pentru multe pricini iartă a se despărți bărbatul de muiere și muierea de bărbat, dar Hrisostom (în același) împotrivindu-se lor zice, că nu are a ne judeca Dumnezeu după legile acestea, ci după legile cele ce însuși le-a legiuit despre nuntă. „**O singură pricină binecuvântată despărțire este cea rânduită de legi, după împărații Leon și Constantin, când o parte vrăjmășuiește viața celeilalte (titlul 13 din alegerea legilor), se despart încă după dreptul cuvânt, când o față este drept slăvitoare, iar cealaltă ereticească, după canonul 72 al soborului 6**”.

CANONICEASCĂ FORMĂ A CĂRȚII DE DESPĂRȚIREA NUNȚII.

Preseduint (șezând pe scaunul judecății) smerenia noastră, fiind împreună și preacinstiții clerici, preacucernicii preoți, și preacinstiții boieri (și proestoși) s-au înfățișat înaintea tuturor, (cutarele din cutare loc) pârându-și pe femeia sa (sau cutare femeie pe bărbatul său) în vinovăție de preacurvie. Și zicând că o au aflat pe ea cu adevărat spurcând patul bărbatului ei, și vederat preacurvind cu altul. Dar cerându-se pentru aceasta și martori vrednici de credință, a adus de față pe (cutare și cutare și cutare) care în frica lui Dumnezeu, și în curată conștiința lor, au mărturisit înaintea tuturor pentru femeia lui, că cu adevărat nu au păzit cuviincioasa credința bărbatului său, și vrăjmășuindu-și întreaga sa înțelepciune, s-a făcut preacurvă. Deci smerenia noastră acestea auzindu-le, și deplin încredințându-ne, am mai născut pricina aceasta. Și dar întrebuintând apoi feluri de cuvinte și de chipuri, spre a îndupleca pe numitul (cutare) să ia iarăși și primească pe femeia sa, (că și aceasta se poate după dumnezeieștile legi) trecând cu vederea acest fel de greșală a ei, fiindcă amar se căiește de aceasta, și juruiește că niciodată o va mai face. Și toate acestea lucrându-le într-o lungime de timp destul, nu am putut a-l pleca pe el. Drept aceea urmând noi hotărârii Domnului nostru celei din Evanghelie, care zice că: „Oricare va lăsa pe muierea sa, afară de cuvânt de curvie, o face pe ea de preacurvește” (Matei: 5,32; 19,7). Și socotind noi, că singură aceasta este leginică și binecuvântată pricină de a se despărți bărbatul de muiere. Adică cuvântul preacurviei, precum Domnul a hotărât. **Dar încă și îngrijindu-ne mai înainte ca nu cumva să se întâmple ceva mai rău din împreună locuirea acestora cea de aici înainte, fiindcă preacurvia mai de multe ori naște pe pizmuire, și pizmuirea pe ucidere.** Deci pentru aceasta, dezlegăm pe numitul (cutare) de muierea sa (cutare) după hotărârea Domnului, și după sfintele canoane apostolești și sinodicești. Dar și dăm lui voie a-și lua altă muiere (adică părții celei nevinovată). Iar mai sus numitei (cutare), nici odinioară (adică părții vinovate) îi dăm voie a-și lua alt bărbat, ca uneia ce s-a făcut pricină acestei despărțiri și dezlegări de nuntă. Căci ei se cade în locul nunții și a însoțirii a doua, să rămână așa, plângându-și și tânguindu-și în toată viața păcatul său, căci: Ceea ce Dumnezeu a împreunat, ea a despărțit (Matei: 19,6). De vreme ce și întru alt chip, trăind bărbatul ei pe care ea prin a sa desfrânare l-a lăsat, urmează frica ca nu cumva să se facă preacurvă, de se va împreuna cu alt bărbat, după Apostolul Pavel (Romani: 7,3). Care și întru alt loc zice că: „De se va despărți muierea de bărbatul ei, să rămână nemăritată” (I Corinteni: 7,11). Pentru aceea spre încredințare s-a făcut această carte de despărțire, și s-a dat mai sus numitului (cutare)501 în anul (cutare), și luna.⁸¹⁴

132. In ce conditii Biserica Ortodoxa aproba divortul ?

Dupa invatatura data noua de Dumnezeu, casatoria este indisolubila, adica una singura pe toata viata : " Ceea ce Dumnezeu a unit, omul sa nu desparta " (Matei 19, 6) . Numai moartea desparte in chip firesc pe cei doi sotii. Totusi, sunt cateva exceptii ingaduite de Biserica, care duc la despartirea sotilor intre ei prin divort. Iar divortul este desfacerea

⁸¹⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 151, 69-71, 563-565

casatoriei pe care o provoaca sotii intre ei, pentru care Biserica nu le poate da nici o binecuvantare sau hotarare juridica oficiala. De aceea, nici nu se prevede vreo slujba bisericeasca la divort. Adevarata legiuitate a nuntii consta numai in casatoria intaia. Desfacerea ei legala o face numai moartea unuia dintre sotii, sau pe plan mai inalt, moartea ambilor sotii, caci dupa moarte " sunt ca ingerii, necasatoriti " (Matei 22, 30) .

Cu toate acestea, conducerea bisericeasca, tinand seama de scopul moral al casatoriei, inca din vremea apostolilor a dat ingaduinta vadovei ramasa prin deces de a se recasatori. Deci ca o iconomisire dintre cele doua alternative : a vadovei prea superioare, in deplina stapanire de sine (Luca 2, 36-37) si a desfraului prea pacatos, i s-a indicat calea de mijloc a casatoriei celei de a doua (I Corinteni 7, 8-9; I Timotei 5, 3, 6, 14) , cum spune asa de clar Arhimandritul Nicodim Sachelarie, in lucrarea sa monumentala Prsvila Bisericeasca.

133. Care sunt cauzele canonice ale divortului ?

Motivele canonice de divort sunt :

I.a. Adulterul (preacurvia) , adica violarea credintei conjugale de catre sot sau sotie. Acest motiv de divort se bazeaza pe Sfanta Evanghelie, adica pe dreptul divin (Matei 19, 9) .

b. Pe langa adulter, sotul poate sa divorteze cand i se pun curse care pericliteaza viata, indreptate contra existentei casatoriei, de catre un sot impotriva celuilalt, cum ar fi refuzul sotului sau sotiei de a naste copii. In acest caz partea nevinovata are drept sa solicite divortul.

c. Iarasi, sotul poate divorta cand sotia se face vinovata de avort intentionat si prin aceasta impiedica scopul casatoriei.

d. Cand femeia sau barbatul participa fara voia celuilalt la ospete si petreceri necuviincioase.

e. Pentru sotie exista motiv de a cere divort cand barbatul sau o acuza public pe nedrept de adulter cand sotul ei greseste in public sau in ascuns, in casa sau in alta parte cu o alta femeie.

II. Al doilea motiv principal de divort, dupa adulter, este caderea unui sot din dreapta credinta - apostazie, necredinta, secta etc. (I Corinteni 7, 15) .

III. Cand unul din sotii sau amandoi intra in monahism, " ca o moarte superioara, fata de lumea pusa in slujba pacatului " (Sinodul VI Ecumencic, canonul 12 si 48) . Insa " cel ce-si lasa (prin divort neingaduit) sotia sa legitima si ia pe alta, trebuie sa fie canonisit ca un preacurvar, dupa porunca Domnului (Matei 19, 9) , adica sa fie oprit pana la 15 ani de la Sfanta Impartasanie " , dupa Sfantul Vasile cel Mare.⁸¹⁵

Lăsând la o parte cruzimea sfatului arsenic dinainte, care cerea bieteii femeii necăjite să-l provoace pe soțul ei să o ucidă ca să fie vădit public, să revenim la acest stil hipnotico-ghicitoresc prezent în toate falsele minuni ale Părintelui și descris de toți ucenicii, fără deosebire de pregătire.

Acest stil nu este Ortodox deoarece pe lângă faptul că vădește o spiritualitate spectaculoasă de un prost gust evident, mai are și o pecete apăsătoare care ne mârșește: marea asprime îndreptată împotriva sărmanilor oameni necăjiți (și așa luptați cu deznădejdea tocmai de cel ce i-a îndemnat la păcat, din ură, ca să nu se mai poată pocăi și să-i dobândească definitiv – și ce crud: tocmai la un ieromonah Ortodox, care ar fi trebuit să-i încurajeze, aline și să îi îndemne la pocăință cu nădejde, să găsească surparea definitivă!). Nădăjduim însă noi, și ne rugăm lui Hristos Cel mult milostiv și îndelung răbdător, ca Să nu aplice cu sfinția sa aceeași măsură la judecată, aceeași acrivie, aceeași asprime, după cuvântul Sfintei Evanghelii:

Mar 4:24 Și le zicea: Luați seama la ce auziți: Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura;

deși cei uciși sufletește prin sfaturile sfinției sale, credem că strigă la cer:

Fac 4:10 Și a zis Domnul: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.

Acest stil navatian este evidențiat și de acatistul Părintelui Arsenie Boca, îndemnând la robia minții de minuni, neluarea în seamă a adevărului de dragul fenomenelor paranormale și pierderea pocăinței autentice:

Icos 3

⁸¹⁵ <<http://www.sfatuortodoxe.ro/pcleopa/convorbiri6.htm>>, sâmbătă, 8 august 2015.

După un an, ai venit de la muntele Athos la Manastirea Brancoveanu si începând munca de duhovnic, înfricoșat te-ai aratat noua multora care veneam la mărturisit, căci mai dinainte numele ni le știai si faptele le descopereai, iar noi de darul ce-l aveai, iti cantam:

Bucura-te, ucenicul Maicii Sfinte.

Bucura-te, ca dar de prooroc ai primit.

Bucura-te, ca multora pe nume le spuneai.

Bucura-te, ca faptele si păcatele le descopereai.

[...]

Condac 10

Venit-a Părinte, in timpul unei Sfinte Liturghii, o femeie sa-ti spună necazul ce-l avea si te tulbura cu nerăbdarea ei, iar tu Părinte simțind din Sfântul Altar, ai oprit slujba si ai strigat la ea sa înceteze cu nerăbdarea si ai spus la toti de ce a venit, ca sa cantam: Aliluia!

Icos 10

Ai spus Părinte ca femeia a venit deoarece a pierdut 20.000 de lei si ca acei bani cu care cele doua fete ale ei trebuiau sa-si creasca copiii pe care n-au voit sa-I nasca si i-au avortat. De aceea spor in casa nu vor mai avea, când sufletele copiilor striga răzbunare asupra părinților, iar noi ne minunam de darul tau

[...]

Icosul al 9-lea

Facandu-se utrenie in Biserica, ai iesit, Parinte, cu cantaretii si cu toti credinciosii, ca sa savarsesti Sfanta Liturghie pe altarul din fata manastirii si, fiind linga tine cantaretul care indoit cu credinta era, te-a vazut inconjurat de flacari de foc, care erau darul Sfantului Duh. Atunci el s-a inspaimantat si a strigat, iar tu l-ai oprit sa nu spuna, doar ca simteai ca te arde ceva.⁸¹⁶

Ce acatist potrivit evlaviei, ca și cel căruia i s-a dedicat. Cât de diferit este Părintele Arsenie Boca față de adevărații Sfinți:

31. *Spuneau părinții despre avva Macarie cel Mare că s-a făcut, precum este scris, dumnezeu pământesc. Că precum este Dumnezeu acoperind lumea, așa s-a făcut și avva Macarie acoperind greșelile ce le vedea, ca și cum nu le-ar fi văzut și pe care le auzea, ca și cum nu le-ar fi auzit.⁸¹⁷*

Iată, însă, diametral opus de cum o practica Părintele Arsenie Boca, cum sfătuiește Sfânta Biserică Ortodoxă să se facă duhovnicia (spre vindecarea, iar nu zdrobirea celui păcătos), după cum a învățat-O Însuși Mirele Ei, Domnul nostru Iisus Hristos:

Mat 12:18 „Iată Fiul Meu pe Care L-am ales, iubitul Meu întru Care a binevoit sufletul Meu; pune-voi Duhul Meu peste El și judecată neamurilor va vesti. 19 Nu se va certa, nici nu va striga, nu va auzi nimeni, pe ulițe, glasul Lui. 20 Trestie strivită nu va frânge și feștilă fumegândă nu va stinge, până ce nu va scoate, spre biruință, judecata. 21 Și în numele Lui vor nădăjdui neamurile.

Așadar, judecata este limpezirea rațiunii prin blândețe, care biruie prin lămurirea înțeleșurilor, dând nădejde, iar nu judecata privită ca un proces între oameni și Dumnezeu, al cărui procuror este Părintele Arsenie Boca, reprezentant în țara noastră al ideologiei dumnezeului senior mânios și răzbnător de tip apusean, cuprinsă atât de sugestiv în sintagma „biciul lui Dumnezeu”.

Ioan 8:3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarăși plecându-Se, scria pe pământ.

⁸¹⁶ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?t=4036>>, luni, 6 iulie 2015.

⁸¹⁷ Patericul..., Pentru Avva Macarie Egipteanul, Despre smerenie, 30-31.

9 Iar ei auzind aceasta și mustrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

Noi, Ortodocșii, credem că Singurul om fără nici un păcat este Hristos, iar Maica Domnului este Singura care nu are păcate personale și a fost curățată de păcatul strămoșesc la Buna-Vestire. Dar iată, nici Ei, nu aruncă cu pietre și nici nu osândesc, ci doar îndeamnă, fără reproș și fără biciuire la pocăință, adevărata mângâiere. Oare Părintele Arsenie Boca nu avea păcate și/sau era mai autoritar ca Domnul și Măicuța Lui, ca să arunce cu pietre sau să dea cu biciul, osândind? Să nu fie în veac, între oameni o asemenea hulă, Amin!

Fraților, scriu înaintea feței Dumnezeului meu: smeri-ți-vă inimile voastre și veți vedea mila Domnului, și încă de pe pământ veți cunoaște pe Ziditorul ceresc și sufletul vostru nu va cunoaște saturare în iubire.

Nimeni nu poate cunoaște de la sine ce este iubirea lui Dumnezeu, dacă nu-L învață Duhul Sfânt; dar în Biserica noastră iubirea lui Dumnezeu se face cunoscută prin Duhul Sfânt și de aceea vorbim despre ea.

Sufletul păcătos care nu cunoaște pe Domnul se teme de moarte, gândind că Domnul nu-i va ierta păcatele sale. Dar aceasta e pentru că sufletul nu cunoaște pe Domnul și cât de mult ne iubește. Dacă oamenii ar ști aceasta, nici un singur om n-ar mai deznădăjdui, pentru că Domnul nu numai că iartă, dar se și bucură de întoarcerea păcătosului. Chiar și atunci când moartea îți bate la ușă, crede cu tărie că, de îndată ce vei cere iertare, o vei și dobândi.

Domnul nu e ca noi. El este blând și milostiv și bun, și atunci când sufletul îl cunoaște, el se minunează fără sfârșit și zice: „Ah, ce Dumnezeu avem!”

Duhul Sfânt a dat Bisericii noastre să cunoască cât de mare este milostivirea lui Dumnezeu.

Domnul ne iubește și ne primește cu blândețe, fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună în deget un inel scump și încălțăminte în picioare, să junghie vițelul cel gras și să se veselească și nu l-a învinuit [Le 15].

Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!

Duhul Sfânt învață sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni.⁸¹⁸

De ce Părintele nostru drag Arsenie nu te-ai lăsat învățat de Sfântul Duh smerenia lui Hristos, ca să semeni cu El și să iubești pe oameni? Acum ai fi fost Sfânt și ai fi putut ajuta oamenii necăjiți și cu toții am fi venit la tine să ne înveți smerenia lui Hristos!!! N-ar fi fost nevoie de presiuni îngrozitoare să fi canonizat, ca să devină lucrarea sfinției tale o altă ispită împotriva iubirii! Și nu te-ar fi chinuit acum toate cuvintele tale spuse cu asprime, și toate privirile înrobitoare, și toate gesturile care nu au fost Ortodoxe, și mai ales toate minunile care ne abat de la adevăr!

Să vedem cu câtă delicatețe, răbdare, smerenie, înțelepciune, tăierea voii proprii și cunoaștere a sufletului omenesc, lucrează un adevărat văzător cu duhul (nu văzător cu duhurile cele ucigașe și mincinoase):

Din Pateric

1. *Mers-am odinioară la oarecine din Părinți și l-am întrebat pe el, zicând: „De va avea cineva vreun gând, și se vede pe sineși [deja] biruit, și, de multe ori citind cele ce au zis Părinții despre un gând ca aceasta, se ispitește a-l îndrepta pe acesta, dar nu poate cu niciun chip, ce este mai bine: a vesti gândul oarecărui din Părinți sau a se sârgui a face cele ce a citit, îndestulându-se cu a sa conștiință?” Răspuns-a bătrânul:*

⁸¹⁸ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 78.

„Dator este a vesti la un om ce-l poate folosi pe el, și a nu îndrăzni de sine, că nu poate cineva să-și ajute luiși, mai vârtos atunci când de patimi este împilat. Că mie, zice, tânăr fiind, una ca aceasta mi s-a întâmplat:

Aveam patimă sufletească și mă biruiam întru dânsa; dar, auzind de Avva Zinon că pe mulți, așa având, i-a tămăduit, am voit să mă duc și să-i vestesc lui, iar Satana mă împiedica, punându-mi în gând: «Că de vreme ce știi ce ești dator a face, fă precum citești. Și dar ce mergi să ostenești pe bătrânul?» Deci, când mă sârguiam a merge și a vesti lui, războiul se ușura de la mine prin meșteșugul vicleanului care-l ușura tocmai ca să nu mă duc, iar dacă mă supuneam a nu merge, iarăși de patimi mă stăpâneam, și aceasta multă vreme mi-a meșteșugit-o mie vrăjmașul, nelăsându-mă a mă mărturisi bătrânului. încă de multe ori am și mers la bătrânul vrând a-i spune lui cugetul, și vrăjmașul nu mă lăsa, aducând rușine în inima mea și zicând: «Că de vreme ce știi cum trebuie să te tămăduiești pe sineți, ce trebuință este să mai spui și altcuiva? Că doar nu te lenevești pe sineți, știind doar ce au zis Părinții».

Acestea îmi puneau deci în gând potrivnicul, ca să nu arăt patima la doftor și să mă tămăduiesc; iar bătrânul cunoștea cum că am gânduri, dar nu mă vădea, așteptând ca eu să le mărturisesc pe ele; și mă învăța despre dreapta viețuire, iar apoi mă slobozea. Iar mai pe urmă, plângând eu, am zis întru sinemi: «Până când, ticăloase suflete, nu voiești a te tămădui? Alții de departe vin la starețul și se tămăduiesc, iar tu nu te rușinezi, aflându-te aproape de doftor și ne-mărturisindu-te?»

Deci, înfierbântându-mă cu inima, m-am sculat și am zis întru sinemi că, ducându-mă la bătrânul, de nu voi afla acolo pe cineva, voi cunoaște că este voia lui Dumnezeu ca să-i vestesc lui gândul. Și, ducându-mă eu, n-am aflat pe nimeni. Iar starețul, după obicei învățându-mă despre mântuirea sufletului și cum se curăță cineva de gândurile cele spurcate, eu, de vreme ce m-am rușinat și nu i-am descoperit lui nimic, vrând eu a mă duce, sculându-se el, a făcut rugăciune și mă petrecea, mergând înaintea mea până la ușa cea din afară. Iar eu, muncindu-mă de gânduri - a spune sau a nu spune bătrânului -, mergând încetișor- încetișor înapoi, iar acela întorcându-se și văzându-mă muncit de gânduri, **mă bate în piept și-mi zice: «Ce ai? Și eu sunt om». Iar aceasta zicând, mi s-a părut că mi s-a deschis inima și am căzut pe față la picioarele lui, zicând: «Miluiește-mă!» Iar starețul mi-a zis: «Ce ai?» Răspuns-am eu: «Nu știi ce am?» Răspuns-a acela: «Se cuvine ca tu să spui aceasta».**

Iar atunci am spus lui cu rușine cu de-amănuntul patima mea. Și el mi-a zis: «Pentru ce mai demult te-ai rușinat a-mi spune? Nu sunt și eu om? Vrei însă să-ti spun totuși ceea ce știi? Nu ai oare trei ani de când vii aici având aceste gânduri și nemărturisindu-le pe ele?» [deși era străvazător, adică vazător cu duhul al faptelor și inimilor omenești, a așteptat cu delicatețe trei ani, nevădindu-l nici măcar când era în intimitate, ca să fie mărturisirea din voia lui și să fie împreună-lucrător al mântuirii proprii ca să se poată vindeca. Ce diferit și grosolan lucra bietul Părinte Arsenie Boca – n.n.] Iar eu mărturisind și căzând iarăși și rugându-mă și zicând lui: «Miluiește-mă pentru Domnul», mi-a zis: «Du-te și nu te lenevi de rugăciunea ta și să nu clevetești pe nimeni. [și ce grav este să clevetești pe alții public. Noi ne străduim să nu facem aceasta, ci să arătăm că cele cunoscute deja și crezute public ca fiind model de sfințenie sunt o cădere și o amăgire. Nu știm dacă reușim, dar ne rugăm ca împreună cu harul lui Dumnezeu să pornim de la adevărul lămurit pentru a ne îndemna pe noi și pe toți să nu-l judecăm pe sfinția sa, ci chiar atunci când este clevetit de alții mai râvnitori (dar și înlăuntrul nostru, când ne aducem aminte sau suntem presați să-l credem mincinos drept Sfânt) să-l plângem cu milă și luare aminte pentru izbăvirea noastră și a Părintelui Arsenie Boca de această capcană și consecințele ei veșnice – n.n.] Deci ducându-mă în chilia mea și nelenevindu-mă de rugăciunea mea, cu darul lui Hristos și rugăciunea bătrânului, nu m-am mai supărat de patima aceea. Iar după un an mi-a venit un gând ca acesta: «Oare nu pentru mine Dumnezeu a făcut mila Sa, și nu pentru starețul?» Și, cugetând aceasta, m-am dus să-l ispitesc pe el; și, luându-l pe el deosebi, i-am făcut metanie și i-am zis: rog pe iubirea ta de Dumnezeu, părinte, roagă-te pentru mine pentru gândul acela de care ti-am vestit odinioară. Iar el m-a lăsat să zac lângă picioarele lui; și, tăcând puțin, mi-

a zis: «Scoală, ai credință!» [vedeți, nu l-a numit dezertor, ci pentru a-i întări credința în smerita ascultare i-a arătat taina, cu multă delicatețe, fără reproș, dându-i curaj – n.n.] *Iar eu, auzind, de rușine voiam să mă înghită pământul. Și, sculându-mă, nu puteam să privesc și să-l văd pe bătrânul; și m-am întors la chilie, minunându-mă și înspăimântându-mă*.⁸¹⁹

Să vedem ce ne învață despre aceasta Gura lui Hristos cea fără de greșală, Sfintele Sinoade Ecumenice și Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

Canonul 102 al Sinodului al 6-lea ecumenic:

CANONUL 102

Trebuie dar cei ce au luat de la Dumnezeu stăpânire a dezlega, și a lega, să ia aminte felurimea păcatului, și gătirea către întoarcerea celui ce a păcătuit, și așa potrivită boalei pe vindecare să o aducă. Ca nu pe ne măsurarea întru amândouă întrebuițându-o să greșescă către mântuirea celui ce bolește. Că nu simplă (proastă) este boala păcatului, ci de multe feluri, și multe odrasle de vătămare odrăslește, din care răul mult se revarsă, și înainte sporește, până să stea împotriva puterii celui ce vindecă. Drept aceea cel ce se arată știutor de doftoria cea întru duhul, mai întâi se cade a cerceta dispoziția (așezarea sufletească) celui ce a păcătuit, și de se înduplecă spre sănătate, sau dimpotrivă prin chipurile sale cheamă asuprași pe boală, să privească în ce chip poartă grijă de întoarcerea sa în vremea pocăinței; și de nu stă împotriva doftorului, și de nu crește rana sufletului prin aducerea leacurilor celor ce se pun asupra ei, și așa milostivirea să o măsoare după vrednicie. Că tot cuvântul lui Dumnezeu și celui ce i s-a încredințat păstoreasca ighemonie, este, a întoarce pe oaia cea rătăcită, și de șarpe rănită a o tămădui. Și nici către prăpastia deznădăjduirii a o împinge, nici frâiele a le slăbi spre abaterea și defăimarea vieții. Ci cu un chip numaidecât, ori prin doftoriile cele mai aspre și mai pietroase, ori prin cele mai moi și mai blânde, să stea împotriva patimii, și să se nevoiască spre închiderea răni, ispitind rodurile pocăinței, și înțelepțește iconomisind pe omul cel chemat către strălucirea cea de sus. Deci amândouă se cuvine a le ști noi, și cele ale scumpătății, și cele ale obiceiului. Și a urma, la cei ce nu primesc mărginirea, cu chipul cel predat, precum ne învață pe noi Sfințitul Vasilie.

TĂLCUIRE

După ce sinodul acesta a rânduit despre multe, și osebite certări, în sfârșit prin canonul acesta lasă totul la judecata episcopilor, și a duhovniceștilor Părinți, stăpânirea de a lega și a deslega. Zicând, că ei se cuvine a socoti și felurimea păcatului, adică de este de iertare, sau de este de moarte, și plecarea ce are păcătosul spre pocăință, și așa să aducă potrivită lecuirea cu boala lui. Nu cumva dând ei celor mari de suflet, și osârdnici spre pocăință, certări compogorătoare, și ușoare, iar celor mai leneși, și mici de suflet, dimpotrivă să le dea canoane aspre, că nici pe unul vor îndrepta, nici pe altul, ci mai vârtos îi vor pierde. Pentru că atât de mult în felurit este păcatul, și atât de tare crește, încât stă împotriva, adică biruiește și puterea, și meșteșugul duhovnicescului doftor (ori și așa mult în felurit este păcatul, și foarte crește, până ce ajunge a veșteji și pe meșteșugul duhovnicescului doftor). Deci pentru aceasta doftorul sufletelor mai întâi de toate trebuie să socotească așezarea (dispoziția) și plecarea păcătosului, deși iubește sănătatea sufletului său cu fierbinte pocăință, sau dimpotrivă, deși își crește păcatul său asuprași. Și cu ce chip se poartă cu păcatul. De nu se împotrivește mântuitoarelor doftorii ce-i dă (precum o fac aceasta cei stricați de minte, împotrivindu-se doftoriilor ce le dau doftorii cei trupești). Și de nu crește mai mult cu acestea rana păcatului. Acestea toate, zic, trebuie mai întâi duhovnicul a le socoti, și așa după analoghie (proporție) să măsoare milostivirea. Ușurând certările la cel leneș, și mic de suflet, îngreunându-le la cel osârdnic și mare de suflet. Și amândouă făcându-le pentru milostivire. Ca pe cel mare de suflet să-l curățească de păcat, iar la cel mic de suflet să nu facă rana mai rea. Și în scurt a zice, tot scopul, și lui Dumnezeu, și duhovnicului aceasta este, a întoarce oaia cea rătăcită, adică pe păcătosul (la pocăință), să-l vindece rănit fiind de șarpele cel gândit, și nici să-l împingă în prăpastia deznădăjduirii cu grelele canonisiri, nici iarăși să slăbească frâul lui, cu ușoarele canoane, și cu aceasta să-l arunce în defăimare, și în lenevire. Ci cu tot chipul, ori cu cele

⁸¹⁹ Everghetinos, Ed. Egumenița, Editura Cartea Ortodoxă, s.l., 2009, <<https://archive.org/details/Everghetinosul-VolumulII-ii>>, <<https://archive.org/details/EverghetinosulVol.Iii-iv>>, joi, 10 septembrie 2015, pp.

aspre și iuți leacuri, ori cu cele ușoare și blânde, să se silească a-l face sănătos; cercând rodurile pocăinței lui, și cu înțelepciune iconomisindu-l către strălucirea cea de sus a Sfintei Treimi (care este Împărăția Cerurilor, după Teologul Grigorie). Deci duhovnicul, pe amândouă trebuie a le ști (precum în canonul al 3-lea al marelui Vasile anume se zice aceasta) adică și scumpătatea a o ști, și obiceiul. Și dacă păcătoșii nu vor a păzi scumpătate, pentru care se face compogorământ, și de ani, și de canonisirea păcatelor lor, măcar să le poruncească să păzească obiceiul. Adică întregi anii cei rânduiți de canoane, și certările.⁸²⁰

Așadar, un duhovnic iscusit nu se portă cu toții la fel, cum spun ucenicii că se purta Părintele Arsenie Boca, pe toți vădindu-i public cu asprime. Un duhovnic iscusit cercetează în taină pe fiecare. Și nici un duhovnic cât de experimentat, sau începător, sau neiscusit, sau grosolan, nu are voie să spună păcatele cuiva public. Asprimea față de cei îndărătnici se manifestă prin asprirea canoanelor personale date penitentului sau prin păstrarea întregului număr de ani obișnuiți (adică după Sfântul Vasile cel Mare). În nici un caz, dacă păcatul nu este public și notoriu, nu se ceartă prin strigăte publice disprețuitoare (ajungând până la oprirea Sfintei Liturghii – care nu trebuie în veac oprită!) și darea pe față la alții. Acest lucru este un mare păcat care se cheamă „vădirea păcatului”, iar cel ce îl face este numit „vadnic”, știut fiind că păcatul contaminează pe oameni tocmai prin faptul că se află că și unul și altul au păcătuit și așa că „nu este atât de grav, îl putem face și noi, nu mai este o așa de mare rușine, ba chiar nu este poate nici păcat”. De aceea nu numai că nu a fost un duhovnic iscusit, dar păcatul vădirii prin care trata pe toți ucenicii sfinției sale este pedepsit atât pe pământ, cât și în veșnicie (dacă nu s-a pocăit, măcar pe patul de moarte de el, cu o pocăință adâncă și fierbinte, fiindcă pe mulți i-a vătămat):

CANONUL 28 Nichifor Mărturisorul (PĂCATELE NU SE DESCOPERĂ. SECRETUL SPOVEDANIEI)

Duhovnicul, care primește mărturisirea celor ce mărturisesc păcate ascunse, trebuie să-i oprească pe aceștia de la împărtășire; dar să nu-i oprească de a intra în biserică, nici să nu dea în vileag cele ce le știe despre ei, ci să-i sfătuiască cu blândețe ca să stăruiască ei întru pocăință și rugăciune, și să li se administreze epitimiile ce li se cuvin, potrivit dispoziției sufletești a fiecăruia.

(132 Cartag.; 34 Vasile cel Mare) [...]

Sfântul Vasile cel Mare CANONUL 34

Pe muierele cele ce au preacurvit, și pentru evlavie s-au spovedit (mărturisit), sau de s-au vădit cât de puțin, Părinții noștri au oprit de a le publica, ca nu vădindu-se să le dăm cauză (pricină) de moarte. Însă au poruncit a sta ele fără de împărtășire până se va împlini timpul pocăinței.

TĂLCUIRE

Dacă vreo muiere măritată va preacurvi cu altul, și își va spovedi păcatul, sau din parte s-ar vădi, poate pentru că s-a îngrecat, sau că a născut în lipsa bărbatului ei, zice sfântul, că au poruncit Părinții cei mai vechi, ca aceasta să nu se facă cunoscută de obște; adică să nu se scoată la locurile celor ce se pocăiesc afară de Biserică precum cei vinovați de asemenea păcate, ca să nu i se pricinuiască ucidere; ci au socotit Părinții a sta împreună în Biserică cu cei credincioși, fără a se împărtăși cu dumnezeieștile Taine, până i se va plini rânduita vreme a pocăinței. [...]

CANONUL 50, 46

Celor ce se pocăiesc, după osebirea păcatelor, cu a episcopilor judecată, pocăințele în timp să li se hotărască. Iar prezbiterul fără de știrea episcopului să nu împace (dezlege) pe cel ce se pocăiește. Fără numai dacă nevoia silind, în lipsa episcopului. Iar dacă cândva a vreunuia ce se pocăiește, îi este vina publică și vestită, care pe toată Biserica o clătește, înaintea narticei (tinda Bisericii) se va pune mâna pe acesta.

[Apostolic, can. 39; Cartagina, can. 6, 7]

TĂLCUIRE

⁸²⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 235-236.

Fiindcă de a lega și a dezlega Domnul Apostolilor a dat putere, iar arhieriei sunt închipuire a Apostolilor. Pentru aceasta și canonul acesta poruncește, că arhierul după osebirea păcatelor, să rânduiască celor ce se pocăiesc timpul pocăinței lor, adică cât timp să fie în certarea legăturii. Iar prezbiterul să nu dezlege din legătură pe nici unul ce se pocăiește, fără știrea și voia arhierului, fără numai, dacă cel ce se pocăiește se află în primejdia morții, și arhierul nu este de față, ci lipsește departe. Iar dacă cineva aflându-se în vreun păcat publicarisit și pretutindenii vorbit, încât pentru covârșirea răului să pornească pe toți clericii, ori spre a urma, ori spre a povesti; apoi s-ar căi unul ca acesta, peste acesta să se puie mâna arhierului, sau prin știrea lui, mâna prezbiterului, nu în lăuntru Bisericii, ca peste ceilalți ce se pocăiesc, ci afară de boltă, adică afară și de pridvor (precum se pune și peste cei ce se întorceau din eresuri; canonul 7 al sinodului al 2-lea). Ca să stea să se tânguiască afară de ușa Bisericii. Fiindcă unii ca aceștia, în public și arătat păcătuiind, nu se socotesc că se mărturisesc. Că mărturisire se numește, arătarea păcatului celui ascuns. Iar aceștia cum se vor socoti că se mărturisesc, fiind păcatul lor tuturor arătat și mai înainte de mărturisire.

706. - *Secretul spovedaniei. "Duhovnicul de va spune păcatele celora ce i se spovedesc, acela să aibă canon cu oprirea de la preoția lui, trei ani. Iar învățătorii zic și poruncesc să-i fie luat darul de tot și darul preoției și darul duhovniciei; numai aceasta să aibă voie să se cuminice dumnezeieștii pricestanii. Iar cetățeneasca lege, zice: să i se scoală limba pe ceafă și să i-o tragă pînă ce va muri". -ILT, 319⁸²¹*

Iar această pedeapsă, care pare crudă, de fapt este un canon de pocăință care arată tuturor gravitatea păcatului și ferește, poate, de canonul cel veșnic dat duhovnicului văditor al păcatelor, pedepsit în același mod, dar veșnic, în întunericul cel mai de afară:

Vai! Și cine o să-i izbăvească din întunericul cel mai din afară, precum este scris? Cum și în ce fel este acel întuneric? Și câtă înălțime și adâncime și lărgime are?

Iată, vă spun din parte pentru adâncimea acelui întuneric cel mai din afară: acel întuneric este neînțeles, și se zice cel mai din afară fiindcă este afară de lumea aceasta, și-l des-parte prăpastie mare. Și să zic spre pildă: câtă înălțime este de la pământ până la cer, pe puțin de două ori mai mult este mai adâncă acea adâncime a întunericului celui mai din afara; este adâncime neînțeleasă, și după adâncime are și întunericul. Acolo este întunericul cel pipăit, acolo viermii cei neadormiți, care mănâncă pe cei ce grăiesc minciuni. Acolo înfricoșata muncă a sodomitenilor și cumplita osânda a celor ce lucrează trupeștile păcate.

*Acolo stau tiranii muncitori cei nemilostivi, care muncesc pe cei ce spurcă schima cea îngerească; acolo foame cumplită și legături nedezlegate; acolo cei ce nedreptățesc pe aproapele și dreptatea o calcă; acolo se prăjesc limbile clevetitorilor și ale celor ce judecă și osândesc pe alții. **Acolo sunt tirani care despică din ceafă limbile duhovnicilor acelora, care vădesc păcatele celor ce se mărturisesc la dânșii.** Acolo sunt muncitorii care sfărâmă dinții monahilor celor ce mănâncă milostenia far a să o lucreze, ci numai o învistierez și nu au nici o grijă de dânsa. Acolo sunt viermii cei neadormiți, care mănâncă mâinile și limbile acelora care dau făgăduința când primesc Sfânta Schimă înaintea Sfântului Altar, și pe urmă calcă făgăduințele și își petrec viața cu lenevire. Acolo este scoaterea ochilor acelora ce privesc lucrurile cele rele și spurcate, și poftesc sa le lucreze simțitor și gânditor. Acolo sunt care spinteca gâtlejul acelora care se împărtășesc cu nevrednicie cu Dumnezeieștile Taine și se fac vinovați Trupului și Sângelui Domnului, precum și iudeii.*

Acolo se află multe feluri de munci, cumplete și înfricoșate, care muncesc și răsplătesc acelora care lucrează aici pe pământ cele 44 de păcate ale fărădelegilor, acolo le este răsplătirea. Fiindcă sufletele celor morți, suindu-se la înălțimea cerului și trecând prin vămile văzduhului, și cercetându-se de vameșii de acolo, de se va afla la dânsele vasele celui viclean, și fapte bune nu au, și le stau împotriva păcatele lor, atunci se surpă cu sunet ca de trăznet întru acea prăpastie, și se duc cu mare și înfricoșată frică și sunet. Precum și luceafărul a căzut cu toată ceata lui curgător întru aceasta. Cum zice Domnul la Sfânta Evanghelie:

⁸²¹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Legându-i mâinile și picioarele, aruncați-l întru întunericul cel mai din afară: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților, întuneric se zice pentru că este neluminos, cel din afară: pentru că este deosebită osândă, rânduită pentru cei păcătoși și pentru draci. Pentru aceea zice Avraam: Prăpastie mare s-a întărit între voi și între noi. Adică între dreptși și între păcătoși. Această zicere are trei înțelegeri: una se zice întuneric, că este afară de Edenul cel luminos. **A doua întunericul cel din afară se zice, că este afară de iad.** Iar a treia se zice întunericul cel din afară, că este iadul afară de Eden.

Vă întreb: dacă se va goni din Eden și din iad, unde are să se ducă? Arătat este că o să cadă întru această înfricoșată prăpastie a întunericului celui mai din afară, care este și mai cumplită decât iadul. Și precum oarecând s-a deschis această neînțeleasă adâncime și a înghițit pe Dathan și pe Aviron cu ceata lui, de vii, împreună cu corturile lor, așa se scufundă întru aceasta și cei ce spurcă botezul cel dintâi cu necurățiile lumii. Asemenea și cei ce calcă făgăduințele Sfintei Schime, cu desfrânarea lumeștii îndulciri⁸²².

Să vedem acum ce a făcut ca dintr-un om ce căuta desăvârșirea „cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se”⁸²³ să ajungă la cel ce propovăduia rătăcirea și să se prefacă într-un „bici al lui Dumnezeu”?

Iată cum, ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

Se cade a câștiga faptele cele bune după [o anumită] rânduială nu numai pentru [că așa se câștigă] mai ușor, ci și pentru folos și nevătămare din partea lor. Că zice același dumnezeiesc Isaac: „Fiecare virtute este cauza celei de-a doua. Deci, dacă vei lua pe maica care naște faptele bune și te vei duce să le cauți pe fiice - mai înainte de a câștiga pe maica lor - acelea vor fi ca niște vipere pentru suflet. Iar de nu le vei izgoni de la tine, degrab vei muri” [referință neidentificată]. De pildă, dacă cineva caută să ajungă la dragostea lui Dumnezeu [care este] cea mai înaltă faptă bună - mai înainte de a câștiga frica lui Dumnezeu - care este fapta bună de mai jos care naște dragostea lui Dumnezeu mult se vatămă. La fel [de mult vatămă] dacă el caută [contemplația] mai înainte de făptuire sau dumnezeieștile daruri mai înainte de lucrarea poruncilor. De aceea a zis Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „Nu se cuvine să încetăm frica și să începem direct de la privire [contemplație], deoarece privirea este neînfrântă și poate să împingă și în prăpastie. Ci [se cuvine] să ne învățăm întâi cu frica și, curățindu-ne și. subțindu-ne - să spun așa - la înălțime să ne ridicăm!”⁸²⁴

După cum dacă omul având descoperire dumnezeiască se smerește și ascultă (asemenea Sfântului Cuvios Serafim de Sarov), nădăjduind în Dumnezeu iar nu în sine și înțelegerea sa, prin lucrarea duhovnicului și a celorlalți din Sfânta Biserică, devine purtător de descoperiri duhovnicești și Sfânt, tot așa, dar invers, cel care primește o apariție demonică, dacă nu se smerește și nu se spovedește, părăndu-i-se că este Sfânt, bizuindu-se pe sine și izolându-se de învățăturile, duhovniciei și ceilalți din Sfânta Biserică, se amăgește ireversibil și devine un maestru al amăgirilor.

Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„bătrân iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.

Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci. Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?”, pentru un astfel de gând vei suferi silnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare.”⁸²⁵

⁸²² Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, p. 203.

⁸²³ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

⁸²⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., p. 296.

⁸²⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*,

https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ, miercuri, 10 iunie 2015, p. 22.

Că aceasta s-a petrecut și cu bietul Părinte Arsenie Boca o recunosc, fără să vrea, chiar ucenicii sfinției sale:

Astăzi sunt în posesia copiilor după documente originale privind plecarea Părintelui la Muntele Athos, aflate în arhiva Mitropoliei Ardealului, și pot spune că Părintele Arsenie Boca a fost la Sfântul Munte în anul 1939, după 12 martie și până în 8 Iunie, când era ziua națională a Regatului României.

Din notițele Părintelui pe care le-am citit, putem spune că Părintele a vizitat toate mănăstirile mari, și Prodromul - schitul românesc de pe moșia mănăstirii Marea Lavră. Apoi, după ce a făcut acest tur al mănăstirilor, făcându-și însemnări, și copiind prin desenare multe modele de icoane, mai ales ale Maicii Domnului, pe care le va folosi în arta sa picturală. Părintele a viețuit la chilia cu hramul Sfântul Ipatie, unde locuiau vreo patru călugări români, în frunte cu Părintele schimonah, Antipa Dinescu.

După cum relatează în cartea sa Ioan Gînscă, citându-l pe Părintele Teofil Pârâian, Părintele Antipa Dinescu l-ar fi pus la încercare pe Părintele Arsenie, dându-i să împlinească niște munci minore, pe care Părintele, pe atunci tânăr pictor și diacon, nu le-ar fi împlinit.

Atunci Părintele Antipa Dinescu ar fi exclamat: „Măi, tu nu ești în stare de nimic! Nici la mătură nu ești bun!”

Episodul este și melodramatic și serios și hazliu. Desigur că poate fi adevărat, dacă ținem cont că stareții sau bătrânii puneau la încercare dură, dar nu de neîndeplinit, pe tinerii novici care voiau să intre în călugărie. Aducem prin analogie exemplul Părintelui Cleopa, pe care bătrânul stareț l-a pus să bată cu bățul un buștean, la poarta mănăstirii Sihăstria, timp de trei zile.

Dacă s-ar fi plictisit, tânărul nu ar mai fi ajuns marele Părinte Cleopa. [...]

Trebuie să precizăm că marele duhovnic Arhimandritul Antipa Dinescu, era un sfânt în viață, un „gheronda” Român, recunoscut de toți grecii și românii de pe Sfântul Munte. El a fost stareț al schitului Prodromu, între 9 mai 1900 și 4 septembrie 1914[...] Din chemare Sfântă, la vârsta de 21 de ani, în 1880 s-a dus la Sfântul Munte. [...] Când în 1939 diaconul Zian Boca merge la Athos, Părintele Antipa era de 80 de ani.⁸²⁶

Din câte citim mai sus, Părintele Arsenie Boca a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile pentru formarea duhovnicească, și nici în acelea nu a putut împlini nici măcar ascultările minore. Experimentatul stareț și-a dat seama cu cine are de a face și l-a avertizat, cu dragoste, să se schimbe. Din păcate, s-a simțit jignit și s-a izolat în idioritmie:

Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie⁸²⁷

La scurt timp, fiind amăgit de o vedenie înșelătoare, a plecat în țară ca să poată conduce pe alții și să nu fie, cumva, condus, pentru a scăpa de amăgitorul ce i se arăta ca Sfânt, duhovnic sârb, mort de 200 de ani, ba chiar și ca Maica Domnului, îmbrăcată în negru, după cum e venerată fals de romano-catolici⁸²⁸:

⁸²⁶ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

⁸²⁷ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 181.

Unii zic că de la rugăciune vine înșelarea. E o greșeală însă. Înșelarea vine de la rânduiala-de-sine [idioritmie], iar nu de la rugăciune.

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, <https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ>, miercuri, 10 iunie 2015, p. 25.

⁸²⁸ *Maica Domnului Neagra*

Între reprezentările iconografice și statuare ale Maicii Domnului, a apărut în perioada medievală - sau chiar mai devreme - în anul romano-catolicismului, o serie de exemple în care aceasta este înfățișată având piele de culoare închisă, uneori neagră. Reprezentările de acest tip sunt cunoscute sub numele "Madone Negre". [...]

*Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului*⁸²⁹.

Observăm sugestia insistentă de a pleca în România, ca din smerita așezare de ucenic și posibilitatea dezînșelării, să devină misionar și conducător de suflete, cu imposibilitatea de a mai fi corectat... cine ar îndrăzni să facă vreo observație vreunui duhovnic, mai ales dacă este liderul unei mari mulțimi de oameni încântați de vedenii și false minuni, de fraze iscusit alcătuite și părut științifice, de fulgere țâșnite din ochi albaștri care devin, cu timpul, o sursă de mari venituri? Nu pare acesta un mare succes incontestabil, ce pare a aduce mase largi la Sfânta Biserică? Cum să crezi că ar trebui schimbat, darămite să mai și încerci să o faci?

*Cine, iubind bârfelile, poate câștiga minte curată? Sau agonisind slava cea de la oameni, poate să câștige gânduri smerite. Smeritei cugetări îi urmează înfrânarea și sfiala, iar slava deșartă este slujitoarea curviei și lucru al mândriei. Smerita cugetare, pentru sfiala ei cea de pururea, întru vedenie ajunge și împodobeste sufletul cu întreaga înțelepciune. Iar slava deșartă, pentru tulburarea cea de-a pururea și amestecarea gândurilor din întâmplările lucrurilor, adună visterii pângărite și spurcă inima. Să nu asemeni pe cei ce fac semne și minuni și puteri în lume cu cei ce se liniștesc cu înțelegere. Iubește nelucrarea liniștii mai mult decât a sătura pe cei flămânzi în lume și a întoarce multe neamuri la închinăciunea lui Dumnezeu. Că mai bine-ți este a te dezlega de legătura păcatului, decât a slobozi robi din robie. Mai bine-ți este a te împăca cu sufletul tău întru unirea treimii întru tine (a trupului, a sufletului și a duhului), decât a împăca cu învățătura ta pe cei dezbinați. Că Sf. Grigore zice: "Bine este a slobozi pentru Dumnezeu, dar mai bine este a te curăți pe sineți lui Dumnezeu"*⁸³⁰.

Nu a fost, așadar, în Sfântul Munte nici vreme îndestulată, nici în duhul potrivit formării duhovnicești, în duhul Sfânt al locului:

21. *Zis-a un bătrân: „Dacă va petrece cineva într-un loc și nu se va asemăna locului, însuși locul îl gonește pe acesta, căci nu face fapta locului”*.⁸³¹

Dar, ceea ce este mai grav, s-a ales și cu o scârbă care l-a însoțit, mai apoi, toată viața: cu marea vătămare a amăgirii, care nu l-a lăsat să-și conducă cu adevărat sufletul, ci să fie condus, înlănțuit de părerea de sine, însoțită de durerile lipite de ea.

Vedeniile sfinției sale la Sfântul Munte, după primirea primei ispite ca fiind cerească, s-au înmulțit cu o mare frecvență, cum nu se petrece în cazul adevăratelor descoperiri, ca să fie din ce în ce mai încrezător în ele și mai puțin ascultător de duhovnic:

Și monahul cărturar Alexandru - care a peregrinat prin Sfântul Munte și în multe alte locuri, iar acum este la Mănăstirea Sâmbăta — a spus că sunt unele locuri cunoscute și marcate cu

In legatura cu aceste reprezentari cercetatorii au incercat sa ofere diverse explicatii. Citind cea mai importanta lucrare de istorie a artei pe aceasta tema Marvin Pope prezinta mai multe ipoteze pentru explicarea Madonelor Negre. El trage concluzia ca e "foarte probabil" sa-si aiba originea in Asia Mica si face paralele semnificative cu Demetra Neagra, Isis si alte zeitati pagane negre. [...]

Raspandirea acestui tip iconografic in lumea romano-catolica se explica si prin incurajarea in sanul acestei Biserici, in ultimele secole, a fenomenului "aculturatiei", in special aculturatiei liturgice si artistice.

In Biserica Ortodoxa iconografia Maicii Domnului Negre nu este nici macar amintita in erminiile sau manualele de pictura bisericeasca.

<<http://www.crestinortodox.ro/religie/maica-domnului-neagra-122280.html>>, miercuri, 10 iunie 2015.

⁸²⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

⁸³⁰ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

⁸³¹ *Patericul...*, Pentru socotință, 21.

*pietre unde i s-a arătat Maica Domnului însăși Părintelui Arsenie, în momentele grele, îmbărbătându-l și luminându-l*⁸³².

Bietul Părinte Arsenie Boca... dacă nu a ales smerenia lui Hristos, s-a ales cu falsa smerenie sau cu robia.

Să ne ferească mila Domnului ca o asemenea înșelare să fie ridicată la rang de canon și model în Sfânta Biserică Ortodoxă!

Căci lucrurile nu s-au oprit aici: de la falsa smerenie (mândria ascunsă⁸³³ a evoluat, mai apoi, la mândria fățișă și agresivă a „biciului lui Dumnezeu”.

Iată cum:

Părintele Arsenie Boca a mers la Sfântul munte ca să se desăvârșească:

Cât am petrecut la Sfântul Munte, mi-am îndeplinit un plan bine stabilit de la început, pe trei palete:

1 - lupta duhovnicească pentru desăvârșire, prin căutarea unui duhovnic și dialogul cu mai mulți călugări îmbunătățiți. Am cunoscut pe Părintele Nicodim, pe Părintele Porfirie, pe Părintele Arsenie Mandrea, starețul de la Prodromul, schitul nostru românesc, care stă pe teritoriul Marii Lavre și este sub ascultarea ei, pe Dometie Trihenia și Spiridon de la chilia Sfântului Ipatie. Am fost și la Lacu, și la Colciu. **Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie;**

2 - cercetarea picturilor și a icoanelor cu ochiul de profesionist, nu doar ca un creștin închinător la icoane; nu mai sunt meșteri cum au fost odată, și nu am avut de la cine învăța ceva în plus față de ce știam din țară.

3 - cercetarea manuscriselor românești din depozitul bibliotecii de la Prodromul și copierea unor Sfinți Părinți, pe care le-am și adus, și eu și Părintele Serafim, și i le-am dat Părintelui Dumitru Stăniloae⁸³⁴

Din păcate, Părintele Arsenie Boca a eșuat în toate cele trei palete ale planului său: 1. căutând desăvârșirea nu a ajuns-o pentru că nu a ascultat de nici un duhovnic (ba pe cel care l-a smerit arătându-i amăgirea, pe Arhimandritul Antipa Dinescu, care era un sfânt în viață⁸³⁵ nici nu l-a pomenit între părinții îmbunătățiți pe care i-a cunoscut), ci a petrecut singur în Sfântul Munte; 2. nu a luat binecuvântare de la Sfintele Icoane, privindu-le cu ochi de profesionist, iar nu sărutându-le cu evlavie, și datorită felului său disprețuitor de a-i privi pe ceilalți, nu a ascultat nici de minunații iconarii de acolo ce scriau Sfintele Icoane după Sfintele Canoane (ca să-și poată corecta felul apusean și fără gust artistic de a picta); și 3. datorită instabilității și grabei cu care a plecat din Sfântul Munte (alungat de regizorii vedeniilor sfinției sale, ca nu cumva să se întâlnească cu vreun părinte îmbunătățit să-l scape de amăgire), nu a putut să copieze nici prea multe manuscrise, pentru a-i fi Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae în vreun altfel de ajutor decât financiar și de dactilograf (necunoscând greaca ci mai mult franceza).

Noi credem că începutul amăgirii Părintelui Arsenie Boca provine tocmai de la căutarea desăvârșirii. Căutarea desăvârșirii este o înșelare și omul smerit se consideră începător, în faza de curățire de patimi și din toată inima se străduiește doar ca să pună un mic și umil început bun de pocăință, cu ajutorul lui Hristos, ca să scape din robia patimilor și să poată începe să înțeleagă creația în lumina rațiunilor dumnezeiești. Cei mijlocii, aflați în iluminare se roagă să pună un început bun de pocăință, ca să scape din robia înțelegerii parțiale a sensurilor dumnezeiești ale firii și să se elibereze de vederea creației pentru a se odihni în Cel neajuns. Iar cei desăvârșiți cu adevărat, fiind în contemplație, se roagă... să pună început bun de pocăință, ca să se smulgă din robia întreruperilor odihnei în Dumnezeu și să se predea cu totul, fără întoarcere, prin

⁸³² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

⁸³³ *Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept.*

⁸³⁴ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 43-44.

⁸³⁵ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

răstignirea minții, învierii în Hristos, ca între ei și Mirele dorit să nu mai fie nici un interval. Abia atunci își pot vedea adâncul păcătoșeniei și nimicniciei personale, când stau față în față cu Cel ce izovrăște desăvârșirea:

*Se spunea despre avva Sisoe că s-a bolnăvit. Și șezând bătrânii lângă dânsul, a început acesta grăit unora. Iar ei l-au întrebat: „Ce vezi, avvo?” Și le-a zis: „Văd pe unii că vin la mine și-i rog să mă lase puțin să mă pocăiesc”. I-a zis lui o unul din bătrâni: „Și de te vor lăsa, de acum poți să te folosești spre pocăință?” I-a zis lui bătrânul: „Deși nu pot face, dar suspin în sufletul meu puțin și îmi este de ajuns”.*⁸³⁶

Cuviosul Sisoe, petrecând șaiszeci de ani, s-a apropiat de sfârșitul său. Deci, când era să moară, monahii șezând lângă dânsul, s-a luminat fața lui ca o lumină și a zis către ei: "Iată, a venit Părintele Antonie". Și tăcând puțin iarăși a zis: "Iată a venit ceata proorocilor". Și iarăși fața lui mai mult a strălucit. Și a zis: "Iată a venit ceata apostolilor". Fața lui s-a luminat îndoit, și vorbea cu fețele cele nevăzute. Frații l-au rugat, zicînd: "Spune nouă, părinte, cu cine vorbești?" El le-a zis: "Iată, au venit îngerii să mă ia, și mă rog lor, ca să mă lase puțin să mă pocăiesc". Frații i-au zis: "Părinte, nu-ți este de trebuință ție pocăința". Starețul a răspuns: "Cu adevărat nu mă știu pe mine să fi pus început pocăinței mele". Atunci toți au cunoscut că este desăvârșit.

Deci, el s-a luminat și mai mult, și fața lui se făcuse ca soarele, încît toți s-au temut. Starețul le-a zis: "Iată, vedeți toți că vine Domnul, și zice: "Aduceți-Mi vasul alegerii din pustie". Cuviosul zicînd acestea, îndată și-a dat duhul său Domnului; și s-au făcut niște fulgere, încît chilia s-a umplut de bună mireasmă.

⁸³⁷

Părinții pustiei și-au dat seama că Sfântul Cuvios Sisoe este desăvârșit, deoarece credea din toată inima că nu a pus încă început al pocăinței sale. Tot așa și noi ne putem da seama că cine caută să fie desăvârșit nu a pus încă început bun pocăinței sale.

Dar dacă tot a vrut să fie desăvârșit, de ce Părintele Arsenie Boca nu a urmat singura cale de a se desăvârși, a urma bătrânilor și Sfinților Părinți?

Că nimănui nu descoperă Dumnezeu calea desăvârșirii, decât celor ce se vor povățui spre dânsa prin Părinții cei duhovnicești, precum poruncește și prin proorocul, zicînd: întreabă pe tatăl tău, și-ți va vesti ție, pe cei mai bătrâni ai tăi, și-ți vor spune ție (Deut. 32: 7).

Dar nu numai desăvârșirea, ci nici chiar mântuirea nu este posibilă fără sfatul cel smerit după Sfinții Părinți:

Ne învățăm dar din cele zise că nu este altă cale de mântuire fără decât a vesti gândurile la Părinți și a nu defăima predania strămoșilor

După cum vom vedea mai jos:

Celui ce voiește a ridica crucea și a urma lui Hristos i se cuvine ca, înaintea îndeletnicirii cu vreo cunoștință sau învățătură, să se sârguiască prin cea necurmată întru dânsul cercare a gândurilor, și prin multa grijire cea pentru mântuire, și prin întrebarea robilor lui Dumnezeu, a celor ce sunt de o minte și de un suflet, a celor ce se nevoiesc într-aceiași nevoie; ca nu cumva, necunoscând unde și cum umblă, întru întunerice, fără lumina făcliei să călătorească. Căci, călătorind cu rânduială de sine, fără cunoștința evanghelicească și fără dreapta-socoteală și fără povățuirea cuiva, mult se poticnește și în multe gropi și curse ale vicleanului cade, mult se rătăcește, mult se ostenește și în multe primejdii cade, și nu știe ce sfârșit va dobândi.

Că mulți, deși prin multe osteneli și nevoițe au trecut, și rea-pățimire și multe trude au răbdat pentru Dumnezeu, însă prin rânduiala de sine [idioritmia] și nedreapta socoteală și neîndeletnicirea cu folosul de la aproapele, mulțimea ostenelilor lor netrebnice și deșarte le-au făcut. Pentru aceasta, de este cu puțință, se cuvine să fii împreună și adeseori a te sârgui și a te nevoi să vorbești cu bărbați cunoscători. Căci, dacă nu ai făclia adevăratei cunoștințe,

⁸³⁶ Patericul..., Pentru Avva Sisoe, 48.

⁸³⁷ Viețile Sfinților, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 06.07.

călătorind împreună cu cel ce o are, nu vei umbla întru întuneric, nu te vei primejdui în curse și în lațuri și nu vei cădea în fiarele cele înțelegătoare ce se pasc întru întuneric, care pe cei ce umblă întru dânsul fără gânditoarea făclie a dumnezeiescului cuvânt, îi hrănesc și îi strică.

[...]

V. A lui Avva Isaac

Frate, de vei greși în vreun lucru, să nu minți din pricina rușinii, ci fă metanie, zicând: „Iartă-mă”, și greșeala trece. Să nu fie una în gura ta și alta în inima ta, că Dumnezeu nu se lasă batjocorit, ci pe toate le vede - și pe cele ascunse, și pe cele arătate. Deci tot gândul, și tot necazul, și toată voia ta, și toată bănuiala să nu le ascunzi, ci vestește cu slobozenie starețului tău; și ce vei auzi de la dânsul, sârguiește-te să faci cu credință, și așa se va ușura războiul de la tine; că duhurile cele rele nu au bucurie fără numai în omul ce face gândurile sale, fie ele bune sau rele.

Dă inima ta spre ascultarea Părinților, și harul lui Dumnezeu va locui întru tine. Nu fi lângă sineși înțelept, ca să nu cazi în mâna vrăjmașilor tăi. A tăcea întru a nu spune gândurile te face pe tine cum că cauți cinstea lumii și slava ei cea urâtă; iar cel ce îndrăznește a mărturisii gândurile sale înaintea Părinților săi le gonește pe ele de la sineși.

Împărtășește-te de-a pururea din sfatul Părinților tăi, și vei face toată vremea ta întru odihnă.

VI. A lui Avva Cassian

1. **Semn al adevăratei smerenii este a descoperi Părinților nu numai ce facem, ci și ceea ce gândim. Că această lucrare gătește pe călugăr a merge fără poticneală pe calea cea dreaptă. Că cu neputință este ca cel ce își rânduiește viața sa prin judecata și socoteala celor mai bătrâni să cadă în amăgirea dracilor.**

Încă și într-alt chip: că însăși aceasta, a arăta adică și a descoperi Părinților pomenirile cele rele, le vestește pe acestea și mai slabe le face. Că precum șarpele, din gaură întune-coasă ieșind la lumină, se sârguiește a unelti fugă și a se ascunde, tot așa și gândurile cele rele se arată prin curata mărturisire și spovedanie.

2. Una ca aceasta mi-a povestit și Avva Serapion despre sineși, zicând: „Când eram mai tânăr și petreceam cu starețul meu, după ce mâneam, sculându-mă de la masă, furam, prin lucrarea Diavolului, câte un posmag, pe care îl mâneam pe ascuns de starețul meu. Deci, dacă am stărui întru aceasta, făcând-o multă vreme, stăpânit fiind, nu mă puteam opri pe sine: conștiința nu mă mai odihnea, iar bătrânului mă rușinam a-i spune.

Și s-a întâmplat după iconomia Iubitorului de oameni Dumnezeu ca să vină la stareț oarecari frați pentru folos, care l-au întrebat despre gândurile lor. Și a răspuns starețul: «Nimic nu vatămă mai mult pe călugăr și veselește pe draci precum ascunderea gândurilor de Părinții duhovnicești». Apoi le-a grăit lor și despre înfrânare. Iar eu, cele grăite auzindu-le și întru sinemi venind, am gândit că Dumnezeu a descoperit starețului greșealele mele; și, umilindu-mă, am început să plâng. Și am scos posmagul din sânul meu, pe care eram obișnuit a-l fura, și, aruncându-mă pe sinemi la pământ, ceream iertare pentru greșealele cele ce s-au făcut de mine și rugăciune de întărire pentru cele ce vor veni de aici înainte. Și a zis starețul: «O fiule, mărturisirea ta, chiar și tăcând eu, te-a izbăvit pe tine; și pe dracul cel ce te rănea până acum prin tăcere, mărturisind tu cele despre tine, l-ai junghiat; de acum nu va mai avea loc întru tine, căci l-ai scos din inima ta la arătare». Și încă nu sfârșise starețul grăind, și iată, lucrarea Diavolului s-a arătat ca o făclie ieșind din sânul meu și umplând casa de putoare, încât cei de față au socotit că acolo arde multă pucioasă. Atunci și a izbăvirii tale, pe care Domnul o a făcut cunoscută în chip simțit prin semnul ce s-a făcut». Deci, de atunci, așa s-a depărtat de la mine patima îndrăcirii pântecelui și cea poftă diavolească, încât nici în minte nu-mi mai venea”.

3. **Ne învățăm dar din cele zise că nu este altă cale de mântuire fără decât a vesti gândurile la Părinți și a nu defăima predania strămoșilor: că și ei, nu pornind de la sineși, ci de la Dumnezeu și din Scripturile cele de Dumnezeu insuflate au lăsat celor mai de pe urmă a întreba pe cei ce au călătorit mai-nainte. Și este cu puțință adică și din multe altele ce se găsesc în Scripturile cele de Dumnezeu insuflate a ne învăța, și mai vârtos din istoria cea**

despre Samuil Proorocul (cf. I Samuil 3: 1-14), care, din pruncie fiind dăruit lui Dumnezeu de maica sa și învrednicindu-se de Dumnezeiești vorbiri, n-a crezut gândului său, ci, odată, și de două ori fiind chemat de Dumnezeu, a alergat către bătrânul Eli și, cu învățătura acestuia îndreptându-se¹⁴⁹, s-a canonisit despre cum trebuie a răspunde lui Dumnezeu; Care Dumnezeu, pe cel ce l-a hotărât vrednic de Sine prin chemarea Sa, pe acela voiește să-l povățuiască prin îndreptarea și învățătura bătrânului, încât prin aceasta să fie călăuzit spre smerenie.

4. Încă și pe Pavel, chemându-l Hristos prin Sine și mai multe vorbindu-i, deși de îndată putea să-i deschidă ochii lui și calea desăvârșirii să i-o facă cunoscută, l-a trimis către Anania, poruncindu-i să învețe de la dânsul calea adevărului, zicând: Mergi în cetate, și acolo îți se va spune ce se cade să faci (Fapte 9: 6), printr-acestea învățându-ne pe noi să urmăm povățuirii celor ce au călătorit mai-nainte pe cale. Iar aceasta și însuși Apostolul învățându-se, a plinit-o apoi cu lucrurile lui, precum despre sineși, scriind, zicea: Că m-am suit în Ierusalim ca să văd pe Petru și pe Iacov, căroră le-am spus Evanghelia pe care o propovăduiesc, ca nu cumva să fi alergat în deșert și încă alerg (Gal. 2: 2). O, minune, vasul alegerii, cel ce s-a ridicat până la cerul al treilea și a auzit de la Dumnezeu graiuri negrăite, cel ce darul Duhului îl avea împreună cu sine călător și cuvântul învățaturii îl adeverea prin semnele ce urmau, acesta mărturisește că are trebuință de sfătuirea Apostolilor celor mai-nainte decât dânsul!

Cine, dar, va fi așa de fudul și mândru, care, auzind acestea, să nu se îngrozească, și așa să se teamă ca de gheena focului și de veșnica muncă, și să mai umble vreodată în a sa socoteală? Că nimănui nu descoperă Dumnezeu calea desăvârșirii, decât celor ce se vor povățui spre dânsa prin Părintii cei duhovnicești, precum poruncește și prin proorocul, zicând: întreabă pe tatăl tău, și-ți va vesti ție, pe cei mai bătrâni ai tăi, și-ți vor spune ție (Deut. 32: 7).

[...]3. întrebat-a un frate pe oarecare din stareți: „Cum de nu sunt lăsat a fi slobod cu bătrânii despre gândurile mele?” Și a răspuns bătrânul: „Pentru nimic nu se bucură vrăjmașul așa de mult precum pentru cei ce nu-și arată gândurile lor”.

4. Zis-a Avva Antonie: „Am văzut călugări căzând după multe osteneți, și venind întru ieșirea din minți pentru nădejdea cea spre lucrul lor, și pentru a amăgi pe cel ce a zis: întreabă pe tatăl tău, și-ți va vesti ție; pe cei bătrâni ai tăi, și-ți vor spune ție (Deut. 32: 7)”.⁸³⁸

Ne-am frământat multă vreme ce a declanșat această stare mâniașă de bici (specifică omului amăgit prin mândrie), în Părintele Arsenie Boca. Despre ea, iată ce zice Sfântul Cuvios Marcu Ascetul:

8. Să vorbim acum puțin și despre patima nerațională a mâniei, care pustiește, zăpăcește și întunecă tot sufletul, și-l arată pe om asemenea fiarelor în vremea mișcării și lucrării ei, mai ales pe cel ce alunecă lesne și repede spre ea. Patima aceasta se sprijină mai ales pe mândrie; prin ea se întărește și se face nebiruită. Căci până ce e udat copacul diavolesc al amărăciunii, al supărării și al mâniei, cu apa puturoasă a mândriei, înflorește și înfrunzește îmbelșugat și aduce mult rod al fărădelegii. Iar clădirea celui rău în suflet nu poate fi doborâtă, până ce are ca sprijin și întărire, temelia mândriei. Dacă vrei, așa dar, să se uște în tine arborele fărădelegii (adecă patima amărăciunii, a mâniei și a supărării) și să se facă neroditor, ca venind securea Duhului să-l taie și să-l arunce în toc cum zice Evanghelia, și să-l scoată afară împreună cu toată răutatea; și dacă vrei să se dărâme și să se surpe casa fărădelegii, pe care cel rău o zidește cu vicleșug în suflet (și o face aceasta adunând de fiecare dată în gând ca pietre felurite pricini întemeiate sau neîntemeiate, provocate de lucruri și de cuvinte referitoare la cele materiale și ridicând în suflet o clădire a răutății, căreia îi pune ca sprijin și întărire gânduri de mândrie), să ai smerenia Domnului neîncetat în inimă. Să te gândești cine a fost El și ce s'a făcut pentru noi, și din ce înălțime de lumină a dumnezeirii, — descoperită după puțină ființelor de sus și slăvită în ceruri de toată firea rațională a îngerilor, Arhanghelilor, Scaunelor, Domniilor, începătorilor, Stăpâniilor, Heruvimilor și Serafimilor și a nenumitelor Puteri spirituale, ale căror nume n-au ajuns până la noi, după cuvântul tainic al Apostolului,) — în ce adânc de smerenie omenească s'a coborât, prin negrăita Sa bunătate,

⁸³⁸ Everghetinos, Ed. Egumenița, Editura Cartea Ortodoxă, s.l., 2009, <<https://archive.org/details/Everghetinosul-Volumul-ii>>, <<https://archive.org/details/EverghetinosulVol.Iii-iv>>, joi, 10 septembrie 2015, pp. 90-91, 103-105.

*asemănându-se întru toate nouă, celor ce ședeau în întunerecul și în umbra morții" și ajunsesem robi prin călcarea lui Adam, fiind stăpâniți de vrăjmaș prin lucrarea patimilor.*⁸³⁹

Oare Părintele Arsenie Boca nu a citit Sfinții Părinți, deși ucenicii sfinției sale vor să arate că a fost un mare cunoscător și trăitor al lor? Dacă ucenicii îl numesc tâlcuitor și autor intelectual al Filocaliei, chiar dacă noi ne dăm seama că aceasta nu este real, dar oare nu a citit-o măcar? Sau oare a dorit atât de mult să se afirme încât nu a mai ținut cont de cuvintele insuflăte de Sfântul Duh din scrierile patristice?

De ce a primit vedeniile demonice și le-a urmat sfatul ajungând într-o asemenea adâncă și ireversibilă rătăcire?

Cu durerea inimii am căutat un motiv care să nu îl acuze în vreun fel, deoarece scopul acestui studiu nu este a-l incrimina, ci de a ne feri pe noi înșine de rătăcire, din experiența sfinției sale. Iar pentru aceasta este nevoie să nu fim judecători și aspri, ci în toate să vedem cu milă firea omenească cea neputincioasă și cu greu de scăpat din propria plăcere de sine (marea cursă ce a făcut pe toți cei din iad ca în veșnicie să nu mai vrea să fie cu Dumnezeu ci numai cu propria părere nălucitoare despre sine, despre creație și despre Dumnezeu).

Cu mila lui Hristos credem că am găsit un astfel de mecanism de amăgire, pentru a ne spori și mai mult mila față de sfinția sa. Desigur că realitatea lăuntrică a sfinției sale o știe Bunul Dumnezeu, însă roadele ei, pe care le putem cunoaște, nu sunt Ortodoxe. Este posibil să fie și multe alte cauze, unele din ele găsite în acest studiu, altele poate necunoscute decât Marii și înfricoșător de frumoasei judecăți a lui Dumnezeu. Dar să încercăm a-l acoperi cu această logică, ca nimeni să nu-i fie osânditor, pentru a nu se osândi.

În legătură cu rațiunea amăgirii Părintelui Arsenie Boca, cel mai mult ne-a impresionat scrisoarea sfinției sale de îndrumare a unei surori ce avea vedenii. Aproape am crezut că este scrisă de vreunul din Sfinții Părinți. Apoi ne-am întrebat de ce sfinția sa nu și-a urmat propriile îndrumări pe care tocmai preacuvioșia sa le-a scris altora. Am recitat-o cu mai multă luare aminte și... ne-am îngrozit. Am înțeles prin ce fisură a rațiunii, subțire și greu de depistat, a intrat înșelarea în Părintele Arsenie Boca și cât de subtil poate lucra diavolul spre a amăgi un biet suflet, mai ales când are capacitate de influență asupra multora.

Sora noastră Frăsina

Am citit cele comunicate de dincolo. Ți le trimit îndreptate după gramatică și pe unde era nevoie și după conținut. Îți prețuiesc darul ce ți-a dat Dumnezeu, însă grijă trebuie să avem amândoi

[din start o încurajează că înșelările demonice care o îndemneau să încalce Sfintele canoane ar fi dar de la Dumnezeu, îndreptând cele comunicate doar gramatical, dar din păcate nu și duhovnicește, fiindcă și sfinția sa era prins de aceeași patimă și nu putea *Mat 15:14 Lăsați pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.* – n.n.]

. Din învățătura Părinților reiese că trebuie să ne ferim de fapte neobișnuite, precum sunt vedeniile, comunicările și altele. De ce? Pentru că în ele se pot strecura și înșelăciuni. Diavolul ia un chip și zice că-i Hristos și așa mai departe. Părinții știu slăbiciunea firii omenești ușor de amăgit.

Preoții au datoria de a cerceta duhurile. Și pe ce vom cunoaște? Pe roade. Deci, dacă în sufletul tău sporește smerenia, dragostea de Biserică, iubirea de oameni, ascultarea de preoți, nu ești în înșelare, ci în adevăr.

[numai că toate cele enumerate mai sus, pot fi mimate în simțire, unealta cea veche a înșelării, chiar de diavol – n.n.]

Dacă însă încolțește în sufletul tău o părere de sine, precum că ești sfântă, ești aleasă, de tine trebuie să asculte oamenii, darul tău a alunecat în înșelăciune.

[nu este un criteriu bun, deoarece sufletul căzut în nesimțirea lăuntrică (datorită dorinței și obișnuinței cu aparițiile demonice din falsele vedenii) nu își mai dă seama pe ce lume e și poate avea o simțire de dulce smerenie fabricată tocmai de draci. De fapt nu poate fi vreun criteriu rațional în deosebirea duhurilor, ci numai paza poruncilor în smerita ascultare duhovnicească trebuie să ne fie călăuză, și doar Sfântul Duh poate descoperi diferența între adevăr și înșelare. Despre aceasta ne învață chiar și mult experimentatul (atât în vedenii autentice cât și în înșelări) Sfânt Cuvios Siluan Athonitul, că cel ce dorește vedenii nu simte mândria sa:

⁸³⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 320-321.

Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume vine vedenia. Vrăjmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.

Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșeală ușor.

Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.

De aici vedem că sfaturile în legătură cu modul de a deosebi vedeniile, date de Părintele Arsenie Boca, sunt ele însele provenite din amăgirea proprie prin care a fost înșelat toată viața. A crezut că se poate feri (și își poate feri ucenițele) de încrederea în aparițiile celui prea viclean doar folosind știința minții sale, după biete criterii omenești ale rațiunii căzute, nedobândind încă Sfântul Duh, fiindcă nu era în ascultare.

Cu ce înșelare vorbea despre înșelare și cât de apropiată de adevăr poate fi minciuna cu mască de adevăr! – n.n.]

Așa mi se pare din câte mi-au spus chiar preoții, că ar fi alunecat și Petrache (Lupu n.n.) de la smerenie. Deci sora noastră, vezi să fii cu grijă asupra cugetului inimii tale, că mulți cu dar s-au pierdut ieșind de sub poava cea după dreptate. Nu te bănuiesc de astea, dar faptul că Maica Domnului te laudă și te numește că vei fi sfântă și sfânta sfințelor - chiar dacă acolo vei ajunge, cum a ajuns și Maria Egipteanca totuși mă pune pe gânduri.

[din start Părintele Arsenie Boca cade în capcană, fiindcă primește arătările Maicii Domnului, repetate, ale uceniței sfinției sale ca autentice, din care, dacă nu este atentă, însă, poate cădea. Dar este atât de evident, și pentru un duhovnic începător, că după cum se desfășurau vedeniile (des), după cuvintele pompoase, dar fără profunzime și după îndemnurile de încălcare a Sfințelor Canoane, că erau cu toate de la draci. De unde mândria acestei siguranțe că erau vedenii autentice, din care, însă, se poate cădea? Nu cumva tocmai din cauza faptului că și sfinția sa se afla în aceeași patimă a primi vedeniile, care (după cum se vede și în acest studiu) îl îndemneau la nenunțate încălcări ale Sfintei Predanii? Și ce interesant: o laudă că se va mântui, ca să o „smerească”, răsplătindu-i astfel darul ei de a-l lăuda ca să se „smerească” – n.n.]

Lauda pe mulți i-a făcut să se afume la minte cu mândrie

[după cum vom vedea mai jos, Părintele Arsenie Boca se socotea o excepție, fiind printre pușinii pe care laudele îl înmiresmează cu smerenie – n.n.].

Deci ori de câte ori vei mai auzi cuvântul acesta de laudă, adă-ți aminte de păcatele tale și te apără de primejdia părerii de sine.

[tehnica smereniei intelectuale false a lui Francisc de Assisi. În realitate demonii nu atacă numai prin laude ca să ridice la cer, ci și prin muștrări ca să trântescă în iad. Iată ce ne învață un experimentat trăitor al acestor realități:

Fratele Semion era bland, rabdator si ascultator. In manastire era iubit si apreciat pentru munca sa constiincioasa si caracterul sau bun; iar acest lucru ii facea placere. Au inceput sa vina asupra lui ganduri desarte care-i spuneau: „Duci o viata sfanta: te-ai cait, pacatele tale ti-au fost iertate, te rogi neincetat, iti implinesti bine ascultarea “.

Rugandu-se mult si din toata inima, gusta uneori o anume pace. Dar atunci gandurile ii spuneau: „Te rogi si poate te vei mantui; dar daca ajungand in rai, si nu gasesti aici nici tata, nici mama, nici pe cei pe care-i iubesti, nu vei avea parte de nici o bucurie acolo”. Aceste ganduri zdruncinau mintea fratelui, si spaima i se furisa in inima; fiind insa lipsit de experienta, nu intelegea ce se intampla cu ei de fapt.

Intr-o noapte, chilia sa a fost napadita de o ciudata lumina ce-i strabatea pana si trupul sau intr-atat, incat isi putea vedea maruntaiele. Gandul ii spunea: „Primeste-o, e harul!” Sufletul sau insa era tulburat si foarte nedumerit. Rugaciunea continua sa lucreze in el, dar duhul zdrobirii se departase de el pana intr-atat, incat in timp ce se ruga a inceput sa rada. Si-a lovit cu putere fruntea cu pumnul, rasul a incetat, dar duhul caintei nu s-a intors, si rugaciunea continua fara zdrobire. A inteles atunci ca era prada unei inselaciuni.

*Dupa vederea acestei ciudate lumini, demonii au inceput sa i se arate, iar el, naiv cum era, vorbea cu ei ca si cu niste oameni. Putin cate putin asalturile lor s-au intensificat. Uneori ii spuneau: „De acum esti un sfant”. Alteori insa ii ziceau: „Nu te vei mantui”. **Intr-o zi, fratele Semion a intrebat un demon: „De ce va contraziceti asa: intr-o zi spuneti ca sunt un sfant, alta data ca nu ma voi mantui?” Pe un ton batjocoritor, demonul i-a raspuns: „Noi niciodata nu spunem adevarul”.***

Schimbarea mereu a sugestiilor demonice, care uneori il inaltau trufas pana la „cer”, iar alteori il pravaleau in adancul osandei vesnice intrista sufletul fratelui Simeon, impingandu-l spre deznadejde.⁸⁴⁰

– n.n.]

Văd că și eu mă pomenesc lăudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățărnicesc. [să fie asta o recunoaștere publică a faptului că în fața altora se fățărnicesc? – n.n.]

Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept.

[și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Cum să fie recunoscător pentru laude? Fără numai dacă vrea să o stimuleze să facă și altă dată la fel. De aceea îi și dogmatisește greșit că laudele sunt chiar folositoare pentru smerenie, deci să continue tot așa... ca să-l folosească, ca să se poată și el smeri, săracul, măcar prin laude, dacă nu poate altfel. Și în aceasta Părintele Arsenie Boca își arată rătăcirea și unul din mecanismele falsei sale smerenii construite din vârful buzelor minții. După Sfinții Părinți smerenia nu vine prin laude, ci prin ocări, lucru gustat de toți și din experiență:

30. Când vei suferi pentru vreo ocară sau necinste, să știi că te alegi cu un folos. Căci prin ocară e alungată de la tine slava deșartă.⁸⁴¹

10. Dracii, cari urăsc sufletele noastre, dă unora în gând să ne aducă oarecari laude reci, apoi ne îndeamnă să le îmbrățișăm plini de bucurie. Dacă prin aceasta ne vom umfla prin înalta părere de noi înșine și vom face loc în noi slavei deșarte, nu vor pregeta vrăjmașii să ne robească.

11. Primește mai bine pe cel ce te batjocorește decât pe cel ce te laudă, de care s'a scris că nu se deosebește întru nimic de cel ce blestemă.⁸⁴²

Laudele sunt niște ispite, uneori provenite din politețe, alteori din dorința lăudătorului de a-și vindeca pizma față de noi, alteori din vicleșug pentru a ne câștiga spre interesul personal, puține laude fiind curate, provenind din simplitate și dragoste:

27. Pe fratele ce-l lăudai ieri ca bun și-l vesteai ca virtuos, nu-l bârfi astăzi ca rău și viclean, făcând din defăimarea fratelui motiv de apărare a urii vicleane din tine, în urma mutării tale de la dragoste la ură. Ci stăruie în aceleași laude chiar dacă ești încă stăpânit de supărare și ușor te vei întoarce la dragostea mântuitoare.⁸⁴³

Pe toate, însă, sub orice chip ar veni, trebuie să le respingem cu tărie, măcar în ascuns. În nici un caz nu trebuie să încurajăm pe ceilalți să ne laude, cu nici un pretext. Despre ele Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne învață că trebuie să le considerăm scuipat al dracilor. – n.n.]

⁸⁴⁰ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/09/25/sfantul-siluan-la-muntele-athos-iubirea-rastignita/>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016

⁸⁴¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 74.

⁸⁴² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 126-127.

⁸⁴³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., p. 142.

Apără-te și tu așa.

[adică să se apere pe sine lăudându-se pe nedrept ca să se smerească, sau să stea de vorbă cu regizorii vedeniei demonice care o amăgeau, contrazicându-i sau aprobându-i? Amândouă sunt sfaturi amăgitoare, nu după Sfinții Părinți –n.n.]

Nu dau sfaturi și porunci Stăpânei, dar strig neputința noastră, a mea și a ta, și mărturisim că primejdia dă târcoale și sfinților, de cum nouă păcătoșilor.

Fugi chiar de lauda Maicii Domnului.

[dar prin aceasta chiar credea și îi confirma bieteii ucenice amăgite că este vorba de Maica Domnului!!! –n.n.]

(Dacă îndreptarea asta, din părintească purtare de grijă, te bucură, e semn bun, dacă te înțeapă puțin, e părerea de sine – mândria – care se dă de gol.)

[ce ne facem însă dacă, dimpotrivă, fiind împrilostită, simțea o „umilință” și o „pocăință” uriașe, cu multe lacrimi (izvorâte din această adâncă, aleasă și profundă „părintească purtare de grijă”, căci vedem aceste simțiri și trăiri, trucuri vechi ale celui vechi în răutăți, la mulți ucenici ai sfinției sale), toate mimate cu iscusință de cel ce o înșela și o omora în ascuns, cum făcea și la bietul Francisc de Assisi? Atunci bucuroasă că este „cu adevărat smerită”, „desigur doar așa i-a spus Părintele Arsenie Boca!”, alerga să spună la toți vedeniile sale, după ce manipula ierarhia ca să vorbească în public, la Oastea Domnului, în Sfânta Biserică, după cum vedem mai jos că o îndemna pictorul de la Drăgănescu– n.n.]

Dorul și țința noastră e mântuirea și nu vedenia. Sufletul e așa de înclinat după bucurii, încât se lipește de bucuria vedeniei – chiar bună – și nu învață că liberarea e a nu dori nimic, decât mila sau iertarea lui Dumnezeu.

[și din acest sfat se vede că Părintele Arsenie Boca nu avea adevărate vedenii, fiindcă simțea bucurii, de care chiar se lipea, după cum descrie experiența lor. Cu totul altfel descriu Sfinții Părinți simțirea în cazul vedeniilor de autentice:

10. Când mintea pornește în focul dragostei spre Dumnezeu, nu se mai simte nici pe sine, nici vreun lucru oarecare. Căci luminată fiind de lumina dumnezeiască cea nemărginită, părăsește simțirea față de toate cele făcute de Dumnezeu, precum și ochiul sensibil nu mai simte stelele, când răsare soarele.⁸⁴⁴

Așadar, în adevăratele răpiri, sufletul nu mai simte nimic, nici măcar bucurii:

1Co 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. :10 Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu.

– n.n.]

Cu îndreptări de felul acesta – după povețele Părinților – darul tău se va desăvârși încât să-ți placă tot ceea ce vine din părintească purtare de grijă.

Saul L-a văzut pe Domnul pe drumul Damascului, totuși l-a trimis la o slugă smerită a Sa din Damasc, acoperind darul cu smerenie. După 14 ani de osteneală, după răpirea în Rai, același Pavel a simțit trebuința să arate propovăduirea sa celorlalți Apostoli, nu cumva „să fi alergat în deșert”. Aceasta nu era o îndoială a sa, ci era o ocrotire a lui Dumnezeu, era dulama smereniei, care păzește de cădere.

De cădere s-au temut toți sfinții. Prin urmare, vezi și tu să nu iei sus lauda și să te trezești pe jos. Asta ți-o spune un slujitor mai păcătos al Maicii Domnului.

Suntem înjugați cu neputința tocmai ca să nu cădem. Deci cu cât te vei vedea și mai nevrednică în cugetul și-n viața ta, cu atât ești mai aproape de adevăr și mai ferită de primejdii. Întru cunoștința neputinței se săvârșește darul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, vorbind cu oamenii, să nu faci caz cu neputințele tale. Nici cu neputințele nu e bine să ne prea lăudăm. Și asta e o plăcere păcătoasă, dovedind iubire de sine.

[dar de ce oare vorbea atunci de neputințele altora și de ale sale, mai sus? În realitate Sfinții Apostoli se lăudau la toată lumea cu neputințele lor: 2Co 12:9 Și mi-au zis mie: destul este ție darul' meu; că puterea mea întru neputință se săvârșește, deci cu dulceață mă voi lăuda mai mult întru neputințele mele, ca să locuiesc întru mine puterea lui Hristos. –n.n.]

⁸⁴⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 71.

N-am răgazul să-i scriu mai pe larg și Părintelui Grovu, de aceea du-i scrisoarea asta și vezi ce părere are. L-aș ruga să lucreze pe față și sub știrea Mitropolitului. El nu se prea învoiește la lucrul lui Petrache, nici la cel de aici, deși nu se opune, însă când e vorba de a vorbi pe la adunările Oastei, cred că s-ar învoi. Deci să-ți ceară Părintele Grovu încuviințarea de la Vlădica de a vorbi la Oaste. în Biserică scrie că femeia să tacă. Deci nu stricăm cele scrise. V-a motiva cererea cum va ști și, pe căile rânduite, îți va aduce încuviințarea.

[Deci iată că și aflăm ce fel de vedenii amăgitoare avea biata soră: să fie misionară, să vorbească și să învețe pe creștini, să încalce Sfânta Scriptură, și, deși le știa, Părintele Arsenie Boca le încuviința și le găsea soluții viclene, ca să poată fi duse la împlinire. Deci, amăgire de dragul misiunii, iar și iar, ca și în cazul sfinției sale *1Co 14:34 Ca în toate Bisericile sfinților, femeile voastre să tacă în biserică, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să se supună, precum zice și Legea. 35 Iar dacă voiesc să învețe ceva, să întrebe acasă pe bărbații lor, căci este rușinos ca femeile să vorbească în biserică. 36 Oare de la voi a ieșit cuvântul lui Dumnezeu sau a ajuns numai la voi? 37 Dacă i se pare cuiva că este prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască că cele ce vă scriu sunt porunci ale Domnului. Și iată cum Părintele Arsenie Boca se vrea manipulator prin scrisoare și al Părintelui Grovu și al Mitropolitului, spre încălcarea Sfintelor Canoane, deși le cunoștea și își dădea seama că le încalcă, de dragul vedeniilor –n.n.]*

Am vrut să te cruț de îngrămădirea oamenilor, fiindcă ei doresc să afle viitorul ăsta pământesc, ce-o mai fi, ce-o mai veni, și cu asta tot samă de nimica e. Să-i îndrumi la Biserică, la căile curăției de păcate. Să nu li se pară destul că au vorbit cu tine sau cu mine.

[iar avem de a face cu același fel de vedenii la uceniță ca la dascălul ei: ghicirea viitorului, cu pretextul că de fapt se slujesc de aceasta pentru a îndruma spre Biserică. Dar diavolul este oprit de Sfinții Apostoli chiar când propovăduiește adevărul, nicidecum nu este reprodus de Ortodocși: *Fap 16:16 Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. 17 Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. 18 Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit. –n.n.]*

Transformarea omului e ceea ce trebuie, din rău - bun, din păcătos - mai curat, din slab la minte - mai cuminte, din om vechi - om nou, - omul lui Dumnezeu, smerit, iubind pe toți oamenii și iubind pe Dumnezeu și toată lumea sfinților mai mult decât viața sa.

*Cu părintescă iubire și purtare de grijă,
Arsenie.*

Roagă-te pentru toată lumea.

18. II. '46⁸⁴⁵

Cât de apropiată este falsa smerenie de smerenia autentică, nu o poți discerne decât cu mult sfat!

Dar să vedem ce spun despre aceasta Sfinții Părinți.

Să începem, mai întâi, cu ce ne spune un autentic model de Sfânt, chiar dacă încă nu este canonizat: Arsenie... Papacioc, care și-a dobândit discernământul prin multele experiențe duhovnicești ce le-a avut, dar la lumina ascultării de duhovnicia sfinției sale:

In sfarsit, sunt multe de spus despre pustie si o compar cu puscaria. Puscaria are alt „profesor”, alta tema: viclenia oamenilor in fata carora trebuie sa rezisti. Plecarea in pustie nu este o plecare socotita, comparata insa n-am rezistat numai cu oarecare dorinta de pustie. Din contra, astea mi-au fost niste piedici foarte mari. Aici [in pustie] lupta se da exclusiv numai cu diavolul. Aceste probleme cu hrana sunt neinsemnate, dar care ar putea conta si ele. Problemele erau acestea: sa-l poti tine la distanta pe diavol. Se atinge de tine daca te are la mana cu ceva. Nu se poate rezista decat daca te stapaneste o autentica smerenie. O smerita smerenie. Niciodata nu te vezi smerit. Smerenia este arta de a sta la locul tau. Si as putea sa spun cu indrazneala ca: „n-am fost in pustie!” Atat numai ca suportam rigoarea iernii care era grozava, nu vedeai lumea, erai in padure, dar nu asta insemna pustia. Pustia insemna cu orice chip o stare de dincolo de fiinta omeneasca, dincolo de socoteli omenesti inalte pentru

⁸⁴⁵ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 431-433.

ca viața duhovnicească nu este o viață calculată, este o viață trăită fără cuvinte. Sigur că eu dacă mă spionam – greșea pe care o fac mulți – să văd ce stare am în momentele respective, n-am mai fi fost un trăitor în pustie! Deci nu-mi scriam în jurnal stările... Doar dorința de a fi cât mai aproape de Dumnezeu, dar pentru asta trebuie să lupt foarte serios.

Adormeam pe o scandură în bordei. Și imi făcusem obiceiul la trezire să sar imediat fără să mă ezit (există un obicei: mai stau puțin!). Eu doream să fiu stăpân pe mine, să depășesc starea de ezitare. Într-o dimineață am mai stat puțin pentru că în noaptea aceea n-am dormit cum trebuie... Diavolul m-a tras jos și cu vesta mea mă batea în cap! Sigur că m-am ridicat repede și trebuia să mă apar. De ce s-a întâmplat așa? Ca multe ispite aveam... imi striga pe afară, batea cu bulgari de zapada în perete; de multe credeam că a venit cineva, dar nu era nimeni și atunci de multe ori nu mai raspundeam la provocările acestea. Dar cum va spun, cu excepția acestui caz, mă ispitesc de departe și mai mult prin gânduri, dar asta-i altceva.

A îndrăznit că m-a avut la mână cu ceva: nu m-am sculat la repezeală! Am atipit și eu ca un om niste secunde... părintele-arsenie-vesel „dacă acesta îți este castigul și obiectivul de atins, atunci mi-ai dat curaj, diavole, prin ce-ai făcut.” „Eu am castigat necastigarea, că ti-am văzut puterile tale și iscodirile dracești.” Vreau să spun că este un monolog destul de apăsător și nu prea îți arde să stai de vorba cu el pentru că îi convine. Cu dracul nu se sta de vorba. Trebuie să-l ignori. Dacă stai de vorba, îl recunoști. Satana nu este o putere, ci un tolerat de Dumnezeu. Puterea e la noi, că suntem botezați, avem inger pazitor, ne rugăm la Dumnezeu. Vrei să gonesti pe Satana? Stai de vorba cu Hristos, roaga-te la Maica Domnului! Sigur că în pustie și într-o lume sensibilă mai avansată duhovnicește orice fel de greșală este mare. Nu este lucru mic în viața raul cel mai mic. Să nu te aiba cu nimic la mână.

Deci nu este permis să bati la usa lui Hristos cu pete, că orice păcat mic nu e mic! Să nu se înțeleagă că lupta e că tu să te desăvârșești în a nu păcatui numai! Pentru că este nitica îndrăzneală și nu este smerenie. Trebuie să consideri că te ajută harul lui Dumnezeu și dacă ești ceva, ești numai cu harul lui Dumnezeu. Iată cum am ajuns la cuvântul spus de către Mantuitorul Sfantului Siluan: „Ține-ți mintea ta în iad și nu deznădăjdui!” [2] Nu ne pot mantui faptele noastre, deci avem motive de smerenie continuă și autentică. Nu o smerenie raționalizată: o smerită smerenie!⁸⁴⁶

Cel mai apropiat de nerespingerea vedeniilor și viselor, din câte am citi la Sfinții Părinți, este Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, citat de Părintele Sofronie Saharov:

După cuvântul Starețului, cel ce se roagă osârduitor cunoaște multe schimbări în rugăciune: lupta cu vrăjmașul, lupta cu oamenii, lupta cu sine însuși, cu patimile, cu închipuirea; și în astfel de împrejurări mintea nu este curată și nimica limpede. Dar când vine rugăciunea curată, când mintea împreună cu inima stă în liniștire înaintea lui Dumnezeu, când sufletul în chip simțit are în sine harul și s-a dăruit voii lui Dumnezeu, slobod de lucrarea patimilor și a închipuirilor ce întunecă, atunci cel ce se roagă aude însuflarea harului.

Când cineva se apropie de această lucrare de căutare a voii lui Dumnezeu prin rugăciune, neavând îndeajunsă cercare și neputând cu încredințare să deosebească «după gust» lucrarea harului de cea a patimilor, mai cu seamă a mândriei - acela trebuie neapărat a se socoti cu părintele duhovnicesc; iar el însuși, întâlnind orice arătare sau imbold duhovnicesc, trebuie ca, până la primirea hotărârii povățuitorului, să se țină cu îndârjire de pravila nevoiței: «a nu primi, și a nu lepăda».

«Neprimind», creștinul se ferește de primejdia lucrării diavolești, sau de a primi imboldul drăcesc ca fiind dumnezeiesc, și de a se învăța astfel «a lua aminte la duhurile înșelăciunii și dăscăliile dracilor» (1 Tim. 4: 1), și de a da dumnezeiasca închinăciune diavolilor.

«Nelepădând», omul scapă de altă primejdie: a pune dumnezeiasca lucrare pe seama diavolului, și astfel a cădea în păcatul «hulei împotriva Duhului Sfânt», precum fariseii puneau pe seama «puterii lui Velzevul, domnul dracilor» faptul că Hristos izgonea dracii.

Cea de-a doua primejdie este mai cumplită decât cea dintâi, datorită faptului că sufletul se poate obișnui să lepede harul și să îl urască, și într-atâta să-și însușească starea împotrivirii

față de Dumnezeu, încât să se determine astfel și în planul veciniei și, prin urmare, acest păcat «să nu se ierte lui nici în veacul de acum, nici în cel viitor» (vezi Mt. 12: 22-32); pe când în cazul primei rătăcirii, sufletul mai curând își poate cunoaște înșelarea și, prin pocăință, să-și dobândească mântuirea, căci nu este păcat de neiertat, fără numai păcatul nepocăit.

Despre această cât se poate de însemnată pravilă a nevoinței - «a nu primi, și a nu lepăda» - și despre cum se trăiește ea în viața nevoitorului ar fi multe de spus, dar fiindcă în scrierea de față sarcina îmi este a înfățișa doar aspectele esențiale, și nu amănuntele, mă voi întoarce la tema de mai înainte.

În forma sa mai desăvârșită, cunoașterea voinței lui Dumnezeu prin rugăciune este un fenomen rar întâlnit, cu puțință doar după o îndelungă trudă, după multă cercare în lupta cu patimile, după multe și grele ispitiri de la diavoli, pe de-o parte, și după multe întâmpinări din partea lui Dumnezeu. Însă a se ruga osârduitor pentru ajutor este o faptă bună și tuturor de neapărată trebuință: și povățuitorilor, și celor supuși, și celor bătrâni, și celor tineri, și celor ce învață, și celor ce sânt învățați, părinților și copiilor. Starețul stăruia ca toți, fără abatere, neatârând de rang, de stare sau vârstă, totdeauna și pentru toate fiecare precum poate să ceară lui Dumnezeu îndrumare, pentru ca astfel treptat să-și apropie calea de căile sfintei voinți a lui Dumnezeu, câtă vreme nu a atins desăvârșirea.⁸⁴⁷

Dar și acesta recomandă a nu le primi, chiar dacă adaugă a nu le lepăda. Apoi discernământul vedeniilor, chiar după Părintele Sofronie Saharov, nu se poate face rațional, după ideea dacă autorul vedeniei te laudă sau nu, ci duhovnicește, după „gust”, adică după o experiență îndelungată a harului, venită din căutarea voinței lui Dumnezeu, prin tăierea voinței proprii în fața duhovnicului. Iar această reacție față de vedenii „a nu primi, a nu lepăda” este valabilă, ca timp, doar până în momentul în care te prezinți la duhovnicul tău cu mărturisirea ei, de aici lucrând deja ascultarea. Nicidecum nu trebuie mers la duhovnic pentru a-l convinge de ceva, ci pentru a lua învățătură de la sfinția sa ce să facem. Cu atât mai mult nu trebuie să mergem pentru a-l convinge de veridicitatea vedeniilor, sau, mai rău, să-l facem să manipuleze mitropolitul locului să încalce Sfintele Canoane, neascultând de Sfinții Părinți, ci de insuflările nelămurite ale minții noastre, cu atât mai mult dacă ne îndeamnă la misiune, deci spre înșelarea mai multora. Ori tot acest cumul maxim de rătăcirii vedem că l-a povățuit mai sus Părintele Arsenie Boca, arătându-se pe sine neștiutor și neexperimentat în calea neamăgită smeritei ascultări predată de Sfinții Părinți. Așadar sfatul ucenicului Sfântului Cuvios Siluan Athonitul este, pe scurt, ca vedeniile să fie cercetate cu ajutorul duhovnicului, iar „a nu primi și a nu lepăda” este pentru momentele de până la Sfânta Spovedanie. Dar Părintele Arsenie Boca, după cum citim chiar în scrisoarea sfinției sale de mai sus, mărturisind chiar el însuși, cu mâna sa (*Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului.*), era deja oprit de la slujire, sau se oprise singur, neputând fi duhovnic. În afară de aceasta, el însuși fiind prins de această patimă naivă față de vedenii [de a le primi imediat după ce le analizează el însuși rațional dacă laudă sau nu (neavând, așadar, experiența libertății de a le aborda duhovnicește după Sfinții Părinți - la început prin ascultare de duhovnic, iar după ce s-a desăvârșit în smerenie, după gustul harului)] nu putea fi un sfetnic bun.

Să vedem cum rezolvă adevărații povățuitori smeriți și încercați, duhovnicii cei după Dumnezeu, situații asemănătoare cu ale sorei Frăsina:

7. „Sfânta Parascheva” în vedenii satanice

În anul 1953, ziarele au scris articole lungi despre 1 aparițiile Sfintei Parascheva unei fete de 20 de ani din Eteleocarnania. Sfânta Parascheva i se arăta, vezi bine, și îi dădea poruncă prin care sătenii să construiască iconostas, să se pocăiască etc. Toți oamenii din satele vecine au crezut că, într-adevăr, cea care se arată era Sfânta Parascheva.

Într-o arătare, fata a primit poruncă să spună sătenilor să se adune în biserica Sfânta Parascheva dintr-un sat apropiat. În același timp, și-a pierdut glasul și comunica prin scris. Într-adevăr, sătenii în număr mare și-au început marșul spre satul vecin. Însă preotul din satul

⁸⁴⁷ Arhim. Sofronie SAHAROV, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2009, pp. 90-91.

acela, care era foarte evlavios, nu a crezut în aceste lucruri. Când au intrat în biserica Sfânta Parascheva, fata a mers la ușile împărătești, ca și cum era arhiereu, a rostit „Crezul“ (i s-a dezlegat limba) și apoi a predicat oamenilor să se pocăiască. Și ce dacă Apostolul Pavel nu permite femeilor să predice în biserică? Ea se credea superioară!

După aceea s-a întors către cineva și i-a zis:

- Tu de ce nu te spovedești? Te-ai spovedit doar în urmă cu 30 de ani, într-un sat din Macedonia răsăriteană (și l-a numit), pe când erai soldat.

Acela s-a intimidat de descoperirea aceasta fiindcă o uitase.

După această întâmplare minunată, toți au crezut ce spunea ea, că într-adevăr, i se arăta Sfânta Parascheva. Chiar și din America, cei care citeau ziarele îi trimiteau mereu sume de bani.

După vreo jumătate de an, fata a plecat cu părinții într-o comună mai îndepărtată. Părinții ei, când au aflat că eu mă găseam acolo, i-au propus să vină să o povățuiesc. Ea însă s-a împotrivit. Dar cu stăruința părinților a venit. I-am spus atunci că aceste vedenii sunt de la Satana și i-am atras atenția să fie cu băgare de seamă, întrucât Satana plănuiește să-i facă vreun rău. Din păcate, nu a vrut să asculte. Și (auziți și minunați-vă) în Săptămâna Mare i-a amăgit pe un tânăr și s-a dus la Mitropolie, cerând permisiunea să fie cununați în Vinerea Mare!

Așa îi poruncise în vis Sfânta Parascheva...

(în aceeași lucrare, p. 58 - 60)

8, „Maica Domnului“ în vedeniile unei tinere

Doi ani mai târziu, ziarele Atenei se ocupau cu alte vedenii care apăreau unei tinere din regiunea Navpactia. Aceasta vedea, se zice, pe Maica Domnului și primea diferite porunci, de pildă, să predice lumii să se pocăiască etc., etc.

Într-o duminică, în Agrinio, înainte de a merge la amvon să predic, primarul mi-a adus o epistolă semnată de preot, profesor și primar, ca să o citesc mulțimii din biserică, prin poruncă de la Maica Domnului cea care s-a arătat în vedeniile tinerei fete. Am refuzat să o citesc și le-am spus, firește, cele cuvenite..

Peste câteva luni a venit la spovedit, printre alții, însăși tânăra aceea și s-a spovedit. într-adevăr, era o fată foarte modestă și virtuoașă.

La urmă, după Spovedanie, când era să plece, mi-a spus:

- Eu, părinte, o văd pe Maica Domnului.

- A! Tu ești aceea? Cum o vezi? am întrebat-o.

- **în chip de femeie îmbrăcată în negru. [vedeți ce interesantă asemănare cu vedeniile Părintelui Arsenie Boca? Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului⁸⁴⁸. - n.n.]**

- Ai văzut-o de multe ori?

- De vreo zece ori.

- Și ce îți spune?

- Prima dată era duminică după-amiază și mă aflam în poiană, căutam o oaie care se rătăcise de turmă. Dintr-o dată, Maica Domnului mi-a apărut în față și mi-a zis:

- Eu sunt Maica Domnului. Du-te în sat și spune-le sătenilor care lucrează la construirea drumului să înceteze munca, fiindcă azi e duminică.

- Și m-am dus, le-am spus și s-au oprit din lucru.

Altă dată era Ajunul Crăciunului și mi-a zis:

- Să mergi și să le spui sătenilor că anul acesta, deoarece Crăciunul cade vineri, să nu coacă nimic. Căci nu se cuvine.

Și, într-adevăr, tot satul a postit în ziua de Crăciun.

⁸⁴⁸ Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

- Nu vezi, copila mea, i-am spus, că cel care ți se arată e Satana, nu Maica Domnului? Era atât de rea fapta sătenilor care construiau cu dragoste și cu folos drumul acela? Dar Satana nu voia ca ei să facă acea lucrare, ci voia să-i vadă în cafenele, cum joacă cărți, se îmbată și înjură. Pe de altă parte, unde s-a auzit ca creștinii să postească în ziua înveselitoare a Crăciunului? Biserica noastră a stabilit ca în acele 12 zile, începând cu ziua Crăciunului, să mănânce omul orice vrea. Înțelegi că e vorba de Satana? Așadar, când o să ți se arate iar, să zici: Ești Satana, și să-ți faci semnul Crucii.

- Dar, părinte, nu îmi spune nimic rău. Îmi spune să ies în fața oamenilor și să le predic să se pocăiască.

- Și tu să zici: Dacă era să predic, m-ar fi făcut Dumnezeu bărbat, preot, predicator, stareț și aș fi învățat carte. De aceea, să te lase în pace și să vină la mine.

Și deoarece era foarte cuminte, a primit povețele mele, s-a liniștit și Satana n-a putut să-i aducă vătămare.

(în aceeași lucrare, p. 60 - 62)⁸⁴⁹

Însă cea mai clasică abordare a vedeniilor și viselor, întâlnită la Sfinții Părinți este aceasta:

37. *Visurile, cari sunt trimise sufletului de iubirea lui Dumnezeu, sunt mărturiile neînșelătoare ale unui suflet sănătos. De aceea nu trec de la o înfățișare la alta, nici nu îngrozesc simțirea, nici nu aduc râsul sau plânsul așa deodată. Ci se apropie de suflet cu toată blândețea, umplându-l de bucurie duhovnicească. De aceea și după ce s'a trezit trupul din somn, sufletul caută cu mult dor să prelungească bucuria visului. Dar în nălucirile aduse de draci totul se întâmplă dimpotrivă. Ele nici nu rămân la aceeași înfățișare, nici nu arată multă vreme o formă netulburată. Căci ceea ce nu au dracii din voie liberă, ci împrumută numai din dorința de a amăgi, nu poate să-i îndestuleze pentru multă vreme. De aceea spun lucruri mari și amenință cumplit, luându-și adeseori chip de ostași; iar uneori și cântă în suflet cu strigăt. Dar mintea recunoscându-i din aceste semne, când e curată, trezește trupul, iar uneori se și bucură fiindcă a putut cunoaște viclenia lor. De aceea, vădindu-i adeseori chiar în vis, îi înfurie grozav. Dar se întâmplă uneori că nici visele bune nu aduc bucurie sufletului, ci așază în el o întristare dulce și lacrimi fără durere. Iar aceasta se întâmplă celor ce au înaintat mult în smerenia cugetării.*

38. *Am arătat, precum am auzit de la cei ce au făcut experiența, deosebirea dintre visurile bune și cele rele. Ne va ajunge însă pentru sporirea la cât de multă virtute, să nu ne încredem nicidecum în nici o nălucire. Căci visurile de cele mai multe ori nu sunt nimic altceva decât chipuri ale gândurilor, sau, precum am zis, batjocuri ale dracilor. Chiar dacă ni s-ar trimite vreodată de către bunătatea lui Dumnezeu vreo vedere și n-am primi-o, nu s-ar supăra pentru aceasta preadoritul Domn Iisus pe noi. Căci știe că facem aceasta pentru viclesugurile dracilor. De sigur, deosebirea arătată mai înainte este precisă. Dar se întâmplă că sufletul, înclinându-se pe nesimțite, din pricină că furat de vreun gând (lucru de care cred că nimenea nu e cruțat), nu mai poate distinge precis și crede celor cari nu sunt bune, ca și cum ar fi bune.*

39. *Să luăm următoarea pildă pentru înțelegerea lucrului: o slugă e chemată de stăpân, noaptea la poarta curții, după o lipsă îndelungată; dar ea necunoscându-l precis, nu-i deschide ușa, căci se teme ca nu cumva înșelând-o asemănarea glasului, să se facă pierzătoare a lucrurilor ce i-au fost încredințate de stăpân. Domnul acesteia, nu numai că-nu se va mânia pe ea când se va face ziuă, ci o va învrednici de multe laude, fiindcă a socotit că și vocea stăpânului este înșelăciune și n-a voit să piardă lucrurile lui.*⁸⁵⁰

Și aici observăm că distincția între vedeniile bune se bazează pe starea duhovnicească provocată de vedenie (dar care poate fi deosebită cu greu, în urma unei experiențe îndelungate) și pe smerenia autentică, care se sfătuiește. Nicidecum nu se bazează pe prezența sau absența laudelor. Și dracii pot amenința cu

⁸⁴⁹ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 294-298.

⁸⁵⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Sibiu, 1947, pp. 349-350.

păcătoșenia ca să tulbure, dar și Dumnezeu poate mângâia prin laude ca să bucure, chiar dacă poate provoca, însă, uneori și tristețe.

Deși de multe ori diavolul laudă ca să ducă în mândrie și rar muștră, fiindcă urăște smerenia, iată și două din cazurile în care diavolul (mascat în Sfânt) muștră păcatul, ca să înșele mai mult, că ar fi un Sfânt care îndeamnă la pocăință:

Se apropia praznicul Bunei-Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, 25 martie, și mincinosul „arhanghel Mihail” mi-a făgăduit că după sfârșirea slujbei de la biserică îmi va aduce un dar, de vreme ce-mi sărbătoresc ziua numelui^[2]. Așteptam cu multă nerăbdare să văd ce dar îmi va aduce „arhanghelul”. După ce ne-am despărțit la Biserica Sfintei Varvara, noi ne-am făcut îndatoririle noastre (am tămâiat, am stropit cu agheasmă locul comuniunii, am făcut invocarea ca întotdeauna). Apoi Hristini l-a văzut cu ochii deschiși pe mincinosul „arhanghel” cum i-a dat o „floare de crin”, iar ea mi-a „dat-o” mie, spunându-mi să fiu atent să nu o stric. Desigur, mai înainte acesta ne-a heretisit și binecuvântat, afirmând că crinul este adus din Muntele Sinai. Apoi mi-a dat o povață: să iau aminte în viața mea la fapte, pentru că orice cădere și păcat va fi ca și cum aș călca în picioare acest „crin”. Desigur, nu am văzut niciodată crinul; numai Hristini îl vedea întotdeauna, lângă icoane. Și, când l-a dus la ea, casa a fost plină de mireasma lui vreme de trei zile! [...]

După aceasta, diavolul mi-a pregătit o surpriză. Într-o zi, Hristini l-a văzut pe „Iisus Hristos” cum ne binecuvântează, mă îmbrățișează și mă sărută spunându-mi: „Fratele meu, am venit lângă tine ca să te sui pe cele patruzeci de trepte ale luminii și adevărului. De acum înainte voi veni în fiecare miercuri la ora 4 după amiază, ca să te îndrum și să te sui pe acele trepte. Îți dau ceva de la mine. Îți dau mâinile mele, ca să-i vindeci pe cei bolnavi.” Și într-adevăr, mâinile mele au început să vindece! Pe lângă aceasta, în mijlocul palmelor mele au apărut două pete negre. Odată l-am întrebat pe mincinosul „arhanghel” despre ele, iar el mi-a spus că sunt de la piroanele cu care a fost răstignit Domnul! [...]

Atunci Hristini l-a „văzut” pe mincinosul „arhanghel” că se închină înaintea mea. Învățăturile sale erau pline de dragoste, pace și dăruire față de Dumnezeu. Apoi mincinosul „Hristos” ne-a suit la cele cerești, ne-a arătat raiul, pe însuși „Dumnezeu”, ne-a învățat cum slujesc îngerii, arhanghelii, sfinții etc. Ne-a mai arătat și iadul, și orice își poate închipui mintea noastră cea săracă! Mi-a mai înainte-vestit și moartea tatălui meu cu 6-7 luni mai devreme, însă fără să-mi spună o dată anume.

După aceasta mi s-a întrerupt comuniunea, pentru că, într-o zi când am pus-o pe Hristini „să vadă”, a văzut întuneric și a auzit un glas spunându-i: „Îți luăm lumina și o dăm iarăși fratelui tău, pentru că crinul pe care ți l-am dat și ție l-ai stricat, l-ai făcut bucăți”. Am întrebat-o pe Hristini ce făcuse, iar ea i-a spus mamei mele că a „mers” cu bărbatul surorii sale, adică a făcut preacurvie.⁸⁵¹

“Zian Boca, din România să-i scrii mamei tale scrisoare că, dacă nu, va muri și o ai pe suflet . Știu ca ești fecior și că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București, va trebui să postești, să te rogi și să tai 100 de bețe din castan ca și canon de ispășire”⁸⁵²

Diavolul, de fapt, atacă prin toate mijloacele, și prin laudă să ducă la mândrie, și prin muștrare să ducă la deznădejde. Dar una din denumirile lui sunt de Pârâș. Urându-ne ar vrea să ne desființeze cu muștrările și bucuria lui este să ne chinuie în vămile văzduhului:

25. *Când sufletul iese din trup vrăjmașul dă năvală asupra lui, războindu-l și ocărându-l cu îndrăzneală și făcându-se pârîș amarnic și înfricoșat al lui pentru cele ce a greșit.⁸⁵³*

Probabil de la această rătăcire a Părintelui Arsenie Boca în discernerea vedeniilor (folosindu-se de observarea intelectuală laudă-muștrare în loc de cunoașterea duhovnicească a stării de pace-stării de tulburare dobândită prin experiența sub povățuirea unui duhovnic iscusit) i s-a tras și neînțelegerea stării sfinției sale

⁸⁵¹ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/09/27/spovedania-unui-inselat/>>, luni, 10 august 2015.

⁸⁵² Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 172-186.

⁸⁵³ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, p. 130.

de bici. O credea-o dumnezeiască fiindcă muștra, nedându-și seama că imita prin ea în sălbăticie pe pârâșul diavol, pierzându-și asemănarea cu Domnul nostru Iisus Hristos:

Domnul ne iubește și ne primește cu blândețe, fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună în deget un inel scump și încălțăminte în picioare, să junghie vițelul cel gras și să se veselească și nu l-a învinuit [Le 15].

Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!

*Duhul Sfânt învață sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni.*⁸⁵⁴

Dar blândețea dumnezeiască se dobândește cu osteneală, pe când răbufnirile mânioase împotriva aproapelui ți le dau gratuit omul vechi și diavolul.

Iată alte două cazuri, opuse primelor două, în care un Sfânt autentic, ba chiar însuși Domnul nostru Iisus Hristos, laudă pentru a mângâia și a învăța:

Și, iarăși, după o vreme, Sfânta Mavra a zis către Sfântul Timotei: "Deșteaptă-te, fratele meu, alungă somnul de la tine și priveghează, ca să afli cele văzute de mine. Căci am văzut pe un om, stând înaintea mea ca într-o uimire, avînd în mâinile sale un pahar plin cu lapte și miere, zicîndu-mi: "Pe acesta, primindu-l, să-l bei". Iar eu am zis către dânsul: "Tu cine ești?" Acela mi-a răspuns: "Sînt îngerul lui Dumnezeu". Atunci am zis către dânsul: "Să ne rugăm lui Dumnezeu." Dar el mi-a zis: "Eu, milostivindu-mă, am venit spre tine, văzîndu-te flămîndă și însetată și postind pînă la ceasul acesta".

Apoi, iarăși am zis către dânsul: "Cine te-a trimis pe tine la mine cu această milă netrebnică și ce grijă porți de răbdarea și postirea mea? Nu știi oare că Dumnezeu și pe cele cu neputință le dăruiește celor ce se roagă către Dânsul?" Zicînd acestea, am început să mă rog. Pe cînd mă rugam, am văzut pe acel om ce mi se arătase cu paharul, întorcîndu-și fața dinspre mine la apus și îndată am cunoscut că este nălucirea vrăjmașului care, și pe cruce, vrea să ne ispitească. Și a pierit acea nălucire.

După aceea a venit iarăși altul și mi se părea că m-a scos la un pârâu pe care curgea lapte și miere și-mi zicea: "Bea!" Iar eu am răspuns: "Acum ți-am spus ție că nu voi bea apă, nici altă băutură pămîntească, pînă ce nu voi bea paharul morții pentru Hristos, Domnul meu, pe care El singur îl va da mie, prin mîntuirea și nemurirea vieții cele veșnice". Cînd am zis aceasta, omul cel care îmi poruncise să beau din râu, îndată a pierit împreună cu râul.

După aceea, mi-a stat înaintea un al treilea om minunat la vedere și a cărui față strălucea ca soarele. Acela, luîndu-mă de mîină, m-a ridicat la cer și mi-a arătat un scaun împodobit, pe care erau puse haine albe și o coroană preafrumoasă. Iar eu, minunîndu-mă de acea frumusețe, am întrebat pe cel ce mă ducea: "Ale cui sînt acestea, Doamne?" El mi-a răspuns: "Acestea sînt răsplătirile nevoițelor tale! Ție îți sînt gătite hainele, coroana și acest scaun". Ridicîndu-mă apoi puțin mai sus, mi-a arătat un alt scaun asemenea împodobit, o haină albă și o coroană. Și l-am întrebat iarăși: "Dar acestea ale cui sînt?" Iar el mi-a răspuns: "Acestea sînt ale bărbatului tău, Timotei". Și iarăși am îndrăznit a-l întreba: "Pentru ce sînt departe scaunele unul de altul?" Și mi-a răspuns: "Multă deosebire este între tine și între bărbatul tău. Oare nu știi că după sfătuirea lui ai intrat și tu în nevoița pătimitoare și aceea este pricina încununării tale? Deci, acum întoarce-te în trupul tău și mâine la ceasurile șase vor veni îngerii lui Dumnezeu ca să ia sufletele voastre și să le înalțe la ceruri. Însă fii treji ca să nu înceapă vrăjmașul a vă ispiti iarăși".

*Vedeniile acestea le-a spus Sfânta Mavra fratelui ei, Timotei, cu care se mângâia întru Domnul.*⁸⁵⁵

Vă rog să observați cum îndrăznește diavolul să ispitească și pe Sfinții Mucenici și cum ei îl recunosc duhovnicește, fără raționamente, chiar dacă vedeniile sunt una după alta și seamănă la arătare între ele. Iar frumusețea Sfintei Mucenițe Mavra este că a adăugat la răbdare și frumusețea feciorelnică a smereniei,

⁸⁵⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 78.

⁸⁵⁵ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 03.05.

căci, pentru sfat, a spus vedeniile Sfântului ei soț (devenit frate de mucenice, aflat și el în chinuri alături de ea, răstignit) - fiindcă nu aveau duhovnicul aproape.

Dar iată că și Domnul poate lăuda în vedenii pe iubiții săi cuvioși, pentru a-i încuraja în taina iubirii:

Cuviosul Paisie cel Mare se ruga pentru unul dintre ucenicii lui care se lepădase de Hristos și, pe când se ruga, i S-a arătat Domnul și i-a zis: „Pentru cine te rogi, Paisie? Nu știi că el s-a lepădat de Mine?” Dar cuviosul continua să-i fie milă pentru ucenicul său, și atunci Domnul i-a zis: „Paisie, prin iubirea ta te-ai asemănat Mie”.

*Așa se dobândește pacea, altă cale decât aceasta nu este.*⁸⁵⁶

Și ce laudă poate să fie mai mare decât asemănarea cu Domnul nostru Iisus Hristos?

Vedeți? Nu se poate face deosebirea între vedenii pe baza unor criterii exterioare, chiar și raționale, ci numai prin discernământul duhovnicesc, dobândit din trăirea smerită a Evangheliei.

Cu totul altfel ne învață Sfântul Cuvios Antonie cel Mare despre deosebirea vedeniilor dumnezeiești și drăcești:

Ei sînt vicleni și gata a se închipui și a se schimba întru toate; de multe ori se prefac a cînta și pomenesc cuvinte din Scripturi, iar uneori citind noi, îndată zic și ei aceleași cuvinte, pe care le-am citit noi; de multe ori, dormind noi, ne deșteaptă la rugăciune și aceasta o fac adeseori, nelăsîndu-ne să dormim mai deloc; uneori se arată în chipuri de monahi și ca niște cucernici se prefac a grăi, ca prin chipul acesta să amăgească și de aceea unde pot, voiesc a trage pe cei amăgiți de dînșii; dar nu se cuvine a lua aminte la dînșii, măcar că ne-ar deștepta la rugăciune, sau ne vor sfătui să nu mîncăm nicidecum și chiar de s-ar preface că ne prihănesc și ne ocărăsc pentru ceva, în care ne-ar găsi vină.

Că nu pentru evlavie sau pentru adevăr le fac acestea, ci ca să aducă pe cei proști în deznădăjduire, iar pustnicia s-o facă nefolositoare; apoi, făcînd pe oameni să urască viața monahicească, ca fiind prea împovărătoare și prea grea, să împiedice pe cei ce petrec într-însa [cum au făcut și cu Părintele Arsenie Boca mai întâi deturnându-l de la pustie la misiune, să plece din Sfântul Munte și să meargă în România, apoi să lase călugăria în ascultare de stareț și să mai ia și preoția, nefiind încă învățat în pocăință, ca la sfârșit să se arate scopul lor precis: să-l facă să conviețuiască precum cu o soție cu o femeie capricioasă și sinucigașă, care l-a făcut să joace țonțoroii cum a vrut ea, până la moarte – n.n.] .

Deci, proorocul fiind trimis de Domnul, plîngea pentru unii ca aceștia, zicînd: Vai celui ce adapă pe aproapele cu amestecare tulbure. Pentru că niște meșteșugiri ca acestea și gînduri sînt răsturnătoare și împiedică de la calea ce duce la fapta cea bună. Iar Domnul însuși, măcar că diavolii grăiau cele adevărate, adică acestea: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu”, cu toate acestea le porunca să tacă și-i oprea a grăi; ca nu cumva împreună cu adevărul să semene și răutatea lor și ca pe noi să ne obișnuiască a nu lua aminte niciodată la unele ca acestea, deși s-ar părea că grăiesc adevărul.

Pentru că este necuviincios lucru avînd Sfintele Scripturi și libertate de la Mîntuitorul, să ne învățăm de la diavolul, cel ce nu și-a păzit rînduiala sa, ci altele a cugetat. Pentru aceasta, cînd grăiește din Scripturi, să-l oprești zicînd: „Iară păcătosului i-a zis Dumnezeu: Pentru ce tu povestești dreptățile mele și iei testamentul meu în gura ta?” Căci toate le fac diavolii și le tulbură, spre amăgirea celor proști. Deci, fac sunete, rîd mult și șuieră, iar dacă nu ia aminte nimeni la dînșii, apoi plîng și se bocesc ca niște biruiți. [...]

Deci, cînd vin la noi noaptea și voiesc să ne grăiască de cele ce au să fie, sau să zică: "Noi sîntem îngeri", să nu luați aminte, căci mint. Iar dacă vor lăuda pustnicia voastră și vă vor ferici, să nu-i ascultați și nicidecum să vă supuneți lor. Mai vîrtos să vă pecetluiți cu semnul cinstitei Cruci, pe voi și casa voastră și să vă rugați; atunci îi veți vedea făcîndu-se nevăzuți, căci se înfricoșează foarte mult de semnul Crucii Domnului; fiindcă prin ea i-a biruit Mîntuitorul. Iar dacă și mai cu obrăznicie vor sta, sălțînd și prefăcîndu-se cu nălucirile, să nu vă temeți, nici să vă speriați, nici ca la niște ființe bune să luați aminte la dînșii.

⁸⁵⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei, Ed. cit., p. 39.

Pentru că venirea de față a celor buni și a celor răi cu înlesnire și cu puțință este a o cunoaște, fiindcă Dumnezeu a făcut astfel. Pentru că arătarea sfinților îngeri nu este tulburată; căci nu va certa, nici va striga, nici va auzi cineva glasul lor. Ci atît de cu liniște și cu blîndețe se face, încît se aduce bucurie, veselie și îndrăzneală în suflet; căci Domnul este cu dînșii, El este bucuria noastră și a lui Dumnezeu Tatăl este puterea. Iar gîndurile sufletului rămîn netulburate și neînvăluite, încît el făcîndu-se strălucit de ea, vede pe cei ce i se arată; acesta este un dar al luminilor celor dumnezeiești și al celor ce au să fie într-însul.

Iar dacă, ca niște oameni s-ar înfricoșa de vederea celor buni, care se arată, numaidecît iau frica de la dînșii prin dragoste, precum a făcut Gavriil pentru Zaharia. Asemenea și îngerul care s-a arătat femeilor la Sfîntul Mormînt și cel ce s-a arătat păstorilor, precum s-a zis în Evanghelie: Nu vă temeți; căci frica acelora nu este cu spaima sufletului, ci cu cunoștința venirii de față a celor buni.

Deci, în acest fel este arătarea sfinților. Năvălirea celor răi este tulburătoare, cu sunet, vuiet și strigare, ca și cînd s-ar fi făcut vreo pornire a unor tineri nepedepsiți și a unor tâlhari, de la care se face frica sufletului, tulburarea și neorînduiala gîndurilor, mîhnire, urîciune către pustnici, trîndăvie, întristare, pomenirea rudeniilor și frică de moarte; și de aici pofta celor rele, împușinarea de suflet către fapte bune și nestatornicia obiceiurilor.

Deci, cînd cineva din voi va vedea așa ceva, vă veți teme; dacă însă frica se va lua de la voi și în locul ei s-ar face bucurie negrăită și voie bună, cutezare, îmbărbătare, netulburarea gîndurilor și celelalte, cum mai înainte am zis, adică bărbăție și dragoste către Dumnezeu, atunci îndrăzniți și vă rugați, căci bucuria și liniștea sufletului arată sfințenia celui ce vine de față. Așa Avraam, cînd a văzut pe Domnul, s-a bucurat; Ioan cînd s-a făcut glasul închinării din partea Născătoarei de Dumnezeu, Maria, s-a bucurat.

Iar dacă s-ar face tulburare și sunet din afară, nălucire lumească, îngrozire de moarte, să cunoașteți că este năvălirea celor răi. Și aceasta să vă fie vouă semn. Cînd sufletul unora s-ar teme, să știți că este de față venirea vrăjmașilor; căci diavolii nu izgonesc temerea unora ca acestora, precum a făcut marele Arhanghel Gavriil către Maria și Zaharia, și Acela ce S-a arătat la mormînt femeilor; ci, mai cu seamă, cînd îi vor vedea temîndu-se, ei sporesc nălucirile, ca mai mult să-i înfricoșeze, și, de aceea, sărînd asupra lor, îi batjocoresc, zicînd: "Închinați-vă nouă!"⁸⁵⁷

Dar această distincție nu o poate face oricine, ci numai unul cu experiență, cum a fost Sfîntul Cuvios Antonie cel Mare:

Pentru care este trebuință de multă rugăciune și pustnicie, ca luînd cineva prin Duh darul deosebirii duhurilor, să poată cunoaște cele despre ei, [nu ca Părintele Arsenie Boca care a stat doar 66 de zile în Sfîntul Munte, din care 40 de zile deja era în influența unui diavol ce l-a inițiat în puterile lui. Cum ar putea cineva doar din 26 (66-40) de zile de pustnicie să capete darul deosebirii duhurilor și să-și dea seama cine e duhovnic mort de 200 de ani și cine este drac? – n.n.] adică anume care dintr-înșii sînt mai puțin răi și care mai răi, cum și pentru ce meșteșugiri are sîrguința fiecare dintr-înșii; apoi cum fiecare din ei se răstoarnă și se scoate din om, căci multe sînt vicleniile lor și pornirile bîntuielilor lor.⁸⁵⁸

De aceea, atitudinea recomandată tuturor este a nu primi vedeniile cu nici un chip, mai ales că sufletele noastre sunt furate mai întotdeauna de gînduri. Analiza rațională a lor este inefficientă și păgubitoare, fiindcă amăgește și se bizuie pe sine sporind trufia. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca n-ar fi fost furat de gînduri, lucru evident imposibil după manifestările sfinției sale, dar ucenița sa precis era furată și șovăia, lucru vizibil din răspunsurile date ei de preacuvioșia sa. În afară de aceasta, chiar Părintele Arsenie Boca își descrie în jurnal, cu mâna lui, tulburarea ce a simțit-o și vorba sa cu gîndurile, mărturisind cum s-a desfășurat vedenia treptelor, care muștrîndu-l că este păcătos a primit-o, doar pe criteriul rațional că nu îl laudă, deși după reperele duhovnicești date de Sfinții Părinți era clar amăgitoare. Cineva care nu urmează

⁸⁵⁷ *Viețile Sfinților*, 17.01., Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005.

⁸⁵⁸ *Viețile Sfinților*, 17.01., Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005.

pe Sfinții Părinți când este vorba de propria amăgire, cum ar putea îndrumba pe un altul după Sfinții Părinți când este prins de aceeași amăgire?

Așadar noi trebuie să respingem toate vedeniile, mai ales când se repetă, nu doar cele ce ne laudă. Diavolul, ca să pară că este Sfânt ne poate și mustra, ca să pară că dă smerenie, deci să pară că este de la Dumnezeu. În realitate ne învață cea mai perversă formă de mândrie: falsa smerenie, fiindcă este mândria în care îți place de tine că ești smerit, mai puțin să-ți dai seama astfel, după criteriile raționale (de care ești robit), că de fapt ești în cea mai adâncă prăpastie a mândriei. De aceea lupta nu este rațională, ci duhovnicească. Mândria sau smerenia nu se analizează intelectual după informațiile transmise, ci se scufundă mintea necondiționat în iad, și în ascultarea de duhovnic, în orice situație până când, cu ajutorul harului Sfântului Duh dobândește gustul smereniei lui Hristos, singura de unde ne poate veni discernământul.

1 Co 2:12 Iar noi n'am luat duhul lumii, ci duhul cel din Dumnezeu; ca să știm cele ce sunt de la Dumnezeu dăruite nouă. 13 Care și grăim, nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului Sfânt; cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănându-le. 14 Iar omul cel sufletesc nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu; că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege; căci duhovnicește se judecă. 15 Iar cel duhovnicesc le judecă toate, iar el de nimeni nu se judecă. 16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.

Aceasta este una din formele înșelării evidente prin care a căzut Părintele Arsenie Boca: a încercat să aplice înțelepciunea omenească în cele duhovnicești și de dragul misiunii a primit vedeniile fals procești, cu pretextul amăgitor ca prin ghicire să aducă pe oameni la pocăință. Dar în felul acesta, din păcate, a pierdut pentru sine adevărata pocăință. Iar fiindcă vedeniile îi erau prezentate ca niște mustărări, nelăudându-l, ca și cum ar fi smerite, ca să îl smerească, a pierdut adevărata smerenie care constă în a nu primi niciodată nici un fel de vedenii, ci a se sfătui în toate cu un duhovnic (nu nălucitor și mort, ci viu și palpabil).

Să vedem cum nu se rușina să ceară sfaturi un arhieru (IPS Ierotei al Evripului) unui mohah simplu, dar care cunoștea Sfinții Părinți (Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul)

Și nu mă rușinez cerând sfaturi, fiindcă, după Marele Vasile, „omul ce nu se sfătuiește este ca o corabie fără cârmă și ca una ce s-a întâmplat a fi izbită de vânturi”. Și, pe scurt, sfatul este un lucru sfințit, după cel ce a zis: „[Sfatul este] unire a părerilor, rod și dovadă a dragostei. Căci este o trufie cumplită a crede cineva că nu are nevoie de nimeni și a lua aminte doar la sine ca la singurul care se poate sfătui în [ceea ce privește] cele prea bune. Căci de aceea a zis și Solomon: „Cei ce n-au cârmuire cad ca frunzele; iar mântuirea este întru mult sfat (Pr 11, 14); și iarăși: Frate de frate ajutat, ca o cetate tare și înaltă și care are puterea ca o împărăție întemeiată (Pr 18, 19).” Și zice încă și Sirah: Fără de sfat nimic să nu faci (Sir 32, 20).⁸⁵⁹

Sunt foarte multe feluri de înșelare. Între ele sunt și dorința de a face misiune și falsele proorocii, de care, după cum am observat mai înainte, nici Părintele Arsenie Boca nu a fost scutit și nici ucenicii sfinției sale, tocmai datorită sfaturilor neiscusite pe care le-au primit ca de la un Sfânt, tocmai de la preacuvioșia sa:

Tipuri de amăgire

Sfântul Ignatie Briancianinov vorbește despre existența a două tipuri distincte de înșelare:

Imaginația – omul își imaginează întru sine sau în afara sa lucruri care nu există. Acest fel de amăgire include forme greșite de rugăciune (cu imaginarea Împărăției Cerurilor, a Domnului Iisus Hristos, a [ingerilor](#), [sfinților](#), precum și vedeniile efective ale aceluiași lucruri care sunt de origine demonică.

Închipuirea de sine (mândria sau aroganța) – persoana se vede pe sine ca având înaintea lui Dumnezeu o calitate sau vrednicie pe care în realitate nu le are.

Sf. Ignatie afirmă că primul fel de înșelare provine din acțiunea greșită a minții, iar cel de-al doilea - din acțiunea greșită a inimii.

Înșelarea și bolile mintale

⁸⁵⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 74-75.

Potrivit Sf. Ignatie Briancianinov, Sf. Grigorie Sinaitul,^[10] Sf. Simeon Noul Teolog,^[11] Ieroschimonahul Ioan Alexeev de la Mănăstirea Valaam^[12] și mai multor altor sfinți și cuvioși monahi, primul tip de înșelare duce adeseori la boli mintale. Al doilea tip de înșelare este mai subtil, mai insidios, și duce arareori la o boală mintală, dar în orice caz, câtă vreme sufletul se află cuprins de mândrie, care este unul din cele șapte păcate de moarte, el nu poate ajunge la mântuire. Sfântul Ignatie insistă asupra gravității acestui fel de înșelare: "Această amăgire - este groaznică: este deopotrivă de ucigătoare pentru suflet ca și cea dintâi, dar este mai puțin vădită; arareori sfârșește în nebunie, în sinucidere, însă ea corupe vădit și mintea, și inima."^[13]

Falsele vedenii

Potrivit Sfinților Părinți, falsele vedenii sunt asociate cu mândria. Sf. Ignatie Briancianinov spune că oamenii care caută să aibă viziuni (vedenii) și a căror minte nu a fost reînnoită și renăscută prin lucrarea Duhului Sfânt sunt plini de mândrie^[14] - ceea ce înseamnă că, potrivit Sf. Ignatie, există o legătură directă între înșelarea de primul fel și cea de tipul al doilea. Arhimandritul Serafim Alexiev scrie că: Acolo unde este mândrie atunci când cineva are o vedenie, aceasta nu poate fi de la Dumnezeu, ci, de bună seamă, de la cel rău."^[15]

Cuviosul Părinte [Cleopa Ilie](#) amintește șapte moduri de cădere în amăgirea falselor vedenii și vise.^[16]

din mândrie;

din slava deșartă, "prima fiică a mândriei"

din pricina minții slabă și nepricepute;

din exces de zel (râvnă), greșit direcționat;

din neascultare

din urmarea voii proprii și ascunderea gândurilor la spovedanie

din necunoașterea de sine și necitirea Sfintei Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți.

După cum observă Părintele Cleopa, dând mai multe exemple din Pateric, cel care este smerit respinge vedeniile, considerându-se nevrednic de ele.

Cuviosul [Iosif Isihastul](#) spune că vedeniile adevărate sunt întotdeauna precedate sau urmate de suferințe și întristare adâncă, și sunt datorate ca o formă de consolare sau mângâiere.^[17] Chiar și când vedenia este adevărată, este foarte greu de răbdat mai apoi lupta cu gândurile, pentru ca omul să nu se mândrească pentru că a primit o asemenea viziune. "Ce se întâmplă mai apoi? Omul ajunge batjocura demonilor. Îl înșală cu scrieri și vedenii, cu vise și descoperiri, cu simboluri și numere, cu oracole și cu o grămadă de superstiții"^[18]. Cuviosul [Paisie Aghioritul](#) povestește despre o femeie care a avut o vedenie adevărată. Atunci diavolul i-a pus în gând că era aleasă de Dumnezeu, iar ea a primit și a crezut gândul. Apoi demonii au început să o chinuiască cu alte vise și descoperiri. În cele din urmă, a avut o altă vedenie adevărată și i s-a spus să îi scrie Părintelui Paisie ca să îi ceară ajutorul. Iar acesta spune că din toate vedeniile ei, doar două erau de la Dumnezeu. ^[19]

Falsele vedenii, ca orice lucrare a diavolului, pot fi foarte dăunătoare. Părintele Daniil Katunakiotul, într-o scrisoare către un ierodiacon pe nume Ierotei, care avea multe vedenii, arată că, deși mărturisea totul, nici unul dintre duhovnicii săi nu pricepuse că aceasta era o amăgire. Atunci părintele Sava l-a sfătuit cum să afle adevărul. După mai multe exorcisme, când vedeniile au încetat, sufletul lui Ierotei a rămas atât de grav rănit de acestea încât mai târziu a călcat toate voturile monahale.^[20]

Închipuirea de sine

Sf. Ignatie Briancianinov scrie că "cei bolnavi de amăgirea 'închipuirii de sine' se întâlnesc foarte adesea. Oricine nu are duhul pocăinței, care își recunoaște sieși orice merite și reușite proprii, oricine nu se ține statornic de învățătura Bisericii Ortodoxe, ci discută despre orice dogme ori tradiții oricând, după bunul plac sau potrivit învățăturilor heterodoxe se găsește".^[21] Sf. Ignatie îl citează și pe Sf. [Macarie cel Mare](#) care spunea: "nimeni nu este vreodată întru totul eliberat de mândrie: nu se află nimeni care să fie întru totul liber de lucrarea în el a subtilei amăgiri care se cheamă 'închipuirea de sine'".

Există și exemple de situații în care închipuirea de sine poate duce la boli mintale. Sfântul Sfințit Mucenic Arsenie Zadanovski, în al său "Jurnal duhovnicesc" scrie despre o femeie care se găsea într-o asemenea amăgire. Voia să primească zilnic Sfânta Împărtășanie, iar atunci când i s-a interzis acest lucru, a început să slujească ea însăși Liturghia la ea acasă. "Dar cazul ei a avut un sfârșit trist: și-a pierdut mințile, iar acum este într-un spital pentru boli mintale."^[22]

Falsele daruri

Uneori demonii pot să "ajute" o persoană care se află în înșelare^[23] "Ajutorul" acesta poate veni fie sub forma unor recomandări sau sfaturi cu privire la anumite lucruri, inclusiv deslușirea unor înțelesuri teologice foarte complicate, sau poate lua forma unor false daruri duhovnicești un fals dar al vindecării ^[24], falsă putere asupra demonilor ^[25], falsa vedere cu duhul (clarviziune), ^[26] falsul dar al profeției, ^[27] falsa rugăciune neîncetată, ^[28], falsa citire a gândurilor, ^[29] falsa nepătimire^[30] etc., unde termenul de 'fals' denotă originea lor care nu este una dumnezeiască. O persoană neexperimentată, care nu știe destule despre darurile dumnezeiești poate accepta cu ușurință astfel de daruri ca fiind dumnezeiești. De obicei, astfel de daruri sau de 'ajutor' este trimis unor persoane care suferă deja de închipuirea de sine, aflându-se deja în al doilea tip de înșelare. ^[31] Mitropolitul [Antonie de Suroj](#) își amintea că, atunci când era tânăr, putea să vadă gândurile altora. L-a rugat pe Dumnezeu: "Dacă acest dar nu este de la Tine, alungă-l", și imediat a încetat să mai poată face aceasta. ^[32] falsa neîmpătimire^[33] Este foarte greu pentru o persoană bolnavă de închipuirea de sine să refuze un astfel de dar, să se considere nevrednic de el și să se roage lui Dumnezeu să ridice de la ea acel dar. Dacă cel amăgit de închipuirea de sine primește aceste daruri însă, acesta poate ajunge să se îndrăcească sau chiar la sinucidere. ^[34]

Încrederea în vise

Un alt tip de înșelare destul de periculos este încrederea în vise. Sfinții Părinți spun că nu ar trebui să le dăm atenție niciodată, pentru că ar putea veni de la diavoli. ^[35] Sf. [Ioan Scărarul](#) scrie: "Dracii slavei deșarte sunt, în visuri, prooroci. Ei închipuiesc ca niște vicleni cele viitoare și ni le vestesc mai dinainte. Împlinindu-se vedeniile, ne minunăm și ne înălțăm gândul ca și când am avea darul preștiinței."^[36]

În Înțelepciunea lui Sirah se spune, tot astfel: "Deșarte nădejdi și mincinoase își face omul cel neînțelegător și visurile fac pe cei neînțelepți să-și iasă din fire. Ca și cel care se prinde de umbră și aleargă după vânt, așa este și cel care crede visurilor. [...] Că pe mulți i-au înșelat visele și au căzut cei care au nădăjduit în ele". (Înțelepciunea lui Isus Sirah 34, 1-2, 7) Când omul începe să ia visele în seamă și să caute semne despre viitor în acestea, demonii îl îmboldesc să se încreadă în visuri din ce în ce mai mult, ducându-i pe unii chiar la sinucidere sau la erezie ^[37], ori în alte păcate de moarte.

Dorința de a-i învăța pe alții

Dorința de a-i povățui pe alții este o formă de înșelare sau amăgire spirituală atunci când aceasta are la bază patima mândriei mai degrabă decât pe cea de a împărtăși cu alții unele informații. Vorbind despre slava deșartă, Sf. [Ioan Scărarul](#) spune: "Nu-l lua în seamă [gândul] când îți spune să primești vrednicia de episcop sau de stareț sau de învățător. Că greu e să alungi câinele de la taraba măcelarului."^[38] Povățuitorul plin de închipuirea de sine de multe ori nu bagă de seamă că le face rău celor care îl ascultă, pentru că aceștia nu înțeleg ce spune, înțeleg greșit sau pot chiar să nu priceapă deloc un anumit subiect, iar povățuitorul nu încetează să le spună mereu altele. Domnul Iisus avertizează împotriva învățării celor care nu sunt pregătiți sau nu sunt în stare să înțeleagă un anumit subiect: "Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi" (Matei 7, 6). Sf. [Ioan Gură de Aur](#) spune că viața necurată este motivul pentru care învățătura nu este înțeleasă^[39]. [Apostolul Pavel](#) exprima deja aceeași idee: "Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește" (I Corinteni 2,14).

Cuviosul Iosif Isihastul scrie că atunci când omul împătimit începe să îl învețe pe alt om împătimit, cel dintâi pierde de îndată harul, căci Dumnezeu dă darul învățării celorlalți doar

atunci când povătuitorul însuși a ajuns la nepătimire și contemplație.^[40] Sf. [Simeon Noul Teolog](#)^[41] spune că cel ce învață pe altul ar trebui să știe din experiență lucrurile despre care îl învață pe celălalt. Tot cuviosul Iosif spunea că de multe ori a văzut cum nicio strădanie omenească nu putea face învățătura să rodească în cei ce o ascultau, dacă Dumnezeu însuși nu-i ajuta Dumnezeu, cu Harul Său. Sf. [Inochentie din Alaska](#) scria că numai cei care au multă credință și dragoste pot avea un glas și o înțelepciune cărora inimile ascultătorilor să nu li se poată împotrivi.^[42]

Tot astfel, Sf. Apostol Iacov avertizează împotriva învățătorilor neaveniți: "Nu vă faceți voi mulți învățători, frații mei, știind că (noi, învățătorii) mai mare osândă vom lua" (Iacov 3,1). La rândul său, într-un comentariu pe marginea Epistolei Sf. Iacov, Arhiepiscopul [Averchie de Syracuse, NY](#) spune că acela care începe să îi învețe pe alții ar trebui să fie foarte prudent și să nu se încreadă în forțele proprii.^[43]

În ceea ce privește învățarea în biserică, canonul 64 al [Sinodului Quinisext](#) statuează că "nu se cuvine ca laicul să țină cuvântare sau să învețe în chip obștesc (public), însușindu-și de aici slujba învățătorescă, ci să se supună rânduielii predanisite (lăsate) nouă de către Domnul și să deschidă urechea spre cei ce au luat darul cuvântului de dascălie (învățătoresc) și să învețe cele dumnezeiești de la aceștia [...] Iar de s-ar prinde cineva atingând (călcând) canonul de față, să se afurisească (să nu se cuminece) 40 de zile"^[44] Iar interpretarea canonului este formulată astfel: "Iar de se va găsi cineva dintre mireni care să fie încercat în vorbire și smerit în purtări, nu-i este interzis să răspundă și să-i învețe în privat pe cei care îl întreabă, după cum zic [Zonara](#) și cum zice și capitolul 32 al Cărții a VIII-a a [Asezămintelor Sfinților Apostoli](#). Căci aceștia vor fi cu toții învățați de la Dumnezeu: că după cum a vorbit Apollo, învățând despre Domnul și cu toate că nu se învrednicise decât de botezul întru Domnul (Fapte 28, 25), și după cum au învățat încă mai bine decât [Apollo](#), [Acvila și Priscilla](#) calea lui Dumnezeu"^[45] 860

Să ne aducem aminte pe scurt:

Părintele a căutat desăvârșirea la Sfântul Munte. Nu a fost mulțumit de duhovnicii de acolo fiindcă îl puneau la ascultări smerite și a considerat că nu poate dobândi desăvârșirea așa. S-a rugat lui Hristos pentru a primi un duhovnic pe gustul său, dar Hristos știa că avea nevoie de starețul de la Ipatie, pentru a-l smeri și a se mântui. Părintele Arsenie Boca a forțat nota rugând pe Maica Domnului să-i dea un duhovnic să-l desăvârșească, scârbindu-se de a începe cu umila pocăință (considerând că nu este un începător, ci un avansat). A pierdut astfel tocmai temelia pe care se poate construi desăvârșirea, adică lupta cu mândria ce se face prin lucruri simple, prin ascultarea ștearsă. Atunci Hristos l-a lăsat să meargă după voia inimii lui:

Psa 80:10 Și nu-a ascultat norodul meu glasul meu, și Israel nu s-a uitat la mine. 11 Și i-am slobozit pre dânșii după meșteșugirile inimilor lor, merge-vor întru meșteșugirile lor. 12 De m-ar fi ascultat norodul meu, Israel de ar fi umblat în căile mele, 13 Întru nimic aș fi smerit pre vrăjmașii lor, și asupra celor ce-i necăjea pre dânșii aș fi pus mâna mea.

Diavolul a profitat și i-a dat vedenii mincinoase, cu care era obișnuit din țară, de la mama sfinției sale, care și ea căzuse într-o astfel de înșelare, chiar pe când era el în pânțele ei. Pentru că în vedenia treptelor nu a fost lăudat, ci certat că este mândru, Părintele Arsenie Boca a primit-o ca autentică și așa le-a considerat și pe cele următoare ei, neverificându-le cu duhovnicul său și mulțumindu-se cu o smerenie formală sau falsă, intelectuală: adică să fie muștrat, uneori, în vedenii. Dar adevărata smerenie constă în a nu crede nicidecum în cugetul tău, nici măcar atunci când te ocărăște și nici în diavol când te critică, ci numai în a-ți căuta mântuirea fiind în ascultare de duhovnic.

Sfinția sa refuzând calea aceasta împărătească, s-a crezut un ales smerit, chemat la misiune și că vedeniile sunt de la Cel smerit. Domnul Hristos, cu delicatețea Lui ce nu forțează, l-a lăsat în această rătăcire, dar l-a îndrumat prin contextul misiunii tocmai la Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, ca, astfel, să dactilografieze Filocalia, măcar volumul I, și să afle din ea despre primejdia în care se află din cauza primirii vedeniilor. De aici să se trezească, și să aplice învățăturile Sfinților Părinți la vedeniile sfinției sale, și, astfel, să-și dea seama că este înșelat.

⁸⁶⁰ <http://ro.orthodoxwiki.org/%C3%8En%C8%99elarea#cite_ref-18>, luni, 10 august 2015.

Însă laudele mulțimii, ale filozofului eretic Lucian Blaga și ale teologului fără discernământ Nichifor Crainic, care în cursurile sale preda că mistica apuseană este de aceeași valoare cu cea Ortodoxă, cât și ale altor autorități lipsite de discernământ, l-au făcut să-și întoarcă fața de la sfaturile blânde, iubitoare, smerite și de ucenici cinstitoare ale Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care îl aprecia cu sinceritate și îi dorea un progres autentic în smerenie. Astfel că preacuvioșia sa a căzut într-o mai mare părăsire a harului desființând cu totul lucrarea filocalică călugărească la care era chemat la Prislop și robindu-se cu totul admirației Maicii Zamfira, poate tot prin gândul misionar, cădere de-a dreapta, că ar putea să o mântuiască de la sinucidere. Concomitent, puterea diavolească lucrând false minuni prin preacuvioșia sa, a devenit, încetul cu încetul, în proprii ochi, dar și al multora, marele misionar al pocăinței, salvatorul poporului său făgărășean și apoi al întregii țări.

Astfel că a recăzut în visul său aberant din copilărie:

*Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pântece de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „**Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos**”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el⁸⁶¹.*

De aici a început a disprețui ierarhia, apoi pe toți oamenii, devenind un judecător fără milă al tuturor și vadnic, numit și „bici al lui Dumnezeu”, ceea ce arată o desăvârșită părăsire a harului (ca în cazul lui Atila – vezi mai jos – dar mai grav, fiindcă acesta era chemat ca un păgân să aplice necazul, războiul, prigoana și strâmtorarea din afară a creștinilor, pentru a se întoarce la pocăință, dar Părintele Arsenie Boca a fost și este o amenințare interioară în Sfânta Biserică, profitând de autoritatea Sfântă de ieromonah Ortodox, luptând prin amăgire cumplită prin falsa pocăință și falsa smerenie împotriva adevăratei pocăințe și adevăratei smerenii).

Iată un cuvânt de la Sfinții Părinți pe care trebuie să-l împlinim, pentru a nu deveni aspri și a nu ne pierde mântuirea, ne judecându-l nici chiar atunci când sfinția sa, din nefericire, nu a putut să-l îplinească, deoarece a devenit „biciul lui Dumnezeu”, judecând pe toți și pe toate:

Intru aceasta zi, cuvânt al Sfantului Atanasie, ca sa nu osandim pe cei ce gresesc.

Sa ne aducem aminte fratilor, de Domnul, Care zice: "Nu judecati, ca sa nu fiti judecati !" Si iarasi, de Apostolul, care ne invata pe noi, zicand: "Cel ce pare ca sta, sa se pazeasca, sa nu cada." Si iarasi: "Pazeste-te pe tine, ca nu cumva sa fii ispitit si tu." Ca multi la aratare au gresit, dar in taina s-au pocait si iertare au dobandit si pe Sfantul Duh L-au primit. Deci, cei ce ni se par noua ca sunt pacatosi, la Dumnezeu, sunt dreptii, pentru ca pacatele lor le vedem, iar pocainta lor n-o vedem. Ca si Filimon acela, mascariciul din Egipt, numai un lucru mare de pocainta a facut si a ajuns la masura Sfantului Macarie, pustnicul. De aceea, de am vedea chiar cu ochii nostri pe cei ce gresesc, sa nu-i osandim. Ca zece pasi departandu-se cineva de la fata noastra, nu stim ce a facut, fata de Dumnezeu, sau de este Dumnezeu cu dansul.

Ca Iuda vanzatorul, cand se lumina spre joi, impreuna cu Hristos era si cu ucenicii lui, iar talharul era intre talhari si intre ucigasii de oameni. Iar, dupa ce a venit ziua de vineri, Iuda s-a dus intru intunericul cel din afara, iar talharul, impreuna cu Hristos, in Rai, s-a salasuit. Pentru aceea, nu se cade sa osandim pe omul cel ce greseste, de vreme ce Domnul il va judeca pe el. Iar toata judecata, Tatal a dat-o Fiului. Drept aceea, cela ce judeca pe cei ce gresesc isi risipeste pentru sine dregatoria lui Hristos. Si unul ca acela este un antihrist, adica potrivnic al lui Hristos.

Dar cine ar fi stiut milostivirea cea multa a lui Dumnezeu, de n-ar fi aratat-o El singur oamenilor, primind pe pacatosii ce se pocaiesc, precum pe desfranata, pe vamesul, sau pe Manasie cel spurcat, care, cincizeci si doi de ani, a slujit idolilor, iar, dupa aceea, intr-un ceas, pocaindu-se, a dobandit iertare? Ca, fiind inchis intr-o cusca de arama in Babilon in inlauntru cantandu-si cantarea sa, ingerul Domnului a spart arama si, indata, l-a scos si l-a dus in Ierusalim si cealalta vreme a petrecut-o intr-o pocainta. Dumnezeului nostru slava!⁸⁶²

8. Un oarecare bătrân mare ședea în Siria, între hotarele Antiohiei și avea un frate, care era gata să judece de vedea pe vreun frate greșind. Deci, de multe ori îl învăța pe dânsul bătrânul, grăind: „Cu adevărat, fiule, te înșeli și-ți pierzi sufletul de vreme ce nu știe nimeni

⁸⁶¹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

⁸⁶² *Proloagele*, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, 02.03.

ce este în om, decât duhul care este într-însul. Căci de multe ori înaintea oamenilor fac fapte rele, iar în taină se pocăiesc înaintea lui Dumnezeu. Păcatul îl vedem, dar pocăința și faptele cele bune ce le-au făcut numai Dumnezeu le știe. Pentru aceasta și cu ochii de vei vedea pe om păcătuiind, nici cât de puțin nu-l judeca pe el, că numai unul Dumnezeu este Judecător. Că tot omul ce-l judecă pe altcineva se află ca un Antihrist al lui Hristos, de vreme ce i-a răpit dregătoria și stăpânirea ce I-a dat Tatăl, făcându-se el judecător mai înainte decât Dânsul”.⁸⁶³

Dar cine mai era numit „Biciul lui Dumnezeu”?

Evident că nici un Sfânt. Iată cine:

Attila

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Attila sau Atila (latină Attila, greacă Ἀττίλας, n. cca. 395 – d. 453) a fost cel mai puternic conducător al hunilor, domnind între anii 433–453. Născut într-o familie nobilă, el l-a urmat la tron pe unchiul său Rugila, împreună cu fratele său Bleda. A condus Imperiul Hun care se întindea de la munții Ural la fluviul Rin și de la Dunăre la marea Baltică. În timpul domniei sale a fost unul dintre cei mai de temut inamici ai Imperiilor Romane de Răsărit și de Apus, fiind poreclit în unele texte bisericești biciul lui Dumnezeu. El a traversat Dunărea de două ori și a jefuit în Balcani, dar nu a putut să ocupe Constantinopolul. De asemenea, el a încercat să cucerească Galia Romană (Franța modernă), traversând Rinul în 451 și mărșăluind spre Aurelianum (Orléans) înainte de a fi învins în Bătălia de pe Câmpiile Catalaunice. Ulterior, el a invadat Italia, devastând provinciile nordice, dar nu a putut să ocupe Roma. El a planificat inițierea de noi campanii împotriva romanilor, dar a murit în 453.⁸⁶⁴

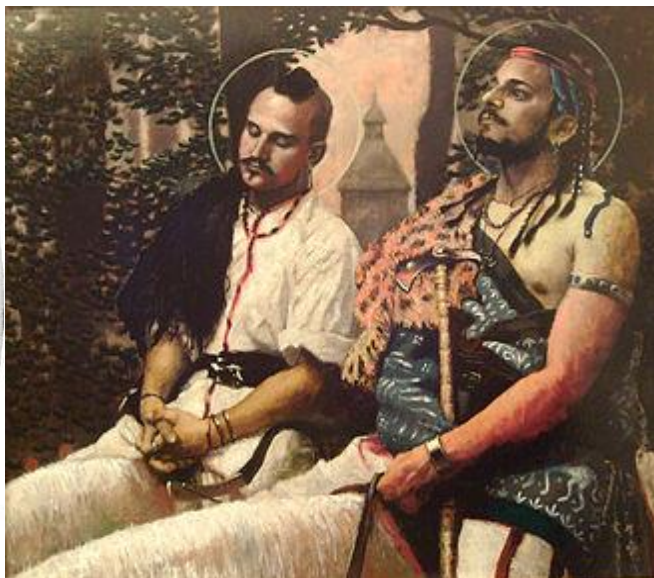
Cînd Atila, stăpânitorul hunilor și tiranul cel cumplit, care se numea "biciul lui Dumnezeu", biruind multe țări, a mers și asupra Italiei, vrînd să o pustiască cu foc și sabie, papa Leon, văzînd că nimeni nu putea să se împotrivescă aceluia, s-a rugat cu dinadinsul lui Dumnezeu cu postire și cu lacrimi, cerînd de la El apărare și chemînd în ajutor pe Sfinții marii Apostoli Petru și Pavel. Apoi a mers singur la acel tiran ca să-l roage să se potolească, gata fiind să moară pentru oile sale. Și vorbind către dânsul cu dulci cuvinte de Dumnezeu insuflate, l-a prefăcut din lup în oaie. Pentru că, a ascultat tiranul cuvintele plăcutului lui Dumnezeu, cu blîndețe și cu smerenie, minunîndu-se de arhierasca sa îmbrăcăminte și înspăimîntîndu-se de cinstita și sfîntă lui față. Deci a făcut toate după dorirea lui și s-a dus din hotarele Italiei la locul său.

*Boierii și voievozii lui Atila, mirîndu-se de neobișnuita și grabnica lui schimbare în blîndețe, îl întrebau pe dânsul: "Pentru ce s-a temut de un roman, care fără de arme venise la dânsul și l-a ascultat și ca un biruit a fugit, lăsînd atîta pradă în pămîntul Italiei?" **Attila le-a răspuns: "N-ați văzut voi ceea ce am văzut eu. Am văzut doi bărbați, în chip de îngeri, pe Sfinții marii Apostoli Petru și Pavel, de amîndouă părțile papei, iar în mâini ținînd săbii, cu moarte mă îngrozeau pe mine, de nu voi asculta pe arhierul lui Dumnezeu".** Astfel, era înfricoșat marele și plăcutul lui Dumnezeu Leon, nu numai celor nevăzuți, ci și celor văzuți vrăjmași. Apoi era preaiubit de oile sale, că pentru dânsule nu s-a temut a merge la tiranul care năvălea și chiar de i-ar fi fost lui a pătimi, nu se înspăimînta⁸⁶⁵.*

⁸⁶³ *Patericul...*, Pentru ca să ne păzim, să nu judecăm niciodată, 8.

⁸⁶⁴ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Attila>>, marți, 14 iulie 2015.

⁸⁶⁵ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 18.02.

În imaginea din stânga este Atila, biciul lui Dumnezeu, în tabloul din dreapta, numit „*Rugându-ne lui Atila sau prinții*” sunt Atila și fratele său Bleda, pictați ca sfinți de ungurul Tulipán Tamás. Așadar obiceiul de a se închina la „*biciul lui Dumnezeu*” ca la un Sfânt este un obicei, mai nou, de influență ungurească, de prin Ardeal. Cât s-ar fi revoltat Sfinții autentici ai Ardealului să vadă că cineva care propovăduiește uniaticismul mascat este numit chiar „*Sfântul Ardealului*”, și cât se mâhnesc ei acum, văzându-se astfel batjocoriți, numindu-se inferiorii lui, iar sângele lor mucenicesc, vărsat tocmai pentru a ne feri de unirea cu romano-catolicii, neluat în seamă. Nu se mâhnesc pentru ei, ci pentru pierzarea noastră, fiindcă ne lăsăm influențați de curentul nefast de la Prislop, izvor abundent de astfel de idei greșite:

Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.⁸⁶⁶

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici, iar sfinția Sa cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

După cum Atila, „*biciul lui Dumnezeu*”, nu poate fi model de sfințenie, nu poate fi canonizat, chiar dacă avea vedenii dumnezeiești, spre a fi înfricoșat și să lase turma lui Hristos în pace, tot așa nici cel ce seamănă cu el, chiar dacă ar fi avut vedenii dumnezeiești.

Cu atât mai mult nu poate fi canonizat noul Atila Boca, fiindcă avea vedenii diavolești, care tulbură turma lui Hristos, după cum s-a arătat în chip clar și dovedit, după Sfinții Părinți. Dar ați observat și dumneavoastră din însăși asemănarea picturilor insuflate de vedenii cu pictorul lor (pentru a-l linguși pe el și pentru a-i devia pe Români, pierzându-i pe toți prin adorarea în locul lui Hristos a preacuvioșiei sale, deoarece cinstea se duce de la chip la cel închipuit) că acestea sunt drăcești:

2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.

Dar, oare, nu există o excepție în Ortodoxie?

O) CALEA SCURTĂ A HARULUI

⁸⁶⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Există o cale mai scurtă de a obține harul Sfântului Duh, astfel ca Părintele Arsenie Boca să nu mai aibă nevoie de calea împărătească a ascultării, ci să devină rapid (fără a avea nevoie de experiența unei vieți și înțelepciunea bătrâneții) un infailibil vizionar?

Cei cu adevărat experimentați în venirea harului Sfântului Duh (nu doar cu renumele de clar-vizionari) ne arată că și pe calea cea scurtă este nevoie de ascultare, altfel negreșit este vorba de înșelare. Degeaba vor să ne amăgească ucenicii sfinției sale că ar fi vreo excepție calea Părintelui Arsenie Boca. Excepție de la smerenie nu există, fiind asemănarea cu Hristos. Nu poți să fi Sfânt, adică asemenea cu Hristos, fără să fi smerit, adică să semeni cu El. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi putut căpăta repede harul, nu însă în 66 de zile, ci după multe părăsiri și dureri până la marginea desăvârșitei deznădejdi. Iar venirea statornică a harului s-ar fi făcut prin ascultarea de un duhovnic aflat în trup, ca și el, pentru smerenie.

Vom vedea în descrierea acestei căi scurte o mulțime de intersecții prin care se poate cădea în rătăcirii. Nu știm ce fel de rătăcire a agonisit Părintele Arsenie Boca, nefiind (cu mila lui Dumnezeu) străvăzătorii (fiindcă străvederea se dobândește în urma unor cumplite suferințe și trebuie însoțită de o uriașă smerenie pentru a nu cădea în adâncul cel pierzător al iadului). Semnele raționale desprinse din viața și învățătura sfinției sale arată că poate face parte din:

- categoria celor ce se cred mântuitori ai lumii și că pot dobândi harul prin ostenele proprii, devenind foarte duri cu alții care sunt neputincioși;
- dacă însă a căzut și trupește cu Maica Zamfira (ceea ce ne dorim să nu fi fost), avem de a face cu rătăcirea care se sfârșește în patimile de-a stânga;
- dacă, însă, a și dogmatizat păcatul împreunării trupești ca și cum ar putea păstra concomitent cu săvârșirea lui și desăvârșirea sfințeniei, fiindcă ei ar fi niște excepții alese de Dumnezeu... atunci nici nu mai putem grai nimic, amuțindu-ne durerea inimii, fiindcă avem de a face cu păcatul împotriva Sfântului Duh. De ce atotcovârșitoare milă este nevoie atunci...

5. *Despre cum vine dumnezeiescul har si cum se cunoaște, si despre calea cea scurta*

Asculta, fiul meu, cum vine harul dumnezeiesc si cum se cunoaște. Nu spunem noi ca cel care a gustat o data vinul, atunci când i se da sa bea otet |l cunoaște ?

Asa se intampla si cu cel care a cunoscut harul dumnezeiesc. Cel care a gustat intai harul cunoaște inselaciunea. Demonul se preface oferindu-se ca har, dar cel care a mancat o data din fructul adevărului, cum am spus, acela cunoaște fructul înșelăciunii. Numai putina atentie daca da mintea rătăcirii, atunci se umple inima omului de tulburare. Mintea se întuneca si chiar perii capului se ridica. Dar si il umfla ca lucrul umflat de vânt. In timp ce harul dumnezeiesc este dulce, pașnic, smerit, liniștit, curatitor, luminator, aducător de bucurie si nu lașă nici cea mai mica îndoiala ca este, cu adevarat, har dumnezeiesc.

*Fii tare atent sa afli in ce fel vine harul dumnezeiesc si **cum se cunoaște calea adevărului de cea a inselaciunii.***

*Spunem, mai intai, ca **viata monahala este după cum urmeaza:***

*După ce harul lui Dumnezeu il luminează pe om si acesta pleaca din lume si vine la obște sau unde sunt mai mulți frați, **face ascultare fata de toti frații si se liniștește păzind toate poruncile dumnezeiești împlinind apoi toate îndatoririle duhovnicești rânduite si asteapta cu multa nădejde mila iubitorului de oameni Dumnezeu. Aceasta este calea comuna pe care pasesc cei mai mulți parinii.***

*Exista insa si o cale mai scurta, despre care vom vorbi aici. Aceasta cale scurta **nu este descoperire a cunoașterii omenești, ci a Stăpânului Insusi, care indruma pe fiecare, asa cum este voia Sa cea sfanta.***

*Si daca iubitorul de oameni si bunul Dumnezeu trimite raza harului Sau dumnezeiesc in inima păcătosului, **de indata acesta se ridica si începe sa caute duhovnici pentru mărturisirea relelor pe care le-a savarsit.***

Cauta apoi si pustiuri si peșteri pentru a se păzi de patimi si pentru îndreptarea, relelor de mai inainte prin foame, sete, frig, cald si celelalte nevointe. Iar Domnul îi trimite mai multa căldură - care ca un cămin aprins aprinde inima sa spre iubirea înfocata de Dumnezeu - zel nemăsurat spre împlinirea poruncilor dumnezeiești si ura nețarmurită împotriva patimilor si a păcatului.

Si incepe atunci sa-si imparta cu multa bunavoință tot ceea ce are, fie puține, fie multe. Si daca ajunge intru totul sarac si păzește in parte poruncile dumnezeiești, nemaiputand sa stăvilească dragostea si dorul pentru pustiu, alearga precum un cerb insetat, cautand îndrumător pentru urcarea in viețuirea duhovniceasca.

*Dar, din nefericire, pentru ca astazi lipsesc astfel de îndrumători si pentru ca sunt foarte putini cei care urmeaza calea aceasta, de aceea plânge si se tanguieste negasind ca in timpurile vechi ceea ce dorește. Ce poate sa faca, totuși, daca are multa ravna pentru liniștire (isihie) ? **Cauta si cercetează pe cel cu mai multa experienta si face ascultare de acesta.** Cu rugăciunea si cu binecuvântarea lui poate incepe luptele cele duhovnicești.*

Asculta acum acestea : mulți dintre cei care au avut ravna au îmbracat schima cea mare si au plecat in isihie cu rugăciunea si binecuvântarea starețului, si din timp in timp vin sa ceara sfat. Alții au ramas si au primit binecuvântarea pentru anumite ore sa se retraga in isihie si sa încerce orice nevointa si virtute : sa planga, sa privegheze, sa postească, sa se roage, sa citească si sa faca metanii după putere; in general, sa se îngrijească de curăție si sa lupte împotriva patimilor. Si daca ajunge la liniștire, printr-o cale sau alta, atunci continua mai departe nevointa.

Aici insa este nevoie de multa atentie. Mulți s-au despărțit si au plecat nu pentru ca ardeau de dragoste pentru Hristos si doreau luptele si necazurile, sau pentru ca doreau liniștirea pentru vindecarea patimilor, ci pentru ca nu au putut rabda ascultarea si batjocoririle, pentru ca iubeau mai mult voia lor proprie si, devenind robi ai patimilor, slujeau acestora, adica maniei si poftei. Aceștia se inseala intru totul.

Iar cel care se retrage in liniștire pentru Hristos, acesta are lacrimi tot timpul, plangandu-si păcatele sale si îngrijindu-se neîncetat de toata virtutea. Acesta se arunca in lupta pana la moarte Cu multa căldură si credința si ducandu-si mintea in inima, se sileste, prin inspirație si expirație, sa spună rugăciunea : " Doamne, lisuse Hristoase... miluieste-ma " si sa-si adune mintea după îndrumările sfinților Părinți niptici.

Toate acestea savarsindu-le si cerând cu multa staruinta voia lui Dumnezeu, ajunge, puțin cate puțin, sa simtă tainic ajutorul dumnezeiesc, care ca o baie, puțin cate puțin, il curateste. îi inmoaie inima spre rugăciune, spre jelire, spre ascultare si spre zel si mai multa ravna. Si ca o mama il tine si il invata ca pe un prunc. Când pleaca harul, acesta, necunoscand înțelepciunea lui Dumnezeu, plânge si se tanguieste cautandu-l. Si isi impune posturi peste posturi, privegheri peste privegheri, rugăciuni si cereri, crezând ca de către el poate fi atras harul lui Dumnezeu. Iar ispitele il apasa mai mult si cu mai multe lacrimi cere ajutorul dumnezeiesc. Aceasta este iconomia Proniei dumnezeiești, ca sa dobandeasca experienta.

Si când iarasi vine cercetarea dumnezeiasca, acesta ca un copil începe sa strige : " Ah! Ah ! Cum ai putut sa ma parasesi ? Fara puțin erau sa ma inabuse demonii. Nu mai pleca de acum ! Ah ! Ce sa fac sa te pot păstra ? " El crede ca luptele si nevointele lui aduc harul, de aceea se intreaba ce sa faca pentru a-l păstră. Dar, nici nu apuca sa-l guste bine, ca iarasi pleaca. Dar, incetul cu incetul, incepe sa vina mai des si sa ramana mai mult. Iar copilul incepe sa se obișnuiască, cu gândul si cu cunoștința, sa prindă curaj, crezând de acum ca i-a fost dat ca plata pentru ostenele lui.

Timp de trei sau patru ani, el vede harul lui Dumnezeu intarindu-l si inteptindu-l continuu, patimile imputinandu-se si pe demoni neputand sa mai lupte mult împotriva lui din cauza pazei pe care i-o asigura harul lui Dumnezeu. Daca este treaz, are mangaierea lacrimilor, fie ca merge, fie ca lucrează. Daca se roaga in taina, are simțirea tainica a norului luminos, care ii cercetează uneori. Iar daca doarme, fie si numai puțin, vede lucruri frumoase, raiuri cu flori aurii si palate împărătești de nedescris si mai strălucitoare decât soarele, si multe altele, pe care, după ce se trezește, mintea si le aduce aminte si îi indeamna spre ravna si căldură, minunandu-se de frumusețea bunătăților celor veșnice si gandindu-se sa se învrednicească sa devină moștenitor al acestora.

Dar, fiule, si aici este nevoie de multa atentie si vedere clara, sa nu creada cineva in ceea ce vede in timpul somnului, daca nu cunoaște, mai intai, daca sunt de la Dumnezeu sau de la diavoli, si pentru ca foarte mulți nu au puterea de a distinge, atunci este mai bine sa nu

le dea nici un fel de crezare. Cele ale lui Dumnezeu se cunosc, totuși. Când le vede în timpul unui somn profund, când în somn ușor, neștiind dacă este în somn sau în trezvie, și pentru puțin timp. Iar după ce se scoală este plin de bucurie și mintea le revede și îi produc vederea cea duhovnicească. Ani de-a rândul și le amintește, pentru că sunt de neuitat.

Cele care sunt de la diavoli umplu sufletul de tulburare. Iar când se trezesc și mintea vrea să le aducă la suprafață, se umple de teama și inima nu le primește. Dar și în timpul somnului când vede astfel de lucruri, ele nu au stare, ci își schimbă forma, locurile, felurile faptele și mișcărilor. Și din aceste schimbări, din tulburarea și neplăcerea care le însoțesc, poți să cunoști de unde sunt [parcă ar fi aici descrierea limpede a vedeniei treptelor – n.n.]. Mai sunt și altele, din imaginația minții și din prea multa mâncare, dar nu este nevoie să le aratăm.

Dar, cum am spus în alta parte, și rugăciuni neîntrerupte face în timpul somnului inima celui ce se nevoiește.

Deci, văzând toate aceste bunătăți, pruncul, adică cel care nu are cunoștința necesară pentru ca să recunoască și să distingă Pronia lui Dumnezeu - pentru că până acum este hrănit cu lapte și pentru că nu a dobândit încă ochi curați, ci până aici este plin deopotrivă de lumina și de întuneric și faptele lui sunt amestecate cu patimile, începe să gândească despre sine că, prin luptele și necazurile sale, iată ce i-a dăruit Dumnezeu. Iar demonul cel rău seamănă în taina otrava că oarecând Evei, și pruncul deschide urechile. Aceasta se întâmplă și cu îngaduinta lui Dumnezeu, pentru că să învețe smerenia.

Și vine, deci, demonul înșelător să-și spună : „Vezi, că astăzi zic că nu mai da Dumnezeu har”. Vezi ? Pentru că nu vor să se nevoiască, îl împiedică și pe cel care se nevoiește spunându-i: te vei rătăci, vei cădea, vei slăbi.

Și multe altele îl învătă cel vechi în rele. Iar el, necunoscând plasa care i se țese, deoarece este fără experiență, este înșelat și primește minciuna că adevăr.

Aceasta se întâmplă, cum spuneam, și cu îngaduinta lui Dumnezeu, pentru că să-l înțelească și să nu ramana pentru totdeauna prunc.

Slava înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu, care rânduiește în feluri diferite vindecarea sufletului nostru; slava și lauda totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

6. Despre cum cad în rătăcire astfel de nevoitori, când nu au îndrumător; și care este medicamentul pentru vindecarea lor

*Ai auzit până acum cum vine harul. Ascultă și cum se înșeală mulți. Se cere multă atenție de la cei care se nevoiesc. Mulți dintre ei au căzut în zilele de demult și mulți cad și astăzi în fiecare zi. Pentru că, dacă primesc minciuna drept adevăr, firesc este să înceapă să spună și să învețe ca omul vrea, dar nu face. Ca, dacă vrea și se silește, el poate deveni salaz al harului. Și luptându-se cu manie împotriva celor care nu sunt de acord cu ei, puțin câte puțin cad în rătăcire și devin robi ai demonului, spunând că toți se vor duce în iad, pentru că nimeni nu are cunoștința în afara de ei. [parcă am găsi descrisă aici înșelarea din Cărarea Împărăției, din predicile și amintirile despre Părintele Arsenie Boca – n.n.] încetează să se mai încreadă în cei care îl povățuiesc spre binele lui. Și se închide în sine, făcând voia demonului care salasluieste în el. Și dacă ramane închis, ori îl va sufoca, ori îl va spânzura, convingându-l că, astfel, va deveni martir. [vedeți cum așa-zisa moarte mucenicească a Părintelui Arsenie Boca poate fi de fapt execuție demonică? – n.n.] *Iar dacă nu face aceasta, îl va arunca în indiferență și nepăsare, să se lase de toate și să bea și să manance, fără să înțeleagă că a căzut și că trebuie să ceară vindecare, ci să creadă că merge bine, că aceea este calea cea dreaptă și adevărată. Iar Domnul nostru, Iubitorul de oameni, îl asteaptă să înțeleagă când a căzut. Dacă va înțelege caderea, atunci are vindecare.**

Aceasta, deci, fiule, este o rătăcire. Și medicamentul ei este să cunoști că ai căzut și cu lacrimi multe sa cauți doctor cu multă experiență, în măsură să te izbavească, să-ți dea medicamentele potrivite pentru sanatatea sufletului. Iar noi să ne întoarcem acolo unde am ramas și să spunem :

Dacă omul nu pleacă în afara, că acesta despre care am vorbit, dar are necunoscința și gândește că prin sine a dobândit harul, sau are pretenția în plus că omul, dacă se silește pe sine, poate să primească har, dar are și frica și spune cu vederea naturală a lucrurilor:"

Cum sa judec eu pe ceilalți, ca ei nu au cunoștința si numai eu dintre toti m-am aflat luminat?" si luptandu-se cu gândurile, lovește si este lovit. Iar harul lui Dumnezeu, puțin cate puțin, se indeparteaza si il lasa sa cada in ispite pentru a invata smerenia. Si acesta, nesuportand lupta crâncena a gândurilor si temandu-se sa nu rataceasca, alearga sa caute un duhovnic cu experienta care sa-i vindece rana.

Dar, deși toti Părinții sunt buni si sfințiți si fiecare isi spune parerea sa, acesta insa nu se vindeca, pentru ca nu a sosit ceasul ca Dumnezeu sa descopere doctorul si medicamentul potrivit. De aceea nu primește știre, pentru ca îi este lui mai de folos cuvânt mai presus de acesta pentru a-l smeri si pentru a-l determina sa se lepede de mândrie. Si neafland ceea ce cauta - deoarece nu are rabdare ca aceasta sa vina atunci când vrea Domnul - mai mult se mândrește. Atunci este părăsit si lasat in slăbiciunea firii. Harul pleaca. Trupul slabeste. Nu mai poate sa-si faca cele îndatorate după randuiala, cum le facea altadata. Îl strivesc nepasarea, neglijența, greutatea trupului, somnul fara măsură, paralizia mădulelor, întunecimea minții, tristetea fara mângâiere, gânduri de necredință, frica de rătăcire. Si neputand sa suporte toate acestea, alearga după ajutor. Dar, asa cum am spus de multe ori, astazi este greu sa gasesti îndrumător practic. De aceea, unul îi spune sa manance lapte, oua, branza sau carne ca sa se întareasca; si acesta, neputand altceva sa faca, se lasa convins, Pentru ca si-a pierdut rabdarea si s-au răcit zelul si căldură credinței, si din cuvintele tuturor a ajuns ca un nebun. Alții îi spun : " Ești pierdut!" Alții : " Ești rătăcit, asa s-au pierdut si alții !" si fiecare după puterea sa, din dragoste, îi spune ceea ce știe. Acesta incepe sa manance, sa bea, sa sape si celelalte, si astfel, pustnicul niptic de mai inainte devine comerciant, grădinar, cultivator de vie sau altceva asemenea, si nu se mai mulțumește nici macar sa ramana in calea comuna a Părinților, ci sau va lepădă definitiv Schima si se va casatori, sau va deveni, cum am spus, rob al trupului si dușman al celorlalți asceți. Si când va auzi pe cineva ca postește sau privegheaza, ca plânge sau se roaga, acesta se va mania, se va tulbura si va spune : " Toate sunt niște rătăciri, vei rătăci. Astăzi nu mai vrea Dumnezeu astfel de lucruri. Eu am făcut aceste lucruri si erau gata sa ma lege in lanțuri. Un astfel de om disprețuiește complet indatoririle lui duhovnicești, trăind in mare nesimțire, aflandu-se in pragul iadului din cauza păcatelor pe care le savarseste clipa de clipa. Mai mult, el devine si obstacol in calea mântuirii celorlalți. El vrea ca toti sa fie ca el, care la inceput a fost un luptător fierbinte, iar acum este rob al demonilor.

Aceasta, fiule, este deci o alta rătăcire in care pot aluneca nevoitorii. Medicamentul ei este smerenia inimii; sa revină acolo unde era la inceput si, cu multa rabdare, sa aștepte mila lui Dumnezeu. Si, daca vine ajutorul dumnezeiesc, bine; daca nu, sa ramana in ascultare pentru a se smeri, pășind pe calea comuna a Părinților. Noi sa venim iarasi la ale noastre si sa spunem :

Daca acesta despre care am spus suporta lupta cu multa rabdare, așteptând milostivirea lui Dumnezeu, smerindu-se; si după ce, mai intai va incerca puțin din indrumarile Părinților si va vedea ca nu se intampla nici o vindecare - : pentru ca nu sunt medicamentele potrivite cele pe care i le dau, ci este ceva diferit, ceea ce au, desigur, ceilalți - incepe cu multe lacrimi sa ceara de la Dumnezeu si de la oameni.

Dar Bunul Dumnezeu ascunde si mai mult harul Sau si il lasă prada ispitelor pana se va smeri cu desavarsire si se va invata bine cum sa gandeasca, deoarece are inca mândrie. Aici este cea mai mare lupta. Aici voința luptătorului se incearca precum aurul in foc. Si pentru ca este plin de patimi, mai presus de toate de mândrie, este lasat in mâinile friții, ale tristetii, maniei, hulei si ale oricărei rautati a vrăjmașului. Si gusta in fiecare clipa din inabusirea sufleteasca si bea din apele iadului; patimile sale sunt lucrate zi si noapte de demoni. Iar Domnul sta departe, neintarindu-l ca la inceput.

Cel care se lupta cu adevarat, in ciuda tuturor acestor pericole, nu paraseste câmpul de lupta, ci se lupta, adunand neincetat părțile corăbiei sale, desprinse in lupta cu demonii. Isi plânge si isi jelește rănile si incearca sa si le vindece. Asteapta cu mare agonie sau sa ia sfarsit ispitele, sau desființarea sa definitiva. Având insa putina nădejde, mai spune : " Mai bine sa mor in lupta, decât sa părăsesc lupta si sa las si-i fie hulita calea Domnului, din

moment ce am atatea mărturii ca pe aceasta cale au mers toti Sfinții noștri. Mai mult decât toti ceilalți Părinți, despre acestea ne asigura Awa Isaac Sirul, lauda isihiei și mângaierea asceților." Cu astfel de mângâieri, el își vindeca puțin frica și castiga în rabdare. Trupul sau și-l vindeca cu puțină hrana, pentru a putea suporta necazurile și luptele trupești și toate puterile minții le pune în slujba atenției, ca nu cumva în tulburarea pe care o provoacă demonii și patimile să ajunga să hulească numele lui Dumnezeu.

Aceasta lupta grea ține mult timp, în funcție și de rabdarea fiecăruia și de voia lui Dumnezeu. Dumnezeu o îngăduie până când acesta se va curăți deplin de diferitele patimi și va fi adus la cunoașterea desăvârșită pentru a vedea bine care sunt de la sine și care de la Dumnezeu. Și, după ce va fi ispitit atât cât trebuie, începe să gândească spunând în sine: "O, umilule și netrebnice! Unde este ceea ce spuneași, cum ca ceilalți nu se nevoiesc și de aceea nu înaintea? Vai tie, ca dacă Domnul nu va zidi casa sufletului tau, în zadar te ostenești.

Acestea și altele ca acestea gândind, se lupta neincetat cu demonii, dând el una și primind zece în loc. Iar aceasta una pe care o da el este rabdarea, pe care nu i-o ia în întregime Dumnezeu, ci îi mai lasă puțină, ca să poată să reziste cu multă silință. Și, în taina, îi spune o voce: "Ai grija, nu te clinti din locul tau pentru că vei cădea și te vei pierde definitiv. Și se va șterge amintirea ta din cartea vieții. Vei deveni mai rău decât cei din lume Pentru toate acestea rabda. Iar demonii cei răi îi lupta neincetat, numai ca nu-l înabusa. În somn îi vede pe demoni, legiuni întregi, care îi chinuie în nenumărate feluri. Iar trează fiind, vede toate tulburările patimilor. Preabunul Dumnezeu să ne dea noua curaj și rabdare pentru a putea trece în siguranța acest mare pericol sufletesc.

7. Despre cum revine harul dumnezeiesc, după ce, mai întâi, am fost bine încercați

Este bine acum să auzi cum rânduiește intelptul Carmuitor sfârșitul ispitelor și revenirea harului Sau dumnezeiesc. In cele din urmă, după ce ajunge să se cunoască bine, să vada slăbiciunea firii omenești și realizează smerenia în adâncime, atunci Domnul îi spune: "Ajunge lupta înăbușirii sufletului, să-l ajutam pe cel rănit." Nu trimite un inger ca să-l ajute, deoarece nu este în stare să poarte firea veacului următor, nici nu-i da har lui personal, ca la început, pentru că să nu spună că i s-a dat pentru rabdarea și pentru lupta sa. De aceea Preainteptul Dumnezeu, care toate le rânduiește pentru binele nostru, care ne ridică la cer și ne coboară în iad, care omoară și iarasi aduce la viață, Acesta îngăduie ispitele pentru curăție și vindecare, dar atunci când sosese timpul potrivit, iarasi într-un mod potrivit le pune capăt cu multă intelpciune.

Ridica un Părinte duhovnicesc (Gheron), și el supus patimilor, dar practic și cu multă experiență, bun îndrumător, care să poată salva suflete, sau mai curând Dumnezeu însuși Se salasluieste în el și vorbește prin el și îi aduce la întâlnire. Și, în timp ce are loc dialogul, iată și revenirea harului dumnezeiesc. Părintele îi vorbește și cuvintele lui strabat ca fulgerele adâncul inimii acestuia, și lumina dumnezeiască impresoara sufletul lui, și demonii fug departe, neputând sta împotriva duhovnicului. Deoarece, în clipa aceea, părintele este în întregime foc dumnezeiesc și cuvintele lui umplu pe celalalt de luminare dumnezeiască, iar sfaturile lui sunt foarte subțiri, de mare intelpciune și cunoaștere, pline de vedere duhovnicească, deoarece sunt însoțite de har dumnezeiesc. Și de îndată ce pătrund în inimă, mintea se mișcă spre mirare și admirație, deoarece învățătura aceea este mai presus de minte și conține toate cele necesare pentru a putea ridica sarcina rautății demonilor. După ce îi întarește suficient și îi da atatea îndrumări ca să-i salveze sufletul, se despart. Și întreaga noapte a iernii a trecut ca o clipă, ca prin minune, fără să înțeleagă când a trecut.

După despărțire, întorcându-se la ale sale, cel care era mai înainte prunc, acum, încercat prin lupta cu demonii, striga, curgându-i șiroaie lacrimile dulci ale iubirii: "Cu rabdare am așteptat pe Domnul și m-a cercetat" și "daca nu mă ajuta Domnul, sufletul meu ar fi locuit în iad", și multe asemenea. După ce a venit în chilia sa și a pus în lucrare îndrumările, de îndată a fost eliberat de toate cel care mai înainte îi stapaneau.

Si după puțin timp, cu rugăciunile părintelui duhovnic, pe care îl vedea si in timpul somnului si care îl întărea, se vindecă deplin. Umplandu-se de dragostea lui Hristos, patimile sale se liniștesc si vine pacea gândurilor. Primește si putere in credința, care vine din contemplație, si nu ca la inceput, din citiri si din speranța tainica pe care o avem de la Sfântul Botez si din invataturile cele drepte, ci credința care vine din vederea cea duhovniceasca; vede si crede, deci. La fel si celelalte daruri ale lui Dumnezeu, vin ca un lanț, har si mila, fara ca acesta sa le ceara. Nici chiar când sta la rugăciune nu poate sa spună: " Da-mi cutare sau cutare ", pentru ca Domnul ii da mai mult decât ar cere el. Iar rugăciunea lui este numai sa se faca voia lui Dumnezeu. Si, din când in când, in timpul rugăciunii, este răpit de dragostea lui Iisus. Si mulțumind Domnului fara incetare pentru atatea binefaceri, mintea lui este răpită in multa mirare si admirație. Si suflarea harului dumnezeiesc pătrunde in gura lui. Si Hristos domnește intru el. Si, după ce trece puțin de la aceasta vedere dumnezeiasca, acesta devine ca si când nu ar mai avea trup. Si minunandu-se de toate, striga: " O, adancul bogăției si al intelepciunii si al cunoașterii lui Dumnezeu ! O, cat de necercetate sunt tainele Tale, Doamne ! Cine poate intelege bogatia nemăsurata a harului Tau ? Si ce limba poate explica tainele Tale cele mai presus de înțelegere ? O, Doamne, de nu ai tine apele harului Tau, omul s-ar topi ca ceara la fata focului !" Zicând acestea, el se vede pe sine mai rau si decât târâtoarele pământului, si vrea, daca ar fi posibil, sa aiba in inima pe toti oamenii, pentru ca si aceștia, vazand, sa se mantuiasca, chiar daca el ar fi mult vatamat de harul lui Dumnezeu. Dar pentru ca si acest lucru l-a aflat - cum ca nu este posibil ca cineva dintre oameni sa mantuiasca pe ceilalți oameni - de aceea se multumeste sa ramana in linistire si sa se roage pentru toti ca sa-i mantuiasca Dumnezeu. [vedeti din manifestările celui cu har, dar și din recunoasterea neputinței omului de a mântui pe altul, gravitatea rătăcirii Părintelui Arsenie Boca, care se manifesta și credea diametral opus? Cine ar putea huli că Sfântul Duh este șovăielnic și nehotărât, învățând pe fiii Săi în două feluri nu complementare, ci contradictorii? Dar însăși conștiința celor ce s-au hrănit din învățăturile Sfinților Părinți mărturisește că în cuvintele de mai sus se află adevărul și în cele ale pictorului de la Drăgănescu minciuna– n.n.]

Acesta, fiul meu, este, in cateva cuvinte, modul lucrării harului dumnezeiesc, si cel care a ajuns pana aici poate sa ne spună ce altceva mai vede, daca nu s-a intamplat sa aiba alte obstacole. Deoarece acesta mananca iubire dumnezeiasca si bea vinul pe care l-au băut toti Cuviosii Părinți care au mers pe calea aceasta si au fost izbăviți de neazuri. Dar harul nu mai pleaca asa cum pleca la inceput. In afara de faptul ca ar interveni vreo instrainare. O, sa nu fie, Doamne !

Așadar, daca si tu, fiul meu, faci ascultare, vei ajunge sa vezi toate acestea. Iar eu las pana aici cuvântul meu, pentru ca sa-ti vorbesc si despre o alta rătăcire. Acum iti spun numai ca toate aceste ispite prin care a trecut, toate furtunile si naufragiile, toate spaimile si greutățile s-au intamplat pentru ca nu a avut îndrumător sa-l sprijine si sa-l sfatuiasca. Pentru ca este aceasta lipsa de astfel de îndrumători practici, de aceea este minune daca se gaseste unul la mie, care sa paseasca pe aceasta cale foarte riscanta. Aceasta, cum am spus mai înainte, este calea scurta a lui Dumnezeu, care conduce pe om la viata vesnica, si pentru ca exista aceasta lipsa se intampla si atatea rătăciri. [vedeti că și pe calea lungă, dar mai ales pe calea scurtă este nevoie în toate etapele de ascultare, chiar dacă lipsesc azi povătuitori? – n.n.]

Harul lui Dumnezeu, după ce a fost gustat de nevoitorul începător la inceput, trebuie sa plece, pentru a-l antrena pe acesta sa devină ostas lucrator ai lui Hristos. Fara astfel de încercări nimeni nu a ajuns la desavarsire. Punctul acesta in care mulți au căzut in rătăcire, cum am spus, este punctul in care harul lui Dumnezeu se retrage pentru a ne întări prin incercari, ca sa nu mai fim prunci, ci soldați încercați in războaie. " Domnul dorește ca noi sa devenim barbati vrednici, luptători curajoși, in măsură sa păzim bogatia Sa. De aceea ne lasă să fim ispitiți.

Iar Sfinții Părinți, care ne invata sa fim la inaltimea virtuților cum ar fi ascultarea - devenind astfel următori ai lui Hristos - urmăresc acelasi scop. Adică acela de a ne curăți

de diferitele patimi ale gândului si ale plăcerii de sine a propriei vointe, pentru ca sa primim har dumnezeiesc. Si iarasi, când pleaca harul pentru a ne caii, părintele îndrumător este ca un alt har, care ne sprijină si ne îndruma cu cuvintele faptelor pe care acesta le-a făptuit si ne încălzește zelul pana când, cu ajutorul harului dumnezeiesc si cu rugăciunile părintelui, ne vom izbăvi de lupte. Si iarasi ,ne va cuprinde harul si dulcele Iisus ne va încredința cu desăvârșire comorile Sale.

Nu exista nici un alt scop pentru care omul sa faca ascultare. Astăzi insa, fiecare crede ca isi ia ucenic pentru ca sa-l invete cum sa scoata bani, sau sa sape gradina, sau sa devină negustor, sau sa-l lase moștenitor pentru casa sau chilia sau magazinul sau, sau pentru ca sa-i slujească.

Noi, insa, spunem ca astfel de lucruri nu este nevoie sa se intample si ca singurul scop pentru care merge ucenicul la părintele sau si face ascultare deplina este următorul: pe de o parte, Părintele, arzand de dragostea lui Hristos, sa transmită talantul bogăției virtuții sale, iar pe de alta parte ucenicul, daca are, lepădare de sine desăvârșita si taiere a voii, facand ascultare deplina si bucurandu-se de har din partea Părintelui sau, atunci isi va implini toate treburile necesare pentru întreținerea casei.

Pentru ca s-a pierdut acest scop adevărat al monahilor si, între mii de călugări, numai de se vad cativa ca niste scânteii, si acestia sunt vazuți de miile de călugări ca niste rataciti. Iar acestia, neavand cui sa transmită aceasta bogăție duhovniceasca, arata tuturor ca sunt rataciti si neînțelepti.

De aceea, cei ce se nevoiesc, atunci când ajung la punctul in care harul ii paraseste, neafland medicamentul potrivit pentru vindecarea neputințelor, cad, se rătăcesc si astfel se pierd nenumărate suflete, care au aratat la început multa voința si zel pentru Dumnezeu. Cei care nu cunosc, din ignoranta, au numit calea Domnului pe care au mers picioarele îndurerate ale sfinților, cale rătăcitoare. Si, din nestiința, păcătuiesc si hulesc calea lui Dumnezeu si împiedica pe cei care vor sa mearga pe ea. Cel puțin sa spunem, atunci când ne întreaba cineva. " Eu, fiul meu, ca slab ce sunt, nu pot sa urmez calea aceasta. Tu insa, daca ai ravna, ingrijeste-te sa afli o astfel de cale. Si daca o gasesti, urmeaz-o cu multa credinciosie, iar daca nu o gasesti, urmeaza calea comuna a Părintilor, pe care vei avea mulți împreuna mergători si îndrumatori si nu vei avea teama ca te rătăcești."

Acesta este adevărul curat si nepatimas al lui Dumnezeu. Cine va spune asa va scapa de multe capcane. Iar daca ești întrebat, spune ca acea cale este rătăcită si toti cei care merg pe ea sunt rataciti, că acesta să afle că a căzut in cursa diavolului. Sa știe acest lucru si sa ceara mila lui Dumnezeu, înainte de a veni moartea si de a fi astfel inchisi pentru totdeauna in iad. Atunci nimeni nu ne va putea izbăvi pe noi din osanda cea veșnica, pe care am dobandit-o din pricina lipsei de educație a gurii noastre. Si, in timp ce Tatal Luminilor a dat toata Judecata Fiului, noi, necugetații, ne grăbim sa judecam pe aproapele nostru fara nici o reținere, ignorând lucrarea acestuia si Pronia lui Dumnezeu. A Lui este slava si puterea in veci. Amin.

8. Despre o alta rătăcire

Fiul meu, ai sa auzi acum despre o alta rătăcire, ca sa știi sa te păzești. Mulți monahi se îngrijesc de o singura virtute si depun toata silința lor pentru realizarea ei. De exemplu, sa spunem postul, adica sa nu consume ulei sau mancare gătită sau altele asemenea. Isi îngrădesc astfel libertatea, crezând gândului lor ca totul este sa postești. Si practicând aceasta virtute sfātuiesc si pe alții s-o faca, spunandu-le ca aceasta este singura cale si plinătatea tuturor virtuților si asigurarea mântuirii sufletului, socotind ca are atatia ani de când nu a mancat ulei sau mancare gătită sau altceva asemenea.

Noi credem ca acesta a devenit rob postului tinut din propria lui voință si crede ca cine nu face la fel nu se va mântui sau este pe un drum rătăcit. Pe un astfel de călugăr noi il întrebam : " Omule al lui Dumnezeu, spune-mi, in atatia ani de post, ce ai castigat ? Arata-mi rodul postului tau îndelungat si ma voi convinge. O, omule, tu, pentru stapanul tau, postul,

ai depărtat pe alții de mila lui Dumnezeu. Unde ai pus nemărginită mila a bunătății Domnului? Oare toți oamenii sunt de aceeași constituție și au aceeași putere a trupului ca tine, de ceri tuturor să fie ca tine? Deoarece nu te conduci cum trebuie pe tine însuți, de aceea bați în nicovăla postului atăția ani obolul fierului, pentru ca nu ai duhul deosebirii lucrurilor. Vindecarea acestuia este de a parasi așa-zisa postire a sa și de a cauta îndrumar la duhovnic, cum sa petreacă în continuare.

Un altul se baza pe privegherea sa de noapte și numai despre aceasta vorbea. Și numără anii de când privegheaza noaptea. Iar pe cel care nu facea ca el îl socotea ca mergând într-un tunic. Si acesta trebuie să paraseasca privegherea sa de noapte și să urmeze îndrumărilor duhovnicului.

Un altul, convins de lacrimile sale, îi învăța pe ceilalți această descoperire a sa ome-neasca, spunându-le ca este vai de cel care nu plânge ! Iar despre sine crede ca dacă plânge a ajuns la desăvârșire. Și pentru acesta medicamentul este să cunoască faptul ca lacrimile trebuie să fie însoțite de smerenie și să nu considere ca face vreo lucrare a lui Dumnezeu și ca Domnul îi este dator cu har. Ci, chiar dacă plânge așa cum se cuvine, să afle ca lucrează o singură virtute și-i mai lipsesc celelalte nouăzeci și noua.

Altul, iarasi, convins de rugăciunea sa, îndruma și pe alți să facă așa, pentru ca astfel vor reuși să-și țină mintea neimprăștiată. La fel și acesta: socotește aceasta ca pe o descoperire a cunostințelor sale.

Altul, convins de liniștirea (isihia) sa, crede ca în aceasta constă toată desăvârșirea și socotește ca, dacă vrea, cineva poate să ajungă la isihie.

Dar ce spun eu ? Sunt oameni care nădăduiesc numai în anii în care au purtat haina monahala și chiar se lauda cu aceștia.

Noi despre toate aceste virtuți avem de spus următoarele: nu ne indoim ca acestea sunt instrumentele fara de care nu putem ajunge la desăvârșire, dar trebuie ca să ne silim până la sânge pentru a le implini pe acestea toate și multe altele la care nu ne-am referit.

Liniștirea (isihia) este, într-adevar, singurul ajutor care contribuie la realizarea tuturor celorlalte virtuți. Dar spunem : nimeni nu poate duce greutatea acesteia în deplina cunoștință și cu discernământ, dacă nu-i va trimite Domnul ca dar și mila harul liniștirii. Asa încat cel ce se liniștește trebuie să știe ca liniștirea este dar al lui Dumnezeu și Acestuia trebuie să-l mulțumească.

La fel spunem și despre cel care se roagă. Apostolul însuși spune: " Nimeni nu poate spune Domnul Iisus, decât numai în Duhul Sfânt". Așadar, cum poți tu să spui ca te rogi curat și îți mintea ta greu de ținut în neimprăștiere și inveti ca, dacă se va sili, omul poate să-și stapanească mintea să și să se roage cu rugăciune curată?

[vă dați seamă ce lipsă de cunoștință are Părintele Arsenie Boca când spune că se poate omul dezrobi de patimi și armonia lăuntrică fără harul Sfântului Duh?

„În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoințele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduiri lui Dumnezeu cu fiecare.”⁸⁶⁷

– n.n.]

Noi spunem ca rugăciunea este singurul ajutor care contribuie la curățirea cugetului, și fara aceasta nu putem să trăim duhovniceste. Dar nimeni nu-și poate ține mintea și nu poate să se roage cu rugăciune curată dacă nu va primi harul dumnezeiesc al cunoașterii duhovnicesti, sau un gând bun și dumnezeiesc mai presus de fire, sau alta lucrare a harului dumnezeiesc.

Asa încat trebuie să cunoască faptul ca nu el își ține mintea, ci harul dumnezeiesc și se roagă curat pe măsură harului dumnezeiesc, care i se da. Să cunoască deci ca nu de la sine,

⁸⁶⁷ [erom. Arsenie BOCA], Căderea Împărăției, Ed. cit., pp. 201-202.

ci de la Dumnezeu este rugăciunea curată și Acestuia să-l mulțumească. Si să-i învete pe ceilalți că noi suntem datori să facem tot ceea ce putem pentru a arăta lui Dumnezeu voința noastră de bine, că vrem să ne rugăm curat, dar a ajunge la aceasta este al lui Dumnezeu.

Tot așa spunem și celui care are lacrimi. Lacrimile sunt singura armă împotriva demonilor și baie de curățire a păcatelor, dacă se întâmplă cu cunoștința. Dar nu este de la cel care le are. Acela, silindu-se, arată dorința de a plânge, dar a avea lacrimi ține de Cel care cheamă norii pământului și face să plouă. Să învete din propria lui experiență că nu plânge atunci când vrea el, ci atunci când vrea Dumnezeu. Si să-l mulțumească lui Dumnezeu, Dătorul a toate. Iar pe cei care nu au lacrimi să nu-i judece, pentru că Dumnezeu nu da tuturor la fel.

Aceiași lucru spunem și despre privegherea de noapte, că aceasta contribuie la curățirea minții, dacă se face în cunoștința și cu discernământ. Dar dacă nu ajută Dumnezeu, aceasta nu rodește de nici un fel. Cel care poate priveghea peste noapte să ceară de la Dumnezeu cunoștința și să se conducă cu mult discernământ, pentru că fără ajutorul dumnezeiesc privegherea de noapte rămâne neroditoare.

La fel cel care postește și toți ceilalți, dacă se conduc bine. Sunt virtuți pe care noi le lucrăm cu multă silință pe de o parte, arătând voința noastră lui Dumnezeu și, de cealaltă parte, luptându-se împotriva dorinței patimilor. Pentru că, dacă nu ne vom sili spre aceste virtuți, vom savarsi mereu păcatul. Acesta este adevărul pur, al nostru, al oamenilor. Ca și cel al agricultorului: el ara pământul, îl curățește, seamăna și apoi așteaptă mila lui Dumnezeu. Si dacă nu trimite Dumnezeu ploaie la timpul potrivit și vânturi bune, agricultorul va pierde și ostenețele sale, deoarece locul se va umple de mărăcini și nu va ajunge să secere nimic, totul rămânând spre mâncare animalelor necuvântătoare. La fel și noi. Dacă Domnul nu trimite apele curățitoare ale harului Sau dumnezeiesc, noi rămânem goi de orice rod și faptele noastre ajung hrană pentru demoni. Deoarece le înabusa patimile noastre și nu ajungem să seceram nimic. Virtuțile care nu sunt lucrate cum trebuie se transformă în rautăți.

Așadar, dincolo de toate avem nevoie de discernământ duhovnicesc, de deosebirea duhurilor, pe care trebuie cu multă răvnă să-l cerem de la Dumnezeu. A căruia este slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

9. Despre felurile aceleiași rătăcirii

Ascultă și despre alta rătăcire, fiul meu: sunt iarăși unii monahi care lucrează toate aceste virtuți la un loc și nădăduiesc în faptele lor. Si când se roagă și cer ceva de la Dumnezeu nu o fac cu smerenie, ci cu obrăznicie, și îndreptățire, ca și când ar obliga pe Dumnezeu prin eforturile lor și L-ar îndatora. Si când nu sunt ascultați și Domnul nu le împlineste voia lor se tulbură și se întristează foarte tare. Iar demonul cel vrajmas, când îi vede în această stare de necunoștință, îi ataca și cu gânduri spurcate îi învătă spunându-le: "Vezi? Tu te silești atata să lucrezi pentru El și El nici nu te aude! De ce mai lucrezi atunci?" Si îl fortează să hulească numele lui Dumnezeu pentru că, după aceea, să intre într-însul demonul, să-l stapanească și să-l lege cu lanțuri.

Iar dacă nu reușește să facă aceasta, încearcă altfel. Se preface în inger de lumină și îi spune că este Arhanghelul Gavriil sau alt inger și că l-a trimis Dumnezeu să fie alături de el, pentru că a bineplăcut lui Dumnezeu prin faptele sale. Sau, se preface chiar în forma Domnului Iisus Hristos iar altul în forma de inger merge mai devreme și îi spune: "Deoarece ai plăcut lui Dumnezeu cu sudorile tale, a venit Domnul să te cerceteze. Ieși în întâmpinare și închina-te Lui, pentru că să primești har." Sau, iarăși, îi spune că a venit să-l ia la cer ca pe Proorocul Ilie. În fine, ca să nu lungesc vorba, în felul acesta a rătăcit pe mulți în timpurile mai vechi și astăzi. Pe unii i-a lovit de stânci, pe alții i-a aruncat în fântâni, pe alții i-a junghiat și i-a pierdut pentru totdeauna. Toate acestea se întâmplă deoarece, dintru început, aceștia nu au avut discernământ și s-au supus voinței proprii, fără să facă ascultare.

Tu, iubitul meu fiu întru Domnul, deoarece faci ascultare și te spovedești de toate cu umilinta, nu te teme. Deoarece ai un duhovnic care te îndrumă și se roagă pentru tine zi și noapte, Dumnezeu nu te va lăsa să rătăcești. Iar dacă îți va apărea o astfel de arătare de inger, nu te teme, ci cu curaj, chiar dacă va lua chipul Domnului, sau al vreunui sfânt sau

inger, spune-i : "Eu am duhovnic care ma indruma. Nu vreau invataturi de la ingeri ! Eu, pe Domnul, pe Sfinti si pe ingeri vreau sa-i vad in cealalta viata. Aici nu vreau sa-i vad. " Si intoarce-ti fata in alta parte. Nu te uita la el. Acela, neputand sa indure curajul tau, se va face nevazut. Chiar si adevarata sa fie vedenia, Domnul nu se va mania, ci frica se va transforma de indata in bucurie.

Noi insa nu trebuie sa avem niciodata astfel de cereri si dorinte de la Dumnezeu, adica de a vedea ingeri si sfinti, deoarece sunt rătăcirii. Noi sa cerem - asa cum am scris de atatea ori - mila pentru iertarea păcatelor noastre si sa ne îngrijim pentru curățirea sufletului, si cele ale lui Dumnezeu vin de la sine, fara cererea noastra.

Chiar daca vom fi ridicati pana la ceruri prin vederea cea dumnezeiasca, nimic nu este de la noi. Si daca, numai puțin dupa aceea, ne schimbam fara voia noastra si ne vine o întristare mare si o supărare de nesuportat ca si când am fi in iad, si ni se pare ca nu mai putem iesi din aceasta, ci pana la moarte ne va chinui, nici atunci sa nu fim tulburati. Ci, asa cum ne bucuram atunci când suntem ridicati la cer, asa si atunci când ni se intampla schimbarea si ne vine întristarea sa avem rabdare, fara sa ne tulburam si fara sa cântim. Ci cu pace sa spunem gândurilor: Dumnezeu Tatal are doua locasuri: unul in ceruri, cel al bucuriei si al desfătării, si unul jos in iad, cel al necazurilor. Si ori de cate ori vrea ma ridica la bucuria cea de sus, iar când vrea ma coboara la cele de jos. Aceasta, pentru a cunoaste ca, din moment ce port acest trup de lut, de la sine vine si schimbarea. Asa incat eu nu am nimic de spus. Numai: faca-se voia Domnului in toate, in toate si pentru toate. Chiar daca pentru totdeauna ma va lasa in cele de jos, eu spun: " Dulcele meu Mântuitor si Dumnezeu. Eu nu am făcut nimic bun si bineplacut înaintea felei Tale, ci ca un lucrator sarguincios al păcatului sunt vrednic fiu al iadului. Deci, chiar daca voi fi dat iadului, asa mi se cuvine. Numai Tu sa nu fii suparat pe mine, ci sa ma privești cu fata bucuroasa; atunci, pentru mine, iadul se va preface in rai luminos !"

Daca vei spune acestea, întristarea te va parasii si va veni din nou bucuria. Tu nu le spui pentru a veni bucuria, ci le spui din inima. Si, intrucat - asa cum am mai spus - suntem in viata, niciodata sa nu te increzi in tine insuti, chiar daca vei fi ridicat pana la al șaptelea cer, chiar daca vei vedea toate tainele. Atata timp cat porți trup exista teama si închisoarea ne este de folos. Numai când parasesti trupul mort, atunci bucura-te ca nu te vei mai schimba, ci ceea ce iti da Domnul este al tau si nimeni nu poate sa ti-l rapeasca. A Lui fie slava si puterea in vecii vecilor. Amin.

10. Despre lupta cea indoita a demonilor si cum aceștia se împotrivesc cu meșteșug celor ce se nevoiesc

Așadar, fiule, afla si despre lupta cea indoita a demonilor. Iată ce spunem despre aceasta: demonul se împotrivesc cu meșteșug celor ce se nevoiesc. Si când vede ca monahul nevoitor alearga cu mult elan si căldură si ca este fara îndrumător, atunci demonul cel rau, in-sotindu-l de aproape pe ascuns, uneltește împotriva lui. Ascunzandu-si capcanele sale, il împinge mereu înainte. Iar nevoitorul, fara sa inteleaga ca este si vrăjmașul împreuna cu el, alearga fara discernământ, postind, priveghind si rugandu-se. Demonul îi taie de tot pofta de mancare si nu mai pofteste nimic chiar daca are in fata cea mai buna mancare. [înțelegeți de unde pot proveni performanțele ascetice și trupesti ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

Tot asa, il lasă sa privegheze liber, incat monahul sa creada ca a ajuns deja la nepatimire si poate trai fara mancare. Si daca demonul vede ca monahul este gata sa ajunga la capat, atunci îl lasă să cada. Deoarece, neavand arpile inalte ale vederii duhovnicești pentru a se inalta si a-si ridica trupul, se taraste ca un șarpe. Si. când crede ca s-a ridicat de la pamant la ceruri, fara sa inleteaga macar, se afla deodata dezarmat in mijlocul marii. Pentru ca trupul, care are armele si lupta, printr-o exagerata lipsire de mancare, a ajuns la epuizare si a căzut. Atunci, dracul cel iubitor de sânge, bucurandu-se nespus, se repede asupra sârmanului monah tragand după el si alte nenumărate dhuri rele. Si il inabusa complet, daca nu cauta de indata un îndrumător cu multa experienta practica. De aici, diavolul a aruncat mulți nevoitori in cele mai rusinoase patimi ale păcatului. Deoarece aceasta patima

este mișcata de demonii altor patimi, atunci când trupul este extenuat și căzut. [așadar, dacă, Doamne ferește, Părintele Arsenie Boca a căzut și trupește cu Maica Zamfira, să înțelegem de unde i-a venit căderea și să-l plângem, rugându-ne pentru sfințiile lor – n.n.]

Iar dacă, acest nevoitor este ascuțit la minte și se nevoieste cu discernământ, fiind atent să nu cada în fata, atunci demonul îl paraseste. Dar când vede că incetează căldură și zelul cel mult și scade puțin elanul și începe delasarea, atunci demonul din nou se apropie de el pe la spate pentru a-l împinge la indiferență, să lase totul deoparte pentru a deveni iarasi rob al demonilor.

De aceea este indoita lupta. Iar monahul trebuie, fie să aiba un îndrumător pentru această lucrare și să facă ascultare desavarsită, taindu-și complet voia proprie, fie, dacă este singur, să se pazească de exagerări și să pasească pe calea de mijloc. Să nu se aplece nici spre dreapta, nici spre stanga. Si să știe bine ca, numai când va primi aripile înalte ale vederii duhovnicești, atunci, în funcție de acest har dumnezeiesc, poate să tina și slăbiciunile trupului. Pentru că trupul, fiind stricacios, adeseori se schimbă, slabeste și cade. Iar mintea, deoarece are alte aripi, pe cele cerești și mai presus de fire, zboară la înaltime și nu-i pasa de greutatea trupului, ci îi poartă oricât ar fi de bolnav și de slăbit. De aceea mulți sfinți, având acest har, au petrecut mulți ani fără pâine și mâncare, multumindu-se numai cu Sfânta Impartășanie a preacuratului Trup și Sânge ale Domnului. [din păcate, însă, minciunile din propovăduirea Părintelui Arsenie Boca, arată că nu dobândise adevărta vedere duhovnicească, fiind în contradicție cu întreaga Sfântă Predanie – n.n.]

Noi însă, deoarece Sfinții Parinți nu ne învățau să nu mâncăm deloc, de aceea, chiar dacă primim acest har și cunoaștem că putem trăi și fără mâncare, în realitate nu în închipuire, trebuie totuși să mâncăm și brânza și ou și lapte, dacă avem, și peste. Câte puțin din toate cele care ne sunt îngăduite de randuiala monahala, pentru următoarele scopuri : întâi, pentru ca astfel zădărim rădăcina mândriei și a suficienței de sine, calcând peste orice gând ridicat împotriva lui Dumnezeu, și apoi, arătând ca toți ceilalți oameni, fără ca cineva să cunoască lucrarea noastră cea de la Dumnezeu, fugim de slava omenească și de laude. Cu toate acestea, să nu credem că această puțină mâncare, luată în deplină cunoștință și cu discernământ, ne lipsește de harul dumnezeiesc, și că dacă am fi postit am fi avut mai mult har. Nu. Deoarece Dumnezeu nu Se uita la cantitatea nevointelor noastre, ci caută la scopul și înțelegerea cu care lucrăm și, în funcție de acestea, Își revărsă bunătatea Sa, mila Sa cea multă și îmbelsugată. [de aici înțelegem că o parte din înșelare i se trage Părintelui Arsenie Boca și din epoca când se nevoia exagerat pe o scândurică, nădăjduindu-se în sine. – n.n.]

Lui se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, acum și totdeauna și în vecii vecilor. Amin !⁸⁶⁸

Vedeți cât de subtilă este calea lăuntrică? Pe ce căi opuse poate intra înșelarea? Cum să te descurci în hățișurile războiului nevăzut fără experiență de mulți ani și fără ascultare. Peste tot, ca un refren, se spune de duhovnic și ascultare. Vedeți că modelul prezentat de Părintele Arsenie Boca, modelul succesului rapid, eficient și răsunător, liniar, fără căderi, fără părăsiri ale harului și fără (re)cunoașterea propriei neputințe din gustul amar al căderii, nu poate fi real, ci este un basm de adormit copiii credinței, ca să poată fi omorâți în timpul somnului rațiunii, de către monștri? Vedeți ce cursă amarnică a întins fiilor Bisericii Satana prin propunerea la canonizare a picturii de arătări de la Drăgănescu? Să ne trezim fraților și să ne plângem rătăcirea... cât mai este vreme.

În realitate, din păcate, Părintele Arsenie Boca, nu numai că nu a mers pe calea scurtă a dobândirii harului Sfântului Duh. Sfinția sa nu a mers nici pe calea comună a Sfinților Părinți fiindcă nu a urmat ascultarea, neiuibind stăpânirea rânduită de Dumnezeu și nesupunându-se ei cu bucurie.

Noi credem că nu a pierdut harul Sfântului Duh doar de când a locuit cu Maica Zamfira, deși acela a fost o părăsire evidentă tuturor a harului ca să se trezească și să ne trezim și noi din influența preacuvioșiei sale. Dar credem că nici dacă ar fi stat o sută de ani în Sfânta Mănăstire, alături de cel mai iscusit duhovnic,

⁸⁶⁸ Gheron Iosif, *Mărturii Din Viata Monahala*, Ed. Bizantină, București, ²2003, <<https://ro.scribd.com/doc/202983254/Gheron-Iosif-Marturii-Din-Viata-Monahala-Vol-1-2>>, joi, 30 iulie 2015, pp. 200-218.

nu l-ar fi dobândit, dacă nu și-ar fi schimbat așezarea neînțelegătoare, nepotrivită cu harul, a sufletului său sărman și amăgit, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Sfinții Părinți pun ascultarea mai presus decât postul și rugăciunea, pentru că fără ascultare omul poate crede despre sine însuși că e un nevoitor [ascet] și un rugător, dar cine și-a tăiat voia sa întru toate înaintea „bătrânului” [„starețului”] și a duhovnicului său, acela are mintea curată.

Monahul neascultător nu va ști niciodată ce este rugăciunea curată. Omul mândru și căruia îi place să-și facă voia proprie, chiar dacă a trăit o sută de ani în mănăstire, nu va cunoaște nimic duhovnicesc, pentru că prin neascultarea sa întristează pe „bătrâni” [„stareți”] și, în ei, pe Dumnezeu.

Vai monahului care n-ascultă de „bătrâni” [„stareți”. Mai bine ar fi fost să rămână în lume. Dar, chiar și în lume, oamenii ascultă de părinții lor și îi cinstesc pe cei bătrâni, se supun stăpânilor și ascultă de mai-marii lor.

Vai nouă! Domnul, împăratul cerului și al pământului și a toată lumea, S-a smerit pe Sine însuși și S-a supus Maicii Sale și Sfântului Iosif, dar noi nu vrem să ascultăm de „bătrânul” [„starețul”] nostru pe care-l iubește Domnul și căruia El ne-a încredințat. Dacă „bătrânul” are un caracter rău, măcar că aceasta este o mare pacoste pentru ascultător, acesta trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru el întru smerenia duhului, și atunci Domnul va milui și pe ascultător și pe „bătrân”.

Unii monahi nu au pace și invocă drept pretext felurite pricini: sau că ascultarea [slujirea] nu este bună, sau chilia este rea, sau că „bătrânul” lor are un caracter ursuz. Dar ei nu înțeleg că de vină nu e nici chilia, nici „bătrânul”, ci sufletul bolnav. Nimic nu e pe plac sufletului mândru, dar toate vor fi bune pentru cel smerit.

Dacă întâi-stătătorul este rău, roagă-te pentru el și vei avea pace în sufletul tău. Dacă chilia e rea sau dacă ascultarea nu-ți e pe plac sau dacă ești istovit de boală, gândește în tine însuși: „Domnul mă vede și cunoaște starea mea; să fie cum îi place lui Dumnezeu”, și vei avea pace. Dacă sufletul nu se predă voii lui Dumnezeu, nu-și va găsi nicăieri pacea, chiar dacă ar păzi posturi mari și ar stărui în rugăciune. Cine învinuiește pe oameni pentru faptul că îi fac reproșuri, acela nu înțelege că sufletul lui e bolnav și că nu reproșurile sunt vinovate pentru suferința lui. Cel căruia îi place să-și împlinească voia sa proprie, acela nu e deloc înțelept, dar cel ascultător degrabă va înainta [duhovnicesc], pentru că Domnul îl iubește.

Cel în care este, chiar și numai puțin, harul Duhului Sfânt, acela iubește orice stăpânire rânduită de Dumnezeu și i se supune cu bucurie spre slava lui Dumnezeu. În Biserica noastră acest lucru e cunoscut prin Duhul Sfânt, și Sfinții Părinți au scris despre acest lucru.⁸⁶⁹

Avem chiar un exemplu recent de acest fel:

Ierodiaconul amăgit

în urmă cu 40 de ani [pe ia 1878] trăiam în Mănăstirea Rusă. Exista atunci un ierodiacon cu numele Ierotheos, cunoscut de mulți, care acum câțiva ani s-a stins din viață în Schitul Cutlumuș. Acesta, cum pe atunci era tânăr, a început cu voia sa (și fără binecuvântarea duhovnicului său) să privegheze mult, stând toată noaptea în picioare, făcând metanii și ținând post. Diavolul, văzând că are minte slabă, a început să-i arate mulțime de vedenii toată ziua, pe Iisus Hristos, pe Maica Domnului, vederi de îngeri. Și ca să-l convingă cel viclean că așazisele arătări (vedenii) erau de la Dumnezeu, i-a zis: „Iată, Eu, Hristos, am de gând să te învrednicesc de haruri mari; numai să fii cu luare-aminte, să nu fii înșelat de diavolul mândriei și să-ți faci mereu semnul crucii, să se alunge ispita vrăjmașului”.

De multe ori îi apărea „Hristos răstignit” și își lucea semnul Crucii și canonul în fața lui, cu băgare de seamă; Diavolul însă îi arăta și nenumărate vederi și descoperiri, însă și slăbiciunile părinților (care se nevoiau împreună cu el).

Lucru bun însă era că mărturisea încontinuu toate acestea. Și duhovnicii (cei ce spovedeau), văzând cruci și umilință și că acesta evita orice vorbă deșartă, îl socoteau sfântul secolului. Și

⁸⁶⁹ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., pp. 115-116.

cine erau duhovnicii care au fost de acord cu acestea? Erau Bartolomeu de la Vatoped, părintele Nifon din Schitul Vatoped, Ieronim Rusul din Mănăstirea Rusă și părintele Sava. Dar mai târziu, părintele Sava s-a gândit că dacă este însuși Hristos care Se va arăta, voi pune în mintea mea, zice, un gând, fără să-l cunoască nimeni altcineva, și dacă îl va descoperi, atunci toate aceste fenomene sunt din harul dumnezeiesc, dacă nu, sunt cu toate înșelăciunea diavolilor.

Părintele Sava i-a spus ierodiaconului să-l întrebe pe Hristosul ce va apărea despre gândul acesta (pe care și-l pusese în minte), dar blestematul nu a putut să îl descopere. Atunci, foarte înfuriat, cel amăgit a zis: „Tu ești cel ce-mi apari ca Hristos? Nu, ești Diavolul!“. Și atunci, imediat, Satana i s-a înfățișat în chipul adevărat: „Eu, zice, sunt Diavolul pe care l-ai slujit atâția ani și am ca garanție semnătura ta (pentru că de multe ori, în mod închipuit, îl puneai să semneze)“; și îndată s-a aruncat asupra lui. Atunci, părinții l-au prins pe ierodiaconul cel amăgit și l-au liniștit cu greu, căci tremura și își plângea pierzania. Și așa, cu exorcisme repetate, nălucirile au dispărut.

Dar să știți că, chiar dacă s-a lăsat de acele amăgiri, totuși, de atunci și-a părăsit toate îndatoririle monahale; și cercetați să vedeți ce sfârșit jalnic a avut.⁸⁷⁰

Așadar, mântuirea nu depinde atât de mult de împrejurări (fiindcă de ele are grijă Hristos, dacă Îi cauți voia), ci de cum alege sufletul tău: a fi sau a nu fi... cu Dumnezeu.

Aceasta este adevărata și minunata întrebare a existenței noastre veșnice. **A fi sau a nu fi** duhovnicesc, deci mântuit. Prin smerenie cu dragoste = **a fi, sau** prin mândrie în singurătate = **a nu fi... fericit.**

2. DEZVĂLUIRI SPRE APĂRAREA, NU SPRE ATACUL PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

Am făcut aceste mici dezvăluiri despre amăgirea din lucrare și viață a Părintelui Arsenie Boca nedorind a-l acuza ci, dimpotrivă, cu scopul de a-l apăra atât de atacul celor ce îl văd ca un răufăcător intenționat, dar și de cei care îl cinstesc ca pe un Sfânt. Acest studiu dorim să îndemne și pe unii și pe alții la multă milă și rugăciune pentru mântuirea sufletului sfinției sale (care este posibilă numai dacă s-a căit din totă inima, măcar pe patul morții – lucru de care noi nu am aflat nimic – de toate aceste abateri), dar și la a nu-i urma rătăcirile (lucru care i-ar îngreuna situația din veșnicie, mai ales dacă ar fi canonizat ca Sfânt, deci model Ortodox). De dragul preacuvioșiei sale, această lucrare am vrea să fie o căință publică a sfinției sale și a ucenicilor ce nu-și dau seama ce propovăduiesc atât de aprins, ce l-ar degaja (poate) de vina de a nu-și fi lepădat toate rătăcirile în mod solemn și a nu-și fi ras imaginile hulitoare.

Îndemnăm la compasiune fiindcă vina nu-i aparține în totalitate, deoarece nici primii săi sfătuitori nu au fost cu lucrare Ortodoxă și a moștenit de la aceștia rătăcirea. Datorită lor, nefiind format sănătos gustul său duhovnicesc, nu a ales bine. De aceea nu a rămas în duhul (ce ferește de amăgire) linei ascultări de duhovnicii și profesori noștri încercați (prin experiența și însușirea Predaniei Ortodoxe), ci a preferat să asculte de propriile vedenii și puncte de vedere.

Ce l-a făcut oare să primească această pregătire sufletească păgubitoare și lucrare a spectaculosului duhovnicesc?

3. MISIUNEA CA ÎNȘELARE

Ce l-a făcut să primească înșelarea? Poate că dorința de a face misiune pentru Hristos, care să atragă pe mulți prin și din preocupările lor.

Însă aceasta nu este Calea – Hristos.

Iată cum lucra Însuși Stăpânul și Învățătorul nostru:

⁸⁷⁰ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 339-340.

CAZANIA DUMINICII A ȘAPTEA DUPĂ POGORĂREA SFÂNTULUI DUH

(Să nu căutăm lauda oamenilor)

Frați creștini,

Mă gîndesc la tăcerea lui Iisus Hristos, din povestirea Evangheliei de astăzi, cînd cei doi orbi, în mijlocul drumului, prin mulțimea oamenilor, strigau cu glas mare: „Miluiește-ne pe noi, Fiul lui David!“ Aud și porunca pe care le-a dat-o lor, după ce le-a deschis și le-a luminat ochii lor, zicînd: „Vedeți, nimeni să nu știe!“¹ (1) Ev. Matei IX, 30.) și, socotind eu că și tăcerea și porunca lui Iisus voiau să ascundă minunile, mă minunez și sînt nedumerit. Dacă Domnul s-ar fi arătat așa numai față de acești doi orbi, nedumerirea mea ar fi lămurită. Dar, deoarece am văzut că ori de cîte ori Domnul a făcut minuni, întotdeauna a procedat la fel, pentru aceasta, nedumerirea mea nu se lămurește, ci crește și mai mult.

Iisus curățește de lepră pe leprosul care L-a întîmpinat și îndată îi poruncește, zicînd: ia aminte, închide gura ta și nimănui să nu arăți minunea; vezi, nimănui să nu spui!¹ Oprește femeii curgerea cea de mulți ani a sîngelui, după aceea socotește minunea făcută, nu prin puterea Lui, ci prin credința bolnavei, zicînd: „Fiică, credința ta te-a mîntuit!“² Cînd a tămăduit mădularele slăbănogite ale slugii sutașului, la fel a zis: „Mergi și așa precum ai crezut, fie ție!“³ De asemenea, cînd a izbăvit de tirania diavolului pe fiica hananeencii, i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta, făcă-se ție precum voiești!“⁴ Venind în casa lui Petru, a potolit frigurile soacrei lui Petru, a gonit demonii din cei îndrăciți care au fost aduși acolo, a vindecat pe toți bolnavii, care erau acolo, apoi, văzînd că popor mult L-a împresurat, a plecat îndată, așa precum ne spune Evanghelistul Matei, zicînd: „Că văzînd Iisus mulțime multă de oameni împrejurul Său, a poruncit ucenicilor să meargă de cealaltă parte“⁵ Cînd a ridicat pe cel slăbănog din pat, îndată s-a dat în lături, amestecîndu-se cu poporul, ca să nu fie cunoscut⁶. Cînd a săturat cu cinci pîini și doi pești, cinci mii de oameni, a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să se ducă de acolo⁷, iar cînd a hrănit, în muntele de lîngă Marea Galileii, cu șapte pîini și puțini peștișori pe cei patru mii de oameni, a plecat îndată și a venit în hotarele Magdalei⁸. Cînd a venit în casa mai marelui sinagogii, ca să învieze pe fiica lui, căuțînd să ascundă minunea, întîi a zis către cei ce stăteau împrejur, să se dea în lături, căci copila n-a murit, ci doarme; după aceea a scos tot poporul afară și a înviat pe copila moartă⁹. Cînd, pe muntele Taborului, a strălucit fața Lui ca soarele și hainele Lui s-au făcut albe ca lumina și s-a auzit glas din nor, zicînd: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit, pe Acesta să-L ascultați“, atunci a dat porunca tăcerii ucenicilor Săi, zicîndu-le: „Nimănui să nu spuneți vederea aceasta, pînă ce Fiul Omului nu se va scula din morți!“¹⁰⁸⁷¹.

Credința în Hristos este cu totul necesară pentru mîntuire. Propovăduirea minunilor este făclia care luminează și magnetul care atrage inima omului la credința în Hristos. Însă Iisus Hristos, Care a venit în lume să propovăduiască credința, se străduiește să oprească propovăduirea minunilor; aprinde făclia și apoi o ascunde sub obroc. În adevăr, acest lucru este cu totul de mirare! Oare, pentru ce a făcut Iisus aceasta? Pentru ca să fugă de lauda oamenilor? În adevăr, pentru ca să fugă de laudele cele deșarte ale oamenilor. „Credința fără fapte este moartă“ spune Apostolul Iacov. Lauda deșartă strică puterea tuturor faptelor bune și face moartă credința, și fără folos. Pentru aceasta Domnul a fugit de laudele cele deșarte ale oamenilor, ca să arate prin aceasta stricăciunea pe care o aduc mîntuirii laudele și slăvirile oamenilor. **Și, cu adevărat, mare și înfricoșat păcat este slăvirea cea deșartă, căci de la începutul pînă la sfîrșitul vieții omului ea este vrăjmașa mîntuirii lui.**

Cea dintîi dintre patimile care prind pe om, este patima slavei deșarte. La copilul mic, cea dintîi patimă este slava deșartă. Cînd îl cîntești, dă semne de bucurie, iar cînd îl lauzi se veselește. De-l vei certa, se mîhnește îndată și plînge. Patima dorinței de slavă îl urmărește pînă la moarte, pentru că și copiii și tinerii și cei ce sînt în vîrstă, și cei mai bătrîni doresc și caută cinstiri și laude. Slava deșartă urmează de multe ori și după moarte. Ce sînt podoabele de îmbrăcare cele atît de costisitoare, mormintele cele scumpe, statuile, inscripțiile de laudă de pe morminte, cum și altele pe care, fie noi, cît sîntem în viață, fie rudele sau prietenii, după

⁸⁷¹ 1) Ev. Matei VIII, 4. 2) Ev. Matei IX, 22. 3) Ev. Matei VIII, 13. 4) Ev. Matei V, 28. 5) Ev. Matei VIII, 18. 6) Ev. Ioan V, 13. 7) Ev. Matei XIV, 22. 8) Ev. Matei XV, 39. 9) Ev. Matei IX, 24. 10) Ev. Matei XVII, 9.

moarte, le pregătesc? Sînt fum amăgitor după slava și lauda oamenilor. Pentru acest fel de oameni, psalmistul a zis: „Oamenii socot că locuințele lor sînt veșnice și casele lor vor dăinui din neam în neam. Pînă și țarinelor lor le dau numele lor“².⁸⁷²

Frați creștini,

Atît de lămurit a grăit Dumnezeu împotriva acestei patimi, zicînd: „Luați aminte, ca faptele dreptății voastre, să nu le faceți înaintea oamenilor, spre a fi văzuți de dînșii, altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru, Care este în ceruri“*La fel a poruncit despre milostenie, despre rugăciune și despre postire, zicînd că cei ce se roagă sau postesc, arătîndu-și aceste fapte bune înaintea oamenilor, aceia nici o plată nu dobîndesc, afară de lauda oamenilor. Cînd folosim fie frumusețea, fie bogăția, fie învățătura, fie faptele bune, ca să fim slăviți și lăudați de oameni, atunci Dumnezeu risipește și ia de la noi bunurile acestea și rămînem goi și rușinași, după cuvîntul psalmistului, care zice: „Rușinatu-s-au, că Dumnezeu i-a urgisit pe ei“².*

Cel slăvit în deșert se pedepsește pe sine, nedreptățește pe aproapele său și îndrăznește să nedreptățească pe însuși Dumnezeu. Se nedreptățește pe sine, fiindcă pierde împărăția veșnică, pentru ca să cîștige fum și amăgire vremelnică; nedreptățește pe aproapele său, fiindcă îl înșeală, făcîndu-se că face fapte bune pentru slava lui Dumnezeu și fură în felul acesta cinstea și laudele celor din jurul său. Încearcă să nedreptățească și pe Dumnezeu, fiindcă prețuiește mai mult slava și laudele oamenilor, decît slava și răsplătirea lui Dumnezeu. Numai lui Dumnezeu I se cuvine slavă și mulțumire pentru faptele noastre bune, „de vreme ce Dumnezeu este Cel ce lucrează în noi“³.

Faptele celui slăvit și lăudat în deșert sînt asemenea mormintelor celor văruițe, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sînt pline de oasele morților și de toată necurăția⁴.⁸⁷³

Dacă Însuși Mântuitorul Care este cu adevărat Singurul care ne poate mântui, fuge de oameni, ca să nu-I aducă laude, neprimind niciodată ca vreun pretext nevoia oamenilor, deși El este mai presus de toată patima și îndulcirea de Sine, cine se poate considera mai milostiv, mai nepătimaș la slava deșartă, mai înțelept în cuvinte și în meșteșugul de a aduce pe oameni la Hristos, decît Hristos? Mai poate avea ca pretext cineva misiunea ca să rabde atacul laudelor de la oameni ca să-i mântuiască, cînd deja aceasta este o abatere și un furt de la Singurul care îi poate mântui (Hristos) și este, în același timp, o capitulare definitivă în fața slavei deșarte de a accepta lingușirea.

Este drept că Apostolii au făcut misiune, ca și ierarhii și alți Sfinți, dar numai după ce au stat la școala lui Hristos, îndelungată vreme (Sfinții Apostoli au stat 3 ani și ½ lângă Cel mai eficient Învățător) și au învățat chiar de la El ce înseamnă adevărul și măreția lui Dumnezeu, iar apoi, ca să nu fie misiunea lor spre pierzarea sufletelor proprii, au fost trecuți prin nenumărate suferințe ca să învețe neputința proprie și subțirile minții, pentru a putea deveni vase ale smereniei și harului Sfântului Duh vădit prin putere și înțelepciune.

2Co 12:2 Cunosce un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe - a fost răpit unul ca acesta pînă la al treilea cer. 3 Și-l știu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe 4 Că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască. 5 Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine însumi nu mă voi lăuda decît numai în slăbiciunile mele. 6 Căci chiar dacă aș vrea să mă laud, nu voi fi fără minte, căci voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, ca să nu mă socotească nimeni mai presus decît ceea ce vede sau aude de la mine. 7 Și pentru ca să nu mă trufesc cu măreția descoperirilor, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. 8 Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine; 9 Și mi-a zis: Îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiesc în mine puterea lui Hristos.

⁸⁷² 1) Iacov II, 20. 2) Psalm XLVIII, 11-12.

⁸⁷³ *Tălcuirea Evangheliilor (Cazanii) La Toate Duminicile, CAZANIA DUMINICII A ȘAPTEA DUPĂ POGORÂREA SFÂNTULUI DUH, Ed. Bisericii Ortodoxe Din Moldova, Orhei, 1998.*

10 De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare.

Mai cunoaște și aceasta, tu cel care ai darul deosebirii, că nu ne sălășluim cu sufletul în singurătate și în liniște și nu ne zăvorim, pentru faptele care întrec pe cele rînduite de canoane. Căci se știe că mai mult le înlesnește pe acestea viața de obște cu mulți, pentru rîvna ce o prilejuiește trupului. Dacă ar fi fost nevoie de acestea, n-ar fi fost unii dintre părinți, care, părăsind viața de înfîlniri și comunicarea cu oamenii, să locuiască unii în morminte, iar alții să-și aleagă zăvorîrea într-o chilie singuratică. Prin aceasta și-au slăbit în chip deosebit trupul și l-au făcut să nu poată împlini canoanele lor, din pricina slăbiciunii și a trudei trupesti; ba au răbdat cu plăcere și bolile grele ce le-au venit în toată viața lor. Din pricina aceasta nu puteau nici să stea pe picioarele lor, nici să-și facă rugăciunea obișnuită, sau să-și facă doxologia cu gura; ba nu rosteau nici psalmii, nici altceva din cele ce se săvîrșesc cu trupul. Le era de ajuns doar neputința trupului și liniștea în locul tuturor canoanelor. Acesta le era chipul petrecerii în toate zilele vieții lor. Și în toată această părută nelucrare, nici unul dintre ei nu dorea să-și părăsească chilia sa și, din pricina neîmplinirii vreunei lucrări a pravilei, să umble pe afară, sau să se veselească de glasurile din biserici și de slujirea altora.

Cel ce-și simte păcatele lui e mai bun decît cel ce scoală morții prin rugăciunea lui, cînd locuiește în mijlocul multora. Cel ce suspină un ceas pentru sufletul său e mai bun decît cel ce folosește lumii întregi prin gîndirea lui. Cel ce s-a învrednicit să se vadă pe sine e mai bun decît cel ce s-a învrednicit să vadă pe îngerii. Căci cel din urmă comunică prin ochii trupesti, dar cel dintîi prin cei ai sufletului. Cel ce urmează lui Hristos în tînguirea de unul singur e mai bun decît cel ce se laudă pe sine în adunări. Și nimeni să nu amintească de cuvîntul apostolului: «M-am rugat să fiu anatema de la Hristos» (Rom., 9, 3). Căci celui ce a primit puterea lui Pavel, i s-a poruncit să facă și aceea. Iar Pavel a primit din Duhul cel sălășluit în el puterea spre folosirea lumii, precum a mărturisit el însuși, că nu făcea aceasta cu voia lui: «Că de nevoie îmi este, și vai mie de nu voi binevesti» (I Cor., 9, 16). Și alegerea lui Pavel nu avea în vedere pocăința lui, ci binevestirea către oameni. În scopul acesta a primit putere prisositoare. [...]

CUVÎNTUL XLVIII

Din ce pricină a îngăduit Dumnezeu încercările pentru cei ce-L iubesc pe El

Din dragostea pe care sfinții o arată lui Dumnezeu, ei pătimesc pentru numele Lui încercările care-i strîmtoază, căci El nu Se depărtează de cei ce-L iubesc și inima lor dobîndește îndrăznire ca să-L vadă în chip neacoperit și să ceară de la El cele de folos cu încredere. Căci mare este puterea rugăciunii făcute cu îndrăzneală. De aceea a lăsat Dumnezeu pe sfinții Lui să fie încercați de toate încercările, ca ei să primească iarăși cercarea și proba ajutorului Lui și să vadă cită purtare de grijă are de ei; **dar și ca să dobîndească din încercări înțelepciune și să nu rămînă neînvățați, lipsindu-se de cîștigul ambelor părți ale deprinderii.** Căci ei cîștigă astfel prin cercare cunoștința tuturor și nu ajung de batjocura dracilor. Pentru că dacă s-ar deprinde numai în cele bune, dar ar fi lipsiți de cealaltă deprindere 274, ar fi lipsiți de cercare (de experiența) în războaie.

Și de am zice că prin aceasta Dumnezeu îi deprinde pe ei fără să le dea vreo cunoștință, am spune că Dumnezeu voiește ca ei să fie ca boii și ca asinii și ca cei ce nu au libertatea în unele lucruri 275⁸⁷⁴. Dar nu gustă omul binele, dacă nu e probat mai întîi prin cercarea celor rele. Aceasta, pentru ca, atunci cînd se întîlnește în ele cu binele, să se folosească de ele prin cunoștință și libertate, ca prin cele ce-i sînt proprii 276⁸⁷⁵. **Cît de dulce e cunoștința cîștigată**

⁸⁷⁴ 274. Deprinderea în răbdarea necazurilor.

⁸⁷⁵ 275. Deci oamenii, avînd înțelegere și nefiînd ca animalele, văd un sens și în necazurile ce le vin. Nu se deprind să le suporte în chip simplu, fără să cîștige prin aceasta o experiență, o cunoștință, să tragă o concluzie. Acesta e încă un motiv pentru care le primesc în chip liber, nu ca animalele ce le suportă fără libertate, pentru a cîștiga o simplă deprindere în a împlini din frică voia stăpînului lor.

⁸⁷⁵ 276. Chiar în necazuri, omul se întîlnește cu binele dacă se folosește de ele prin libertate și cunoștință, spre bine. Ele i se dau, de aceea, pentru că se poate folosi de ele prin cunoștință și libertate. Ele îi lărgesc cunoștința, dar îl și fac să crească duhovnicește, să evite răul, în chip liber.

prin deprinderea din cercarea lucrurilor și câtă putere dăruiește celui ce a aflat-o pe ea prin multa lui cercare (experiență), e un lucru cunoscut celor ce s-au încredințat despre aceasta și au simțit ajutorul ei, cum le e cunoscută și slăbiciunea firii și sprijinirea ei din partea puterii dumnezeiești. Căci atunci ei cunosc că Dumnezeu, oprind mai întâi ajutorul Său de la ei, îi face să simtă slăbiciunile firii și greutatea încercărilor și viclenia vrăjmașului; și cu cine au de luptat și în ce fire sînt îmbrăcați și cum sînt păziți de puterea dumnezeiască; și cît drum au făcut și cît au urcat pe el; și cum slăbesc în fața oricărei patimi cînd se depărtează puterea dumnezeiască de la ei. Aceasta, **pentru ca din toate acestea să cîștige smerenie și să călătorească spre Dumnezeu și să aștepte ajutorul Lui și să stăruie în rugăciune.**

Și toate acestea de unde le-au învățat, dacă n-au cîștigat cercarea din răbdarea multor rele, în care au ajuns din îngăduința lui Dumnezeu ? Căci zice Apostolul : «Ca să nu mă înalț din mărimea covârșitoare a descoperirilor, datu-mi-s-a bold în trup, îngerul satanei» (II Cor., 12, 7). **Dar și credință neclintită cîștigă cineva din încercări prin cercarea (experiența) ajutorului dumnezeiesc, pe care l-a primit de multe ori.** Prin aceasta se face neînfricat și dobîndește curaj din încercări și din deprinderea cea dobîndită.

Încercarea este de folos oricărui om. Căci dacă încercarea este de folos lui Pavel, toată gura se va astupa și lumea se va simți îndatorată înaintea lui Dumnezeu să primească încercările. Cei ce se nevoiesc sînt încercați, ca să sporească în bogăția lor; cei leneși, ca să se păzească de cele ce-i vatămă; cei somnoroși, ca să se îndemne la trezire; cei ce se află de parte, ca să se apropie de Dumnezeu; casnicii, ca să intre în casă cu îndrăzneală. Nici un fiu nedepins nu primește bogăția casei tatălui său înainte de a se putea folosi de ea. De aceea îi și încearcă mai întâi Dumnezeu și-i supune la greutăți, apoi le arată darul. Slavă Stăpînului, Celui ce prin doftorii amare ne duce la desfătarea în sănătate!

Nu este cineva care să nu se întristeze în timpurile de deprindere (de exercitare). Și nu este cineva căruia să nu i se pară amară vremea în care bea fierea încercărilor. Căci fără acestea nu poate ajunge cineva la băutura cea tare. Dar a răbda nu stă în puterea noastră. Căci cum ar putea vasul de lut să țină apa curgătoare, dacă nu l-ar fi întărit focul dumnezeiesc ? Toate le vom lua în Hristos Iisus, Domnul nostru, de I ne vom supune, cerîndu-le întru smerenie, cu o dorință neîncetată. Amin. [...]

Deci cereți și voi și nu vă leneviți. O, cutezanță negrăită ! **Dătătorul ne stîrnește pe noi să cerem de la El, ca să ne dea darurile Sale cele dumnezeiești. Și precum ni le dăruiește toate cîte ne sînt spre bine, precum singur știe, așa sînt pline cuvintele Lui de îndemnul de a îndrăzni și de a ne încrede în El. Și pentru că Domnul știe că nu încetează niciodată pornirea noastră de abatere înainte de moarte și că această schimbare este aproape de noi, înțeleg cea de la virtute la păcat, și că omul și firea lui sînt mereu în stare de a se abate la cele protivnice, ne-a îndemnat să ne sîrguim să cerem și să ne nevoim neîncetat** 283. Că dacă lumea aceasta ar fi locul încrederii și omul ar ajunge la ea, firea lui s-ar înălța de sub apăsarea nevoii și lucrarea lui, de sub apăsarea fricii, și n-am mai fi îndemnați să ne rugăm, împlinind ceea ce ne trebuie prin însăși purtarea Lui de grijă²⁸⁴. Pentru că nici în veacul viitor nu se aduc lui Dumnezeu rugăciuni de cerere a unor lucruri. Căci în acea patrie a libertății firea noastră nu va fi supusă schimbării, nici nu se va abate de frica celor protivnice ei. Pentru că va fi desăvîrșită în toate. **De aceea nu numai pentru rugăciune și pază trebuie să ne nevoim, ci și ca să înțelegem mișcările subțiri și nepricepute ce ni se împlină, care sînt mai presus de cunoașterea minții noastre și în care ne aflăm de multe ori fără de voie.** Căci chiar dacă cugetarea noastră este foarte sigură și plină de bunăvoință în cele bune, de multe ori ne părăsește la hotarul încercărilor și purtarea Lui de grijă ne aruncă, cum a zis fericitul Pavel: «Ca să nu mă înalț, pentru mărimea covârșitoare a descoperirilor, datu-mi-s-a îmbolditor trupului îngerul satanei, ca să mă lovească. Și de trei ori L-am rugat pe Domnul ca să-l ia de la mine. Și mi-a zis : îți ajunge ție harul Meu. Căci puterea Mea întru neputință se desăvîrșește» (II Cor., 12, 7) 284 a.

Drept aceea, Doamne, aceasta este voia Ta și de toate acestea are nevoie pruncia mea, ca să fie povățuită și trezită de Tine, mai ales cînd omul nu e beat de dorul Tău, cum nu sînt nici eu, și nu e atras de bunătăți, ca să nu mai vadă nicidecum lumea din pricina beției pe

care o are față de Tine 285. Căci m-ai făcut să mă ridic pînă la această stare și mai presus de ea, spre descoperiri și vederi care nu pot fi îlcuite de limba trupească și se văd și se aude glasul liturghiei duhurilor și să mă învrednicesc de vederea plină de sfințenie a Ta 286⁸⁷⁶. Dar deocamdată eu, cel desăvîrșit în Hristos, nu sînt în stare să mă păzesc pe mine, tocmai pentru că sînt ceva și pentru că am o subțirime; căci nu sînt în stare să mă înțeleg prin puterea mea pe mine, cel ce am dobîndit mințea lui Hristos 287. [dacă Sfântul Apostol Pavel, ce dobîndise mințea lui Hristos, avea nevoie de încercări și era prunc, mai ales când 2Co 12:4 a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască, atunci cum am putea spune că Părintele Arsenie Boca la începutul nevoinței sale, când era lipsit de experiența duhovnicească, nu avea nevoie de sfat și de ghimpe, indiferent ce fel de vedenii ar fi avut? – n.n.]

Drept aceea, Doamne, pentru aceasta mă bucur de slăbiciuni, de necazuri, de închisori, de legături, de nevoi, fie de cele din partea firii, fie de cele de la fiii firii, fie de cele de la dușmanii ei. Rabd, bucurîndu-mă, neputințele mele, adică încercările mele, ca să se sălășluiască puterea lui Dumnezeu în lăuntru meu [vedeți că fără slăbiciuni și necazuri nu se sălășluiește puterea lui Dumnezeu înăuntru omului? – n.n.] (II Cor., 12, 9). Dacă după toate acestea am nevoie de toiagul ispitelor, ca și mai mult să sporească prin el întru mine sălășluirea Ta și să fiu păzit în apropierea Ta, cunosc din aceasta că nu ai pe cineva mai iubit decît pe mine, că prin aceasta m-ai mărit pe mine mai mult decît pe mulți; și mi-ai dat să cunosc puterile Tale minunate și slăvite ca oarecărui dintre apostoli 288, cum nu ai dat altora din soții mei, și m-ai numit pe mine «vas al alegerii», ca să păzesc cu credință treapta dragostei Tale. Pentru toate acestea știu că pentru a spori și a înainta în lucrarea propovăduirii, aș fi fost dezlegat de lanțul încercărilor și deci mi-ai fi dăruit libertatea dacă mi-ar fi fost de folos. Dar nu ai binevoit să fiu fără necaz, nici fără grijă în lumea aceasta. Căci nu voiai să se înmulțească mai degrabă lucrarea propovăduirii Evangheliei Tale în lume, decît să mă folosesc de încercările mele și ca sufletul meu să fie păzit sănătos lângă Tine 289. [vedeți că toiagul încercărilor este semn de dragoste și misiunea nu o iubește Hristos, deci nu este de la El, atunci când sufletul încă nu este însănătoșit prin pocăință? Propovăduirea adevărată a Sfintei Evanghelii se face de cei înlănțuiți în încercări. Mai mult vrea Dumnezeu să fie un suflet păzit sănătos lângă Sine, decît să se înmulțească în lume lucrarea Sfintei Evanghelii! Deci misiune după pocăință și prin suferință, nu misiune înainte sau în loc de pocăință, fără suferință... – n.n.]

Deci, poți vedea, tu, cel ce ai dobîndit dreptă socoteală (discernămînt), că mare e darul încercărilor. Căci cu cît se înalță omul mai mult și intră în treapta duhovnicească, după asemănarea lui Pavel, cu atît are nevoie mai mult de frică și de pază și culege folos din întîlnirea cu încercările. Cine a ajuns în țara încredințării cea plină de jefuitori și a primit puterea să nu se abată ? [nu putem spune, dacă nu cumva nu ne-am lepădat de Ortodoxie, că Părintele Arsenie Boca ar fi mai avansat ca Sfântul Apostol Pavel. Chiar dacă ar fi înălțat pe treapta duhovnicească la măsura lui, tot ar fi avut nevoie de frică, pază și de folosul din încercărilor. Dar sfinția sa, după ce s-a lepădat de preoție și călugărie, și-a întemeiat o familie de tip

⁸⁷⁶ 283. Neîncetat firea noastră schimbătoare ne îndeamnă spre abateri de la calea cea bună. Cunoscînd această slăbiciune a ei, Dumnezeu ne iartă neîncetat, dar ne și îndeamnă să-I cerem iertarea și ajutorul. Fixismul firii în bine, susținut de unele erezii vechi și de denominațiuni creștine de azi, nu corespunde realității.

284. Chiar de se află cugetul nostru plin de bunăvoință spre cele bune, cîteodată nu mai înțelegem rostul unor încercări, sau ea ne părește la hotarul lor (cînd începe lucrarea acestor încercări) și într-un fel purtarea de grijă a lui Dumnezeu ne lasă în seama lor (ne aruncă), deși pînă la urmă ne va ajuta să ieșim din ele. Sau lucrarea lui Dumnezeu cu noi își produce rodul prin neputința noastră, arătată în greutatea cu care suferim încercările, întrucît sînt foarte mari. Atunci strigăm mai tare către Dumnezeu și deschidem poarta sufletului spre primirea ajutorului Lui.

284 a. Dacă am trăi în certitudinea vederii lui Dumnezeu, în experiența vădită a Lui, n-am mai avea nevoie să ne întărim în această certitudine prin cereri. Am fi convinși despre bunătatea darnică a lui Dumnezeu prin «vederea» Lui. De aceea, în veacul viitor vom lăuda numai pe Dumnezeu și-I vom mulțumi, dar nu-I vom cere ceva.

285. E de remarcat această însușire a beției de Dumnezeu : ea e și o nevedere a lumii înconjurătoare.

286. Liturghia duhurilor e liturghia îngerească, slavoslovie lor neîncetată. Iar vederea lui Dumnezeu e plină de sfințenie, sau de curăție, cum și Dumnezeu e atotcurat sau sfînt. Numai cel curat vede pe Dumnezeu, sau Dumnezeu iradiază curăția Lui în cel ce-L vede.

comunist cu Maica Zamfira, nu a mai fost stingherit de nimeni, în afară de supravegherea securității și de dialogurile cu ea, după cum vom vedea, văzându-și de interesul personal, care consta și din misiunea (îngăduită de securitate) de la Drăgănescu, în scopul său de a-și aduna prozeliți care să îl laude mai presus de toți și de toate, în locul lui Hristos pictându-se pe sine, atât pe pereți, cât și în inimile oamenilor. Astfel că misiunea și prin mijloace, și prin scop, și prin comoditate, nu a fost a lui Hristos – n.n.] (*E un lucru care nu s-a dat îngerilor, ca să nu se desăvârșească fără noi*) 290. **Cine ajungând acolo a primit acest dar, contra tuturor darurilor duhovnicești și trupești, încât să poată să rămână cu totul neschimbat și să nu se apropie de el vreo ispită în gânduri? Rînduiala lumii acesteia are acest înțeles, arătat în toate Scripturile: de ni s-ar întîmplă în fiecare zi mii de căderi și de răni, să nu ne descurajăm și să nu părăsim cursa în stadion. Căci e cu putință ca printr-o mică luptă să cîștigăm biruința și să primim cununa.**

Lumea aceasta e un loc de luptă și un stadion de curse. Și timpul acesta e un timp de luptă. Și în locul de luptă nu e lege 290 a⁸⁷⁷. Adică împăratul nu pune un hotar ostașilor pînă nu se va isprăvi lupta și nu va ajunge fiecare om la ușa împăratului împăraților și nu se va proba acolo cine a răbdat în luptă și nu s-a lăsat să fie înfrînt și n-a dat bir cu fugiții. Căci de cîte ori nu se află cîte un om care pare să nu fie de nici un folos cuiva și e dat mereu la o parte din lipsa de deprindere și aruncat, și totuși, aflîndu-se întru neputință, răpește steagul din mîna oștirii fiilor uriașilor și înalță numele lui și e lăudat mai mult decît toți cei ce se luptă și sînt cunoscuți prin biruințele lor și primește cununa și darul de preț mai mult decît toți soții lui ? De aceea să nu rămînă nici un om în deznădejde. Să nu ne lenevim în rugăciune și să nu pregetăm în a cere ajutor de la El.

Și aceasta să o punem în cugetul nostru, ca atîta timp cît sîntem în lume și lăsați în trup, chiar de ne vom înălța pînă la crugul (absida) cerurilor, nu trebuie să fim fără fapte și trudă și grijă. Prin aceasta vine desăvîrșirea. Iartă-mă ! Iar ce este mai mult decît aceasta este îndeletnicire fără judecată. [așadar, misiunea fără pocăință, fără faptele, truda și grija smereniei ce vine din ascultarea de duhovnic și de Sfinții Părinți, este o îndeletnicire fără judecată – n.n.] *Iar Dumnezeuului nostru fie slava și stăpînirea și mărirea în veci! Amin.*⁸⁷⁸

Deci, nu există misiune mântuitoare fără pocăință, zdrobirea firii prin necazuri, și înțelegerea că totul e Hristos. Iar aceasta are ca rod că propovăduirea ei este centrată pe El, iar nu pe sine, și ucenicii se îndrăgostesc de Dumnezeu-Omul, necăzînd în cumplitul blestem al nădejzii în om. Orice altă misiune este o campanie diavolească pentru ca misionarul să uite de pocăință, să se încante de sine, să ajungă cursă de vînat sufletele pentru iad, care începe de aici prin centrarea minții pe orcine altul decît Hristos.

⁸⁷⁷ 287. *Cu cît sînt ridicat prin Hristos mai sus, cu atît mă înțeleg mai puțin. Obiectiv am dobîndit mintea lui Hristos și sînt om desăvîrșit în Hristos, dar ceea ce îmi este dat obiectiv, nu sînt în stare să înțeleg încă, tocmai pentru că e o stare așa de înaltă. Deci nu sînt în stare să înțeleg încă nici rostul unor încercări, care tocmai pentru consolidarea mea în această înălțime vin asupra mea. Acesta poate fi sensul textului [...]*

288. *Lui Pavel. [...] în textul grec sună : «Și precum mi-ai dat mie să cunosc puterile Tale minunate și slăvite, nu i-ai dat oarecărui dintre apostoli, prietenii mei» etc.*

289. *[...] înțelesul cred că e acesta : Dumnezeu nu socotește că e mai de folos o propovăduire a Lui în lume, făcută de oameni neprobați și necurățiți prin încercări, decît o desăvîrșire prealabilă prin încercări. De-abia atunci propovăduirea credincioșilor ar avea un efect adevărat. De aceea se spune : «Pentru ca prin aceste încercări să fiu păzit sănătos lângă Tine și astfel să se facă mai cu rod propovăduirea Ta în lume».*

290. *Cu cît se întărește cineva mai mult în încredințarea că a sporit în apropierea de Dumnezeu, cu atît asaturile duhurilor rele sînt mai stăruitoare. Dar și în respingerea acestora ne bucurăm mai mult de ajutorul îngerilor. In felul acesta îngerii înșiși sporesc împreună cu noi în desăvîrșire, luptînd și ei împreună cu noi împotriva atacurilor rele. Dacă îngerii înșiși ar fi supuși unor asemenea încercări și ar trebui să lupte pentru respingerea lor de la ei înșiși, ei ar face fără noi suișul lor spre Dumnezeu. Dar nu li s-a dat să urce fără noi, fără să ne ajute pe noi. De altfel s-ar putea spune că aceasta e o rînduială generală. Nici un om nu poate urca spre Dumnezeu (spre bine), dacă nu ajută și pe alții să urce, și dacă nu e ajutat și el de alții.*

290 a. *în război nu e lege care să rînduiască la care atacuri să răspund și la care să nu răspund. Trebuie să lupt în tot felul, ca să mă apăr și să cîștig biruința.*

⁸⁷⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Isaac SIRUL, Filocalia Sau Culegere Din Scrierile Sfinților Părinți Care Arată Cum Se Poate Omul Curăți, Lumina Și Desăvârși, Volumul X (Cuvinte Despre Sfințele Nevoințe), Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1981, pp. 193-194, 251, 261-264.

Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui.

2Ti 3:1 Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele; 2 Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, 3 Lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine, 4 Trădători, necuviincioși, îngâmfăți, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, 5 Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia. 6 Căci dintre aceștia sunt cei ce se vâra prin case și robesc femeiuși împovărate de păcate și purtate de multe feluri de poftă, 7 Mereu învățând și neputând niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului. 8 După cum Iannes și Iambres s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia stau împotriva adevărului, oameni stricați la minte și netrebnici pentru credință. 9 Dar nu vor merge mai departe, pentru că nebunia lor va fi vădită tuturor, precum a fost și a aceluia.

Col 2:18 Nimeni să nu vă smulgă biruința printr-o prefăcută smerenie și printr-o fățarnică închinare la îngeri, încercând să pătrundă în cele ce n-a văzut, și îngâmfându-se zadarnic cu închipuirea lui trupească, 19 În loc să se țină strâns de capul de la care trupul tot, - prin încheieturi și legături, îndestulându-se și întocmindu-se, sporește în creșterea lui Dumnezeu.

Vă întrebăm ce fel de misiune a avut Părintele Arsenie Boca? Misiune mântuitoare sau pierzătoare? Cum a putut Părintele Arsenie Boca face misiune fără a se slăvi în deșert, când a stat la Sfântul Munte doar 66 de zile, fiind de capul lui într-o chilie ne având alt dascăl decât un strigoi? Cum a putut căpăta experiență reală de cunoaștere duhovnicească neavând suferințe, ci doar succese provenite din ispita demonică a năvălirii oamenilor, neformându-se prin studiul asiduu al Sfinților Părinți, ci doar prin lectura superficială a filozofiei, matematicii, fizicii, medicinei, prin practicarea învățăturilor drăcești din „religiile superioare” și prin pregătirea în tot felul de tehnici de pictură, în cea mai mare parte luate luate din Apus?

Răspunsul ne vine firesc din felul sfinției sale de a scrie, predica și picta: era grav afectat tocmai prin plăcerea și părerea de sine. A înghițit momeala falsei misiuni întinsă de cel ce urăște mai mult decât toate pocăința și, astfel, s-a vătămat.

Dar nici de necazuri nu s-a folosit duhovnicește: atunci când Dumnezeu i-a dat ocazia de a suferi, pentru a se vindeca de slava deșartă, sfinția sa a fugit de temniță prin hipnoză, denunțuri, lepădarea de preoție și călugărie, alegând traiul comod cu Maica Zamfira, făcând compromisuri cu regimul pentru a-și asigura un nivel confortabil de viață, peste nivelul omului obișnuit de atunci.

Dar ce este cel mai grav: niciodată nu a mai luat asupra sa crucea pocăinței prin călugărie, până la moarte. Despre aceasta, însă, vedeți mai pe larg în capitolul *Având această concepție despre eretici, nu este de mirare că atunci când a fost caterisit (sau oprit de la slujire) și-a format o parasinagogă și mai ales subcapitolul Arsenie vs. Arsenie.*

Sub toate aspectele modelul propus de Fenomenul Prislop este diametral opus Sfințelor Evanghelii, în schimb este foarte asemănător tuturor mișcărilor amăgitoare. De aceea Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt. În schimb, știind că a fost rătăcit sub pretextul unui scop bun,

4. ÎNDRĂGIT CA UN FRATE CĂZUT ÎN ÎNȘELARE, NU JUDECAT

Nu-l judecăm nicidecum pe autorul mișcării de la Prislop, încercând a-l îndrăgi ca pe un frate de-al nostru căzut în înșelare și pomenindu-l la rugăciunile pentru morții noștri, **ca pe un ieromonah răposat al Bisericii noastre (nădăjduind că s-a mărturisit public de toate învățăturile rătăcite de mai sus, pentru a putea fi pomenit fără primejdie)**, dar analizăm învățăturile preacuvioșiei sale pentru a primi sfatul cel bun de acolo (dacă există, și suntem învățați în dogmatica Ortodoxă pentru a nu ne contamina cu ce este diavolesc, pe nebagatele de seamă) și a ne feri în același timp, cu tărie, de ceea ce este vătămător și neconform cu Sfinții Părinți.

Dar, ce este mai grav, este ceea ce s-a întâmplat și cu mulți alți amăgiți:

5. ALUNECAREA DIN VIEȚUIRE ÎN DOGME

I s-a întunecat mintea și rațiunea (nu numai simțirea) atât în viețuire (călcând poruncile Ortodoxe), dar și în dogme (susținând multe învățături eretice).

Să comparăm o altă întâmplare din Pateric, cu cele din viața Părintelui Arsenie Boca:

3. *Era un sihastru iscusit ce trăia în pustie și care se închisese într-o peșteră petrecând în înfrânare, post, priveghere, întru rugăciuni, nevoie și osteneți, întrecând și covârșind pe alții. Dar nepăzindu-se și nesocotind înșelăciunea vicelanului diavol, fu batjocorit de vrăjmașul și a căzut în cumplită ispită căci amăgindu-l vrăjmașul, îi arăta lui în vis feluri și feluri de vedenii și cele ce vedea el în vis se petreceau apoi aieva, până s-a încredințat visurilor. După ce s-a încrezut bine visurilor, într-o noapte i-a arătat lui diavolul neamul și soborul creștinesc cu apostolii și cu mucenicii, fiind la un loc întunecat, ponegriți și pedepsiti, de tot binele lipsiti, plini de toată rușinea și necurăția și erau toți mâhniți și scârbiți. Iar în într-o parte era neamul jidovesc, cu Moise și cu toți proorocii, într-un loc luminat, liniștit, plin de lumină, de toată mângâierea, bucuria și veselia. Și îl sfătuia înșelătorul, zicând: „Iată, acum vezi neamul vostru creștinesc în ce loc și în ce chip este și neamul jidovesc cum se află. Deci, de vei vrea să fii însoțit și împărtășit fericirii și bucuriei neamului jidovesc, te sfătuiesc să mergi și să primești tăierea împrejur, legea și credința jidovească. Iar el, după cum am zis, fiind foarte încredințat visurilor, a făcut așa precum l-a sfătuit vrăjmașul. **Ieșind din peștera lui și lăsând pustia și viața pustnicească, a venit în lume deși erau șaiszeci de ani de când nu ieșise din pustie și mergând la școala și soborul jidovilor le-a spus cum a văzut în vis neamul creștinesc în loc întunecat și pedepsiti, iar neamul jidovesc la loc luminat, plin de bucurie și de veselie. Jidovii auzind aceasta, s-au bucurat și l-au îndemnat să primească legea lor. Iar el cu mare bucuria a primit tăierea împrejur pe trupul său și toată legea lor și așa a pierit. Aceasta i s-a întâmplat pentru că n-a câștigat dreapta socoteală și s-a deprins din tinerețile sale numai voi și sfaturilor gândurilor sale a se supune, iar sfatul cel bun și folositor al părinților și al fraților, niciodată nu l-a încercat.16-31⁸⁷⁹***

Tot așa, prin încrederea sfinției sale în arătările demonice, și-a pierdut discernământul, ajungând la încălcarea sfintelor canoane și răstălmăcirea învățăturilor de credință, biruindu-se de păreri eretice, atât în scris cât și în pictură.

Aceasta pe de o parte i se trage de la faptul că nu a lucrat virtutea adevărată, adică smerenia, întunecându-i-se mintea, iar pe de alta sunt cea mai mare dovadă că lucrarea lăuntrică a sfinției sale a fost amăgită și amăgitoare:

8. *Nu tot omul care vine în această lume e luminat numai decît de Cuvântul, căci mulți rămân neluminați și nepărtași de lumina cunoștinței. Ci e vădit că numai omul care vine prin voia sa proprie în lumea cea adevărată, adică a virtuților. Deci tot omul care vine cu adevărat, prin nașterea de bunăvoie, în lumea aceasta a virtuților, e luminat în mod sigur de Cuvântul, dobândind o deprindere neclintită în virtute și o cunoștință adevărată și fără greșală. [...]*

32. *Cel ce arată cunoștința întrupată în activitate și activitatea însuflețită de cunoștință, a descoperit modul exact al adevăratei lucrări îndumnezeitoare. Iar cel ce are numai pe una din acestea, despărțită de cealaltă, sau a făcut din cunoștință o nălucire (fantezie) inconsistentă (fără suport), sau din activitate un idol (o formă) fără suflet. Căci cunoștința fără faptă nu se deosebește întru nimic de nălucire, neavând fapta ca temelie; iar activitatea irațională e tot una cu un idol (cu o formă) fără suflet, neavând cunoștința care să o însuflețească. [...]*

16. *Definiția virtuții este unirea prin cunoștință a neputinței omenești cu puterea dumnezeiească. Deci cel ce se închide pe sine în neputința firii, încă nu a ajuns la hotarul*

⁸⁷⁹ Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Patericul*, Ed. cit., Pentru multe feluri de năluciri și înșelăciuni diavolești, cu care amăgește și înșeală vrăjmașul pe mulți, vrând ca să-i smintească din calea mântuirii, să-i depărteze de Dumnezeu și să le fie în zadar osteneala lor, 3.

virtuții. Din această pricină el păcătuiește, ca unul ce n-a primit încă puterea ce întărește neputința. Iar cel ce prezintă cu îndrăzneală în loc de puterea dumnezeiască neputința proprie ca putere, a sărit pe hotarul virtuții. El păcătuiește prin aceea că nu recunoaște ceea ce s-a făcut mai pe urmă prin el în chip suprafiresc. El socotește păcatul drept virtute. **E mai de iertat deci cel ce s-a închis în neputința sa naturală, pătimind mai bine căderea de la virtute din trândăvie, decât cel ce prezintă în loc de puterea dumnezeiască neputința proprie ca putere în stare să împlinească datoriile.** Căci mai degrabă își pricinuieste căderea prin îndrăzneala sa.⁸⁸⁰

Este evident că în prima fază a sărit peste hotarul virtuții, iar apoi a căzut de la ea, îngăduind chiar Dumnezeu aceasta, pentru a se trezi, după cum vom vedea mai jos. Dar oare se va pocăi până la sfârșit?

Pentru a afla aceasta este nevoie să vedem ce s-a întâmplat cu Părintele Arsenie Boca după ce s-a întors în țară și a început, fără dreaptă socoteală, o misiune care l-a făcut să se lepede și de preoție, și de călugărie, pentru a viețui restul vieții cu o femeie ce-l șantaja cu sinuciderea, dacă nu îi făcea întocmai voia ei.

B. RELAȚIA CU MAICA ZAMFIRA

444. -“Marele sinod, a oprit cu desăvârșire, ca episcopul, sau preotul, sau diaconul, sau orice alt cleric să aibă vreo femeie îngrijitoare, afară de mamă, sau soră, sau mătușă, sau pe anumite persoane, care nu pot fi bănuite de legături de concubinaj”. I ec.3.-

445. -Nici unul dintre clerici să nu țină femeie sau servitoare decât pe acele persoane, care în canon (I ec. 3) sînt trecute libere de orice bănuială, păstrîndu-și prin aceasta, curătenia morală. Iar dacă cineva ar călca cele hotărîte de noi, să se caterisească. Aceasta să se respecte și de cei castrați, avînd grijă de curătenia lor morală, (fără a face sminteală).

Cei ce vor călca această hotărîre, de vor fi clerici, să se caterisească, iar de vor fi laici, să se afurisească “. vi ec. s.

446. ...”O, Grigore, nu sîntem noi cei dintîi și nici singuri care au legiuit ca femeile să nu viețuiască împreună cu bărbații. Citește canonul cel așezat de sfinții părinți în sinodul de la Niceea (3), care oprește precis a nu avea în casă femei introduse pe furiș. Necăsătoria este vrednică de cinste numai prin viețuire separată de femei; căci, dacă cineva făgăduiește fecioria numai cu numele, dar cu fapta ar face contrariu, este limpede, că ei vânează fățarnic, cîntea fecioriei, dar cu fapta nu renunță la plăcerile păcătoase. Deci, cu atît mai mult ar fi fost bine a înlătura femeia, după rugămîntea noastră decât să te dezvinovățești, că ești scutit de orice patimă trupească. Nici cu nu cred, că tu fiind de 70 de ani, să mai trăiești în păcate cu o femeie și nici eu n-am poruncit cele poruncite de canoane ca și cum aș fi crezut că e la mijloc vreo poftă păcătoasă; ci fiindcă ne-am învățat de la apostoli a nu face sminteală fraților (Rom. 14,13) și știm că ceea ce la tine este folositor la alții devine prilej de păcătuire și, de aceea, am poruncit, urmînd sfinților părinți, să îndepărtezi acea femeie (ținută ca servitoare). De ce acuzi pe horepiscop și pomenești de veche neînțelegere? De ce nu te îvinovățești pe tine, care nu ești în stare să alungi pe acea femeie? Deci scoate-o din casa la și trimite-o la mînăstire pentru ca ea să trăiască cu fecioarele (fiind curată), iar pe tine să te servească bărbații (fiind bătrîn). Ca nu cîndva să se hulească numele Domnului pentru sminteala voastră (Rom. 2,24). Pînă cînd nu vei face așa, la nimic nu-ți folosesc nenumăratele scrisori de justificare. Dacă vei muri fără îndreptare, vei răspunde înaintea Domnului pentru lenevirea ta. Și dacă vei îndrăzni să rămâi în slujba preoției, fără a te îndrepta, vei fi anatema pentru tot poporul și cei ce te vor primi pe tine (ca preot), vor fi lepădați de întreaga biserică “. -Sfântul Vasile 88.

⁸⁸⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia*..., Vol. III, Ed. cit., p. 414, 416, 329.

447. - "Cel ce are concubină și, nu voiește nici a o lăsa, nici a se cununa cu femeia sa, nu se cuvine a-i primi darurile la biserică, ale cărei legi le bârfește și le defăima prin faptele sale". -Sf. Nichifor 34.⁸⁸¹

1. DILEMA

Ajungând aici suntem într-o mare dilemă. Să tăcem sau să scriem mai departe. Nu am vrea să atingem acest subiect delicat, fiindcă este vorba de o poveste de dragoste (chiar dacă a firii căzute), de lungă durată, pentru care ar fi invidios orice cuplu și care ar putea fi scenariul oricărui film romantic de mare calibru. În plus respectarea intimității oamenilor este obligatorie pentru orice istoric ce nu dorește a deveni un ziarist clevetitor. Problema apare, însă, din păcate, foarte presantă când această relație este descrisă ca o mare sfințenie, în contrazicere cu învățăturile Sfintei Biserici. A lua ca model un astfel de cuplu este pasul imediat următor, dacă îl prezentăm ca sfânt. Așadar nu din punct de vedere al păcătoșeniei/nepăcătoșeniei acestei familii suntem obligați a aborda acest subiect (fiindcă nimeni nu știe pocăința celor doi ce poate s-a lucrat în ascuns), ci din cauza pericolului iminent al imitării și amestecării binelui cu răul ca model al adevărului. Astfel că suntem datori de a arăta și alarma că acest cuplu celebru, în cele cunoscute și cele care se văd (nu în pocăința nevăzută și necunoscută) nu numai că nu poate fi vreun model de sfințenie, dar nici măcar vreun bun exemplu de familie Ortodoxă obișnuită. Noi sperăm și ne rugăm ca cei doi să se fi pocăit și să se fi mântuit, de aceea facem un apel public pentru găsirea vreunor documente în acest sens, care cu adevărat ar putea fi un model de sfințenie. Cine poate birui cu pocăința o înșelare de asemenea mari proporții, chiar că este un mare model de sfințenie. Însă, se poate pune în calendar numai dacă are și o lepădare autentică și dovedită de toate rătăcirile lui, ca nu cumva fiind considerat Sfânt, cele nelepădate de el și dăunătoare sufletului să se creadă că sunt sfințenia, ci să se înțeleagă că adevărata sfințenie constă tocmai în mărturisirea lui a bunătății lui Dumnezeu și a propriei neputințe și neștiințe. Iar această mărturisire trebuie făcută publică deoarece și păcatele lor sunt publice. Dacă vrem să fie un model public, trebuie ca și pocăința lor să fie cunoscută, publicată și răspândită cu aceeași osârdie cu care se popularizează și căderile lor ca fiind înălțări, și falsele lor vedenii și minuni, ca fiind dumnezeiești, și exagerările ucenicilor ca fiind realități mântuitoare, și toate lucrurile neortodoxe pe care le-au făcut sau învățat (sau pe care ucenicii exaltați le-au inventat, neexistând de fapt în realitate). Toate acestea pentru ca oamenii să nu ia răul drept bine și binele drept rău, fie judecându-i (și căzând în clevetirea gravă a clericilor), fie admirându-i (și urmându-le exemplul), ca să nu dobândim un „vai!” veșnic, cum zice Sfântul prooroc Isaia:

Isa 5:20 Vai celor ce zic răului că este bun și bunului că este rău, celor ce pun lumina întunerec și întunerecul lumină, celor ce pun amarul dulce și dulcele amar.

Noi trebuie să luăm aminte la acest exemplu tipic de înșelare, înscris cu sudoare, gânduri, dureri și sânge în viețile lor, căci pândește pe mulți, dacă nu pe toți. Să nu ne poticnim că ei au faima de sfinți, să nu ținem cont de numele cui poartă acest exemplu, ci să înțelegem realitatea înfricoșătoare a lui, pentru a ne feri de a nu cădea și noi în aceeași capcană. Înșelarea a pornit de la dorința nechibzuită de misiune pentru Hristos, mai înainte de întărirea în smerenie și a derapat în pierderea noțiunilor celor mai elementare despre mântuire și ignorarea celor mai evidente și frapante dovezi ale căderii. De aceea ne cerem iertare, că am fost obligați de vâlva făcută de ucenicii lor ca să lămurim, după Sfinții Părinți, și această relație, nedorind ca ea să fie vreoa acuză, ci poate chiar o scuză și un îndemn la înțelegere, fiindcă firea omenească așa cum este ea de stricată lesne se prăbușește și cu anevoie se mântuiește, dacă nu strigă cu smerenie la Hristos. Fiindcă oricine, până la moarte, indiferent de ce spune sau vede lumea la el, se poate pocăi.

2. S-A POCĂIT ?

Așa nădăjduia unul din arhieriei ce au binecuvântat scrierea acestui studiu (de dragul Adevărului și pentru a scăpa pe oameni de amăgire): că pricina înșelării sfinției sale și a opiniei publice ar fi fost tocmai Maica Zamfira și nu se poate ca un om atât de inteligent să nu se fi căit măcar pe patul de moarte, în mod public, lăsând un testament scris cu lacrimi, pe care, însă, ucenicii inconștienți, l-au ascuns (cum au ascuns

⁸⁸¹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

și oasele lui înnegrite). Se roagă și Preasfinția Sa, și noi ca lacrimile atâtor oameni îndurerați ce vin la mormântul Părintelui Arsenie Boca să se prefacă în izvor de milă de la Dumnezeu. Dar noi adăugăm că aceasta nu se va putea decât atunci când ei vor fi conștienți de ceea ce fac, lepădând amăgirea și ne mai plângând ca să fie ajutați de sfinția sa, din nevoia pentru ei, ci din duh de jertfă, ca să-l ierte pe el Domnul, fiindcă altfel înghit cu mintea lor toată lucrarea diavolească mincinoasă ce îi ucide în ascuns, și îi sporesc osânda Părintelui Arsenie Boca. Să plângem fraților, cu toții, pentru sfinția sa, pentru neamul românesc și pentru noi înșine, pentru a scăpa din amăgire.

De acea, haideți să ne oprim pentru o vreme din analiza picturilor de la Drăgănescu și să ne punem întrebarea fundamentală: oare s-a pocăit (măcar pe patul de moarte și, dacă nu public, măcar în ascuns) Părintele Arsenie Boca de tot ce a făcut?

Cercetând scrierile, picturile sfinției sale și multele cărți scrise de ucenicii cei mai fierbinți ai sfinției sale, am găsit doar două indicii despre o eventuală pocăință a Părintelui Arsenie Boca, e adevărat că și acelea amestecate și nesigure. Însă noi ne-am bucurat ca și cum am fi aflat o comoară mare, fiindcă dorința care a inițiat și a crescut pe parcursul acestui studiu a fost ca să vedem dacă preacuvioșia sa poate fi model de sfințenie, iar sfințenia are ca ax central pocăința. Văzând cum au evoluat viața și învățăturile sfinției sale și impactul pe care îl are în popor, datorită presiunii mass-media, și cum îl citează și urmează mulți, am dorit ca măcar la sfârșit să se fi trezit din amăgire și să se fi lepădat de ea, măcar în particular dacă nu public, cum s-ar fi convenit, ca astfel să poată fi considerat chiar un model al biruinței și ridicării finale din cea mai de jos prăpastie, iar cei ce îl apreciază așa de mult să se lepede și ei de înșelare, de tot ce i-a învățat rău el sau au prezentat ucenicii despre el deformat prin exagerare.

Iată cele două texte, care ne-au bucurat din toată inima și pentru care îi suntem sfinției sale și ucenicilor recunoscători:

Iată ce scrie chiar sfinția sa:

Văd că și eu mă pomenesc lăudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățarnicesc.⁸⁸²

Iată ce zic ucenicii sfinției sale:

„Începe timpul mucenicilor”

*Neîndoielnic, părintele își cunoștea sfârșitul. Ucenicul său, Preasfințitul Daniil, episcopul ortodox din Vârșețul Voivodinei, își amintește că, în decembrie 1988, la ultima lor întâlnire de la Prislop, părintele a plâns pentru prima și ultima oară, în fața obștii adunate să celebreze apropierea sfintelor sărbători de Crăciun. Anul următor, în prag de iarnă, părintele va cădea nemișcat la pat și se va stinge sfielnic și tăcut, ca pâlparea unei lumânări suflata de boarea unui vânt. Nimeni nu poate ști cui anume îi erau adresate lacrimile de la Prislop. Cu siguranță, era un semn de despărțire, dar și de întărire a ceea ce se spune că profetise pentru ultima oară poporului român, cu puțin timp înainte de căderea comunismului: „Îmi pare rău pentru voi. Frica e de la diavol... Îmi pare rău pentru voi. Vor cădea mulți dintre cei aleși. Vă vor pune impozite, taxe și alte dări. Nu veți mai putea fi sfinți... Acum nu mai e timpul sfinților. Acum începe timpul mucenicilor”.*⁸⁸³

Lăsând la o parte încâlceala specifică învățăturilor sfinției sale, prezentă nu numai în proorocii, dar și în cele scrise (De unde ideea ca timpul mucenicilor să nu fie timpul Sfinților, când Sfinții Mucenici sunt tocmai Sfinții care se predau cu totul, dăruindu-și chiar și viața lui Hristos? Sau care este contradicția între Sfinți și Sfinții Mucenici?), să vedem un pic și despre plânsul Părintelui Arsenie Boca.

Foarte gravă este afirmația că până în acel an preacuvioșia sa nu a plâns niciodată. Dar aceasta arată o inimă împietrită în care nu a lucrat nici măcar harul începător al curățirii de patimi. Nădăjduim, însă, că este doar o exprimare greșită, fiind vorba doar de plânsul public, iar nu de cel particular, fiindcă iată ce spune Sfântul Cuvios Isaac Sirul:

Din lucrarea silită se naște căldura nemăsurată, care arde în inimă din amintirile fierbinți ce se ivesc din nou în minte. Iar lucrarea aceasta împreună cu paza subțiază mintea în căldura lor și-i dăruiesc vederea. Și această vedere naște gândurile fierbinți de care am vorbit, în

⁸⁸² O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 431-433.

⁸⁸³ <<http://www.fundatiarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-presă-si-internet/profetia-pictata-a-parintelui-arsenie-boca.html>>, sâmbătă, 5 septembrie 2015.

adâncul vederii sufletului, care se numește contemplație. Iar această contemplație naște la rândul ei căldura, și din căldura aceasta, venită din harul contemplației, se naște curgerea lacrimilor. **La început câștigul e mic, adică într-o zi îi vin omului de multe ori lacrimile și iarăși e lipsit de ele. Pe urmă însă îi vin lacrimile neîncetate. Iar din lacrimile neîncetate, sufletul primește pacea gândurilor.** Și de la pacea gândurilor, sufletul se înalță la curăția minții. Iar de la curăția minții, omul ajunge la vederea tainelor lui Dumnezeu. Căci curăția este ascunsă în pacea din partea războaielor. **După acestea, mintea ajunge să vadă descoperiri și semne, cum a văzut Iezechiel proorocul. Acestea închipuiesc cele trei trepte prin care se apropie sufletul de Dumnezeu.** [de aici, se înțelege că dacă Părintele Arsenie Boca atunci a plâns pentru prima oară, nu a ajuns nici la harul contemplației, nici la lacrimile neîncetate, nici la pacea gândurilor, nici la curăția minții, nici la vederea tainelor lui Dumnezeu, nici la adevărate proorocii – n.n.] [...]

Și iarăși, de vezi cu sufletul tău că prin fiecare gând mișcat în el și prin vederile (contemplațiile) ce-ți vin în liniștea ta, ți se umplu ochii de lacrimi și ele curg peste obrajii tăi, fără silă, cunoaște că a început să se facă înaintea ta o deschizătură în zidul despărțitor, spre pierderea potrivnicilor. [decu nu este vorba numai de lacrimi lăuntrice, ele curg și pe obraji. Dacă Părintele nu le-a avut, înseamnă că nu a primit o deschizătură în zidul despărțitor spre pierderea potrivnicilor – n.n.] [...]

Dacă silești genele ochilor tăi pînă ce ajungi la lacrimi, să nu socotești că ai ajuns la ceva în viața ta. Căci pînă acum cele ascunse ale tale slujesc lumii, adică stai în slujba celor lumești și faci lucrul lui Dumnezeu numai prin omul din afară. Dar cel din lăuntru e fără rod. Căci rodul lui începe de la lacrimi. De-abia cînd ai ajuns în pămîntul lor, cunoaște că mintea ta a ieșit din închisoarea lumii acesteia și a pus piciorul ei pe drumul veacului nou, și a început să miroase aerul acela nou și minunat. Atunci încep să curgă lacrimile. Căci s-a apropiat nașterea pruncului duhovnicesc. Pentru că harul, maica de obște a tuturor, se grăbește să nască tainic în suflet un chip dumnezeiesc potrivit cu lumina veacului viitor. Dar cînd vine vremea nașterii, mintea începe să se miște în unele de acolo, asemenea răsufării pe care o trage pruncul în lăuntru mădularilor, prin care obișnuiește să se hrănească. Și pentru că nu suportă ușor ceea ce nu-i este obișnuit, începe dintr-odată să-și miște trupul într-un plâns amestecat cu dulceața mierii. Și pe măsură ce se hrănește pruncul din lăuntru, sporesc și lacrimile.

Această rînduială a lacrimilor, de care am vorbit, nu e aceea ce se săvârșește cu întreruperi, în cei ce se liniștesc. Pentru că de această mîngâiere ce se ivește din timp în timp, are parte oricine viețuiește în liniște: uneori, cînd se află în stare de vedere (contemplare) a minții, alteori, cînd pătrunde în cuvintele Scripturii; și alteori, în convorbirea rugăciunii. Dar aci vorbesc despre cea care se află în cel ce varsă lacrimi neîncetate, ziua și noaptea.

Oricine a aflat cu adevărat și întocmai adevărul acestor două feluri (de lacrimi) l-a aflat în stare de liniște. Ochii lui ajung ca un izvor de apă vreme de doi ani și mai mult. După acestea intră în pacea gândurilor. Iar din pacea gândurilor trece în odihna aceea de care a vorbit sfântul Pavel (Evr. 4, 3), atît cît poate încăpea în fire. Iar de la odihna păcii, mintea trece la vederea tainelor, căci atunci Duhul începe să-i descopere cele cerești și Dumnezeu Se sălășluiește în el și produce în el rodul Duhului și prin aceasta firea cea mai dinăuntru simte că primește schimbarea viitoare în înnoirea tuturor, într-un chip acoperit și ca în ghicitură. Acestea le-am scris spre ținerea de minte a mea și a tot cel ce citește această scriere, așa cum am primit din citirea Scripturilor și de la guri adevărate și puțin din cercarea însăși, ca să-mi fie de ajutor prin rugăciunile celor ce se folosesc de ele. Căci nu puțină trudă am pus în ele.

Ascultă iarăși și ceea ce-ți voi spune acum și ceea ce am învățat de la o gură nemincinoasă. Cînd intri în pămîntul păcii gândurilor, mulțimea lacrimilor se ia de la tine și după ele îți

vin lacrimile cu măsură și la vremea cuvenită. Acesta este adevărul neștirbit, ca să spun pe scurt, așa cum este crezut de toată Biserica.⁸⁸⁴

[dacă este adevărat că Părintele Arsenie Boca nu a plâns până atunci, este tocmai datorită slujirii lumii. Rodul lucrării omului lăuntric, însă, începe de la lacrimi. Este evident că nu poate avea descoperiri dumnezeiești un astfel de om. El trebuie să stea la liniște cel puțin 2 ani. Dar, după cum am văzut, sfinția sa nu a stat decât cel mult 66 de zile, neputând ajunge nici măcar prunc duhovnicesc, darămite să fi dobândit plânsul neîncetat sau acea măsură a harului în care să îi vină lacrimile cu măsură și la vremea cuvenită. Iar aceasta nu este o învățătură particulară a Sfântului Cuvios Isaac Sirul, ci adevărul neștirbit crezut de toată Biserica, deci precuvioșia sa nu poate fi vreo excepție – n.n.]

Dar noi să credem, din dragoste pentru Părintele Arsenie Boca, că nu a fost primul lui plâns. Dar și așa nu putem fi siguri că avea atunci lacrimi de pocăință, după cum nici ucenicii sfinției sale nu le cunosc cauza. Ei fiind stăpâniți de ideea fixă că precuvioșia sa este un sfânt excepțional, nemaîntâlnit, pe toate le răstălmăcesc spre proorocie. Nici nu se gândesc că ar fi trebuit vreodată să se pocăiască de ceva legendarul lor sfânt infailibil. Dar gândul pe care îl avea când plângea era foarte important, fiindcă lacrimile pot fi dumnezeiești, omenești sau demonice, în funcție de lucrarea lăuntrică:

Diavolul se amesteca in toata fapta buna. Ai vazut buruiana aceea numita hamei? Ea se prinde de orice gaseste in cale : de gard, de stalp, de poarta, de copac, de par. Numai vezi ca se ridica. Asa face si diavolul cu toata fapta buna. Se incolaceste in jurul ei pentru a o face zadarnica, sa nu mai fie buna.

Cat de mare este darul lacrimilor ! Dar si aici diavolul aduce ispita. Si in felurile lacrimilor se baga vrajmasul, ca sa faca zadarnica lacrima omului in rugaciune, sa nu fie primita la Dumnezeu.

[...]

Sunt mai multe feluri de lacrimi. Daca ai lacrimi. sa iei aminte care sunt bune, care sunt mijlocii si care sunt de la satana.

Lacrimile cele bune sunt cele din dragoste pentru Dumnezeu. *Acestea ingrasa pe om, dau bucurii mari sufletului - ori de mananca, ori de nu mananca -, daca plange, el este satul. Aceste lacrimi tin si de foame si de sete, si omul nu are suparare pe nimeni. Sufletul lui pururea se bucura, pentru ca are dragoste de Dumnezeu; acela ce are lacrimi din dragostea lui Dumnezeu.*

*Auzi ce spune Sfantul Apostol Pavel : **Bucurati-va, fratilor, si iarasi zic, bucurati-va !***

Al doilea fel de lacrimi bune sunt cele care vin din frica lui Dumnezeu, dar acestea usuca pe om,. *Lacrimile care se nasc din frica lui Dumnezeu nu ingrasa, ci usuca pe om. **Deci lacrimile cele mai bune sunt lacrimile care vin din dragostea de Dumnezeu.***

Omul plange si tot slabeste pentru ca lacrimile de acest fel se nasc din frica. El se teme de muncile iadului, se teme de Dumnezeu si din aceasta cauza plange mereu, si se usuca trupul lui chiar daca ar manca sau n-ar manca, de ar dormi sau de n-ar dormi. Aceste lacrimi au putere sa usuce firea omeneasca, din cauza scarbei pentru pacat, cum se usuca lemnul la foc.

Al treilea fel de lacrimi bune sunt cele ce se nasc din frica mortii si din frica judecatii. *Cugetand omul cum va fi la moarte, cum are sa se chinuiasca, cat de greu are sa se desparta de trup, cat de greu va fi in ziua judecatii, cand va sta in fata a milioane de ingeri sa primeasca raspunsul hotararii, unde sa mearga, la bine ori la rau si, Doamne fereste, sa primeasca osanda vesnica. Deci si aceste lacrimi sunt bune.*

Mai sunt lacrimi mijlocii, adica firesti, care nu-s nici bune, nici rele. *Vezi ca mama plange dupa copil, copilul plange dupa mama, tata plange dupa baieti; sau plange unul dupa prietenul lui, ori plange sotia dupa sot. Lacrimi firesti sunt si cele din boala, din suferinta si din tristete.*

Sunt si lacrimi care se nasc din slava desarta. Acestea sunt lacrimi rele.

⁸⁸⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Isaac SIRUL, Filocalia Sau Culegere Din Scrierile Sfinților Părinți Care Arată Cum Se Poate Omul Curăți, Lumina Și Desăvârși, Volumul X (Cuvinte Despre Sfintele Nevoințe), Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, ²1981, pp. 76

Unul are darul umilintei, dar plange pentru ca-i place sa-l vada altul. Mai bine n-ar mai plange, ca satana i-a furat aceste lacrimi.

Este bine ca omul sa ascunda darul umilintei, daca-l are de la Dumnezeu. Dar si diavolul pune pe om sa planga, cand il vad altii. Daca nu poti opri aceste lacrimi, nu esti vinovat.

Daca omul plange cu scop sa-l vada cineva sau ii place sa stie cineva ca-i plangaret, aceste lacrimi sunt din slava desarta si sunt rele si chiar pagubitoare.

Mai sunt lacrimi venite din manie. *Ai vazut om, cand nu se poate razbuna pe altul, plange de ciuda. Atata ii este de necaz, ca nu poate sa se razbune pe celalalt, si plange de amaraciune. Acestea sunt si mai rele ca cele din slava desarta. **Acestea sunt lacrimi ucigase si rele,** pentru ca el plange si inima-i stoarsa de satana, incat izvoraste lacrimi de ura. Acestea sunt lacrimi foarte grele, foarte pacatoase, satanicesti.*

Altul plange din dezmiardare. *A avut prietenie cu o femeie sau cu altcineva si, cand isi aduce aminte de dansa, plange. **Acestea sunt aduse de dracul desfranarii.***

Mai sunt lacrimi rele, care se nasc din pagube. *A pierdut omul bani sau casa; i-a luat pamantul si plange dupa avere. **Aceste lacrimi sunt tot de la vrajmasul,** pentru ca omul crede ca Dumnezeu nu are sa aiba grija de el.*

*Deci, iata de cate feluri sunt lacrimile si nu toate sunt bune. **Numai lacrimile din dragostea lui Dumnezeu, din frica lui Dumnezeu, din frica de moarte sau de muncile iadului il curata, il lumineaza, il apropie de Dumnezeu.** Celelalte sunt sau firesti sau lacrimi rele si osanditoare.⁸⁸⁵*

Noi de dragul Părintelui Arsenie Boca, să zicem că a avut, în sfârșit, după atâția ani și semnale de cădere, din ce în ce mai adânci, și lacrimi de pocăință. Așa că fiind în mijlocul ucenicilor ce-l adorau, dar văzând cât de primejdut era, fiindcă nu pusese începutul cel bun de pocăință, iar slava deșartă care îl înconjură nu făcea decât să-i sporească tristețea, singurătatea și gustul nefericirii, a început să plângă, nemângâiat. Ce bucurie ar trebui să fie atunci și ucenicilor, și celor ce-l privesc cu discernământ (adică neprimindu-i răătăcirea):

Luc 15:7 Zic vouă: că așa va fi bucurie în cer de un păcătos ce se pocăiește, decât de nouăzeci și nouă de drepti, cărora nu le trebuiește pocăință.

...

Dar dacă, cumva, Părintele Arsenie Boca nu s-a pocăit de tot ce a făcut, a scris și a pictat, ci a fost mulțumit de sine, iar lacrimile sfinției sale erau din slavă deșartă...

nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții și nu cunoaște pe Domnul.⁸⁸⁶

Fiindcă altă cale de a dobândi mântuirea și a nu fi robit de dușmani, nu este decât plânsul cât încă ești în viață și te poți pocăi. Și nu plânsul de o clipă, ci plânsul de o viață, până la sfârșit:

In primul an după ce am primit pe Duhul Sfânt, gândeam: „Domnul mi-a iertat păcatele: harul dă mărturie de aceasta; de ce mai am nevoie?”. Dar nu trebuie să gândim așa. Chiar dacă păcatele ne-au fost iertate, toată viața trebuie să ne aducem aminte de ele și să ne întristăm, ca să păzim zdrobirea [inimii]. N-am făcut așa și am încetat zdrobirea și mult am fost hărțuit de demoni. Eram nedumerit de ce se făcea cu mine și-mi spuneam: „Sufletul meu cunoaște pe Domnul și iubirea Lui. Cum de-mi vin gânduri rele?” Dar Domnului i s-a făcut milă de mine și m-a învățat El însuși cum trebuie să mă smeresc: „Ține mintea ta în iad și nu deznădăjduit” Și prin aceasta vrăjmașii sunt biruiți. Dar de îndată ce las mintea mea să iasă din foc, gândurile rele câștigă din nou putere.

Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii. Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

⁸⁸⁵ <<http://www.sfatuoriortodoxe.ro/pcleopa/7lacrimile.htm>>, joi, 16 iulie 2015.

⁸⁸⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 23.

Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.⁸⁸⁷

Dorim să gândim, așadar, că s-a întors de la rătăcirea sfinției sale măcar la moarte, dacă nu public măcar în ascuns, fiindcă altfel, mulți însetați după Adevăr, văzând că Părintele a fost prin învățătura și exemplul său un vrăjmaș al pocăinței (care este esența Bisericii) și că pe mulți îi abate de la ea, vor începe a-l urî, din râvnă și... vor cădea:

Sunt oameni care doresc vrăjmașilor lor sau dușmanilor Bisericii pierire și chinuri în focul iadului. Ei gândesc așa pentru că n-au învățat de la Duhul Sfânt iubirea lui Dumnezeu, căci cel ce a învățat aceasta va vărsa lacrimi pentru întreaga lume.

Tu zici: „Cutare e un criminal și e bine să ardă în focul iadului”. Dar te întreb: „Dacă Dumnezeu ți-ar da un loc bun în rai și de acolo ai vedea arzând în foc pe cel căruia i-ai dorit chinurile iadului, nu-ți va fi milă de el, oricine ar fi, chiar dacă e un dușman al Bisericii?”

Sau vei avea și tu o inimă de fier? Dar în rai nu e nevoie de fier. Acolo e nevoie de smerenie și de iubirea lui Hristos, care are grija de toți.

Cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu.⁸⁸⁸

De aceea, să înțelegem că lucrarea ce aduce harul este următoarea:

Silește-te, când te întâlnești cu aproapele tău, ca să-l cinstești mai presus de măsura lui. Sărută-i mâinile și picioarele și ține-i-le adeseori cu multă cinstire și pune-le pe ochii tăi și laudă-l chiar și pentru cele ce nu le are. Iar când se desparte de tine, spune-i tot binele și tot ce e spre cinstirea lui. Căci prin acestea și prin unele ca acestea îl atragi pe el la bine și-l silești să se rușineze de numirea cu care l-ai numit pe el. Și vei semăna în el semințele virtuții. Iar prin această obișnuință pe care ți-ai însușit-o, se întipărește în tine chipul bunătății și vei dobândi multă smerenie și împlinești fără osteneală lucrurile cele mari. Ba nu numai aceasta, ci și de are acela niscai scăderi, fiind cinstit de tine, primește de la tine cu ușurință vindecarea, rușinându-se de cinstirea ce i-ai arătat-o. Acesta să-ți fie pururea chipul purtării: grăierea frumoasă și cinstitoare către toți. Să nu mânia pe cineva, să nu cerți, nici pentru credință, nici pentru faptele sale rele. Și păzește-te pe tine ca să nu te defăimezi și să nu osândești pe cineva pentru ceva. Căci avem judecător nepărtinitor în ceruri. Iar de voiești să-l întorci pe el la adevăr, întristează-te pentru el cu lacrimi și spune-i cu dragoste un cuvânt sau două, și să nu te aprinzi de mânie împotriva lui. Căci de vei face așa, va vedea în tine semnul dușmăniei. Că dragostea nu știe să se iuțescă, sau să se mânia, sau să învinovățească pe cineva cu patimă. Semnul iubirii și al cunoștinței este smerenia, care se naște dintr-o bună conștiință în Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia I se cuvine stăpânirea, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.⁸⁸⁹

Așadar, fie când ne gândim la sfinția sa, fie când ne întâlnim cu ucenici de ai preacuvioșiei sale, amăgiți și entuziasmați, să nu uităm de cele pe care ni le-a transmis de la Sfântul Duh Sfântul Cuvios Marcu Ascetul:

91. *Atâta adevăr se cuprinde în cunoștința fiecăruia, câtă siguranță îi dau blândețea, smerenia și dragostea.⁸⁹⁰*

⁸⁸⁷ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 26-27.

⁸⁸⁸ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 8.

⁸⁸⁹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Isaac SIRUL, *Filocalia...*, Volumul X, Ed. cit., p.58.

⁸⁹⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Volumul I, Ed. cit., p. 257.

3. CAUZELE CĂDERII

Care ar putea fi cauzele acestei căderi?

Desigur că dezvelirea publică a picioarelor goale ale Părintelui Arsenie Boca și căutătura Maicii Zamfira, nesfiindu-se a privi razant în direcția lor (chiar dacă era oarecum justificată de observarea celui ce îi fotografia), ne arată că sfințiile lor nu păstrau paza vederii. De aceea avem în fața noastră o problemă foarte importantă. Acest păcat mic la vedere (ne paza vederii) să fie oare cauza alunecării în marele păcat al conviețuirii unui ieromonah cu o monahie (în aceeași casă, timp de 30 de ani), sau căderea s-a produs din părăsirea harului lui Dumnezeu (pentru a-i vindeca pe amândoi de încrederea în sine că ar fi sfinți vizionari și misionari), ca să se trezească și să se pocăiască?

Noi, după ce am studiat opiniile celor ce au mărturisit și/sau cercetat despre viața celor, doi credem că amândouă cauzele au lucrat din belșug, și ele s-au datorat neascultării, neîncrederii, necunoașterii Sfinților Părinți sau, mai grav, a necredinței în învățăturile lor. Și această concluzie se desprinde chiar și de la cercetătorii îndrăgostiți pătimaș și ireversibil de Prislop.

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul despre datoria de a ne păzi vederea chiar și în taină:

De aceea și atunci când ieși la nevoile cele firești ale trupului tău să te rușinezi de îngerul tău păzitor. Acest lucru este precizat și de dumnezeiescul Isaac, care zice în alt loc: „Feciorelnic nu este cel ce și-a păzit trupul lui nespurcat de împreunare, ci cel ce se rușinează de sine însuși când se află singur” (FR 10, cap. 56, p. 282). [...]

Fără de minte sunt acei care, atunci când se află singuri în locuri întunecoase și ascunse, nu se rușinează de ei înșiși sau nu își aduc aminte de Dumnezeu, [Care este] de față, ci zic: „eu mă aflu în întuneric. [Deci] cine mă vede pe mine?” [cu atât mai mult sunt vătămați cu mintea cei care smintesc pe mulți, dezvăluindu-și goliciunea în mod public –n.n.] ***De aceea îi mustră Dumnezeu pe unii ca aceștia ca pe niște nebuni, zicând așa prin [proorocul] Ieremia: Au ascunde-se-va cineva întru cele ascunse, și Eu nu-l voi vedea pre el? Au nu umplu Eu cerul și pământul? zice Domnul (Ir 23, 24) și prin Sirah: Omul care pășește din patul său, zicând întru sufletul său: cine mă va vedea? întuneric este împrejurul meu, pereții mă acopăr și nimeni***

nu mă vede, pentru ce mă sfiesc? Păcatele mele nu le va pomeni cel prea înalt, dar ochii oamenilor frica lui. Și nu știe că ochii Domnului de zece mii de ori sunt mai luminoși decât soarele și privesc la toate căile oamenilor și văd toate părțile cele ascunse (Sir 23, 24-27). [...]

4. Pentru care pricini se cuvine a se nevoi mintea să-și închidă organele simțurilor sale Sârguiește-te a-ți închide organele simțurilor tale, căci ele sunt cărările cele lesnicioase către răutate precum și intrările păcatului, după cum zice Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „Să nu facem vreo favoare lesnicioaselor căi spre răutate și nici intrărilor păcatului” (Cuvânt la Naștere).

Te sfătuiesc să-ți pui întreaga putere spre păzirea organelor simțurilor tale. Te sfătuiesc să fii cu luare aminte și, iarăși, te sfătuiesc să te și nevoiești. Ți repet același lucru de atâtea ori pentru aceasta:

1. Diavolul stă întotdeauna înaintea noastră, pândind și păzind organele simțurilor noastre, și îndată ce îi vom deschide numai un singur organ intră în sufletul nostru și ne omoară, după cum zice dumnezeiescul Isaac: „Căci vrăjmașul stă privind, pândind și așteptând ziua și noaptea înaintea ochilor noștri și cercetând prin care intrare a simțurilor noastre deschise lui poate să intre. Și ivindu-se o oarecare negrijă în vreuna din cele spuse mai înainte, trimite vicleanul și nerușinatul câine și el săgețile lui.” (FR. 10, Cuvântul 26, p. 148)

2. Nu numai prin ochii cei curioși pofteste și preacurvește cineva cu inima - după cum a zis Domnul, ci curvește și preacurvește și prin auz, miros, gust, pipăit, adică - într-un cuvânt - prin toate simțurile laolaltă. De aceea Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu a zis în vitejeștile sfaturi către fecioară: „Fecioară, fii fecioară și cu urechile, și cu vederea, și cu limba. Căci păcatul pe toate le cuprinde.” Iar cel de un numeau dânsul, adică dumnezeiescul Grigorie de Nyssa, zice: „Urmând noi cuvântului Mântuitorului și socotind fiecare organ al simțurilor în parte, putem să adăugăm că și cel ce a auzit spre a pofti, și cel ce a pipăit, precum și cel care și-a dat toată energia din el în slujba dezmiardării, cu inima prea mult a păcătuit”.

5. Cei ce sunt în lume se cade a-și păzi simțurile lor mai mult decât pustnicii

Mai multă pază se cade să ai Prea Sfinția ta, aflându-te în lume, decât noi cei ce ne aflăm în pustie. Marele Vasile scrie către cel ce viețuiește în lume: „Căci pentru dobândirea mântuirii este nevoie de mai multe osteneți și de pază, după ce ai preferat să trăiești. În mijlocul curselor și al tăriei puterilor răzvrătite și [după ce] ai în jurul tău excitațiile păcatelor și trezești toate simțurile tale ziua și noaptea către dorința lor” (P.S.B. 18, Cuvânt ascetic (I), p. 62). Noi, dacă ne vom birui de mâncare și de băutură, nu vom suferi un război atât de cumplit, deoarece pustia precum și lipsirea de vederile necuviincioase, de sunetele ispititoare și de celelalte pricini spre păcat se fac asemenea unui zid care ne păzește, iar noi biruim printr-un război mai mic, după cum Sfântul Isaac a zis: „Când (simțurile) nu primesc simțirea lucrurilor, se va câștiga biruința fără luptă” (Cuvântul 44, p. 230).

Și pentru a zice mai pe înțeles, noi batem război apărați fiind de ziduri, dar Prea Sfinția ta bați război fără ele și te lupți cu vrăjmașul piept la piept, Săgețile vin din toate părțile, iar pricinile păcatului sunt în jurul tău. Noi ne aflăm departe de prăpastie, iar tu te afli lângă ea. Căci preaînțelept a zis Avva Pavel, cel cu darul discernământului, că cei ce sunt departe de lume se aseamănă cu cei ce se află departe de prăpastie și, chiar de s-ar trage de diavol, până vor ajunge la ea strigă către Dumnezeu, iar El vine și-i slobozește. Dar cei ce se află în lume se aseamănă cu cei ce sunt lângă prăpastie și când se trag de diavol nu apucă a striga către Dumnezeu, ci îndată se surpă în ea.

De aceea și Prea Sfinția ta, deoarece te afli lângă prăpastie, imediat ce te vei lenevi și vei deschide unul din organele simțurilor tale, te și primejduiești (ceea ce să nu se întâmple, Hristoase Împărate!) a te surpa în ea. De aceea, pune-ți toate puterile tale spre a le închide. Că precum nu se poate să nu se innegrească casa de fumul ce este în jurul ei dacă i se vor deschide ușa și ferestrele, lăsând astfel să intre fumul înlăuntru, tot așa cu neputință este a nu se vătăma omul acela care nu ia aminte a-și închide organele simțurilor sale, ci le deschide fără nici o atenție și astfel intră în suflet chipurile cele dezmiardătoare ale celor

simțite - după cum a zis Sfânta și preaînțeleapta Singlitichia: „Furii intră prin simțurile noastre chiar dacă noi nu voim. Căci cum se poate ca o casă care are ferestrele deschise să nu se înnegrească de fumul cel pornit din afară?”⁸⁹¹

Dacă este așa de dificil pentru un arhieru (care nu viețuiește cu vreo femeie în chilie, ci doar le vede când iese afară spre slujirea încredințată lui), să își păzească simțurile față de săgețile diavolești, vă dați seama, așadar, că este imposibil să nu cadă un bărbat și o femeie care stau în aceeași casă și, pe deasupra, nu se păzesc unul față de altul. Și atunci ce va fi cu ei dacă se dezgolesc atât de des unul față de altul încât obișnuința îi face să uite chiar și de rușinea de a se dezgoli în mod public?

Pentru a ne forma o înțelegere completă asupra acestei probleme, fără a ne sminti, să cercetăm următoarele aspecte lămuritoare despre legătura dintre Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira folosindu-ne de o cât mai mare imparțialitate în adunarea de informații. Trebuie să sintetizăm și să punem cap la cap atât ce spun admiratorii cât și părinții îmbunătățiți (care, prin smerenia, experiența, discernământul și cultivarea Sfinților Părinți, și-au dat seama de marea amăgire în care s-au aflat amândoi care a dus o așa mare masă de oameni spre o falsă evlavie rătăcită, având ca centru al lucrării lor lăuntrice și țintă a existenței lor un model care nu ar trebui urmat). Am spune că, în mod logic, cele două categorii de oameni ar trebui să se contrazică. În realitate, însă, ucenicii, deși vor să îi contrazică pe bătrâni în interpretări, de fapt își contrazic mai mult propriile interpretări admirative, iar prin informațiile ce le aduc, confirmă, fără să vrea, cu mare acuratețe, pas cu pas, tocmai cele pe care le spun cei atenți și prudenți, care trag următorul semnal de alarmă:

„Români treziți-vă, nu vă lăsați înșelați de aparențe, fenomenul de la Prislop este o mare primejdie, mimând sfințenia, dar ucigând smerenia!”

Parcurgând mărturiile tuturor și punându-le cap la cap, nu poți să nu îți dai seama de marea rătăcire Prislop-Drăgănescu. Aceasta care generează în adepți hipnoza unei idei fixe, sădită prin ochii intenși ai Părintelui (iar mai nou ai vedeniilor de babe, interpretate ca fiind Părintele Arsenie Boca), renumele său și falsele minuni, acționând ca o prejudecată care respinge orice contraargument și întunecă desăvârșit puterea rațională, asemenea unei patimi de o mare intensitate. Și cât de dureros este ca această amăgire să fie atât de apropiată nouă.

Și cum stăteam amândoi lângă izvorul acela, în poiană apare o bătrână a cărei înfățișare era imposibil să nu-ți atragă atenția. Părea de vreo sută de ani, înaltă, gârbovită, dar cu ochii albaștri, plini de viață. Eu povesteam cu fata asta, cu voce înceată. Zic: „No, mâine aș vrea să urc până la chilia Părintelui Arsenie, sub poalele Făgărașului...”. Deși se afla cam la o sută de pași, bătrâna a ridicat ochii spre mine și m-a întrebat: „Chiar vrei să mergi la chilie...?”. Nu vă pot spune ce voce avea femeia asta... Un glas ce ajungea până la noi cu o ireală putere, un glas aproape muștrător și totuși nu, un glas ce venea parcă să ne certe din lumea cealaltă... Eu am spus că da, merg la chilie. Bătrâna a zis: „Bine”, și-a luat apă de la izvor și, când a dat să plece, s-a întors către noi și ne-a întrebat: „Nu vreți un măr? Noi am spus: „Da”, Ea și-a băgat mâna în straiță și a scos două mere mari, galbene, unul pentru mine, celălalt pentru fată. Și atunci m-ara uitat la piciorul ei. Un picior nefiresc de mare pentru o femeie, numărul 45 sau chiar 46. Bătrâna s-a îndepărtat și fata îmi zice: Măi, parcă intrau ochii ei prin mine, simțeam că trece privirea ei prin mine, că-mi intră în carne, în corp...”, Iar eu puteam să jur că erau aceiași ochi mari, albaștri și umezi, pe care- i văzusem atunci la Drăgănescu. Deodată, pe amândoi ne-a străfulgerat un gând: „Să vezi că a fost Părintele!”. Am alergat după bătrână dar, cu toate că nu trecuseră nici două minute de la plecarea ei, n-am mai găsit-o nicăieri. Mai mult, pe poteca aceea veneau spre noi niște turiști care ziceau la rându-le, că n-au văzut nimic, nici o bătrână. [...] (Părintele Dumitru, Mănăstirea Sf. Ilie - Albac)⁸⁹²

4. CE ZIC UCENICII ÎNDRĂGOSTIȚI?

Ei construiesc un adevărat „Love story” desigur că „duhovnicesc”:

⁸⁹¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 179, 202-203, 209-213.

⁸⁹² Ioan CIȘMILEANU, *Mărturiile din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 118-119.

Cutremurătoarea poveste a Zamferei, tânăra pe care duhovnicul nu a lăsat-o să se omoare

1 Iunie 2015 02:25:40

Autor: Daniel Guță

Ucenica lui Arsenie Boca, maica Zamfira își are locul de veci la Mănăstirea Prislop, alături de mormântul părintelui. I-a fost alături timp de peste 40 de ani, din primele zile în care a ajuns la mănăstire și până la moartea duhovnicului.

Povestea ei de viață este cutremurătoare. Potrivit unor mărturii, a fost salvată de la moarte de părintele Arsenie Boca și, la rândul ei, a fost ucenica și “îngerul păzitor” al acestuia.

Măicuța Zamfira, pe numele ei Julieta Constantinescu, a fost unul dintre pușinii oameni care i-au stat alături părintelui Arsenie Boca pentru aproape toată viața. Relatările foștilor apropiați ai duhovnicului și mărturiile prezentate în documentele și în notele informative păstrate până în prezent îi dezvăluie o poveste de viață tulburătoare. Măicuța Zamfira a fost “singurul ucenic” al părintelui Arsenie Boca, omul care i-ar fi salvat viața în tinerețe. Zamfira își are locul de veci la Mănăstirea Prislop, alături de mormântul părintelui Arsenie, pe care l-a urmat în ultimele patru decenii din viața acestuia. S-a născut în 1925, în Ialomița, și până la 24 de ani, când a fost tunsă în monahism, a purtat numele de Julieta. Provenea dintr-o familie săracă și avea doi frați și o soră, totuși a reușit să finalizeze cursurile unei facultăți de Teologie. La doar 25 de ani, maica Zamfira a devenit stareță a mănăstirii Prislop, în momentul în care locul fusese transformat în așezământ de maici.

II. SALVATĂ DE LA MOARTE

Julieta Constantinescu l-a cunoscut pe părinte în 1946, iar trei ani mai târziu a ajuns la mănăstirea Prislop, unde a fost tunsă în monahism și a devenit apoi stareță. Mărturiile unor apropiați ai săi din acei ani o prezentau ca fiind o tânără cu o personalitate complexă, foarte hotărâtă, însă în unele cazuri cu o atitudine dusă la extrem. Ar fi încercat de mai multe ori să se sinucidă, iar cel care a salvat-o a fost părintele Arsenie Boca, potrivit unor mărturii prezentate în dosarele de urmărire a părintelui. „Până în septembrie 1950, Maica Zamfira “încercase în nenumărate rânduri să se sinucidă, luând pastile în cantitate mare, iar cu o lamă de ras a încercat să-și taie vinele de la mână. Urmele se văd și azi, cauza ar fi fost o dragoste neîmpărtășită. Starețul (n.n. Părintele Arsenie) căuta să-i satisfacă toate dorințele, încât în ultimul timp a devenit conducătoarea mănăstirii” (din vol. al II-lea al cărții „Părintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente)”, informează site-ul anomis-mia.wordpress.com, dedicat vieții părintelui Arsenie Boca.

III. A DEVENIT STAREȚĂ LA 25 DE ANI

„Această fată care venise din București să viziteze Mănăstirea Prislop nu a mai voit să plece de la mănăstire, deși eu și colegul meu i-am arătat călugărului B.A. și ei personal, că șederea unei fete între călugări și între noi care eram mai tineri, atâta timp (două - trei luni), nu este potrivită și deci am cerut călugărului să îi spună să plece de la mănăstire. Din această cauză s-au iscat certuri între noi, fapt pentru care B.A. mi-a pus în vedere mie și colegului să ne căutăm alt loc dacă nu ne place acela, iar până la urmă a plecat această fată, Constantinescu Julieta; pe urmă am plecat și eu, din cauza că mereu m-am certat cu călugărul B.A. pentru plecarea acestei fete, iar el fiind mereu trist și supărat. Menționez că nu am nici o bănuială de ordin moral asupra prieteniei ce s-a legat între B.A. și Constantinescu J. La fel am auzit că după plecarea mea de la mănăstire la Mitropolia Olteniei, această fată s-ar fi întors din nou la Prislop și că ar fi devenit stareță. La auzul celor spuse de noi, că ea ar fi bine să părăsească mănăstirea, s-a supărat pe mine și pe colegul meu și nu a mai vorbit cu noi, decât cu călugărul B.A., cu care studiau împreună toată ziua. Totodată disperată că va pleca din mănăstire, i-a spus călugărului B.A. că dacă o va alungă se va sinucide, fapt pentru care B.A. motiva față de noi reținerea ei în mănăstire”, se arată în declarația călugărului Antonie [Plămădeală – n.n.], prezentată în cartea biografică.

IV. A ÎNCERCAT SĂ ÎL SCOATĂ DIN AREST

În ianuarie 1951, duhovnicul a fost ridicat de Miliție de Mănăstirea Prislop și arestat apoi. Stareța Zamfira a reacționat la scurt timp, trimițând o scrisoare patriarhului Justinian, prin care solicita ajutorul pentru a-l elibera pe preot. De asemenea, a mers de mai multe ori la Ministerul Cultelor, pentru a cere ajutor în demersul ei pentru a-i reda libertatea călugăru-lui de la Prislop. Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfinții lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.

În aceeași perioadă, Mănăstirea Prislop și stareța Zamfira erau puse sub supraveghere informativă de organele Securității. Informatorii care ajungeau la Prislop vorbeau despre faptul că în perioada în care părintele a fost dus în unitatea de muncă forțată de la Canalul Dunăre – Marea Neagră, stareța l-a vizitat de mai multe ori. De asemenea, alte mărturii păstrate în dosarele CNSAS, arătau că i-a fost alături și a încercat să îi ofere ajutorul și în anii următori, în care duhovnicul a fost arestat și trimis în mai multe închisori.

Un moment de cumpănă în viața stareței de la Prislop s-a petrecut în anul toamna anului 1955, când părintele Arsenie a fost arestat din nou și condamnat la șase luni de detenție, pentru „omisiunea de denunț” a legionarului Nicolae Bordașiu, căutat de autorități. Maica Zamfira a fost anchetată în perioada 20 – 29 septembrie 1955, de Procuratura Timișoara, potrivit documentelor din arhivele CNSAS, prezentate în studiul „Părintele Arsenie Boca în Dosarele Siguranței și Securității”, publicat pe site-ul marturisorii.ro.

V. PRIETENIE STRĂNSĂ

Patru ani mai târziu, maica Zamfira și părintele Arsenie au fost îndepărtați din mănăstirea Prislop și li s-a interzis să mai poarte veștmântul monahal, lui pentru toată viața, iar ei până în 1964, când a avut loc amnistia preoților anticomuniști. Preotul a fost angajat la atelierul de pictură al Patriarhiei, iar potrivit unor mărturii, cei doi au locuit împreună pentru o perioadă, într-o casă în București.

„Din anul 1959 a venit în București dimpreună cu fosta stareță de la Prislop Julieta Constantinescu. Unii spuneau chiar că Arsenie Boca este căsătorit cu aceasta. În momentul de față, Boca este angajat la atelierul de pictură de la Patriarhie. Nu are încă buletin de București. Acum a fost trecut pe tabel pentru a i se elibera buletin. El nu mai umblă în haine clericale și nici nu mai poartă barbă. Participă cu regularitate la slujbele religioase de la Patriarhie, în sărbători.

Se ferește însă că să mai aibă legături cu diferiți credincioși și credincioase, care îl admiră și ar vrea să stea de vorba cu el”, se arată într-o notă informativă semnată „Florica”, prezentată în cercetarea „Părintele Arsenie Boca în Dosarele Siguranței și Securității – Un studiu de Adrian Nicolae Petcu”, publicat de marturisorii.ro.

O altă notă informativă din 1965, întocmită de locotenentul major Ștefan Băjenariu, arăta că Julieta Zamfira Constantinescu, „din dosarul informativ ce îl avem asupra lui Boca, după izgonirea din mănăstire, trăiește cu acesta într-o casă cumpărată de amândoi în București, dar nu sunt căsătoriți”, informau autorii cercetării.

VI. ¶

L-A ÎNGRIJIT ÎN ULLTIMII ANI DE VIAȚĂ

¶*Fosta stareță rămăsese în atenția Securității, datorită legăturilor strânse cu Arsenie Boca, păstrate și în anii următori când ea s-a mutat la Sinaia, iar Arsenie Boca rămăsese în București.*

În 1968, părintele Arsenie Boca a fost găzduit de familia surorii maicii Zamfira, în satul Drăgănescu, de lângă București, unde a început pictarea bisericii, la care paroh era preotul Savin Bunescu, soțul surorii Zamfirei [deci, biserica din Drăgănescu este o afacere de familie – n.n.].

Din anul 1977, duhovnicul Arsenie Boca s-a mutat la Sinaia, mai aproape de ucenica sa. În ultimii ani ai vieții lui, ea a fost cea care l-a îngrijit.

Maica Zamfira Constantinescu s-a ocupat de organizarea funeraliilor părintelui, înmormântat la Prislop, fiind apoi cea care a făcut posibilă publicarea unei părți a lucrărilor acestuia. A murit în 2005 și a fost înmormântată la Mănăstirea Prislop, unde a slujit alături de părintele Arsenie Boca.⁸⁹³

B) MONAHIA ZAMFIRA CONSTANTINESCU – PORTRET DE UCE- NICĂ A PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

by anomismi44 on October 22, 2014

Cu ceva vreme în urmă am încercat să culeg date pentru a creiona o schiță de portret a omului care a stat cel mai îndelung și în toate împrejurările, în imediata apropiere a Parintelui Arsenie Boca: Maica Zamfira Constantinescu.

Este vorba de aproape 43 de ani în care Maica Zamfira i-a fost în preajmă... La momentul realizării acelei prime schițe biografice (anul trecut), referințele bibliografice la dispoziție erau încă relativ-restranse. Odată cu apariția volumelor I (în toamna lui 2013) și mai ales a volumului al II-lea (în octombrie 2014) al cartii "Parintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente", a devenit posibilă decantarea unor date și înțelegerea corectă a oamenilor și a situațiilor, așa încât portretul maicii ucenice devine de-acum limpede, și la fel și cel al Parintelui Arsenie, salvatorul și modelul ei duhovnicesc. De asemenea, Maica Zamfira a fost cea care a încercat mereu, cu forța, să alunge misticismul popular exagerat creat de oameni în jurul Parintelui Arsenie, cel datorita caruia, în mare măsură, Parintele a fost anchetat, închis și urmarit întreaga sa viață... [după cum am văzut este cea care a susținut mereu imaginea Părintelui Arsenie de intelectual, artist de un talent original și rafinat, ecumenist, luptător anti-comunist, dar fără implicații în mișcarea legionară, înțelegând cu iscusință că aceasta este calea cea mai sigură către a fi politic corect, în pas cu moda religioasă și intelectualistă de acum, pentru a fi susținut și aprobat de autorități prin mass-media în năzuința canonizării forțate. Cu toate acestea, în realitatea practică, am văzut că și ea participa la ședințele de hipnoză pe care le făcea Părintele Arsenie Boca, atât la cele particulare, cât și la cele publice, furnizându-i ocazia și sediul pentru a face aceasta chiar și pe vremea comuniștilor, tocmai la Drăgănescu, așezământul administrat de cumnatul ei – n.n.] Ea a încercat în schimb, atât înainte cât și după trecerea Dincolo a Parintelui, să aducă în zona realității și a practicii ortodoxiei celei adevărate, [din păcate roadele scrise și pictate ale sfinției sale arată că nu aparține Ortodoxiei, iar dacă ea este pricina acestor roade, înseamnă că este pricina căderii Părintelui. Nu este de mirare, deoarece omul pătimaș și dezechilibrat nu poate înțelege, nu discernе, nu dorește (fiindcă are alte priorități) și, deci, nici nu poate îndemna la un duh autentic Ortodox, nici prin exemplul personal, nici prin cuvânt. Există o mare legătură între lucrarea lăuntrică și credință. Credința curată duce la o lucrare lăuntrică echilibrată și o lucrare lăuntrică smerită duce la căutarea și, în final, la aflarea adevărului.

893

<http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoaea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atâta timp cât adevărul se va sălășlui în suflet și puritatea în trup, ne învață Sfântul, slăvitul și drept-biruitorul sfințit mucenic Irineu de Lyon (c. 130-202)⁸⁹⁴.

Dar, din nefericire, este valabilă și calea inversă: credința greșită strică lucrarea lăuntrică, iar lucrarea lăuntrică ce caută slava deșartă și mândria (de care dorința misiunii - mai înainte de vreme - este ispășită și popularitatea - nefondată pe pocăință și adevăr - este plină din belșug), duce la întunecarea discernământului și alegerea/propovăduirea unei credințe mincinoase – n.n.] *chipul luminos al Marelui Traitor Crestin si al Marelui Duhovnic care a fost si ramane Parintele Arsenie Boca.*

*Julietta Constantinescu, devenita monahia Zamfira (n. 3 octombrie 1925 – d. 13 martie 2005), s-a nascut in comuna Slobozia – Ialomita la 3 octombrie 1925, din parintii Traian (n. 1891) si Ecaterina Constantinescu. Mama ei a fost casnica toata viata, iar familia mereu saraca. Primele trei clase primare le-a facut la Cernavoda, iar din a patra familia s-a mutat la Bucuresti. A absolvit apoi, in 1944, liceul Regina Maria din Bucuresti, dupa care s-a inscris la cursurile Facultatii de Teologie din Bucuresti si ale Facultatii de Filosofie, si le-a absolvit in 1948, cand si-a luat licenta in Teologie. A trecut apoi la doctorat, in cadrul Institutului Teologic, dar datorita intrarii in monahism, in 1950, in perioada de pregatire a tezei de doctorat, in final a renuntat la sustinere. **In ultimii ani de facultate Preotul Profesor Gheorghe Cristea o caracteriza “cam dezechilibrata in ceea ce priveste mintea”, intr-un raport al securitatii din 18 decembrie 1951 (in vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”). De asemenea despre ea s-a afirmat ca in acea perioada de studentie fusese “un element decazut” si ca ar fi “dat dovada de acte de indisciplina si comportare morala nesanatoasa”. Intr-un raport de securitate din noiembrie 1953 se specula ca ar fi avut relatii sentimentale cu mai multi profesori de la teologia bucuresteană, dar si relatii mai speciale cu alti profesori, intre care Parintele Dumitru Staniloae...***

Julietta Constantinescu a avut trei frati – doi baieti si o fata: Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti si despre care se spunea ca in 1939, impreuna cu tatal sau (Ior), pe atunci jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca; in 1951 era maior si invalid de razboi; Romeo, nascut in 1926, in 1951 fiind locotenent activ si Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăganescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăganescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968.

*Tatal Julietei, Traian Constantinescu, fusese capitan – comandant al Legiunii de Jandarmi Prahova; in timpul razboiului antonescian a facut parte din Comandamentul militar al C.a.p. Italiei, iar in septembrie 1950 se gasea “deblocat” din functie si era pensionar, vanzator la loteria populara din Bucuresti. **Intr-un raport biografic al Maicii Zamfira intocmit de securitate in decembrie 1951, se arata ca domiciliul familiei era in Bucuresti, pe str. Litovoi Voevod la nr.23. In raport se sustinea ca tatal “a fost un element antisemit care in timpul razboiului antonescian a luat parte activa la scoaterea evreilor din Bucuresti”. Dupa actul de la 23 august 1944 “s-a ascuns intr-o vila a fiului sau in soseaua Bonaparte, care era Maior activ si despre care se spune ca a savarsit acte de salbaticie in timpul razboiului anti-sovietic, iar in prezent este pensionar invalid de razboi si are tutungerie pe Str. Matei Millo.”***

*Maica Zamfira (pe atunci Julietta) Constantinescu, venise la Manastirea Prislop imediat dupa sosirea Parintelui Arsenie acolo, adica in toamna-iarna lui 1948 (noiembrie sau decembrie) sau in primavara lui 1949. **Il cunoscuse pe Parintele Arsenie inca de la Manastirea Sambata, din 1946, insa la Prislop venise cu gandul sa ramana si sa devina monahie. Inca de la inceputul sederii ei acolo, a demonstrat o personalitate aparte, complexa dar si foarte hotarata. Un exemplu graitor din primele luni de asezare la Prislop il reprezinta***

⁸⁹⁴ Calendar Creștin Ortodox 2015, Ed. Arhiepiscopiei Râmnicului, p. 17.

un episod legat de o confruntare îndelungată cu o altă tânără voind să acceadă spre calugărie, pe nume Maria Culeac. Aceasta venise la Prislop în aprilie 1949 ca sora de mănăstire, însă în toamna anului 1949, a savărsit un act pentru care va primi pedeapsa aprigă din partea surorii Julieta Constantinescu și a Parintelui Arsenie. În fapt, sora Maria a mers singură pe un deal din fața mănăstirii și a început să cânte "Internationala". Aflându-se în camera Parintelui Arsenie la acel moment, Julieta Constantinescu a trântit geamurile și a amenințat pe Parintele ca dacă nu o da afară din mănăstire, ea se va sinucide, ceea ce a și încercat, înghițind pastile. Parintele a reușit să o salveze, dându-i lapte. Acest episod este descris în vol. al II-lea al cărții "Parintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente". Din altă sursă, o altă tentativă de sinucidere a Julietei Constantinescu (prima) s-ar fi consumat în vara anului 1947 sau a anului 1948, când Parintele se afla încă la Mănăstirea Brancoveanu de la Sambata de Sus, și când studenta Julieta s-a aruncat în lac să se înece, fiind salvată de Parintele Arsenie.

În luna august 1950, aceeași sora Maria Culeac – în vârstă de 36 de ani pe atunci, arată într-o notă dată securității ca Julieta Constantinescu locuia în acea perioadă la Prislop "cu toată familia, adică și cu mama, și cu sora, cumnatul și un nepot. Iar la 26 august 1950 sora și cumnatul au plecat la București".

În septembrie 1950 Mănăstirea Prislop era deja transformată în obște de maici, iar Julieta Constantinescu – tânără de 24 de ani, deja cu numele de Maica Zamfira, fusese aleasă stareta. În obște erau atunci 15 vietuitori, dintre care 4 bărbați și 11 femei.

[ne întrebăm ce rânduială Ortodoxă poate fi într-o Mănăstire mixtă, bărbați și femei?]

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită mănăstire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. Iar dacă oarecare împreună cu rudeniile voiesc a se lepăda de lume, și a urma vieții monahicești, bărbații adică, de trebuință este a se duce în mănăstire bărbătească, și femeile a intra în mănăstire femeiască. Că acest lucru este bine plăcut lui Dumnezeu. Iar cele ce până acum sunt îndoite, ție-se, după canonul sfântului părintelui nostru Vasilie, și după așezământul lui, așa închipuiesc-se. Nu petreacă într-o mănăstire monahi, și monahii; că preacurvie mijlocește împreună petrecere. Nu aibă vreun monah îndrăzneală către moanhie, sau monahia către monah, îndeosebi a vorovi. Nu se culce monah în mănăstire femeiască. Nici împreună să mănânce îndeosebi cu monahia. Și când se aduc cele de trebuință, de la bărbăteasca parte către cele împărțășitoare (canonice), afară de poartă să le ia egumenia mănăstirii femeiești, cu oarecare bătrână monahie. Iar de s-ar întâmpla, vreo rudenie monah a veni să vadă pe ruda sa, în ființa egumeniei, vorbească cu aceea, prin puține și scurte cuvinte.

[Sinod 6, can. 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20, 22]

TÂLCUIRE

Mănăstire îndoită Zonara zice, că ar fi fost două mănăstiri învecinate, și atât de apropiate, încât se auzeau glasurile de la una la alta. Iar alții oarecare, cu care se unește și Valsamon, zic că ar fi fost una și aceeași mănăstire, întru care petreceau bărbați și femei împreună, însă nu străini după trup, ci rudeni unii cu alții. Eu a-și zice că mai adevărată se vede a fi, a doua socotință, după voroava cea din început, și după conglăsuirea canonului acestuia adevărându-se. Dar rânduirea, pe care mai jos o

CANOANELE SINODULUI 7 255

pomenește canonul marelui Vasilie, despre îndoitele mănăstiri, prea adevărată și neîmpotrivă zisă dovedește pe întâia socotință. Deci ori într-un chip, ori întru altul canonul acesta poruncește a nu se mai face de acum acest fel de îndoite mănăstiri, ca niște pricinuitoare de sminteală. Iar câte au apucat a se face acest fel, să petreacă după așezământul, și legiuirea marelui Vasilie, care este aceasta, adică: monahi și monahii, să nu împreună locuiescă într-o mănăstire, fiindcă preacurvie urmează acestei împreună locuințe. Să nu aibă îndrăzneală monahul îndeosebi a vorbi cu monahia, sau monahia cu monahul. Să rămână monahul în mănăstire femeiască, nici să mănânce împreună cu monahie. Și când aduc monahii din mănăstire bărbătească cele de trebuință spre îndestularea vieții monahiilor, să le lase afară de poarta mănăstirii, și de acolo egumenia cu alta oarecare monahie bătrână să le ia

înăuntru. Iar dacă vreun monah ar voi să vadă pe o monahie rudenia a sa, de față fiind egumenia s-o vază, și să vorbească cu ea puține cuvinte, și în grabă să se ducă²⁵⁰.

250

Aceastași marele Vasilie, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. Și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlaviști, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte. Iar când vorbesc împreună, să fie două de față, sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii. Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepus, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărarea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și aleselor monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânșii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepus; însăși aceasta se rânduește de acestași marele Vasilie, într-alt loc, că de vor fi două monastiri aproape vecinate, și una ar fi săracă, iar cealaltă îndestulată, trebuie cea îndestulată, a ajuta pe cea săracă, ca una ce este datoare, și sufletul a-și pune unii pentru alții, după poruncă. Iar de nu ajută se cade cea săracă a răbda îndelung, și urmând lui Lazăr a se bucura pentru nădejdea veacului celui viitor, de sărăcia aceasta, rămânându-le lor mângâiere și bucurie. Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine. Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze⁸⁹⁵. – n.n.]

Intre barbati era pe atunci si tanarul calugar Stelian (Dometie) Manolache, in varsta de 26 de ani, cel care dupa o vreme va sluji ani buni, pana la trecerea Dincolo, la Manastirea Ramet din jud. Alba. Atat Stelian (Dometie) Manolache cat si Leonida (Antonie) Plamadeala (cel care va deveni mai tarziu Mitropolitul Ardealului), fusesera inchinoviati monahi de Parintele Arsenie, la Prislop, in toamna anului 1949. In noiembrie 1952 obstea de la Prislop cuprindea 17 vietuitori.

Pana in septembrie 1950, Maica Zamfira “incercase in nenumarate randuri sa se sinucida, luand pastile in cantitate mare, iar cu o lama de ras a incercat sa-si taie vinele de la mana. Urmele se vad si azi cauza ar fi fost o dragoste neimpartasita. Staretul (n.n. Parintele Arsenie) cauta sa-i satisfaca toate dorintele, incat in ultimul timp a devenit conducatoarea manastirii” (din vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”).

La 8 septembrie 1950 la Manastirea Prislop a venit in vizita si pentru sarbatoarea de hram Episcopul Andrei Magieru al Aradului – poate si fiindca staretul Arsenie intervenise pentru ca sora Maria Culeac, aflata in vesnica disputa cu Maica Zamfira, sa fie trimisa la alta manastire. Dupa aceasta disputa Maica Zamfira a stat la pat bolnava, unde asa o va gasi si inspectorul de la Ministerul Cultelor, la 13 septembrie 1950. Imediat dupa aceasta data, Maica Zamfira si Parintele Arsenie vor pleca la Bucuresti. Este perioada in care Maica Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea. Disputa cu sora Maria Culeac continua, iar Parintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.⁸⁹⁶

Textele sunt atât de edificatoare încât considerăm că nu au nevoie de nici un comentariu.

Un singur lucru ne frământă cu insistență și durere. De ce oamenii aceștia care îl admiră pe Părintele Arsenie Boca, chiar văzând aceste evidențe ale căderii (care strigă rațiunii: ferți-vă de asemenea modele și lucrări!) le numesc sfințenie? Atât de mult să lucreze întunecarea minții prin fascinația pentru un om

⁸⁹⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

⁸⁹⁶ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

(care face minuni neținând cont de adevăr), încât admiratorul să-și piardă și credința Ortodoxă, și bunul simț dat lui de conștiință?

Lucrul acesta este evident chiar și la cei care, exact atunci când îi critică pe alții că ar face biografii (despre Părintele Arsenie Boca) legendare, romanțate și apologetice fără discernământ, fac la fel:

Faptul că în perioada 1949-1950 l-a găzduit pe călugărul Antonie Plămădeală la Mănăstirea Prislop s-a adăugat și el acuzațiilor ce i-au fost aduse mai târziu, când a fost arestat. Din procesul-verbal de interogatoriu la care a fost supus în anul 1955 cel care urma să devină peste ani mitropolitul Ardealului, proces verbal al cărui conținut îl publicăm în paginile ce urmează, aflăm că la început s-au iscat anumite discuții cu privire la oportunitatea șederii în mănăstire a unei tinere; absolventă a Facultății de teologie, pe nume Julieta Constantinescu, devenită mai târziu maica Zamfira, stareța mănăstirii Prislop. Măhnirea pe care i-a produs-o părintelui Arsenie plecarea Julietei din mănăstire - despre care vorbește Leonida (Antonie) Plămădeală în timpul interogatoriului - ni-l descoperă drept un om autentic, care are prietenii și sentimente umane, în locul personajului legendar care-și petrecea tot timpul emițând adevăruri ultime, cum ne sugerează biografiile sale romanțate și apologetice fără discernământ.⁸⁹⁷

Dar aceasta ni se poate întâmpla tuturor dacă nu ținem cont de porunca Sfinților Apostoli:

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.

C) APOLOGIA LUI FLORIN DUȚU

Ce ne spun documentele prezentate de unul din cei mai mari admiratori ai Părintelui Arsenie Boca, Florin Duțu⁸⁹⁸, despre relația sfinției sale cu Maica Zamfira

(1) Cine a fost Maica Zamfira?

care a schimbat atât de mult cariera, mintea și viața Părintelui Arsenie Boca?

Sunt multe cazuri în istorie, când bărbații au părăsit echilibrul datorită unei femei. Celebre sunt Adam și Eva, Ahab și Izabela, Irod și Irodiada, Solomon și femeile sale. Dar avem și exemple bune, în care femei cu frica lui Dumnezeu îmbărbătează pe oameni ca să biruie întru voia Domnului, cum sunt de pildă soția și mama Sfântului Mare Mucenic Iacov Persul, viteaza Iudita și cetățenii Betuliei (Vetuliei), Estera (Estir) și neamul robit al iudeilor, dar mai ales Maica Domnului și Sfinții Apostoli.

După cum vom vedea mai jos, din păcate, Maica Zamfira, deși promotorul cel mai intens al renumelui Părintelui Arsenie Boca, nu a avut o influență prea bună asupra sfinției sale, nici înainte de moarte, nici după în construcția imaginii unui taumaturg filozof. Dar nu trebuie să o învinovățim, cum nu trebuie să învinovățim pe nimeni, deși după cum se înțelege din descrierea sfârșitului ei, nu s-a pocăit de marea amăgire comună cu a Părintelui la care a contribuit cu tot reductibilul armament feminin. Dar nici aceasta nu este un indiciu infailibil. Poate că așa au descris sfârșitul uceniciei la rândul lor amăgiți și constructori ai legendelor perfecte despre eroii lor populari. Nu știe nimeni taina omului, este, însă, foarte dificil ca cineva înconjurat de oameni care îl adulează, având tot ce îi trebuie pentru confortul personal, pe deasupra fiind și centru al atenției și adorării/supra-venerării/venerării populare să simtă dor de pocăință autentică. Dar nici așa nu trebuie condamnată. Să înțelegem că din mică copilărie, datorită educației primite, a devenit capricioasă, cu dorința de a stăpâni peste bărbați, forțându-i să îi dea ce dorește ea și având pentru aceasta capacitatea unei inteligențe ascuțite, plină de ambiții de avansare în cunoștințe (pentru care lumea are atâta admirație) rafinat intelectuale (chiar dacă neduse până la capăt și parcurse doar superficial, fără înțelegerea importanței smereniei și pocăinței, care aduc în suflet adevărata cunoaștere, sensul existenței și nădejdea în Hristos).

Acestea le vedem descoperite chiar de domnul Florin Duțu, desigur fără să vrea sau să își dea seama cum ajută la aflarea adevărului, exact invers față de cum ar crede domnia sa:

⁸⁹⁷ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 19-20.

⁸⁹⁸ Care a ajuns a se îmbrăca, a gesticula, a vorbi ca Părintele Arsenie Boca. Dar aceasta o imprimă duhurile numai celor ce au idoli, de pildă fanilor starurilor de la Hollywood. În Ortodoxie, însă, Hristos și Sfinții eliberează eu-l prin noi și-l duce la găsirea și manifestarea unicității persoanei și asemănarea ei cu Hristos, care are în Sine toate modalitățile de a fi în iubire, iar nu o repetiție plictisitoare a unor șabloane.

*În perioada liceului, conform fostei sale colege, Lili Iliescu, **Julieta Constantinescu era o persoană inteligentă, obținând rezultate bune în fiecare an. S-a înscris la Facultatea de Teologie din București, urmând în paralel și cursurile Facultății de Filosofie. În 1948 a absolvit cursurile de filosofie și și-a dat examenul de licență în teologie, apoi s-a înscris la cursurile de doctorat în teologie pe care le-a frecventat timp de doi ani până în luna mai 1950 când s-a retras la M-rea Prislop, noua situație conducând la imposibilitatea frecventării cursurilor cu prezență obligatorie.***

Tunsă în monahism în ziua de 6 august 1950, de sărbătoarea Schimbării la Față, a devenit stareță la Prislop în anul următor [! – n.n.], mai precis la 1 octombrie 1951 [născută la 3 octombrie 1925, avea deci... 26 de ani fără două zile! Un cadou de ziua de naștere, din partea îndrăgitorului ei – n.n.], după ce mănăstirea fusese transformată în mănăstire de maici începând cu data de 12 aprilie 1950.

Arestată la 19 septembrie 1955 pentru „omisiunea denunțării” și „pentru că a întreținut legături cu fugarul Legionar Bordașiu Nicolae ce era urmărit pentru activitate subversivă legionară desfășurată după 23 august 1944”, fiind caracterizată de anchetatorii comuniști ca „inteligentă, încăpățânată, plină de misticism până la fanatism”. A fost eliberată la 13 octombrie 1955 din arest, după ce i se întocmiseră 16 procese-verbale de interogatoriu, se reîntoarce la M-rea Prislop. În 14 mai 1959 a fost alungată din Mănăstire, fiind acuzată că a făcut parte dintr-o Organizație subversivă, Rugul Aprins, pe când era studentă la Facultatea de Filosofie din București (1945- 1949) și care, încă din 12 ianuarie 1952, când i s-a deschis dosar de urmărire, „cauzează greutăți în munca de construire a socialismului în RPR”. Maica Zamfira a avut următoarele domiciliu (1939-1942 str. Vaselor 42; 1942-1945 Calea Moșilor 249; 1945-1947 str. Washington 40; 1947-1963 str. Litovoi Voievod 23; în iulie 1963 apare locuind cu mama sa la adresa din str. Țiglina 24, iar în 1976, în str. Dr. Petrini nr. 2), „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”. După scoaterea din mănăstire, a fost funcționară la Institutul de Documentare Tehnică, apoi colaborator extern - dactilografă la Editura Minerva din București până în 1977, când, schimbându-și domiciliul la Sinaia, pe str. Privighetorilor, la nr. 16, s-a angajat ca muncitoare țesătoare la Cooperativa „Covorul Popular” Comarnic, unde și-a completat vechimea în muncă și de unde s-a pensionat.

Maica Zamfira adoarme întru Domnul în ziua de 13 martie 2005 la Sinaia, în Duminica Izgonirii lui Adam din Rai [e vinovată și Eva că a sfătuit, și Adam că a primit. Nu întâmplător a rânduit Dumnezeu decesul ei chiar în această zi – n.n.], din perioada Triodului, fiind înmormântată în cimitirul M-rii Prislop la 17 martie 2005. Cu o zi înainte de adormirea sa fusese la parastasul de 40 de zile pentru cumnatul său preotul Savian Bunescu, la Biserica din satul Drăgănescu. [iată și așezământul care izgonește din Rai, rodul neascultării și centrării pe asemănarea cu sine – n.n.] [...]

Julieta Constantinescu mai avea un frate geamăn cu numele Romeo. [...]

Bordașiu a refuzat sub motivul că Julieta i-ar putea anula personalitatea dacă se va căsători cu ea (s.n.) [adică sublinierea aparține chiar domnului Florin Duțu – n.n.]. [...]

Julieta Constantinescu, într-un interogatoriu din 1955, după ce depășise criza suflătoare din adolescență cu ajutorul îndrumărilor și rugăciunilor duhovnicului Arsenie Boca și după ce a îmbrăcat haina monahală, ajungând stareță la Prislop, a evocat întreaga situație: „Eu îl iubeam foarte sincer pe Bordașiu și din partea mea mă gândeam să mă căsătoresc cu el, dar Bordașiu, deși la început mă iubise și el, cu timpul el a început să mă respingă, eu totuși țineam la el și din această cauză am suferit mult. Eram într-un timp foarte decepționată și chiar am încercat să termin cu viața [...]. Deși el începuse să mă îndepărteze din anturajul său, eu totuși trăiam cu speranța că se va schimba și pentru acest lucru eu nu vroiam să mă îndepărtez de el, din contră, mergeam și eu unde mergea el”

In perioada liceului, conform fostei sale colege, Lili Iliescu, Julieta Constantinescu era o persoană inteligentă, obținând rezultate bune în fiecare an. S-a înscris la Facultatea de Teologie din București, urmând în paralel și cursurile Facultății de Filosofie. În 1948 a absolvit cursurile de filosofie și și-a dat examenul de licență în teologie, apoi s-a înscris la cursurile de

doctorat în teologie pe care le-a frecventat timp de doi ani până în luna mai 1950 când s-a retras la M-rea Prislop, noua situație conducând la imposibilitatea frecventării cursurilor cu prezență obligatorie.⁸⁹⁹

Vedem, indirect, că părinții săi, la momentul atât de important și definitiv pentru preocupările lor, al punerii numelui copiilor, nu au manifestat nici educație Ortodoxă și nici înțelepciune duhovnicească, fiindcă i-au numit pe frații gemeni Romeo și Julieta. Nu au manifestat vreo educație Ortodoxă fiindcă nu le-au dat numele unor frați gemeni sfinți, de pildă: Laurențiu și Florica (după Sfinții Mucenici Flor și Lavru, care le-ar fi fost ocrotitori până la moarte și poate nu ar fi căzut în atâtea și atâtea prăpăstii ale păcatului). Nu au avut nici înțelepciune duhovnicească fiindcă numind pe gemeni Romeo și Julieta, îi închina, poate fără să vrea, duhurilor insuflăte și purtate cu patos de opera lui William Shakespeare, sinuciderii și dragostei bolnăvicioase nepermise aducătoare de moarte (aplicate numele acestea la cei doi este sugerat chiar incestul sinucigaș, fiindcă acești Romeo și Julieta, spre deosebire de personajele celebre, nu erau din case rivale ci chiar frați. Cu toate acestea, față de incest, relația dintre un monah și o monahie este mult mai gravă. Aceasta datorită nunții de taină a cinului călugăresc cu Hristos, este un adulter și o lepădare de El. Nu numai atât, dar firea omului căzut în această ispită capătă o gravă avariere, prin prăbușirea de la năzuința asemănării radicale și depline cu Hristos, care este monahismul):

"Pentru că nu a fost niciodată o poveste de mai mult vai/Decât cea a Julietei și al ei Romeo."

[1.^ *Romeo and Juliet, Act 5, Scene 3, Lines 308–309*]⁹⁰⁰

Nu numai atât, dar familia Maicii Zamfira a avut o educație precară și manifestări dezechilibrate și sălbătice, după cum am citit în articolul de mai sus. Cum să iasă altfel sărmanele roade ale lor?

Tatal Julietei, Traian Constantinescu, fusese capitan – comandant al Legiunii de Jandarmi Prahova; in timpul razboiului antonescian a facut parte din Comandamentul militar al C.a.p. Italiei, iar in septembrie 1950 se gasea "deblocat" din functie si era pensionar, vanzator la loteria populara din Bucuresti. Intr-un raport biografic al Maicii Zamfira intocmit de securitate in decembrie 1951, se arata ca domiciliul familiei era in Bucuresti, pe str. Litovoi Voevod la nr.23. In raport se sustinea ca tatal "a fost un element antisemit care in timpul razboiului antonescian a luat parte activa la scoaterea evreilor din Bucuresti". Dupa actul de la 23 august 1944 "s-a ascuns intr-o vila a fiului sau in soseaua Bonaparte, care era Maior activ si despre care se spune ca a savarsit acte de salbaticie in timpul razboiului anti-sovietic, iar in prezent este pensionar invalid de razboi si are tutungerie pe Str. Matei Millo."

Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti si despre care se spunea ca in 1939, impreuna cu tatal sau (lor), pe atunci jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca;⁹⁰¹

De remarcat este că nici Părintele Arsenie Boca nu i-a schimbat numele pentru a avea vreo Sfântă ocrotitoare în monahism, ci i-a spus Zamfira după numele domniței care a ctitorit Prislopul, vădind mai degrabă interes față de o faimă istorică de rectitorie, decât evlavie față de Sfinții lui Dumnezeu:

O mărturie e faptul că Domnița Zamfira, fiica domnitorului muntean Moise Voda Basarab din București, refugiată în Ardeal după moartea tatălui ei, a auzit de Mănăstirea Prislop și de izvorul cu putere vindecătoare de lângă mănăstire. A venit să vadă mănăstirea și fiind impresionată de frumusețea ei, a băut și apa din izvorul din apropiere. Vindecându-se de boala de care suferea, Domnița Zamfira a restaurat biserica mănăstirii între anii 1564-1580, devenind a doua ctitoră a Mănăstirii Prislop.

Domnița Zamfira a împodobit biserica cu o pictură nouă în frescă, executată de vreun zugrav din Țara Românească și a dăruit bisericii o icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni, care a fost dusă în 1762 la Blaj, după incendierea bisericii din ordinul generalului Buc-cow, guvernatorul Transilvaniei și restituită în 1913 cu prilejul unei restaurări.

⁸⁹⁹ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 24-25, 160-171, 219-231, 229-235, 243.

⁹⁰⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Romeo_%C8%99i_Julieta#cite_note-1>, vineri, 11 septembrie 2015.

⁹⁰¹ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

Pe vremea domniței Zamfira se zice că au fost două mănăstiri, una de călugări și una de călugărițe, întrucât Domnița Zamfira a viețuit aici între anii 1575-1580. [suntem convinși că nu era vorba de vreo Mănăstire dublă, ca în cazul noului Prislop – n.n.] Tot atunci s-a înființat la Mănăstirea Prislop o școală pentru cântăreți și viitori preoți.

Starețul mănăstirii era pe vremea aceea Ioan de la Prislop, care a înmormântat-o pe Domnița Zamfira la anul 1580, iar la anul 1585 a ajuns mitropolit al Transilvaniei la Alba-Iulia. În 1587 a zidit catedrala din Alba-Iulia și reședința mitropolitană cu ajutorul lui Mihai Viteazu, pe care l-a întâmpinat la anul 1600 cu prilejul intrării sale triumfale în Alba-Iulia. [...]

Din 1762 mănăstirea a aparținut pe nedrept Bisericii Greco-Catolice până când actul istoric al revenirii preoților și credincioșilor uniți la Biserica Ortodoxă strămoșească din octombrie 1948, a avut urmări binefăcătoare și asupra Mănăstirii Prislop, care a reintrat în fâgașul ei ortodox de obârșie. După două secole de înstrăinare forțată, ctitoria Sfântului Nicodim și a Domniței Zamfira redevenea mănăstire ortodoxă, așa cum fusese mai bine de trei veacuri și jumătate. [din păcate a redevenit la arătare Ortodoxă, în realitate încălca și canoanele Sfintei Biserici, și tipicul, dar cel mai grav păstra duhul uniat de la Greco-Catolici prin Părintele Arsenie Boca – n.n.]

La 25 noiembrie 1948, Mitropolitul de atunci al Ardealului, Nicolae Bălan, a adus personal la Prislop, pentru restaurarea mănăstirii aflată într-o stare jalnică, pe Ieromonahul Arsenie Boca, până atunci starețul reînviatului mănăstiri brâncovenești de la Sâmbăta de Sus, care cu două veacuri în urmă avusese aceeași soartă ca și Prislopul, fiind distrusă cu tunurile din ordinul aceluiași general Buccow.

[Se pare că obștea actuală de la Prislop a păstrat superficialitatea cercetării istorice de la lider-ul lor spiritual Părintele Arsenie Boca, dezinformând pelerinii săi din spațiul virtual. Iată ce citim despre generalul

Adolf Nikolaus von Buccow (7 ianuarie 1712 - 18 mai 1764) [...]

În calitate de comandant militar al Transilvaniei a pus în aplicare măsurile de pacificare dispuse de Curtea de la Viena, măsuri îndreptate cu precădere împotriva rebelilor secuici și români ortodocși, motiv pentru care a rămas în memoria celor două grupuri etnice ca personaj negativ. A condus acțiuni de represalii împotriva secuicilor (vezi: Masacrul de la Siculeni) și de persecuții asupra românilor ortodocși din sudul Transilvaniei, dispunând închiderea și distrugerea mănăstirilor ortodoxe, cu excepția notabilă a mănăstirii Brâncovenești din Sâmbăta de Sus, distrusă abia în 1785.⁹⁰² – n.n.]

Ca stareț al mănăstirii, Părintele Arsenie, licențiat în teologie la Sibiu și absolvent al Academiei de Arte Frumoase din București, începe imediat înfrumusețarea locului și restaurarea mănăstirii, ajutat de fratele Nicolae Zaharia, tot de la Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus.

În 1950, din lipsă de călugări, Prislopul devine mănăstire de călugărițe, prin hotărârea Episcopului Andrei Magieru al Aradului. [aceasta este dezinformare duhovnicească. Călugării au fost „aranjați” de Maica Zamfira – n.n.] [...]

În istoria mănăstirii s-au remarcat următoarele personalități:

** Sfântul Nicodim, întemeietorul și primul ctitor al mănăstirii, între anii 1399-1405;*

** Domnița Zamfira, a doua ctitoră a mănăstirii între anii 1560-1580, al cărei mormânt se află în pronaosul bisericii. Cu prilejul unor reparații din 1909, piatra funerară a fost ridicată pe peretele dintre naos și pronaos pentru a fi păstrată mai bine. În afară de această piatră funerară, scrisă în limba latină, în partea stângă a pronaosului se mai găsesc cinci pietre de dimensiuni diferite cu inscripții în limba slavonă, care se presupune, că sunt tot de pe mormântul Domniței Zamfira.*

** Starețul Ioan, pe vremea Domniței Zamfira, care a și înmormântat-o în 1580 în pronaosul bisericii Mănăstirii Prislop, ajuns mitropolitul Transilvaniei între anii 1585-1605; în anul 1600 a întâmpinat pe Mihai Viteazu cu prilejul intrării triumfale în Alba Iulia; [...]*

⁹⁰² <https://ro.wikipedia.org/wiki/Adolf_von_Buccow>, sâmbătă, 12 septembrie 2015.

* *Protosinghelul Arsenie Boca, al treilea ctitor al mănăstirii, care, în afară de rolul covârșitor pe care l-a avut prin înzestrarea harică a duhovniciei, a conceput și a îndrumat toate lucrările de construcție și înfrumusețare a Mănăstirii Prislop, între anii 1948-1988, unele dintre acestea fiind chiar înfăptuite personal. În perioada 1960-1988 a pictat biserica din satul Drăgănescu de lângă București, icoanele de pe catapeteasma bisericii din Prislop și a realizat așezământul monahal din orașul Sinaia, astăzi metohul Mănăstirii Prislop. S-a săvârșit din viața la 28 noiembrie 1989 și este înmormântat în cimitirul Mănăstirii Prislop.*

* **Maica Stavroforă Zamfira Constantinescu, cea dintâi stareță a Sfintei Mănăstiri a Prislopului, între anii 1950-1959. [așadar anul petrecut ca monahie simplă nu a avut vreo stareță de care să asculte, ci un stareț care făcea ascultare de sfinția sa, sub amenințarea cu sinuciderea – n.n.]**

Pe lângă cele două hramuri ale Mănăstirii Prislop: 8 mai – Sfântul Ioan Evanghelistul și 14 septembrie – Ziua Crucii, se mai prăznuiesc și următoarele zile: 26 decembrie – Sfântul Nicodim, 13 septembrie – Sfântul Ioan de la Prislop, 28 noiembrie – pomenirea Părintelui Arsenie și 13 martie – pomenirea Măicuței Zamfira. [iată cum sunt puse deja în rândul praznicelor Sfinților tocmai parastasele celor ce aduc atât de mult venit Mănăstirii, dar și atâta pagubă duhovnicească și lucrare rătăcită de amăgire a unei țări întregi – n.n.]⁹⁰³

Vedem că ceea ce și-au dorit, a fi ctitori faimoși de Mănăstire, au dobândit, dar:

Mat 16:26 ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? 27 Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale.

Ce citim despre numele de Zamfira? În dicționarul acesta Prof. Univ. dr. Aurelia BĂLAN-MIHAILOVICI, *Dicționar Onomastic Creștin*, Ed. Σοφία, București, 2009, numele de Zamfira și Zian sunt în mod surprinzător alăturate:

Zamfira v. Safir

Zean v. Zian

Să mergem acum la înțelesurile ce ne vin din etimologie:

Safir, Safira, prenume vechi în onomastica creștină europeană, mai puțin frecvent astăzi în forma sa primară. La baza lui stă subst. safir „piatra prețioasă” cu anumite caracteristici specifice. Prezent în ebraică sau aramaică, Saphira este un nume creștin, ce a intrat în circuit prin Noul Testament, unde este atestat acest prenume: „Iar un om, anume Anania, cu Safira, femeia lui, și-a vândut țarina” (Fapte 5,1) [...] redăm câteva variante și derivate: [...]Zamfir, Zamfira [...] Zamfirica, Zamfirică⁹⁰⁴

Să vedem cine a fost Safira, după Sfânta Scriptură:

Fap 5:1 Iar un om, anume Anania, cu Safira, femeia lui, și-a vândut țarina. 2 Și a dosit din preț, știind și femeia lui, și aducând o parte, a pus-o la picioarele apostolilor. 3 Iar Petru a zis: Anania, de ce a umplut satana inima ta, ca să minți tu Duhului Sfânt și să dosești din prețul țarinei? 4 Oare, păstrând-o, nu-ți rămânea ție, și vândută nu era în stăpânirea ta? Pentru ce ai pus în inima ta lucrul acesta? N-ai mințit oamenilor, ci lui Dumnezeu. 5 Iar Anania, auzind aceste cuvinte, a căzut și a murit. Și frică mare i-a cuprins pe toți care au auzit. 6 Și sculându-se cei mai tineri, l-au înfășurat și, scoțându-l afară, l-au îngropat. 7 După un răstimp, ca de trei ceasuri, a intrat și femeia lui, neștiind ce se întâmplase. 8 Iar Petru a zis către ea: Spune-mi dacă ați vândut țarina cu atât? Iar ea a zis: Da, cu atât. 9 Iar Petru a zis către ea: De ce v-ați învoit voi să ispitiți Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor scoate afară și pe tine. 10 Și ea a căzut îndată la picioarele lui Petru și a murit. Și intrând tinerii, au găsit-o moartă și, scoțând-o afară, au îngropat-o lângă bărbatul ei. 11 Și frică mare a cuprins toată Biserica și pe toți care au auzit acestea.

Cam rea comparație:

- tot un A. însoțit de o Safiră, mințind lui Dumnezeu că ar renunța în chip monahal de toate averile lor (vrând să pară celorlalți că este așa);

⁹⁰³ <<http://www.arsenieboca.ro/istoricul-manastirii-prislop>>, vineri, 11 septembrie 2015.

⁹⁰⁴ Prof. Univ. dr. Aurelia BĂLAN-MIHAILOVICI, *Dicționar Onomastic Creștin*, Ed. Σοφία, București, 2009.

- în realitate au păstrat o parte pentru ei (cum au făcut și Părintele Arsenie Boca însoțit de Maica Zamfira cu proprietățile pe care le-au avut și de care vom vorbi mai jos, dacă ne ajută Dumnezeu);
- au murit, fără pocăință;
- ea a căzut și a murit după el, fiindcă a mințit și ea lui Dumnezeu, susținând sfințenia soțului ei în fața oamenilor;
- dar prin lucrarea Sfântului Duh și a Sfinților Apostoli li s-au descoperit înșelăciunea și păcatele în fața întregii Biserici care ia aminte.

O Doamne, dacă tot era Maica Zamfira piatra prețioasă a Părintelui Arsenie Boca, de ce nu i-a pus numele de Agata [αγαθός, η, ov = agathós, -e, -on „bun”, „prețios”]? Sfânta Mare Muceniță Agata, atât de râvnitoare pentru adevăr, feciorie și smerenie, ar fi ocrotit-o și apărât-o de amăgirea minciunii, îndulcirii de bărbați și de slava deșartă!

Însă nu este de mirare că Părintele Arsenie Boca i-a pus Julietei un astfel de nume, deoarece însuși sfinția sa a avut în familie o nefericire asemănătoare cu a ei: moștenirea unor nume și obiceiuri de proastă calitate. Nu numai atât, dar când și-a ales la călugărie, pentru sine numele de Arsenie, l-a ales nu pentru a fi ocrotit de Marele Arsenie, ci din slava deșartă, pentru a se arăta desăvârșit ca el:

*Vorbăria mi-a fost urâtă de când mă știu. Chiar numele călugăresc mi l-am ales pentru că Avva Arsenie își alesese nevoința tăcerii, prin care s-a desăvârșit interior.*⁹⁰⁵

De ce oare nu l-a urmat prin nevoința tăcerii și a adus asupra sfinției sale și a adepților atâta primejdie prin multa vorbire în predici, scris și pictură, după părerea proprie, iar nu după adevăr?

De ce nu l-a urmat pe Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare:

1. *Avva Arsenie, fiind încă în palatele împărătești, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: “Doamne, învață-mă, ca să știu cum mă voi mântui?” Și i-a venit lui glas zicându-i: “Arsenie fugi de oameni și te vei mântui”.¹¹*

2. *Avva Arsenie, după ce s-a dus la viața călugărească, iarăși s-a rugat, zicând același cuvânt.*

Și a auzit glas zicându-i: “Arsenie, fugi, taci, liniștește-te, că acestea sunt rădăcinile nepăcătuirii!”¹¹

Atunci de ce nu a fugit de oameni?

5. *I-a zis un oarecare, fericitului Arsenie: “Cum noi din atâta învățătură și înțelepciune, nimic nu avem, iar acești țărani și egipteni au dobândit atâtea fapte bune?” Zis-a avva Arsenie: “Noi din învățătura lumii nimic nu avem, iar acești țărani și egipteni, din ostenele lor au dobândit fapte bune”.¹³*

6. *L-a întrebat odată avva Arsenie pe un bătrân egiptean pentru gândurile sale iar altul văzând aceasta, i-a zis: “Avvo Arsenie, cum atâta învățătură latinească și elinească având, întrebă pe acest țaran pentru gândurile tale?” Iar el a zis către dânsul: “Învățătura latinească o am eu cu adevărat, dar alfabetul acestui țaran încă nu l-am învățat”.¹³⁹⁰⁶*

Atunci de ce nu a renunțat la învățătura lumii și să se sfătuiască despre gândurile sale cu un duhovnic, fie el și țaran cu cartea, dar cu ostenele launtric, ca să dobândească fapte bune, adică smerite pentru Hristos?

Și însăși alegerea numelui pentru sine arată că nu a înțeles călugăria. Cei ce iubesc cu adevărat viața călugărească își taie voia în toate și cu atât mai mult la tunderea în monahism, care prin tăierea părului simbolizează rețezarea cu totul a gândurilor și voii proprii. Ei primesc numele în dar de la cei ce îi tund. Nu caută să-și pună singuri nume, ca un semn și făgăduință tainică a lepădării totale de sine.

Dar să vedem, mai amănunțit, asemănarea celor doi oameni atât de celebrii, ce s-au însoțit unul pe altul în toată aventura vieții pământești.

(2)

Asemănarea Arsenie – Zamfira

Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira – asemănarea în viață și năzuințe.

⁹⁰⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

⁹⁰⁶ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 1-6.

CURRICULUM VITAE al Părintelui Arsenie Boca sau o posibilă anexă pentru viitorul dosar de canonizare [...]

Nume: BOCA

Prenume: ZIAN-VĂLEAN (nume de monah: ARSENIE)

Rang monahal: PROTOSINGHEL

Data nașterii: 29 sept. 1910; botezul ortodox: 16 oct. 1910 [oare? Puțin probabil să fi fost botez Ortodox, după cum vom vedea mai jos, lucru dezvăluit chiar de ucenicii sfinției sale. Trei lucruri dorim să aflăm din toată inima prin acest studiu și-L rugăm pe Bunul Dumnezeu dar rugăm și pe toți cititorii să se intereseze în surse sigure, dovedite și să ne aducă și nouă la cunoștință dacă Părintele Arsenie Boca:

1. S-a botezat cu adevărat Ortodox?

2. A avut duhovnic, dacă da cum îl cheamă și de câte ori s-a spovedit în viață? S-a spovedit măcar pe patul de moarte?

3. S-a lepădat public (sau măcar particular) în scris sau prin viu grai, de toate învățăturile eretice și păgâne scrise, predicate și pictate de sfinția sa, și de toate amăgirile prin hipnoză și false proorocii pe care le-a adus închinătorilor sfinției sale, și de vătămarea pe care le-a produs-o fiindcă au făcut din preacuvioșia sa un idol?

Dacă răspunsul este „da” la toate trei întrebările, are șanse de mântuire și ne-am bucura din toată inima. Dacă răspunsul este „nu” durerea ne covârșește și nu putem grai nimic, ci doar stăm și plângem, rugându-ne pentru izbăvirea noastră și a întregii lumi de o astfel de rătăcire – n.n.]

H Locul nașterii:

Satul Vața de Sus, com. Vața de Jos, Hunedoara

Familia - Părinții (căsătorie mixtă):

Tatăl: Iosif-Petru (greco-catolic, [din acest motiv Părintele Arsenie Boca a deprins așezarea lăuntrică de căutare a sfințeniei specifică catolicismului (numită de Sfinții Părinți înșelare), pictura și predica de tip Uniat – n.n.] 24 Feb. 1881, orașul Brad - †19 iun. 1926; †45 de ani), pantofar.

[foarte aspru chiar și cu familia sa. Din acest motiv sfinția sa a început să intre ca și cu cizmele în viețile bieților oameni, forțându-i prin stilul iezuit ca un bici al lui Dumnezeu, cum am văzut mai sus, și forțând aranjarea căsătoriilor dintre oameni, multe dintre ele eșuând, deoarece nu ținea cont de dragostea între ei ci doar de simțirile și proorociile amăgitoare pe care le avea, iar uneori de interesul personal (de pildă pentru a scăpa el însuși de responsabilitatea unei relații bolnăvicioase și posesive dobândite din prea marea intimitate cu Julieta, după cum vom vedea mai jos) – n.n.]

Mama: Creștina (ortodoxă, 30 oct. 1892 - †6 dec. 1951; născută Popa în satul Vața de Sus, Hunedoara; †59 de ani în satul Hălmagiu, raion Gurahonț, regiune Arad), casnică (două clase primare). [de aici a dobândit superficialitatea studiilor teologice, medicale și de pictură, fălindu-se cu ele și fiind lăudat pentru ele de ucenicii lipsiți de discernământ datorită fascinației față de sfinția sa, dar în practică dovedindu-se necunoscător și al dogmelor Ortodoxe, și al științei medicale, și al Erminei picturii Sfintei Biserici, și, pe deasupra și lipsit de bun gust artistic – n.n.]

Cununii părinților: 7 nov. 1909, Vața de Jos (data divorțului: 22 mart. 1922)⁹⁰⁷

[de aici a dobândit instabilitatea în relația de căsătorie cu Hristos, care este monahismul, părăsindu-L pentru a viețui 30 de ani cu femeia îngăduită lui chiar de către Dumnezeu pentru a-și vedea neputințele și a se întoarce de la slava deșartă că ar fi vreun desăvârșit vrednic de vedenii dumnezeiești (dar care l-a fascinat până la a părăsi pe toți, pe toate, și mai ales pocăința, pentru ea, fiindcă nu a ascultat de sfatul bătrânilor care îl iubeau:

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

⁹⁰⁷ <http://www.petitieonline.com/pe.../pentru_canonizarea_printelui_arsenie_boca_-_sfantul_ardealului>, miercuri, 29 aprilie 2015

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!”

Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.⁹⁰⁸) – n.n.]

(A) TATĂL

Tatăl sfinției sale a fost greco-catolic, cu purtări grosolane, lucru care l-a marcat pe preacuvioșia sa toată viața, păstrând o formare uniată și o asprime necuvioasă de bici al lui Dumnezeu:

*Subsemnatul m-am născut în 1910, septembrie 29, în Vața de Sus, jud. Hunedoara. Școala primară și liceul în orașelul Brad, același județ. De pe atunci mi se remarcă o anumită **înclinație spre singurătate și spre probleme de religie, chiar peste puterile mele de atunci. Așa spre pildă am o carte a lui Immanuel Kant: „Religia în limitele rațiunii” iscălită: „Boca Zian cl. IV. lic.***

[deja, după cum declară chiar el însuși, vedem tendința la idioritmie și la confuzia între filozofie, religii și credință, dar și forțarea peste puteri, care este specifică ispitirii de-a dreapta. De asemenea, este foarte interesant că în autobiografia pe care și-a făcut-o a presărat foarte multe laude de sine, arătându-se ca cineva special, cu preocupări înalte. Lipsește duhul smerit pe care îl regăsim de pildă în autobiografia Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, pe care o puteți găsi aici:

<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>, sâmbătă, 12 septembrie 2015 – n.n.]

La intrarea în cursul superior de liceu am rămas orfan de tată, care era cizmar de meserie și foarte bun pedagog cu fiul său. Știu până astăzi că m-a bătut odată pentru ca să nu mai pierd timpul - ceea ce i-am fâgăduit cu lacrimi și n-am uitat până acum, și de multe ori mi-a folosit în viață. [iată și bătăile până la lacrimi, care l-au făcut să folosească timpul pentru a fi aspru cu oamenii și deci a-l pierde și a-i pierde, fiindcă forțarea prin limbaj și ghicirea realității, ca și asprimea este mișcarea diavolească de înrobire a minții radical opusă Celui blând și smerit cu inima, care întărește libertatea prin convingerea iubirii înțelepte – n.n.]

In cursul liceului mi-au plăcut foarte mult: matematicile, fizica, religia, desenul și muzica.

Terminând liceul și luând bacalaureatul la prima prezentare, înclinam spre științele pozitive [de aici căderea prin explicarea științifică a celor ce fac parte din lumea nevăzută, deci neaccesibilă experimentului științific și cugetării trupești. De aici și căderea în înțelegerea eretică a împreunării trupești și geneticii, de care vom scrie, dacă ne ajută Dumnezeu, mai jos – n.n.], dar dacă aveam avere sau garantau tutorii pentru mine intram la aviație la Cotroceni, ceea ce n-a fost, împiedicându-mă sărăcia. Drept aceea a biruit înclinația contemplativă, sau speculativă [aici este o contradicție. Nu a biruit înclinația contemplativă, fiindcă nu a avut

⁹⁰⁸ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, ²2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

loc o dezbatere între două alternative posibile, ci dorința pentru aviație a fost înfrântă de sărăcie și, neavând ce face, s-a dus către teologie cu... duh de aviator, executând luping-uri duhovnicești și neasigurându-și începutul ca un infanterist prin marșul la solul smereniei – n.n.] și în 1929 m-am înscris la Academia Teologică din Sibiu.

*In cursul teologiei mi-am vândut casa părintească spre a-mi putea continua studiile. Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut niciun ajutor și nici nu mă înduram, **întrucât era divorțată de tata iar eu eram dat tatii prin sentința de divorț**, ca fiind, pe baza meseriei, mai sigur că mă va da la școală.*

*În timpul teologiei mi se lămurea frumusețea chipului viețuirii călugărești și doream să mă instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistică a vieții. **Cu prilejul acela aveam următoarele note caracteristice: deprindeam pe mama cât mai fără mine și cât mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite și să nu-i vie greu când va afla că m-am călugărit.***

[vezi apoi căderea din vedenia treptelor din Sfântul Munte, cum nu s-a mai ținut de începutul promițător – n.n.]

*Apoi, de la plecarea din Brad, mi-am pus o anumită disciplină austeră, care avea mai multe amănunte greu de crezut. **Așa de pildă mi-am propus ca toată vremea teologiei să nu fac nici o cunoștință cu fete. Ceea ce n-am reușit, întrucât tocmai în anul acela 1929 Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia, și m-am pomenit cu vreo câteva colege. Dar cunoștințe în oraș am izbutit să n-am. Asta am reușit toată vremea teologiei, deși făceam parte și din „Reuniunea de muzică Gh. Dima” din Sibiu, de sub dirij oral N. Oancea, și care era mixtă. Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor.***

[și-a remarcat slăbiciunea. Atunci de ce nu a luat aminte și s-a lăsat biruit de împreună șederea cu Maica Zamfira? Ori a îndrăgit-o mai mult decât pe idealul său din tinerețe, ori a fost amăgit de misiunea cea falsă de a o scăpa cu orice preț, chiar și cu pierderea sufletului ei și al lui prin unire nepermisă, ori a fost înșelat de cumplita rătăcire că ar fi ajuns la nepătimire. În afară de aceasta ar fi aflat, dacă ar fi studiat Sfinții Părinți, că trebuie să devină stăpân și pe imaginație, și pe contemplație, și pe mișcările rațiunii, și pe mișcările minții și atunci nu ar mai fi confundat vedeniile înșelătoare cu lumina necreată și adevăratele descoperiri – n.n.]

Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistica comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței.

[atât de nelămurit în credință era datorită căsătoriei mixte a părinților sfinției sale, încât a abordat problema nepătimirii prin metode trupești științifice și religioase ecumeniste, bizuindu-se pe sine, și chiar le-a practicat (fiindcă spune „prin proprie experiență”) din cauză că nu a cunoscut ce ne învață Sfinții Părinți:

Unii discută în contradictoriu despre credință și discuțiile [controversele] lor sunt fără sfârșit, dar nu e nevoie să ne sfădim, ci numai să ne rugăm lui Dumnezeu și Maicii Domnului, și atunci Domnul ne va lumina fără discuții și îndată ne va lumina.

Mulți au studiat toate credințele [religiile], dar adevărata credință nu au cunoscut-o astfel, așa cum trebuie, dar celui ce se va ruga lui Dumnezeu cu smerenie să-l lumineze, Domnul îi va face cunoscut cât de mult îl iubește El pe om

Oamenii mândri cred că înțeleg totul cu mintea lor, dar Dumnezeu nu le dă aceasta.

Dar noi îl cunoaștem pe Domnul: El ni S-a arătat prin Duhul Sfânt, și sufletul îl cunoaște, și de atunci se bucură, se veselește și se odihnește, și în aceasta stă viața noastră sfântă.

Domnul a zis: „Acolo unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și va vedea slava Mea” [In 12, 26]. Dar oamenii nu înțeleg Scriptura; ea este ca pecetluită. Dar când Duhul Sfânt ne învață, totul va fi înțeles și sufletul se va simți ca în cer, căci același Duh Sfânt este și în cer, și pe pământ, și în Sfânta Scriptură, și în sufletele care iubesc pe Dumnezeu. Dar fără Duhul

Sfânt oamenii rătăcesc și, deși învață neîncetat, nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu și n-au cunoscut odihna în El.⁹⁰⁹

Cheremon:

Îmi place că voi, înflăcărați de cea mai mare dragoste de a cunoaște adevărul, afirmați chiar unele idei greșite, dar prin a căror combatere apare mai bine dovedită și, ca să zic așa, mai bine cercetată puterea credinței creștine. **Ce înțelept s-ar folosi de propoziții atît de contrare, încît să creadă că puritatea cerească a castității, despre care ieri afirmați că nici prin harul lui Dumnezeu nu se poate dobîndi, a fost însușit chiar de păgâni, prin propria lor putere? 2. Dar fiindcă, fără îndoială, din dragoste pentru a cerceta adevărul faceți asemenea afirmații, ascultați ce avem de spus despre ele. Mai întîi nu este de crezut că filozofii au dobîndit această neprihană pe care o cerem noi și adăugăm la acestea că nu numai desfrînarea, dar nici măcar necurăția nu este pomenită printre noi. Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrînarea trupească, prin care-și interziceau numai împreunarea. Dar această curăție lăuntrică și neîntreruptă a minții și a trupului n-au putut s-o dobîndească nu spun cu fapta, dar nici cu gândul. 3. Acel Socrate, cel mai faimos dintre ei, după cum spun ei înșiși, n-a roșit să mărturisească despre sine aceasta. Un fizionomist uitîndu-se la el, a zis : «Iată ochi de stricător al copiilor». Discipolii lui s-au repezit la fizionomist, voind să răz bune o cara adusă dascălului lor, dar se zice că acesta i-a oprit spunîndu-le ; «Lăsați-l prieteni, căci așa sînt, dar mă stăpînesc». Se dovedește foarte clar, așadar, nu numai prin afirmația noastră, ci și prin mărturisirea lor, existența nerușinării adică josnicia patimii, înăbușită de ei de nevoie, cu forța, dar fără să fie înlăturată din inima lor dorința și plăcerea acestei patimi. 4. Cu ce groază trebuie amintite acele cuvinte ale lui Diogene ? Pe acestea filozofilor acestei lumi nu le-a fost rușine să le repete ca pe ceva demn de amintire, dar care nu pot fi nici rostite nici auzite de noi fără jenă. Căci precum se spune, cuiva care trebuia pedepsit pentru adulter, i-a grăit așa: «Nu va, plăti cu viața ceea ce se dă gratis». Se vede bine deci că ei n-au cunoscut virtutea castității adevărate, care este dorită de noi. De aceea este destul de sigur că circumciziunea noastră, care este în duh, nu se poate dobîndi decît cu darul lui Dumnezeu și că ea există numai în aceia care au slujit lui Dumnezeu cu tot devotamentul lor. Deși multora, ba chiar tuturor li se poate dovedi întotdeauna că oamenii au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu și că șubrezenia omenească numai prin sine, adică fără ajutorul lui Dumnezeu, nu poate face nimic care duce la virtute, totuși, în nici o împrejurare nu se vede mai mult aceasta decît în dobîndirea și păstrarea castității. Dar să amânăm puțin discuția despre greutatea de a păstra întregă castitatea, și să vorbim pe scurt deocamdată despre mijloacele acestei păstrări. 2. Cine ar putea, întreb, să suporte fără nici o laudă a oamenilor, sprijinit numai de puterile sale, asprimea singurătății și hrana zilnică cu pîine uscată, mulțumindu-se doar cu atîta ? Cine, fără mîngâierea Domnului, ar putea să rabde neîntrerupta sete de apă, să răpească ochilor omenești acel dulce și desfătător somn de dimineață și să îngrădească prin regulă permanentă, mărginind la patru ore, toată odihna sa de noapte ? Cine, fără harul lui Dumnezeu, ar fi în stare să se achite de obligația cititului neîncetat, a muncii neîntrerupte, neavînd nici un interes pentru foloasele prezente ? 3. Acestea toate nu pot fi nici dorite de noi mereu fără însuflarea dumnezeiască, și nici înfăptuite fără ajutorul ei.⁹¹⁰**

Acest gând greșit, că putem să-l vedem chiar și la începuturile frămîntării pentru a afla adevărul lucrării lăuntrice la Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman din Dobrogea, a provenit la Părintele Arsenie Boca din lipsa de experiență (a modului cum lucrează smerenia și harul Sfântului Duh) și cunoștință (a Sfinților Părinți), dar mai ales din lecturile mult păgubitoare filozofice și religioase rătăcite (care toate au în comun că marșează pe păgânismul mîntuirii autonome, prin noi înșine, pentru a obține o „despătimire” trupească a faptelor bune fără colaborarea cu harul Sfântului Duh, prin care ar dobîndi pe Adevăratul Domn Iisus Hristos ca centru al existenței. Ele diferă ca particularități doar prin metodele realizării practice a acestui

⁹⁰⁹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 16.

⁹¹⁰ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ¹1990, pp. 532-534.

ideal și prin pomenirea diferiților zei/ hristoși mincinoși ca centru al slujirii lor). De aceea este de iertat. Problema amăgirii definitive (și în această problemă) i-a venit, însă, din modul său bolnăvicios de a lucra lăuntric prin biziurea pe sine, care l-a despărțit de Dumnezeu. Sfânta Scriptură numește acest mod vrăjitorie și închinare la idoli: *1Re 15:23 Căci nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli. Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel*”.

Dacă ar fi verificat acest gând și aceste practici cu duhovnicii Ortodocși, ar fi devenit iscusit în depistarea amăgirilor și nu i-ar fi devenit un crez pe care îl preda ucenicilor sfinției sale. Acest crez greșit, infatuat și mincinos este de fapt erezia pelaghiană a sfinției sale, dată anatema la Sfintele Sinoade 4, 6 și 7 Ecumenice⁹¹¹:

*In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârătoare de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduiri lui Dumnezeu cu fiecare.*⁹¹² așadar, după Părintele Arsenie Boca lucrarea lui Dumnezeu vine doar să crească și să rodească darurile Sfântului Duh, dar omul poate să se scoată singur din robie și să își repare firea doar prin nevoițe și voie bună!!! – n.n.]

Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofică din București, și-mi parveneau pe această cale.

[aici reia ideea păguboasă de mai sus, dar ne indică orientarea sfinției sale hinduse, care îl va marca până la moarte, practicând, după cum au mărturisit colegii sfinției sale chiar și Hatha Yoga, prin care a dobândit controlul atât de celebru asupra oamenilor, prin fulgerarea cu ochii, vezi mai jos – n.n.]

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei.

⁹¹¹ CANOANELE SINODULUI DIN CARTAGINA 418-424 d.H.

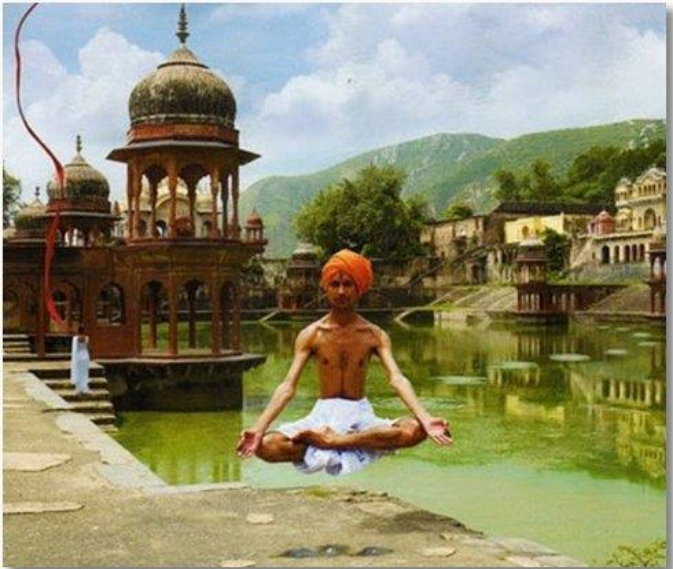
Deci după multele cercetări, și tractații ce a făcut sinodul, au așezat și 141 de canoane, care privesc la buna rânduială și așezarea Bisericii. Care sunt acestea de aici, pecetluite și întărite, hotărâtor și anume de cel al 2-lea canon al sinodului ecumenic al 6-lea. Iar simplu și nehotărâtor de cel întâi al sinodului 4 și de cel întâi al sinodului 7 iar pe al 89 canon al acestuia cu însăși zicerea îl pomeneste sfântul și ecumenicul sinod al 5-lea. Și prin întărirea aceasta ia oarecum putere ecumenică.

Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 347-348.

⁹¹² [erom. Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

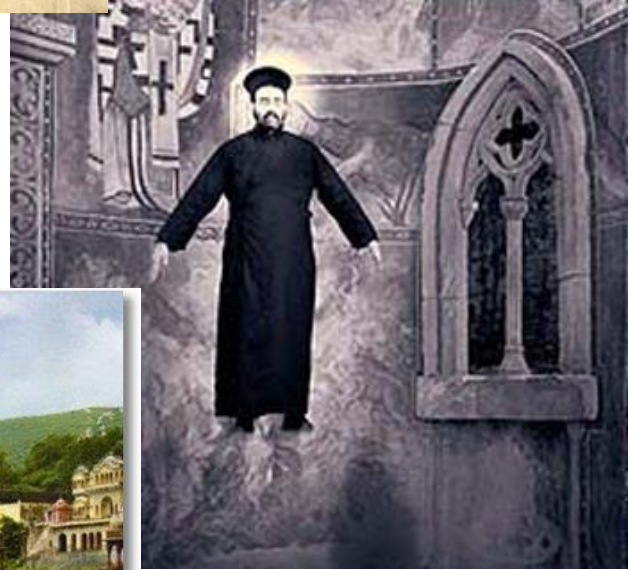
derii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.”⁹¹³

adevarata arta, pe care doar cei initiati si experimentati o puteau practica. In religiile orientale, una dintre diferentele semnificative dintre zei si oameni era aceea ca primii posedau darul zborului. Desi, aparent fara nicio explicatie, multi muritori au invatat, de-a lungul timpului, tehnicile artei unice a levitatiei. Brahmani, yoghini, pustnici, magicieni si fakiri si-au impresionat audienta cu abilitatile lor, infruntand gravitatia si incalcand multe reguli ale fizicii⁹¹⁴.

[ce strâmbă pregătire pentru călugărie: orientalistică. De aceea și ucenicii lui observau încântați că Părintele Arsenie Boca este, de fapt, de tânăr, ca un călugăr budist:

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmă că, încă din perioada șe-

Fenomenul levitatiei a fost privit din perspective diferite pe doua continente care descriu culturi foarte diferite: Europa si Asia. In vreme ce pe “batranul continent” levitatiea era un fenomen demonic (desi cel mai des “posedatii” erau chiar clerici), in Asia era o

⁹¹³ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

⁹¹⁴ <<http://www.descopera.ro/fenomenele-paranormale/4621780-levitatiea-stiinta-pura-sau-posedare-demonica>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

În filmul de pe internet intitulat *Conferința Preotului Profesor Simion Todoran despre părintele Arsenie Boca*, 02.05.2014 la minutul 41, acesta spune că, de Rusalii, a slujit în Catedrala din Alba Iulia. Printre creștini era și A. Boca, care dintr-odată a dispărut, A treia zi a plecat la Sinaia, unde Boca i-a confirmat că a fost la Alba și zicea Boca despre sine: „Am avut o stare de levitație și m-am înălțat atât de la pământ...” în continuare, pr. Todoran spune că Boca zbură, iar, la minutul 1.01.40, „A. Boca mi-a zis: «Acolo unde mă duc vă ajut mai mult. » ”întreb: Oare acest preot aude ce vorbește? Când vorbește oare și gândește? [...]

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca*, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosiiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.» ” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.

La pag. 39, maica Tecla, mănăstirea Cârțișoara, spune: „Părintele mergea prin aer”. În cartea *Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu*, Sibiu, 2014, pag. 131-155, doamna Dorina Constanța Arnioni povestește cum l-a cunoscut, în 1974, pe A. Boca. I-a zis: „Te cheamă cu A cu D cu C”, apoi, pentru că se temea să nu fie un hoț Boca, îi zice: „Ai în buzunarul drept 100 lei” (tipic ghicitoarelor; n-am întâlnii la niciun Sfânt așa un mod de a atrage), apoi a început să-i vorbească despre Dumnezeu (întâi cu icoana, busuiocul și crucea, ca ghicitoarele, apoi...) iar pentru că ea punea mereu întrebări îi zice (pag. 137): „Nu mă mai întrerupe. Timpul meu e limitat.» De două ori mi-a spus asta. Și așa m-aștepta de mult. Și dintr-odată mi-a spus: «Acum nu mă atinge. Așteaptă puțin.» S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a tremurat puțin și am crezut că a leșinat Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care: trebuie să-i zgâlțâi ca să-și revină.. A stat așa o vreme, nemișcat, tremurând, după care a surâs dintr-odată și a zis: «Nu e căzui Am avut puțină treabă.» ”

Pag. 138: „Vibrația respectivă a fost. dorința măicuței Zamfira, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora că pr. întârzie să ajungă. Părintele stăpânea tehnica teleportării Când ne-am întors, maica: a zis: «Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele? Că tot aștepta ălălalt aci și de la o vreme se duse după voi.» ” (ălălalt era sigur satana care îi stăpânea pe amândoi. Nu există niciun sfânt care să se fi manifestat precum Boca, doar îndemonizații).

Culmea, artistul timișorean Ștefan Popa Popas, lepădat de ortodoxie și trecut la catolicism, declara în presă, în august 2014, că: „ A. Boca trebuie canonizat tocmai pentru că este singurul caz de teleportare din România. ” întrebăm: Ce legătură: are teleportarea cu ortodoxia?⁹¹⁵

Poate așa și-a mângâiat sfinția sa dorul de a deveni aviator și abstenența de la spectacolul dansului de mai jos – n.n.]

Mă abțineam de la „voia în oraș”, ci stăm în curtea școlii cu poarta deschisă. Cu colegii nu ieșeam în oraș decât dacă trebuia în interesul școlii, a vreunui profesor, sau însoțiți de profesori, cum era cazul cu reuniunea de muzică. **N-am dansat și n-am învățat lucrul**

⁹¹⁵ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

acesta. [grozavă „performanță monahală”, apropiată de culmile „despătimirii”... trupești. Nu a dansat și nu a învățat să danseze. Altă dată se dădea exemplu că nu a fumat. Ce ținte își aleg și bieții oameni ca să se arate în fața altora că sunt virtuoși...

Se confirmă ce spunea Avva Cheremon mai sus: *Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrânarea trupească.* Și de ce să pomenească ca laudă nezbânțuirea, când ea ține de firescul omului? Oare nu a citit în Sfânta Scriptură: *Luc 17:10 Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.* Toate! Și cele ale trupului, și cele ale sufletului, și cele ale minții. Pentru toate suntem datori, ca să ajungem măcar la marele dar de a fi sluga lui Hristos, ba încă trebuie să le mai și ascundem: *Mat 6:17 Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, 18 Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.* – n.n.]

îmi dase tata grija asta și mai cu deosebire când eram teolog nu-mi puteam închipui să fac așa ceva. [...]

*Ieromonahul Arsenie.*⁹¹⁶

R. Vâlcii. 17 iulie 1945

(B) MAMA

Iar mama sfinției sale a completat paleta înșelării din familie, lărgindu-i spectrul de la raționalismul științific și rigiditatea apuseană moștenite de la tată, prin dăruirea simțirii vedeniilor amăgitoare cu tentă de pietism ortodoxist. Nefiind fericită în căsnicie și-a căutat împlinirea singurătății prin mângâierile amăgirii că rodul zămislit în ea și, deci, ea însăși ar fi persoane alese sortite să ajungă la culmile umanității, alături de Maica Domnului și Domnul nostru Iisus Hristos. Nu știm dacă de aici a venit și divorțul (căci impresia că ești un ales te face mândru și de nesuportat pentru cei din jur) sau mișcarea a fost inversă (și anume refugiarea în năluciri s-a produs datorită fugii de depresie și singurătate nespovedite) dar marea rătăcire a avut loc chiar de la zămislirea Părintelui Arsenie Boca, bizuindu-se pe vedenii și dorind faimă și slavă de mare Sfânt copilului său, în loc de lucrarea smerită de pocăință, mântuirea sufletului, iertarea păcatelor și alergarea la acoperământul Maicii Domnului. În felul acesta a transmis fiului său acest duh caracteristic, care s-a menținut în sfinția sa, din copilărie până la sfârșit deși evidentele căderi, prin părăsirea monahismului pentru a conviețui cu o femeie, ar fi trebuit să îl trezească.

Și din cauza relației bolnăvicioase cu Dumnezeu unirea trupească dintre Iosif și Creștina nu a ținut, ci au divorțat, transmitând fiului lor o instabilitate față de căsătorie, care l-a marcat toată viața, făcându-l să renunțe la nunta cea desăvârșită cu Hristos, de dragul conviețuirii cu o femeie instabilă, sub pretextul salvării ei de la sinucidere.

Dar să vedem ce mărturisesc despre aceasta ucenicii entuziasmați:

Mama Părintelui Arsenie

„Eu am fost pictat din pânțele maicii mele”

Ne spunea Părintele: “Când eram copil, în casa mamei mele era o icoană a Maicii Domnului care-mi plăcea foarte mult. Odată am întrebat-o pe mama:

De ce îmi place așa de mult acea icoană? Iar ea mi-a spus:

- Ei, dragul meu, cât te-am purtat în pânțele, foarte mult m-am uitat și m-am rugat la această icoană”.

Altădată ne-a spus: “Mama mea când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se la Maica Domnului, cum se rugau Sfinții Ioachim și Ana:

[iată ce dezvăluire șocantă a mentalității Părintelui Arsenie Boca despre mama sfinției sale și implicit despre sine. Dacă mama sa avea rugăciuni ca și Ioachim și Ana înseamnă că rodul pântecelui ei este asemenea cu... – n.n.]

⁹¹⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

“Maica Domnului, îți cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îți slujească ție, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer”. **Eu deja am fost pictat din pânțele maicii mele.** [de aici și îndrăzneala de a se picta pe sine pe pereții de la Drăgănescu ca pe Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos – n.n.] **Când mama mea mergea să lucreze la câmp, înaintea ei apărea icoana Maicii Domnului datorită rugăciunilor ei.**[iață deja fenomenul Poltergeist sau doar al vedeniilor amăgitoare, accentul căzând nu pe mila Maicii Domnului ci pe puterea rugăciunilor Creștinei – n.n.]

După ce-am terminat studiile, mama credea c-am să mă stabilesc ca orice om la casa lui. Când a aflat ce intenții am [n. ed.: să se călugăresc], mi-a luat capul în mâini, m-a sărutat și m-a binecuvântat zicându-mi: „O, dragul meu și scumpul meu, de când mă rog eu pentru asta!”

[ce contradicție cu ce zicea tot sfinția sa despre această problemă în vedenia treptelor:

Părintele Zian:

– Mama mea, Creștina avea ochii albaștri, (mama Părintelui Arsenie Boca n.n.) ea m-a hărăzit din pânțele ei să mă fac preot. Acum mi-am adus aminte de ea că nu i-am scris de peste un an de zile. I-am spus că vreau să mă călugăresc și s-a supărat. Nu-i mai scriu pentru că vreau să o învăț să uite de mine. Nu știu dacă e bine sau e rău, voi ce ziceți?⁹¹⁷

oare când mințea? – n.n.] [...]

Mama sa s-a căsătorit și bărbatul

său a plecat și ea a rămas gravidă, având în pânțele pe viitorul Părinte Arsenie. Dar bărbatul său nu a mai venit și ea a trebuit să-l crească singură. Ea păzea oile satului și Părintele îi desena (că era pictor de mic!) flori pe mâneci, pe cot la haine și apoi ea cosea.

În viață am dansat și eu o dată - a spus mama Părintelui - am rotit un dans, atât a fost jocul meu în viață". [se pare că lauda virtuții de o „mare înălțime duhovnicească” ce o dobândește cel care își face datoria de a nu dansa, Părintele Arsenie Boca a moștenit-o de la mama sa – n.n.] **Maică-sa l-a crescut și el a învățat, și-a dat silința. Părintele învața lumea cum să trăiască, să nu curvească bărbatul cu femeia, ca în sărbători și duminica să nu aibă împreunare și să aibă copiii curați, căci Părintele așa a fost conceput.** (Mailat Elena, 87 de ani. Dej ani)

[mare jale pentru un Ortodox să audă acest cuvânt. În loc să te rușinezi, să pui ochii în pământ și să taci nepomenind de originea ta greco-catolică și de căderea mamei tale din Ortodoxie într-o astfel de căsătorie mixtă, să te mai și dai pe tine ca exemplu de concepere curată, când împreunarea cu un eretic este o relație mai rea decât adulterul. Ea este descrisă de Sfinții Părinți ca o relație perversă dintre două dobitoace ce se urăsc, ca între un lup și o oaie, după cum ne învață Sfântul Sinod al 6-lea Ecumenic:

CANONUL 72

Să nu fie iertat bărbatul dreptslăvitor a se împreuna cu muiere eretică, nici iarăși bărbat eretic a se însoți cu femeie dreptslăvitoare, ci deși s-ar afla ceva de acest fel că s-a făcut de

⁹¹⁷ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 172-186.

vreunul dintre toți, nunta să se socotească neîntărită, și nelegiuita însoțire să se dezlege, că nu trebuie cele neamestecate a se amesteca, nici cu oaia lupul a se împletici, și cu partea lui Hristos soarta păcătoșilor. Iar de va călca cineva acestea de noi hotărâte, să se ațurisească. Iar dacă unii încă întru necredință aflându-se, și încă nu sunt numărați în turma celor dreptslăvitori, s-au însoțit cu legiuită nuntă, între sineși, apoi, o parte adică binele alegându-l, a alergat la lumina Adevărului; iar cealaltă, se ține încă de legătura rătăcirii, neallegând a căutat către dumnezeieștile raze ale adevărului (însă de binevoiește cea necredincioasă a locui împreună cu cel credincios, sau dimpotrivă cel necredincios cu cea necredincioasă) să nu se despartă, după dumnezeiescul Apostol: „Că se sfințește bărbatul necredincios prin femeia credincioasă, și se sfințește femeia necredincioasă prin bărbatul credincios”. (I Corinteni: 7,14)

[Sinod 4, can. 14]

TĂLCUIRE

Poate că din învoirea aceasta, și din împreună locuința, se va povățui și cealaltă parte către buna cinstire; după zicerea a însuși acestui dumnezeiesc Apostol, că ce știi femeie de-ți vei mântui bărbatul? Și ce știi bărbate de-ți vei mântui femeia? (I Corinteni: 7,16) Teamă-se de certarea acestui sfânt sinod arhieriei cei ce slobod niște asemenea însoțiri, și nici întru un chip să ierte niște nunți ca acestea.⁹¹⁸

Am spus că relația trupească dintre tatăl și mama Părintelui Arsenie Boca, prin care acesta a fost zămislit, a fost mai necurată decât preadesfrânarea. Nu este o părere proprie sau o figură de stil retorică, ci învățătura Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit:

Iată ce înseamnă, cât de grav este și cum îndreaptă adulterul:

454. -*Se numește curvie, păcatul sexual făcut de un bărbat și o femeie, a căror faptă se numește simplă curvie sau desfrânare. Dacă unul este necăsătorit, el face simplă curvie, iar cel căsătorit săvârșește preacurvie sau adulter, sau răsdesfrânare și se canonisește fiecare după situația și fapta sa. în Vechiul Testament curvia se pedepsește cu moartea: “Dacă fata s-a dovedit a nu fi fecioară, să se scoată la ușa tatălui său și să fie ucisă cu pietre, pentru că a săvârșit nelegiuire în Israel. Să se curețe astfel răul din mijlocul poporului” (Deut. 22, 13-21). Unirea căsătoriei legiuite are de scop nașterea de copii, pe când prin curvie se înfăptuiește numai păcatul osândirii de sine și de altul. “Fugiți de curvie! Orice păcat pe care îl face omul, este în afară de trup, dar cine curvește într-al său trup păcătuiește. Oare nu știți că trupul vostru este biserica Duhului Sfânt, care locuiește întru voi și, pe care l-ați primit de la Dumnezeu” (I Cor. 6,18-19). Curvarii, împărăția lui Dumnezeu, nu O vor vedea (I Cor. 6, 9-10; Gal. 5, 19-21; Efes. 5, 5; Apoc. 21,8).*

[...] 464. -“Canonul 4, al Sf. Grigore de Nisa, izgonește de la împărtașanie pe preacurvar pe timp de optsprezece ani. Canonul 58 al Sf. Vasile îi îngăduie să se împărtașească după cincisprezece ani.

Canonul 20 Ancira dispune ca, canonisirea să se termine după șapte ani. Noi socotim că unul ca acela, după trei ani să se împărtașească, numai cu condiția ca, după ceasul al nouălea (15) zilnic, să mănânce mâncare uscată și să facă 250 metanii. Iar, de va fi neglijat și nu va împlini aceasta, va aștepta sfârșitul timpului hotărât de Părinți”. I. Post. 20.

Deci adulterul se canonisește chiar și doar cu trei ani, dacă se practică o pocăință mai aspră, iar dacă nu, cu 7-18 ani. Însă, căsătoria mixtă adică cu un eretic (dintre care fac parte și greco-catolicii, deci și tatăl Părintelui Arsenie Boca), nu lasă a se aduce pentru femeia căzută în astfel de rătăcire, chiar de ar fi credincioasă și pravoslavnică, nici prescuri și nici măcar miride (nu se poate pomeni la Sfânta Liturghie, ci i se fac doar paraclise, Sfântul Maslu și alte slujbe). Ea se poate se împărtași cu Sfintele Taine doar la moarte:

1201. -“Miridele sau părțicelele sînt în locul și reprezintă fața celor ce aduc prescurile în Biserică pentru a li se face împreunare cu Hristos. Drept aceea, câți fac păcate la arătare și nu se pocăiesc, nu trebuie a le primi prescurile niciunuia. Nici ale femeilor care au bărbațieretici sau păgâni, măcar că ar fi și credincioase și pravoslavnice, iar lumânări de ceară și

⁹¹⁸ Pidalion..., Ed. cit., p. 219.

untdelemn, cînd aduc aceste femei, se primesc întru nădejdea mîntuirii lor. Se fac paraclise și rugăciuni pentru ele și li se poruncește să dea și milostenii, iar liturghii pentru ele să nu se facă, nici miride să se scoată și nici să se împărtășească cu sfințele taine decît numai la sfârșitul vieții lor, cînd vor muri să se facă maslu și alte slujbe. In vremea vieții lor să le dea numai aghiasmă și anaforă, încă și acestea să le ia în anumite timpuri, ca să mărturisească că sînt credincioase și iau acelea pentru nădejdea mîntuirii lor și mai ales să nu cadă întru deznădejde și să se întoarcă la sfințire și credință și să nu meargă de tot la pieirea sufletească și lepădare de lege” -ILT, 161 (S. Tes. IX, 47).

Aceasta dacă rămâne cu ereticul până la moarte. Dacă, însă, procedează ca mama Părintelui Arsenie Boca, divorțând, își micșorează păcatul, dar este tot foarte grav, fiind canonisit astfel:

465. -“De va păcătui cineva cu o păgână, evreică, turcoaică, sau eretică neavînd soție legitimă, se canonisește trei ani, mîncînd hrană uscată după ora a noua (15) și făcînd zilnic cîte 200 de metanii. La fel se canonisește și femeia care nu are soț legitim, dacă va păcătui cu evreu, turc, eretic sau armean. Dacă bărbatul care are soție și, femeia care are bărbat legitim, ar păcătui cu astfel de persoane păgâne sau eretice, se canonisește palm ani sau cinci ani, mîncînd hrană uscată după ceasul al nouălea (15) și făcînd zilnic cîte 250 metanii”. -I. Post. 61.⁹¹⁹

Să nu vă mirați că am scris despre relația dintre tatăl și mama Părintelui Arsenie Boca. Este un caz evident despre nelămurirea sfinției sale în legătură cu credința, de interpretare a păcatelor grave ca fiind sfințenie doar pentru că le-a practicat preacuvioșia sa și/sau familia sa. Acest mod de înțelegere a virtuții și păcatului, adevărului și minciunii (copiat din catolicism - pe care ei îl aplică în privința papei) l-au preluat și ucenicii sfinției sale, fără discernământ: tot ce face Părintele sau familia lui (tata, mama, Maica Zamfira) sunt sfințenie absolută și învățătură Ortodoxă, iar toți cei care nu sunt de acord cu ei sunt rătăciți și invidioși. Este și motivul pentru care am făcut acest studiu: nu pentru a cleveti un om, de care ne doare, ci pentru a se face deosebirea între adevăr și minciună, virtute și păcat, după Sfânta Biserică Ortodoxă și nu după părerea unuia, chiar dacă celebru, ca să scăpăm de două vai-uri îngrozitoare:

Isa 5:20 Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar!

Isa 5:21 Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după gândurile lor!

- n.n.]

*Bunicul soțului meu se cunoștea foarte bine cu Părintele și povestea că la un moment dat Părintele i-a cerut să aducă de acasă o anumită poză pe care o făcuse cândva cu un bărbat. Aducînd poza la Părintele, acesta i-a spus că **persoana cu care se pozase este tatăl său care plecase în America pe cînd el nici nu se născuse și pe care nu-l văzuse de fapt niciodată!** [cînd a mințit? Cînd a spus că tatăl l-a bătut, ca în autobiografie, sau acum cînd zice că nu l-a văzut niciodată? - n.n.] (Mariana P. - Făgăraș)*

• *Mama sfinției sale spunea că simțea că avea ceva luminos în pînțele și avea o mare bucurie.* [iar unealta cea veche a diavolului prin care ne amăgește și omoară: SIMȚIREA FEMEIASCĂ *Fac 3:6 De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mîncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mîncat și a dat bărbatului său și a mîncat și el.* - n.n.]

Iar Părintele spunea că tatăl său, plecînd în America l-a „lăsat curat în pînțele”. (Pr: Petru Vamvulescu) [cum poate fi cineva curat, fără Sfântul Botez?

199. -“Așijderea, s-a hotărât că **oricine tăgăduiește, ori zice că pruncii cei mici și de curînd născuți din pînțele maicilor botezîndu-se, nu se botează întru lăsarea păcatelor, și că nu moștenesc nimic din păcatul strămoșesc al lui Adam, de care trebuie să se curețe prin baia renașterii** (de unde urmează că la aceștia nu se înțelege forma botezului cea întru lăsarea păcatelor cea adevărată, ci cea mincinoasă) **să fie anatema.** Nu într-alt fel trebuie să se înțeleagă cele spuse de apostol: *Precum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat*

⁹¹⁹ Canoanele de mai sus sunt luate din [Ierom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

moartea, și astfel moartea a trecut la toți oamenii, prin care greșeală toți au păcătuit, (Rom. 5,), fără numai în felul în care pururea le-a înțeles soborniceasca biserică, cea răspândită și întinsă pretutindena. **Deci, pentru canonul acesta al credinții și pruncii, care n-au putut săvârși nici unul din păcatele omului matur, cu adevărat întru iertarea păcatului strămoșesc, ei se botează și se curăță prin renaștere de tot păcatul moștenit prin nașterea cea veche a lui Adam**” Cart. 110.⁹²⁰

– n.n.]

• **Mama Părintelui seamăna cu Părintele foarte mult** [noi credeam că invers. Doar Maica Domnului seamănă cu Fiul Său, fiindcă El este și Dumnezeu, iar Maica Domnului este după chipul și asemănarea desăvârșită cu El. Domnul nostru Iisus Hristos seamănă cu Ea ca om și Ea seamănă cu El ca Dumnezeu după har. Ucenicii sfinției sale cred că același lucru este valabil și în cazul Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]. *Odată a venit la mănăstire. Îi era dor de Părintele. Și Părintele a lăsat-o în biserică, nu a ieșit din altar. Și ea a stat, a tot stat, și dacă a văzut că Părintele nu mai iese, a început să plângă. A ieșit Părintele bucuros și a zis: Am vrut să te vedem cum plângi.* [deci apucăturile sfinției sale de bici al lui Dumnezeu, ce se bucură când face pe oameni să plângă fără teimei, doar ca să-i vadă suferind, le aplica și față de... mamă. Și atunci cum rămâne cu porunca Lui Hristos:

Mat 15:4 Dumnezeu a zis: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta

Deut 27:16 Blestemat să fie cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa! Și tot poporul să zică: Amin! Dar a face să plângă pe mama sa nu este un rău de o intensitate mai mare ca a o grăi de rău? – n.n.]

A sărutat-o și a mângâiat-o și i-a zis: „Nu mai plânge, că uite am venit ”. (Mailat Elena, 87 de ani, Dej ani)

Întâlnindu-se cu Părintele, mama i-a reproșat: „Ți-a fost rușine cu mine de n-ai vrut să spui la lume că eu sunt mama ta?” și i-a zis Părintele: „ Nu mamă, dar dacă spuneam lumea îți rupea hainele de pe matală când veneai încoace

A spus mama Părintelui, cu ocazia acestei vizite la mănăstire, că atunci când era însărcinată cu Părintele, a văzut soarele și luna în pântecul ei și nu știa ce va fi. Și a văzut și un peisaj. Când a venit la Sâmbăta a spus că a văzut exact peisajul de aici, cu munții și mănăstirea. [vai de capul nostru, de când i-au întins diavoliu pitonicești cursă bietului Părinte! – n.n.] (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus) [...]

Părintele ne-a spus așa: Eu am fost pictat în pântecul maicii mele.

Fiindcă mama mea când o văzut că-i însărcinată s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a zis: „Maica Domnului, eu doresc acest copil să nu-mi fie pentru mine, ci să-ți slujească ție; pentru tine Doamne ”, Ea mergea în câmp la sapă și vedea înaintea ei, la sapă, cum săpa, icoana Maicii Domnului la care s-a închinat. Tot timpul ea vedea icoana aia. Mama a pictat icoana Maicii Domnului în sufletul ei și eu am ieșit pictor. Am fost pictat din pântec!”

[ucenicii rafinați, văzând hilarul acestor declarații, ca să îl scoată basma curată pe Părintele Arsenie Boca susțin că sunt misticism și nu trebuie ascultați, ci ar trebui studiate operele sfinției sale. Așa este, dar acolo ne îngrozim de ce găsim, ca fiind mai rău ca afirmațiile legendare de mai sus (care prind la oamenii fără cultură teologică axați pe spectaculos): minciuni, erezii, răstălmăcirii și același duh centrat pe sine. În afară de aceasta Sfânta Scriptură ne învață că: *1Ti 5:19 Pâră împotriva preotului să nu primești, fără numai de la doi sau trei martori.* Și iată ce mulți martori grăiesc la fel. noi nu credem că ar fi avut loc aceste lucruri la zămislire, dar suntem încredințați că Părintele Arsenie Boca astfel se propovăduia pe sine, ca pe cineva deosebit, forțând predica prin hipnoză și minuni strălucitoare, iar ucenicii sfinției sale fiind fascinați și paralizați în gândire, îl ascultau, îl credeau și îl adorau. Noi nu credem că Părintele Arsenie Boca ar fi avut vreo zămislire fără păcat, cum sugerează afirmația sfinției sale că a fost pictat (cu o expresie ce copiază imaculata concepție sau, mai rău, hulește că ar fi fost un fel de Buna-Vestire, în care mama lui era luna și el soarele, înlocuitor antihristic al Soarelui Dreptății), ci prin împreunarea plină de poftă necurată dintre un eretic și o biată Creștină amăgită.

⁹²⁰ [Ierom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Oare nu întrevădem aceeași rătăcire origenistă a preexistenței sufletelor, care nu sunt create, ci doar pictate în trup? Iată cum a avut loc Buna-Vestire, pe care Părintele Arsenie Boca o sugerează ca repetată în cazul zămislirii sfinției sale:

*Deci după asentimentul sfintei Fecioare, Duhul cel Sfânt s-a pogorât peste ea potrivit cuvântului Domnului, pe care l-a spus îngerul, curățind-o și dându-i în același timp și puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului și puterea de a naște. Atunci a umbrit-o înțelepciunea enipostatică și puterea prea înaltului Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu, cel deoșință cu Tatăl, ca o sămânță dumnezeiască și și-a alcătuit Lui din sânziurile ei sfinte și prea curate, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, pârga frământăturii noastre. Nu și-a alcătuit corpul pe cale seminală, ci pe cale creaționistă, prin Duhul Sfânt. Nu și-a alcătuit forma trupului treptat prin adăugiri, ci a fost desăvârșit dintr-o dată. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut ipostasă trupului. Căci Cuvântul dumnezeiesc nu s-a unit cu un trup care exista aparte mai dinainte, ci locuind în pântecul Sfintei Fecioare, și-a construit, fără ca să fie circumscris în ipostasa lui, din sânziurile curate ale pururea Fecioarei, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, luând pârga frământăturii omenești, și însuși Cuvântul s-a făcut ipostasă trupului. În chipul acesta este simultan și trup: trup al Cuvântului lui Dumnezeu și trup însuflețit, rațional și cugetător. Pentru aceea nu vorbim de om îndumnezeit, ci de Dumnezeu întrupat. Căci fiind prin fire Dumnezeu desăvârșit, același s-a făcut prin fire om desăvârșit.*⁹²¹ Tot așa, Părintele Arsenie Boca sugerează că nu a fost creat prin cale seminală, ca în cazul tuturor oamenilor, prin unirea pătimașă a celor două semințe însuflețite și aprinse de poftă a tatălui și mamei, ci pe cale creaționistă, prin pictare. Dacă credeți că este vorba de vreo exagerare, veți vedea mai jos, chiar în scrierile sfinției sale, că sugera posibilitatea metempsihozei Sfântului prooroc Ilie, deci pictarea lui în înger, apoi în alt trup (al Sfântului Ioan Botezătorul), apoi iar în înger, fiindcă (după cum ne dezvăluie țărani fascinați de sfinția sa și Părintele Arsenie Papacioc) se credea și pe sine un tablou sau un avatar al lui. Probabil de aceea se picta pe sine în locul multor sfinți, pentru că persoanele, pentru sfinția sa, nu sunt unice, ci doar tablouri unele altora, sufletele preexistând. Despre aceasta vedeți mai amănunțit sus (la capitolul cu ereziile Părintelui) și jos (la capitolul cu învățăturile păgâne ale sfinției sale) – n.n.]

Și mai spunea Părintele: „De ce nu faceți și voi femeilor așa, să vă rugați la Dumnezeu cât sunteți însărcinate, să citiți Visul Maicii Domnului, [iață o altă dovadă de rătăcire în credință: sfātuia citirea Visului Maicii Domnului, o carte bogomilă, care îndeamnă la râvnă rătăcită care aduce înșelarea existenței automatismului în Mântuire. Fă rețeta X sau Y și precis te mântuiești fără pocăință, ca printr-un talisman. Ne mai mirăm că urma și sfinția sa aceeași cale? – n.n.] să citiți cărțile bisericești? Apoi. dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți”. (Miloșan Vionela, Recea, 71 ani)⁹²²

Haideți să vedem acum ce asemănare este între cărțile Părintelui Arsenie Boca și cele bogomile, analizând Visul Maicii Domnului:

Visul Maicii Domnului

Visul Maicii Domnului, alături de "Epistolia Domnului Iisus Hristos", de "Cele 12 Vineri" și de alte asemenea cartulii și talismane, este o carte necanonica, adică neaprobata de Biserica și nevăzută ca fiind autentică și de un real folos duhovnicesc. Multi părinți s-au pronunțat asupra acesteia, ca fiind nefolositoare, spre pastrarea sanatații sufletesti a credincioșilor, însă, cu toate acestea, ea încă se mai găsește pe tarabele de suveniruri și chiar în unele pangare bisericești. Din pacate, obiceiuri aparute peste noapte încă mai concurează cu dreapta credință.

Se zice ca aceasta scriere s-a găsit în Mormantul Maicii Domnului, în Ierusalim. Zic astfel cei care îl recomandă (nu preoți): "Aceasta rugăciune cine o va citi cu credință în toată ziua o dată și o va purta la sine va fi pazit de toate relele și nu se va tine de inecare în râuri sau în mare, nici nu va muri de vreo moarte cumplită și de boala, își va afla mângaierea sufletului sau și insanatosire. Femeia însărcinată de o va citi în toate zilele, va naste cu ușurință, iar cei asupriți își vor dobândi dreptatea. Cel ce va fi suparat de dusmani și de duhul necurat, se va

⁹²¹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., p. 83.

⁹²² Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 5-7, 99.

izbavi, si la sfarsitul vietii sale, cu trei zile inainte de moarte sa, va vedea in somnul sau pe Prea Sfanta de Dumnezeu Nascatoare, cu ale carei rugaciuni, Hristos Dumnezeu mantuieste-ne pe noi. Amin"

Duhul si invataturile acestea nu apartin dreptei credinte. Se simte un fel de magie, un fel de credinta in talismane norocoase si altele asemenea. Textul, in majoritatea cartuliilor este de o traducere proasta, agramata si cu multe greseli, ceea ce indica foarte multe despre autorii si furnizorii acesteia. Astazi, s-au mai corectat din greseli.

Dupa cum am spus si mai sus, aceasta cartulie ar fi fost gasita in Mormantul Maicii Domnului. Se spune ca Maica Domnului ar fi avut un vis, mai inainte de Patimile Domnului, vazand si cunoscand din-nainte toate cele ce au urmat. Aceasta invatatura insa nu are nici un temei biblic sau patristic. Plus ca, de atatea ori Mantuitorul si-a vestit Patimile, iar cu siguranta Maica Sa nu era lipsita de aceasta cunostinta. Pe langa aceasta, intreg Vechiul Testament este plin de profetii mesianice despre Patimile lui Mesia.

Nici un sfant nu a cautat sa-l vada pe Domnul Hristos, pe Maica Domnului sau pe oricare alt sfant in viata fiind inca. De-a lungul vremii, Biserica s-a confruntat cu multe descoperiri si vedenii, dar parintii duhovnicesti le-au privit cu circumspectie si de multe ori au preferat sa le respinga decat sa cada in vreo greseala. Vedem aceasta mai ales in Pateric si in Vietile Sfintilor.

La un moment dat, unui pustnic ii apare inainte Hristos. Atunci el, speriat, inchide ochii si se ascunde, zicand: "Doamne, pleaca de la mine, caci sunt om pacatos. Nu in aceasta viata vreau eu sa te vad, ci in cea de dincolo imi doresc sa te vad."

Visul Maicii Domnului - Ce zic parintii duhovnicesti ?

Sfantul Diadoh al Foticeii ne indeamna sa nu primim nici vis, nici aratare, nici lumina, nici glas, nici stralucire, pentru ca de cele mai multe ori sunt batjocura a dracilor. Si chiar daca vedenia este de la Dumnezeu, El nu se supara daca nu o primim pentru ca stie ca din pricina dracilor ne aparam. (Filocalia, volumul 1).

Inalt Prea Sfintitul Antonie Plamadeala, spune foarte clar si cu durere: "Cu nimic nu e lupta mai grea decat cu traditiile intrate in constiinta poporului, chiar si cand acestea ajung sa fie absurde si sa-si piarda sensurile originale. Numai prin jertfe, vechiul poate fi biruit de nou, irationalul de rational."

Parintele Ilie Cleopa, fiind intrebat despre aceste cartulii cu provenienta indoelnică, spune: "Unele dintre aceste carti ne-au ramas de la bogomili, un fel de sectari ai bulgarilor (secolul XII). Acestea sunt carti apocrife, adica neaprobrate de Sfantul Sinod. Nu-i bun "Visul Maicii Domnului", nici "Epistolia". Dar Biserica le-a tolerat, le-a ingaduit, pentru ca multa lume s-a intors la pocainta dupa ele, dar nu sunt aprobate de Sfantul Sinod.

Cele mai bune sunt Acatistul Maicii Domnului si Paraclisul Maicii Domnului. Acestea au mare putere si sunt aprobate de toate Sinoadele Ecumenice. Sa le cititi in fiecare zi. Cititi Acatistul Bunei Vestiri, cel mai renumit; Acatistul Acoperamantului Maicii Domnului, cand ai o suparare mare, sa te acopere Maica Domnului; si Acatistul Maicii Domnului numit "Bucuria tuturor scarbitilor". Ai vazut in Ceaslov, cand ai scarbe mari si-l citesti, Maica Domnului iti da bucurie; si Paraclisul este pentru calmare. Cand esti nervos, cand ai suparare in casa si-i tulburat sotul sau sotia, cititi Paraclisul Maicii Domnului cu candela apansa la sfintele icoane si va linistiti. Aceasta putere are Paraclisul Maicii Domnului, ca sa dea liniste in familie si in casa."

Parintele Arsenie Papacioc, spune astfel: "Siguranta ca te vei mantui este o ispita grea care isi are radacina in mandrie, ispita a celui rau tocmai pentru a-l indeparta pe om de la mantuire. Atitudinea corecta este cea ortodoxa adica nadejdea mantuirii, nu certitudinea. Fratilor, fara spovedanie, fara dorinta de a ne curati viata, nu se mantuieste nici un crestin, chiar de ar purta la el toate talismanele din lume. (...) Vanzare buna celor care comercializeaza acesti idoli in miniatura: visul, epistolia, talismanul si bijuteria de la Ierusalim. Iar putin credinciosilor care le cumpara inselare usoara daca sunt slabi. Dar sa nu fie nimeni slab!"

Parintele Teofil Paraian, ajungand si el sa se pronunte asupra acestor cartulii, spune foarte clar: "Adevarul este ca in Sfanta Evanghelie se vorbeste despre Maica Domnului intamplator. Sfintii Evanghelisti nu si-au propus sa ne prezinte pe Maica Domnului. Daca citim ceea ce este scris in fiecare dintre Sfintele Evanghelii despre Maica Domnului, constatam ca de fapt Sfintii Evanghelisti nu si-au propus sa scrie anume despre Maica Domnului, ci despre Maica Domnului s-a scris in Sfanta Evanghelie in legatura cu Domnul Hristos, tangential, si de aceea putem gasi prea putine informatii in legatura cu Maica Domnului.

Credinciosii doresc sa stie multe despre Maica Domnului si pana la urma s-a ajuns si la niste plasmuiri, niste istorisiri despre Maica Domnului care vor sa umple acest gol, insa in realitate golul acesta este mai mult decat se poate spune despre Maica Domnului, mai ales de catre oameni necompetenti.

De exemplu "Visul Maicii Domnului" este o carte apocrifa care vrea sa spuna ceva despre Maica Domnului, ceva ce nu e in gandirea autentic ortodoxa. Si atunci suntem mai folositi sa avem in vedere putinele informatii despre Maica Domnului, ceea ce este autentic in gandirea ortodoxa si sa ne multumim cu putinul acela. Si putinul acela care il gasim in Sfintele Evanghelii despre Maica Domnului de fapt ne spune mai mult despre Maica Domnului decat acel mult care pana la urma este mai mult o umplutura."

Visul Maicii Domnului - textul in sine

"Dormind Prea Sfanta Fecioara de Dumnezeu Nascatoare in Muntele EIoanului, cand a fost in cetatea Betleemului, a venit acolo Domnul nostru Iisus Hristos si a intrebat-o: Maica mea Prea Sfanta dormi? Iara ea a zis: Fiul meu prea dulce si prea frumoase Iisuse am fost adormita si iata ca am visat strasnic vis pentru Tine. Si a zis Domnul: Spune, maica mea, visul ce ai vazut.

Si ea a zis: Fiul meu prea dulce, am vazut pe Petru in Antiohia si Roma si pe Pavel in Damasc, iar pe tine te-am vazut in cetatea Ierusalimului rastignit pe cruce, langa doi alhari. Carturarii, fariseii si necredinciosii, defaimandu-te foarte, te-au batjocorit si descult te-au judecat si cu otet te-au adaptat, cu trestie si cu toiag peste cap te-au batut, si in sfantul obraz te-au scuipat, si cununa de spini pe capul tau au pus, si unul din ostasi cu sulita in coasta te-a impuns, din care indata a iesit sange si apa. Soarele s-a intunecat si luna in roseata s-a schimbat. Catapetasma bisericii de sus pana jos in doua s-a despicat, intuneric mare s-a facut peste tot pamantul, de la al saselea pana la al noualea ceas, Iosif si cu Nicodim mi se parea ca te coboara de pe Cruce si cu giulgi curat te-au infasurat si in mormant te-au pus si in iad te-ai pogorat si usile cele de arama le-ai sfaramat si zavoarele cele de fier le-ai zdrobit, pe Adam si Eva scotandu-i afara si inviind a treia zi te-ai inaltat la ceruri si te-ai pus de-a dreapta Tatalui.

Iar Domnul a zis: Maica mea Prea Sfanta, adevarat vis ai visat si acestea toate voua sa le patimesc pentru neamul omenesc .Si de va scrie cineva visul tau si il va tine de la sine, il va purta in casa sa si il va pastra de cea casa dracul nu se va apropia si pe duhul cel necurat il va goni si ingerul lui Dumnezeu va sta tot deauna langa dansul, de-o dreapta si de navalirile si supararile dinspre oamenii cei rai va fi mantuit, si la drum de va calatori si va avea acest vis pe langa sine, acel om nu se va teme de grindina, de tunet, de fulger si va fi langa dansul indreptand calea lui ori incotro va merge. La dreapta judecata va afla mila si la iesirea sa din viata ma voi arata acelui om dinpreuna cu tine, Maica mea, si ingerul meu va lua sufletul lui ducandu-l in Imparatia Cerurilor, veselindu-se acolo cu toti dreptii, care din veac bine au placut Mie. Amin!"

Visul Maicii Domnului - Sa luam aminte !!

Cu cat un om cunoaste mai bine dreapta credinta si ii cerceteaza pe parintii imbunatatitii duhovniceste (in carti sau inca in viata fiind), cu atat acela isi va da seama de greselile si pericolele din aceasta cartulie aparuta fara nici o legatura cu Sfanta Scriptura sau cu Sfanta Traditie.

Textul se incheie cu o certitudine a mantuirii, ceea ce este dureros de gresit. Parintele Arsenie Papacioc, spune astfel: "Siguranta ca te vei mantui este o ispita grea care isi are radacina in mandrie, ispita a celui rau tocmai pentru a-l indeparta pe om de la mantuire.

Atitudinea corecta este cea ortodoxa adica nadejdea mantuirii, nu certitudinea. Fratilor, fara spovedanie, fara dorinta de a ne curati viata, nu se mantuieste nici un crestin, chiar de ar purta la el toate talismanele din lume."

Acelasi mare parinte, mai spune: "Vanzare buna celor care comercializeaza acesti idoli in miniatura: visul, epistolia, talismanul si bijuteria de la Ierusalim. Iar putin credinciosilor care le cumpara inselare usoara daca sunt slabi. Dar sa nu fie nimeni slab!"

*Teodor Danalache*⁹²³

În cărțile despre Părintele Arsenie Boca vedem același stil incult, pueril și fantastic, iar în cărțile, predicile și picturile sfinției sale vedem același accent pe vedenii și învățături simpliste, doar că acoperite cu o formă savantă, însă includ aceleași erezii. Stilul prin care se afișează el însuși este unul intelectual, filozofic, care dorește să epateze. Dar diferența între cele două categorii de cărți este doar una estetică, fiindcă minciuna conținutului este lucrarea cea mai gravă ce poate fi într-o carte. Un intelectual respinge cărțile simpliste, dar în schimb este fascinat de rafinamentul cugetării trupești, chiar dacă nu înțelege exact sensul primejdios, nestăpânind bine Dogmatica Ortodoxă.

De aceea fenomenul Prislop este foarte primejdios atât pentru oamenii fără carte (prin broșurile fantastice), cât și pentru intelectualii ce se iau după simțire, iar nu după învățăturile Sfinților Părinți. El trebuie combătut în ambele registre de lucru: dezvăluite minciunile legendei în aceeași măsură cu explicația ereziilor ascunse în spatele frazelor alambicate, părut duhovnicești de profunzime.

Însă nu trebuie judecat Părintele Arsenie Boca, sfinția sa a avut și...

(C) ALȚI DASCĂLI ÎNȘELAȚI

Despre Francisc de Assisi am vorbit mai sus, când ne-am edificat în privința picturilor eretice ale Părintelui Arsenie Boca. Despre Mircea Eliade vom vorbi mai jos, dacă ne va ajuta Bunul Dumnezeu, când vom vorbi despre picturile păgâne (de confesiune hindusă) ale sfinției sale.

Aici mai pomenim doar de doi: un arian contemporan Giovanni Papini și... fondatorul sadicilor iezuiți, mult amăgitul și înșelatul Ignățiu de Loyola, ale cărui practici Părintele Arsenie Boca le-a studiat și aplicat cu ardoare, aceasta fiind, poate, una din multele cauze pentru care a devenit... „bici al lui Dumnezeu”.

(I) GIOVANNI PAPINI

GÂNDURI CĂLUGĂREȘTI DE CRĂCIUN

I. Citire din „Viața lui Iisus” a lui G. Papini. Cap. I⁹²⁴

Cum ar putea fi călugărească citirea unei cărți care propovăduiește pe Mântuitorul a fi un om bun, dar nu Dumnezeu? Este o realimentare a credinței ariene a Părintelui Arsenie Boca, de care s-a vorbit mai sus.

(II) IGNAȚIU DE LOYOLA

Dar în vremea aceea, tânărul Valeriu Boca se interesa și de „mistica comparată a diferitelor religii superioare”, pentru a vedea „prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice”⁷. în acest sens, s-a folosit și de studiile lui Mircea Eliade tipărite în prestigioasa „Revistă de filosofie”.

Referitor la interesul său de a cerceta fenomenul religios și dincolo de marginile Ortodoxiei, Nichifor Crainic își amintește într-un proces-verbal de interogatoriu: Afară de aceasta, am tradus și comentat cartea „Exercițiile” lui Ignățiu de Loyola. [...] fiind foarte curios să cunoască această metodă de viață spirituală, [Arsenie Boca] m-a rugat să i-o traduc și să o comentez.⁸

⁷ *Ibidem*, p. 13.

⁸ *Dosar informativ 2637/ 1*, p. 90.⁹²⁵

⁹²³ <<http://www.crestinortodox.ro/credinta/visul-maicii-domnului-97527.html>>, luni, 14 septembrie 2015.

⁹²⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 378

⁹²⁵ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 15-16.

*Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfant de catre Biserica soborniceasca, unul din cei mai alesi scriitori ascetici, a vietuit in chinovie, printre frati, iar dupa sfarsitul sfintilor povatuitori si-a intemeiat propria sa manastire si a fost intai-statator al ei. Sfantul Ioan Scararul atentioneaza ca cei inclinati spre cugetare semeata si alte patimi sufletesti nu trebuie nicicum sa-si aleaga viata in pustnicie [aici a fost prima și marea greșeală a Părintelui Arsenie Boca: cele mai multe din cele 66 de zile state în Sfântul Munte, le-a făcut idioritmice, de sine și s-a amăgit – n.n.] , ci sa petreaca in mijlocul obstii si sa se mantuiasca prin lucrarea poruncilor (Cuvantul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvantul 27, cap. 13, 36): **caci orice fel de vietuire, fie in pustie, fie in chinovie, atunci cand este potrivit cu voia lui Dumnezeu, si are ca țel a placea lui Dumnezeu, este preafericit (88 de capete ale Preacuviosului Simeon Noul Teolog). Din zavorarea de mai inainte de vreme odrasleste inselarea draceasca, nu numai cea care bate la ochi, ci si cea care este nevazuta la aratare: a cugetului, a sufletului, fara de asemanare mai primejdioasa decat cea dintai, ca una care se tamaduieste foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaste tãmaduire. Acest rod al inselarii, care se intemeiaza pe cugetarea semeata, este numit de catre Sfintii Parinti "parere" (Ale Sfantului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci cand nevoitorul primeste pareri mincinoase despre lucrurile duhovnicesti si despre sine, socotindu-le adevarate. Parerilor si vedeniilor mincinoase le urmeaza intotdeauna, potrivit legaturii firesti de simtire si de lucrare dintre minte si inima, simtiri amagitoare, desfatatoare ale inimii: ele nu sunt altceva decat lucrarea unei patimi subtiri a dulcetii si slavei desarte. Cei molipsiti de catre aceasta inselare se fac propavaduitori ai unei invataturi ascetice mincinoase, cateodata si ereziarhi, spre vesnica pieire a lor si a celor apropiati lor. Sfantul Isaac Sirul pomeneste, in cel deal 55-lea Cuvant, ca un oarecare Malpas a dus in pustnicie o viata foarte aspra de nevoitor, cu țelul de a atinge o inalta stare duhovniceasca, si a cazut in trufie si inselare demonica vadita, facandu-se intemeietor si capetenie a sectei evhaiților.***

*Ca pilda de carte ascetica scrisa in acea stare de înșelare numita "părere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numita "Urmarea lui Hristos". Ea răsufila o patima subțire a dulceții si o cugetare semeată, care naște in oamenii orbiți si plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeiesc. Nefericiții si întunecații ! Ei nu pricep, ca adulmecând damful subțire al patimilor care trăiesc in ei, se îndulcesc de el, socotindu-l in orbirea lor, mireasma a harului ! **Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovniceasca sunt in stare doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnicești trebuie sa meargă pocăința si curățirea de patimi, ca desfătarea duhovniceasca nu sta in puterea păcătosului, ca el trebuie sa se cunoască pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, sa o alunge, daca aceasta va începe sa-i dea târcoale, sa o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vădita si pierzătoare amăgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe si a patimii dulceții.** [ce bine dacă ar fi știut și Creștina aceasta și ar fi plâns pentru relația ei cu un eretic în loc să primească bucurii și lumini asupra rodului păcatului ei. I-ar fi transmis, poate, lacrimi de pocăință fiului ei și ar fi fugit bietul de el de înșelare – n.n.] **În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonica Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola si alii nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la cea din Răsărit), recunoscători de ei ca sfinți.** "Atunci când Francisc a fost răpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipa in nedumerire: cui sa dea întâietate, Fiului Sau Celui după fire, sau fiului după har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât aceasta hulă, ce poate fi mai întristător decât aceasta amăgire ![...]*

*Staretul arhimandrit Paisie Velickovski s-a stramutat in Muntele Athos, din Moldova, in anul 1747. In scurta vreme, a cercetat toate manastirile si schiturile, a stat de vorba cu numerosi batrani pe care parerea obstiasca a Sfantului Munte ii tinea de monahi foarte incercati si sfinti. Atunci, insa, cand a inceput sa-i intrebe pe acesti monahi despre cartile Sfintilor Parinti care au scris despre rugaciunea mintii, s-a aratat nu doar ca nu aveau habar ca vor fi fost pe lume asemenea carti, ci si ca nu stiau nici macar numele sfintilor Scriitori; Filocalia nu fusese, inca, tiparita in greceste (Din scrisoarea staretului Paisie catre staretul Teodosie. Scrierile lui Paisie, ed. Pustiei Optina). Rugaciunea cu luare-aminte cere lepadare de sine, si putini se hotarasc sa se lepede de sine. **Cel inchis in sine prin luarea-aminte, care***

se afla in stare de uimire din pricina vederii pacatoseniei sale nu este in stare de vorbire multa si, indeobste, de scene de efect si actorie - unul ca acesta apare inaintea celor ce nu cunosc nevointa lui tainica oarecum ciudat, curios, "neispravit" in toate privintele. Usor este, oare, sa te deosebesti de parerea lumii ? Iar lumea, cum sa-l cunoasca pe nevoitorul adevaratei rugaciuni, cand nevointa aceasta este ea insasi cu totul necunoscuta lumii ? Altfel stau lucrurile cu cel aflat in amagire de sine ! Nu mananca, nu bea, nu doarme, iarna umbla doar in rasa, poarta lanturi, vede vedenii, pe toti ii invata si ii mustra cu o nerusinare plina de indrazneala [ca un bici al lui Dumnezeu – n.n.], fara nici o dreptate, fara rost, cu infierbantare a sangelui, infierbantare trupeasca, patimasa, si indemnata de aceasta infierbantrare nenorocita si pierzatoare. Sfant si gata ! [chiar și al Ardealului – n.n.] De multa vreme s-au facut bagate de seama gustul si inclinarea pe care le are societatea omeneasca spre asemenea lucruri: "rabdati", scrie Apostolul Pavel catre Corinteni, "de va robeste cineva, de va mananca cineva, de va ia ce e al vostru, de va priveste cineva cu mandrie, de va loveste cineva peste obraz" (2 Cor. 11, 20). In continuare, Sfantul Apostol spune ca el, fiind in Corint, nu a putut sa se poarte cu indrazneala si obraznicie: purtarea lui a purtat pecetea smereniei, a "blandetii si ingaduintei lui Hristos" (2 Cor. 10,1). O mare parte dintre nevoitorii Bisericii Apusene, socotiti in sanul acesteia ca foarte mari sfinti - aceasta dupa caderea ei de la Biserica Rasariteana si indepartarea Sfantului Duh de la ea - s-au rugat si au ajuns la vedenii, bineintele mincinoase, prin metoda pe care am amintit-o. Acesti paruti sfinti se aflau in cea mai cumplita inselare draceasca. Inselarea isi ridica, deja, in chip firesc capul pe temeiul hulirii impotriva lui Dumnezeu prin care este schimonosita la eretici credinta dogmatica. Purtarea nevoitorilor latinilor, cuprinsi fiind de inselare, a fost intotdeauna "extatica" din pricina neobisnuitei lor infierbantari trupesti si patimase. Intr-o asemenea stare se afla Ignatiu de Loyola, intemeietorul Ordinului iezuitilor. Inchipuirea lui era atat de aprinsa si de ațâtată, incat, precum el insusi spunea, avea nevoie doar sa o voiasca si sa intrebuinteze oarecare sfortare ca sa-i apara inainte, dupa bunul sau plac, iadul sau raiul. Aparitia raiului si iadului se savarsea nu doar prin lucrarea inchipuirii omenesti; lucrarea inchipuirii omenesti, de una singura, este neindestulatoare pentru aceasta: faptul se savarsea prin lucrarea demonilor, care isi uneau prisositoarea lor lucrare cu lucrarea neindestulatoare omeneasca, adaugand lucrare la lucrare, plinind o lucrare prin cealalta, pe temelia liberei vointe a omului care si-a ales si si-a insusit o indreptare mincinoasa. Se stie ca adevaratilor sfinti ai lui Dumnezeu vedeniile li se daruiesc numai si numai prin bunavointa si lucrarea lui Dumnezeu, iar nu dupa voia omului si nu prin propriile lui sfortari - se daruiesc pe neasteptate, foarte arareori, cand este neaparata nevoie, potrivit minunatei iconomii a lui Dumnezeu, iar nu la intamplare (Sfantul Isaac Sirul, Cuvantul al 36-lea). Nevointa aspra a celor aflati in inselare se insoteste, de obicei, de o adanca stricaciune sufleteasca. Dupa aceasta se poate masura vapaia care ii mistuie pe cei inselati. In sprijinul celor spuse stau povestirile din istorie si marturia Parintilor. "Cel ce vede duhul amagirii - in vedeniile care-i sunt infatisate", a spus Preacuviosul Maxim Cavescolivitul, "foarte adesea este supus iutimii si maniei; buna-mireasma a smereniei ori rugaciunii, ori lacrimii adevarate nu incapa intr-ansul. Dimpotriva, unul ca acesta se lauda mereu cu virtutile sale, este plin de slava desarta si se deda intruna, fara frica, patimilor viclene (Convorbirea Preacuviosului Maxim Cavescolivitul cu Preacuviosul Grigore Sinaitul, Filoc. rom., vol. 7).⁹²⁶

De unde oare a putut cunoaște Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, atât de amănunțit, fenomenul Prislop și cum se va manifesta generatorul lui?

Iată ce impact a avut Ignatiu de Loyola asupra inițiatorului acestui fenomen:

*PĂRINTELE ARSENIE BOCA
DINCOLO DE CHIP*

⁹²⁶ Sfântul Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 22-23, 29-30.

Evangelia aceasta prezintă pe Iisus în misiune „prin orașe și sate, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu”. Era însoțit de cei 12 ucenici și de niște femei, cărora Iisus le făcuse bine și de aceea ele îl urmau și-I aveau de grijă din averile lor.

E un tablou simplu și impresionant.

Ignatiu de Loyola era un militar ambițios; din ambiție a creat ordinul iezuit, numai ca să facă și el ceea ce făcuse sfântul Francisc de Assisi. Metoda duhovnicească a lui Ignatiu de Loyola se bazează pe imaginație.

Îți reprezinți cu mintea pe Iisus într-o împrejurare oarecare și te închipui și pe tine amestecat printre auzitorii de atunci ai lui Iisus. Stăruie în această închipuire și în toate sentimentele ce le trezește această transpunere.

Pentru începător e o treabă de ajutor [zicând aceasta el acceptă această metodă de îndrăcire, tocmai la începătorii care nu au habar de cum se manifestă înșelarea. Probabil și sfinția sa a practicat-o, și crezând că amăgirea în care a căzut ar fi ceva pozitiv, a îngăduit-o la începători. Vedeți ce a pățit din cauza ei în gară, când văzând un drac l-a confundat cu Hristos. Pomenind mai apoi respingerea adevăratei duhovnicii față de această metodă, nicidecum nu o combate pe prima, cum am spera, ci doar o numește riscantă și se arată pe sine mare cunoscoător și comparator al celor două metode. Prin aceasta cu o perfidie sporită și acoperită de o falsă cunoaștere integrală lasă fără grija că va fi combătut vreodată momeala întinsă pentru cei neatenți și fascinați de experimentele Părintelui Arsenie Boca ca aducătoare de faimă, sfințenie și minuni. Mai mult, sfinția sa oarecum socotindu-l inferior pe Ignatiu de Loyola, iar lansează pe neobservatele, ideea că amăgitul Francisc de Assisi ar fi Sfânt. Astfel că ne propune ca bune două căi de înșelare, ca fiind lucrări duhovnicești de sfințire: cea a lui Ignatiu mai riscantă, cea a lui Francisc mai sigură – n.n.]; dar riscurile imaginației sunt ocolite în duhovnicia Răsăritului. (Năluciri, vedenii false, etc.) [dacă știai aceasta, părinte, de ce nu ai urmat și sfinția ta duhovnicia, ba mai îndemni și pe ucenicii începători ai sfinției sale să urmeze rătăcirea? – n.n.]

Răsăritul meditează fără imagini, chiar contra imaginilor, ba și vedeniile reale le refuză - nu din rea credință sau din duh de împotrivire, ci din grija de-a nu greși primind orice. Și se știe că Dumnezeu nu se supără când se stă pe acest punct de vedere.

Meditația ortodoxă [termenul de meditație este cu totul străin Ortodoxiei. Ea cunoaște contemplația, care este cu totul altceva – n.n.] e cu termenii care „nu pun tipar pe minte”, cum zice unul din sfinți, termeni care nu stărnesc nici o imagine. Iată câțiva termeni fără chip: „Eu sunt Adevărul”; „Dumnezeu este iubire”; „Duh este Dumnezeu”; „Cunoașterea de Dumnezeu este viața veșnică”, etc.

Dar fiindcă noi nu putem fi contemporanii lui Iisus, ca unii ce trăim în hotarele vremii, poate fi Iisus contemporanul sufletului nostru peste veacuri; contemporan peste timp și chip.

Iată o motivare și un cadru a rugăciunii meditative: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”. [ea nu este o tehnică și cu atât mai puțin o rugăciune meditativă. Este lucrarea dureroasă a pocăinței ce își cere iertare și cheamă pe dulcele Iisus în ajutor – n.n.]

Inspirăm atotprezența Sa în Preasfânt numele Său și expirăm chipul nostru de păcat...

Prislop, Marți XXI

10. X.49 Luca 8,1-3⁹²⁷

(D) MÂNDRIA: DIN COPILĂRIE PÂNĂ LA SFÂRȘIT

De mic a manifestat mândrie, care s-a dezvoltat apoi, datorită învățăturilor înșelătoare din filozofie, religii, știința cu nume mincinos și vedenii în credința în pre existența sufletului, neluând aminte că omul este creat din părinții săi, deci nu poate să se zămislească oricând și oriunde, ca și cum ar fi pictat, contrazicând învățătura Sfintei Biserici:

*1923. -Sînt trei teorii despre suflet: a), a **pre existențialismului**, condamnat de Biserică (V. Dogmele); b). **traducianismul animal**, adică teoria prin care se arată că sufletul se transmite*

⁹²⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 130-131.

de la părinți la copii ca și la animale, după regula pusă odată de Creator, neaprobată de Biserică; c). **învățătura creaționismului pe care o învață Biserica.** *Sufletul fiecărui om este creat de Dumnezeu. Alte explicații de amănunt nu s-au dat. Se pare că această învățatură, într-o explicare mai pe larg, în care să se cuprindă și aspectele vieții de ereditate trupestă și sufletească, ar putea fi expusă cam astfel: sufletul fiecărui om este creat de Dumnezeu, nu din nimicul absolut ca a lui Adam, ci din realitatea părinților născători asemenea cu Eva din Adam. Așa se explică mai bine paternitatea dumnezeiască a proprietății creaționale precum și a colaborării părinților pământești binecuvântați în viața și în urmașii lor.*⁹²⁸

Așa se explică și de ce Părintele Arsenie Boca a semănat cu tatăl său în uniaticism, în înșelare cu maica sa, în atracția față de învățăturile mincinoase cu amândoi și în instabilitatea față de monahism cu relația dintre ei. Desigur că un asemenea amestec unic nu putea să se zămislească din alți părinți, de niciunde. Și Iosif, și Creștina, și Zian sunt unicate în univers. În schimb, dacă ar fi preexistat sufletul, cum credea Părintele Arsenie Boca, putea ateriza oriunde, depinzând doar trupul cu arborele lui genetic și bolile lui de patimile „aeroportului”, fiind ca o îmbrăcămintă exterioară, cum propovăduia sfinția sa.

*250. Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și în stare să fie drepecți. Dar, trecând ei prin poarta nașterii pământești, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.*⁹²⁹

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. [deci, în concepția sfinției sale este un mare dar făcut poporului Român. Noi am zice că un cuvânt smerit ar fi fost: „am primit un dar de la Dumnezeu să mă nasc Român și să devin Ortodox”. Ci, o, Doamne, prefă Tu această mare ispită și primejdie pentru neamul românesc: lucrarea și învățătura sfinției sale, ce duce în iad pe cei ce îl urmează și nu se pocăiesc, într-o trezire după gustarea amarului rătăcirii, ca un vaccin și o cale spre iscusință în lupta cu amăgirea. Ajută-ne să ne lămurim de primejdia și viclenia căii de la Prislop – n.n.]

Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. Și a reușit!

[doar că au ieșit tablouri nefericite, neșemănând cu Hristos ci cu sfinția sa – n.n.] (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)⁹³⁰

Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pânțec de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el.

Nu pot să ascund bucuria aflării Sfintei Icoane a Maicii Domnului, la care s-a rugat Cristina, mama Părintelui Arsenie, și chiar Părintele Arsenie însuși, de mic copil. Pe dosul icoanei, care este din carton, se găsesc cuvintele scrise de Părintele Arsenie: Aceasta este icoana cea mai dragă a mamei mele, Cristina Boca. Privind la ea, la Maica Prea Curată, îi cerea cu lacrimi să-i dea și ei un băiat, și i-a dat, pe mine, Zian Boca, mai târziu Arsenie Boca. Rugați-va și voi, toți cei ce o priviți pe Maica Cerului, pe Maica Precista, cum ne-am rugat și mama mea și eu. Amin și slavă” [și iată... în loc să fie cuvinte de recunoștință față de Maica Domnului și Domnul nostru Iisus Hristos, la a căror asemănare ar trebui să ne poarte o Sfânta Icoană, sunt cuvinte de gravă mândrie, îndemnând la asemănarea cu sfinția sa și mama lui, tocmai în acea lucrare rătăcită care i-a dus pe amândoi la vedenii și primejdii veșnice numită: falsă rugăciune. Suntem îndemnați când o privim pe Maica Domnului să nu ne rugăm la Ea, ci să ne împăraștiem cu mintea și să ne gândim cum s-au rugat ei, și să îi imităm. Dar în felul acesta, tocmai când ar trebui să avem model direct, prin privirea simplă, chiar pe Născătoarea de Dumnezeu, ne-am abate spre alt model, desigur inferior. Dacă n-ar fi fost această patimă atât de prezentă în gândirea Părintelui (de a ne face pe noi după chipul și asemănarea lui), ar fi spus „rugați-vă, că și eu cu mama mea m-am rugat”. Dar și așa ar fi fost penibilă evidențierea

⁹²⁸ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopuului, Jud. Prahova, ³1999.

⁹²⁹ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 33.

⁹³⁰ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 27.

de sine. Ne întrebăm, văzând catastrofele pictate la Drăgănescu, și roadele rugăciunilor în viețile lor, oare obiectul la care se închinau ei chiar era o Sfântă Icoană sau doar un tablou religios, o grozăvie neasemănată? – n.n.] .

*Să vă dea și vouă, celor care citiți și mă credeți, bucuria pe care am avut-o eu, Preotul Petru, când m-am închinat la această icoană. Am înțeles de la Sfinția Sa că Maica Domnului i-a învățat multe taine ale dumnezeirii Fiului ei și pe ucenici, și pe evangheliști, și pe sfinți și chiar și pe păcătoșii care se smeresc și cred în Cuvântul lui Dumnezeu. Stăpânirea ei este nebiruită și nelimitată asupra îngerilor și oamenilor. **Și cuvintele Părintelui Arsenie, ca ale unui ucenic adevărat al Maicii Domnului, erau curate ca un izvor tainic, venit de sus, care vindecă rănilor sufletești și trupești.** [Aici Părintele Petru greșește. Niciodată Maica Domnului nu a propovăduit erezii, fiindcă niciodată nu s-a propovăduit pe Sine, ci pururea îndemna pe ceilalți către Fiul Ei, numindu-se roabă. Chiar și atunci când constata că o vor feriți toate neamurile se uimea, umilindu-se, simțindu-se nevrednică și atribuind totul iubirii și măririi lui Dumnezeu:*

Ioan 2:5 Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.

Luc 1:38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.

Luc 1:46 Și a zis Maria: Mărește sufletul meu pe Domnul. 47 Și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, 48 Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor feriți toate neamurile. 49 Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și sfânt este numele Lui. 50 Și mila Lui în neam și în neam spre cei ce se tem de El. 51 Făcut-a tărie cu brațul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor. 52 Coborât-a pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți, 53 Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară deșerți. 54 A sprijinit pe Israel, slujitorul Său, ca să-Și aducă aminte de mila Sa, 55 Precum a grăit către părinții noștri, lui Avraam și seminției lui, în veac.

Al patrulea cu greu s-a lăsat convins să ne vorbească. Ne povestea despre un om care mergea regulat la biserică, participând la sfintele slujbe, dar nu se împărtășea. La sfârșitul slujbei, când alții se împărtășeau, ar fi vrut și el să se împărtășească, dar se socotea nevrednic și păcătos. Stând mai deoparte și privind la icoana Maicii Domnului a văzut-o vie, iar ea, uitându-se cu blândețe la el, i-a zis: „De ce nu te împărtășești?”. „Preasfântă Stăpână, sunt nevrednic”, a răspuns el. Atunci Stăpâna i-a zis: „Vrednici nu vom fi niciodată, du-te și te împărtășește...”. Spunând acestea, tânărul a început să plângă în hohote și, așezându-se într-un colț, a rămas acolo, continuându-și pocăința.

Am rămas cu toții în tăcere, fără a mai îndrăzni a zice ceva.⁹³¹

Așadar Părintele Arsenie Boca, procedând invers, este evident că, din păcate, nu a fost ucenicul Ei. – n.n.]

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. [ce promisiune diavolească batjocoritoare. În loc de Împărăția Cerurilor înălțimea redusă a avioanelor. Probabil arhiconul se referea la vămile văzduhului de unde era trimis să-l ispitească pe Părintele. Un cuvânt vulgar, care niciodată n-ar putea ieși din inima Maicii Domnului. Și ce nepotrivită comparație, când tocmai Sfântul Prooroc Samuel în vedeniile sale cerea sfatul duhovnicului său, socotindu-se și el rob, și puneă atâta preț pe ascultare:

1Re 3:4 A strigat Domnul către Samuel: „Samuele, Samuele!” Iar el a răspuns: „Iată-mă!” 5 Și a alergat la Eli și a zis: „Iată-mă! La ce m-ai chemat?” Acela însă a răspuns: „Nu te-am chemat. Du-te și te culcă!” Și s-a dus Samuel și s-a culcat. 6 Iar Domnul a strigat a doua oară pe Samuel: „Samuele, Samuele!” și acesta s-a sculat și a venit iar la Eli și a zis: „Iată-mă! De ce m-ai chemat?” și acela i-a zis: „Nu te-am chemat, fiul meu! Du-te înapoi și

⁹³¹ <<http://www.sfaturiortodoxe.ro/povestiri-duhovnicesti.htm>>, luni, 14 septembrie 2015.

te culcă!” 7 Samuel nu cunoștea atunci glasul Domnului și cuvântul Domnului nu i se descoperise încă. 8 Dar Domnul a strigat pe Samuel și a treia oară. Și s-a sculat acesta și a venit la Eli și a zis: „Iată-mă! La ce m-ai chemat?” Atunci a înțeles Eli că Domnul cheamă pe copil. 9 Și a zis Eli către Samuel: „Du-te înapoi și te culcă și când Cel ce te cheamă te va mai chema, tu să zici: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!” Și s-a dus Samuel și s-a culcat la locul său. 10 Și a venit Domnul și a stat și a strigat ca întâia și ca a doua oară: „Samuele, Samuele!” Iar Samuel a zis: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!”

1Re 15:22 A răspuns Samuel: „Au doară arderile de tot și jertfele sunt tot așa de plăcute Domnului, ca și ascultarea glasului Domnului? Ascultarea este mai bună decât jertfa și supunerea mai bună decât grăsimea berbecilor.

– n.n.]

Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

Dar înălțimile de har au fost împletite cu chinuri mucenicești și încercări de tot felul. De aceea, zicea: „Mă’,- dacă ați avea voi crucea mea, v-ar zdrobi! Dar să nu v-o dea Dumnezeu”. [cu alte cuvinte el este mai voinic, nu-i ca noi niște prăpădiți. Dar noi știm că din formele de iubirii de sine celei pătimase sunt tocmai mila de sine, trâmbițarea de sine și mult alt alai:

125. Parintele Cleopa adesea amintea pacatele izvorate din iubirea de sine și indemnă pe totii la pocainta, zicând: "Izvorul a toata rautatea si a tot pacatul este iubirea de sine! Iubirea de sine este iubirea nerationala fata de trup si este cea mai grea si mai subtire dintre toate patimile care robesc firea omeneasca. Din iubirea de sine se nasc: mila de sine, crutarea de sine, indreptatirea de sine, multumirea de sine, trambitarea de sine, lauda de sine, placerea de sine, parerea de sine si toate celelalte pacate stiute sau nestiute".⁹³²

Eram deunăzi aici cu vreo 200-300 de oameni și am vrut să văd și eu ce pricep ei. Eu uit ce mi-a spus doctorul, că vorbesc un ceas pe zi, și zic: „Oameni buni, care-i cel mai mare păcat de pe lume?” Unul a spus că-i avortul, altul a spus că-i mândria, altul a spus că-i păcatul împotriva Duhului Sfânt. Mă rog, fiecare cum s-a priceput. Nici unul n-a spus adevărul. Și le-am spus eu: „Izvorul a toată răutarea și a tot păcatul și rădăcina tuturor răutăților este iubirea de sine!” Dar ei nu stiau ce înseamnă iubirea de sine. Iubirea de sine este iubirea neratională față de trup și este cea mai grea și mai subtire dintre toate patimile care robesc firea omenească. De aceea, acest lucru știindu-l Ziditorul nostru Dumnezeu, ne sfătuiește, zicând: Cine voieste să vină după Mine, să se lepede de sine, să-si ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

Acest păcat îl mai numesc oamenii „egoism”, sau „eu”, alții „folosintă de sine”, iar Sfântul Maxim Mărturisitorul numeste iubirea de sine „iubire nesocotită față de trup”. Ai voie să îngrijesti de trupul tău, să-l hrănești, să-l îmbraci, să-l odihnești, dar să nu faci alte fapte rele care-ti spune el, că te duci în fundul iadului. De aceea Mântuitorul, când a spus că urmăm Lui, această condiție a pus: Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine... Lepădarea de sine este cea mai mare virtute care-l duce pe om la sfintenie și la Rai.

Și iată așa iubirea de sine este maica și rădăcina și izvorul tuturor păcatelor. Am să vă spun măcar câteva fiice care izvorăsc din iubirea de sine. Iată din iubirea de sine se nasc: mila de sine, îngâmfarea de sine, cinstea de sine, încrederea în sine, rezemarea pe sine, bizuirea pe sine, înălțarea de sine, cutezanta de sine și nesimtirea, care-i moartea minții și moartea sufletului mai înainte de moartea trupului. Din iubirea de sine se nasc: vorbirea de rău, clevertirea, minciuna, gluma, râsul, săguirea, vorba desartă, osândirea. Din iubirea de sine se nasc: mândria, trufia, semetia, ura, zavistia, pizma, invidia, răutatea, tinerea de minte a răului, dorinta de răzbunare, lăcomia pântecelui, mâncare mai mult decât trebuie, mâncare a doua oară, un pahar mai mult decât trebuie, somn prea mult, întunecarea minții și betia. Din iubirea de sine se nasc: păcatele cu vederea, cu auzul, cu mirosul, cu gustul, cu pipăirea, închipuirea, înfumurarea, duplicitatea, rivalitatea, încăpătânarea, amărăciunea, ironia, ambitia, înșelătoria, cruzimea, neomenia, blasfemia, înfurierea năprasnică, lingusirea, împătımirea,

obrăznicia, neastâmpărarea, iubirea de stăpânire, dorinta de a porunci la alții, prefăcătoria, îngâmfarea, neevlavia, nepocăinta, neluarea aminte, pregetarea, pierderea vremii în desert, rătăcirea gândului, răutatea, acedia, adică moleseala vointei. Din iubirea de sine se nasc: iubirea de bani, iubirea de plăceri, iubirea de avere, iubirea de agoniseală, iubirea de slavă. Din iubirea de sine se nasc: mahnirea, întristarea, deznădejdea, descurajarea, împutinarea de suflet, îndoiala, nechibzuinta, nesuferirea, nedreapta socoteală, iscodirea.

*Nu vă mai spun alaiul întunericului, că, dacă v-as spune câte se nasc din iubirea de sine, mă apucă miezul nopții. Si nu putem spune la mănăstire că n-am gresit, pentru că totdeauna gresim lui Dumnezeu, cu iubirea de sine, numai că nu cunoaștem în ce fel și în ce chip ne robeste pe noi. Iată de ce a pus Mântuitorul prima condiție pentru a putea să-I urmăm Lui, ca mai întâi de toate să ne lepădăm de sine, adică de patimile amintite mai înainte.*⁹³³

Recunoașteți despre cine vorbea Părintele Cleopa? Desigur că nu despre Părintele Arsenie Boca, ci despre noi toți. Dar astfel de manifestări nu pot fi nici ale vreunui Sfânt. Așadar, nici să nu îl judecăm, dar nici să nu-l urmăm.

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cei nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni. [ce bine că nu le-a transmis, pe câți i-ar fi înșelat cu cine știe ce învățături demonice. Căci Sfântul Serafim de Sarov se numea pe sine cu smerenie sârmanul Serafim, dar învățăturile de mai sus nu pot proveni de la el, căci sunt stricate de modul invers de a lucra, tocmai prin otrava cea mai puternică împotriva mântuirii sufletului: plăcerea de sine – n.n.]⁹³⁴

De unde se vede că mândria nu l-a părăsit nici când a înaintat cu vârsta, lucrul este evident și mai jos, în autobiografia sfinției sale. De aici mai desprindem și că a fost superficial în studii, având o pregătire eclectică, mai degrabă ecumenistă, cu o puternică latură științifică de tip antropozofic, și doar sporadic Ortodoxă, atât în teorie cât și în practică:

Teza de licență în Academia Teologică rezuma strădaniile mele spre acea desăvârșire interioară a omului, și purta titlul: „încercări asupra vieții duhovnicești”. Terminam teologia prin 1933.

În vacanță mă ocupam cu pictura.

Pictura mi-a lungit școala. Căci aflând Mitropolitul Nicolae Bălan că am talentul acesta, m-a trimis anul următor 1933/34 la Academia de Arte frumoase din București, care am terminat-o în cinci ani. Profesori principali aveam pe dl. Francisc Șirato, Costin Petrescu și Fr. Reiner, ultimul de la Facultatea de medicină. La medicină de multe ori nu puteam merge din cauza frământărilor și grevelor studențești, care mă supărau pentru motivul că pierdeam vremea și cunoștințele de anatomie și antropologie cu profesorul meu, care de multe ori era pus în imposibilitatea să-și țină cursul. [deci, de unde ideea că a studiat medicina? De aici se vede că a făcut niște cursuri întrerupte, de care nici el nu era mulțumit, în vederea picturii. Atât de slabe au fost cursurile încât tablourile pictate de sfinția sa nu sunt nici măcar realiste ci doar caricaturiste, de tip sovietic și american, ca benzile desenate. Iar de înțelegerea eronată, ușuratică, eclectică, după „medicina pe înțelesul tuturor”, a geneticii și fiziologiei femeii vom vorbi la învățăturile sfinției sale păgâne, dacă ne va ajuta Dumnezeu – n.n.]

Abia aci m-am lovit de mișcările politice studențești, care mi-au produs o impresie neplăcută. În mișcări studențești n-am intrat nici de fapt, nici de drept, întrucât Academia de Arte frumoase nu era considerată în cadrul Universității, ci ca o școală aparte. Deci pe noi de la Belle-Arte ne tratau ca fiind în afară de studenții ce să se poată înscrie în centrul studențesc București. Am fost complet în afară de orice mișcare studențească sau înscriere în vreo mișcare politică. [...]

Școala mă absorbea total și n-aveam vreme de pierdut. (Bătaia din copilărie pentru a nu pierde vremea mă urmărea ca un înger păzitor.) [după metode se vede că îngerul păzitor era unul ca Jivril – n.n.]

⁹³³ <<http://www.sinaxa.net/abc/2010/09/iubirea-de-sine/>>, luni, 14 septembrie 2015

⁹³⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

Studiam foarte mult. Timpul ce-mi mai rămânea liber acasă îl foloseam citind și discutând teologie cu încă un coleg de-al meu care studia Conservatorul. [deci se specializa în „teologia muzicală”, adică după ureche – n.n.]

Așa s-a întâmplat că odată, plăcându-mi foarte mult scrierea mistică a sfântului Ioan Scărarul, am tradus-o în românește, în vreme de 5 luni. [probabil din franceză, singura limbă străină pe care o știa – n.n.] M-a ajutat foarte mult la încheierea convingerii mele de-a intra în călugărie. [minunată carte. Ar fi fost de folos să o aplice, mai ales în privința ascultării, și după ce a intrat în călugărie – n.n.] [...]

Colegi la școală am avut de toate soiurile și neamurile. Aveam, la alți profesori, pe unul Vulpescu; asta era comunist, purta cravată roșie, însă discuții n-am avut împreună niciodată. Aveam coleg de clasă pe un evreu Ițhoc Steinberg - eram prieteni. Îi spuneam câteodată: Măi Steinberg, tu ești evreu și eu creștin, deci ar fi să fim unul împotriva altuia. Eu însă am să fiu mai bun ca tine și tu n-ai să te poți supăra pe mine, dacă în felul acesta te voi concura în viață. [prietenie prin concurență, probabil că... în smerenie. Interesant reper de depășire în lucrarea lăuntrică – n.n.]

Mai pe urmă, când am citit Biblia, am văzut că ultima misiune mondială e a evreilor, eventual a unei idei a evreilor. [se vede că Părintele ori credea în mesianismul evreiesc, ori spunea așa din linguşeală, ca să scape basma curată că nu este legionar, fiindcă declarația era făcută în 1945 și are o vădită tentă de manipulare politică, pentru a fi politic corect în viziunea comunistă – n.n.]

Am terminat Belleartele cu bine, am făcut anul de practică, la o biserică din Bixadul Oltului, care era de zugrăvit în frescă împreună cu profesorul meu Costin Petrescu. Îndată după terminarea aceluia an de practică, ce însă a fost mai scurt, am plecat, trimis de Mitropolitul Nicolae Bălan, în Sfântul Munte, ca să deprind călugăria de acolo. La plecare erau cele mai aspre cercetări ca nimeni din cei ce-au fost legionari vreodată să nu poată ieși din țară. Eu, neavând absolut nimic la activ, am obținut pașaport de călătorie: în Europa „sans Russie”, de la Prefectura poliției din Sibiu.

Iar întrucât eram diacon, am obținut și încuviințările speciale de la cele trei Patriarhii: a României, a Constantinopolului și a Atenei, precum și a celor două guverne: român și grec, precum că n-am nimic suspect la activ, ci simpla chemare către desăvârșirea interioară prin meșteșugul călugăriei.

M-am întors în țară la 8 iunie 1938. Țin minte data pe aceea, că intrând în țară pe la Moravița am văzut drapelele românești, de acel 8 Iunie de odată.

De la data aceasta, până la Paștile anului viitor când am intrat în călugărie, mi-am adunat unelte de pictură, materiale, am mai învățat la Chișinău cu niște meșteri ruși poleitura cu aur „cicanca”, și alte lucruri trebuitoare unui atelier de pictură.

În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, am fost tuns în călugărie primind numele Arsenie.

Un an m-am ocupat cu gospodăria, eram primul și singurul călugăr la Mănăstirea Brâncoveanu - Sâmbăta de Sus jud. Făgăraș. De pictură nu-mi mai rămânea vreme. Al doilea an la fel. Până când m-am luat de grijă că am învățat pictura degeaba. [ce bine ar fi fost. De ce nu a învățat de la iconarii ruși canonicitatea? – n.n.] Se întâmplă în vremea asta că ne veneau oameni cu durerile lor și evlavie la Mănăstire și călugări. Mai intrase în călugărie Părintele Serafim Popescu. L-am rugat pe el să primească preoția - eu simțindu-mă nevrednic. [chiar frumos! Dar de ce oare nu a păstrat această lucrare până la sfârșit. Ar fi scăpat, poate, de toate primejdiile – n.n.] A primit-o. Așa au început slujbele la Mănăstire după puteri.

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. [aici se arată marea ispită a misiunii înainte de vreme, prin care a căzut până la a o salva pe Julieta de sinucidere, periclitându-și propria mântuire. Sunt unii oameni aleși pentru preoție prin chemare de sus făcând voia Domnului, pe alții îi cheamă ierarhia și, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, nu toți sunt aleși de Dumnezeu, fiindcă nu întotdeauna voia aproapelui (nici măcar a mulțimii) e bunăvoința lui Dumnezeu

(uneori este îngăduința Lui), dar sigur nu este după voia lui Dumnezeu cel care din voia proprie se aranjează ca preot, indiferent pe baza cărui raționament, cât de înalt. Vom vedea că sfinția sa nu se face preot la îndemnul ierarhilor, nici al duhovnicului său, de care nici nu pomenește, nici prin vreo chemare autentică de la Dumnezeu, ci din propria părere greșită, bizuindu-se pe sine, pe mulțime și raționând nu înalt ci josnic, bazat pe o minciună: – n.n.] **Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor.**[cuvânt eretic, potrivit Sfintei Evanghelii:

Ioan 9:2 Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?:3 Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

De la o astfel de înțelegere greșită se ajunge și la o concluzie foarte greșită: a te arunca în a da sfaturi la alții, nefiind încă sfătuit și a începe misiunea înainte de a începe pocăința – n.n.]

Așa m-am văzut silit să primesc preoția [nu a fost silit, ci a voit el însuși pe baza unui raționament greșit, statistic, neduhovnesc, care îl va face să meargă din greșeli în greșeli, după cum vom vedea – n.n.] **și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca - să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață.**

[pacea o dobândește omul numai când află voia lui Dumnezeu și se unește deplin cu ea, fără nici o despărțire. Iar aceasta se obține, cu adevărat, doar la despățimire. Restul e tulburare, osteneală și război:

Dar dacă Făcătorul celor văzute a semănat în fire în chip natural rațiuni duhovnicești de ale înțelepciunii și moduri de purtare cuviincioasă, atunci urmează că orice minte încununată cum se cuvine, cu virtute și cunoștință, împărățind, asemenea marelui Ezechia, peste Ierusalim, adică peste o deprindere ce nu vede decât pacea, sau peste o stare lipsită de orice patimi (căci Ierusalim se tâlcuiește “vederea păcii”), are toată zidirea în stăpânirea ei prin formele care o alcătuiesc. [...]

Iar făcând așa, fiecare poate ajunge la starea de pace, prin izbăvirea de patimi și se poate îndeletnici cu contemplarea lucrurilor.⁹³⁵

Dar aceasta nu se poate dobândi în orice împrejurări. Aceasta o știa bine Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare. Mare pagubă a avut Arsenie cel mic că nu a luat aminte la învățăturile celui al cărui nume și l-a ales:

Trebuie să fugim de oameni, chiar și duhovnicești:

Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: “Pentru ce fugi de noi?” Răspunse bătrânul: “Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voie, oamenii însă, au multe voi. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin într-o petrecere cu oamenii”

Trebuie să avem răbdare îndelungă vreme:

3. Un frate oarecare șezând singur deosebi în Kellia, se tulbura. Mergând la avva Theodor din muntele Fermi, i-a spus acestuia despre tulburarea sa. Bătrânul i-a zis: „Mergi, smerește-ți gândul tău la supunere și petrece împreună cu alții!” După câțiva vreme s-a întors acesta către bătrânul și i-a zis lui: „Nici împreună cu oamenii nu mă odihnesc”. I-a zis bătrânul: „Dacă nici singur deosebi nu te odihnești, nici împreună cu alții nu te împaci, pentru ce-ai mai ieșit la viața călugărească? Au nu ca să suferi necazurile? Spune-mi, câți ani ai de când ești în chipul acesta?” Răspuns-a fratele: „Opt”. Zis-a lui bătrânul: „Cu adevărat eu am în chipul acesta șaptezeci de ani și nici într-o zi n-am aflat odihnă, iar tu în opt ani voiești să ai odihnă?” Și aceasta auzind fratele, întărindu-se s-a dus.²⁹

Mai ales, trebuie să nu ne angajăm în misiune mai înainte de a ne cunoaște realitatea duhovnicească și de a ne vindeca, stând la liniște:

2. Spunea un bătrân oarecare despre trei frați silitori care s-au sfătuit împreună să-și aleagă fiecare dintr-înșii câte o faptă bună, pe care păzind-o să se mântuiască prin ea. Deci cel dintâi și-a ales să fie împăciuitor, adică să se silească să-i împace pe cei pe care-i va vedea

⁹³⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 234, 241.

că sunt învrăjbiți, după cuvântul Domnului ce este scris: «Fericiți sunt făcătorii de pace». Cel de al doilea și-a ales să cerceteze bolnavii și să le slujească lor, iar cel al treilea și-a ales fără-de-grija, adică viața liniștită și aceasta a mers de s-a sălășluit în pustie. Deci cel dintâi, care își alege să fie împăciuitor celor învrăjbiți, văzând că nu poate să-i împace pe toți și scârbindu-se de multa lor gâlceavă, s-a lăsat de acea slujbă și sculându-se a mers la fratele său care își alesese să slujească bolnavilor. Dar mergând la dânsul, l-a găsit pe acesta scârbit, că s-a săturat a mai sluji bolnavilor văzând că nu poate nici într-un chip să le facă tuturor pe voie. S-au sfătuit atunci amândoi să meargă la fratele lor cel din pustie, care și-a ales fără-de-grija. Și așa, sculându-se, au plecat spre dânsul și i-au spus amândoi întâmplările și supărările lor rugându-l să le spună el ce a isprăvit cu fără-de-grija lui în acea pustie? Acesta, tăcând puțin, s-a ridicat și mergând până la o baltă a adus apă cu un vas, a umplut un pahar cu apă și l-a adus la dânsii spunând: „Căutați, fraților, și vedeți bine cum este această apă”. Și era apa tulbure, pentru că atunci o luase din baltă. Zis-au frații: „Vedem, frate, că este tulbure”. Și punând-o să stea puțin, s-a așezat și s-a limpezit apa ca cristalul. Atunci luând-o așa limpede, iarăși le-a arătat-o lor, zicând: „Căutați acum, fraților și vedeți apa aceea care era tulbure, cum s-a limpezit”. Iar ei, căutând, se minunau, că își vedeau într-însa ca în oglindă, fețele lor. Apoi le-a zis: „Vedeți, fraților, și înțelegând să cunoașteți, că precum ați văzut apa aceasta cum era întâi tulbure și întunecată, iar acum o vedeți limpede și luminată, așa este și acel ce trăiește în lume cu oamenii: de tulburarea gâlcevilor lumefști este tulburat și întunecat și nu își vede păcatele și răutățile sale. Iar dacă se deosebește pe sine și iese din gâlceavă, atunci i se limpezește inima și mintea și toate simțirile lui. Astfel, își vede și își cunoaște păcatele și răutățile sale”.⁹³⁶ 11

Pentru a avea darul păcii în mijlocul mulțimii trebuie să iubești norodul, nu să fii un „bici al lui Dumnezeu”:

Părintele Ioan din Kronștadt. Să ne oprim puțin asupra lui, căci el a trăit în vremea noastră și l-am văzut rugându-se cum nu i-am văzut pe alții.

Îmi aduc aminte cum, după Liturghie, când i s-a adus calul și trăsura și s-a urcat să șadă în ea, norodul l-a înconjurat cerându-i binecuvântarea și chiar într-o asemenea înghesuială sufletul lui rămânea neîncetat în Dumnezeu și în mijlocul unei asemenea mulțimi nu era împrăștiat și nu-și pierdea pacea sufletească. Cum a ajuns însă la aceasta? Iată întrebarea noastră.

A ajuns la aceasta și nu era împrăștiat, pentru că iubea norodul și nu înceta rugându-se pentru el Domnului:

„Doamne, dă pacea Ta poporului Tău.”

„Doamne, dă robilor Tăi Duhul Tău Cel Sfânt ca El să încălzească inima lor cu iubirea Ta și să-i povățuiască la tot adevărul și binele.”

„Doamne, vreau ca pacea Ta să fie în tot poporul Tău, pe care l-ai iubit fără preget și L-ai dat pe Unul-Născut Fiul Tău ca să mântuiască lumea [In 3,16].”

„Doamne, dă-le lor harul Tău ca în pace și iubire să Te cunoască și să Te iubească pe Tine și să spună ca Apostolii pe Muntele Tabor: „Bine este nouă să fim împreună cu Tine” [Mt 17,4].”

Astfel, rugându-se neîncetat pentru norod, el își păstra pacea sufletului, noi însă o pierdem, pentru că nu este în noi iubire pentru norod.

*Sfinții Apostoli și toți sfinții doreau mântuirea norodului și, stând în mijlocul oamenilor, se rugau fierbinte pentru ei. **Duhul Sfânt le dădea puterea de a iubi norodul; și noi, dacă nu vom iubi pe fratele nostru, nu vom putea avea pace.***

E bine ca fiecare să cugete la aceasta.[...]

Ce trebuie făcut pentru a avea pace în suflet și în trup?

Pentru aceasta trebuie să iubești pe toți oamenii ca pe tine însuși și să fii gata de moarte în fiecare ceas. Când sufletul își aduce aminte de moarte, el ajunge la smerenie și se predă cu totul voii lui Dumnezeu și dorește să fie în pace cu toți și să iubească pe toți oamenii.

⁹³⁶ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 13; Pentru Avva Theodor din muntele Fermi, 2; Pentru fără de grijă și liniștea cu tăcere, 3

Când pacea lui Hristos vine în suflet, atunci el este bucuros să șadă ca Iov pe gunoi și să-i vadă pe ceilalți în slavă; atunci sufletul se bucuros că e mai rău decât toți. Taina acestei smerenii a lui Hristos e mare și cu neputință de dezvăluit. Din iubire sufletul dorește fiecărui om mai mult bine decât sine însuși și se bucură când vede că alții stau mai bine decât el și se întristează când îi vede că sunt chinuți. [și atunci cum ar fi putut Părintele Arsenie Boca să aibă pace, văzându-se pe sine mai mare decât pe ierarhii săi? – n.n.] [...]

Pe fratele trebuie să-l dojenim cu blândețe și cu iubire. Pacea se pierde dacă sufletul e cuprins de slava deșartă, dacă te ridici deasupra fratelui tău, dacă judeci pe cineva, dacă vei muștra pe fratele tău fără blândețe și iubire, dacă vei mânca mult sau te vei ruga cu moliciune - pentru toate acestea se pierde pacea.

Dacă ne facem obicei să ne rugăm din toată inima pentru vrăjmași și să-i iubim, pacea va rămâne totdeauna în sufletele noastre. Dar dacă disprețuim pe fratele nostru sau dacă-l judecăm, mintea noastră se întunecă și pierdem pacea și îndrăzneala la Dumnezeu. [și atunci cum ar fi păstrat Părintele Arsenie Boca pacea, dacă pentru a fi văzut bine de oameni declara unele și făcea altele, dacă se considera judecător al fraților, nu iubea și nu îndemna la iubirea de vrăjmași și se purta ca un bici al lui Dumnezeu? Și cum ar fi putut da altora (pacea) ceea ce nu avea? – n.n.]

E cu neputință ca sufletul să aibă pace dacă nu vom cere cu toată puterea de la Domnul să iubim pe toți oamenii. Domnul știa că, dacă nu vom iubi pe vrăjmașii noștri, nu va fi pace în suflet, și de aceea ne-a dat porunca: „Iubiți pe vrăjmașii voștri”. Dacă nu-i vom iubi pe vrăjmași, atunci sufletul va avea uneori o anume odihnă, dar dacă-i iubim pe vrăjmași, pacea rămâne în suflet ziua și noaptea. [așadar, Părintele Arsenie Boca, susținând rezistența anticomunistă în munți, după cum vom vedea mai jos, neîndemnând la iubirea de vrăjmași, putea da sufletului o anume odihnă a gândului, amețind conștiința (prin falsa mângâiere că osteneala din râvnă rătăcită este bună pentru patrie și Dumnezeu), dar nu putea aduce pacea care provine doar din iubirea de vrăjmași – n.n.]⁹³⁷

Așadar, ca Părintele Arsenie Boca să fi putut da pace, ar fi trebuit ca multă vreme să stea la liniște, în ascultare de un bătrân, să își vadă păcatele și răutățile sale, să se despătimească, să nu iubească slava deșartă, să nu fie duplicitar și mai ales să ajungă în a iubi norodul, devenind blând și smerit cu inima și îndemnând la iubirea de vrăjmași. Numai așa putea învăța și pe alții să ajungă la pace, atunci când sfinția sa o avea. Dar pentru aceasta ar fi trebuit să renunțe de a fi „bici al lui Dumnezeu”.

Sfinția sa, însă, a căzut în cursă: s-a aruncat în mijlocul tulburărilor pentru „a face pace”, tulburându-se pe sine și tulburând pe mulți. Așa a pierdut și ceea ce i se părea că are.

Ca să înțelegem gravitatea bolii sârmanului Părinte, să vedem cum descriu Sfinții Părinți starea lăuntrică a călugărului care stă în lume:

8. *Zis-a un bătrân: „Precum murind omul într-o cetate, nu mai aude glasurile oamenilor nici gălcevile, ci odată ce a murit la alt loc s-a mutat unde nu sunt vorbele, lucrurile și gălcevile omenești; așa și călugărul, când se îmbracă cu sfântul chip și se leapădă de această lume, dator este a-și lăsa părinții săi, rudele și toate neamurile și să meargă la loc unde nu este gălceavă, nici tulburare, nici deșertăciunile acestei lumi. Iar cel ce se călugărește și nu va ieși dintre rudele și neamurile sale, sau din oraș, sat, ori casa sa, acela este asemenea cu mortul, care zace neîngropat în casă, și se umple casa aceea și tot locul de putoarea lui, pe lângă care casă toți cei ce trec se îngreșează de mare putoare se feresc și-și întorc fețele dintr-acolo. Așa și Dumnezeu se îngreșează și își întoarce fața Sa de la călugărul care petrece în lume, între neamurile, rudele și prietenii săi”⁹³⁸*

Cum ar fi putut da pace Părintele Arsenie Boca când însuși sfinția sa nu o avea, deoarece a plecat la propovăduire mai înainte de vreme, tocmai atunci când nu a fost voia lui Dumnezeu, ci voia sa, renunțând la călugărie pentru a sta cu lumea, neamurile, rudele și mai ales cu Maica Zamfira?

⁹³⁷ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 38-39, 32, 40, 42.

⁹³⁸ *Patericul...*, Pentru fără de grijă și liniștea cu tăcere, 8.

Ce ne învață Sfinții Părinți despre voia lui Dumnezeu în legătură cu preoțirea și propovăduirea?

Despre alegerea pentru preoție, Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că nu mulțimile trebuie să decidă prin presiuni (chiar dacă și ele au un cuvânt de spus), nici candidatul prin încredințarea în gândurile proprii (chiar dacă și el trebuie să accepte), ci ierarhia bisericească, căutând voia lui Dumnezeu. Pentru a o afla, nu trebuie să aibă criteriu hotărâtor de alegere mulțimile ale(r)gătorilor, nici vreun alt criteriu în afară de virtutea candidatului și iscusința lui în a îndruma pe ceilalți. Dacă nu face așa, și ierarhia bisericească poate greși, atrăgând mânia lui Dumnezeu, fiindcă nici ea nu este infailibilă:

Sunt însă cu totul de altă părere, pentru că socot că astfel de lucruri au nevoie de multă cercetare. Nu trebuie să te mulțumești numai cu părerea mulțimii, când e vorba să alegi un om vrednic de preoție, ci, o dată cu aceasta, trebuie să-l cercetezi și pe el mai mult decât orice și, mai presus de toate, viața lui. Când fericitul Pavel a spus: "Trebuie să aibă și mărturie bună de la cei din afară" (1 Tim. 3, 7), n-a înlăturat cercetarea amănunțită și temeinică și nici n-a spus că părerea mulțimii este o dovadă îndestulătoare a vredniciei lui. Că Pavel, după ce vorbise mai înainte multe despre însușirile sufletești ale celui ce are să se facă preot (1 Tim. 3, 1-6), a adăugat mai pe urmă și această condiție, ca să ne arate că la astfel de alegeri nu trebuie să ne mulțumim numai cu părerea mulțimii, ci trebuie adăugate și celelalte însușiri. Se întâmplă de multe ori ca părerea mulțimii să fie greșită; dar dacă cercetezi mai înainte viața și sufletul celui propus pentru preoție, nu mai poți bănui nici o primejdie din partea părerii mulțimii. De aceea Pavel cere să vezi și care e părerea mulțimii, după ce i-ai cercetat mai înainte viața și sufletul. Nu s-a mărginit să spună atât doar: "Trebuie să aibă o mărturie bună", ci a adăugat "și de la cei din afară", voind să arate că înainte de părerea mulțimii este nevoie de o cercetare amănunțită a celui propus pentru preoție. 63 [...]

Trebuie îndepărtată din sufletul preotului dorința iubirii de putere

Vrei să-ți arăt o altă față a acestei lupte pline de mii și mii de primejdii ?

Du-te și privește adunările generale, acelea mai ales în care au loc alegerile conducătorilor bisericești! Vei vedea că preotul este acoperit cu tot atâtea învinuiri pe cât este de mare numărul credincioșilor. Toți câți au dreptul la vot se împart în mai multe partide. Poți vedea că nici adunarea preoțească nu-i unită; preoții nu-s uniți nici ei asupra episcopului pe care-l au de ales. Fiecare are părerea lui: unul votează pentru cineva, altul pentru altcineva. Pricina acestei învălmășeli vine de acolo că nu urmăresc toți același lucru, singurul care ar trebui urmărit, anume virtutea sufletului. Dar mai sunt și alte pricini care determină alegerea unuia sau a altuia pentru această cinste. De pildă, un alegător spune: Să fie ales cutare, pentru că este de neam strălucit; alt alegător spune: Să fie ales cutare, pentru că este foarte bogat și nu are nevoie să trăiască din veniturile Bisericii; alt alegător propune pe altul, pentru că a trecut la noi de la eretici; alt alegător propune pe altul, pentru că este prieten cu el; alt alegător pe altul, pentru că e rudă cu el; iar alt alegător pe altul, care îl lingusește; dar nici un alegător nu propune pe cel mai vrednic, nici nu-i pune la încercare sufletul.

Departa de mine însă de a socoti aceste pricini ca vrednice de luat în seamă la alegerea preoților, încât n-aș îndrăzni să propun îndată pentru această dregătorie nici chiar pe unul cu multă evlavie, însușire de neapărată trebuință pentru preoție, dacă în afară de evlavie nu are și multă pricepere. Cunosc mulți oameni care au stat toată viața închiși în chilia lor, oameni istoviți de post, care, atâta vreme cât li s-a îngăduit să fie singuri și să se îngrijească numai de mântuirea lor, bine plăceau lui Dumnezeu și sporeau, nu puțin, în fiecare zi, filosofia lor. Dar când au venit între oameni și au fost siliți să îndrepte neștiințele credincioșilor, unii chiar de la început și-au părăsit posturile, pentru că nu erau destul de pregătiți pentru o slujire atât de mare; alții, siliți să rămână mai departe în posturile lor, n-au mai dus viața îmbunătățită de mai înainte și s-au păgubit și pe ei foarte mult și nici altora nu le-au fost de vreun folos.

Mai mult. Nu voi ridica la dregătoria cea mai înaltă nici pe unul care toată viața și-a cheltuit-o în cea mai de jos treaptă a slujirii bisericești și a ajuns la adânci bătrânețe, numai pentru

că-i respect vârsta înaintată. Pentru ce să fac asta, dacă el, cu toată vârsta lui înaintată, este tot nepotrivit pentru dregătoria aceea înaltă ?

Nu spun acum aceste cuvinte cu gândul de a ocări bătrânețile, **nici cu gândul de a legiui să fie îndepărtați negreșit de Ia astfel de dregătorii cei ce provin din rândurile monahilor - că s-a întâmplat că mulți monahi au împodobit cu strălucire această dregătorie -, ci pentru că mă străduiesc să arăt că dacă nici evlavia singură, nici bătrânețile adânci nu sunt îndesulătoare spre a arăta pe cineva vrednic de preoție, apoi cu atât mai mult nu îndreptățesc pentru preoție pricinile amintite mai sus: familia strălucită, bogăția, prietenia sau rudenia.**

Alții adaugă și alte pricini, și mai nesăbuite decât acestea: unii sunt primiți în cler ca să nu treacă cumva în rândurile vrăjmașilor Bisericii; alții, din pricina răutății lor, ca nu cumva să nu facă mari rele Bisericii, de sunt trecuți cu vederea.

Se poate închipui, oare, o mai mare nelegiuire ? Când s-a pomenit ca oameni răi și plini de nenumărate păcate să fie cinstiți tocmai pentru fapte pentru care ar trebui pedepsiți și să fie ridicați la vrednicia preoțească tocmai pentru fapte pentru care ar trebui să nu li se îngăduie nici pragul bisericii să-l treacă ?

Spune-mi, mai este nevoie să căutăm pricina mâniei lui Dumnezeu, când dăm unor oameni răi și nevrednici să pângărească niște lucruri atât de sfinte și prea înfricoșătoare ?

Când păstorirea credincioșilor este încredințată unor oameni cu totul nepotrivii sau unor oameni pentru care preoția este cu mult mai presus decât puterile lor, atunci Biserica nu se deosebește cu nimic de frământarea și învălmășeala apelor din strâmtoarea Eurip. [...]

Și nu se mărginesc numai la atâta, ci mai fac și alte păcate, mai nesăbuite. Nu numai că numesc în posturi din cler oameni nevrednici, dar mai îndepărtează și pe cei vrednici. Și astfel, ca și cum ar trebui să zdruncine trăinicia Bisericii pe două căi sau ca și cum n-ar fi de ajuns cea dintâi pricină pentru a aprinde mânia lui Dumnezeu, mai adaugă și pe a doua, tot atât de groaznică. **Că, după părerea mea, este tot atât de groaznic să îndepărtezi pe cei buni, ca și să numești pe cei netrebniți. Și se face asta, pentru ca turma lui Hristos să nu-și poată găsi din nici o parte nici mângâiere, nici odihnă.** [deci... de unde pace? – n.n.]

Nu sunt, oare, vrednice aceste fapte de mii și mii de trăsnete ? Nu sunt, oare, vrednice aceste fapte de un iad mai cumplit decât acesta care ne amenință? Totuși, "Cel ce nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu" (Iez. 18, 23; 33, 11), îndură și răbdă păcate atât de mari. Cum să nu te minunezi de iubirea Lui de oameni ? Cum să nu te uimească milostivirea Lui ? Oamenii lui Hristos distrug pe cele ale lui Hristos mai cumplit decât vrăjmașii și inamicii lui Hristos, iar Hristos, tot bun, le face încă bine și-i cheamă la pocăință. Slavă Ție, Doamne, slavă Ție ! Cât de mare e adâncul iubirii Tale de oameni ! Cât de mare e bogăția răbdării Tale ! Oameni care au ajuns, datorită numelui Tău, oameni cu cinste și cu vază din niște oameni de jos și de nimic, se folosesc de cinstea ce le-ai dat-o împotriva Ta, Cel ce i-ai cinstit, și îndrăznesc să facă fapte de neîndrăznit: necinstesc cele sfinte, îndepărtează și izgonesc oameni vrednici și destoinici, pentru ca cei răi să aibă toată liniștea și deplina libertate ca să răstoarne tot ce voiesc.⁹³⁹

După cum ați observat, la hirotonirea Părintelui Arsenie Boca, după cum a încercat chiar sfinția sa să ne convingă, nu s-a cercetat de către vreun ierarh sau duhovnic nici evlavia (din care o mare componentă este ascultarea și definitorie este lămurirea în credință), nici iscusința de a îndruma sufletele (pentru care era nevoie de blândețe nu de biciuire), ci mulțimile înfierbântate l-au silit chiar pe el să se decidă a se preoți și, deci, fără ca să o declare pe față, el singur s-a considerat vrednic de aceasta, chiar dacă mai întâi, în mod fățarnic, se declară nevrednic.

Sfântul Ioan Gură de Aur fuge de preoție, Sfântul Grigorie Teologul fuge de preoție. Însă Părintele Arsenie Boca aleargă către ea, mai întâi mimând smerenia (prin declararea că este nevrednic), pentru a se arăta mai înalt smeritul salvator al mulțimilor nevoiașe. În opinia precuvioșiei sale, dacă nu s-ar fi preoțit (fiind vrednic, desigur, tocmai pentru că se declară nevrednic), nu ar fi putut avea parte de mângâiere, ajutor și mântuire toată acea „*avalanșă de oameni*” ce l-au „*năpădit*”.

⁹³⁹ Sfântul Ioan GURĂ DE AUR, Sfântul Grigorie din NAZIANZ, Sfântul Efrem SIRUL, *Despre preoție*, Ed. Biserica Ortodoxă, București, 2004, pp. 63, 97-101.

După cum vom vedea mai jos, însă, realitatea duhovnicească în spatele a ce se vedea și care părea așa, a fost cu totul alta.

Pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, după voia Lui, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit prin următoarele etape, după Sfântul Cuvios Nichita Stithatul:

1. *Socotesc că patru sînt cauzele virtuților îmbinate în treimea desăvârșită, care au mișcat la această scriere de folos pe cel ce, pornit de la cea de la început, a trecut de curând, de cea de la mijloc și a ajuns la treimea teologiei tainice. Cea dintâi este libertatea, adică nepățimirea sufletului, care a înaintat de la lucrarea ostenitoare la contemplarea naturală a zidirii și de acolo a intrat în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu. A doua, curăția minții prin lacrimi și rugăciune, din care se naște cuvântul harului și izvorăsc undele înțelesurilor. A treia este sălășluirea Sfintei Treimi în noi, din Care ies revărsările de lumină ale Duhului spre folosul fiecăruia din cei curățiți, pentru dezvăluirea tainelor împărăției cerurilor și pentru descoperirea vistieriilor lui Dumnezeu ascunse în suflet. A patra, este trebuința care silește pe tot cel ce a luat talantul cuvântului cunoștinței, să-l propovăduiască, dată fiind amenințarea lui Dumnezeu, Care zice: «Slugă vicleană și leneșă, trebuia să dai argintul meu zarafilor și eu venind aș fi luat al meu cu dobândă» (Matei XXV, 27). De aceasta temîndu-se și David, a zis : «Iată, buzele mele nu le voi împiedica, Doamne, Tu știi; dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea ; adevărul Tău și dreptatea Ta le-am grăit. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău de la adunare multă » (Ps. XXXIX, 11).*

2. *Începutul vieții după Dumnezeu este fuga totală de păcatul din lume, tăgăduirea voilor sufletului și mutarea cugetului pământesc, prin care, înălțîndu-ne spre cugetul dumnezeiesc, ne facem din trupești duhovnicești, omorâți lumii cu trupul și înviați cu sufletul și cu duhul, întru Hristos.*

3. *Cunoștința nemincinoasă a sufletului despre Dumnezeu, credința simțită cu disprețuirea celor văzute, și făptuirea virtuții, despărțită de toată iubirea de sine, sînt, după Solomon, frînghia întreită care nu va fi ruptă degrabă de duhurile răutății.*⁹⁴⁰

Deci, nici măcar prima etapă, începutul vieții duhovnicești de pocăință, din păcate, după cum ați observat, nu-l putem găsi la Părintele Arsenie Boca: sufletul sfinției sale se manifesta pătimaș, natura o cerceta eronat pe baza științei trupești și păgânismului mascat prin cuvinte apologetice părut Ortodoxe, iar pe Dumnezeu nu l-a cunoscut după credința cea dreaptă despre Teologie și Iconomie.

Sufletul sfinției sale se manifesta pătimaș, cu mânie, după cum am văzut, ca un „bici al lui Dumnezeu”.

Înțelegerea naturii îi era întunecată de cugetarea trupească având știința ca pretext, dar necercetată până la capăt . El nu contempla creația lui Dumnezeu în adevăr, după poruncile și dogmele Sfintei Predanii. După cum am citit mai sus, credea în preexistența sufletului. La capitoul despre învățăturile păgâne ale sfinției sale, vom vedea credința sa în reîncarnare/metempsihoză ca o excepție, răstălmăcirea geneticii în sensul unei predestinări trupești și deformarea fiziologiei împreunării trupești în sens tantric.

Nu intrase în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu, ci zăcea în falsa lumină a necunoașterii lui Dumnezeu provenită din vedenii și din credințele eretice date anatema la Sfintele Sinoade Ecumenice, neînțelegând sau neînvățând Dogmatica Ortodoxă.

Nu trecuse, așadar, încă nici măcar de prima treaptă a vieții duhovnicești. Cum de a sărit direct la a patra, a propovăduirii silite?

Dar cele pe care le-a înșirat mai sus sfinția sa, în legătură cu hirotonia (că s-a decis singur la hirotonie datorită asaltului mulțimilor de care i-a fost milă, pentru a le mântui), în realitate, au fost cu totul altfel. Iată ce ne dezvăluie despre aceasta ÎPS Nicolae Mladin, mitropolitul mărturisitor al Ardealului:

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

⁹⁴⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul VI, Ed. cit., pp. 211-212.

- *Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebuse el, fără să mai facă vreo introducere.*

- *Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...*

- *Ce anume nu înțelegeți? - insistase Părintele Mladin.*

- *Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că așa vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...*

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țigani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele Arsenie, ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- *Îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor. [...]*

Acestea sunt nedumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc.

- *Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... .*

- *Aveți dreptate, preacuvioase, i-am confirmat părerea. Tot la Bistrița, la despărțire, părintele Arsenie mi-a dat o carte introdusă în două plicuri mari, unul în altul, atrăgându-mi atenția, în mod special, să nu le dezlipesc și să nu umblu înăuntru, ci s-o dau în mâna părintelui Pandoleon. I-am respectat dorința, cu toată evlavia și frica. Dar, când am trecut cu traista prin Govora Băi, milițienii m-au crezut colportor. M-au dus la „Miliție”, m-au controlat și apoi m-au întrebat ce se află în plic.*

- *Nu știi, i-am răspuns. Un preot de la Bistrița mi l-a dat, ca să-l transmit unui preot de la Govora.*

- *Lasă că vedem noi îndată, au zis milițienii, ducând cartea acasă la șeful miliției.*

Peste puțin mi-au restituit plicul desfăcut. Era o carte de Rudolf Steiner, în care se vorbea despre clarviziune, aură etc.

Creștinii din vechime își începeau lucrarea cu pocăința, smerenia și dragostea, ajungând la sfințenie. E de mirare, deci, că cel ce își începe lucrarea cu practici oculte poate ajunge un impostor?⁹⁴¹

- n.n.]

Haideți să citim mai departe, cu luare aminte, autobiografia Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu ne lăsa înșelați de aparențe și a-l lăsa chiar pe sfinția sa să-și vădească starea launtrică:

I-am învățat să fie curați față de oameni și față de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetățenească, dajdie, etc.)

{ iarăși o linguşeală de context, corectă din punct de vedere politic, pentru a se scuza, deși vedem cum, în realitate, susținând rezistența legionară cu alimente era părtaș la gestul sinucigaș al acelor. Nu ținea cont nici măcar de realitatea țării, fiindcă legionarii și toți cei care participau la rezistența anticomunistă sporeau prigoana creștinilor. Prin împotrivirea la cotropitori le dădeau pretext de intervenție în forță justificată de apărare. Consecința rezistenței a fost sporierea arestării și măcelării în masă. Însă, în acest context, încă o dată, Părintele Arsenie Boca dovedește limpede că nu avea nici chibzuință bătrânească, nici duh proorocesc autentic, care i-ar fi spus de consecințele catastrofale ale revoltei lor împotriva unei orânduiri îngăduite de Dumnezeu (deci de fapt a fost o revoltă împotriva iconomiei lui Dumnezeu, Care a îngăduit comunismul datorită mării crize duhovnicești interbelice: părăsirea dreptei credințe, năvălirea

⁹⁴¹ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

sectelor, desfrânarea, ecumenismul și iubirea de avuții de-a stânga, iar de-a dreapta accentul pe ritualul extern în loc de lucrarea lăuntrică de pocăință, stilismul, începutul mișcărilor rătăcite de la Vladimirești, Prislop, Maglavit, Pucioasa, militarizarea religioasă dusă până la asasinat, însoțită de ideea eretică a jertfirii proprii pentru mântuirea neamului Românesc. A-ți vărsa sângele pentru mântuirea neamului este o idee antihristică, de înlocuire a lui Hristos. Numai Domnul nostru Iisus Hristos este Mântuitorul și numai El își poate vărsa sângele pentru mântuirea altuia, fiind singurul fără de păcat. Cei care cred că pot răscumpăra prin jertfa lor, cât de sublimă, pe alții, se consideră, poate fără să își dea seama, ca având capacitatea de a muri pentru alții. Aceasta înseamnă că ei cred că nu sunt vinovați de moartea lor personală, că moartea lor nu este o consecință a stricăciunii firii provenită din propriile păcate. În felul acesta se consideră pe ei înșiși, ca sunt ca Domnul nostru Iisus Hristos și-L pot înlocui. În realitate, însă, numai El neavând păcat a murit pentru păcatele altora, inversând sensul morții din consecință a păcatului spre stricarea și osânda firii, în putere activă a firii spre a osândi păcatul și a-l nimici, dată nouă prin Sfântul Botez. De aceea, pentru a înțelege din experiența proprie cumplita minciună a acestei mentalități eretice, cei care au crezut că își pot mântui neamul prin sângele lor au trecut prin niște torturi cumplite, cum nu au mai fost vreodată, ca să își cunoască cu adevărat neputința proprie și păcătoșenia proprie, și să astfel să se încredințeze din suferințele lor, pe viu, de Sfânta Evanghelie: *Luc 12:25 Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? 26 Deci dacă nu poți să faci nici cel mai mic lucru, de ce vă îngrijiți de celelalte? Ioan 15:5 căci fără Mine nu puteți face nimic. Mat 16:26 Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? și să mărturisească alături de Sfântul Ioan Înainte-mergătorul și Botezătorul Domnului că Singurul care poate lua păcatele altora asupra Sa este Iisus Hristos Mântuitorul lumii: Ioan 1:29 A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii.)*

S-a întâmplat cu țara noastră cele ce s-au petrecut la robirea Ierusalimului:

Ier 21:1 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, când a trimis regele Sedechia la el pe Pașhurr, fiul lui Malchia, și pe Sofonie, fiul preotului Maaseia, ca să-i zică: 2 „Întrebă pentru noi pe Domnul, că Nabucodonosor, regele Babilonului, ne face război. Poate că va face Domnul cu noi ceva în felul minunilor Lui, ca să se depărteze de la noi”. 3 Iar Ieremia le-a răspuns: „Așa să spuneți lui Sedechia: 4 Domnul Dumnezeu lui Israel așa zice: „Iată, voi întoarce înapoi armele de război, care sunt în mâinile voastre și cu care vă luptați cu regele Babilonului și cu Caldeii, care vă impresară pe din afară de ziduri, și le voi aduna în mijlocul cetății acesteia; 5 Și voi lupta și Eu Însuși împotriva voastră cu mâna întinsă și cu braț puternic, cu mânie, cu urgie și cu multă furie. 6 Și voi lovi pe cei ce trăiesc în cetatea aceasta de la oameni până la animale și vor muri de ciumă cumplită. 7 Iar după aceea, zice Domnul, pe Sedechia, regele lui Iuda, pe slugile lui, pe popor și pe cei ce au rămas în cetatea aceasta pe urma ciumei, a sabiei și a foametei, îi voi da în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și în mâinile vrăjmașilor lor și în mâinile celor ce vor să le ia viața; și acela îi va lovi cu ascuțișul sabiei și nu-i va cruța, nici se va îndura să-i miluiască. 8 Iar poporului acestuia spune-i: Așa zice Domnul: Iată, vă pun înaintea calea vieții și calea morții: 9 Cine va rămâne în cetatea aceasta, acela va muri de sabie și de foamete și de ciumă; iar cine va ieși și se va preda Caldeilor, care vă impresară, acela va trăi și va fi luat ca pradă, 10 Că Eu Mi-am întors fața împotriva cetății acesteia, zice Domnul, în rău, nu în bine; și va fi dată în mâinile regelui Babilonului, care o va arde cu foc. 11 Iar casei regelui Sedechia să-i spui: Ascultați cuvântul Domnului! 12 Casa lui David, așa zice Domnul: Faceți judecată dis-de-diminează și scăpați pe cel asuprit din mâna asupritorului, pentru ca să nu izbucnească mânia Mea ca focul și pentru ca să nu se aprindă din pricina faptelor voastre cele rele, așa încât nimeni să n-o stingă. 13 Cetate a văii și stâncă din câmp, iată sunt împotriva ta, zice Domnul! O, voi, care ziceți: „Cine se va ridica împotriva noastră și cine va intra în sălașul nostru?” 14 Iată, sunt împotriva voastră! Dar Eu vă voi pedepsi după roadele faptelor voastre, zice Domnul, și voi aprinde foc în pădurea voastră și voi mistui totul împrejurul ei”. [...] Ier 22:8 Multe popoare vor trece prin cetatea aceasta și vor zice unii către alții: „Pentru ce a făcut Domnul așa cu

această cetate mare?” 9 Și li se va răspunde: „Pentru că locuitorii ei au părăsit legământul Domnului Dumnezeuului lor, s-au închinat la alți dumnezei și au slujit aceloră”.

Nici în acest caz, din păcate, Părintele Arsenie Boca nu numai că nu a fost prorocul lui Dumnezeu (ca Sfântul Prooroc Ieremia) să îndemne la supunere (Sfinții Prooroci nu erau duplicitari. Ei nu spuneau într-un fel la arătare, ca să se pună bine cu stăpânirea, iar în particular, cu cuvântul și cu fapta îndemnând la atitudinea inversă), dar nici măcar nu a urmat chibzuința bătrânească recomandată de Sfânta Evanghelie și Sfinții Părinți:

Luc 14:28 Că cine dintre voi vrând să zidească un turn nu stă mai întâi și-și face socoteala cheltuielii, dacă are cu ce să-l isprăvească? 29 Ca nu cumva, punându-i temelie și neputând să-l termine, toți cei care vor vedea să înceapă a-l lua în râs, 30 Zicând: Acest om a început să zidească, dar n-a putut isprăvi. 31 Sau care rege, plecând să se bată în război cu alt rege, nu va sta întâi să se sfătuiască, dacă va putea să întâmpine cu zece mii pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? 32 Iar de nu, încă fiind el departe, îi trimite solie și se roagă de pace.

CANONUL 9 al Sfântului Sfințit Mucenic Petru

Și pentru cei ce ca din somn sar de sineși la nevoie, care chinuiești, și voiește a trage, și trag asupra lorși ispite de a se lupta cu marea, și cu multa învăluire, iar mai ales și împotriva fraților aprind jeraticul păcătoșilor, și cu aceștia trebuie a ne împărtăși. Fiindcă în numele lui Hristos vin la aceasta, deși nu iau aminte la cuvintele Lui, ce învață: „Rugați-vă ca să nu intrați în ispită” (Matei: 26,41). Și iarăși a zice Tatălui în rugăciune: „Și să nu ne duci în ispită. Ci scapă-ne de vicleanul” (Luca: 11,4). Ci poate nu știi ei fugile cele ce de multe ori s-au făcut, ale însuși Stăpânului și Învățătorului nostru, de către cei ce voiau al vrăjmașui, și că uneori nici nu umbla de față printre ei (Ioan: 11,51; Marcu: 14,48). Că și când s-a apropiat vremea patimilor Lui, nu S-a dat pe Sineși, ci a așteptat până ei au venit asupra Lui, cu săbii și cu lemne. Deci zice către ei: „ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu fuști să mă prindeți”? „? Care și l-au dat pe El, zice, lui Pilat”. Însă cei ce după însemnarea Lui, și cei ce după scopul Lui umblând, au pățimit, aducându-și aminte de dumnezeieștile Lui cuvinte, prin care sprijinindu-ne pe noi pentru goane, zice: „Luați aminte pentru sine-vă. Că vă vor da pe voi la adunări, și în sinagogile lor vă vor bate pe voi”. Și vă vor da, a zis, dar nu pe sine-vă dați-vă. „Și vă veți duce la igemoni, și la împărați pentru numele Meu” (Luca: 21,12), dar nu pe sine-vă să vă aduceți. Fiindcă și voiește ca noi goniți fiind, a trece din loc în loc, pentru numele Lui, precum iarăși Îl auzim pe El zicând: „și de vă gonesc pe voi din cetatea aceasta, fugiți în cealaltă” (Matei: 10,23), că nu voiește de sine a ne duce noi către sateliții (gvardioși), și lăncierii diavolului. Ca să nu ne facem pricinuitori lor și de mai multe morți, ca cum silindu-i pe ei mai mult a se sălbătici, și a săvârși în faptă lucrurile cele aducătoare de moarte, ci a aștepta și a lua aminte de sine-ne: „Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită” (Matei: 26,41). Așa Ștefan cel întâi următorul Lui, mucenicie luând asuprăși în Ierusalim. Răpindu-se de cei fără de lege și aducându-se în adunare, cu pietre improșcându-se în numele Domnului Iisus Hristos, s-a slăvit, rugându-se și zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta” (Fapte: 7,60). Așa Iacov al doilea, prinzându-se de Irod, cu sabia i s-a tăiat capul (Fapte: 12,2). Așa Petru cel mai întâi dintre Apostoli, de multe ori prinzându-se și închizându-se, și necinstindu-se la urmă în Roma s-a răstignit. Și prea vestitul Pavel de multe ori fiind dat și până la moarte primejduindu-se, și mult nevoindu-se, și întru multele goane lăudându-se, și în necazuri, întru aceeași cetate, și lui i s-a tăiat capul cu sabia. Care întru cele ce s-a lăudat, a isprăvit. Și că, „În Damasc s-a slobozit cu coșnița noaptea peste zid” (II Corinteni: 11,32). Și a scăpat din mâinile celui ce căuta a-l prinde. Că ceea ce le stătea lor înainte era mai întâi, să binevestească și să învețe cuvântul lui Dumnezeu. Întru care mai întărind pe frați ca să rămână întru credință, ziceau ei și aceasta că: „Prin multe necazuri se cuvine noi a intra întru împărăția lui Dumnezeu” (Fapte: 14,21). Căci „căutau nu pe folosul lorși, ci pe cel al multora ca să se mântuiască” (I Corinteni: 10,33). Și de a zice lor multe la acestea spre a arăta cu deamăruntul, de nu, precum zice Apostolul: „Că nu îmi ajunge vremea a spune” (Evrei: 11,32).

TĂLCUIRE

*Cei ce scoală din somn și mai ales după puțin somn, nu-și au cugetul lor statornic, ci tulburat și nestatornic. Cu aceștia dar a asemănat sfântul pe aceia, ce sar întru nevoița muceniciei, și nu umblă cu rânduială, ci sumește și fără chibzuire se aruncă întru dânsa, nearătată fiind și negândită de gonaci. Nici de față și în lucrare pusă, ci zăbovită de a trage pe creștinii cei ce se nevoiesc. Și își trag loruși adică ispită, iară celorlalți creștini le aprind mai mult pe muncile gonacilor, cu necuviincioasa lor pornire. Însă deși aceștia sunt vrednici de prihană, cu toate acestea, fiindcă pentru numele lui Hristos sar așa la mucenie, poruncește Sfântul prin canonul acesta, ca să se împărtășească cu ceilalți creștini, măcar că nu urmează pilda lui Hristos.*⁹⁴²

11. *Zis-a un părinte oarecare: „Când vei vedea întărâtarea, tulburarea și venirea păgânilor asupra creștinilor, atunci fugi și tu și te ascunde, pe cât vei putea, dar să nu te dai pe tine în mâinile păgânilor prigonitori, pârându-ți-se că mare lucru vei face de te vei da singur în mâinile lor. Că Dumnezeu nu voiește cele ce sunt mai presus de putință, deși sfinții mucenici singuri, de bună voia lor s-au dus și s-au dat în mâinile prigonitorilor, dar prin oarecare descoperire dumnezeiască făceau aceasta. Iar tu, când ți se va întâmpla fără de voia ta să cazi cumva în mâinile păgânilor prigonitori, cu bună nădejdea lui Hristos să rabzi vitejește toate ispitele și muncile ce ți se vor întâmpla, până la moarte. Iar cel ce nu fuge de ispite, ci se dă singur de bună voia sa într-însele, acela să piară într-însele, că noi avem poruncă să ne păzim de ispite pe cât vom putea și să ne rugăm pururea lui Dumnezeu, zicând: «Doamne, nu ne duce pe noi întru ispite!»”*²⁸⁹⁴³

Nu a înțeles Părintele Arsenie Boca de ce a trimis Dumnezeu necazurile, foametea, năvălirea altor neamuri, și războiul cel dintre noi:

Dacă împărații și conducătorii popoarelor ar cunoaște iubirea lui Dumnezeu, n-ar mai face niciodată războaie. Războiul este trimis pentru păcate și nu pentru iubire. Domnul ne-a făcut din iubire și ne-a poruncit să trăim în iubire și să-L slăvim.

*Dacă mai-marii ar păzi poruncile Domnului iar poporul i-ar asculta cu smerenie, mare pace și veselie ar fi pe pământ, dar din pricina iubirii de stăpânire și a neascultării celor mândri, toată lumea se chinuie.*⁹⁴⁴

De aceea, în loc să lecuiască norodul de cauzele nefericirii sale, le-a amplificat, fiindcă nu a îndemnat la ascultarea cu smerenie de noua orânduire (trimisă spre pedepsirea rătăcirii duhovnicești a românilor) și la iubirea de vrăjmași, ci din atitudinea pe care a avut-o în legătură cu susținerea revoltei și luptei trupești, înțelegem că Părintele Arsenie Boca nu înțelegea Ortodoxia și nu avea harul Sfântului Duh, chinuindu-se pe sine și chinuind pe alții:

Dar cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu poate cunoaște pe Domnul, nici dulceața Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt ne învață să iubim pe vrăjmași până într-atât încât sufletului să-i fie milă de ei ca de propriii copii.

Sunt oameni care doresc vrăjmașilor lor sau dușmanilor Bisericii pierire și chinuri în focul iadului. Ei gândesc așa pentru că n-au învățat de la Duhul Sfânt iubirea lui Dumnezeu, căci cel ce a învățat aceasta va vărsa lacrimi pentru întreaga lume.

Tu zici: „Cutare e un criminal și e bine să ardă în focul iadului”. Dar te întreb: „Dacă Dumnezeu ți-ar da un loc bun în rai și de acolo ai vedea arzând în foc pe cel căruia i-ai dorit chinurile iadului, nu-ți va fi milă de el, oricine ar fi, chiar dacă e un dușman al Bisericii?”

Sau vei avea și tu o inimă de fier? Dar în rai nu e nevoie de fier. Acolo e nevoie de smerenie și de iubirea lui Hristos, care are grija de toți.

Cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu.

Milostive Doamne, învață-ne prin Duhul Tău Cel Sfânt să-i iubim pe vrăjmași și să ne rugăm pentru ei cu lacrimi.

⁹⁴² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 151, 69-71, 563-565

⁹⁴³ *Patericul...*, Pentru răbdare, 11.

⁹⁴⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejdii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 43.

Doamne, dă Duhul Sfânt pe pământ ca toate noroadele să Te cunoască și să învețe iubirea Ta.

Doamne, așa cum Te-ai rugat pentru vrăjmași, așa învață-ne și pe noi prin Duhul Sfânt să-i iubim pe vrăjmași.

Doamne, toate noroadele sunt zidirea mâinilor Tale; întoarce-le de la ură și rău spre pocăință, ca să cunoască toate iubirea Ta.

Doamne, Tu ai poruncit să-i iubim pe vrăjmași, dar aceasta este greu pentru noi păcătoșii, dacă nu e cu noi harul Tău.

Doamne, revarsă pe pământ harul Tău; dă tuturor noroadelor pământului să cunoască iubirea Ta, să cunoască că Tu ne iubești ca o mamă și mai mult chiar decât o mamă, fiindcă o mamă își poate uita copilul, dar Tu nu uiți niciodată, căci Tu iubești nemăsurat zidirea Ta și iubirea nu poate uita.

Milostive Doamne, întru bogăția milei Tale, mântuiește toate noroadele! [...]

Cine iubește pe vrăjmași va cunoaște degrabă pe Domnul prin Duhul Sfânt, dar despre cel ce nu-i iubește, nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții și nu cunoaște pe Domnul.⁹⁴⁵

De ce nu îndemna la iubirea de vrăjmași ci le susținea înarmarea și chinul bieților oameni amăgiți de un fals ideal, al fericirii politice pe pământ, numit de Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov drept erezie?

De aici se vede că pretextul primirii preoției pentru a da pacea sufletească oamenilor este o declarația fățarnică și vicleană, o justificare pentru a se arăta smerit că simțindu-se nevrednic primește vrednicia, pentru a avea și faima de preot salvator al omenirii, și faima de om modest. Cum putea îndemna la pacea sufletească atunci când susținea moral și material chiar și pierderea păcii trupești, cu pretextul că îndeamnă la revoltă împotriva celor ce se lepădaseră de Hristos?

Cuviosul Paisie cel Mare se ruga pentru unul dintre ucenicii lui care se lepădase de Hristos și, pe când se ruga, i s-a arătat Domnul și i-a zis: „Pentru cine te rogi, Paisie?

Nu știi că el s-a lepădat de Mine?” Dar cuviosul continua să-i fie milă pentru ucenicul său, și atunci Domnul i-a zis: „Paisie, prin iubirea ta te-ai asemănat Mie”.

Așa se dobândește pacea, altă cale decât aceasta nu este.

Dacă cineva se roagă mult și postește, dar n-are iubire pentru vrăjmași, nu poate avea pace sufletească. Nici eu n-aș putea vorbi despre ea, dacă Duhul Sfânt nu m-ar fi învățat această iubire.

Sufletul păcătos, robit patimilor, nu poate avea pace, nici să se bucure de Domnul, chiar dacă ar avea toate bogățiile pământului și chiar dacă ar împărați peste lumea întreagă.⁹⁴⁶

și, deci, chiar dacă ar izgoni comunismul din țară.

E de mirare că păcatele se țin lanț? Fiindcă sfinția sa era obișnuit să lucreze pentru ochii și urechile oamenilor, spre a-i atrage către sine, nu s-a înfrânat în a declara minciuni pentru a-și lua apărarea, devenind astfel duplicitar și, deci, iar a încălcat Sfânta Evanghelie:

Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Ca să înțelegem diferența între ce a declarat și ce a făcut, în realitate, Părintele Arsenie Boca, să cercetăm, ca de obicei, ce spun ucenicii fascinați, lăudătorii interesați, lăudătorii conjuncturali și ce spun oamenii lucizi, care n-au fost de acord cu sfinția sa, înfruntând curentul general de dragul adevărului:

Pe de altă parte, Securitatea nu a putut dovedi că ar fi fost membru sau simpatizant al legionarilor și constatăm că părintelui nu i-a fost frică să-i sprijine moral și cu alimente pe luptătorii din rezistența anticomunistă din munții Făgărașului, care erau aproape toți legionari. [deci, ucenicii sfinției sale îl propovăduiesc ca nefiind legionar cu acte, ci doar sprijinul legionarilor, susținând actul lor de a nu da Cezarului ce este al Cezarului.

⁹⁴⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 8-9, 23.

⁹⁴⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 39.

Cu toate acestea, după cum vom vedea mai jos în documentele din arhivă, Securitatea statului îl avea în evidență ca membru legionar, deși cumițit în timp datorită bolilor și supravegherii intense (de care era conștient) – n.n.] [...]

Legătura Părintelui Arsenie cu rezistența anticomunistă din munți

Între rezistența anticomunistă care exista în Munții Făgărașului și Părintele Arsenie Boca, în acea perioadă duhovnic la Sâmbăta, s-a spus și se mai spune că a fost o legătură, și anume că Părintele i-a ajutat „direct” pe luptătorii din munți, „moral și material”. Așa mărturisesc supraviețuitorii rezistenței anticomuniste, care, în 1995, au ridicat în fața Mănăstirii Sâmbăta o cruce-monument „în memoria celor ce s-au jertfit în luptele cu comunismul ateu”

[adevărată luptă împotriva comunismului ateu nu se poate face prin mijloacele lui dure, materialiste, ci doar prin lucrarea lăuntrică de pocăință și mărturisirea dreptei credințe. Războiul este una, revolta este alta. Sfinții au refuzat să-și omoare frații de dragul unei idei, oricât de înalte. Au preferat să fie ei omorâți: *Luc 21:16 Și veți fi dați și de părinți și de frați și de neamuri și de prieteni, și vor ucide dintre voi. 17 Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu. 18 Și păr din capul vostru nu va pieri. 19 Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.* Vezi Sfinții Mucenici Boris și Gleb, prăznuiți în 2 mai și Constantin Duca, pomenit în viața Sfântul Cuvios Vasile cel nou, prăznuit în 26 martie.

Și chiar de nu ar fi fost vorba de lupta împotriva propriilor frați Ortodocși și Români (deși printre cei ce slujeau de nevoie noii orânduiri este cunoscut că erau și astfel de oameni, după cum citim în cărțile mărturisitorilor), ci doar de revolta contra unor prigonitori cumpliți, fără de credință și omenie, de alt neam, atât de răi ca și lupii, un om cu adevărat duhovnicesc nu ar fi participat și nici nu ar fi susținut moral și/sau material lupta trupească împotriva lor, fiindcă ar fi urmat pe Sfinții Părinți care ne învață așa:

Lăsând dar noi a cerceta (ca să nu se lungească cuvântul) pentru Carte și peceți, numai pentru Mielul acela să luăm aminte. De mirare este ceea ce s-a zis: „lată Leul? ci am văzut nu Leu, ci Miel, nume de Leu iar chip de Miel. Și iarăși: Chip al Mielului și putere a Leului, „lată a biruit Leul”. Și nu este de mirare că Leul biruiește pe cineva pentru că el este împărat al fiarelor, puternic, groaznic, răpind și răcnind, și nu numai fiarelor ci și oamenilor înfricoșat. Dar întru miel care-i puterea, care-i spaima, pe cine răpește și ce fel este a lui răcnet și cine se teme de el? Cum dar și pe cine poate el birui? Ci ca mai luminat să putem înțelege puterea și vitejia Mielului să mergem cu Sfântul Ioan Evanghelistul la nisipul mării și să vedem lupta lui, cu ce fel de vrăjmași și cum se luptă. „Și am stat pe nisipul mării și am văzut o fiară ieșind din mare șapte capete și zece coarne. Am văzut pe altă fiară ieșind din pământ având două coarne. Pe altă fiară înfricoșată întru adânc” (Apoc. 13, 16). Acestea toate s-au adunat spre război. Să vedem dar împotriva cui voiesc a ridica acestea război? Să-I auzim pe înger grăind către Ioan: „Aceștia cu Mielul lui Dumnezeu voiesc a face război”, iarăși de mirare! Acest fel și atâta de înfricoșate fiare asupra unui miel se într-armează. Oare pe un miei cât de mică fiară nu-l poate birui? Pentru că un lup pe 1000 de oi !@ gonește, iar în Apocalipsă împotriva se scrie, că asupra unui miel atâtea fiare s-au adunat. Ce dar, oare le va birui pe ele Mielul? Spune îngerul că cu totul le va birui, zicând așa: „Mielul le va birui pe ele, că este Domn ai domnilor și împărat al împăraților” (Apoc. 16). Și cum Ie-a biruit pe aceia fiare Mielul? Spune Ioan că de vii le-a aruncat în Râul cel de foc.

Să luăm aminte aici arătării puterii pe care o are răbdătoarea și fără de răutatea blândețe, că chipul Mielului poartă blândețea, dar puterea leului. Cine este vrednic a lua Cartea cea cu peceți a Tainelor Dumnezeieștilor Daruri? Linișorul Miel. Cine este vrednic de Puterile cerești a fi lăudat și închinat? Neînrautățitul Miel. Cine este puternic ca pe fiarele cele înfricoșate și cumplite ce ieșeau din mare, din pământ, din adânc a le birui? Mielul cel blând. „Mielul ie va birui pe ele”. Cine domnește pe cele de sus și pe cele de jos? Răbdătorul și junghiatul Miel, Cel ce este Domn a! domnilor și împărat al împăraților. Mielul ce în Apocalips de Ioan este văzut este arătare a liniștitei blândeți, împreună și a nebiruitei Puteri a însuși Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, a iui Hristos Mântuitorul nostru, . Cei ce în Patima Sa cea de bunăvoie: „Ca o Oaie spre junghiere S-a adus și ca un Miel fără de glas era înaintea celui ce îl tunde pe el” (Isaia 53), Care ocărât fiind împotriva nu ocăra, pătimind nu îngrozea”

(1 Petru 2). Cea fără de răutate și îndelungă-răbdătoarea blândețea Acestuia, ce fel de bine n-a făcut și de care vrednicii nu s-a învrednicit, iar puterea, blândețea Lui, pe care fiară cumplită nu le-a biruit? Fiecare în Dumnezeiasca Scriptură să vadă și să judece, far nouă de aici luminat ne este a vedea, că blândețea Mielului împreună cu răbdarea și cu nerăutatea pe toate cele potrivnice le biruiește, ca cel ce voiește pe vrăjmașii săi fără de război a-i înfrânge, fără de arme a-i birui, fără de osteneală a-i îmblânzi și luiși a-i supune să fie blând, răbdător, liniștit, fără de răutate ca un miel, atunci îi va înfrânge, îi va birui, îi va îmblânzi și-i va supune. Bine ne învață întru aceasta Sfântul Ioan Gură de Aur la Matei cuvântul 53: „Pînă cînd vom fi oi, vom birui, deși nenumărați lupi ne vor înconjura pe noi, îi vom birui, și nu numai îi vom birui, ci și prea îi vom birui. De vom fi oi, vom birui, nu cu a noastră putere ci cu cea Dumnezeiască, ceea ce prin ajutorul său ne păzește, fiindcă precum păstorul paște pe oi, așa ne păstorește Dumnezeu și ne apără pe noi, ca să nu ne vatăm pe noi vrăjmașii noștri cei cu năravul de lupi. Dar dimpotrivă, de nu vom fi oi, ci vrăjmașilor celor ce se împotrivesc nouă ne vom ridica cu mânie și cu răutate ne vom scula asupra lor cu răzbunare, răsplătind rău pentru rău și ocară pentru ocară, atunci și noi înșine ne vom face lupi pierzând blândețea cea fără de răutate a oii și de aici nu mai putem birui pe vrăjmașii noștri, pentru că se ia de ia noi ajutorul și paza Păstorului nostru Dumnezeu; care numai Oilor celor blânde le este Păstor, iar nu lupilor. De vom fi lupi vom fi biruiți de cei ce vrăjmășuiesc asupra noastră, că se va depărta de Sa noi ajutorul Păstorului Cea ce nu pe lupi ci pe oi le păstorește și ne lasă celor ce împotriva ne vrăjmășuiesc pe noi și se duce”. Pînă aici Gură de Aur.

Iar nouă ni se cuvine a înțelege, că numai acelora le ajute Dumnezeiescul Ajutor care sînt cu blândețea oi, iar nu ș acelora care se prefac în lupi, voind a-i rupe pe potrivnicii lor și numai pe cei fără de răutate îi pasc, dar nu și pe învrăjbitori lor. Că Dumnezeu celor ce nu se răzbună El însuși îi răzbună iar nu și celor ce voiesc a se răzbuna singuri.⁹⁴⁷

– n.n.]

și pe care monument, la „loc de cinste”, au trecut numele Părintelui Arsenie Boca, din următoarele motive: „În calitate de stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, a ținut ca nimeni altul flacăra credinței, împotriva comunismului ateu, aducând lumea lângă altarele lui Hristos. Am evaluat această rezistență ca fiind mai importantă decât lupta politică sau armată anticomunistă; Părintele Arsenie Boca i-a ajutat direct pe luptătorii din Rezistența făgărășeană, în anii 1945-1948, moral și material; Cu sprijinul său s-au ținut aici, în anul 1947, consfăturile ce au dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară; Pentru atitudinea sa anticomunistă, Părintele Arsenie a fost alungat, arestat în mai 1948, torturat de Securitate și condamnat la închisoare și Canal, peste tot fiind un exemplu de demnitate și un sprijin pentru frații săi de suferință. A fost ținut apoi cât mai departe de Sâmbăta, până la moarte, umilit și izolat, dar permanent căutat de năpăstuiții din regiune, cărora le dădea sfaturi și îmbărbătare. Pentru toate acestea **am socotit că Părintele Arsenie Boca a fost omul cu cel mai mare aport în lupta anticomunistă** [deci jertfa atâtor oameni care au răbdat reeducarea, torturile de neînchipuit ale propriilor camarazi, atâția ani de temniță, petrecerea în pustie, care au învățat ce este viața autentică de pocăință și rugăciune, adevăratul antidot împotriva comunismului (spre deosebire de falsul antidot care este rezistența în munți sau lupta politică, care de fapt a și eșuat), care au fost omorâți (fără să se facă hocus-pocus, sunt-nu sunt închis, scamatorii ieftine ca să scape de adevărata prigoană), iar care după eliberare au trăit fără a putea achiziționa apartamente și fără a merge cu femeia vieții lor la cinematograful și prin plimbări relaxante în munți, fără a avea slujba confortabilă de pictor bisericesc, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, sunt considerați inferiori lui. Dar atunci unde ne este discernământul? Oare îi facem hatâr pentru că este faimos și ca să ne punem bine cu acel curent care îl vede făcător de minuni și deci sfânt? Nu numai atât, dar, după cum am văzut, a contribuit la amplificarea prigoanei comuniste. Poate prin aceasta a avut cel mai mare aport în lupta anticomunistă, că a crescut tensiunea comuniștilor și a anticomuniștilor și în felul acesta, în loc să îi împace, i-a întărâtat. – n.n.] .

⁹⁴⁷ Sfântul ȚDimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, p. 280-282.

Și, ca un semn de înaltă prețuire, i-am trecut numele pe crucea ridicată la mănăstirea unde a fost atâția ani stareț. Fie-i pomenirea neîntinată!” (27)

Despre legătura Părintelui Arsenie cu rezistența din munți, în afară de supraviețuitorii rezistenței anticomuniste fâgărășene sau de alți foști deținuți politici (28) ne vorbește chiar Mitropolitul Ardealului, Î.P.S. Părinte Antonie Plămădeală.

„De rezistența din munți se vorbea și în ziare, deci nu era un lucru de care să nu se știe. Se știa că există grupuri de ofițeri, se știa de grupul din părțile Timișoarei, de grupul din Carpații Meridionali. Eu știam chiar mai mult decât atât. Am avut relații cu Părintele Arsenie Boca, la acea vreme stareț la Mănăstirea Brâncoveanu, care era mentor spiritual al întregii Transilvanii și chiar dincolo de hotarele munților. Veneam și-mi petreceam vacanțele aici. (...)

Student la București fiind am auzit de mișcarea de la Sâmbăta, dar nu numai eu, ci mulți alții. Cu banii pe care am putut să-i economisim din bursă, am venit într-o primă vacanță la Sâmbăta. (...) După ce am făcut o primă vacanță aici, după ce am avut o primă discuție cu Părintele Arsenie aici, el a pus cumva ochii pe mine. [iarăși ochii... Este obsedantă această metodă, chiar descrisă la figurat, ca în cazul de față. Să luăm aminte că ÎPS Antonie Plămădeală îl laudă. Deci să avem încredere și când ne va spune de relația de atracție fatală reciprocă cu Maicii Zamfira, cu multe tentative de suicid, în care Părintele Arsenie Boca și-a luat de la sine putere rolul de salvator al ei, pentru care a și renunțat la începutul de lucrare călugărească filocalică cu obștea de monahi ce se înfiripa la Prislop– n.n.] Deși aici veneau studenți de la Cluj și din alte părți, eu am devenit preferatul lui. (...)

În felul ăsta, el a căpătat în mine o încredere deosebită, atât de mare, încât ieșeam numai eu cu el uneori, la plimbare pe lac. O dată a avut îndrăzneală, dar și-a mărturisit și încrederea în mine, încredere pe care eu nu am călcat-o niciodată, că ne-am întâlnit acolo cu cei din munți, cărora el le umplea sacii cu mâncare. Asta deja vă poate spune ceva!

Cel care a ridicat de curând troița aceasta din fața Mănăstirii Brâncoveanu în memoria celor care au murit în rezistența din munți știe foarte bine aceste lucruri. Delegați de-ai lor, îmbrăcați în ciobani, veneau aici în mănăstire și Părintele Arsenie le umplea desagile cu pâine, cu slănină și cu de toate. La multe din acestea am fost și eu martor. Nu se poate spune, cum a spus un anumit părinte, care a șters numele Părintelui Arsenie de pe această cruce, că înseamnă că l-am politizat pe Părintele Arsenie. Nu este adevărat! Eu știu lucrurile așa cum s-au petrecut și nu înseamnă că îl politizez pe Arsenie și că îl scot din rândul sfinților așa cum încearcă el să o facă... El apăra atunci o cauză sfântă, care era a libertății și a credinței și îi ajuta pe cei din munți, indiferent de ce culoare politică erau ei.

Deci, eu am fost martor cum Părintele Arsenie le transmitea și le dădea traistele acestea pline cu alimente pentru cei din munți. Eu am fost martor, de mai multe ori, la convorbirile Părintelui Arsenie cu Nicolae Pătrașcu, cel care a fost după Codreanu și după Sima, conducătorii Mișcării Legionare din România, și cel care a făcut pactul cu Teohari Georgescu în legătură cu încadrarea legionarilor în noua societate. Sigur, era un pact de formă, pe care nu l-au respectat și pentru care Pătrașcu a fost după aceea arestat și a și murit în închisoare, dar eu am asistat la convorbirile lui Pătrașcu cu Părintele Arsenie Boca. Eu am asistat la convorbirile pe malul lacului ale Părintelui Arsenie cu cei parașutați prin anii aceia din Germania, care veneau să organizeze rezistența românească. Cred că printre ei era și Vică Negulescu, cel care a scris, de curând, o carte și ne spune că Părintele Arsenie era legionar cumva. [deci, iată: ajută pe legionari, stă de vorbă cu vârfurile lor, legionarii înșiși îl numără printre ei, iar apoi negăm că a fost legionar. „Nici usturoi nu a mâncat, nici gura nu i-a mirosit”, deși ca bucatar punea în toate usturoi în exces, și cine mânca din mâna sfinției sale începea să duhnească. Legionar cu faptele, renumele și titlul, dar fără a avea carnet de partid. Aceeași logică formală pe care o susținea și domnul Florin Duțu. Deși a stat în aceeași „casă, dulce casă” și se purta ca și cu o soție cu Maica Zamfira, dovada că nu au avut relații trupești este că... nu au avut certificat de căsătorie! – n.n.]

Nu! El o făcea în numele credinței creștine și în numele datoriei lui îi ajuta pe cei persecutați.” (29)

Cu toate acestea însă, „toți cei ce au participat la acele cursuri de spiritualitate creștină din anii 1946-1948, care alcătuiesc Cărarea Împărăției, știu foarte bine că Părintele n-a îndrumat pe nimeni la rezistență și nesupunere ci tuturora le-au spus că n-au căderea și puterea să împiedice ce trebuie să vină, îmbiindu-le trăirea cu toată sinceritatea a idealului creștin, sintetizat în Predica de pe Munte, pe care l-a mărturisit până în ultimele ceasuri ale vieții. Deci Dumnezeu este Cel care rânduieste ce trebuie să vină asupra oamenilor, în funcție de purtările lor, de ascultarea lor de Dumnezeu, și de încreștinarea vieții lor cea de toate zilele”.⁽³⁰⁾⁹⁴⁸”

[prin cuvânt direct public, poate, n-a îndrumat pe nimeni la rezistență și nesupunere, dar i-a sprijinit și organizat prin fapta și exemplul personal, prin oferirea locului de întâlnire, prin sprijin moral și material ca să reziste și astfel să nu se supună rânduiei îngăduite de Dumnezeu pentru pocăința noastră. S-a făcut astfel părtaș la păcate străine, încălcând cele poruncite nouă de Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 22:21 Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. 22 Auzind aceasta, s-au minunat și, lăsându-L, s-au dus.* și de Sfântul Apostol Pavel: *Rom 13:1 Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. 2 Pentru aceea, cel ce se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduiei lui Dumnezeu. Iar cel ce se împotrivesc își vor lua osândă.* Sfântul Apostol Pavel spunea acestea pe vremea când la stăpânire era cel care era propovăduit ca Dumnezeu. Deci avea tot o credință eretică (mai rea decât ateismul și îi prigonea pe creștini). Așadar porunca de mai sus este independentă de credința și atitudinile stăpânirii.

România	Rusia	90%
	Alte țări	10%
Grecia	Rusia	90%
	Alte țări	10%
Iugoslavia		50/50%
Hungaria		50/50%
Bulgaria	Rusia	75%
	Alte țări	25%

Dacă spui într-un fel și faci în alt fel, acesta se cheamă fariseism și viclenie, sau cel puțin duplicitate. Părintele Arsenie Boca, dacă ar fi lucrat duhovnicește, i-ar fi sfătuit să înceteze rezistența, le-ar fi pus masa ca unor oaspeți, dar nu i-ar fi aprovizionat. Dacă ar fi avut cu adevărat descoperiri de la Dumnezeu (și nu proorocii mincinoase), le-ar fi spus ce mare dramă și prigoană va genera în România rezistența lor nehibzuită și că nu va veni nici un american să ne scoată din comunism, datorită Conferinței de la Yalta:

Faimosul petic de hârtie privind împărțirea sferelor de influență scris de Churchill la Ialta și aprobat de Stalin, descoperit într-o bibliotecă din Germania în anii 1990. România: Rusia - 90%, ceilalți - 10%; Grecia: Marea Britanie (de acord cu SUA) - 90%, Rusia - 10%; Iugoslavia - 50-50%; Ungaria

- 50-50%; Bulgaria: Rusia - 75%, ceilalți - 25%⁹⁴⁹

- n.n.].

După cum încearcă să ne convingă Maica Zamfira, nu a fost dovedit ca legionar:

Așa se explică de ce, arestat ca legionar în vara anului 1948, i s-a dat drumul după o lună, o lună jumătate, în orice caz la 1 septembrie era la mănăstire. Oricine își poate da seama că dacă ar fi fost dovedit legionar sau partizan, nu ar mai fi fost eliberat. Și de câte ori a fost arestat, tot așa i s-a întâmpat, încât chiar Patriarhul Justinian a făcut următoarea afirmație la Seminarul Monahal Horezu, în fața maicilor profesoare, care și ele participaseră la acele

⁹⁴⁸ <<https://raduicoboiaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-radu-iacoboiaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015

⁹⁴⁹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Conferin%C8%9Ba_de_la_Ialta#/media/File:Churchill_si_crucificarea_Romaniei.jpg>, miercuri, 16 septembrie 2015

*cursuri de neuitat: "Nu știu ce-i cu omul acesta, că mereu e luat, și mereu eliberat, și de fiecare dată iese mai luminat".*⁹⁵⁰

Ucenicii sfinției sale, însă, se contrazic și în această chestiune. Ei se străduiesc, siliți de evidențele documentelor scrise din arhiva securității, să dovedească, datorită modei de a fi politic corecți, pentru a ușura calea canonizării forțate a Părintelui Arsenie Boca, că nu a fost legionar, ci doar persecutat cu această etichetă. Probabil că nu a avut carnet de membru, dar faptele lui îl arată legionar și responsabil moral de accentuarea prigoanei împotriva creștinilor prin sprijinirea rezistenței legionarilor.

Dar chiar și documentele de la securitate arată că era urmărit pentru legionarism:

Același ofițer Cocîrlea Constantin întocmea, în ziua de 29 septembrie 1989, când Părintele Arsenie împlinea 79 de ani, un raport cu propunerea de scoatere din s.i. [supraveghere informativă, n.n.] a numitului Boka Zian-Vălean: „raportăm că la data de

578 Ibidem, f. 18-19.

m Ibidem, f. 16.

580 Ibidem, f. 19.

261

„Și cărțile au fost deschise” Părintele ARSENIE BOCA

Q8.01.1985 a fost luat în S.I. numitul Boka Zian- Vălean, în etate de 79 de ani, domiciliat în Sinaia, str. Privighetorilor, nr. 16, jud. Ph., fost membru legionar. A fost luat în această formă în baza antecedentelor sale politice, pentru a se stabili dacă desfășoară activitate ostilă statului nostru. Din măsurile întreprinse rezultă că nu desfășoară activitate dușmănoasă împotriva orânduirii noastre socialiste și nu întreține relații cu elemente urmărite. în prezent este grav bolnav, imobilizat la pat și nu mai prezintă interes pentru securitatea statului. Motivată de cele raportate supunem aprobării scoaterea numitului Boka Zian-Vălean din supravegherea informativă prin neconfirmarea materialelor de primă sesizare”⁵⁸¹. Raportul este aprobat de un lt. colonel, în data de 29.09.1989, care adaugă la sfârșitul textului „și rămânerea în evidențele de securitate”, apoi semnat și de cpt. Teodor Gh., la 07.10.89, care adaugă primit probă de scris. După cum vedem și în acest ultim raport, Părintele rămăsese cu eticheta de fost membru legionar, deși nu a existat niciodată vreo dovadă în acest sens.

Iată că, de la 5 iunie 1943, când i s-a pus eticheta de legionar și când a fost furnizată prima notă informativă de postul de jandarmi de la Sâmbăta de Sus către serviciile secrete conduse la vremea aceea, în perioada mareșalului Ion Antonescu, de către fostul seminarist Eugen Cristescu, și până la data de 29

581 ACNSAS, fond Informativ, dosar 2710, f. 20.

262

„Și cărțile au fost deschise” Părintele ARSENIE BOCA

septembrie 1989, au trebuit să treacă 46 de ani pentru ca serviciile secrete să realizeze că Părintele nu desfășoară activitate ostilă statului, indiferent de regimul politic.

Și toate acestea nu din dragoste de țară, care l-ar fi îndrumat spre chibzuință și cântărirea consecințelor, ci tot dintr-o dorința misionară dezechilibrată, centrată pe sine, pentru a deveni liderul spiritual al legionarilor, semănând în felul acesta cu Corneliu Zelea Codreanu:

Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și statea luni de zile uneori. După aceea s-a făcut calugar, a stat în București pe la un frate al meu... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărare, nu spunea cu ezitari, cum spun alți oameni, și cum și eu imi dau seama că nu pot defini lucrurile. El parca le spunea în așa fel ca dădea o siguranță omului care-l asculta. Avea ceva propriu; eu nu știu să fi pus într-un mod foarte complicat problemele; el le spunea într-un mod hotărât, așa fără ezitari. El avea un fel propriu al lui care impunea. Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine.

⁹⁵⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Căderea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 339-340.

Corneliu Codreanu era si el o figura foarte interesanta; si atragea ca si Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic asa; acelasi spirit hotarat si sigur; alegea o cale si gata; mergea pe ea. Impresionau amandoi prin forma lor hotarata de a fi. Era un dar al lor. Cred ca e o oarecare asemanare intre ei, parca erau o piatra, o stanca. Eu n-am avut aceasta exactitate de a defini lucrurile, m-am leganat asa, in cunoasterea adevarului. Eu am pus foarte mult pret pe iubire, pe blandete, pe bunatate, pe valorile Treimii; scrisul meu a atras e adevarat, dar ca persoana n-am exercitat aceasta atractie pe care o exercitau Codreanu sau Arsenie Boca, si nu stiu cum e mai bine...⁹⁵¹

Să vedem ce ne spune despre relația dintre și legionari, un alt martor contemporan, ucenic apropiat de preacuvioșia sa, dar care s-a trezit din influența sfinției sale, datorită inadvertențelor pe care le manifesta acesta față de Sfinții Părinți:

EXTRAS COPIE

*din declarația de la dosarul nr. 5101 al inform⁹⁵². PAULIN LECA
dată la data de 18 iulie 1958.*

.. Astfel, pe când încă eram închis la închisoarea militară din Timișoara, am primit vestea de la părintele ARSENIE BOCA, prin RACHIERU IOAN, că, după eliberare, să vii la el ca să-mi spună el ce am de făcut. Auzisem de ARSENIE BOCA, 1942 când eram misionar în Transnistria. Venisem, înainte de a fi închis (eu), ca să-i cer un sfat în legătură cu preoția mea pe care încă nu o promisem. Mi-a dat sfatul (ARSENIE BOCA) să mă fac preot. După eliberarea mea din închisoare am venit la Sâmbăta. M-a primit cu multă dragoste. Am mijlocit la IPS BĂLAN ca să dau din noul anul IV și licența la Teologia din Sibiu. IPS BĂLAN mi-a spus că nu mă primește și atunci am dat licența la Suceava în anul 1947. -

Din vorbele lui ARSENIE BOCA, din predicile și din atitudinile lui, am constatat că el, amețit de aureola de sfânt creată în jurul lui, adulat de legionarii care se grupaseră în jurul lui, voia să devină (asta este părerea mea căpătată în urma observațiilor și deducțiilor mele) un fel de conducător al legiunii în sens spiritual. Voia cu alte cuvinte, să-i scoată pe legionari din sfera de influență a lui Codreanu și să-i grupe în jurul lui ca pe unii ce erau oameni de caracter, cu convingeri creștine și capabili de jertfa, intenționa să-i aducă în viața monahală. Legionarii de prin închisori îi cerea sfatul. Nu făcea nimic fără sfatul lui, iar cei ce veneau la Sâmbăta făcuse un fel de tabără de muncă, însufleșiți de prezența și avântul dat de ARSENIE BOCA. [...]

...Scopul cu care se grupau legionarii în jurul lui ARSENIE BOCA, era probabil, păstrarea unui duh legionar și după moartea lui Codreanu, desigur, pe un plan mai ridicat, mai duhovnicesc, dar dintre legionari nu am cunoscut acolo decât pe o studentă cu numele LAURA care venea și la conferințele de la Antim, pe una JULIETA, actuală stareță din Prislop, care și ea venea la Antim, pe SILVIU ION de la Vladimirești, unul căruia îi ziceam Gicu - (acesta nu era student, ci un lăcătuș) și alții al căror nume nu-l cunosc.

[...]

Copie

NOTĂ EXTRAS

⁹⁵¹ Părintele Dumitru Stăniloae despre Părintele Arsenie Boca și Corneliu Zelea Codreanu:

<<http://www.apologeticum.ro/2010/11/parintele-dumitru-staniloae-despre-parintele-arsenie-boca-si-corneliu-zelea-codreanu/>>, sâmbătă, 16 mai 2015.

⁹⁵² Informatori erau numiți toți oamenii care răspundeau la interogatoriile securității, fără a fi arestați. Dacă ar fi refuzat discuția ar fi fost clasați ca ostili noii orânduiri, dușmani ai poporului, arestați și condamnați. De multe ori aceștia încercau să apere persoanele vâdate, spunând informații deja cunoscute, dar dându-le nuanțe ce nu aveau implicații politice. Trebuia în același timp să declare și adevărul duhovnicesc, pentru a nu deveni mincinoși înaintea lui Hristos. Cu adevărat se confirmă cele spuse în Sfânta Evanghelie, că nimeni nu ar fi putut face față interogatoriilor fără să păcătuiască, dacă nu ar fi fost insuflați de Sfântul Duh: *Luc 21:12 Dar, mai înainte de toate acestea, își vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi și în temnițe, ducându-vă la împărași și la dregători, pentru numele Meu. 13 Și va fi vouă spre mărturie. 14 Puneți deci în inimile voastre să nu gândiți de mai înainte ce veți răspunde; 15 Căci Eu vă voi da gură și înțelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toți potrivnicii voștri.* Fără ajutorul lui Hristos nimeni nu ar fi putut face față interogatoriilor încrucișate, iar Părintele Arhimandrit Paulin Lecca a fost chiar arestat și condamnat la moarte pentru... legionarism. Vă rugăm să citiți la sfârșit și viața sfinției sale pe scurt, pentru a înțelege că nu a fost un trădător, ci un lucid, care a încercat să le analizeze pe toate în legătură cu Sfinții Părinți.

din sinteza din 17 septembrie 1957, dosar nr. 5101 privind pe PAULIN LECA.

In octombrie 1951, agentul „NEGURĂ” 329 ne-a semnalat că luând legătura cu PAULIN LECA în discuții îi spune că el a fost fiul sufletesc al lui ARSENIE la care a stat o lună de zile la mănăstirea Sâmbăta în perioada de ispitire și că dacă n-ar fi recunoscut pe trimisul lui Dumnezeu, părintele ARSENIE n-ar fi pășit cu atâta dragoste și elan în monahism. -

Părintele Arsenie a fost adevăratul continuator al operei lui Codreanu, al cărui suflet în urma jertfei sale a fost ridicat de îngeri la cer și că puterea dumnezeiască l-a inspirat pe părintele ARSENIE să vorbească adevărul în domeniul misticei încât chiar pe dușmanii lui îi impresionează fapt pentru care l-au ridicat și trimis în surghiun. -

Părintele ARSENIE era consultat prin anumiți oameni de credință (interpuși) de legionarii din închisori, în anumite cazuri grele, ce vor face. I-a vorbit de asemenea de profesorul NICHIFOR CRAINIC de care spunea că a rămas adevăratul conducător al legiunii lui Codreanu, iar conducătorul spiritual și duhovnicul legiunii a rămas părintele ARSENIE. -

A vorbit apoi de copiii legionari care au luat calea monahismului unde numai aici găsesc o trăire mistică așa cum a arătat-o căpitanul și mai pe urmă părintele ARSENIE și NICHIFOR CRAINIC. A enumerat apoi pe fostul căpitan de marină SANDU TU-DOR, floare legionară înscris în monahism sub numele de AGATON, de VASILACHE, avocat fost legionar, care ascultând de glasul lui ARSENIE a intrat în monahism, de ANGHEL PAPACIOC și de alții. I-a mai spus agentului de o serie de preoți basarabeni, care au rămas credincioși legiunii și căpitanului însă agentul nu a reținut numele lor. -

[...]

Agentul a mai luat legătura și cu starețul ARSENIE BOCA de la Schitul Cornet și discutând despre LECA PAULIN i-a răspuns că îl cunoaște și că știe că a fost discipolul lui ARSENIE cât a stat la mănăstirea Sâmbăta, dar că ARSENIE este în surghiun la canal (aceasta era în anul 1951). -

PENTRU CONFORMITATE,

Lt. major Semnătură

[Dos. I 2637, voi. III, ff. 90-91]⁹⁵³

– n.n. }

și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățit de patimi).

Despre această învățătură, martori îmi sunt toți cei ce-au ascultat povețele cele după Dumnezeu pe care li le-am dat: iubirea de Dumnezeu, iubirea de toți oamenii, fără deosebire și viața curată, care fac cu puțință reîntoarcerea noastră, a împlinitorilor, iarăși în împărăția de obârșie, de unde ne-a trimis Dumnezeu spre scurtă cercare a cumințeniei și a iubirii noastre, pe pământ, în stadia și arena vieții.

[iarăși ideea origenistă a preexistenței sufletului – n.n.]

Asta îmi este toată misiunea și rostul pe pământ, pentru care m-a înzestrat cu daruri, deși eu sunt nevrednic. Pentru asta sunt solicitat în toate părțile, ca să propovăduiesc iubirea lui Dumnezeu și sfințirea oamenilor prin iubire.

De alte gânduri și rosturi sunt străin.

Ieromonahul Arsenie.⁹⁵⁴

R. Vâlcii. 17 iulie 1945

Am putea spune că aceste rânduri au fost scrise când încă Părintele Arsenie Boca nu trecuse prin suferințe ca să se coacă la minte și să învețe să fie smerit. Dar oare mai târziu s-a pocăit?

Iată cum scria despre sine la vârsta de 60 de ani, ca să nu zică unii că ar fi exagerări de-ale ucenicilor, cu care sfinția sa nu ar fi fost de acord:

⁹⁵³ Florian BICHI, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, *Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUTIA. Opis de documente.*, Vol. II (Prislop, 1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506, 490.

⁹⁵⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

Purcedem așadar la scrierea și citirea acestei cărți despre Părintele Arsenie, fără pretenția de a fi completă sau definitivă, inspirați mai ales de cel de-al doilea exemplar al Bibliiei din chilie sfinției Sale (ediția 1936), care poartă o pecete: „Sfânta Patriarhie Română” și alte cinci peceți: „Sf. Mănăstire Brâncoveanu. Sâmbăta de Sus - Jud. Făgăraș”) în care, deschizând-o și răsfoind-o cu evlavie, am descoperit pe un petic de hârtie această însemnare: „Pomenire în contul împlinirii unei a doua maturități a vieții - 60 de ani - Sept. 970.” și: „Cât trebuie să treacă până ce împărăția Lui Dumnezeu cea dinlăuntru nostru, capătă evidența supremului sens al vieții acesteia ?” Pe o altă foiță de hârtie am găsit scrise mărunt aceste rânduri: „Brad, 12 Oct. 1969. Zilele centenarului Liceului”, iar pe verso: „Familiei Prof. Popa. Simplă consemnare a Recunoștinței. In care sunt cuprinși: înaintașii - părinții noștri - cei de față și urmașii. Că din curtea acestei case, în ceasuri târzii de meditație, mi-am luat zborul, aprinzându-mi destinul, de Duhul care a scris oamenilor această carte.

[cu alte cuvinte sfinția sa este, în opinia proprie, un zburător, cu destin de foc, purtat de Sfântul Duh care a insuflat Sfânta Scriptură. Dar din această proprie părere de sine, se vedea că nici nu se întâlnește încă cu Sfântul Duh, căci s-ar fi umilit și s-ar fi văzut cel din urmă dintre păcătoși și s-ar fi numărat printre târâtoarele pământului, iar nu printre cei cu aripi. Dar mai constatăm cu mare tristețe încă ceva și mai grav: nici nu pusesse încă, nici măcar la 60 de ani, începutul cel bun de pocăință – n.n.]

Arsenie, iconar și călugăr, [și el nu fusese niciodată iconar, ci doar pictor de tablouri religioase, și nici călugăr nu mai era, lepădându-se de ascultare, sărăcia de bună-voie și viețuind cu femei – n.n.]

*Brad 12.X. 1969 în zilele Centenarului”.*⁹⁵⁵

După cum puteți observa, toate alunecările sfinției sale s-au datorat dorinței de misiune pentru Hristos, dar fără de Hristos, afișând o smerenie arătată, dar pe care nu o avea în ascuns. Și aceasta fiindcă a început propovăduirea Lui mai înainte de vreme, mai înainte de a se face sălaș al Lui prin pocăință.

Din această cauză a căzut în:

- a se folosi de mentalitățile și practicile eretice ale religiilor,
- a accepta preoția fără a fi pregătit pentru ea și fără a o înțelege (cum poți să vindeci pe alții de patimi mai înainte de a te vindeca pe tine),
- a deveni liderul legionarilor, cu care avea în comun ideea că el și ei pot mântui pe ceilalți, fără a înțelege că viața noastră duhovnicească autentică constă tocmai în vederea propriilor păcate și nu ale celorlalți, nici măcar ale politicianilor,
- a o salva pe Maica Zamfira de la sinucidere (sinucigând duhovnicește monahismul la care începuse a sluji).

O concluzie foarte succintă și expresivă a autobiografiei Părintelui Arsenie Boca o găsim la Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie:

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimis pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimis la școală, la trimis în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor la hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit căderea, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare

⁹⁵⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, pp.

la Prislop⁹⁵⁶. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magieru și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să i-a binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian [...], zice: „nu am un cult pentru el”^{957 958}.

Să vedem cum descrie nepoata și marea admiratoare a Părintelui Arsenie Boca evoluția în mândrie a sfinției sale, ca și cum, fără să vrea, ar evidenția toate treptele căderii, inclusiv apariția puterii demonice de hipnotizare în urma vedeniilor înșelătoare de la Sfântul Munte, dar prezentate ca o mare evoluție spirituală.

Este interesant că încă din copilărie gustul pictural al Părintelui Arsenie Boca era înclinat spre tablourile religioase de tip uniat:

Pe urmele parintelui ARSENIE BOCA: Adolescentul din gradina cu flori

- De vorba cu d-na Zoe Daian, nepoata Parintelui ¶¶¶ In gradina Ghetsimani ¶¶¶ Suntem la mijlocul anilor '20 ai secolului trecut. Intr-un sat din Ardeal, romanilor li se pregateste, nestiuta, o minune... Retras intre flori, ascuns sub ramuri de peri si de nuci batrani, un tanar licean gandeste la sfinti si proroci, invatand Biblia pe de rost. Adolescentul are o memorie fenomenala, o memorie a pioseniei si rugaciunii! Culcat toata ziua pe un tol in gradina casei, tanarul citeste fara oprire. Citeste si picteaza cu frenezie si cu indarjire, cu ochii deschisi, un singur vis: sa-L slujeasca pana la capat, cu toata fiinta sa, pe Iisus. Putini au intezarit atunci in baiatul tacut si sfios, frumos ca un zeu, dar dedicat intru totul credintei, pe cel ce avea sa fie marele Arsenie Boca, unul din cei mai mari duhovnici ai secolului XX... ¶¶¶ Nestiute si minunate, din vremurile de-atunci au ramas pana azi putine dovezi. Totusi, poate prin bunavointa cereasca, doua din ele ne-au iesit in cale toamna aceasta, daruindu-ne bucurie adanca: o icoana necunoscuta pictata de parintele Boca in anii adolescentei si o alta "icoana",

⁹⁵⁶ Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

⁹⁵⁷ Ibidem, p. 221.

⁹⁵⁸ Din DVD-ul dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015

dar vie, a anilor de atunci - Zoe Daian, o distinsa doamna psiholog din Timisoara, ruda apropiata a parintelui Boca si, mai presus decat toate, martora a adolescentei lui. Icoana se numeste "Iisus in gradina Ghetsimani" si Il infatiseaza pe Mantuitor rugandu-se aprins la Dumnezeu Tatal, putin inainte de Martiriul Sau, caci Iisus stia de Patimile ce urmau sa vie si avea sa le indure pentru oameni. Si poate ca si viitorul Parinte Arsenie va fi intuit patimile si inaltarea ce-l asteptau la randu-i si pe el, pe cand isi picta tabloul acolo, in gradina unei case dintr-un sat transilvanean de demult... ¶¶¶ In ce-o priveste pe doamna Zoe Daian, ea se afla aievea in fata mea, vorbind incetisor, cu timbru cald si voce raspicata. Este nepoata Parintelui Arsenie, singura ruda in viata a lui, nepoata iubitoare care a crescut cu el in aceeasi casa si care mai tarziu l-a urmat peste tot, acolo pe unde Parintele a lasat semnele lui misterioase si sfinte. Perspectiva pe care mi-o infatiseaza despre Parinte - un altfel de Arsenie Boca, unul in plina efervescenta si formare, o imagine de dinaintea anilor care i-au consacrat emblema de sfant inspirat, fulgerand si binecuvantand multimile stranse in juru-i -, aceasta imagine neasteptata ma emotioneaza puternic: caci eu ma stradui sa merg mai departe pe drumul cel greu al apropierii de sfantul Ardealului - desi Parintele Arsenie ramane, cum spunea cineva, taina cea mare, greu de descifrat, a Ortodoxiei romane. ¶¶ Acum insa, inchid ochii si ascult mai departe istorisirile d-nei Daian, incercand sa mi-l inchipui pe Parintele Arsenie Boca pe cand era doar un adolescent insingurat si noros, visand Evangheliile... ¶¶¶ "Marioara, eu nu-s pentru lumea asta!" ¶¶ Cu nepoata Parintelui am stat de vorba intr-o dupa-amiaza aurita a acestui inceput de toamna. In asteptarea intalnirii noastre, ma plimbam cu infrigurare prin centrul Timisoarei, cu Catedrala ei cea mare si istorica, si esplanadele din jur, stralucind cu eleganta si tihna lor imperiale. Apropiata revelatie despre Parintele Arsenie ma intimida putin. Si pe deasupra, mai eram emotionat si pentru ca nu mai fusesem in Timisoara de ani buni, de pe vremea in care, copil fiind, priveam cu ochi mirati pe cheiul Begai la niste chitaristi aproape neverosimili, catarati pe acoperisurile tramvaielor: un mic semn de libertate care avea sa se piarda repede, mai apoi. ¶¶ Casa doamnei Daian nu e nici ea departe de centru, se afla intr-o aceeasi zona speciala a tihnei. Cand s-a deschis usa, o femeie distinsa si demna, cu demnitatea aceea scrobita, ardeleneasca, m-a poftit inauntru. Pe pereti, icoane, fotografii de familie (intre ele si ale Parintelui Arsenie) vegheau linistea umbroasa a odailor.

Un adolescent tacut si sfios

¶¶ Cum va intruditi cu Parintele? - am intrebat-o, curios, pe d-na Daian. ¶¶¶ Vedeti, Parintele era var primar cu tatal meu, Vasile Crucin. Tatal Parintelui Arsenie si cu bunica (mama tatei) au fost frati. Asa ca era o diferenta, intre noi doi, de o generatie. Si cand mama lui a ramas singura, prin moartea tatalui sau, fiind prea tanara, neamurile au obligat-o sa se recasatoreasca. Iar el n-a suportat asta si a venit si s-a refugiat la matusa lui, la bunica mea. Tata, auzind ca Parintele a plecat de acasa, s-a dus, l-a luat de acolo si l-a adus la noi, in comuna Buteni, judetul Arad, unde tata era invatator, directorul scolii. Cand Zianu (adevaratul lui nume) a venit acolo, eu nu eram nascuta inca. "Iisus in gradina Ghetsimani" a fost pictat in 1929, iar eu m-am nascut in 1930. ¶¶

¶¶ Cum era Parintele Arsenie Boca, in anii scolii? ¶¶¶ Era foarte modest si mai slabut. Nu-i placea sa iasa in evidenta. Era

retras si timid. [unul din semnele mândriei ascunse sub forma de complexare (de care trebuie să ne spovedim, fiind indiciu pentru perfecționismul asociat cu dorința de a nu se face de râs) este și timiditatea – n.n.] Si ochii ii erau albastri; de fapt, uneori erau verzi, alteori erau albastri... Ca eu totdeauna il intrebam: "Tu ce ochi ai? Ca nu stiu niciodata, odata-s verzi, odata albastri!". Iar parul ii era negru ca abanosul. ¶¶¶ Cat a stat Parintele la dvs.? ¶¶¶ A stat ani multi, ca la noi ii era casa. De la noi se ducea mai tarziu, la liceu, la internat, la Brad. Mergea cu trenul 80 de km. Venea sambata si in vacante. La fel a fost si mai tarziu, cand

Parintele s-a dus la Sibiu, la Teologie, sau cand a facut Belle-Artele la Bucuresti. Casa noastra era casa lui. Locuiam in cladirea scolii. Aveam trei camere mari, cu toate acareturile, si Parintele isi avea acolo odaia lui, in care toata ziua citea, cand nu se ducea in gradina. Si toata lumea lui se invartea in jurul credintei si a cartilor religioase. Si cand nu citea, picta in gradina ori se ruga. Ii placea sa picteze cu precadere peisaje si scene biblice. Portrete, nu. Picta numai pe panza. Dar cel mai mult citea... Dupa 1930, cand m-am nascut eu, primise sarcina sa aiba grija de mine, sa nu fac vreo boacana.

Icoana pictata in anii scolii

Iar eu ma tineam ca un catel dupa el! Cat despre perioada de liceu a Parintelui, sa stiti ca a fost un elev foarte bun, chiar daca introvertit si retras. Ii placea sa invete orice. Era bun la toate, pentru ca era un copil serios. Isi lua in serios viata. Dar asta nu se intampla chiar totdeauna, uneori se mai copilarea si el. Imi amintesc ca la noi acasa, mama il punea, intre altele, sa adune ouale proaspete de prin cuibarele gainilor, iar el le bea! Si-i spunea mama: "Daca vreti prajituri, nu mai bea ouale!". Si Zianu radea, era fericit... Pe urma, dupa ce s-a dus la facultate, s-a mai maturizat si s-a schimbat. Dar ramasese tot inchis in sine, cenzurat si timid. In vacante, insa, cand venea acasa, se simtea in largul lui. Ratacea prin sat, visa sub perii batrani din gradina, discuta cu tata, patimas si aprins. Mai tarziu, probabil, cand a-nceput sa cunoasca viata, si-a schimbat comportamentul. Era furtunos si necrutator cu oamenii si cu pacatele lor. Nu ierta. Le spunea in fata, in vazul tuturor. Cu familia insa, Parintele a ramas toata viata lui foarte tandru. Imi amintesc, de pilda, ca Parintele tinea enorm la tatal meu si erau si apropiati ca varsta. Pe tata il chema Vasile, si in familie ii spuneau Lica. Seara, cand cinam, cand tatal meu ii zicea: "Ziane, ia un pic de tuica cu mine." "Ma, Lica, ma, bea tu linistit, fara mine" - refuza el. Si sa va mai spun niste intamplari despre curatia Parintelui. Parintii mei aveau foarte multi fini, le-a placut lor sa cunune. Si mama, cand era vreo nunta sau vreun botez, il indemna: "Ziane, vino cu noi la nunta, sa te distrezi si tu acolo, sa dansezi cu vreo fata, ca esti tanar!" Mama tot voia sa-i faca cunostinta cu fete din comuna. Si de fiecare data, Parintele ii raspundea la fel: "Eei, Marioara, Marioara, eu nu-s pentru lumea asta". Era pornit pe o alta cale... Toata viata lui a vrut sa-l slujeasca pe Iisus, inca de pe cand era mic. De asta nu-i placea lui nici societatea fetelor, dar nici a baietilor.

*

In primii ani de la Sambata

¶In tot timpul cat ascultam istoriile d-nei Daian, silueta fastuoasa a unui pian cu coada scurta imi invaluisse privirea, sugerandu-mi, parca, un adagio la poveste. "Pianul acesta a fost al principesei Ileana si a stat mult timp la castelul Bran", mi-a explicat d-na Zoe, de parca mi-ar fi ghicit gandurile. "Si dupa ce domnita Ileana a fost nevoita sa plece din tara, in 1947, impreuna cu Regele, ea l-a daruit maestrului de vanatoare al Casei Regale, colonelul Ciorogaru, de la care l-a cumparat, apoi, tata. La pianul acesta obisnuia sa cante si Parintele Arsenie, atunci cand mai venea pe la noi, pe acasa, tot mai arar, caci incepuse prigoana si pentru el. Sa stiti ca parintele a avut parte de o educatie ardelenasca foarte serioasa. Tot asa cum eu am fost data de parinti la lectii de vioara si pian (am invatat chiar pe pianul acesta!), la fel si Parintele a primit o educatie muzicala serioasa.

Ii placea mult muzica. Impreuna cu tatal meu, care canta foarte bine la vioara, faceau des dupa-amieze de muzica. "¶¶"Asta-i imbracamintea mea!"¶¶- Din clipa in care Parintele a ajuns la Sambata si s-a calugarit, s-au produs in el schimbari profunde - a continuat doamna Zoe. Si asta s-a vazut mai ales dupa ce s-a dus la Muntele Athos si a avut viziunea aceea sfanta a Maicii Domnului! Atunci Parintele a venit acasa si ne-a povestit fericit si cutremurat intalnirea lui in Duh cu Maica.

D-na Zoe, in fata pianului la care a cantat si parintele Arsenie

Si tot cam pe atunci, a inceput sa se manifeste la el intuitia aceea cu totul aparte: numai ce privea omul si deja stia tot despre el, dar si spiritul inainte vazator. Le-am simtit si eu, caci oriunde m-am dus sa il vad - la Sambata, la Bucuresti sau la Draganescu - el a stiut de fiecare data ca vin, desi nu-l anuntam niciodata. ¶¶Dar cea mai fericita m-am simtit la Sambata! Atunci, prigoana rosie inca nu se napustise pe noi, iar eu am stat cu parintii mei, mai bine de trei saptamani, la manastirea care inflorise toata sub mana Parintelui. Si el, inconjurat de-acum de multimile de credinciosi, tot gasea timp sa se bucure si sa se mandreasca cu mine, nepoata lui, care atata ii semana, incat aveam chiar si aceleasi gusturi la mancare - ne placea amandurora mamaliga cu branza, cum observase bucatarul manastirii... ¶¶- Cativa ani mai tarziu, regimul cel nou l-a incoltit! Chiar daca el n-a facut nici un fel de politica. Spunea ca face politica Bibliiei si a lui Dumnezeu. Dar ajuta pe toata

lumea, cu atat mai mult pe oamenii napastuiti. Si cand a fost intrebat in ancheta daca i-a ajutat pe partizanii din Fagaras, el nu a spus nici da nici ba. Ca nu voia sa minta. Asa ca l-au aruncat in inchisoare. ¶¶Ce i s-a intamplat acolo mi-a povestit cu gura lui chiar Parintele Arsenie. Au trimis un ofiter si doi soldati ca sa-l dezbrace de sutana, dupa ce l-au arestat.

In anii de liceu

Si astia s-au apropiat de el: "Popa, sa te dezbraci imediat de anterieu!", au poruncit. Si Parintele le-a spus: "Asta-i imbracamintea mea!". "Las' ca te dezbracam noi!" s-au rastit aceia si au facut un pas spre Parinte. Dar imediat s-au indepartat; nu se puteau apropia. Si s-au dus si i-au raportat sefului inchisorii. "Ei lasa ca ma duc eu si-l dezbrac!" Era un maior, asta. "Mai bine dezbraca-te tu", i-a zis maiorul - "sa nu te dezbrac eu!" "Asta-i imbracamintea mea!", a spus iar Parintele. Si s-a dus ofiterul spre el si imediat s-a indepartat ca impins de-un zid nestiut, si a zis: "Tu il ai pe dracul in tine!". "Nu, eu il am pe Dumnezeu in mine!", a rostit Parintele si asa a ramas tot timpul in inchisoare: in sutana. Si cand era scos la plimbare, in curte,

Parintele propovaduia cuvantul Domnului. Seful inchisorii i-a pus in vedere sa nu mai tina predici, ca prea se-adunau toti in jurul lui. Dar el n-a respectat nici ordinul asta. Mi-a povestit chiar el: "La un moment dat, l-am vazut si pe maior in multime, ascultand cu ochi mari cuvantul Evangheliei, pe care eu il propovaduiam". ¶¶- Si pentru ca nenorocirile vin in haita, atunci l-au luat si pe tatal meu la Canal! Il reclamase un coleg ca merge la biserica, tocmai el, ditamai profesorul si directorul scolii, si da exemplu prost comunei, asa ca l-au arestat si Canalul l-a mancat! Cand n-a mai putut da cu tarnacopul ca se imbolnavise, l-au dus la Ghencea, la inchisoare, si l-au operat de cancer la stomac. Cand a venit acasa, tata era doar o umbra stravezie. De altfel, la 50 de ani a murit! ¶¶- Si dvs.? N-ati avut de suferit cu atatia "dusmani ai poporului" in familie? ¶¶- Eu am scapat ca prin urechile acului! Eram studenta

la Cluj cand aparuse la Decanat o lista cu studentii din parinti chiaburi si din familii din astea, "deochiate". Iar in dosarul meu lipsea salariul tatalui, n-aveam de unde-l lua, ca el era la Canal, saracul. Si numai ce m-am vazut acolo, pe lista aceea a epurarii. Si cand m-au chemat la Rectorat sa dau seama, rectorita, Raluca Lipan, academician si chimist, Dumnezeu s-o odihneasca, m-a intrebat: "Care-i situatia ta, ce-i cu tata?". "Tatal meu nu lucreaza, e arestat si dus la Canal"- i-am raspuns.

In gradina din Buteni

"Si de ce-i tata la Canal?" "A fost reclamat ca merge la biserica si da un exemplu prost comunei!" Rectorita a stat, s-a uitat lung la mine si m-a intrebat: "Dar tu mergi la biserica?" "Da!", am raspuns. "Ei, bine, pentru acest "da", tu vei ramane in facultate!". Cum era sa spun nu? Cum sa tradez credinta? Doar eram, ca si tata, din spita Parintelui Arsenie!, a suspinat d-na Zoe, oprindu-se o vreme, inchisa in amintirile ei ingreunate de suferinta. ¶*¶- Cativa ani mai tarziu, am aflat ca Parintele fusese trimis in surghiun la Bucuresti, la atelierul de icoane al Patriarhiei, de la Schitul Maicilor. Asa ca m-am dus sa il vad si acolo. Si cand am ajuns, era un calugar la poarta schitului. "Il caut pe parintele Arsenie Boca", i-am spus. "Uitati-l! Stia ca veniti!", mi-a spus. Si, intr-adevar, unchiul meu venea spre poarta. In ziua aceea am vorbit mult amandoi. Zicea ca-i multumit si linistit. "Am avut si eu incercari, dar au trecut. Sa ne rugam necontenit", zicea. ¶Cand s-a sarbatorit centenarul liceului "Avram Iancu" de la Brad a venit si Parintele. Era imbracat cu o sutana alba. M-am dus si eu cu fiica mea, cu sotul meu, cu mama - ca sa ne binecuvanteze pe toti. A fost foarte fericit. La fel a fost si la biserica Draganescu cand am mers sa-l vad. Mai ca n-a chiuit pe schele ca m-a vazut iar. ¶¶Izvorul de la capul mormantului¶¶- Au mai trecut cativa ani si intr-o zi, cand am fost din nou la el, sa il vad, Parintele mi-a marturisit ca-si simte sfarsitul aproape. Si s-a dus atunci la manastirea Prislop, din Hateg, atat de draga inimii lui, si si-a ales un loc, zicand: "Aici vreau eu sa-mi fie mormantul". Locul ales de Parintele e extraordinar, parca-i rupt dintr-un psalm. Dar maicutele i-au spus: "Parinte, e tare frumos locul, dar nu are apa si nu-i nicaieri prin preajma vreun izvor!". Si el le-a spus: " O sa vina si izvorul!" La scurt timp, a aparut in padure, la doi-trei metri de capul mormantului, un izvor! Si nu mult dupa ce a rasarit de niciunde izvorul acela - s-a sfarsit si el, Parintele nostru Arsenie... ¶¶- Ati fost la inmormantare?¶¶- Nu, ca nu m-au anuntat! N-au anuntat pe nimeni din familie. Mai are o nepoata la Brad, dar ea n-a tinut legatura cu el, nu l-a cautat nicaieri pe unde a peregrinat Parintele. Asa ca n-a fost nimeni din familie. Parintii mei murisera si ramasesem numai eu: nepoata lui iubitoare care l-am cautat si l-am urmat peste tot. Doar crescusem cu el in casa. Iar el mi-a urmarit si mi-a ocrotit toata viata: unchiul Zianu, pe care l-am iubit asa de mult. Si pe care il urmez si azi, asa cum pot eu, la cei aproape 80 de ani pe care ii am, caci merg de cate 5-6 ori pe an la mormantul lui. Ce este acolo la manastirea Prislop nu am cuvinte destule sa va spun! Ploi de flori, oamenii care vin puhoai si saruta crucea, lipesc fotografi si scrisori, haine... Imi spunea Maica Stareta, anul acesta, in iulie, cand am stat doua zile la manastire, ca vin foarte multi oameni cu carje, ajutati, si stau si se roaga si dupa asta isi lasa carjele acolo, se insanatosesc!

Pe cand viata parea un vis

- Spuneti-mi, doamna Daian, dvs. il simtiti pe Parintele Arsenie ca fiind sfant? Sfantul Ardealului, asa cum ii spun credinciosii? ¶¶- Da, ii simt aproape tot timpul harul. Il simt seara si dimineata, atunci cand ma rog, si il simt ca ma ajuta in orice. Si pe deasupra, socot ca Parintele seamana cu Iisus. Ma uit in poze de multe ori si mi-l amintesc cand era la Sambata, imbracat in sutana neagra sau in sutana alba, cu brau de piele, inalt, slab, cu o privire patrunzatoare si neiertator fata de pacate. Nu suporta si nu era bland cu cei care aveau pacate. ¶¶- Avea Parintele aura aceasta de sfinzenie si cand era tanar? ¶¶- Da. A avut mereu asa, ca o patina de sfant... Un sfant intelept si furtunos, care a visat si s-a chinuit printre noi si al carui suflet "s-a suit la Dumnezeu ca un suvoi de foc", cum spunea Parintele insusi. Un sfant a carui vreme nu s-a aratat inca... ⁹⁵⁹

(E) NUMELE PURTATE

De altfel nici sārmanul Pārinte Arsenie Boca nu a avut vreun Sfānt ocrotitor, cāci a fost numit, lipsind evlavia īn familia sfinției sale:

Zian

Prenume foarte rar, atestat doar īn Transilvania, care ar putea fi explicat prin subst. Zi + suf. -an, a cārui semnificație nu poate fi alta decāt binecuvāntarea zilei de naștere [...]

Vālean [din Valeriu, - n.n.]

Cei mai mulți lingviști apropie numele de semantica verbului lat. Valeo-, valere, cu sensurile „a fi puternic”, „a fi sānātos” ⁹⁶⁰

Așadar fiind dedicat zilei și anului, a uitat de veșnicie, fiind puternic și sānātos pentru Valea aceasta īnșelātoare a plāngerii, pentru a cārei faimā a pārāsīt ascunderea de dragul lui Hristos (īn care ar fi dobāndit īnālțimile smereniei ale veșniciei zilei a 8-a).

De aceea n-a ținut cont de ce zicea Sfāntul Apostol Pavel:

1Co 1:18 Cāci cuvāntul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mātuiim, este puterea lui Dumnezeu. 19 Cāci scris este: „Pierde-voi īnțelepciunea īnțelepților și știința celor īnvāțați voi nimici-o”. 20 Unde este īnțeleptul? Unde e cārțurarul? Unde e cercetātorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebunā īnțelepciunea lumii acesteia? 21 Cāci de vreme ce īntru īnțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin īnțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu sā mātuiascā pe cei ce cred prin nebunia propovāduirii. 22 Fiindcā și iudeii cer semne, iar elinii cautā īnțelepciune, 23 Īnsā noi propovāduim pe Hristos cel rāstignit: pentru iudei, smintealā; pentru neamuri, nebunie. 24 Dar pentru cei chemāți, și iudei și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și īnțelepciunea lui Dumnezeu. 25 Pentru cā fapta lui Dumnezeu, socotitā de cātore oameni nebunie, este mai īnțeleaptā decāt īnțelepciunea lor și ceea ce se pare ca slābiciune a lui Dumnezeu, mai puternicā decāt tārria oamenilor. 26 Cāci, priviți chemarea voastrā, fraților, cā nu mulți sunt īnțelepți dupā trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam; 27 Ci Dumnezeu și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca sā rușineze pe cei īnțelepți; Dumnezeu și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca sā le rușineze pe cele tari; 28 Dumnezeu și-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebāgate īn seamā, pe cele ce nu sunt, ca sā nimiceascā pe cele ce sunt, 29 Ca nici un trup sā nu se laude īnaintea lui Dumnezeu.

Și numele ales de pārīnți ne indicā posibilitatea ca sā nici nu fi fost mācar botezat Ortodox, deși ucenicii, fārā probe, se strāduiesc din rāsputeri sā dovedeascā contrariul.

Botezul īn cāsātoriile mixte:

Este un lucru cunoscut și recunoscut cā de obicei credincioșii de rānd nu prea fac mare caz de diferitele controversateologice dintre ortodocși și greco-catolici, cel puțin dupā primul rāzboi mondial și anul 1948. Multe familii īn Transilvania erau mixte: soțul ortodox și soția

⁹⁵⁹ <<http://www.formula-as.ro/2009/886/spiritualitate-39/pe-urmele-parintelui-arsenie-boca-adolescentul-din-gradina-cu-flori-11617>>, luni, 21 septembrie 2015.

⁹⁶⁰ Prof. Univ. dr. Aurelia BĀLAN-MIHAIOVICI, *Dicționar Onomastic Creștin*, Ed. Σοφία, București, 2009.

greco-catolică sau invers. Adeseori chiar preoții formau o familie mixtă, fapt ce nu împiedica armonia și dragostea familială. **Copiii erau botezați, mai ales după credința tatălui**⁹⁶¹.

Iar dacă nu s-a botezat Ortodox nici măcar nu s-a putut mântui, așadar nicicum nu ar putea fi vorba de vreo sfințenie. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul ierarh Diadoh al Foticeii:

76. *Unii au născocit că atât harul, cât și păcatul, adică atât Duhul adevărului, cât și duhul rătăcirii se află ascunse în mintea celor ce s'au botezat. Ca urmare zic că o persoană îmbie mintea spre cele bune, iar cealaltă îndată spre cele dimpotrivă. **Eu însă am înțeles din dumnezeieștile Scripturi și din însăși simțirea minții, că înainte de Sfântul Botez harul îndeamnă sufletul dinafară spre cele bune, iar Satana foiește în adâncurile lui, încercând să stăvilească toate ieșirile dinspre dreapta ale minții. Dar din ceasul în care ne renaștem, diavolul e scos afară, iar harul intră înăuntru. Ca urmare aflăm că precum odinioară stăpânea rătăcirea asupra sufletului, așa după Botez stăpânește adevărul asupra lui. Lucrează de sigur Satana asupra sufletului și după aceea ca și mai 'nainte, ba de multe ori chiar mai rău. Dar nu ca unul ce se află de față împreună cu harul (să nu fie!), ci învăluind prin mustul trupului mintea, ca într'un fum, în dulceața poftelor neraționale. Iar aceasta se face din îngăduirea lui Dumnezeu, ca trecând omul prin furtună, prin foc și prin cercare, să ajungă astfel la bucuria, binelui. „Căci am trecut, zice, prin foc și apă, și ne-ai scos pe noi la odihnă.1)***

77. *Harul se ascunde, cum am zis, din însăși clipa în care ne-am botezat în adâncul minții. Dar își acopere prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe însă cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într'un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții. Prin aceasta, cei ce vrea să țină cu tărie lucrul pe care l-a aflat, vine la dorința să vândă cu multă bucurie toate bunurile cele de aici, ca să cumpere cu adevărat țarina în care a aflat ascunsă comoara vieții. Căci când va vinde cineva toată bogăția lumească, va afla locul în care stătea ascuns harul lui Dumnezeu. Fiindcă pe măsura înaintării sufletului, își descopere și darul dumnezeiesc bunătatea lui în minte.2) Dar atunci îngăduie Domnul și dracilor să supere sufletul, ca să-l învețe să facă deosebirea între bine și rău și să-l facă mai smerit prin aceea că pe măsură ce se curățește simte tot mai multă rușine de urâciunea gândurilor drăcești.*

78. *Suntem după chipul lui Dumnezeu3) prin mișcarea cugetătoare (mintală) a sufletului. Căci trupul este ca o casă a sufletului. Deci fiindcă prin greșeala lui Adam nu numai trăsăturile sufletului s'au întinat, ci și trupul nostru a căzut în stricăciune, Cuvântul cel Sfânt al lui Dumnezeu s'a întrupat, dăruindu-ne ca un Dumnezeu apa mântuitoare prin Botezul Său, ca să ne naștem din nou. Căci ne renaștem prin apă, cu lucrarea Sfântului și de viață făcătorului Duh. Prin aceasta, îndată ne curățim și sufletul și trupul, dacă venim la Dumnezeu din toată inima. Căci Duhul Sfânt, sălășluindu-se în noi, alungă păcatul. Fiindcă nu este cu puțință ca, odată ce fața sufletului este una și simplă, să fie prezente în el două persoane, cum au socotit unii. Căci dacă harul dumnezeiesc se împreună prin Sfântul Botez cu trăsăturile chipului ca o arună a asemănării, unde mai poate încăpea persoana celui rău, mai ales dat fiind că nu există nicio împărțășire între lumină și întunec?1) Deci noi alergătorii pe drumul sfințelor nevoințe, credem că șarpele cel cu multe înfățișări e scos, prin baia nesticăciunii, afară din cămările minții. Nu trebuie să ne mirăm că după Botez gândim iarăși cele rele împreună cu cele bune. Căci baia sfințeniei șterge pata noastră de pe urma păcatului, dar nu preschimbă acum puțința de a se hotărî în două feluri a voinței noastre și nici nu oprește pe draci să ne războiască, sau să ne grăiască cuvinte înșelătoare. Aceasta, pentru ca cele ce nu le-am păzit când eram în starea naturală, să le păzim, cu puterea lui Dumnezeu, după ce am luat armele dreptății.*

79. *Precum am zis, Satana prin Sfântul Botez e scos afară din suflet. Dar i se îngăduie, pentru pricinile mai 'nainte pomenite, să lucreze în el prin trup. Căci harul lui Dumnezeu se sălășluiește în însuși adâncul sufletului, adecă în minte. Pentru că „toată slava fiicei împăratului, zice, e dinăuntru*,2) nearătată dracilor. De aceea din adâncul inimii însuși simțim*

⁹⁶¹ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 257.

*oarecum izvorând dragostea dumnezeiască, când ne gândim fierbinte la Dumnezeu. Iar dururile rele de aci înainte se mută și se încuibază în simțurile trupului, lucrând prin natura ușor de influențat a trupului asupra celor ce sunt încă prunci cu sufletul. Astfel mintea noastră se bucură pururea, cum zice dumnezeiescul Apostol, de legea Duhului,3) iar simțurile trupului sunt atrase de lunecuşul plăcerilor. De aceea harul, lucrând prin simțirea minții, învelește trupul celor ce sporesc în cunoștință cu o bucurie negrăită, iar dracii, lucrând prin simțurile trupului, robesc sufletul, îmbiindu-l ucigașii, cu sila spre cele ce nu vrea, mai ales când ne află umblând fără grijă și cu nepăsare pe calea credinții.*⁹⁶²

Nu ne miră lucrurile acestea. Chiar numele familiei sfinției sale ne spune multe:

Boca este nume italian și spaniol, deci tot specific catolicismului:

- Italiană:

Bocca del lupo = Gura Lupului

Aboca:

Orașul Sansepolcro (Sfântul Mormânt) din Italia, are ca suburbie Aboca, unde se află Aboca S.p.A., societate agricolă, care din 1978 produce suplimente alimentare și dispozitive medicale care conțin plante aromatice.⁹⁶³

- Spaniolă:

Boca a boca = gură la gură. Este și un film cu acest titlu, în care un actor își pierde cariera deoarece este sedus de către o femeie, care îl implică într-o crimă.⁹⁶⁴

Așadar, nu întâmplător, dacă cineva merge la mormântul de la Prislop (și-l consideră asemenea unui Sfântului Mormânt), unde este îngropat cel care și-a stricat cariera de ieromonah Ortodox misionar (datorită seducției de către o femeie), este ucis și înghițit de gura lupului celui înțeleghător, după ce este drogat cu otravă gândită și simțită, prezentată comercial ca o minune aromatică.

Oare tatăl Părintelui Arsenie Boca chiar o fi fost român latinizat de Școala Ardeleană sau era pur și simplu un străin de neamul nostru?

*Vorbăria mi-a fost urâtă de când mă știu. Chiar numele călugăresc mi l-am ales pentru că Avva Arsenie își alesese nevoița tăcerii, prin care s-a desăvârșit interior.*⁹⁶⁵

De ce oare nu l-a urmat pe Sfânt prin nevoița tăcerii și a adus asupra sfinției sale și a adepților atâta primejdie prin multa vorbire în predici, scris și pictură, după părerea proprie, iar nu după adevăr?

Iată că Părintele și-a ales numele de Arsenie din mândrie, pentru a se desăvârși. Dar nu a urmat pilda patronului său pe care singur și l-a numit. Dacă dorea să se desăvârșească cu adevărat nu trebuia să caute desăvârșirea ci pocăința, iar pentru aceasta era nevoie să fie *bărbătesc* în ascultare și *viguros* în smerenie:

*Arsenie, Arsenia, prenume ce reproduc un nume de persoană din greacă, Ἀρσένιος (Arsenios) cunoscut în prima perioadă creștină și în forma latină, Arsenius, forme ce reproduc adjectivul ἄρσενιος (arsenios) și ἄρσενικός (arsenikós), cu sensul „bărbătesc”, „viguros”.*⁹⁶⁶

A uitat de ceea ce ne învață Însuși Mântuitorul:

Mat 16:24 Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. 25 Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla. 26 Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? 27 Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale. 28 Adevărat grăiesc vouă: Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăția Sa.

⁹⁶² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 368-372.

⁹⁶³ <<https://it.wikipedia.org/wiki/Sansepolcro>>, miercuri, 2 martie 2016.

⁹⁶⁴ <[https://es.wikipedia.org/wiki/Boca_a_boca_\(pel%C3%ADcula\)](https://es.wikipedia.org/wiki/Boca_a_boca_(pel%C3%ADcula))>, miercuri, 2 martie 2016.

⁹⁶⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

⁹⁶⁶ Prof. Univ. dr. Aurelia BĂLAN-MIHAILOVICI, *Dicționar Onomastic Creștin*, Ed. Σοφία, București, 2009.

Sa știi cititorule, căci când vei citi în seminția lui Cain, pe Enoh, pe Maleleil, pe Matusalem, pe Lameh, sa nu socotești ca sunt aceia care puțin mai pe urma în cea dreaptă seminție a lui Set s-au născut, și drepti au fost, ci alții, neplăcuți lui Dumnezeu, măcar de sînt și cu aceleași nume. Pentru ca mulți sînt și păcătoși de un nume cu dreptii, și drepti de o numire cu păcătoșii. Însă numele cel cinstit nu face pe om drept și sfânt, de-i va fi viața răzvrătită, nici numele cel necinstit nu face pe om necinstit și păcătos, de-l va fi viața îmbunătățită. Doi Iuda erau în ceata Apostolilor, unul Iscariotean, iar altul frate lui Dumnezeu (Matei 10, 4; Ioan 14, 22). La amândoi un nume, ci viața deosebită, unul vânzător, altul propovăduitor al numelui lui Iisus Hristos. Unul lepădat se făcu, iar altul frate Domnului după trup (Mt. 27, 3, 5; Iuda 9). Unul s-a spânzurat și a pierit, iar altul pentru Hristos pătimind, cununii cerești s-a învrednicit.⁹⁶⁷

Dacă dorea să asemene cu Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare, să fie cu adevărat desăvârșit, nu trebuia să caute desăvârșirea, ci permanentul început al pocăinței, adică trebuia să cugete și să trăiască asemenea Sfântului smerenia:

100. *„Sfârșitul cuvântului, auzi-l tot”, a zis Ecclziastul: „teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui, că aceasta este tot omul” (1 Eccl. 12, 13). Eu, zice, îți arăt calea cea mai de căpetenie și mai cinstită a mântuirii; „teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui”. Nu e vorba de frica începătoare, cea din pricina pedepselor, ci de cea desăvârșită și desăvârșitoare, pe care suntem datori să o avem, pentru dragostea Celui ce a poruncit. Căci dacă de frica pedepselor nu facem păcatele, vădit este că dacă n’ar sta înaintea noastră pedepsele, le-am face, având intenția pornită spre păcat. Dar dacă ne ținem departe de cele rele, nu „pentru amenințarea chinurilor, ci pentru că le urim, împlinim virtuțile din dragoste pentru Stăpân, temându-ne să nu cădem. Căci prin aceea că ne temem, nu trecem cu vederea nimic din cele poruncite. Aceasta este frica curată, ce are loc pentru binele însuși. Ea curățește sufletele noastre, având aceeași putere cu dragostea desăvârșită. Iar cel ce are această frică și păzește poruncile, acesta este tot omul cel desăvârșit și fără cusur. Cunoscând deci acestea, să ne temem de Dumnezeu și să păzim poruncile Lui, ca să fim desăvârșiți și împodobiți prin virtuți. Iar având o cugetare smerită și o inimă sdrobotită, să cântăm neîncetat Domnului, rugăciunea dumnezeescului și marelui Arsenie; „Dumnezeul meu, nu mă părăsi, că nici un bine n’am făcut înaintea Ta, ci dă-mi mie, pentru milostivirea Ta, să pun început”. Căci toată mântuirea noastră stă în îndurările și iubirea de oameni a lui Dumnezeu. Lui fie slava și stăpânirea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.”⁹⁶⁸*

(3) [Cum se amestecă Părintele Arsenie Boca în relația intimă dintre Nicolae și Julieta

forțându-i. De ce procedează așa, excepțional, arătând pentru ea o afecțiune deosebit de apropiată, deoa-rece pentru toți ceilalți (și pentru toate celelalte) se purta ori ca un bici al lui Dumnezeu, ori cu o evidentă superioritate? – n.n.]

Despre amestecul nepermis (și acesta pune o mare întrebare: de ce atâta insistență pentru a o mărita împotriva voii peșitului, pentru a se debarasa de insistențele și pretențiile ei, când pentru ceilalți ucenici și celelalte ucenicie Părintele era atât de neimplicat, rece, distant și indiferent, dând soluții de multe ori de o asprime îngrozitoare) al Părintelui Arsenie Boca, pentru a se căsători Maica Zamfira cu Nicolae Bordașiu se va vorbi mai jos.

Totodată, Maica Zamfira Constantinescu fusese arestată la 19 septembrie 1955 pentru „omisiunea denunțării”³²⁶ și „pentru că a întreținut legături cu fugarul legionar Bordașiu Nicolae ce era urmărit pentru activitate subversivă legionară desfășurată după 23 august 1944, a avut cunoștință că la Mănăstirea Sâmbăta de Sus și la Prislop sunt ascunși diferiți legionari urmăriți de organele de stat”. A fost eliberată după câteva zile de interogatorii.

În ce împrejurări îl întâlnește Părintele Arsenie Boca pe Nicolae Bordașiu?

⁹⁶⁷ Sfântul †Dimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, pp. 75-77, 72.

⁹⁶⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV., p. 234.

După cum arătam la sfârșitul capitolului trecut, în anul 1947, prin luna iulie-august, au mers în pelerinaj la M-rea Brâncoveanu mai mulți studenți teologi din București cu scopul de a lua parte la slujbele bisericești, de a asculta predicile Părintelui, dar și de a participa la treburile mănăstirii. Printre aceștia se aflau și Nicolae Bordașiu și Julieta³²⁷ 328 Constantinescu (viitoarea maică Zamfira), care „față de Bordașiu avea oarecare afecțiuni”³²⁹. Julieta îl cunoscuse pe Nicolae Bordașiu la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, încă din anul 1945, având cu acesta, conform declarațiilor dânzei, „relații de colegialitate, de prietenie, în această perioadă eu [Julieta Constantinescu, n.n.] am început să-l simpatizez și pot spune că am fost condusă de el, de la facultate până acasă de câteva ori. Alte relații nu am avut cu el”³³⁰⁹⁶⁹. Această simpatie crește și Julieta Constantinescu are intenția de a se căsători cu Nicolae Bordașiu, dar acesta o respinge deoarece „nu prea ține la ea”³³¹, însă aceasta nu renunță și îl roagă chiar pe Părintele Arsenie Boca să vorbească cu el, însă răspunsul celui curtat este categoric: „nu intenționează să se căsătorească cu Julieta”³³².

Julieta Constantinescu, într-un interogatoriu din 1955, după ce depășise criza sufletească din adolescență cu ajutorul îndrumărilor și rugăciunilor duhovnicului Arsenie Boca și după ce a îmbrăcat haina monahală, ajungând stareță la Prislop, a evocat întreaga situație: „Eu îl iubeam foarte sincer pe Bordașiu și din partea mea mă gândeam să mă căsătoresc cu el, dar Bordașiu, deși la început mă iubise și el, cu timpul el a început să mă respingă, eu totuși țineam la el și din această cauză am suferit mult. Eram într-un timp foarte decepționată și chiar am încercat să termin cu viața [...]. Deși el începuse să mă îndepărteze din anturajul său, eu totuși trăiam cu speranța că se va schimba și pentru acest lucru eu nu vroiam să mă îndepărtez de el, din contră, mergeam și eu unde mergea el”³³³.

Studenta Julieta Constantinescu, în starea depresivă în care se afla, apelează la ajutorul Părintelui Arsenie Boca, pe care-l reîntâlnește în București, rugându-l să-i fie mijlocitor pentru căsătoria ei cu Nicolae Bordașiu și să intervină pe lângă tatăl lui

331 Ibidem, voi. 4, f. 8.

332 Ibidem, f. 8.

333 Ibidem, voi. 3, f. 13.

162

„Și cărțile au fost deschise” Părintele ARSENIE BOCA

Bordașiu, care să-și convingă fiul să se însoare cu Julieta. Aceste întâmplări se petrec în timpul misiunilor printre greco-catolici încredințate de către Patriarhul Iustinian Părintelui Arsenic:

„Cu ocazia acestei misiuni, în deplasarea pe care am făcut-o la mănăstirile greco-catolice de lângă Blaj, din Cluj și din Bihor, fiindu-mi în cale am mers la tatăl călugărului Io van Silviu care era preot într-o comună de lângă Oradea și la tatăl lui Bordașiu Nicolae, care, de asemenea, era preot în comuna Tihiaga Raion Oradea, Scopul acestei vizite a fost de a discuta despre posibilitatea căsătoriei lui Bordașiu Nicolae, fiul preotului [Gheorghe, n.n.] Bordașiu, cu Julieta Constantinescu. În discuțiile pe care le-am avut cu preotul Bordașiu am aflat că fiul lui este dispărut și chiar el ne-a afirmat că nu se poate vorbi de căsătorie deoarece nu cunoaște unde se găsește fiul lui.

Vreau să precizez că preotul Bordașiu cunoștea despre sentimentele care existau între Julieta și fiul lui, Bordașiu Nicolae, deoarece mai înainte de a merge eu acolo, nu pot preciza anul, a fost și Julieta care i-a adus la cunoștință despre sentimentele și intențiile pe care le are ea cu fiul lui.

După ce am văzut că nu pot să rezolv nimic în privința Julietei, ne-am continuat misiunea în Beiuș și apoi am mers la București pentru ca să relatez patriarhului ce am rezolvat din

⁹⁶⁹ 327Ibidem, f. 8

328Julieta Constantinescu mai avea un frate geamăn cu numele Romeo.

329ACNSAS, fond Penal, dosar 1659, voi. 1, f. 157.

330 Ibidem, vol. 3, f. 10.

misiunea încredințată și totodată voiam să-mi continui drumul la Mănăstirea «Tudor Vladimirescu» din Tecuci.

Fiind în București i-am făcut o vizită Julietei acasă și cu această ocazie i-am comunicat rezultatul negativ obținut de la preotul Bordașiu în legătură cu căsătoria ei cu Nicolae Bordașiu.

Vreau să precizez că, despre misiunea încredințată de patriarh avea cunoștință și Julieta și înainte de a pleca ea m-a rugat să trec și pe la tatăl lui Bordașiu Nicolae pentru ca să aranjez cu el situația lor.

Discutând despre faptul că nu am putut să rezolv nimic cu tatăl lui Bordașiu, Julieta a început iarăși să se frământa. Eu văzând tulburarea ei, fiind în drum spre Mănăstirea «Tudor Vladimirescu» cred că am invitat-o și pe ea să meargă cu mine.

Ajunși la mănăstire eu am căutat să-mi rezolv misiunea încredințată de patriarh și cum la mănăstire se găsea și preotul mănăstirii, Iovan Silviu [...]. Iovan Silviu a afirmat către mine și Julieta că Bordașiu Nicolae s-ar putea să se găsească la Timișoara și ne-a precizat că el ne face o scrisoare către fratele său sau cumnatul său, nu-mi aduc bine aminte, care ar putea să ne mijlocească o întâlnire cu fugarul prin intermediul unei a treia persoane pedagog [...].

Eu cu Julieta am ajuns la Timișoara într-una din zilele lunii iunie - după masă - și conform adresei pe care o aveam am mers la fratele sau cumnatul lui Iovan Silviu [...]. Înspre seară, eu împreună cu Julieta și cu fratele sau cumnatul lui Iovan, am plecat la o școală unde urma să găsim pe a treia persoană, care era pedagog la școală [...]. Pedagogul ne-a răspuns că poate să facă acest lucru în ziua următoare, fixându-ne locul și aproximativ ora.

A doua zi a venit și Bordașiu Nicolae și la propunerea mea de a merge unde găzduim noi, el a acceptat. Aci am discutat despre intimitățile care există între el și Julieta. Am discutat despre posibilitatea ieșirii lui din situația de fugar pentru a se putea căsători cu Julieta. I-am propus să se prezinte patriarhului cărui să-i expună situația și să-i ceară sfaturi. Alte propuneri nu i-am făcut și nici alte discuții nu am purtat cu el, decât numai despre intimitățile care existau între el și Julieta.

Bordașiu Nicolae în tot timpul discuțiilor a refuzat să accepte o căsătorie cu Julieta și în urma acestui lucru ne-am despărțit [...].

După această întâlnire Julieta a fost foarte frământată și eu văzând-o în această situație, am hotărât să mergem încă o dată să discutăm cu Bordașiu Nicolae [...]. Având adresa, în ziua următoare de la prima întâlnire, de dimineață am mers, eu și cu Julieta, la locuința unde stătea ascuns Bordașiu Nicolae. L-am găsit acasă și am stat de vorbă cu el 1-2 ore. În discuțiile purtate cu el, am insistat să revină asupra refuzului de a se căsători cu Julieta. Și de data aceasta am primit un refuz din partea lui, motivând că el nu poate să se gândească în situația în care se găsește la o căsătorie [...]”334.

Julieta nu se liniștește: „în timpul acesta Julieta devenea tot mai tulburată și pentru a-i ameliora starea i-am promis că mă voi duce din nou la Bordașiu pentru a-l sfătui să nu fie atât de categoric în răspunsul lui. În aceeași zi spre seară am mers singur la Bordașiu, i-am arătat că răspunsul lui categoric de a se căsători cu Julieta ar putea atrage după sine și alte fapte grave pe care este capabilă Julieta în situația ei să le comită. Cu toată insistența mea, Bordașiu a refuzat sub motivul că Julieta i-ar putea anula personalitatea dacă se va căsători cu ea (s.n.). A doua zi am plecat cu Julieta la Prislop. Acolo Julieta nu s-a liniștit și i-am promis că voi face o ultimă încercare, adică voi trimite o scrisoare lui Bordașiu pe care o va duce Plămădeală Leonida. Am scris eu personal o scrisoare lui Bordașiu [...].

Plămădeală a plecat dar s-a întors imediat și mi-a înapoiat scrisoarea [...]. Bordașiu nu mai era la fosta adresă. Plămădeală plecase după o lună [cu scrisoarea, n.n.]. De la sfârșitul verii anului 1949 nu mai cunosc nimic despre fugarul Bordașiu Nicolae”335.

Cât despre omisiunea denunțării, Părintele Arsenie, ca un duhovnic adevărat, a mărturisit că a vrut să-l salveze din situația de fugar: „Cu această ocazie am discutat și situația lui de fugar, căutând a-l scoate din această stare.

În acest sens nu am ajuns la nici un rezultat. Nu l-am denunțat în primul rând dintr-un motiv pur personal profesional, iar în al doilea rând voiam ca să-i aranjez situația lui la patriarh

(4) [Pentru a o salva pe Maica Zamfira de la sinucidere, Părintele Arsenie Boca o face stareță

Mai întâi obține aprobarea de a prefăce Prislopul în Mănăstire de maici, prima etapă din viața lor de familie. Ce interesantă concepție de formare „duhovnicească” avea Părintele Arsenie Boca: de la o față grav avariata mintal prin tentative multiple de sinucidere o face imediat nu soră, nu rasoforă, nu maică toate supuse sub ascultare, ci direct... stareță!!! Cum le va îndruma pe surori, nefiind formată în ascultarea smerită? Și ce șantaj sentimental o fi intervenit ca starețul de la Prislop să-i predea ei stăreția? – n.n.]

25 noiembrie 1948 - 14 mai 1959 25 Mănăstirea Prislop 26 din Țara Hațegului, jud. Hunedoara. Venit inițial pentru a fi un sprijin în „lămurirea poporului revenit la ortodoxie”, adică a greco-catolicilor⁹⁷¹, rămâne la Prislop. Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, într-o scrisoare către Episcopul Andrei Magieru al Aradului, anunță oficial că îi dă „arhieriasca binecuvântare Părintelui Arsenie de a trece în eparhia Aradului” deoarece, de la 1 aprilie 1949, județul Hunedoara a intrat sub jurisdicția canonică a Episcopiei Aradului conform noilor arondări ale episcopilor. La 12 aprilie 1950, Episcopul Andrei aprobă, la cererea Părintelui Arsenie, „transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici, deocamdată cu cel mult zece maici, care vor fi deservite în cele religioase de doi preoți duhovnici”. Părintele Arsenie ceruse, la 11 aprilie 1950, alături de adresa în care îl informa pe Episcopul Andrei de plecarea Ierodiaconului Antonie Plămădeală, aprobarea de a transforma Mănăstirea Prislop în mănăstire de maici, argumentându-și propunerea în felul următor: „dat fiind faptul că am rămas numai doi preoți călugări [Părintele Arsenie Boca și Dometie Manolache, - n.n.] la Mănăstirea Prislop și dispozițiile sunt pentru un număr măcar de zece, iar acest număr nu-l putem ajunge cu călugări, apoi Mănăstirea fiind cercetată mai mult de femei, și lipsa mănăstirilor de maici din Eparhie, cu smerenie vă rugăm să binevoiți a ne aproba transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici” 28 29. ⁹⁷²

(5) [Locuințele conviețuirii Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira

Astăzi, aceasta se numește, mai cu delicatețe, parteneriat civil sau uniune consensuală, înlocuindu-se termenul de concubinaj, care implică mai multe. În această stare au conviețuit timp de 30 de ani, cu mici întreruperi. Nu știu dacă cineva se gândește și la unirea trupescă între cei doi, nimeni nu i-a fotografiat așa și nici nu avem mărturii oculare ale acestui aspect, după cele pe care le cunoaștem noi. Însă aceasta nu este așa de important, după cum se va vedea în capitolul *Ce spun despre această cădere... Sfinții Părinți*. Căderea sau mântuirea unui om începe și este în minte. Nu întotdeauna aceasta se manifestă până la trup. Aceasta nu înseamnă că nu este un păcat *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui*. Și astfel de prilejuri apar și când te uiți pe fereastra chiliei, darămite când viețuiești atâta vreme cu o aceeași femeie în același apartament – n.n.]

Cine mergea la începutul anilor '60 prin București, mai precis pe strada Litovoi Voievod, pe șoseaua Armatei Sovietice, pe bulevardul Republicii, pe strada Academiei, pe Lipsani sau Magheru, la Atelierele de Ia Schitul Maicilor, ori la Biserica Boteanu sau la Biserica Domnița Bălașa, îl putea întâlni pe Părintele Arsenie Boca, în civil, purtând „mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej”, purtând în mână o „servietă neagră” 479⁹⁷³, urmărit permanent de spionii Securității Statului. Părintele mai fusese în București în anii '30, când studiase artele frumoase cu maestrul Costin Petrescu, apoi

⁹⁷⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 160-171.

⁹⁷¹ 26 La 1 august 1960, Departamentul Cultelor aprobă „transformarea postului de preot călugăr de la Mănăstirea Prislop, în post de îngrijitor, plătit din bugetul de stat cu 400 lei” (AAA, clasa IE, dosar 317, 1949, f. 399), după ce „în urma aplicării Decretului 410/1959 al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, Mănăstirea Prislop din raionul Hațeg, regiunea Hunedoara, rămîne fără de viețuitoare, la 27 iunie 1960”

⁹⁷² Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 24-25.

⁹⁷³ 478 ACNSAS, fond Informativ, dosar 2710, f. 9.

479 ACNSAS, fond Informativ, dosar 2637, voi. 1, f. 302, „etate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten, părul încărunit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii...”.

în anii '40, după război, împreună cu Principesa Ileana; în 1947 fusese văzut de teologul Dudu Velicu, omul Siguranței, la Facultatea de Teologie, la un curs de mistică ortodoxă predat de Părintele Dumitru Stăniloae, ultima oară vizitând Bucureștii în 1949, când depusese Patriarhului Iustinian, raportul despre greco-catolici.

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. [ce afirmație de răs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸²⁹⁷⁴, iar, din iulie 1963 483, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vând ut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16.⁹⁷⁵

Surpriza cea mare apare când cercetăm ultimul domiciliu, un adevărat conac boieresc cu două clădiri și teren uriaș proprietate personală, la Sinaia unde au proprietăți regele și protipendada țării, înconjurat de gard și poartă sculptată, având în el multe sculpturi achiziționate pe comandă, toate construite și finanțate din fondurile personale ale Părintelui Arsenie Boca, din 1969, când oamenii nu puteau sta decât la stat, cu chirie, iar dacă aveau spațiu excedentar, erau obligați să ia străini în casă.

Asezamantul monahal de la Sinaia – ctitorit de Parintele Arsenie Boca

BY ANOMISMI44

Din 1969, **Parintele Arsenie Boca – Sfantul Ardealului, a construit, din fondurile sale, un asezamant format din doua corpuri de cladire, la Sinaia.** A vietuit aici cu mai multe maici, si ele expulzate din Manastirea Prislop. Asezamantul este numit si metoc al Manastirii Prislop. **Poarta din lemn sculptat, gardul, pietrele mari din curte, una pe post de masa si alta de lavita, dar si forme ovoide de pietre mari, au ramas “semnatura” inconfundabila a gustului artistic al Parintelui, aici.** De la Sinaia a plecat spre Prislop, trupul neinsufletit al Parintelui, la inceputul lui decembrie 1989, spre a fi inhumat. Parintele a trecut la Domnul la 28 noiembrie 1989 si a fost inmormantat la Prislop la 4 decembrie 1989. Intre 1969 si 1989, parintele s-a deplasat mereu intre Sinaia, Bucuresti (respectiv satul Draganescu – in apropierea capitalei, unde a pictat intreaga bisericuta de acolo, numita azi “Capela Sixtina a Ortodoxiei Romanesti”) si Prislop (din vreme in vreme), unde a ramas duhovnic al maicilor de acolo pana la sfarsitul zilelor sale, desi din 1959 nu a mai avut dreptul de a sluji si de a imbraca hainele preotesti. In 1988 a ajuns pentru ultima oara la Prislop, in trup fiind inca. **La Sinaia a avut atelier de desen si pictura si camera de lucru unde a scris si a citit.** La Sinaia au ramas manscrise de mare valoare, parte din ele publicate dupa 2003, in primul rand prin stradania Parintelui Daniil Stoenescu si a Maicii Maria Suci.

Asezamantul monahal de la Sinaia se gaseste si azi, la fel ca si mormantul Parintelui de la Prislop, in buna randuiala – prin smerita si adanca iubire a maicilor de aici. Spre exemplificare, adaug mai jos cateva fotografii de acolo.

“Observam ca cu cat timpul adauga veacuri dupa veacuri, creind perspectiva, cu atat Iisus e mai mare si mai apropiat de noi. Cel nascut de doua ori, o data in vesnicie si a doua oara in timp, a antrenat vesnicia in timp, incat veacurile repeta Nasterea Lui ca o renastere a lor. Timpul inevitabil se invecbeste; numai vesnicia e mereu noua si mereu aceeasi. Cu vesnicia a

⁹⁷⁴ 480 Ibidem, f. 42.

481 Ibidem, f. 322.

482 Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

⁹⁷⁵ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

invaluit Iisus viata.” (Parintele Arsenie Boca, paragraf din “Un Om Nou se naste” – publicat de Maica Zamfira in revista Gandirea, nr. 6-7/1998).

O poveste despre metocul de la Sinaia, [se poate citi in intregime, aici](#). Redau numai un mic fragment din ea:

“[...] – Daniel, tu știi unde este metocul? Clatină din cap, nu știa. Este ascuns și totuși la îndemâna oricui... după căutările de care ți-am spus, renunțasem, mi-am zis poate nu vrea să îl arate, mă resemnasem și apoi într-o sâmbătă noapte, pe neașteptate, l-am visat. Arsenie Boca mergea în fața unei mulțimi, nu s-a uitat la mine și nu mi-a vorbit, dar știa că îl văd, simțeam fizic lucrul acesta, știa exact ce vreau, înțelegi? Îl simțeam, Daniel, îl simțeam și mă simțea.”⁹⁷⁶

Să redăm acum fotografiile în dimensiune normală, pentru a se vedea mărimea luxului locuinței celui ce ar fi trebuit să respecte unul din voturile monahale: *Sărăcia de bună-voie*.

Sărăcia, desigur, s-a evaporat, rămânând doar un jurământ în fața altarului, batjocorit:

⁹⁷⁶ <<https://anomismia.wordpress.com/tag/metocul-manastirii-prislop/>>, miercuri, 17 februarie 2016.

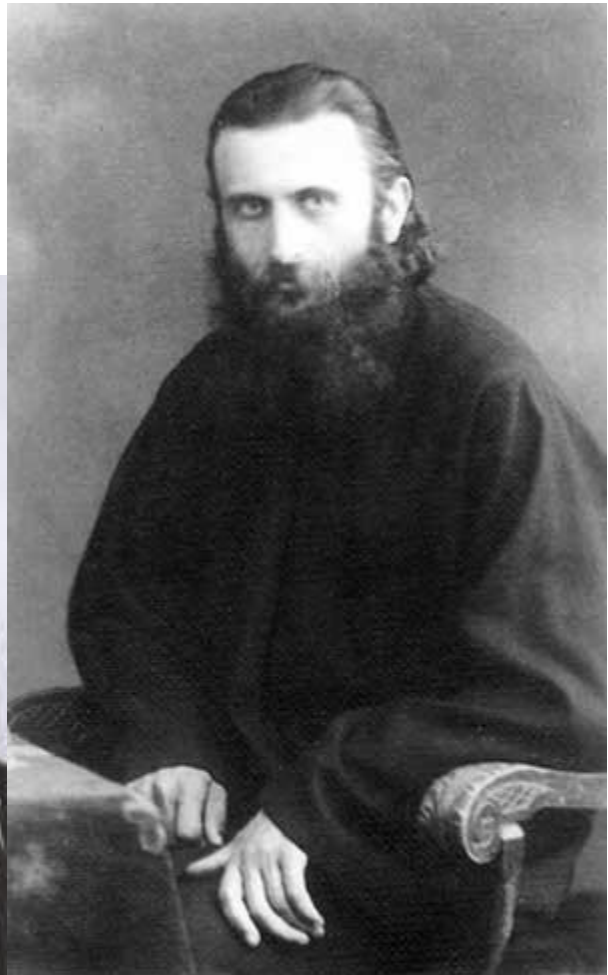
Ditamai, nu?

Se înțelege limpede, fără comentarii, că Părintele Arsenie Boca nu a fost un martir cum ni se sugerează de mass-media bine plătită, ci un colaborator strâns și bine plătit al puterii politice de atunci, colaborare fructificată azi prin presiunea din partea ei pentru canonizarea sfinției sale, care ar duce la un căderea poporului Ortodox de la Dreapta Credință la religia oficială New-Age.

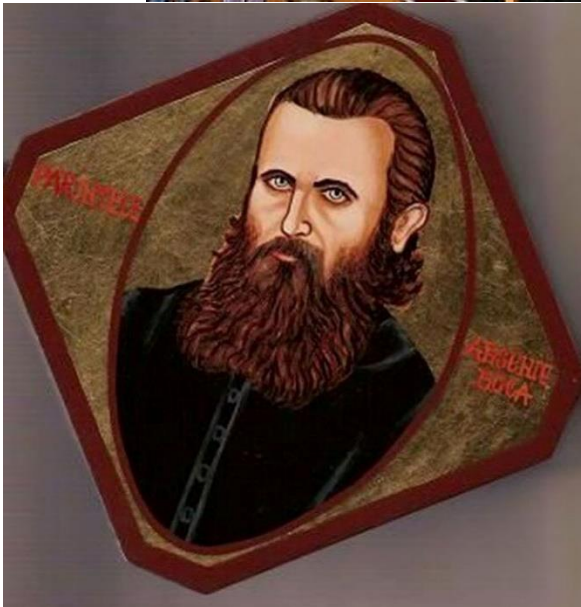
Să nu ne mirăm că Părintele Arsenie Boca a fost apreciat ca evlavios de oameni ai de vârf duhovnicesc ai Bisericii, mai înainte de a cunoaște amăgirea lui. Nici chiar Sfinții nu sunt infailibili. Mai avem un caz celebru cu Grigori Efimovici Rasputin care a înșelat pe Sfinții Mucenici Romanov:

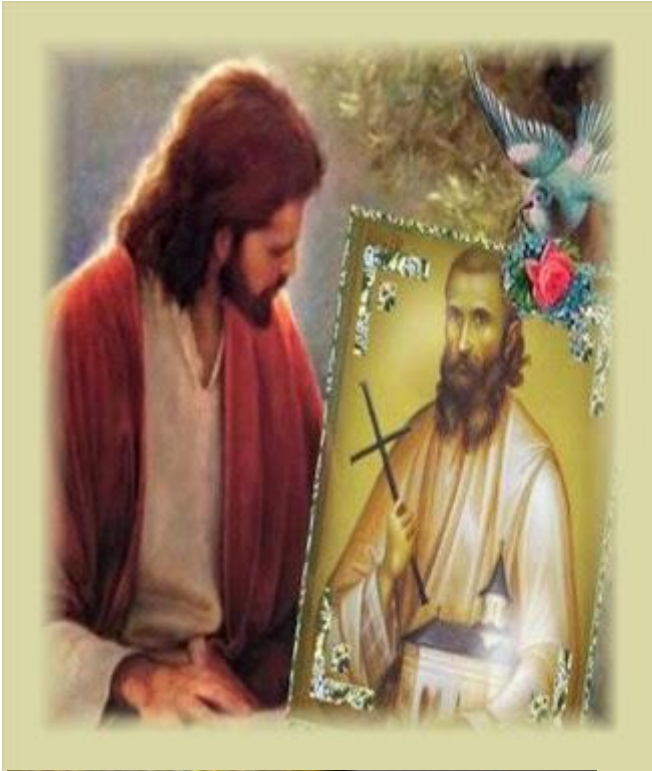

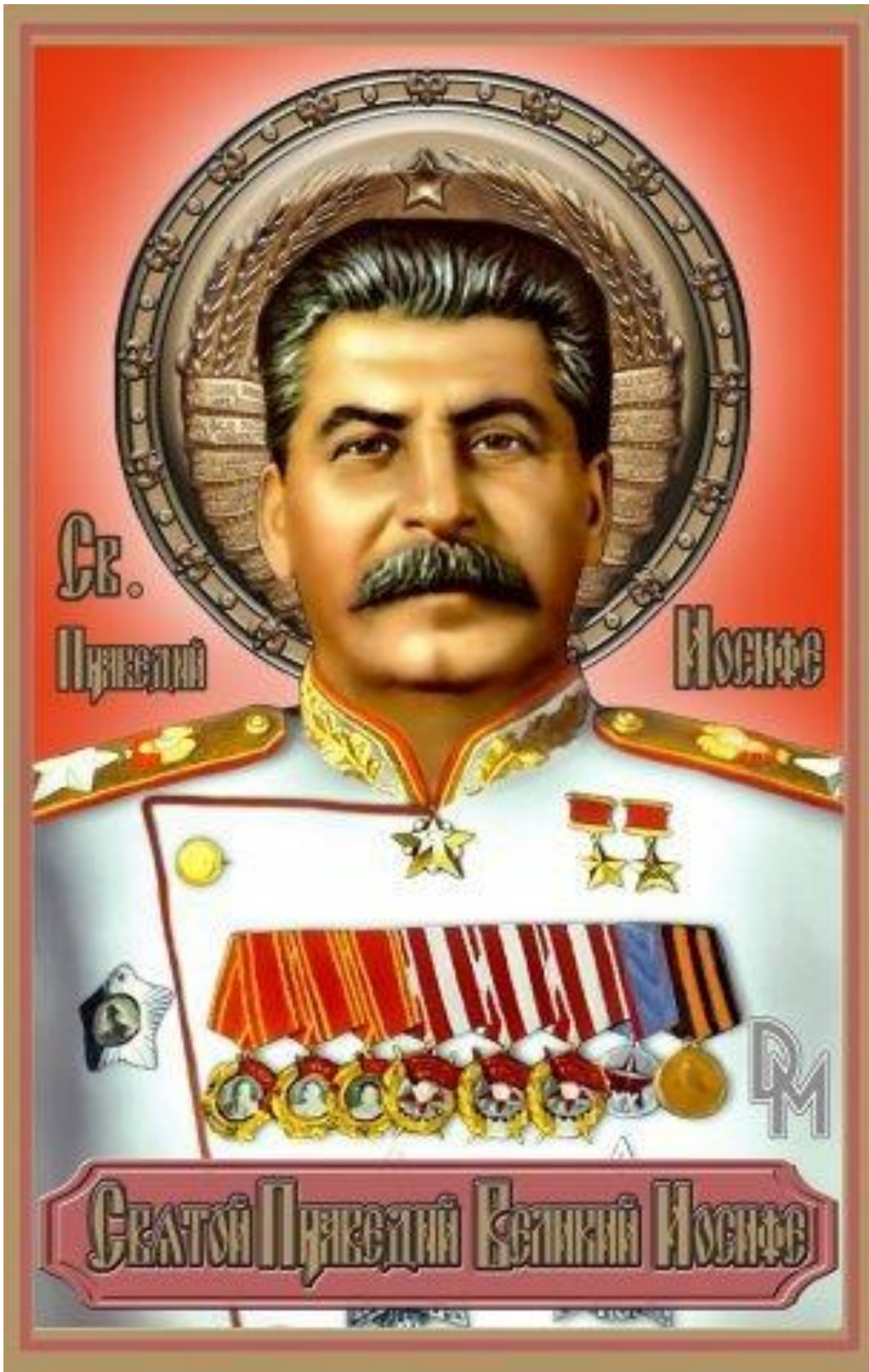

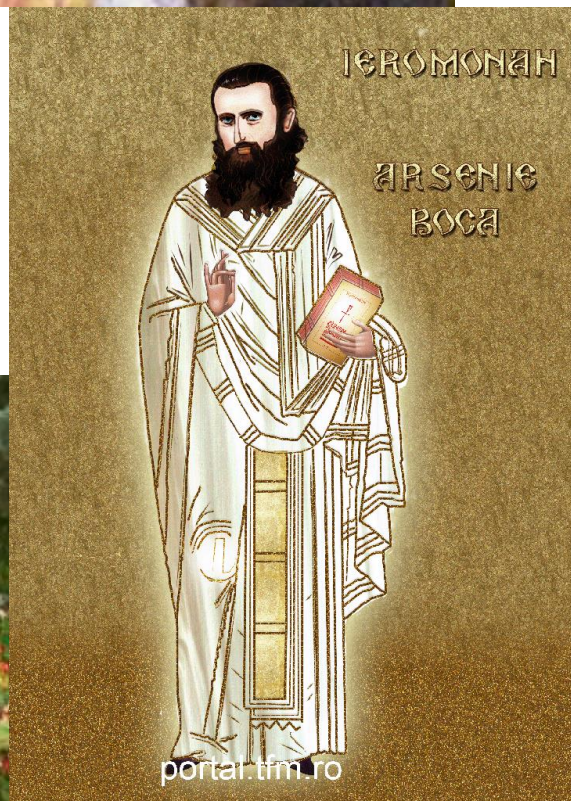

(6) [Unde duce o relație de dragoste dintre un călugăr și o călugăriță care nu și-au păzit vederea

– n.n.]

A stat împreună cu Maica Zamfira, mai întâi în casa mamei ei, apoi, în casa lor comună, cumpărată ca de o adevărată familie de gospodari, doar că nu erau cununați la Sfânta Biserică. Aveau o atitudine de mare apropiere, de căsătoriți unul față de altul, mergând împreună chiar și la filme, sugerând tuturor că sunt soț și soție:

In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959, când Boca Zian s-a retras din mănăstire [a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent. Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția la

amândoi [pe strada Gh. Paloș nr. 24, n.n.]. Din această cauză printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.) [dar nu în aceasta stă posibilitatea sau nu a căderii în împreunare. Nu formele legale arată dacă sunt sau nu cei doi un trup, ci gesturile, cuvintele, privirile lor scot în evidență această unire, lucruri ușor de observat de vecini – n.n.]. Mărturiile oamenilor de valoare, duhovnicești, cum este cazul colegului de la atelierul de pictură, Părintele Sofian Boghiu, care „a spus că Arsenie Boca nu este căsătorit”, arată că era vorba despre o legătură de paternitate duhovnicească [nicidecum, ci arată că nu are forme legale de căsătorie, fiindcă nu a spus că nu a căzut cu ea sau cu vreo alta și că e fecior ci doar că „nu este căsătorit”. Părintele Arsenie Papacioc mărturisește, însă, că erau de mult, de la Sâmbăta de sus, „în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate” ba, chiar a încercat să-l avertizeze pe Părintele Arsenie Boca (care susținea, vorbind de căderea maicii Veronica cu Gigel⁹⁷⁷, că ar fi vreo tactică între ei), că „- **Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!⁹⁷⁸**”. Din păcate, ca de obicei, Părintele Arsenie Boca nu a luat aminte și nu a ascultat, bizuindu-se pe părerea de sine și o falsă nepătimire de care se credea în stare. – n.n.]. Maica Zamfira mărturisindu-i stările sufletești Părintelui Arsenie, după cum Sf. Grigorie de Nazianz le îndemna pe fecioare: „întâi de toate slujește-L pe Dumnezeu, apoi cinstește-l pe preot, Hristosul văzut, care-ți arată viața. Spre el să zbori zorită; de el să ascuți fără murmur, Prin el să urci bucură; lui să-i spui căderile tale, Pentru ca, după ce te-ai clătinat puțin, să pleci din nou spre înălțimi. Moartă să fii pentru toți ceilalți...”.

În plus, aflăm, de la informatorul cu numele conspirativ „Neacșu”, dintr-o notă din 16 aprilie 1963, că Părintele nu locuia doar cu Maica Zamfira care, „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”, ci „locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa [Ecatrina Constantinescu, n.n.]”.

Zvonul respectiv circula pe baza faptului că cei doi mergeau împreună în haine civile, dar acest lucru se petrecea din ordinul Securității Statului, din 14 mai 1959, încuviințat de mai marii Bisericii, în care se menționa să-și lepede hainele monahale și să îmbrace costume civile, despre care oamenii nu știau și nici măcar cei recrutați ca agenți informatori nu luaseră cunoștință și habar nu aveau ce înseamnă monahismul, afirmând în notele de început ale urmăririi, când făceau referire la cei doi: „Boca Arsen[i]e împreună cu soția sa Julieta Constantinescu [19 iulie 1963, n.n.]”. Dar, într-o adresă a Securității, din 22 iunie 1963, deci cu o lună înainte, se spunea că „Boca Zian Arsen[i]e nu este căsătorit”, precum și peste doi ani, la 6 iunie 1965, când, un maior de Securitate, după verificări la starea civilă, menționa că „printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.)”. Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul în care Securitatea, „în scopul pătrunderii mai concrete pe lângă Boca Arsen[i]e în vederea obținerii de informații cu privire la concepțiile, legăturile ce le are și atitudinea prezentă a celui urmărit cât și a soției sale Julieta Constantinescu, fost[ă] stareț a mănăstirii Prislop și semnalată că a activat în organizația legionară

[...]

Rezultatele urmăririi sunt prezentate în tabelul alăturat. Spionii Securității au notat fiecare mișcare a Părintelui: taxarea biletelor de tramvai; o excursie la Sinaia; cumpărarea a Vi pâine neagră; shopping-ul de la magazinul de vopseluri și produse chimice și de la magazinul Victoria, la raionul de parfumerie de unde a achiziționat o pastă de ras Palmier; cumpărarea de gheață și a două pachetele de bicarbonat de sodiu; înghețata de la Cofetăria Scala; vizionarea filmului Acord Final la cinema Republica; schimbarea buteliei; vizitele la Biserica Boteanu; participarea la hirotonia episcopului Visarion; privitul în vitrinele unui anticariat etc.

[...]

⁹⁷⁷ Care până la urmă s-a sinucis.

⁹⁷⁸ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

20:35 — la Cofetăria Scala au mâncat câte o porție de înghețată și au discutat 20:57 - merg la cinematograful Republica de pe B-dul Magheru, unde, alături de „2 individe care locuiesc la aceeași adresă cu «BRATU», au intrat în sala de spectacol la balcon și au ocupat locuri în loje unde au vizionat filmul «Acord Final»⁹⁷⁹

23:15 – filmul se termină și toți merg spre casă, unde ajung la 23:45. ⁹⁸⁰
Așadar... Happy end.

Ne gândim că, totuși, Sfântul Grigorie de Nazianz sau Teologul, nu mergea nici la film, nici la teatru, nici la hipodrom cu fecioarele pe care le îndruma, cu atât mai puțin să stea în aceeași casă cu ele.

Sfântul Ierarh recomanda fecioarelor să asculte de duhovnic, dar nu să viețuiască cu el.

Cele de mai sus se petreceau în data de 3.09.1962! Amnistia Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și a tuturor deținuților mărturisitori a avut loc în anul 1964. Toți oamenii duhovnicești se chinuiau, în timp ce Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira aveau o viață de huzur comunist, fiind la adăpost de orice bănuială, fiindcă erau acoperiți de o permanentă supraveghere, care le furniza dovada palpabilă că sunt fideli regimului.

Se confirmă așadar, chiar de ucenici, fără să vrea, ceea ce a mărturisit doamna Lidia Stăniloae și Părintele Arsenie Papacioc:

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu pășărește!”

Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât. [...]

⁹⁷⁹ Accord final (1938)

<http://www.imdb.com/title/tt0029837/plotsummary?ref=tt_ov_pl>

duminică, 17 mai 2015

Plot Summary

Showing one plot summary

A young American violinist is betting with his European organizer that he will marry the tenth girl he meets the next day within 2 months. If he fails, he loses his Stradivari, if he wins he will get \$30,000, but he falls for her roommate. To be near to her, he enrolls under a false name at the local conservatory of music. To get the \$30,000 to get his violin back, he agrees to do a concert tour, starting at the local town, but he refuses to let the conservatory's director conduct and wants one of his co-students, but the director won't allow the orchestra to play under another conductor. Now the problem is to get an orchestra within a few days....

- Written by Stephan Eichenberg eichenbe@fak-cbg.tu-muenchen.de

Acest film prezintă mai multe asemănări interesante cu viața Părintelui Arsenie Boca.

⁹⁸⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243.

Într-o zi, venind acasă, am găsit-o pe mama cu fața plânsă, cu ochii roșii. „Ce s-a întâmplat?” Fusese în oraș și o întâlnise pe Julieta Constantinescu, respectiv maica Zamfira, fosta stareță de la Prislop. Cum am mai spus, după desființarea mănăstirii se stabilise împreună cu părintele Arsenie la București, în casa părinților ei. „Am auzit c-a murit părintele Stăniloae”, i-a spus ea mamei cu o totală lipsă de tact. „Nu-i adevărat! Niciodată!”

„Zâmbea când m-a întrebat!” a adăugat mama cu amărăciune. „A traversat strada ca să vină la mine. Și mi-a strigat de la zece pași, „am auzit că părintele Stăniloae a murit!” „N-a murit!”

Sunt destui care se bucură să răspândească asemenea vești, dar n-a murit. Știu sigur!” a ripostat mama.

Am plâns amândouă toată ziua și apoi am încercat să ne convingem una pe alta că așa ceva nu era posibil. Nu putea să moară, era dincolo de orice îndoială. „Aș fi simțit, aș fi visat, aș fi aflat într-un fel!” spunea mama. „Sunt sigură că e în viață!”⁹⁸¹

De aici se vede și calitatea proastă de om a Maicii Zamfira: necompătimitoare, fără sensibilitate duhovnicească, răspânditoare cu bucurie a zvonurilor ce fac suferință altora (având, deci, caracteristicile invidiei). În timp ce alții sufereau real în închisori din partea comunismului, Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira stăteau, e adevărat că supravegheați, dar având proprietăți personale și bucurându-se de libertatea relativă de atunci, cu salarii atât de consistente încât puteau, mai apoi (din 1969), să-și construiască chiar și o vilă la Sinaia, cu teren îmbelșugat, batjocorind pe cei ce nici nu știau măcar dacă le mai trăiesc rudele victime ale comunismului.

- Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Un act de sinucidere?

Părintele Arsenie Papacioc:

- E... a simulat că... [sinuciderea, n.n.] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întrebat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimitate, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai...

[...]

Iar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București.

Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:

- Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți...după Coșbuc⁹⁸².
- Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.
- Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?! [...]

⁹⁸¹ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, ²2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

⁹⁸² Nunta Zamfirei, de George Coșbuc, ultima strofă:

Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,
Atâția ani la miri urez!
Și-un prinț la anul! blând și mic,
Să crească mare și voinic, -
Iar noi să mai jucăm un pic
Și la botez!"

- *Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,*
Părintele Ioanichie Bălan:
- *De unul singur, permanent...*
Părintele Arsenie Papacioc:
- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

A stat în București cu ea, tot timpul, da... ”⁹⁸³

Așadar Maica Zamfira este cea care l-a influențat decisiv pe Părintele Arsenie Boca să iasă din ascultare și să se încreadă în vedenii, doar ca să o aibă pe ea ca singura uceniță, luându-l de la toți și de la toate, ajungând la grava amăgire de a-i picta mâinile ei în locul mâinilor Maicii Domnului:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Locțiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”..., cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este părtașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a

⁹⁸³ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...⁹⁸⁴

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

Iată acum mâinile unei vrăjitoare celebre:

Și mâinile Maicii Domnului:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Mai-Zamfira?

cii

Nu noi am pictat așa, ci... Părintele Arsenie Boca.

⁹⁸⁴ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

Așa biserica – transformată în parasinagogă – păstorită de cumnatul ei să devină o afacere de familie, având ca centru pe Părintele Arsenie Boca în locul lui Hristos, al Sfinților Ioan Botezătorul, Vasile cel Mare, Gheorghe, Oprea Miclăuș, Ștefan cel nou, Paisie de la Neamț și în locul Maicii Domnului pe Maica Zamfira.

Nu este de mirare că cea mai de frunte propovăduitoare și practicantă a arsenismului, care nu avea nevoie să slujească din nou ca preot Părintele Arsenie Boca, fiindcă îl considera oficial ca un episcop, regizoarea a toată deruta post decembristă de la Prislop este tocmai sfinția sa.

Ne întrebăm: ce inteligență și farmece personale a avut de a putut așa de mult să hipnotizeze pe hipnotizator? Păcat că nu le-a pus în slujba lui Hristos ci a unui om, luându-l de la Hristos și ca amăgindu-l în fapt să se amăgească și pe sine, amândoi fiind înșelați de ispitorul ce ne vânează prin plăcerea de sine, chiar și în doi.

Să plângem toți cu lacrimi și suspinuri adânci, rugându-L pe mult milostivul Dumnezeu să-i ierte și să ne ferească și pe noi de marea înșelare: a te avea pe tine centru, în locul lui Hristos.

5. CE SPUN DESPRE ACEASTĂ CĂDERE... MARI NOȘTRI DUHOVNICI

cei care prin multele lor suferințe și lupta pentru adevăr pot fi cu adevărat model de sfințenie, pe care, dacă va hotărî și Sfântul Sinod, după trecerea vremii, pentru a nu mai fi în viață cei care i-au cunoscut și pot influența prin mijloace trupești opinia publică, după verificarea vieții și învățăturilor sfinților lor, vor putea fi și canonizați, pentru a fi urmați ca pilde de toți dreptmăritorii creștini:

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Talentat. Făcuse Belle-Arte, pe lângă teologie... Și... împreună cu Julieta. Cine este Julieta? Era un curent foarte puternic în România, cu arsenismul, mai ales la București. El era la Sâmbăta. Când te duceai acolo era cel mai mare har dar să-ți întrebi privirea cu el. Îți dai seama... Părintele Ioanichie Bălan:*

- *Doar cu privirea...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Bucureșteancă?*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știu de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. N-am primit nicio alintare, nu nimic: Domnilor, am venit să vă văd. Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Un act de sinucidere?*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *E... a simulat că... [sinuciderea, n.n.] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întreat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimitate, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai...*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Păi da, că e...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie.*

Noi l-am învinuit că: nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica, (noi cei de la Antim⁹⁸⁵), și te invităm să iei parte la sfățuire cu noi aicea... uite așa.... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui.

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Da, da... scopurile...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Credea în metempsihoză, adică în reîncarnare, lucruri dovedite, nu se puneau problema. Eu personal sunt convins de asta, adică... așa cum cu multe lucruri l-am prins... Și... a rămas mare*

⁹⁸⁵ Aici Părintele Arsenie, gândind bisericește, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Arsenie Boca - de dragul Maicii Zamfira și a propriei lucrări spectaculoase - a refuzat să o practice, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

prieten cu Julieta... Când s-a făcut mănăstirea Prislop, pentru ca să-l aducă Biserica și pe el într-o oficializare, într-o apropiere de unitate, l-au numit stareț la Prislop. El cu Antonie, care era diacon, absolvenți de teologie amândoi, și cel care a murit... Dometie, care a fost până la urmă la Râmeț. Acela era preot de mir și s-a călugărit la Prislop, cu stareț Arsenie... Julieta, care acum era într-o fază nouă, din punct de vedere al Bisericii...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Teoloagă...

Părintele Arsenie Papacioc

- Teoloagă... s-a dus acolo, că erau nedespărțiți: „Antonie, tu ce cauți aici. Aici suntem noi acum. Lasă că te aranjez eu...” [cuvintele Julietei către Antonie Plămădeală, n.n.]. Părintele Antonie a început să fie urmărit. A dispărut...

Părintele Ioanichie Bălan:

- A mers la Slatina...

Părintele Arsenie Papacioc:

- A intrat în „diaspora”. A dispărut... Justiția îl căuta. Pe Antonie îl chema Leonida Plămădeală, dar el acum călugărit era Antonie și...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Securitatea n-a știut, n-a știut și l-a lăsat în pace.

Părintele Arsenie Papacioc:

- L-am primit eu la Slatina, că eu eram egumen la Slatina. I-am făcut și eu o fițuică să stea aici, l-am ocrotit și l-am folosit ca diacon.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, capabil, bun de condei..., l-am apucat și eu, eram aici, că am venit și eu atunci...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Eram prieteni, în sfârșit... L-am trimis la Râșca să conducă, fiindcă noi aveam vreo 6-7 mănăstiri sub control...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Trebuia să ții inventare...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Noi am scos Sihăstria din starea de schit de sub Secu-Neamț, era și Sihla, aveam și Putna, aveam multe sub control... în sfârșit. Când mă duceam la Iași, trimis de mănăstire fiindcă eram egumen, cu ocazia hramului, mergea cu mine un însoțitor și mănăstirea mi l-a dat pe Antonie, de data aceea... Antonie fiind cu mine acolo, umbla și el, eu îmi vedeam de treaba mea, eram la capul Sfintei Paraschiva și părintele Eftimie, starețul de la Bistrița...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Acum e episcopul de la Roman...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.] ...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Cu Sfânta în familie...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Cu Julieta stareț.

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie... M-am întâlnit cu el, odată. Eram stareț la Cheia. Și m-am dus pe la București pe la consilierul acesta, să iau cruciulițe și alt material de colportaj. La Institutul Biblic, m-am întâlnit cu Arsenie. El era la consilieri. Când a ieșit el de acolo, el m-a luat:

- Aaa, Ce faci, părinte Arsenie?

- Vino la noi la Mănăstire...

- *N-am nevoie, (zice), lasă că-mi ții sfinția ta locul, știi...tot Arsenie.*

- *Zic: Părinte eu țin locul meu, nu țin locul nimănui, să știți...*

A fost ultima mea întâlnire cu el. Dar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București.

Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:

- *Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți...după Coșbuc⁹⁸⁶.*

- *Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.*

- *Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Doar patimile...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Și a dovedit.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Deci nu v-ați mai vorbit cu Părintele Arsenie?*

⁹⁸⁶ *Nunta Zamferei, de George Coșbuc, ultima strofă:*

Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,

Atâția ani la miri urez!

Și-un prinț la anul! blând și mic,

Să crească mare și voinic, -

Iar noi să mai jucăm un pic

Și la botez!

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *De unul singur, permanent...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *A stat în București cu ea, tot timpul, da... ”⁹⁸⁷*

Foarte interesant este că informațiile de mai sus, dezvăluite de Părintele Arsenie Papacioc cu mult înainte de a se deschide dosarele securității, au fost confirmate chiar de ucenicii Părintelui Arsenie Boca, desigur cu o altă interpretare... hipnotizată de prejudecata că și sfinția sa și Maica Zamfira sunt sfinți mai mari ca alții, astfel că ei pot face excepție de la turma lui Hristos, putând să încalce canoanele Bisericii și bunul simț românesc, fără a fi vătămați. Să le reamintim, făcând o paralelă, ***citând mai întâi din Părintele Arsenie Papacioc (cu litere înclinate și îngroșate)***, iar mai apoi, ***din ucenicii îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca (cu litere doar înclinate în cazul domnului Daniel Guță și înclinate și subliniate în cazul lui anomismi)***, ca să vedem cum îi confirmă cuvintele:

- ***Părintele Arsenie Papacioc:***

- ***Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.***

⁹⁸⁷ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

- **Părintele Ioanichie Bălan:**
- **Bucureșteancă?**
- **Părintele Arsenie Papacioc:**
- **Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știi de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. [...]Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?...**

S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

- **Părintele Ioanichie Bălan:**

-

Un act de sinucidere?

- **Părintele Arsenie Papacioc:**

E... a simulat că... [sinuciderea, n.n.] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întrebat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimitate, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai... [...] Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie.

Mama ei a fost casnica toata viata, iar familia mereu saraca. Primele trei clase primare le-a facut la Cernavoda, iar din a patra familia s-a mutat la Bucuresti. A absolvit apoi, in 1944, liceul Regina Maria din Bucuresti, dupa care s-a inscris la cursurile Facultatii de Teologie din Bucuresti si ale Facultatii de Filosofie, si le-a absolvit in 1948, cand si-a luat licenta in Teologie. A trecut apoi la doctorat, in cadrul Institutului Teologic, dar datorita intrarii in monahism, in 1950, in perioada de pregatire a tezei de doctorat, in final a renuntat la sustinere. In ultimii ani de facultate Preotul Profesor Gheorghe Cristea o caracteriza "cam dezechilibrata in ceea ce priveste mintea", [...] În acea perioada de studentie fusese "un element decazut" si ca ar fi "dat dovada de acte de indisciplina si comportare morala nesanatoasa" [...] ar fi avut relatii sentimentale cu mai multi profesori de la teologia bucuresteana.

[...]Din alta sursa, o alta tentativa de sinucidere a Julietei Constantinescu (prima) s-ar fi consumat in vara anului 1947 sau a anului 1948, cand Parintele se afla inca la Manastirea Brancoveanu de la Sambata de Sus, si cand studenta Julieta s-a aruncat in lac sa se inece, fiind salvata de Parintele Arsenie.

[...]Il cunoscuse pe Parintele Arsenie inca de la Manastirea Sambata, din 1946, insa la Prislop venise cu gandul sa ramana si sa devina monahie. Inca de la inceputul sederii ei acolo, a demonstrat o personalitate aparte, complexa dar si foarte hotarata. Un exemplu graitor din primele luni de asezare la Prislop il reprezinta un episod legat de o confruntare indelungata cu o alta tanara voind sa acceada spre calugarie, pe nume Maria Culeac. Aceasta venise la Prislop in aprilie 1949 ca sora de manastire, insa in toamna anului 1949, a savarsit un act pentru care va primi pedeapsa apriga din partea surorii Julieta Constantinescu si a Parintelui Arsenie. In fapt, sora Maria a mers singura pe un deal din fata manastirii si a inceput sa cante "Internationala". Aflandu-se in camera Parintelui Arsenie la acel moment, Julieta Constantinescu a trantit geamurile si a amenintat pe Parintele ca daca nu o da afara din manastire, ea se va sinucide, ceea ce a si incercat, inghitind pastile. Parintele a reusit sa o salveze, dandu-i lapte. Acest episod este descris in vol. al II-lea al cartii "Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente".

Pana in septembrie 1950, Maica Zamfira "incercase in nenumarate randuri sa se sinucida, luand pastile in cantitate mare, iar cu o lama de ras a incercat sa-si taie vinele de la mana. Urmele se vad si azi cauza ar fi fost o dragoste neimpartasita. Staretul (n.n. Parintele Arsenie)

cauta sa-i satisfaca toate dorintele, incat in ultimul timp a devenit conducatoarea manastirii” (din vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”). La 8 septembrie 1950 la Manastirea Prislop a venit in vizita si pentru sarbatoarea de hram Episcopul Andrei Magieru al Aradului – poate si fiindca staretul Arsenie intervenise pentru ca sora Maria Culeac, aflata in vesnica disputa cu Maica Zamfira, sa fie trimisa la alta manastire. Dupa aceasta disputa Maica Zamfira a stat la pat bolnava, unde asa o va gasi si inspectorul de la Ministerul Cultelor, la 13 septembrie 1950. Imediat dupa aceasta data, Maica Zamfira si Parintele Arsenie vor pleca la Bucuresti. Este perioada in care Maica Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea. Disputa cu sora Maria Culeac continua, iar Parintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.

La doar 25 de ani, maica Zamfira a devenit stareță a mănăstirii Prislop, în momentul în care locul fusese transformat în așezământ de maici.

[...]

Julieta Constantinescu l-a cunoscut pe părinte în 1946, iar trei ani mai târziu a ajuns la mănăstirea Prislop, unde a fost tunsă în monahism și a devenit apoi stareță. Mărturiile unor apropiați ai săi din acei ani o prezentau ca fiind o tânără cu o personalitate complexă, foarte hotărâtă, însă în unele cazuri cu o atitudine dusă la extrem. Ar fi încercat de mai multe ori să se sinucidă, iar cel care a salvat-o a fost părintele Arsenie Boca, potrivit unor mărturii prezentate în dosarele de urmărire a părintelui. „Până în septembrie 1950, Maica Zamfira “încercase în nenumărate rânduri să se sinucidă, luând pastile în cantitate mare, iar cu o lamă de ras a încercat să-și taie vinele de la mână. Urmele se văd și azi, cauza ar fi fost o dragoste neîmpărtășită. Starețul (n.n. Părintele Arsenie) căuta să-i satisfacă toate dorințele, încât în ultimul timp a devenit conducătoarea mănăstirii” (din vol. al II-lea al cărții „Părintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente)”

Și... a rămas mare prieten cu Julieta... Când s-a făcut mănăstirea Prislop, pentru ca să-l aducă Biserica și pe el într-o oficializare, într-o apropiere de unitate, l-au numit stareț la Prislop. El cu Antonie, care era diacon, absolvenți de teologie amândoi, și cel care a murit... Dometie, care a fost până la urmă la Râmeț. Acela era preot de mir și s-a călugărit la Prislop, cu stareț Arsenie... Julieta, care acum era într-o fază nouă, din punct de vedere al Bisericii...

- **Părintele Ioanichie Bălan:**
- **Teoloagă...**
- **Teoloagă... s-a dus acolo, că erau nedespărțiți:**

Antonie, tu ce cauți aici. Aici suntem noi acum. Lasă că te aranjez eu...” [cuvintele Julietei către Antonie Plămădeală, n.n.]. Părintele Antonie a început să fie urmărit. A dispărut... [...]

Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.]...

- **Părintele Ioanichie Bălan:**
- **Cu Sfânta în familie...**
- **Părintele Arsenie Papacioc:**
- **Cu Julieta stareță.**

In septembrie 1950 Manastirea Prislop era deja transformata in obste de maici, iar Julieta Constantinescu – tanara de 24 de ani, deja cu numele de Maica Zamfira, fusese aleasa staretă. In obste erau atunci 15 vietuitori, dintre care 4 barbati si 11 femei.

Intre barbati era pe atunci si tanarul calugar Stelian (Dometie) Manolache, in varsta de 26 de ani, cel care dupa o vreme va sluji ani buni, pana la trecerea Dincolo, la Manastirea Ramet din jud. Alba. Atat Stelian (Dometie) Manolache cat si Leonida (Antonie) Plamadeala (cel care va deveni mai tarziu Mitropolitul Ardealului), fusesera inchinoviati monahi de Parintele Arsenie, la Prislop, in toamna anului 1949. In noiembrie 1952 obstea de la Prislop cuprindea 17 vietuitori.

„Această fată care venise din București să viziteze Mănăstirea Prislop nu a mai voit să plece de la mănăstire, deși eu și colegul meu i-am arătat călugărului B.A. și ei personal, că șederea unei fete între călugări și între noi care eram mai tineri, atâta timp (două - trei luni), nu este potrivită și deci am cerut călugărului să îi spună să plece de la mănăstire. Din această cauză s-au iscat certuri între noi, fapt pentru care B.A. mi-a pus în vedere mie și colegului să ne căutăm alt loc dacă nu ne place acela, iar până la urmă a plecat această fată, Constantinescu Julieta; pe urmă am plecat și eu, din cauza că mereu m-am certat cu călugărul B.A. pentru plecarea acestei fete, iar el fiind mereu trist și supărat. [...] La auzul celor spuse de noi, că ea ar fi bine să părăsească mănăstirea, s-a supărat pe mine și pe colegul meu și nu a mai vorbit cu noi, decât cu călugărul B.A., cu care studiau împreună toată ziua. Totodată disperată că va pleca din mănăstire, i-a spus călugărului B.A. că dacă o va alungă se va sinucide, fapt pentru care B.A. motiva față de noi reținerea ei în mănăstire”, se arată în declarația călugărului Antonie [Plămădeală – n.n.], prezentată în cartea biografică. [...]

Părintele Arsenie Papacioc:

- **Și e normal acum să faci o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie... [...] Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu faci greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel.**

Să faci un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.

Părintele Ioanichie Bălan:

- **Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...**

De asemenea, Maica Zamfira a fost cea care a încercat mereu, cu forta, sa alunge misticismul popular exagerat creat de oameni in jurul Parintelui Arsenie, cel datorita caruia, in mare masura, Parintele a fost anchetat, inchis si urmarit intreaga sa viata... Ea a încercat in schimb, atat inainte cat si dupa trecerea Dincolo a Parintelui, sa aduca in zona realitatii si a practicii ortodoxiei celei adevarate, chipul luminos al Marelui Traitor Crestin si al Marelui Duhovnic care a fost si ramane Parintele Arsenie Boca. [...]Este perioada in care Maica Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea.

Stareța Zamfira a reacționat la scurt timp, trimițând o scrisoare patriarhului Justinian, prin care solicita ajutorul pentru a-l elibera pe preot. De asemenea, a mers de mai multe ori la Ministerul Cultelor, pentru a cere ajutor în demersul ei pentru a-i reda libertatea călugărului de la Prislop. Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfinții lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului

- **Dar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București. Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:**

- **Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți...după Coșbuc⁹⁸⁸.**

⁹⁸⁸ Nunta Zamfiriei, de George Coșbuc, ultima strofă:

Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,

Atâția ani la miri urez!

Și-un prinț la anul! blând și mic,

- *Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.*
- *Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Doar patimile...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Și a dovedit.*

Cu ceva vreme în urma am încercat să culeg date pentru a creiona o schiță de portret a omului care a stat cel mai îndelung și în toate împrejurările, în imediata apropiere a Parintelui Arsenie Boca: Maica Zamfira Constantinescu.

Este vorba de aproape 43 de ani în care Maica Zamfira i-a fost în preajmă...

Informatorii care ajungeau la Prislop vorbeau despre faptul că în perioada în care părintele a fost dus în unitatea de muncă forțată de la Canalul Dunăre – Marea Neagră, stareța l-a vizitat de mai multe ori. De asemenea, alte mărturii păstrate în dosarele CNSAS, arătau că i-a fost alături și a încercat să îi ofere ajutorul și în anii următori, în care duhovnicul a fost arestat și trimis în mai multe închisori. [...]

Patru ani mai târziu, maica Zamfira și părintele Arsenie au fost îndepărtați din mănăstirea Prislop și li s-a interzis să mai poarte veșmântul monahal, lui pentru toată viața, iar ei până în 1964, când a avut loc amnistia preoților anticomuniști. Preotul a fost angajat la atelierul de pictură al Patriarhiei, iar potrivit unor mărturii, cei doi au locuit împreună pentru o perioadă, într-o casă în București.

„Din anul 1959 a venit în București dimpreună cu fosta stareță de la Prislop Julieta Constantinescu. Unii spuneau chiar că Arsenie Boca este căsătorit cu aceasta. În momentul de față, Boca este angajat la atelierul de pictură de la Patriarhie. Nu are încă buletin de București. Acum a fost trecut pe tabel pentru a i se elibera buletin. El nu mai umblă în haine clericale și nici nu mai poartă barbă. Participă cu regularitate la slujbele religioase de la Patriarhie, în sărbători.

Se ferește însă că să mai aibă legături cu diferiți credincioși și credincioase, care îl admiră și ar vrea să stea de vorba cu el”,

Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai...

[...]

O altă notă informativă din 1965, întocmită de locotenentul major Ștefan Băjenariu, arăta că Julieta Zamfira Constantinescu, „din dosarul informativ ce îl avem asupra lui Boca, după izgonirea din mănăstire, trăiește cu acesta într-o casă cumpărată de amândoi în București, dar nu sunt căsătoriți”, informau autorii cercetării.

[...]

Un moment de cumpănă în viața stareței de la Prislop s-a petrecut în anul toamna anului 1955, când părintele Arsenie a fost arestat din nou și condamnat la șase luni de detenție, pentru „omisiunea de denunț” a legionarului Nicolae Bordașiu [care ar fi trebuit să fie soțul Maicii Zamfira, dar, văzând caracterul femeii, din înțelepciune a refuzat, deși Părintele Arsenie Boca s-a străduit cu toate mijloacele să-i căsătorească, încercând chiar să-i forțeze „duhovnicește”– n.n.], căutat de autorități.

[...]

Fosta stareță rămăsese în atenția Securității, datorită legăturilor strânse cu Arsenie Boca, păstrate și în anii următori când ea s-a mutat la Sinaia, iar Arsenie Boca rămăsese în București.

În 1968, părintele Arsenie Boca a fost găzduit de familia surorii maicii Zamfira, în satul Drăgănescu, de lângă București, unde a început pictarea bisericii, la care paroh era preotul

Savin Bunescu, soțul surorii Zamfirei [deci, biserica din Drăgănescu este o afacere de familie – n.n.].

Din anul 1977, duhovnicul Arsenie Boca s-a mutat la Sinaia, mai aproape de ucenica sa. În ultimii ani ai vieții lui, ea a fost cea care l-a îngrijit.

Maica Zamfira Constantinescu s-a ocupat de organizarea funeraliilor părintelui, înmormântat la Prislop, fiind apoi cea care a făcut posibilă publicarea unei părți a lucrărilor acestuia.⁹⁸⁹

Părintele Arsenie Papacioc:

- ***Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,***

- ***Părintele Ioanichie Bălan:***

- ***De unul singur, permanent...***

- ***Părintele Arsenie Papacioc:***

- ***Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.***

- ***Părintele Ioanichie Bălan:***

A stat în București cu ea, tot timpul, da...⁹⁹⁰

Imediat după aceasta data, Maica Zamfira și Părintele Arsenie vor pleca la București.

Și ce este mai interesant: chiar Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, confirmă cele de mai sus, prin mărturiile ce le-au dat securității, după cum am văzut în subcapitolul rezervat informațiilor din dosarele prezentate de unul din cei mai mari admiratori ai Părintelui Arsenie Boca, Florin Dușu⁹⁹¹:

Iată ce declara chiar Maica Zamfira:

Julieta Constantinescu, într-un interogatoriu din 1955, după ce depășise criza sufletească din adolescență cu ajutorul îndrumărilor și rugăciunilor duhovnicului Arsenie Boca și după ce a îmbrăcat haina monahală, ajungând stareță la Prislop, a evocat întreaga situație: „Eu îl iubeam foarte sincer pe Bordașiu și din partea mea mă gândeam să mă căsătoresc cu el, dar Bordașiu, deși la început mă iubise și el, cu timpul el a început să mă respingă, eu totuși țineam la el și din această cauză am suferit mult. Eram într-un timp foarte decepționată și chiar am încercat să termin cu viața [...]. Deși el începuse să mă îndepărteze din anturajul său, eu totuși trăiam cu speranța că se va schimba și pentru acest lucru eu nu vroiam să mă îndepărtez de el, din contră, mergeam și eu unde mergea el” [...]

Iată ce declara chiar Părintele Arsenie Boca:

După ce am văzut că nu pot să rezolv nimic în privința Julietei, ne-am continuat misiunea în Beiuș și apoi am mers la București pentru ca să relatez patriarhului ce am rezolvat din misiunea încredințată și totodată voiam să-mi continui drumul la Mănăstirea «Tudor Vladimirescu» din Tecuci.

Fiind în București i-am făcut o vizită Julietei acasă și cu această ocazie i-am comunicat rezultatul negativ obținut de la preotul Bordașiu în legătură cu căsătoria ei cu Nicolae Bordașiu.

Vreau să precizez că, despre misiunea încredințată de patriarh avea cunoștință și Julieta și înainte de a pleca ea m-a rugat să trec și pe la tatăl lui Bordașiu Nicolae pentru ca să aranjez cu el situația lor.

⁹⁸⁹ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

⁹⁹⁰ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

⁹⁹¹ Care a ajuns a se îmbrăca, a gesticula, a vorbi ca Părintele Arsenie Boca. Dar aceasta o imprimă duhurile numai celor ce au idoli, de pildă fanilor starurilor de la Hollywood. În Ortodoxie, însă, Hristos și Sfinții eliberează eu-l prin noi și-l duce la găsierea și manifestarea unicității persoanei și asemănarea ei cu Hristos, care are în Sine toate modalitățile de a fi în iubire, iar nu o repetiție plictisitoare a unor șabloane.

Discutând despre faptul că nu am putut să rezolv nimic cu tatăl lui Bordașiu, Julieta a început iarăși să se frământe. Eu văzând tulburarea ei, fiind în drum spre Mănăstirea «Tudor Vladimirescu» cred că am invitat-o și pe ea să meargă cu mine.

Ajunși la mănăstire eu am căutat să-mi rezolv misiunea încredințată de patriarh și cum la mănăstire se găsea și preotul mănăstirii, Iovan Silviu [...]. Iovan Silviu a afirmat către mine și Julieta că Bordașiu Nicolae s-ar putea să se găsească la Timișoara și ne-a precizat că el ne face o scrisoare către fratele său sau cumnatul său, nu-mi aduc bine aminte, care ar putea să ne mijlocească o întâlnire cu fugarul prin intermediul unei a treia persoane pedagog [...].

Eu cu Julieta am ajuns la Timișoara într-una din zilele lunii iunie - după masă - și conform adresei pe care o aveam am mers la fratele sau cumnatul lui Iovan Silviu [...]. Înspre seară, eu împreună cu Julieta și cu fratele sau cumnatul lui Iovan, am plecat la o școală unde urma să găsim pe a treia persoană, care era pedagog la școală [...]. Pedagogul ne-a răspuns că poate să facă acest lucru în ziua următoare, fixându-ne locul și aproximativ ora.

A doua zi a venit și Bordașiu Nicolae și la propunerea mea de a merge unde găzduim noi, el a acceptat. Aci am discutat despre intimitățile care există între el și Julieta. Am discutat despre posibilitatea ieșirii lui din situația de fugar pentru a se putea căsători cu Julieta. I-am propus să se prezinte patriarhului căruia să-i expună situația și să-i ceară sfaturi. Alte propuneri nu i-am făcut și nici alte discuții nu am purtat cu el, decât numai despre intimitățile care existau între el și Julieta.

Bordașiu Nicolae în tot timpul discuțiilor a refuzat să accepte o căsătorie cu Julieta și în urma acestui lucru ne-am despărțit [...].

După această întâlnire Julieta a fost foarte frământată și eu văzând-o în această situație, am hotărât să mergem încă o dată să discutăm cu Bordașiu Nicolae [...]. Având adresa, în ziua următoare de la prima întâlnire, de dimineață am mers, eu și cu Julieta, la locuința unde stătea ascuns Bordașiu Nicolae. L-am găsit acasă și am stat de vorbă cu el 1-2 ore. În discuțiile purtate cu el, am insistat să revină asupra refuzului de a se căsători cu Julieta. Și de data aceasta am primit un refuz din partea lui, motivând că el nu poate să se gândească în situația în care se găsește la o căsătorie [...]”³³⁴.

Julieta nu se liniștește: „în timpul acesta Julieta devenea tot mai tulburată și pentru a-i ameliora starea i-am promis că mă voi duce din nou la Bordașiu pentru a-l sfătui să nu fie atât de categoric în răspunsul lui. În aceeași zi spre seară am mers singur la Bordașiu, i-am arătat că răspunsul lui categoric de a se căsători cu Julieta ar putea atrage după sine și alte fapte grave pe care este capabilă Julieta în situația ei să le comită. Cu toată insistența mea, Bordașiu a refuzat sub motivul că Julieta i-ar putea anula personalitatea dacă se va căsători cu ea (s.n.). A doua zi am plecat cu Julieta la Prislop. Acolo Julieta nu s-a liniștit și i-am promis că voi face o ultimă încercare, adică voi trimite o scrisoare lui Bordașiu pe care o va duce Plămădeală Leonida. Am scris eu personal o scrisoare lui Bordașiu [...].

Câtă atenție deosebită doar pentru o singură persoană feminină, comportament cu totul deosebit față de relația cu celelalte admiratoare ale sfinției sale, intervenind în intimitățile a doi oameni și forțând nota căsătoriei, cu o asemenea insistență ce are pecetea interesului personal. Sugestia ce apare din desfășurarea propriei descrieri este că aceste insistențe datorate tulburărilor și șantajelor sentimentale ale Julietei sunt generate de dorința imperioasă ca să fie astfel degajat de propria responsabilitate față de ea, cu care s-a încărcat la Sâmbăta în urma actului ei sinucigaș, prin care au ajuns:

„în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate”

De aceea Părintele Arsenie Papacioc, chiar a încercat să-l avertizeze pe Părintele Arsenie Boca (care susținea, vorbind de căderea maicii Veronica cu Gigel⁹⁹², că ar fi vreo tactică între ei), ca și cum ar vorbi despre alții: „- Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?! ”⁹⁹³.

⁹⁹² Care până la urmă s-a sinucis.

⁹⁹³ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

Deși acum e un mare interes pe acest subiect obsedant, noi nu l-am fi abordat dacă era vorba doar de o cădere a unor monahi, de undeva din cotloanele întunecate a le istoriei, fiindcă prin pocăință toate se pot curăți și nu vrem să cădem în osânda clevetirii vreunui preot sau a vreunei monahii. Nu putem să nu înțelegem cu durere condițiile grele de alungare a monahilor, din acea perioadă. Săracii... au pățimit multe suferințe. Dar căderile lor nu trebuie ridicate la rangul de sfințenie, ci numai prigoana însoțită de pocăință, dacă a avut loc. Desigur că Părinții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, fiind preocupați de binele Bisericii, ca duhovnici, știau multe și puteau vădi în chip binecuvântat acest păcat notoriu pentru a ne feri pe noi de primejdia înșelării.

6. CE SPUN DESPRE ACEASTĂ CĂDERE... SFINȚII PĂRINȚI

Un frate oarecare din Tebaida ne spunea nouă: „Eu, fraților am fost feciorul unui jertfitor idolesc. Deci, când eram copil, îl vedeam pe tatăl meu de multe ori seara și dimineața mergând în capiște, închinându-se și tămâind idolii. Odată am mers și eu după tatăl meu în taină, neștiindu-mă el, ca să-l văd ce face, dacă merge în capiște și cum se închină. Iar dacă am mers și am intrat în capiște, l-am văzut pe satana șezând ca un împărat pe un scaun împărătesc și toți ostașii lui stând înaintea sa. Și a venit unul din draci și i s-a închinat. Iar el l-a întrebat: „De unde vii și ce ai făcut?” Răspuns-a dracul și a zis: „Iată în cutare parte am fost și am ridicat sfadă, război mare și multă vărsare de sânge am făcut între oameni și am venit să-ți spun”. Zis-a lui satana: „În câte zile ai făcut acestea?” Răspuns-a dracul: „În treizeci de zile”. Măniindu-se a poruncit și l-a bătut pe el, zicând: „Numai această slujbă mi-ai făcut în atâtea zile?” Apoi a venit altul, închinându-i-se iar el l-a întrebat și pe acela: „De unde ai venit?” Răspuns-a: „Am fost pe mare și am ridicat furtună asupra unei corăbii cu mulțime de oameni și s-au înecat toți și am venit să-ți spun”. Apoi l-a întrebat: „În câte zile ai făcut aceasta?” Răspuns-a: „În douăzeci de zile”. Și a poruncit de l-au bătut și pe el, zicând: „Pentru ce numai așa puțin lucru și așa puțină slujbă mi-ai făcut în atâtea zile?” Iată și al treilea a venit și i s-a închinat. Atunci l-a întrebat și pe el: „De unde ai venit?” Iar acela a răspuns zicând: „În această cetate s-a făcut o nuntă. Și am pornit sfadă și război mare între nuntași, între mire și mireasă și multă vărsare de sânge am făcut și am venit să-ți spun”. Și l-a întrebat pe dânsul: „În câte zile ai făcut aceasta?” Și a zis: „În cinci zile”. Și a poruncit ca să-l bată și pe acela, zicând: „Pentru ce în cinci zile numai atâta slujbă și lucru mi-ai făcut?” După aceasta a venit altul și i s-a închinat. Și l-a întrebat și pe acela: „Dar tu de unde ai venit?” Răspuns-a acela, zicând: „Eu, stăpâne, patruzeci de ani sunt de când pururea mă lupt cu un călugăr sihastru în pustie, iar în această noapte l-am împins și l-am aruncat în curvie. Satana auzind aceasta, s-a sculat și l-a sărutat și luând cununa care era pe capul lui, a pus-o pe capul aceuia. Și l-a pus pe scaun aproape de dânsul, zicând: „Cu adevărat, bun lucru și plăcută slujbă mi-ai făcut, vrednic ești de cinstea mea că ai făcut o biruință ca aceasta. Acestea eu văzându-le cu ochii mei și cu urechile mele auzindu-le, am cunoscut că mare este cinul călugăresc. Și așa, lăsând lumea, am venit în pustie, povățuindu-mă Domnul Dumnezeu la calea mântuirii.”⁹⁹⁴

Din punctul de vedere al abordării noastre, prin prisma amăgirii, însă, cunoaștem că de multe ori satana dă poruncă demonilor desfrânării să se apropie de inima celor ispitiți, bărbat și femeie, mai ales dacă sunt călugări, să-i atragă unul de altul prin admirație și fascinație, cu pretext duhovnicesc, și să-i facă să desfrâneze în taină, fără ca să o simtă, printr-o poftă mascată de „iubirea duhovnicească”. Tot el le poruncește cu strășnicie duhurilor trimise ca în nici un caz să nu-i facă să cadă trupește unul cu altul, fiindcă vederea necurăției adusă până la faptă le dezvăluie amăgirea mascată de până atunci și îi ridică la pocăință făcându-i să-i scape din gheare, arzându-l pe satana prin vederea păcatului propriu și smerenia ce apare după aceea. Mântuitorul ne previne despre aceasta arătându-ne cumplita slăbiciune și dându-ne și antidotul pentru a ști cum să ne ferim de ea:

⁹⁹⁴ *Patericul...*, Pentru multe feluri de patimi și războaie ale curviei, ce se ridică asupra robilor lui Dumnezeu, 12.

Mat 5:27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter”. 28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. 29 Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. 30 Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.

În afară de asta cetele diavolești, după cum spune Sfântul Macarie cel Mare sunt de două feluri: ai poftelor (care acționează la cei robiți de plăcerile trupești) și ai îngâmării (ce acționează la vrăjitori și eretici) și înclinăm să credem că, după manifestări, diavolul n-ar fi vrut să scape ocazia unei așa grandioase subtile înșelări de-a dreapta, prin îngâmfare, ce putea amăgi așa de mulți, datorită marilor capacități cu care a fost înzestrat fascinantul întemeietor de mișcare de mase de la Prislop. Astfel că e posibil să-l fi ferit chiar el însuși de căderea cu trupul pe Părintele Arsenie Boca pentru ca să aibă impresia că a ajuns la nepătimire și încredințat de aceasta să se propovăduiască pe sine ca cel mai bun exemplu de urmat:

Odată mi-a spus: „Măi, să nu cumva să judecați pe preoți, căci cei ce judecă pe preoți ajung la judecata lui Dumnezeu. Și ei greșesc, și ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoți, să mă dai exemplu pe mine...”

[De ce nu pe Hristos, pe Sfântul Ieromonah Visarion Sarai, pe dascălul dascălilor și cel mai mare teolog al secolului XX Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, măcar din recunoștință că el l-a promovat de a ajuns celebru la Sfânta Mănăstire Sâmbăta de Sus, sau pe vreun alt contemporan evlavios al Părintelui. În opinia sfinției sale nu mai era vreun alt exemplu pozitiv atunci? – n.n.]⁹⁹⁵

*Nu te feri a face tot lucrul cu smerită cugetare, nici iarăși de dezbate. Și de vei fi silit a râde să nu ți se vadă dinții tăi. Și de vei fi silit a vorbi cu femei, întoarce-ți fața ta despre vederea lor și așa vorbește cu dânsule, Iar de monahii depărtează-te ca de foc și ca de cursa diavolului, precum și de întâlnirea și de împreună vorbirea și vederea lor, ca să nu se răcească inima ta din dragostea lui Dumnezeu, și ca să nu-ți pângărești inima cu noroiul patimilor; măcar de ar fi și surori ale tale după trup, ca și de cele străine ferește-te. De amestecarea cu ai tăi ferește-te ca să nu se răcească inima ta din dragostea lui Dumnezeu.*⁹⁹⁶

Dar diavolul, uneori, mai aplică și un alt truc. Dacă totuși cei doi cad, din neatenție, în împreunare trupească, după o pocăință scurtă, la care se face și el părtaș în sensul sădirii unor sentimente ce mimează umiliința fierbinte, ce merge pe aceleași cărări ale senzațiilor înșelate (vezi celebrul caz al lui Francisc de Assisi), le retrage iar pofta trupească sesizabilă și îi convinge că, acum, odată căzuți, sunt cu experiență și nu mai pot cădea altădată, și iar îi aduce în starea dinainte, dar agravată prin faptul că au ignorat evidența la care i-a chemat Dumnezeu.

Sau, iar este posibil, dacă mentalitatea se strică foarte mult prin practicarea credinței păgâne, cum a fost și cazul Părintelui Arsenie Boca, după cum vom vedea mai jos, să amestece în cap ideea că păcatul desfrânării nu-i păcat, ci dătător de sănătate sau chiar îndumnezeitor, după cum citim în *Cărarea Împărăției* și în toate scrierile hinduse, mai ales în cele tantrice, dar nu numai. Atunci se practică și desfrânarea fățișă și se păstrează și ideea că s-a ajuns la desăvârșire.

*Mai bine-ți este a mânca venin de moarte, decât a mânca cu femeie, măcar de ar fi și maica sau sora ta.*⁹⁹⁷

Ca bărbatul să poată sta împreună cu femeia în aceeași locuință și să nu desfrâneze nici măcar în duh, trebuie să fi ajuns amândoi la nepătimire:

Cineva se teme de Dumnezeu ca să nu-L supere cu ceva - aceasta e întâia iubire. Cineva are mintea curată de gânduri - aceasta e cea de-a doua iubire, mai mare decât prima. Cineva

⁹⁹⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturiile din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 99.

⁹⁹⁶ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

⁹⁹⁷ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408

are în chip simțit harul în sufletul său - aceasta e a treia iubire, încă mai mare. Cea de-a patra și desăvârșita iubire de Dumnezeu e atunci când cineva are harul Duhului Sfânt în suflet și în trup. Trupul unuia ca acesta se sfințește și după moarte se va preface în sfinte moaște. Așa a fost la marii sfinți mucenici, la proroci și la cuvioși. Cine a ajuns la această măsură rămâne neatins de iubirea trupească. El se poate culca liber cu o fată, fără a încerca față de ea nici un fel de dorință. Iubirea lui Dumnezeu e mai puternică decât iubirea de fată spre care este atrasă toată lumea, afară de cel ce are harul lui Dumnezeu în deplinătate; pentru că dulceața Duhului Sfânt renaște omul întreg și-l învață să iubească pe Dumnezeu în deplinătate. Pentru deplinătatea iubirii dumnezeiești, sufletul rămâne neatins de lume; chiar dacă omul trăiește pe pământ în mijlocul altora, din iubirea lui pentru Dumnezeu el uită tot ce este în lume. Nenorocirea noastră stă în aceea că, din pricina mândriei minții noastre, nu stăruim în acest har și el părăsește sufletul, și sufletul îl caută plângând și suspinând, și zice: „Sufletul meu tânjește după Domnul”.⁹⁹⁸

După cum ați înțeles deja, având acest fel de ispită continuă prin mândria că este mai deosebit și nu trebuie să asculte de vreun povățuitor, Părintele Arsenie Boca nu putea să fi ajuns la nepătimire. Dar nu numai atât, după cum vom vedea mai jos, trupul sfinției sale nu s-a prefăcut în Sfinte Moaște ci are un aspect negru și respingător, ca o mare și ultimă dovadă că nu trebuie să-l urmărim în nimic, nici în a fi în neascultare, dar nici în sta în aceeași casă cu o femeie care nu ne este mamă, soție, soră sau fiică, nici măcar cu pretextul misiunii creștine.

Cum că nu se cade ca întâlnirile femeilor să se facă fără de pază

Pentru stăpânirea gândurilor și înfrânarea patimilor, din destul am zis mai sus.

Dar trebuie nu numai de acestea să ne păzim, ci și de întâlnirile cu femeile pe cât este cu putință să fugim, de nu vreo nevoie oarecare netrecută ne-ar sili spre întâlnire. Încă și vreo nevoie de ne va ajunge, ca de foc trebuie să ne ferim și prea iute și grabnică despărțirea să o facem, căci iată ce zice pentru aceasta Înțelepciunea lui Solomon (Pilde 26, 27): "Va lega cineva foc în sân și hainele lui nu le va arde? Sau va călca cineva peste cărbuni de foc și picioarele lui nu le va arde?" Iar de va zice careva că dintru a se întâlni cu femeile și de a petrece împreună multă vreme, nu se vatămă, apoi să știți că unul ca acesta sau nu se împărtășește firii bărbătești, în mijlocul amândurora firilor stând - precum spun că sunt famenii cei din naștere, de vom zice că aceia au nepătimire către femei, uităm ce zice înțeleptul că pofta famenului este stricând fecioria fetei - sau deși s-au împărtășit firii bărbătești, dar unul ca acesta fiind înecat de patimi nu mai simte că pătimește, întocmai fiind cu oamenii beți sau cu cei ieșiți din minte cari cele mai cumplite pătimind, socotesc că sunt afară de pătimire.

Dar cum să zicem (ceea ce nu este de zis) că este cineva care nu se îmboldește de patimă bărbătească; deși el nu pătimește, nu îi va amenința însă pe alții că adică, nu pătimește? Căci deși unul ca acesta n-ar avea sminteală, întâlnindu-se des cu femeile și vorbind, dar oare puțină pagubă pricinuieste celor cari îl văd întru asemenea întâlniri?

Să nu se înșele unul ca acesta, căci oricum ar fi se primejduiește. La asemenea întâlniri pătimește vătămare în gânduri; dar cum ne va încredința pe noi că și femeia este fără pătimire? Căci adeseori aceea fiind mai slabă cu firea, pătimește sminteală în cuget din pricina celui care face întâlnirile fără de pază. El adică nu s-a rănit, dar a pricinuit rănire fără ca să cunoască ... De multe ori femeia, ca și cum din dragoste duhovnicească, venind la călugăr începe cu ochii a se umple de păcat; căci prin căutături obraznice se vânează de chipul apropielui și pe fecioria cea dinăuntru (pe care Mirele Hristos o iubește mai ales) a sufletului cu gânduri necurate o strică.

Pentru ca să înțelegi mai bine, frate ori soră, cât de multă pază se cuvine să avem a nu da pricină smintelii, voi aminti o pildă de la Sfântul Macarie:

În vremea când se făcea prigoană pentru credința creștinească, unul dintre creștini suferise multe chinuri grozave din partea tiranului, fusese spânzurat pe lemn și tot trupul lui era rănit, apoi a fost aruncat în temniță în stare jalnică. Acolo îi slujea la cele de nevoie o călugăriță.

⁹⁹⁸ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 63.

Dar pentru că nefericita de ea petrecea adesea cu el fără de pază, a căzut la urmă în păcatul curviei acolo în închisoare. O cădere jalnică și vrednică de plâns. Prin urmare iată că nici sângele acestui mucenic pe care l-a vărsat pentru Hristos, nici rănile cele grozave, nici strămoștoarea temniței, și nici măcar evlavlia cea multă a călugăriței, n-au putut să le ajute spre a nu cădea în păcat, pentru că nu s-au păzit de pricinile păcatului.

Ce-ți ajută ție iscusința la vorbă și bărbăția sufletului, dacă nu vei fi cu pază și mai ales de nu vei fugi de pricinile smintelilor și de întâlnirile zăbavnice cu femeile.

Căci Sfântul Apostol Pavel nu ne îndeamnă să stăm de vorbă și să ne luptăm (când este vorba de sminteala trupească), ci mai vârtos ne poruncește: fugiți de curvie (I Cor, cap.6.18). Deci ca nimic din cele zise să nu se întâmple trebuie să fugim, de este cu puțință, cu desăvârșire de întâlnirile cu femeile, iar de nu este cu puțință cu desăvârșire cel puțin să ne ferim de întâlnirile cele dese și cu zăbavă (adică lungi) cu femeile; nu pentru că urâm neamul lor, să nu fie! Nici nu ne lepădăm de rudenia lor. Ci mai ales le povățuim și cu pilde voim a le folosi după puțință pe cele care cu adevărat voiesc a-și păzi cinstea, dar mai ales pe cele cari au îmbrățișat cinul monahicesc și au intrat în stadiul luptelor pentru curățenie, de vreme ce acestea se nevoiesc asemenea cu noi pentru același scop. Iar de întâlniri dese și vorbiri lungi să ne ferim, ca nu cumva să se facă aducere aminte a patimii pe care am lepădat-o și pe care am oprit-o, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos. Amin ⁹⁹⁹.

Dar chiar și cei desăvârșiți, și cei nepătimitori, se fereau de a viețui cu femeile, iar dacă nu o făceau ajungeau să fie batjocoriți de draci. Nu există niciodată, nici un fel de nevoie reală pentru ca un monah să viețuiască împreună cu o monahie. Orice pricină, cât de binecuvântată ar părea, blagoslovită de orice autoritate bisericească, sau chiar și forțată de contextul istoric sau de moment, fiind de fapt o cursă diavolească:

5. **Zis-a ucenicul lui Avva Sisoe către dânsul: „Părinte, ai îmbătrânit, haide dar să mergem aproape de lume”. Zis-a lui starețul: „Unde nu este femeie, acolo să mergem”. Zis-a ucenicul lui: „Și care este locul acela unde nu este femeie, fără numai singură pustia?”. Și i-a zis lui starețul: „Deci dar în pustie mă du”. Și s-a liniștit acest stareț în muntele lui Avva Antonie 70 de ani, numai puțin petrecând mai-nainte cu Avva Or în Schit, și vezi cum încă tot se îngrădea pe sineși.**

6. **Un frate a întrebat pe un stareț, zicând: „De se va face nevoie să vină cineva în vorbire cu o femeie, cum se cade să o întâmpine pe dânsa?”.**

Și a răspuns bătrânul: „Nevoia aceasta este de la diavolul, că multe și din multe feluri de pricini, de ca și cum ar fi de nevoie, punându-le înaintea vicleanul, ca pe cel ce se nevoiește împotriva lui cu una dintr-aceasta să-l robească și să-l pogoare cu sineși în prăpastia pierzării; însă, precum ai zis, de se va face vreodată nevoie de vorbă cu o femeie, să nu o lași să vorbească mult cu tine.

Încă și tu când vei grăi, încheind în puține graiuri, zi cât mai multe pricini și degrab las-o pe dânsa; iar dacă vei zăbovi cu dânsa, nu vei putea scăpa de putoarea ei, ci gândul tău, de dânsa umplându-se, se va moleși și va cădea de aici înainte".

[...]II.

A lui Grigorie Dialogul

In vreme ce povestesc, Petre, lucrurile bărbaților celor mai mari, de năprasună am venit întru pomenirea lui Andrei, Episcopul cetății Fundis [Oraș din vechea Italie], adică de ce a făcut întru dânsul Dumnezeiasca milostivire. Prin care, pe cei ce citesc îi îndeamnă mai vârtos a se păzi, **ca cei ce trupul lor cu înfrânarea și l-au sfântit să nu cuteze a locui cu femei, ca nu cumva sub o atât de mare cădere cu gândul să se supună, că, de față fiind fata, pofta o zădărește, și spre rău o pleacă pe dânsa.** Că pentru lucrul ce-l povestesc eu aici nu este îndoiială, pentru că atâtea mărturii sunt câți locuiesc în cetatea aceea.

⁹⁹⁹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408-410.

Deci acest preacucernic bărbat, viața sa plină o petrecea de fapte bune, și prin înfrânare păzirea cea dinlăuntru cu sfințenie o păzea. Și avea o călugărită oarecare ce de multă vreme locuia împreună cu sine, și n-a voit să o lepede pe ea din episcopie sau dintru grija sa, întru vestire fiind despre curăția sa și a aceleia, lăsând-o pe dânsa să locuiască cu el în episcopie. Dar, dintru aceasta, obișnuitul întru răutate vrăjmaș a cercat intrare de ispită în sufletul episcopului.

Și a început să vâre frumusețea aceleia în ochii lui cei gânditori și, pe pat culcându-se, i-a gătit acestuia a gândi cele ce nu se cuveneau.

Într-o zi, un jidov din părțile Campaniei, venind în Roma, apucându-l pe dânsul seara pe cale și neavând unde să găzduiască, a poposit spre a rămâne în capiștea lui Apollon, ce era aproape de locul acela. Și temându-se de spurcăciunile ce se făceau în acel loc, măcar că nu avea credință în Cruce, pe sineși cu semnul crucii îngrădindu-se, s-a culcat. Iar pe la miezul nopții, liniște fiind din pricina pustietății locului, și pentru singurătatea sa speriindu-se, zăcea treaz.

Și de năprasnă uimindu-se, a văzut norod mult de duhuri viclene cum mergea înainte ca într-un alai al unei stăpâniri. Iar cel mai întâi decât ceilalți a șezut în scaunul său, și au început duhurile cele ce stăteau înaintea lui să cerceteze faptele și izvodirile lui, căutând să se înștiințeze câtă răutate și vicleșug dintr-înșii a lucrat fiecare. **Iar când toți îi povesteau lui cele ce au lucrat asupra oamenilor, unul, în mijloc sărind, a vestit ispita și tulburarea cărnii ce s-a ridicat în sufletul episcopului Andrei prin frumusețea călugăritei ce locuia împreună cu dânsul în episcopie.**

Deci aceasta auzind-o proestosul celorlalte duhuri, vicleanul diavol, foarte cu dulceață o a primit și a mărturisit cum că mare câștig i s-a adus lui, anume că a înduplecat suflet de bărbat sfânt în greșeala pierzării. Iar dracul cel ce a vestit acestea, adăugând a zis: „Până în ziua trecută n-am încetat supărându-l pe el, și gândul lui a-l trage n-am putut, iar ieri, spre seară, l-am făcut a se atinge cu împătımire pe dinapoia sfintei fecioare cu mâna sa”. Atunci, vicleanul diavol, vechiul vrăjmaș al neamului omenesc, pe acesta mângâcios chemându-l, a zis: „Ceea ce ai început, silește-te a împlini, ca întru căderea lui, tu singur între ceilalți semnul biruinței să-l dobândești”.

Deci acestea văzând jidovul și auzindu-le, întru mare frică și înghesuială [strâmtorare] a căzut. Iar diavolul, proestosul duhurilor celor viclene, le-a poruncit acelora să caute să afle cine este cel care a cutezat a se culca în casa lor. Și venind duhurile vicleșugului, și cu demănușul cercându-l, dacă l-au văzut pe el cu semnul crucii pecetluit, mirându-se, au zis: „O, nevoie, vas pângărit și pecetluit este”; și aceasta lui vestind-o, toată tulburarea duhurilor celor viclene s-a făcut nevăzută.

Iar jidovul cel ce a văzut și a auzit acestea, îndată s-a sculat, și la Episcop cu sârguință a venit, și aflând-l pe dânsul în biserică, l-a luat deosebi. Și căuta a se înștiința de la dânsul de ce fel de ispită este cuprins. Iar el, rușinându-se, nu mărturisea. Atunci a zis jidovul: „Au nu pe roaba lui Dumnezeu cutare ți-ai răzimat ochii tăi prin dragoste urâtă?”. Iar Episcopul se lepăda chiar și de acestea. Și a zis jidovul: „Pentru ce te lepezi? Au nu până la aceasta te-ai pogorât? Ieri, spre seară, au nu cu împătımire ai apropiat mâna dinapoia ei?”

Atunci, Episcopul, cu graiurile acestuia vădit fiind, cu toată smerita cugetare a mărturisit cele pe care mai-nainte le tăgăduia. Și vrând jidovul a-i mângâia rușinea greșelii lui, i-a povestit lui cum a cunoscut aceasta, și cele ce le-a auzit întru adunarea duhurilor celor viclene. **Iar acestea auzindu-le Episcopul și cunoscându-le, îndată la pământ plecându-se, pe sineși la rugăciune s-a dat; și numaidecât din episcopie nu numai pe roaba lui Dumnezeu aceea, ci și toată partea femeiască pe care o avea spre slujba episcopiei a lepădat-o,** iar capiștea lui Apollon, biserică a Fericitului Apostol Andrei o a făcut.

Și s-a izbăvit și de bântuiala cărnurilor sale, cu darul lui Dumnezeu izgonindu-se desăvârșit de la dânsul, iar pe jidov către veșnica viață l-a tras: că tainele credinței pe dânsul învățându-l, și cu apa Botezului curățindu-l, în sânul Sfintei Biserici l-a adus. Deci s-a făcut

ca jidovul cel ce spre mântuirea altuia alerga, întru a sa a sosit, iar dintru aceasta puternicul Dumnezeu l-a adus pe altul la viață bună, de unde pe altul într-însa a fi păzit a binevoit.¹⁰⁰⁰

Dar să vedem și un caz nefericit, foarte asemănător cu al Părintelui Arsenie Boca:

Acestea și multe alte părintești sfătuirii și învățături punându-le înaintea Cuviosul Ioan fraților care veniseră la dânsul, a adus și oarecare povestiri despre cei înalți la minte și despre cei ce nădăjduiesc spre sine și a spus povestirea aceasta: A fost un oarecare monah, care petrecea în pustia cea de aproape, bine nevoindu-se în peșteră, mâncând pîine din osteneala mâinilor sale, se rugîndu-se neîncetat și sporind în fapte bune.

Deci, văzîndu-și viața sa curată și cinstită, a început a se înălța în sine cu părerea, socotindu-se că este îmbunătățit și sfânt și nădăjduia că niciodată nu va aluneca. Dar într-o seară târziu, cu voia lui Dumnezeu, a venit la dânsul ispititorul într-o nălucire de femeie preafrumoasă, ca rătăcită prin pustie, și, găsind ușa deschisă, a intrat în peșteră și, căzând la picioarele monahului, l-a rugat s-o lase să se odihnească în peșteră, deoarece o apucase noaptea. Iar el, făcându-i-se milă de dânsa, a primit-o, netemîndu-se de cădere, pentru că nădăjduia în sine. Și a întreat-o de unde vine și cum a rătăcit în acea pustie. Iar ispititorul, cel cu chip de femeie, mințind multe, a întins către el vorbă lungă, prin cuvinte înșelătoare. Și, ascultând cu luare-aminte, a început a se porni spre pofta păcatului. Apoi, spunând amândoi cuvinte desfrânate, monahul se tulbura cu gândurile și, aprinzîndu-se într-însul văpaia de pofta desfrânării, s-au învoit la păcat, și acum se începea fărădelegea. Dar deodată femeia aceea, chiuind cu mare glas, s-a stins ca o umbră din mâinile lui și s-a făcut nevăzută.

Atunci, îndată s-a auzit în văzduh glas de diavoli mulți, care râdeau, hohoteau, îl ocărau și-i ziceau: "Cel ce se înalță, se va smeri! Deci tu te-ai înălțat pînă la ceruri, iar acum ai căzut pînă la iad". Acel monah, văzîndu-se așa batjocorit, a căzut în deznădejde și, lăsându-și chilia și pustia, a ieșit în lume. Într-o cădere ca aceasta l-a pogorât cea mai înainte înălțare de minte a lui.¹⁰⁰¹

Având în vedere aceste realități dureroase ale firii căzute, descrise mai sus, chiar dacă am închide ochii la evidențe și am admite că și Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira ar fi ajuns amândoi la nepătimire și desăvârșire, și așa au păcătuit împotriva Sfintei Învățăturii Ortodoxe. Pentru aceasta, ca de obicei, să vedem ce spun despre aceasta, Sfinții Părinți:

Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

1. *Păzirea vederii. Ce este vederea și ce ochii*

Pentru că să meargă cuvântul după rânduială, vino să fac pomenire Sfințitei tale desăvârșiri care sunt dulcelele cele potrivnice ale fiecărui organ al simțurilor și cum se cuvine să-ți păzești mintea de ele.

Primul organ al simțurilor care ne întâmpină este cel al vederii. El este numit de către cercetătorii firii [omenești] „simțul cel împărătesc”, iar de teologi „cel care se supune Duhului dumnezeiesc” și „rudenia minții”.¹

Înțelepciunea populară zice: „Ochii sunt mai credincioși decât urechile”. Ochii sunt cele două făclii ale trupului - după cuvântul Domnului (Mt 6, 22). Astronomii îi numesc cei doi luminători ai feței, iar filosofi - primii doi furi ai păcatului.

Un înțelept îi numește cele două ventuze ale sufletului pe care acesta, întocmai ca o caracatiță, le întinde și . ia de departe cele ce îi plac.

Sau, ca să-l citez pe Marele Vasile, ochii sunt cele două mâini fără trup cu care sufletul le apucă pe cele văzute pe care le iubește și sunt departe, iar cele pe care nu le poate apuca cu mâinile (mai ales ochii cei frumoși), pe acestea le apucă iarăși cu. ochii și le dobândește. Vederea este pipăire mai subțire decât pipăirea mâinilor, dar mai groasă decât pipăirea imaginației și a minții, după cum spune [Sfântul] Vasile în Cuvântul pentru feciorie: „Printr-o oarecare pipăire și vedere îl amăgește pe suflet către dulceață prin aruncarea ochilor și, ca și

¹⁰⁰⁰ Everghetinos, Ed. Egumenița, Editura Cartea Ortodoxă, s.l., 2009, <<https://archive.org/details/Everghetinosul-VolumulI-ii>>, <<https://archive.org/details/EverghetinosulVol.Iii-iv>>, joi, 10 septembrie 2015, pp. 379, 372-373.

¹⁰⁰¹ *Viețile Sfinților* apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 27 Martie, p.395-396.

cu niște mâini netrupești, se atinge de cele dorite de departe. Iar acelea de care nu se poate atinge cu mâinile trupului le cuprinde pătimaș prin aruncarea ochilor.”

De la ochii aceștia taie, deci, imaginile și frumusețile acelor trupuri care îndeamnă sufletul la îndrăgiri urâte și necuvioase. Căci ai auzit zicând-pe Marele Vasile: „Ochii să nu se desfete cu spectacolele prostești ale scamatorilor sau cu privirea trupurilor, care leagă în suflet ghimpele plăcerii” (P.S.B. 17, Omilia XXII către tineri, p. 578, ed. 1986).

Înțeleptul Solomon zice: Ochii tăi drept să caute, și genele tale drept să clipească (Pr 4, 25), iar Iov mărturisește: Legătură am făcut cu ochii mei, și nu voi căuta spre fecioară (Iov 31, 1). -

La acest simț te rog să-ți pui întreaga atenție, Stăpâne al meu, deoarece acest simț, după cum am spus, se aseamănă cu un fur și mai ales cu șeful tâlharilor, din cauză că răpește cu iuteală mintea și, alunecând într-o clipă prin ochi, aleargă la locul păcatului. Acolo s-a uitat cu împătımire, s-a amestecat cu idolul frumuseții, și l-a întipărit într-o clipă în creier prin risipirea duhurilor, a îndulcit sufletul cu idolul, a trimis înlăuntru dorința și pofta, în cămara inimii și, fără a mărturisi păcatul, l-a lucrat - după Marele Vasile. Aceasta este. ceea ce Domnul a zis: Tot cela ce caută la femeie spre a o pofti pre ea, iată, a preacurvit cu dânsa întru inima sa (Mt 5, 28).

De aceea Solomon [ne atenționează] să nu fim prinși de proprii ochi și zice: Să nu te biruiască pofta frumuseții, nici să te vânezi cu ochii tăi (Pr 6, 25). Iar Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, aducând problema în discuție, oprește chiar și vederea cea superficială: „Să nu te răpești împreună cu genele tale, de este cu puțință, nici [să fii răpit] de vederea cea superficială” (Cuvânt la duminica cea nouă}', [iar] Nichita Stithatul tâlcuiește acest lucru astfel: „De este cu puțință, să nu te răpești cu genele tale nu numai de. vederea cea iscoditoare și mult cercetătoare, ci, de este posibil, nici măcar de cea pătrunzătoare, [dar] întâmplătoare și în treacăt, păzindu-te cu dinadinsul până și de vederea cea superficială, pe care să o ții [în frâu]. Iar pentru greutatea lucrului stă înainte cuvântul «de este cu puțință». Este însă o [scăpare] aceea de a privi cu o căutare simplă. Căci [cunoscând] aceste două [feluri de vedere], spunem că a privi cu iscodire este ca o înmulțire [a păcatelor], iar a privi superficial este ca o împușinare [a lor].”

2. Ce se cade a face cineva când va fi răpit cu ochii

Iar dacă un fur ca acesta va reuși să te răpească vreodată, să te nevoiești ca măcar să nu lași idolul Afroditei - adică al poftei celei urâte - să se întipărească în sufletul tău. Și cum asta? Sau să năzuiești la Dumnezeu prin rugăciune, acest lucru fiind mai puternic, căci: A Domnului este mântuirea (Ps 3, 8), după cuvântătorul de psalmi, sau să-ți întorci imaginația spre un alt gând oarecare. Că idol pe idol și imaginație pe imaginație se șterg. Căci, zice înțelepciunea populară, „cui pe cui scoate”.

O astfel de lucrare se vede că făcea și Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „Vederea m-a răpit pe mine, dar m-am ținut. Idol al păcatului nu mi-am făurit. Idolul a stătut și am scăpat de încercare.” Auzi, a stat - zice - idolul păcatului și nu s-a întipărit în imaginație, iar omul s-a slobozit imediat de ispită, adică de învoirea și [drept urmare] de fapta păcatului.

Sfântul Ioan Gură de Aur și Sfânta Singlitichia te sfătuiesc să folosești următorul meșteșug pentru a scăpa de patima ta, adică de idolul acelei fețe care s-a întipărit în imaginația ta și cu care diavolul nu încetează a te supăra: scoate cu mintea ochii idolului aceluia, scoate-i carnea de pe obraji, taie-i buzele, scoate-i pielea de deasupra care se arată a fi frumoasă și gândește-te că ce se ascunde dedesubt este atât de greșos încât omul nu suferă a o vedea fără urâciune și îngreșoare.

Nu este-altceva decât o căpățână despuiată și un os înroșit, plin de sânge și înfricoșat la vedere. Că Gură de Aur zice: „Nu lua aminte nici aici la floare, ci treci mai în profunzime cu gândul și, ridicând cu gândul de jur împrejur pielea cea frumoasă, ia aminte la cele ce zac sub ea”. (Omilia VII Ia Epistola a II-a către Corinteni). Iar preaînțeleapta Singlitichia zice: „De

se ivește în cămărilor minții o nălucire de vedere necuvioasă, se cade a o schingiui cu cuvântul și astfel să se taie ochii [acelui] idol, să i se scoată carnea din obraji, să i se taie și buzele și să se vadă închegarea cea urâtă de oase goale și astfel să se socotească ce era [de fapt] cea dorită. Astfel poate fi oprit gândul de la rătăcirea cea deșartă. Căci cea iubită nu era nimic decât numai sânge și oarecare flegmă amestecată. Trebuie însă să ne reprezentăm în gândul [nostru] că din toată ființa celui îndrăgit izvorăsc răni greu mirositoare și putrezite și, ca să spun pe scurt, se înfățișează ochilor celor lăuntrici asemenea unui mort. Căci așa se cade a ne îndepărta de dulcea pătimire.” (Marele Atanasie în Viața Sfintei Singlitichia).

Paza celor cinci simțuri

125

3. *Vederea întipărește mai adânc pe idolii săi înlăuntru decât alte simțuri; de ce?*

In al doilea rând, să-ți păzești bine vederea, pentru că acest simț este mai subțire² și mai pătrunzător; pentru că este mai pătrunzător, este mai dorit și, de minte; Pentru că este mai dorit, idolii săi se zugrăvesc mai adânc pe tabla închipuirii și de aceea se șterg cu mai multă greutate. De aceea, atât sfinții cuvântători de Dumnezeu, cât și toți Părinții neptici hotărâsc îndeobște că ochii văd lucrurile cele văzute prin ipostasie.

Acestea [de mai sus] le vedem împlinindu-se prin lucrarea lor: ștergem mai ușor chipurile pe care le-am închipuit prin celelalte organe ale simțurilor, iar pe cele pe care le-am întipărit în imaginația noastră prin ochii noștri iscoditori fie [le ștergem] după mult timp și cu multă osteneală, fie nu le putem șterge deloc. Fie treji, fie în somn, aceste chipuri nu încetează a ne asupri și a ne supăra. într-un cuvânt, îmbătrânim și murim împreună cu ele. 4

4.

Arhiereul se cade să fugă de vorbirea cu femei

Ia aminte, te rog fierbinte, Stăpâne al meu preaiubit, și păzește-te bine de împrietenirea ochilor tăi cu privirea cea iscoditoare a fetelor frumoase, ca nu cumva să te biruiască pofta de frumusețe. Și într-adevăr, în mare primejdie te afli și pentru că ești tânăr și pentru că, fiind arhiereu, nu se poate să nu întâmpini niște fețe ca acestea care, chiar dacă sunt privite de departe, aruncă în inimă săgețile dezmierdării. De este posibil, să nu dorești a întâmpina vreodată niște fețe ca acestea sau a stă la vorbă [cu ele], chiar dacă convorbirea s-ar datora mărturisirii - căci așa hotărâsc Sfinții Părinți. Mi-aduc aminte că în canonul al 18-lea al Sinodului al VII-lea (ecumenic) se spune că atunci când se va afla arhiereul afară în vreo mahala și s-ar afla acolo și femei, acelea să se îndepărteze de acolo atâta timp cât arhiereul este de față și să nu îndrăznească a-i sluji în vreun fel.

„Dacă s-ar afla că cineva a adus în episcopie sau în mănăstire roabă sau slobodă pentru a i se încredința o slujbă, să se mustre, iar stăruind să se caterisească. Iar dacă, întâmplător, în suburbii ar fi femei și ar vrea episcopul sau egumenul să facă un drum acolo, nici o încredințare de slujbă să nu se dea vreunei femei, fiind de față episcopul sau egumenul, cât timp stă el acolo, ci, pentru a nu fi bănuț, să stea în altă parte, până se va duce episcopul.” (Canonul 18, Sinodul VII Ecumenic, Pr. C. Dron, Canoanele, p. 426, București, 1933) 5

5.

Ce să facă cineva când vorbește cu femeile

Credem că acest canon oprește ca femeile să nu vină nicicum la vederea arhiereului. Dar fiindcă acest lucru nu e cu putință, atunci apleacă-ți privirile când vorbești cu femeile și adu-ți înainte faptul că Dumnezeu este de față sau închideți [ochii] cu totul, lucrul acesta fiind desăvârșit.⁴

Iar gura ta să cânte: Mai înainte am văzut pe Domnul înaintea mea pururea, că de a dreapta mea este, ca să nu mă clătesc (Ps 15, 8). Să nu fii singur, ci să ai împreună cu tine unul sau doi, ca să nu dai prilej vrăjmașului celui ce te luptă pe tine.

Odată s-a dus Isidor, preotul Schitului, la Alexandria, ca să se întâlnească cu Patriarhul Teofil, iar după ce s-a întors s-au adunat Părinții și l-au întrebat: „Cum se află lumea, Avva?

Ce fac oamenii?” Iar el a răspuns: „Eu față de om n-am văzut decât fața Patriarhului”. Atunci ei l-au contrazis: „Oare s-au prăpădit și s-au scufundat oamenii, Avva?” Iar el a răspuns: „Nu, dar m-am silit pe mine a nu vedea față de om”. Și toți s-au minunat de păzirea lui cea cu dinadinsul.

Aceasta este o pildă din care Prea Sfinția ta poți să înveți cât este de rău a-ți lăsa ochii să se răspândească ici și colo. Pentru că din această răspândire nu se poate câștiga nimic altceva decât dezmierdări și patimi pierzătoare. De aceea și Simeon, care se numește Noul Teolog, poruncește să nu-și întindă cineva ochii săi, nu numai la fețe de femei sau de [oameni] mai tineri [ca ei], ci nici la fețe de bătrâni și cărunți. Iar Prea Sfinția ta-să-i păzești [ochii] măcar de ale femeilor și de ale celor mai tineri,⁵ rugând pe Dumnezeu cu înțeleptul Sirah și zicând: Doamne, Părinte și Dumnezeuul vieții mele! înălțarea ochilor nu-mi da mie, și pofta o întoarce de la mine (Sir 23, 4).

Să te păzești mai ales să nu vezi acele chipuri spre care mai înainte ai ajuns a lua patimă și poftă, în inima ta. Pentru că dacă le vezi pe acestea, diavolul te luptă cu îndoit război; pe dinăuntru cu patima și cu pofta pe care le-ai dobândit mai înainte, iar pe dinafară cu privirea feței acelora.

6. Pilde despre cei ce nu și-au păzit ochii

Păzește bine, Stăpânul meu, precum zice Pavel: mie nu-mi este cu lene, iar vouă de folos (Filip 3, 1). Păzește-ți ochii tăi cei amăgitori și fugi de dezmierdările străine. Să ai mare strajă la aceste părți ale ochilor, căci prin ele intră cei mai mulți furi și pradă cetatea sufletului.

Dacă și-ar fi păzit ochii lor, nici strămoșii noștri nu ar fi fost izgoșiți departe de Dumnezeu și din Rai: rodul pomului este ...plăcut ochilor. (Fac 3, 6) zice femeia. Auzi? A văzut, a pățimit, a luat, au mâncat și au murit.

Dacă și-ar fi păzit ochii, fiii lui Dumnezeu, adică ai lui Set, nu s-ar fi scufundat în apa potopului: Văzând fiii lui Dumnezeu pe fetele oamenilor că erau frumoase, și-au luat lor femei din toate care au ales (Fac 6, 2).

De și-ar fi păzit sodomitenii ochii ca să nu-i vadă pe cei doi îngeri, nu ar fi fost arși cu totul de potopul cel de foc.

A văzut Sihem, fiul lui Hemor, pe Dina, fiica lui Iacob, și a îndrăgit-o pe ea, iar pentru aceasta a fost ucis de frații ei împreună cu tot norodul. (Fac 34, 2).

A văzut David din casă pe Batșeba că se scâldea și a căzut într-o îndoită groapă: a preacurviei și a uciderii (vezi 2 Rg 11, 2). Dar după aceea, prin pocăință, cu totul s-a înțelepții și s-a învățat a-l ruga pe Dumnezeu ca să-i întoarcă ochii de la frumusețea deșartă: întoarce ochii mei să nu văd deșertăciune (Ps 118, 37).

' în ediția 1826 a Pazei... în loc de „vouă”: „ție”.

7. Din dorința de a vedea se naște dragostea, iar din a nu vedea nu se naște dragostea [îndrăgirea]

De ce să vorbesc fără rost când este mărturisită, adevărată și necontrazisă de nimeni această expresie prea vestită care zice că „din vedere se naște dragostea și, dimpotrivă, a nu îndrăgi se naște din a nu vedea”? Acest lucru îl arată și acest mic cuvânt al lui Sirah ce zice: Curvia muierii întru ridicarea ochilor (Sir.26,10).

Știind aceasta, mulți dintre greci au câștigat a: nu îndrăgi din a nu vedea.

Alexandru nu s-a învrednicit a le vedea pe fiicele lui Darie care erau foarte frumoase, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare (în Cuvânt către tineri) [vezi P.S.B. 17, p. 574].

Kir n-a învrednicit-o pe Pantia, soția lui Avradat, a-l vedea- și nici Camvis pe preoteasa Artemidei, care erau deosebite de celelalte cu frumusețea.⁶

Fermecătoare este și [pilda] despre smintirea provocată de frumusețe pe care o povestește aici un avă din Pateric:

„Iată frumusețea goală [văzută, simplă], însă pe cea nevăzută n-o primește mintea. Ceea ce nu primește mintea, nu pornește imaginația. Neispitindu-se imaginația, nici patima nu pornește. Iar patima nepornindu-se, cele dinlăuntru au liniște. Așadar, [frumusețea] cea nevăzută dă liniște celor lăuntrice,”

Iar una și mai și o zice un înțelept oarecare: „Cel ce își aruncă ochii la frumusețe străină, nu fecioară, ci desfrânată își are lumina ochiului”. Astfel se unește cu Sfântul Isidor care zice: „Nu numai trupul cel nepipăit, ci și aruncările ochilor - care se numesc din această cauză lumini - se cade să fie fecioare” {Epistola 1273 către Pavel preotul}. Genele sunt făcute de fire spre a închide ochii înlăuntru ca pe niște fecioare în cămări, ca să se rușineze ca niște fecioare când ies afară din cămările lor și nu fără de rușine văd fețele, după cum același Isidor a zis.

Dumnezeiescul Ioan Scărarul a zis: „Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David.” (Cuvântul XV, cap. 64, p. 239, FR 9, ed. 1980).¹⁰⁰²

Că ucenicii Părintelui Arsenie Boca îl consideră mai mare decât împăratul David este un lucru clar. Dar dacă sfinția sa s-a considerat așa este foarte grav. Dacă a stat cu Maica Zamfira într-o casă, chiar dacă nu a căzut trupește, a căzut prin această gândire, că ar fi nepătimitor, mai mare ca Sfântul Împărat și Prooroc David.

Să vedem ce spun despre aceasta și Sfintele Sinoade Ecumenice, gura fără de greșală a Domnului nostru Iisus Hristos:

CANONUL 3 (Sinodul I ecumenic)

A oprit desăvârșit marele sinod, nici episcopului, nici prezbiterului, nici diaconului, nici măcar vreunui din cei ce sunt din cler, a-i fi cu puțință să aibă împreună locuitoare muier; afară numai decât maică, sau soră, sau mătușă, sau de singure fețele acele cu care ar putea scăpa de tot prepusul.

[Sinod 6, can. 5; Sinod 7, can. 22, 23; Ancira, can. 19; Cartagina, can. 45; Vasilie, can. 88]

TĂLCUIRE

Cei ierosiți (adică sfințiți), și clericii nu se cuvine a pricinui vreo pricină de presupus, și de sminteală poporului, pentru aceasta și canonul acesta rânduiește, că, marele sinodul acesta, cel întâi adică, desăvârșit a oprit, a nu avea stăpânire și voie, nici episcopul, nici prezbiterul, nici diaconul, nici altcineva din clerici să aibă muier străină în casa sa, și a locui împreună cu dânsa, afară numai maică, sau soră, sau mătușă, sau singure fețele acelea care nu dau presupus.[...]

CANONUL 18 (Sinodul VII ecumenic)

Nesmintitori faceți-vă și celor din afară (II Corinteni: 6, 3), zice dumnezeiescul Apostol. Iar a petrece muieri în episcopii, sau și în monastiri, este lucru pricinuiitor de toată sminteala. Deci de se va vădi vreunul că a dobândit roabă, sau slobodă în episcopie, sau în monastire, spre încredințarea vreunei slujbe, să se certe. Iar stăruind să se caterisească. Iar de s-ar întâmpla prin satele lor a fi muieri, și ar voi episcopul, sau egumenul, a merge întru acelea, de față fiind episcopul, sau egumenul, nicidecum să se încredințeze vreo slujbă vreunei muieri întru acea vreme, să petreacă întru alt loc deosebi, până ce se va duce episcopul sau egumenul de acolo, pentru neprihănirea.

[Sinod 1, can. 3; Sin 6, can. 6; Sinod 7, can. 22; Ancira, can. 19; Cartagina can. 45; Vasilie, can. 89]

TĂLCUIRE

Dumnezeiescul Apostol Pavel poruncește să nu dăm sminteală, nici celor din afară, adică celor ce nu sunt de o credință cu noi. Pentru aceasta Sfinții Părinți prin canonul acesta opresc de a se afla muieri prin episcopii, și monastiri, pricinuind aceasta mare sminteală și prihană

¹⁰⁰² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 121-130.

*arhierilor, și egumenilor, înaintea creștinilor, și acelor de străină credință. Iar dacă pe la metoacele episcopilor, sau a monastirilor s-ar întâmpla a fi muieri, și a merge arhierul, sau egumenul acolo, în câtă vreme vor fi ei acolo, ele să fie depărtate.*¹⁰⁰³

Așadar, nu numai împreunarea trupească cu Maica Zamfira e un păcat grav, ci și locuirea celor doi, fiindcă dau bănuială de aceasta. Canonul nu spune că ar putea fi vreo excepție în cazul celor nepătimitori, fiindcă cei răniți sunt și toți ceilalți din preajma lor. Nu putem avea lipsa de minte să credem că ar putea fi toți oamenii dintr-o localitate, sau toți cei ce cunosc pe cei nepătimitori, și ei nepătimitori. Iar dacă nu sunt nepătimitori sunt împinși de vedere la judecată și astfel să îi părăsește harul Sfântului Duh și își pierd pacea:

Toți oamenii vor să aibă pacea, dar nu știu cum să ajungă la ea. Paisie cel Mare s-a mâniat și l-a rugat pe Domnul să-l izbăvească de mânie.

*Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Paisie, dacă nu vrei să te mânii, nu dori nimic, nu judeca pe nimeni, nu urî pe nimeni, și nu te vei mai mânia”*¹⁰⁰⁴.

Alunecarea lor a fost, însă, mai veche, de când, amăgit de ispita sa centrală (că poate face excepție de la Sfinții Părinți din motive misionare, că el însuși prin metode personale sau chiar prin metode duhovnicești ar putea mântui pe cineva), învins de șantajul ei sentimental că ar putea să o salveze de la sinucidere, Părintele Arsenie Boca preface Mănăstirea de călugări într-una de maici, rămânând duhovnicul lor:

CANONUL 47 (Sinodul V-VI ecumenic)

Nici în monastirea bărbătească femeie, nici în femeiască bărbat, să doarmă. Că afară de toată poticnirea, și de sminteală se cade a fi credincioșii, și a-și îndrepta viața lor, către buna cuviință, și apropiată Domnului; iar de va face cineva aceasta, ori cleric de ar fi, ori mirean, să se afurisească.

[Sinod 7, can. 18, 20, 22]

TÂLCUIRE

Rânduiește canonul acesta, că nici o femeie de obște, să doarmă noaptea în monastire bărbătească, nici bărbat de obște iarăși, în monastire femeiască. Pentru că de obște creștinii, se cuvine a nu pricinui vreo sminteală, și prepus altora, ci să-și petreacă viața lor cu bună cuviință, și bineplăcută Domnului. Și cu mult mai vărtos se cuvine a păzi despre aceasta monahii, căci dimpotrivă, și loruși își pricinuiesc sminteală, aprinzând focul cel în fire sădit al poștei, și bărbații, și femeile; și altora pricinuiesc sminteală, dându-le prepusuri necuviincioase pentru dâșii. Și care o ar face aceasta, să se afurisească, ori cleric de ar fi, ori mirean.[...]

CANONUL 20 (Sinodul VII ecumenic)

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. Iar dacă oarecare împreună cu rudeniile voiesc a se lepăda de lume, și a urma vieții monahicești, bărbații adică, de trebuință este a se duce în monastire bărbătească, și femeile a intra în monastire femeiască. Că acest lucru este bine plăcut lui Dumnezeu. Iar cele ce până acum sunt îndoite, ție-se, după canonul sfântului părintelui nostru Vasilie, și după așezământul lui, așa închipuiască-se. Nu petreacă într-o monastire monahi, și monahii; că preacurvie mijlocește împreuna petrecere. Nu aibă vreun monah îndrăzneală către monahie, sau monahia către monah, în deosebire a vorovi. Nu se culce monah în monastire femeiască.

Nici împreună să mănânce îndeosebi cu monahia. Și când se aduc cele de trebuință, de la bărbăteasca parte către cele împărțășitoare (canonice), afară de poartă să le ia egumenia monastirii femeiești, cu oarecare bătrână monahie. Iar de s-ar întâmpla, vreo rudenie monah a veni să vadă pe ruda sa, în ființa egumeniei, vorbească cu aceea, prin puține și scurte cuvinte.

[Sinod 6, can. 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20, 22]

¹⁰⁰³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 110, 253-255

¹⁰⁰⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 37.

TĂLCUIRE

Monastire îndoită Zonara zice, că ar fi fost două monastiri învecinate, și atât de apropiate, încât se auzeau glasurile de la una la alta. Iar alții oarecare, cu care se unește și Valsamon, zic că ar fi fost una și aceeași monastire, întru care petreceau bărbați și femei împreună, însă nu străini după trup, ci rudenii unii cu alții. Eu a-și zice că mai adevărată se vede a fi, a doua socotință, după voroava cea din început, și după conglăsuirea canonului acestuia adevărindu-se. Dar rânduirea, pe care mai jos o pomenește canonul marelui Vasilie, despre îndoitele monastiri, prea adevărată și ne împotrivă zisă dovedește pe întâia socotință. Deci ori într-un chip, ori întru altul canonul acesta poruncește a nu se mai face de acum acest fel de îndoite monastiri, ca niște pricinuitoare de sminteală. Iar câte au apucat a se face acest fel, să petreacă după așezământul, și legiuirea marelui Vasilie, care este aceasta, adică: monahi și monahii, să nu împreună locuiască într-o monastire, fiindcă preacurvie urmează acestei împreună locuințe. Să nu aibă îndrăzneală monahul îndeosebi a vorbi cu monahia, sau monahia cu monahul. Să rămână monahul în monastire femeiască, nici să mănânce împreună cu monahie. Și când aduc monahii din monastire bărbătească cele de trebuință spre îndestularea vieții monahiilor, să le lase afară de poarta monastirii, și de acolo egumenia cu alta oarecare monahie bătrână să le ia înlăuntru. Iar dacă vreun monah ar voi să vadă pe o monahie rudenia a sa, de față fiind egumenia s-o vază, și să vorbească cu ea puține cuvinte, și în grabă să se ducă²⁵⁰.

²⁵⁰ Acestași marele Vasilie, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. Și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlavioși, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte.

Iar când vorbesc împreună, să fie două de față, sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii.

Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepusul, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărarea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și aleselor monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânsii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepusul; însăși aceasta se rânduiește de acestași marele Vasilie, într-alt loc, că de vor fi două monastiri aproape vecinate, și una ar fi săracă, iar cealaltă îndestulată, trebuie cea îndestulată, a ajuta pe cea săracă, ca una ce este datoare, și sufletul a-și pune unii pentru alții, după poruncă. Iar de nu ajută se cade cea săracă a răbda îndelung, și urmând lui Lazăr a se bucura pentru nădejdea veacului celui viitor, de sărăcia aceasta, rămânându-le lor mângâiere și bucurie. Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine.

Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze. [...]

CANONUL 22 (Sinodul VII ecumenic)

Lui Dumnezeu toate a le da, și nu voințelor noastre a ne robi, mare avuție este. Că „ori de mâncați, ori de beți, dumnezeiescul Apostol zice, toate întru slava lui Dumnezeu faceți-le” (I Corinteni: 10, 31). Deci Hristos Dumnezeuul nostru în Evangheliile sale începuturile păcatelor a poruncit a le tăia. Că nu numai preacurvia de dânsul se muncește, ci și pornirea cugetului spre apucare de preacurvie s-a osândit, zicând el: „Cel ce caută la muiere spre a o pofti pe ea, iată a preacurvit cu ea în inima sa” (Matei: 5, 29). Deci de aici învățându-ne, datori suntem a curăți gândurile. Că „deși toate sunt slobode, dar nu toate folosesc” (I Corinteni: 10, 23), ne învățăm din apostolescul glas. De nevoie dar este fiecărui bărbat să mănânce pentru ca să vieze, și la cei ce viața le este cu nuntă, și cu fii, și cu așezarea mirenească, a mânca împreună

bărbații cu femeile, este lucru din cele neprihănite, numai să aducă mulțumirea celui ce dă hrana, și nu prin oarecare meșteșugiri muieresti, adică prin satanicești cântece, de alăute, și curvești răsfrângeri. Asupra cărora vine proorocescul blestem, cel ce zice așa: „Vai celor ce cu alăute și cu cântări beau vinul, iar la lucrurile Domnului nu se uită, și la lucrul mâinilor lui nu gândesc” (Isaia: 5,13). Și dacă cândva ar fi unii ca aceștia între creștini, îndrepteză-se. Iar de nu, să se țină pentru dânșii cele canonicești așezate de cei mai înainte de noi. Iar celor ce viața le este liniștită și singuratică. Cel ce s-a împreunat cu Domnul Dumnezeu a ridicat jugul monahicesc, „va ședea cu singurătate și tăcere” (Plângerile lui Ieremia: 3,27). Dar însă și celor ce au ales ieratică viață, nicidecum le este iertat îndeosebi a mânca împreună cu muieri. Fără numai oareunde cu oarecare temători de Dumnezeu și evlavioși bărbați, și femei.

Ca și aceasta împreună mâncare să aducă spre isprava duhovnicească. Și cu rudenii încă aceasta facă-o. Și iarăși, dacă în călătorie se va întâmpla cele ale trebuinței de nevoie a nu le purta cu sineși monahul, sau bărbatul ieraticesc, și de nevoie ar voie să poposească, ori în case de obște, ori în casa oarecăruia, să aibă voie el a o face aceasta, fiindcă trebuința îl silește.

[Apostolic, can. 42, 43; Sinod 1, can. 3; Sinod 6, can. 5, 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20; Cartagina, can. 45, 69; Ancira, can.19; Laodiceea, can. 24; Vasilie, can. 89]

TĂLCUIRE

Rânduiește acest canon, că mirenii cei ce au femei și copii, a mânca și împreună a bea cu femeia și alți bărbați, nu este lucru de prihană, însă și aceștia nu se cade a bea vinul cu giucăreli și satanicești cântece, și cu răsfrângeri curvești de jocuri, ori cu răcnete, ca să nu moștenească blestemul, și vaiul acela cel aduce Isaia asupra celor ce fac unele ca acestea, și care nu cercetează lucrurile Domnului. Ci trebuie să mulțumească lui Dumnezeu, celui ce-i hrănește. Iar de nu se vor îndrepta și nu vor înceta de unele ca acestea, să primească certările, a afurisirii adică, cele ce canoanele sinoadelor celor mai dinainte le-au rânduit asupra unor creștini ca aceștia. Și mirenii adică acest fel. Iar monahii cei ce s-au fâgăduit lui Dumnezeu a se liniști cu singurătate și a tăcea, ridicând jugul nevoinței asupra lor, după aceea a lui Ieremia. Dar încă și toți cei ierosiți, nicidecum au voie a mânca împreună cu femei, îndeosebi, singuri cu singure, măcar rudenii de le-ar fi, decât fiind împreună bărbați și femei evlavioși și temători de Dumnezeu. Și dacă de mare nevoie ar fi silit în călătorie poposind să intre în case de obște, sau în casa cuiva. Și atunci însă cu evlavie și cu frica lui Dumnezeu, ca nu monahii, și cei ierosiți, văzând femeile cu poftă și cu patimă, să preacurvească în inima lor, care lucru îl osândește Domnul. Ci și măcar de nu s-ar sminti ei de a lor privire (care lucru este foarte rar), ci ca să nu smintească pe ceilalți, nu se cuvine a face aceasta.¹⁰⁰⁵

CANONUL 23 Nichifor Mărturisitorul (CĂLUGĂRIȚELE NU SE CUMINECA DE CĂLUGĂRI PRESBITERI TINERI)

Nu se cuvine călugărițelor să se împărtășească de la călugărul prezbiter tânăr, când acesta slujește și împărtășește.

(47 Trulan; 18, 20, 22 sin. VII ec.)

De la această alunecare, mică la arătare, dar mare în lucrare, au ajuns, după mărturia Părintelui Arsenie Papacioc, vai nouă!, să se lepede și de călugărie:

Părintele Arsenie Papacioc:

- Cu Julieta stareță.

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli...

Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...¹⁰⁰⁶

CANONUL 25 Nichifor Mărturisitorul (CEI CE LEAPĂDĂ CĂLUGĂRIA SUNT CA CEI DAȚI ANATEMEI)

¹⁰⁰⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.207, 253-255.

¹⁰⁰⁶ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9jwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

Pe cel ce a lepădat sfânta schimă călugărească și nu se îndreaptă nu se cuvine a-l băga în casă, ci să se părăsească.

(81, 83 ap.; 3, 6, 7, 16 sin. IV ec.; 10 sin. VII ec.; 16 Cartag.; 11 sin. I-II)

CANONUL 7 (Sinodul IV ecumenic)

Cei ce odată în cler s-au rânduit, și monahi, am hotărât, ca nici la oaste, nici la dregătorie lumească să vie. Sau aceasta îndrăznind-o, și necăindu-se ca să se întoarcă la aceasta, care pentru Dumnezeu mai-nainte o au ales, să se anatematisească.

[Apostolic, can. 6, 81, 83; Sinod 4, can. 3, 6; Sinod 1 și 2, can. 11; Cartagina, can. 18; Sinod 3, can. 1]

TÂLCUIRE

Poruncește canonul acesta ca clericii și monahii, nici ostași să se facă, nici lumești dregătorii să ia asuprași, iar cei ce îndrăznesc acestea, și nu se căiesc să se întoarcă iarăși la rânduiala cea mai dinainte a vieții, care pentru Dumnezeu o au fost ales, să se anatematisească. Pentru ce însă canonul 83 al apostolilor îi caterisește numai pe aceștia, iar acesta și anatematisește? Ori că acela zice, după Zonara, și după ceilalți tâlcuitori, pentru acei ce, purtând chipul clericului, vin la unele ca acestea. Iar acesta zice pentru cei ce leapădă și chipul clericului, și al rânduielii monahicești, și iau asuprași unele ca acestea. Dar poate pentru că aceste zice pentru aceia, ce, după ce odată îndrăznesc a face unele ca acestea, nu mai vor a se pocăi, și a se întoarce la viața cea dintâi (care cel apostolesc nu zice), pentru aceasta ca pe unii ce nu se pocăiesc, mai tare i-au pedepsit pe aceștia. [...]

CANONUL 16 (Sinodul IV ecumenic)

Fecioara care s-a afierosit pe sine stăpânului Dumnezeu, așijderea încă și monahii să nu fie iertat a se căsători. Iar de se vor afla făcând aceasta, să fie neîmpărtașiți. Am hotărât însă ca să aibă stăpânia iubirii de oameni pentru aceștia, episcopul locului.

[Sinod 4, can. 7; Sinod 6, can. 44; Cartagina, can. 19; Vasilie, can. 6, 18, 19, 20, 60]

TÂLCUIRE

Din vechi, unele femei în chip mirenesc fiind, se afieroseau pe sineși lui Dumnezeu, precum aceasta se arată din canonul, 45 al sinodului 6 și mărturisirea să feciorească, stăpâne fiind cugetărilor sale, și după ce mai multă vreme se ispatea de rămân în mărturisirea lor, se numărau împreună cu celelalte fecioare (că fecioară una ca aceasta se numește, după canonul 18 al marelui Vasilie). Dar și chipul cel negru îl îmbrăca, după canonul 45 al sinodului 6. Pentru aceasta și canonul acesta rânduieste, că fecioarele acestea, dar și monahii încă, care, ori cu chip tăcut, primesc necăsătoria, ori și întrebându-se mărturisesc să feciorească după canonul 19 al marelui Vasilie; aceștia, zic, nu este iertat a se căsători, și a-și călca făgăduințele și mărturisirile ce au dat către Dumnezeu. Căci, dacă tocmelile ce fac oamenii între sineși le adeverează numele lui Dumnezeu luându-se în mijloc, precum zice Teologul Grigorie, cât de mare este primejdia a se afla aceștia călcători tocmelilor acelora, ce dea dreptul le-au făcut către Dumnezeu? Și dacă după marele Vasilie (aschitecesc așezământ 21) monahul, ca unul ce și-a adus trupul său ca pe un rod și l-a afierosit lui Dumnezeu, nu îl mai stăpânește pe el ca pe o afierosire dumnezeiască, nici este drept a-l avea spre întrebuințarea și slujirea rudelor sale, cu cât mai vârtos nu poate a-l avea spre întrebuințarea trupestii împreunări? Iar de s-ar afla unii făcându-o aceasta, să se afurisească, însă stăpânirea să o aibă episcopul locului, de a arăta iubire de oameni asupra acestora, și ori a ușura certările lor, ori și a scurta vremea certărilor, nu însă rămâind neruptă însoțirea, ci după ce se vor despărți cei împreunați unul de altul. Că curvie, ori mai bine a zice preacurvie este, nu nuntă ceea ce s-a făcut, după marele Vasilie în canonul 6 și 18 al său.¹⁰⁰⁷

¹⁰⁰⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 155, 160-162.

Nu putem avea ca pretext că încălcarea canoanelor a dus la ceva bun. Dacă ar fi avut credință curată în Dumnezeu, s-ar fi lăsat în grija Lui și i-ar fi ajutat, să trăiască în lume, cu sfiala cuvenită cinului îngeresc, împlinindu-și vocația de singurătate monahală. Dacă apare vreo nevoie de a se încălca Sfintele Canoane (ceea ce nu este cazul nostru) trebuie după aceea (dar chiar și în timpul acela) pocăință reală, însemnând căutarea unei soluții duhovnicești. 30 de ani nu au găsit? Este exclus ca Dumnezeu să nu le fi ajutat dacă ar fi vrut. Dacă erau așa de mult primite rugăciunile sfinților lor, fiindcă ucenicii îi consideră sfinți, oare nu au fost ascultați ca să se supună rânduielilor Sfintei Biserici? Aceasta înseamnă că ori nu au dorit să viețuiască după Sfintele Canoane, ori nu s-au rugat, ori nu au fost primite rugăciunile lor. Dar toate aceste variante arată, indirect, că modelul lor nu numai că nu este unul de sfințenie, dar nici de pocăință reală. Să ne rugăm așadar fraților, cu toții, dacă se poate cu lacrimi, ca să ierte Dumnezeu neputințele și păcătoșenia noastră, să ierte neputința aceasta a sfinților lor și să nu îngăduie ca exemplul lor negativ să fie urmat ca un model de sfințenie.

Idea că se poate face binele amestecat cu răul este greșită și Sfinții Părinți ne descoperă că este o mare capcană, prin care vrăjmașul mântuirii noastre vrea să ne ducă prin vicleșug la rău (de cele mai multe ori prin pretext misionar):

DEOSEBIREA BINELUI ȘI A RĂULUI

Starețul socotea că așa cum pentru a cerceta adevărul căii noastre către Dumnezeu principiul călăuzitor de încredere este a doua poruncă, cea pentru iubirea aproapelui, tot astfel criteriul sigur spre a deosebi binele de rău este nu atât scopul în sine, oricât de sfântă și înaltă ar fi expresia sa exterioară, cât mijloacele alese pentru atingere aceluia scop.

Singur Dumnezeu este absolut. Răul, nefiind prin sine însuși, ci fiind doar împotrivirea fapturii slobode față de Ființa cea dintru început, față de Dumnezeu, nu poate fi absolut, drept care răul în stare pură nu există și nu poate exista. Tot răul săvârșit de către faptele slobode trăiește neapărat ca parazit pe trupul binelui; el neapărat trebuie să-și afle o îndreptățire, să se înfățișeze investmântat în haina binelui, și nu arareori în cea a binelui celui mai înalt. Răul întotdeauna și neapărat se va împleti într-o oarecare măsură cu o căutare aparent pozitivă, și aceasta este latura sa care «ademeneste» omul. El încearcă să înfățișeze aspectul său pozitiv omului ca pe o valoare atât de însemnată încât, pentru a fi atinsă, toate mijloacele sânt îngăduite.

În viața empirică a omului nu este cu putință a ajunge la binele absolut; în toată facerea omului este prezentă o oarecare nedesăvârșire. Prezența nedesăvârșirii în binele omenesc pe de-o parte și, pe de altă parte, neapărata prezență a aparentului bine pe care și-l atribuie răul, face ca deosebirea binelui de rău să fie cât se poate de anevoioasă.

Starețul socotea că răul întotdeauna lucrează ca «înșelare», ascunzându-se sub chipul binelui; pe când binele, spre a se înfăptui, nu are nevoie de împreună-lucrarea răului. Drept aceea, acolo unde se ivesc mijloace nu bune (viclenie, minciună, silnicie, și altele asemenea), începe un târâm străin duhului lui Hristos. Binele nu se atinge prin mijloace rele, iar scopul nu îndreptățește mijloacele. «Binele dobândit nu prin mijloace bune nu este un bine» - iată legământul lăsat nouă de către Apostoli și Sfinții Părinți. Dacă binele nu arareori biruiește, și prin prezența sa îndreptează ceea ce fusese rău, ar fi nedrept a gândi că răul ar fi adus binele, că binele ar fi rezultatul răului. Aceasta este cu neputință. însă puterea lui Dumnezeu face ca acolo unde ea se ivește totul să se tămăduiască fără urmă căci Dumnezeu este plinătatea vieții și făurește viața dintru nimic.

De aceea, ca de obicei, nu am spus acestea spre a-i judeca (dacă au căzut sau nu în adulterul cel mai grav – ca al ereticilor – adică în împreunarea trupească între un monah și o monahie), ci pentru a ne ruga pentru sfințiile lor și pentru a împreună-înțelege că nu pot fi canon în Sfânta Biserică Ortodoxă, fiindcă pilda lor ar duce la lepădarea Sfintei Predanii:

„Fii, Doamne, în ajutorul meu. Zi sufletului meu: Mântuirea ta sânt Eu”. Cine va putea birui pe diavolul acesta, care a ridicat război asupra mea, de nu-l va supune și nu-l va birui dreapta Ta? Se amăgește acela care socotește că prin a sa putere biruiește patima trupească și păzește curăția, dacă ploaia milostivirii Tale nu va stinge văpăile cele trupești; nici nu va putea sufletul să ajungă la curțile Tale, dacă nu-l vei duce Tu singur acolo. Pentru că dulceața

trupească este o fiară vicleană, ce se ascunde în pustia deșertăciunii vieții spre înghițirea sufletelor. De ai săi dinți de va scăpa cineva, este dator să-Ți dea mulțumire din tot sufletul, Ție, Dumnezeu, Mântuitorul nostru, căci prin Tine este izbăvirea dintr-o pierzare ca aceasta. Tot așa și fericitul și plăcutul Tău Iosif a scăpat, cu ajutorul Tău, din mâinile desfrânatei, ca din dinții unei fiare neîmblânzite, pentru care, plângând tatăl său, grăia:

„O fiară cumplită a mâncat pe fiul meu!” Căci, cu adevărat, femeia lui Putifar a sărit asupra lui ca o fiară cumplită și ca o leoaică zgâria cu unghiile pe Iosif, mielul cel fără de răutate, atrăgându-l spre fărădelege. Și care fiară poate să fie mai cumplită, decât diavolul și femeia? Trupul și sângele ridicându-se în tână din fire și aprinzându-l spre poftă, iar femeia, îndemnându-l mai mult prin facerea cu ochiul, prin podoaba hainelor, prin frumusețea feței, prin îmbrăcămintea cea de mare preț, prin bogății, prin stăpânire și prin cuvinte amăgitoare, atrage la pierzare și la moarte pe cel mai înțelept. Și minunat lucru este cum a scăpat de vânarea acelei fiare viclene! Nu în deșert zicea tatăl său: „Mare lucru îmi este aceasta, dacă fiul meu este viu”. Pentru că din mare și de la moarte s-a izbăvit, mai cumplită fiind această grea ispită, decât aceea când voiau frații lui să-lucidă. Și a scăpat numai cu ajutorul Tău, o, Atotputernice Dumnezeu!, pentru că Tu ai fost cu dânsul.¹⁰⁰⁸

Chiar dacă ei ar fi nepătimitori, ceilalți pătimitori le-ar urma exemplul și ar cădea într-o mare înșelare amestecată cu desfrânare, dogmatizată ca sfințenie.

Deci, încă o dată, vă rugăm din toată inima, urmați cuvântul Sfântului Siluan Athonitul, nu-i judecați, ci rugați-vă lui Dumnezeu ca să-i ierte pentru cumplita amăgire în care au trăit:

inimii care a învățat să iubească îi este milă pentru orice faptură. Dar omul e făptura cea mare. De aceea, dacă vezi că s-a rătăcit și se pierde, roagă-te pentru el și plângi dacă poți; iar dacă nu poți, atunci suspină cel puțin pentru el înaintea lui Dumnezeu. Domnul iubește sufletul care face așa, pentru că atunci el se aseamănă Lui.

Așa se ruga Cuviosul Paisie cel Mare pentru ucenicul lui care se lepădase de Hristos și se căsătorise cu o evreică, ca Domnul să-l ierte. și Domnul a fost atât de bucuros de această rugăciune, că a vrut să-l mângâie El însuși pe robul Său și i S-a arătat și i-a zis: „Paisie, de ce te rogi pentru acesta, care s-a lepădat de Mine?” Dar Paisie a zis: „Doamne, Tu ești milostiv, iartă-l!” Atunci Domnul i-a zis: „O, Paisie, prin iubirea ta te-ai asemănat Mie!” Atât de plăcută e Domnului rugăciunea pentru vrăjmași.

Eu însumi sunt un mare păcătos, dar scriu despre milostivirea lui Dumnezeu, pe care sufletul meu a cunoscut-o pe pământ prin Duhul Sfânt.¹⁰⁰⁹

C. AU PĂSTRAT CELE TREI VOTURI MONAHALE?

Domnul Florin Duțu dorește să ne convingă următoarele:

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul.¹⁰¹⁰

Oare acesta este adevărul?

Desigur că din multa iubire fără rațiunea hrănită din Sfinții Părinți, eroul favorit trebuie să fie un cumal al tuturor calităților existente sau inventate și atunci hârtia suportă orice complimente îi facem. Însă realitatea este nu poate fi altceva decât o oglindă a adevărului, iar Adevărul este Domnul nostru Iisus Hristos. Despre El a grăit Sfântul Duh prin Sfinții Părinți. Și dacă dorim să aflăm realitatea trebuie să luminăm faptele cu învățăturile din Sfânta Predanie.

¹⁰⁰⁸ *Viețile Sfinților...*, 19.03, pp. 275-276.

¹⁰⁰⁹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 88-89.

¹⁰¹⁰ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

Așadar noi nu putem lua drept bune vederile entuziasmăte ale celor fascinați de strălucitorul magnet de la Prislop, ci trebuie să cercetăm realitatea duhovnicească a aceluia pentru a ști dacă putem să ne închinăm sfinției sale ca unui călugăr Sfânt sau măcar îmbunătățit.

Din păcate, realitatea (dureroasă) este cu totul alta.

Studiul vieții sfinției sale ne arată o încălcare evidentă (după Sfintele Canoane) a tuturor celor trei voturi monahale, până la sfârșit.

Mai există șansa vreunei pocăințe publice de care noi, însă, nu știm. Ea ar putea exista, dar să fie ascunsă de ucenicii stăpâniți de:

- fata morgana a unei idei fixe de sfințenie (mai presus de realitatea evidențelor și declarațiilor Părintelui. Ei se fereșc să le vadă datorită nădejdi ce și-au pus-o că propovăduindu-l sunt scutiți de ostenețile pocăinței și că se vor mântui cu siguranță, fără durerea vederii păcatului propriu, analizat la lumina Sfintei Predanii);
- dorința câștigului financiar enorm provenit de pe urma comercializării imaginii de Sfânt al Ardealului (mai presus de toți Sfinții și ajutor în toate), la care contribuie din plin duhurile mincinoase (cointeresate de susținerea ideilor eretice otrăvitoare lansate prin Părintele Arsenie Boca, demonstrându-le ca fiind adevărate prin false și spectaculoase minuni);
- pur și simplu... hipnoză la modul cel mai concret și real al termenului;
- dezinformare, încrezându-se în autoritatea unuia sau altuia, poate a duhovnicilor, care, la rândul lor, neavând timp de studiu, nici ei nu au cercetat în amănunțime, ci merg după simțiri și/sau păreri și/sau zvonuri;
- ... alte motive (poate).

În orice caz, datorită lipsei de lămurire din cunoașterea fenomenului Prislop-Drăgănescu în lumina Sfinților Părinți s-a produs un dezechilibru care a făcut din acesta un subiect de bășcălie ironică numit „Cioca-Boca”¹⁰¹¹ îndreptat împotriva Sfintei Biserici (văzută fals, datorită lui, ca un fel de legendă de admit copiii proști numită ortodoxism). Ce departe este acest „look” duhovnicesc de sobrietatea înțelegătoare a Celei care are în Ea știința științelor și arta artelor, cum este numită lucrarea lăuntrică (pentru care S-a răstignit Hristos și care este prezentă doar în Sfânta Ortodoxie și nicidecum în ortodoxism):

¹⁰¹¹ Cioca-Boca este și o localitate în județul Iași.

¹⁰¹² <http://www.ziarultricolorul.ro/wp-content/uploads/2015/05/BOCA.gif>, joi, 24 septembrie 2015.

¹⁰¹³ <http://www.argesplus.ro/wp-content/uploads/2015/06/LACRIMI.gif>, joi, 24 septembrie 2015.

O icoană cu Arsenie Boca lăcrimează atât de tare, că poți face duș la ea

A dat norocul peste el! Un român a cumpărat o icoană făcătoare de minuni cu Arsenie Boca și când a ajuns acasă a constatat că icoana lăcrimează atât de puternic, că a montat-o afară, lângă buda din fundul curții, și acum are și duș în fundul curții. icoana_lacrimi_dus.jpg

Vecinii lui Nea Costel, drojdier, care stă în satul Roșu, de lângă Capitală, spun că nu e corect și nu înțeleg de ce îi plânge tocmai icoana lui, că el e un bețiv ordinar, iar ei dau mii de lei la biserică. De când are icoana, Nea Costel nu mai miroase a secărică și a spirt, ca de obicei, ci a mir, pentru că dacă aprinzi niște tămâie sub ea, icoana lăcrimează cu mir.

Femeile din satul Roșu, șmechere, au început să vină pe la Nea Costel ca să-și facă tratamente la păr gratis. Sătencele spun că lacrimile lui Arsenie hidratează bine palmele imediat după ce vii de la sapă, și dacă te dai cu niște mir poți să nu te mai speli 2 luni, atât de bine poate ascunde mirosul de bălegar.¹⁰¹⁴

Unui ungar din Harghita i-a apărut Arsenie Boca în vis, dar n-a înțeles nimic: "Nem tudok románul!"

Miracol irosit în județul Harghita! Supus unei enorme presiuni mediatice, Arsenie Boca a clacat și, probabil pe fondul oboselii, i-a apărut în vis nu unui român ortodox, cum era normal, ci unui etnic maghiar din Harghita, care nu doar că este protestant, dar nici măcar nu înțelege mai deloc limba română.

"Repetat la el de mult ori «Nem tudok románul», dar el continuat să vorbit românul la mine", a povestit a doua zi etnicul maghiar. "Spus la el să tacă, că vrut să dorm, dar degeaba. Văzut și barbă la el, crezut că este hipster și vrea să ceară bani la mine, așa că am ignorat la el. Dar el tot vorbit la mine doi ore."

Vestea apariției lui Arsenie Boca s-a răspândit cu repeziciune printre ortodocșii români, care efectiv au luat cu asalt locuința etnicului maghiar. Ei sunt convinși că

¹⁰¹⁴ <<http://www.timesnewroman.ro/life-death/o-icoana-cu-arsenie-boca-lacrimazea-atat-de-tare-ca-poti-face-dus-la-ea>>duminică, 27 septembrie 2015.

Arsenie Boca i-a transmis acestuia un mesaj extrem de important pentru țară și vor să-l hipnotizeze pe maghiar, în speranța că astfel va putea reproduce vorbele lui Arsenie Boca.

Etnicul maghiar, în schimb, a ales să profite de naivitatea ortodocșilor români și a pus o taxă de 5 lei pentru toți cei care vor să intre în dormitorul în care l-a visat pe Arsenie Boca. În doar câteva ore, acesta a strâns deja câteva mii de lei. Mai mult, a primit și o ofertă de colaborare din partea unui anume Daniel, care i-a promis că îi va dubla veniturile dacă se asociază cu el.¹⁰¹⁵

[Unui român care nu s-a mai bărbierit din ianuarie i-a apărut chipul lui Arsenie Boca pe față](#)

Cunoscut pentru aparițiile sale miraculoase, Arsenie Boca s-a ivit astăzi în cel mai neobișnuit loc cu putință: pe fața cuiva! Un român care nu se mai bărbierise din luna ianuarie a avut un șoc când s-a uitat în oglindă și a văzut chipul celebrului pustnic. În prezent, acesta e convins că a fost martorul unui miracol.

“Știți, e foarte trendy să-ți lași barbă în zilele noastre, așa că astă-iarnă am hotărât să încerc și eu”, spune Onufrie Rîuleț, șomer din sectorul 4 al Capitalei. “La început mi-au ieșit doar câteva fire răzlețe, eram cât pe-acți să renunț, dar prin martie aveam deja o bărbuță destul de sexy. Am lăsat-o să crească în continuare câteva luni.”

“Când m-am uitat din întâmplare într-o oglindă am rămas mască: mi-a apărut Arsenie Boca pe față! E un semn divin, cred. Ar trebui să joc la loto?”, se întreabă Rîuleț.

Mii de pelerini au început să sosească la domiciliul tânărului pentru a atinge chipul lui Arsenie Boca de diferite obiecte, sperând să obțină astfel binecuvântarea martirului. “Zici că-i aieva, poți chiar să-l tragi de barbă pe sfântul! Așa minune nu mi-a mai fost dat să văd!”, exclamă o credincioasă ajunsă la fața locului.

[Arsenie Boca, minune, religie](#)

Scris de [Vasile](#) | Joi, 21.05.2015 15:17

[Savanții au decis: pe giulgiul din Torino nu e chipul lui Iisus ci al lui Arsenie Boca](#)

O controversă veche de zeci de ani se apropie de sfârșit după ce savanții și clericii care studiază giulgiul din Torino au obținut o serie de informații suplimentare cu privire la identitatea omului care apare acolo. Conform acestora, pe giulgiul din Torino apare doar chipul lui Arsenie Boca.

¹⁰¹⁵ <<http://www.timesnewroman.ro/life-death/unui-ungur-din-harghita-i-a-apatut-arsenie-boca-in-vis-dar-n-a-inteles-nimic-nem-tudok-romanul>>, duminică, 27 septembrie 2015.

Cercetătorii au lămurit și cum chipul lui Arsenie apare pe giulgiu cu mult înainte de acesta a se naște. „Prin rugăciune cuantică, un procedeu descoperit de Arsenie Boca la Prislop în 1956 și apoi redescoperit în 1778, martie 1812 și 15 august 1507”, a declarat Luca Dirisio, specialist în industria textilă și teolog.

În urma acestei descoperiri România a solicitat ca giulgiu să fie transportat în țară, mânăstirea Prislop. Autoritățile italiene au refuzat, momentan cererea, motivând că va începe să lăcrimeze și asta ar putea deteriora țesătura.¹⁰¹⁶

Nu suntem singuri! Cultul lui Arsenie Boca la 10 popoare de pe mapamond

Musulmanii se roagă mereu cu fața la Arsenie Mecca;
Pentru succes la vânătoare, eschimoșii se închină la Arsenie Foca;
În Armenia e la modă Arsenie Boca;
În Israel, mulți speră ca Arsenie să fie Moca;
Toată America de Sud e înnebunită după Arsenie Coca;
Geologi de pretutindeni îl studiază cu credință pe Arsenie Roca;
Când e carnaval, brazilienilor le place Arsenie Conga;
Republica Centrafricană are un gust amar de pe urma lui Arsenie Bokassa;
Rușii sunt atât de evlavioși că nu pot trăi fără Arsenie Vodka;
Americanii scot milioane de dolari din Arsenie Boca-Cola.¹⁰¹⁷

Cioca boca cioca boca
Bat ciocanele mereu
Cioca boca cioca boca
Si îndoie fierul greu
Cioca boca cioca boca
I-auzi cum mai cântă-n cor
Cioca boca cioca boca
Glasul bubuitor.¹⁰¹⁸

Descoperă România. 11 lucruri despre Mânăstirea Prislop, locul unde este Arsenie Boca

¹⁰¹⁶ <<http://www.timesnewroman.ro/life-death/savantii-au-decis-pe-giulgiu-din-torino-nu-e-chipul-lui-iisus-ci-al-lui-arsenie-boca>>, duminică, 27 septembrie 2015.

¹⁰¹⁷ <<http://www.timesnewroman.ro/monden/nu-suntem-singuri-cultul-lui-arsenie-boca-la-10-popoare-de-pe-mapamond>>, duminică, 27 septembrie 2015

¹⁰¹⁸ <<http://www.cantecedecopii.com/cantec-ciocanele/>>, miercuri, 23 septembrie 2015

Cea mai mare minune e când vine fiscul și dispare profitul;
Se spune că dacă atingi un desfăcător de crucea sfântului vei avea parte doar de bere rece toată viața;

Nu sunt toți pelerini. Sunt mulți cercetători, care vor să vadă cu ochii lor cum se trăia în evul mediu;

Producătorii BBC, când au nevoie de imagini cu oameni primitivi, trimit pe cineva cu camera ascunsă;

Mănăstirea este amplasată într-un loc magic. Este la o altitudine care favorizează prostia și dacă tragi aer în piept în curtea mănăstirii îți scade IQ-ul cu 10 puncte;

În plin sezon de moaște, un șezlong la Prislop costă mai mult decât la Mamaia;
E singurul loc din lume unde locurile în genunchi sunt mai scumpe decât cele pe scaun;
Se vând atâția magneți de frigider, că pe o rază de 20 de km busola arată doar către Prislop;
La Prislop este un enoriaș, supranumit Rotula de Aur, care deține recordul la înconjurat biserica în genunchi: 9 secunde;

Dacă ții iPhone-ul în apă sfințită de la Prislop bateria va ține de 2 ori mai mult;
Superstițioșii spun că noaptea se aude un vâjâit, semn că sfântul face minuni. De fapt, sunt mașinile de numărat bani.¹⁰¹⁹

Asta miracol! Iconița cu Arsenie Boca dintr-un parbriz a început să izvorască benzină

Zilnic au loc miracole, dar în societatea de azi este foarte important ca acele miracole să fie și utile. Cum este și cazul miracolului de la Sintești-Ilfov, unde unui credincios i-a început să-i lăcrimeze icoana de la parbriz benzina.

„Inițial am crezut că s-a spart iar pompița și îmi intră iar benzină prin torpedou. Dar, când m-am uitat cu atenție, era chiar icoana cu Arsenie cea care lăcrima cu tristețe, parcă încerca să-mi zică ceva”, a spus Leonte Iancu, fericitul posesor al miracolului. La fața locului, pentru confirmare, s-a prezentat o echipă mixtă formată din reprezentanți OMV și BOR. „În calitate de mitropolit OMV trebuie să verific cifra octanică a benzinei și să o vând, pentru că tot ce

e resursă petrolieră în țara asta ne aparține nouă, conform contractului încheiat cu domnul Năstase”, a declarat un director din OMV.

Afirmațiile au stârnit iritare din partea reprezentantului bisericii, care a avertizat că „tot ce este creștinesc ne aparține nouă, prin voia lui Dumnezeu, și trebuie taxat cum se cuvine. Cum a spus și Iisus, dai Cezarului ce e al Cezarului, da' dai și un ban la catedrală”. Conform măsurătorilor oficiale, icoana lăcrimează jumătate de litru de benzină pe zi.¹⁰²⁰

¹⁰¹⁹ <http://www.timesnewroman.ro/it-stiinta/descopera-romania-11-lucruri-despre-manastirea-prislop-locul-unde-este-arsenie-boca>>, duminică, 27 septembrie 2015.

¹⁰²⁰ <<http://www.timesnewroman.ro/monden/asta-miracol-iconita-cu-arsenie-boca-dintr-un-parbriz-a-inceput-sa-izvorasca-benzina>>, luni, 28 septembrie 2015.

Noi nu suntem de acord cu batjocorirea Părintelui Arsenie Boca, chiar dacă era amăgit și roadele lui amăgesc pe mulți. Cei de la publicațiile de mai sus au un spirit fin de observație (ridiculizând exact lucrurile specifice făcute de diavoli pentru a ferma pe cei creduli, vrând să ne batjocorească prin fenomenul Prislop) chiar dacă lovind și în ierarhi, și în Sfânta Biserică se vede că sunt necredincioși. De ce nu există glume despre Părinții Cleopa, Ioanichie Bălan și Arsenie Papacioc? Simplu: fiindcă lor nu li s-a făcut o campanie grotescă de canonizare pentru manipularea forțată a opiniei publice, iar ei și ucenicii lor nu aveau manifestări penibile. Deși aceste caricaturi și satire par de râs, nouă ne provoacă plânsul: a ajuns Sfânta Biserică Ortodoxă Română, monahismul și neamul românesc, cât și evlavia populară (deviată prin superstiția Prislop) un subiect de râs, bârfă și batjocură doar datorită unor ucenici fără discernământul bazat măcar pe bunul simț (al echilibrului și evitării exceselor) specific Românilor, dacă nu bazat pe Sfinții Părinți, cum ar fi trebuit. Dar, să nu uităm, curentul de acest gen de prost gust își are negreșit izvorul în lucrarea bazată pe minuni și succese populare ale hipnotizatorului de mase de la Prislop, care a dat dușmanilor Sfintei Biserici prilej, materie și formă de a ne dezmina și face de rușine. Ei nu au de pierdut prin Părintele Arsenie Boca: dacă nu este canonizat critică Sfânta Biserică ca neglijentă cu Sfinții Ei celebri, iar dacă (Doamne ferește, vom ajunge la o așa părăsire a harului Sfântului Duh!) vor forța ierarhia prin presiuni politice să îl canonizeze (noi cunoscând ca vrednici pe ierarhii noștri suntem convinși că nu vor ceda, și de ar fi să li se verse sângele), O vor batjocori ca pe O instituție ce favorizează legendele și speculează credulitatea ca să scoată bani de la oamenii necăjiți și înșelați. Ca bonus, ar avea de aici pretext să facă ecumenismul să triumfe, fiindcă aceasta este de fapt esența învățaturii teoretice și practice a Sfântului Ardealului.

Iată ce ne învață despre aceasta Părintele Gheorghe Anițulesei:

În SUA, științelor, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim” Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt disperați după un trai bun. Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca. O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogați - Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămăligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineață au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul.

Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce n-au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spun: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „Înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri

prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască¹⁰²¹.

Voturile monahale sunt:

1. Fecioria;
2. Sărăcia de bună-voie;
3. Ascultarea.

1. CUM AU ÎNCĂLCAT FECIORIA

Am văzut aceasta studiind relația sfinției sale cu Maica Zamfira. Nu este nevoie de o relație trupească pentru a se strica fecioria, deși contextul conviețuirii a 30 de ani în aceeași casă arată cu o mare probabilitate o astfel de relație (să ne ferească Dumnezeu de existența sau de judecarea ei!). Lipsa pazei simțurilor asociată cu părerea de sine că ești un astfel cineva (mai altfel decât toți) care poate încălca Sfintele Canoane fără a se vătămă (dar smintind pe mulți) poate duce la pierderea fecioriei minții sau fecioria nebună, după cum este numită de Sfânta Evanghelie:

Mat 25:1 Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. 2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte [...]10 Deci [...] a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis. 11 Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. 12 Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.

La aceasta se adaugă învățăturile spurcate (provenite din păgânism și dovedite ca mincinoase - de către știința autentică - și eretice - de către învățăturile Sfinților Părinți. Vedeti, la subcapitolul învățături/picturi păgâne ale Părintelui Arsenie Boca, mai amănunțit despre acest subiect) despre necesitatea obligatorie a împreunătrăirii trupești pentru menținerea sănătății femeii și povățuirea la o contracepție calendaristică, care scoate la lumină ce patimi de ocară avea în sufletul său următorul de o viață a Maicii Zamfira. Nu ne dăm seama dacă aceste învățături sunt o consecință a relației sfinției sale cu Julieta sau, invers, de mila diavolească (îmbolnăvită de astfel de învățături) sau perversă pentru sănătatea ei a ajuns să-i fie consort.

Dar nu numai față de Maica Zamfira, care l-a luat de la toți și de la toate, a avut Părintele Arsenie Boca o relație necuviincioasă, ci față de multe alte femei (după cum și Maica Zamfira a avut astfel de relații cu alți bărbați, după cum am văzut în capitolul dedicat sfinției sale).

A) RELAȚIA CU FEMEILE ÎNAINTE DE CĂLUGĂRIE

Declara (în acea autobiografie de la Râmnicu Vâlcea presărată cu inexactități și omisiuni/minciuni compusă spre lauda de sine, și asortată contextului politic pentru a se pune bine cu noua stăpânire) că fugea de ele. Deși va fi cunoscut, nu după multă vreme de contemporanii lui (dar și de noi prin fotografii), ca un bărbat frumos la vedere, cuceritor prin priviri și admirat de multe evlavioase pentru ochii lui albaștri, pentru anii descriși în autobiografie ca epoca „*fugii de femei*”, avem imagini ce lasă a înțelege că această idee poate corespunde cu realitatea.

Pe atunci, se vede că nu era chiar greu pentru el să fugă, deoarece nici ele nu prea aveau de ce să-l caute, fiind complexat și timid.

Totuși se întrezare un efort de a te cuceri ca să fi numai al lui prin privirea fixă și stăruitoare (fața lui Zian sugerând încredințarea sa că este un ales).

¹⁰²¹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca*, s. Ed, s.l., s.a., <<https://www.scribd.com/doc/271060731/Pr-Ani%C5%A3ulesei-Gheorghe-Fenomenul-Arsenie-Boca>>, duminică, 27 septembrie 2015, pp. 23-26.

Felul său de a-și etala virtuțile pentru a impresiona pe ceilalți (necunoscând datoria creștină de a-ți ascunde nevoițele pentru a nu fi lăudat), fuga de oameni (care nefiind asociată cu lucrarea în ascuns, dă să se înțeleagă o frică de insucces, nu o dorință de liniștire, mai ales că în vacanțe nu mergea la o chilie singuratică, ci la cei care îl apreciau), dar și tentativele de înfrânare trupească exagerată, (provenite din păcate nu din cercetarea Sfinților Părinți ci din preocupările sale experimentale de dominare a voinței după îndrumările a tot felul de religii), le recunosc și alții:

63 *Părintele Teodor Bodogae, fiind colegul său de bancă la Academia Teologică, a lăsat o mărturie importantă despre felul de a fi al studentului Zian Boca: „cu toate că am șezut alături, pe aceeași bancă, vreme de patru ani, pe când făceam studiile de Teologie la Sibiu, totuși n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente [...] firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. Vacanțele le petrecea adeseori, la o rudenie a sa [la vărul său Vasile Crucin, director de școală și învățător în Buteni, Arad, n.n.]. Ne-a impresionat tăria cu care răbda frigul, fiind îmbrăcat adeseori în îmbrăcăminte redusă. Tot astfel abținerea de la bucate mai grele, renunțând regulat la «porția» de carne din institut.*¹⁰²²

*Un frate l-a întrebat pe avva Motie: „De mă voi duce să rămân în vreun loc, cum voiești să petrec acolo?” Și i-a zis bătrânul: „De vei locui în vreun loc, să nu voiești să-ți scoți ție nume în ceva, cum ar fi că nu ieși la pravilă, sau că la pomană nu mănânci. Căci acestea fac nume deșert și pe urmă găsești numai supărare, fiindcă oamenii unde găsesc acestea, acolo aleargă”. Zis-a lui fratele: „Dar ce voi face?” l-a răspuns bătrânul: „Oriunde vei locui, urmează întocmai cu toții, și orice vezi că fac cei cucernici către care ai vestire, fă și tu și te odihnește. Pentru că aceasta este smerenia – să fii întocmai cu dânșii. Astfel, oamenii văzându-te că nu ieși din rânduială, te vor avea întocmai cu toții și nimeni nu te va supăra”.*¹⁰²³

Cu toate acestea, după cum mărturisește chiar de sfinția sa, în ascuns le dorea pe fete, ba chiar pe una a și curtat-o pentru a se căsători, doar că nu a avut succes, fiind pe atunci cam insipid după cum îl arată fotografiile. Deși privirea lui parcă tot vrea să pună stăpânire pe privitor, fiind ochii deschiși nefiresc de mari, totuși, în acea perioadă, este oarecum moleșit de simțuri (explicabil mai ales prin muzica care cultivă slava deșartă pe care o cânta sfinția sa la flaut și pian) și părerea bună de sine, mai ales prin teologia nefăcută din dor de Ortodoxie, ci doar din conjunctură financiară, ispitire și dorință de a fi posesorul unor cunoștințe înalte care să impresioneze pe mulți. Lucrul acesta este vădit și de experimentarea a tot felul de religii, arătând că de fapt nu a iubit Ortodoxia ca pe singura credință mântuitoare, ci ca pe una presărată printre alte religii superioare, dar care, datorită contextului, i-a furnizat sfinției sale trambulină pentru succesul public. Dacă ar fi fost evlavios le-ar fi cunoscut pe celelalte, dar în alt mod, apologetic, pentru a le combate, nicidecum pentru a le experimenta din îndoială: ia să vadă ce efecte au și ele. După cum combatem vrăjitoria fără a o practica, tot așa trebuie să o facem fără a-l practica și cu păgânismul (care este religia vrăjitorilor, la care făcea reclamă Mircea Eliade, autorul favorit al Părintelui Arsenie Boca, al lui Gregorian Bivolaru și al multor altor guruși)].

¹⁰²² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

¹⁰²³ *Patericul...*, Pentru Avva Motie, 1.

După cum se vede în fotografie, sfinția sa nu avea acel duh de jertfă, prezent la Părintele Arsenie Papacioc, care îți dă o tensiune de căutare (specifică celui ce nu-i pasă de ce zic alții ci doar de Adevăr):

*Cu toate că își propusese ca, în timpul studenției, să nu facă nicio cunoștință cu fete, nu a reușit acest lucru deoarece, din anul 1929, Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia. Astfel, Zian Vălean Boca se pomenește cu câteva colege. **Are intenția să se căsătorească cu fiica lui Brașca Dumitru.** Nu știm dacă această fată era una dintre colegele de teologie sau făcea parte din „Reuniunea de Muzică Gheorghe Dima”, care era mixtă. Informația despre căsătorie o aflăm dintr-un interogatoriu din 1955, când Părintele va fi anchetat și întrebat despre Nichifor Crainic pe care-l ascunsese la Sâmbăta de Sus, în iarna anului 1944, când acesta era pribeag în țara sa, urmărit de organele de stat: „Văzându-i dorința lui [a lui Nichifor Crainic, în toamna anului 1944, n.n.] de a se muta, am mers la familia Brașca Dumitru din Sibiu pe care-l cunoșteam întrucât îi curtam fata cu care intenționam să mă căsătoresc”¹⁰²⁴*

Nu s-au căsătorit.
Explicația?

Este simplă: era cam urâțel, plin de sine, retras și sărac... fără perspective ca mirean. Nu avea de ce să fie iubit de fete.

(după cum se vede și în una din fotografiile din vremea aceea – prima din acest subcapitol numit „Relația cu fetele înainte de călugărie” avea o bărbie tăiată, luată mai apoi ca automodel de preacuvioșia sa la reprezentările tuturor Sfinților din tablourile pe care le-a pictat. Bărbia tăiată și capul turtit, asociate cu urechile, îi dădeau aspect de „cap pătrat”, dreptunghiular, sau cel puțin hexagonal.

În fotografia din dreapta are o privire mieroasă și vicleană, tipică unui copil răzgâiat ce vrea să fie apreciat de toată lumea și care se crede „buricul pământului” și/sau un ales de tipul „băiatul mamei, ca el altul nu-i”, chiar ca într-o formulă de As. Reamintim că asul este o carte de joc inventată pentru a huli Sfintele Taine)

Pe deasupra mai era și:

- complexat de bătăile de la tată și de divorțul din familie (care a avut loc când el avea doar 11 ani);
- necitit (sau cu lecturi superficiale eclecticice din toate domeniile, doar pentru a impresiona pe alții și a se afirma că este un filozof enciclopedist, cu tentă religioasă, fără, însă, să le înțeleagă în profunzime pentru a lovi în gândire);
- încrezut și cu dispreț pentru ceilalți (provenit din părerea de sine că este un ales, însământată în el de mamă);
- și, în plus, sărac lipit pământului (singurul dar și mare avantaj, pe care, însă, din păcate, nu l-a fructificat spre a se lepăda de lume, ci l-a prefăcut în dezavantaj prin vânarea unei cariere în Sfânta Biserică).

Cu ce ar fi putut atrage vreo fată?

Poate că și datorită acestui eșec, la care se adăuga și interesul finanțării bisericești prin bursă pentru studii, s-a reprofilat spre o călugărie (care în acest caz ar fi din insucces în dragoste), unde a reușit (după

¹⁰²⁴ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 64-66.

ce și-a lăsat barba să crească și a exersat cu mult talent privirea în oglindă) să dobândească admirația multelor ucenițe și să cucerească prin faimă și hipnoză pe femeia vieții lui: Maica Zamfira și, pe deasupra, să dobândească și proprietăți multiple (într-o vreme în care nici mirenii nu aveau voie să le aibă) și faimă internațională.

B) RELAȚIA CU FEMEILE DUPĂ CĂLUGĂRIE

Odată ajuns călugăr și lăsând barba să-i crească, fiindcă barba este icoana firească a bărbatului desăvârșit, a devenit făt-frumosul pe care îl cunoaștem cu toții din reclame. De aceea a și fost inundat de femei, parcă exact pe măsura inversă în care la începutul vieții sale fusese respins de ele. La aceasta se adaugă și ochii lui albaștri (de care unii spun că dacă ar fi fost negri Părintele Arsenie Boca nu ar fi fost așa de faimos ca Sfânt... între femei). Din păcate, nu este vorba, însă, doar de o armonie dăruită vederii prin materia și forma artistic asortate de Dumnezeu, ci ochii aceia atât de impresionanți iradiiau cu energii subfirești ce paralizau și pe bărbați, dar cu mult mai mult pe femei:

*La 12 aprilie 1950, Episcopul Andrei aprobă, la cererea Părintelui Arsenie, „transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici, deocamdată cu cel mult zece maici, care vor fi deservite în cele religioase de doi preoți duhovnici” . Părintele Arsenie ceruse, la 11 aprilie 1950, alături de adresa în care îl informa pe Episcopul Andrei de plecarea Ierodiaconului Antonie Plămădeală, aprobarea de a transforma Mănăstirea Prislop în mănăstire de maici, argumentându-și propunerea în felul următor: „dat fiind faptul că am rămas numai doi preoți călugări [Părintele Arsenie Boca și Dometie Manolache, n.n.] la Mănăstirea Prislop și dispozițiile sunt pentru un număr măcar de zece, iar acest număr nu-l putem ajunge cu călugări, apoi **Mănăstirea fiind cercetată mai mult de femei**, și lipsa mănăstirilor de maici din Eparhie, cu smerenie vă rugăm să binevoiți a ne aproba transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici”^{28 29}. [multe pretexte, inventate cu iscusință, dar un singur raționament: să nu se sinucidă Julieta – n.n.]¹⁰²⁵*

De aceea unii ierarhi au sesizat că avea o privire vicleană, aici fiind în armonie cu ucenicii care declarau (fără a-și da seama ce spun):

Înaltpreasfințitul Pimen:

„Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”¹⁰²⁶

În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)¹⁰²⁷

După ce se întorceau de la mănăstire, țărani povesteau, de-a dreptul cutremurați, cum le citise gândurile acel monah. Părintele fascina mulțimile cu darul sau de-a ști totul despre fiecare credincios pe care îl privea în ochi [...]

In scurt timp, el ajunsese să fie considerat un fel de "oracol divin"! [...]

Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oară, dede parte, am simțit ca înmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, așa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafirească [noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească, sau în afară de fire – n.n.] iti străpungea ființa, pur și simplu. Te simțeai împietrit și parcă înfricosat de păcatele pe care urma să le mărturisești. [...]

Când a ajuns înaintea părintelui Arsenie, Lucia Chima a înmărmurit, cuprinsa de muțenie. Isi amintește și acum, de parca s-ar fi intamplat ieri. [...] "In acea clipa am inceput sa plâng. Tremuram din tot trupul. [...]

¹⁰²⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 24-25.

¹⁰²⁶ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

¹⁰²⁷ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, p. 10.

Lucia Chima s-a întors la Sinea Noua copleșita de aceasta prima intalnire cu părintele Arsenie Boca. "Parca eram fermecata. Timpul trecea, dar eu nu ma puteam desface de amintirea lui." ¹⁰²⁸

Duhurile necurate, având această fereastră deschisă pentru înșelare la Sâmbăta de sus și apoi la Prislop au început să-i facă și ele reclamă prin vise și simțiri, pe lângă mulțimea purtătorilor de zvonuri senzaționale și rezolvări confortabile, fără pocăință (decât cel mult trupească), alimentați de falsele proorocii și minuni: Iată ce sens îi dă acestui episod din viața sa, chiar Părintele Arsenie Boca:

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. [...]Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca - să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață.¹⁰²⁹

În realitate, însă, a fost o altă cauză a năvălirii oamenilor și preoțirii Părintelui Arsenie Boca. ÎPS Nicolae Mladin, mitropolitul mărturisitor al Ardealului, ne arată adevărul:

Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... ¹⁰³⁰

Astfel că Părintele Arsenie Boca, după ce este girat de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae (care din prea multa lui candoare, de a vedea pe oameni mai buni decât sunt, nu l-a analizat la timp, ci l-a prezentat ca pe un ucenic Ortodox al preacucerniciei sale), devine rapid un răsfățat al opiniei publice și centru al atenției feminine de toate clasele și vârstele.

Este uimitor, însă, cum Maica Zamfira a putut să pună mâna pe el, stăpânindu-l pentru sine până la capătul vieții. Ce duhuri mai puternice decât ale lui (provenite din tainița cumplită a deznădejdiei și a sinuciderii dacă nu i se face voia) a putut avea ca să-l ia „de la toți și de la toate”? Cum a putut să farmece pe hipnotizator? Oare doar cu șantajul pastilelor și al tăierii venelor, sau mai este un secret între ei, cenzurat și nepublicat?

Răul, însă, nu s-a oprit aici. De dragul ei s-a făcut la început o Mănăstire mixtă (ce hidoșenie!) cu el stareț, apoi călugării „nefiind cumiști și ascultători” ca să rabde nelegiuirea, unii fugind ca de un balaur de un asemenea amalgam, iar alții fiind alungați de stareța starețului, s-a prefăcut într-o Mănăstire de maici, având un pictor ca duhovnic. Dar neregula canonică nu a încetat, deoarece la vremea aceea Părintele Arsenie Boca avea doar 40 de ani (!!!), fiind prea tânăr și lipsit de experiență pentru așa ceva:

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. [...]

Aceastași marele Vasile, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. Și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlaviști, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte. Iar când vorbesc împreună, să fie două de față, sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii. Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepusul, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo

¹⁰²⁸ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

¹⁰²⁹ Autobiografia [Ierom. Arsenie]. R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11.

¹⁰³⁰ [Arhimandrit Paulin LECCA], Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și alesele monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânșii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepus; [...]

Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine. Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze¹⁰³¹

După ce au fost alungați din Mănăstire am fi putut răsufla ușurați că, văzându-și căderea, s-ar fi smerit și apucat de pocăință, fiecare, separați unul de altul, plângându-și călugăria pierdută. Din păcate nu a fost așa, ci făcând o asociație de duhuri amăgitoare cei doi, după o perioadă de acalmie, au început a face prozeliți izolați, cum vedem în istorisirea apariției lor sub forma a două țigănci, el având și stigmat. Mai apoi (în colaborare cu sora și cumnatul ei), și-au făcut un sediu de prozelitism personal-familial la Drăgănescu, unde din nou a început Părintele să fie înconjurat de admiratoare, (sub supravegherea vigilantă a Maicii Zamfira pentru a nu fi văduvită) și consimțământul tacit al securității.

Din păcate, nici sfârșitul lor nu are semne de pocăință:

- În cazul ei fiindcă s-a lăudat și a făcut prozelitism pe mai departe Arseniolatriei.
- În cazul lui, fiindcă deși oprit pe mai departe de la preoție, deci fără pretextul inițial că ar fi duhovnic la maici, Părintele Arsenie Boca se stinge (din cauza bolii) înconjurat de 12 femei, conviețuind cu ele în aceeași casă.

Aceasta este consecința tragică necunoașterii rânduielilor monahale, și nesupunerii față de Sfânta Predanie: mai înainte de vreme, fără a dobândi nepățimirea, sau măcar o experiență reală a propriilor căderi și nepuțințe, și fără a studia de la Sfinții Părinți firea omenească cea stricată și mijloacele de vindecare ale ei, s-a apucat de misiune în popor, fără pază, centrată pe atracția oamenilor către propria persoană.

Planul acesta diabolic de vrăjire al României a avut succes, tocmai fiindcă poporul nu cunoștea Sfinții Părinți:

55) Respinge, ca unul ce nu ești vrednic, bucuria ce ți-a venit, cu mâna smereniei, ca nu cumva primind-o prea ușor să primești lup în loc de păstor 362.

56) Nu alerga spre vedere, pînă nu e timpul vederii, ca urmărind frumusețea smereniei, să o ajungi și să te unești în veacul veacului cu ea, într-o nuntă prea curată 363. [...]

60) Dracii îl războiesc cumplit pe cel ce se liniștește (pe sihastru), ca, nefolosindu-se acesta cu nimic din pustie, să vină în lume. Dar pleacă de la noi care petrecem în lume, ca simțindu-ne nerăzboiți în ea, să rămânem cu cei din lume 493.

61) Unde sîntem războiți, acolo luptăm fără îndoială și noi, cu tărie, cu vrăjmașul. Căci cînd nu luptăm noi împotriva lui, ni se face și el prieten 494.¹⁰³²

62) Petrecând pentru un timp în lume pentru vreo trebuință oarecare, sîntem acoperiți de mina lui Dumnezeu, poate pentru rugăciunea părintelui nostru și ca să nu se hulească și Domnul prin noi. Dar uneori nu sîntem ispitiți și din pricina nesimțirii și a faptului că avem de mai înainte multă cercare și săturare din cele văzute, vorbite și făcute. Sau, poate dracii se depărtează și ne părăsesc pe noi de bună voie, făcînd să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.

¹⁰³¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

¹⁰³² 492. Poate fi și un adânc vecin cu adâncul liniștii și al vieții în Dumnezeu.

493. «Gândurile rele își iau ființa din alegerea noastră și din reaua lucrare a dracilor. Iar cele bune din fire — căci am fost făcuți buni —, din alegere, datorită libertății, și din îndemnul îngerilor. Deci cele rele își iau ființa din două izvoare, iar cele bune, din trei. Să ne aducem deci aminte de cel ce zice : «Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi» (Iac. 4, 5). Deci să stăruim în nevoie. Dimpotrivă, nerăzboirea noastră de către el în lume este o viclenie a lui și nu un semn al iubirii de oameni».

494. Cînd sîntem războiți de demoni înseamnă că noi înșine luptăm împotriva lor.

Căci cînd nu luptăm împotriva lor, ne sînt prieteni, pentru că facem prin noi înșine ceea ce le place lor.

63) *Ascultați și o altă meșteșugire și viclenie a acestui amăgitor, toți cei ce v-ați hotărât să vă deprindeți în neprihănire, și păziți-vă! Mi-a istorisit careva dintre cei ce au suferit cererea vicleniei, că de foarte multe ori dracul trupurilor se retrage cu desăvârșire, insuflând călugărului o evlavie la culme, ba poate punând în mișcare în el și izvor de lacrimi în timpul cât șade cu niște femei și vorbește cu ele, sfātuindu-l să le îndemne să gândească la moarte, la judecată, la neprihănire. Aceasta pentru ca, nenorocitele, câștigate prin cuvânt și prin prefăcuta evlavie, să alerge la lup, ca la păstor. Și apoi născîndu-se obișnuința și îndrăzneala, nenorocitul să sufere căderea.*

64) *Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David. Acest lucru este cu neputință⁴⁹³. Atît de înaltă și de mare e lauda neprihănirii, că unii dintre părinți au îndrăznit să o numească nepătimire.¹⁰³³*

Dar sfinția sa, care (după cum zice el însuși) a tradus (probabil din franceză) pe Sfântul Ioan Scărarul, timp de 5 luni, cum se poate dezvinovăți că nu a știut? E adevărat că poate nu l-a înțeles launtric. Sau poate că avea (a făcut) de fapt o traducere așa de proastă, încât nu s-a putut folosi nimeni de ea pentru a se mântui, fiindcă nici chiar traducătorul nu a înțeles nimic. Indiferent care este explicația, preacuvioșia sa nu a urmat sfaturile atât de folositoare ale dascălului dascălilor în cele călugărești, și este mult mai păgubit ca admiratoarele lui deoarece cunoaște multe, dar nu face:

Luc 6:46 Și pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun?⁴⁷ Oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face, vă voi arăta cu cine se aseamănă:⁴⁸ Asemenea este unui om care, zidindu-și casă, a săpat, a adâncit și i-a pus temelie pe piatră, și venind apele mari și puhoiul izbind în casa aceea, n-a putut s-o clintească, fiindcă era bine clădită pe piatră.⁴⁹ Iar cel ce aude, dar nu face, este asemenea omului care și-a zidit casa pe pământ fără temelie, și izbind în ea puhoiul de ape, îndată a căzut și prăbușirea acelei case a fost mare.

Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.⁴⁸ Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.

2. CUM AU ÎNCĂLCAT SĂRĂCIA DE BUNĂ-VOIE

Sărăcia de bună-voie au încălcat-o împreună deținând mai multe proprietăți, lucru foarte ciudat pentru acele vremuri. Este evident din studiul vieții celor doi protagoniști de la Prislop că au fost aranjați foarte bine cu sistemul, pentru o viață lumească confortabilă. Deși fotografiile după prima închisoare arată o mare suferință a Părintelui Arsenie Boca, însăși Maica Zamfira recunoaște că sfinția sa a fost arestat puțin și a ieșit mai întărit din închisoare:

Așa se explică de ce, arestat ca legionar în vara anului 1948, i s-a dat drumul după o lună, o lună jumătate, în orice caz la 1 septembrie era la mănăstire. Oricine își poate da seama că dacă ar fi fost dovedit legionar sau partizan, nu ar mai fi fost eliberat. Și de câte ori a fost arestat, tot așa i s-a întâmplat, încât chiar Patriarhul Justinian a făcut următoarea afirmație la Seminarul Monahal Horezu, în fața maicilor profesoare, care și ele participaseră la acele cursuri de neuitat: “Nu știu ce-i cu omul acesta, că mereu e luat, și mereu eliberat, și de fiecare dată iese mai luminat”.¹⁰³⁴

¹⁰³³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILAOAE, *Filocalia*, Volumul IX (Scara Sfântului Ioan Scărarul), Ed. cit., pp. 182, 22-23.

¹⁰³⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 339-340.

La aceasta au contribuit atât relația de rudenie pe care o avea Maica Zamfira cu Patriarhul, demonstrațiile de magie pe care le făcea Părintele Arsenie Boca cu securiștii, asemănătoare cu cele ale lui Simon Magul, Chinops și Eleodor, dar desigur că și compromisiurilor cu sistemul. Este inexplicabil altfel ca cineva socotit ca și o căpetenie spirituală a legionarilor să fi avut o detenție așa de ușoară comparativ cu chinurile la care erau supuși legionarii înșiși (sau alți deținuți nefericiți nelegionari doar pentru că erau preoți sau mireni evlavioși Ortodocși) și să fie pedepsit doar cu o supraveghere informativă (care mai mult îi asigura pază și argumente că este fidel regimului, încadrându-se în limitele unei familii obișnuite de tip socialist). Nu ne-am lămurit dacă aceste compromisiuri le-a făcut după torturi și înțelegerea întârziată (ce dovedește lipsa harului proorociei) a ireversibilității socialismului în România sau a fost de la început un agent infiltrat pentru a susține/instiga revolta legionarilor și anticomuniștilor și a furniza securității pretextul lichidării lor. Fotografiiile încercănate, ce îndeamnă la milă și dorința noastră de a-l vedea ca pe un amăgit, pentru a nu îl urî din râvnă pentru dreptate și adevăr, ne îndeamnă să credem în prima variantă.

*Este perioada în care Maica Zamfira susținea fata de surorile de mănăstire ca era fie rudenie, fie ca se afla în termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina și ca va reuși în final să facă așa cum dorește ea. Disputa cu sora Maria Culeac continuă, iar Părintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.*¹⁰³⁵

Însăși faptul că nu a reintrat într-o mănăstire și nu a recăpătat preoția cum au făcut-o atâți luptători autentici împotriva materialismului ateu (atunci când s-a relaxat prigoana), confirmă cele spuse de Părintele Arsenie Papacioc (el însuși legionar întemnițat încă mai dinainte de venirea comuniștilor, dar care din dragostea autentică față de călugărie a evitat conviețuirea cu vreo femeie, iar din ascultare față de Părintele Cleopa și Patriarh a părăsit pustia, reușind să reintre în Mănăstire și să-și reia oficial preoția):

[Părintele Arsenie Boca nu din cauza prigoanei a încetat a fi ieromonah ci]

- *Cu Julieta stareță.*

*Și e normal acum să facă o serie întregă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...*¹⁰³⁶

Părintele Arsenie Boca (spre deosebire de majoritatea Românilor, care pe atunci trăiau cu chirie la stat) în urma compromisiurilor pe care le-a făcut și faptului că s-a încadrat în tipul de familie comunistă, lepădându-se de preoție și călugărie, a avut mai multe proprietăți, ultima fiind chiar de o proporție boierească, construită (cine putea construi pe atunci așa ceva, în afară de membrii de partid, securiștii și colaboraționiștii? De unde fonduri și aprobări? Din pensia unui prigonit marginalizat și salariul consoartei de dactilografă și mai apoi țesătoare? Oare?) chiar de sfinția sa în stațiunea turistică nr. 1 în topul României (Sinaia) trăind în ea cu 12 femei și înzestrând-o cu sculpturi:

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. [ce afirmație de răs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

*În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil 481 și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa” 482¹⁰³⁷, iar, din iulie 19 6 3 483, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă” 484, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi*

¹⁰³⁵ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

¹⁰³⁶ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9jwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

¹⁰³⁷ 480 Ibidem, f. 42.

481 Ibidem, f. 322.

482 Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

vând ut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16. [...] **Maica Zamfira a avut următoarele domiciliu (1939-1942 str. Vaselor 42; 1942-1945 Calea Moșilor 249; 1945-1947 str. Washington 40; 1947-1963 str. Litovoi Voievod 23; în iulie 1963 apare locuind cu mama sa la adresa din str. Țiglina 24, iar în 1976, în str. Dr. Petrini nr. 2), „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”. După scoaterea din mănăstire, a fost funcționară la Institutul de Documentare Tehnică, apoi colaborator extern - dactilografă la Editura Minerva din București până în 1977, când, schimbându-și domiciliul la Sinaia, pe str. Privighetorilor, la nr. 16, s-a angajat ca muncitoare țesătoare la Cooperativa „Covorul Popular” Comarnic, unde și-a completat vechimea în muncă și de unde s-a pensionat.**¹⁰³⁸

Informatorul Tâmplaru Ion consemna, în nota informativă nr. 193, predată pe 4 iunie 1989 Securității orașului Sinaia: „Informează că în zilele de 18-25 mai a fost la domiciliul meu **Boca Zian Vălean, preot călugăr pensionar, pictor bisericesc, pentru a desena modele de sculptură pe care eu le sculptez, lucrări ce urmează să fie montate la casa construită la Sinaia prin asociere cu alte călugărițe. Cu această ocazie mi-a relatat că are domiciliul stabil în Sinaia, strada Privighetorilor nr. 14. A mai precizat că deși are domiciliul la Sinaia, unde de fapt și locuiește și își petrece cea mai mare parte a timpului, primește pensia de la Patriarhie, unde merge în mod periodic. Nu și-a mutat pensia la Sinaia, motivând că el este foarte cunoscut ca pictor bisericesc și l-ar fi solicitat prea mulți preoți pentru a le executa diferite lucrări de pictură, însă el nu mai dorește să lucreze [ce bine!!! Am scăpat de alte hule pictate! – n.n.] , fiind bătrân și bolnav. Cu acest prilej, mi-a vorbit despre viața și activitatea lui astfel: Mi-a povestit că a fost preot la mănăstirea Prislop (preot călugăr), că în tinerețe a fost călugăr pentru o perioadă în Grecia, timp în care a lucrat și pictură religioasă. Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a [u] comportat într-un mod corespunzător cu el. [vedeți că nu a suferit persecuții la canal, ci a avut regim ușor. Să citească dornicii de mărturisitori, cum se desfășura în acel timp reeducarea la canal și să se întrebe: dacă era așa de primejdios pentru comunism, Părintele Arsenie Boca, de ce a fost scutit? Foarte dubios. Ori hipnoză, ori compromis, ori neputința unei adevărate mărturisiri pentru care Dumnezeu l-a scutit– n.n.] [...] Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate. În prezent duce o viață retrasă, nu face și nu primește vizite și este preocupat de starea sănătății, cât și pentru a mă ajuta în executarea sculpturilor și altor lucrări pe care le are de făcut la casă. [...] Atentă, Securitatea stabilea că pe lângă informatorul Tâmplaru Ion, pe lângă Părintele Arsenie Boca „va fi dirijat cu sarcini” și informatorul Dobrin. Rezoluția dată de ofițerul de securitate este următoarea: „Sarcini: Să stabilească dacă posedă la domiciliu literatură necorespunzătoare și legionară; deplasările pe care le face și scopul lor; comentariile ce le face; cu privire la relațiile ce le are cu diferiți preoți; dacă are un rol de îndrumare și coordonare a activității celor 12 călugărițe cu care domiciliază”¹⁰³⁹**

Sărăcia de bună-voie au încălcat-o împreună deținând mai multe proprietăți, lucru foarte ciudat pentru acele vremuri. Este evident din studiul vieții celor doi protagoniști de la Prislop că au fost aranjați foarte bine cu sistemul, pentru o viață lumească confortabilă. Dar ne întrebăm: la ce le-au folosit toate acestea când au murit?

Am lăsat la sfârșitul acestui subcapitol, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului, fotografiile cu locul unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), în care a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

¹⁰³⁸ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

¹⁰³⁹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atenia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Deși amator de proprietăți și dulcetuiri ale femeii, în privința ascultării, am putea spune că Părintele Arsenie Boca a fost un neascultător profesionist, de la începutul formării sfinției sale până la sfârșit. Dar fiindcă mulți fac referință la actul de reabilitare al sfinției sale, suntem datori să lămurim cu multă precizie, dar și delicatețe acest subiect.

În actul de reabilitare se spune (documentul fiind aprobat de către un mare admirator și următor al învățăturilor sfinției sale), pentru a fi scuzat de toate cele pe care le-a făcut:

*Se menționează că, deși s-a considerat nevinovat, reintrând chiar în serviciul Sfintei Patriarhii, la Atelierul de la Schitul Maicilor, cu încadrarea de muncitor pictor, **Părintele Arsenie nu a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, ne-maislujind, ci doar participând la slujbe, ca și cântăreț de strană, rămânând încă duhovnic, fără a sponedi, ci doar în înțelesul de îndrumător spiritual, pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi poartă o recunoștință aleasă.**¹⁰⁴⁰*

Suntem datori să analizăm și această problemă: a fost decizia unui ierarh, sau nu? A ascultat de această decizie participând la slujbe doar ca un cântăreț de strană, sau a continuat să slujească preoțeste încălcând Sfintele Canoane și făcându-se vrednic de caterisire (chiar dacă ar fi fost oprit de la slujire în mod nedrept), formând în acest fel o parasinagogă?

Din păcate, după cum confirmă direct chiar mai sus și acest act de reabilitare (el însuși fiind foarte neclar, și acest din punct de vedere. Frazele ce urmează una alteia se și contrazic între ele) Părintele Arsenie Boca a fost oprit de la slujire de către un ierarh (după cum se înțelege indirect și din celelalte documente, și chiar din bălbăiala promotorilor sfinției sale pe acest subiect). Iar după aceea de nenumărate ori a încălcat această decizie, neascultând nici în această privință de ierarhi (ca nici în celelalte), schimbând în felul acesta destinația așezământului de la Drăgănescu din Biserică Ortodoxă în parasinagogă închinată lui personal, manifestare mascată a păgânismului, uniaticismului și ecumenismului (de variantă numită teorie a ramificațiilor).

Pentru a înțelege mai amănunțit aceasta, însă, este nevoie să cercetăm motivele și consecințele caterisirii sfinției sale. Ucenicii îi construiesc, (și) în legătură cu aceasta, nu numai o aură de victimă mărturisitoare Ortodoxă împotriva comunismului, ci și un nimb de luptător împotriva greco-catolicismului (răsucind pe dos cu o perversiune avocătească uluitoare toată succesiunea logică a defectelor, scăderilor și căderilor iraționale a sfinției sale, ca să pară virtuți). Ei sugerează că a fost caterisit ba la complotul uniaților, ba la complotul securității, ba la complotul ecumeniștilor, ba la porunca comuniștilor, ba la complotul evreilor și masoneriei, fiindcă a fost legionar, deși nu a fost legionar. Vedeți ce încălceală și bălbăială de concluzii, fiindcă au evitat să mărturisească (să caute) adevărul?

Pentru a vedea realitatea acestei chestiuni va trebui să dezbaterem și atitudinea preacuvioșiei sale față de greco-catolici, cu care se înrudea trupește prin tată, sufletește prin mentalitatea uniată a mamei (ce avea o evlavie amăgită de tip catolic), iar „duhovnicește” atât prin dogme cât și prin porunci. Prin dogme datorită formării greșite (datorită studiului învățăturilor unor religii mincinoase – pe care le-a crezut superioare –, scrierilor ereticilor latini și însușirii unei picturi necanonice după model apusean). Prin porunci datorită practicii unei lucrări lăuntrice axată pe bizuirea de sine, specifică celor ce se aseamănă cu papa (în năzuința lui de a fi autonom și înlocuitor pe pământ al lui Hristos, neurmând ascultării sobornicești și Sfintei Tradiții).

A) ATITUDINI LITURGICE NECANONICE FAȚĂ DE ERETICI

La început, a încercat să păstreze un fel de linie „Ortodoxă” laxă, după aparențe, omițând, însă, că lumina nu se poate amesteca cu întunericul (2Co 6:14 *Nu vă înjuțați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul?:15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?*). Datorită educației

¹⁰⁴⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Căderea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 346-350.

sale uniate, considera că și greco-catolicii și catolicii au biserică și preoție, la care se poate merge, dacă te-ai născut la ei și te poți mântui și așa. Astfel că nu a arătat oamenilor adevărul: că își pierd sufletele dacă nu se convertesc la Ortodoxie, cum ar fi făcut orice Sfânt autentic (chiar dacă ar fi fost persecutat, cu atât mai mult dacă era îndrăgit). El a sugerat că alegerea între greco-catolicism și Ortodoxie se poate face după cum vrem, mai degrabă în funcție din ce sat/neam ne tragem (fiindcă, după sfinția sa, și uniații, și latinii, ar avea preoți și biserici valide):

Aici în Copăcel, Copăcenii noștri nu știu mai nimic despre Părintele Arsenie. În vremea aceea Copăcelul era în marea majoritate greco-catolici și Părintele nu primea pe greco-catolici și pe catolici. Zicea: „Mergeți la Voila, la biserica voastră, la preoții voștri”, chiar dacă oamenii se duceau de dragul lui.

Părintelui nu puteai să-i spui că ești altceva decât ești, că te știa cine ești.¹⁰⁴¹

Cu totul altfel procedau Sfinții adevărați ai lui Hristos:

De aici, înconjurat de mulțimi, s-a îndreptat spre Deva și Orăștie, ajungând apoi la Săliștea Sibiului. Pretutindenii era întâmpinat de mii de credincioși, se trăgeau clopotele bisericilor din satele prin care trecea. Iar prin cuvintele sale mobiliza pe ascultători, întărindu-i în credința strămoșească. Efectul predicilor sale a fost uluitor, încât episcopul unit Inochentie Micu relata: „La îndemnul lui, în multe locuri poporul nu mai merge la biserică, nu se servește de preoții uniți, morții și-i îngroapă fără prohod și fără mângâierile duhovnicești, copiii și-i boțază prin femei bătrâne și se întâmplă și alte pagube duhovnicești de felul acesta”.

A rămas câteva zile la Săliște, unde a izbutit să întărească în legea străbună pe credincioșii din Mărginimea Sibiului, care au devenit apoi cei mai înflăcărați apărători ai ortodoxiei. Pe locul unde a propovăduit la Săliște s-a ridicat mai târziu schitul numit „de la Fântâna Foiții”, cu hramul Izvorul Maicii Domnului.

Și-a continuat drumul spre Sibiu, dar autoritățile - informate de succesul predicilor sale - au dispus arestarea lui și a celor trei negustori care îl însoțeau, închiși la Sibiu, lui Visarion i s-a luat un lung interogatoriu, din care se desprind și câteva din datele biografice pe care le-am notat aici. La întrebările puse în legătură cu predica sa împotriva uniației - principala acuză ce i se aducea - a refuzat să răspundă. Cu aceasta, misiunea lui Visarion poate fi socotită ca încheiată. Ea a declanșat însă o adevărată mișcare de rezistență în fața uniației în toată Transilvania, care a durat mai bine de 15 ani și în cursul căreia nenumărați preoți și credincioși au îndurat suferințe fizice și morale, iar unii au primit cununile muceniciei pentru apărarea dreptei credințe.

Din Sibiu, Visarion a fost trimis în închisoarea din Deva, de acolo la Timișoara, Osiek (în Croația) și Raab (azi Győr, în Ungaria), ca, în cele din urmă, să fie închis în feroasa temniță de la Kufstein, în Munții Tirolului. Aici se crede că a și murit, ca sfânt mărturisitor pentru Ortodoxie. Cei trei însoțitori ai săi au fost închiși la Sibiu și Timișoara, fiind eliberați numai după un an.

Marele cărturar Samuil Micu scria că lui Visarion „îi ieșise vestea că e sfânt”. Poporul dreptcredincios din Transilvania așa l-a socotit întotdeauna. A dobândit sfințenie prin moartea lui mucenicească la Kufstein. Drept aceea, Sfântul Sinod al Bisericii noastre în ședința sa din 28 februarie 1950, a hotărât ca ieromonahul Visarion să se numească cu sfinții și să se cinstească după toată pravila sa ca sfânt mărturisitor, alături de cuviosul ieromonah Sofronie de la Cioara și credinciosul țaran Oprea Miclăuș din Săliște. Canonizarea lor solemnă s-a făcut în Catedrala din Alba Iulia, la 21 octombrie 1955; de atunci, ei sunt cinstiți după cuviință în această zi, ca oricare din sfinții și mucenicii bine plăcuți lui Dumnezeu, căci prin jertfa vieții lor, ca și mulți alți preoți și credincioși transilvăneni, a supraviețuit Biserica Ortodoxă românească.

¹⁰⁴¹ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 93.

„Izvor de lumină și de dreaptă credință te-ai arătat, Cuvioase Visarioane, și facerile tale de bine peste tot. s-au revărsat; iar noi laudă aducem Atotputernicului Dumnezeu și cântăm: Aliluia”¹⁰⁴²

Mai apoi, Părintele Arsenie Boca a început să se amestece cu ei, trecând cu vederea Sfintele Canoane, sub pretextul misiunii, care însă nu atinge esențialul adică convertirea la Ortodoxie ci, dimpotrivă, le spunea că e bine să rămână în credința lor, având chiar și Sfinte Taine valide, care nu e diferită de a noastră decât prin cuvinte, doar să facă drăgălașele de fapte bune, și confirma aceasta prin prezența sa în mijlocul lor. Ba, mai mult, chiar ținea slujbe în bisericile lor.

Așa au început să vină pentru Părintele Arsenie la Sâmbăta de Sus și credincioși greco-catolici, pe care Părintele îi primea cu aceeași dragoste și răbdare ca și pe cei ortodocși, arătându-le că și unii și alții au aceeași origine, ca neam, ca limbă și credință și că deosebiri sunt minime, numai prin cuvinte și că înaintea lui Dumnezeu contează credința în Fiul Său Iisus Hristos, în Maica Domnului și în Sfintele Taine, dar mai ales în viața creștină și schimbarea ei.

Așa s-a făcut că, chiar înainte de 1948, anul în care majoritatea parohiilor greco-catolice cu credincioșii lor s-au întors la Ortodoxie, Părintele Arsenie era invitat nu numai să slujească ci și să predice și în parohii greco-catolice. Mergea acolo și era primit cu toată cinstea ce se putea da unui om al lui Dumnezeu, din ale cărui învățături și sfaturi se foloseau și aceia.

Nu vorbesc de satul meu, din care chiar o familie de greco-catolici, familia lui Gianii Bica, au fost cei dintâi care au alergat la Mănăstire și au răspândit vestea despre Părintele Arsenie și apoi au alergat acolo împreună ortodocși și greco-catolici [vedeți că oamenii cu gusturi uniuate și cei ce le urmează – deci cei fără discernământ – sunt primii și cei mai mari admiratori ai Părintelui Arsenie Boca? Aceasta se explică prin faptul că duhul pe care îl emana sfinția sa era unul greco-catolic, după proverbul românesc cine se aseamănă se adună. Și atunci de unde ideea greșită că a fost prigunit tocmai de uniati? – n.n.] ; cunosc însă bine cazul unei parohii greco-catolice, Bărcut, dincolo de Olt către Cincu Mare, distanță de mănăstire de peste 30 de km. De acolo își avea originea cumnatul meu Ioan și care avea acolo moștenite niște pământuri la care ne duceam în acele vremuri să le lucrăm și uneori se întâmpla să rămânem acolo și Dumineca, după cum se întâmpla, și mergeam la biserica greco-catolică de acolo la Sfânta Liturghie.

*Am cunoscut acolo și familia preotului greco-catolic și rudeniile cumnatului meu. între acestea era Achim, văr cu cumnatul meu, care mergea la mănăstirea Brâncoveanu și având doi cai buni, ducea cu căruța sa și pe alți credincioși din sat. Așa au cunoscut pe Părintele Arsenie bine și odată l-au invitat să meargă la Bărcut, cu acordul preotului lor; Părintele a acceptat și într-o duminică, după ce s-a terminat programul la mănăstire, a plecat cu Achim cu căruța lui și cu vreo 10 credincioși - avea o căruță mare și cai buni - la Bărcut. Pe drumul până acolo vă puteți închipui cât a vorbit Părintele Arsenie cu acei credincioși și spre seară au ajuns acasă și tot satul s-a strâns la biserica greco-catolică, cu preotul lor, unde Părintele a predicat și i-a învățat să fie buni credincioși creștini, să se spovedească și împărtășească regulat, să postească, să-și schimbe viața în bine, să păzească poruncile lui Dumnezeu. Poate că atunci va fi și spovedit pe unii, nu știu sigur.*¹⁰⁴³

Iată ce ne învață Sfinții Apostoli despre aceasta:

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se afurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească.

¹⁰⁴² Pr. Prof. Dr. Mircea PĂCURARIU, *Sfinți Daco - Romani Și Români*, Ed. Mitropoliei Moldovei Și Bucovinei, Iași, 1994, Ed. electronică, APOLOGETICUM 2006, <<http://ortodox.dyndns.org/text/text-pdf/Mircea%20Pacurariu%20-%20Sfinti%20daco-romani%20si%20romani.pdf>>, sâmbătă, 13 iunie 2015, pp. 70-71 .

¹⁰⁴³ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, pp. 258-259.

[Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9]

TĂLCUIRE

Canonul acesta rânduiește, că oricare episcop, sau prezbiter, sau diacon numai împreună s-ar ruga, dar nu și împreună ar liturghisi, cu ereticii, să se afurisească. Că cel ce împreună se roagă cu afurisiții (precum acest fel sunt ereticii) trebuie împreună a se afurisi și el, după canonul 10 al acestorași Apostoli. Iar de au iertat ereticilor acestora să lucreze vreo slujire, ca și clerici, să se caterisească. Fiindcă oricare cleric va și liturghisi (împreună liturghisi) cu cel caterisit (precum unii ca aceștia sunt și ereticii, după canonul 2 și 4 al soborului 3) împreună se caterisește și el, după al 11-lea al Apostolilor. Că se cuvine pe eretici să-i urâm și să ne întoarcem fețele despre ei, dar nu cândva și să ne rugăm împreună cu ei, sau să iertăm lor a lucra vreo slujire bisericască, ori ca niște clerici, ori ca niște ierei¹⁰⁴⁴

Nu e de mirare aceasta. deoarece se trăgea din greco-catolici, îi aprecia mai mult decât pe Ortodocși, crezând că este suficientă pentru mântuire râvna trupească pentru ritual și împărtășania deasă (fără pregătire duhovnicească prin spovedanie și paza echilibrată a minții, prin dureroasa pocăință):

Părintele Arsenie zicea de credincioșii din Micăsasa - o localitate aproape de Blaj —, că- rora le-am fost păstor opt ani, că, deși în cea mai mare parte au fost greco-catolici, sunt mai credincioși decât sătenii mei, de lângă Novaci, pe care nu-i văzuse niciodată. Și, într-adevăr, primii veneau vineri seara la Sfânta Liturghie mai înainte sfințită din Postul Sfințelor Paști, ajunați, după muncă grea, și se împărtășeau peste o sută de oameni. Veneau și copiii lor du- minica și dintre profesori, deși era pe timpul comuniștilor.¹⁰⁴⁵

Apogeul rătăcirii, însă, l-a atins Părintele Arsenie Boca atunci când a dat Sfintele Taine ereticilor.

• *Erau greco-catolici atunci, dar care simțeau ortodox. Foarte multă lume din sat de aici mergea acolo la mănăstire pentru că era ortodoxă. La început nu i-a primit la împărtășanie pe greco-catolici, dar le-a dat binecuvântare ca să meargă să ceară aprobare de la vlădică, de la episcop, ca să fie împărtășiți. și a venit Mitropolitul Bălan și a spus că se pot spovedi și împărtăși. (Greavu Tonta, 55 ani)¹⁰⁴⁶*

Însuși faptul că i-a trimis să întrebe, forțând pe ȚIPS să dezlege cele de nedezlegat pentru favorul sfinției sale, arată că nu cunoștea/nu respecta Sfintele Canoane, din motive fals misionare (această capcană care l-a făcut să cadă în multe), ca să amăgească bieteile conștiințe, în loc să le convertească la adevăr:

35. -... ”Fiindcă monahii (M-rii Sinai) întreabă dacă se cade a se da panaghia (pâinea binecuvântată) la masă, închinătorilor armeni, noi zicem să le dați lor și anafora, căci sînt creștini și pentru aceasta vin de se închină la locurile sfinte din îndepărtări. Pentru noi, deși sînt schismatici și, din pricina unor învățături greșite, sînt eterodocși, dar sînt creștini cu credința și cer cu evlavie sfințire de la noi, pe care trebuie să le-o dăm . “Căci” a nu da cele sfinte căinilor se înțelege despre cei fără credință, cum sînt iudeii, mahomedanii și maniheii și alții, care se fățarnicesc a fi creștini, fără a fi cu adevărat creștini, de aceea și urmează: “ca nu cândva, întorcându-se, să calce în picioare cele sfinte și să ne rupă și pe noi, căci sînt porci, iar cei ce caută cele sfinte cu credință și le primesc cu evlavie, nu sînt de soiul porcilor”.

Ascultați și pe Domnul, care zice: “Cel ce nu este împotriva noastră, cu noi este; și pre cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară”. Taina cea mare a împărtășirii să nu le-o dați; Iar, dacă vreunul s-ar îmbolnăvi și ar voi să rămână în mănăstire și s-ar lepăda de învățătura lor, mărturisind credința ortodoxă, să fie învrednicit și de Sfânta Împărtășanie. Aceasta este credința

¹⁰⁴⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, ȚNeofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, ȚNeofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61.

¹⁰⁴⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

¹⁰⁴⁶ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 93.

Bisericii sobornicești... "Voi să nu luați sfințire de la ei, pentru că sînt eterodocși..." - Scris. Patr. Ghenadie II, (+ 1456)¹⁰⁴⁷.

Chiar dacă ȋPS sa, șantajat sentimental, a cedat (deși Părintele Gheorghe Anițulesei ȋși punea ȋntrebarea daca nu cumva este un zvon mincinos, lucru pe care ȋl credem și noi), ȋnsa Sfntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane, nu a fost de acord, definind (chiar daca indirect, prin cuvntul „pocaința”) comuniunea liturgica cu uniații ca fiind păcat (pocaința se lucreaza ȋn urma unui păcat, nu ȋn urma unei fapte bune), fcnd astfel, din nou, să biruie Sfintele Canoane:

Decizia Sinodului BOR privind comportamentul sacramental si liturgic al clerului si credincioșilor ortodocși

In ședința de lucru, din zilele de 8-9 iulie 2008, Sfntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane a luat in discuție ȋmprtșirea ȋnaltpreasfințitului Părinte Nicolae, Mitropolitul Banatului, la o Liturghie greco-catolica si concelebrarea Preasfințitului Părinte Sofronie, Episcopul Oradei, cu un ierarh greco-catolic la slujba de sfințire a Aghiazmei Mari.

Sfntul Sinod a dezaprobat gesturile necanonice ale celor doi ierarhi, care au produs tulburare in Biserica. Apoi, Sfntul Sinod a luat act de regretul si pocaința acestora, pe care le-a primit ca prim semn de ȋndreptare.

In legătura cu comportamentul sacramental si liturgic al ierarhilor, preoșilor, diaconilor, monahilor, monahiilor si credincioșilor mireni ai Bisericii Ortodoxe Romane in relație cu alte culte, pe temeiul Sfintelor Canoane si al ȋnvtturii de credința ortodoxa, Sfntul Sinod a hotrt ca nu este ȋngduit niciunui ierarh, preot, diacon, monah, monahie sau credincios mirean din Biserica Ortodoxa Romana sa se ȋmprtșeasc euharistic in alta Biserica creștină. De asemenea, nu este ȋngduit niciunui cleric ortodox sa concelebreze Sfintele Taine si Ierurgii cu slujitori ai altor culte.

Cei ce nu se supun acestei hotrri pierd comuniunea cu Biserica Ortodoxa si, in consecință, vor suporta sancțiuni canonice corespunzătoare stării pe care o ocupa in Biserica: depunerea din treapta sau caterisirea, in cazul clericilor, si oprirea de la ȋmprtșanie a credincioșilor mireni.

BIROUL DE PRESA AL PATRIARHIEI ROMANE Sursa: basilica.ro¹⁰⁴⁸

Nu este aceasta de mirare, fiindcă **despre eretici avea tot concepții necanonice:**

Deși avem acest cuvnt scris pe seama sfinției sale:

- Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei arhieriei, preoși de mir, călugări sau mireni. ȋnapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți, ale celor 7 sinoade ecumenice, altfel, la iad - cu arhieriei cu tot. Ferească Dumnezeu.¹⁰⁴⁹

Din păcate, această carte, poate cea cu ȋnvtturile cele mai apropiate de Ortodoxie (deși tonul și acuzele la adresa ierarhiei sunt de factură zelot, care provoacă dezbinare), este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, după cum susține (cu un facsimil autograf al Părintelui) Maica Zamfira. Oare nu cumva se leapădă de ea tocmai pentru frazele ce evidențiază esența ecumenismului, att de mult ȋndrgit și propovăduit ȋn scrieri, ȋn picturi, ȋn toate vedeniile de tip catolic, ȋn toate trăirile și modul de a lucra și gndi al sfinției sale?

I se atribuie câteva scrieri, intre care Pravila Alba, un manuscris care i s-a furat modificat apoi și rescris. Circulă pe numele Părintelui, ajungnd pn ȋn Franța. Dăm in original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Alba:

„Pravila Albă – model de strmbare a unui original furat”¹⁰⁵⁰.

Chiar dacă ar fi fost ȋmpotriva unirii cu ereticii, totuși avea o concepție necanonică despre cine sunt ei:

¹⁰⁴⁷ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

¹⁰⁴⁸ <<http://www.greco-catolica.org/a393-decizia-oficiala-a-sinodului-bor-ips-nicolae-corneanu-si-ps-sofronie-drincec-au-fost-iertati.aspx>>, sâmbătă, 13 iunie 2015

¹⁰⁴⁹ Ierom. Arsenie BOCA, *Pravila albă. Sfaturi pentru cei cstoriti*, Ed. Agaton, 2006, p. 407.

¹⁰⁵⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea ȋmprției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003.

Ereticii

E bine să precizăm aci că sunt și „Hristoși mincinoși” după cum însuși ne-a prevenit.

Pe ce-i cunoaștem ? Este cineva meșter în falsuri, care se va arăta mai către urmă. Îi cunoaștem pe aceea că toți hristoșii mincinoși nu sunt fiii Tatălui, întrucât nu-și lasă adepții să spună sau să se roage cu rugăciunea „Tatăl nostru”; nu sunt fiii Maicii Domnului, întrucât spun rele de Maica Domnului; nu-i lasă să-și facă semnul Crucii, că-i unealtă de ocară; nu-i nici icoană care să-L arate, că acestea ar fi „chipuri cioplite”, idoli; nu-i nici întemeietorul Bisericii, întrucât „ei” sunt biserică, apăruți ca ciupercile după Reformă (cca. 2000 în U.S.A., 1000 în Franța) și prolifică în progresie, neavând nici unii vechimea primei Cincizecimi a Pogorării Sfântului Duh, ziua întemeierii Bisericii creștine.

Deci ereticii, sectarii, numai sunt creștini, au căzut din creștinism.

Primul eretic a fost Cerint, în veacul apostolic pe care l-a combătut Sfântul evanghelist Ioan. Altul, însemnat, Arie, combătut și lepădat de Biserică la Sinodul I ecumenic. Apare în pictură de două ori.

Ereticii au fost cauza principală a convocării Sinoadelor ecumenice pentru stabilirea dogmatică a doctrinei creștine. Au fost și ierarhi eretici; de pildă Nestorie, condamnat de Sinodul din Efes, la 431, cum arată reprezentarea Maicii Domnului din stânga tâmplei¹⁰⁵¹

După cum vedem mai sus, Părintele Arsenie Boca nu considera eretici decât pe protestanți și cei rupți din ei. Ecumenismul său era așadar de factură uniată, considerând, după cum vom vedea mai jos, că romano-catolicii și greco-catolicii au credința dreaptă, ca și toți ereticii care spun Tatăl nostru, cinstesc pe Maica Domnului, Sfânta Cruce și Sfintele Icoane, și nu sunt dați anatema direct prin enumerare concretă de Sfintele Sinoade Ecumenice, chiar dacă au apărut după Reformă. Deși combate pe Arie și Nestorie ca persoane, totuși în scrierile lui propovăduiește arianismul și nestorianismul, iar pe Wulfila episcopul arian îl pictează ca Sfânt, cu nimb, tocmai în Sfântul Altar. Toată această ignoranță, ce l-a dus să slujească uniaticismul toată viața, lăsându-l ca un testament pictat în Biserica Drăgănescu (unde apare de două ori Vaticanul ca „Una Sfântă Sobornicească și Apostolească Biserică”), i s trage de la necunoașterea Sfintelor Canoane ale Sfintei Biserici Ortodoxe, care iată ce zic:

CANONUL 1 al Sfântului ierarh Vasile cel Mare

Că botezul acela a judecat cei vechi a se primi, care nimic iese afară de credință. Drept aceea pe unele le-au numit eresuri, iar pe altele schisme; și pe altele parasinagoguri (nelegiuite adunări). Deci eresuri pe cei cu totul lepădați și după însuși credința sunt înstrăinați. Iar schisme, pe cei ce pentru oarecare cauze bisericești și întrebări putincioase de a se vindeca, între cei despărțiți. Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupușii prezbiteri, sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbunat proiestoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Biserică. Una ca aceasta este parasinagogă. Iar schisma, este a fi cu deosebire pentru pocăință de cum sunt cei în unire cu Biserica. Iar eresuri, precum al maniheilor, și al valentinienilor, și al marchioniștilor, și al înșiși pepuzienilor acestora. Că dea dreptul deosebirea este pentru însăși credința cea întru Dumnezeu. [...]

TĂLCUIRE

După procuvântare, prin urmare răspunde sfântul la cele ce Sfântul Amfilohie l-a întrebat. Și urmând a zice pentru botezul schismaticilor cataron (curaților) adică a navatienilor și de al ereticilor pepuzieni, adică ale montaniștilor, mai înainte și mai obștesc face pe cuvânt, și pe despărțirea acelor vechi o pomeneste. După care alții se zic eretici, iar alții schismatici, și alții parasinagogi. Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzând în oarecare greșală s-au caterisit de preoția și arhieria lor canoniceste. Însă nevrând a se supune canoanelor, cu de sineși stăpânire ș-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericești lesne de îndreptare. Iar eretici se numesc aceia a căroră osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu.

¹⁰⁵¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, pp. 17-18.

Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit depărtați. Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întorcere. și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede.¹⁰⁵²

Ce simplu ar fi fost să creadă și să propovăduiască despre eretici că sunt cei despărțiți de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit datorită unei credințe greșite în Dumnezeu. Iar Romano-catolicii și greco-catolicii, în afară de multe alte erezii, primesc credința că Sfântul Duh purcede și de la Fiul sau adaosul Filioque la Crez. Această credință este dezvăluită drept eretică de un sinod de pe vremea Sfântului ierarh Fotie cel Mare, aprobat chiar de papa Ortodox al Romei din acea vreme, înainte de căderea lor de la Sfânta Biserică Ortodoxă din anul... 1009:

*Sinodul din 879-880 d.Hr. de la Constantinopol, care a avut loc pe când Patriarh al Constantinopolului era Sfântul Fotie cel Mare – această mare personalitate patristică –, a prezentat din toate punctele de vedere o importanță foarte mare și un interes excepțional, cu atât mai mult cu cât acest mare Sinod a avut loc înainte de ocuparea tronului Vechii Rome de către franci și de introducerea oficială a lui Filioque și, desigur, înainte de întreruperea comuniunii euharistice pe care Patriarhul Constantinopolului a impus-o Papei Romei în 1009. Acesta este motivul pentru care vom analiza câteva puncte caracteristice ale Sinodului, considerat al VIII-lea Sinod Ecumenic, puncte de un interes deosebit mai ales pentru zilele noastre. În cercetarea acestei teme am citit în primul rând Actele Sinodului, atât cât s-a păstrat din ele, precum și diferite studii teologice asupra Sinodului.*¹⁰⁵³

Nu numai atât, dar iată ce spun Sfinții Părinți despre acest eres latin, sau romano-catolic cum este numit mai modern, într-o sinteză de o mare limpezime a Marelui Sfânt Cuvios Nicodim Aghioritul, comentând canonul 46 al Sfinților Apostoli:

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2]

62 PIDALION

TÂLCUIRE

Dreptslăvitorii creștini se cuvine a se feri de eretici, și slujirile lor a le urî. Iar mai vârtos însuși ereticii se cuvine a se muștra și a se înțelepți de către episcopi și prezbiteri, doar cumva vor înțelege și se vor întoarce, din rățăcirea lor. Pentru aceasta și canonul acesta rânduiește, că, oricare episcop, sau prezbiter, ar primi ca de drept și adevărat botezul ereticilor⁷⁹ sau jertfa ceea ce se proaduce de dânșii, unul ca acesta, poruncim ca să se caterisească. Fiindcă ce conglăsuire are Hristos cu diavolul? Sau ce parte are credinciosul cu cel necredincios? Căci cei ce primesc cele de către eretici, sau și ei au aceleași socoteli ale acelora, sau cel puțin nu au osârdie spre a-i scoate pe dânșii din cacodoxia lor. Că cei ce binevoiesc (adică se învoiesc) la slujbele acelora, cum pot a-i muștra pe ei ca să lepede eresul lor cel cacodox și rățăcit.

79 Pentru aceasta și Sfântul Ieromartirul Chiprian care a stătut episcop al Calcedonului, și tot soborul cel dimprejurul său, cel de optzeci și patru de episcopi, ce s-au adunat în Calcedon, urmând apostolescului acestuia canon care leapădă botezul ereticilor de obște, încă și apostolescului canon 68 celui ce zice, că cei de eretici botezați sau hirotonisiți, este cu neputință, a fi ori creștini, ori clerici. Urmând ei zic, canoanelor acestora, au așezat canon prin

¹⁰⁵² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 441-443.

¹⁰⁵³ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2014/02/11/ips-hierotheos-vlachos-despre-al-optulea-sinod-ecumenic-879-880-respingerea-primatului-papal-si-condamnarea-ereziei-filioque/>>sâmbătă, 13 iunie 2015.

care leapădă botezul ereticilor, și al schismaticilor împreună. Dovedindu-o aceasta, și din alte multe Scripturelnice ziceri, iar mai ales din acea apostolească: „Un Domn, o credință, un Botez” (Efeseni: 4). Că dacă, zic ei, una este soborniceasca Biserică, și unul este Botezul cel adevărat, cum poate fi adevărat botezul ereticilor, și al schismaticilor, de vreme ce ei nu sunt înlăuntru în Biserica cea sobornicească ci s-au rupt dintr-însa prin eres? Iar de este adevărat botezul ereticilor și al schismaticilor, și este adevărat și cel al drept slăvitoarei și al soborniceștii Biserici, apoi nu este un Botez, precum Pavel strigă, ci două. Care este prea cu necuviință. Aduăgă însă ei și aceasta, că socoteala aceasta, de a nu primi botezul ereticilor, ne este nouă și proaspătă a lor, ci veche, și de cei mai dinainte ai lor cercată, canonul acestui sobor și sfântul a toată lumea al 6-lea sobor (cu canonul al doilea) l-au pecetluit. și de unde mai nainte era canon de localnic și particularnic sobor, acum este canon de a toată lumea sobor, ca unul ce de acesta s-a pecetluit.

Într-un glas cu Sfântul Chiprian și cu soborul cel de lângă el, și Firmilian cel ce a stătut exarh al soborului celui din Iconia (pe care marele Vasilie în întâiul său canon, îl numește al său, ca pe unul ce era episcop al Chesariei), strică și leapădă botezul ereticilor. Că scriind către Sfântul Chiprian, zice acestea, dar cine, măcar de ar fi ajuns și la vârful săvârșirii și al înțelepciunii, poate a se întări, și a crede, că singură suprachemarea celor trei nume ale Sfintei Treimi, este destulă spre iertarea păcatelor, și spre sfințenia Botezului, de nu este adică drept slăvitori, și acela ce botează? Citește toată epistolia acestuia, care se află în cartea cea pentru cei ce au patriarhisit în Ierusalim (cartea 1, cap 16, paragraf 4) de nevoie fiind la această pricină. Să unește la această socoteală și marele Vasilie, pe ale cărui canoane așijderea le-a pecetluit cel al 6-lea sobor a toată lumea (în canonul 2) că adăugând în întâiul său canon a zice, care Botezuri sunt primite, și care neprimite, în două le împarte pe acestea, zicând: Că, botezul ereticilor: adică al celor cu totul despărțiți de Biserică, și care după însăși credință sunt osebiți de cei drept slăvitori, și a cărora osebire privește dea dreptul la credința cea întru Dumnezeu, s-au părut bine cuvântată pricină celor din început cu totul a se lepăda. Iar botezul schismaticilor, sau socotit adică a fi de cuviință de către soborul cel de lângă Chiprian, și Firmilian al nostru, să se lepede și acesta; fiindcă schismaticii cei ce se numesc curați zic, și înfrânați, și de sac purtători, și idroparastații (adică cei ce săvârșesc Liturghia numai cu apă), și alții, sau despărțit la început de Biserică, și despărțindu-se numai aveau în sineși darului Duhului Sfânt, fiindcă darea acestuia se tăiasă. Pentru aceea ca niște mireni făcându-se, nici dar duhovnicesc aveau, nici stăpânire de a boteza, sau a hirotonisi; și după urmare cei ce se botezau de dânșii, ca de mireni botezându-se, au poruncit să se boteze cu adevăratul Botez al Bisericii cei sobornicești, dar însă fiindcă s-au socotit de cuviință de către oarecare părinți ai Asiei, să fie primit botezul schismaticilor, pentru oarecare economie a multora, fie primit. Însă însemnează, că botezul schismaticilor, care în întâiul său canon îl primește marele Vasilie, în cel 47 al său îl leapădă, zicând, noi cu un cuvânt, pe cei curați, și înfrânatici, și de sac purtători, pe toți îi botezăm. Iar de este la voi oprit Botezul al doilea, pentru oarecare economie, precum este și la Romani, cuvântul nostru însă să aibă putere de a strica adică pe botezul acestora. Drept aceea dacă pe botezul schismaticilor îl strică marele Vasilie, pentru că le lipseau săvârșitul, dar, de prisos este de a mai întreba cineva de se cuvine să boteze pe eretici. Iar în canonul al 20 al său hotărâtor zice, că pe eretici nu-i primește Biserica, fără a-i boteza. Această socotință o are și marele Atanasie, și pe ale acestuia cuvinte le-a pecetluit soborul al 6-lea că zice, întru al treilea cuvânt asupra arienilor: „Arienii se primejdiesc și întru însăși plinirea tainei, a Botezului zic. Căci, dacă deplinirea prin Botez se dă în numele Tatălui, și al Fiului, iar arienii nu zic Tată adevărat, fiindcă tăgăduiesc pe întocmai ființa cea dintr-însul, tăgăduiesc însă și pe adevăratul Fiu, și pe altul din nou plăsmuindu-l cu nălucirea lor zidit din cele ce nu au fost, pe acesta îl numesc Fiu, cum dar Botezul cel ce se dă de dânșii, nu este cu totul nefolositor, și zadarnic? și se vede adică după mască, că este Botez, dar cu adevărul nici un ajutor are către credință, și către buna cinstire. Că nu cel ce zice Doamne, acela dă și pe adevăratul Botez, ci cel ce zice și cheamă numele, și care are și credință dreaptă. Pentru aceasta dar și Mântuitorul nu a poruncit Apostolilor să boteze chiar numai, ci mai întâi le-a

zis să învețe pe cei ce vor să se boteze, și așa să-i boteze în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh, pentru ca să se facă credința dreaptă din învățatură, și cu dreaptă credință să se adauge săvârșirea botezului. Pentru aceasta și multe alte eresuri, zic numai numele Sfintei Treimi, dar fiindcă nu le cugetă acestea drept, nici credința o au sănătoasă, și nefolositor au și pe Botezul cel dat de dânșii, fiind lipsiți de buna cinstire. Drept aceea urmează, că cel ce se stropește de dânșii, mai mult se spurcă cu păgânătatea, decât se izbăvește de ea. Deci și cei ce cugetă cele al arienilor, măcar de și citesc cele scrise, și zic numirile Sfintei Treimi la Botez, însă amăgesc pe cei ce iau Botez de la dânșii, fiindcă sunt mai necinstitori de Dumnezeu decât ceilalți eretici. Dar și Teologul Grigorie într-un glas, cu sfinții cei mai-nainte ziși, zice în cuvântul cel la Sfântul Botez, către arieni, sau și către macedonieni întinzându-se, care se catehiseau. Iar de schiopătezi încă, și nu primești deplinirea dumnezeirii Fiului și a Duhului, caută pe altul să te boteze, sau mai bine zice, să te înece în apa botezului, fiindcă eu nu am voie a despărți dumnezeirea Fiului, și a Duhului, de dumnezeirea Tatălui, și a te face mort, în vreme ce se cuvine a doua oară a te naște prin Botez. Încât nici darul Botezului să-l aibă, nici pe nădejdea care se naște prin Botez, pierzând în puținele slăviri ale celui de o ființă și de asemenea ființă mântuirea ta. De vreme ce pe oricare din cele trei ipostasuri o ai pogori din vrednicia dumnezeirii pe toată Sfânta Treime o pogori din aceasta, și pe sineți te lipsești de deplinirea cea prin Botez. Zice încă și dumnezeiescul Hrisostom (în voroava cea la început, era Cuvântul) „Nu te amăgească pe tine o ascultătorule adunările ereticilor, că au Botez dar nu luminare. și se botează cu trupul, iar cu sufletul nu se luminează.” Ci și Sfântul Leon în epistolia cea către Nichita zice: „Nici un eretic dă sfințenie prin Taine.” Iar Ambrosie în cuvântul cel pentru cei ce se catehiesc, zice: „Botezul celor rău cinstitori de Dumnezeu, nu sfințește.” Acestea așa zicându-se, cu dreptate s-ar nedumeri cineva, pentru ce sfântul a toată lumea sobor al 2-lea și al 7-lea canon al său, încă și cel al 6 a toată lumea sobor în canonul 95 al său, nu a lepădat botezul tuturor ereticilor, după apostoleștile canoanele acestea și după soborul cel de lângă Sfântul Ciprian, și după toți ceilalți mari de Dumnezeu înțelepțiți Părinți mai sus pomeniți, ale căroră conscripturi, însuși acest al 6-lea a toată lumea sobor, precum am zis, în al 2-lea canon al său, l-a pecetluit, ci al altor eretici le-au primit botezul, iar al altora nu? Pentru ca să se facă dar lesne de înțeles dezlegarea nedumeririi acesteia, este trebuință a ști cineva mai-nainte, că două feluri de chivernisire, și de îndreptare, se păzesc în Biserica lui Hristos. Un fel se numește scumpătatea, iar celălalt, se numește economie și pogorământ. Cu care chivernisesc mântuirea sufletelor iconomii Sfântului Duh, uneori cu unul alteori cu altul. Deci Sfinții Apostoli în canoanele lor cel mai-nainte zice, și toți pomeniții Sfinți, au întrebuițat scumpătatea, și pentru aceasta desăvârșit leapadă botezul ereticilor; Iar soboarele acestea două de toată lumea, au întrebuițat economia, și botezul arienilor și al macedonenilor l-au primit, și al altora. Iar pe al evnomianilor, și al altora încă, nu l-au primit. Pentru că, mai ales în vremea soborului al 2-lea arienii și macedonenii erau în putere, și nu numai că erau mulți întru mulțime, ci aveau și mari puteri lângă împărați, și pe lângă stăpânitori, se aflau și la senat. Drept aceea, întâi pentru ca să-i tragă la dreapta slăvire, și să-i îndepărteze mai cu lesnire, și alta pentru ca să nu se întâmple mai mult să-i sălbăticească asupra Bisericii, și asupra creștinilor, și răul mai rău să se facă, au iconomisit lucrul așa, dumnezeieștii Părinți aceia iconomisindu-și cuvintele lor cu judecată (Psalm 111,5). Și s-au pogorât a primi botezul lor. Iar cum că, acestea nu le zicem de la sine-ne, și cu cuvinte goale, mărturii sunt la aceasta la acești doi mari Părinți, Vasilie zic, și Grigorie. Că marele Vasilie, temându-se de împărăteștile și dregătoreștile puteri, ale luptătorilor Duhului, și îngrijindu-se ca nu cumva să năvălească, asupra Bisericii Chesariei, care atunci era Finix singur înființat al Ortodoxiei, au întrebuițat economia, și până la destulă vreme nu nime arătat Dumnezeu pe Duhul cel Sfânt. Iar marele Grigorie vrând a arăta puterile și sălbăticia arienilor, și macedonienilor, în însuși recomenduiorul cuvânt ce îl face către cei 150 episcopi ai acestui 2 a toată lumea sobor, zice, pentru dânșii acestea: „Cu adevărat fiare cumplite au căzut asupra Bisericii, care nici după însemnarea noastră cruțându-ne, ci nerușinându-se a fi decât vremea mai puternici”. Unde arată, că și cu toate că împăratul era drept slăvitor, și cu toate că drept

slăvirea s-a înfățișat, și sobor de toată lumea asupra lor s-a făcut, însă ei încă erau grei și sălbatici asupra dreptei slăviri, și mai puternici decât creștinii. Au zis însă și mai sus marele Vasilie, că, Botezul celor curați (adică al navatianilor) pe care l-au primit și al 2-lea și al 6-lea sobor (l-au primit pentru iconomia celor mulți) căci de nu ar fi fost cuvântul acesta al iconomiei, cu soborul al 6-lea ne s-ar fi împotrivit și luiși, și soborului al 2-lea de toată lumea, primind el botezul oarecărora eretici, și canoanele lui Vasilie pecetluindu-se (adică întărindu-se), care în canonul 1 și în cel 47 desăvârșit strică botezul ereticilor? Au doară nu citea aceste canoane lui Vasilie? Sau pentru ce să nu facă osebite, și să zică, că pecetluiește pe toate celelalte canoane ale lui, afară numai de cel 1 și 47? Arătat este dar, că, au lăsat să înțelegem noi, că marele Vasilie întrebuințează scumpătatea, iar el, și cel al 2 a toată lumea au întrebuințat iconomia, și așa nu se vede vreo împotrivă zicere, sau împotrivire între dânșii, și cuvântul acesta al iconomiei este pricina cea mai întâi și domnitoare, pentru care soboarele acestea, botezul altor eretici l-a primit, și al altora nu. Însă pe lângă cuvântul iconomiei au stătut și a doua pricină, pentru care a făcut așa. Iar aceasta este, căci, ereticii aceia al căror botez le-au primit soboarele acestea, păzeau neschimbat felul, și materia Botezului ortodocșilor, și se botezau după forma soborniceștii Bisericii; Iar ereticii aceia, al căror botez nu l-au primit, au schimbat săvârșirea Botezului și o au stricat, adică chipul felului, să zicem așa, chemarea, sau întrebuințarea materiei, adică a afundărilor și a ieșirilor din apă. și cum că aceasta a stătut pricina, martori vrednici de credință sunt, mai întâi însuși cuvintele canonului al 7 al soborului 2. Că pentru ce alta, botezul evnomianilor, și al savelianilor nu l-au primit, iar pe al arienilor și al macedonenilor l-au primit, de vreme ce de o potrivă, și evnomianii, și arienii, și macedonenii sunt cu totul cumpliti eretici? (fiindcă Evnomie asemenea ca Arie hulea asupra dumnezeirii a Unuia Născut Fiului Tatălui, zicându-L pe El zidire a Tatălui, și slujitor precum se vede în cuvântul al 2-lea al marelui Vasilie cel asupra lui Evnomie; și asemenea că Macedonia hulea asupra dumnezeirii Duhului, zicându-L pe El că este al treilea cu firea după Tatăl, precum se vede aceasta în cuvântul al 3-lea al marelui Vasilie cel asupra lui Evnomie). și savelianii, și arianii, sunt întocmai după eresuri, precum zice Teologul Grigorie.” Întocmai este spre păgânătate, și savelianește a împreuna, și arienește a despărți, cea întâi adică cu fața, iar cea a doua, cu firile. și iarăși, că răul în amândouă este de-o potrivă, măcar deși se află în cele potrivnice. și socoteala lui Savelie introduce iudaismul, după sfințitul Fotie, iar cea a lui Arie, bagă elenismul? Pentru ce dar cei ce sunt deopotrivă după eresuri, nu s-au primit deopotrivă de către sobor? Arătat este, că arienii, și macedonienii se botezau fără schimbare, ca și dreptslăvitorii, în trei afundări, și în trei scoateri, și în trei chemări ale Sfintei Treimi, fără a schimba nici felul chemărilor nici materia apei (că măcar deși arianul Ualie a pus lege ca botezul să se facă întru o afundare, precum zice Dositei la Dodecavilion foaia 86 însă legea aceasta nu s-a ascultat, nici s-a întărit, ci a rămas nelucrătoare la arieni. Fiindcă nici pomenire de aceasta cât de puțin canonul nu face, întru cele ce pomenește botezul ereticilor, nici Zonara, sau Valsamon, sau Aristin, sau Anonimul (cel nenumit). Tâlcuitorii canoanelor o zic aceasta. Și măcar de au schimbat arianii și chemările Botezului după Chedrin, și după aceștia Dositei, zicând în numele Tatălui celui mai mare, și al Fiului celui mai mic, și al Sfântului Duh celui și mai mic; Dar nu au făcut schimbarea aceasta înaintea soborului al 2-lea ci în urmă, precum aceștia Dositei zice). Iar evnomianii schimbând chipul materiei Botezului, numai într-o afundare se botezau; precum însăși cuvintele ce le are canonul arată anume: „Că pe evnomiani, zice, care întru o afundare se botează și cel precum și savelianii chipul materiei botezului, adică pe cele trei chemări stricându-le, învăța, că Tatăl, și Fiul, și Duhul sunt o față. Iar cum că se boteza după chipul Botezului Bisericii ereticii aceia al căror botez soborul l-a primit, martor este și Zonara tâlcuitorului canoanelor. Că citind canonul al 7-lea al soborului 2 acestea zice anume: „Nu se botează dar de al doilea aceștia, căci despre Sfântul Botez la nimic se osebesc de noi, ci întocmai ca și creștinii, se botează”. și cum că dimpotrivă, nu după forma Botezului Bisericii, se botezau ereticii aceia, al căror botez nu l-au primit, martor este iarăși aceștia Zonara zicând: „Aceștia dar, și toți ceilalți eretici a se boteza Sfinții Părinți au legiuuit. Că ori nu s-au norocit de dumnezeiescul Botez, sau norocindu-

se, nu drept nici după chipul dreptslăvitoarei Biserici, s-au norocit de el”. Deci pentru că ereticii aceea păzeau chipul apostolescului Botez, canoanele acelor două soboare, i-au primit ca botezați. Și nu numai pentru aceasta, ci și pentru economie, precum am zis. Că de le-ar fi lipsit economia, negreșit nu ar fi stătut împotriva apostoleștilor canoane, care poruncesc dimpotrivă, adică să nu primim botezul ereticilor. Toată teoria, care până acum o am făcut aici, nu este aici de prisos, mai ales este și prea de nevoie, de obște adică pentru toată vremea, iar mai ales pentru ziua de astăzi, pentru gâlceava cea mare, și prigonirea cea multă, ce se face pentru botezul latinilor, nu numai între noi și latini, ci și între noi, și între cei de o cugetare cu latinii. Deci urmând celor zise fiindcă locul apostolescului canon o cere, zicem că botezul latinilor este minciunonumit botez. Și pentru aceasta, nici după cuvântul amărănțimei este primit, nici după cuvântul economiei. Nu este primit după cuvântul amărănțimei, întâi pentru că sunt eretici. Și cum că latinii sunt eretici, nici o trebuință este acum să arătăm vreo dovadă. Că însuși aceasta, că avem atâta ură și atât întoarcere, iată atâtea veacuri despre dânșii, este arătată dovadă, căci ca pe niște eretici îi urâm, adică precum și pe arieni, sau pe savelieni, sau pe macedonienii cei luptători de Duh. Dar de ar pofti cineva a înțelege și din cărți eresurile lor, acestea le va afla toate, în cărțile preasfântului patriarh al Ierusalimului Chir Dositei biciul papistașilor, cu prea înțeleptele lor surpări. Însă în destulă știință poate să ia și din cârticica înțeleptului Miniat cea numită piatra smintelii. Ajungă însă câte despre dânșii Sfântul Marcu al Efesului (în adunarea 25 cea în Florenția) de față a zis așa: Noi pentru nimic alta ne-am dezbinat de latini, decât pentru că sunt, nu numai shismatici, ci și eretici, pentru aceasta nici se cuvine măcar a ne uni cu dânșii. Încă și marele ecleziarh Silvestru zicea (cart 9 cap 5): „Osebirea latinilor, este eres, și așa o au avut cei mai-nainte de noi. Deci mărturisit fiind, că latinii sunt prea vechi eretici, mai întâi îndată din aceasta sunt nebotezați, după marele Vasilie de mai sus și după Chiprian și Firmilian sfințiții cei mai-nainte de el; pentru că mireni făcându-se ei, fiindcă s-au rupt din dreptslăvitoarea Biserică, nu mai au cu sineși pe darul Sfântului Duh, prin care dreptslăvitorii ierei săvârșesc Tainele. Aceasta este o dovadă, care este atât de mare și ne împotriva zisă, cât sunt mari, și căroră nu li se poate zice împotriva, și canoanele marelui Vasilie, și ale Ieromartirului Ciprian, fiindcă au luat, și mai ales au întărire de la Sfântul a toată lumea al 6-lea sobor. Al doilea latinii sunt nebotezați, pentru că nu păzesc cele trei afundări la cel ce se botează, precum din început au primit de la Sfinții Apostoli dreptslăvitoarea Biserică. Latinii cei mai-dinainte mai întâi stricănd apostolescul Botez, cu pravățul și cu nădejdea întoarcerii aceloră și a cunoștinței, pentru ca să nu se facă fiară mai sălbatică asupra Bisericii, fiindcă era mulțime prea multă, și puternici întru lucrările cele din afară. și au nimerit pravățul acesta și nădejdea. Pentru că cu economia aceasta și mai blânzi sau făcut aceia către cei dreptslăvitori, și atâția s-au întors la buna cinstire, încât, în puțin, ori desăvârșit au lipsit, ori prea puțini au rămas. Deci și cei mai-nainte de noi asemenea au iconomisit, și au primit botezul latinilor, mai ales după chipul cel al doilea. Pentru că papismosul atunci era în dricul său, și toate puterile împăraților Europei le avea în mâinile sale, iar împărăția noastră își da duhul. Drept aceea de nevoie era, că de nu s-ar fi făcut economia aceasta, papa, ar fi ridicat neamurile cele apusenești asupra celor răsăritenești, și ar fi robit, și ar fi ucis, și alte nenumărate răutăți le-ar fi făcut. Dar acum când relele cele de acest fel nu ni le pot face, fiindcă au pus asupra noastră dumnezeiască pronie, acest fel de păzitori care și însăși trufașilor aceloră desăvârșit le-au smerit sprânceana. Acum zic, când nimic asupra noastră poate turbarea papismosului, ce mai trebuie economie? Că economia are măsuri și hotare, și nu este veșnică și nehotărâtă. Pentru aceasta și Teofilact al Bulgariei zice: „cel ce face ceva după economie, nu chiar ca un lucru bun, face aceasta: Ci ca un lucru trebuincios la o vreme (tâlcuirea la cap 5 stih 11 către Galateni). În destul am iconomisit, zice Teologul Grigorie în lauda cea către Atanasie: „Nici (socoteala) cea străină primind-o, nici pe a noastră stricănd-o, care cu adevărat ar fi rea economie. Așa zic și eu. Cu adevărat întrebunțau turnare, adică puțină apă pe creștetul copilului turnând. Care încă și acum pe la oarecare locuri se lucrează. Iar cei mai mulți cu o legătură de peri de porc, de trei ori aruncă puține picături de apă pe fruntea pruncului.

Iar între alte locuri, precum au vestit nouă de acolo întorcându-se la noi oarecine, că puțin bumbac (care fieștecine poate ști câtă apă au ridicat bumbacul) zice, împlântându-l în apă, ung cu acela pe copil, și așa îl botează. Deci, nebotezați sunt latinii, pentru că nu fac cele trei afundări și scoateri, după apostoleasca predanisire. Pentru aceste trei afundări, cât sunt de nevoie și de neapărate, spre deplinirea Botezului, nu zicem. Cel ce poștește, cetească, ci după toată nevoia, cetească cartea prea mult învățatului, și preaînțeleptului Evstratie Arghentios. Ci și noi la apostolescul canonul al 50-lea vom zice, câtă trebuință de acum cere. Iar dacă oarecare dintre însuși latinii și dintre cei ce cugetă latinește, ar propune cele trei chemări ale Sfintei Treimi, nu trebuie a se face că au uitat cele ce au auzit mai sus de la Sfințitul Firmilian, și de la marele Atanasie; cum că sunt adică nelucrătoare dumnezeieștile numele acelea din gura ereticilor scoțându-se. Pentru că de nu ar fi aceasta, negreșit ar trebui să credem, că și babornișile fac minuni, fiindcă descântă cu dumnezeieștile nume; deci când latinii, și ca nișteeretici botez nu pot da, pentru că au pierdut darul cel începător desăvârșirii, și pe lângă aceasta, au răsturnat și apostolescul Botezul acelor trei afundări. Deci, zic, cei ce primesc stropirea latinilor, socotească ce au să răspundă, la stăpânirea acestui apostolesc canon, încă și la a celui după acesta adică al 47-lea! știu ce propun nenumiții apărători ai latinescului minciunobotez. Că propun că obișnuia Biserica noastră a-i primi cu ungerea Sfântului Mir pe cei ce din latini se întorceau. și că se află și oarecare rânduială tipărită, care arată în ce chip să-i primim. și către acestea chiar și cu dreptate răspundem acestea. Cum că ajunge că mărturisești, că cu Mir îi primeau; apoi,eretici sunt. Că pentru ce cu Mir dacă nu eraueretici? Deci eretici fiind mărturisiți, nu este de crezut, că dreptslăvitoarea și apostoleasca Biserica, ar fi vrut cu dinadinsul să strice apostoleștile și soborniceștile canoanele acestea, ce mai sus le-am însemnat. Ci precum se vede, și precum de cuviință este a crede, că oarecare mare iconomie au vrut să întrebuițeze pentru latini Biserica, având și pilda pravășului său, pe acel mare și Sfânt al doilea de toată lumea sobor. Că au iconomisit soborul al 2-lea precum am zis, și a primit botezul arianilor, și al macedonienilor, rea iconomie este aceasta, când printr-înșă, nici pe latini putem ai întoarce, și noi călcăm scumpătatea sfințitelor canoane, și primim minciunobotezul ereticilor.” Că a iconomisi se cuvine unde nu se face călcare de lege, zice dumnezeiescul Hrisostom. Iar cum că cu iconomie s-au făcut închipuirea aceea, dintru aceasta este arătat, că până atunci răsăritenii botezau pe apusenii cei ce se întorceau. Precum o mărturisește aceasta localnicul sobor cel din Laterano Romei; Care s-a făcut la anul de la Hristos 1215 că zice acesta în canonul 4 că răsăritenii nu liturghiseau, acolo, unde mai-nainte ar fi liturghisit apusean, de nu ar fi făcut mai-nainte Apă Sfântă, spre curățire. Și apoi zice, că răsăritenii al doilea boteza pe apusenii cei ce veneau la Biserica răsăritului, adică ca pe unii ce nu aveau Botez Sfânt și apostolesc (dodecavivlion a lui Dositei foaia 8, 24). Deci, când până atunci, după mărturia a însuși vrăjmașilor, răsăritenii îi botezau, arătat este, că în urmă pentru mare iconomie au întrebuițat chipul mirului, fiindcă nu folosea slăbiciunii cei mai de pe urmă a neamului nostru, să ațâțe mai mult mânia papismosului, și cu aceasta încă, fiindcă atunci surpaseră și stricaseră toate cele rău făcute în Florența, și multă latinească mânie era pentru acestea. Drept aceea, și după ce au trecut iconomia trebuie să-și aibă locul lor amărănțimea și apostoleștile canoane.¹⁰⁵⁴

B) ȘI-AU FORMAT O PARASINAGOGĂ

Având această concepție despre eretici, nu este de mirare că atunci când a fost caterisit (sau oprit de la slujire) și-au format o parasinagogă.

Citind prea multele cărți scrise despre sfinția sa observăm o mare confuzie și dezbinare între ucenici în ceea ce privește viața și învățăturile preacuvioșiei sale. Unii zic într-un fel și îi critică pe ceilalți că ar fi rigoriști, alții zic invers, supărați pe cei dintâi că nu respectă adevărul „absolut”, pe care îl cred a fi infailibil, numindu-i lacși. Singurele lucruri comune sunt ochii intenși, proorociile, minunile spectaculoase și faptul

¹⁰⁵⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 62-66.

că îl văd pe Părintele Arsenie ca un Sfânt cum n-a mai fost și nu va mai fi vreodată. Dar tocmai acestea îi vădesc lucrarea a fi legendară, deci nu aghiografică, cu manifestări de puteri numite azi paranormale, deci neortodoxe, având ca centru personalitatea controversată a unui om (iar nu pe Hristos Dumnezeu – Omul, Calea, Adevărul și Viața, cum este în viața oricărui Sfânt autentic). Aceasta este roada faptului că și rădăcina acestei mișcări numite arsenism, adică tocmai Părintele Boca a viețuit așa de confuz... crezând că atrage pe toți la Dumnezeu... dar neapărat prin sine. De aceea nu a avut alte criterii lămurite în afară de cuvântul „eu” abătându-se de la lumina lină și fără de greșeală a Predaniei, singura temelie care nu se poate clătina, fiind sprijinită tocmai pe „Tu Doamne, ale Tale dintru ale Tale”, adică pe Piatra Hristos sau Tu care devine un alt Eu pentru mine în fața căruia eul propriei persoane se șterge pe sine din smerenie ca Eu-l să-l lumineze în toate.

Iată cum se puna pe sine Părintele Arsenie Boca, din copilărie, ca un centru al mântuirii (privită ca o aducere la Hristos, dar neapărat prin el însuși):

*Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pântec de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „**Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos**”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el¹⁰⁵⁵.*

Oare Duhul Sfânt poate fi mincinos ca să îi spună că este Zian: „Eu sunt Zian”? La nici un Ortodox să nu fie o astfel de hulă în veac! Sfântul Duh este Persoană dumnezeiască, Zian persoană omenească, ce ar fi vrut să dobândească Duhul Adevărului, dar amăgindu-se a primit un duh mincinos. Acesta îl ispitea pe micul Zian să cheme pe oameni la el, ca la un vehicul indispensabil de dus la Hristos, și în felul acesta să pară oamenilor că slujesc în chip Ortodox lui Hristos, dar de fapt să vină la Zian, ce le va spune vorbele duhului amăgitor. *Mat 24:24 Că se vor sculă hristoși mincinoși și proroci mincinoși, și vor da semne mari și minuni, cât să amăgească de va fi cu puțință, și pre cei aleși.*

Acest mod de cea mai subtilă înșelare îl va păstra, din nefericire, Părintele Arsenie Boca, chiar și în testamentul duhovnicesc al sfinției sale:

Dreptul Judecător privește spre aceștia spunându-le și spunându-ne prin cuvintele Părintelui Arsenie: „Nu găsesc la voi nici o asemănare cu Mine!”

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptății să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*¹⁰⁵⁶

După autorul acestei cărți, un ucenic atât de pasionat de Părintele Arsenie Boca (poate cel mai intens și autoritar propovăduitor al curentului de la Prislop, după Maica Zamfira), Dumnezeu Cuvântul are nevoie să ne vorbească prin cuvintele pictorului de la Drăgănescu. Ce oroare! În loc să vorbească Părintele Arsenie Boca cuvintele lui Dumnezeu – Cuvântul, Hristos vorbește prin cuvintele Părintelui. Dar această frază (provenită dintr-o râvnă scăpată de cenzura minții, subliniată și de ultima frază care nu așteaptă decizia cu discernământ a Sfântului Sinod) este foarte sugestivă pentru realitatea lăuntrică a misiunii preacuvioșiei sale, fiindcă mesajul Părintelui nu s-a folosit de cuvântul lui Dumnezeu, nici chiar când L-a pictat, decât pentru a ne face asemenea sfinției sale, pierzând din înțelegere asemănarea cea smerită cu Hristos. Pictura bisericii de la Drăgănescu în loc să semene cu Hristos și Maica Domnului seamănă desăvârșit cu Arsenie Boca, lucru atât de evident din tablourile ce îi reproduc etapele fizionomiei sfinției sale din întreaga lui viață, dar puse ca tablouri ale lui Hristos și a altor Sfinți. Astfel că și Hristos este pus să vorbească prin cuvintele sfinției sale, și tablourile Lui sunt făcute să semene cu preacuvioșia sa, ca și să-L forțeze pe Dumnezeu să îndemne pe oameni prin cuvânt și înfățișare să semene cu Arsenie.

Psa 49:17 Iar păcătosului i-au zis Dumnezeu: pentru ce tu povestești dreptățile mele și iei așezământul meu de lege prin gura ta? 18 Iar tu ai urât învățătura, și ai lepădat cuvintele mele înapoi. 19 De vedeai furul, alergai cu el, și cu cel prea curvar partea ta puneai. 20 Gura ta a înmulțit răutatea, și limba ta a împletit vicieșuguri. 21 Șezând împotriva fratelui tău ai clevetit,

¹⁰⁵⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

¹⁰⁵⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

și împotriva fiului maicii tale ai pus sminteală, acestea ai făcut și am tăcut. 22 Ai socotit fără-delege, că voi fi fie asemenea; muștra-te-voi și voi pune înaintea feței tale păcatele tale.

Ce smerit este Hristos de rabdă aceste hule pictate de atâta vreme, pentru a ne lămuri și noi de misterul fenomenului Prislop!

Iată cât de diferit priveau Sfinții Părinți această problemă (a Mântuirii în Hristos și a slujirii de aducere la El):

Zosima a răspuns: "De unde am venit acum, nu este nevoie a spune aceasta, ci am venit pentru folos, părinte; pentru că am auzit de lucrurile cele mari și vrednice de laudă ale voastre, care pot să împrietenească pe suflet cu Dumnezeu". Iar egumenul i-a zis: "**Singur Dumnezeu, frate, Cel ce vindecă neputințele sufletului, Acela să ne învețe pe noi și pe tine voile Sale cele dumnezeiești și să ne povățuiască pe toți a face cele folositoare. Pentru că om pe om nu poate să-l folosească, dacă fiecare nu va lua aminte la dânsul totdeauna și, trezindu-se cu duhul, va lucra cele folositoare, avînd pe Dumnezeu în ajutorul lor. Ci, deoarece dragostea lui Hristos te-a pornit ca să ne vezi pe noi cei săraci și bătrâni, petreci cu noi, dacă pentru aceasta ai venit; și pe noi toți ne va hrăni cu darul Sfântului Duh, Păstorul cel bun, Care și-a dat sufletul Său izbăvire pentru noi**"¹⁰⁵⁷.

Așadar nici un om nu poate duce pe altul la Hristos, ci, dacă vrea omul, Hristos Însuși îl aduce la Sine, prin intermediul unuia și al altuia, ca să nu capete dependență de un singur om și să-și facă idol din el: *Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui.*

Doar Hristos poate zice (și ne spune cu atâta dragoste reală și vindecătoare):

Mat 11:28 Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.

Nu numai atât, dar Părintele Arsenie Boca se și pictează pe sine, răstignit și chemând pe oameni să vină la el.

Despre ispita a sfinției sale de a se pune pe sine ca centru al mântuirii (cu momeala prin care a fost înșelat că el face misiune pentru Hristos), din care cauză a și ajuns la întunecarea rațiunii (ce a izvorât astfel învățături necanonice și eretice) scrie, indirect, și Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

¹⁰⁵⁷ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 01.04.

Deci Biserica prealăudată a lui Dumnezeu, având rațiunile virtuții și ale cunoștinței, care întrec rațiunile timpului și ale firii și străbat spre măreția celor veșnice și inteligibile, are “mai mult de douăsprezece miriade de bărbați, care nu-și cunosc dreapta sau stânga lor”. Căci cel ce, din pricina virtuții legiuite, și-a uitat de patimile din trup, ca de unele ce sunt la stânga și, din pricina cunoștinței fără greșeală a faptelor sale, nu e stăpânit de boala părerii de sine, ca de una ce e la dreapta, a devenit bărbat ce nu-și cunoaște dreapta lui, întrucât nu iubește slava ce se destramă, nici stânga, întrucât nu se lasă ațâțat de patimile trupului .

Așadar prin “dreapta” Scriptura înțelege, după cum se vede, slava deșartă de pe urma așa ziselor isprăvi, iar prin “stânga”, neînfrânarea ce răsare de pe urma patimilor de rușine. Pe acești bărbați ce nu cunosc dreapta și stânga lor, îi are orice suflet luminat de vederile celor spirituale (inteligibile). Pentru că tot sufletul care își retrage puterea cugetării de la contemplarea naturii și a timpului, are cugetările⁵⁸⁴ (584 în grecește cugetările, λογισμοί sunt de genul masculin.) naturale ca pe niște bărbați ce au trecut de numărul doisprezece, sau ca pe niște rațiuni ce nu se mai ostensesc cu cele ce sunt sub fire și sub timp, ci se îndeletnicesc cu înțelegerea și cunoașterea dumnezeieștilor taine și de aceea nu cunosc dreapta sau stânga lor. Căci cunoașterea virtuților după rațiunea lor, adică recunoașterea adevărată prin trăire a cauzei virtuților , face pe cei părtași de ea să nu mai cunoască de loc insuficiența și excesul de virtute, care stau de cele două părți ale mijlociei virtuților, ca dreapta și stânga.

Pentru că dacă în rațiune nu se află nimic contrar rațiunii , e limpede că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu va mai cunoaște câtuși de puțin poziția celor fără rațiune. Fiindcă nu e cu puțință să privească deodată două lucruri care se contrazic și să cunoască pe unul din ele manifestându-se deodată cu celălalt.

Căci dacă în credință nu se află nici o rațiune a necredinței și dacă prin fire lumina nu poate fi cauza întunericului și diavolul nu se poate arăta deodată cu Hristos, e vădit că nici ceea ce-i contrar rațiunii nu poate exista la un loc cu rațiunea. Iar dacă ceea ce-i contrar rațiunii nu poate să se afle la un loc cu rațiunea, e vădit că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu poate cunoaște poziția celor contrare rațiunii. El cunoaște virtutea numai așa cum este, dar nu cum e socotită. De aceea nu cunoaște nici dreapta prin exces, nici stânga prin insuficiență, fiindcă în amândouă acestea, se poate constata iraționalul. Căci dacă rațiunea este hotarul și măsura lucrurilor , ceea ce e fără hotar și fără măsură, sau e peste hotar și peste măsură, e lipsit de rațiune și de aceea contrar rațiunii. Căci amândouă acestea aduc la fel celor ce se mișcă astfel, căderea de la ceea ce există cu adevărat. Una din ele prin faptul că îi face să-și îndrume cursul vieții spre ceva nedefinit și nelămurit și să nu aibă pe Dumnezeu ca scop, întrucât din pricina lipsei de măsură a minții își iau ca țintă să se abată de la dreapta tot mai spre dreapta; iar cealaltă, prin faptul că îi abate și ea de la scop, îndrumându-le cursul vieții numai spre cele ce țin de simțuri, întrucât din pricina lipsei de putere a minții, îi face să socotească drept țintă ceea ce se circumscrie prin simțuri. Acestea nu le cunoaște și nu le pătimește cel ce ascultă numai de rațiunea virtuții și hotărniceste prin ea toată mișcarea minții sale, încât să nu poată cugeta peste rațiune sau fără rațiune.¹⁰⁵⁸

Ce putem noi învăța din cuvântul de mai sus, ca o concluzie dureroasă pentru rătăcirea de la Prislop și ca un avertisment pentru a nu ne amăgi în propria noastră lucrare lăuntrică, nici măcar atunci când vrem să slujim altora să-L găsească pe Hristos?

Să nu ne abatem nici la stânga nici la dreapta de la toată Sfânta Tradiție, și de la pocăința în ascultare, fiindcă numai în Sfânta Biserică harul Sfântului Duh a dat echilibrul rațiunilor și cine își formează învățătura după propria părere, în neascultare, având ca diferite surse de formare învățăturile religiilor comparate (chiar provenite de la un savant de renume internațional ca Mircea Eliade), își pierde acest echilibru și începe să-și cunoască ba dreapta (îndrumându-și cursul vieții prin exagerări spre ceva nedefinit și nelămurit, nemaivând pe Dumnezeu ca scop), ba stânga (având drept țintă ceea ce se circumscrie prin simțuri

¹⁰⁵⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 430-432.

adică genetica și știința cu nume mincinos ca tâlcuire mincinoasă a Sfințelor Scripturi, pictarea după vedeni, impresionarea prin ochii fulgerători și cutremurările în adâncurile trupului, ghiciri ale faptelor trecute și sugestii de întâmplări viitoare ca mulțimea celor ce urmează să hrănească slava ce se destramă a celor ce sacrifică pocăința, deci mântuirea, pentru misiunea lor fără dreptă socoteală), și ajunge mai apoi, pe furis, poate fără să își dea seama, să se lase ațâțat de patimile trupului.

Aceasta este și explicația faptului că rațiunile scrierilor și preacuvioșiei sale se contrazic între ele, dar mai ales contrazic Sfânta Tradiție, arătând că nu sunt insuflete de Sfântul Duh ci de duhurile mincinoase ce i-au sădit pierzarea prin vedenii. Altminteri, dacă ar fi căpătat sfințenia pe care i-o proclamă cu emfază ucenicii, scrierile preacuvioșiei sale nu s-ar fi contrazis între ele (ba renegă reîncarnarea, ba o prezintă sub altă formă, ba respinge ecumenismul ba îl apără sub formă de uniatism, ba îl blamează pe Origen, ba îi susține învățătura ca și cum ar fi Ortodoxă, ba propovăduiește ascultarea și respingerea vedeniilor, ba nu ascultă și se ia după ele, ba propovăduiește fecioria, ba dependența sănătății firii femeiești de împreunare, etc.) și n-ar fi contrazis nicăieri, nici în scris, nici în pictură Sfânta Predanie, ci ar fi avut această caracteristică prezentă la toți Sfinții Părinți: ***Pentru că dacă în rațiune nu se află nimic contrar rațiunii , e limpede că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu va mai cunoaște câtuși de puțin poziția celor fără rațiune. Fiindcă nu e cu putință să privească deodată două lucruri care se contrazic și să cunoască pe unul din ele manifestându-se deodată cu celălalt. Căci dacă în credință nu se află nici o rațiune a necredinței și dacă prin fire lumina nu poate fi cauza întunericului și diavolul nu se poate arăta deodată cu Hristos, e vădit că nici ceea ce-i contrar rațiunii nu poate exista la un loc cu rațiunea . Iar dacă ceea ce-i contrar rațiunii nu poate să se afle la un loc cu rațiunea, e vădit că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu poate cunoaște poziția celor contrare rațiunii. El cunoaște virtutea numai așa cum este, dar nu cum e socotită.***

Abaterile sfinției sale de la învățătura și faptele Ortodoxiei i-au sădit o cunoaștere încețoșată care i-a influențat profund și pe ucenicii predați necondiționat persoanei lui. Ei se contrazic unii cu alții, se contrazic și pe ei înșiși, având neclare și biografia și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. De aceea ne este foarte greu a reconstitui adevărul vieții și lucrării sfinției sale, făcând slalom printre exagerări și păreri preconcepute contagioase. Astfel că ne cerem iertare că am fost obligați să facem deducții, cu scopul de a îl apăra pe Părintele Arsenie Boca de osândirea că ar fi fost un vrăjitor cinic și viclean, lucru care ne-ar stârni spre ură. Am urmărit firul roșu al înșelării, care ne îndeamnă pe toți la rugăciunea cu compătimire pentru mântuirea sfinției sale și a noastre, dar în același timp ne și ferește de a ne contamina de minciunile propovăduite de sfinția sa.

Această încâlceală în credința arsenică se vede și în privința opiniilor legate de caterisirea Părintelui.

De pildă, domnul Florin Duțu, din râvna de a arăta sfințenia Părintelui Arsenie Boca, îl prezintă ca fiind o victimă prigonită de greco-catolici. Ca să ne poată convinge de aceasta se bâlbâie informațional, îngrozitor și vrednic de compătimire:

1. Arată că securitatea prigonea pe cei ce sprijineau pe greco-catolici, dar s-a lăsat influențată de cei ce apărau pe greco-catolici, tocmai împotriva Părintelui Arsenie Boca care ar fi putut desființa greco-catolicismul!!!
2. Ca să scape de clevetire și bârfe pe favoritul său (pe care îl copiază și în îmbrăcăminte, și în gesturi, și în fizionomie – da, nu vă mirați, există și un nou look: Arsenie Boca), reproduce și compune clevetiri și bârfe publice, în scris, cu ajutorul documentelor securității, împotriva tuturor membrilor Episcopiei Aradului de atunci, ba chiar împotriva întregii populații din jurul Sfintei Mănăstiri Prislop. Ne întrebăm: dacă are atâta încredere în aceste documente care îi acuză de corupție și atac împotriva Sfintei Biserici pe ceilalți membri ai Episcopiei, de ce nu crede când aceste documente îl acuză de corupție și atac împotriva Sfintei Biserici chiar și pe Părintele Arsenie Boca. Sau invers, dacă le crede pe ultimele mistificări îndreptate împotriva Părintelui Arsenie Boca, de ce nu le consideră și pe primele mistificări îndreptate împotriva celorlalți membri ai Episcopiei, ba chiar împotriva unui

episcop de atunci? Nu este aceasta o dovadă a pătimirii raționale pe care o are din emoția admirativă față de Părintele Arsenie Boca?

3. Mai putem crede că această carte este scrisă *Sine ira et studio* (este o expresie latină, care se traduce prin „fără ură și părtinire”), mai ales când îl vedem cum se lansează împotriva părinților de mare statură duhovnicească ai neamului, care, spre deosebire de Părintele Arsenie Boca, au mers întotdeauna după Sfinții Părinți și în ascultare, cu adevărat prizoniți pentru Hristos și de comuniști, iar acum și de Florin Duțu? De altfel și în aceasta este instabil domnul Florin Duțu, fiind pecetluit (cum sunt mulți) pe ochii înțelegători ai minții de ideea hipnotică „*Arsenie Boca = Sfântul Ardealului = unicatul Bisericii Ortodoxe*”, încât mai întâi îi numește prizoniți, iar apoi prigonitori, și acuzându-i că bârfesc, îi bârfește (când ei de fapt apără Sfânta Biserică de o mare amăgire, cum au făcut și Sfântul Ierarh Atanasie cel Mare cu Arie, Sfântul Ierarh Epifanie al Salaminei cu Origen, Sfântul Cuvios Ioan Damaschin cu ereticii ce au atacat de-a lungul istoriei Sfânta Biserică, și mulți alții). Îi numește invidioși, dar nu cunoaște ce înseamnă invidia: *Invidia sau pizma este păcatul care ia naștere în inima omului (Marcu 7, 21) și care prilejuiește părere de rău pentru binele apropiatului și bucurie pentru nenorocirea și suferința lui.*¹⁰⁵⁹, dar părinții care dezvăluie amăgirea Părintelui Arsenie Boca, o fac tocmai pentru că se mâhnesc de nenorocirea și suferința sfinției sale și se străduiesc prin lămurirea ucenicilor lor și ai preacuvioșiei sale să i-o curme, sau măcar să i-o micșoreze. Le pare cu adevărat rău de faima Părintelui Arsenie Boca, dar aceasta nu este binele lui, ci răul lui. Și cum ar putea să invidieze pentru o faimă pe cineva ce nu a urmat Sfinților Părinți, dobândind astfel faimă rea. Ce nevoie ar avea să invidieze, chiar dacă i-ar interesa cumva faima, cum susțin cei ce îi bârfesc că invidiază, când ei înșiși au cinstea și recunoașterea tuturor ca fiind modele autentice ale evlaviei? Cine i-a surprins vreodată în neascultare? Cine îi poate vădi că s-au abătut de la Sfinții Părinți (cum de nenumărate ori a fost surprins Părintele Arsenie Boca în chiar scrierile și picturile sfinției sale)? Vădit este că astfel de acuzații ce li se aduc provin din faptul că, de fapt, ucenicii nu au contraargumente (la afirmațiile de bun simț ale celor ce trag un semnal de alarmă asupra fenomenului de la Prislop) valide, care să poată rezista la o cercetare rațională, după învățăturile Sfinților Părinți, și atunci acuză pe ceilalți de patimi, mai întâi, ca datorită acestui zgomot pe care îl fac, să nu fie acuzați chiar ei, prin evitarea repetiției.

Dar, haideți să citim acum chiar cuvintele domnului Florin Duțu:

14 mai 1959, Episcopia Aradului, condusă efectiv de grupul foștilor greco-catolici, [cei care conduceau episcopia Aradului erau, după Florin Duțu, greco-catolici și tocmai ei conving biata securitate naivă și dezinformată că Părintele Arsenie Boca face parte din cei care trebuie eliminați, alături de greco-catolicii care instigă populația să nu adere la Ortodoxie, vezi mai jos - n.n.] care prospera deoarece „afacerile acestui grup sunt așa de grozave, încât se par de domeniul fanteziei pentru un neinițiat”⁴⁰⁶, emite actul de excludere al Părintelui Arsenie Boca, bătut la mașina de scris, în care se precizează: „privitor la îndepărtarea din mănăstiri a viețuitorilor care prin activitatea lor dăunează interesele bisericesti, Decidem, Ieromonah⁴⁰⁷ Arsenie Boca, duhovnic la mănăstirea de maici Prislop — să părăsească îndată localul susnumitei mănăstiri. Numitul va ieși din mănăstire fără rasă⁴⁰⁸ (s.n.),

urmând ca Episcopia noastră să-i pună la dispoziție suma de bani necesară pentru ași (sic!) achiziționa un costum civil¹⁰⁶⁰. [...]

¹⁰⁵⁹ *Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă*, Ed. cit., p. 224.

¹⁰⁶⁰ 405 ACNSAS, fond Documentar, dosar 71, f. 272-274.

406 ACNSAS, fond Informativ, dosar 361252, vol. 1, f. 43.

407 Părintele Arsenie Boca era sigur protosinghel, încă din 1949, poate chiar arhimandrit conform AAA, clasa I, dosar 13, 1950, [act. 3550/1955, n.n.].

Alături de Părintele mai erau propuse și alte persoane pentru motive precum: „a compus și difuzat versuri cu conținut batjocoritor și indecent la adresa tov. Stalin”, „a multiplicat manifeste instigatoare”; **greco-catolicii erau acuzați că „au instigat populația să nu adere la ortodoxie și au răspândit manifeste cu caracter instigator religios”.**

[...]

Părintele Arsenie Boca, fiind cont că „ar face mai multă treabă pe teren decât toți episcopii ortodocși”²⁴⁸, primise, de la Patriarhul Iustinian și Mitropolitul Nicolae Bălan, misiunea de a merge pe la toate mănăstirile greco-catolice de maici din Ardeal, rămase încă nerevenite la ortodoxie [iar biata securitate, care combătea pe greco-catolici, nu știa, săraca, că dacă l-ar fi lăsat pe bietul Părinte Arsenie Boca să lucreze mai departe, ar fi scăpat cu totul de dușmanii lor greco-catolici - n.n.] **de pe urma Decretului 358 de la 1 decembrie 1948, al înaltului Prezidiu al Marii Adunări Naționale, privind desființarea Bisericii Greco-Catolice (Unită cu Roma) din România și revenirea la ortodoxie a membrilor acesteia, după ce la 17 iulie 1948 fusese anulat Concordatul cu Vaticanul (semnat în 1927). Scopul misiunii era de a le convinge pe maicile greco-catolice să îmbrățișeze ortodoxia, unul dintre mijlocele folosite fiind și „încercarea de a amesteca călugărițele de la mănăstirile greco-catolice din Cluj, Blaj, Bihor, Beiuș, cu călugărițele ortodoxe luate de la Mănăstirile Bistrița - Vâlcea și Tudor Vladimirescu - Tecuci”²⁴⁹ 250.**

Despre celălalt duhovnic de la Sâmbăta, Serafim Popescu, aflăm dintr-o notă informativă din 17 noiembrie 1948 (m legătură cu misiunile încredințate de patriarh privind trecerile greco-catolicilor la ortodoxie), în care se menționează că „preotul catolic Louis Barrai pretinde că la Mănăstirea Casa Domnului din Blaj, fostă mănăstire asumpționistă a fost instalat călugărul ortodox Serafim de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus Făgăraș. Numitul pretinde că această situație le convine catolicilor, deoarece Serafim nu este destul de autoritar și face prea puține convertiri la ortodoxie. **Catolicii s-au temut ca în acest loc să nu fie instalat Arsenie Boca, stareț la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, deoarece numitul ar fi făcut ravagii printre greco-catolici cu autoritatea și puterea lui**”. [așadar securitatea știa, de ce nu l-a păstrat pe Părintele Arsenie Boca să facă ravagii printre dușmanii ei greco-catolicii? - n.n.]

Direcțiunea Regională de Securitate Brașov informează Direcțiunea Generală a Securității Poporului din București, în data de 10 mai 1949 că „starețul Boca Arsenie a plecat la 3 mai 1949 la Patriarhie, fiind chemat de patriarh”²⁵¹. Cu siguranță, cu această ocazie a depus și Referatul din 18 iunie 1949, pe care l-a înaintat Patriarhului Iustinian Marina, cu privire la rezultatele misiunii ce-i fusese încredințată în primăvara anului 1949 prin ordinul nr. 617/1949 al Cabinetului Patriarhal²⁵².

În concluziile acestui referat, Părintele Arsenie evidențiază faptul că poporul greco-catolic nu are rezerve față de revenirea la ortodoxie, însă probleme ridică ierarhii și preoții lor care nu sunt dispuși să renunțe, cu atât mai mult cu cât s-au bucurat și se bucură de diverse privilegii oferite de Vatican, printre care și studii la Roma: „poporul într-adevăr a împlinit clauza uniației: «Legea să stea pe loc!». Cunososc destul poporul unit. N-am avut cu el dificultăți dogmatice. Cu cărturarii e altceva. Deși cărturari, nu toți se pot ridica la înălțimea unui eveniment ce se petrece odată la 250 ani. Pe urmă toți au obligația de obraz, pentru înlesnirile de studii la Roma, obligații care li se par mai hotărâtoare în cumpănă²⁵³”, în plus „**convingerile dogmatice și vederile liturgice sunt esențial deosebite [între ortodocși și cărturarii greco-catolici, n.n.]. Nu sunt numai cele 4 puncte, cum credeam toți până acum și ne-am înșelat, sunt toate. Clerul greco-catolic și-a însușit toată dogmatica și mentalitatea catolică. Când s-au întâlnit cu pozițiile ortodoxe, am văzut că, lăsând lucrurile așa, în aceste condiții, unificarea n-are sorți de izbândă, ci e un prilej de și mai mare vrajbă. Catholicismul i-a făcut cazuiști, iezuiști și inovatori, nesocotind autoritatea soboarelor ecumenice**”²⁵⁴.

408 Conform propunerilor din referatul din 6 oct. 1958, al gen. col. Alexandru Drăghici (M.A.I.) „să li se interzică portul hainelor călugărești și să nu li se mai permită reînțoararea în mănăstiri” [ACNSAS, fond Documentar, dosar 71, f. 22].

Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 201-202.

[dacă așa raporta Patriarhului, de ce pe oameni îi învăța invers?

Catolici

• *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

• *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)¹⁰⁶¹*

Așa au început să vină pentru Părintele Arsenie la Sâmbăta de Sus și credincioși greco-catolici, pe care Părintele îi primea cu aceeași dragoste și răbdare ca și pe cei ortodocși, arătându-le că și unii și alții au aceeași origine, ca neam, ca limbă și credință și că deosebiriile sunt minime, numai prin cuvinte și că înaintea lui Dumnezeu contează credința în Fiul Său Iisus Hristos, în Maica Domnului și în Sfintele Taine, dar mai ales în viața creștină și schimbarea ei.¹⁰⁶²

Această duplicitate ne dă de înțeles că de fapt și sfatul final al raportului, de a nu se amesteca călugărițele greco-catolice cu cele Ortodoxe, ce le-ar fi ajutat să cunoască și să iubească Ortodoxia, dând cu ochii de adevăr, putea fi unul duplicitar. Iar dacă ucenicii sfinției sale ar sugera că altfel vorbea (după adevăr) față de Patriarh și altfel vorbea (după diplomație) față de poporul greco-catolic necunoscător, ca să îl atragă prin amăgire la Ortodoxie, suntem datori a sublinia că nici un Sfânt Ortodox nu se exprimă cu vicleșug, din motive misionare, ci expune întocmai deosebirile între doctrine, limpede și convingător, astfel încât oamenii să nu se convertească orbește, ci să-și formeze mintea (și deci pocăința) după Adevăr: *Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.* - n.n.]

In finalul raportului înaintat, recomanda patriarhului să se mențină mănăstirile greco-catolice, călugărițele să nu fie alungate sau amestecate pe la ortodocși. Însă regimul comunist, proaspăt instalat, a luat decizia inversă, desființând mănăstirile greco-catolice și împrăștiind călugărițele²⁵⁵. [noi spunem că, după argumentele prezentate de domnul Florin Duțu, s-ar dovedi tocmai contrarul a ceea ce dorea să arate autorul cărții și anume că deja securitatea și-a dat seama de duplicitatea Părintelui Arsenie Boca în privința greco-catolicismului și de aceea l-a și arestat. Așa am avea o reală consecvență logică: „Securitatea vrând să desființeze greco-catolicismul, aflând că cel pus ca să lupte împotriva lui era duplicitar, pentru a nu fii sabotată, îl arestează și îi pune la cale oprirea din slujire, ca nu cumva să fie biruită prin vicleșug de greco-catolicism. Pentru a se convinge de fidelitatea lepădării lor de greco-catolicism îi pune pe cei proaspăt convertiți la Ortodoxie să semneze actul de îndepărtare al Părintelui Arsenie Boca, care prin învățăturile lui duplicitare și falsele lui minuni împiedica, tocmai victoria securității împotriva greco-catolicismului”. Expunerea de mai sus a domnului Florin Duțu este illogică: „Securitatea, fiindcă voia să desființeze greco-catolicismul, arestează pe cel care ar fi putut să desființeze greco-catolicismul, la complotul unor greco-catolici, pe care îi lasă liberi. Mai apoi, după ce îi arestează, din motive financiare, îi repune în treapta lor preoțească. Totuși pe marele luptător împotriva greco-catolicismului (pe care îl eliberează tocmai datorită minunilor care îi dovedesc puterea de biruință împotriva greco-catolicismului) nu îl mai fac preot, deși ar putea desființa definitiv greco-catolicismul, prin misiune și minuni” - n.n.]

[...]

Deci, toată Episcopia a fost condusă până la 20 martie a.c. [1960] de Vancu și Oros [ambii foști greco-catolici, n.n.], de la 1 ianuarie 1959 [s.n.]”⁴²⁴. încă de la data de 8 ianuarie 1956, într-o notă informativă de la Securitate, se specifică:

„VANCU P. este

¹⁰⁶¹ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

¹⁰⁶² Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, pp. 258-259.

colaboratorul nostru [s.n., având nume conspirativ CRIȘAN, n.n.]”425. Mai târziu, lt. col. de securitate David Mihai, susține într-un raport informativ că: „Preotul pensionar Vancu Petru este în baza de lucru atât el cât și Bilboacă Victor au fost informatorii organelor de securitate”426. Prin sentința 562/1961 a fost condamnat la 15 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare427, „abuz în serviciu în baza art. 245 pct. 2”428, fiind consilier economic al Episcopiei Ortodoxe Române din Arad și-a însușit din fondurile bisericii 111 040 lei, păgubind totodată avutul episcopiei cu suma de 17 440 lei prin plata unor cheltuieli de deplasare, sau cheltuieli neprevăzute în afara limitelor îngăduite de acte normative în vigoare”429. Susține că d-1 Berariu Pavel, jurisconsultul eparhiei s-ar fi dat la acte de imixtiune în problemele eparhiale, bazat pe faptul că este nepotul prin alianță al Prea Sfinției Sale”430. Executarea pedepsei (la început a lucrat în atelier la coșuri, „unde nu a putut să-ți realizeze norma”431, apoi îl găsim la „brigada de decojit răchita”432) a început la 3 mai 1960 și ar fi trebuit să expire la 29 aprilie 1975433, însă este grațiat special434, cu intervențiile Ministrului Bunaciu Avram435, prin Decretul 411 din 24 iulie 1964, fiind pus în libertate la 29 iulie 1964 436. În închisoare îi mărturisește unui coleg de celulă că „este condamnat la 15 ani închisoare corecțională pentru faptul că a tipărit mai multe calendare decât era legal întrucât el este de profesie preot”437. De la 1 octombrie 1964 este reintegrat în viața preoțească, fiind numit preot în com. Șimand, jud.

Arad, de unde în anul 1973 va ieși la pensie438 [de ce domnul Florin Duțu nu-l privește și pe sfinția sa ca o victimă a securității? Iată ceva și mai interesant pentru toți deținuții: după trecerea prigoanei sunt reintegrați în preoție. Ne întrebăm: de ce singurul nereintegrat în preoție și călugărie rămâne Părintele Arsenie Boca? Era el, oare, de fapt cel mai primejdios susținător al greco-catolicismului, cum vedem în pictura bisericii Drăgănescu, și securitatea i-a blocat în felul acesta lucrarea, sau avea el însuși motive personale ca să nu ia înapoi preoția și călugăria, fiindcă de fapt sfinția sa se lepădase de ele, cum arată Părintele Arsenie Papaciac? - n.n.] . Odată cu venirea episcopului Visarion Aștileanu, și acesta fost greco-catolic, la Arad, episcop care „se pretează la acte ce-l dezonoarează”439 și care „și-a bătut joc de legiurile Bisericii Ortodoxe Române și de tot ce-i bun ortodox”440, ajungând să fie judecat și de Sf. Sinod pentru că „în cadrul episcopiei din Arad s-a organizat un nucleu de oameni, care au și unele antecedente penale, dar sunt și afaceriști și sunt ținuți sub oblăduirea episcopului”441, „lupta se duce pentru a se grupa cât. mai mulți foști preoți greco-catolici și aceasta se alimentează de către prea-sfinții (?) Oros și Vancu - care au fost greco-catolici și condamnați și au influență și asupra episcopului [Iată pe ce își bazează dovezile incontestabile domnul Florin Duțu: pe declarațiile unor informatori plătiți pentru a denigra, care nici măcar nu cunoșteau cum se numesc episcopii (preasfințiți) și numesc preasfinți pe niște preoți de mir - n.n.]”442, Vancu este reactivat și îl vom găsi la Episcopia Aradului, unde împreună cu Cornel OROS (tot fost greco-catolic) formează un duet ce favorizează greco-catolicismul, declarând preoților ortodocși care veneau cu probleme la episcopie că: „Ce nu-ți convine?! Eu cu OROS conducem episcopia și episcopul acționează cum îi spunem noi! [cu ce dovedește această propoziție că ar favoriza acest grup tocmai greco-catolicismul? Aceasta arată, că eventual, își apărau interesele personale. În privința Părintelui Arsenie Boca, însă, din păcate, avem mărturii clare ale ucenicilor și ale sfinției sale din scrieri, viață și picturi, că susținea ideile uniaterne (pictura Vaticanului ca una sfântă și sobornicească biserică, pictarea lui Francisc de Assisi ca Sfânt, stilul catolic al picturilor, învățăturile că nu ar fi deosebiri doctrinare între catolici și Ortodocși, că și catolicii ar fi o strană a Bisericii, toate acestea fiind exact lucrurile pe care marșează greco-catolicii pentru uniație), dar cu privire la cei de mai sus cu ce se argumentează tocmai mărturisirea lor de credință greco-catolică, sau presiunea lor pentru biruința uniatismului? - n.n.]

[...]

Episcopia Aradului încapă pe mâna foștilor greco-catolici care din forțare și oportunism făcuseră trecerea la ortodoxie.

[priviți câți oameni acuzați de greco-catolicism, ca să scoată pe unul cu fața curată. Oare se spală o față de noroi, dacă se împoașcă altele cu același noroi? - n.n.] 212 [...]

La 20 iulie 1960, stareța Cristina, îi recomanda Mitropolitului, printr-o scrisoare, să pună paznic la mănăstire un om străin de loc deoarece ar avea o altă atitudine față de cei care vor să o distrugă, **pentru că cei mai mulți săteni din Silvașul de Sus sunt dușmanii mănăstirii, fiind foști greco-catolici și, praful se va alege de tot ce e aici, iar silvășenii se luptă care mai de care să ocupe postul de paznic la mănăstire [nu se mulțumește să acuze doar conducerea episcopiei și pe însuși episcopul locului, dar și pe bieții oameni din jurul Sfintei Mănăstiri - n.n.]**75. Stareța îl recomanda ca om de încredere și de nădejde pe cel care întocmise o cerere către episcopie, adică pe Ștefan Vasile din com. Șugag, care declara: „după stabilirea mea ca paznic la Mănăstire mă voi căsători fapt [pe] care nu l-am făcut până acum din cauză că părinți[i] sunt săraci, frați suntem mulți, așa că și p[i]edici au fost multe. Acum însă, când am auzit de acest post m-am bucurat că pot și eu să-mi fac un rost”475 476. 218 [...]

7 august 1959 - 13 februarie 1961 pictor secund30 la Biserica „Sf. Elefterie” din București, alături de pictorul Vasile Rudeanu. „Cu fratele meu mai mic **lucrează un fost preot Boca [iată că și domnul Florin Duțu recunoaște că Părintele Arsenie Boca a fost oprit sau s-a lăsat de preoție - n.n.]**. Fratele meu Rudeanu Vasile este infirm, dar pictează în momentul de față la biserica Elefterie. Acest preot a fost stareț la Mănăstirea Sâmbăta [...]. Fratele meu și un alt prieten Șelariu (?) Constantin care lucrează cu ei sunt foarte mirați de multă lume din provincie care vine să-l vadă la biserica Elefterie, unii cu scrisori, alții cu pachete” [...]

Printre alții, sunt acuzați de activitate subversivă și următorii: **Dumitru Stăniloae, Bartolomeu Anania, Sandu Tudor, Silviu Iovan, Adrian Făgețeanu, Benedict Ghiuș, Arsenie Papacioc, Sofian Boghiu etc.**, „cu toții țineau întruniri secrete strângând numeroși tineri cărora le făceau educație împotriva regimului democrat popular”393. 393 Ibidem, f. 94-95. [acum îi face împreună-prigoniți cu Părintele Arsenie Boca, pentru a-i crește sfinției sale credibilitatea și valoarea din asocierea la aceleași suferințe cu sfinții lor - n.n.] [...]

Cauzele care au condus la această denigrare sunt - trebuie să o spunem - **declarațiile pline de erori și tendențioase ale unor duhovnici cu priză la publicul ortodox, dar neinformați, cum au fost Arsenie Papacioc (1914-2011), Adrian Făgețeanu (1912-2011), Ioanichie Bălan (1930-2007), dar și anumite insinuări ale doamnei Lidia Stăniloae (n. 1933) din cărțile de memorii pe care le-a publicat**589. [acum îi face tendențioși, eronați și neinformați, ba chiar, cum vom citi mai jos, confecționatori de biografii mincinoase, strâmbători ai adevărului, bârfitori, judecători inchizitoriali, deci un fel de torționari prigonitori, măcar din punct de vedere intelectual, tot pentru a-i crește credibilitatea și valoarea Părintelui Arsenie Boca, cel atât de mult iubit. Pentru aceasta, fiind prins de valul argumentației, vrea să dovedească cu emfază că el însuși (Florin Duțu) ar cunoaște mai multe decât contemporanii evenimentelor descrise (care l-au cunoscut în viață și pe el și pe martorii lui autentici, văzând cu ochii și discernând cu mintea și manifestările lor). Cum ar putea cineva, doar din documentele măsluite tendențios de securitate și răstălmăcite într-un mod pătimăș, să știe mai bine despre o persoană decât cei care l-au cunoscut, și care prin viața lor sobră și jertfită pentru adevăr pot fi numiți cu adevărat martori autentici? Dar iată că tocmai documentele aduse în favoarea sfințeniei Părintelui Arsenie Boca îi vădesc amăgirea - n.n.]

Astfel, s-au oprit să-i confecționeze o biografie și să-l judece în mod inchizitorial, pe Părintele Arsenie Boca, fără a cerceta faptele, documentele din arhive și fără a lua în considerare mărturiile autentice. Totodată, pe Internet a circulat o înregistrare în care apar monahii Arsenie Papacioc și Ioanichie Bălan. Pentru că, în istorie bârfele fac carieră mai mare decât faptele, această înregistrare a fost ascultată de diverși mireni și mulți monahi, care au luat de bune afirmațiile acestora, dar care au fost demontate foarte ușor pe baza documentelor prezentate în cuprinsul cărții. [dimpotrivă, documentele prezentate în cursul cărții au subliniat tocmai cele susținute de Părintele Arsenie Papacioc, pas cu pas: atât lăsarea de preoție cât și împreună viețuirea cu Maica Zamfira, văzuți de toți prin manifestările lor ca soț și soție - n.n.]

Vom analiza în continuare erorile care alcătuiesc un model de strâmbare a adevărului¹⁰⁶³

Până acum am analizat contradicțiile ucenicilor cu ei înșiși. De la domnul Florin Duțu, făcând slalom printre erorile contradictorii de logică ale domniei sale, aflăm că:

Episcopia Aradului[...]emite actul de excludere al Părintelui Arsenie Boca, bătut la mașina de scris, în care se precizează: „privitor la îndepărtarea din mânăstiri a viețuitorilor care prin activitatea lor dăunează interesele bisericești, Decidem, Ieromonah Arsenie Boca, duhovnic la mânăstirea de maici Prislop — să părăsească îndată localul susnumitei mânăstiri. Numitul va ieși din mânăstire fără rasă. [nu se arată că ar fi fost exclus din monahism, ci doar dezbrăcat de veșminte și alungat din Sfânta Mânăstire - n.n.]

7 august 1959 - 13 februarie 1961 pictor secund la Biserica „Sf. Elefterie” din București, alături de pictorul Vasile Rudeanu. „Cu fratele meu mai mic lucrează un fost preot Boca [nu se specifică de ce este numit „fost” preot. Este caterisit sau s-a lăsat singur de preoție după cum arată Părintele Arsenie Papacioc, martor ocular al evenimentelor și cunoscător (nu al teoriilor oficiale din documentele securității ci) al informațiilor primite de la colegii sfinției sale de celulă, cinstiți și de aceeași baricadă cu Adevărul întemnițat? Iar dacă, totuși, Părintele Arsenie Boca a fost caterisit, cu ce motiv? Ca favorizant al greco-catolicismului? Din deturnarea unor fonduri care a dăunat intereselor bisericești? Din prea intimă apropiere de Maica Zamfira, datorată conviețuirii necanonice în aceeași Mânăstire și mai apoi în aceeași casă? Din practicile vrăjitoarești (2062. -Preotul vrăjitor sub orice formă este caterisit. -Trebnic, p. 515, Laod. 36.¹⁰⁶⁴)? Din cauze necunoscute? Sau din cauza prigoanei? Singurul motiv binecuvântat ar fi fost să fie caterisit doar din motive de prigoană, dar atunci, după încetarea ei, ar fi primit înapoi preoția (ca și toți ceilalți deținuți sfințiți cunoscuți și eliberați, atât de populari și ei pentru mase, care cu argumente autentic duhovnicești (iar nu prin false minuni) biruiau ateismul „Printre alții, sunt acuzați de activitate subversivă și următorii: Dumitru Stăniloae, Bartolomeu Anania, Sandu Tudor, Silviu Iovan, Adrian Făgețeanu, Benedict Ghiuș, Arsenie Papacioc, Sofian Boghiu etc., „cu toții țineau întruniri secrete strângând numeroși tineri cărora le făceau educație împotriva regimului democrat popular¹⁰⁶⁵” - n.n.]

Părerea noastră, ca o concluzie la studiul dorit imparțial și savant, dar în realitate pasionat și illogic al domnului Florin Duțu, este să nu judecăm pe nici unul din cei de mai sus, nici măcar pe informatorii securității, ba nici măcar pe liderii comuniști. Vremurile atât de grele prin care au trecut, necredința ucigașă ce a bântuit lumea cu violență, au scos la iveală slăbiciunea firii omenești înecată în patimi și numai cineva contemporan cu ei ar putea să-și dea seama de greutatea, deși chiar și acela, doar parțial. Fiecare om este supus diferit (chiar în aceleași vremuri și în aceleași situații) la greutatea și neputințe diferite, în funcție de ce fel de smerenie are nevoie pentru a își vindeca propriul eu căzut. Noi nu vrem să acuzăm pe Părintele Arsenie Boca de nimic. Cine știe ce am fi făcut noi dacă eram în locul sfinției sale. Harul Sfântului Duh este cel ce lucrează virtutea, iar noi oamenii suntem niște pământ păcătos.

În toată această aglomerare de informații care ne îneacă azi din toate părțile, în chip programat, un singur lucru căutăm, cu sete de adevăr. S-a conformat sfinția sa învățăturilor Sfintei Biserici în toate aceste situații de ispitire, pentru ca să poată fi model de Sfânt Ortodox? Ca o mare pierdere pentru noi, cu durere, observăm, însă, că și de această dată... nu.

Vom continua cu cercetarea dacă până la sfârșitul vieții s-a schimbat în vreun fel, prin minunata și atotvindecătoarea pocăință. Fiindcă dacă s-a căit pentru cele greșite ale sfinției sale, toate vor fi privite ca o experiență cutremurătoare de cunoaștere a propriei neputințe și, deci, ca o scară care merge mai întâi în jos, spre smerenia autentică, pentru ca apoi să ducă prin lacrimi la o autentică sfințenie.

Acum să analizăm contradicțiile între ucenici, cu privire la acest subiect.

¹⁰⁶³ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243, 206-218, 221-222, 194-195, 267.

¹⁰⁶⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

¹⁰⁶⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243, 206-218, 221-222, 194-195, 267.

Stateam față în față la o masă lungă din curtea casei parohiale, sub un nuc mare, batrân, noduros, în stanga și-n dreapta noastră se așezau din când în când pe scaune oameni care-si povesteau necazurile, cereau sfat, unii veneau doar să-l vada, să-l asculte, căci pe **atunci părintele apărea rar și nu avea voie să spovedească. Avea niște ochi mari, umezi, albaștri - cel puțin așa i-am văzut eu - și se uita fix la mine.** [iată hipnoza, dar iată și oprirea de la slujbă. Faptul că nu avea voie confirmă că a fost oprit și nu că s-a oprit singur, din musturarea conștiinței sau din smerenie... – n.n.] ¹⁰⁶⁶

Mărturisesc că sunt tot mai surprins de modul cum se încearcă astăzi îngroparea ortodoxiei și a memoriei și exemplului de mărturisire al marilor duhovnici români. În plus, se poate vorbi deja astăzi despre o dictatură la nivelul instituției (ierarhiei) din Biserica Ortodoxă Română! [auziți ce admiratori are Părintele Arsenie Boca: cei ce se pun mai presus de instituția Bisericii Ortodoxe Române și O judecă. Și nu se opresc aici ci o decretează public că este dictatură, iar pe ierarhi Ei dictatori. Deci se pune deasupra Sfântului Sinod care e cel ce ajută pe arhierii să se corecteze dacă greșesc... dar cu supunerea fiască și înțelegerea realităților dure în care trăim (ierarhii fiind primii loviți și încercând cu puținele lor mijloace să ne fie nouă scut împotriva loviturilor, negândit de crude) cum rămâne? Unde sunt virtuțile creștine ale milei, compătimirii, a înțelegerii neputințelor, unde este dorința de a nu ne dezbină, unde este lupta împotriva clevetirii celorlalți, când autorul se manifestă el însuși ca un clevetitor? – n.n.]

Vezi numai cazul din județul Vaslui, care desigur nu este unul singular în România... Accesați spre exemplu acest link: [...nu dăm link-ul ca să nu devenim și noi poștașii diavolului, adică ai clevetitorului – n.n.]

Încercând să descopăr motivele reale ale caterisirii părintelui martir al temnițelor comuniste Arsenie Boca, [iață că a fost caterisit – n.n.] **aflu că Răzvan Codrescu și cei de la Formula As susțin exact contrariul, că părintele nu a fost caterisit, ci doar i s-a interzis să slujească.** [iață că nu a fost caterisit, ci doar oprit să slujească. Alba-neagra – n.n.] **Descoperim însă adevărul accesând site-ul primei mănăstiri unde părintele Arsenie Boca a fost stareț și duhovnic. Dar un aspect foarte interesant: LIPSESC NOTELE DE SUBSOL.** [cum să afli adevărul într-un loc unde se neglijează sursele, deci verificarea. Intri pe terenul minat al părerilor personale. De altfel, după cum se vede, și autorul este mânat de același stil: a-și expune propriile păreri ca adevărul absolut – n.n.] **Poate că s-a dorit în mod expres protejarea surselor față de prigonitorii de ieri și de astăzi ai părintelui (securiștii, masonii)...** [iață deja suntem introduși într-o atmosferă de catacombă a Prislopului. Ca și cum admiratorii Părintelui Arsenie Boca ar fi prigoniți. Dar nu este evident câtă campanie electorală i se face de puterea politică prin mass-media? Oare mass-media luptă împotriva securității și masoneriei? Cum este prigoană când se organizează emisiuni periodice și pelerinaje care aduc bani grei și cărți abundente și repetitive, fără autocenzura Sfinții Părinți, și cu atât mai mult fără cenzura securității. Iar întrebăm: unde a dispărut logica fanilor Părintelui Arsenie Boca? Nicăieri nu o găsim... – n.n.]

Părerea mea este că părintele Arsenie Boca a fost caterisit [deci, iață acesta este adevărul absolut din părerea proprie a domnului Radu Iacoboae – n.n.] **tocmai pentru convingerile sale antiecumeniste** [după cum vom vedea mai jos, la secțiunea care vorbește despre Părintele Arsenie Boca față în față cu ecumenismul, după scrierile sale recunoscute oficial și mărturiile ucenicilor, în sfinția sa regăsim figura marcantă a unui atlet al ecumenismului, adept al teoriei ramificațiilor de nuanță uniată, dar mascat momentan de fanii zeloți în antiecumenist convins, pentru a putea fi canonizat, cum citim chiar în textul de mai jos – n.n.] **și anticomuniste** [poate ca politică, dar ca și concepții despre robia de împreunarea trupeză și prin răstălmăcirile „științifice” aduse la Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție se apropie mult de ateismul științific și evoluționism, mentalități tipic comuniste care propovăduiau pe deasupra și planning-ul familial (planificarea numărului de copii dorit în familie prin mijloace contraceptive, adică a păstra

¹⁰⁶⁶ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15, 55-58, 67-68.

plăcerea împreunării dar a hotărî câți copii să ai. Toate mijloacele contraceptive sunt pruncuigașe la modul cel mai concret, mai puțin prezervativul și calendarul care păstrează doar voia potrivnică voii lui Dumnezeu, adică moartea directă a sufletului, încălcând cea mai importantă poruncă creștină „facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ” sau *Mat 16:24 Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*. Iar sinele adevărat este alegerea omului. Dacă alege ce vrea el este omul cel vechi și mort ce nu se poate mântui. Dacă alege voia lui Dumnezeu este omul cel nou pe care îl învie și mântuiește Hristos. Primul ce a introdus acest principiu oficial, ca politică de stat, fiind Lenin. Dar despre aceasta vom dezbate mai pe larg la secțiunea de învățături păgâne ale Părintelui Arsenie Boca în legătură cu împreunarea trupească – n.n.], *de asemenea și pentru zădărnicierea sporirii evlaviei poporului român în acest om al lui Dumnezeu*. [nu este vorba de o reală evlavie ci de agitație provocată programat și forțat de sus (tocmai de forurile politice ale noii ordini mondiale ecumeniste și stăpânitorii văzduhului), de o amăgire generată de campania de propagandă și de lucrările demonice de la mormântul Părintelui. Sfântul Irineu de Lyon: "Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atâta timp cât adevărul va sălășlui în suflet și puritatea în trup". Învățăturile sfinției sale nesuținând nici adevărul, nici puritatea în trup, nu pot duce la evlavie – n.n.] ***Dacă citim cu atenție, constatăm că opiniile sfinției sale față de ecumenism de pildă sunt cele mai radicale!*** „Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica ortodoxă, fie ei: arhierei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți ale celor șapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhierei cu tot. Ferească Dumnezeu!” (Talanții împărăției, p.197) [după cum vom aminti acesta este un text apocrif. Concepția genuină a Părintelui Arsenie Boca se regăsește atât în pictura de la Drăgănescu cât și în propria sinistră explicație pe care a dat-o ei:

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele două catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu. [...]

Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia: [...] Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărădelegilor, se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând ***Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma. [...]*** ***Aceste două Biserici istorice stau pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului. [...]*** ***Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred într-o singură, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”.*** ¹⁰⁶⁷– n.n.]

[...]

Spicuim și de pe site-ul amintit doar ceea ce consider că în cazul de față este mai important.

„VIAȚA ȘI LUCRAREA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA (de pe site-ul mănăstirii Brâncoveanu din Sâmbăta de sus)

Părintele Arsenie a rămas duhovnic al Mănăstirii Prislop până în 1959, când, prin actul Episcopiei Aradului nr. 2407/1959 semnat și parafat de Prea Sfințitul Episcop Andrei Magieru, a fost îndepărtat din mănăstire [iată că nu se spune nimic de caterisire – n.n.] . (51) La fel s-a procedat și în cazul stareței Mănăstirii Prislop, Monahia Zamfira Constantinescu, cu actul nr. 2408/1959. [Sfinția ei nu avea cum să fie caterisită. Dar iată încă o contradicție: nu mai avem de-a face cu un grup de greco-catolici, ci chiar cu ȚPS Andrei Magieru,

¹⁰⁶⁷ ȚPS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-179.

despre care domnul Florin Duțu, dorea, cu orice chip, să ne convingă că era manipulat din cauza bolii și bătrâneții. În realitate erau atâtea alte semnale care îi puteau arăta Preasfinției sale că Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit caterisit... Nu știm, deci, nici după aceste cuvinte cum a fost în realitate– n.n.] Prin urmare maicile au fost alungate iar mănăstirea desființată. (52) În incinta ei s-a organizat un Cămin de bătrâni. (53) (...)

Pribegia în București

După ce a fost alungat de la Prislop, Părintele Arsenie și-a început pribegia în București. A fost angajat la Biserica Sfântul Elefterie ca pictor secund pe lângă pictorul Vasile Rudeanu, iar în 1961 a fost angajat la Atelierul de pictură al Patriarhiei de la Schitul Maicilor cu încadrarea de muncitor pictor [deci, nu ca ieromonah. Așadar, era încă oprit de la slujire – n.n.]. (55)

Este foarte important să amintim aici că „Părintele Arsenie nu a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, nemaisslujind, ci doar participând la slujbe, ca și cântăreț de strană, rămânând încă duhovnic, fără a spovedi, ci doar în înțelesul de îndrumător spiritual, pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi poartă o recunoștință aleasă” [de aici deducem că a rămas în ascultare călugărească, deci ar fi rămas un fel de călugăr, iar decizia de oprire de la slujirea preotească a fost a unui ierarh și nu a sa personală, (din smerenie sau lepădare). Numai că doar ascultarea, chiar și călugărească, nu poate face pe călugăr, dacă el viețuiește cu o femeie. Sunt trei voturi, pe lângă ascultare: sărăcia de bunăvoie și fecioria.

Cum a încălcat aceste două voturi concomitent, chiar domnul Florin Duțu dezvăluie, fără să vrea: sărăcia de bunăvoie încălcată prin achiziționarea unor proprietăți, iar fecioria prin împreună achiziționarea lor și împreună viețuirea cu Maica Zamfira în acele proprietăți. Despre păstrarea sau nu a fecioriei vom avea un capitol aparte. *In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959, când Boca Zian s-a retras din mănăstire [a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent. Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția la amândoi [pe strada Gh. Paloș nr. 24, n.n.]. Din această cauză printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.) [...] Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul în care Securitatea, „în scopul pătrunderii mai concrete pe lângă Boca Arseni]e în vederea obținerii de informații cu privire la concepțiile, legăturile ce le are și atitudinea prezentă a celui urmărit cât și a soției sale Julieta Constantinescu, fost[ă] stareță a mănăstirii Prislop și semnalată că a activat în organizația legionară¹⁰⁶⁸ a fost studiată pentru recrutare numita Ionescu Ana [...] născută la 17 februarie 1909 în București, de profesie funcționar dactilografe, în prezent secretară la cabinetul direcției ICAB, domiciliată în str. Nicolae Tomescu nr. 22, R.V.I. Lenin [...] candidata a fost căsătorită cu Ionescu Nicolae, născut în anul 1885, fost funcționar, de profesie funcționar [...]. Boca Arseni]e împreună cu soția sa Julieta Constantinescu a vizitat pe candidată la domiciliu într-un interval de paisprezece zile de două ori în luna august-septembrie 1962. Aceste vizite au durat aproape două ore fapt care ne dă dreptul să credem că se află în relații destul de bune” [...] După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. în anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cum-părase, din februarie 1963, parterul unui imobil481 și „unde locuiește împreună cu două*

¹⁰⁶⁸ Deci securitatea ne spune că a fost legionară. Dacă ne încredem în aceste documente ca fiind reale, trebuie să credem și în această informație.

*femei, fiica și mama sa” iulie 1963 483, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă” 484, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vândut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16..¹⁰⁶⁹ Iată o concluzie logică după gândirea domnului Florin Duțu: Părintele Arsenie Boca și-a ținut călugăria prin următoarele lucruri 1. fără haină monahală pentru tot restul vieții (30 de ani); 2. în care viețuiește cu două femei și 3. cumpără cel puțin două proprietăți. Deci călugăr fără haine, fără feciorie, decât (eventual) trupească, fără sărăcie de bunăvoie. A mai rămas totuși, măcar... ascultarea. Deși pînă acum am văzut că Părintele orice a încercat, dar de ascultare s-a ferit întotdeauna. Dar să zicem că, măcar acum, în această situație limită, măcar această ascultare a împlinit-o, datorită pocăinței. Chiar dacă ar fi făcut ascultarea călugărească de a nu sluji ca preot, nu înseamnă că era în continuare și călugăr, încălcând celelalte două voturi. Însă, după cum am văzut mai sus, specificul cel mai pregnant al Părintelui Arsenie Boca, prin care a și căzut în mare amăgire, a fost tocmai neascultarea. Dar măcar ascultarea de a nu mai sluji preotește a dus-o pînă la capăt? Din păcate, după cum vom vedea mai jos... nu. A încălcat și decizia ierarhului de a nu mai sluji, cum a încălcat de multe ori ascultarea, și ca mirean, și ca monah, față de cei ce îi doreau mântuirea, cât și față de Sfânta Biserică și de învățăturile ei canonice și dogmatice— n.n.] (56) [...]*

Pe de altă parte, Securitatea nu a putut dovedi că ar fi fost membru sau simpatizant al legionarilor [Maica Zamfira era oare legionară și sfinția sa nu? – n.n.] și constatăm că părintelui nu i-a fost frică să-i sprijine moral și cu alimente pe luptătorii din rezistența anticomunistă din munții Făgărașului, care erau aproape toți legionari. [deci, nu era legionar ci sprijinul lor – n.n.] [...]

Legătura Părintelui Arsenie cu rezistența anticomunistă din munți

*Între rezistența anticomunistă care exista în Munții Făgărașului și Părintele Arsenie Boca, în acea perioadă duhovnic la Sâmbăta, s-a spus și se mai spune că a fost o legătură, și anume că Părintele i-a ajutat „direct” pe luptătorii din munți, „moral și material”. Așa mărturisesc supraviețuitorii rezistenței anticomuniste, care, în 1995, au ridicat în fața Mănăstirii Sâmbăta o cruce-monument „în memoria celor ce s-au jertfit în luptele cu comunismul ateu” și pe care monument, la „loc de cinste”, au trecut numele Părintelui Arsenie Boca, din următoarele motive: „În calitate de stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, a ținut ca nimeni altul flacăra credinței, împotriva comunismului ateu, aducând lumea lângă altarele lui Hristos. Am evaluat această rezistență ca fiind mai importantă decât lupta politică sau armată anticomunistă; Părintele Arsenie Boca i-a ajutat direct pe luptătorii din Rezistența făgărășeană, în anii 1945-1948, moral și material; Cu sprijinul său s-au ținut aici, în anul 1947, consfăturile ce au dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară; Pentru atitudinea sa anticomunistă, Părintele Arsenie a fost alungat, arestat în mai 1948, torturat de Securitate și condamnat la închisoare și Canal, peste tot fiind un exemplu de demnitate și un sprijin pentru frații săi de suferință. A fost ținut apoi cât mai departe de Sâmbăta, pînă la moarte, umilit și izolat, dar permanent căutat de năpăstuiții din regiune, cărora le dădea sfaturi și îmbărbătare. Pentru toate acestea **am socotit că Părintele Arsenie Boca a fost omul cu cel mai mare aport în lupta anticomunistă** [deci jertfa atâtor oameni care au răbdat reeducarea, torturile de neînchipuit ale propriilor camarazi și atâția ani de temniță, care au petrecut mai apoi în pustii, care au învățat ce este viața autentică de pocăință și rugăciune, adevăratul antidot împotriva comunismului (spre deosebire de falsul antidot care este rezistența în munți sau lupta politică, care de fapt a și eșuat) care au fost omorâți (fără să se facă hocus-pocus, sunt-nu sunt închis, scamatorii ieftine ca să scape de adevărata prigoană), iar care după eliberare au trăit fără a putea achiziționa apartamente și fără a merge cu femeia vieții lor la cinematograful și prin plimbări relaxante în munți, fără a avea slujba confortabilă de pictor bisericesc, cum a făcut Părintele Arsenie Boca,*

¹⁰⁶⁹ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 220-231.

sunt considerați inferiori lui. Dar atunci unde ne este discernământul? Oare îi facem hatâr pentru că este faimos și ca să ne punem bine cu acel curent care îl vede făcător de minuni și deci sfânt? – n.n.]. *Și, ca un semn de înaltă prețuire, i-am trecut numele pe crucea ridicată la mănăstirea unde a fost atâția ani stareț. Fie-i pomenirea neîntinată!*” (27)

Despre legătura Părintelui Arsenie cu rezistența din munți, în afară de supraviețuitorii rezistenței anticomuniste fâgărășene sau de alți foști deținuți politici (28) ne vorbește chiar Mitropolitul Ardealului, Î.P.S. Părinte Antonie Plămădeală.

„De rezistența din munți se vorbea și în ziare, deci nu era un lucru de care să nu se știe. Se știa că există grupuri de ofițeri, se știa de grupul din părțile Timișoarei, de grupul din Carpații Meridionali. Eu știam chiar mai mult decât atât. Am avut relații cu Părintele Arsenie Boca, la acea vreme stareț la Mănăstirea Brâncoveanu, care era mentor spiritual al întregii Transilvanii și chiar dincolo de hotarele munților. Veneam și-mi petreceam vacanțele aici. (...)

Student la București fiind am auzit de mișcarea de la Sâmbăta, dar nu numai eu, ci mulți alții. Cu banii pe care am putut să-i economisim din bursă, am venit într-o primă vacanță la Sâmbăta. (...) După ce am făcut o primă vacanță aici, după ce am avut o primă discuție cu Părintele Arsenie aici, el a pus cumva ochii pe mine. [iarăși ochii... Este obsedantă această metodă, chiar descrisă la figurat, ca în cazul de față. Să luăm aminte că ÎPS Antonie Plămădeală îl laudă. Deci să avem încredere și când ne va spune de relația de atracție fatală reciprocă cu Maicii Zamfira, cu multe tentative de suicid, în care Părintele Arsenie Boca și-a luat de la sine putere rolul de salvator al ei, pentru care a și renunțat la începutul de lucrare călugărească filocalică cu obștea de monahi ce se înfiripa la Prislop – n.n.] Deși aici veneau studenți de la Cluj și din alte părți, eu am devenit preferatul lui. (...)

În felul ăsta, el a căpătat în mine o încredere deosebită, atât de mare, încât ieșeam numai eu cu el uneori, la plimbare pe lac. O dată a avut îndrăzneală, dar și-a mărturisit și încrederea în mine, încredere pe care eu nu am călcat-o niciodată, că ne-am întâlnit acolo cu cei din munți, cărora el le umplea sacii cu mâncare. Asta deja vă poate spune ceva!

Cel care a ridicat de curând troița aceasta din fața Mănăstirii Brâncoveanu în memoria celor care au murit în rezistența din munți știe foarte bine aceste lucruri. Delegați de-ai lor, îmbrăcați în ciobani, veneau aici în mănăstire și Părintele Arsenie le umplea desagile cu pâine, cu slănină și cu de toate. La multe din acestea am fost și eu martor. Nu se poate spune, cum a spus un anumit părinte, care a șters numele Părintelui Arsenie de pe această cruce, că înseamnă că l-am politizat pe Părintele Arsenie. Nu este adevărat! Eu știu lucrurile așa cum s-au petrecut și nu înseamnă că îl politizez pe Arsenie și că îl scot din rândul sfinților așa cum încearcă el să o facă... El apăra atunci o cauză sfântă, care era a libertății și a credinței și îi ajuta pe cei din munți, indiferent de ce culoare politică erau ei.

Deci, eu am fost martor cum Părintele Arsenie le transmitea și le dădea traistele acestea pline cu alimente pentru cei din munți. Eu am fost martor, de mai multe ori, la convorbirile Părintelui Arsenie cu Nicolae Pătrașcu, cel care a fost după Codreanu și după Sima, conducătorii Mișcării Legionare din România, și cel care a făcut pactul cu Teohari Georgescu în legătură cu încadrarea legionarilor în noua societate. Sigur, era un pact de formă, pe care nu l-au respectat și pentru care Pătrașcu a fost după aceea arestat și a și murit în închisoare, dar eu am asistat la convorbirile lui Pătrașcu cu Părintele Arsenie Boca. Eu am asistat la convorbirile pe malul lacului ale Părintelui Arsenie cu cei parașutați prin anii aceia din Germania, care veneau să organizeze rezistența românească. Cred că printre ei era și Vică Negulescu, cel care a scris, de curând, o carte și ne spune că Părintele Arsenie era legionar cumva. [deci, iată: ajută pe legionari, stă de vorbă cu vârfurile lor, legionarii înșiși îl numără printre ei, iar apoi negăm că a fost legionar. „Nici usturoi nu a mâncat, nici gura nu i-a mirosit”. Legionar cu faptele, renumele și titlul, dar fără a avea carnet de partid. Aceeași logică formală pe care o susținea și domnul Florin Duțu. Deși a stat în aceeași „casă, dulce casă” și se purta ca și cu o soție cu Maica Zamfira, dar dovada că nu au avut relații trupești este că nu au avut certificat de căsătorie... – n.n.]

Nu! El o făcea în numele credinței creștine și în numele datoriei lui îi ajuta pe cei persecutați.” (29)

Cu toate acestea însă, „toți cei ce au participat la acele cursuri de spiritualitate creștină din anii 1946-1948, care alcătuiesc Cărarea Împărăției, știu foarte bine că Părintele n-a îndrumat pe nimeni la rezistență și nesupunere

[prin cuvânt direct public, poate, dar i-a sprijinit prin fapta și exemplul personal, să reziste și astfel să nu se supună rânduiei îngăduite de Dumnezeu pentru pocăința noastră. S-a făcut astfel părtaș la păcate străine, încălcând cele poruncite nouă de Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 22:21 Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. 22 Auzind aceasta, s-au minunat și, lăsându-L, s-au dus.* și de Sfântul Apostol Pavel: *Rom 13:1 Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. 2 Pentru aceea, cel ce se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduiei lui Dumnezeu. Iar cel ce se împotrivesc își vor lua osândă.* Sfântul Apostol Pavel spunea acestea pe vremea când la stăpânire era cel care era propovăduit ca Dumnezeu. Deci avea tot o credință eretică mai rea decât ateismul și îi prigonea pe creștini. Așadar porunca de mai sus este independentă de credința și atitudinile stăpânirii.

Dacă spui într-un fel și faci în alt fel, acesta se cheamă fariseism și viclenie. Părintele Arsenie Boca, dacă ar fi lucrat duhovnicește, i-ar fi sfătuit să înceteze rezistența, le-ar fi pus masa

ca unor oaspeți, dar nu i-ar fi aprovizionat. Dacă ar fi avut cu adevărat descoperiri de la Dumnezeu (și nu proorocii mincinoase), le-ar fi spus ce mare dramă și prigoană va genera în România rezistența lor nechibzuită și că nu va veni nici un american să ne scoată din comunism, datorită Conferinței de la Yalta:

Rusia	90%
Grecia	90%
Iugoslavia	50/50
Ungaria	50/50
Bulgaria	75%
alții	25%

Faimosul petic de hârtie privind împărțirea sferelor de influență scris de Churchill la Ialta și aprobat de Stalin, descoperit într-o bibliotecă din Germania în anii 1990. România: Rusia - 90%, ceilalți - 10%; Grecia: Marea Britanie (de acord cu SUA) - 90%, Rusia - 10%; Iugoslavia - 50-50%; Ungaria - 50-50%; Bulgaria: Rusia - 75%, ceilalți - 25%¹⁰⁷⁰

– n.n.],

ci tuturora le-au spus că n-au căderea și puterea să împiedice ce trebuie să vină, îmbiindu-le trăirea cu toată sinceritatea a idealului creștin, sintetizat în Predica de pe Munte, pe care l-a mărturisit până în ultimele ceasuri ale vieții. Deci Dumnezeu este Cel care rănduiește ce trebuie să vină asupra oamenilor, în funcție de purtările lor, de ascultarea lor de Dumnezeu, și de încreștinarea vieții lor cea de toate zilele”. (30)¹⁰⁷¹”

Deci, până acum am aflat ba că a fost caterisit, ba că a fost doar oprit de la slujire, ba că a fost legionar, ba că n-a fost legionar, ba mai mult: admiratorii sfinției sale vor să ne convingă că a fost călugăr fără să fie călugăr, având doar numele de călugăr, dar și acela cu adaos de soț și soție.

Să vedem acum care este varianta oficială:

În 1959 i se înscenează nereguli financiare pentru a fi scos abuziv din monahism și pentru a i se interzice să slujească la altar (post-mortem, în 1998, se revine asupra deciziei din 1959).

https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca

Deci a fost și dezbrăcat de călugărie și oprit de la slujirea preotească, pentru nereguli financiare. Așadar nici monah, nici preot, pentru bani.

HOTĂRÂRE

¹⁰⁷⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Conferin%C8%9Ba_de_la_Ialta#/media/File:Churchill_si_crucificarea_Romaniei.jpg>, miercuri, 16 septembrie 2015

¹⁰⁷¹ <<https://raduicaboiaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduicaboiaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015

Sinodul mitropolitan întrunit la 9 noiembrie 1998, luând în dezbateră situația ambiguă de la Mănăstirea Prislop, privită cu precădere din punct de vedere istoric și care se răsfrânge negativ asupra întregii obști din prezent, socotește potrivit ca după Revoluția Română, când s-au limpezit aspecte critice din trecut, să reabiliteze pe toți slujitorii și viețuitoarele de aici, cu osebire pe toate maicile și surorile din perioada Decretului 410/1959. **Aparte socotește cazul Prea Cuviosului Părinte Protosinghel [deci protosinghel, iar nu Arhimandrit cum sugerează unii – n.n.] Arsenie Boca, îndepărtat din mănăstire prin actul Episcopiei Aradului nr. 2407/1959 semnat și parafat [mai jos vom vedea o contradicție, că nu ar fi putut semna decât cu o ștampilă, nu ar fi putut și semna, și parafa. Nu se spune nimic de caterisire, ci doar de îndepărtarea din Mănăstire – n.n.] de Prea Sfințitul Episcop Andrei Magieru. [deci nu grupul terorist greco-catolic, ci Preasfințitul Episcop Andrei, după rânduială. Așadar până la judecata mitropolitului, sau a Patriarhului sau a Sfântului Sinod, Părintele Arsenie Boca nu mai avea dreptul să slujească, chiar dacă ar fi fost caterisit sau oprit de la slujire pe nedrept – n.n.] De asemenea și cazul Cuvioasei Maici Zamfira Constantinescu, împotriva căreia s-a procedat identic [și ea este îndepărtată din Sfânta Mănăstire – n.n.], cu actul nr. 2408/1959 (ambele decizii se anexează în copie). Fundamentarea prezentei hotărâri este următoarea:**

- Motivarea deciziilor este superficială, poate mai mult încă, incorectă, anume: **“activitate ce dăunează intereselor bisericești”, pentru Părintele Arsenie și “neascultare și nerespectarea dispoziției date de autoritatea bisericească”, pentru Maica Zamfira.** Or, este cunoscut faptul că Părintele Arsenie a lucrat constant, potrivit intereselor bisericești, restaurând în acest răstimp mănăstirea în cauză, prin angajarea personală în toate muncile de aici: tencuiala pentru pregătirea frescei, ridicarea schelei pentru pictura ce urma să o execute personal, sculptarea iconostaselor și a stranelor, în general lucrarea întregului mobilier, restaurarea bisericii și a clădirilor anexe, la care a adăugat altele noi, înzestrându-le cu toate cele privind gospodăria (saivan de oi, grajd de vite etc.), pentru a nu între lăsa amenajarea și decorarea întregii curți, un adevărat parc natural, străjuit de o clopotniță pe stâncă, în admirația tuturor. [ziduri, ziduri, ziduri. Interesele bisericești nu se reduc la acestea, ci constau mai ales din lucrarea sufletului, fiindcă Biserică înseamnă Împărăția Cerurilor: *Mat 4:17 De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor.* A fost un gospodar admirat Părintele Arsenie Boca. Aceasta este și lucrarea care se vede. Dar cu cea lăuntrică? De obicei, cine se ocupă de ziduri, se împărăștie și nu mai are timp de pocăință. Dar, spre deosebire de alții, sfinția sa a avut capacitatea și dorința de preocupare și de suflete și încă una cu impact, de o tărie ce marchează ireversibil veșnicia. Păcatul cel mare este, însă, că nu s-a ocupat mai întâi de sufletul preacuvioșiei sale și, după ce ar fi ajuns la nepătimire și ar fi primit darul stăreției duhovnicești să se ocupe de ale altora, de aceea le-a povățuit, din lipsă de experiență și amăgire, în direcția inversă mântuirii: a necredinței și a relei credințe. Căci minunile sunt pentru cei necredincioși, iar minciunile formează pe cei rău credincioși. Ce bine ar fi fost să mărturisească cu smerenie adevărul (sunt păcătos și neputincios și am nevoie să fiu sfătuit, nu să dau sfaturi), să renunțe la găunosul succes cu pretext misionar, rămânând într-o umilă ascultare și să fi povățuit, mai apoi, pe (poate) mai puținii care ar fi venit la el, spre o pocăință nu numai în faptele trupului evident păcătoase pentru toți, dar și în laturile sufletească și duhovnicească, în ferirea de păcatele (mai subtile dar și mai primejdioase) de-a dreapta (care omoară omul, fără să simtă, crezând că-și lucrează desăvârșirea). – n.n.]
- *Toate lucrările efectuate după anul redeschiderii, adică 1976 și pe parcursul a mai mult de două decenii, au respectat planurile Prea Cuvioșiei Sale, viața însăși a mănăstirii fiind tributară rânduielilor pe care cu obștea încropită în 1949 și transformată în mănăstire de maici în luna aprilie 1950, le-a respectat cu sfințenie. De subliniat că, obștea nu s-a înstrăinat nici un moment de viața Bisericii Ortodoxe Române [Părintele Arsenie Papacioc, totuși, spune că au adus inovații neortodoxe:*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *De unul singur, permanent...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

A stat în București cu ea, tot timpul, da...¹⁰⁷² – n.n.]

, ci s-a reorganizat pe măsura posibilităților, de-a lungul unui deceniu, în localitatea Sinaia, unde Așezământul compus din două case în str. Privighetorilor nr. 16, timp de 30 de ani, adică până în prezent, s-a considerat un adevărat metoc al Mănăstirii Prislop, ajutând permanent mănăstirea și prosperitatea ei.

- Se menționează că, deși s-a considerat nevinovat, reintrând chiar în serviciul Sfintei Patriarhii, la Atelierul de la Schitul Maicilor, cu încadrarea de muncitor pictor, Părintele Arsenie nu a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, nemaislujind, ci doar participând la slujbe, ca și cântăreț de strană, rămânând încă duhovnic, fără a spovedi, ci doar în înțelesul de îndrumător spiritual, pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi poartă o recunoștință aleasă. [iată ceva foarte interesant: se specifică de oprirea sfinției sale de la slujirea preotească, inclusiv de la duhovnicia care dezleagă păcatele chiar de către un ierarh. Dacă este așa, ori cade teoria că un grup de teroriști greco-catolici l-au alungat din Mănăstire și că PS Andrei Magieru nu ar fi știut ce semnează, fiind bătrân și bolnav, căci un ierarh l-a oprit de la slujire, (considerându-se actul de alungare din Mănăstire echivalent cu un act de oprire de la slujire), ori ÎPS Nicolae Corneanu avea cunoștință despre un alt ierarh care l-ar fi oprit de la slujire, cu o altă pricină, printr-un alt act. Un lucru este, însă, cert: caterisit sau nu, nu avea voie să slujească nici ca duhovnic ce spovedește, nici ca preot, în altar, ci doar să participe la slujbe ca un simplu cântăreț de strană. Chiar dacă n-ar fi fost caterisit, oprirea de la slujire a fost valabilă până la moarte, lucrând ca o adevărată caterisire – n.n.]

De subliniat că, atât în timpul vieții, personal, Prea Cuvioșia Sa, cât și după moarte, obștea mănăstirească, nu a împărtășit deviațiile unora dintre credincioși. [deci se recunoaște că (cel puțin) unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca au deviații – n.n.]

In ceea ce privește pe Maica Zamfira, neascultarea ei a constat în refuzul ducerii la îndeplinire a deciziei amintite. [totuși, și aici, se mărturisește neascultarea ei – n.n.] (De observat însă că numerele succesive ale actelor denotă caracterul premeditat al acestora legat de două personalități ce nu intrau direct în prevederile decretului arătat).

- Din mărturiile celor care au trăit evenimentele din 1959 și imediat următoare, rezultă că P.S. Episcop Andrei, în momentul redactării actelor de referință, nu era în măsură de a iscăli valid [și atunci cum a semnat și parafat? – n.n.]. În plus, a făgăduit că va rechema imediat pe cei îndepărtați, după ce va primi avizul Patriarhului Justinian. [totuși dacă nu era în măsură de a iscăli valid, cum de era lucid astfel că a făgăduit? În ce ar fi constat invaliditatea Preasfinției sale? Iar dacă Părintele Arsenie Boca nu a fost chemat înapoi după detensionarea

¹⁰⁷² <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9jwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

situației politice, de ce? Iată trei patriarhi nu-l repun în slujirea preoțească, deși prigoana fierbinte încetase pentru toți cei care au fost opriiți de la slujire, chiar și pentru cei dintre membrii cei mai vechi ai mișcării legionare, de exemplu Părintele Arsenie Papacioc. Nu înseamnă, oare, aceasta, că ierarhii au cunoscut mai multe din motivele opririi Părintelui Arsenie Boca de la slujire și că acestea nu erau, de fapt, politice? – n.n.] (*Pentru edificare se anexează scrisoarea Maicii Teofana. Totodată, se citează lucrările Pr. Prof. M. Păcurariu, Istoria Mănăstirii Prislop, P. Berariu, Episcopul Andrei Magieru*).

- *Odată cu reluarea vieții monahale la Prislop, în 1976, ierarhii Eparhiei Aradului, în asentimentul preoților și cu concursul credincioșilor, au păstrat caracterul îndătinat al sfintei mănăstiri, așa cum l-a reliefat Părintele Arsenie.*

în consecință, respectând dreptarul bisericesc, se anulează Deciziile nr. 2407 și 2408/1959, considerând reintegrați în viața obștii prislopene pe toți cei împričinați. [de aici se înțelege că nu ar fi fost alte decizii de caterisire, decât cele 2 de alungare din Mănăstire. Un motiv în plus să credem că oprirea de la slujirea preoțească nu a fost comandată politic, căci, în acel caz, s-ar fi făcut prin acte scrise, datorită presiunii securității. Astfel că, mai degrabă, oprirea de la slujire pare a avea o pricină care ar ține de spovedania personală a Părintelui Arsenie Boca. Iar dacă există, totuși, un alt act, nepomenit în această hotărâre, înseamnă că ar fi fost compromițător pentru memoria sfinției sale, de aceea nu a fost pomenit, sau că nu a fost anulat, din motiv că oprirea de la slujirea preoțească a fost o decizie corectă pentru motive duhovnicești, cauzate chiar de Părintele Arsenie Boca. Astfel că această Hotărâre a Sinodului Mitropolitan, deși făcută tocmai pentru a reabilita memoria Părintelui Arsenie Boca, de către admiratorii sfinției sale, dezvăluie pentru cititorii treji cu mintea niște reale și grave probleme duhovnicești ale protagonistului de la Prislop – n.n.] [...]

A doua ediție a Cărării împărăției înmănușează două momente de o egală valoare și însemnătate.

Primul moment îl constituie Hotărârea Sinodului Mitropolitan

întrunit la 9 noiembrie 1998 semnată de înalt Prea Sfințitul Părinte Dr. Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului [iată că nu era prigoniț de ecumeniști. Se cunosc abaterile uniateriale ale ÎPS Nicolae Corneanu, numit și atlet al ecumenismului, sancționate chiar de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Deci teoria că Părintele Arsenie Boca ar fi prigoniț de ecumeniști cade. Observați ce apreciat era sfinția sa și câte laude i s-au adus, deci nu am putea spune că ÎPS sa ar fi semnat această Hotărâre fiind silit de cineva sau de împrejurări, sau că i-ar fi fost neplăcută. Mai mult, după cum vom vedea mai jos, în loc să se eschiveze ca de ceva contrar credinței ÎPS sale, chiar aduce o „Smerită închinare Părintelui Arsenie”, așadar îl admiră, are evlavie la sfinția sa, chiar i se și închină, și îi urmează exemplul, avându-l ca model, credința și mentalitatea sa fiind un rod al pictorului de la Drăgănescu. – n.n.] , Prea Sfințitul Părinte Dr. Timotei Sevcicu Episcopul Aradului și Hunedoarei și Prea Sfințitul Părinte Dr. Laurențiu Streza Episcopul Caransebeșului, prin care se revine asupra deciziilor de alungare din Mănăstirea Prislop a Părintelui Protosinghel Arsenie Boca, a maicii starețe stavrofora Zamfira Constantinescu, care a refuzat să execute dispoziția de alungare semnată de consilierii infiltrați în Episcopia Aradului, în vreme ce Prea Sfințitul Părinte Dr. Andrei Magieru, Episcopul de atunci al Aradului era bolnav, nemaiputând semna decât cu o stampilă [iată cine lansează acest zvon al neputinței episcopului: tocmai Maica Zamfira. Dar dacă nu ar fi semnat Preasfinția Sa ordinul, de cine a făcut ascultare călugărească, ca față de un ierarh, Părintele Arsenie Boca. Iar avem un atac asupra logicii. De fapt, prin aceasta, și Maica Zamfira dezvăluie, desigur fără să vrea, toate cele date pe față în legătură cu acest subiect, chiar puțin mai sus, în Hotărârea Sinodului Mitropolitan – n.n.] și de alungare a tuturor maicilor din Mănăstire în decurs de un an de zile (1959-1960), precum și desființarea Mănăstirii Prislop, în care s-a organizat un cămin de bătrâni. Prin aceeași Hotărâre, Așezământul monahal din Sinaia, a doua ctitorie de zidire și duhovnicie a Părintelui Arsenie, a fost recunoscut ca metoc al Mănăstirii Prislop.

Al doilea moment de egală valoare și însemnătate îl constituie “Smerita închinare” a înalt Prea Sfințitului Părinte Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului, care exprimă ca nimeni altul până acum momentul de întâlnire cu Părintele Arsenie. [Iată că și Maica Zamfira confirmă modul de lucru al Părintelui Arsenie Boca, pe care o să-l vedem mai jos, după cum l-am văzut de atâtea ori, până acum: privire intensă și sugestie instantanee. Nicăieri în Sfânta Evanghelie nu vedem că Mântuitorul ar fi făcut așa. El dorea să ne păstrăm libertatea și să nu luăm decizii pripite, silite, exterioare prin sugestie – n.n.]

Asemuind această “smerită închinare” a înalt Prea Sfințitului Părinte Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu cu crinul unei bune vestiri, crescut din trecerea soborului Mănăstirii Prislop vreme de 40 de ani (1959-1999) prin pustia acestui veac (după ce vreme de 10 ani restaurase Mănăstirea găsită într-o stare de părăginire cumplită), și cu bucuria că acest crin ne-a fost trimis de Dumnezeu prin cel mai ales reprezentant al generațiilor de studenți dintre anii 1943-1948, generații care l-au descoperit pe Părintele Arsenie și l-au cercetat, cum spune atât de simplu și frumos o tânără studentă de atunci¹, aducem mulțumirile și adâncă recunoștință a soborului Mănăstirii Prislop înalt Prea Sfinției Sale Părintelui Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu, Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Dr. Timotei Sevcicu și Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Dr. Laurențiu Streza.

Monahia Zamfira Constantinescu

1 Otilia Răduleț Aroneasa: “Am avut fericirea să-l cunosc în timpul vacanțelor de Paști din anii 1945-1946 la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. Cu generozitatea cunoscută, accepta să răspundă întrebărilor grupului nostru de studenți călăuzindu-ne prin hățișul “certitudinilor” științifice spre imensa bucurie pe care și-o poate da credința și rugăciunea. Dimensiunea spirituală a Părintelui Arsenie nu poate fi cuprinsă în cuvinte, iar eu cunosc mult prea puțin din tot ce el a reprezentat pentru neamul nostru.” Evocări, capitol din Lacrima prigoanei, Ed. Gordian, Timișoara, 1994, p. 48.

Această mărturisire este o dovadă că tineretul, ajuns în fața Părintelui Arsenie, avea preocupări mai străfunde și mai serioase decât politica. [Iată cum îi laudă ca pe un bun model pe cei care îl laudă pe Părintele Arsenie Boca. Lauda la laudă trage. Vedem însă că și ÎPS Nicolae Corneanu, atletul ecumenismului laudă pe celălalt, poate cel mai mare atlet al ecumenismului din România, Părintele Arsenie Boca, ca pe un mentor al său. Haideți să vedem și cum a fost întâlnirea între cei doi atleți ai ecumenismului... la antrenamente - n.n.] [...]

SMERITĂ ÎNCHINARE PĂRINTELUI ARSENIE [...]

N-am avut prilejul să merg la mănăstire să-l întâlnesc dar odată a venit el la Facultate când ne-am întâlnit: el un impunător și harismatic monah, eu un tânăr timid și lipsit de experiență. Nu mai știu dacă am schimbat mai mult de câteva vorbe. Am rămas însă marcat de privirea sa pătrunzătoare și de întreaga înfățișare care impunea respect și venerație. Atunci am simțit [știut să fie că diavolul atacă și ne conduce prin simțire, fiindcă după cădere mintea s-a făcut slugă simțirii, în loc să slujească lui Dumnezeu prin căutarea împlinirii poruncii Lui. Dar chiar căderea a fost aceasta: mintea s-a luat după simțirea binelui și răului și nu a ascultat porunca. Dacă vrem să ne mântuim, noi nu trebuie cu nici un chip să ne ghidăm după simțiri, indiferent cât de înalte sau evlavioase ar fi și la ce lucruri bune ne-ar îndemna, ci numai după poruncile lui Dumnezeu, ca să nu murim în acea zi negreșit:

5. Gândului rău îi premerge patima. Iar pricina patimii este simțirea [percepția prin simțuri], precum pricina relei întrebuițări a acesteia este mintea.

6. Încuie simțirea și războiește închipuirea [prejudicata]; și dezlădăcinează patimile cu armele poruncilor.¹⁰⁷³

– n.n.]

dorința de a urma aceeași cale a monahismului ca și el, dorință pe care au și pus-o în aplicare câțiva din colegi. ... †ÎPS NICOLAE Mitropolitul Banatului¹⁰⁷⁴

¹⁰⁷³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

¹⁰⁷⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 346-350,

[iar avem privirea specifică, iar avem sugestia... dar folosite pentru ce? Pentru a intra în calea monahală (bun lucru, dar scopul anexat? Rău:) ca să devină un ucenic laudător al sfinției sale și, de aici, în timp, un următor al său în ale ecumenismului. Iar dacă poate ajunge chiar și mitropolit, să-i țină partea tocmai la vârful ierarhiei. Ce eficient: câteva vorbe și doar o privire... și se schimbă viața unui om. Dar cu libertatea și deliberarea rațională după poruncile lui Hristos (pentru a participa mintea, împărăteasa minții), cum rămâne? Și nu spune aceasta din cauză că îl disprețuim pe ÎPS Nicolae Corneanu... Să nu fie în veac! Este unul din ierarhii pe care i-am îndrăgit de mult, un chip de blândețe și înțelepciune bătrânească. Numai că alunecarea Înalt Preasfinției sale de tip uniat a tulburat Sfânta Biserică Ortodoxă, nu numai din România și nu putem să nu observăm că, măcar o parte din aceasta, provine de la admirația filouniatului de la Drăgănescu. Și nu numai atât, dar și gestul de împărtășire comună cu greco-catolicii a fost explicat ca urmarea unei simțiri, lucru cultivat de Părintele Arsenie Boca și transmis prin privire și admiratorilor săi. Cu aceeași durere prin care vedem apropierea de demoni, prin vedeni a Părintelui Arsenie Boca, vedem și apropierea ÎPS Nicolae Corneanu de Părintele Arsenie Boca. Ce bine ar fi fost ca Părintele atât de îndrăgit de noi, să nu se fi contaminat de la demoni și Mitropolitul atât de îndrăgit de toți, să nu se fi contaminat de la preacuvioșia sa. Altfel ar fi fost istoria bisericească acum. Vedeti ce pagube mari a adus Sfintei Biserici Ortodoxe Române Părintele Arsenie Boca, atât prin metode cât și prin faptul ca a îndrumat greșit atâtea și atâtea generații de mireni și teologi?... - n.n.]

Pentru că un element foarte important al fenomenului de la Prislop este simțirea atât de puternică, va trebui să lămurim acest fenomen, după Sfinții Părinți.

Simțirea de la mormântul Părintelui Arsenie Boca este o componentă foarte importantă a amăgirii. Ea este prezentă la foarte mulți și pe mulți îi convinge că preacuvioșia sa este Sfânt, determinându-i să devină ucenicii lui necondiționați. Simțirea de acolo mimează umilința, și dă șuvoi de lacrimi pe obraji, fiind un spectacol la arătare, mai ales în condiții publice, dar nu numai. Însă este diferită de umilința autentică care se unește cu rațiunea păcătoșeniei, neputinței și nimicniciei proprii, uimită de bunătatea lui Hristos. Umlința Ortodoxă este, așadar, o simțire inteligibilă, a minții, ascunsă în chilie, care uneori nici măcar nu este simțită în simțire de cel care se umilește, ca să nu se mândrească cu smerenia lui. Nu are nici lacrimi, nici înfierbântări ale inimii, ci doar o înțelegere liniștită, o sinteză a două cunoașteri: neputința proprie și ajutorul lui Dumnezeu. Ea vine prin osteneala dureroasă și gândită a voinței. Mintea împrăștiată în multe se preface - prin voința astfel curățită prin experiență - în mireasa cea mai simplă și robită de dorul lui Dumnezeu, prin smerenia lui Hristos. Ea nu poate fi reprodusă la comandă și nu este spectaculoasă, nefiind văzută nici de cel ce o are, nici de cei din afară.

Din păcate manifestarea umilinței de la Prislop este artificială, brutală și strălucitoare, instantanee și reproductibilă la comandă în momentul în care ajungi la mormânt (numit hulitor și antihristic ca „sfântul mormânt” de către cei fascinați), și lucrează prin simțirea senzuală, arma prin care șarpele ne-a robit de la început, și prin care lucrează cel mai mult asupra firii. De aceea ea are un caracter demonic. Și fiindcă tocmai această simțire atrage atât de mulți oameni către Părintele Arsenie Boca (și felul său de a lucra eficient în simțire), neglijând orice rațiune (care dă semnale de alarmă că cele de acolo nu sunt Ortodoxe), considerăm că trebuie să explicăm acum ce este simțirea, care simțire trebuie folosită și care trebuie învinsă.

Un exemplu de simțire de la mormântul Părintelui Arsenie Boca:

- *Schimbarea mea s-a petrecut eu viteza și tăria unui fulger, îmbrăcată subțire, cu pantofi decupați și talpă de plută, mă plimbam ca un fotomodel printre oameni. La mormântul Părintelui însă, ceva s-a năruit în mine. Am început să plâng fără contenire și prin fața ochilor îmi treceau toate păcatele pe care le săvârșisem. Nu știu cât timp am stat la mormânt, dar când am revenit în curtea bisericii, aveam un dor cumplit de mântuire, un dor sfâșietor să rămân acolo, să nu mă mai despart de Părintele. Era peste puterile mele să mai plec. Prietenii care mă așteptau la mașină nu au înțeles nimic Credeau că am înnebunit, că trec priatr-o criză de delir mistic. Într-o secundă am lăsat în urmă tot: o carieră strălucită, o casă superbă*

în cartierul Primăverii din București, luxul și toate deșertăciunile vârstei. Am câștigat infinit mai mult: ajutorul și mângâierea Părintelui. (Maica Marin Mân. Prislop)¹⁰⁷⁵

Poate va părea aspru ce spunem, dar credem, în lumina Sfinților Părinți, că mai bine i-ar fi fost aceste biete maici amăgite să rămână în lume, poate să guste și păcatul, dar să ajungă la adevărata pocăință. Adevărata pocăință nu robește nici unui loc, și nici unui om. Ea îl are ca centru doar pe Hristos. Sfinția sa a fost violată în minte, hipnotizată prin fulgerul simțirii, cum altă dată fulgera Părintele Arsenie Boca prin privire și a pierdut ce avea mai de preț: libertatea, deci și iubirea adevărată. Ceea ce s-a năruit în ea este chiar persoana ei, și persoana este capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Gravitatea cea mare a căderii sufletului ei, este arătată tot de sfinția sa, care nu vorbește nicidecum de îndrăgostirea de Hristos, cum ar fi de dorit nu numai pentru monahii (care ar trebui să fie miresele lui Hristos, iar nu ale lui Arsenie), ci și pentru orice creștin cu adevărat ucenic al lui Hristos. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne învață că orice lucrare care nu are în centrul ei pe Hristos este pierdere veșnică pentru noi. În acest hal, asemănător năruirii lui Dyonisios Farasiotis în ashram, a fost adusă biata Maică Marin de lucrarea amăgitoare de la Prislop și câți alții, oare, nu sunt victimele acestei hâde simțiri, echivalentă cu foșnetul cozii balaurului celui roșu, care a tras după el a treia parte din stelele cerului. E nevoie ca Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul să intervină pentru ei să-i scape. Dar ei, oare, vor aceasta? Au evlavie oare la altcineva decât Părintelui Arsenie Boca? Auzit-au oare și de Părintele Paisie? Înțeles-au oare înțelepciunea pocăinței care o transmitea, diametral opusă mesajului amăgitor de la Prislop, orb și înfocat?

Apo 12:3 Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărățești. 4 Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.

E adevărat că unii sfinți se folosesc de termenul numit simțirea minții, prin care se descoperă bunătățile harului, pe măsură ce se curățește și simte rușinea urâciunii gândurilor drăcești (iar nu instantaneu):

77. Harul se ascunde, cum am zis, din însăși clipa în care ne-am botezat în adâncul minții. Dar își acopere prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe însă cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într'un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții. Prin aceasta, cei ce vrea să țină cu tărie lucrul pe care l-a aflat, vine la dorința să vândă cu multă bucurie toate bunurile cele de aici, ca să cumpere cu adevărat țarina în care a aflat ascunsă comoara vieții. Căci când va vinde cineva toată bogăția lumească, va afla locul în care stătea ascuns harul lui Dumnezeu. Fiindcă pe măsura înaintării sufletului, își descopere și darul dumnezeiesc bunătatea lui în minte. 2) Dar atunci îngăduie Domnul și dracilor să supere sufletul, ca să-l învețe să facă deosebirea între bine și rău și să-l facă mai smerit prin aceea că pe măsură ce se curățește simte tot mai multă rușine de urâciunea gândurilor drăcești.¹⁰⁷⁶

Dar tot ei, în același context, ne învață că este o opoziție între simțirea minții și cea a simțurilor, din care face parte și simțirea generată de vedere, deci și de privirea fascinantă la Părintele Arsenie Boca:

74. Când sufletul ajunge la cunoștința de sine, produce și din sine o oarecare ardoare și sfială iubitoare de Dumnezeu. Căci nefiind turburat de grijile vieții, naște o anumită dragoste plină de pace, care caută cu măsură pe Dumnezeul păcii. Dar e desfăcut de grabă de la acest gând, fie pentru că pomenirea lui Dumnezeu e furată de simțuri, fie pentru că firea își cheltuiește repede virtutea sa din pricină că e săracă. De aceea înțelepții Elinilor nu aveau cum trebuie ceea ce credeau că au dobândit prin înfrânare, deoarece mintea lor nu stătea sub înrâurirea înțelepciunii netrecătoare și adevărate. Dar ardoarea venită în inimă de la Preasfântul Duh este întreagă numai pace. Apoi ea nu slăbește nicidecum și cheamă toate părțile sufletului la dorul după Dumnezeu. Ea nu iese afară din inimă și înveselește tot omul cu o dragoste și cu o bucurie fără margini. Se cuvine deci, ca după ce o cunoaștem, să căutăm să ajungem la ea. Căci dragostea naturală este un semn al firii însănătoșite prin înfrânare. Dar ea nu poate duce mintea la nepătimire, ca dragostea duhovnicească.

¹⁰⁷⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 120.

¹⁰⁷⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 368-372.

Pentru a face deosebire între simțirea minții și undele simțurilor este, așadar, nevoie să discernem între dragostea subfircă (demonică), naturală (a firii însănătoșite prin înfrânare) și cea duhovnicească. Dar pentru aceasta este obligatoriu ca nu simțirea să ne ghideze la ceea ce avem de făcut ci înrăurirea înțelepciunii celei netrecătoare și adevărate, ce se poate găsi doar în învățătura Ortodoxă.

Simțirea minții și vederea duhovnicească este una negrăită, nevăzută și inteligibilă și se poate confunda cu emoțiile sufletului căzut și neîncercat, provenite tocmai din simțuri, care însă acoperă, anihilează și derutează adevărata lucrare lăuntrică, fiind exact vrăjmașa de moarte a simțirii minții duhovnicești:

1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el? Așa și cele ale lui Dumnezeu, nimeni nu le-a cunoscut, decât Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu; 13 Pe care le și grăim, dar nu în cuvinte învățate din înțelepciunea omenească, ci în cuvinte învățate de la Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovnicești oamenilor duhovnicești. 14 Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește. 15 Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu-l judecă nimeni; 16 Căci „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?” Noi însă avem gândul lui Hristos.

Deosebirea și opoziția dintre cele două simțiri este redată prin experiențe de însuși Sfântul Apostol și Evanghelist Luca:

Luc 24:13 Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaiszeci de stadii, al cărui nume era Emaus. 14 Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. 15 Și pe când vorbeau și se întrebau între ei. Și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. 16 Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. 17 Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare. 18 Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea? 19 El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era proroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. 20 Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri; 21 Iar noi nădărduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. 22 Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineată la mormânt, 23 Și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. 24 Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. 25 Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus prorocii! 26 Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? 27 Și începând de la Moise și de la toți prorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. 28 Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. 29 Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. 30 Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. 31 Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. 32 Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile?

Vedem cum ochii trupești nu pot recunoaște realitatea duhovnicească a prezenței Mântuitorului (*erau ținuți să nu-L cunoască*), deși inima lor ardea nearsă (dar nu de îndulcirea simțurilor prin vederea frumuseții feței, a fulgerării ochilor, simțirea emoției convertitoare sau altor fermecătorii ale trupului), ci de cuvintele lui Hristos și de înțelesurile Sfintelor Scripturi. Doar când se deschid ochii minții (deci simțirea minții) Dumnezeu este cunoscut, dar exact simultan se face nevăzut de ei. Aceasta este o mare învățătură pentru lucrarea lăuntrică: ochii trupești (care văd prin simțirea trupului) nu pot vedea cele nevăzute care se pot vedea (simți) negrăit, necreat, nevăzut, neînțeles pentru cugetarea și simțirea trupească. Astfel că cele două categorii de simțire (vedere):

- Sunt antagoniste (îndulcirea simțurilor duce la întristarea minții și îndulcirea minții duce la întristarea simțurilor, iar simțurile fură omul lăuntric de la curăția minții, singura care poate simți cu adevărat bunătățile harului și urâciunea gândurilor diavolești),

- fac parte din categorii diferite (sensibile respectiv inteligibile și mai presus de cunoaștere),
- sunt denumite cu aceleași cuvinte doar fiindcă cele trupești sunt simboluri acoperite ale celor duhovnicești (folosite ca unelte de înțelegere și convertire spre lucrarea minții în suișul său prin curățire și iluminare, dar chemate la desăvârșirea spiritualizării prin har. În etapa curățirii simțurile trebuie desfăcute de folosirea lor prin iubire sau ură nerațională. În etapa iluminării ele sunt folosite pentru pătrunderea sensurilor duhovnicești ale creației, duse prin simțirea inteligibilă în fața rațiunii care le alege și le oferă minții ca să le afierosească lui Dumnezeu. În etapa desăvârșirii însă, ele se odihnesc, oprindu-se din lucrare, mintea odihnindu-se de activitatea ei, fiindcă atunci lucrează în ea Însuși Dumnezeu ce se odihnește întru Sfinții Săi).

Dar să vedem ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

Trupul este stăpânit de minte

Deși trupul, ca unul ce este material [grosier], se pleacă în mod firesc la dulceața celor simțite, el poate fi adus, ocârmuit și purtat ca într-un frâu de către minte - când aceasta are rațiunea întregă. Dumnezeiescul Damaschin spune că [deosebirea] între sufletul rațional și nerațional aceasta este: cel nerațional se poartă și este stăpânit de trup și de simțuri, iar cel rațional stăpânește trupul și simțurile. Căci așa s-a rânduit de Dumnezeu: partea rațională să o stăpânească pe cea nerațională, iar cea mai bună s-o supună voii sale pe cea mai rea. De aceea, când [partea nerațională] pofteste, nu se pornește îndată la faptă și la dobândirea poftei, ci este oprită de către stăpânul ei, mintea.¹⁰⁷⁷

Simțirea o au și animalele, ele fiind definite ca făpturi cu duh de viață, de creștere, înmulțire și simțire. Ele se disting de plante (care nu au decât duh de viață, de creștere și înmulțire). Oamenii au în plus, față de animale, mintea, prin care conduc firea, deci ar trebui să conducă și simțirea.

La oameni este specifică simțirea inteligibilă, care se folosește de cea sensibilă, în slujba rațiunii, pentru a găsi sensurile lumii exterioare. Rațiunea lăuntrică le aduce pe acestea minții inteligibile care le închină cu simplitate (dacă a reușit să-și învingă împrăștierea) lui Dumnezeu.

A se conduce cineva după simțirea senzuală este ceva dobitocesc, iar a se conduce cineva după simțirea inteligibilă, este o inversiune a ierarhiei lăuntrice și duce la amăgire. Mintea este împărăteasa și, prin rațiune decide: 1. ce este de făcut, în funcție de poruncile dumnezeiești; 2. ce este de păstrat prin contemplație ca înțelegere, în funcție de dogme și 3. ce este trăit, prin credință. Dacă vrea să se mântuiască alege, la fiecare din punctele de mai sus tocmai 1. Calea, 2. Adevărul și 3. Viața, adică pe Hristos.

Deci, simțirea este o bună slugă, dar un rău stăpân. Dacă ne conduce ne face robi patimilor (fie simțite, fie gândite). Simțirea (slujind păcatului) fuge după plăcere și fuge de durere (aceasta este legea păcatului), dar rațiunea, (slujind minții) fuge de plăcere prin înfrânare și păstrează durerea spre vindecare prin răbdare (aceasta este legea minții). Etapa de curățire a sufletului este tocmai lupta cu iubirea nerațională și cu ura nerațională, adică tocmai cu dominația simțirii, care ne stăpânește prin poftă și mânie. Etapa de iluminare a sufletului constă tocmai ca din simțire, prin simțirea inteligibilă, să aleagă rațiunea numai sensurile dumnezeiești ale întregii firi, cu care este unit omul prin simțire. Etapa de desăvârșire este odihna de toate cele ale firii în simplitatea care se desparte de toate chipurile (inteligibile și sensibile), pentru a se uni cu Dumnezeu Cel simplu, care și El se odihnește atunci, lucrând prin cel desăvârșit dumnezeiesc, care este și scopul tuturor scopurilor.

Vedeți fraților că în toată lucrarea lăuntrică este nevoie de 1. Înfrânarea; 2. darea sensului celui bun și 3. în final, încetarea simțirii? Numai așa bucuria naturală sădită în noi de Dumnezeu se avântă cu dragoste duhovnicească spre Mirele de taină, vindecându-se, după multe osteneli, de nebuna stricare și transformare (care a venit prin cădere) în plăcerea de sine simțită și gândită?

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

„Simțirea trupului este lemnul cunoștinței binelui și răului.

Căci în ea se află adevărata pornire nerațională, de care omul a luat poruncă dumnezeiască să nu se atingă cu încercarea prin faptă. [însă] nu a păzit-o.” [...]

¹⁰⁷⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., p. 101.

„Când (simțurile) nu primesc simțirea lucrurilor, se va câștiga biruința fără luptă” (Cuvântul 44, p. 230). [...]

23.

Casa cea gândită a sufletului trebuie să aibă și portar

*Ia aminte să ai și un portar care să păzească această casă, însă nu vreo femeie - adică simțirea cea smerită * (*Cu sensul de „slabă”). sau înțelegerea cea neputincioasă după cum avea Ievoste și pentru aceasta a fost omorât; ci gândul cel viteaz și atent, după cum filosofează dumnezeiescul Nil [...]*

Iar Sfântul Talasie zice: „Semnul că mintea se îndeletnicește cu cele inteligibile Îl avem în aceea că disprețuiește toate cele ce desfătează simțirea” (FR 4, Cuviosul Talasie Libianul și Africanul, Suta a doua, cap. 45, p. 27). [...]

Astfel, mai întâi [să vină] la simțirea și la bizuirea [atât] pe această zidire văzută [materialnică], cât și pe dumnezeiasca Scriptură. în al doilea rând, de la această simțire să fie dusă de mână de către povățuirea rațională la înțelepciunea, bunătatea, puterea, darul, dulceața, precum și la celelalte lucrări și slujiri ale Ziditorului care se văd- în zidiri și în Scriptură. Iar în al treilea rând, cu aripile lucrării celei înțelegătoare, atât cât este cu putință, să se suie de la aceste lucrări și slujiri ale Lui la cunoașterea și privirea însăși a Ziditorului [acestor] creații și a Dăătorului dumnezeieștii Scripturi, Care face niște lucrări ca acestea. [...]

Ți-ai păzit simțurile tale cele din afară ca să nu-și dobândească dulcelele cele simțite; ți-ai păzit simțirea cea din afară a nălucirii [închipuirii] ca să nu-și închipuiască chipurile cele pătimase și ți-ai păzit mintea și inima ta de patimi și de gândurile cele pătimase. Să ascuți acum care sunt dulcelele duhovnicești și care ale minții, pentru care am zis la început.

Șase sunt locurile dulcelelor celor duhovnicești

Șase socotesc că sunt cele mai importante izvoare, locuri și materii din care se nasc și ies dulcelele minții:

- 1. Lucrarea dumnezeieștilor porunci și împlinirea voii celei dumnezeiești;*
- 2. Câștigarea faptelor bune care îndumnezeiesc;*
- 3. Cuvintele dumnezeieștilor Scripturi;*
- 4. Rațiunile zidirilor;*
- 5. Rațiunile economiei celei în trup a Domnului;*
- 6. Privirea la cele ce sunt și la săvârșirile lui Dumnezeu [la creația lui Dumnezeu].¹⁰⁷⁸*

Să vedem ce ne învață despre lupta, supunerea, convertirea, folosirea și încetarea simțirii de către minte prin lucrarea de pocăință Sfântul Cuvios Talasie Libianul și Africanul, izvorătorul de mir:

40. Vederea [contemplarea] celor supuse simțurilor este o lucrare comună a minții și a simțirii. Dar cunoștința celor inteligibile este numai a minții

41. Este cu neputință minții să se îndeletnicească cu cele inteligibile, de nu va tăia afecțiunea față de simțire și față de cele supuse simțurilor.

42. Simțirea e dusă de o împătımire firească spre cele supuse simțurilor și fiind atrasă de acelea trage după sine și mintea.

43. Încovoai simțirea spre slujirea minții și nu-i da vreme ca să o tragă ea pe aceea spre sine.

44. Când se întâmplă ca mintea să se îndeletnicească cu cele supuse simțurilor, atrage simțirea la ea, ridicând în minte cele ce stau în față. I

45. Semnul că mintea se îndeletnicește cu cele inteligibile îl avem în aceea că disprețuiește toate cele ce desfătează simțirea.

46. Când mintea e deschisă spre vederea celor inteligibile, are față de ele o plăcere cu anevoie de pierdut.

47. Când mintea se îmbogățește de cunoștința Unității, a pus cu totul stăpânire și pe simțire.

¹⁰⁷⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 116, 211, 300, 401, 102, 279.

48. *Împiedică-ți mintea să se învâртеască în jurul celor supuse simțurilor, ca să nu-și rodească prin ele plăceri și întristări.*

49. *Cele cu cari se îndeletnicește mintea întru cele dumnezeiești, își fac și din partea pătimitoare [pasională, afectivă] armă dumnezeiască. (Vezi și Maxim Mărturisitorul, Ambigua. P, G. 91, 1113.)*

50. *Este cu neputință minții să se pătrundă de cunoștință, l de nu-și va fi apropiat mai înainte partea pasională din sine prin virtuțile sale.*

51. *Mintea se face străină de cele ale lumii, atunci când își taie orice afecțiune față de simțire.*

52. *De firea părții raționale a sufletului ține să se îndeletnicească cu cunoștința lui Dumnezeu; iar de a celei pasionale, să îmbrățișeze dragostea și înfrânarea.*

53. *Este cu neputință minții să zăbovească la un lucru supus simțurilor, dacă n'a câștigat o patima față de el.*

54. *Minte desăvârșită este aceea care sa îmbibat de cunoștință; iar suflet desăvârșit este acela care sa ținut cu virtuțile.*

55. *Afecțiunea minții față de simțire o face roabă plăcerilor trupului.*

56. *Mintea e clintită din locul cunoștinței, când partea pasională [afectivă] a sufletului iese din virtuțile sale.*

57. *Am luat putere să ne facem fii ai lui Dumnezeu. Dar nu ne vom face, de nu ne vom dezbrăca de patimi.*

58. *Nimenea să nu-și închipuie că a ajuns fiu al lui Dumnezeu în chip actual, dacă nu a dobândit încă în sine trăsăturile dumnezeiești.¹⁰⁷⁹ [...]*

5. *Gândului rău îi premerge patima. Iar pricina patimii este simțirea [percepția prin simțuri], precum pricina relei întrebuițări a acesteia este mintea.*

6. *Încuie simțirea și războiește închipuirea [prejudicata]; și deșădăcinează patimile cu armele poruncilor.¹⁰⁸⁰ [...]*

83. *Pricinile gândurilor rele sunt păcatele; a păcatelor, neascultarea; a neascultării, înșelăciunea simțirii; iar a înșelăciunii acesteia, negrija minții de a o păzi pe aceasta.¹⁰⁸¹*

Ca o concluzie adâncă despre acest subiect, iată ce ne spune Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, părintele duhovnicesc al Sfântului Cuvios Talasie și dumnezeiescul învățător al Ortodocșilor:

Cum și câte sînt mișcările sufletului.

Diferite înțelesuri ale dualității materiale depășite de sfinți-, și care este unitatea în Treime (Sfântul Grigorie de Nazianz, Cuv. III, Despre pace, cap. 8 ; P.G. 35, 1166).

Iar prin ceea ce spune că sfinții s-au ridicat mai presus de doimea materială, pentru unimea cugetată din Treime, bănuiesc că arată ridicarea lor peste materie și formă, din care constau corpurile, sau peste trup și materie despre care, depășindu-le, a spus că s-au unit cu Dumnezeu și s-au învrednicit să se împreune cu lumina preacurată. Aceasta înseamnă că au lepădat afecțiunea sufletului față de trup și prin trup față de materie, sau, vorbind în general, toată mișcarea simțitoare față de natura sensibilă familiară și au îmbrățișat sincer numai dorința de Dumnezeu, pentru unimea cugetată în Treime, cum am spus înainte. Căci cunoscând că sufletul stă la mijloc între Dumnezeu și materie, având puterile care îl unesc cu amândouă, adică mintea cu Dumnezeu și simțirea cu materia, simțirea față de cele sensibile prin relația activă au lepădat-o cu desăvârșire din dispoziția lui și prin mintea singură s-au familiarizat negrăit cu Dumnezeu. și văzând astfel sufletul întreg unit, în chip neștiut, cu Dumnezeu întreg, ca pe un chip cu modelul său, prin minte, rațiune și duh, avînd, pe cît se poate, înrudirea cu El prin asemănare, au cunoscut tainic unimea cugetată în Treime 229.

Dar poate că învățătorul a numit și iușimea și pofta doime materială, pentru faptul că sînt legate de materie, și puteri ale părții pasionale a sufletului, ce se răzvrătesc împotriva rațiunii,

¹⁰⁷⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., pp. 14-15.

¹⁰⁸⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

¹⁰⁸¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 25.

putând sfâșia mintea în multe, dacă aceasta nu și le subjugă de la început, silindu-le cu știință. Cu adevărat fericit e cel ce le stăpânește și le convinge pe acestea să se miște cu cuviință spre cele ce trebuie, avîndu-le subjugate sub stăpînirea rațiunii; sau cînd le părăsește cu totul și se lasă dus numai de plăcerea bărbătească a cunoașterii în iubire, prin rațiune și contemplație, și s-a concentrat în unica și singura mișcare curată de cele multe și simplă și neîmpărțită a puterii atotbărbătești a acelei dorințe, prin care și-a fixat filosofic statornicia fără sfârșit în jurul lui Dumnezeu, în identitatea mișcării neîntrerupte a dorinței. Căci a ajuns nu numai la unirea adevărată și fericită cu Sfînta Treime, ci și la unitatea înțeleasă din Sfînta Treime, ca unul ce a devenit simplu și neîmpărțit și uniform după putere, după ce, fiind simplu și neîmpărțit după ființă, s-a făcut simplu după deprinderea virtuților, imitînd, după puțință, bunătatea ce rămîne la fel și lepădînd însușirea puterilor împărțite după fire pentru harul lui Dumnezeu cel unic 230.

65. Tălcuire privitoare la partea pasivă (pasională, pătimitoare) a sufletului și la împărțirile generale și subîmpărțirile ei.

Căci partea pasivă (pasională, pătimitoare) a sufletului se împarte, cum se spune, în cea care e supusă rațiunii și în cea care nu e supusă rațiunii. și pe cea care nu e supusă rațiunii o împart în cea vegetativă, pe care o numesc naturală, și în cea vitală, pe care o numesc iar naturală. Fiecare din acestea se activează independent de rațiune. Și se spune că nu e supusă rațiunii, deoarece nu e condusă de rațiune, căci a crește, sau a fi sănătos, sau a trăi nu depinde de noi.

Iar cea care e supusă rațiunii se împarte tot în două, în poftă și iuțime, și se zice că e supusă rațiunii pentru că în cele bune se conduce de rațiune și se supune ei. Poftea iarăși o împart în plăcere și întristare, căci pofta satisfăcută produce plăcere, iar nesatisfăcută, întristare. Și iarăși în alt mod, pofta se ramifică, zic, în patru, cu ea cu tot: pofta, plăcerea, frica și întristarea. Căci deoarece dintre lucruri unele sînt bune, altele rele, iar acestea sînt sau prezente sau viitoare, binele așteptat l-a numit poftă, iar pe cel prezent, plăcere, pe cînd răul așteptat l-a numit frică, iar pe cel prezent, întristare. Astfel plăcerea și pofta sînt și se văd în legătură cu cele bune, fie cu adevărat bune, fie socotite bune; iar întristarea și frica, în legătură cu cele rele.

Întristarea iarăși o împart în patru : în supărare, în necaz, în pizmă și milă. Supărarea spun că este întristarea ce amuțește pe cei în care se ivește, din pricina trecerii în adînc a cugetării; necazul e întristarea ce îngreunează și supără din pricina unor împrejurări neplăcute j pizma e întristarea pentru bunurile altora ; iar mila e întristarea pentru relele altora. Dar toată întristarea au spus că e rea prin firea ei. Chiar dacă omul bun se întristează pentru relele altora, pentru că e milos, nu se supără cu anticipație, pentru că aceasta premerge voinței, ci de pe urma unei împrejurări. Dar contemplativul rămîne și în acestea nepătimitor, unindu-se pe sine cu Dumnezeu și înstrăinîndu-se de cele de aici.

229. După ce a înfățișat diferite modele ale trecerii prin lume la Dumnezeu, despre care a vorbit sfințiri Grigorie de Nazianz în cuvintele puse în fruntea cap. 10, sfîntul Maxim abordează a doua idee a Sfîntului Grigorie, afirmată în textul amintit: depășirea doimii materiale de către sfinți și ajutorul ce-l primesc pentru această depășire din partea Treimii. Sfîntul Maxim consideră că trecerea principală de la lume la Dumnezeu constă într-o depășire a stării de dualitate spre unitate. Dar el își dă seama că trebuie precizat acum în ce constă dualitatea care trebuie depășită și unitatea Treimii spre care se face această depășire și care o ajută.

Sfîntul Grigorie de Nazianz declarase acea dualitate «materială». Sfîntul Maxim consideră că orice dualitate poate fi numită materială, chiar dacă un membru al dualității nu e material. Dualitatea umană e materială, pentru că e provocată de materie care e deosebită de spirit și care ține spiritul uman separat de Dumnezeu, deci într-o dualitate față de El.

Dualitatea aceasta care trebuie depășită se poate arăta, după sfîntul Maxim, între materie și formă. în acest caz depășirea dualității ar însemna o deplină asimilare a desăvârșirii în corpul uman, o biruire a faptelor haotice care se opun raționalizării trupului, o biruire a lor prin spiritul uman unit cu Dumnezeu. Căci dualitatea aceasta provine și dintr-o prea mare

atașare a trupului la materie. In acest caz trupul e despărțit de spirit. Sfinții despart de materie afecțiunea trupului, când îl fac pe acesta stăpânit întreg de spirit și unit cu Dumnezeu. Spiritul care pune stăpânire pe trup este puterea cugetătoare (mintea) prin oare sufletul e unit cu Dumnezeu. Spiritul, punând stăpânire pe trup și unind prin aceasta trupul cu Dumnezeu, înlocuiește sau copleșește simțirea prin care de obicei sufletul activează în trup. Ca urmare, în trup nu mai domnesc senzațiile, ci cugetarea unită cu Dumnezeu, sau simțirea minții, cum spun unii Părinți urmând Sfântului Grigorie de Nyssa. Aceasta produce și ea o plăcere, o plăcere superioară. Astfel s-a învins dualitatea între simțirea sufletului, lucrătoare în trup, și mintea sufletului care caută unirea cu Dumnezeu, producându-se unirea trupului cu partea cea mai înaltă a sufletului, sau cu mintea și prin aceasta cu Dumnezeu. Această unificare o dă unitatea Treimii. Această unitate e trăită apoi de omul însuși în sine. Căci el s-a unit cu Dumnezeu cel Unul și s-a făcut asemenea Lui, unitate în treime, său în minte, rațiune și duh, cum Dumnezeu însuși e Minte, Logos și Duh Sfânt. Afirmând această unificare a trupului cu spiritul în sfinți, sfântul Maxim respinge origenismul care prevedea lepădarea trupului la întoarcerea spiritului în pliromă.

230. O altă dualitate materială depășită de sfinți e aceea a iușimii și a poftei. Și aceasta e numită dualitate materială, pentru că e legată sau stimulată de materie. Ambele sînt puteri ale părții pasionale a sufletului și ca atare se răzvrătesc împotriva rațiunii și o sfâșie în tendințe contradictorii, când rațiunea nu le stăpânește. Fericit e cel a cărui rațiune le stăpânește pe acestea, convingîndu-le să se miște spre cele ce se cuvine, sau când le părăsește cu totul și se lasă condus numai de unica dorință de a cunoaște pe Dumnezeu. Acela a depășit dualitatea și orice sfâșiere și nestatornicie, fiind întreg stăpânit de mișcarea neîntreruptă și bărbătească a acelei dorințe. Acela cunoaște în iubire, prin rațiune și contemplație, numai pe Dumnezeu și dorește să-L cunoască în modul acesta tot mai mult. Mișcarea lui, însuflețită de unica dorință a cunoașterii lui Dumnezeu, e curată pentru că nu se mișcă spre nimic impur; și e simplă, pentru că nu-și schimbă direcția când spre un obiect, când spre altul, sau spre mai multe deodată. Mișcarea cea unitară spre Dumnezeu este mișcarea spre bine pentru care a creat Dumnezeu ființa umană; e mișcarea tuturor spre Unul, Care are în El totodată iubirea.¹⁰⁸²

Din păcate, ucenicii Părintelui Arsenie Boca nu fac distincție între simțirea minții și cea căzută. Îndulcirea de minuni, care se adresează plăcerilor exterioare ale simțirii, este însoțită cu simțiri ce mimează umilința, dar care sugerează că ești un ales al Părintelui Arsenie Boca, adresându-se plăcerii subtile, sufletești de sine. Roadele unei astfel de lucrări se văd: devi un misionar care ești încredințat că slujești Ortodoxia, dar în realitate ai ca centru al misiunii tale pe Părintele Arsenie Boca.

O ungueroaică ortodoxă cu suflet de român – Florescu Csilla Gyöngyvér traduce în limba ungară scrieri ale Părintelui Arsenie

– Eu am crezut că acest gând al traducerii este gândul meu, dar sunt convinsă că părintele Arsenie a rându-it așa. Nu știu de ce m-a ales pe mine, am simțit, pur și simplu, chemarea lui. Nu pot explica... Am avut o dorință imensă de a face ceva. Gândul acesta mi-a venit în vara lui 2004 când am constatat, de fapt, că lumea și maghiarii „mei” nu înțeleg cum să trăiască întru Hristos. O parte din ei trăiesc necununați, nebotezați. Și am zis, că nu au ce citi, nu au de unde afla învățături mântuitoare, fiindcă ei nu au acces la scrierile ortodoxe. Traducând cărțile am avut senzația că sunt singura ortodoxă maghiară de pe globul pământesc [vedeți părerea de sine – n.n.]. Nu știam de niciun ortodox maghiar atunci. Așa simțeam că sunt singură. Aveam doar binecuvântarea duhovnicului meu și binecuvântarea Preasfințitului Părinte Daniel , atunci Episcop vicar de Vârșeț, care a fost ucenicul părintelui Arsenie. Cu greu am început. Nu cunoșteam termenii duhovnicești în limba maghiară, aveam doar o carte de rugăciuni și Hymnologionul în limba maghiară. Dar

¹⁰⁸² Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Ambigua – Tâlcuiri ale unor locuri cu multe și adânci înțelesuri din Sfinții Dionisie Areopagitul și Grigorie Teologul, Părinți și Scriitori Bisericești*, 80, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1983, pp. 182-185.

simțeam chemarea părintelui Arsenie și minunile prin care mă ajuta să duc la bun sfârșit această lucrare.

– L-ați cunoscut personal pe părintele Arsenie Boca? – Nu l-am cunoscut. Nu aveam cum, din păcate. **Pe vremea când trăia părintele Arsenie, eu eram încă atee. Și când mă gândesc că pe vremea când eram studentă la Brașov și părintele Arsenie atunci picta biserica din satul Drăgănescu, de lângă București, dar mai venea și la Sinaia cu siguranță, acolo avea atelierul de pictură, iar eu eram așa de aproape de el dar eu nici de Dumnezeu nu știam atunci, darămite de părintele Arsenie.... Deci, nu l-am cunoscut personal, dar când am ajuns la mormântul lui, și am îngenuncheat... Parcă-l cunoșteam. Parcă era rudă cu mine. Asta am simțit. [...]**

– Cu ajutorul părintelui duhovnic ați ajuns să-l cunoașteți pe părintele Arsenie? – Consider că rugăciunile lui m-au ajutat. **De părintele Arsenie am aflat din revista „Formula AS”, dar atunci era doar o curiozitate pentru mine. Într-o bună zi, în vara lui 2002, trecând prin zona Hațegului, am zis să intrăm cu familia la Mănăstirea Prislop. Și atunci l-am simțit pe părintele Arsenie, îngenuncheată la mormântul lui și rugându-mă lui. – După traducerea cărților părintelui Arsenie Boca, cum au fost acestea apreciate de maghiarii din România? – N-am făcut lansări de carte. Ele au ajuns la câțiva oameni din mână-n mână. Am făcut câteva cadouri, și câteva am vândut la un preț minim. Eu nici nu știam, cu adevărat, unde îi găsesc pe acei maghiari interesați de aceste cărți. Ei cu siguranță există și în timp probabil că se vor afla. Din mână-n mână, de la om la om, așa cum am aflat și eu de părintele Arsenie, sper să afle cât mai mulți interesați de părintele Arsenie, atât din România, cât și Ungaria, sau din alte țări. Pentru că sunt convinsă de faptul că părintele Arsenie Boca este sprijinitor puternic al Misiunii Ortodoxe Maghiare. Ne ajută pe noi maghiarii să ne apropiem de Ortodoxie. Pentru că de la traducerea cărților lui încoace, tot ce mi s-a întâmplat a fost sub semnul lui [unde este semnul lui Hristos, Sfânta Cruce, unde sunt Sfinții Părinți? Peste tot doar Părintele Arsenie Boca și semnul lui... dar aceasta nu este Ortodoxia – n.n.]. Cărțile au fost traduse de mine, dar corectate au fost de Annamária Abodi, o creștină ortodoxă convertită și ea de la reformați. Mult am mai căutat o persoană care să se ocupe de corectura traducerii. După un an de căutări, Dumnezeu și părintele m-au ajutat să dau de ea. Fără sprijinul Annamariei nu puteau să apară cărțile. Am cunoscut persoane ortodoxe dar și maghiari care nu sunt ortodocși, dar se pare că se vor converti. Și încet, încet ei apar din ce în ce mai mulți, așa se pare că ei există, dar nu știu încă unii de alții. Cărțile acestea sunt dăruite și de maghiari și de români la cunoștințele lor maghiare și astfel sunt citite de tot felul de oameni. Recent am aflat de o doamnă romano-catolică din România, care se oprea de la facerea de copii, dar după ce a citit cartea „Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină” („A házasság felemelése a Szentség magaslátára”) a luat decizia să rămână însărcinată la vârsta de 37 ani. Ea mărturisește că revine periodic la capitolele din carte care au marcat-o. Astfel, cartea părintelui Arsenie Boca a devenit un reper de viață pentru această cititoare maghiară**

[am fi dorit și noi să devină un reper pentru maghiari Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur, Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, sau dacă doreau ceva contemporan, dar cu un mesaj curat Ortodox, după Sfinții Părinți, Sfântul Cuvios Ioan Iacov Hozevitul, cu hrana sa curată duhovnicească. Când colo Părintele Arsenie Boca grăind în chip mincinos, împotriva Sfinții Părinți, despre relația dintre bărbat și femeie, după omul cel vechi – n.n.]¹⁰⁸³

Vedeți că sârmana amăgită nu vorbește decât odată de Hristos, nicăieri de Maica Domnului sau de Sfinții Părinți, ci doar de simțiri, minuni și de 22 de ori (în acel articol din care am citat acest scurt fragment) despre Părintele Arsenie Boca. Practic, ea nu s-a convertit la Ortodoxie, ci la arsenism.

Din păcate, după cum observăm, misiunea ortodoxă maghiară, devine din ce în ce mai centrată pe Părintele Arsenie Boca, care nu transmite cu nici un chip un mesaj Ortodox. Atei, reformați, romano-catolici, se convertesc la un Ortodoxism bazat pe simțiri, minuni și păreri personale ale unui ieromonah înșelat, nefiind interesați de tâlcuirea Sfinților Părinți. Nu putem să nu observăm afiliația pregătirii și simțirii lor cu a unui părinte uniat. Nu putem să nu ne îndurerăm că acum este cu mult mai greu pentru ei

¹⁰⁸³ <<http://vestitorul.blogspot.ro/2011/04/o-unguroaica-ortodoxa-cu-suflet-de.html>>, marți, 9 februarie 2016.

să devină cu adevărat Ortodocși, când s-au convertit la falsa Ortodoxie. Scăparea de înșelarea subtilă din Ortodoxie (numită ortodoxism) este cu mult mai dificilă decât scăparea din înșelarea mult mai grosolană a ereziilor recunoscute ca atare.

Mai primejdioasă este falsa convertire, decât împotrivirea fățișă provenită din căutarea cu osârdie a adevărului (mai presus de simțiri și minuni). Un astfel de om căutând adevărul va suferi în conștiință tensiuni uriașe cu care nu va putea face compromisuri, până nu ajunge la liman, adică la dreapta credință. În schimb dacă este încântat de minuni și simțiri, mai având și girul părutei Ortodoxii, cu greu va scăpa din ghearele hâdei mulțumiri de sine. când vede diavolul că omul începe să îi scape din gheare din ateism, viață necurată, erezii, ca să nu-i scape de tot, îl îndreptează prin simțiri potrivite și minuni ticluite, spre cea mai primejdioasă rătăcire: falsa Ortodoxie. Astfel că Părintele Arsenie Boca este, azi, una din cele mai redutabile arme de înșelare.

51. *Părintele Arsenie a plecat de la Mănăstirea Prislop în mai 1959, înainte de decretul din 10 noiembrie 1959, decret aplicat în luna mai 1960, după Paști, și care avantaja călugării cu studii teologice. Deci nu a plecat o dată cu decretul, așa cum scrie P.S. Daniil, în „Chipul Cetății”, o revistă din Sibiu. (cf. Arhimandritul Teofil Părăian) [iar contradicții între ucenici – n.n.]*

52. *Din mărturiile celor care au trăit evenimentele din 1959 și imediat următoare, rezultă că P.S. Episcop Andrei, în momentul redactării actelor de referință, nu era în măsură de a iscăli valid*

[refren des repetat de toți ucenicii pentru a scuza pe Părintele Arsenie Boca. Vom vedea că acest zvon (lansat de inteligentul impresar numit Maica Zamfira), deși îl susține textual și Hotărârea de reabilitare a preacuvioșiei sale, este contrazis logic chiar în cadrul aceluiași document și de însele faptele Părintelui Arsenie Boca (la arătare doar) supus deciziei. Dacă decizia nu era semnată de vreun ierarh de ce ar fi urmat-o (și încălcat-o doar în ascuns, ca să nu fie prins)? Și de ce s-a reabilitat bisericește pentru a nu mai fi încadrat între cei ce pot cânta doar la strană, dacă aceasta era doar o decizie politică? Și de ce ar fi fost laudat Părintele Arsenie Boca ca un ascultător de ierarhul său, dacă decizia era a unui grup terorist greco-catolic, cum susțin admiratorii? S-ar fi spus că a fost nedreptățit politic și chiar ar fi mărturisit împotriva unițiilor și de frica consecințelor financiare și sociale Părintele Arsenie Boca a făcut ascultare de înalta stăpânire politică de atunci fiind o mare pildă, pentru toți Românii, de supunere necondiționată față de stat– n.n.].

În plus, a făgăduit că va rechema imediat pe cei îndepărtați, după ce va primi avizul Patriarhului Justinian. [dacă nu era validă semnătura, cum era validă promisiunea? Argumentație cusută cu ață albă – n.n.] (vezi: Hotărârea Sinodului Mitropolitan, cuprinsă în Cărarea împărăției, ediția a 2-a, Editura Sfintei Episcopii a Aradului, 2000, pp. 347-348)

53. *Prin Hotărârea Sinodului Mitropolitan întrunit la 9 noiembrie 1998 semnată de Î.P.S. Părinte Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului, P.S. Părinte Timotei Sevcicu Episcopul Aradului și Hunedoarei și P.S. Părinte Laurențiu Streza Episcopul Caransebeșului, se revine asupra deciziilor de alungare din Mănăstirea Prislop a Părintelui Protosinghel Arsenie Boca și a maicii starețe stavrofora Zamfira Constantinescu și „socotește potrivit ca după Revoluția Română, când s-au limpezit aspecte critice din trecut, să reabiliteze pe toți slujitorii și viețuitoarele de aici, cu osebite pe toate maicile și surorile din perioada Decretului 410/1959”. în consecință, se anulează Deciziile nr. 2407/1959 și 2408/1959, considerând reintegrați în viața obștii prislopene pe toți cei împricinați. Prin aceeași Hotărâre, Așezământul monahal din Sinaia a fost recunoscut ca metoc al Mănăstirii Prislop, (vezi: ibid., pp. 346-348) 90 Gânscă*

Să vedem acum care sunt pedepsele bisericești, ca să înțelegem ce s-a întâmplat cu Părintele Arsenie Boca:

PEDEPSELE ȘI APLICAREA LOR

Art.4 - Chiriarul și instanțele de judecată bisericească aplică persoanelor supuse judecării, după gravitatea cazului, în conformitate cu dispozițiile canonice și ale prezentului Regulament, următoarele pedepse:

A. Pedepse vremelnice

a. Avertismentul sau dojana duhovnicească;

b. Pierderea oficiului de paroh pe timp limitat sau definitiv;

c. Oprirea de la săvârșirea anumitor lucrări sfinte;

d. Oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte pe un anumit timp;

e. Canonisirea la sfintele mânăstiri sau la catedrală, până la o lună de fiecare dată, cu obligația de a lua parte activă la întregul program liturgic;

f. Transferarea.

B. Pedepse definitive

a. Pierderea definitivă a rangurilor bisericești;

b. Pierderea pentru totdeauna a dreptului de a fi ridicat la un rang ierarhic sau administrativ;

c. Depunerea - pierderea definitivă a dreptului de a săvârși vreo lucrare sacră, fără pierderea calității de preot, cu puțința de a activa în administrația bisericească;

d. Caterisirea;

e. Destituirea (pentru cântăreți și paracliseri);

f. Excluderea din monahism (pentru monahi și monahii).

Patriarhia română

Mitropolia ortodoxa română a Europei occidentale și meridionale

Regulamentul de procedură al instanțelor de disciplină și de judecată ale mitropoliei ortodoxe române a Europei occidentale și meridionale acest regulament are la bază regulamentul de procedura al instanțelor disciplinare și de judecată ale bisericii ortodoxe române modificat de către adunarea mitropolitană conform articolului 85 din statutul canonic al Mitropoliei ortodoxe române a Europei occidentale și meridionale

Limours 2003

Text cu modificările aprobate de Adunarea Mitropolitană din data de 15 noiembrie 2003¹⁰⁸⁴

Să vedem cum nu asculta Părintele Arsenie Boca de decizia Sfintei Biserici de a nu mai sluji ca preot. Deși oprit de la slujirea preoțească (sau chiar caterisit) chiar dacă era fără haine preoțești în loc să stea la strană și doar să cânte citea în altar pomelnicele ca un preot valid (este ilar, nu era îmbrăcat în haine preoțești, sortite trupului, ca să nu se vadă ce făcea, dar cele importante ale preoției, care țin de suflet și se pot ascunde le făcea, dovedind neascultare. A spune că era ascultător fiindcă nu avea hainele preoțești pe el, chiar dacă făcea cele ale preotului – încălcând și mai mult Sfintele Canoane care spun că preotul trebuie să poarte măcar epitrahil – este o argumentație de râs. Este la fel cu raționamentul că dovada sigură că nu a avut loc vreo împreunare trupească între sfinția sa și Maica Zamfira este că nu au avut certificat de căsătorie. Dar ucenicii ne-au obișnuit cu astfel de argumente):

Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar **Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preoțești, neavând voie să slujească)** [dar citirea pomelnicelor însoțită de șederea în altar, nu este slujire preoțească. După Sfintele Canoane, da. Vom vedea mai jos – n.n.] , a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului”.

După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama”. (Bălan Silvica —Făgăraș)¹⁰⁸⁵

[aici avem o declarație personală că împreunarea trupească cu Maica Zamfira nu s-a făcut. Dacă este să o credem (fiindcă cel ce minte în dogme este foarte probabil să mintă și în declarațiile în care se laudă pe sine), se confirmă atunci amăgirea cea mare prin care vrăjmașul i-a menținut în părerea de sine că sunt nepătimitori. Dar dogmele mincinoase pe care le credea,

¹⁰⁸⁴ <<http://www.mitropolia-paris.ro/content/texte/ridj.ro.pdf>>, joi, 24 septembrie 2015

¹⁰⁸⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 101.

predica, scria și picta sunt dovada că nu avea cum să fi ajuns la nepătimire, fiindcă din curăția sufletului se naște curăția minții, adică despărțirea de neștiință (sau de știința cu nume mincinos). Iar noianul poruncilor (date de Dumnezeu prin Sfânta Biserică în Sfintele Canoane) încălcate de Părintele Arsenie Boca arată că nici măcar nu începuse lucrarea de pocăință. Cum putea ajunge la nepătimire?

Deci era în amăgire și/sau mințire:

76. *Hristos este Mântuitorul lumii întregi și a dăruit oamenilor pocăința spre mântuire.*

77. **Pocăința naște păzirea poruncilor; iar păzirea poruncilor aduce curăția sufletului.**

78. *Curăția sufletului înseamnă izbăvirea de patimi; iar izbăvirea de patimi naște dragostea.¹*

79. **Suflet curat este acela care iubește pe Dumnezeu; iar minte curată, aceea care s'a despărțit de neștiință.**

80. *Luptă pentru poruncile lui Hristos până la moarte; căci curățindu-te prin ele, vei intra în viață.*

81. *Folosește-te de trup ca de un slujitor al poruncilor, păzindu-l cu toată puterea nesupus plăcerilor² și fără boală.¹⁰⁸⁶*

1Ti 6:20 O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotririle științei mincinoase, 21 Pe care unii, mărturisind-o, au răstăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

– n.n.]

L-am intalnit pe părintele Arsenie pentru prima oara în 1984, când am fost în pelerinaj la biserica din satul Draganescu, în apropierea Bucureștiului, pe care o pictase. *In anii aceia, părintele era surghiunit, fusese îndepărtat de la Sambata, dar veștile despre el mergeau din om în om. Acolo unde se afla ca isi face apariția părintele, se ducea si lumea, grabnic. Unii au umblat după el o viata întreaga, fara sa apuce sa-l mai vada. Eu am avut norocul [ce bine că noi creștinii nu credem în noroc – n.n.] asta la 24 de ani. Era înainte de Sf. Paste, chiar in Miercurea Mare din Saptamana Patimilor. N-am sa pot uita tot restul vieții mele acea intalnire! Când am pasit în biserica, după un lung si obositor drum, lumea aștepta la rând, așezata pe cateva șiruri. Părintele Arsenie vorbea cu glas tunător, de răsună tot naosul. Era înalt ca un brad sau cel puțin asa mi s-a părut mie. Paloarea chipului pare sa il asemuie cu sfinții pictati de el insusi în fresca*

[din păcate s-a pictat pe sine în frescă nu numai cu paloarea ci și cu asemănarea, în locul sfinților – n.n.] . **Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oara, dede parte, am simțit ca înmarmuresc** [iar privire, iar simțire – n.n.] . *Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, asa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafireasca*

[noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească – n.n.]

iti străpungea ființa, pur si simplu. Te simțeau împietrit si parcă infricosat de păcatele pe care urma sa le mărturisești. [nicăieri în Sfânta Evanghelie sau în Sfânta Tradiție nu se spune că Mântuitorul proceda (cu ucenicii Săi sau oamenii păcătoși ce veneau la El) cu o asemenea lucrare: înmărmurire prin privire. El a restaurat firea și i-a redat valoarea ei delicată respectând libertatea tuturor și întărind-o. Mântuitorul nu lucra prin impresionarea simțirii, ci prin înțeleptirea gândirii. Mântuitorul dădea curaj și se smerea întotdeauna punând accent pe frumusețea și credința celui ce se pocăiește, redându-i curajul, pacea, și astfel libertatea în Dumnezeu: Mat_9:3 Si văzând Iisus credința lor, au zis slăbănogului: îndrăznește fiule; iartă-ți-se ție păcatele tale. Mar_10:49 și stând Iisus, au zis să'l cheme pre el. și au chemat pre orbul, zicându-i lui: îndrăznește; scoală-te că te cheamă. Luc_8:48 Iar el i-au zis ei: îndrăznește fiică; credința ta te-a mântuit, mergi în pace. – n.n.]

Părintele vorbea rar si apasat. Dadea în vileag relele oamenilor, de fata cu toata lumea, ca sa se rușineze fiecare, ca la Judecata de Apoi. Unii isi pierdeau curajul, infricosati de ceea ce

¹⁰⁸⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 17

știau ca făcuseră, si ieșeau din rând, părăsind biserica înainte de a ajunge pana in fața părintelui. Acei «dezertori», cum îi numea el, nu pu-teau suporta sa fie ținuiți drept în inimă [...]Părintele tuna si fulgera la creștini, iar eu ma faceam tot mai mica, pe măsură ce ma apropiam de el. **Cu epitrahilul tras peste un halat**, [deci, iată că purta și veșminte preoțești, ca să fie tacâmul neascultării complet – n.n.] cu o căciulă pe cap si cu pantofii incaltati in galoși, părintele Arsenie catehiza, predica, muștra si binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au infricosat... ¹⁰⁸⁷

Dar să vedem, a fost caterisit, oprit de la slujire sau s-a lăsat singur de ea, ca să aibă circumstanțe atenuate în ochii noștri că mai slujea din când în când? În realitate, însă, dacă s-ar fi lepădat de preoție și călugărie, era, mult mai grav:

Mar 8:38 Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri.

Ar fi trebuit să facă pocăință publică și să fie reabilitat de ierarhii săi oficial după lepădare.

Iată ce ne spune despre acest subiect lucidul, mult încercatul și chibzuitul mărturisitor (constant de-a lungul întregii vieți) al adevărului ... Părintele Arsenie Papacioc:

Mai întâi de toate a fost arestat.

Părintele Ioanichie Bălan:

- *A fost arestat?*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știi ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. [...] Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...*

¹⁰⁸⁸

Când aude aceasta domnul Florin Duțu se înfierbântă în partea de mijloc a inimii și strigă din adâncul sufletului său pasionat, strivind penelul de hârtie, sau butoanele de tastatură, străduindu-se să afișeze o răceală intelectuală și o imparțialitate academică (însă nu îi reușește figura, transpar sentimentele domniei sale față de cei doi părinți Arsenie... printre rânduri. „Pentru unul mumă, pentru altul ciumă”):

*„Este foarte multă lume care-l denigrează, din păcate, pe Părintele Arsenie Boca, fără să-l cunoască, din nefericire”588. Cauzele care au condus la această denigrare sunt - trebuie să o spunem - **declarațiile pline de erori și tendențioase ale unor duhovnici cu priză la publicul ortodox, dar neinformați***

[Declarațiile nu sunt tendențioase, ci spuse pe șleau, din punct de vedere al interpretării fenomenului Prislop. Erori, din punct de vedere informațional nu sunt, deoarece sunt confirmate de documente și de ucenici, chiar dacă aceștia din urmă răstălmăcesc faptele (din primirea cu entuziasm fără discernământ a tot ceea ce făcea Părintele ca fiind sfîntenie). Nu vedem cum ar putea fi mai bine informați cei care l-au cunoscut doar din documentele deformate ale securității, și povestirile legendare ale fanilor, decât cei care l-au cunoscut personal și au văzut cum se manifestă, fără a se lăsa hipnotizați și având, în plus, experiența lucrului cu oamenii de la Sfânta Spovedanie, care i-au făcut să fie duhovnici renumiți.

Considerăm că denumirea „cu priză la oameni” nu este numai jignitoare, dar și gratuită, nepotrivită cu realitatea. Priza la oameni o au oamenii care hipnotizează mulțimile băgându-le în priză și le face spectacol ca la un televizor ținut în priză, sau mai mult, le vără curenți ca din

¹⁰⁸⁷ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15, 55-58, 67-68.

¹⁰⁸⁸ Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, - Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

priză prin simțire, fulgere în orbire ca la scurtcircuitul a două fire ținute în priză, proorocii și minuni diavolești cu priză la masele necredincioase care fug de pocăința veritabilă (cea răbdătoare a necazurilor și ascunsă).

În afară de aceasta și documentele de la securitate, și declarațiile ucenicilor entuziasmați confirmă înțelegerea profundă și reală a fenomenului pe care o aveau duhovnicii enumerați mai jos, și observațiile de finețe duhovnicească ale doamnei Lidia Stăniloae, care ne transmite în felul acesta și înțelegerea Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae despre evoluția bietului amăgit de la Drăgănescu, pe care l-a lansat, dar a și încercat, fără rezultate, să-l corecteze pentru a se putea mântui— n.n.],

*cum au fost Arsenie Papacioc (1914-2011), Adrian Făgețeanu (1912-2011), Ioanichie Bălan (1930-2007), dar și anumite insinuări ale doamnei Lidia Stăniloae (n. 1933) din cărțile de memorii pe care le-a publicat*⁵⁸⁹.

Astfel, s-au oprit să-i confecționeze o biografie și să-l judece în mod inchiizitorial, pe Părintele Arsenie Boca, fără a cerceta faptele, documentele din arhive și fără a lua în considerare mărturiile autentice.

[documentele din arhive nu au avut cum să le ia în considerare, fiindcă nu au avut acces la ele, dar tocmai aceasta arată autenticitatea mărturiilor sfințiilor lor, arătând că au cercetat, cu multă atenție asupra aspectelor lăuntrice, faptele Părintelui Arsenie Boca, fiindcă toate informațiile date de ei se confirmă de documente. Dacă le-ar fi avut am fi spus că ar fi brodat o istorisire rău intenționată pe baza datelor documentare, ca să ne înșele. Dar când ne-au spus realitatea și datele spuse de ei se confirmă, după adormirea lor, tocmai în documentele din arhivele de la securitate, chiar dacă deturnate în interpretare de ucenicii pictorului de la Drăgănescu, atunci avem o dovadă de nezdruncinat că au spus adevărul (aceste documente nu au fost întâmplător scoase la lumină tocmai după ce s-au dus la Domnul duhovnicii cunoscuți și echilibrați, ci ca să nu mai poată riposta cu luciditate și autoritate, apărând turma Ortodocșilor de interpretările convenabile celor interesați de succesul afacerii Prislop-Drăgănescu). Interesant este că tocmai cei care îl iubesc pătimaș pe Părintele Arsenie Boca scociorăsc toate documentele și având anihilată puterea discernământului (datorită patimii raționale față de sfinția sa), aduc la cunoștința noastră, desigur crezând că îl laudă, tocmai cele care demonstrează adevărul spuselor duhovnicilor de mai sus și amăgirea îngrozitoare de care era rob protagonistul de la Prislop – n.n.]

*Totodată, pe Internet a circulat o înregistrare în care apar monahii Arsenie Papacioc și Ioanichie Bălan. [mai este în continuare: <https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM> – n.n.] **Pentru că, în istorie bârfele fac carieră mai mare decât faptele***

[bârfa este acuzarea unui om din răutate, nu dezvăluirea pericolului amăgirii lui pentru a apăra pe Ortodocși de înșelare. Să vedeți cum vorbesc despre eretici și patimile lor de ocară marii noștri Sfinți Părinți. Dăm numai un exemplu din Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin, numit de Sfântul Sinod al 7-lea ecumenic (deci în mod infailibil) „*Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind*”¹⁰⁸⁹, cum grăiește despre Nestorie (tatăl gândirii Părintelui Arsenie Boca, căci erezia lui o susținea și pictorul de la Drăgănescu când spunea: **El [Iisus Hristos] personal, întrupat în persoană omenească a venit la noi să ne spună toate despre soarta noastră**)¹⁰⁹⁰.

*după cum au spus urătorul de Dumnezeu Nestorie, Diodor*²⁸⁷, *Teodor al Mopsuestiei*²⁸⁸ și *adunarea lor cea diavolească; [...]*

Hristos. Această denumire a născocit-o spurcatul, pângăritul Nestorie, cel cu cuget iudeu, vasul necurăției, pentru a desființa termenul: „Născătoare de Dumnezeu“, ca supărător și spre a necinsti pe singura care cu adevărat este mai cinstită decât toată zidirea, pe Născătoarea de Dumnezeu, chiar dacă ar crăpa el împreună cu Satan, tatăl său. [...]

¹⁰⁸⁹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatic*, Ed. Predania, București, ²2011, p.15

¹⁰⁹⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 276.

Astfel urgisitul de Dumnezeu Nestorie s-a semețit să numească purtător de Dumnezeu pe cel născut din Fecioară. [...]

ci ascultînd³⁸⁴ de prostul Nestorie, născocesc o unire relativă și o simplă locuire a Cuvîntului în om, „neștiind nici ce vorbesc, nici despre ce lucruri dau adevărire”³⁸⁵¹⁰⁹¹

– n.n.], această înregistrare a fost ascultată de diverși mireni și mulți monahi, care au luat de bune afirmațiile acestora, dar care au fost demontate foarte ușor pe baza documentelor prezentate în cuprinsul cărții. [dimpotrivă, au fost confirmate pas cu pas, deși domnul Florin Duțu s-a străduit cu multă osteneală să prezinte albul negru și negrul alb – n.n.]

Vom analiza în continuare erorile care alcătuiesc un model de strâmbare a adevărului. Ce susțineau dumnealor?[...]

*Adevărul: Dezinformare de la un capăt la celălalt. Am prezentat pașii care au condus la alungarea din Mănăstire a Părintelui Arsenie Boca într-un capitolul special: **Părintele a fost eliberat din închisoare în 1956, iar din Mănăstire a fost scos în 1959; nu s-a lăsat de preoție, ci a fost silit să părăsească mănăstirea din ordinul securității și cu acordul scris al episcopiei; cauzele arestării, au fost altele decât cele susținute de Părintele Arsenie Papacioc.**¹⁰⁹²*

Ca să pară om de știință și cărturar, să se exprime academic și să aibă un aer imparțial, domnul Florin Duțu a făcut un mare efort. În realitate, după cum vedem cu durere, bietul autor este un om rănit rațional. Este prins mult mai tare (decît transpare în scris) de modul de a lucra în oameni a duhurilor de la Prislop (pătimaș și întunecat), avînd ca o accentuare a acestei pasiuni interesul personal de a fi un renumit autor de cărți apologetice în favoarea pictorului de la Drăgănescu, la care se asociază nu numai încasările abundente provenite din vânzări, dar să-l ferească Dumnezeu de lucrul cel mai grav: gîndirea că în acest fel are mîntuirea asigurată în mod lejer, fără a lucra blîndețea, smerenie, dragostea mai presus de orice și oricine a adevărului.

Am aflat cu mîhnire de manifestările domniei sale în legătură cu cei doi Părinți Arsenie (pe unul iu-bindu-l nerațional iar pe altul urîndu-l nerațional) din comentariile unor cititori ai site-ului:¶
<<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonice-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/a-parintele-stavrofor-profesor-doctor-dumitru-staniloae/comment-page-1/#comment-10>>, sîmbătă, 26 septembrie 2015:

teodor spune:

13 august 2015 la 15:02 Editare

Dores sa fac o mica paranteza referitor la acest scriitor Florin Duțu. Acestuia i-am spus ca eu mă îndoiesc de sfințenia p. A. Boca si i-am adus ca argument înregistrarea cu Părintele Papacioc si Părintele Bălan. Știți ce mi-a zis? „Dar si Părintele Papacioc a avut relații tru-pești cu maicile de la Cozia”, ca ASA A CITIT EL IN ARHIVELE SECURITATII(citez pe Florin Duțu). Sa mă ierte Părintele Papacioc, un adevărat Arsenie, ca nu i-am luat apărarea, ca doar citisem viată lui scrisa de Sorin Alpetri. Preotul la care m-am spovedit a zis ca oricum îmi răceam gura degeaba cu el. Flori Duțu îmi oferise sa-i vînd in librăria mea cărțile lui despre p. A. Boca si l-am refuzat. Atenție mare ca acest om nu are discernămînt intre o mărturisire si calomniile Securității. Aș fi dorit sa-i spun ca Părintele Arsenie Papacioc nici mi-rean nu lua seama la fete sau sa joace hora cu ele, d-apoi cînd era Ieromonah.

Ar mai fi de adăugat că Părintele Arsenie Papacioc a avut mari averi, provenea dintr-o familie echilibrată cu 6 copii, era mai profund intelectual și mai frumos ca tînră față de Părintele Arsenie Boca, firesc fiind să fie înconjurat de multe femei dornice să i se dăruiască. La toate a renunțat pentru Hristos, venind la Sfînta Cruce a sărăciei de bună voie, fecioriei și ascultării, iar mai apoi la chinul războiului (primind în pîntece rana unei baionete și luptînd mai departe, cruțînd viața vrăjmașului care îl împunsese și ducînd, așa rănit cum era, grupul de militari condus de el la biruință), la urcușul pe Sfînta Golgotă a prigoanelor grele (11 ani pușcărie grea, cu torturi de nedescris, vîzîndu-și de nenumărate ori moartea cu ochii) prinzînd și cea mai grea reeducare (cea de la Aiud). De cum s-a eliberat și-a reluat preoția și călugăria. Toate acestea

¹⁰⁹¹ Sfîntul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 86, 99, 121.

¹⁰⁹² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 266-269.

sunt realități care demonstrează că declarația despre relația sa trupească cu maicile de la Cozia este o clevețire josnică, adusă unui mare viteaz Ortodox. Spre deosebire de sfinția sa, Părintele Arsenie Boca era un biet orfan, provenit dintr-o familie descompusă prin divorț, având o educație eclectică și eretică, precară și superficială, venind la Mănăstire pentru a huzuri, fiind răsfățatul renumit al tuturor, atrăgând masele și femeile prin hipnoză, false minuni și proorocii, despre care nu știm să își fi tăiat voia vreodată față de cineva (în afară de Maica Zamfira – deci nu a înțeles taina sfintei ascultări, deși o cerea la alții), și cunoaștem chiar de la ucenici că a avut proprietăți (lucru de o mare raritate în vremea aceea când toți stăteam cu chirie și proprietățile erau de stat. Este foarte posibil ca acestea să fi fost) dobândite în urma compromisurilor cu orânduirea socialistă prin renunțarea la preoție și călugărie pentru a conviețui timp de 30 de ani cu Maica Zamfira în aceleași locuințe, ca o familie model socialistă, ajungând, ca un apogeu, la sfârșitul vieții a conviețui în aceeași proprietate cu 12 maici. Prigoana sfinției sale a fost dură doar o lună și ½ (lucru văzut și din fotografii. Ce greu trebuie să fi fost torturat Părintele ca să dobândească asemenea cearcăne), după aceea, însă, a fost eliberat imediat și tot ceea ce a urmat a fost de ochii lumii, o privare de libertate superficială. Și atunci, de ce această schimbare și diferență față de toți ceilalți prigoniiți ca legionari și mărturisitori Ortodocși. Ce a înmuiat atât de mult condițiile represive împotriva sfinției sale? Oare manifestările demonice care le regiza față de temniceri, oare vreun pact cu diavolul sau compromisul pe care l-a făgăduit în urma torturilor (și apoi împlinit după 3 ani, timp în care s-au făcut formalitățile necesare ca să pară prigonit și obligat să părăsească Prislopul, ca să nu se vadă că se lăsase singur de preoție și călugărie)? Sau poate că informațiile foarte clare pe care le dădea despre legionari și ceilalți prigoniiți, l-au făcut un agent secret, cu joc dublu, al securității. Toate aceste amănunte nu le putem ști cu precizie deoarece despre Părintele Arsenie Boca securitatea a ținut și ține, a fabricat și fabrică multe dosare despre sfinția sa. De unde știm că nu ar fi vreun dosar, să zicem... ABK666, în care să fie trecut pactul sfinției sale cu securitatea că va fi cuminte, va conviețui cu Maica Zamfira, va trimite unde paranormale în favoarea noii ordini mondiale de atunci și de acum, cu condiția ca să i se fabrice o imagine de Sfânt și să fie canonizat după moarte pentru a fi mai eficient în lepădarea de Ortodoxie a României? Desigur că și pactul cu diavolul și pactul cu securitatea pot fi reale, dar sunt simple speculații pe care nu vrem să le credem, fiindcă l-am urî, chiar și fără să vrem, deși suntem datori să iubim pe vrăjmași. Noi credem că a fost amăgit și neavând harul Sfântului Duh nu a putut răbda tortura și astfel a încercat prin ceea ce credea că este sfințenie și un compromis minor, să supraviețuiască vremurilor foarte grele prin care a trecut și ne rugăm lui Dumnezeu să ia aminte la durerile sfinției sale, să îl ierte pentru toate lucrările și învățăturile amăgite și să scape Sfânta Biserică Ortodoxă de posibila lui canonizare. Dar pentru aceasta este nevoie să ne trezim cu toții la pocăință, să ne lepădăm de rătăcirile lui și să cădem cu lacrimi și rugăciuni la Dumnezeu să ne ierte și să îl ierte. În același timp nu putem să nu observăm că imaginea lui de mare martir și duhovnic al secolului XX este umflată fără logică, dintr-un duh legendar, chiar dacă acum, la modă, este exprimarea lui în limbaj rece și academic. Informațiile concrete evidențiate fără să vrea, chiar de îndrăgitorii sfinției sale, după cum vom vedea, susțin tocmai căderea la compromis, în urma unei torturi de o lună și ½ (cine știe, Doamne, ce a fost în sufletul sfinției sale atunci, săracul?), continuată cu o prigoană formală și o viață lejeră, mai bună decât a unei familii de nivel mediu social de atunci. A fost privat de libertate (per total) în mai puțin de doi ani (22 de luni și 18 zile). Din aceștia a stat la canal 14 luni și trei zile, având regim boieresc față de alți deținuți (care erau acolo torturați) manifestându-și pentru distracție și confort puterile paranormale. În închisoare a stat cu totul doar 8 luni și 15 zile (din care, spun ucenicii, a fost schingiuit doar 1 lună și ½, la București), în rest făcând închisoare formală din care se întorcea radiind de bucurie. Nu a trecut nici prin cruntul Pitești și nici prin tragicul Aiud, cum ar fi fost logic, ca o urmare a informațiilor expuse în dosar că era considerat o căpetenie legionară, căpetenie spirituală a lor, ci doar a fost trecut prin închisori ca să poată primi la sfârșit diplomă de mărturisitor și să fie un contact de încredere pentru manipularea altora. Acest lucru nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi făcut pact cu stăpânirea și nu s-ar fi folosit de puterile diavolești pentru a paraliza și induce hipnotic conducerea închisorilor. Mai mult, institutul Elie Wiesel își dă acordul pentru canonizarea sfinției sale (deși este foarte violent nu numai față de legionari, dar și față de preoții naționaliști și cei care poartă ii, dacă nu sunt țărani). Aceasta ne arată că pactul continuă și după moarte. Noi nădăjduim că nu este un pact conștient al Părintelui Arsenie Boca ci o milă a lui Dumnezeu care i-a văzut slava deșartă și l-a cruțat, fiindcă fără harul Sfântului Duh nu ar fi putut răbda, iar harul se dă celor smeriți, iar dacă ar fi reușit prin puterile diavolești cu care lucra în închisori, cotele mândriei sale ar fi ajuns

la un nivel îngrozitor chiar și pentru preacuvioșia sa. Ce n-ar fi inventat ucenicii atunci, dacă ar fi avut fapte concrete cu care să se laude și ce putere ar fi dobândit scrierile și picturile sale primejdioase dacă ar fi fost susținute de autoritatea unor fapte cu adevărat mărețe. Dar Dumnezeu nu a îngăduit aceasta, din milă și ocrotire față de noi, ca văzând realitatea să ne dumirim despre fenomenul Prislop. Ca să înțelegem că așa lucrează Dumnezeu, să ne amintim că acesta este și motivul pentru care și Origen s-a lepădat de Hristos înainte de a muri (și, după cum se știe, și Părintele Arsenie Boca s-a lepădat de călugărie și preoție, în urma celor pătimate în închisoare, deoarece a fost prin credința în preexistența sufletului, ucenicul lui Origen):

(1) Lângă celelalte păgânești hule ale lui Origen, pre care le povestește Sfântul Epifanie la Eresul 64, au fost una și aceasta, cum că munca oamenilor celor necredincioși și a dracilor va avea sfârșit și, după o vreme, și cei necredincioși, și dracii vor veni la starea lor cea dintâi. Pentru care hule și în vremea nevoinței și a mărturisirii sale, când vrea să se încununeze cu cunună mucenicească, de Dumnezeu s'au părăsit, și la închinarea de idoli au căzut (că de ar fi lăsat Dumnezeu să se facă mucenic, nu puțină vătămare în Biserica lui Hristos s'ar fi făcut, ca ale unui sfânt atunci când cărțile lui primindu-se), și de Sfinții Părinți, la Soborul al 5-lea cu săgeata anatemei s'au săgetat. (Tom 2 al Faptelor Soboarelor, foaia 340)¹⁰⁹³

Iar învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt, după cum am văzut, date anatema de toate cele 7 sinoade ecumenice.

Când a ieșit din închisori, s-a mutat împreună cu stăpâna inimii sale, Maica Zamfira, ducând o viață mult mai lejeră decât omul cu nivel de confort mediu din socialism, lucru dovedit prin proprietățile sfinției sale și modul de a se îmbrăca. Supravegherea informativă i-a fost ca un mare scut, după cum declară chiar sfinția sa (vedeți mai jos) prin care nu mai putea nimeni să îl acuze că încalcă ordinea socialistă și, ca bonus, îi adăuga la palmaresul de victimă, alte file și cununi pentru opinia publică postdecembristă. Acest plan, era alcătuit cu grijă încă de pe atunci de mai marii ce priveau strategic (folosindu-se de pionii spionici ce nu știau ce fac), pentru a-i spori cu filele din dosarul securității pe cele din dosarul de canonizare de după moarte. Așa vor putea urmașii lor la tronul stăpânirii să se folosească și după moartea lui de imaginea de mărturisitor și făcător de minuni a preacuvioșiei sale, asociată cu duhurile diavolești ce i-au slujit toată viața, ca să continue acțiunea de a sprijini noua ordine mondială prin ecumenism și spirit(ual)ism de tip New Age. Chiar dacă micii/marii lideri nu au cunoscut/consențat acestea (ca să nu fim adepți ai teoriei conspirației, fiindcă noi credem că toate le îngăduie Dumnezeu pentru păcatele noastre personale), duhurile necurate ce orchestrează pregătirea terenului (ahtiat de show magic) pentru primirea lui antihrist și care conduc prin patimi pe cei ce nu-L urmează pe Hristos, au știut-o și dorit-o. Am vorbit așa, datorită preocupării și interesului pentru politică, dar noi credem că Dumnezeu este cel ce îngăduie asupririle când copilașii lui oamenii de dragul dulceților trecătoare de aici uită de veșnicie și își pierd sufletul. Așa și cu Părintele Arsenie Boca, și el copilaș al lui Dumnezeu, îndulcitu-sa de sine și părăsindu-l Dumnezeu ca să se trezească și mântuiască. A căzut, a fost slab și nu știm dacă s-a trezit și plângea sau nu în inima lui. Nu-l putem judeca, ci îl plângem și nu vrem să deviem în politică, urâciunea pustiirii, fiindcă prin aceasta lucrează stăpânitorul acestei lumi, ca să umple inima (locul cel sfânt) cu deșertăciune și înșelare, iar noi, cei ce ne plângem păcatele, suntem datori și să ne supunem *Rom 13:1 înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.*

Cele pe care le-am pus în paralel, ne arată credibilitatea și verticalitatea Părintelui Arsenie Papacioc (printre altele și un mare artist plastic necunoscut publicului, ce ne-a lăsat ca testament capodopera sfinției sale, vrednică de orice Sfânt Părinte „Singular Ortodoxia”) și în același timp precaritatea și șerpuirea amăgitului de la Prislop (care ne-a lăsat ca sinistru testament al auto adorării așezământul de la Drăgănescu, de prost gust și centrat pe sine ca un obiect de cult al propriei personalități și vieți). Este evident pentru orice om (fără prejudecăți din ce aude de la alții sau simțiri înșelate de vise, vedenii și stări induse la Prislop), că putem avea încredere în afirmațiile Părintelui Arsenie Papacioc, iar în ale Părintelui Arsenie Boca și a ucenicilor nu, deoarece fiind amăgiți, chiar și fără să vrea transmit duhul amăgirii mai departe.

Poate că am păcătuit, exprimându-ne cam dur despre erorile logice ale domnului Florin Duțu și despre sârmanul, cu adevărat săracul Zian, dar ne supără nedreptatea atât în apărarea minciunii ridicată la rang de

¹⁰⁹³ Sfântul Cuvios Ioann DAMASKIN, *Descoperire cu amăruntul a Pravoslavnicii Credințe*, tâlcuirea și notele aparțin Sfântului Ierarh Grigorie Dascălul 1806 tipărită prima oară la Iași, Ed. Predania, București, ²2011, p. 249.

sfințenie, cât și în bârfirea celor ce ne trag cu milă semnalul de alarmă pentru a ne trezi din amăgire. Am dori să nu îi judecăm, ci să ne rugăm pentru domnia sa și pentru toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca să revină la cumințenia și frumusețea lină și lăuntrică a Ortodoxiei.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

*Unii discută în contradictoriu despre credință și discuțiile [controversele] lor sunt fără sfârșit, dar nu e nevoie să ne sfădim, ci numai să ne rugăm lui Dumnezeu și Maicii Domnului, și atunci Domnul ne va lumina fără discuții și îndată ne va lumina.*¹⁰⁹⁴

Părintele Arsenie Papacioc ne arată că Părintele Arsenie Boca a fost arestat pentru proorocii despre ruși, domnul Florin Duțu vrea să ne convingă că a fost arestat datorită credinței Ortodoxe curate și strălucitoare, puternice împotriva comunismului, la complotul greco-catolicilor.

Primul se confirmă chiar de ucenici:

• *Odată mi-a zis că, într-o noapte, către ziuă, ne vor ocupa trei țări: Ungaria, Bulgaria și Rusia. Atunci eu am zis: „Ungurii or să ne ocupe pe noi?”, iar el mi-a spus: „Și pe cei ce ne vor ocupa va veni ploaie de foc”. (Chiș Aurelia, 93 ani, corn. Boiu, jud. Mureș)*¹⁰⁹⁵

Al doilea se contrazice chiar pe sine însuși (după cum vom vedea mai jos), demonstrând chiar el însuși ca mincinoasă propria teorie a conspirației comunisto-uniata împotriva (epi)centrului de la Prislop. Dar pentru a înțelege aceasta trebuie să cercetăm ce „propaganda fide” îi fac ucenicii săi fideli în legătură cu caterisirea sfinției sale.

Până acum am observat că tot ceea ce ne-a dezvăluit Părintele Arsenie Papacioc despre Părintele Arsenie Boca s-a confirmat prin documentele furnizate de ucenici, printre care chiar și de domnul Florin Duțu. A mai rămas să dezlegăm misterul opririi de la slujire a Părintelui Arsenie Boca: se datorează uneltirii greco-catolicilor, prigoanei comuniste sub pretextul legionarismului, sfinția sa fiind considerat căpetenia spirituală a legionarilor, sau faptului că s-a lăsat în închisoare și de preoție, și de călugărie cum ne arată Părintele Arsenie Papacioc?

Înainte de a analiza acest subiect important, ar fi bine să facem un mic paralelism între viața canonică, mărturisitoare și verticală a Părintelui Arsenie Papacioc, mai puțin mediatizată (deoarece *Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște.*) și viața (din păcate atât de șerpuitoare și necanonică) atât de cunoscută, popularizată și răspândită prin toate mijloacele văzute și nevăzute, finanțate și gratuit din râvnă aprinsă a Părintelui Arsenie Boca.

Nu trebuie să uităm ceva: mai există o contradicție în cartea domnului Florin Duțu în legătură cu relația dintre cei doi Părinți Arsenie (dar, în cazul de față dezinformatorul informator al securității este... chiar Părintele Arsenie Boca):

*Anghel Papacioc, viitorul Părinte Arsenie Papacioc, fost legionar, vine să-i ceară sfat, după ce fusese eliberat din închisoare ca urmare a înțelegerii dintre legionarul Nicolae Petrașcu și comunistul Teohari Georgescu: „un alt legionar care m-a vizitat la Mănăstirea Sâmbăta de Sus a fost Anghel Papacioc, nu știu de unde era originar. El a venit la mine cu scopul să intre în călugărie. Întrucât știa și meseria de sculptor în lemn, eu l-am trimis la M-rea Cozia unde el a mers și a și stat câțva timp, apoi a fost la M-rea Antim din București, apoi a mers la o mănăstire din Moldova, însă nu știu la care mănăstire. Când a venit la mine în anul 1945/1946 mi-a spus că este legionar și că a venit de la închisoare, că nu mai vrea să aibă de-a face cu politica și că vrea să se facă călugăr”*²¹¹¹⁰⁹⁶

dar aceasta se află în contradicție flagrantă cu ceea ce ne spune chiar Părintele Arsenie Papacioc despre întâlnirea cu Părintele Arsenie Boca:

Părintele Arsenie Papacioc:

¹⁰⁹⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*, Ed. cit. p. 16.

¹⁰⁹⁵ *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015.

¹⁰⁹⁶ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 113-114.

- Părinte... căzuse în forma aceasta a proorociei... cândva... și a sfințeniei și a intrat duhul ăsta al mândriei... El, sfințiile voastre erați foarte mici...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Nu, nu țin minte...

Părintele Arsenie Papacioc:

- și eu eram mic. Și înainte de a mă duce la mănăstire auzisem nu știu ce... era o mișcare în studențime...

Părintele Cleopa Ilie:

- Da, da, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și eu m-am dus la el... la Sâmbăta... era curentul acesta arsenist, foarte puternic.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, în numele lui, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- M-am dus la el, pentru că voiam să plec la mănăstire și voiam o binecuvântare. Și când m-am dus acolo la Sâmbăta m-am dus foarte greu, străin... nu prea cunoșteam. Nu eram așa un om de tupeu să-mi fac loc. M-am dus după adresă. Și stând la masă era acolo stareț un părinte Serafim. Mult m-am folosit de părintele Serafim, nu de Arsenie, de Serafim m-am folosit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, Părintele Serafim Popescu...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Arsenie era la o masă fără așternut pe ea... cam lățimea asta... așa... eu aici și el aici, că era într-o vineri și se luase masa și mi-a pus și mie ceva. **Și Arsenie Boca și-a pus mâinile așa... Niște ochi albaștri, puternici... la mine așa... fix.... Eu când am văzut zic: vezi de treabă, domnule. Eu nu eram prost, eram băiat citit... într-un fel... Ce înseamnă antimandarul acesta? să nu-l... L-am simțit. Cât era de puternic curentul despre el, pentru mine, zic, gata.** [iață un om înțelept: parează paralizia pe care Părintele Arsenie Boca o inducea la toți, dintr-o privire, prin hipnoză. Dintr-un foc se lămurește și scapă din foc, neintrând în circuitul general al curentului: privire, simțire, robire (de toată viața). Această biruință greu de imaginat și dobândit a primit-o în dar de la Dumnezeu fiindcă toată viața s-a condus nu după simțire, ci după gândire, în frica de Domnul. — n.n.] **Și nu mi-a mai trebuit... Mi s-au întâmplat niște lucruri de o mare trăire** [atenție! Nu simțire, ci trăire, fiindcă a blocat calea simțirii prin privire – n.n.] **pe care am avut-o eu acolo. A vrut să vină către mine că eram într-o margine de pădure. [vedeți? Nu îi convenea că a fost refuzat, văzând capacitatea Părintelui Arsenie Papacioc, ar fi vrut să-l paralizeze și cu false prooroci, ca să-l aibă ca sclav adulator – n.n.] S-a întors din drum. Eu m-am rugat mult la Dumnezeu să nu vină... Nu știa lucrarea mea.** [lucrarea celor smeriți este singura la care nu au acces dracii și nu o cunosc. Și vedem că era o lucrare smerită, fiindcă nu s-a încrezut în prima biruință, ci s-a rugat la Dumnezeu să-l ferească de alt atac demonic. Doamne, doamne de ce nu iau aminte oamenii la acest Arsenie să-l urmeze și se duc buluc după celălalt, înșelat? Fiindcă *Mat 7:14 strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află.* – n.n.] **Am plecat la mănăstire. Mi-am văzut de treabă.**¹⁰⁹⁷

Lucrul acesta este confirmat și de Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa:

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru

¹⁰⁹⁷ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9jwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.¹⁰⁹⁸

Vedeți de ce era silit Părintele Arsenie Papacioc să arate problemele Părintelui Arsenie Boca? Pentru a feri oamenii să-și piardă credința. Din milă față de ei se lăsa bănuț de invidie și își asuma pomenirea de rău, ca să ferească pe alții de căderea în rău.

Avem, așadar, cuvântul a doi (Părintele Arsenie Boca și ucenicul impresar al sfinției sale Florin Duțu), contra a doi: Părintele Arsenie Papacioc și ucenicul minunatului întru pocăință și misiune Părintele Cleopa Ilie

Ce ne facem? Pe cine credem?...

Credem în Cuvântul lui Dumnezeu:

1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el?

Cum să știe mai bine Părintele Arsenie Boca și Florin Duțu de ce a venit și de ce a plecat de la Sâmbăta de sus Părintele Arsenie Papacioc, decât chiar Părintele Arsenie Papacioc?

Dar în privința credibilității cuvintelor, învățăturii, lucrării launtrice și pildei de urmat a celor doi Arsenie, în cine putem avea mai mult încredere, când sunt diametral opuse? Pe care cale să o credem și să o urmăm? Papacioc sau Boca? Mărturia cui o primim ca adevărată? Primul merge pe calea tuturor Sfinților Părinți, al doilea pe o cale proprie, cum nu ne învață Ortodoxia...

Ioan 5:31 Dacă mărturisesc Eu despre mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată. 32 Altul mărturisește despre Mine; și știu că adevărată este mărturia pe care o mărturisește despre Mine. 33 Voi ați trimis la Ioan, și el a mărturisit adevărul. 34 Dar Eu nu de la om iau mărturia, ci spun aceasta ca să vă mântuiți. 35 Acela (Ioan) era făclia care arde și luminează, și voi ați voit să vă veseliți o clipă în lumina lui. 36 Iar Eu am mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl ca să le săvârșesc, lucrurile acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.

Este nevoie să comparăm faptele celor doi, ca după roade să cunoaștem pomul și să vedem care este sursa adevărului:

Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște. 21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea. 24 De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele și la îndeplinește asemenea-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe stâncă. 25 A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă. 26 Iar oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le îndeplinește, asemenea-se-va bărbatului nechibzuit care și-a clădit casa pe nisip. 27 Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit casa aceea, și a căzut. Și căderea ei a fost mare.

¹⁰⁹⁸ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015.

Am luat aceeași sursă de referință, Wikipedia, scrisă de ucenicii fiecăruia, pentru a încerca să facem paralelismul în condiții de egalitate. În legătură cu stilul scrierii, prima remarcă este prezența exagerărilor, mascate de o imparțialitate academică la biografia Părintelui Arsenie Boca, iar la ai Părintelui Arsenie Papacioc o strădanie de dragoste cu sobrietate, în și pentru adevăr. Și din aceasta se văd roadele lor în ucenicii fiecăruia, specifice diferenței dintre cele două lucrări launtrice ale fiecărui dintre cei doi Arsenie

(1) **Părintele Arsenie Papacioc**

Arsenie Papacioc (n. 15 august 1914, satul Misleanu, comuna Perieți, județul Ialomița; d. 19 iulie 2011, Techirghiol) a fost un duhovnic ortodox român. Din anul 1976, era duhovnicul Mănăstirii Sfânta Maria din Techirghiol. Părintele Papacioc a trecut prin pușcăriile comuniste unde a pățimit alături de Părintele Iustin Pârvu, Ioan Ianolide, Valeriu Gafencu, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu și alții.[1] A fost arestat și condamnat sub regimul mareșalului Ion Antonescu, în 1941, pentru participare la rebeliunea legionară și apartenența la Mișcarea Legionară[2]. S-a călugărit în 1946, după eliberare și s-a nevoit la Mănăstirea Antim din București până în 1949. Între 1949-1950 a fost sculptor la Institutul Biblic, iar în anul 1951 a devenit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Între 1952-1958 a fost preot la Mănăstirea Slatina. În vara anului 1958 a fost arestat din nou, pentru că făcea parte din grupul „Rugul Aprins”. Condamnat la 20 de ani de muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la închisoarea Aiud.[3]

Biografie[modificare | modificare sursă]

Considerat unul dintre cei mai importanți duhovnici ai Ortodoxiei,[4] Arsenie Papacioc s-a născut în 1914 ca al șaptelea copil al părinților Vasile și Stanca. Casa părintească se afla în satul Misleanu, comuna Perieți din județul Ialomița. Numele civil al lui Arsenie a fost Anghel.

În 1932 a absolvit școala de Arte și Meserii din București, și a devenit la 18 ani membru al Mișcării Legionare, activând într-un cuib din orașul Slobozia. În decembrie 1933, a revenit în București pentru a participa la tabăra legionară de la Bucureștii Noi, unde se ridica “Casa Verde” – sediul central al mișcării. După satisfacerea serviciului militar, Anghel Papacioc pleacă la Brașov, unde se angajează la fabrica de armament “Malaxa”, unde lucra, în calitate de maestru șef, fratele său, Radu. În decembrie 1938 este internat lagărul de la Miercurea Ciuc. După abdicarea regelui Carol al II-lea și instaurarea regimului legionar Anghel Papacioc devine șef de plasă (conducător legionar imediat subordonat șefului de județ) la Zărnești, și primar la Zărnești din octombrie 1940. După „rebeliunea legionară” din ianuarie 1941 a fost judecat și condamnat la 6 ani de închisoare. În 1942 după ce trece granița spre Iugoslavia, este prins de patrurile germane și predat grănicerilor români, este judecat de Tribunalul Militar pentru trecere frauduloasă a frontierei și condamnat la șase ani de închisoare. Este încarcerat la Aiud, până în septembrie 1946. În ianuarie 1947, pleacă la mănăstirea Cozia unde starețul Gherman Dineață îl primește ca “frate”. În 1948 e trimis la schitul Cioclovina, care aparținea de mănăstirea Tismana, unde a stat până în luna ianuarie 1949 când, la cerere, a plecat la mănăstirea Sihăstria, unde era stareț arhimandritul Ilie Cleopa. Aici a stat până în luna septembrie 1949, când a fost trimis la mănăstirea Antim – Institutul Biblic, la atelierul de sculptură. A fost rânduit călugăr, sub numele de Arsenie și a slujit aici până în iunie 1950, când a plecat la mănăstirea Slatina. De aici este arestat în 1958 și condamnat la 20 de ani de închisoare pentru uneltire contra ordinii sociale. A trecut prin închisorile din Brașov, Aiud și Jilava, fiind eliberat în 1964.

După ce a primit preoția, Arsenie a fost numit spiritual la Seminarul Monahal de la Neamț. A urmat mutarea la Mănăstirea Slatina, unde a fost egumen. De aici a fost arestat și dus la Suceava, ținut în anchetă nouăzeci de zile, bătut și chinuit pentru acuzații fără nici un suport real. După ani de detenție la închisoarea de la Aiud, a fost eliberat și i s-a permis să slujească la o parohie din Ardeal. De aici, a ajuns, în 1976, la Mănăstirea Sfânta Maria - Techirghiol.[5]

„Am fost al șaptelea copil la părinți, născut în 1914, la 15 august, comuna Perieți, satul Misleanu, județul Ialomița. Părinții se numeau Vasile și Stanca. Tata a fost agent sanitar peste șase sate și a contribuit masiv la construcția Bisericii din sat. Mă cheamă Papacioc. Pentru că tatăl bunicului meu a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. și de aici vine numele. Era aromân și i s-a spus: «Popa cu cioc» - Papacioc. Dar la origine ne chema Albu. Și bunicul meu a venit cu mii de oi din Macedonia și s-a instalat pe Ialomița, unde era câmpie. Satele erau rare...”

—Părintele Arsenie Papacioc - mărturie despre sine[6]

În 2006, Arsenie Papacioc a suferit o intervenție chirurgicală, încheiată cu succes. A fost internat în urma unei hernii de disc.[7]

Despre ecumenism, Arsenie Papacioc a afirmat: „Sunt împotriva! Pe viață și pe moarte împotriva! Ce ecumenism?”[8]

Cronologie[modificare | modificare sursă]

15 august 1914 – s-a născut în satul Misleanu, com. Perieți, din județul Ialomița.

1941 – a fost arestat și condamnat, sub regimul mareșalului Ion Antonescu, pentru apartenență la mișcarea legionară.

1946 – este eliberat din închisoare și se călugărește. Își face anii de ucenicie monahală la Mănăstirile Cozia și Antim din București.

1947 – se retrage într-o pădure și trăiește ca un pustnic aproape doi ani.

1949 – este călugărit la Mănăstirea Sihăstria, sub ascultarea duhovnicilor Arhimandritul Cleopa Ilie, în calitate de stareț, și Ieroschimonahul Paisie Olaru.

1949-1950 – este sculptor la Institutul Biblic.

1951 – este hirotonit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Poartă numele de Părintele Anghel.

1952-1958 – este preot la Mănăstirea Slatina-Suceava.

1958 – este arestat din nou, pentru ca făcea parte din grupul "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la Închisoarea Aiud.

1965 – este numit paroh în comuna Filea de Jos, din eparhia Clujului; a mai fost preot și duhovnic la Mănăstirile Căldărușani, Dintr-un Lemn și Cernica.

1969 – 1970 – este stareț al Mănăstirii Cheia-Prahova;

din 1976 – este duhovnicul Schitului Sfânta Maria-Tomis, întemeiat de Patriarhul Justinian la Techirghiol

2011 - moare pe 19 iulie.

Cărți[modificare | modificare sursă]

Convorbiri duhovnicești - 2 vol. (1984-1986)

Ne vorbește Părintele Arsenie (2004)

Veșnicia ascunsă într-o clipă (2004)¹⁰⁹⁹

Singur Ortodoxia

Cuprins

Întâmpinare5

CUVÎNTUL I7

Despre unitatea Bisericii; despre dialogurile cu cei care s-au desprins de Biserică; despre ecumenism.

În care se arată că unitatea Bisericii ține de Mântuitorul Hristos, care este Calea, Adevărul și Viața.

CUVÎNTUL II31

Despre Sinoade, despre dogme, despre drumul spre mântuire; despre schismă și despre eres; despre succesiunea apostolică.

¹⁰⁹⁹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Papacioc>, vineri, 25 septembrie 2015.

În care se arată că singurul drum mântuitor este cel al Bisericii Ortodoxe.

CUVÎNTUL III55

Despre o nouă mentalitate și un nou limbaj "teologic", adică despre biserici nedepline, biserici surori și altele ca acestea.

În care se arată că dragostea se bucură numai de Adevăr.

CUVÎNTUL IV67

Despre rugăciunile împreună cu schismaticii și ereticii, care acum se numesc și "rugăciuni ecumenice"; și altele, tot "ecumenice".

În care se arată că trebuie să ne rugăm în Adevăr, în practica Adevărului, așa cum s-a predanisit de către Biserica drept-măritoare.

CUVÎNTUL V81

Despre revenirea la Ortodoxie, adică: Rânduiala cum se cuvine să primim pe schismatici și pe eretici, care vin la drept măritoarea credință, Precum se spune în Molitvelnicele autentice.

ULTIMUL CUVÎNT.....89¹¹⁰⁰

Autobiografia Părintelui Arsenie Papacioc (să vedeți diferențe de profunzime și smerenie față de autobiografia Părintelui Arsenie Boca:

I. Părintele Arsenie Papacioc - mărturie despre sine

Pe 15 august 2014, se împlinesc 100 de ani de la nasterea parintelui Arsenie Papacioc.

- As dori sa ne spuneti daca va amintiti anumite crampeie din copilăria sau din tinerețea cuviosiei voastre?

Am fost al șaptelea copil la părinți, născut în 1914, la 15 august, comuna Perieti, satul Misleanu, județul Ialomița. Părinții se numeau Vasile și Stanca. Tata a fost agent sanitar peste șase sate și a contribuit masiv la construcția Bisericii din sat.

Ma cheama Papacioc. Pentru că tatal bunicului meu a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. Și de aici vine numele. Era aroman și i s-a spus: "Popa cu cioc" -Papacioc. Dar la

origine ne chema Albu. Și bunicul meu a venit cu mii de oi din Macedonia și s-a instalat pe Ialomița, unde era câmpie. Satele erau rare... Și am întrebat eu, am "sondat" eu - ca nu l-am apucat, cam câte oi avea. L-ar fi întrebat un boieras de pe-acolo, din Ialomița: "Domnule - Mircea îl chema - Papacioc, primește și oile mele în cardurile matale!", "Dar câte oi ai?", "Am șaptezeci!", "Eu numai caini am șaptezeci!". Și după asta am aflat câte oi avea!

Aveam cinci-șase ani și m-a bătut un baiat. Era un obicei prost pe acolo, când se întâlneau copiii din satele vecine să se ia la bataie. Pe mine m-a prins la marginea pădurii și cu o crengută de salcam cu ghimpi mi-a făcut picioarele numai sange, fiindcă eram în pantaloni scurți. Tatal meu avea o autoritate peste șase sate, ca era agent sanitar. Și am zis: Nu-i spun lui taticu', ca-l bate și nu-l place lui Dumnezeu. Mai bine să rabd. Va închipuiți ce am fost în stare să gândesc la o vârstă, când un sentiment de răzbunare e într-o stare mai intensă la copii. Nu-i vorba de rezultatul unei educații, pe care de fapt am avut ocazia să mi-o completez în închisori, mănăstiri!

Eram elev la școala primară, clasa I, unde am luat premiu și mi-au pus coroana pe cap. Cu ocazia aceasta am memorat o poezie pe care o învățasem de la o soră de-a mea mai mare:

"Florica frumoasă, cine-ți dă viața oare? Și culori strălucitoare? Cel ce-ți dă tie, tot El îți dă și mie, El e Tatal tău și-al meu și Se cheama Dumnezeu!"

¹¹⁰⁰ <<https://www.scribd.com/doc/244102289/Arsenie-Papacioc-Singur-Ortodoxia-pdf>>, luni, 28 septembrie 2015, pp. 2-5.

dupa un mars fortat si drept, iar colegii, cand m-au vazut, saltau de bucurie ca m-au recuperat, m-au tinut pe brate ca sa-mi taie fierarul niturile de la lanturi, pentru a iesi la munca!

- In ce fel ati facut primii pasii in viata monahala?

Cand a fost sa plec la manastire, acum vreo cincizeci de ani, au vrut sa ma opreasca foarte multi insi, chiar unul din cei cu nume mare, ministru al Cultelor pe atunci, spunandu-mi ca in manastire sunt caderi si decaderi de tot felul. Dar eu i-am raspuns ca ma duc la manastire pentru Hristos. Nu ma intereseaza ce este acolo, ci invatatura lui Hristos: "Cel ce iubeste pe tata ori pe mama mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubeste pe fiu ori pe fiica mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine. Si cel ce nu-si ia crucea si nu-Mi urmeaza Mie, nu este vrednic de Mine!". Si m-am intalnit cu ei dupa zeci de ani. Si m-au intrebat: "Ce ai vazut acolo?", "Ce ati spus voi am gasit, dar nu credeam sa gasesc si sfinti! Am gasit si sfinti!"

Am avut un inceput calugaresc foarte prigonit. Am avut intentia sa merg la Manastirea Frasinei, care avea un metoc in Ramnicu Valcea. Acolo l-am intalnit pe Staretul manastirii. Nu vazusem manastire in viata mea si am auzit si eu de Frasinei. N-a fost Dumnezeu absent, dar trebuia sa fii dibaci sa intelegi prezenta Lui. Eram in tren la clasa a IV-a, in vagoane unde se transportau si animale. In vagon, un grup de tineri canta cantece religioase. Eram atat de fericit si ziceam in sinea mea: "Uite, ingerii cum imi canta!" Acolo in tren am intalnit un colportor care cunostea toate manastirile. Era ingerul pazitor pentru mine, care eram un strain. El m-a condus la metocul manastirii Frasinei. Batranul Simeon, staretul Manastirii Frasinei, mi-a zis: "Nu te primesc, frate. Te vad ca esti nitel mai invatat si nu te pot pune la boi. Si atunci ce-o sa zica fratii: pe acesta il tii la cancelarie, iar pe noi ne pui la greu!" Staretul a gresit in aprecierea lui, insa nici eu nu puteam sa-i dovedesc nebulia mea pentru Hristos. Pentru ca atunci sa pleci la manastire, daca ai biruit in lume, sa te ia in primire ca pe o sluga, ca pe un rob - asta inseamna ca tu ai ajuns la un grad de mare daruire, de nebulie - sa stii sa existi fara "eul" din tine. Altfel nu rezisti. De acolo de la metoc am plecat la Manastirea Cozia, era iarna, vecernia se tinea in trapeza. M-am dus mai intai in Biserica sa ma inchin, intentionand sa pasesc spre icoana Mantuitorului, dar m-am oprit in fata icoanei Maicii Domnului si am zis: "Ma va duce Maica Domnului si la Mantuitorul!" M-au pus sa citesc catisma de la Vecernie. Si am inceput sa citesc, am citit. Intre timp m-a interpellat un Parinte, Ghervasie: "Asculta, Frate Anghela! De unde stii sa citesti?", pentru ca el nu stia carte. "Eu asa m-am nascut, Parinte. Nu stiu de cand!" M-am umplut de un mare folos. Si am stat de vorba cu un domn, mult mai tarziu, care dorea sa faca niste manastiri dupa placul lui, nu dupa Traditia Ortodoxa, pe care au inteles-o foarte putini si i-am spus intamplarea cu Ghervasie: "Domnule, uite cine a tinut monahismul, un nestiutor de carte, care era un mare traitor in inima lui si traia monahismul intreg prin el!" Si acum il pomenesc pe Ghervasie, ca un mare exemplu care mi s-a dat, deci ca pe un mare invatat. Pe mine ma interesa sa intru intr-o permanenta legatura cu Dumnezeu.

Dupa ce am intrat in monahism, m-am simtit foarte mic si neinsemnat, dar incurajat puternic de importanta tainei acestei daruiri. Imensa valoare a focului nasterii din nou, intr-o silueta smerita a fiintei tale, lucru care in lume nu se poate trai si cunoaste, pentru ca nu exista Crucea de Aur a Taierii Voii. Aici ies la iveala multele neputinte din om si asa simti nevoia sa te umilesti, fermentul cel mai important pentru formarea personalitatii duhovnicesti a omului nou, Calugarul - si cu darul lui Dumnezeu se ascute mintea si se smereste inima si nu stii de unde cunosti lucruri ascunse tie pana acum. Aici stii, ca omul smerit nu se vede niciodata smerit si fiecare are o masura de umilinta, care nu-i altceva decat o grozava arma de aparare impotriva duhurilor rele, ca este lucrarea darurilor date cu placere de mana Stapanului tau. Se descopera la nesfarsit posibilitati de viata curata si un fel de a fi prezent cu sufletul si de a simti asa cum spune Fericitul Augustin ca "Dumnezeu vrea sa-ti daruiasca mai multe bunatati decat ceri tu!" si esti indemnat spre o mare nadejde si cum spune Solomon: "Cine a nadajduit spre Domnul nu s-a rusinat!". Dar cea mai mare multumire o am catre nemarginita bunatate a lui Dumnezeu, ca ne-a dat de am cunoscut mijlocitoare pe Maica Domnului, aparatoarea

desavarsita a vinovatilor. Spre a ne schimba viata ne trebuie numai o vointa tare si o incredere mare in mila Maicii Domnului si a atotputernicului ei ajutor. in manastire mi-am aprins sufletul de bucurie, daruindu-ma rugaciunilor Maicii Domnului, apararea neajunsa a noastra a celor slabi.

M-au numit paraclisier inca din primele zile. Acolo era o candela "neadormita" la Maica Domnului. Era mare criza de ulei, nu erau sosele si nu aveam ulei... Dimineata, cand deschideam usa de la Biserica si ma uitam daca mai arde candela... si cand vedeam ca arde, mergeam in genunchi de la usa de afara pana la candela, de bucurie ca nu s-a stins... nu-mi dadeau ulei si candela ardea noaptea si ziua... era lucrarea Maicii Domnului.

La manastire se vine cu-n dor mare, cum se spune -o nebunie pentru Hristos, de a te rastigni pentru El, de a suferi ocară, lovirea, prigonirea infrangerii marelui dusman, orgoliul, si se pazeste si se incearca sincer spre marea nadajduitoare a mantuirii, smerita smerenie si vei simti adevarata libertate dorind sa-i iubesti cu adevarat pe toti.

Adica sa primesti umilinta, spinii coroanei Lui, cunile, sulita si moartea pentru El. Nu este vorba de un dor omenesc, ca nu traim prin vedere, ci prin simtire. Este vorba de un dor de cruce si cruce inseamna sa duci ce nu-ti convine, cu drag, nu silit. Dorul acesta de a te rastigni pentru Hristos, gandindu-te ca a fost palmuit si insangerat. Cum ti-ar fi fost tie daca ai fi vazut scenele acestea? Ai fi fost nepasator? Faceai ceva in favoarea Rastignitului, ca sa-I usurezi suferintele? Iata, poti face acum... Asa iti vei usura patimile grozave si vei fi candva si undeva un mic mantuitor. Cand auzi ca-i pe viata si pe moarte, asta te sperie. Nu te gandesti ca in fond traiesti foarte bine, ai mancare la timp, ai somn la timp, dar ai venit la manastire sa fii mai mult sufletesc decat trupesc si mi se pare ca pe undeva o ducem mai mult trupeste, cum ne convine. Totul e sa faci ce nu-ti convine, pentru ca daca ai renuntat la tine in tot felul, in masura aceea vine Dumnezeu la tine. Sa nu se insele cineva ca se poate si altfel. Deci, dusmanul numarul unu in calea progresului tau duhovnicesc esti tu - renunta la tine! Te-ai lepadat de lume, ai intrat in manastire, dar leapada-te si de tine, frate, de mandria si de pretentiile tale. Scopul venirii la manastire nu este sa fac o legatura administrativa simpla sau falsa intre cel mai mare si mine. N-ar avea nici un scop duhovnicesc, ar fi o adunatura cu scopuri materiale si n-ar forma pe nimeni in sens de ridicare in sus cu harul lui Dumnezeu. Si ne smerim si pentru neamurile noastre. Sa va ganditi la lucrul acesta cand aveti ocazia sa va smeriti, ca o faceti si pentru fiecare din rudele voastre.

In ceea ce priveste relatiile intre vietuitori exista psihologic o dorinta la cate unul sa nu-l lase pe celalalt sa se ridice, doreste sa ramana la nivelul lui. Isi gaseste scuze in greselile celuilalt, se accepta in defecte unul pe altul si se imprietenesc - greseala mare. Tu ai o particularitate a ta, de ce te-ai nivelat cu acela care iti da motive sa te indreptatesti? Mergi dupa harul pe care-l ai tu. Daca poti, sa-i strecori si lui ceva, sa se imbunatateasca ... in tot cazul, daca nu poti, fii linistit ca ai nadejde de mantuire.

M-au intrebat la un interviu de ce m-am facut calugar? "M-am facut calugar sa ma iau la lupta cu Dumnezeu si sa-L birui".

E foarte indrazneata afirmatia... In Vechiul Testament se spune despre Iacov care se lupta cu Dumnezeu - si L-a biruit. Ce inseamna?

Omul este creat dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu. Omul este singura veriga de legatura intre Creator si creatie. I s-a incredintat marea raspundere sa raspunda de soarta creatiei. Daca am afirmat ca ma iau la lupta cu Dumnezeu, n-am folosit o figura de stil... Noi, cei care am venit la manastire, am implinit cuvintele Sfintei Scripturi. Sfantul Vasile cel Mare spune: "Care-i cuvantul cel mai de varf al Sfintei Scripturi sa-l pot ajunge?" si-l remarca Mantuitorul cand spune tanarului bogat: "Vrei sa fii desavarsit? Lasa-ti toate si vino dupa Mine!". Ai lasat toate, te-ai lepadat de lume, dar acum trebuie sa te lepezi si de tine! Omul in societate isi sustine voia sa poata rezolva problemele ce apar... in manastire trebuie sa ne taiem voia libera, deci cu cine te lupti? Cu Creatorul vointei libere! Teoretic e usor, dar practic?... Tot ce se spune despre om, ca poate sa se indumnezeiasca dupa har, eu am incercat si am vazut ca se poate. Unde ma gasesc, ma gasesc ca un om neputincios, dar sunt pe

drum...A-ti taia voia inseamna sa te pierzi in ceea ce ai fost ca personalitate in lume si sa te regasesti in ceea ce este ingerul - de aceea ne numim cin ingeresc.

Si sfaturile mele pentru o serie intreaga de fii duhovnicesti care vin aproape zilnic sa-mi spuna ca vor sa plece la manastire sunt: nu te duci la manastire ca sa gasesti manastire, sa faci tu manastire! Prin felul de a asculta, prin staruinta de a-ti taia voia, prin maniera de a sti sa fii cuminte, tu faci manastire...Efortul de a-ti pastra curatia si saracia nu este atat de grozav, desi nu este usor pentru ca nu este vorba de a renunta tu singur; este vorba de atacurile dracesti cu mare ravna si mare "fierbinteala" si cu mare unitate cu draci sa te puna in situatia de a calca voturile calugaresti.

Taierea voii caracterizeaza varful Sfintei Scripturi care spune:"Vrei sa fii desavarsit?" - desavarsirea o da tocmai aceasta taiere a voii, care este extraordinar de mare lucru.

M-au numit profesor de educatie la manastirea Turnu. Si am anuntat subiectul pentru un an de zile la elevi: Despre Iisus Hristos. Dupa un trimestru au venit comunistii din Ramnicu-Valcea sa-mi schimbe subiectul sa nu mai predau pe Hristos, sa predau A.R.L.U.S. [ARLUS este acronimul pentru Asociația Română pentru strângerea Legăturilor cu Uniunea Sovietică, o asociație al cărei scop declarat era cunoașterea reciprocă și promovarea legăturilor de prietenie dintre România și URSS – n.n.], adica pe dracul. Si eu zic: "Cum? Nu se poate! Toata viata mea am luptat impotriva dracului si acum sa colaborez?" N-am primit. Cu nici un chip. Mi-am dat demisia. Staretul meu, Ghermano, era si el profesor, tot de educatie, dar la alte clase. Si el a primit sa colaboreze cu comunistii. Eram un baiat disciplinat, cand va zic "Staretul meu", va zic ca de un om mare, ca era staretul meu. Am fost sincer cu plecarea la manastire. Mi-am dat demisia de la Scoala. Nu mi-au primit-o. Mi-am dat a doua demisie. Nu mi-au primit-o. Imi dau a treia demisie, si nici nu ma mai intereseaza ca o primiti sau nu o primiti. Si nu m-am mai dus. Cu nici un chip. Pur si simplu Staretul m-a chinuit. M-a mutat din chilia unde eram cu fratii; sub cerdacul lui Mircea la Cozia, acolo unde pietrele erau mucezite din cauza Oltului, ca batea in ele. Eram fericit, va rog sa ma credeti. Dar eram si hotarat: "daca ma da afara ma duc in alta manastire, dar nu plec de voia mea!" Era o mosie de 300 ha pe care erau proprietare sase manastiri, printre care si Cozia, si se situa la 2 km de Caracal in comuna Comanca.

Acolo trimiteau lunar cate un frate din manastire sa supravegheze mosia cu oamenii de la celelalte. in sfarsit, Staretul, ca sa scape de mine, el, care la inceput ma declarase un inger, acum eram un drac, m-a trimis acolo si m-am dus cu mare placere. in sfarsit, niste lucruri mi s-au intamplat acolo! Daca eu n-aveam in viata mea si astfel de intamplari... o frumusete de lucruri... dar cu suferinta! Fara jertfa nu se poate face nimic!

...M-am intalnit cu Parintele Gherontie Balan care mi-a sugerat sa caut sa ajung la Sihadria la Parintele Cleopa. M-am folosit de Parintele Cleopa dintr-un inceput, cand l-am vazut ca slujeste la Sfanta Liturghie incaltat in opinci ... eu, care doream o viata retrasa de modernism... De asemenea l-am apreciat intotdeauna pe Parintele Paisie Olaru. A fost foarte asezat, a fost un mare duhovnic. Zic mare, pentru ca avea o mare dreapta judecata. Nu se grabea sa se repeada la canoane, cand era vorba de marturisire. Avea o cumpanire sanatoasa. Nu se grabea sa respecte un duh al locului, care era foarte aspru in canonisiri. Cumpanea personal dupa om, dupa pocainta, dupa intensitatea inimii. Nu e vorba de a aplica canoanele asa cum sunt. Ele au elasticitatea lor. Chiar Sf. Vasile cel Mare in canonul 74, da aceasta libertate duhovnicului, sa aprecieze personal penitenta care trebuie aplicata celor care se spovedesc. Nu-l interesa marturisirea in sine, canonisirea in sine, ci salvarea fiintei omenesti. Caci zice Sf. Ioan Gura de Aur: "Ani vrei sa-i dai? Nu! Vindeca-i rana!"Acesta este scopul. Sa-l ajuti sa se mantuiasca pentru ca Hristos, daca este vorba, nu a venit sa anihileze fiinta omeneasca, ci a venit sa o transfigureze. Nu se pune problema unei chinuiri pentru mantuire, ci a unei stari de prezenta continua, intr-o cautare a lui Dumnezeu cu inima...

Prin urmare, pe Parintele Paisie il caracteriza o foarte mare dreapta judecata si mai ales, il caracteriza iubirea fiilor duhovnicesti, cu care se identifica.

Imi amintesc cand am plecat (la putin timp dupa stabilirea in Sihastria) in asa-zisa pustie. Era o iarna foarte grea si eram frate de manastire, recunoscut de cei din obstea Sihastriei. In sfarsit am plecat intr-o forma foarte tainica, fata de ceilalti parinti. O zapada mare de tot, a nins 13 zile neintrerupt zi si noapte. Si la plecare Parintele Paisie mi-a dat 18 bucati de zahar.

Mai tarziu i-am scris Parintelui Cleopa de acele 18 bucati de zahar. Si mi-am pus de atunci problema mereu. De ce el mi-a dat zahar, cand Parintele Cleopa imi daduse o traista de pesmeti, ca singura mea hrana? Si sigur m-am gandit ca te mai si indulceste in amarul acesta al singuratatii, al pustiei - mai ales ca era si un moment foarte greu, era o zapada foarte mare. Si i-am spus Parintelui Cleopa si spun mereu, ca: aceste bucati de zahar nu s-au terminat nici acum!

Cand m-am dus la Sihastria sa-l vizitez, cu putin timp inaintea mortii, era in pat. Am fost anuntat ca vin si ca vreau sa-l vizitez. Statea intins in pat si am ingenuncheat ca sa fim la acelasi nivel. Nimic nu s-a spus atunci, nici macar "blagosloviti" unul altuia, ci mi-a zis: "Am pacatuit, sunt hot, sunt curvar, sunt mandru!" si a inceput sa-mi spuna la pacate dintr-o data,

iar eu asistand la marturisirea acesta, am zis la randul meu: "Asa am facut si eu, asa am facut, asa am facut si eu...!" Asta a fost ultima noastra intvedere. Pe Parintele Paisie il pomenesc cu multa placere. Nu a fost numai un simplu Parinte, ci a fost si un mare traitor, dragii mei. Sa purtam grija pomenirii lui.

- Unde ati primit tunderea in monahism?

Patriarhul era plecat. Si atunci l-au contactat telefonic: "il calugarim pe fratele Anghel?". "Calugariti-l imediat!". Si am spus: "Pe seama Manastirii Sihastria, nu pe a Manastirii Antim!". La slujba de tundere in monahism Parintele Sofian a citit rugaciunile si Parintele Benedict m-a tuns, iar nasul - Parintele Petroniu, pe care nu eu mi l-am ales, a tras la sorti numele de Arsenie.

Am sculptat niste cruci - mai facusem niste sculpturi - caci ma gandeam: "Sa-mi faca altul crucea de calugarie?". Si atunci am facut o cruce de calugarie exact ca a mea si Parintelui Petroniu. Eu, atunci, eram in serviciul Institutului Biblic si ma ocupam de sculptura, si de grafica.

1101

Fiind in biserica, in mantie, m-am dus la strana sa vad cand se sarbatoreste Sfantul Arsenie si l-am gasit pe 8 mai, o data cu Sfantul Apostol Ioan Evanghelistul. Dar ziua in care am fost calugarit era 26 septembrie: tot Sfantul Ioan Evanghelistul!

Diacon m-au hirotonit, la Calamfidești, langa Radauti, iar preot - la o manastire de maici langa Botosani, la Gafton (pentru ca acolo era slujba arhiereasca). Hirotonia intru preot am primit-o exact la un an dupa calugarie, 26 septembrie 1950, ziua pomenirii Sfantului Ioan Evanghelistul, Apostolul iubirii. Lucrul acesta m-a incurajat foarte mult si nu l-am considerat fara semnificatie in marea raspundere preoteasca si calugareasca.

Un frate al meu dupa trup, dupa ce am fost calugarit si a vazut aspectul ceremonial de acolo, a venit la chilia mea si m-a intrebat asa: "Parinte, am voie sa mai vorbesc cu Sfintia ta?" El era mai mic decat mine ca ani si nu era invatat, era un baiat crestin, traitor. Si i-am raspuns: "Ai voie, dar sa tii cont ca eu nu prea am voie!"

¹¹⁰¹ Coperta 1 (din cartea „Singur Ortodoxia”): Crucea de călugărie a părintelui Arsenie Papacioc.

- Ce amintiri v-au ramas de la "Rugul Aprins"?

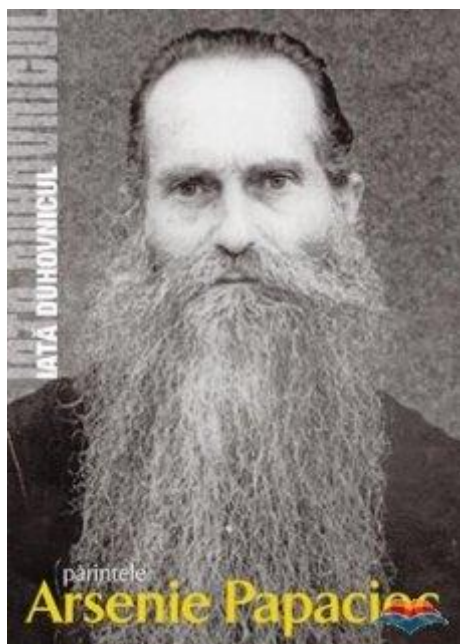
Acolo, la Antim, se discuta foarte mult despre rugaciunea lui Iisus. Aveam "Sbornicul" adus de un ieromonah rus, Ioan Kulaghin. Noi ii spuneam "Ioan cel strain". Eram foarte influentati de el, caci era un mare traitor. Si mai era acolo un Parinte, Gheorghe Rosea, de asemenea mare traitor, care, cand a vazut crucea de calugarie pe care o sculptasem, a spus ca imi da un "Sbornic", numai sa-i fac si lui o cruce. I-am zis: "Nu iau nici un Sbornic, nu fac nici o cruce. Pentru ca nu sunt de acord cu ce se discuta aici.

Prea multa vorba despre rugaciunea inimii. Rosteste-o tainic si taci! Asta e tot. Pentru ce trebuie sa asteptati indicatii? N-ai simtit nici pana acum ca tu esti omul lui Hristos?" Si a venit un tanar la mine, a batut la usa la chilia mea si a zis smerit: "Saru mana, parinte! Vreau sa-mi dati si mie Sbornicul." Iar cartea nu exista decat in doua-trei exemplare in tot Bucurestiul. A aparut acum, dar atunci nu era de gasit. Iar eu ii zic: "Da, va dau cu placere!" Si am luat o pereche de metanii si i-am dat-o. Ii zic: "Poftiti! Taci si zi! Aceasta este Sbornicul!". Nu ignoram "Sbornicul", dar eram nitel pornit pentru a zice rugaciunea, pentru a o trai cu orice chip. Acesta a fost punctul meu de vedere: o tacere adanca inseamna o rugaciune adanca! "Taci si zi!" Nu te va mantui faptul ca tu ai fost intr-o imprejurare induhovnicita cu exemple si cu citate extraordinare, nemaiintalnite, asa ca sa satisfaca numai ratiunea ta. Nu te mantuiesti! Asta este una din marile greseli care se face de catre lumea care si-a pus sincer problema: abandoneaza intr-o oarecare masura si nu tintesc cu orice chip la idealul cel mai inalt, cucerirea vesniciei in fiecare zi, in fiecare clipa daca se poate! Se multumesc cu realizari foarte mici, care de fapt nu sunt realizari. Pentru ca, daca nu esti stapan pe tine, n-ai o acoperire in ceea ce esti. Ca sa poti sa rezisti, trebuie sa fii sincer pe o pozitie de smerenie cu orice chip. Numai atunci poti sa lovesti cu orice chip pe draci si sa stai de vorba cu slabiciunile tale. Nu te poti realiza imediat, dar sa fii mereu pe pozitia de a lupta impotriva patimilor.

Si atunci am avut o intalnire, adica m-am dus la Parintele Daniil (Sandu Tudor), cu o treaba in chilia dansului. Statea in clopotnita. M-am dus acolo cu sfiala, ca il respectam noi toti, acolo, dar eram liberi, stiti. Eram Fratele Anghel atunci. Si mi-a spus asa: "Frate Anghel, plangi?" Zic: "E un lucru asa de mare ce ma indreptateste sa intreb: "Sfintia voastra plangeti?", "Da!" raspunde el. Zic: "Nu va separati, sunteti mai putin ortodox!" Mi-am luat curajul sa vorbesc fata de un parinte care era o mare valoare. "Pentru ca nu stiti sa taceti, sa pastrati valoare Vesnica plansului dumneavoastra!". A tacut si mi-a facut o reclama ... pe-acolo, prin manastirea Antim si de-atunci ma numeau "Arsenie, omul lui Dumnezeu". Acum nu va mai spun ca toti oamenii aceia care erau divini, ce sa va mai spun, luati asa pe rand toti, ca erau destui: Parintele Benedict Ghius, Parintele Sofian, Petroniu, Parintele Agaton (Sandu Tudor) erau oameni de care te foloseai numai daca le vedeai miscarile, chiar daca nu asteptai nici un raspuns. Nu erau multumiti cu ce spun, se cunostea ca doreau sa spuna intr-un cuvant tot ce exista, tot ce se poate spune. Daca erai receptiv la astfel de patrundere a sufletului celui din fata ta, inseamna ca Dumnezeu are pretentii de la tine, ca deja ai o mare raspundere. Punctul meu de vedere pe care l-am exprimat la Antim nu era de a teoretiza, ci era de a trai. Si am ramas cu el. Si astazi imi spun mie si altora tot asa.

[Iată duhovnicul: părintele Arsenie Papacioc](http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc)¹¹⁰²

¹¹⁰² <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

II. duminică, 19 iulie 2015

III. Viața necenzurată a Părintelui Arsenie Papacioc – Apostolul iubirii al Neamului românesc

Copilăria – “Eram eu mic, dar gândeam mai bătrânește”

Părintele Arsenie, pe numele de botez Anghel, s-a născut în anul 1914, într-o zi de mare praznic, la 15 august, praznicul Adormirii Maicii Domnului. S-a născut din părinții binecredincioși, Vasile și Stanca, în comuna Perieți, satul Misleanu, județul Ialomița. Tatăl, Vasile, era agent sanitar peste șase sate și unul dintre principalii ctitori ai bisericii din sat. Numele de Papacioc i se trage de la tatăl bunicului, care a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. Și pentru că era „popă” cu cioc, i s-a spus Papacioc, dar numele original era Albu.

Încă din copilărie Părintele Arsenie era foarte evlavios, fiind atras de bogăția spirituală a Bisericii. Părintele însuși mărturisește: „Datorită educației din familie am conștientizat încă de mic prezența lui Dumnezeu lângă noi. Și asta mi-a ajutat enorm. **Eram eu mic, dar gândeam mai bătrânește.** Mergeam la biserică, eram singur din familie care postea...”^[1].

Micul Anghel nu era un copil ca oricare, el se deosebea de ceilalți printr-un comportament smerit și care nu căuta să iasă în evidență cu nimic, ba de cele mai multe ori cedând în fața lor. Părintele povestește cum într-una din zile, copiii din satele vecine, care obișnuiau să sară la bătaie, l-au încolțit și cu o

crenguță de salcâm cu ghimpi i-au însângerat picioarele. Cu toate că putea să profite de autoritatea tatălui său, micul Anghel nu s-a grăbit să-i pârască pe rău-făcătorii lui. Și-a zis întru sine că mai bine să rabde decât să se îndreptățască, **simțind, de la acea tânără vârstă, că răzbuarea nu este plăcută lui Dumnezeu.** Talentul său de artist i se conturează încă de pe acum. Căci fiind în clasa I a școlii primare, unde a luat premiul I, compune poezii și învață meșteșugul sculpturii. Tot în școala primară este primit ca membru al revistei Vraja unde fratele său mai mare era redactor.

Până la vârsta de 20 de ani, tânărul Anghel practică diverse sporturi și obține unele medalii la întrecerile interșcolare din București, fiind primul la viteză și al doilea la sărituri. Părintele mărturisește că mișcarea din tinerețe l-a ajutat foarte mult în viață, antrenându-i spiritul vigilent și o stare de prezență continuă pe care o recomandă tuturor. Renumit fiind pentru viteza sa la alergări, Anghel este poreclit Pantera blondă deoarece într-un meci de fotbal, fiind în mare viteză, a sărit peste un jucător neputând să-l ocolească altfel.

Tinerețe legionară

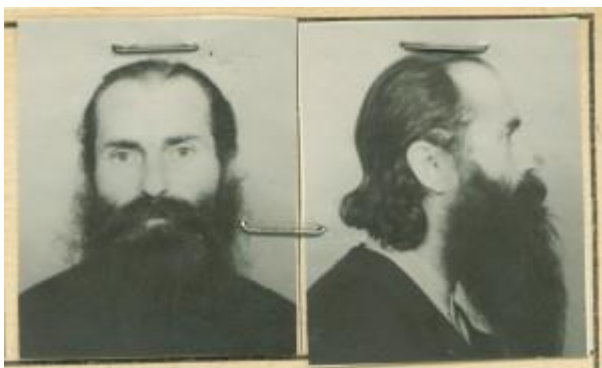
După ce absolvă Școala de Arte și Meserii din București, pătruns de un puternic sentiment naționalist, înflăcăratul Anghel intră în Mișcare a Legionară, fiind captivat de personalitatea căpitanului Codreanu și de mulți alți intelectuali mistici ai Mișcării. Doritor de luptă pentru frumusețea unui adevăr, în fruntea căruia se afla Arhanghelul Mihail, Părintele Arsenie se implică trup și suflet în cadrul Mișcării Legionare, **evidențiindu-se printr-un deosebit simț organizatoric și calități de bun strateg**. Este repede remarcat de Codreanu, căpitanul Mișcării, și primește rang de instructor legionar. Adeseori când era întrebat despre Mișcarea Legionară, Părintele Arsenie obișnuia să răspundă: „N-ai să pricepi, dar un lucru trebuie să înțelegi și să te temi: patronul Mișcării Legionare este Arhanghelul Mihail și i-am spus troparul: Unde umbrează darul tău, Mihaile Arhanghele, de acolo se gonește toată lucrarea diavolului, că nu suferă să rămână lângă lumina ta Lucifer, care a căzut din cer. De aceea ne rugăm ție: săgețile lui cele de foc îndreptate cu vicleșug împotriva noastră, stinge-le prin mijlocirea ta, vrednicule de laudă, Mihaile Arhanghele”.

Răspunderea de român îl costă

După terminarea stagiului militar, Anghel pleacă la Brașov, și se angajează la fabrica de armament Malaxa, unde maistrul șef era chiar fratele său, Radu. Datorită activității sale legionare, **în decembrie 1938 este arestat sub Carol al II-lea și trimis în lagărul de la Miercurea Ciuc**, unde era închisă toată floarea intelectualității românești. Este eliberat în 1940 și participă la înlăturarea lui Carol al II-lea de la putere. Activează ca secretar al unui avocat în comuna Zărnești din județul Brașov. Datorită darului său oratoric, neînfricatul Anghel **ajunge degrabă simpatizat de locuitorii comunei care îl și alege primar**. „În trei zile am scos toți ungurii de acolo, asta am făcut în primul rând” – povestește Părintele Arsenie. „Revenise axa: Budapesta-București-Zărnești. Bineînțeles că nu m-am jucat cu viața mea, dar aveam o răspundere de român”.

Această răspundere de român avea să-l coste însă enorm de mult pe acest tânăr înnobilit cu calități creștinești, capabil de un sacrificiu și jertfă fără margini.

Arestat sub regimul Antonescu

În 1941, după rebeliunea înscenată de Antonescu și germani, Părintele Arsenie este arestat din nou alături de toți ceilalți capi ai Mișcării Legionare. Este judecat de către Tribunalul Militar Brașov și condamnat la șase ani de închisoare. Acești șase ani avea să-i petreacă în închisoarea Aiudului, unde ia contact cu mulți dintre trăitorii mistici ai Mișcării Legionare, alături de care a format un grup de rugăciune neîncetată, ce avea puterea să coalizeze și să îmbărbăteze multe suflete prin calea credinței în Hristos. Aici îi încolțește în inimă dorința de curățire și desăvârșire prin viața monahală, prin lepădarea tuturor celor lumești spre unirea cu prea frumosul mire Hristos. Avându-l sfetnic în suferință și prieten devotat pe Părintele Marcu de la Sihăstria (Costică Dumitrescu), zis Fa-

chirul, tânărul Anghel avea să treacă prin închisoare ca printr-o grădină a Raiului. Considerând monahismul ca cel mare lucru în creația lui Dumnezeu, mai presus chiar și de tainele îngerești, tânărul cu un nume de înger ardea de râvna de a intra în mănăstire.

Intră în viața monahală

„M-am făcut călugăr ca să mă iau la luptă cu Dumnezeu și să-L birui”

Eliberat în septembrie 1946, fratele Anghel se hotărăște să își dedice viața Mântuitorului Iisus Hristos. Îndrumat de un colporator care cunoștea toate mănăstirile, tânărul Anghel ajunge la metocul mănăstirii Frăsinei. „Bătrânul Simeon, starețul Mănăstirii Frăsinei, mi-a zis: Nu te primesc, frate. Te văd că ești nițel mai învățat și nu te pot pune la boi. Și atunci ce-o să zică frații: pe acesta îl ții la cancelarie, iar pe noi ne pui la greu! Starețul a greșit în aprecierea lui, însă nici eu nu puteam să-i dovedesc nebunia mea pentru Hristos”.

De aici pleacă mai departe spre mănăstirea Cozia, unde este bine primit de frații de acolo. Este rânduit paraclisier și deprinde repede rânduiala mănăstirească. Tot aici a sculptat și ușile împărătești de la bolnița mănăstirii. Exersând ascultarea și tăierea vocii, Părintele se silea să dobândească virtuțile călugărești în desăvârșirea lor. „În mănăstire trebuie să ne tăiem voia liberă, spune Părintele, deci cu cine te lupți? Cu Creatorul voinței libere! Teoretic e ușor, dar practic?! Tot ce se spune despre om, că poate să se îndumnezeiască prin har, eu am încercat și am văzut cât se poate. A-ți tăia voia înseamnă să te pierzi în ceea ce ai fost ca personalitate în lume și să te regăsești în ceea ce este îngerul – de aceea ne numim cîn îngeresc”.

Remarcat pentru calitățile sale intelectuale, fratele Anghel este numit profesor de educație civică la mănăstirea Turnu. Încă de la început, Părintele le-a anunțat elevilor subiectul pentru un an de zile: despre Hristos. După primul semestru au venit comuniștii la el să-i schimbe subiectul, îndemnându-l să predea materialismul și doctrina comunistă. „Să predau ALRUS, adică pe dracul. Și eu zic: Cum? Nu se poate! Toată viața mea am luptat împotriva dracului și acum să colaborez?” Astfel, Părintele își dă demisia din catedra de profesor chiar dacă starețul se împotriva, obligându-l să pactizeze cu regimul comunist.

De aici începe un șir de prigoniri și defăimări ale starețului la adresa fratelui Anghel. „Eram fericit, vă rog să mă credeți. Dar eram și hotărât: Dacă mă dă afară mă duc în alta mănăstire, dar nu plec de voia mea!” Mănăstirea Cozia era așezată pe o moșie de 300 de hectare și se situa la 2 km de Caracal, în comuna Comanca. Acolo trimeau lunar câte un frate din mănăstire să supravegheze moșia și muncitorii care o lucrau. Starețul, ca să scape de Anghel, l-a trimis la Comanca să îngrijească recolta. Fratele Anghel primește cu multă bucurie ascultarea și pleacă spre Comanca. Aici avea să întâmpine multe lipsuri, greutăți și neplăceri. Are parte însă și de multe mângâieri și bucurii duhovnicești. Printre acestea se număra și întâmplarea cu capra. Părintele obișnuia să se roage în magazia plină cu grâne. Iarnă georoasă și lupii de afară au înspăimântat însă și capra Părintelui, care țipa cu disperare să intre și ea în magazie. „Nu puteam că erau boabe pe acolo pe jos și trebuia să mă ocup de ea. Și am băgat-o, am luat-o așa de un corn și de ureche și am tras-o lângă mine, să stea cuminte.

N-am avut de lucru... am îngenuncheat-o pe genunchii dinainte, ca s-o imobilizez. Și îmi făceam rugăciunile. Când m-am dus a doua zi, capra a venit și s-a așezat singură în genunchi ca rândul trecut. Vă dați seama unde mă trimisese Gherman, starețul, la ce mare fericire?"

La Sihăstria

*La Comanca este sesizat de Părintele Gherasim Iscu (cel care avea să fie martirizat în temnițele comuniste), starețul mănăstirii Tismana, care era uimit de faptul că o așa personalitate ca Părintele Arsenie este ținută închisă sub obroc, într-un loc neștiut de nimeni. Este trimis de ascultare la schitul Cioclovina de lângă Tismana, la 4 km în munte. Aici Părintele se ocupa cu albinăritul, dar ascultarea era destul de anevoioasă, deoarece stupii erau greu de păzit de urși și de lupi. „**Luam tava noaptea, băteam și fu-***

geau urșii. Nu mă lăsam deloc: am făcut o grădiniță acolo și udam grădina”. Lupii însă aveau să-l păzească pe Părintele Arsenie de o nouă arestare, deoarece, datorită lupilor, securiștii nu au putut trece să-l aresteze. Ajutat de Părintele Gherasim Iscu, fratele Anghel este chemat de mitropolitul Firmilian să predea ca profesor spiritual la seminarul din Craiova. Însă nu a apucat să îndeplinească această ascultare, deoarece la presiunile Securității, mitropolitul Firmilian este silit să îl îndepărteze din seminar. Ajunge la mănăstirea Sihăstria, pentru a cere sfatul Părintelui Cleopa, la începutul anului 1949. De teama Securității, alungat din orice mănăstire, prigonit de „frații” săi, aici părinții l-au primit cu bucurie și l-au rânduit bucătar. Dragostea și mărimea de suflet a fratelui Anghel, i-au cucerit repede pe frații și părinții obștii de la Sihăstria. Părintele își amintește cu drag: „Îi întrebăm pe frați dacă le place mâncarea, la care ei răspundeau: Nu ne place, frate Anghel, dar ne e drag de frăția ta”. Între fratele Anghel și Părintele Cleopa se leagă o strânsă prietenie duhovnicească. Părintele Cleopa îl avea la mare evlavie și îl punea adesea să predice sau chiar să îi țină locul în mănăstire, atunci când Părintele era plecat sau dus cu oile.

Rugător aprins la mănăstirea Antim: Arsenie – omul lui Dumnezeu

Nu apucă însă să se bucure prea mult de liniștea de la Sihăstria, pentru că, datorită talentului său în desen și sculptură, este chemat, spre sfârșitul anului 1949, la Institutul Biblic din București, unde desena și sculpta în miniatură. Era stabilit la Mănăstirea Antim, alături de mari duhovnici trăitori și intelectuali, precum: Părintele Petroniu Tănase, Părintele Daniil Sandu Tudor, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Sofian Boghiu. Aici îi rânduește Dumnezeu mănăstirea de metanie, chiar dacă el cu sufletul era tot la Sihăstria și astfel este călugărit cu numele Arsenie (pe care l-au tras la sorți) de către Părintele Benedict, naș fiindu-i Părintele Petroniu. Părintele depune jurământul monahal în ziua de 26 septembrie, la pomenirea Sf. Ioan Evanghelistul, Apostolul iubirii, față de care păstra o deosebită evlavie și care avea să îl ocrotească cu harul său de aici înainte. Se știe că mai presus de toate, Părintele Arsenie prețuia virtutea iubirii și propovăduia iubirea,

cu inima sa caldă, pe tot pământul acestei țări binecuvântate și mult asuprite, prin lume și prin mănăstiri, prin pustietăți, prin canale și prin închisori.

Aici, la Antim, participă la întrunirile mistice ale Rugului Aprins, alături de oameni de înaltă trăire, precum Vasile Voiculescu sau Părintele Stăniloae, întruniri duhovnicești, care au atras mii de tineri studenți. Nu era însă întotdeauna de acord cu liderii acestei mișcări a Rugului Aprins. De pildă Părintele Arsenie nu era de acord cu prea multă teoretizare a rugă-

ciunii inimii, și în loc de manualul de rugăciune, care era Sbornicul, indica un metanier mai degrabă, punând accentul mai mult pe trăire decât pe teoretizare. „Prea multă vorbă despre rugăciunea inimii – le atrăgea smerit atenția Părintele. Rostește-o tainic și taci. Asta e tot! Pentru ce trebuie să aștepți indicații? N-ai simțit nici până acum că tu ești omul lui Hristos”? Și de atunci îi rămăsese porecla Arsenie, omul lui Dumnezeu!

Profesor spiritual la Seminarul de la Neamț, activitatea misionară de preot

Îndeletnicindu-se cu sculptura în miniatură, Părintele Arsenie începe să aibă probleme cu vederea. Acesta este de fapt și un pretext de a cere ieșirea din eparhie și revenirea la mănăstirea Sihăstria. Cererea i se aprobă și revine astfel la mănăstirea lui de suflet, Sihăstria. După puțin timp, la insistențele și recomandarea Părintelui Cleopa, este hirotonit diacon la mănăstirea Calafindești, lângă Rădăuți și exact la un an după călugărie, tot de praznicul Sf. Ioan Evanghelistul, pe 26 septembrie, este hirotonit întru preot la mănăstirea Agafton. Chiar dacă nu și-a dorit preoția, ca unul ce iubea mai mult smerenia și prefera să rămână un monah anonim, Părintele Arsenie prinde curaj sub ocrotirea marelui Apostol al iubirii și se dedică trup și suflet acestei vocații – preoția și duhovnicia.

Harul său duhovnicesc și pedagogic nu este lăsat în umbră și este numit profesor spiritual la seminarul mănăstirii Neamț. Aici slujea zilnic Sfânta Liturghie și se ocupa de educarea și formarea tinerilor seminariști, viitori preoți. Părintele povestește o întâmplare miraculoasă petrecută în timpul unei Sfinte Liturghii, în care le explica elevilor proscomidia și cum se săvârșesc Sfintele Taine. În timp ce le explică faptul că datorită necredinței preotului Sfintele Taine se pot transforma în carne și sânge și care este rânduiala canonică în astfel de situații, diaconul cu care slujea, era cuprins de îndoială în privința celor relatate de Părinte. „Ce gândea diaconul cu care slujeam, că tocmai în momentul acela consuma Sfintele? Că n-o fi chiar așa cum spune Părintele Arsenie! **Și s-a umplut gura de sânge, carne în loc de pâine, el a căzut jos și potirul pe proscomidiar...** Eu eram la un metru jumătate de ușa diaconească, pentru că era paraclisul mai mic. M-am întors și l-am muștrat și și-au revenit în chipul pâinii și al vinului... El s-a îndoit, nu trăia prin credință. Dar pentru care motiv te pregătești pentru preoție”?

Egumen la mănăstirea Slatina

În 1950, la cererea Patriarhului Justinian, Părintele Cleopa este chemat să întemeieze o obște monahală la mănăstirea Slatina de Suceava. Părintele Cleopa acceptă cu condiția să fie însoțit de prietenul și sprijinul său de nădejde, Părintele Arsenie. Astfel Părintele Arsenie este numit egumen la mănăstirea Slatina, iar părintele Cleopa – stareț peste 120 de călugări. „Nu era mănăstire – mărturisește Părintele Arsenie – era o Academie! Cu teologi mari ca: Părintele Dosoftei, Întâlnitul Antonie, Părintele Gherontie, Părintele Emilian, mare duhovnic...

Nu oameni cu titluri din acestea academice, nu ăștia sunt oamenii lui Dumnezeu!” În scurt timp mănăstirea Slatina ajunge mănăstirea cu cea mai renumită viață de obște din țară, un model de viață duhovnicească, dragoste și armonie, din care se inspirau toate celelalte mănăstiri.

Pe lângă celelalte calități și virtuți călugărești, smerenia, dragostea, nevoința, ascultarea, Părintele Arsenie era și un neînfricat mărturisitor, luptător pentru dreptate și adevăr. Iată un exemplu relevant, relatat de Părintele: „S-a ivit o neînțelegere în timpul ăsta cât eram la Slatina cu Părintele Cleopa care era stareț, datorită amestecului cu intenții speculative ale exarhului locului... Fiind în altar, ne-am luat la ceartă – era o ceartă de duhovnici. Zic: Părinte Cleopa, de ce ai susținut așa?

A intervenit Părintele Emilian: Dragostea îndelung rabdă, se milostivește, nu se aprinde de mânie...! Zic: Așa este, dar se bucură numai de adevăr! Au rămas mirași cei care erau de față”.

În pustie, împreună cu Părintele Cleopa

Arzând de dragostea pentru Hristos și de nevoințe mai înalte, Părintele Cleopa se retrage la pustie în munții Stânișoarei, de pe lângă Slatina, nu însă fără prietenul său, Părintele Arsenie. Chiar dacă era „pustnic din întâmplare”, așa cum obișnuia să se smerească Părintele Arsenie, și iubea mai mult viața de obște, a dragostei de frați, decât pe cea aspră a pustiei, ține totuși pasul alături de Părintele Cleopa în nevoințe și singurătate. Despre experiența pustiei Părintele Arsenie consemnează: „N-am cedat, mi-a ajutat Maica Domnului, mi-am ținut poziția pustnicească. Pustia este un lucru de foarte mare laudă. Trebuie să înțelegem că rugăciunile unui pustnic ajută lumea enorm de mult. Nu există pustnicii valabile dacă nu ai toată lumea așa cum este ea în inima ta! Eu nu eram în măsura unui pustnic... **Trebuie să te duci ca un erou în pustie, după ce ai biruit lumea**”.

Pustia îl învață pe Părintele să înțeleagă glasul naturii și mișcările ei, dar și să fie exigent cu sine însuși spre a face față luptei cu diavolul, care uneori se dă corp la corp în pustie. „În pustie, ne spune Părintele, problemele erau acestea: să-l poți ține la distanță pe diavol. Se atinge de tine dacă te are la mână cu ceva. Nu se poate rezista decât dacă te stăpânește o

autentică smerenie. **O smerită smerenie.** Niciodată nu te vezi smerit. **Smerenia este arta de a sta la locul tău.** Și aș putea să spun cu îndrăzneală că: *N-am fost în pustie! Atât numai că suportam rigoarea iernii care era grozavă, nu vedeai lumea, erai în pustie dar nu asta însemna pustia. Pustia înseamnă cu orice chip o stare de dincolo de ființa omenească, dincolo de socoteli omenești înalte, pentru că viața duhovnicească nu este o viață calculată, este o viață trăită fără cuvinte.*

Presimte din nou arestarea

„Cine fuge de prigoană, fuge de Dumnezeu, spune Sf. Teodor Studitul. Biserica are nevoie de prigoane, pentru că te trezesc, te țin prezent și în luptă”.

Fiind încă împreună cu Părintele Cleopa în pustie, sunt prinși în pădure de o furtună puternică. Părintele Cleopa dormea sub un brad iar Părintele Arsenie sub alt brad, la distanță de circa 2 metri, când un șarpe iese dimineața de sub culcușul unde dormea Părintele Arsenie. La scurt timp după ce s-a ridicat, la sfatul Părintelui Cleopa, a trăsnit și bradul, sfărâmându-se. „Am avut o presimțire că mă arestează. M-au arestat într-adevăr”.

Căutat de 89 de ofițeri și 3 camioane, Părintele este ridicat de la Slatina, chiar la terminarea slujbei de noapte, la care a slujit. „Iar eu le-am spus așa: **S-a cutremurat muntele și a ieșit un șoarec!** Puteați să-mi dați un telefon și veneam singur. Ce vă trebuia teatrul ăsta?” Și m-au dus la Miliția din Suceava.

anchetă necruțătoare și detenția cea mai cruntă

„Sunt sigur că îngerii din ceruri erau geloși pe noi, pentru că ei nu au această suferință dincolo de firea noastră”

Dacă în pustie era nemulțumit că nu ajungea să Îl cunoască și să Îl iubească pe Dumnezeu după cum ar fi vrut, simțindu-se lipsit de acea smerenie jertfitoare, după care mereu râvnea, temnița, cu toate torturile și umilirile ei, avea să i-o ofere, după cum însuși mărturisește: „În închisoare, omul se apropie foarte mult de divinitate, pentru că oricine este înțepat, vrea să

scoată ghimpele. Iar acolo instrumentul cu care putea fi scos ghimpele nu era decât Dumnezeu! La El apelam... Nimic nu te poate elibera decât conștiința ta că ești pe cruce și s-o accepți cât se poate mai mult... Desăvârșit – e mai greu... Numai Mântuitorul a acceptat-o desăvârșit”.

Anchetat în beciurile Securității de la Suceava, pe un motiv nefondat că „a scris mult”, i se fabrică un dosar din care să reiasă activitatea sa legionară din cadrul grupului Rugul Aprins. Legat la ochi toată noaptea, într-o cameră în care abia mai încăpea, are bucuria sufletească însă să îl întâlnească în aceeași cameră de tortură pe Părintele Marcu Fachirul, prietenul său de la Sihăstria, pe care poate Părintele Arsenie l-a prețuit cel mai mult.

De la Suceava sunt transportați a doua zi, tot legați la ochi, tocmai la București, unde se judecă procesul. Părintele nu se lasă cuprins de frică nici de data aceasta, ci mai mult, are puterea să îi înfrunte eroinic pe anchetatori: „Ancheta a durat 90 de zile și a fost foarte nesuferită. Bătaii, ciocniri, mă trăgeau de barbă în tot felul... Pană la urmă s-a speriat și anchetatorul. Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știi ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”

A fost condamnat la 40 de ani muncă silnică, pentru a fi siguri că nu va mai fi eliberat și de astă dată. Dar planurile lui Dumnezeu erau altele.

Temnița Aiudului – cerul pe pământ

Odată cu Părintele Arsenie, au mai fost arestați și Părintele Stăniloae și Vasile Voiculescu, față de care Părintele nutrea un mare respect și căruia i-a fost și duhovnic. Cea mai mare parte a Aiudului o petrece la Zarcă, unde erau închiși în regim de exterminare cei mai puternici și necompromiși dintre deținuți. Părintele însuși socotește o minune faptul că a supraviețuit acestui regim de exterminare, în urma căruia mureau majoritatea. **Dar nu numai că a supraviețuit, dar simțea celula cer, și nicidecum durere.**

„Secretul ăsta era: prezența lui Dumnezeu continuă, știind pentru ce suferi. Asta ca o scuză materială, ca un autodialog, ca să zic așa, dar lucrul acesta nu se raționaliza: trăiam pe Dumnezeu, eram în cer. Nu puteai face teatru acolo; în foc, nu poți să spui: mai așa sau așa; e foc, arzi pe toate părțile fără să te mistui. Sau te mistui încet, încet... Lucru foarte greu de înțeles și de prezentat: simțeau că e un har foarte ascuns, care pălea sabia dușmanului, ceea ce m-a făcut să spun: „Dumnezeu dă formă clipelor istoriei!” Acesta era un semn pe care poate nu l-ar înțelege lumea. **Descopereai frumusețea și Dumnezeu din om, descopereai lucrurile acestea – simț de mare finețe, care există în om când ești prezent. Dacă nu ești prezent, cazii, ești vândut. Nu aveai ce să cedezi, nu ne jucam**

cu viața. Aici, la Aiud, nu se mai punea problema Mișcării Legionare, voiau să ne dărâme complet din credința în Hristos. Acesta a fost obiectivul lor mai înalt decât celălalt”.

De aceea Părintele contracara tot cu rugăciunea, pentru că de ea se temeau cel mai tare. Este binecunoscut curajul Părintelui Arsenie atunci când spovedea prin morse pe deținuți, cu o sfoară legată la gât în loc de epitrahil, sau când săvârșea Sfânta Liturghie aproape zilnic: „Aveam o bărdică cu apă și 300 grame de pâine de orz. Considerăm bărdica drept potir și treceam prin toate momentele Sfintei Liturghii. Pe urmă împărțeam pâinea aceea la deținuți și le spuneam: Nu pot să spun că este Sfânta Împărțășanie, fiindcă sunt destule elemente lipsă, dar că este mai mult decât anaforă v-o pot spune!”

Pentru aceste fapte Părintele era trimis des la răcitorul Aiudului. „În închisori a fost un regim de exterminare, în primul rând cu o foame nemaiîntâlnită, eram uscați, așchie. M-au

băgat adesea la răcitor, unde era moarte sigură. Eram într-o haină subțire și ne băgau iarna; acolo era primejdie și vara. Răcitorul era o celulă frigorifică, ciment peste tot, înaltă de cinci metri; nu aveai voie să stai jos; Noi nu aveam putere nici să suflăm”.

Încercând să vadă dacă este reeducat și „vrednic” să fie eliberat, anchetatorul îl întrebă:

- Vorbește-mi de existența lui Dumnezeu! – spune colonelul.

- Dumneavoastră, la vârsta aceasta, îmi puneți o întrebare de școala primară? Ochii cu care vedem, inima care ne ține-n viață și care iubește sunt daruri omenești sau de la Dumnezeu? Acestea dovedesc existența lui Dumnezeu. Însuși faptul că suferim aici și încă mai trăim este un argument.

Văzând că este înfrânt, a întreat:

- Care este ultimul tău cuvânt?
- Sunt gata să mor pentru ce spun!
- Luați-l de aici! Gata!

Eliberarea

După ce își ispășește în total 14 ani de închisoare și trece și prin închisorile de la Brașov și Jilava, Părintele Arsenie est eliberat în 1964. Surghiunul nu este însă încheiat pentru Părintele Arsenie, deoarece este alungat din mănăstire în mănăstire.

„După ce am fost eliberat din închisoare, nu eram primit de nicio mănăstire. Patriarhul Justinian mi-a sugerat ideea să merg la Cluj la parohie, unde erau posturi rămase vacante din perioada interbelică. Am

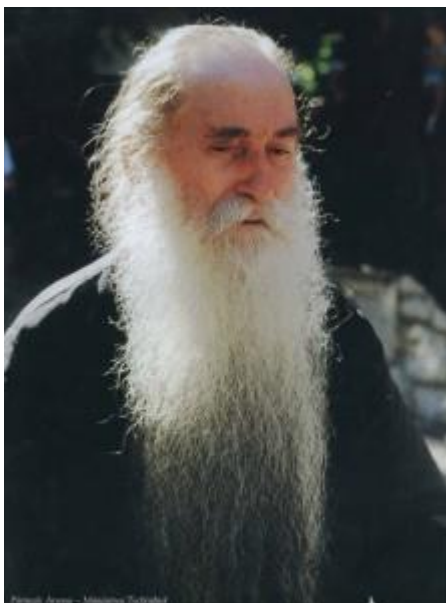
slujit ca paroh doi ani de zile, la parohia Filia de Jos și Filia de Sus. Am fost numit stareț la Mănăstirea Cheia din județul Prahova. După șase ani am fost transferat la Mănăstirea Căldărușani, cu ascultarea de econom mare și casier. De aici m-au mutat la Mănăstirea Dintr-un Lemn, cu ascultarea de preot slujitor și duhovnic. Apoi am slujit la Mănăstirea Cernica un an și jumătate, iar din anul 1976 am fost numit preot și duhovnic la Schitul Sfânta Maria din Techirghiol”. Părintele Arsenie ajunge la mănăstirea Techirghiol datorită mai mult unor intrigi, deoarece sfinția sa ar fi urmat să fie stareț la mănăstirea Cernica. Dar ca un adevărat rob al lui Hristos, care a gustat binecuvântarea suferinței și a prigoanei, Părintele acceptă cu toată inima ascultarea, ca din mâna lui Dumnezeu.

Duhovnic la mănăstirea Techirghiol

Cei 35 de ani de ani petrecuți ca duhovnic la mănăstirea Techirghiol, mănăstire de maici, îi aduc Părintelui faima de Duhovnicul neamului de la Malul Mării. Slujind aproape zilnic mult iubita Sfântă Liturghie, la care a râvnit atât de mult în închisoare, Părintele spovedea nu doar maicile din obștea mănăstirii, dar și mulțimile de credincioși care îi umpleau pragul chiliei, să primească binecuvântarea marelui duhovnic, purtător de har. Părintele știa să se facă prietenul cel mai bun al penitentului, al celui care își vărsa desagii păcatelor sub epitrahilul său. „Vine multă lume. Și sunt singur, se destăinuia Părintele fraților săi de la Sihăstria. Vă închipuiți, toată Dobrogea ne cercetează. Spovedesc încontinuu, cea mai obositoare ascultare a mea. Dar mă liniștesc cu gândul că Dumnezeu a hotărât așa. N-are la cine să mai ceară Dumnezeu sprijin acum pentru lume decât de la noi”. Din binecunoscutele sale învățături pe care le împărtășea credincioșilor care îi cereau cu sete sfatul, menționăm câteva, din temele preferate ale Părintelui:

Despre neam: „Trebuie să știți că un neam, ca și o instituție, trăiește prin cei care fășnesc. Adică prin cei care luptă, care stau prezenți pe Cruce, fără să cedeze; asta este poziția ortodoxă, poziția Mântuitorului. Vă rog să mă credeți, **sunt atât de optimist în inima mea în ceea ce privește învierea acestui neam, încât, de năvala asta din inima mea, nu mai pot ca să vorbesc!** Pentru că este poporul care știe să se jertfească sau mai bine zis, care numai în jertfă a trăit! Opînca asta românească, să știți, asta, care a fost batjocorită de turcime, de austro-ungari și de câți mai câți, a fost un popor care s-a născut în jertfă, și în jertfă e și acuma!...”

Despre Ecumenism: „Am spus-o de multe ori și n-o spun numai eu. Eu nu spun decât ce am găsit la Sfinții Părinți: Cu diavolul nu se stă de vorbă! E o mare greșală să intri în dialog cu diavolul. Papa se vrea „biruitorul comunismului”, dar de la Roma, nu de la Aiud! El e „biruitorul tuturor”, „lider”, nu știu ce. Asta a spus peste tot pe unde s-a dus. Și părinte, ascultați-mă pe mine: Adevărul ortodox îl roade! Prezența ortodoxă îi omoară! Nu le convine cu niciun chip! Mărturisirea noastră trebuie să constea în adevăr. Dacă îți zice cineva: întovărășește-te cu mine! Să te gândești mai întâi: Dar tu cine ești? Dacă

te închini ca mine ortodox, atunci sunt și eu cu tine. Dar catolicii au schimbat crucea... că se temeau ca nu cumva să mai fie ceva din practica ortodoxă, că asta are o semnificație, crucea – toată înălțimea Tatălui, toată adâncimea Fiului și toată lățimea Sfântului Duh – aceasta este invocarea Sfintei Treimi. **La catolici nu știu dacă mai fuge dracul de cruce. E limpede, asta nu este o problemă grea”.**

Învățăturile Părintelui Arsenie despre ecumenism sunt foarte clar evidențiate în cartea sa „Singur Ortodoxia”, Editura Sophia, o carte care arată puterea mărturisitoare cu care era înzestrat Părintele Arsenie, asemenea marilor mărturisitori ai Bisericii din vechime.

Despre masonerie: „Monahul să combată, dacă se ivesc în calea lui francmasoneria, ereziile, ca pe niște neavenite, ca pe niște primejdii în locuirea lumii, ca pe niște primejdii pentru învățătura creștină. Francmasonii, ateii, o serie întreagă de sataniști, ereticii în general trebuie combătuți cu orice chip, pentru că ei Îl atacă pe Hristos. Spune un Sfânt Părinte cu foarte mare dreptate: Dacă fratele tău îți scoate ochii, degeaba te superi. Dacă îți taie mâna, degeaba te superi. **Dar dacă Îl atacă pe Hristos, mânie-te tare!** Trebuie atunci să-L apărăm pe Hristos cu mânie”.

Trecerea la Domnul – „Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel ce a făcut rana!”

Dumnezeu a dat să trăiască ani mulți pe pământ robului său, Arsenie, ca o încununare a celor suferite pentru Numele Lui, aici pe pământ, în neîncetate prigoniri și defăimări adeseori. Bolile însă încep să îi răpună trupul de neînvins până acum. Nu l-au învins bătăile, torturile și nici torționarii comuniști care voiau să îl înghită precum fiarele, nu l-au învins nici fiarele pădurii și nici fiarele politice, nu l-au biruit trădătorii și defăimările fraților lui – pe toți i-a biruit și poate și pe Dumnezeu cu care s-a luptat duhovnicește, după cum frumos și artistic ilustra în

metaforă Părintele lupta sa duhovnicească – pentru că ceasul său nu sosise. Dumnezeu singur, care a biruit moartea, i-a dăruit cununa Învierii, atunci când misiunea sa pe acest pământ a luat sfârșit. În data de 19 iulie 2011, la 97 de ani, Părintele Arsenie a trecut la iubitul său Mire, Hristos, lăsând în urmă mulțime de ucenici, rămași orfani de Părintele lor iubit. Veșnica lui pomenire și rugăciunile și mijlocirile cuviosului și mărturisitorului nostru Părinte Arsenie să ne dea puterea să îi urmăm învățătura, să ne apropiem de Hristos, să Îl iubim pe Hristos și neamul nostru să se înalțe biruitor de pe crucea suferinței! De altfel acestea au fost și ultimele cuvinte testament ale Părintelui Arsenie, spuse către cei care vegheau la patul său de suferință: **Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel ce a făcut rana!**

Bibliografie:

Iată Duhovnicul, Părintele Arsenie Papacioc, vol. 1, 2 și 3, Editura Sophia, București.

Ne vorbește Părintele Arsenie, vol. 2, Ediție îngrijită de Arhim. Ioanichie Bălan, Editura Mănăstirii Sihăstria, 2004.

Iată Duhovnicul, Părintele Arsenie Papacioc, Editura Mănăstirii Derwent, 1999.

Părintele Arsenie Papacioc, Mici îndemnuri spre mântuire, Ediție îngrijită de ieromonah Benedict Stancu, Editura Sophia, București.

[1] Arhim. Arsenie Papacioc, *Cuvânt despre bucuria duhovniceasca*, Editura Eikon, 2003. ¶ [articol apărut în revista ATITUDINI, nr. 18](#)¹¹⁰³

(2) Părintele Arsenie Boca

Arsenie Boca (n. 29 septembrie 1910, Vața de Sus, Hunedoara - d. 28 noiembrie 1989, Sinaia), părinte ieromonah, teolog și artist plastic (muralist) ortodox român, a fost stareț la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus și apoi la Mănăstirea Prislop, unde datorită personalității sale veneau mii și mii de credincioși, fapt pentru care a fost hărțuit de Securitate. A fost unul din martirii gulagului comunist, închis la Securitatea din Brașov, dus la Canal, închis la Jilava, București, Timișoara și la Oradea. A pictat biserica din Drăgănescu (la 25 Km de București). Icoana Maicii Domnului cu Pruncul, din altarul Bisericii Sfântul Elefterie din București, a fost pictată de către părintele Arsenie Boca.

Arsenie Boca este considerat de către unii din ucenicii săi ca fiind cel mai mare duhovnic român al secolului XX.[2] La mormântul său de la Mănăstirea Prislop din Țara Hațegului, se perindă zilnic sute de pelerini.[2]

Prigoana și martirajul după gratii[modificare | modificare sursă]

*După ocuparea țării de către armata sovietică, Părintele Arsenie a fost arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea pe 17 iulie 1945, pentru participarea activă la mișcarea legionară, dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945 în urma presiunilor bisericii. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru ajutorul dat luptătorilor anticomuniști, foști legionari pregătiți și parașutați de americani în Munții Făgărașului. Atât pentru aceste fapte, cât și datorită notorietății sale, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat (v. G. Enache, *Părintele Arsenie Boca în atenția poliției politice*, Ed. Partener, Galați, 2009). Mitropolitul Nicolae Bălan îl strămută de la Sâmbăta la Mănăstirea Prislop în noiembrie 1948. Acolo devine stareț, iar după ce sălașul s-a transformat în mănăstire de maici, a rămas ca duhovnic, cu întreruperi în perioadele de arestare și anchetare (1950, 1951, 1953, 1955, 1956). În 1959 comuniștii au risipit obștea și părintelui Arsenie Boca, deja martirizat prin închisori și la Canal, i-au interzis activitatea preoțească până la moartea ce a survenit după torturarea sa de Securitate.*

În 15/16 ian. 1950 este a treia oară arestat. Face detenție „administrativă”, fiind dovedit vinovat, până pe 23 martie 1951 la Canal. Eliberarea s-a datorat Patriarhului Justinian care i-a semnalat lui Teohari Georgescu pericolul revoltării făgărășenilor. De Rusalii în 1953 este din nou anchetat, apoi este arestat la Timișoara, Jilava, Oradea pentru 6 luni din 5 oct. 1955 până în aprilie 1956. În 1959 i se înscenează nereguli financiare pentru a fi scos abuziv din monahism și pentru a i se interzice să slujească la altar (post-mortem, în 1998, se revine asupra deciziei din 1959). A urmat pribegia la București, unde a fost tot timpul ținut în marginalitate. Cu cele două licențe ale sale, una la Belle Arte și alta la Teologie, n-a fost admis decât ca muncitor pictor bisericesc, până când e pensionat în 1968 cu o pensie de mizerie. A fost permanent supravegheat de Securitate. Din 1968 până în 1984 pictează biserica de la Drăgănescu, Giurgiu. La Sinaia, din 1969 și-a avut chilia și atelierul de pictură, unde s-a retras după 1984 și unde a și închis ochii, la 28 noiembrie 1989, în vârstă de 79 de ani. A fost înmormântat, după dorința proprie, la mănăstirea Prislop, la 4 decembrie 1989 prorocind că aici va fi loc de pelerinaj.

Mormântul părintelui Arsenie de la mănăstirea Prislop constituie azi unul din importantele locuri de pelerinaj din țară, în ultimii ani numărul de pelerini veniți pe 28 noiembrie fiind de 30 000 - 40 000 de oameni.

¹¹⁰³ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Scrieri[modificare | modificare sursă]

Părintele Arsenie Boca, Cărarea împărăției, ed. îngr. de Zamfira Constantinescu, Editura Episcopiei Ortodoxe Române a Aradului, 1995

Părintele Arsenie Boca, Lupta duhovnicească, ed. îngr. de Ion Cișmileanu, Editura Agaton, Făgăraș, 2009

Părintele Arsenie Boca, Trepte spre viețuirea în monahism, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2003 - ISBN 973-85376-6-5

Părintele Arsenie Boca, Cuvinte vii, Deva, 2006¹¹⁰⁴

În contextul în care peste 7000 de români cer în scris Patriarhiei canonizarea Părintelui Arsenie Boca, fost deținut politic și mare duhovnic al Ortodoxiei românești, supranumit deja Sfântul Ardealului, considerăm important să semnalăm Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române apariția unui binevenit Dosar integral al suferințelor sale din închisorile comuniste și a prigonirii de după eliberare și până la moarte. “Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității”, un demers de excepție întreprins de cunoscutul jurnalist și membru al Colegiului CNSAS Florian Bichir, întregeste științific Dosarul de canonizare al Părintelui Arsenie Boca și lămurește pe deplin relația duhovnicului de la Sâmbăta cu Mișcarea Legionară. Ajuns la al doilea volum, lucrarea, al cărei coordonator a fost premiat pentru meritele sale de Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, **nu ar trebui să lipsească de pe masa nici unui înalt ierarh.** [ia uitați cine se găsește ca sfătuitor al Sfântului Sinod și al fiecărui înalt ierarh în parte, datorită „presiunii maselor”. Bine că îi lasă să decidă după propria înțelepciune și însuflețirea Sfântului Duh pe ierarhii care nu sunt înalți – n.n.] *Măcar pentru a înțelege mai bine ce vremuri blânde sunt acestea față de cele trăite de martirii și mărturisitorii închisorilor comuniste, care își așteaptă, cumiți* [de la povățuirea ierarhilor trece la caracterizarea mucenicilor ca niște copii cumiți, care doresc să fie canonizați, ca și cum aceasta ar fi un favor pentru ei. Chiar și ideea ca masele să facă petiții de canonizare ni se pare fantastică, nemaipomenită... până acum. Nu ne mirăm: Părintele Arsenie Boca este excepția tuturor excepțiilor. Lui și ucenicilor sfinției sale li se permite orice abatere de la faptele și învățăturile Ortodoxe. Lipsesc pancartele, activiștii fundației Arsenie Boca, greva foamei, embargo-ul împotriva parohiilor și tot tacâmul drepturilor omului. În general, semnalarea oricăror zvonuri, false minuni și proocii, acum și lansarea cărților, este însoțită de o frază muștrătoare/povățuitoare șablon care lovește în Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române că nu-l canonizează – n.n.], *cuvénita canonizare, rugându-se pentru noi. Petiția pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca poate fi semnată AICI. Doamne ajută!*

Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității În sfârșit, Dosarul integral!

Una dintre cele mai harismatice figuri ale Ortodoxiei românești, Părintele Arsenie Boca este considerat pe bună dreptate cel mai mare duhovnic român al secolului al XX-lea. Un reper al României curate, nebolșevizate, o temelie a creștinismului autentic. Evident, după evenimentele din decembrie 1989, personalitatea Părintelui Arsenie Boca a început să fie cunoscută marelui public, ieșind de sub obrocul tăcerii, din underground-ul spațiului public, dar și din cel bisericesc. S-a scris mult despre Părintele Arsenie Boca, de la volume hagiografice până la unele cu atitudini de inchiziție, care-i reproșau Părintelui o anumită afinitate politică în tinerețe. Câteodată, de la Zenit la Nadir nu-i decât un pas... Este meritul prestigioasei Edituri Agnos, care în urma unui protocol de colaborare cu Consiliul Național pentru Studiul Arhivelor Securității (CNSAS) a decis publicarea integrală a Dosarului de Securitate al Părintelui Arsenie Boca. **Până în prezent, din cele șase volume ale dosarului de securitate al Părintelui au apărut fragmentar fișe sau note în zecile de volume care au inundat piața românească. Trebuie remarcat că, până în prezent, singurul studiu cu pretenții academice este cel al istoricilor George Enache și Adrian Nicolae Petcu: Părintele Arsenie Boca în atenția poliției politice, Ed. Partener, Galați, 2009. De data aceasta, Editura Agnos a decis să pună la dispoziția istoricilor, cercetătorilor și, de ce nu, a cititorilor dosarul de securitate al celui**

¹¹⁰⁴ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

denumit cu dragoste Sfântul Ardealului, fără a omite sau a eluda vreun document. Pentru prima oară, iată, avem la dispoziție un opis complet, pentru că cercetarea academică nu se poate face decât studiind documentele în integralitatea lor. Numele Părintelui Arsenie Boca în Arhiva CNSAS: Zian Boka, Zian Vălean, Boca Vălean Zian Acest prim volum – din cele trei preconizate – conține perioada 1943 și până în 1949, adică până când intervine prima arestare, în 1950. Demn de menționat este faptul că Părintele Arsenie a suferit și în această perioadă. A fost arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945, dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945, pentru că nu i s-a găsit nicio vină. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru vina de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anticomuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănuieli, cât și datorită notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat. George Enache susține că prima arestare a Părintelui Arsenie a avut loc în vara anului 1945 și că totul a plecat de la excesul de zel al proaspătului ministru al Cultelor, Constantin Burducea, care, pentru a se face util guvernului Groza, promisesese că va curăța Biserica de persoanele vinovate de participarea la crime de război și la dezastrul țării. O altă noutate editorială o reprezintă faptul că, pentru prima oară, au fost studiate toate dosarele Părintelui Arsenie Boca. Spunem toate, pentru că două dintre acestea au fost îndosariate de Securitate sub numele de Boka Zian. De altfel, numele Părintelui Arsenie Boca se mai regăsește notat în Arhiva CNSAS nu doar ca Zian Boka, ci și ca Zian Vălean sau Boca Vălean Zian, lucru care a scăpat numeroșilor cercetători. Cele șase volume, plus cele conexe, care-l privesc pe Părintele Arsenie Boca, demonstrează atenția pe care i-au dat-o autoritățile române, fie ele antonesciene sau comuniste. De altfel, Părintele Arsenie Boca a fost urmărit de Securitate și pe patul de moarte. În perioada 1983-1989 a locuit la Sinaia. A făcut unele deplasări scurte și discrete în țară. În aprilie 1989, fiind imobilizat de boală la pat, este vizitat ultima dată de securiști, iar la 28 noiembrie trece în Biserica Biruitoare.

Securitatea regală sau comunistă te veghea până la moarte!

Note informative pe parcursul a jumătate de secol Vă prezentăm în premieră două note informative, cu precizarea că un raport asemănător – document olograf al ofițerului de Securitate care îl și semnează – a mai fost întocmit de același ofițer de Securitate în data de 28 septembrie 1989, după ce Părintele Boca suferise un infarct. Securitatea te veghea până la moarte!... Informatorul Tâmplaru Ion consemna, în nota informativă nr. 193, predată pe 4 iunie 1989 Securității orașului Sinaia: „Informează că în zilele de 18-25 mai a fost la domiciliul meu Boca Zian Vălean, preot călugăr pensionar, pictor bisericesc, pentru a desena modele de sculptură pe care eu le sculptez, lucrări ce urmează să fie montate la casa construită la Sinaia prin asociere cu alte călugărițe. Cu această ocazie mi-a relatat că are domiciliul stabil în Sinaia, strada Privighetorilor nr. 14. A mai precizat că deși are domiciliul la Sinaia, unde de fapt și locuiește și își petrece cea mai mare parte a timpului, primește pensia de la Patriarhie, unde merge în mod periodic. Nu și-a mutat pensia la Sinaia, motivând că el este foarte cunoscut ca pictor bisericesc și l-ar fi solicitat prea mulți preoți pentru a le executa diferite lucrări de pictură, însă el nu mai dorește să lucreze [ce bine!!! Am scăpat de alte hule pictate! – n.n.], fiind bătrân și bolnav. Cu acest prilej, mi-a vorbit despre viața și activitatea lui astfel: Mi-a povestit că a fost preot la mănăstirea Prislop (preot călugăr), că în tinerețe a fost călugăr pentru o perioadă în Grecia, timp în care a lucrat și pictură religioasă. Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a [u] comportat într-un mod corespunzător cu el. [vedeți că nu a suferit persecuții la canal, ci a avut regim ușor. Să citească dornicii de mărturisitori, cum se desfășura în acel timp reeducarea la canal și să se întrebe: dacă era așa de primejdios pentru comunism, Părintele Arsenie Boca, de ce a fost scutit? Foarte dubios. Ori hipnoză, ori compromis, ori neputința unei adevărate mărturisiri pentru care Dumnezeu l-a scutit – n.n.] Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se

convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial. [ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-pocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este la înmormântarea mamei? – n.n.] **Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.** [vedeți rostul supravegherii securității în cazul compromisului Părinte Arsenie Boca? Să-i ateste cuminenția. Cei ce iubesc adevărul în legătură cu prigoana comunistă, să citească ce făcea securitatea adevăraților mărturisitori în acea perioadă. Cum îi reînchidea, șicana, iradia, etc. de ce pe Părintele Arsenie Boca l-a ocrotit/ocolit? Nu numai atât, dar din contradicțiile ucenicilor în legătură cu moartea sfinției sale, se vede clar că nu a murit torturat de securitate, ci a suferit din cauza bolii, inițial, la care s-a adăugat cu un sfârșit chinuit prin semne vizibile, care poate fi dat și de draci, foarte asemănător cu moartea vrăjitorilor de care duhurile se plictisesc să-i mai servească și vor să le ia sufletul mai repede la chinurile unde sunt ele. Sărmanul Părinte, ce minunat ar fi ca prin suferința de la sfârșit să se fi pocăit! Dar despre aceasta lipsesc dovezile și noi nu știm, ci ne rugăm lui Dumnezeu să-l ierte și să-l apere de consecințele amăgitoare ale lucrării sfinției sale, care îi vatamă veșnicia, deoarece prin fiecare suflet smintit i se mai adaugă o piatră de moară și o adâncire în marea suferinței: *Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.* – n.n.]

În prezent duce o viață retrasă, nu face și nu primește vizite și este preocupat de starea sănătății [ce bine ar fi fost să se preocupe de veșnicie și nu să țină atât pentru viața aceasta trecătoare, trădătoare și deșartă – n.n.] , *cât și pentru a mă ajuta în executarea sculpturilor și altor lucrări pe care le are de făcut la casă. Aducând vorba despre cei care pleacă și rămân în Occident, Boca Zian-Vălean a arătat că el nu ar pleca din țara lui pentru nimic din lume, afirmând că în Occident este un mare haos și pericol și nu ar renunța la liniștea pe care o are în țara noastră*”. *Atență, Securitatea stabilea că pe lângă informatorul Tâmplaru Ion, pe lângă Părintele Arsenie Boca „va fi dirijat cu sarcini” și informatorul Dobrin. Rezoluția dată de ofițerul de securitate este următoarea: „Sarcini: Să stabilească dacă posedă la domiciliu literatură necorespunzătoare și legionară; deplasările pe care le face și scopul lor; comentariile ce le face; cu privire la relațiile ce le are cu diferiți preoți; dacă are un rol de îndrumare și coordonare a activității celor 12 călugărițe cu care domiciliază”* [de la o femeie ajunsese la a domiciliu cu 12 – n.n.] . *Cu câteva luni înainte de decembrie 1989, mai exact pe 10 aprilie 1989, Securitatea nu scăpa din ochi un ieromonah bătrân și căzut la pat. „Astăzi, data de mai sus, m-am deplasat la domiciliul numitului Boka Zian-Vălean din Sinaia, str. Privighetorilor, nr. 16, jud. Prahova, pentru a verifica datele furnizate de f.s. Tâmplaru. Cu acest prilej am constatat că Boka Zian-Vălean este paralizat și imobilizat la pat. Am încercat să discut cu el, însă cu greu am putut comunica cu el deoarece are o paraliză facială și abia se poate percepe ce vrea să spună. Pe de altă parte, fiind suferind cu inima este protejat pentru a nu se expune la eforturi fizice și emoții. În discuțiile purtate cu îngrijitoarea sa, anume Sângeorzan Ioana, aceasta a relatat că Boka Zian-Vălean nu primește vizite și se află sub supravegherea ei permanentă.* [de unde așadar ideea că a fost chinuit de securitate? De unde frica securității pentru ce ar putea păți de la Părintele Arsenie Boca, încât să-l elimine, mai ales că se făcuseră deja demersurile pentru scoaterea lui din evidența securității – n.n.] *Întrucât aceasta a fost folosită de organele noastre în rezolvarea unor sarcini informative, a fost instruită și i-a fost dat în grijă numitul Boka Zian-Vălean*” [deci securitatea avea grijă să-i dea și îngrijitoare, instruite să-l apere de bănuieli – n.n.]. *Cel care dorea să-l verifice pe Părintele Arsenie Boca, să vadă cu ochii lui dacă informatorii nu mințeau, era ofițerul principal, maior Cocârlea! Pentru a înțelege atenția pe care i-au acordat-o de-a lungul anilor autoritățile Statului, trebuie să ne raportăm la cadrul istoric. În acest prim volum vom discuta doar perioada consemnată, 1943-1949. Trebuie subliniat faptul că Părintele Arsenie a intrat în vizorul autorităților încă de dinainte de instaurarea regimului comunist. Prima notă din dosarul său apare*

pe 5 iunie 1943, fiind catalogat drept „un înfocat legionar și credem că face chiar parte din conducerea clandestină legionară”. [deci nu numai comuniștii l-au catalogat așa... – n.n.] După cum bine remarcau editorii acestui volum: „termeni tari, precum înfocat legionar, îi vom găsi destul de des folosiți de aparatul represiv, tocmai pentru a da greutate informațiilor furnizate. **Pr. Arsenie Boca și problema legionarismului va fi un subiect uzitat mereu în cadrul anchetelor, fiind unul din cele mai comode capete de acuzare nu doar în cazul Părintelui Arsenie, ci al multora dintre persoanele incomode ale acelei perioade, având în vedere facila încadrare juridică pentru demararea anchetei, atât interogatoriile la care e supus Părintele Arsenie Boca (extrem de consecvente în această privință), cât și activitatea sa ulterioară demontând aceste supoziții.**

[cum așa, când notele de la sfârșitul vieții tot aceasta urmăreau să vadă dacă nu are cărți legionare? Nu au fost demontate nicidecum, ci s-au păstrat, ca pretext pentru a-i fabrica mai apoi diploma de victimă comunistă și erou legionar, nu prea activ, ca să poată fi aprobat și de institutul Elie Wiesel, dar ca să fie iubit de cei ce apreciază pe legionari. Această acuzație este o armă cu două tăișuri, manevrată iscusit de cei ce manipulează opinia publică pentru a fi admirat de ambele tabere.

Sunt unii clerici, în special călugări, care susțin că poporul are un cuvânt de spus în canonizarea sfinților.

Au fost momente în istorie când poporul a avut un rol în păstrarea dreptei credințe, mulți dintre ierarhi fiind apostazi, cum a fost în perioada iconoclastă sau după sinodul mincinos de la Ferrara-Florența. E adevărat, dar acel popor avea conștiința dogmatică ortodoxă, era trăitor autentic ortodox, fiind sensibil la orice inovație sau deviere dogmatică. Astăzi situația este mult diferită, de aceea este periculos să lăsăm un popor intoxicat cu cărți despre Boca și cu propaganda agresivă la TV, lipsit de trăire și conștiința dogmatică ortodoxă, insensibil la ofensiva diavolului și exaltați de minuni, să decidă în biserică. Nu vedem nicio reacție ortodoxă a ucenicilor și fanilor lui Boca în fața ecumenismului (culmea, ucenicii lui aproape toți sunt ecumeniști), propagandei homosexuale, cenzurării cărților de cult (Prohodul Mântuitorului) etc. Unii susținători ai lui Boca încearcă, de fapt, speculând naivitatea poporului, lipsa de discernământ și dorința lui de senzațional, pentru a forța trecerea unui nume în calendar. În Biserica Ortodoxă nu există nici democrație, ca la protestanți, nici dictatură, ca la catolici, ci ascultare în duhul Sfinților Părinți. Opinia unor creștini intoxicați nu poate fi luată în seamă nici chiar dacă numărul lor ar fi de 99 %. Atenție mare, că televiziunile lovesc Biserica din două părți: critică ceea ce este bun (am sunat pe la câteva și am întrebat: De ce de praznicul Sf. Paraschiva sau Sf. Dimitrie Basarabov numărați sarmalele, banii, batjocorind aceste sfinte sărbători, iar lui Boca, o afacere profitabilă, îi faceți propagandă? Ce interes aveți? Nimeni nu a răspuns). Din cealaltă parte, împing prin propaganda excesivă ortodoxiei în înșelare și derizoriu spre deliciul necredincioșilor. Televiziunile urmăresc rating-ul și banii din acesta. Când vedem că fac propagandă excesivă pentru ceva ce pare religios, trebuie să ne punem semne de întrebare. Ce interes are icoana lui antihrisť? Oare sluga diavolului dorește mântuirea creștinilor? Cel puțin sunt total dubioase persoanele care susțin pe la televizor părută sfințenie a lui Boca. Gabi Luncă (penticostală), așa-zișii teologi Bichir și Ionașcu, artistul ștefan Popa Popas (lepădat de ortodoxie și trecut la catholicism), Răzvan Theodorescu, Marian Dârță (homosexual) etc., și colac peste pupăză institutul E. Wiesel, dușmanul naționalismului românesc și denigratorul mărturisitorilor Valeriu Gafencu și Ilie Lăcătușu, care si-a dat acordul pentru, ferească Dumnezeu, canonizarea lui Boca. (În învățătura acestor doi mărturisitori, Valeriu Gafencu și Pr. Ilie Lăcătușu, care are și sfinte moaște întregi, nu găsim nicio abatere de la credința ortodoxă, iar viața lor este exemplară și nu se face propagandă pentru canonizarea lor). Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembelizunii, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analizii de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează. Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a

nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce.¹¹⁰⁵

Aceasta o vedem și în legătură cu priza la poporul de toate categoriile intelectuale. Pentru cei fără carte se construiește imaginea de mare prezicător și făcător de minuni populare și evidente, iar pentru intelectuali se neagă acestea și se construiește imaginea unui intelectual rasat, fin, disprețuitor al manifestărilor ieftine și filozof cu multe diplome și studii în toate științele, genetica, medicina, matematica și mai ales, fizica cuantica și rugăciune, ca atunci când aude exagerările să dea vina pe ucenicii fără carte dar să-și poată păstra admirația ecumenistă. Părintele Arsenie Boca este prezentat ca un fel nemaîntâlnit de atotștiutor academician, inginer, om de știință și taumaturg universal:

Dar socul cel mare l-a produs tuturor cand a reusit sa iasa singur din puscarie de la Canal si sa ajunga in Vata de Sus, Hunedoara, pe jos, sute de kilometri, in numai doua ore. In ziua aceea ii inmormantau mama si el vroia sa fie musai acolo. Aspazia Petrescu crede ca are o explicatie: "A fost teleportat cum vezi in filmele SF de astazi. Este reala intamplarea, exista marturii si dovezi". Stiintific vorbind, n-ar fi asa de mirare, zice Lucian Petcu, preotul bisericii Draganescu (Giurgiu). L-a cunoscut pe parintele Arsenie si isi aminteste bine cat de informat era calugarul din toate stiintele, genetica, medicina, matematica si mai ales, fizica cuantica. "L-am gasit odata citind fizica cuantica dintr-un volum de studiu foarte aprofundat, nu din acela de informare simpla, de masa', ne spune preotul. El isi explica simplu "teleportarea' calugarului: "In lumea cuantica, nici un fizician nu poate sa spuna ca electronul sau neutronul sunt aici si numai aici, in punctul asta'.

Se spune ca la aceste capacitati supranaturale parintele a ajuns dupa ce a petrecut trei luni in asceza deplina pe Muntele Athos, numai in rugaciune, fara mancare si fara apa.

– n.n.]

Părintele va justifica de fiecare dată, de altfel, după cum se poate sesiza din formularea acestei note informative, că implicarea sa în Mișcarea Legionară e doar o... bănuială, prezența legionarilor la mănăstire neavând nicidecum scopuri politice, ci așezându-se în scopul misionar al unui Părinte care e păstorul tuturor credincioșilor care îl frecventează” [care îi îndeamnă și susține în revoltă prin mijloace materiale și sfaturi, iar apoi îi denunță și dezice, ca să fie pus bine cu toate părțile – n.n.] .

Dictatorii speriați de legionari

Este acum bine știut că ani de zile Eugen Cristescu, șeful Serviciului Special de Informații (SSI), i-a indus o teamă profundă Mareșalului Ion Antonescu, Conducătorul Statului, vizavi de legionari. Ba mai mult, pentru a întări această fobie, a pus la punct atentate fantomatice, după cum relatează și cel mai bun istoric din domeniu, Cristian Troncotă. [acum urmează, ca să nu îi supere pe filolegionari că Părintele Arsenie Boca nu mai este căpetenia lor spirituală, partea concepută pentru a-i atrage și pe ei la presiunea pentru canonizare – n.n.]

În realitate, Părintele Arsenie Boca a fost o persoană carismatică și capabilă să atragă mulțimile de credincioși. [lider harismatic, sună cunoscut, nu? – n.n.] Autoritatea puternică, precum și capacitatea de convingere erau elemente de potențial pericol, chiar dacă niciodată Părintele nu a făcut ceva dubios, după cum nota un cercetător [pro domo sua– n.n.] : „Masele de oameni care se îndreptau spre Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus în anii celui de-al Doilea Război Mondial puteau să cuprindă și oameni potențial periculoși pentru ordinea de Stat, atât de fragilă în contextul istoric atât de delicat. Cum drumurile aveau drept țintă cel mai adesea pe părintele Boca, în mod firesc organele de ordine s-au întrebat cum și în ce fel acest călugăr poate avea influență asupra oamenilor”. Far călăuzitor al Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, Părintele Arsenie Boca începe să formeze – conform rugăminții și poruncii mitropolitului Nicolae Bălan – o „pepinieră” de monahi, o mănăstire model [bărbați și femei conviețuind împreună și amăgindu-se că doresc monahismul,

¹¹⁰⁵ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 22-23.

un monahism ce a pierdut pocăința și caută să ajungă la vârful succesului exterior: ctitorii, misiune, minuni, harisme, nepătimiri de eprubetă – n.n.] *care să permită renașterea spiritua-
lității ortodoxe într-un spațiu văduvit secole de-a rândul de prezența benefică a lăcașelor mo-
nahale. Cum în acele vremuri de război circula printre autoritățile vremii duhul anti-legio-
narismului, iar mănăstirea se afla aproape de noua graniță româno-maghiară – tocmai pen-
tru a nu exista suspiciuni sau dubii –, Părintele Arsenie Boca cere ca în preajma mănăstirii
să fie amplasat un post de jandarmi.* [ca de obicei dorește să fie pus bine și cu unii și cu alții,
să fie acoperit de conducere că usturoi nu a mâncat și gura nu i-a mirosit. Să se dea bine în fața
tuturor oamenilor. Deci această practică urmată cu fidelitate până la moarte a început înainte
de comunism. Nu este așadar consecința prigoanei comuniste de nesuportat, ci stilului Părin-
telui Arsenie Boca pentru a lucra de dragul ochilor și urechilor oamenilor – n.n.]

*„...În ce mă privește, declar cu toată conștiința împăcată că: în toată perioada de la 1940,
de când am venit la mănăstire până astăzi, nu s-a ținut cu știrea sau încuviințarea mea nici
o ședință legionară. N-aș fi îngăduit treaba asta nici în ruptul capului. Am auzit că nu toți
pelerinii sunt cumiți. Drept aceea am cerut verbal, în repetate rânduri, D-lui Comandant
al Legiunii de Jandarmi Făgăraș, un post fix de control, care să cruțe mănăstirea de impli-
cații într-un domeniu neîngăduit (...), întrucât preotul trebuie să rămână preot, dar nici
certații cu stăpânirea să nu poată abuza de îngăduința creștină”. Declarația e dată de Pă-
rintele Arsenie Siguranței în data de 10 iunie 1948. Dacă agenții regimului Antonescu s-au
lăsat până la urmă păgubași, deși pecetea de legionar îl va urmări toată viața în notele Secu-
rității, nu același lucru s-a întâmplat cu noua orânduire comunistă! Am notat deja că Părintele
va suferi, la instigarea ministrului Cultelor, Constantin Burducea, o primă arestare la Râm-
nicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945 (unde dă și prima declarație autobiografică, redată în acest
volum), fiind dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945. A mai fost arestat pe 14 mai 1948,
schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat.* [Repetitio est
mater studiorum și mama spălării la creier. Aceasta este singura detenție cu adevărat grea, de
aceea o tot repetă pentru a ne scoate ochii cu ea. Probabil că după aceasta este și fotografia
aceea celebră cu el chinuit. Săracul... prin ce o fi trecut. Nu e de mirare pentru firea omenească
atât de căzută, părăsită de harul Sfântului Duh din pricina plăcerii de sine, că, probabil, atunci
a luat el hotărârea de a se lepăda și de preoție și de călugărie, pentru care a și fost eliberat așa
de repede. De aici începe și tot planul diabolic de a-l scoate din acestea (preoție și călugărie)
cu discreție fără ca evlavioșii creștini să se prindă și să poată fi mai apoi folosit ca un mărturi-
sitor (deși în realitate apostat) pretendent la canonizare și pricinuitor de dezbinare (batjocorire
a sfințeniei și mare derută) după moarte. – n.n.]

*Toate acestea erau însă simple, chiar banale încercări, față de ceea ce va veni și veți afla
în volumele viitoare...* [numai că în volumele viitoare, ba chiar și în articol, mai jos, ceea ce
urmează este atât de banal, încât comparativ cu ceea ce trăiau adevărații creștini nici nu poate
fi numit încercare. Poate fi doar comparat cu arestările de protocol ce se fac azi oamenilor
politici ca să se arate opiniei publice că există justiție și să se însămânțeze frică – n.n.] *În
încheiere, țin să le mulțumesc atât colegilor din Colegiul CNSAS pentru disponibilitate și des-
chiderea arătată, cât și Editurii Agnos, care realizează un lucru minunat. Editorul Romeo Pe-
trașciuc, în calitate de cercetător extern, a făcut nenumărate drumuri la sediul CNSAS, iar
Raluca Toderel a transformat nopțile în zile, culegând și adnotând meticolos mii de pagini.*
[săraca, poate credea că va primi plată de la Dumnezeu. Chiar să-i dea, fiindcă cei cu mintea
trează văd din acest dosar mai clar manipularea ce ni se face. Să sperăm că nu vor fi amăgiți
mulți datorită notițelor scurte dar tendențioase la adresa celor ce nu au fost de acord cu fen-
menul Prislop și interpretările manipulatorii ce văd sfințenie și mărturisire acolo unde este la-
șitate și amăgire. – n.n.] *Efortul cred că a meritat! Avem, în sfârșit, la dispoziție un opis integral
al Dosarului de securitate al Părintelui Arsenie Boca. Iar acest lucru nu-i de ici, de colea!...
6 octombrie 2013*

*Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității Anchetele, Canalul și Persecuția. Opis de
documente. Vol. II “Un fanatic religios...” Iată, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, prestigioasa*

editură Agnos a ajuns la cel de-al doilea volum **dedicat suferințelor Părintelui Arsenie Boca, Sfântul Ardealului** [deja după ce au fost o vreme sfătuitoarii Sfântului Sinod, acum sunt înlocuitori ai lui. Deja l-au canonizat pe Părintele Arsenie Boca – n.n.]. **Primul volum, realizat ca și acesta, în colaborare în urma unui protocol cu Consiliul Național al Studierii Arhivelor Securității (CNSAS), Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității (1940-1949), a cunoscut un succes remarcabil. Nu doar de piață, ci și prin aprecieri deosebite din partea lumii academice și intelectuale din România. Motivul este unul singur. Pentru prima oară se publică integral dosarul de securitate al Părintelui Arsenie Boca (cu toate numele sale adiacente cu care apare în dosarele de urmărire: Arsenie Boca, Arsenie Boca Zian, Boka Zian, Zian Vălean sau Boca Vălean Zian, lucru care a scăpat numeroșilor editori sau autori).** [cine știe câte nume o mai avea dosarul, ori negăsite, ori special dosite pentru că îl compromit. Unul ar putea fi ABK666, sau dosarul celor ce s-au lepădat de preoție și călugărie și au devenit agenți speciali. Ultra strict secret. A nu se înmâna CNSAS!!! – n.n.] **O cercetare academică nu se poate face decât studiind documentele în integralitatea lor! Nădăjduim ca ultimul volum, cel de-al treilea, privind ultima perioadă din viață – București – Drăgănescu – Sinaia (1960-1989) – să apară cât de curând. Ultimul volum, care va cuprinde și un indice de nume, reprezintă urmărirea pas cu pas a Părintelui de către Securitate. Pentru a avea o mică imagine asupra filajului, dar și asupra rețelei informative țesute în jurul Părintelui Arsenie Boca, trebuie spus că ultima delatare din dosar datează din data de 28 septembrie 1989, după ce Părintele Boca suferise un infarct. Securitatea te veghea până la moarte!...** [alt laitmotiv – n.n.] **Dacă primul volum a fost unul al hărțuirii, al primelor încercări, acesta este unul al suferinței, al perioadei în care Părintele trece prin arestări repetate și printr-o cruntă experiență la Canal.** [care cruntă? Vom vedea cum a fost când vom cerceta falsele minuni de la canal – n.n.] **Așa cum am notat și în prima prefață, Părintele Arsenie Boca a fost reținut de autoritățile comuniste pentru prima oară – din excesul de zel al proaspătului ministru al Cultelor, Constantin Burducea – la Râmnicu Vâlcea, în 17 iulie 1945 dus la București și eliberat în 30 iulie 1945, pentru că nu i s-a găsit nicio vină. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru vina de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anticomuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănueli, cât și datorită notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat.** [iar repetiție născătoare de spălare la creier – n.n.] **De data aceasta, din 1950, va trece într-o altă etapă a vieții întru Hristos, mult mai cumplită. Nu vreau să răpesc cititorilor curiozitatea (pentru că nu pot spune bucuria) de a parcurge aceste pagini tulburătoare fără a face o mică trecere în revistă, cronologică, a suferințelor Părintelui Arsenie Boca.** [vom vedea cât de „cumplită” a fost... – n.n.] **Fără de care mormanul de documente ale acestui volum monumental nu poate fi înțeles pe de-a-ntregul. Părintele duce “o propagandă mistică religioasă, în sensul că ar dispune de puteri supraomenești”** [iată că și securiștii au remarcat... era așa de evident că acesta este miezul celebrității Părintelui Arsenie Boca – n.n.] **În 1949 Părintele Arsenie Boca este descris de autoritățile comuniste drept un “fanatic religios” care, “atribuindu-și rolul de făcător de minuni, răpește prețiosul timp al țăranilor chiar de la munca câmpului cu mârșavele lui minciuni, cu care duce în eroare acei țărani naivi”.** Conform raportului făcut de Biroul de Securitate Hațeg și înaintat Serviciului Județean Deva în 4 iulie 1950, Părintele Arsenie avea o “**atitudine dușmănoasă față de regim**”, îi “**instruia**” pe călugării din mănăstire să defaime regimul, “**în special față de tineretul din jur**”; primea diferite produse “**pentru că vindecă oamenii**”; și-a “**vândut**” fotografia “**cu suma de 200 de lei**” [de pe atunci începuse comerțul scandalos de la Prislop – n.n.] și a adăpostit “**un călugăr timp de 9 luni, care a fost condamnat la 7 ani temniță grea**”, care, după descoperirea acestuia de către organele de securitate, a fost încurajat “**să dispară**”. În concluzie, sublocotenentul de securitate Uifalvi Alexandru propunea ca Părintele “**să fie încadrat în U.M. (Unitate de Muncă, n.n.), fiind un dușman activ al regimului actual și clasei muncitoare**”. Securitatea București a întocmit și ea un referat în 2 iunie 1950, în care erau reluate toate informațiile strânse până atunci de organele represive. **Se reia – Doamne, a câta oară! [nu suportă repetiția când nu**

le convine, dar o folosesc în interes personal – n.n.] – *falsa idee și teorie că Părintele “a făcut parte din Mișcarea Legionară” când era la Sâmbăta, că a fost mutat la Prislop, că este un “om sfânt și ar face minuni”*. În plus, îngrijorați, ofițerii de securitate notau că: *“se constată afluența populației din ce în ce mai mare” care mergea la mănăstire și faptul că Părintele duce “o propagandă mistică religioasă, în sensul că ar dispune de puteri supraomenești”*. *Răzbumarea bolșevicilor: “cu ocazia predicilor pe care le ținea în biserică a instigat populația împotriva regimului democrat popular”* [deci nu numai ucenițele spuneau de instigare prin proorocii cu Rusia, dar și agenții remarcău aceasta – n.n.] *În urma acestei stări de lucruri, la Prislop, “s-a creat o atmosferă asemănătoare cu aceea a lui Petrarhe Lupu, însă într-o măsură mai mică”*. [atunci, acum mult mai mare – n.n.] *În final, ofițerul de Securitate propunea: “încadrarea de urgență în U. M. (Unitate de Muncă, n.n.) pe timp de doi ani a arhimandritului Boca Arsenie, [vom vedea că s-au scurtat. De ce, când pe atunci detențiile se lungeau?– n.n.] stareț al mănăstirii Prislop-Hunedoara. A se comunica CC al PMR că s-au luat măsurile necesare ca activitatea sus-numitului să înceteze”*. Evident, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român atâta aștepta. *E de la sine înțeles care a fost decizia... La 10 ianuarie 1951, printr-o adresă a Securității Sibiu, colonelul Gavril Birtaş ordona arestarea Părintelui Boca. Acesta trebuia să fie “înaintat (cu dosar individual tip” la Centrul de Triere al UM (Unității de Muncă, n.n.), întrucât cel în cauză prin decizia MAI, nr. 150 din 14 octombrie 1950, a fost încadrat în U.M. (Unitate de Muncă, n.n.) pe timp de 12 luni”*. La 16 ianuarie 1951, Părintele Arsenie era înaintat centrului de triere al Unităților de Muncă din comuna Tudor Vladimirescu, județul Ilfov. *Motivele oficiale ale arestării administrative a Părintelui Arsenie Boca au fost: “sus numitul înainte de 23 august a făcut parte din Mișcarea Legionară; după această dată, cu ocazia predicilor pe care le ținea în biserică a instigat populația împotriva regimului democrat popular. De asemenea, mai rezultă că în anul 1947 a găzduit la mănăstirea Prislop (sic!) pe legionarul Glatcov Grigore, care era urmărit de organele de stat. Pentru faptele enumerate mai sus a fost încadrat în CM (Colonie de Muncă, n.n.) pe timp de 12 luni, conform deciziei MAI, nr. 150 din 14 octombrie 1950 și a fost pus în libertate la 19 martie 1952, prin expirarea pedepsei”*. Arestat la 5 dimineața și dus la Canal, Sfântul Ardealului se întoarce acasă de Buna Vestire Arestarea Părintelui Boca s-a produs în noaptea de 15-16 ianuarie 1951, orele 5 dimineața. [arestat la 16 ianuarie 1951, eliberat la 19 martie 1952. 14 luni și trei zile la canal. Deci nu doi ani. Vom vedea că majoritatea timpului de privare de libertate a fost acesta. La închisoare nu a stat decât 8 luni și 15 zile, cu multiple întreruperi, din care doar 1 lună și ½ cu suferință, în rest cu bucurii pe care el însuși le mărturisise. Nu bucuriile suferinței, ci a biruinței prin false minuni și regim preferențiat – n.n.]

Părintele Arsenie Boca a ajuns la Canal. Date despre această perioadă sunt extrem de puține, [ce compromisuri or fi fost ascunse să nu le aflăm noi, când toate celelalte sunt așa de intens cercetate și mediatizate? – n.n.] după cum afirmă și istoricii George Enache și Adrian Nicolae Petcu, autorii singurului studiu cu pretenții academie despre Părintele Arsenie Boca: Părintele Arsenie Boca în atenția poliției politice, Ed. Partener, Galați, 2009. Sfântul Ardealului se întoarce acasă, la mănăstirea Prislop, în 3 aprilie 1952, iar după cum a descoperit părintele profesor Mihai Săsăujan, îi scrie episcopului său: “De Buna Vestire, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns, acasă, la Prislop: sănătos, mult folosit și tot atâta de senin. Bucuria n-are multe vorbe, de aceea, dimpreună cu obștea, V-o împărtășim așa cum e: cu recunoștință și smerită metanie, pentru că, faceți parte, în toate privințele din motivele ei. Am aflat că, după Paști veniți la noi. Vă așteptăm, așa cum vechii creștini își așteptau Părinții. Dar, pe lângă motivul străvechi mai e și unul local, mai nou: îndeplinirea ultimelor forme în conducerea obștii de aici, ceea ce-mi va asigura și mie răgazul preocupării și de ceilalți talanți ce-i am, cu care încă n-am lucrat nimic pentru Iisus” [nu știm de care mândrie să ne mirăm mai mult? Că se ferece ca un folosit, că se considera un senin (cu ochi albaștri desigur) că se considera ca unul din creștinii din vechime (care erau cu adevărat Sfinți), că se simțea posesorul a mulți talanți, lipsit doar de răgazul de a-i împlini (deși pe unii deja i-a împlinit)? Nu de acestea. Nu ci cel mai mult ne mirăm că adăuga la toate că este recunoscător și smerit

în metanie. Dar observăm că era... sănătos. Vă rugăm să citați cum se întorceau bieții oameni (care mai scăpau) din regimul de atunci de la canal – n.n.].

Din nou arestat. Închis la Timișoara, Jilava, Oradea [deci, nu la Aiud, nu la Pitești... unde au fost marile suferințe dedicate celor considerați cu adevărat dușmani periculoși ai regimului, care nu făceau compromisuri. Așadar Părintele Arsenie Boca era considerat un „dușmănel” sau dușman doar de ochii lumii. – n.n.]

*Părintele Arsenie Boca va fi imediat încadrat informativ, iar anexele vă vor demonstra cu prisos acest lucru. Se pare încă că acest lucru nu a fost suficient, pentru că s-a ordonat din nou arestarea Părintelui. **Reținerea monahului s-a produs la 20 septembrie 1955, în baza unui mandat eliberat de Procuratura Militară Timișoara, abia la 24 septembrie, pentru pedeapsa prevăzută de art. 228, combinat cu art. 209 (omisiune de denunț). A fost trimis în arestul Securității Timiș, apoi, de la 11 noiembrie, în penitenciarul Timișoara. Mandatul de arestare a fost prelungit permanent de către procuratură în vederea desfășurării anchetei penale, până în 8 decembrie 1955. La 9 decembrie Părintele era la Jilava, pentru ca la 21 decembrie 1955 să fie internat în penitenciarul Oradea. În 7 aprilie 1956, Părintele Arsenie Boca era eliberat din penitenciarul oradea în baza unei “dispoziții” a Tribunalului militar Oradea, ca “prevenit”, deci nu suferise nicio condamnare sau decizie administrativă, anunțând că se va întoarce la mănăstirea Prislop.** [nici condamnat, fără decizie administrativă! Doar arestat pentru 6 luni și 18 zile. Așa pătimeau ceilalți preoți și gânditori Ortodocși? – n.n.]*

“Dușmanii poporului”: preoții și gânditorii ortodocși. Drama continuă

În timpul anchetei, Părintele a fost interogată [deci nu torturat, ci doar folosit ca informator de bună voie – n.n.] pentru unele legături cu legionarii amintiți în ancheta din 1948, despre relațiile cu Antonie Plămădeală și Nicolae Bordașiu, Nichifor Crainic, principesa Ileana și unii “profesori legionari”. Astfel spus, anchetatorii au încercat să-l determine pe Părintele Arsenie boca să “recunoască” activitatea în cadrul Mișcării Legionare. Aceeași marotă a legionarismului, deși aceasta fusese infirmată încă de pe vremea regimului Mareșalului Ion Antonescu, după cum am arătat în primul volum. Părintele a afirmat foarte clar: “Precizez că eu nu m-am încadrat în organizația legionară și nici nu mi s-au făcut propuneri în acest sens”. Neobosită, Securitatea va deschide în 1958 un alt dosar de urmărire a Părintelui hărțuit [hărțuit și marginalizat. Dar aceasta nu este prigoană ci „prigonică”, mai ales în contextul de atunci – n.n.]: “Dosar de acțiune informativă individuală asupra călugărului Boca Zian Arsenie de la mănăstirea Prislop”. Inițiativa a fost tardivă, deoarece conform prevederilor noului regulament monahal, impus de Departamentul Cultelor în decembrie 1958, viețuitorii de la Prislop au fost obligați să părăsească monahismul, iar mănăstirea a fost închisă. [aici apare o informație nouă, contradictorie ideilor de până acum. Nu au fost dați afară din Mănăstire din cauza înscenărilor financiare și agresiunii greco-catolicilor, ci fiindcă nu se încadrau în regulamentul monahal. Vedeți că sunt lucruri mult mai grave, duhovnicești la mijloc?]

Securitatea se implica tot mai mult și într-un stil tot mai agresiv, parcă vrând să arate partidului că este singura instituție capabilă să rezolve problema monahală. Tot la fel se implica atunci când Departamentul Cultelor folosea ca mijloc de presiune la adresa ierarhilor impunerea unui nou regulament monahal: „Departamentul Cultelor a elaborat un nou regulament al mănăstirilor, în care printre altele se prevede că în mănăstiri nu se admit următoarele categorii de elemente: persoane minore; persoane ce nu au minimum de 7 clase elementare; persoanele care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale; cei care au suferit condamnări de drept comun; elemente contrarevoluționare, precum și cei ce sunt cunoscuți cu manifestări dușmănoase la adresa regimului etc.

Noul regulament [monahal] încă nu este aprobat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, dar cu ocazia ședinței Sinodului din decembrie 1958, tov. Dogaru Dumitru, secretarul general al Departamentului Cultelor, a comunicat Sinodului prevederile noului regulament, iar episcopii și mitropoliții în principiu au fost de acord cu aceste măsuri. Ca urmare a prevederilor noului regulament al mănăstirilor, de către Departamentul Cultelor s-au întocmit tabele cu

elementele care urmau să fie înlăturate din mănăstiri. Aceste tabele însă erau incomplete, fapt ce a făcut ca organele noastre să intervină și pe baza datelor ce le deținem, am refăcut și completat tabelele.

Urmează ca aceste tabele să fie aduse la cunoștința episcopilor și mitropoliților prin inspectorii Departamentului Cultelor, deoarece începând cu data de 4 aprilie 1959 intră în vigoare noul regulament și deci urmează să se înceapă operațiunea scoaterii din mănăstiri a elementelor menționate. Cu ocazia acestei operațiuni, vor fi scoase din mănăstiri peste 3.000 de călugări și călugărițe”.

Era tot mai evident că autoritățile statului român doreau rezolvarea „problemei monahale” cu instrumentele de care Biserica Ortodoxă Română dispunea. Iar în viziunea autorităților statului aceste instrumente erau: adoptarea și aplicarea unui nou regulament monahal și scoaterea din monahism a viețuitorilor prevăzuți în tabele speciale, categorisite, întocmite de Departament și completate de către organele de Securitate.

Chiar dacă Departamentul considera noul regulament ca aplicat din 4 aprilie, totuși Sfântul Sinod a amânat votarea acestui text. În planul autorităților statului mai rămânea ca ierarhii să preia tabelele de la Departamentul cultelor și să se conformeze pentru scoaterea viețuitorilor vizați.

Însă, ierarhii ortodocși nu s-au conformat planului Departamentului Cultelor de scoatere a monahilor din mănăstiri, după cum organele Securității arătau într-un referat din 28 mai 1959 prezentat la cabinetul ministrului afacerilor interne: „În ultima vreme patriarhul Justinian Marina se manifestă tot mai alarmat în legătură cu unele evenimente ce au loc în cadrul Bisericii Ortodoxe. Toate acestea el le explică printr-o «campanie de persecuție» a Bisericii Ortodoxe dusă de autoritățile de stat sub «influența unor legionari», care ar fi pătruns în conducerea de partid și de stat. De pe această poziție patriarhul Justinian Marina acționează împotriva unor măsuri luate de conducerea de stat, încercând să contracareze aceste măsuri. Concludentă este poziția sa față de excluderea din mănăstiri a mai multor categorii de călugări.

Într-o discuție cu mitropolitul Firmilian Marin, patriarhul a afirmat deschis că el nu va aplica dispozițiunile departamentului cu privire la această problemă, pentru că acestea nu vor fi în conformitate cu hotărârea Sinodului. El susține că în Sinod s-a hotărât să fie scoși numai acei călugări care nu corespund din punctul de vedere al disciplinei interioare a fiecărei mănăstiri, iar scoaterea acestora să fie hotărâtă de stareții și exarhii respectivi. [cum de a îngăduit să fie scos Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, care îi era pe deasupra și rudă, când pe atâția nu i-a scos. Nu cumva a sesizat că nu corespundeau disciplinei monahale, datorită reacțiilor sinucigașe ale Maicii Zamfira și cedării la șantajele ei sentimentale ale Părintelui Arsenie Boca, după care se și încadrau în categoria persoanelor care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale? – n.n.]

Justinian Marina a convocat pe toți stareții din eparhia Bucureștilor cu care a întocmit lista de călugări ce trebuie scoși din mănăstiri, analizând situația lor conform aceluiași criteriu, neluând în considerație listele date de Departamentul Cultelor. [...] În continuare a arătat că scoaterea călugărilor din viața monahală este o măsură ilegală a organelor securității, că pentru ilegalități similare, în trecut, funcționari ai securității au intrat în pușcărie și nu vrea ca în viitor, când se va pune capăt acestei ilegalități, împreună cu funcționarii de la securitate să intre în pușcărie și episcopii și mitropoliții care au contribuit la luarea acestei măsuri ilegale”¹¹⁰⁶.

– n.n.] În locul celebrei mănăstiri avea să se instaleze un cămin de bătrâni, până în 1976, anul în care s-a reînceput slujirea lui Dumnezeu prin ruga monahilor.

Drama Părintelui avea să continue. În mai 1959, prin actul Episcopiei Aradului, nr. 2407/1959, Părintele Arsenie Boca este îndepărtat din mănăstire, iar maicile sunt obligate “să intre în lume”. [dar nu să conviețuiască în aceeași casă bărbați cu femei. Aceasta a fost

¹¹⁰⁶ <<http://ziarulumina.ro/monahismul-romanesc-la-inceputul-regimului-democrat-popular-xlvi--103963.html>>, luni, 28 septembrie 2015

alegerea și dorința expresă a Maicii Zamfira, urmată de acceptul Părintelui Arsenie Boca – n.n.] **Fără a fi caterisit, i se interzice să mai slujească și chiar să mai poarte haina monahală.** Este angajat la Biserica Sfântul Elefterie din București, ca pictor secund pe lângă meșterul Vasile Rudeanu. Abia în 1961 este angajat la Atelierul de Pictură al Patriarhiei, de la Schitul Maicilor. **Începea un alt capitol zguduitor din viața Părintelui Arsenie Boca** [chiar zguduitor. În timp ce alții de abia aveau cu ce trăi, stând la cozi interminabile și plătind chirii la locuințele statului, alții erau încă în închisori, neștiind rudele dacă sunt vii sau morți, și sufereau torturi fizice și psihice de nedescris, el începe, după cum promisese când se lepădase de preoție și călugărie la primele detenții, drumul alături de aleasa inimii sfinției sale, făcând fără opreliște giumbușlucuri hipnotice la diverși, fără a mai fi închis, ci doar protejat prin supraveghere, ca să nu aibă nimeni nimic de spus, în vederea unei cariere ce-i va asigura dobândirea mai multor proprietăți personale, una din ele chiar la munte, la Sinaia, pe care le va putea împodobi cu sculpturi comandate la alții. Dar cel mai zguduitor, aproape de cutremur, este că va începe pictarea pe mulți pereți (ai unor biserici oropsite prin aceasta) a urâciunii Marcu 13:14 *pustiirii, stând unde nu se cuvine - cine citește să înțeleagă ... – n.n.*]

Dr. Florian BICHIR Membru al Colegiului CNSAS ¹¹⁰⁷

Domnul dr. Florian Bichir, deși se dorește cu stil imparțial și academic, în realitate se comportă cu accente discriminatorii, răstălmăciri de proastă calitate. Pe cei care îi critică idolul îi numește informatori, doar pentru că nu era de acord cu ei și vorbea în funcție de înțelegerea celor ce îl întrebau, cu ton variabil, pentru a-i folosi:

inform. PAULIN LECA [...]330 Pe Părintele Paulin Leca îl vom regăsi și în alte Dosare de Securitate aflate în arhiva CNSAS cu declarații asemănătoare, despre diferite personalități ale Ortodoxiei românești și nu numai, fiind un personaj destul de mult frecventat de Securitate pentru furnizarea de informații. În acest caz, a se vedea inadvertențele de ton dintre o astfel de declarație, de pildă, și felul în care vorbea despre Părintele Arsenie cu alții, după cum reiese din nota redată la pp. 199-201...¹¹⁰⁸

Dar nu observă că Părintele Arsenie Boca a turnat pe mulți la securitate, aducându-le acuze grave pentru timpurile de atunci și de azi, în legătură cu subiectul atât de fierbinte al legionarismului:

Proces verbal de interogatoriu “În afară de preocupările duhovnicești, o vizitam pe domnița ILEANA, în apartamentul ei, unde am avut și discuții cu ea. Astfel îmi amintesc că am discutat despre moartea lui ZELEA CODREANU, spunându-mi că în ceea ce o privește, ea l-a simpatizat și că regretă moartea lui, comisă de fratele ei, CAROL al II-lea, exprimând următoarele cuvinte: “România este singura țară în care succesul nu are succes”. S-a referit la succesul pe care-l avea CODREANU, însă care nu a dus la nici un succes, făcându-l vinovat în acest sens pe CAROL al II-lea. Ea prevedea schimbările care au se să facă în România și îmi amintesc că se frământa cum să facă să rămână în țară.” Anchetat BOCA Zian Arsenie 5 octombrie 1955 [deci, cel puțin de pe atunci, devenise colaborator și informator al securității – n.n.] – Orașul Timișoara. Interogatoriul a început la ora 17.30 minute și s-a terminat după șapte ore și 15 minute, la ora 00.45 [câte o mai fi turnat în acel interval, pe câți i-a mai compromis și cărora le-o mai fi schimbat viața cu ani de temniță grea, ca el să fie eliberat și aranjat cu Maica Zamfira fără a i se șifona imaginea? – n.n.] Dosar Informativ 2637 (VOL I) – Arhiva CNSAS, extras din „Părintele Arsenie Boca – Obiectivul BRATU” – de Vasile Manea, Editura Patmos, Cluj Napoca, 2009 - ¹¹⁰⁹

¹¹⁰⁷ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-excepție-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

¹¹⁰⁸ Florian BICHIR, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, *Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUTIA. Opis de documente.*, Vol. II (Prislop, 1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506.

¹¹⁰⁹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/09/13/parintele-arsenie-boca-si-printesa-ileana-a-romaniei-despre-corneliu-zelea-codreanu-13-septembrie-1899-30-noiembrie-1938-proces-verbal-de-interogatoriu-printesa-l-a-simpatizat-pe-capitanul-misca/>>, joi, 24 septembrie 2015.

(3)

Arsenie vs. Arsenie

Amândoi ieromonahi (unii zic că și arhimandriți, și mărturisitori, în privința Părintelui Arsenie Boca noi nu credem nici una, nici cealaltă) cu barbă lungă și ochi albaștri, dar care se contrazic.

Nume	Boca	Papacioc
Data nașterii	n. 29 septembrie 1910,	15 august 1914
Familie	Mixtă, deci zămislirea Părintelui Arsenie Boca s-a făcut în păcat. Tatăl greco-catolic, cizmar, mama casnică cu grave fenomene de înșelare religioasă, transmițând aceste duhuri și pruncului ei din pânțece, mai apoi și prin educație. Tatăl cu metode dure nu reușește să mențină familia, care se desparte prin divorț. După obiceiul eretic al locului (ca în căsătoriile mixte băiatul să se boteze în credința tatălui) probabil, pruncul este botezat greco-catolic. Aceste lucruri se reflectă și în formarea uniata a pruncului și în numele lui, lipsit de evlavie, dar lipit de acest veac nestatornic și trufaș.	Ortodoxă, evlavioasă, echilibrată, neam preoțesc și bogat. Al șaptelea copil al părinților Vasile și Stanca (după el a mai fost cel puțin încă un frate). „Tata a fost agent sanitar peste șase sate și a contribuit masiv la construcția Bisericii din sat. Mă cheamă Papacioc. Pentru că tatăl bunicului meu a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. și de aici vine numele. Era aromân și i s-a spus: «Popa cu cioc» - Papacioc. Dar la origine ne chema Albu.”
Locul nașterii	Vața de Sus, Hunedoara	Casa părintească se afla în satul Misleanu, comuna Perieți din județul Ialomița.
Nume de botez	Zian Vălean. Obicei apusean plin de mândrie de a da două nume la copil, ca și cum ar fi două persoane într-unul. Începutul credinței în reîncarnare al Părintelui Arsenie Boca (că	Numele civil al lui Arsenie a fost Anghel. Nume de înger, ce arată și el evlavia părinților lui. De aceea a și căutat să facă parte din

	<p>ar putea persoanele umane – cel puțin Ilie, Ioan și Zian – și îngeresti să se prefacă una în alta, așadar să fie mai multe persoane într-una singură, ca în cazul avatarelor și posesiilor demonice. Pentru a convinge de aceasta pe oameni, le și apărea, prin hipnoză, ba ca Hristos, ba ca Ilie, ba ca Ioan).</p>	<p>cinul îngeresc, să lase cele ale veacului acestuia și să lucreze cele ale îngerului, adică veșnicia.</p>
<p>Averi înainte de călugărie</p>	<p>Sărac lipit pământului, nu poate deveni aviator, dorința lui cea mai mare. Se apucă de teologie nu din dor după Dumnezeu, ci din motive financiare, neavând ce face, nădăjduind că își va face pomană Sfânta Biserică cu el, să poată și el studia, pentru a dobândi faimă de intelectual. Lucrul l-a și dobândit: <i>Boca V. Zian apare în lista bursierilor¹⁴¹ cu suma de 199.000 lei, primiți pentru a Studia la Academia de Arte Frumoase din București (1933-1938), precum și pentru călătoria la Muntele Athos (martie-iunie 1939) cu scopul de a învăța „toată rânduiala duhovnicească precum și meșteșugul artei bizantine¹¹¹⁰</i> Din păcate banii nu numai că au fost cheltuiți în zadar (măcar de am fi rămas doar cu paguba aceasta), ci au devenit un fel de finanțare distructivă împotriva Sfintei Biserici, chiar din cadrul Ei. Aceasta fiindcă Părintele Arsenie Boca nu numai că nu a reușit să învețe a picta frumos la Academia de Arte Frumoase, dar plecarea spre Sfântul Munte i-a fost spre pagubă veșnică și amăgire, nedeprinzând nici pictura bizantină, nici rânduiala duhovnicească Ortodoxă. Dimpotrivă, a devenit (cu ajutorul puterilor demonice în care a fost inițiat acolo prin înșelare) unul din marii dușmani (mascat în protosinghel) de tip new-age ai Sfintei Predanii atât prin scris, cât și prin pictură, dar mai ales prin hipnoză, introducând în masele de ucenici manipulați concepții ecumeniste și de desfrânare cu aparență de sfințenie și dragoste duhovnicească. Intrarea în Mănăstire a însemnat pentru el nu doar ascendentul social și asigurarea unei existențe fără griji, dar, după cum a evoluat (profitând de pe urma popularității generate de puterile în care s-a inițiat și de pe urma compromisului cu regimul comunist), dobândirea unui trai mai bun ca al omului de rând, având chiar și proprietăți personale, în comun cu Maica Zamfira, mari, în care puteau viețui</p>	<p>Unul din cei mai bogați tineri din România. Putea avea tot ce și-ar fi dorit. Mergând cu una din mașinile de lux, proprietate personală, rare (pe atunci) spre munte își pune întreținerea existențială: ce va face după moarte și ce rost au toate acestea. Atunci se hotărăște să-l urmeze pe Hristos cu orice preț. De aici va merge mai departe în a renunța la toate și a se călugări.</p> <p><i>Se spunea despre avva Arsenie, că precum nimeni din palat nu purta mai bune haine decât dânsul când era acolo, așa nici în viața călugărească, nimeni nu purta mai proaste decât dânsul.¹⁰</i></p> <p><i>Spunea cineva despre avva Arsenie, că numai odată pe an schimba apa în care muia stâlparile finicilor (curmalilor) și nu mai adăuga la cea veche. Acesta împletea fâșii și le cosea până la ceasul al șaselea. Și l-au rugat bătrânii să le spună pricina, zicând: “De ce nu schimbi apa stâlparilor avvo, că miroase greu?” și le-a zis lor: “În locul mirodeniilor, aromatelor și mirurilor de care m-am îndulcit în lume, trebuie să iau acest greu miros”.²¹</i></p> <p><i>S-a îmbolnăvit odată avva Arsenie în Sketis și întru atâta sărăcie ajunsese, încât trebuindu-i o cămășuță de in și neavând cu ce s-o cumpere, a luat de la unul milostenie zicând: “Mulțumescu-ți ție, Doamne, că m-ai învrednicit să iau milostenie pentru numele Tău”.^{20¹¹¹¹}</i></p> <p><i>Se spunea că bolnăvindu-se avva Arsenie odată în Sketis, s-a dus preotul și l-a adus la biserică punându-l pe așternut cu o pernă mică la capul lui. Un bătrân venind să-l cerceteze pe el și văzându-l pe așternut și perna sub capul lui, s-a smintit zicând: “Acesta este avva Arsenie? Și pe acestea este culcat?” Văzând mirarea acestuia l-a luat preotul îndeosebi și i-a zis: “Ce lucru ai avut la satul tău”, iar el a zis: „Păstor am fost”.</i></p>

¹¹¹⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 81-83.

¹¹¹¹ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 4, 18, 20.

	<p>13 oameni, pe care le putea dota și cu sculpturi.</p>	<p>„Cum dar, a zis el, petreceai viața ta?” Iar el a zis: „Cu multă osteneală petreceam”. „Dar acum cum petreci la chilie?” Iar el a zis: „Mai mult mă odihnesc”. Și atunci i-a zis lui: „Vezi pe avva Arsenie acesta? Când a fost în lume era tată al împăraților având mii de slugi cu brâuri de aur încinși și toți cu brățări, cu haine de mătase îmbrăcați stăteau înaintea lui și așternuturi scumpe erau sub dânsul. Tu, păstor fiind, nu ai avut în lume odihna pe care o ai acum iar aceasta n-are aici desfătarea pe care a avut-o în lume. Iată, dar, tu te odihnești, iar acesta se trudește”. Iar el auzind acestea, s-a umilit și a pus mentanție zicând: “Iartă-mă, avvo, că am greșit căci într-adevăr, acestea este calea cea adevărată, că acesta a venit la smerenie iar eu la odihnă”. Și folosindu-se bătrânul, s-a dus.²³¹¹¹²</p>
<p>Relația cu femeile înainte de călugărie</p>	<p>Declara (în acea autobiografie de la Râmnicu Vâlcea presărată cu inexactități și omisiuni/minciuni compusă spre lauda de sine, și asortată contextului politic pentru a se pune bine cu noua stăpânire) că fugea de ele, ceea ce nu era chiar greu pentru el, deoarece nu-l prea căutau, fiind complexat și timid, deși parcă de pe atunci căuta să te hipnotizeze pentru a fi al lui, citindu-i-se pe față încredințarea că este un ales:</p> <p>Caracterul lui păgubos și fuga de ele din timiditate și frica de insucces, dar și tentativele de înfrânare ascetică inițială, provenite din păcate nu din cercetarea Sfinților Părinți ci din preocupările sale experimentale de dominare a voinței după îndrumările a tot felul de religii, le recunosc și alții:</p>	<p>Tânăr frumos (fotografiile de atunci îl arată regal: ba ca un prinț decorat, ba ca un tânăr întreprinzător ce este pregătit să dobândească tot ce își propune, ba un om hotărât în suferință), inteligent (de o profunzime reală și originalitate rară), bogat, fetele îl înconjurau cu emoție, deși el era îngrijorat să-L mărturisească pe Hristos și să combată dușmanii țării și ai credinței:</p> <p>Era tot ce și-ar fi putut dori pentru a fi realizate și fericite. Este cunoscut că era sportiv, fiind supranumit „pantera blondă”. Un episod îl descrie chiar sfinția sa când povestește cum</p>

¹¹¹² Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 36.

63 *Părintele Teodor Bodogae, fiind colegul său de bancă la Academia Teologică, a lăsat o mărturie importantă despre felul de a fi al studentului Zian Boca: „cu toate că am șezut alături, pe aceeași bancă, vreme de patru ani, pe când făceam studiile de Teologie la Sibiu, totuși n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente [...] firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. Vacanțele le petrecea adeseori, la o rudenie a sa [la vărul său Vasile Crucin, director de școală și învățător în Buteni, Arad, n.n.]. Ne-a impresionat tăria cu care răbda frigul, fiind îmbrăcat adeseori în îmbrăcăminte redusă. Tot astfel abținerea de la bucate mai grele, renunțând regulat la «porția» de carne din institut.¹¹¹³*

Cu toate acestea, ni se descoperă chiar de sfinția sa, că în ascuns le dorea pe fete, ba chiar pe una a și curtat-o pentru a se căsători, dar nu a avut succes, fiind cam insipid [deși privirea parcă tot vrea să pună stăpânire pe privitor, însă este oarecum, moleșit de simțuri (explicabil mai ales prin muzica care cultivă slava deșartă pe care o cânta la flaut și pian) și părerea bună de sine (mai ales prin teologia nefăcută din dor de Ortodoxie, ci doar din conjunctură financiară, ispitire și dorință de a fi posesorul unor cunoștințe înalte care să impresioneze pe mulți. Lucrul acesta este vădit și de experimentarea a tot felul de religii, arătând că de fapt nu a iubit Ortodoxia ca pe singura credință mântuitoare, ci ca pe una presărată printre alte religii superioare, dar, datorită contextului, care i-a furnizat sfinției sale trambulină pentru succesul public. Dacă ar fi fost evlavios le-ar fi cunoscut pe celelalte, dar apologetic, pentru a le combate, nicidecum pentru a le experimenta din îndoială: să vadă ce efecte au. După cum combatem vrăjitoria fără a o practica, tot așa trebuie să facem și cu păgânismul care este religia vrăjitorilor, la care făcea reclamă Mircea Eliade, autorul favorit al Părintelui Arsenie Boca, al lui Gregorian Bivolaru și a multor altor guruși)].

După cum se vede în fotografie, sfinția sa nu avea acel duh de jertfă, prezent la Părintele

la un antrenament a lovit cu mingea (fără să vrea) într-o față ce îl admira. Părintele Arsenie Papacioc, cerându-și iertare, nu a profitat de naivitatea ei, ci cu multă seriozitate, i-a dat un sfat pe aceea l-a urmat toată viața (reîntâlnindu-se, după 70 de ani, tocmai pentru a-i mulțumi pentru acel sfat): "Du-te, fetițo și roagă-te la Maica Domnului!". Această dragoste de Maica Domnului (pe care a dobândit-o prin nașterea de Adormirea Maicii Domnului, a cultivat-o prin rugăciuni din copilărie, apoi pe vremea sportului, a Mănăstirilor și închisorilor, și a desăvârșit-o ca duhovnic la o Mănăstire Sfânta Maria din Techirghiol, cu hram tot de Adormirea Maicii Domnului) l-a ferit pe sfinția sa să cadă în capcana bogățiilor, distracțiilor și femeilor. Se vede din următoarea fotografie, de pe când era inspector legionar, că nu îl preocupa ce zic alții și altele despre el, ci doar să slujească în apărarea dreptății:

Deja pentru sfinția sa începuseră anii suferinței. Durerea fiind antidotul plăcerii îngăduit de Dumnezeu în fire pentru a ne vindeca, acesta acționa și asupra sfinției sale, vinde-

¹¹¹³ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

Arsenie Papacioc, care îți dă o tensiune de căutare, specifică celui ce nu-i pasă de ce zic alții ci doar de Adevăr:

Cu toate că își propusese ca, în timpul studenției, să nu facă nicio cunoștință cu fete, nu a reușit acest lucru deoarece, din anul 1929, Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia. Astfel, Zian Vălean Boca se pomenește cu câteva colege. Are intenția să se căsătorească cu fiica lui Brașca Dumitru. Nu știm dacă această fată era una dintre colegele de teologie sau făcea parte din „Reuniunea de Muzică Gheorghe Dima”, care era mixtă. Informația despre căsătorie o aflăm dintr-un interogatoriu din 1955, când Părintele va fi anchetat și întrebat despre Nichifor Crainic pe care-l ascunsese la Sâmbăta de Sus, în iarna anului 1944, când acesta era pribeag în țara sa, urmărit de organele de stat: „Văzându-i dorința lui [a lui Nichifor Crainic, în toamna anului 1944, n.n.] de a se muta, am mers la familia Brașca Dumitru din Sibiu pe care-l cunoșteam întrucât îi curtam fata cu care intenționam să mă căsătoresc”¹¹⁴

Nu s-au căsătorit.

Explicația?

Este simplă: era cam urâțel

cându-l de plăcerea de sine și de plăcerea vederii senzuale a celor deșarte, deci și a chipurilor femeiești. De mic copil fiind în suferință, acum durerea se intensifică, ducându-l cu încetul la puterea și înțelepciunea crucii.

Iată cum arăta în 1942, când a fost arestat ca Anghel: dârz, hotărât, fără dulcegării. Credem că nici o fată nu ar mai fi îndrăznit să gândească măcar a se apropia de sfinția sa. Uitați-vă și la obrajii celor doi, unul plinuț, care de sațietate mai refuza chiar și carnea de la internat, ca să-l aprecieze lumea ca mare postitor, și altul supt de suferințe, înfrânare și răbdarea prigoanei.

1Co 1:18 Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. 19 Căci scris este: „Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați voi nimici-o”. 20 Unde este înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia? 21 Căci de vreme ce întru înțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin înțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii. 22 Fiindcă și iudeii cer semne, iar elinii caută înțelepciune, 23 Însă noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru iudei, sminteală; pentru neamuri,

¹¹⁴ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 64-66.

(după cum se vede și în una din fotografiile din vremea aceea – prima din acest rând al tabelului numit „Relația cu fetele înainte de călugărie” avea o bărbie tăiată, păstrată mai apoi la reprezentările tuturor Sfinților din tablourile pe care le-a pictat, capul turtit, care asociate cu urechile îi dădeau aspect de „cap pătrat”, dreptunghiular, sau cel puțin hexagonal. În fotografia de mai jos are o privire mieroasă și vicleană, tipică unui copil răzgâiat ce vrea să fie apreciat de toată lumea și care se crede „buricul pământului” și/sau un ales „băiatul mamei, ca el altul nu-i”, chiar ca într-o formulă de As, carte de joc inventată pentru a huli Sfintele Taine)

Pe deasupra mai era și:

- complexat de bătăile de la tată și de divorțul din familie (care a avut loc când el avea doar 11 ani);
- necitit (sau cu lecturi superficiale eclectice din toate domeniile, doar pentru a impresiona pe alții și a se afirma că este un filozof enciclopedist, cu tentă religioasă, fără, însă, să le înțeleagă în profunzime);
- încrezut și cu dispreț pentru ceilalți (provenit din părerea de sine că este un ales, însământată în el de mamă);
- și, în plus, sărac lipit pământului (singurul dar, pe care, însă, nu l-a fructificat, ci l-a prefăcut în dezavantaj).

Cu ce ar fi putut atrage vreo fată?

nebunie. 24 Dar pentru cei chemați, și iudei și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. 25 Pentru că fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înțeleaptă decât înțelepciunea lor și ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu, mai puternică decât tăria oamenilor. 26 Căci, priviți chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam; 27 Ci Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari; 28 Dumnezeu Și-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, 29 Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. 30 Din El, dar, sunteți voi în Hristos Iisus, Care pentru noi S-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare, 31 Pentru ca, după cum este scris: „Cel ce se laudă în Domnul să se laude”.

	<p>Poate că și datorită acestui eșec, la care se adăuga și interesul finanțării bisericești prin bursă pentru studii, s-a reprofilat spre o călugărie (care în acest caz ar fi din insucces în dragoste), unde a reușit să dobândească admirația multelor ucenițe și să cucerească prin faimă și hipnoză pe femeia vieții lui: Maica Zamfira și, pe deasupra, să dobândească proprietăți și faimă internațională.</p>	
<p>Relația cu Mișcarea Legionară</p>	<p>Ca și în celelalte principii ale sfinției sale, centrul preocupării sale era să pară bun în fața oamenilor și nu era constant în manifestarea vreunei opinii sau atitudini. De aceea când oamenii apreciau pe legionari îi lăuda ca virtuoși, nădăjduind să devină o căpetenie spirituală a lor și un sfetnic duhovnicesc, pentru a profita de pe urma dârzeniei și eroismului lor dus până la moarte, susținându-le moral și material chiar și gestul sinucigaș al rezistenței în munți, iar când era chestionat de cei ce îi detestau pe legionari îi critica și denunța, ca să se arate pe sine om duhovnicesc, neimplicat politic. Acest lucru este vizibil și la ucenicii sfinției sale care îi urmează cameleonismul. Când oamenii apreciază pe legionari îl arată ca cel mai mare luptător anticomunist și prigonit pentru că a susținut pe legionari, iar când contemporanii noștri îi urăsc sau sunt rezervați față de ei atunci îl arată ca pe un disprețuitor și muștrător al legionarilor, ca să se cumințească.</p> <p>Că dorea să devină o căpetenie spirituală a lor și pentru aceasta încerca să-i abată de la politică pe legionari, o desprindem și din declarațiile domnului profesor Nicolae Pătrașcu. Dar tot din ele observăm și apatia sfinției sale când era vorba de a apăra Ortodoxia în fața catolicismului, datorită formării sale ecumeniste de tip uniatic. Ne întrebăm atunci de unde l-a scos domnul Florin Duțu ca un mare combatant împotriva greco-catolicismului? Să observați și contradicțiile sfinției sale față de autobiografie în legătură cu relațiile cu legionarismul și dezicerile spectaculoase și insistente de el datorită contextului comunist, asociată cu denunțarea cunoscuților săi (inclusiv a ierarhului său) ca participanți la evenimentele legionare (atât de mult dorea să fie servibil comunistilor în furnizarea informațiilor încât denunță și pe cei de care nu își aduce aminte bine, ci numai i se pare că i-a văzut ca</p>	<p>Noi nu suntem de acord cu trei mari greșeli ale Mișcării Legionare: ecumenismul de formă uniatică, lupta trupestă împotriva păcatului, ce i-a dus la implicarea în politică și la folosirea pretextului apărării pentru a face chiar și asasinat politic recunoscute de ei înșiși (că sunt și multe făcute de dușmanii lor și puse pe seama lor), și ideea eretică a mântuirii neamului prin vărsarea propriului lor sânge. Cu toate acestea au avut în cadrul lor persoane eroice, morale, trecând prin mari suferințe, care la unii au generat apostazii, la alții deznădejde și sinucideri, dar la alții pocăință. Pe ultimii nu putem să nu-i apreciem, în Hristos, cum l-am admira și pe Părintele Arsenie Boca dacă s-ar fi pocăit cu adevărat de tot ce a făcut și a învățat. Este cunoscut faptul că Părintele Marcu de la Sihăstria s-a căit toată viața ca un ucigaș în intenție, doar pentru că a fost șofer la una din mașinile care ar fi putut să-l asasineze pe Armand Călinescu, dacă nu ar fi trecut pe o altă rută. De asemenea îl cinștim pe Părintele Arsenie Păcioc că, deși fiind legionar din tinerețe și păstrând afecțiune față de legionari (până la moarte pomenindu-i la altar și dându-i ca exemplu de vitejie), a accentuat mult latura duhovnicească a suferinței în smerenie specific călugărească, punând monahismul mai presus de orice, cum și este în realitate. Sfinția sa nici nu s-a dezis de crezul său după împrejurări, nici nu a denunțat vreun legionar, nici nu i-a instigat la revoltă, în schimb a înțeles greșeala lor ecumenistă, eroarea lor politică și faptul că numai Unul este Mântuitorul lumii, deci numai sângele Lui se poate vărsa pentru izbăvirea altora. Și-a păstrat verticalitatea și demnitatea pentru tot ce a făcut în tinerețe, dar mintea și-a curățit-o prin pocăință de toate ideile legionare greșite. Nu putem să nu-l cinștim pentru aceasta.</p>

participanți la activitățile legionare), exclu-
zându-se astfel ideea că s-ar fi eschivat în de-
clarații pentru a nu-i vătăma:

*Aflăm chiar de la Nicolae Petrașcu, șef legi-
onar, îndrumătorul lor politic, despre atitu-
dinea Părintelui Arsenie față de legionarism:
„discuțiile dintre mine și Arsenie Boca au
fost de natură religioasă [...] mi-a făcut pro-
punerea ca să îndemn pe legionari să aban-
doneze total linia ideologică legionară și po-
litică, în general, și să îmbrățișeze linia reli-
gioasă. Eu i-am răspuns că nu stă în puterea
mea ca să fac acest lucru, întrucât aceasta ar
fi constituit o schimbare totală în linia ideo-
logiei legionare. Nefiind de acord cu Arsenie
Boca, nu am mai avut cu el discuții de natură
politică legionară”²³². Petrașcu nu ține cont
de sfaturile Părintelui Arsenie ci, între timp,
începe reorganizarea Mișcării Legionare în
ascuns²³³.*

*Ultima întâlnire cu Părintele Arsenie a fost
probabil în iarna 1947/1948: „Cu călugărul
Arsenie Boca m-am mai întâlnit în iarna lui
1946/1947 sau 1947/1948 la București întâl-
nindu-mă în București cu o fată pe care o vă-
zusem la mănăstire, mi-a spus că Arsenie
Boca se află în București Exprimându-mi do-
rința ca să-l văd, acea fată m-a condus într-
o casă din București, undeva în Parcul Ian-
cului Eu m-am dus cu scopul de a-l vedea pe
călugărul Arsenie Boca pentru că fusesem in-
format că în rândul tineretului intelectual se
ducea o activitate de trecere la catolicism de
către monseniorul Vladimir Ghica. I-am pro-
pus lui Arsenie Boca, ca teologii ortodocși să
întreprindă o acțiune de contracarare a acti-
vității lui Vladimir Ghica. Răspunsul lui Ar-
senie Boca fiind evaziv, eu nu am mai insistat
și am plecat”²³⁴ 235. [...]*

*Ieromonahul Arsenie este dezamăgit de mulți
studenți din grupul de la Teologie deoarece
„mergeau în pădurile din jurul mănăstirii
unde țineau ședințe cu caracter legionar. Eu
nu am luat parte la astfel de ședințe, ba mai
mult, ei au plecat prin pădure fără știrea mea
[a Părintelui Arsenie, n.n.]”²⁴⁰. Singura mă-
sură luată de Părintele, aflând de ședințele
lor de la unul dintre studenți, este să le dea
de lucru în cadrul mănăstirii, „adevărul e că
în mijlocul mulțimii erau și unii care nu ve-
neau pentru formarea lor religioasă, ci*

doară, doară, să găsească în spusele Părintelui vreun sprijin al convingerilor sau ideilor lor. Și erau câte unii care răstălmăceau și interpretau greșit vorbele”²⁴¹. [...]

Astfel, Zian Boca l-a întâlnit, întâmplător, pe liderul lor, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, de trei ori.

Prima oară îl zărește pe Codreanu în curtea sediului legionar din București unde ținea un discurs: „După ce eu plecasem din Sibiu la Academia de Pictură din București unde urmam cursurile, îmi amintesc că l-am văzut [pe Ioan Comșa, fostul coleg de la Academia Teologică din Sibiu, n.n.] încadrat într-o coloană legionară în curtea sediului legionar (casa generalului Cantacuzino). Faptul că l-am văzut pe el în această coloană s-a întâmplat în felul următor. Eu trecând pe aceeași stradă înspre Academie, fiind curios să cunosc dacă într-adevăr este Comșa sau nu, am intrat și eu în curtea sediului, neînsoțit de nimeni și m-am convins că este Comșa. Cu această ocazie am văzut și pe Zelea Codreanu, pentru prima dată, el ținea un discurs în fața legionarilor încolonați. Am intrat puțin în curtea sediului și văzându-mă singur am ieșit din curtea sediului și m-am dus la Academie. Precizez că nu am fost invitat de nimeni”¹²⁹.

A doua oară îl zărește pe Corneliu Zelea Codreanu cu ocazia funeraliilor legionarilor Moța și Marin, morți, în 1937, în războiul civil din Spania: „îmi amintesc că în perioada când eram student în anul III sau IV au fost aduși de către generalul Cantacuzino, legionarii morți Moța și Marin cu ocazia funeraliilor la sosirea lor în Gara de Nord. S-a organizat în piață un careu format numai de legionari unde eu am văzut pentru a doua oară pe Zelea Codreanu, care în fața legionarilor a rostit un jurământ, fiind și eu de față ca simplu spectator. M-am îngrozit de textul jurământului fapt care m-a determinat să plec de acolo și să merg la școală. La funeraliile care au avut loc în piața Gării de Nord m-am dus din proprie inițiativă, impresionat de gestul celor doi legionari morți, de a merge să lupte dezinteresat într-o țară îndepărtată”¹³⁰.

A treia și ultima oară l-a văzut pe Corneliu Zelea Codreanu în următoarea împrejurare: „Din Piața Gării de Nord cortegiul a luat-o

pe Calea Griviței. Am ieșit și eu împreună cu alți colegi pentru a-i vedea, atunci am văzut pentru a treia oară și ultima dată pe Zelea Codreanu. În zilele următoare am văzut în vitrine fotografiile convoiului, printre slujitorii bisericești am observat și pe Mitropolitul Bălan, care luase parte la funerarii și mi se pare că era și Ion Comșa”¹³¹. [...]

inspectorul Siguranței Brașov, Ralausek Iosif, menționează că „activitatea sa este condusă de ideea mistică religioasă [...] nu s-a putut preciza dacă duce o activitate politică subterană. Susnumitul este ținut de noi sub supraveghere și orice constatări în legătură cu activitatea sa le vom raporta la timp”²⁴²¹¹¹⁵

Observăm încă de atunci tehnica de a se acoperi de bănuielile regimului prin supravegherea securității.

Din toate, așadar, se exclude ideea că a fost oprit de la slujire tot restul vieții din motive politice, ca să înțelegem că o componentă importantă în lăsarea sfinției sale de preoție și călugărie este relația cu Maica Zamfira, iar politica a fost doar un context-pretext favorabil, care chiar dacă i-a oprit pentru o vreme aflulul de admiratori și finanțatori (pentru care poate s-a mâhnit simțindu-se marginalizat) în schimb i-a oferit tihna și confortul material alături de femeia iubită, iar după moarte aura falsă de mărturisitor anticomunist, desigur fără a fi legionar, ca să poată fi canonizat forțat și în contextul politic de azi.

Însă, în legătură cu acest aspect, ar trebui să mai subliniem ceva. Însuși Părintele Arsenie Boca s-a purtat ca un cameleon, sau mai bine spus șarpe cu putere de hipnoză, în legătură cu Mișcarea Legionară, zicând ce place fiecăruia pentru a-l cuceri. La legionari le arăta că este legionar și să continue că vor reuși, cu ajutorul de sus să biruie, iar la ceilalți că este doar un vindecător al lor, și că nu este de acord cu ei. Vedem în același timp că pe de o parte mințea (ori în declarații, ori între patru ochi), iar pe de alta instiga la revoltă ca orice echipă ar birui el să fie pus bine cu ea, iar dacă vor triumfa comuniștii să aibă pretext din revolta lor să îi stârpească. În termeni contemporani politici și istorici se cheamă că era agent dublu cu puteri paranormale. Ca de

¹¹¹⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

obicei spunem că nu suntem de acord în toate cu autorul acestui blog:

Aseara la Romania tv, butonand eu telecomanda, am dat peste o emisiune despre parintele Arsenie Boca, la momentul la care le era prezentata telespectatorilor deja celebra minune cu fotografia, despre care s-a demonstrat insa pe acest blog ca de fapt n-a fost minune:

FOTO: “energie radianta” a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

In studio era un colectiv de aiuriti new age, la care de la distanta s-a alaturat Pr. Conf. Univ. Dr Constantin Necula, adica acel parinte cu multe titluri ce arareori vorbeste limpede.

Evident ca s-a evitat folosirea cuvantului ortodox si ca atare a lipsit si invatatura ortodoxa dar per total putem spune ca a figurat a fi o emisiune pro parintele Arsenie Boca.

Pro, pro, dar decat asa un pro, mai bine lipsa. La un moment dat realizatoarea i-a intrebat direct pe invitati daca in general exista minuni. Iar concluzia la care s-a ajuns a fost: NU EXISTA ... A fost intrebat la final de chestia asta si parintele Necula, care insa ca de obicei a tot plimbat verbul prin fraze pana cand a inteles fiecare ce vrea.

Totusi la un moment dat Pr. Conf. Univ. Dr a reusit sa transmita in cadrul emisiunii si un mesaj destul de clar. Anume ca pana acum n-a fost canonizat nici unul dintre marii duhovnici pe motiv de ... Elie Wiesel, organizatie care mereu sarea in sus cum ca respectivii erau legionari sau cel putin simpatizanti. Dar deoarece s-a dovedit indelung ca parintele Arsenie Boca n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, la anul pe vremea asta s-ar putea sa vorbim deja despre SFANTUL ARSENIIE BOCA.

Eu insa intreb: de ce organizatiile evreiesti fac agenda Sinodului BOR? De ce Ortodoxia trebuie mai intai sa primeasca acceptul acelora? De ce trebuie sa se “demonstreze” mai intai ca cineva n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, pentru a se permite trecerea sa in Sinaxare?

Dar oare parintele Arsenie Boca chiar n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta?

Iata ce putem citi de exemplu la [Minunea prin care a luat nastere Miscarea Legionara. Marii duhovnici ai Romaniei despre legionari si Capitan:](#)

Parintele Arsenie Boca despre sfintenia Miscarii si a lui Corneliu Codreanu

„Am fost tinut la securitate sase saptamani. Cu parintele Arsenie discutam numai cand ne gaseam singuri. Restul timpului fie ca ascultam discutiile din camera, fie ca ma duceam cu gandul departe.

Intr-o zi se intampla sa ramanem amandoi in camera. Parintele Arsenie atunci imi spune:

„Daca ar fi trait Capitanul ce lucruri frumoase am fi facut noi...”. Altadata imi spune: „Sa stii ca Legiunea nu va invinge pana nu se va completa numarul de legionari in cer”. Asta ar insemna sa moara toate generatiile din 1927 pana in 2000. Ar trebui sa treaca 60-80 de ani. Ar insemna sa nu mai traiasca nici un legionar din zilele noastre.

„Dumnezeu va avea grija sa ramana si samanta pe pamant”, imi raspunde parintele Arsenie. A fost ultima discutie cu parintele Arsenie. Pe mine m-au luat si m-au dus la Penitenciar. M-au bagat singur intr-o celula la etajul trei, complet izolat de ceilalti legionari. **(Fragment din manuscrisul lui Mircea Puscasu, fost detinut politic, legionar).**

Ion Gavrilă Ogoranu in „Brazii se frang, dar nu se indoiesc”, vol. 3, reda marturisirea facuta de mitropolitul **Antonie Plamadeala** chiar langa crucea de la manastirea Sambata:

„Marturisesc acum, lucru ce nu l-am facut niciodata, urmatoarea intamplare: eram prin 1947 in chilia parintelui **Arsenie**, care se dezbracase pana la brau sa se spele; pe pieptul parintelui atarna o cruce care avea si o garda legionara pe ea. M-am speriat si l-am intrebat:

– Parinte, nu ti-e teama sa porti un asemenea obiect primejdios? – O am de la Corneliu Codreanu, el mi-a daruit-o”..¹¹¹⁶

Duplicitatea sfinției sale, lauda comuniștilor (și mai ales a evreilor) pot fi recunoscute de departe, chiar din celebra sa autobiografie, dată securității la Râmnicu Vâlcea:

¹¹¹⁶

<https://sacsv.wordpress.com/2014/12/25/aseara-la-romania-tv-pr-conf-univ-dr-constantin-necula-a-zis-cam-asa-pana-acum-elie-wiesel-s-a-opus-dar-deoarece-s-a-demonstrat-ca-parintele-arsenie-boca-n-a-fost-nici-verde-nici-nationalist-si/>, sâmbătă, 3 octombrie 2015.

Colegi la școală am avut de toate soiurile și neamurile. Aveam, la alți profesori, pe unul Vulpescu; ăsta era comunist, purta cravată roșie, însă discuții n-am avut împreună niciodată. Aveam coleg de clasă pe un evreu Ițhoc Steinberg - eram prieteni. Îi spuneam câteodată: Măi Steinberg, tu ești evreu și eu creștin, deci ar fi să fim unul împotriva altuia. Eu însă am să fiu mai bun ca tine și tu n-ai să te poți supăra pe mine, dacă în felul acesta te voi concura în viață. [prietenie prin concurență, probabil că... în smerenie. Interesant reper de depășire în lucrarea lăuntrică – n.n.]

Mai pe urmă, când am citit Biblia, am văzut că ultima misiune mondială e a evreilor, eventual a unei idei a evreilor. [se vede că Părintele ori credea în mesianismul evreiesc, ori spunea așa din lingușeală, ca să scape basma curată că nu este legionar, fiindcă declarația era făcută în 1945 și are o vădită tentă de manipulare politică, pentru a fi politic corect în viziunea comunistă – n.n.]¹¹¹⁷

Poate de la prietenia cu Ițhoc Steinberg a început relația de colaborare cu evreii comuniști (care i-au adus atâta prosperitate în regimul comunist și supraveghere de apărarea de calomniatori) și relațiile sfinției sale de mare apropiere cu cei care formează azi Institutul National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel". De aici se pune la cale, poate, și cadrul pentru siguranța unei viitoare canonizări, la care participă azi cu mare intensitate printr-o campanie de presă ucenici, ecumeniști, mass-media, puterea politică care vrea să se asigure prin convingerea opiniei publice de siguranța faptului că favoritul lor (calul troian al ecumenismului și spiritualității păgâne new age) nu a fost legionar, deși martir, prooroc și cuvios făcător de minuni Ortodox. Unul din marii combatanți pe acest front este și domnul Florian Bichir, autorul notelor, comentariilor și interpretărilor tendențioase la adresa celor lămurii și alertați de lucrarea vicleană a Părintelui Arsenie Boca și manipulatorul dosarelor aflate în arhiva securității ale Părintelui Arsenie Boca. Acesta este un mare partizan al ideii că orto-

¹¹¹⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

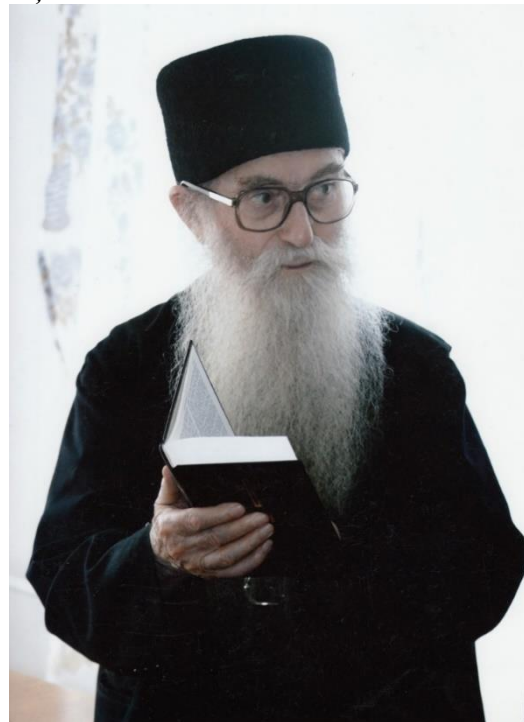
	<p>docșii ar face bine să fie și masoni și că masoneria este o organizație de binefacere creștină, un mare sprijin al Ortodoxiei, care este aprobată și iubită de Biserica Ortodoxă¹¹¹⁸. Probabil că și domnia sa este mason și așa își poate adormi conștiința, iar canonizarea Părintelui Arsenie Boca este ordonată de Marile Lojă și plănuită de mult, fiindcă ei fac planuri pe sute de ani, nu se hotărăsc spontan după popor, ci hotărăsc poporul să se manifeste spontan în manipularea lui bine regizată și bine deghizată.</p>	
Studii	<p>Studiile le-a făcut îndreptate spre teologie din conjunctură financiară, fără pasiune, având ca mobil principal să ajungă celebru și apreciat ca erudit. Teologia (singura la care a avut acces, când a văzut că nu poate suporta cheltuielile pentru a se face aviator), a studiat-o superficial datorită preocupării de a domina mintea celorlalți prin tehnici yoga (concretizată prin ore în șir petrecute în fața oglinzii) și de a experimenta stăpânirea de sine a voinței prin metodele altor religii (devenind cu totul necunosător al lucrării lăuntrice Ortodoxe care se bazează pe smerita ascultare). Roadele acestei superficialități se regăsesc în proasta înțelegere a dogmaticii (evidentă pe tot parcursul scrierilor sale) și în combaterea cu numele a unor erezii, dar apoi, imediat, propovăduindu-le înțelesurile ca fiind adevărate. Studiul la Bele-arte i-au adâncit înclinarea către cultura și gândirea apuseană, pe care deja o avea însământată prin educația tatălui și lecturile din filozofi, antropozofi și eretici. Studiile precare de anatomie (întrerupte de grevele studentești), în vederea picturii l-au făcut să nu se priceapă la redarea în pictură a corpului omenesc, în schimb să-și dea aere de mare cunoscător al medicinei, fiziologiei femeii și geneticii. Aceasta, asociată cu disprețul față de iconarii din Sfântul Munte, (și cercetarea iconarilor ruși doar pentru a învăța tehnica „cicanca” iar nu felul cum să picteze Ortodox) l-au făcut să zugrăvească tablouri foarte asemănătoare cu benzile desenate americane și cu pictura muncitorească sovietică. În plus, necunoașterea teologiei icoanei și</p>	<p>De mic copil a fost educat creștinește, fiind premiant și alegând el însuși poezii creștine pentru a le memora. Părinții săi fiind înstăriți au plătit cei mai buni profesori pentru a-l educa. Dar el însuși a ales, chiar de la vârsta de 5-6 ani ca mare învățător suferința din dragoste pentru aproapele și de aici pentru Hristos, preferând să ascundă de tatăl său că fusese bătut de un copil, ca să nu-l facă pe bătauș să sufere. Scopul sfinției sale de a intra în călugărie a fost să rabde suferința pentru Hristos și să învețe cum să dobândească ascultarea. De aceea i-a dăruit Dumnezeu, ca pe lângă absolvirea în 1932 a școlii de Arte și Meserii din București, să fie părtaș la marea Universitate din Aiud, unde erau profesori cei mai înțelepți oameni din România și se formau ucenici în dragostea de Hristos și neam. De câte ori mergea în vreo Mănăstire, fără să o caute, era recunoscut ca un om cult și îl puneau în ascultări cărturărești, inclusiv de profesor la seminar. La început inteligența sa profundă ce era imediat recunoscută, i-a fost chiar piedică pentru a fi primit în Frăsiniei, fiind respins de starețul de atunci, deși sfinția sa ar fi voit să fie tratat ca cel mai umil frate fără carte, având o nebunie sfântă de a răbda ocările pentru Hristos. Sensibilitatea și înțelegerea dobândite din suferință și ascultare l-au făcut să sculpeze în atelierul Institutului Biblic după canoanele Ortodoxiei, cu multă delicatețe astfel că sculpturile lui erau dorite de mulți pentru bunul lor gust. Deși cu multă carte, ghidându-se mai ales după Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, având o profundă în gândire patristică, își ascundea</p>

¹¹¹⁸ <http://www.evz.ro/sunt-mandru-ca-sunt-mason-sunt-mandru-ca-sunt-roman-sunt-mandru-ca-sunt-mason-roman.html>>, luni, 5 octombrie 2015

concepțiile apusene despre tablourile religioase, asociată cu tehnica privirii în oglindă și autoadmirația de sine scaldată în vedenii demonice, l-au făcut să ajungă a picta hule eretice hidoase atât din punct de vedere al înțelesurilor cât și din punct de vedere al esteticii. Rezultatele la învățătură erau slabe, confirmând încă o dată superficialitatea înțelegerii sfinției sale, evidentă și din scrieri și picturi. Lucrul a fost sesizat și de colegii sfinției sale: *Într-o notă informativă din data de 4 februarie 1964, agentul „ Nicoară Iulian ” din Sibiu, informa Securitatea Statului că: „ am cunoscut pe Boca Zian pe timpul cât era student la teologie. Era un student cu purtări bune, modest și sărac. **La studii era printre studenții mijlocii. Nu s-a impus prin nimic deosebit nici în fața profesorilor și nici în fața colegilor săi. Alături de studiile obișnuite se ocupa și cu desenul și încercări de pictură** ”* [de unde atunci ideea că era un mare pictor? Este un zvon lansat de ucenicii care au primit prin ochi morbul ochilor sfinției sale și, din această cauză, și-au vătămat vederea— n.n.]¹¹⁵ 63 *Părintele Teodor Bodogae, fiind colegul său de bancă la Academia Teologică, a lăsat o mărturie importantă despre felul de a fi al studentului Zian Boca: „cu toate că am șezut alături, pe aceeași bancă, vreme de patru ani, pe când făceam studiile de Teologie la Sibiu, totuși n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente [...] firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. [vedeți cum se confirmă complexarea și disprețul? Un om smerit nu se observă când este de față, dar își lipsește când nu este prezent. Părintele Arsenie Boca se făcea evident și prin introvertire și prin exagerările ascetice, de tip hindus. Ce diferență față de caracterul delicat și ascuns al Sfinților, care nu vor să fie observați sau să jeneze cu ce dăruiesc ei lui Dumnezeu – n.n.] Vacanțele le petrecea adeseori, la o rudenie a sa [la vărul său Vasile Crucin, director de școală și învățător în Buteni, Arad, n.n.]. Ne-a impresionat tăria cu care răbda frigul, fiind îmbrăcat adeseori în îmbrăcăminte redusă [lucru vizibil și la șamani. Este specific celor ce au lucrare launtrică trupească, care prin invocarea duhurilor,*

acestea și aprecia pe oamenii fără carte și virtuoși, dându-i ca pildă altora, întocmai ca Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare.

5. *I-a zis un oarecare, fericitului Arsenie: “Cum noi din atâta învățătură și înțelepciune, nimic nu avem, iar acești țărani și egipteni au dobândit atâtea fapte bune?” Zis-a avva Arsenie: “Noi din învățătura lumii nimic nu avem, iar acești țărani și egipteni, din ostenele lor au dobândit fapte bune”.¹³*
6. *L-a întrebat odată avva Arsenie pe un bătrân egiptean pentru gândurile sale iar altul văzând aceasta, i-a zis: “Avvo Arsenie, cum atâta învățătură latinească și elinească având, întrebi pe acest țaran pentru gândurile tale?” Iar el a zis către dânsul: “Învățătura latinească o am eu cu adevărat, dar alfabetul acestui țaran încă nu l-am învățat”.¹³¹¹²²*

¹¹²² *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 1-6.

forțarea glandelor și înșelarea ce mimează lucrarea inimii, li se înfierbântă sângele și li se dereglează reglarea termică și sensibilitatea, ne mai simțind frigul. Vedeți cărțile *Despre Înșelare și Experiențe ascetice* ale Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov – n.n.] . *Tot astfel abținerea de la bucate mai grele, renunțând regulat la «porția» de carne din institut.* [post nu numai ca să fie văzut, să se hrănească din urechi, din laudele șoptite și din ochii colegilor, dar este și comun cu al veganilor, având concepții greșite, necanonice, despre carne.– n.n.]

Nu l-a pasionat prea mult studiul limbilor străine. [de unde ideea că e părtaș la tâlcuirea Filocaliei? – n.n.] *Cunoștea totuși bine limba franceză și citea cu aviditate studii de psihologie, de caracterologie, de grafologie, căutând să se adâncească în descifrarea taințelor sufletului.* [vedeți, dacă în nici în copilărie, nici în liceu, nici în facultatea de Teologie nu a iubit și studiat Sfinții Părinți, atunci când? La Sfântul Munte nu a avut timp în 66 de zile, decât a copia câteva manuscrise. Ce a mai dactilografiat după Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, pentru puțin timp, dar nu s-a folosit căci nu a vrut să facă din Prislop laborator filocalic, ci a vrut să fie împreună cu stareța lui. Iar după ce a venit misiunea peste el și se simțea centrul atenției lumii, nici timp, nici chef nu mai avea, crezându-se el însuși un mare învățător ce trebuia să scrie „Cărarea Împărăției” un exemplu de carte insipidă, disprețuitoare și mincinoasă, dar de faimă internațională, datorită prejudecății și nu judecății reale a celor ce le-a scris – n.n.] *A iubit de mic desenul, sculptura și mai ales pictura. îmi amintesc și acum (1990, n.n.) de ușurința cu care interpreta la flaut compoziții destul de pretențioase 116. De asemenea, făcea parte din „ Reuniunea de Muzică Gheorghe Dima ”din Sibiu, condusă de dirijorul N. Oancea.¹¹¹⁹*

Observăm înclinația pasionată a sfinției sale spre studiile ce îi puteau aduce faima, care aveau tangență cu ocultismul (marea lui preocupare de a se domina pe sine și pe alții prin metodele păgâne și eretice, părute științifice

¹¹¹⁹ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

și savante) și spre muzică (rampa de lansare pentru a fi admirat de ceilalți și de fete).

Vedem, descris cu multă atenție de fostul lui coleg de bancă caracterul său complexat și timid (acest cunoscut al preacuvioșiei sale, colocatar și în camera de la căminul studențesc, este una din primele victime experimentale pe care Părintele Arsenie Boca a aplicat studiile sfinției sale de hipnoză de tip yoga și l-a făcut mare admirator al său, pe toată viața. Părintele Profesor Teodor Bodogae atât de mult a fost fermecat de pictorul de la Drăgănescu încât, după moarte i-a compus un panegiric consistent și i-a lăudat pictura prin niște cuvinte total nepotrivite, deși a fost un distins profesor de teologie, vădind ori lipsa de cunoaștere iconografică – atât estetică cât și teologică, lucru de mirare la sfinția sa – ori, mult mai sigur, dovada certă a subiectivismul provenit din robirea minții prin hipnoză).

Descifrăm printre rânduri, în legătură cu studiile Părintelui Arsenie Boca: pe de o parte, că nu ar fi putut ajuta la tâlcuirea Filocaliei (necunoscând limbi străine) și, pe de alta, că preocupările sfinției sale erau mai mult către acele științe mai apropiate de ocultism, marea lui pasiune ce l-a marcat toată viața:

Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultistii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărurilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el, trebuie demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă.

În vechime oamenii învățați se numeau magi (Fac. 4, 8; Matei 21,1), însă cu timpul au fost umbriți de magii falși, vrăjitori, șarlatani și înșelători, încât astăzi prin magie se înțelege totalitatea mijloacelor oculte de a lucra misterios în sânul naturii, și de a supune spiritele nevăzute, ba chiar folosindu-se de numele lui Dumnezeu la comanda vrăjitorului ca să facă

lucruri supranaturale, neobișnuite. Magia prin care se face binele vicleșugului, se numește magie albă, iar cea prin care se face răul se numește magie neagră. În realitate este o aceeași lucrare drăcească, prin care diavolul se pune în slujba omului vândut lui, pentru ca apoi acest om și cei care apelează la serviciile lui, fără ca să se spovedească pentru aceasta, să-i aparțină cu totul în muncile veșnice (Ex. 7,11-12 și 22, 8-18; II Tim. 3, 8; Luca 10,18; Apoc. 12, 8-10).

Magia care lucrează asupra minții oamenilor prin numere, adică numere cabalistice, prin care se pretinde că ar reprezenta lucruri ascunse, pe care le descifrează numai magul, se numește magie cabalistică. Magia care se folosește de elementele naturale, geologice și chimice ca pietre diferite, ape și soluții cu diferite amestecături se numește alchimie. Toate aceste fiind creațiuni ale înșelăciunii, ele se osândesc aspru (VI ec. 61,65).¹¹²⁰

Iată ce ne învață chiar despre muzica bisericească Patericul. Să ne îngrozim, cu atât mai mult, de aplecarea Părintelui Arsenie Boca spre flaut și pian, care nici măcar nu a avut vreo legătură cu Biserica, ci doar legături cu fetele pe care le curta:

Avva Pamvo l-a trimis pe ucenicul său ca să vândă rucodelia sa. Și făcând șaisprezece zile (după cum ne spunea nouă), noaptea dormea în tinda bisericii sfântului apostol Marcu; și vedea slujba bisericii, ba încă a învățat și câteva tropare. Deci, la întoarcere i-a zis lui bătrânul: „Te văd, fiule, tulburat. Nu cumva vreo ispită ți s-a întâmplat în cetate?” Răspuns-a fratele: „Cu adevărat, avvo, întru lenevire ne cheltuim zilele noastre în pustia aceasta și nici canoane, nici tropare nu cântăm. Mergând la Alexandria, am văzut cetele bisericii cum cântă și m-am întristat că nu cântăm și noi canoanele și troparele”. I-a zis lui bătrânul: „Amar nouă, fiule, că au ajuns zilele în care vor lăsa călugării hrana cea tare, cea zisă prin Sfântul Duh, și vor urma cântărilor și glasurilor, căci, ce umilință și ce lacrimi se nasc din tropare? Când stă cineva în biserică sau în chilie și își înalță glasul său ca neputincioșii. Că dacă înaintea lui Dumnezeu stăm, suntem datori să stăm cu multă umilință și nu cu răspândire, că n-au

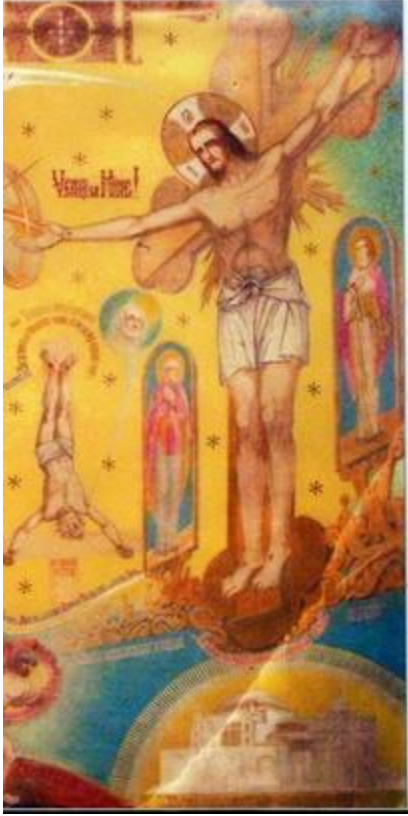

¹¹²⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

ieșit călugării în pustia aceasta ca să stea înaintea lui Dumnezeu, să se răspândească și să cânte cântări cu viers, să pună glasurile la rânduială cu meșteșug, să-și clatine mâinile, și să-și târască picioarele, ci suntem datori cu frica lui Dumnezeu și cu cutremur, cu lacrimi și suspin, cu glas evlavios, umilit, măsurat și smerit să aducem lui Dumnezeu rugăciune. Că iată îți zic ție, fiule, vor veni zile când vor uita creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale sfinților apostoli și ale dumnezeieștilor prooroci, disprețuind Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. Și se va revărsa mintea la acestea, iar de la acelea se va depărta. Pentru aceasta părinții noștri au zis: «Cei ce sunt în pustia aceasta, să nu scrie viețile și cuvintele părinților pe pergament, ci pe hârtii, că va să șteargă neamul cel de pe urmă viețile părinților și să scrie după voia lor, fiindcă mare este necazul ce va să vină». Și i-a zis lui fratele: „Așadar, se vor schimba obiceiurile și așezămintele creștinilor și nu vor fi preoți în biserică să facă acestea?” Și a zis bătrânul: „În astfel de vremuri se va răci dragostea multora și va fi necaz mult. Năpădirile păgânilor și pornirile noroadelor, neastâmpărul împăraților, desfătarea preoților, lenevirea călugărilor. Vor fi egumeni nebăgând seamă de mântuirea lor și de a turmei, osârdnici toți și silitori la mese și gălcevitori, leneși la rugăciuni dar grabnici la clevetiri, gata spre a osândi viețile bătrânilor și cuvintele lor, nici urmându-le nici auzindu-le, ci mai vârtos ocărându-le și zicând: «De am fi fost și noi în zilele lor, ne-am fi nevoit și noi». Iar episcopii în zilele acelea se vor sfii de fețele celor puternici, judecând judecăți cu daruri, nepărtinind pe cel sărac la judecată, necăjind pe văduve și pe sărmani chinuindu-i. Va intra încă și în norod necredință, curvie, urâciune, vrajbă, zavistie, întărâtări, furțișaguri și beție”. Și a zis fratele: „Ce va face cineva în vremile și anii aceia?” Și a zis bătrânul: „Fiule, în acele zile, cel ce își va mântui sufletul său mare se va chema în Împărăția Cerului”.³⁰

IV. Din Everghetinos

Un frate l-a întrebat pe avva Siluan: „Ce să fac avvo pentru a câștiga umilința?” Că sunt foarte ispitit de trândăvie, somn și de dormitare. Apoi când mă scol din somn, mă lupt foarte la cântarea psalmilor și nu pot birui

dormitarea, nici psalmi nu zic fără de glas”. Și i-a răspuns lui bătrânul: „Fiule, a zice tu psalmii cu glas, întâi este mândrie, căci ți se pare că tu cânti, iar fratele tău nu cântă. Al doilea, îți împietrește inima și nu te lasă să te umilești. Deci, de voiești umilința, lasă cântarea. Și când stai făcându-ți rugăciunile tale, să caute mintea ta puterea stihului și să socotești că stai înaintea lui Dumnezeu, a Celui ce încearcă inimile și rărunchii. Iar când te scoli din somn, mai înainte de toate, slăvească gura ta pe Dumnezeu; apoi citește Crezul și Tatăl nostru. După aceea, începe-ți canonul tău, încet, suspinând și aducându-ți aminte de păcatele tale și de chinul în care va să te muncești”. Zis-a fratele: „Eu, avvo, de când m-am călugărit, slujba canonului și ceasurile, după rânduiala celor opt glasuri o cânt”. A răspuns bătrânul: „Pentru aceasta umilința și plânsul fuge de la tine. Pune în minte pe părinții cei mari, cum ei nefiind slujitori bisericești și nici glasuri și nici tropare știind, fără numai puțini psalmi, ca niște luminători în lume au strălucit; precum au fost avva Pavel cel simplu, avva Pamvo, avva Apollo și ceilalți purtători de Dumnezeu părinți, care și morți au înviat, mari puteri având și stăpânirea cea asupra dracilor au primit-o. Nu cu cântări, tropare și glasuri, ci cu rugăciunea cea cu inima zdrobită și cu post, prin care și frica lui Dumnezeu în inimă crește neconținut, plânsul se întărește, și de tot păcatul curățește pe om iar mintea mai albă decât zăpada o face. Apoi cântarea, pe mulți la cele mai de jos ale pământului i-a pogorât, nu numai mireni, ci și pe preoți, în curvie și în alte patimi de rușine i-a prăpăstuit. Deci cântarea este a mirenilor! căci pentru aceasta și norodul se adaugă prin biserică. Pune înainte, fiule, câte cete sunt în Cer și nu este scris despre vreuna dintre ele, că cu cele opt glasuri cântă; ci o ceată cântă neîncetat; «Aliluia!» Alta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot», alta: «Bine este cuvântată slava Domnului din locul și din casa Sa». Tu dar, fiule, urmează părinților, de voiești să câștigi umilință în vremea rugăciunii, păzind mintea, pe cât poți, nerăspândită. Iubește smerenia lui Hristos și oriunde mergi, nu te

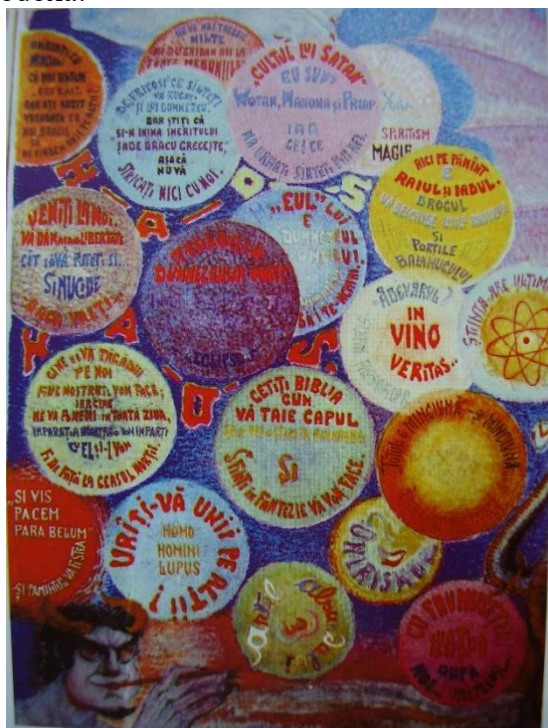
	<p><i>arăta isteț și dascăl, ci ca un prost și ucenic, iar Dumnezeu îți va da umilință!”¹¹²¹</i></p>	
<p>Producții artistice</p>	<p>Comentariile despre pregătirea artistică și teologică le puteți citiți mai sus. Iată și o pildă evidentă:</p> <p>Uitați-vă fără prejudecată ce pictură butucănoasă, urâtă și necanonică: un fals Mântuitor semirăstignit, vând o față arsenică (dreptunghiulară și pierdută în ameteala reveriei amestecate cu beția slavei deșarte), un trup athletic, dar grosolan și strâmbat la degetele de la picioare (nu cum a fost în realitate: nepătimas, gingaș, subțiat de post și <i>Psa 44:3 Împodobit cu frumusețea mai mult decât fiii oamenilor; revărsatu-s-a har pe buzele tale. Pentru aceasta te-a binecuvântat pe tine Dumnezeu, în veac.</i>) desprins din cuie mai înainte de vreme, pironit la încheieturi, nu în palme cum ne învață Sfânta Scriptură și Sfințele Icoane (zicem și noi ca și Toma <i>Ioan 20:25 Dacă nu voi vedea, <u>în mâinile Lui, semnul cuielor</u>, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.</i> că Părintele Arsenie Boca l-a pictat pe Hristos și nu pe antihrist cu mâinile Maicii Zamfira – ce</p>	<p>V-am atașat o fotografie a crucii sfinției sale de călugărie.</p> <p>Vă rog să observați cu câtă delicatețe a realizat trupul duhovnicesc al Mântuitorului, după canoanele Ortodoxiei, arătând că este șarpele de aramă și împăratul slavei, răstignit, deasupra craniului strămoșului Adam, pentru a-l spăla și vindeca prin Sângele Său. Cu ochii noștri am văzut un desen al unui craniu desenat cu mare delicatețe a amănuntelor, dat ucenicilor sfinției sale pentru a avea pomenirea morții. Și acum îmi pare rău că nu l-am fotografiat pentru a rememora impresia de delicatețe a stării de jertfă prin moarte, pe care ne-a produs-o acel desen al sfinției sale. În schimb am găsit pe net un altul, mai puțin detaliat:</p>

¹¹²¹ *Patericul...*, Pentru Avva Pamvo, 15; Din Everghetinos 1.

avea urmele tăieturilor cu lama la încheieturile mâinilor, de pe urma tentativelor de sinucidere) și chemând pe toată lumea la ecumenismul prezentat ca un soare luminos (reprezentat de unirea între Vatican și Constantinopol), deasupra căruia este pictat.

Hidoșenii și erezii, sau cum le numește Pidalionul GROZĂVII NEASEMĂNATE.

Iată, de pildă, o pictură care ar sta foarte bine într-un bâlci, dar nu într-o Sfântă Biserică Ortodoxă:

Noi știm că Părintele Arsenie Boca a pictat caricatura de mai sus, dar nu vedem unde este artistul, atât de apreciat de marii lui profesori (poate cu ironie, de care nu și-a dat sfinția sa seama, fiind îndrăgostit de sine, până la extaz), cum se laudă ucenicii sfinției sale. Unde este Michelangelo al României, dacă Drăgănescu este Capela Sixtină?

Dacă n-ar fi fost faima de Sfânt, care îi duce pe oameni la prejudecăți ce le anihilează discernământul gustului artistic, și procedeele de hipnoză prin care sfinția sa paraliza gândirea ucenicilor să-i facă să declare așezământul de la Drăgănescu o capelă sixtină, mai de preț ca frumusețe artistică decât cea din Vatican (până acolo că i-au făcut și acatist, singurul așezământ cu rânduială de rugăciune în afară de Sfântul Mormânt), toți s-ar fi îngrozit de picturile stângace și de prost gust ale sfinției sale. Drăgănescu poate fi comparat ca un așezământ similar cu Capela Sixtină din punct de vedere al propagandei pentru papă

Era un mare artist, dar care a renunțat la cariera sa de dragul pictării Icoanei lui Hristos în minți și sculptării sufletului prin îndepărtarea patimilor, ca duhovnic al iubirii. Atât de smerit era în privința talentului său artistic, încât, comparând cu sine, a declarat chiar că Părintele Arsenie Boca este un mare pictor. Sfinția știa să găsească și calități, chiar unde lipseau, doar că să nu fie mustrea prea aspră spre îndreptarea ucenicilor pasionați de pictorul de la Drăgănescu.

	și al pornografiilor hulitoare, dar din punct de vedere strict tehnic, comparația cu Michelangelo este grotescă, vrednică de „Urzica” sau orice altă publicație satirică de joasă calitate.	
Caracterizarea pe care le-o dau propriilor ucenici	<p>Ucenicii sfinției sale, întotdeauna, folosesc metafore nepotrivite, contrare realității, înflorite și exagerate când este vorba de a-l descrie:</p> <p><i>cel mai mare duhovnic român al secolului XX</i>¹¹²³</p> <p><i>Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenețile personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.</i>¹¹²⁴</p> <p>Această frază este foarte sugestivă despre aerul care îl respira și îl transmitea Părintele Arsenie Boca prin ochi, la cei care îl priveau fără pază.</p> <p>Toate sunt afirmații contrazise de viața și învățăturile sfinției sale și neaprobate de Sfântul Sinod. Ele sunt declarații exagerate ale unor ucenici ce vădesc a fi primit o proastă influență tocmai de la centrarea pe sine și înlocuirea cu sine (a lui Hristos) în mintea dascălului lor.</p>	<p><i>Unul dintre cei mai importanți duhovnici ai Ortodoxiei</i>¹¹²⁵</p> <p>Deși cu o viață virtuoasă și cu învățătura Ortodoxă nealterată (astfel că este un model pentru orice creștin), ucenicii sfinției sale, după cum au fost învățați de dascălul lor, nu au îndrăznit să treacă peste Sfântul Sinod și să-l proclame Sfânt. Aceasta spune multe despre cumiștenia lor și a sfinției sale.</p>
Arestări	<p>17.07.-30.07. (13 zile) 1945 București.</p> <p>14.05.1948 schingiuit o 1 lună și ½? Unde, de către cine? Nu ni se spune. Este oare o invenție sau nu se știe unde a fost arestat? După cât de paranormal se desfășurau anchetele, credem că este o invenție.</p> <p>16.01.1951-19.03.1952 (14 luni și 3 zile), la canal.</p> <p>20.09.1955-07.04.1956 (6 luni și 18 zile) Timișoara, Jilava, Oradea.</p>	<p>1941 – a fost arestat și condamnat, sub regimul mareșalului Ion Antonescu, pentru apartenență la mișcarea legionară. 1946 – este eliberat din închisoare și se călugărește. (5 ani)</p> <p>1958 – este arestat din nou, pentru ca făcea parte din "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la Închisoarea Aiud. (6 ani)</p>
Perioade	<p>Detenție totală 22 luni și 18 zile (mai puțin de 2 ani), din care:</p> <ul style="list-style-type: none"> - La canal (regim diferențiat): 14 luni și 3 zile (majoritatea timpului); 	Detenție totală 14 ani, din care:

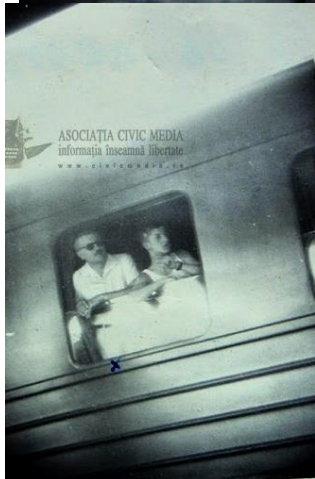
¹¹²³ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

¹¹²⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

¹¹²⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Papacioc>, vineri, 25 septembrie 2015.

	<p>- La închisorile București, Jilava, Timișoara, Oradea: 8 luni și 15 zile, din care schingiuit? doar 1,5 luni, zic ucenicii cei mai înfocați.</p>	<p>- De la Mănăstirea Slatina a fost arestat și dus la Suceava, ținut în anchetă nouăzeci de zile, bătut și chinuit pentru acuzații fără nici un suport real.</p> <p>- La Aiud, unde a avut loc cea mai grea reeducare, față de care toate închisorile din România, pot fi considerate ca floare la ureche, singura concurentă fiind doar Piteștiul. De aceea nici nu se poate ține evidența suferințelor sufletești și trupești prin care a trecut Părintele Arsenie Papacioc. După cum mărturisește sfinția sa de mai multe ori și-a văzut propria moarte foarte aproape, iar o dată a și „trăit-o pe viu”.</p>
Pușcării	<p>Canal, București, Jilava, Timișoara, Oradea. Numai denumirile închisorilor și arată diferența în suferință. Nu tu Pitești, nu tu Gherla, nu tu Aiud. Sărmanul, bine că a scăpat, cu așa puțină suferință. Dar de unde această faimă că a suferit foarte mult de la comuniști și că a fost martirizat prin închisori și la Canal?</p> <p>În timp ce Părintele Arsenie Papacioc și toți preoții râvnitori pentru Ortodoxie, fără compromisuri, au suferit la Aiud și în alte temnițe până în 1964, Părintele Arsenie Boca (ne mai fiind arestat din 1956, datorită compromisurilor, hipnozei și lepădării de călugărie și preoție) viețuia degajat, cu mâinile în buzunare, ba plimbându-se fericit cu stăpâna inimii lui, Maica Zamfira, (prin București sau la munte), ba petrecând în discuții interesante cu prietenii săi, având ca fotografi personali pe cei din securitate (ce aveau grijă să-i asigure, ca bonus, și un renume bun în fața statului: că nu încalcă convenția cu noua orânduire. Dar în felul acesta puteau să și vâneze, prin sfinția sa, pe cei ce aveau preocupări religioase deviante, sau să controleze pe cei ce le raportau întâlnirea cu preacuvioșia sa, dacă relatau corect sau nu cele discutate):</p> <p><i>Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a] comportat într-un mod corespunzător cu el. [...]</i></p> <p><i>Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el</i></p>	<p>Aiud un cuvânt ce spune tot: Greco-catolicii de acolo l-au blestemat, fiindcă aici a fost o reeducare mai grea decât la Pitești, după cum spun cei ce au trecut și printr-una și prin alta: Blestemul Aiudului</p> <p>Aiudule, Aiudule, Temnita crunta, Fa-te zaludule Piatra marunta.</p> <p>Focul mance-te Ca nu te saturi. Mereu vrei scancete Si bei oftaturi.</p> <p>Vantul destrama-te Ca nu-ti ajunge - si'n marea-ti foamete - mereu vrei sange.</p> <p>Apele faca-te Ape ca ele, Lacrimi din lacate Plans de zabrele.</p> <p>Grindina 'ndoaie-te Spele-te ploaie, Lanturi si geamate Sa ti le'nmoaie.</p> <p>Aiudule, Aiudule Fiara nauca, Face-te-ai crudule Scrum si naluca.</p>

s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate."¹¹²⁶

Radu Gyr¹¹²⁹

Părintele Arsenie Boca a fugit de el prin compromis, hipnoză și lepădare de preoție și călugărie.

Părintele Arsenie Papacioc, însă, l-a binecuvântat. Numai aceasta și spune multe despre sfinția sa:

Dar nu numai că a supraviețuit, dar simțea celula cer, și nicidecum dure-re. „Secretul ăsta era: prezența lui Dumnezeu continuă, știind pentru ce suferi. Asta ca o scuză materială, ca un autodialog, ca să zic așa, dar lucrul acesta nu se raționaliza: trăiam pe Dumnezeu, eram în cer. Nu puteai face teatru acolo; în foc, nu poți să spui: mai așa sau așa; e foc, arzi pe toate părțile fără să te mistui. Sau te mistui încet, încet... Lucru foarte greu de înțeles și de prezentat: simțea că e un har foarte ascuns, care pălea sabia dușmanului, ceea ce m-a făcut să spun: „Dumnezeu dă formă clipelor istoriei!” Acesta era un semn pe care poate nu l-ar înțelege lumea. Descopereai frumusețea și Dumnezeul din om, descopereai lucrurile acestea – simț de mare finețe, care există în om când ești prezent. Dacă nu ești prezent, cazi, ești vândut. Nu aveai ce să cedezi, nu ne jucam cu viața. Aici, la Aiud, nu se mai punea problema Mișcării Legionare, voiau să ne dărâme complet din credința în Hristos. Acesta a fost obiectivul lor mai înalt decât celălalt”.

De aceea Părintele contracara tot cu rugăciunea, pentru că de ea se temeau cel mai tare. Este binecunoscut curajul Părintelui Arsenie atunci când spovedea prin morse pe deținuți, cu o sfoară legată la gât în loc de epitrahil, sau când săvârșea Sfânta Liturghie aproape zilnic: „Aveam o bărdică cu apă și 300 grame de pâine de orz. Considerăm bărdica drept potir și treceam prin toate momentele Sfintei Liturghii. Pe urmă împărțeam pâinea aceea la deținuți și le spuneam: Nu pot să spun că este Sfânta Împărtășanie, fiindcă sunt destule elemente lipsă, dar că este mai mult decât anaforă v-o pot spune!”¹¹³⁰

¹¹²⁶ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-attentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

¹¹²⁹ <<http://www.crestinortodox.ro/poezie-ortodoxa/radu-gyr/radu-gyr-blestemul-aiudului-71392.html>>, miercuri, 30 septembrie 2015

¹¹³⁰ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Vă reamintim că în același timp foarte mulți preoți și călugări evlavioși și cu adevărat mărturisitori ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române erau închiși, torturați, înjosiți, ispitiți și ei să se lepede de preoție și călugărie, dar nu se învoiau cu minciuna, dar sunt și astăzi calomniați ca legionari și naționaliști, neputând fi propuși pentru canonizare, ca să nu se înceapă vreo prigoană fățișă din partea oficialităților.

Pentru a vedea care a fost regimul Părintelui Arsenie Boca în închisoare vă redăm o mică istorisire foarte sugestivă:

În întâmplarea de mai jos nu știm de ce să ne mirăm mai mult:

- de lăcomia pântecelui, căci nu răbda să stea fără slănină, punând pentru poftele sale alimentare pe alții să-și pericliteze viața?
- de încălcarea sfintelor canoane (care ne învață că monahii nu au voie să mănânce carne)?
- de faptul că a pus în pericol viața ucenicei (roaba poftelor și burții sfinției sale)?
- de joaca cu mințile oamenilor prin hipnoză, vise și vedenii (având ca victime atât adepți ai săi și cât și sărmanii gardieni)?
- de regimul dulce dus în detenție, care arată limpede că nu numai că nu a fost martir, dar nici măcar prigonit în realitate (în timp ce adevărații prigoși erau bătuți până la moarte și înfomețați de nu puteau avea nici măcar turtoiul dorit, sfinția sa primea vizite când dorea și mânca slănină feliată)?

Dar, dacă și la închisoare își făcea toate poftele (pâna și pâinea și slănină le voia feliate, ca la supermarket-urile de azi), cum putem să mai gândim că a fost în vreun fel prigonit? Nu a răbdat nici bătaie, nici foame, nici măcar să stea fără să-și îplinească poftele alimentare cele mai josnice (nici măcar nu se ostenea să-și rupă dumița).

Pe urmă ne-a povestit lelea Dâmboiu, care a visat noaptea că trebuie să meargă la părintele la închisoare, să-i ducă șapte bucăți de pânză albă, o pâine și o bucată de slănină. Să taie felii pâinea și slănină. S-a dus, și când a ajuns, i le-a băgat ușor. Și i-a spus: „Tu să te întorci repede, să nu-ți întorci capul înapoi, că o să tragă după tine”. Pe toți paznicii i-a adormit [citește hipnotizat. În limba greacă hipnos ὕπνος= somn – n.n.]. Când o ieșit din curtea închisorii, s-au trezit paznicii, și au început să tragă. Ea s-a dus mai încolo, speriată, și nu s-a mai văzut.¹¹²⁷

Cu totul altfel procedează adevărații Sfinți:
2Re 23:14 David se afla într-un loc întărit, iar o ceată de Filistenii era în Betleem. 15 Și fiindu-i sete lui David, a zis: „Cine mă va adăpa cu apă din fântâna Betleemului cea de la poartă?” 16 Atunci acești trei viteji au străbătut prin tabăra Filistenilor, au scos apă din fântâna Betleemului cea de la poartă și au adus-o lui David; dar el n-a vrut s-o bea, ci a vărsat-o înaintea Domnului, zicând: 17 „Să mă ferească Dumnezeu să fac una ca aceasta! Aceasta nu este, oare, sângele oamenilor, care și-au pus viața în primejdie?” Și n-a vrut să bea. Iată ce-au făcut acești trei viteji.

Vedem că Sfântul Prooroc David și-a exprimat setea și dorul de casă, iar vitejii au vrut să-l bucure. Însă David nu le-a poruncit una ca aceasta, iar când ei au făcut-o din proprie inițiativă nu a putut să mai bea, deși era mai însetat și mai dornic după casă la vederea apei, doar pentru gândul că le-a pus în pericol viața. Dumnezeu ne-a dat prin el o mare lecție de înfrânare a dorințelor și cuvintelor, dar și de dragoste față de cei ce ne iubesc.

¹¹²⁷ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 216.

	<p>Părintele Arsenie Boca, din păcate, nu a urmat Sfinților ci poftelor proprii, poruncind și punând în pericol viața robilor lui, prin magie, doar ca să-și satisfacă plăcerile. Nici măcar nu a avut atâta milă încât să țină hipnotizați paznicii ca ucenița lui să-i plece în siguranță, ci, pentru a o impresiona și a ține minte spectacolul, i-a pus viața în primejdie.</p> <p><i>CANONUL 35 Nichifor Marturisorul (OSÂNDA CĂLUGĂRULUI CARE SE CĂSĂTOREȘTE)</i></p> <p><i>Dacă un monah, lepădând sfânta schimă, va mânca carne și va lua femeie, acela trebuie să se supună anatemei dacă nu se întoarce și cu sila să se îmbrace în haine monahale, și să se închidă în mănăstire.</i></p> <p><i>(81, 83 ap.; 6, 16 sin. IV ec; 10 sin. VII ec; 10 Cartag.; 11 sin. I-II) ¹¹²⁸</i></p> <p>Deci, Părintele Arsenie Boca nu era anatema doar pentru învățăturile condamnate de cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, ci și pentru lepădarea sfintei schime, conviețuirea cu Maica Zamfira și mâncarea slăninii. În acest Sfânt canon suntem învățați și ce ar fi trebuit să li se facă celor doi ca să se poată mântui.</p>	
Suferințe	<p>Toată viața sfinției sale a fugit de suferințe, deși, câtă vreme a fost cu împreună în familie cu ei, tatăl l-a bătut timp de 11 ani, complexându-l și făcându-l inițial timid și închis în sine, ceea ce l-a marcat pentru toată viața, căci bătaia tatălui (pe care Părintele Arsenie Boca o numea înger păzitor) îi va fi un impuls și model ce îi va da (după ce va căpăta prin vedenii patima numită „siguranța de sine”) un duh inflexibil de „bici al lui Dumnezeu”. Dar acele bătaii, nefiind lucrate cu înțelegerea Ortodoxă a suferinței, le-a convertit greșit într-o fugă cronică și intensă de durere și o goană ahtiată după plăcere (mai ales din categoria celei sufletești de sine, dorind să fie și admirat de alții, indiferent de mijloacele folosite, având ca pretext, cel puțin pentru o vreme, misiunea pentru Hristos).</p> <p>Dar, din toate suferințele, a fugit mai ales de tăierea vocii. Când era pus la o ascultare mărunță la chilia Sfântul Ipatie, s-a eschivat și a preferat să fie idioritmic, izolat în (co)chilia</p>	<p>De mic copil a înțeles și s-a folosit de suferință. Să nu uităm episodul cu ascunderea faptului că a fost bătut cu ghimpi peste picioare la 5-6 ani, ca să nu sufere bătaușul.</p> <p>Împuns cu baioneta pe front, își scoate baioneta cu tot cu armă și cel ce-l împunsese, de frică, a înghețat. Nu numai că nu se răzbună, dar îi dă și arma dușmanului ca să nu fie cumva condamnat de camarazii săi ca dezerter, iar apoi, rănit, își duce pâlcul de soldați pe care îl conducea, la victorie, punând mai presus aproapele decât propria suferință sau viață.</p> <p>În Mănăstire intră tocmai pentru a suferii bătaiele, ocară, spinii, piroanele, răstignirea lui Hristos, căci aceasta este rânduiala adevărată, de taină, a sfintei schime.</p> <p>Propovăduiește la toți răbdarea și sublimul suferinței, care îi face pe oameni mai mari ca îngerii. Înainte de a muri suferă o intervenție chirurgicală unde nu prinde anestezia și rabdă pe viu niște dureri cumplite, fără să se vadă.</p>

sfînției sale ca să poată a se organiza după cum îi este mai comod. Când e pus la treabă să care material de construcție pentru scara Sfântului Atanasie Athonitul, un drac îl ajută ca să nu se obosească, lucru observat și la canal unde își termina treaba miraculos de repede, fără a obosi, deși Sfinții Părinți ne învăță că ostenele și suferințele ne vindecă firea și ne aduc mântuirea. Când este arestat îi îmbolnăvește pe securiști și le strică mașina, iar în închisoare dispare și apare ca să aibă parte de un regim diferențiat. Când nu-i funcționează metoda trece la declarații cameleonice și compromisuri cu regimul, pentru a se păstra sănătos și bucuros când este eliberat. Schingiuirea de care se vorbește nu este definită și poate fi o invenție, sau momentul când s-a lăsat de preoție și călugărie pentru a nu suferi consecințele crucii lui Hristos. Propovăduiește în căsnicie necesitatea plăcerii femeiești pentru sănătate, vădind faptul că nu înțelege mecanismul stricării firii și reparării ei (îmbolnăvirii prin plăcere și însănătoșirii prin înfrânare de plăcere și răbdarea până la capăt a durerii):

21. *Cel ce își păstrează trupul nesupus plăcerii și sănătos îl are împreună slujitor spre lucrarea celor bune.*

22. *Cel ce fuge de toate poftele lumești se așază pe sine mai presus de toată întristarea lumească. [...]*

28. *Cel ce a dobândit în sine dragostea dumnezeiască, nu ostenește urmând Domnului Dumnezeuului său, asemenea dumnezeiescului Ieremia¹⁵⁵ (155 Ieremia 17, 6.) ci suferă cu vitejie orice osteneală, batjocoră și ocară, neluând în seamă câtuși de puțin răul de la nimeni. [...] 76. Smerenia și reaua pătimire slobozesc pe om de tot păcatul. Cea dintâi taie patimile sufletului, cea de-a doua pe ale trupului. Aceasta se arată făcând-o și fericitul David, când se roagă lui Dumnezeu zicând: «Privește la smerenia mea și la osteneala mea, și iartă toate păcatele mele». 169(169 Psalmi 118, 135.)¹¹³¹*

Să citim și noi cum a fost mult vestita „suferință” a Părintelui Arsenie Boca acel „schingiuit o 1 lună și ½?”, sau mai bine zis chinuirea de către el a anchetatorilor lui (de care și-a bătut joc prin hipnoză și tortură cu puterile

Înainte de a muri declară că ar fi dorit să suferă mai mult pentru Hristos.

Numai pentru această virtute și vedem că a înțeles firea omenească, Ortodoxia și Jertfa lui Hristos.

Presimte din nou arestarea

„Cine fuge de prigoană, fuge de Dumnezeu, spune Sf. Teodor Studitul. Biserica are nevoie de prigoane, pentru că te trezesc, te țin prezent și în luptă”.

Fiind încă împreună cu Părintele Cleopa în pustie, sunt prinși în pădure de o furtună puternică. Părintele Cleopa dormea sub un brad iar Părintele Arsenie sub alt brad, la distanță de circa 2 metri, când un șarpe iese dimineața de sub culcușul unde dormea Părintele Arsenie. La scurt timp după ce s-a ridicat, la sfatul Părintelui Cleopa, a trăsnet și bradul, sfărâmându-se. „Am avut o presimțire că mă arestează. M-au arestat într-adevăr”.

Căutat de 89 de ofițeri și 3 camioane, Părintele este ridicat de la Slatina, chiar la terminarea slujbei de noapte, la care a slujit. „Iar eu le-am spus așa: S-a cutremurat muntele și a ieșit un șoarec! Puteați să-mi dați un telefon și veneam singur. Ce vă trebuia teatrul ăsta?” Și m-au dus la Miliția din Suceava.

O anchetă necruțătoare și detenția cea mai cruntă

„Sunt sigur că îngerii din ceruri erau geloși pe noi, pentru că ei nu au această suferință din-colo de firea noastră”

Dacă în pustie era nemulțumit că nu ajungea să Îl cunoască și să Îl iubească pe Dumnezeu după cum ar fi vrut, simțindu-se lipsit de cea smerenie jertfitoare, după care mereu râvnea, temnița, cu toate torturile și umilirile ei, avea să i-o ofere, după cum însuși mărturisește: „În închisoare, omul se apropie foarte mult de divinitate, pentru că oricine este înțepat, vrea să scoată ghimpele. Iar acolo instrumentul cu care putea fi scos ghimpele nu era decât Dumnezeu! La El apelam... Nimic nu te poate elibera decât conștiința ta că ești pe cruce și s-o accepți cât se poate mai mult... Desăvârșit – e mai greu... Numai Mântuitorul a acceptat-o desăvârșit”.

Anchetat în beciurile Securității de la Suceava, pe un motiv nefondat că „a scris

¹¹³¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 72-73, 83.

diavolești, până i-a făcut să-l elibereze. Acest lucru nu l-a făcut, din fericire, nici un alt ade-vărat mărturisitor. Este o atitudine tipic vrăjito-rească. O întâlnim de pildă la vrăjitorul Ele-odor în viața Sfântului ierarh Leon al Cataniei și la Chinops în viața Sfântului Ioan Evan-ghelistul). Și atunci ne întrebăm de ce este so-cotit Părintele Arsenie Boca martir? Sau dacă avea astfel de puteri paranormale (citiți dră-cești) de care spun ucenicii că nu ar fi putut să fie biruite niciodată, cum de l-au torturat securiștii (fripiți deja de el, cum de au avut cu-rajul să mai încerce?), până l-au omorât?

Toate în viața sfinției sale sunt contradictorii și cusute cu ață albă, ca într-un film de desene animate, de proastă calitate:

După aproximativ o oră, veni unul din secu-riștii care-l arestaseră, comunicându-i ordi-nul de a fi reținut într-o celulă din cadrul cetății Făgăraș. Spre mirarea Părintelui, el văzu că una dintre aripile cetății era deja păzită de ostași înarmați, urcați în turele nou construite, iar întreaga zonă a cetății era înconjurată cu sârmă ghimpată și cu santi-nele la poarta principală de intrare. El fu luat în primire de către ofițerul de serviciu, însoțit de un proaspăt gardian de pușcărie, care mergea în față, spre celula în care noul are-stat trebuia încarcerat. Ușa celulei era deschisă, ieșind în evidență pereții de piatră roasă de vremuri. În acea celulă, ce semăna cu cele descrise din evul mediu, totul era dominat de pietrele din jur, cate alcătuiau nu numai zidurile, ci și tavanul. Lipit de peretele stâng al celulei se afla un pat metalic, din cele folosite în cazărmi, care în loc de saltea avea o rogojină și un fel de pătură făcută din ștraifuri de stofă groasă, împletită, care pe vremuri erau puse pe podelele dormitoarelor soldaților. Rogojina, destul de veche, era așezată pe benzi metalice parțial ruginite, prinse de tăbliile de capăt, prin care curenții reci treceau ca printr-o sită. Într-un colț al celulei era o cană mare din tablă, parțial ru-ginită, în care era apă de băut, fără a se pu-tea ști de cât timp era acolo. În loc de geam era o deschizătură piramidală, al cărei vârf retezat dădea în afara zidului, în partea de sus a celulei, prin care pătrundeau cu greu câteva fascicole mici de lumină. Singurul mo-bilier era constituit dintr-o masă mică, făcută din bucăți de scânduri negeluite.

mult”, i se fabrică un dosar din care să reiasă activitatea sa legionară din cadrul grupului Rugul Aprins. Legat la ochi toată noaptea, într-o cameră în care abia mai încăpea, are bucuria sufletească însă să îl întâlnească în aceeași cameră de tortură pe Părintele Marcu Fachirul, prietenul său de la Sihăstria, pe care poate Părintele Arsenie l-a prețuit cel mai mult.

De la Suceava sunt transportați a doua zi, tot legați la ochi, tocmai la București, unde se judecă procesul. Părintele nu se lasă cuprins de frică nici de data aceasta, ci mai mult, are pute-rea să îi înfrunte eroc pe anchetatori:

„Ancheta a durat 90 de zile și a fost foarte nesuferită. Bătăi, ciocniri, mă trăgeau de barbă în tot felul... Pană la urmă s-a speriat și anchetatorul. Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știi ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”

A fost condamnat la 40 de ani muncă silnică, pentru a fi siguri că nu va mai fi eliberat și de astă dată. Dar planurile lui Dumnezeu erau altele.

Temnița Aiudului – cerul pe pământ

Odată cu Părintele Arsenie, au mai fost arestați și Părintele Stăniloae și Vasile Voi-culescu, față de care Părintele nutrea un mare respect și căruia i-a fost și duhovnic. Cea mai mare parte a Aiudului o petrece la Zarcă, unde erau închiși în regim de ex-terminare cei mai puternici și necompromiși dintre deținuți. Părintele însuși socotește o minune faptul că a supraviețuit acestui regim de exterminare, în urma căruia mureau majoritatea. Dar nu numai că a supraviețuit, dar simțea celula cer, și nicidecum dure-re. „Se-cretul asta era: prezența lui Dumnezeu con-tinuă, știind pentru ce suferi. Asta ca o scuză materială, ca un autodialog, ca să zic așa, dar lucrul acesta nu se raționaliza: trăiam pe Dumnezeu, eram în cer. Nu puteai face teatru acolo; în foc, nu poți să spui: mai așa sau așa; e foc, arzi pe toate părțile fără să te mistui. Sau te mistui încet, încet... Lucru foarte greu de înțeles și de prezentat: simțeați că e un har foarte ascuns, care pălea sabia dușmanului, ceea ce m-a făcut să spun:

Lespezile vechi ale zidurilor aminteau de surghiunul familiei lui Mihai Viteazul, respectiv soția și copiii săi, după odioasa asasinare a voievodului. Ușa metalică avea o vizieră, un fel de ochi de supraveghere, cât și o ușiță prin care se putea introduce gamela cu zeamă caldă, fără nici un gust, la suprafața căreia luceau câteva urme de grăsime. Deasupra ușii metalice, aproape de tavanul ce depășea doi metri înălțime, clipea lumina unui bec de putere mică, suficientă pentru supravegherea din când în când a deținutului. [uitați-vă ce condiții boierești față de ceilalți deținuți: masă, gamelă cu zeamă caldă și grăsime, bec, pat cu rogojină și pătură groasă! Nouă ni se pare puțin, dar dacă citiți în ce condiții stăteau adevărații deținuți, veți înțelege că a fost favorizat – n.n.] Când pașii de pe culoarul lung al aripii cetății transformate în pușcărie dispărură, Părintele Arsenie căzu în genunchi și totul în sufletul său se luminează, trăind clipele binecuvântate de Dumnezeu, ale ieșirii din timp și din spațiu. Primul gând fu de a-L ruga pe Domnul Sfânt să-i perpetueze acea trăire, prin desprinderea sufletului său de tot ce era lumesc. Sufletul lui se resemnă atunci când înțelese că Dumnezeu îi hărăzise încă mulți ani de luptă împotriva răului, atât al celui din sufletele oamenilor, cât și a celui diavolesc impus milioanei de români de către comuniști, batjocoritorii obrazului însângerat al lui Iisus. Atunci și-a dat seama sufletul lui greu încercat, că mai este mult până se va putea afla în nesfârșita liniște, a marii spiritualități. Părintele așeză măsura de lemn pe zidul dinspre răsărit, transformând-o într-un mic altar, pe care puse tot ce avea în mica boccea luată din chilia lui de la Mănăstirea Brâncoveanu. El aprinse o lumânare pe un sfeșnic de lemn, cu un chibrit din singura cutie luată cu el în boccea. Alături puse crucea sfințită, cât și Sfânta Evanghelie. Așezat în genunchi pe lepedea rece, Părintele trecu treptat în lumea marii spiritualități divine, mulțumindu-i Domnului Atotputernic, pentru revărsarea harului Său peste omeneasca sa existență. După un timp veni în inspecție ofițerul de serviciu, însoțit de gardianul de pe secția respectivă, ridicând capacul vizetei de la celula Părintelui Arsenie și văzându-l cum se ruga.

„Dumnezeu dă formă clipelor istoriei!” Acesta era un semn pe care poate nu l-ai înțelege lumea. Descopereai frumusețea și Dumnezeul din om, descopereai lucrurile acestea – simț de mare finețe, care există în om când ești prezent. Dacă nu ești prezent, cazi, ești vândut. Nu aveai ce să cedezi, nu ne jucam cu viața. Aici, la Aiud, nu se mai punea problema Mișcării Legionare, voiau să ne dărâme complet din credința în Hristos. Acesta a fost obiectivul lor mai înalt decât celălalt”.

De aceea Părintele contracara tot cu rugăciunea, pentru că de ea se temeau cel mai tare. Este binecunoscut curajul Părintelui Arsenie atunci când spovedea prin morse pe deținuți, cu o sfoară legată la gât în loc de epitrahil, sau când săvârșea Sfânta Liturghie aproape zilnic: „Aveam o bărdică cu apă și 300 grame de pâine de orz. Considerăm bărdica drept potir și treceam prin toate momentele Sfintei Liturghii. Pe urmă împărțeam pâinea aceea la deținuți și le spuneam: Nu pot să spun că este Sfânta Împărtășanie, fiindcă sunt destule elemente lipsă, dar că este mai mult decât anaforă v-o pot spune!”

Pentru aceste fapte Părintele era trimis des la răcitorul Aiudului. „În închisori a fost un regim de exterminare, în primul rând cu o foame nemaiîntâlnită, eram uscați, așchie. M-au băgat adesea la răcitor, unde era moarte sigură. Eram într-o hai-nă subțire și ne băgau iarna; acolo era primejdie și vara. Răcitorul era o celulă frigorifică, ciment peste tot, înaltă de cinci metri; nu aveai voie să stai jos; Noi nu aveam putere nici să suflăm”.

Încercând să vadă dacă este reeducat și „vrednic” să fie eliberat, anchetatorul îl întreabă:

- Vorbește-mi de existența lui Dumnezeu! – spune colonelul.

- Dumneavoastră, la vârsta aceasta, îmi puneți o întrebare de școala primară? Ochii cu care vedem, inima care ne ține-n viață și care iubește sunt daruri omenești sau de la Dumnezeu? Acestea dovedesc existența lui Dumnezeu. Însuși faptul că suferim aici și încă mai trăim este un argument.

Văzând că este înfrânt, a întrebat:

- Care este ultimul tău cuvânt?

- Sunt gata să mor pentru ce spun!

Când deschiseră ușa celulei, imediat după vizionarea prin vizetă, văzură cu stupeoare și groază, că aceasta era complet goală. Cu cât priveau mai mult celula goală, cu atât întreaga lor ființă se tulbura. Gardianul, care provenea din mediul țărănesc din zonă, avea binele și mila înăscute în ființa sa. El fusese tulburat că trebuia să ție închis un preot, care era ca un sfânt, care se ruga tot timpul în genunchi Domnului Atotputernic. Ochii celor doi se măreau în orbite, în timp ce sângele adunat în capul lor le transforma figura într-un cuptor în flăcări, aproape de a țâșni prin piele. Atât ofițerul cât și gardianul își scuturau întregul corp, să se poată trezi din cel mai mare coșmar trăit de ei vreodată. Cu cât se uitau mai atent în celulă, cu atât aceasta apărea complet goală. Deja prin mințile celor doi se depăneau scenariile cele mai sumbre, de arestare și de anchetă prin tortură, pentru dezvăluirea întregii operații de facilitare a evadării unui deținut, aflat în timpul anchetei. Nevenindu-le să creadă acea realitate, amândoi se proptiră în ușă pentru a o închide cu cheia, după care, plini de emoție, cu mâinile tremurând, au dat la o parte capacul vizetei, uitându-se fiecare pe rând, din ce în ce mai derutați, având fiecare din ei senzația că și-au pierdut mințile. Revenindu-și treptat din acel șoc groaznic, au început să se uite pe rând, prin vizetă, nevenindu-le să creadă că deținutul lor, părintele Arsenic Boca, stătea nemișcat în genunchi, lipit de măsura pe care era aprinsă lumânarea și având alături Sfânta Evanghelie. Starea lor psihică se înrăutățea, pe măsură ce închideau și deschideau succesiv ușa celulei, în care Părintele Arsenie era sau nu era înăuntru în carne și oase. Ofițerul cu fața congestionată, dându-și seama că se află în pragul demenței, ordonă gardianului să vie cu el, îndreptându-se ca hipnotizat spre biroul comandantului său, aflat în apropierea porții de intrare în cetate. Între timp, un alt securist, alarmat de turbulența creată în legătură cu celula părintelui Arsenie, dădu telefon comandantului securității din Făgăraș, să vie de urgență acolo. întreaga formație de securiști se îndreptă spre celula în care era încarcerat Părintele,

- Luați-l de aici! Gata!

Eliberarea

După ce își ispășește în total 14 ani de închi-soare și trece și prin închisorile de la Brașov și Jilava, Părintele Arsenie este eliberat în 1964. Surghiunul nu este însă încheiat pentru Părintele Arsenie, deoarece este alungat din mănăstire în mănăstire.¹¹³⁹

¹¹³⁹ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

fiind siguri că atât ofițerul de serviciu cât și gardianul delirează din motive pe care erau siguri că le vor afla imediat. În drumul spre celulă, securistul șef îl apostrofă pe ofițerul de serviciu, acuzându-l de incompetență și de labilitate psihică, cât și de faptul că este sub influența unui misticism retrograd. Ajuns în fața celei cu probleme, șeful securității se apropie de ușă și, dând la o parte clapeta vizetei, îl văzu pe Părintele Arsenie. Cu fața radiind de victorie, el se adresează disprețuitor atât gardianului cât și, în special, ofițerului de serviciu, anunțându-i că -viitorul lor va fi mai mult decât sumbru, ei fiind implicați într-o acțiune de derutare și de inducere în eroare a comandamentului securității, urmând să se stabilească în slujba cărui serviciu străin se află. Venirea zgomotoasă și plină de orgoliu a conducerii securității dădu loc la un spectacol unic. Întreaga superioritate și siguranță de sine a proaspătului comandant de securitate, se dezumflă ca balonul înțepat de ceva ascuțit, când ofițerul de serviciu, cu fața crispată de iritare, smulse cheia celei din mâna gardianului, deschizând brusc ușa. În fața tuturor apăru celula goală, așa cum raportase ofițerul de serviciu, care- i strigă ieșit din fire, să-i spuie cărui serviciu străin aparține acel comandant. Comandantul zonei de securitate Brașov, având gradul de colonel, se deplasă a doua zi la Făgăraș, unde se declanșase un mare scandal în mijlocul cadrelor de acolo. Cazul respectiv ajunsese și la organele superioare de partid care coordonau întreaga zonă. Ei veniră special să vadă „ce elucubrații pot scoate niște cadre de partid, insuficient pregătite și influențate de curente mistice retrograde”. O comisie compusă din medicul șef al municipiului Brașov, șeful regionalei de partid, cât și a celei de securitate, fu întrunită în plen pentru a rezolva manifestările retrograde recente. Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se deschidea ușa celei.

De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil

eveniment. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celulei respective era descuiată. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.

Această victorie a părintelui a creat însă premisele hotărârii de distrugere a acestuia, prin toate eforturile și metodele posibile, el devenind dușmanul numărul unu al regimului comunist din România, reușind temporar să înfrângă prin înaltă spiritualitate mitul invincibilității concepției materialiste.

Am reușit să aflu despre o serie de atentate la ființa sa, despre care știu doar câțiva oameni.

Unul din aceste atentate s-a petrecut la Mănăstirea Cernica, unde Părintele Arsenie a fost otrăvit și a rezistat acelei tentative. L-au aruncat în lacul Cernica, în condiții în care moartea sa era considerată o certitudine. Revenit la locul lui cel drag, acolo unde ființa lui se înfrățise cu natura, reuși să-l aibă în permanență pe Dumnezeu în sufletul său. Având alături harul Lui, el văzu cu ochii sufletului lințoliul morții care încearcă să-i înfășoare întreaga lui ființă.

Părintele Arsenie nu numai că nu era speriat de moarte, dar știa că această trecere spre împărăția Cerurilor se va face numai atunci când Dumnezeu atotputernic va hotărî. În noile condiții create, de a fi vânat ca sălbăticiunile care cad sub glonțul vânătorului, Părintele Arsenie îmbracă haina morții față de lumea în mijlocul căreia se născuse, depășind cu sufletul vicisitudinile vieții de muritor. Întreaga lui viață aparținea lui Dumnezeu.

O tristețe generală se abătuse asupra țării, în care arestările și starea permanentă de tensiune se accentuau, determinând pe bieții țărani, fiii sufletești ai Părintelui Arsenie, să cadă în genunchi în fața icoanelor și să spună cu voce tare că „a venit apocalipsa”. [vedeți că ucenicii sfinției sale au fost educați să reacționeze ca adventiștii? – n.n.]¹¹³².

Sfântul "încătușat"

¹¹³² Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

Deși a ajuns la închisoare și la Canal, deși a avut domiciliu forțat, părintele Arsenie nu a fost niciodată condamnat, pentru simplul motiv ca cei care erau maștri ai înscenărilor și minciunii nu au reușit să-i găsească vreodată o vina. Judecând după ceea ce spun cei care l-au cunoscut în perioada de detenție și cei care au fost în preajma lui, merita să ne întrebăm dacă nu cumva părintele s-a supus acestor suplicii numai pentru a-i ajuta pe cei năpăstuiți de acolo, din locurile de detenție. Unul din apropiații părintelui povestește:

"În Dobrogea, la Canal, unde a fost dus a doua oară părintele, era foarte greu. Aveau norma zilnică de sapat, iar ei erau oameni nevoiași, nemancați și nu puteau să sape. Părintele spunea: «Oameni buni, lasați să sapăm noi». [vedeți, nu săpa el singur, ci legiunea care îi slujea – n.n.] Si nu se știe cum făcea cu puterea lui, [săracii oameni, dacă nu știau că demonii pot ridica obiecte ca să te ridice în slăvi și de acolo să te dărâme în fundul iadului – n.n.] ca întotdeauna reușeau să sape, să isprăvească. Noaptea însă dispărea, nimeni nu știa în ce fel. Gardienii începuseră să vorbească între ei: «Este unul care dispăre noaptea!». Odată, când s-a întors din afara lagărului, părintele i-a spus unui gardian:

«Să nu te temi, că nu-ți va face nimeni nimic». Azi așa, mâine așa, gardianul le-a spus și celorlalți: «Eu sunt nebun sau am vedenii, este unul care dispăre». A spus și la schimbul de gardă. Într-una din nopți, s-au pus să-l vada, căci el își oficia sfânta liturghie în timpul nopții. L-au văzut în afara închisorii, mișcând din buze și rugându-se. Au vrut atunci să-l scoată din rugăciune, să-l trezească [dormea, era și el hipnotizat. Cum sunt Sfinții care au atâtă trezvie și atenție însoțită de delicatețe față de cei din jur și pază ca să nu își arate lucrarea lor ascunsă, și cum era bietul amăgit! – n.n.] . Dar nu puteau să facă nimic, era de neclintit. [era posedat, în transă – n.n.]

*Ușile mari, cu lacate grele, se deschideau în fața lui, atât noaptea, când pleca, cât și dimineața, când se întorcea" [...]*¹¹³³

Când au venit securiștii să-l ia, să-l aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat

¹¹³³ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015, pp. 4-5.

cu forța și l-au urcat în mașină. Zicea Părintele: „Lăsați-mă puțin, că mergem imediat”. N-au vrut nicicum, dar nici mașina nu pornea. El a zis: „V-am spus să mă lăsați puțin și mergem”. Dacă au văzut că nu pornește, l-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în mașină și a zis Părintele: „Să plecăm”. Dacă nu era îngădui de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri.

Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea și se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. Închideau celula și iar îl vedeau și s-au înspăimântat. A ajuns până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis:

„Noi nu putem să ținem așa ceva aici, cum de ținem un om nevinovat în pușcărie?”

Când era la canal, Părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: „îmi dai voie să mă odihnesc puțin?”. Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei care păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.

La un moment dat Părintele a apărut și i-a zis paznicului: „Ti-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?”

Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat și într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare![...]

Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu l-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo. (Prof. C.F.)¹¹³⁴

¹¹³⁴ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p

La fel fac și vrăjitorii hinduși:
Așadar, se învață despre Krishna că a întreținut relații sexuale cu 16.000 de femei și a dobândit 180.000 de fii. În fotografia alăturată este înfățișat făcând curte fiicelor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile și rușinea, alergau să-l întâlnească. Vrând să le mulțumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei soț s-a apropiat cu intenția de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeiței Kali și astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur și simplu pe soția lui rugându-se zeiței Kali!
Deci zeul, în timp ce îi învață pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul față de el, față de virtute, în viața personală se dovedește obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, viclean, ipocrit, mincinos, gata oricând să însele, să destrame familii și să calce în picioare cinstea soților. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte”.¹¹³⁵

La fel fac și vrăjitorii Români (și ei prezentați de ucenicii lor ca prizonieri de comuniști, prin aceeași metodă a documentelor, nesuținută de realitate):

In ziarul “Adevărul” din 17 noi. 1993, sub semnătura lui Val Vâlcu, în cuprinsul articolului “Concentrându-se puternic, marele yoghin Bivolaru a născut din neant o comisie ministerială”, găsim confirmări ale acestor practici păgâne, anticrestine, chiar din partea gurului Bivolaru: “Am reusit să-i hipnotizez, folosindu-mi capacitățile de concentrare și forța gândului și să evaderez astfel din arestul Securității din Rahova”. Tot în cuprinsul acestui articol “marele guru” explică: “Tantra Yoga înseamnă perfecționarea prin amor”. [...]

Să revin la Călin. A început să-mi vorbească de profesorul lor Gregorian Bivolaru, că este un mare eliberat, că detine forte supranaturale, că este o ființă deosebită, că poate să facă orice dorește, că poate să apară sau să dispară într-un loc... îmi spunea că va fi revoluție, că profesorul și ei

¹¹³⁵ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 218

lucrează pentru acest lucru, că va cădea Ceausescu si că Grig era închis de comunisti într-un fel de spital de nebuni, dar că-l vor elibera. A început să-mi dea cărți, să-mi vorbească despre Tantra-Yoga, să-mi spună că ei aveau anumite întâlniri amoroase în grup, fete si băieți la un loc si că asta îi ajută să evolueze spiritual. **Toate aceste lucruri mă speriau dar actionau atât de mult asupra mea încât eram ca într-un fel de vrajă.** Imi cumpărasem masină si acest băiat se oferise să mă învețe să o conduc. Fratele meu, a sesizat un comportament ciudat la mine si mi-a spus că astia sunt sectanti, că sunt nebuni, să o termin. Eu m-am certat cu el si am continuat să vorbesc cu Călin. După un timp a fost vacantă, perioadă în care mi-am revenit puțin si am început să mă detasez de ce-mi spunea băiatul acela, să-i consider si eu nebuni. **La puțin timp a avut loc revolutia si acest lucru m-a determinat să-mi recapăt încrederea în Călin, pentru că el îmi spusese că va fi revolutie, si, deci să cred că ei detin anumite puteri supranaturale.** Deschiderea cursurilor de yoga a avut loc la Casa de cultură "Mihai Eminescu". Eu nu aveam de gând să mă duc dar acest coleg m-a luat pe sus. **Acolo era o atmosferă foarte ciudată; toti cei apropiați ai lui Grig erau ca niste roboti teleghidati.** Eu m-am asezat în spate, nici nu l-am văzut bine pe Grig, dar a actionat asupra întregii săli încât începusem să simt o dragoste foarte mare si un sentiment de bucurie față de o persoană pe care nu o cunosteam. După aceea l-am văzut si m-a surprins neplăcut înfățișarea lui hidoasă, dar vraja era atât de mare încât nu am putut să rezist ei. După aceea am mers la Casa de Cultură a studentilor si în continuare acasă la unul Florin, tot coleg de facultate cu noi. **Atmosfera era foarte ciudată, eram buimăcită de tot ce se întâmpla acolo, parcă erau cu totii în transă. [...]** Eram un grup care după terminarea cursurilor mai rămâneam si discutam cu Grig, timp în care nu se discuta mare lucru, dar el ne inducea mai pregnant în stările de iubire si devotiune față de el. Tin minte că după primele cursuri eram într-o stare de exaltare foarte mare, simtind si un minunat parfum de violete. Eram într-o stare de

fericire nemaiîntâlnită, așa o consideram eu, dar de fapt era cea mai ordinară stare de hipnoză, de transă... A urmat o perioadă în care Grig mă solicita zi de zi cu masina, sub diferite pretexte. Stările mele erau din ce în ce mai accentuate încât începusem să trăiesc amoroasă numai de "guru". Mă îndepărtasem de părinți, de copil și de fratele meu, cu care stăteam după ce m-am despărțit de sot. Au fost câteva luni din viață în care am avut un program limitat, fiind ca într-o închisoare. Acasă ajungeam din ce în ce mai rar, deoarece erau persoane care mă puteau convinge că ceea ce fac eu nu este yoga, ci doar o nebunie impusă de un mare nebun. Si în grup viața decurgea la fel; toți erau preocupați de sex, tantra, devotiunea față de Grig și cam atât, nimic în plus, cu câteva mici excepții; persoane pe care Grig le considera ajutoarele lui și care detineau anumite puteri paranormale, cum ar fi Narcis Iancău, Claudiu Trandafir, Catrina Nicolae. Nu pot să-mi explic ce fel de maestru era el atâta timp cât se întâlnea zi de zi cu mai multe fete, și erau unele pe care nu le mai vedea niciodată. Cel fel de inițiere le acorda atâta timp cât nu-l interesa soarta evoluției lor. Și făcea plăcerea, le folosea energia, apoi, la revedere. Care îi plăceau mai mult erau imediat introduse în aceste stări de transă și se îndrăgosteau nebuneste de el, încercând să mai obțină o nouă întâlnire. [...]

Am uitat să spun că pe mine m-a pus la un regim foarte sever, spunând că am o "Karmă" foarte grea, că am multe greseli din vietile anterioare și m-a pus să mănânc nouă luni numai grâu și orez și să beau apă, regimul Oshawa, ca să mă vindec. Era să mor datorită lor. În special profesorul Gregorian făcea farmece asupra mea.

Intr-o zi am simțit cum îmi iese sufletul din trup și la un moment dat a sunat telefonul. Era o colegă, căreia i-am spus că-mi este foarte rău. Mi-a spus să mă rog; eu nu mă mai gândeam la acest lucru. Am luat Biblia și am citit "Tatăl nostru", revenindu-mi ca prin minune. A doua zi când am mers la cursuri Grig mi-a spus că sunt mare. Mi-a sugerat că el mi-a ajutat și nu Domnul nostru Iisus Hristos, cum gândeam eu. La mare faceau plajă la nudism, complet dezbrăcați, și fete și băieți; Grig făcând poze

la fete în diferite pozitii, chiar si la unii băieti. A făcut un film cu o fată dormind goală si am asistat si eu la aceste filmări. **Mai târziu mi-am dat seama că Grig este diavolul pe pământ si încerca să pozeze în persoană pozitivă. Mă gandesc cu groază câte lucruri făceau, cât actionau asupra altora. Atâta tineret, atâta studentime distrusă de la facultățile de Drept, ASE, Arhitectură, Matematică și chiar de la Teologie (GABRIELA B.).¹¹³⁶**

Gregorian Bivolaru persecutat politic de regimul comunist și condamnat pe nedrept
[360](#)

[Comunicate de presă](#)

[Info Spiritual](#)

Mai 22, 2013

Această decizie definitivă și irevocabilă a Curții de Apel București este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat politic de regimul comunist.

Decizia instanței este un veritabil triumf al adevărului

Persecuțiile, tortura și denigrarea profesorului de yoga Gregorian Bivolaru nu au avut nicio bază reală! Acesta a fost nevinovat pentru toate presupusele infracțiuni pentru care a fost torturat și închis

Marți 8 februarie 2012, a fost făcută publică decizia Curții de Apel București care a menținut soluția Tribunalului București în Dosarul nr. 48765/3/2010, soluție prin care s-a constatat:

- **caracterul politic al condamnărilor pe care Gregorian Bivolaru le-a suferit înainte de Revoluție, în anii 1977 și 1984;**
- **caracterul politic al internării sale în Spitalul de Psihiatrie Poiana-Mare din 1989.**

În perioada regimului comunist, Gregorian Bivolaru a fost arestat, torturat, discreditat moral, bătut cu bestialitate și i s-au adus acuzații pe nedrept pentru faptul că practica yoga, inclusiv după ce aceasta fusese interzisă, astfel venind în contradicție cu ideologia regimului comunist, care se

¹¹³⁶ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Crestinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

opunea oricărei forme de emancipare umană (morală, spirituală, culturală).

Gregorian Bivolaru a intrat în vizorul Securității încă din anul 1972, datorită corespondenței sale cu Mircea Eliade, iar în anul respectiv, Securitatea a realizat și prima percheziție în locuința unde domiciliu în acea vreme, ocazie cu care i-au fost confiscate o mulțime de conspecte pe care le făcuse cu multă trudă, în urma studiului la diferite biblioteci din București, precum și mai multe cărți despre yoga și fenomene paranormale pe care reușise, de asemenea, să le obțină cu mari eforturi. Pe același considerent, în 1977 a fost hărțuit, acuzat și în cele din urmă condamnat pentru deținere și răspândire de material obscen. Un exemplu astfel de “material obscen” confiscat la percheziții este cartea lui Julius Evola – “Metafizica sexului”, care a fost publicată în România, după 1990, la editura Humanitas.

Persecuția a atins un nou grad de violență la începutul anilor 1980 și a avut legătură cu așa-numita afacere „Meditația Transcendentală”. În data de 27 aprilie 1982, Nicolae Ceaușescu a cerut desființarea Institutului de Cercetări Psihologice și Pedagogie. Urmare a participării la Meditația Transcendentală, Gregorian Bivolaru a fost ținut în arest timp de trei zile, în sediul Securității din strada Rahova.

În finalul celor trei zile de arestare, înainte de a fi pus în libertate, a fost dus în biroul șefului direcției respective, colonelul Gh. Vasile, care l-a avertizat că știa că fusese desemnat șeful Meditației Transcendentale și i-a pus în vedere să înceteze orice activitate în această direcție, pentru că altfel va ajunge în închisoare. Interdicția privind tehnicile realizate în cadrul Mișcării Transcendentale a fost extinsă de Securitate și la „yoga ori alte ritualuri de inspirație orientală”.

În acel context politic, **opțiunea fermă a lui Gregorian Bivolaru de a continua să practice yoga împreună cu prietenii săi a fost considerată de către autorități o activitate potrivnică regimului comunist, fapt care a determinat ca atât el, cât și ceilalți practicanți yoga și aceștia să fie urmăriți și prizonieri în continuare. În documentele Securității, Gregorian Bivolaru este numit „element fanatic”, iar**

pe parcursul anchetelor, organele de securitate au făcut presiuni asupra lui, bătându-l și torturându-l, manifestând un cinism și o cruzime fără margini, toate în scopul de a obține de la el anumite declarații. Un eveniment surprinzător care a avut loc în acea perioadă a fost evadarea lui Gregorian Bivolaru din arestul Securității, evadare care a fost o inedită modalitate de protest în fața nemerniciei și brutalității anchetatorilor. Gregorian Bivolaru a folosit anumite capacități pe care le trezise prin practica yoga și, când se afla în anchetă în anul 1984, în arestul Securității, a evadat.

În rechizitoriul Procuraturii Municipiului București, întocmit în august 1984, s-a reținut că ar fi săvârșit mai multe fapte penale, dar prin sentința penală nr. 960 din 28 septembrie 1984 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, a fost condamnat numai pentru evadare, la un an și șase luni închisoare, întrucât pentru celelalte capete de acuzare intervenise amnistia. Pe perioada detenției a fost ținut într-o celulă specială, cu lanțuri la picioare care cântăreau 6-7 kilograme. Ulterior, în 1989, a fost din nou ridicat și dus în arestul Securității, unde a fost bătut și torturat, după care a fost trimis la Spitalul de Psihiatrie de la Poiana Mare, încercându-se anihilarea sa psiho-mentală completă. A fost salvat numai datorită curajului deosebit al doctorului curant în grija căruia fusese încredințat și care, realizând că nu era un „bolnav psihic”, a refuzat să-i administreze tratamentul prescris.

Față de toate aceste abuzuri și persecuții, Gregorian Bivolaru a cerut să se constate că motivul real al condamnărilor și internării abuzive la Poiana Mare a fost de natură politică, ele fiind făcute la comanda Securității, ceea ce instanța a apreciat ca fiind real și a admis cererea sa. Redăm mai jos rezumatul hotărârii:

**„... INSTANȚA CONSTATĂ
CARACTERUL POLITIC AL
CONDAMNĂRILOR DISPUSE
ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN
SENTINȚA PENALĂ NR.68/1977,
SENTINȚA PENALĂ NR. 960/1984.
CONSTATĂ CARACTERUL POLITIC AL
INTERNĂRII MEDICALE A**

RECLAMANTULUI DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR. 616/1989. RESPINGE CA FIIND NEÎNTEMEIAT CAPĂTUL DE CERERE PRIVIND ACORDAREA DE DESPĂGUBIRI. HOTĂRÂREA ESTE DEFINITIVĂ ȘI IREVOCABILĂ.”

După revoluție Gregorian Bivolaru a rămas în vizorul Serviciilor Secrete Române datorită așa-ziselor infracțiuni pentru care fusese condamnat de comuniști. Această imagine a lui a fost preluată și de presă, care nu s-a sfiit să îl catalogheze drept infractor și recidivist. Sperăm ca mass-media să redea acum corect această decizie și să reconsidere toate calomniile publicate despre Gregorian Bivolaru, pornind de la premisa greșită că el ar fi fost chipurile un infractor, căci în realitate condamnările de dinainte de 1989 au reprezentat o persecuție politică.

Atât Curtea Supremă a Suediei, în [motivarea respingerii extrădării lui](#), cât și [unele personalități europene](#) au tras un semnal de alarmă cu privire la modalitatea, impregnată profund de practicile Securității, în care sunt gestionate dosarele actuale ale lui Gregorian Bivolaru.

Această decizie definitivă și irevocabilă este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat de regimul comunist.

Biroul de presă MISA

8 februarie 2012

Sursa: yogaesoteric.net¹¹³⁷

Părintele Arsenie Boca într-o fotografie făcută într-o anchetă din 1947:

¹¹³⁷ <<http://misatv.ro/gregorian-bivolaru-persecutat-politic-de-regimul-comunist-si-condamnat-pe-nedrept/>>, duminică, 4 octombrie 2015

Bieții de ei, câtă adevărată suferință!!!

Doamne ai milă de tot norodul aflat în suferință și amăgire și ne iartă pe noi toți, păcătoșii!

CONCLUZIE

De mă iubeste cineva, îl va iubi și Tatăl și voi veni și voi face locas la el. Dar este posibil ca cineva să iubească (adore) pe Dumnezeu și în el să nu vină Duhul lui Hristos, deci să nu fie al lui Hristos: cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui. Este cumva contradicție în cuvintele Domnului? Nicidecum! Căci tot El a subliniat: Cine mă iubeste, împlineste poruncile Mele. Spre exemplu, prin metodele yoghine se poate ajunge la iubirea de Dumnezeu; mai mult, chiar se poate folosi numele lui Iisus și va ajunge să facă minuni, să scoată demoni etc. în numele lui Hristos. Dar în ziua Judecării aceștia vor auzi: "Duceți-vă de la mine blestematilor ..."; aceasta însemnând că nu au făcut minunile cu Duhul lui Hristos. Poate cineva să pună întrebarea: "Cum e cu putință să vină duhul altui Dumnezeu, când eu am chemat numele lui Iisus?". Răspunsul e simplu: Când ai chemat numele lui Iisus, nu ai stat în poruncile Lui. Creștinul în rugăciunea lui Iisus mărturiseste Sfânta Treime: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă pe mine păcătosul. Yoghinul folosește numele lui Iisus fără nici o mărturisire, ci doar ca "mantră". Nefiind o asemenea învățătură (cu privire la atingerea iubirii lui Dumnezeu) înseamnă că această iubire este de la vrăjmasul mântuirii omului.

	<p><i>Cel mai dureros lucru este că nici ei însisi nu-si dau seama de înșelare, fiind convinși că acela este Duhul lui Hristos: “Căci se vor scula hristosi mincinosi si prooroci mincinosi si vor da semne mari si chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putintă si pe cei alesi.”(Matei 24:24).).¹¹³⁸</i></p>	
<p>Informații date la securitate</p>	<div data-bbox="475 414 815 949" data-label="Image"> </div> <p>Chiar ucenicii citează din dosarele de la securitate cum Părintele Arsenie Boca dă multe informații în legătură cu membrii legionari (și nu numai), practic toarnă pe mulți, cu date, locuri, amănunte lu nume, devenind informator, chiar dacă nu are și certificat pentru aceasta. Desigur că ei răstălmăcesc că declarațiile lui fac parte din înțelepciunea Părintelui, care ca un prooroc știa ce să spună. În schimb, aplică două măsuri, și cataloghează drept informator pe oricine ar fi spus ceva despre alții, chiar dacă nu la interogatorii, ci spionați de alții, care le reproduceau apoi vorbele în scris, în numele lor.</p>	<div data-bbox="1007 405 1501 949" data-label="Image"> </div> <p>Nu se cunoaște ca Părintele Arsenie Papacioc să fi declarat ceva compromișător despre alții, păstrându-și verticalitatea și duhul de jertfă și în acest caz. El a scris doar cărți sau a răspuns la epistole, fiind întrebat de alții, pentru a sluji la mântuirea lor.</p>
<p>Părinți duhovnicești</p>	<p>????!! Ni se pare foarte potrivite fotografiile sfinției sale din vremea călugăriei, care îl prezintă artistic, ca pe o mare personalitate din filme, dar... mai întotdeauna izolat și strălucitor de singur:</p>	<p>Lauda Părintelui Arsenie Papacioc sunt duhovniciei lui, cu care a petrecut în dragoste autentică și smerenie cu mult sfat și atunci când a fost nevoit să se despartă de ei:</p>

¹¹³⁸ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a., <<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Lauda Părintelui Arsenie Boca este sinele său pe care îl vede strălucitor, filozofic, științific atotcuprinzător și inteligent, artist mareț ce poate încălca orice canoane pentru a fi original cu orice preț, văzător cu duhul, făcător de minuni și arătări, om universal atât de frumos încât poate înlocui cu succes asemănarea lui Hristos în tablourile religioase pe care le pictează, putând fi astfel model de Sfânt, de preot, de mântuitor și sfințitor pentru toată lumea.

Deși are în toate o boală sufletească așa de evidentă, care ne îndeamnă la milă și rugăciune pentru iertarea sfinției sale, am găsit totuși și un semn de însănătoșire, care ne dă nădejde:

O singură însemnare smerită a sfinției sale, în toată opera scrisă și pictată pe care i-am studiat-o (și ne-am bucurat din toată inima pentru preacuvioșia sa, gândindu-ne că, poate, are o șansă să se fi pocăit, măcar la sfârșit *Mat 13:44 Asemenea este împărăția cerurilor cu o comoară ascunsă în țarină, pe care, gășind-o un om, a ascuns-o, și de bucuria ei se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.*):

„Scrise cu ajutorul Domnului și cu al Maicii Sale dimpreună cu blagoslovenia Părintelui meu duhovnic Starețul Antipa, cât am petrecut în Sfântul Munte: Martie, Aprilie și Mai 1939, de pe manuscrisele Starețului. - Dumnezeu să-i primească ostenelele.”¹¹⁴⁰

Așadar, cel puțin cât a stat la Sfântul Munte a avut cel puțin un duhovnic și a luat cel puțin o blagoslovenie.

Însă bucuria noastră nu poate dura mult, este trecătoare, fiindcă imediat ne întrebăm,

M-am întâlnit cu Parintele Gherontie Balan care mi-a sugerat să caut să ajung la Sihastria la Parintele Cleopa. M-am folosit de Parintele Cleopa dintr-un început, când l-am văzut că slujește la Sfânta Liturghie incaltat în opinci ... eu, care doream o viață retrasă de modernism... De asemenea l-am apreciat întotdeauna pe Parintele Paisie Olaru. [...] Si la plecare Parintele Paisie mi-a dat 18 bucati de zahar.

Mai tarziu i-am scris Parintelui Cleopa de acele 18 bucati de zahar. Si mi-am pus de atunci problema mereu. De ce el mi-a dat zahar, cand Parintele Cleopa imi daduse o traista de pesmeti, ca singura mea hrana? Si sigur m-am gandit ca te mai si indulceste in amarul acesta al singuratatii, al pustiei - mai ales ca era si un moment foarte greu, era o zapada foarte mare. Si i-am spus Parintelui Cleopa si spun mereu, ca: aceste bucati de zahar nu s-au terminat nici acum!

Cand m-am dus la Sihastria sa-l vizitez, cu putin timp inaintea mortii, era in pat. Am fost anuntat ca vin si ca vreau sa-l vizitez. Statea intins in pat si am ingenuncheat ca sa fim la acelasi nivel. Nimic nu s-a spus atunci, nici macar "blagosloviti" unul altuia, ci mi-a zis: "Am pacatuit, sunt hot, sunt curvar, sunt mandru!" si a inceput sa-mi spuna la pacate dintr-o data, iar eu asistand la marturisirea acesta, am zis la randul meu: "Asa am facut si eu, asa am facut, asa am facut si eu...!" Asta a fost ultima noastra intrevvedere. Pe Parintele Paisie il pomenesc cu multa placere. Nu a fost numai un simplu Parinte, ci a fost si un mare traitor, dragii mei. Sa purtam grija pomenirii lui. [...]

¹¹⁴⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 9.

<p>„dar... după aceea?” Cu o floare nu se face primăvară.</p> <p>Și nu numai atât, dar chiar unul din cei mai zeloși (și chiar puțin mai echilibrat decât alții) ucenici ai sfinției sale ne dezvăluie că nici de acel duhovnic nu a ascultat, nici măcar în lucrurile minore (spre deosebire de Părintele Cleopa) eșuând în tentativa sa de a pune început bun de viață călugărească, lucru confirmat chiar de singurul duhovnic cunoscut de noi al preacuvioșiei sale:</p> <p><i>După cum relatează în cartea sa Ioan Gînscă, citându-l pe Părintele Teofil Pârâian, Părintele Antipa Dinescu l-ar fi pus la încercare pe Părintele Arsenie, dându-i să împlinească niște munci minore, pe care Părintele, pe atunci tânăr pictor și diacon, nu le-ar fi împlinit.</i></p> <p><i>Atunci Părintele Antipa Dinescu ar fi exclamat: „Măi, tu nu ești în stare de nimic! Nici la mătură nu ești bun!”</i></p> <p><i>Episodul este și melodramatic și serios și hazliu. Desigur că poate fi adevărat, dacă ținem cont că stareții sau bătrânii puneau la încercare dură, dar nu de neîndeplinit, pe tinerii novici care voiau să intre în călugărie. Aducem prin analogie exemplul Părintelui Cleopa, pe care bătrânul stareț l-a pus să bată cu bățul un buștean, la poarta mănăstirii Sihăstria, timp de trei zile.</i></p> <p><i>Dacă s-ar fi plictisit, tânărul nu ar mai fi ajuns marele Părinte Cleopa. [...]</i></p> <p><i>Trebuie să precizăm că marele duhovnic Arhimandritul Antipa Dinescu, era un sfânt în viață, un „gheronda” Român, recunoscut de toți grecii și românii de pe Sfântul Munte. El a fost stareț al schitului Prodromu, între 9 mai 1900 și 4 septembrie 1914[...] Din chemare Sfântă, la vârsta de 21 de ani, în 1880 s-a dus la Sfântul Munte. [...] Când în 1939 diaconul Zian Boca merge la Athos, Părintele Antipa era de 80 de ani.¹¹⁴¹</i></p> <p>Iar după aceea, eșuând în smerenie și nesuportând să fie marginalizat, după cum singur sfinția sa mărturisea, a stat singur, de sine, îmbrățișând hâda idioritmie care o distruge pe călugărie:</p>	<p><i>La slujba de tundere în monahism Parintele Sofian a citit rugăciunile și Parintele Benedict m-a tuns, iar nasul - Parintele Petroniu, pe care nu eu mi l-am ales, a tras la sorti numele de Arsenie. [...]Acum nu va mai spun ca toti oamenii aceia care erau divini, ce sa va mai spun, luati asa pe rand toti, ca erau destui: Parintele Benedict Ghius, Parintele Sofian, Petroniu, Parintele Agaton (Sandu Tudor) erau oameni de care te foloseai numai daca le vedeai miscarile, chiar daca nu asteptai nici un raspuns.¹¹⁴⁹</i></p> <p>Iată o pildă de creștin bun, ce i-a apreciat întotdeauna pe alții mai mult decât pe sine și a căutat să se vadă, prin spovedanie cel mai mare păcătos, fiind ascultător în toate, chiar și în numărul de bucăți de zahăr pe care le primea.</p> <p>Dar nu a făcut ascultare doar de duhovnicii evlavioși ci și de starețul care se vânduse comuniștilor, dar ascultare duhovnicească, adică cu discernământ, adică refuzând păcatul:</p> <p><i>Dupa un trimestru au venit comunistii din Ramnicu-Valcea sa-mi schimbe subiectul sa nu mai predau pe Hristos, sa predau A.R.L.U.S., adica pe dracul. Si eu zic: "Cum? Nu se poate! Toata viata mea am luptat impotriva dracului si acum sa colaborez?" N-am primit. Cu nici un chip. Mi-am dat demisia. Staretul meu, Ghermano, era si el profesor, tot de educatie, dar la alte clase. Si el a primit sa colaboreze cu comunistii. Eram un baiat disciplinat, cand va zic "Staretul meu", va zic ca de un om mare, ca era staretul meu. Am fost sincer cu plecarea la manastire. Mi-am dat demisia de la Scoala. Nu mi-au primit-o. Mi-am dat a doua demisie. Nu mi-au primit-o. Imi dau a treia demisie, si nici nu ma mai intereseaza ca o primiti sau nu o primiti. Si nu m-am mai dus. Cu nici un chip. Pur si simplu Staretul m-a chinuit. M-a mutat din chilia unde eram cu fratii; sub cerdacul lui Mircea la Cozia, acolo unde pietrele erau mucezite din cauza Oltului, ca batea in ele. Eram fericit, va rog sa ma credeti. Dar eram si hotarat: "daca ma</i></p>
---	---

¹¹⁴¹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

¹¹⁴⁹ <http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>, joi, 1 octombrie 2015.

Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie;¹¹⁴²

Aceasta l-a dus la cumplita cădere: dacă nu a vrut să asculte de un duhovnic iscusit, care nu-l alinta ci-l smerea, a ascultat de duhuri, care l-au înșelat cu răzgâierea (îndulcindu-l cu mândria că este desăvârșit și vrednic să vadă Sfinți). Ei au făcut circ: s-au prefăcut că sunt Maica Domnului și sfinți morți de sute de ani.

La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând.

Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești.

După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mântuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i îplinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vârf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfânt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu.

*Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus. (Mărgăritare Duhovnicești, pag. 5-14)*¹¹⁴³.

*da afara ma duc in alta manastire, dar nu plec de voia mea!*¹¹⁵⁰

În obștea de la Antim:

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie.*

Noi l-am învinuit că: nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica, (noi cei de la Antim¹¹⁵¹), și te invităm să iei parte la sfātuire cu noi aicea... uite așa.... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui. [...]

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *De unul singur, permanent...*

¹¹⁴² Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 43-44.

¹¹⁴³ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424..

¹¹⁵⁰ <http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

¹¹⁵¹ Aici Părintele Arsenie, gândind bisericește, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Arsenie Boca - de dragul Maicii Zamfira și a propriei lucrări spectaculoase - a refuzat să o practice, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

Așadar, de la acel drac a căpătat și puterea de a hipnotiza, și de a face minuni diavolești și de a prorocii ca popii idolești ai elinilor, aceasta transformându-i și comportamentul exterior. A evoluat de la mândria ascunsă sub formă de timiditate la mândria agresivă sub formă de brutalitate și lipsă de îngăduință față de ceilalți:

Pe urma, dupa ce s-a dus la facultate, s-a mai maturizat si s-a schimbat. Dar ramasese tot inchis in sine, cenzurat si timid. In vacante, insa, cand venea acasa, se simtea in largul lui. Ratacea prin sat, visa sub perii batrani din gradina, discuta cu tata, patimas si aprins. Mai tarziu, probabil, cand a-nceput sa cunoasca viata, si-a schimbat comportamentul. Era furtunos si necrutator cu oamenii si cu pacatele lor. Nu ierta. Le spunea in fata, in vazul tuturor. [...]Din clipa in care Parintele a ajuns la Sambata si s-a calugarit, s-au produs in el schimbari profunde - a continuat doamna Zoe. Si asta s-a vazut mai ales dupa ce s-a dus la Muntele Athos si a avut viziunea aceea sfanta a Maicii Domnului! Atunci Parintele a venit acasa si ne-a povestit fericit si cutremurat intalnirea lui in Duh cu Maica.

Si tot cam pe atunci, a inceput sa se manifeste la el intuitia aceea cu totul aparte: numai ce privea omul si deja stia tot despre el, dar si spiritul inainte vazator. Le-am simtit si eu, caci oriunde m-am dus sa il vad - la Sambata, la Bucuresti sau la Draganescu - el a stiut de fiecare data ca vin, desi nu-l anuntam niciodata.¹¹⁴⁴

Faptul că a fost inițiat demonic, sub masca înșelătoare a unui duhovnic mort de sute de ani, să fie cauza că nu a mai avut, după aceea, nici un duhovnic? Oare s-o fi spovedit, măcar pe patul de moarte?

Fiindcă, după cum spun Sfinții Părinți, nici de ai fi curat ca Sfântul Ioan Botezătorul (cel mai mare Sfânt după Maica Domnului) nu te poți mântui fără Sfânta Spovedanie.

Părinții noștri Cleopa, Arsenie Papacioc, Adrian Făgețeanu, Paulin Leca și alții, care l-au cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, nu au spus tot, au spus câte ceva ca să ne liniștim, să nu ne smintim căutând să-l scoatem

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

A stat în București cu ea, tot timpul, da...¹¹⁵²

Ne-am șocat foarte tare de două scrisori ale Părintelui Cleopa trimise Părintelui Arsenie Boca, aflate în arhivele securității. Ele nu corespund deloc cu modul de a vorbi simplu și răspicat, bazat pe Sfinții Părinți, al Părintelui Cleopa, parcă nu ar fi scrise de el, ci fabricate de cel ce vor să-l fabrice pe Părintele Arsenie Boca Sfânt, mai ales că sunt bătute la mașină și doar semnate (iar reproducerea semnăturii este un lucru foarte lesnicios pentru securitate). Am văzut această tehnică aplicată de iconoclaști în cazul Sfântului Ioan Damaschin. Nu numai atât dar ideile despre Părintele Arsenie Boca sunt așa de exagerate și necorespunzătoare cu realitatea că am avut impresia că sunt scrise de ucenicii sfinției sale entuziasmați, exagerați și febrili. Este greu de crezut că Părintele Cleopa s-ar fi lăsat hipnotizat. De abia când am ajuns la Sfântul Munte și ne-am întâlnit cu Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa, am aflat adevărul: nu sunt plastografii, ci poartă în ele mărturia unei alte taine, duhovnicești. Părintele Cleopa Ilie a încercat, din milă față de Părintele Arsenie Boca, pentru a-l întoarce de la rătăcire (știind de la spovedania ucenicilor săi care l-au cunoscut pe starețul de la Prislop și au fost loviți, măhniți, răniți și în-

¹¹⁴⁴ <<http://www.formula-as.ro/2009/886/spiritualitate-39/pe-urmele-parintelui-arsenie-boca-adolescentul-din-gradina-cu-flori-11617>>, luni, 21 septembrie 2015.

¹¹⁵² <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

sfânt. Iată, cine ține cu tot dinadinsul să-l scoată sfânt pe Părintele Arsenie Boca îi arată a fi bârfitori și invidioși pe acești Părinți care nu au căutat decât slava lui Dumnezeu¹¹⁴⁵. [...]

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimis pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimis la școală, la trimis în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor la hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit cădere, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare la Prislop¹¹⁴⁶. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magieru și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că

grijorați de marea lui prăpastie de însingurare, asprime și rătăcire de la Sfânta Predanie), să aplice meșteșugul Sfântului Cuvios Macarie cel Mare pentru îndreptarea fratelui ce se chinuia în lenevia nesfătuirii:

Se povestea despre avva Macarie, că mergând odată la biserică să citească pravila, a văzut în afara chiliei unuia dintre frați, mulțime de draci, din care unii se închipuiau în muieri ce rosteau cuvinte necuviincioase, alții în copilandri ce vorbeau cuvinte de ocară, alții jucau, iar alții se schimbau în multe forme. Bătrânul fiind văzător cu mintea, a cunoscut pricina. Și suspinând, și-a zis: „Negreșit, fratele petrece în lenevire și pentru aceasta duhurile cele viclene îi înconjoară chilia”. După ce a isprăvit pravila, a intrat în chilia fratelui și i-a zis: „Sunt necăjit frate și cred că de te vei ruga pentru mine, cu adevărat mă va ușura Dumnezeu de necazul acesta”. El punând metanie bătrânului, i-a zis: „Avvo, nu sunt vrednic să mă rog pentru tine”. Însă bătrânul sta rugându-l pe frate și zicând: „Nu mă duc, de nu-mi vei da cuvânt că vei face pentru mine câte o rugăciune în fiecare seară”. Așa, a ascultat fratele porunca bătrânului. Acest lucru l-a făcut bătrânul, vrând să-i dea pricină să se roage noaptea. Și, sculându-se fratele în noaptea viitoare, a făcut o rugăciune pentru bătrânul. Apoi umilindu-se, a zis: „Ticălosule suflete, pentru un bătrân ca acesta te-ai rugat, dar pentru tine nu te rogi?” Deci, a făcut și pentru sine o rugăciune. Apoi așa făcând el în fiecare noapte și săvârșind, cele două rugăciuni, în duminica următoare, bătrânul ducându-se la biserică, i-a văzut pe draci, stând afară din chilia fratelui, ca și mai înainte, dar triști și posomorâți. Și a cunoscut că pentru rugăciunea fratelui s-au întristat dracii. Astfel, bucurându-se, a intrat la fratele și a zis: „Rogu-te mai fă pentru mine încă o rugăciune!” El a ascultat și făcând pentru bătrânul două rugăciuni, iarăși s-a umilit și și-a zis: „O, ticălosule suflete, adaugă și pentru tine o rugăciune!” Deci, așa petrecând el și săptămâna aceea și făcând în fiecare noapte câte patru rugăciuni, duminică iarăși venind bătrânul, i-a văzut pe draci mai întristați și

¹¹⁴⁵ Vedeți: Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 267.

¹¹⁴⁶ Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

	<p><i>dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să ia binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”</i></p> <p><i>Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.</i></p> <p><i>Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian [...] zice: „nu am un cult pentru el”¹¹⁴⁷. [...] Iachint¹¹⁴⁸</i></p> <p>Fiecare bun creștin își are părintele său duhovnicesc. Iată de pildă pe Părintele Iachint:</p>	<p><i>tăcând. Și mulțumind lui Dumnezeu, când s-a întors, a intrat iarăși la frate și l-a rugat să mai adauge pentru dânsul încă o rugăciune. Acesta primind și adăugând și pentru sine încă o rugăciune făcea în fiecare noapte șase rugăciuni. Când a trecut bătrânul, duminică i-a văzut pe draci, stând departe de chilia lui. Dar cum l-au văzut intrând la frate, l-au ocărât, mâhnindu-se pentru mântuirea fratelui. Iar bătrânul, proslăvind pe Dumnezeu, a intrat la frate și l-a sfătuit să nu se lenevească, ci neîncetat să se roage. Și așa, făcându-se fratele osârduitor la rugăciuni, cu darul lui Dumnezeu, s-au dus dracii cu totul de la dânsul.¹¹⁵³</i></p> <p>Părintele Cleopa a preluat limbajul și duhul umilicios al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, din „Paza celor 5 simțuri”, făcându-se pe sine cel mai neștiutor și neînvățat, cu același scop duhovnicesc. Sfântul Nicodim dorea să transmită învățături folositoare și dureroase, care aveau să-l mustre pe un ierarh al Bisericii care nu ar fi primit altfel învățăturile (fără a-i fi deschisă inima prin apropierea către dragoste ce ți-o dă lauda și prețuirea celui alt).</p> <p><i>Uit că sunt mic și dintre cei care s-au lepădat de lume și mă înalț cu acest gând: că s-a întâmplat să am așa o rudă și stăpân [totodată], înalt cu scaunul, smerit cu purtarea, tânăr cu anii, bătrân cu mintea - [lui] i se potrivește foarte [bine] această vorbă a lui Homer: „Ce înțelept a fost! Iar umbrele sar” - și cântător cu cuvintele ca și muzele. Și simțind acum greutatea cea mare a treptei arhieresti și pogorându-se pentru aceasta din înălțimea sa, a cerut din covârșitoarea sa smerenie cuvinte și sfaturi de la smerenia mea. Dar care cuvânt a scăpat de îngrăditura dinților tăi, o, Stăpâne al meu iubit? Ci suferă-mă puțin pe mine, cel ce mă voi împotrivi. De ce ai făcut aceasta, o, prea dumnezeiescule? Sau ce pătimești de dezlegi acea rânduială care este laudată - după Cuvântătorul de Dumnezeu (în Cuvânt pentru grindină)? Vedem că ea s-a păzit de la ființele cele dintâi și mai vechi [ce se află] în</i></p>
--	--	--

¹¹⁴⁷ Ibidem, p. 221.

¹¹⁴⁸ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

¹¹⁵³ *Patericul...*, Pentru socotință, 76.

Părintele Arsenie Boca, însă, tot singur:

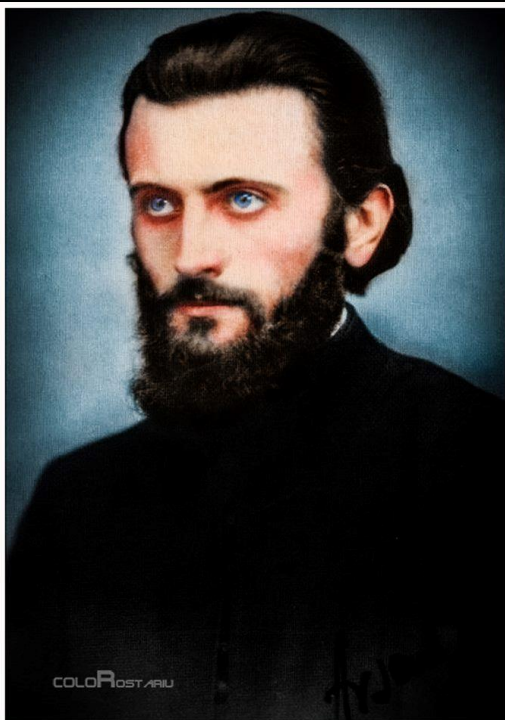
Tot mai singur:

jurul lui Dumnezeu și până la cele mai de jos - după cum a fost grăit prea limpede de către pasărea cerului, adică de Dionisie Areopagitul -: „Legea atotsfântă a dumnezeieștii obârșii este aceasta: cele de al doilea să fie înălțate prin cele dintâi spre atotdumnezeiasca lumină” (Sfântul Dionisie Areopagitul, *Despre Ierarhia bisericească*, în *Opere complete*, ed. Paideia, București, 1996, cap. V, p. 90). Sfaturi ceri și învățături, Stăpâne, de la rob? Povățuitorul lui Israel și învățătorul de la ucenic? Cel ce ține locul capului de la cel ce ține rânduiala piciorului? Cel ce a luat menirea [de a viețui] în această [treaptă] a ierarhiei bisericești - [adică] a podoabei arhierilor celor slujitori - de la cel ce a luat menirea cea mai smerită - [adică] a celor ce se săvârșesc monahi? Să nu faci aceasta, o, prea bunule! (Căci aceasta, cea a cuvântului, este sus de pâraie). Acest lucru [a da sfaturi] nu mi se cuvine nici mie și cu atât mai mult [nu se cuvine] treptei tale [a cere]. Să se dea însă cea nedată și să se ierte cea de neiertat! Unde se pot găsi însă la mine cărți, hârtie și cerneală? Căci, venind aici, pe toate acestea le-am socotit fum - așa cum cei vechi [socoteau] cârma [conducerea altora] - și am luat viața cea cu rucodelie și cu lucrul mâinilor. [Astfel] m-am făcut lucrător cu sapa și cu hârlețul, semănând, secerând, râșnind . în fiecare zi și făcându-le pe toate celelalte prin care se închipuiește viața cea mult truditoare, precum și schimbarea într-o altă stare [dintre] cele de multe feluri ale celor din insulele cele pustii. Vai de răutățile mele! Căci pe ale mele le voi ticăloși pentru că, fugind de supărarea cea mică din Sfântul Munte și căutând și gonind [după] liniștea cea desăvârșită, am căzut în tulburări, urmând pildele celor de demult care, fugind de spuză și de urs, au dat peste foc și peste leu.

Din [cauza] tuturor acestora mult pregetam și nu eram convins - o, sfințite om al lui Dumnezeu - și de multe ori am socotit să-ți răspund fa ceea ce [mi] se cerea prin acel cuvânt al proorociei: „Piele de urs și îmi ceri, [încă] și mare, [dar] nu îți voi da”.

Dar pentru că mă vedeam înghesuit pe de o parte de paguba neascultării - care știu că este prihănită de purtătorii de Dumnezeu Pă-

Până a rămas doar el, în cea mai izolată singurătate, cu Julieta... dar fără Sfânta Biserică și fără obște. Această atracție fatală față de Maica Zamfira, deși și-a împlinit-o până la sfârșitul vieții, l-a făcut, în mod lăuntric (chiar dacă poate nu își dădea seama), cumplit de singur, într-o realitate nălucitoare și complet deformată, izolată de Marea Iubire. Și aceasta nu numai fiindcă pierduse definitiv starea Împărăției Cerurilor pe pământ, care este obștea monahală, dar mai ales datorită lipsei smereniei, care se hrănește din poruncile și dogmele dumnezeiești (care pune mai presus voia celui alt decât propria voie, înjunghiată pe altarul inimii de către preotul minte, la mireasma duhovnicească a rugăciunii):

rinți care se numesc trezvitori, [ei fiind] filozofii mei iar pe de altă parte de călcarea poruncii care zice: Celui ce cere de la tine, dă-i (Mt 5, 42) și mai adaug și chinul dragostei celei spre tine, precum și datoria de rudenie - pe care a legiuit-o firea - între mine și tine, de bunăvoie sau [mai curând] fără de voie m-am plecat spre împlinirea cererii tale, bizuindu-mă pe rugăciunile tale. Și așa întrerupând puțin sapa și râșnița, asemănându-mă dobitoacelor celor ce rumegă și multe gânduri mai întâi învărtind [prin minte], m-am întors în mine însumi atât cât a fost cu puțință și toate câte prin citire au apucat a se întipări în tabla cea nescrisă a imaginației mele - după Aristotel și Proclu - [adică] în sfințitele jertfelnice ale minții - sau mai bine, citându-l pe dumnezeiescul David, zic: întru inima mea am ascuns cuvintele tale, ca să nu greșesc ție (Ps 118, 11) - (adică atâtea câte ajută la [împlinirea] scopului cel pus înainte) - [căci cu ele] m-am hrănit și le-am avut în pomenire, acest lucru numindu-se de uceniciei lui Platon „a doua zugrăvire” - le-am pus în această carte puturoasă sau, așa cum tu o numești, sfătuitoare sau, așa cum o numesc eu, aducătoare- aminte, pe care o și trimit sufletului tău celui numit - după faptele tale - Ierotei (adică „sfințit lui Dumnezeu”), ca pe o oarecare îndulcire duhovnicească și mică aducătoare de dar, în locul multor daruri de ale tale ce au fost făcute către mine. Iar tu desfătează-te și folosește-te de ea - dacă [li se poate aduce] cetățenilor și celor prea cinstiți vreo desfătare și [vreun] folos de la un țăran și [de la] un zdrențaros - și roagă-te pentru mine către Domnul.*

*Robul tău smerit (de la Schirapolisul Erimonisului),
Nicodim¹¹⁵⁴*

Astfel că Părintele Cleopa i-a scris două scrisori, arătându-și evlavia față de sfinția sa, la superlativ, ca să paralizeze respingerea ce ar fi putut apărea din cauza slavei deșarte și ca să îl momească cu binișorul să vină în obștea lor ca și cum ar avea nevoie de învățăturile lui, dar în realitate ca să-l poată ajuta să-și vadă gravele rătăcirii. Când a văzut că nu vine, a mai încercat o stratagemă duhovnicească: să se smerească și mai mult, mergând

¹¹⁵⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826, Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 79-81.

la el. Din păcate mândria solitarului de la Prislop a fost atât de respingătoare, încât Părintele Cleopa și-a dat seama că nu se mai poate face nimic, și a continuat să se roage ca Domnul să-l întoarcă de la rătăcire și să-i dea duh de umilință, că nici un om nu mai avea cum să îl ajute.

*Cel ce voiește să rămână biruitor într-o convorbire cuvântul său, să știe că suferă de boala diavolului, chiar dacă cuvântul său e adevărat. și dacă face aceasta într-o convorbire cu cei deopotrivă cu el, va fi tămăduit poate de certarea celor mai mari. Dar dacă face așa și față de cei mai mari, sau mai înțelepți, boala lui nu poate fi vindecată de oameni.*¹¹⁵⁵

Iată un fragment din a doua scrisoare, în care încearcă să-l facă, dacă nu să vină, măcar să corespundă în scris, pe temeiul Sfinților Părinți, ca să-l poată ajuta cu acest pretext:

PARINTELE MEU,

*Mai întâi, cu smerite metanii, vă rog să mă iertați pe mine păcătosul că din cauza lenevirii mele și a nepăsării am lăsat să treacă un timp îndelungat de când nu am scris, arătând prin aceasta și oarecare lipsă de dragoste, căci orice motiv a fost putea trece peste fericita dragoste, căci aceasta nu știe osteneală pentru bunătați și nu caută ale sale intru toate. Știu că de voi vrea pot pune orice pricină, dar știu că pricina este o voire a păcatului și înainte mergătoare a lui este. Cred că de aceea și fericitul David cântă în Psalmii lui că să nu pricinuim pricinui întru păcate, de aceea **una dintre aceste pricini nebinecuvântate a fost că după ce am scris o scrisoare către P.C. Voastră și ne mai primind răspuns am crezut că prin neiscușința celor înșirate acolo, pe hârtie, v-am făcut cine știe ce sminteală, căci niciodată nu am avut bună chibzuință în cuvânt și scris. Cauza este reaua mea așezare sufletească și intunecarea puterii de discernământ a părții cei socotitoare a sufletului meu cel robit și incurcat de patimile cele din voință și din simțire. Dar, P. C. Voastră, care din mila Prea Induratului Dumnezeu, aveți oglinda înțelegerii, cu duhovnicească lucrare curățită, puteți să nu vă smintiți de mine intunecatul și păcătosul***

¹¹⁵⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 106-107.

dacă veți privi la mine și cuvintele mele, ca la cel ce stau jos cu cuvântul și cu lucrarea, în rânduiala pruncilor; dar nu ajungându-i pe aceștia cu nerăutatea, căci știu că aceasta ni se cere de la Mântuitorul nostru ca să fim prunci cu nerăutatea, iar nu cu înțelegerea.

Altă pricină, ca și cea de mai sus, a fost că nădăjduim, ca între timp să ne întâlnim pentru că numai atunci v-aș fi putut cere multe lămuriri de care am nevoie atât pentru neiscușința mea, cât și pentru cum aș putea să mai rămân a fi poreclit Stareț și a mă mai bizui a conduce sufletește și pe alții, cela ce am nevoie de a fi încă multă vreme sub conducător iscusit, căci știu că necuvios lucru este a paște leul de oi și cel nelămurit prin lucrare sufletele cele ce sârguesc spre Cer.

Si acum, ceea ce m-a făcut a tresări puțin din nepurtare de grijă spre cele de folosul sufletului meu și a-mi aduce aminte de duhovniceasca dragoste și iscușință a Prea Cuvioșiei Voastre, îndrăznind iarăși a vă scrie, a fost sosirea în smerita noastră obște a unui frate, pe care P.C. Voastră, arătându-vă dragostea, l-ați trimis la noi, prin luna mai, iar el a ajuns aici abia acum, în luna octombrie, din motive, după cât se vede, binecuvântate. Acest frate pe lângă bucuria că a sosit la noi, ne-a adus și Iconița cu Bunul și Marele Pastor și Mântuitorul sufletelor noastre. Pe verso poarta semnătura P. C. Voastre și a iubitului frate în Hristos și ucenicul P. C. Voastre, C. Sa, iscusitul părinte Dometie (Cucuzel). Lângă iconiță și o scrisoare a P.C. Voastre, care văzând și auzind că este scrisă chiar de P. C. Voastră m-am bucurat foarte mult, căci până atunci nu am avut fericirea să vă citesc vreo scrisoare, iar citind-o am văzut acolo smerita înțelepciune și duhovniceasca dragoste, strâns legate și formând lanțul de aur al dreptei socoteli care m-a legat mai mult de dragostea P. C. Voastre, prin aceea că era scris că doriți o zi de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos — ca să ne mai vedem față către față, la care și eu am zis să fie mila Lui și rugăciunile Prea Curatei Sale Maici și să aducă la îndeplinire, când va fi voia Lui, spre a noastră mângâiere.

		<p>Iconița și scrisoarea le păstrez cu multă evlavie și de câte ori îmi aduc aminte de P.C. Voastră le citesc și mă mângâi cu ele. Mila Domnului nostru Iisus Hristos și cu ajutorul Prea Curatei Sale Maici să ne ajute să ne întâlnim și în acest veac trecător, spre mângâiere și lămurire în cel viitor spre veșnicia fericire. [...]</p> <p><i>* În partea stângă a paginii este scris cu cerneală albastră: „Scrisă la mașină de mine, Vasile Târulescu, fost închinător al Sf. Mănăstiri Sâmbăta și Prislop. Astăzi smeritul frate Vasile care vă trimit niște metanii. P.C. părinte Stareț Cleopa are multă evlavie la P.C. Voastră și mult s-ar bucura dacă ne-ați face o vizită, chiar dacă ne-ați scrie. Tot același smerit frate Vasile Târulescu“.</i> ¹¹⁵⁶</p> <p>Dezlegarea acestei chestiuni ne-o dă Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa, puțin mai sus în coloana din stânga, dedicată Părintelui Arsenie Boca.</p>
Călugărit	<p><i>M-am întors în țară la 8 iunie 1938. Țin minte data pe aceea, că intrând în țară pe la Moravița am văzut drapelurile românești, de acel 8 Iunie de odată.</i></p> <p><i>De la data aceasta, până la Paștile anului viitor când am intrat în călugărie, mi-am adunat unelte de pictură, materiale, am mai învățat la Chișinău cu niște meșteri ruși poleitura cu aur „cicanca”, și alte lucruri trebuitoare unui atelier de pictură.</i></p> <p><i>În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, am fost tuns în călugărie primind numele Arsenie..</i> ¹¹⁵⁷</p> <p>Din câte citim mai sus, Părintele Arsenie Boca a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile pentru formarea duhovnicească, în care nu a ascultat de vreun stareț ci s-a ocupat de alte activități, printre care copierea de texte românești și căutarea de tehnici de pictură. Aceeași ispită a împărăștii o vedem și în anul dintre sosirea de la Sfântul Munte și călugărire.</p>	<p>1946 – este eliberat din închisoare și, după ce se lămurește de înșelarea bietului ieromonah de la Sâmbăta de sus și scapă din ghearele privirii lui, dorește de Frăsinei, dar refuzat (din cauza pregătirii sale intelectuale fiind bănuț de stareț că nu va face față la condițiile foarte grele de acolo) intră ca frate în Mănăstire la Cozia. Își face anii de ucenicie monahală la Mănăstirile Cozia și Antim din București.</p> <p>1947 – se retrage într-o pădure și trăiește ca un pustnic aproape doi ani.</p> <p>1949 – este călugărit la Mănăstirea Sihăstria (după ce este pus de Dumnezeu și duhovnici timp de trei ani în fața a diferite încercări serioase, pentru a înțelege ce cruce își ia asupra sa prin tunderea în monahism, în toate dând dovadă de mărinimie și ascultare duhovnicească față de cei mai mari) sub îndrumarea directă a duhovnicilor (recunoscuți de toți românii echilibrați ca cei mai iscusiți de atunci) Arhimandritul Cleopa Ilie, în calitate de stareț, și Ieroschimonahul Paisie Olaru. Așadar a fost călugărit cu 10 ani după Părintele Arsenie Boca dar și-a ținut călugăria, a înțeles-o și a iubit-o ca puțini alții</p>

¹¹⁵⁶ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2012/12/05/scrisorile-parintelui-cleopa-catre-parintele-arsenie-boca-manastiri-slabata-sambata-securitate-mitropolitul-antonie-plamadeala-rezistenta-munti-sandu-tudor-mari-duhovnici-curente-spirituale/>>, marți, 6 octombrie 2015

¹¹⁵⁷ Autobiografia [erom. Arsenie]. R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 11.

Deci pregătire incompletă (un an împrăștiat cu alte griji fără rost în lucrarea lăuntrică), formare deficitară care a dus ca foarte repede să se lase, mai întâi în ascuns, în închisoare, mai apoi la arătare (când a profitat de alungarea oficială pentru a se muta cu aleasa inimii lui în aceeași casă în 14 mai 1959, după aproximativ 20 de ani de monahism superficial, doar de formă) de călugăria pe care nu a înțeles-o, nu a practicat-o niciodată și, ca atare nici nu a iubit-o cu adevărat.

Călugăria este numai pocăință și este incompatibilă cu misiunea propovăduirii până omul nu se despătumește. Dar omul despătimit nu are manifestările de mânie și mândrie de care toți mărturisesc că Părintele Arsenie Boca era plin.

Capitolul 52 Cum că cinul călugăresc la pocăință se cuprinde, și pentru ce se cheamă cin ingeresc și îmbrăcăminte de pocăință, și care este puterea acestuia

Într-această pocăință și prea sfântul cin al călugărilor se cuprinde, care este și se numește ingeresc, deoarece călugării se fâgăduiesc a păzi și a urma curăției, neaverii, cântărilor, rugăciunilor, ascultării și îngerilor. Iar îmbrăcăminte a pocăinței se numește, pentru că călugărul cu acea taină se îmbracă pentru plângerea păcatelor. Fiindcă cinul călugăresc este smerit, simplu, lepădându-se de toate podoabele omenești, ca unul ce nu se amestecă nici cu griji, nici cu fapte, nici cu cuvinte lumești, ci mai ales fuge de dânsele. Căci acesta este semnul vieții celei mai presus de lume, care învață cum că cele văzute sunt stricăcioase și toate cele omenești trec, și cugetă și se lipsește de înțelepciunea cea de sus și își aduce aminte de moarte și de sfârșitul cel de aici. De aceea este și negru, de vreme ce-și aduce aminte de moarte și de plâns, și nu viețuiește într-această lume, ci dorește altă viață nestrucată și către aceea se silește să ajungă. Drept aceea oricare va fi călugăr adevărat, după cum învață Pavel, el iubește pe Hristos și nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Hristos, și dorește a muri și a fi împreună cu Hristos. Aceasta o arată aieva fugind în munți, în pustii, în mânăstiri pentru Hristos, și se nevoiește a fi una

până la moarte (19 iulie 2011 deci timp de 62 de ani, trăind moartea ca pe o predare totală călugărescă în mâinile lui Hristos). Desigur că și după moarte este monah, cum și-a dorit atât de mult în viață, biruind toate împotrivrile istoriei și presiunile dureroase care-l forțau să renunțe la ea, ajungând, astfel, la desăvârșirea ei, tâlcuită de Sfântul Ierarh Dionisie Areopagitul astfel:

Iar cea mai înălțată treaptă a tuturor celor ce se desăvârșesc este ordinul sfânt al monahilor. care s-a ridicat la toată curăția și la toată puterea și la desăvârșita curăție a lucrărilor lor. El se bucură de vederea și împărtășirea spirituală și e călăuzit de puterile desăvârșitoare ale ierarhilor. Și învățat de luminile îndumnezeitoare și de tradițiile ierarhice, înțelege ierurgiile sfintelor lucrări ce le vede săvârșite cu el și prin sfânta lor cunoaștere este înălțat, pe măsura lui, la cea mai desăvârșită desăvârșire.

De aceea dumnezeieștii noștri conducători au învrednicit pe ei de numiri sfinte, numindu-i pe unii tămăduitori (terapeuți), pe alții monahi, de la slujirea curată a lui Dumnezeu și de la lucrarea lor vindecătoare și de la viața neîmpărțită și unitară, care-i unifică pe ei în sfintele concentrări ale celor împărțite într-o monadă asemănătoare celei dumnezeiești și într-o desăvârșire de Dumnezeu iubitoare. Pentru aceea sfânta rânduială le-a dăruit lor harul desăvârșitor și i-a învrednicit nu de-o sfințire ierarhică care se dăruiește numai treptelor preoțești ci de ierurgia ce se săvârșește de către preoții curvioși, ca desăvârșire ierarhică de al doilea grad.¹¹⁶⁰

¹¹⁶⁰ Sfântul Dionisie AREOPAGITUL, *Opere complete*, Ed. Paideia, București, 1996, pp. 94-96.

cu Hristos, pentru ca să locuiască întru Hristos cu Părintele și cu Duhul. Drept aceea și urmează în toate vieții lui Hristos. Se smerește, viețuiește întru sărăcie și supunere, de nimic nu se îngrijește din cele de aici, se răstignește lumii și se fâgăduiește a-și păzi fecioria, a nu agonisi nimic și a se îndeletnici în posturi, rugăciuni și privegheri, și până la moarte a petrece întru acestea și într-altele asemenea, răbdând pentru Hristos pe toate, care toate sunt ale pocăinței lucruri. Acestea și fiecare credincios este dator a le păzi, afară numai de feciorie, care se cuvine călugărilor, căci numai călugării sunt mai cu seamă datori a o păzi. Iar și cei din lume, care încă nu s-au căsătorit, și fiecare ce s-a fâgăduit a păzi aceasta și tot creștinul, mai cu seamă cel căzut în păcate (și cine este care să nu fi căzut nicidecum?) este dator a urma vieții lui Hristos și a face lucrurile pocăinței. Botezătorul, cel care e mai întâi după Ilie, închipuind cinul călugăriei, a învățat zicând: „Faceți roduri vrednice de pocăință, și pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor”; și pe fiecare în parte îl învață a vieții după cum se cade.¹¹⁵⁸

Ucenicii sfinției sale nu se sfiesc, însă, să îl contrazică în lucruri minore (cum e de pildă data călugăriei), dar verificate, deși la cele mari se arată paralizați cu gândul, demonstrând că ori nu l-au verificat ori nu au cunoscut/înțeles Sfinții Părinți. Împlinesc, în acest fel, cuvântul Sfintei Evanghelii Mat 23:24 Călăuze oarbe care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!:

Există o neconcordanță între data de 8 iunie 1938, din autobiografie, și data, sau mai bine zis datele din documentele care există în arhiva de la Mitropolia Ardealului din Sibiu, pe care tocmai le-am cercetat. Este vorba în documentele din arhivă de anul 1939, și nu de 1938 cum scrie în autobiografie. Acum, ar fi două posibilități: ori că Părintele Arsenie, sub teroare a greșit din memorie anul, dar nu și ziua și luna, ori că cei care au copiat această autobiografie au scris în loc de cifra 9, cifra 8. Dar, oricum anul tunderii în monahism este 1940, și nu 1939. În vinerea de după Paști, în 3 mai 1940, Părintele a fost

¹¹⁵⁸ Sfântul Simeon ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, *Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos și urmașii Săi*, Volumul I, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.l., 2002, p. 101.

	<i>tuns în monahism după cum arată documentul 02584 din arhiva Mitropoliei Ardealului. Documentul este publicat de Părintele Nicolae Streza, în cartea sa „Mărturii despre Părintele Arsenie”, Editura Credința Strămoșească - Iași, 2005, pagina 412.¹¹⁵⁹</i>	
Preoțit	<p>10 apr. 1942, Sărbătoarea „Izvorul Tămăduirii”, M. Brâncoveanu Sâmbăta de Sus. Probabil (după mărturia Părintelui Arsenie Papacioc, contemporan și împreună suferitor – iar mai apoi și duhovnici al lor – cu alți prizonieri care au fost probabili martori la aceasta. Părintele Arsenie Papacioc nu vorbea niciodată gratuit, ci doar documentat, întotdeauna dorind să mărturisească adevărul cu prețul vieții) s-a lăsat de preoție în închisoare ca promisiune, dar ca lumea să nu își dea seama i s-a înscenat oprirea de la preoție tot în 14 mai 1959. A lucrat, așadar, preoția cu blagoslovenie (vom vedea că a încălcat această oprire mai apoi, făcându-se neascultător și vrednic și din acest motiv de caterisire definitivă) timp doar de 17 ani. Deși, dacă nu au fost impedimente din cauza relației cu Maica Zamfira sau dorința de a conviețui cu ea în aceeași casă, având relații de rudenie cu Patriarhul Justinian Marina, ar fi putut să și reia și preoția și mai ales călugăria oricând ar fi dorit. Nefiind membru al legiunii și lepădându-se (atât public, cât și particular prin declarații și denunțuri de ea), fiind colaborator docil al regimului, dovedind fidelitatea sa și prin supraviețuirea informativă care îl arăta totdeauna supus obedient al noii orânduiri, îi era ușor securității și Departamentului Cultelor să îi aprobe aceasta, pentru a-l folosi și înalte scopuri, dacă ar fi dorit și el.</p> <p>Ce a făcut pe ierarhi să nu îi dea voie să slujească, sau pe Părintele Arsenie Boca să nu ceară reluarea preoției, deși în 1964 a avut loc amnistia preoților anticomuniști? Știa de relația lui cu Maica Zamfira, opritoare de preoție sau și-a menținut sfinția sa cu încăpățănare lepădarea de preoție și călugărie, tocmai pentru a putea conviețui cu ea?</p> <p>Este cunoscut că Maica Zamfira îl considera episcop și el a fost surprins slujind preoțește,</p>	<p>1951 – este hirotonit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Poartă numele de Părintele Anghel.</p> <p>1952-1958 – este preot la Mănăstirea Slatina-Suceava.</p> <p>1958 – este arestat din nou, pentru ca făcea parte din grupul "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la Închisoarea Aiud.</p> <p>1965 – este numit paroh în comuna Filea de Jos, din eparhia Clujului; a mai fost preot și duhovnic la Mănăstirile Căldărușani, Dintr-un Lemn și Cernica.</p> <p>1969 – 1970 – este stareț al Mănăstirii Cheia-Prahova;</p> <p>din 1976 – este duhovnicul Schitului Sfânta Maria-Tomis, întemeiat de Patriarhul Justinian la Techirghiol</p> <p>2011 - moare pe 19 iulie.</p> <p>Deci preot și fără a înceta vreodată slujirea preoțească timp de 60 de ani, în afară de întemnițarea propriu zisă, fiindcă în 1964 a avut loc și <i>amnistia preoților anticomuniști</i>¹¹⁶⁵. Observăm că imediat (la un an) după eliberarea din Aiud, deși șef de plasă legionar își continuă slujirea preoțească.</p> <p>Dacă Părintele Arsenie Papacioc, șef de plasă legionar convins, Părintele Iustin Pârvu, militant al mișcării legionare convins, Părintele Adrian Făgețeanu acuzat de legionarism și alți oameni care, care se declarau pe față luptători împotriva comunismului au reprimut după eliberare preoția, cu atât mai mult Părintele Arsenie Boca o putea primi (căci a fost considerat atât de supus statului încât nici nu a mai fost arestat din nou tocmai în perioada în care se arestau intens toți cei considerați primejdioși duhovnicește față de regim 1958-1964).</p>

¹¹⁵⁹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 39-40.

¹¹⁶⁵ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

pe ascuns, deși fusese oprit de la aceasta. Dar aceasta înseamnă că sfinția sa a făcut cu îngâmfare din așezământul Drăgănescu o parasinagogă și motivul pentru care nu a cerut înapoi preoția și călugăria este că se considera pe sine un ales, care poate conviețui cu o femeie și totuși, trecând peste rânduiala Sfințelor Canoane și ascultarea de ierarhii săi, să fie în același timp și ieromonah. Iar aceasta nu o spunem spre osândire, nu vrem să ne întărâtăm râvna împotriva sfinției sale, ci dorim să ne dăm seama de gravitatea întunericii amăgirii sfinției sale și să-l plângem cu amar. *Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, **ca pe episcopul nostru** [este foarte interesant că pentru sfințiile lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat? Ca patriarh ecumenic, ca papă sau ca reîncarnarea lui Ilie, Ioan și, de ce nu, a lui Hristos? Picturile de la Drăgănescu ne arată tocmai această credință a lor – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar [am spune primitiv – n.n.] cu care ne-a desprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.*¹¹⁶¹

Dăm un citat din Părintele Adrian Făgețeanu, cuvânt spus de acesta Părintelui Sandu Tudor, ca să vedeți atitudinea lui anticomunistă convinsă:

"că pentru a continua lupta împotriva concepției materialiste nu-și mai au rostul metodele folosite de mișcarea legionară pe plan organizatoric, iar singura posibilitate de a lupta împotriva concepțiilor materialiste este cea pe plan religios, iar în cadrul Bisericii cea mai bună pregătire pentru o astfel de luptă se face în monahism."

Ce bine ar fi fost să înțeleagă aceasta și Părintele Arsenie Boca, să renunțe la regizarea consfătuirilor legionarilor și susținerea morală și materială a rezistenței în munți și să fi luptat toată viața împotriva comunismului simplu și eficient doar prin păstrarea monahismului și ferirea de femei. Dar, din păcate, nu a făcut așa, ci, și în aceasta, a fost povățuitor rău și pierzător de vieți și de suflete:

*„În calitate de stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, a ținut ca nimeni altul flacăra credinței, împotriva comunismului ateu, aducând lumea lângă altarele lui Hristos. Am evaluat această rezistență ca fiind mai importantă decât lupta politică sau armată anticomunistă; Părintele Arsenie Boca i-a ajutat direct pe luptătorii din Rezistența făgărășeană, în anii 1945-1948, moral și material; Cu sprijinul său s-au ținut aici, în anul 1947, consfătuirile ce au dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară.”*¹¹⁶⁶

Iar după ce a făcut aceasta, s-a lepădat de ei și i-a denunțat, și, în loc să renunțe la preoție doar pentru a se căi toată viața de ce a făcut, plângând în călugărie, se leapădă de amândouă de dragul amestecării cu Maica Zamfira și al unui confort sporit în regim comunist.

¹¹⁶¹ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

¹¹⁶⁶ <<https://raduiacoboaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacoboaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.

Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar **Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preotești, neavând voie să slujească)**, a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului”.

După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama” [foarte interesant. Dacă nu luăm dublul sens al cuvântului, fiindcă mama l-a făcut prin împreunare cu un bărbat și prin naștere care strică fecioria și dacă Părintele Arsenie Boca nu a mințit (fiindcă cel ce emite dogme eretice, deci minciuni la adresa lui Dumnezeu este cu mult mai sigur că emite minciuni despre sine), înseamnă că diavolul i-a dus la o asemenea amăgire încât să creadă că sunt nepătimitori, doar pentru că nu s-a consumat relația trupească între ei, și aceasta cu ajutor demonic tocmai ca să nu își simtă căderea și să cadă prin curvia cea mare și nesimțită a plăcerii de sine – n.n.] (Bălan Silvica —Făgăraș)¹¹⁶²

L-am întâlnit pe părintele Arsenie pentru prima oară în 1984, când am fost în pelerinaj la biserica din satul Drăgănescu, în apropierea Bucureștiului, pe care o pictase. [...]Părintele tuna și fulgera la creștini, iar eu mă făceam tot mai mica, pe măsură ce mă apropiam de el. **Cu epitrahilul tras peste un halat**, cu o căciulă pe cap și cu pantofii încălțați în galoși, părintele Arsenie catehiza, predica, mustra și binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au înfricoșat...

1163

Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupușii prezbiteri, sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbunat proiestoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Biserică. Una ca aceasta este parasinagogă [...]Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzând în oarecare greșale s-au caterisit de preoția

¹¹⁶² Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 101.

¹¹⁶³ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15, 55-58, 67-68.

	<p><i>și arhieria lor canoniceste. Însă nevrând a se supune canoanelor, cu de sineși stăpânire și-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericesti lesne de îndreptare. Iar eretici se numesc aceia a căroră osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu. Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit depărtați. Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întorcere. și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede. ¹¹⁶⁴</i></p>	
Pustie	<p>66 de zile în rânduială de sine. Despre această stare toți Sfinții Părinți spun că nu este călugărească ci înșelată. Că dacă el e singur și cade, cine îl va ridica?</p> <p>Iată ce ne zice despre aceasta rânduială de sine, idioritmie sau samavolnicie Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, după învățăturile culese de la Sfinții Părinți tocmai în pustia Sfântului Munte (de ce oare Părintele Arsenie Boca nu le-a cules și urmat?):</p> <p><i>Apoi iarăși, văzând, pe de o parte, sârguincioasa lui rugămintă pentru primirea sa, iar, pe de altă parte, chibzuind că și Sfânta Scriptură nu laudă, ci oprește a ședea singur de sine călugărul pătimaș, am socotit să aleg cu acel frate de un cuget și un gând calea cea de mijloc [împărâtească] a vieții călugărești, adică viețuirea cu un frate sau cu doi, ca una care este cunoscută [adeverită] și lăudată de Sfânta Scriptură, și de insuflații de Dumnezeu Sfinții Părinți. [...]</i></p>	<p>2 ani sub ascultarea minuțioasă a Părintelui Cleopa, dându-i socoteală și pentru cele 18 bucăți de zahăr primite de la Părintele Paisie. Astfel că și în pustie Părintele Arsenie Papioc a făcut ascultare</p>

¹¹⁶⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, Pidalion..., Ed. cit., pp. 441-443.

	<p><i>Neascultarea, împotrivirea în cuvânt și rânduiala-de-sine [idioritmia] în slujirile de obște, prin care se surpă poruncile dumnezeiești, trebuiau azvârlite afară, iar evlavia, smerenia, unanimitatea și dragostea trebuiau să împărățească în sobor: [...]</i></p> <p><i>Ascultarea, adică dându-se fiecare din frații soborului nostru de bună voia sa, cu sufletul său și cu trupul, sub jugul cel bun al dumnezeieștii ascultări, mărturisită de Sfânta Scriptură și hotărâtă de Sfinții Părinți, după puterea poruncilor lui Dumnezeu, să nu mai fie stăpân de sine și însuși rânduitor de sine, și să nu mai aibă întru nimic osebită voia sa și socoteala sa, ci întru toate cele după Dumnezeu și de suflet folositoare, să fie supus și plecat până la moartea sa. Și nici un lucru, măcar deși bun după părerea lui ar fi, să nu-l facă fără de știrea și blagoslovenia stareșului</i>¹¹⁶⁷</p> <p>Deci, dacă până la moarte, cel ce vrea să fie călugăr trebuie să se țină de ascultare, cu cât mai mult diaconul Zian, care era începător?</p>	
Ascultare	<p>Am putea spune că a fost un neascultător profesionist, deși în toate a făcut ascultare de Maica Zamfira. Însă aceasta îndemnându-l la încălcarea Sfințelor Canoane nu poate fi numită decât ascultare drăcească, dobitocească sau mai bine spus neascultarea lui Adam, fiindcă a ascultat de Eva.</p> <p><i>Învățându-ne fericitul ne spunea de multe ori acestea: "Când văd pe copiii mei duhovnicești nevoindu-se și străduindu-se să păzească poruncile lui Dumnezeu, să-și taie voia lor proprie, să disprețuiască judecata proprie și să înainteze în ascultarea lor cu frica lui Dumnezeu, simt în sufletul meu o atât de mare și de negrăită bucurie duhovnicească, că n-aș mai putea dori bucurie mai mare în împărăția cerurilor. Dar când văd pe unii dintre ei nepăsători față de poruncile lui Dumnezeu, urmându-și voia lor proprie, încrezându-se [106] în judecata lor, disprețuind dumnezeiasca ascultare, cuprinși de trândăvie și murmur care vine din rânduiala-de-sine și plăcerea-de-sine atunci e atât de mare supărare cuprinde sufletul meu, că n-ar putea fi mai rău pentru mine dacă aș fi în iad,</i></p>	<p>Părintele Arsenie Papacioc cu adevărat a fost un viteaz al ascultării. Din experiența sfinției sale chiar ne învața original (arătând că a înțeles-o) dar în duhul Sfinților Părinți că:</p> <p><i>Si sfaturile mele pentru o serie întreaga de fii duhovnicești care vin aproape zilnic sa-mi spuna ca vor sa plece la manastire sunt: nu te duci la manastire ca sa gasesti manastire, sa faci tu manastire! Prin felul de a asculta, prin staruinta de a-ti taia voia, prin maniera de a sti sa fii cuminte, tu faci manastire...Efortul de a-ti pastra curatia si saracia nu este atat de grozav, desi nu este usor pentru ca nu este vorba de a renunta tu singur; este vorba de atacurile dracesti cu mare ravna si mare "fierbinteala" si cu mare unitate cu draci sa te puna in situatia de a calca voturile calugaresti.</i></p> <p><i>Taierea voii caracterizeaza varful Sfintei Scripturi care spune: "Vrei sa fii desavarsit?" - desavarsirea o da tocmai aceasta taiere a voii, care este extraordinar de mare lucru.</i>¹¹⁶⁹</p>

¹¹⁶⁷ <<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

¹¹⁶⁹ <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

	<p><i>până ce văd că s-au pocăit și s-au îndreptat." [...]</i></p> <p><i>Iar pe cei ce umblă cu rânduială de sine, urmându-și voia și socoteala lor, lepădându-se de binefăcătorul jug al ascultării, și aducând prin acest viclean chip al lor vătămare obștii, nicidecum să nu-i rabde. Ci, după îndeajunsă povățuire și osândă de cuvinte aparte și înaintea a doi sau trei [frați], și înaintea soborului duhovnicesc petrecând aceia în aceeași sau încă și mai rea așezare, și nevrând a se îndrepta, atunci, ca pe niște mădulare vătămăte cu boală de moarte, să-i taie din trupul cel de obște al frățimii și să-i izgonească, deși cu multe lacrimi și jale, și durere de suflet, ca să nu se vatăme și alții cu această boală stricătoare de suflet. Iar pe acei ce și-au venit în simțire și s-au întors către adevărata pocăință, ca un părinte iubitor de fiii săi, cu bucurie să-i primească, și toată milostivirea și mila să le arate, și să le ierte lor greșelile, bucurându-se duhovnicește cu toți frații de întoarcerea lor.</i>¹¹⁶⁸</p>	
Sărăcie de bună-voie	<p>Părintele Arsenie Boca (spre deosebire de majoritatea Românilor, care pe atunci trăiau cu chirie la stat) în urma compromisurilor pe care le-a făcut și faptului că s-a încadrat în tipul de familie comunistă, lepădându-se de preoție și călugărie, a avut mai multe proprietăți, ultima fiind chiar de o proporție boierească, construită (cine putea construi pe atunci așa ceva, în afară de membrii de partid, securiștii și colaboraționiștii? De unde fonduri și aprobări? Din pensia unui prigonit marginalizat și salariul consoartei de dactilografă și mai apoi țesătoare? Oare?) chiar de sfinția sa în stațiunea turistică nr. 1 în topul României (Sinaia) trăind în ea cu 12 femei și înzestrând-o cu sculpturi:</p> <p><i>După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca Ia Domnul. [ce afirmație de râs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și</i></p>	După ce a intrat în călugărie s-a lepădat de toate averile sfinției sale și mai ales de voință și cunoștințe, care fac pe omul dinlăuntru să se îndulcească de sine cel mai mult.

¹¹⁶⁸ <<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

*În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸²¹⁷⁰, iar, din iulie 1963 pe strada 483, „fără însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vândut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16. [...]*

Maica Zamfira a avut următoarele domiciliu (1939-1942 str. Vaselor 42; 1942-1945 Calea Moșilor 249; 1945-1947 str. Washington 40; 1947-1963 str. Litovoi Voievod 23; în iulie 1963 apare locuind cu mama sa la adresa din str. Țiglina 24, iar în 1976, în str. Dr. Petrini nr. 2), „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”. După scoaterea din mănăstire, a fost funcționară la Institutul de Documentare Tehnică, apoi colaborator extern - dactilografă la Editura Minerva din București până în 1977, când, schimbându-și domiciliul la Sinaia, pe str. Privighetorilor, la nr. 16, s-a angajat ca muncitoare țesătoare la Cooperativa „Covorul Popular” Comarnic, unde și-a completat vechimea în muncă și de unde s-a pensionat.

¹¹⁷¹

*Informatorul Tâmplaru Ion consemna, în nota informativă nr. 193, predată pe 4 iunie 1989 Securității orașului Sinaia: „Informează că în zilele de 18-25 mai a fost la domiciliul meu **Boca Zian Vălean, preot călugăr pensionar, pictor bisericesc, pentru a desena modele de sculptură pe care eu le sculptez, lucrări ce urmează să fie montate la casa con-***

¹¹⁷⁰ 480 Ibidem, f. 42.

⁴⁸¹ Ibidem, f. 322.

⁴⁸² Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

¹¹⁷¹ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

struită la Sinaia prin asociere cu alte călugărițe. Cu această ocazie mi-a relatat că are domiciliul stabil în Sinaia, strada Privighetorilor nr. 14. A mai precizat că deși are domiciliul la Sinaia, unde de fapt și locuiește și își petrece cea mai mare parte a timpului, primește pensia de la Patriarhie, unde merge în mod periodic. Nu și-a mutat pensia la Sinaia, motivând că el este foarte cunoscut ca pictor bisericesc și l-ar fi solicitat prea mulți preoți pentru a le executa diferite lucrări de pictură, însă el nu mai dorește să lucreze [ce bine!!! Am scăpat de alte hule pictate! – n.n.] , fiind bătrân și bolnav. Cu acest prilej, mi-a vorbit despre viața și activitatea lui astfel: Mi-a povestit că a fost preot la mănăstirea Prislop (preot călugăr), că în tinerețe a fost călugăr pentru o perioadă în Grecia, timp în care a lucrat și pictură religioasă. Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[u] comportat într-un mod corespunzător cu el. [vedeți că nu a suferit persecuții la canal, ci a avut regim ușor. Să citească dornicii de mărturisitori, cum se desfășura în acel timp reeducarea la canal și să se întrebe: dacă era așa de primejdios pentru comunism, Părintele Arsenie Boca, de ce a fost scutit? Foarte dubios. Ori hipnoză, ori compromis, ori neputința unei adevărate mărturisiri pentru care Dumnezeu l-a scutit– n.n.] [...] Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate. În prezent duce o viață retrasă, nu face și nu primește vizite și este preocupat de starea sănătății, cât și pentru a mă ajuta în executarea sculpturilor și altor lucrări pe care le are de făcut la casă. [...] Atentă, Securitatea stabilea că pe lângă informatorul Tâmplaru Ion, pe lângă Părintele Arsenie Boca „va fi dirijat cu sarcini” și informatorul Dobrin. Rezoluția dată de ofițerul de securitate este următoarea: „Sarcini: Să stabilească dacă posedă la domiciliu litera-

	<p><i>tură necorespunzătoare și legionară; deplasarile pe care le face și scopul lor; comentariile ce le face; cu privire la relațiile ce le are cu diferiți preoți; dacă are un rol de îndrumare și coordonare a activității celor 12 călugărițe cu care domiciliază”¹¹⁷²</i></p> <p>Sărăcia de bună-voie au încălcat-o împreună deținând mai multe proprietăți, lucru foarte ciudat pentru acele vremuri. Este evident din studiul vieții celor doi protagoniști de la Prislop că au fost aranjați foarte bine cu sistemul, pentru o viață lumească confortabilă. Dar ne întrebăm: la ce le-au folosit toate acestea când au murit?</p>	
Feciorie	<p>Cum a încălcat fecioria am văzut studiind relația sfinției sale cu Maica Zamfira. Nu este nevoie de o relație trupească pentru a se strica fecioria, deși contextul conviețuirii a 30 de ani în aceeași casă arată cu o mare probabilitate o astfel de relație (să ne ferească Dumnezeu de existența sau de judecarea ei!). Lipsa pazei simțurilor asociată cu părerea de sine că ești un astfel cineva (mai altfel decât toți) care poate încălca Sfintele Canoane fără a se vătăma (dar smintind pe mulți) poate duce la pierderea fecioriei minții sau fecioria nebună, după cum este numită de Sfânta Evanghelie: <i>Mat 25:1 Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. 2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte [...] 10 Deci [...] a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis. 11 Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. 12 Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.</i></p> <p>La aceasta se adaugă învățăturile spurcate (provenite din păgânism și dovedite minciunoase - de știința autentică - și eretice - de învățăturile Sfinților Părinți. Vedeți mai jos, la capitolul învățături/picturi păgâne ale Părintelui Arsenie Boca, mai amănunțit despre acest subiect) despre necesitatea obligatorie a împreunării trupești pentru menținerea sănătății femeii și povățuirea la o contracepție calendaristică, care scoate la lumină ce patimi de ocară avea în sufletul său următorul de o viață a Maicii Zamfira. Nu ne dăm seama</p>	<p>Cu tărie, din tinerețe până la sfârșit, a luptat pentru a birui în feciorie. Deși domnul Florin Duțu, atât de atent la bârfele securității (pe care le folosește după cum îi convine răstălmăcindu-le pentru a-l lăuda pe idolul său și a denigra pe cei ce nu s-au lăsat robiți de el) le reproduce acuzându-l pe Părintele Arsenie Papacioc de desfrânare cu monahii, noi vedem din viața și învățăturile sfinției sale marea libertate a sa în legătură în legătură cu acest subiect. Vedem cum îndeamnă pe tineri în chip înțelegător la curăție. Dar nu numai atât. A ajuns al măsura iubirii duhovnicești a femeii, în Maica Domnului, a duhovnicului cu iubire de mamă pentru ucenicii lui. Astfel că a înțeles femeia și apreciat-o la adevărata ei valoare spirituală, lucru cu neputință unui om dependent de ea prin îndulcirea trupească. Numai un fecior poate gândi astfel despre femeie. Deci bârfele cad nu pentru că le respingem din prejudecată sau principiu, ci din însăși realitatea lăuntrică roditoare și la exterior a Părintelui Arsenie Papacioc.</p> <p>Ce diferență între discursurile dure și muștrătoare ale Părintelui Arsenie Boca (în care îndeamnă femeia la împreunare obligatorie cu bărbatul pentru a fi sănătoasă, iar dacă este bolnavă să recurgă și la anticoncepția prin calendar numai să se împreuneze neapărat) și cuvintele delicate și profunde ale Părintelui Arsenie Papacioc (în care transpare limpede aprecierea fecioriei și valorii spirituale a femeii, cu atât mai sănătoasă și împăratească cu cât seamănă cu pururea fecioara Maria). Numai din compararea învățăturilor celor doi se</p>

¹¹⁷² <<http://www.ziaristonline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-attentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

	<p>dacă aceste învățături sunt o consecință a relației sfinției sale cu Julieta sau, invers, de mila (îmbolnăvită de astfel de învățături) pentru sănătatea ei a ajuns să-i fie consort.</p>	<p>vede clar ce gândeau fiecare din ei când erau în preajma femeilor. Ne este și rușine să evidențiem gândurile murdare ale Părintelui Arsenie Boca în aceeași măsură cu care ne bucurăm să observăm curăția și întreaga înțelepciune a minții Părintelui Arsenie Papacioc.</p> <p>De asemenea a înțeles că adevărata asemănare cu Dumnezeu este Fecioria, dar nu numai a trupului ci și a minții, care se dobândește prin smerita cugetare. A scris despre greutățile dobândirii Ei, arătând, indirect, fără să vrea, înțelegerea profundă la care a ajuns în urma biruinței personale în lupta duhovnicească din războaiele călugărești și în acest domeniu.</p>
<p>Relația cu femeile după călugărie</p>	<p>Odată ajuns călugăr și lăsând barba să-i crească, fiindcă barba este icoana firească a bărbatului desăvârșit, a devenit făt-frumosul pe care îl cunoaștem cu toții din reclame. De aceea a și fost inundat de femei, parcă exact pe măsura inversă în care la începutul vieții sale fusese respins de ele. La aceasta se adaugă și ochii lui albaștri (de care unii spun că dacă ar fi fost negri Părintele Arsenie Boca nu ar fi fost așa de faimos ca Sfânt... între femei). Din păcate, nu este vorba, însă, doar de o armonie dăruită vederii prin materia și forma artistic asortate de Dumnezeu, ci ochii aceia atât de impresionanți iradiau cu energii subfirești ce paralizau și pe bărbați, dar cu mult mai mult pe femei:</p> <p><i>La 12 aprilie 1950, Episcopul Andrei aprobă, la cererea Părintelui Arsenie, „transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici, deocamdată cu cel mult zece maici, care vor fi deservite în cele religioase de doi preoți duhovnici” . Părintele Arsenie ceruse, la 11 aprilie 1950, alături de adresa în care îl informa pe Episcopul Andrei de plecarea Ierodiaconului Antonie Plămădeală, aprobarea de a transforma Mănăstirea Prislop în mănăstire de maici, argumentându-și propunerea în felul următor: „dat fiind faptul că am rămas numai doi preoți călugări [Părintele Arsenie Boca și Dometie Manolache, n.n.] la Mănăstirea Prislop și dispozițiile sunt pentru un număr măcar de zece, iar acest număr nul putem ajunge cu călugări, apoi Mănăstirea fiind cercetată mai mult de femei, și lipsa mănăstirilor de maici din Eparhie, cu smere-</i></p>	<p>Părintele Arsenie Papacioc a avut o relație cu femeile diametral opusă față de Părintele Arsenie Boca.</p> <p>La început înconjurat de ele, dar ferindu-se cu delicatețe de a se și a le amăgi în simțire, fiind hotărât să se stăpânească ca om moral pentru Hristos.</p> <p>Apoi alegând suferința în loc de plăcerea de sine a alergat la viața călugărească cea înțeleaptă și s-a ferit de femei, până când, ajutat de multele dureri și de iubirea cunoscătoare de oameni, a fost numit la vârsta echilibrului și secerișului roadelor experienței (62 de ani) ca duhovnic la maici la Sfânta Mănăstire Sfânta Maria din Techirghiol, dar și aici păzindu-se de apropierea fizică față de maici, având chilia sa separată. Înfrânarea îndelungată și îndelungă răbdarea l-au făcut să se vindece de plăcerea care strică toată firea omenească (omul cel vechi) și să dobândească fecioria minții, adâncind în felul acesta înțelegerea spiritualizată a firii femeiești. S-a asemănat în felul acesta cu Sfântul lui ocrotitor:</p> <p><i>Șezând odată avva Arsenie la Canop, a venit de la Roma o fecioară de bun neam, bogată foarte și temătoare de Dumnezeu, ca să-l vadă pe el. Venind la Teofil arhiepiscopul, l-a rugat, ca să înduplece pe bătrânul, să o primească pe ea. Venind acesta la bătrân, l-a rugat, zicând: “Cutare fecioară de bun neam a venit de la Roma și voiește să te vadă”. Bătrânul însă n-a primit să se întâlnească cu însa. Deci, după ce i s-a vestit ei de acestea, a poruncit să i se gătească dobitoacele, zicând: “Cred lui Dumnezeu, că-l voi vedea pe</i></p>

<p>nie vă rugăm să binevoști a ne aproba transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici”^{28 29}. [multe pretexte, inventate cu iscusință, dar un singur raționament: să nu se sinucidă Julieta – n.n.]¹¹⁷³</p> <p>De aceea unii ierarhi au sesizat că avea o privire vicleană, aici fiind în armonie cu ucenicii care declarau (fără a-și da seama ce spun):</p> <p>Înaltpreasfințitul Pimen:</p> <p>„Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”.¹¹⁷⁴</p> <p>În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)¹¹⁷⁵</p> <p>După ce se întorceau de la mănăstire, țărani povesteau, de-a dreptul cutremurați, cum le citise gândurile acel monah. Părintele fascina mulțimile cu darul sau de-a ști totul despre fiecare credincios pe care îl privea în ochi [...]</p> <p>In scurt timp, el ajunsese să fie considerat un fel de "oracol divin"! [...]</p> <p>Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oară, dede departe, am simțit ca înmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, așa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafireasca [noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească, sau în afară de fire – n.n.] iti străpungea ființa, pur și simplu. Te simțeai împietrit și parcă înfricosat de păcatele pe care urma să le mărturisești. [...]</p> <p>Când a ajuns înaintea părintelui Arsenie, Lucia Chima a înmărmurit, cuprinsa de muțenie. Isi amintește și acum, de parca s-ar fi intamplat ieri. [...] "In acea clipa am inceput să plâng. Tremuram din tot trupul. [...]</p> <p>Lucia Chima s-a întors la Sinea Noua copleșita de aceasta prima intalnire cu părintele Arsenie Boca. "Parca eram</p>	<p>el, căci nu om am venit să văd, căci sunt și în cetatea noastră mulți oameni; ci prooroc am venit să văd”. Și după ce a ajuns la chilia bătrânului, din iconomia lui Dumnezeu, l-a găsit pe bătrân afară din chilie, zăbovinduse cu oarecare lucrare. Și văzându-l a căzut la picioarele lui. Acesta a ridicat-o supărat și luând seama la dânsa, i-a spus: “Dacă fața mea vrei s-o vezi, iat-o, vezi-o!” Iar ea de rușine n-a căutat la fața lui. Și i-a zis bătrânul: “N-ai auzit de lucrurile mele? Acestea sunt de nevoie să le vezi. Cum dar ai îndrăznit să faci atâta cale pe mare? Nu știi că ești femeie și nu ți se cade să ieși niciodată nicăieri? Ori ca să mergi la Roma și să zici celorlalte femei, cum că l-ai văzut pe Arsenie și astfel să se facă marea drum de femei care să vină la mine?” Iar ea a zis: “De va voi Domnul, nu voi lăsa pe nici una să vină aici. Ci roagă-te pentru mine și mă pomenește totdeauna!” Iar el răspunzând, a zis: “Mă rog lui Dumnezeu, ca să șteargă pomenirea ta din inima mea”. Și acestea auzind, a ieșit tulburată. Ajungând în cetate, de mâhnire a căzut în friguri și s-a vestit fericitului Teofil arhiepiscopului că este bolnavă. Venind la dânsa, o ruga să-i spună ce are. Iar ea a zis către dânsul: “O, de n-aș mai fi venit aici! că am zis bătrânului: «Pomenește-mă pe mine». Și el mi-a zis: «Mă rog lui Dumnezeu, ca să se șteargă pomenirea ta din inima mea». Vezi deci că mâhnirea mă covârșește!” I-a spus atunci arhiepiscopul: “Au nu știi că ești femeie și prin femei vrăjmașul luptă pe sfinți? Pentru aceasta a zis bătrânul așa, că de altfel pentru sufletul tău se roagă totdeauna”. Așa s-a mângâiat sufletul ei și s-a dus apoi cu bucurie la ale sale.¹¹⁸²</p>
--	--

¹¹⁷³ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 24-25.

¹¹⁷⁴ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

¹¹⁷⁵ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., p. 10.

¹¹⁸² Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 28.

*fermecata. Timpul trecea, dar eu nu ma puteam desface de amintirea lui.”*¹¹⁷⁶

Duhurile necurate, având această fereastră deschisă pentru înșelare la Sâmbăta de sus și apoi la Prislop au început să-i facă și ele reclamă prin vise și simțiri, pe lângă mulțimea purtătorilor de zvonuri senzaționale și rezolvări confortabile, fără pocăință (decât cel mult trupească), alimentați de falsele prooro-cii și minuni:

Iată ce sens îi dă acestui episod din viața sa, chiar Părintele Arsenie Boca:

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. [...]Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca - să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață.¹¹⁷⁷

În realitate, însă, a fost o altă cauză a năvălirii oamenilor și preoțirii Părintelui Arsenie Boca. ÎPS Nicolae Mladin, mitropolitul mărturisitor al Ardealului, ne arată adevărul:

*Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte...*¹¹⁷⁸

Astfel că Părintele Arsenie Boca, după ce este girat de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae (care din prea multa lui candoare, de a vedea pe oameni mai buni decât sunt, nu l-a analizat la timp, ci l-a prezentat ca pe un ucenic Ortodox al preacucerniciei sale), devine rapid un răsfățat al opiniei publice și centru al atenției feminine de toate clasele și vârstele.

¹¹⁷⁶ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

¹¹⁷⁷ Autobiografia [erom. Arsenie]. R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11.

¹¹⁷⁸ [Arhimandrit Paulin LECCA], *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

Este uimitor, însă, cum Maica Zamfira a putut să pună mâna pe el, stăpânindu-l pentru sine până la capătul vieții. Ce duhuri mai puternice decât ale lui (provenite din tainița cumplită a deznădejzii și a sinuciderii dacă nu i se face voia) a putut avea ca să-l ia „de la toți și de la toate”? Cum a putut să farmece pe hipnotizator? Oare doar cu șantajul pastilelor și al tăierii venelor, sau mai este un secret între ei, cenzurat și nepublicat?

Răul, însă, nu s-a oprit aici. De dragul ei s-a făcut la început o Mănăstire mixtă (ce hidoșenie!) cu el stareț, apoi călugării „nefiind cuminiți și ascultători” ca să rabde nelegiuirea, unii fugind ca de un balaur de un asemenea amalgam, iar alții fiind alungați de stareța starețului, s-a prefăcut într-o Mănăstire de matici, având un pictor ca duhovnic. Dar neregula canonică nu a încetat, deoarece la vremea aceea Părintele Arsenie Boca avea doar 40 de ani (!!!), fiind prea tânăr și lipsit de experiență pentru așa ceva:

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. [...]

Aceastași marele Vasilie, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlaviști, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte. Iar când vorbesc împreună, să fie două de față, sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii. Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepus, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărarea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și aleselor monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânsii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepus; [...]

Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine. Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze¹¹⁷⁹

După ce au fost alungați din Mănăstire am fi putut răsufla ușurați că, văzându-și căderea, s-ar fi smerit și apucat de pocăință, fiecare, separați unul de altul, plângându-și călugăria pierdută. Din păcate nu a fost așa, ci făcând o asociație de duhuri amăgitoare cei doi, după o perioadă de acalmie, au început a face prozeliți izolați, cum vedem în istorisirea apariției lor sub forma a două țigănci, el având și stigmat. Mai apoi (în colaborare cu sora și cumnatul ei), și-au făcut un sediu de prozelitism personal-familial la Drăgănescu, unde din nou a început Părintele să fie înconjurat de admiratoare, (sub supravegherea vigilentă a Maicii Zamfira pentru a nu fi văduvită) și consimțământul tacit al securității.

Din păcate, nici sfârșitul lor nu are semne de pocăință:

- În cazul ei fiindcă s-a lăudat și a făcut prozelitism pe mai departe Arseniolatriciei.
- În cazul lui, fiindcă deși oprit pe mai departe de la preoție, deci fără pretextul inițial că ar fi duhovnic la maici, Părintele Arsenie Boca se stinge (din cauza bolii) înconjurat de 12 femei, conviețuind cu ele în aceeași casă.

Aceasta este consecința tragică necunoașterii rânduielilor monahale, și nesupunerii față de Sfânta Predanie: mai înainte de vreme, fără a dobândi nepătimirea, sau măcar o experiență reală a propriilor căderi și neputințe, și fără a studia de la Sfinții Părinți firea omenească cea stricată și mijloacele de vindecare ale ei, s-a apucat de misiune în popor, fără pază, centrată pe atracția oamenilor către propria persoană.

Planul acesta diabolic de vrăjire al României a avut succes, tocmai fiindcă poporul nu cunoștea Sfinții Părinți:

55) Respinge, ca unul ce nu ești vrednic, bucuria ce ți-a venit, cu mâna smereniei, ca nu cumva primind-o prea ușor să primești lup în loc de păstor 362.

¹¹⁷⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

	<p>56) <i>Nu alerga spre vedere, pînă nu e timpul vederii, ca urmărind frumusețea smereniei, să o ajungi și să te unești în veacul veacului cu ea, într-o nuntă prea curată 363. [...]</i></p> <p>60) <i>Dracii îl războiesc cumplit pe cel ce se liniștește (pe sihastru), ca, nefolosindu-se acesta cu nimic din pustie, să vină în lume. Dar pleacă de la noi care petrecem în lume, ca simțindu-ne nerăzboiți în ea, să rămânem cu cei din lume 493.</i></p> <p>61) <i>Unde sîntem războiți, acolo luptăm fără îndoială și noi, cu tărie, cu vrăjmașul. Căci cînd nu luptăm noi împotriva lui, ni se face și el prieten 494.¹¹⁸⁰</i></p> <p>62) <i>Petrecînd pentru un timp în lume pentru vreo trebuință oarecare, sîntem acoperiți de mina lui Dumnezeu, poate pentru rugăciunea părintelui nostru și ca să nu se hulească și Domnul prin noi. Dar uneori nu sîntem ispitiți și din pricina nesimțirii și a faptului că avem de mai înainte multă cercare și săturare din cele văzute, vorbite și făcute. Sau, poate dracii se depărtează și ne părăsesc pe noi de bună voie, făcînd să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.</i></p> <p>63) <i>Ascultați și o altă meșteșugire și viclenie a acestui amăgitor, toți cei ce v-ați hotărât să vă deprindeți în neprihănire, și păziți-vă! Mi-a istorisit careva dintre cei ce au suferit cercarea vicleniei, că de foarte multe ori dracul trupurilor se retrage cu desăvârșire, însuflînd călugărului o evlavie la culme, ba poate punînd în mișcare în el și izvor de lacrimi în timpul cît șade cu niște femei și vorbește cu ele, sfătuiindu-l să le îndemne să gîndească la moarte, la judecată, la neprihănire. Aceasta pentru ca, nenorocitele, câștigate prin cuvînt și prin prefăcuta evlavie, să alerge la lup, ca la păstor. Și apoi născîndu-se obișnuința și îndrăzneala, nenorocitul să sufere căderea.</i></p>	
--	--	--

¹¹⁸⁰ 492. Poate fi și un adînc vecin cu adîncul liniștii și al vieții în Dumnezeu.

493. «Gîndurile rele își iau ființa din alegerea noastră și din reaua lucrare a dracilor. Iar cele bune din fire — căci am fost făcuți buni —, din alegere, datorită libertății, și din îndemnul îngerilor. Deci cele rele își iau ființa din două izvoare, iar cele bune, din trei. Să ne aducem deci aminte de cel ce zice : «Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi» (Iac. 4, 5). Deci să stăruim în nevoiță. Dimpotrivă, nerăzboirea noastră de către el în lume este o viclenie a lui și nu un semn al iubirii de oameni».

494. Cînd sîntem războiți de demoni înseamnă că noi înșine luptăm împotriva lor.

Căci cînd nu luptăm împotriva lor, ne sînt prieteni, pentru că facem prin noi înșine ceea ce le place lor.

	<p>64) <i>Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David. Acest lucru este cu neputință</i>⁴⁹³. <i>Atît de înaltă și de mare e lauda neprihănirii, că unii dintre părinți au îndrăznit să o numească nepătimire.</i>¹¹⁸¹</p> <p>Dar sfinția sa, care (după cum zice el însuși) a tradus (probabil din franceză) pe Sfântul Ioan Scărarul, timp de 5 luni, cum se poate dezvinovăți că nu a știut? E adevărat că poate nu l-a înțeles lăuntric. Sau poate că avea (a făcut) de fapt o traducere așa de proastă, încât nu s-a putut folosi nimeni de ea pentru a se mântui, fiindcă nici chiar traducătorul nu a înțeles nimic. Indiferent care este explicația, preacuvioșia sa nu a urmat sfaturile atât de folositoare ale dascălului dascălilor în cele călugărești, și este mult mai păgubit ca admiratoarele lui deoarece cunoaște multe, dar nu face:</p> <p><i>Luc 6:46 Și pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun?47 Oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face, vă voi arăta cu cine se aseamănă:48 Asemenea este unui om care, zidindu-și casă, a săpat, a adâncit și i-a pus temelie pe piatră, și venind apele mari și puhoiul izbind în casa aceea, n-a putut s-o clintească, fiindcă era bine clădită pe piatră.49 Iar cel ce aude, dar nu face, este asemenea omului care și-a zidit casa pe pământ fără temelie, și izbind în ea puhoiul de ape, îndată a căzut și prăbușirea acelei case a fost mare.</i></p> <p><i>Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătăie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.</i></p>	
Credință	<p>Din pântecul mamei a fost dedicat uniatismului și încrederii în sine că este un ales. Până la sfârșit a propovăduit acestea două, neavând, din nefericire, nici o înștiințare despre vreo lepădare a sfinției sale de aceste credințe eretice. A adăugat, prin scris și pictură, credințe eretice date anatema la toate cele 7</p>	<p>La începutul secolului XX, datorită influenței apusene în artă și teologie, foarte mulți Români credeau că și latinii sunt biserică și se pot mântui. Aceasta o credeau și legionarii, inclusiv Corneliu Zelea Codreanu. Părintele Arsenie Papacioc a fost și el influențat de această greșală gravă. De aceea susținea aceste lucruri, arătând totuși și greșelile lor:</p>

¹¹⁸¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX (Scara Sfântului Ioan Scărarul), Ed. cit., pp. 182, 22-23.

sinoade ecumenice (arianism, pnevmatomahism, nestorianism, monofizism, origenism, pelagianism, iconoclasm). La acestea a adăugat și credințele păgâne ale reîncarnării, metempsihozei, plăcerii împreunării ca sursă de sănătate. Se adaugă o multitudine de abateri practice și teoretice de la Sfânta Predanie în domeniul Sfintelor Scripturi, Sfintei Liturghii, Sfintele Canoane. Astfel că în întregul său poate fi numit un mare propovăduitor teoretic și practic new age, sau ecumenist de o gravă alterare cu mască Ortodoxă. Dacă toate faptele rele în care a căzut nu ar fi avut lor, ci numai învățătura sa ar fi fost așa de alterată, este evident că nu poate fi model de sfințenie Ortodoxă și nici măcar de mântuire, știut fiind că singura condiție indispensabilă pentru canonizare este mărturisirea dreptei credințe. Însă, deși cu greu, dacă ar fi avut ascultare s-ar fi lepădat de toate acestea:

De ceva, totuși, mă sfîesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuesc cad ca frunzele!’

‘Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult lăudată de “novatori”, este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu “inovații” inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.¹¹⁸³

Oare suferințele morții să-l fi dus la căință, măcar în clipele acelea, ca să se fi putut mântui și să nu fi murit ca un vrăjitor eretic?

Catolicii sunt foarte vinovați, pentru că 1054 de ani am fost împreună. S-au făcut Sinoadele Ecumenice și ultimul a fost la anul 787. S-au făcut șapte Sinoade Ecumenice care au stabilit dogmele despre Mântuitorul, despre Duhul Sfânt, despre Maica Domnului, despre firile și puterile Mântuitorului. S-au stabilit toate aceste lucruri împreună cu ei. De ce s-au despărțit la anul 1054? Si au început cu interpretări proprii. Au schimbat Crezul. Nu sunt eretici pentru noi, pentru că au șapte Taine; cum le au ei, cu aspectele lor simbolice - dar le au.

Dacă n-ar avea aceste șapte Taine ar fi eretici. Este numai o greșeală confesională. Dar ne despart foarte importante lucruri de dogmă.

Referitor la sfinții catolici, ei nu făceau dogmatică când trăiau. Dacă am face o comparație între Sfântul Serafim de Sarov și Sfântul Francisc de Assisi, ei erau sfinți prin rugăciune, prin lipsuri extraordinare, nu vorbeau de rău. Ei rămân de valoare. Noi discutăm aspectul dogmatic. Bunăoară ei au băgat pe Filioque. Au spus că Duhul Sfânt purcede și de la Fiul. Prin asta se înțelege micșorarea Sfântului Duh. Care nu este un adevăr. Mântuitorul spune: Care de la Tatăl purcede (Ioan 15, 26). Deci, este limpede.¹¹⁸⁸

Pustnicii din munții Giurnalului i-au trimis însă vorbă că dacă nu își schimbă această credință, zadarnică îi va fi toată osteneala: nu se va mântui. Atunci Părintele Arsenie Papacioc a cercetat Sfinții Părinți și a înțeles necunoștința și reaua credință de care fusese înșelat și, pocăindu-se public, a lăsat ca testament minunata sa carte numită:

„Singular Ortodoxia”

Redăm fragmente sugestive care ne arată nouă îndreptarea și lămurirea credinței sfinției sale, pentru care îl admirăm și îl cinștim: *Adevărul este Hristos, Biserica Ortodoxă. Cuvântul ortodox asta înseamnă. [...]*

Ce înseamnă erezie?

arhimandrit Arsenie: Despărțire de dogmele creștine, chiar și de o singură dogmă.

Și schismă ?

¹¹⁸³ [Arhimandrit Paulin LECCA], *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

¹¹⁸⁸ <http://www.sfaturiortodoxe.ro/prarsenie_secte.htm>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Odată, venind la el un eretic, stăpânit de demonul îngâmfwării și zicând că nu există învierea morților, ca să-l înfrunte pe acest eretic, cuviosul a înviat pe un mort. Și zicea cuviosul că sunt două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare și alta, a îngâmfwării, împinge pe oameni la rătăcire. Satan rânduiește ceata din urmă la fermecători și laeretici. ¹¹⁸⁴

Vedeți? Cu ereticii mai degrabă învii morți ca să îi convingi, decât să stai de vorbă cu ei. Cu ei este mai greu, fiind cuprinși de demonii îngâmfwării ce acționează prin plăcerea sufletească de sine, care este mai greu de sesizat decât plăcerea trupească prin care lucrează demonii poftelor. Este nevoie de smerenie, și nu una momentană ci lucrată cu sudoare, în timp, fiindcă omul care nu își modelează firea prin obișnuința în lucrarea de pocăință, nu se poate schimba instantaneu. E adevărat că au fost astfel de cazuri ca de exemplu Sfântul ierarh Ciprian care a fost un mare vrăjitor. Dar acela nu a făcut-o instantaneu, pe patul de moarte, când nu mai avea ce face, văzându-și chinul care îi va însoți în veșnicie, nemaivând altceva de ales, ci în urma unor lupte intense de lămurire în credință văzând eșecul și neputința lucrării pe care o făcea în fecioriei și credinței în Hristos. S-a pocăit deci în libertate, de dragul adevărului, având îngăduită o lucrare vrăjitorească puternică tocmai pentru a se lămuri de deșertăciunea ei. Și nu a murit așa, imediat după lămurire, ci a avut răgaz să-și mărturisească convertirea public, iar apoi chiar să devină mucenic nu propovăduindu-și fostele rătăciri, ci dreapta credință, ca prin suferința de dragul lui Hristos să se curețe complet de toată stricăciunea acumulată în sine pe când era vrăjitor. Nu pentru că Dumnezeu ar fi avut nevoie de aceasta pentru o satisfacție personală cum susțin latinii, ci chiar el însuși având nevoie de această lucrare pentru a-și vindeca firea rănită prin erezie și vrăjitorie.

Așa ar fi avut nevoie și Părintele Arsenie Boca. Chiar dacă, admitând și această posibilitate, că sfinția sa văzând ce îl așteaptă, pe patul de moarte, s-ar fi căit că va suferi în veșnicie, nici aceasta nu este de ajuns. Fără a lucra lămurirea și îndreptarea proprie, aceasta

arhimandrit Arsenie: Indisciplină față de ordinea consacrată a Bisericii; neascultarea este început de păgînătate3.

Unii teologi ecumeniști, dar ortodocși, spun că erezie se referă doar la arianism. Este adevărat?

arhimandrit Arsenie: Asta era erezia de atunci, dar erezie ar însemna și la Nestorieni, la cei care nu recunoșteau pe Teotokos, pe Maica Domnului care este Născătoare de Dumnezeu; erezie era și aceea să nu recunoști 2 firi ale Mîntuitorului, neîmpărțite și nedespărțite, neschimbate și neamestecate. Tot erezii sunt toate 4.

Care sunt consecințele ruperii de Biserică și formării schismelor și a ereziilor?

arhimandrit Arsenie: Scopul principal, grozav cînd a creat Dumnezeu omul, l-a creat singur numai pentru El ca să fie în Împărăție împreună și, sigur, pentru pervertirea pe care a adus-o Adam, a venit Hristos și a restaurat neamul omenesc; Hristos nu a venit să anihileze, ci să transfigureze, și ne-a adus mai mult decît a pierdut Adam, adică puțința de a fi dumnezei după Har, de a ști să iubim vrăjmașii, și o serie întreagă de alte lucruri. Consecințele sunt că se abat de la ce a zis Mîntuitorul, nu se vor mîntui; nu-i ușor. Este în primejdie mîntuirea lor, aceasta ar fi consecința cea mai mare; afară de aceasta, încurajează filozofia ateistă, pentru că, socotesc ei, avem libertatea de a interpreta și de a face cum credem; va să zică, sunt consecințe foarte grave privind respectivii la Judecata de Apoi, adică mîntuirea omului.

S-au interpretat la înfinit și se vor interpreta: drumurile, cărările care duc spre mîntuire și este numai una: aceasta pe care o ținem mai departe fără nici un fel de schimbare și chiar cu răvnă și cu trăire Biserică Ortodoxă. Biserica este cea care patronează drumul spre mîntuirea noastră cu orice chip, în stilul ortodox, așa cum s-a fixat la Sinoade privind dogmele respective.

Sfinția voastră, care sunt cauzele aparițiilor schismelor și ereziilor? Pentru că se invocă motive sociale, politice, geografice, istorice, că n-au fost la Sinoade etc.

arhimandrit Arsenie: Diavolul îndeamnă tainic inimile celor ce au concepții amestecate

nu este pocăință mântuitoare, ci doar întristare egoistă pentru suferință și părăsirea plăcerilor ce l-au însoțit pe acest pământ. Iar la sfinția sa este necesară în mod indispensabil de o pocăință publică (fiind o persoană publică și părută sfântă deci cu impact maxim la cei ce vor să se mântuiască) pentru a anihila toată amăgirea ce strică pe cei ce îl urmează. Dar preacuvioșia sa nu a mai apucat să mărturisească public dezicerea de toate ereziile propovăduite în întreaga viață și pecetluite la parasinagoga Drăgănescu. Dar chiar și din punct de vedere al pocăinței personale, ca să fie adevărată și mântuitoare este necesar să fie străpunsă de o întristare uriașă pentru că nu a fost unit cu Dumnezeu din cauza propriei stricăciuni, urându-și păcatele nu numai teoretic, de context, ci din toată inima, până acolo la a ajunge să i se schimbe mintea, în libertate, prin propria alegere și dragoste de Dumnezeu, nu din experiența chinurilor ce se apropie și din teroarea fricii (care învinovățește de fapt pe Dumnezeu în chip hulitor că ar fi vreun pedepsitor nemilos și neînțelegtor).

Păcătoșilor în iad nu le convine că sunt chinuți și că nu sunt apreciați, dar tot nu-L iubesc, nu-L laudă, nu-L urmează și nu sunt de acord cu Dumnezeu, ba se mai și consideră nedreptățiți că nu sunt laudați ei înșiși de Dumnezeu și de toată lumea pentru alegerea lor. Ei sunt într-o lume hidoasă, nălucitoare, construită de ei înșiși în iubirea lor de sine, având ca materie proprie lor mândrie și ca formă asemănarea cu sine. Este o continuare fără putință de schimbare a lucrării lor din viață.

Așadar, până la moarte omul se mai poate converti, dar și pentru aceasta este nevoie de timp și lucrare:

7. *Păcatul învechit cere nevoință [asceză] îndelungată. Căci obișnuința învârtoșată nu poate fi clintită din loc dintr-o dată.*

8. *Nevoința stăruitoare în înfrânare și dragoste, prin răbdare și liniște scoate cele înrădăcinate.*

9. *Mișcă-ți mintea neconținut la rugăciune și vei împrăștia gândurile cari stăruiesc în inimă.*

privind adevărul mântuitor; acesta este motivul principal. Motivele sociale, politice sunt puse ca să momească, să spună că tu nu ești cu istoria. E vorba de Adevăr ! Nu-i vorba de timp, de istorie.

S-au rupt după sute de ani! Și nu s-au rupt oricum, va să zică cu interes; această stare de măreție, de mândrie a Romei să fie mai deasupra decât Constantinopolul. Suprema valoare e Adevărul!

Sfinția voastră, Enciclica Patriarhilor Ortodocși de la 1848 – care este un răspuns la o chemare a Papei să vină ortodocșii la Biserica Catolică - condamnă papistășia ca erezie în special datorită învățaturii Filioque; la fel și Părintele Iustin Popovici spune despre romano-catolicism că este o erezie, ca și despre protestantism. Ce părere aveți?

arhimandrit Arsenie Papacioc: Nu ne pronunțăm pentru că repetăm lucrurile... Pentru că au ieșit din răspunderea canonică, respectiv dogmatică, au modificat cu filioque Crezul: spun că Sfântul Duh purcede și de la Fiul când, e limpede, spune Mântuitorul: “de la Tatăl purcede”5; nu spune: și de la Mine.

Mai întii de toate, este o problemă de dogmă, deci cum pot să spun eu altfel, când s-a stabilit cu jertfe mari Adevărul. [arătând că despărțirea latinilor de Sfânta Biserică Ortodoxă s-a făcut datorită dogmelor, iar mai devreme zicând că despărțirea prin dogme înseamnă erezie, Părintele Arsenie Papacioc se pocăiește de zicerea anterioară că nu ar fi catolicismul erezie și latinii nu ar fi eretici – n.n.] Apoi au început să adauge primatul papal, să adauge infailibilitatea papală, să adauge indulgențele, să adauge purgatoriul; fac Liturghia cu azime, nu cu pâine dospită, care este legea Mîntuitorului, El a făcut artos, nu a făcut azimă; Imaculata Fecioară iarăși este o mare greșeală: că s-a născut Maica Domnului fără păcat.

Și pe urmă, au băgat un lucru foarte grav, care se strecoară, dar este foarte grav din punct de vedere strategic și din punct de vedere al luptei: “Scopul scuză mijloacele” - te omor că așa spune religia mea; exact cum spune în Talmud: “Dacă vezi un creștin pe margine de prăpastie, dă-i vânt înăuntru.”; este o obligație religioasă la ei.

Ei nici n-au Proscomidie. S-a pus problema că noi, ortodocșii, avem cultul morților.

10. *Nevoința are trebuință de răbdare și de îndelungă răbdare. Căci numai prin osteneală îndelungată se izgonește iubirea de plăcere.*¹¹⁸⁵

Veșnicia este, însă, timpul oprit din mișcare. Omul nu mai are mișcare dinamică, schimbătoare, deci nu se mai poate pocăi. Mișcarea lui a devenit stabilă, statornică spre sensul care l-a ales la moarte.

*Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.*¹¹⁸⁶

Vrăjitoria și erezia au un impact atât de mare asupra bieteii victime, încât cu greu se poate clinti din starea lui căzută.

Se află iarăși unii atât de nesimțitori și orbiți de ucigătorul de oameni diavol, care cred, că numai la moartea lor să se întoarcă la pocăință. O, nesocotința ta păcătoasă! Așa socotești să dobândești împărăția cerurilor? Nu știi că binele pe care îl vei face în ceasul acela, nu este din buna ta voință, ci de nevoie și silă? Nu din dragostea Lui Dumnezeu, ci pentru frica Iadului! Că firesc lucru este a se teme fiecare de paguba sa. Acum cheltuiesti viața ta în slujba diavolului, și la sfârșit să ceri lui Dumnezeu ca să-ți dăruiască împărăția sa? Nu ai auzit ce-au pățimit fecioarele cele bune, fiindcă au așteptat să cumpere milostenia în ceasul cel mai de pe urmă? Deci s-a închis ușa Raiului, și ele, nebunele, s-au muncit pentru că nu au fost pregătite mai înainte! Ce altă pildă mai adevărată vrei decât aceasta? Asemenea și tu vei pătimi tot așa, dacă rămâi până ia sfârșit în lenevie. Când ești tânăr, trebuie să ridici jugul Domnului, nu să dăruiești lumii floarea vârstei tale, și Domnului să-i dai tina și ce e mai rău.

Adică să slujești lumii, trupului și diavolului, când ai putere, iar la bătrânețile tale, când nu mai poți nici să te miști, să te dai în slujba dumnezeiască? După cum fac oarecare femei, după ce se învechesc hainele lor și nu mai sunt de vreo trebuință le dăruiesc la biserică și le fac poale la icoane și altele. Dar

Acuma, ce facem cu morții? Noi avem cultul morților, avem Proscomidie, unde îi pomenim cu mare evlavie, mult timp, îi punem în Potir, în sângele lui Hristos: "...și iartă, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici"; va să zică tot Hristos îi iartă prin Liturghiile pe care le facem, asta poate salva morții. Păcatele nu le poate ierta decât Hristos; El este singurul care poate să ierte păcatele. Ei au creat purgatoriul să dea un răspuns la întrebarea ce facem cu morții și, într-o formă rațională, ard acolo cât ard pentru păcatele pe care le-au făcut și automat se mântuie; ei, nu-i așa! Apoi mi-a schimbat Sfânta Cruce, forma Sfintei Cruci, care este motivată, Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh; își fac crucea altfel: cu toată mâna și de la stânga la dreapta numai ca să fie altfel decât a fost, ceea ce înseamnă o ambiție și, din punct de vedere strategic considerat, aducând o noutate, mai repede îți faci prozești. Crucea este un lucru care are o semnificație la noi, Sfânta Treime: toată înălțimea, toată lățimea și toată adâncimea; ei nu se gândeau la o semnificație, pentru că nu-i nimic fără o semnificație în Biserica noastră. Trist este că ei au început de-o bucată de vreme să fie cu totul conștienți că au dreptate și își motivează dreptatea; mistifică adevărurile istorice.

Au avut și Papi: Papa Martin la Sinodul VI Ecumenic, Ipolit, de asemenea, Patriarh la Roma - au fost mucenici, deci au motive să rămână Ortodoxie, în Adevărul inițial. Ortodoxia nu este un titlu, este un Adevăr! Acest Iustin Popovici nu cruța nimic și nu făcea diferențe prea mari de termeni de exprimare când este vorba de Adevăr pentru că Mântuitorul a spus: "o iotă, o cirtă dacă schimbați"⁶, nu vă veți putea mântui, "mic se va chema în Împărăție"⁷; adică nu se va putea mântui. Ceea ce înseamnă că acest mic, care este de fapt mare, este ceea ce fac ei. [...] Sfinții Părinți, și mai recent părintele Iustin Popovici spun că, în afara Bisericii, tainele nu mai au un rol sfințitor și mântuitor - în afară de Biserica Ortodoxă; adică nu mai sunt taine propriu-zise.

¹¹⁸⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

¹¹⁸⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 41.

la aceasta nu au plată. Că Domnul poruncește în Cartea Leviticon: „Să fie cel mai bun miel pe care îl aduc jertfă și să nu aibă nici o boală“. Dacă s-ar fi dus un prea bătrân de o sută de ani, înaintea unui împărat, să-l roage să-l primească slujitor, făgăduind să-i facă mare slujbă, nu l-ar fi batjocorit și ar fi răs de dânsul toți? Tu ești vrednic de mai multă defăimare, fiindcă lași vremea cea bună a vieții tale, să treacă toată în slujba trupului, și aștepti să faci pocăință în cele din urmă ale tale când vei îmbătrâni, și nu mai poți. Har se întâmplă și puțini sunt care să facă bună pocăință, în vremea morții. Dacă nu mă crezi pe mine, citește pe toți dascălii Bisericii noastre, ca să vezi câtă îndoială au la această pricină și mai ales pe Augustin care în „Cartea celor 40 de cuvinte“ zice: „Bolnavului care cere la sfârșitul vieții lui, Taina pocăinței (Mărturisirea și Sfânta împărtășire) i se dau lui acestea fiindcă le cere, dar nu îndrăznim să spunem că se mântuiește, căci nu știm cu adevărat și mai jos, iarăși zice: „Omule, dacă voiești să fi încredințat că te mântuiești, pocăiește-te acum când ești tânăr și sănătos, și se vede că ai lăsat păcatul, când poți să păcătuiești; iar dacă aștepti la bătrânețile tale, atunci nu ai lăsat tu păcatul, ci el te-a lăsat pe tine“. Ai văzut sfat prea înțelept, păcătoșule? înțelege că nu se folosește cel ce face fapta bună cu sila. Tâlharii și ucigașii, nu mărturisesc de bunăvoie fărădelegile lor, ci numai când îi pedepsește dreptatea cu foc, cu bătaie și cu alte feluri de munci; însă mărturisirea aceasta nimic nu folosește, ci mai ales le dă rea și amară moarte.

Obicei au marinarii și neguțătorii când se întâmplă furtună și învăluire mare în noian, a arunca în mare câte lucruri au, pe care nu le-ar fi aruncat dacă nu s-ar fi temut de primejdie; iar după ce trece, fac tot ca să găsească cât se poate, din cele ce au aruncat. Tot așa fac cei ce mor: se mărturisesc pentru frica morții și a muncilor, descarcă greutatea relei conștiințe, iartă ocara, lasă pentru suflet, și fac și alte multe fapte bune, pe care nu le-ar fi făcut, dacă nu ar fi avut o asemenea frică de primejdie. Din acestea se cunoaște adevărul, că de se va întâmpla să nu moară, se întorc iarăși la cele dintâi, ca și câinii la a lor vărsătură.

arhimandrit Arsenie: Nu pot fi în afara învățaturii Bisericii Ortodoxe; dogmă se numește Adevăr de credință revelat, cuprins în Scriptură și în Tradiție, aprobat și practicat de Biserică. Ne pun în situația să spunem: nu mai sunt taine, pentru că noi ținem foarte mult să se împlinescă întru totul slujba tainei, care a făcut-o Biserica prin Duhul Sfinților Părinți, consacrată, așa cum se face ca bună.

În afara Bisericii, a trupului lui Hristos, mai sunt taine?

arhimandrit Arsenie: Nu; în afară de Biserică, adică de harul preoției, nu se poate face. [prin aceasta se pocăiește de ce spusese mai înainte că ereticii ar putea avea taine – n.n.]

În taine lucrează Hristos ?

arhimandrit Arsenie: Fără discuție că lucrează Duhul Sfânt.

Și Duhul Sfânt în afara Bisericii mai lucrează? Pentru că, dacă mai lucrează, înseamnă, sau ar însemna, că sunt mântuitoare, sfințitoare. Unii părinți sunt mai categorici, ca Iustin Popovici și alții mai vechi; ei spun că în afara Bisericii nu mai lucrează mântuitor.

arhimandrit Arsenie: Nu, în afară de Biserică nu. Nici nu se pune problema; și eu sunt de părerea asta. Întrebarea are această codiță, pentru că se consideră Biserică și ei, și asta e problema.

E problema lor, sfinția voastră; asta trebuie să ne lămurim.

arhimandrit Arsenie: S-a lămurit în discuțiile anterioare că sunt greșeli foarte mari și nu suntem de părere cu toate aceste lucruri, că valabilitatea tainelor sunt puse sub semnul întrebării. E vorba de taina propriu-zisă, asta e întrebarea: e valabilă sau nu? Deși nu e, se consideră și ei Biserică, dar noi nu-i recunoaștem că sunt Biserică. [prin aceasta se pocăiește de ideea dinainte că ar fi catolicismul, protestantismul și alții bisericii – n.n.] [...]

Singur Ortodoxia

Ultimul cuvânt

Biserica este trupul tainic al lui Hristos. Nu poți să fii creștin universal decât prin modalitatea ortodoxă. În alegerea, trăirea și adâncimea unei structuri, trebuie neapărat să ținem cont de niște date reale ale problemei în care ne angajăm. Este o greșală să ieși

Ascultă și pildă cu mărturie nemincinoasă, ca să te încredințezi că cei ce petrec în lenevire pentru mântuirea lor, păcătuiind toată viața, de și se vor pocăi în ceasul morții, nimic nu le folosește. Se vede în cartea ce se cheamă „Livada Florilor” la partea I, fila 128, că la Paris, era un preot la o biserică a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, bogat, pentru că avea biserica venituri. Petrecea în lenevire și întinat în cele suflet-ești, iar la desfătările trupești osârdnic și nelenevos, și săvârșea toate voile trupului, ticălosul. În sfârșit a venit în boală de moarte, și temându-se să nu moară, a mărturisit toate păcatele, și s-a împărtășit cu Sf. Taine, vesel și cu lacrimi la arătare, și așa a murit și i-au îngropat cu mare pompă și cinste. Și mulți s-au minunat, pentru că era vreme de iarnă, și plouase mai înainte multe zile, și atunci era vreme frumoasă, care i-a înfrumusețat mult înmormântarea, cea cu multă ceremonie și cheltuială mare. Deci ziceau unii, că este norocit, că și-a făcut în viață voile sale, și la sfârșit l-a învrednicii Dumnezeu, și s-a mântuit prin pocăință. și apoi s-a făcut zi frumoasă și norod mult l-a însoțit până la groapă. Dar pentru că judecățile oamenilor greșesc, și nu cunosc adevărul, a voit prea huncul Dumnezeu să descopere spre pilda noastră a celor vii că s-a osândit în Iad ticălosul. S-a arătat dar mortul peste puține zile preotului de rând de la aceeași biserică, prieten al lui și urmaș, și i-a zis că s-a osândit și nu este pentru dânsul nădejde de mântuire sau milă.

Iar prietenul lui înspăimântat, a răspuns: Cum este cu puțință să te osândești, căci te-ai pocăit pentru păcatele tale? Te-ai mărturisit cu lacrimi multe și te-ai împărtășit cu cinstitul Trup și Sânge al Domnului nostru.

Și a zis mortul: Cu nevrednicie m-am împărtășit, că pocăința mea nu a fost cum se cuvenea, ci din nevoie pentru frica morții și a muncii așteptate.

Și am făgăduit pe de o parte duhovnicului, că mă voi abate de la rău dacă voi mai trăi, dar cugetul meu și reaua obișnuință îmi zicea, că nu voi putea să fac înfrânare, și mă plecam acestui gând și cuget necuvios. Prin urmare murind în această cugetare ce aveam, adică,

dintr-o structură spirituală puternică – Ortodoxia, atât de deplină, de autentică, de universală, care oferă realizarea omului din tine; altfel, o spun cu regret, s-ar putea numi false trăiri interioare [prin aceasta manifestă pocăință în privința lui Francisc de Assisi – n.n.]. Nu este o întâmplare că noi suntem ortodocși, și nu suntem romano-catolici. Sigur, este vorba de a ne angaja cu toată seriozitatea pe drumul esențial istoric, care este marile Adevăr – Orto-Doxia. [...]

arhimandrit Arsenie: Revenirea la Biserică nu se poate face decât cu lepădarea de învățătura papistă; catolicii trebuie să se primească la Biserică după cum scrie în însemnările din Molitfelnicile autentice (a se vedea Molitvelnicul bogat tipărit la Mănăstirea Neamțu², la anul 1843), după cum arată atâția Părinți (amintim pe Sfântul Paisie de la Neamț, pe Sfântul Nicodim Aghioritul), și după cum bine scrie și în Pidalion (a se vedea însemnările și subînsemnările la canonul 46 Apostolic, în Pidalionul tipărit la Mănăstirea Neamțu, la anul 1844) [prin aceasta confirmă că nici un papist nu se poate mântui, deci nici Francisc de Assisi, care în felul acesta nu poate fi considerat Sfânt – n.n.], lucru valabil și pentru protestanți, neoproteștanți, anglicani sau alții. Monofizitismul a fost condamnat la 451 la Sinodul IV Ecumenic la Calcedon, iar monotelismul la 680 la Sinodul VI Ecumenic la Constantinopol.¹¹⁸⁹

Această atât de importantă și radicală schimbare a unui crez propovăduit o viață întregă, deci atât de greu de făcut, a fost cu puțință datorită duhului smerit, adică format în ascultarea bazată pe hotarul cel neclintit al Sfinților Părinți, al Părintelui Arsenie Papacioc.

Ce bine ar fi fost ca și Părintele Arsenie Boca să fi făcut la fel... însă sfinției sale nu-i plăcea ascultarea.

	<p><i>de aș fi mai trăit, să mă întorc iarăși la împătimirile și desfătărilor trupești, pentru aceasta cu dreptate m-am osândit în muncile cele veșnice. Căci cine se mărturisește fără să aibă hotărâre statornică să nu mai păcătuiască în viitor, nimic nu folosește. Acestea zicând, s-a făcut nevăzut. Iar preotul cel viu a rămas cuprins de frică, și părăsind lumea, s-a dus într-o Mănăstire, unde s-a săvârșit în petrecere plăcută lui Dumnezeu. [...]</i></p> <p><i>Și precum în această lume nu poate vreo lege să învie pe cel osândit după moarte, așa și cel osândit nu este cu puțință cu nici o lege să se izbăvească de Iad și să se ducă în Rai. Cei ce mor nepocăiți, nu se socotesc că au lăsat păcatul, că de ar fi fost încă în viață, nu s-ar fi întors spre pocăință, ci ar fi făcut voile lor câți ani ar fi trăit; pentru aceasta se pedepsesc fără de sfârșit după cum cugetul lor este nesățios în rău.¹¹⁸⁷</i></p> <p>Să ne rugăm ca, totuși, Părintele Arsenie Boca să se fi pocăit măcar pe patul de moarte, în urma suferințelor bolii (chiar dacă noi nu o știm), fără cugetul că dacă ar mai trăi să continue cele făcute până atunci, datorită nesațului plăcerii de sine, atât de evident în scrierile sfinției sale, dar mai ales în pictura de la Drăgănescu.</p>	
Pocăință	<p>Mult, cu dor și insistent am scotocit printre scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca, ca să găsim măcar urme de pocăință. Totul este centrat pe cuvântul eu, păreri personale și îndrumări date altora.</p> <p>Iar când ne bucuram din toată inima pentru sfinția sa că am descoperit pe vreundeva vreo urmă de smerenie sau de schimbare a minții spre mântuire, cercetând-o cu dorința de a o publica și a arăta tuturor că nu trebuie să-l judece pe Părintele Arsenie Boca pentru ce a făcut, deoarece s-a pocăit (că ce a făcut a făcut din neștiință, dar, având intenția bună, l-a mântuit Dumnezeu), cu mâhnire și dezamăgire remarcam că este de fapt o colecție intelectuală de fraze ce doar mimează smerenie și nu o urmează. Semnificația cuvintelor sfinției sale ne îngrozește, văzând subtilitatea la care poate ajunge înșelarea, când ia ca mască urmarea Sfinților Părinți, neînțelegându-le</p>	<p>Am arătat mai sus cum s-a pocăit public Părintele Arsenie Papacioc de învățăturile ecumeniste pe care le propovăduise mai înainte, fiind înșelat din partea falsei dragoste și înțelegeri față de eretici.</p> <p>Dar nu numai în cele mari s-a pocăit, ci și în cele mici, ceea ce îl arată ca pe un model vrednic de urmat, pentru trezvia sfinției sale la lucrarea smereniei.</p> <p>De pildă, când era în închisoare, temnicerul i-a tăiat barba cu sila. Părintele Arsenie Papacioc s-a împotrivit (atâta acrivie avea să nu se lepede de Hristos, nici măcar în vreun amănunt al canoanelor ce ne învață despre înfățișarea exterioară!), dar temnicerul i-a spus: „Nu ești călugăr, dacă călugăria ta stă în barbă!”</p> <p>Părintele Arsenie a cugetat mult la cuvânt și a înțeles că era de la Dumnezeu, prin gura</p>

¹¹⁸⁷ Agapie CRETANU, pustnic din Sfântul Munte, *Mântuirea păcătoșilor*, Ed. s.n., s.l., ³1939, pp. 502-505, 498.

esența. Cu durere am remarcat că sfinția sa nu a înțeles nici pocăința și nici smerenia autentice și de aceea nici nu le-a practicat și nici nu le-a cunoscut în realitatea lor:

Sora noastră Frăsina

Am citit cele comunicate de dincolo. Ți le trimit îndreptate după gramatică și pe unde era nevoie și după conținut. Îți prețuiesc darul ce ți-a dat Dumnezeu, însă grijă trebuie să avem amândoi

[din start o încurajează că înșelările demonice care o îndemnau să încalce Sfintele canoane ar fi dar de la Dumnezeu, îndreptând cele comunicate doar gramatical, dar din păcate nu și duhovnicește, fiindcă și sfinția sa era prins de aceeași patimă și nu putea *Mat 15:14 Lăsați-i pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.* – n.n.]

. Din învățătura Părinților reiese că trebuie să ne ferim de fapte neobișnuite, precum sunt vedeniile, comunicările și altele. De ce? Pentru că în ele se pot strecura și înșelăciuni. Diavolul ia un chip și zice că-i Hristos și așa mai departe. Părinții știu slăbiciunea firii omenești ușor de amăgit.

Preoții au datoria de a cerceta duhurile. Și pe ce vom cunoaște? Pe roade. Deci, dacă în sufletul tău sporește smerenia, dragostea de Biserică, iubirea de oameni, ascultarea de preoți, nu ești în înșelare, ci în adevăr. [numai că toate cele enumerate mai sus, pot fi mimate în simțire, unealta cea veche a înșelării, chiar de diavol – n.n.]

Dacă însă încolțește în sufletul tău o părere de sine, precum că ești sfântă, ești aleasă, de tine trebuie să asculte oamenii, darul tău a alunecat în înșelăciune.

[nu este un criteriu bun, deoarece sufletul căzut în nesimțirea lăuntrică (datorită dorinței și obișnuinței cu aparițiile demonice din falsele vedenii) nu își mai dă seama pe ce lume e și poate avea o simțire de dulce smerenie fabricată tocmai de draci. De fapt nu poate fi vreun criteriu rațional în deosebirea duhurilor, ci numai paza poruncilor în smerita ascultare duhovnicească trebuie să ne fie călăuză, și doar Sfântul Duh poate descoperi diferența între adevăr și înșelare. Despre aceasta ne

dușmanului său: să lucreze călugăria mai ales în omul cel dinlăuntru.

Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”¹¹⁹⁵

Cu toate acestea Părintele Arsenie Papacioc nu s-a gândit (ca Părintele Arsenie Boca) să se camufleze că nu e călugăr și preot în spatele unei mustăți în furculiță, umblând în civil. Imediat cum a fost eliberat din închisoare (nici nu apucase să crească părul pe cap, după ce fusese ras), încetând constrângerea directă, Părintele Arsenie Papacioc nu a mai amânat nici măcar o zi, ci s-a îmbrăcat în dulamă preoțească, lăsând din nou să-i crească barba.

¹¹⁹⁵ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

învață chiar și mult experimentatul (atât în vedenii autentice cât și în înșelări) Sfânt Cuvios Siluan Athonitul, că cel ce dorește vedenii nu simte mândria sa:

Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume vine vedenia. Vrăjmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.

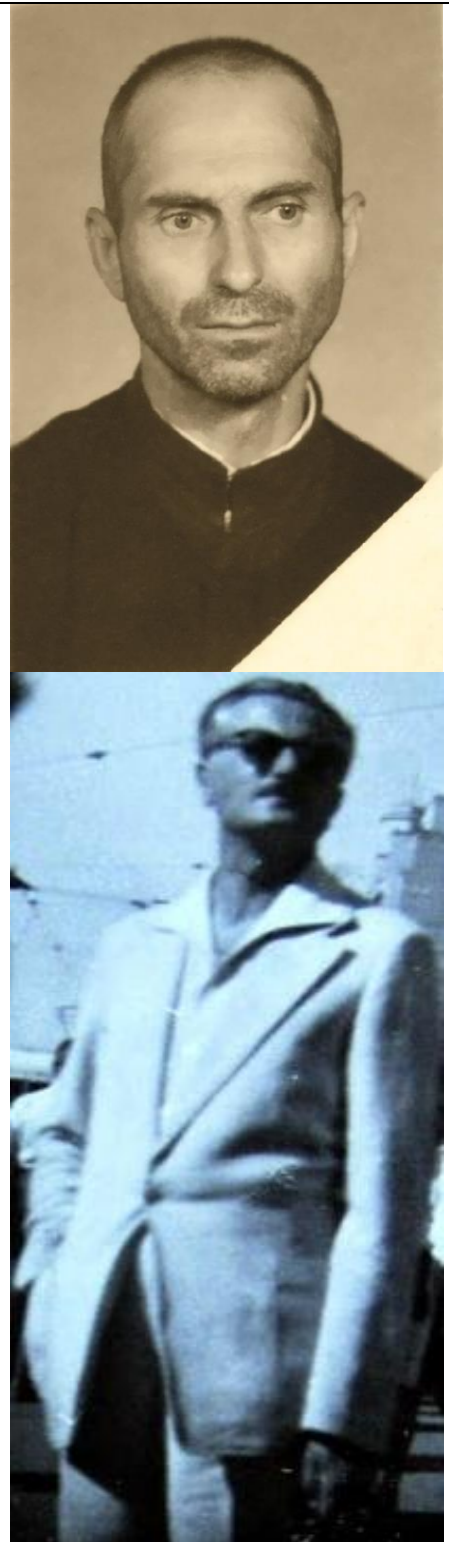
Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșeală ușor.

Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.

De aici vedem că sfaturile în legătură cu modul de a deosebi vedeniile, date de Părintele Arsenie Boca, sunt ele însele provenite din amăgirea proprie prin care a fost înșelat toată viața. A crezut că se poate feri (și își poate feri ucenițele) de încrederea în aparițiile celui prea viclean doar folosind știința minții sale, după bieteile criterii omenești ale rațiunii căzute, nedobândind încă Sfântul Duh, fiindcă nu era în ascultare.

Cu ce înșelare vorbea despre înșelare și cât de apropiată de adevăr poate fi minciuna cu mască de adevăr!– n.n.]

Așa mi se pare din câte mi-au spus chiar preoții, că ar fi alunecat și Petrache (Lupu n.n.) de la smerenie. Deci sora noastră, vezi să fii cu grijă asupra cugetului inimii tale, că mulți

De ce n-a făcut la fel, măcar din 1964, și Părintele Arsenie Boca, ci a ales să rămână în afara rânduielilor Sfintei Biserici Ortodoxe? Nimeni nu l-ar fi oprit, cu nici un pretext, să se retragă la o Sfântă Mănăstire și să-și plângă păcatele, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu Patriarhul Justinian Marina (care a decedat în data de 26 martie 1977, nu înainte de a aranja ca toți călugării alungați din Mănăstire, și care au vrut să se întoarcă, să își

cu dar s-au pierdut ieșind de sub povăța cea după dreptate. **Nu te bănuiesc de astea, dar faptul că Maica Domnului te laudă și te numește că vei fi sfântă și sfânta sfințelor - chiar dacă acolo vei ajunge, cum a ajuns și Maria Egipteanca totuși mă pune pe gânduri. [de unde mândria acestei siguranțe? Și ce interesant: o laudă că se va mântui, ca să o „smerească”, răsplătindu-i astfel darul ei de a-l lauda ca să se „smerească” – n.n.] *Lauda pe mulți i-a făcut să se afume la minte cu mândrie [după cum vom vedea mai jos, Părintele Arsenie Boca se socotea o excepție, fiind printre puținii pe care laudele îl înmiresmează cu smerenie – n.n.]. Deci ori de câte ori vei mai auzi cuvântul acesta de laudă, adă-ți aminte de păcatele tale și te apără de primejdia părerii de sine. [tehnica smereniei intelectuale false a lui Francisc de Assisi – n.n.]***

Văd că și eu mă pomenesc laudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățarnicesc. [să fie asta o recunoaștere publică a faptului că în fața altora se fățarnicea? – n.n.]

Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept. [și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Cum să fie recunoscător pentru laude? Fără numai dacă vrea să o stimuleze să facă și altă dată la fel. De aceea îi și dogmatisește greșit că laudele sunt chiar folositoare pentru smerenie, deci să continue tot așa... ca să-l folosească, ca să se poată și el smeri, săracul, măcar prin laude, dacă nu poate altfel. Și în aceasta Părintele Arsenie Boca își arată rătăcirea și unul din mecanismele falsei sale smerenii construite din vârful buzelor minții. După Sfinții Părinți smerenia nu vine prin laude, ci prin ocări, lucru gustat de toți și din experiență:

30. Când vei suferi pentru vreo ocară sau necinste, să știi că te alegi cu un folos. Căci

regăsească locul lor). Sau poate tocmai Maica Zamfira să-l fi oprit? Sau a vrut chiar și sfinția sa datorită compromisului făcut în închiisoare, cu masca – pentru oamenii care îl urmau cu fidelitate – că a fost silit prin hotărârea eparhiei să nu mai poarte haină monahală, pentru a-și acoperi, de fapt, propria slăbiciune. Dar hotărârea eparhiei nu l-a forțat să-și dea barba jos...

Ideea camuflajului Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu fi recunoscut, în spatele mustății în furculiță și mâinilor prin buzunare, este o mare păcăleală. Îl vedem și cu mâinile în brâu, stând de vorbă cu o maică, foarte degajat și fotogenic. Dacă s-ar fi camuflat nu ar fi umblat de colo până colo în toată țara, pe la ucenici, ca să-i compromită.

*prin ocară e alungată de la tine slava deșartă.*¹¹⁹⁰

Laudele sunt niște ispite, uneori provenite din politete, alteori din dorința lăudătorului de a-și vindeca pizma față de noi, alteori din viclesug pentru a ne câștiga spre interesul personal, puține laude fiind curate, provenind din simplitate și dragoste:

*27. Pe fratele ce-l lăudai ieri ca bun și-l vesteai ca virtuos, nu-l bârși astăzi ca rău și viclean, făcând din defăimarea fratelui motiv de apărare a urii viclene din tine, în urma mutării tale de la dragoste la ură. Ci stăruie în aceleași laude chiar dacă ești încă stăpânit de supărare și ușor te vei întoarce la dragostea mântuitoare.*¹¹⁹¹

Pe toate, însă, sub orice chip ar veni, trebuie să le respingem cu tărie, măcar în ascuns. În nici un caz nu trebuie să încurajăm pe ceilalți să ne laude, cu nici un pretext. Despre ele Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne învață că trebuie să le considerăm scuipat al dracilor. – n.n.]

***Apără-te și tu așa.* [adică să se apere pe sine lăudându-se pe nedrept ca să se smerească, sau să stea de vorbă cu regizorii vedeniei demonice care o amăgeau? Amândouă sunt sfaturi amăgitoare, nu după Sfinții Părinți –n.n.]**

Nu dau sfaturi și porunci Stăpânei, dar strig neputința noastră, a mea și a ta, și mărturisim că primejdia dă târcoale și sfinților, de cum nouă păcătoșilor.

Fugi chiar de lauda Maicii Domnului. [dar prin aceasta chiar credea și îi confirma bietei ucenițe amăgite că este vorba de Maica Domnului!!! –n.n.]

(Dacă îndreptarea asta, din părintească purtare de grijă, te bucură, e semn bun, dacă te înțeapă puțin, e părerea de sine – mândria – care se dă de gol.) [ce ne facem însă dacă, dimpotrivă, fiind înșelată adânc, simțea o „umilință” și o „pocăință” uriașe, cu multe lacrimi (izvorâte din această adâncă, aleasă și

Din fericire, Părintele Arsenie Papacioc nu a făcut așa. Și în aceasta a lucrat pocăința, respectând Sfintele Canoane:

*9. Cum că toate cele rare și iconomicos și de nevoie urmate, ori din vreun obicei rău și de obște a zice, toate cele ce afară de canon sau făcut lege sau canon, și pildă a Bisericii nu sunt; și vezi tâlcuirea apostolescului canon 68. Însă și iconomia aceasta și nevoia trecând, iarăși canoanele stăpânesc. Vezi subînsemnarea canonului 46 și canonul 13 al sinodului I [...]*¹¹⁹⁶.

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

*Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. și cei ce cu căramidă înfocată își ard perii bărbii câși sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strămbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. [...] Ah! și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.*¹¹⁹⁷

Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

¹¹⁹⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 74.

¹¹⁹¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., p. 142.

¹¹⁹⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p.19.

¹¹⁹⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 233-234

profundă „părintească purtare de grijă”, căci vedem aceste simțiri și trăiri, trucuri vechi ale celui vechi în răutăți, la mulți ucenici ai sfinției sale), toate mimate cu iscusință de cel ce o înșela și o omora în ascuns, cum făcea și la bietul Francisc de Assisi? Atunci bucuroasă că este „cu adevărat smerită”, „desigur doar așa i-a spus Părintele Arsenie Boca!”, alerga să spună la toți vedeniile sale, după ce manipula ierarhia ca să vorbească în public, la Oastea Domnului, în Sfânta Biserică, după cum vedem mai jos că o îndemna pictorul de la Drăgănescu– n.n.]

Dorul și ținta noastră e mântuirea și nu vedenia. Sufletul e așa de înclinat după bucurii, încât se lipește de bucuria vedeniei – chiar bună – și nu învață că liberarea e a nu dori nimic, decât mila sau iertarea lui Dumnezeu.

[și din acest sfat se vede că Părintele Arsenie Boca nu avea adevărate vedenii, fiindcă simțea bucurii, de care chiar se lipea, după cum descrie experiența lor. Cu totul altfel descriu Sfinții Părinți simțirea în cazul vedeniilor de autentice:

10. Când mintea pornește în focul dragostei spre Dumnezeu, nu se mai simte nici pe sine, nici vreun lucru oarecare. Căci luminată fiind de lumina dumnezeiască cea nemărginită, părăsește simțirea față de toate cele făcute de Dumnezeu, precum și ochiul sensibil nu mai simte stelele, când răsare soarele.¹¹⁹²

Așadar, în adevăratele răpiri, sufletul nu mai simte nimic, nici măcar bucurii:

1Co 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. :10 Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu.

– n.n.]

Vedem din acestea toate că Părintele Arsenie Boca lucra și sfătuia pe alții la aceeași lucrare a falsei smerenii intelectuale, laudând și plăcându-i să fie laudat, pentru a simți o plăcere de sine nedisimulată că se smerește artificial.

De asemenea spunea că orice întâlnire cu un om nu este întâmplătoare: unul din cei doi trebuie să-l învețe pe celălalt ceva. De aici observăm că Părintele Arsenie Papacioc a căutat întotdeauna să se smerească și să își schimbe mintea (să se pocăiască) în toate împrejurările și față de oricine după voia lui Dumnezeu.

Aceasta l-a și dus la o înțelepciune practică și dogmatică insuflată de Sfântul Duh, care se odihnește în cei smeriți:

Dupa ce am intrat in monahism, m-am simtit foarte mic si neinsemnat, dar incurajat puternic de importanta tainei acestei daruirii. Imensa valoare a focului nasterii din nou, intr-o silueta smerita a fiintei tale, lucru care in lume nu se poate trai si cunoaste, pentru ca nu exista Crucea de Aur a Taierii Voii. Aici ies la iveala multele neputinte din om si asa simti nevoia sa te umilesti, fermentul cel mai important pentru formarea personalitatii duhovnicesti a omului nou, Calugarul - si cu darul lui Dumnezeu se ascute mintea si se smereste inima si nu stii de unde cunosti lucruri ascunse tie pana acum. Aici stii, ca omul smerit nu se vede niciodata smerit si fiecare are o masura de umilinta, care nu-i altceva decat o grozava arma de aparare impotriva duhurilor rele, ca este lucrarea darurilor date cu placere de mana Stapanului tau. Se descopera la nesfarsit posibilitati de viata curata si un fel de a fi prezent cu sufletul si de a simti asa cum spune Fericitul Augustin ca "Dumnezeu vrea sa-ti daruiasca mai multe bunatati decat ceri tu!" si esti indemnat spre o mare nadejde si cum spune Solomon: "Cine a nadajduit spre Domnul nu s-a rusinat!". Dar cea mai mare multumire o am catre nemarginita bunatate a lui Dumnezeu, ca ne-a dat de am cunoscut mijlocitoarea pe Maica Domnului, aparatoarea desavarsita a vinovatilor. Spre a ne schimba viata ne trebuie numai o vointa tare si o incredere mare in mila Maicii Domnului si a atotputernicului ei ajutor¹¹⁹⁸. În toate, așadar, Părintele Arsenie Papacioc a fost și este un model de pocăință autentică, înțelegătoare, nu doar de față.

¹¹⁹² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 71.

¹¹⁹⁸ <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie

Iar această simțire amăgită, însoțită de o bucurie de care se lipea cu tot sufletul, o avea și în timpul vedeniilor. De aici ne dăm seama de tipul amăgirii celei mai rafinate, care vine la Ortodocși pentru a li se părea că urmează Sfinților Părinți când de fapt se leapădă de Hristos.

Acest gen de falsă pocăință o găsim și la mult iubitul și stimatul de Părintele Arsenie Boca Francisc de Assisi:

Nu este nici o îndoială, după cum si biografia lui Francisc dovedesc în mod eufemistic, că acest important întemeietor al Ordinului Franciscanilor era foarte teatral în actele sale de pocăință, arătând destul de vădit că îi lipseste si cea mai elementară trezvie, necesară unei vieti de nevointă ce caută dobândirea adevăratei smerenii. De fapt, ori de câte ori sunt prezentate în Fioretti momentele de smerenie ale lui Francisc, acestora nu le lipseste niciodată presupunerea că îi vorbește Dumnezeu, de pildă prin gura fratelui Leon, [26] sau faptul că se crede ales de Dumnezeu "să vadă în tot locul binele si răul", atunci când este cercetat de fratele Maseo pentru smerenia sa. [27] Este adevărat că Francisc își înfățișează răutatea si păcătosenia, dar aceste mărturisiri sunt lipsite de păreri de rău sau de vreun alt semn că s-ar socoti nevrednic înaintea lui Dumnezeu. Desi vorbea adesea despre smerenie si le dădea franciscanilor învățături în această privință, el însusi s-a smerit în foarte putine momente din viata sa, desi aceste momente singulare au fost deosebite; însă, chiar si asa, a existat întotdeauna un element de exagerare si de melodramă. Nimic nu poate fi mai lămuritor în această privință decât propriile cuvinte către fratii de mănăstire. La un moment dat, le-a spus ucenicilor: "Nu văd la mine nici un păcat pentru care să nu fi făcut mărturisire si pocăință. Căci Domnul, în mila Sa, mi-a dat darul de a vedea deslusit în rugăciune cu ce i-am gresit sau plăcut." [28] Evident, aceste cuvinte sunt foarte departe de adevărata smerenie. Ele seamănă mai degrabă cu vorbirea omului multumit de sine (fariseul) care, în pildă, stătea în templu, în timp ce vamesul stătea umil într-un colt, rugându-l pe Dumnezeu cu smerenie adevărată:

"Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului".
[...]

Astfel, gândul lui Francisc că si el era tot o "lumină", că a primit darul de a sti cum să se facă bineplăcut lui Dumnezeu, este combătut de cuvintele părintelui vietii de nevointă, Antonie cel Mare, care învată că dacă omul nu are cea mai adâncă smerenie, o smerire din toată inima, din tot sufletul si trupul său, atunci nu va mosteni Împărăția lui Dumnezeu. [34] Aceste cuvinte ale Sfântului Antonie arată că numai smerenia adâncă poate scoate afară gândul viclean care duce la înăltarea de sine si la multumirea de sine. Numai această smerenie, pătrunzând în trupul si sângele nevoitorului, poate, potrivit duhului învățaturii nevoitorilor crestin ortodocsi, să-l mântuiască de legăturile pătimase ale cugetului mândru.¹¹⁹³

Ca și Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca avea o falsă pocăință intelectuală, rațională, sădită prin falsele vedenii și se considera aproape fără păcate, sau cu păcate minore, care nici măcar nu sunt păcate, și că a văzut, cu siguranță, ce trebuie să facă pentru a scăpa de toate păcatele lui:

Se făcea că e în biserica Mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la ei însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de "data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Păruitele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu "Doamne", și atunci a spus el despre cuvântul "Doamne" că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit..."¹¹⁹⁴

Să ne ferească Dumnezeu de această cumplită amăgire, cu atât mai greu de lecuit, cu

¹¹⁹³ <<http://www.odaiadesus.ro/comparatie.html>>, vineri, 16 august 2013.

¹¹⁹⁴ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 13.

	cât mimează mai mult calea smerită a Sfinților Părinți.	
Iubirea de vrăjmași (deci... Ortodoxia autentică)	<p>După cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, cine nu își iubește vrăjmașii nu poate avea în el harul Sfântului Duh. mai mult Părintele Sofronie ucenicul lui ne învață că iubirea de vrăjmași este o caracteristică după care poți recunoaște dacă cineva este Ortodox sau nu.</p> <p><i>Dar cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu poate cunoaște pe Domnul, nici dulceața Duhului Sfânt.</i></p> <p><i>Duhul Sfânt ne învață să iubim pe vrăjmași până într-atât încât sufletului să-i fie milă de ei ca de propriii copii.</i></p> <p><i>Sunt oameni care doresc vrăjmașilor lor sau dușmanilor Bisericii pierire și chinuri în focul iadului. Ei gândesc așa pentru că n-au învățat de la Duhul Sfânt iubirea lui Dumnezeu, căci cel ce a învățat aceasta va vărsa lacrimi pentru întreaga lume.</i></p> <p><i>Tu zici: „Cutare e un criminal și e bine să ardă în focul iadului”. Dar te întreb: „Dacă Dumnezeu ți-ar da un loc bun în rai și de acolo ai vedea arzând în foc pe cel căruia i-ai dorit chinurile iadului, nu-ți va fi milă de el, oricine ar fi, chiar dacă e un dușman al Bisericii?”</i></p> <p><i>Sau vei avea și tu o inimă de fier? Dar în rai nu e nevoie de fier. Acolo e nevoie de smerenie și de iubirea lui Hristos, care are grija de toți.</i></p> <p><i>Cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu. [...]</i></p> <p><i>Cine iubește pe vrăjmași va cunoaște degrabă pe Domnul prin Duhul Sfânt, dar despre cel ce nu-i iubește, nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții și nu cunoaște pe Domnul.¹¹⁹⁹</i></p> <p>PENTRU IUBIREA DE VRĂJMAȘI</p> <p><i>Precum fiecare concepție raționalistă a lumii își are propria desfășurare logică, propria dialectică, tot astfel și lumea duhovnicească își are - exprimându-mă, firește, convențional - propria structură, propria dialectică. însă dialectica experienței duhovnicești este cât se poate de originală și nu coincide cu demersul obișnuit al gândirii.</i></p> <p><i>Astfel, raționaliștilor li s-ar putea părea straniu criteriul adevăratei credințe, adevăratei</i></p>	<p>Părintele Arsenie Papacioc și-a iubit din toată inima vrăjmașii. Propovăduia aceasta și examenele din viață la acest capitol le-a luat.</p> <p>Nu e vorba numai de lipsa de răzbunare față de cel ce i-a ucis fratele, ci și de episodul în care își cruță dușmanul de pe front ce îi înfipse în pantece baioneta. Nu numai atât, dar punându-se în primejdie îi dă și arma înapoi, ca nu cumva să fie condamnat cel ce l-a rănit de moarte, de către oastea inamică, drept dezertor. Gândiți-vă ce mărime de suflet și ce gândire jertfelnică minuțioasă putea să aibă în acel moment crucial în care se găsea pe front, cu pantecele sfărtecat și cu posibilitatea ca inamicul său, din ură sau frică, să îi mai înfigă din nou baioneta. Nu numai că nu s-a gândit să-l omoare, dar nici măcar să scape fugind, ci, așa rănit, și-a dus oștenii la biruință. Ce har al Sfântului Duh a primit el atunci ca să înțeleagă și să biruie frica de moarte, de dragul dușmanului lui, într-o acțiune pe viață și pe moarte?</p> <p>A împlinit astfel porunca cea nouă din Sfânta Evanghelie, fiindcă și-a pus viața pentru vrăjmașul său, făcându-se asemenea lui Hristos și credem că a primit, și pentru aceasta, un har mucenicesc.</p> <p><i>Ioan 13:34 Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul.:12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu.</i></p> <p><i>Ioan 15:13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.</i></p> <p><i>Rom 5:7 Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărâște cineva să moară. 8 Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși. 9 Cu atât mai vărtos, deci, acum, fiind îndreptați prin sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie. 10 Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui.</i></p>

¹¹⁹⁹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 8-9, 23.

părtașii cu Dumnezeu, însemnul adevăratei lucrări a harului, pe care îl învață Fericitul Stareț -anume, iubirea de vrăjmași.

[...]În ce constă puterea poruncii lui Hristos, «Iubiți pre vrăjmașii voștri»? De ce spunea Domnul că cei ce vor păzi porunca Sa vor cunoaște de unde vine această învățătură (vezi Io. 7: 17)? Cum o înțelegea Starețul?

Dumnezeu este dragoste, dragoste absolută ce îmbrățișează cu prisosință întreaga facere. Dumnezeu, ca dragoste, și în iad este de față. Duhul Sfânt, dând omului cu adevărat a cunoaște această dragoste în măsura puținței sale de a o purta, îi și deschide calea către deplinătatea ființării.

Acolo unde există «vrăjmaș», există și respingere. Respingând, omul numaidecât cade din deplinătatea Dumnezeiască și nu se mai află în Dumnezeu. Cei ce au dobândit împărăția Cerului și petrec în Dumnezeu, văd în Duhul Sfânt toate străfundurile iadului, pentru că nu este în toată ființarea țărâm unde Dumnezeu să nu fie de față. «Tot cerul Sfinților viază în Duhul Sfânt, iar Duhului Sfânt nimic în întreaga lume îi este ascuns»... «Dumnezeu este dragoste; și în Sfinți, Duhul Sfânt este dragoste» (cap. XII, «Pentru Sfinți»). Petrecând în cer, Sfinții văd iadul, și îl îmbrățișează și pe acela în dragostea lor.

Cei ce urăsc și leapădă pe fratele sânt ciunțiți în ființarea lor și pe adevăratul Dumnezeu, Care este dragoste atotcuprinzătoare, nu L-au cunoscut, și calea către El nu au aflat¹²⁰⁰ Însă, neavând harul Sfântului Duh, ci doar plăcerea de sine însoțită de duhurile ce se desfată de aceasta (consumându-și biata victimă prin vedenii și simțiri mincinoase), Părintele Arsenie Boca nu și-a iubit vrăjmașii, ci i-a bătut, disproporțional față de vina lor, cu ajutorul puterilor diavolești:

În 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a arătat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cuceritul monah fusese scos din celula unde se afla în arestul Securității de la Hațeg, de doi milițieni brutali. Amândoi îl apucaseră de subsuori, luându-l pe sus, în timp ce îl insultau și îl batjocureau. Satrapii înșiși au povestit peste ani cum părintele, încă buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atât mana

Dar Părintele Arsenie Papacioc și-a iubit vrăjmașii nu numai prin nerăzbunare, dar și prin răbdare, lăsându-se în voia lor chinuit, și biruindu-i cu blândețea, nelepădându-se de voia lui Dumnezeu.

A nu te răzbuna este un pas, dar altul și mai mare este să te lași chinuit ca ei să-și satisfacă pofta perversă în mânie, iar tu să își păstrezi blândețea și dragostea netulburată și să te rogi pentru călăii tăi, nu numai odată ci toată viața, și nu ca să fie pedepsiți ci miluiți și mântuiți.

¹²⁰⁰ Arhim. Sofronie SAHAROV, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2009, pp. 124-127.

dreapta a unuia, cat si mana stângă a celui-lalt, adică exact cele care l-au atins, s- au uscat in scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

*Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. **Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?** Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhiereului, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: **Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.** Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. **Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]***

Cei doi au ramas infirmi [probabil pentru dictonul diavolesc „te iert dar nu te uit” – n.n.] pe viata si trăiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atinga cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

[tot atâta diferență între bocinism și creștinism: *Luc 9:52 Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu l-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan l-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.] !*

Portret de sfânt¹²⁰¹ [din păcate acesta nu este portret de Sfânt și cu atât mai puțin de Apostol, cum îl considerau cei de mai jos. Iată cum se purtau Sfinții Apostoli în condiții similare: Fap 16:20 Și ducându-i la judecători, au zis: Acești oameni, care sunt iudei, tulbură cetatea noastră. 21 Și vestesc obiceiuri care nouă nu ne este îngăduit să le primim, nici să le

¹²⁰¹ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

facem, fiindcă suntem romani. 22 Și s-a sculat și mulțimea împotriva lor. Și judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi. 23 Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă. 24 Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și le-a strâns picioarele în butuci; 25 Iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, lăudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau. 26 Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliile temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat. 27 Și deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit. 28 Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici. 29 Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; 30 Și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc? 31 Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta. 32 Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui. 33 Și el, luându-i la sine, în acel ceas al nopții, a spălat rănilor și s-a botezat el și toți ai lui îndată. 34 Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu. 35 Și făcându-se ziuă, judecătorii au trimis pe purtătorii de vergi, zicând: Dă drumul oamenilor acelora. 36 Iar temnicerul a spus cuvintele acestea către Pavel: Că au trimis judecătorii să fiți lăsați liberi. Acum deci ieșiți și mergeți în pace. 37 Dar Pavel a zis către ei: După ce, fără judecată, ne-au bătut în fața lumii, pe noi care suntem cetățeni romani și ne-au băgat în temniță, acum ne scot afară pe ascuns? Nu așa! Ci să vină ei înșiși să ne scoată afară. 38 Și purtătorii de vergi au spus judecătorilor aceste cuvinte. Și auzind că sunt cetățeni romani, judecătorii s-au temut. 39 Și venind, se rugau de ei și, scoțându-i afară, îi rugau să plece din cetate. 40 Iar ei, ieșind din închiisoare, s-au dus în casa Lidiei; și văzând pe frați, i-au mângâiat și au plecat.

Observăm că s-au lăsat bătăuți și chinuiți, nu paralizează și nu se răzbună, nu fac vrăji prin

apariție și dispariție, ci Dumnezeu le deschide ușa, eficient o singură dată, ca să-și arate Apostolii iubirea față de vrăjmași și că sunt preocupați cu delicatețe de gândurile și mântuirea prigonitorilor (ca nu cumva să-și facă rău), minunea (nu mulțimea excedentară a minunilor ieftine prin nălucire diavolească) are rost numai pentru pocăința și întoarcerea la credință a unor suflete și nu pentru scăparea de greutăți, căci lasă justiția omenească să-și desfășoare mersul în chip firesc și apelează la mecanismele ei, cu smerenie, nebizuindu-se pe forțarea prin minuni. Ce smerită așezare în suferință și pocăință, cu multă compătimire față de vrăjmași, la Apostoli, fiind ucenici ai Sfântului Duh cel în chip de porumbel. Ce spectacol ieftin și de prost gust, sadic la adresa bieților angajați ai securității, doar pentru a-i fi lui confortabil și a-și face faimă de făcător de minuni la magul de la Prislop! Se vede că duhurile de care se slujea la săpat, la scăpat, la dispărut și la bătut, erau sălbatice și urâtoare de oameni, în chip mai de grabă de vampiri decât de lilieci.

Iată că Părintele Arsenie Boca nu avea iubire de vrăjmași, ci pomenirea răului, ținerea de rău și amenințarea cu bătaia, nu numai prin puterile diavolești, dar și prin amenințarea directă proprie. Dar este de observat că era organizat și un adevărat sistem viclean de vizitare a sfinției sale la Drăgănescu, bine pus la punct pentru a-i susține parasinagoga.

Altădată când am fost la Părintele Arsenie nu l-am găsit, dar m-am gândit să mai stau prin curtea bisericii, poate apare de undeva. Întâmplător s-a nimerit de m-am întâlnit cu două femei care, ca și mine, îl căutau pe Părintele. Erau din partea Sibiului, una era mai tânără, iar cealaltă mai bătrână. Ne-am așezat la umbra unui copac aproape de lac și am mâncat acolo. În acest timp mi-au povestit că ele au venit de ieri și că au dormit la nenea Vasile un vecin de lângă biserică din Drăgănescu (unde a pictat Părintele Arsenie). Le-am spus că Părintele o să se supere foarte tare când va veni. Și așa a fost. Când ne-a văzut, Părintele a zis, uitându-se la cele două femei: „Ar trebui să iau o mătură și să vă bat până se rupe mătura. Ce ați căutat la nenea Vasile? Mult rău mi-a făcut omul acela” (de aceea, cei care-l căutau pe Părintele Arsenie

	<i>erau sfătuiți să spună că au venit să vadă pictura bisericii sau că doresc să dea o rugăciune la părintele Bunescu).¹²⁰² — n.n.]</i>	
Faceri de minuni	Numai când citești minunile și proorociile Părintelui Arsenie Boca îți dai seama că nu a fost Ortodox. Sunt caracterizate de spectacol irațional, centrat pe sine, fără sens duhovnicesc. Sunt atât de legendare, mincinoase, de tipul vieților „sfinților” latini, atât de prost gust, încât sunt respinse cu dispreț și dezgust nu numai de caricaturişti atei, ce le observă ridicolul, ci chiar și de categoria ucenicilor cărturari ai sfinției sale (care îl urmează pentru pe păruta înțelepciune a dascălului lor ne verificată după Sfinții Părinți și pe simțiri umilicioase proprii de falsă smerenie, nelămurite prin scrierile părinților trezvitori și printr-o experiență îndelungată de luptă lăuntrică împotriva amăgirii)	Și Părintele Arsenie Papacioc a avut parte de minuni (nu a regizat la alții), însă pătrunse de sentimentul propriei păcătoșenii și neputințe și de lauda la adresa lui Dumnezeu, Maicii Domnului și a tuturor Sfinților: <i>Dar cea mai mare multumire o am catre nemarginita bunatate a lui Dumnezeu, ca ne-a dat de am cunoscut mijlocitoare pe Maica Domnului, aparatoarea desavarsita a vinovatilor. Spre a ne schimba viata ne trebuie numai o vointa tare si o incredere mare in mila Maicii Domnului si a atotputernicului ei ajutor. in manastire mi-am aprins sufletul de bucurie, daruindu-ma rugaciunilor Maicii Domnului, apararea neajunsa a noastra a celor slabi. M-au numit paraclisier inca din primele zile. Acolo era o candela "neadormita" la Maica Domnului. Era mare criza de ulei, nu erau sosele si nu aveam ulei... Dimineata, cand deschideam usa de la Biserica si ma uitam daca mai arde candela... si cand vedeam ca arde, mergeam in genunchi de la usa de afara pana la candela, de bucurie ca nu s-a stins... nu-mi dadeau ulei si candela ardea noaptea si ziua... era lucrarea Maicii Domnului. La manastire se vine cu-n dor mare, cum se spune -o nebunie pentru Hristos, de a te rastigni pentru El, de a suferi ocară, lovirea, prigonirea infrangerii marelui dusman, orgoliul, si se pazeste si se incearca sincer spre marea nadajduitoare a mantuirii, smerita smerenie si vei simti adevarata libertate dorind sa-i iubesti cu adevarat pe toti. Adica sa primești umilinta, spinii coroanei Lui, cuiele, sulita si moartea pentru El.¹²⁰³</i>
Ucenici	Am putea spune că ucenicii sfinției sale sunt împărțiți în trei partide ce se ceartă între ele (pe a patra nu o socotim între partide, ci între visători pe marginea prăpastiei):	Ce este foarte interesant că ucenicii sfinției sale nu fac zgomot. Sobrietatea lor spune multe.

¹²⁰² *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p.221.

¹²⁰³ <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

<ul style="list-style-type: none"> - Taumaturgofili (cei ahtiați după minuni) și fani de spectacol duhovnicesc; - Intelectualiști (care îi resping pe primii și îl imaginează pe magul de la Prislop ca un intelectual rasat, izvor de trăiri și simțiri duhovnicești înalte cum n-a mai fost vreun altul, cel puțin la noi, dacă nu în toată lumea) amatori de lucruri fine și originale; - Zvonarii interesați personal pentru faimă și bani de afacerea de la Prislop. Și după cum se va arăta sunt bani grei care se câștigă de pe urma spectacolelor magice de la Prislop. - Mai sunt și o categorie, de care ne este cel mai milă, fiindcă este o înșelare gravă, răspândită, căutată, apreciată oficial și răsplătită de toată lumea cu laude și premii. Această categorie (numeric poate mică, poate mare) din clericii, călugări și, mirenii care profesază aceeași amăgire de a se ocupa de o misiune de succes în favoarea Sfintei Biserici, mai înainte de a se lămuri pe ei înșiși în dreapta credință și de a lucra pocăința personală. Aceștia au un interes personal mai subtil. Ei îl îndrăgesc și țin morțiș să fie Sfânt ca să își astupe, sau măcar să își adoarmă conștiința ce tot strigă pe vreundeva în mintea lor să se oprească: taci bre conștiință! Nu vezi că aceasta este sfințenie? Și Sfântul Ardealului a făcut așa și iată ce minuni se fac la mormântul lui! Mai ales că mesajul sfinției sale dă frâu liber la ecumenism și uniatism, foarte mult apreciate de cei ce vor misiune cu orice preț, fiindcă atrage mulțimile fără de pocăință, sub masca unei dragoste universale „duhovnicești” (dar nelămurite în adevăr). <p>Primii din categoria partidelor arsenice se îngrozesc și își pierd echilibrul, forțează și devin chiar violenți dacă îi contrazici că idolul lor a fost amăgit, imoral și mag, sau doar dacă îndrăznești numai să susții că nu a fost Sfânt sau nu a făcut minuni. Cei de a doua categorie patinează cu mintea pe lângă argumente, pierzând esența și bâlbâindu-se când le demontezi rațional ficțiunea, și le arăți erezile, sau te astupă cu autoritatea lor, abuzând (dacă sunt clerici) de „legături nedezlegate”, apostrofând la rândul lor ca pe niște</p>	<p>Ei arată că cele mai mari minuni sunt cele nevăzute, care dau echilibru sufletesc și nu se sprijină pe succesele exterioare ale credinței, fie că sunt minuni, proorocii, realizări în dragoste și/sau afaceri.</p> <p>Deci Părintele Arsenie Papacioc a fost un adevărat făcător de minuni, căci a format sufletele ucenicilor săi în Ortodoxia gândită și simțită, în porunci, dogme, credință și lucrare.</p>
---	---

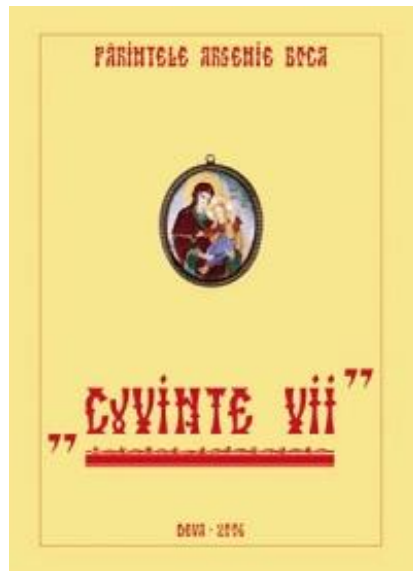
	<p>exagerați pe cei din prima categorie. Cei de a treia categorie, poate că își dau seama bine de marfa lor, dar fiind cointeresați se joacă cu argumentele ca și maestrul lor, manifestându-se când împotriva taumaturgofililor, când împotriva intelectualiștilor, după cum le dictează interesul, contextul și auditoriul ca să îl prezinte mai extraordinar pe începătorul lor de venituri.</p> <p>Ceea ce au însă toți în comun, desigur că datorită hipnozei și învățăturilor bietului înșelat, este ecumenismul și lipsa de ascultare față de Sfânta Predanie. Ei trec peste orice, uneori cu violență, ca să se simtă bine și să se dovedească ucenici înfocați și mântuiți ai celui mai mare Sfânt al tuturor timpurilor.</p> <p>Desigur că există și mulți dezinformați și amăgiți de autoritatea ucenicilor, din categoria cărora am fost o vreme și noi, studiul de față fiind o încercare de pocăință față de rătăcirea prin care am trecut și avariile generate de urmarea sfaturilor și cinstirea Părintelui Arsenie Boca, pe care încă le mai simțim în viețile noastre, rugându-L pe bunul Dumnezeu să ne ierte că am îndemnat și pe alții să urmeze calea cea strâmbă a înșelării de la Prislop-Drăgănescu și să ne vindece de gravele consecințe duhovnicești ale ei.</p> <p>Îi rugăm pe toți să nu își neglijeze mintea și să o facă stăpână peste contextul amestecat, întunecat și amăgitor de acum, prin studiul cu osârdie al Sfinților Părinți.</p> <p>Să nu ne lăsăm fraților conduși de păreriile altora, ci să căutăm în toți, toate și oricând numai adevărul în iubire:</p> <p><i>Efe 4:13 Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos. 14 Ca să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclesugul lor, spre uneltirea rătăcirii, 15 Ci ținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul - Hristos.</i></p>	
Cărți	<p>Puține, proaste, neortodoxe și pline de prețiozitate, cu copertile galbene, ca să arate că sunt pline de har, dar, în realitate ca să vădească veștejirea și deșertăciunea mesajului, ca a unei frunze purtate de vânturile reci ale toamnei.</p>	<p>Scrierile sfinției sale ca și interviurile sunt inconfundabile. Dârze, originale, în toate căutând veșnicia, monahismul și Ortodoxia, adică firea ridicată la porțile nemărginirii. Chiar și când greșea dogmatic sau canonic,</p>

Ele fiind pline de minciuni, cunoaștere mincinoasă, ignoranță, gânduri pătimase și consimțiri cu păcatul, atacă grav mintea:

34. *Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale (zic acestea despre mintea omenească, căci îngerului îi e propriu să nu-i fie necunoscut nimic din cele particulare); al treilea, în a avea gânduri pătimase; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul.*¹²⁰⁴

De aceea, înțelegem de ce Dumnezeu a îngăduit să aibă coperti așa de ofilite cărțile sfinției sale, ilustrate chiar cu hidoasele sale tablouri. Ca să ne arate că:

*Domnul ne iubește și de aceea nu ne putem teme de nimic, afară de păcat, pentru că prin păcat se pierde harul și fără harul lui Dumnezeu vrăjmașul vânează sufletul, așa cum vântul sau fumul mână o frunză uscată.*¹²⁰⁵

Restul numărului mare sunt compilații, apocrife și tot felul de basme puse în seama lui fiindcă felul în care a fost cameleon se pretează la aceasta, ca să prindă în mreajă oameni de toate gusturile. Practic este un trafic de suflete (mai grav decât cel de cadavre, fiindcă atinge veșnicia) prin afirmații, stări sufletești și lucrări contradictorii, care se bat cap în cap, dar puse cap la cap vădesc o mare și gogonată minciună.

duhul acesta de căutare cu sete, fără compromis, al adevărului apărea cu evidență. De aceea l-a și miluit Dumnezeu să se corecteze, fiindcă erorile le făcuse din neînțelegere iar nu din bizuire pe sine.

Toate îl descoperă ca fiu iubit al Adevărului. *Convorbiri duhovnicești - 2 vol. (1984-1986)*

Ne vorbește Părintele Arsenie (2004)

*Veșnicia ascunsă într-o clipă (2004)*¹²⁰⁸

Singur Ortodoxia:

Întâmpinare

*Mulțumim părintelui Arsenie Papacioc pentru aceste cuvinte de învățătură atât de necesare timpului în care trăim. Sunt cuvinte ale unui om care a fost și a răspuns: Prezent! - chemărilor vieții acesteia – și, ca duhovnic, celor ce-l caută pentru sfat și mărturisire; recomandă o prezență continuă, o trezvie. Întrebările sunt puse din dorința de a fi lămurite unele aspecte cu care se confruntă creștinii din zilele noastre; despre acestea, ne învață părintele Arsenie: "trăim zile Apostolice". Răspunsurile sunt simple, adevărate, fără tăgadă - pentru că spune și Sfântul Maxim Mărturisitorul: "a tăinui cuvântul Adevărului înseamnă a te lepăda de el". Aceste cuvinte, pe lângă mângâiere și bucurie duhovnicească, sunt îndreptar și predanie. Iulian Liță*¹²⁰⁹

¹²⁰⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122

¹²⁰⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit. p. 37.

¹²⁰⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Papacioc>, vineri, 25 septembrie 2015.

¹²⁰⁹ <<https://www.scribd.com/doc/244102289/Arsenie-Papacioc-Singur-Ortodoxia-pdf>>, luni, 28 septembrie 2015, p. 5.

Intre „Cărarea împărăției” scrisă în anii "40 la sfânta mănăstire „Brâncoveanu” Sâmbăta de Sus și pictura de la biserica din Drăgănescu lucrată în anii "70-80, opera Părintelui Arsenic se întregește prin Manuscrisul de 267 de pagini ai Sfinției Sale, fără titlu, aflat la Așezământul Monahal de la Sinaia și care cuprinde 137 de predici duminicale și la sfintele sărbători, meditații evanghelice și cuvinte duhovnicești în spirit filocalic pe care cu umilință și cu smerenie am îndrăznit a le numi pregătindu-le pentru tipar „CUVINTE VII” (Faptele Apostolilor 7.38 ed. brit.) [nu înțelegem de ce nu citează după Sfânta Scriptură Ortodoxă ci după o ediție eretică protestantă? Oare așa i-a învățat dascălul lor? – n.n.], după unica expresie biblică aliată în cuvântarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon ștefan, din ziua revelației din Sinedriu și a muceniei sale. Unele sunt cunoscute, circulând de zeci de ani în popor, nu tară mutilări, deformări, inexactități sau lipsuri. Din păcate, astfel de variante au și văzut lumina tiparului în volume și ediții care lasă mult de dorit și care nu se ridică la exigențele și nivelul unor lucrări care poartă pecetea numelui Părintelui Arsenie. De aceea am socotit de cuviință „să dăm tiparului cele ce sunt ale tiparului”, dar nu oricum, ci după manuscrisul unic, original și original, scris cu multă atenție, frumusețe și dragoste de însăși Părintele Arsenie prin grafia miniaturală a Sfinției Sale, irepetabilă și inconfundabilă.¹²⁰⁶ [a cărei urâciune unicat se vede și pe pereții așezământului din Drăgănescu:

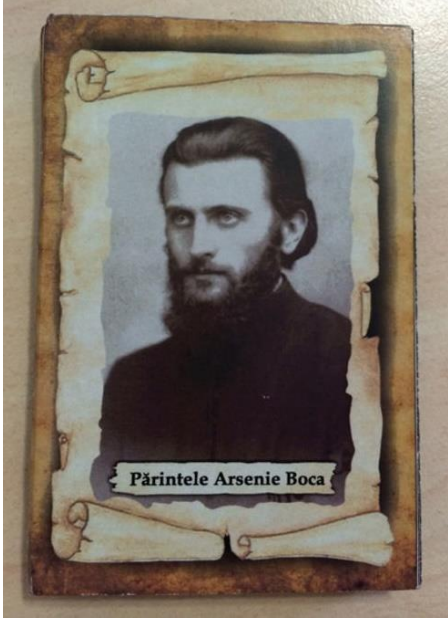
– GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel putin sase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil , cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.¹²⁰⁷

Părintele
ARSENIE
Papacioc
SINGUR ORTODOXIA

¹²⁰⁶ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 6.

¹²⁰⁷ <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.

	Oare a fost așa numai când a scris cai verzi pe pereți sau și în manuscrise, dar ucenicii îl prezintă/văd prin hipnoză ca un făt-frumos caligrafic? – n.n.]	
Relația cu mass-media	<p>Adorat sub toate aspectele. Nici o critică la adresa lui, ci numai aprecieri bune, deși în toate cele legate de Sfânta Biserică prezentările TV sunt bârfitoare. Dar și Părintele Arsenie Boca este un prilej de bârfă/critică la adresa Sfântului Sinod și al ierarhilor. Ba că aceștia nu ar umple golul din inimile credincioșilor (pe care magul de la Drăgănești l-ar umple cu vârf și îndesat), ba că nu-l canonizează mai repede pe adulatul de la Prislop, ba că profită financiar de el (lucru ca un refren repetat la aproape toate știrile). La aceasta vedem asociate statistici fabuloase despre impactul pe care îl are sfinția sa asupra maselor, lucru care ar fi dovada de necontestat că este Sfânt. Orice politician ar putea fi invidios pe el și de fapt se și folosesc astfel de oameni de sfinția sa.</p> 	<p>Chemat la televiziune/sau filmat datorită unor ucenici râvnitori (asemenea și celorlalți duhovnici mari ai țării care au supraviețuit evenimentelor din decembrie 1989) a spus cuvinte de mare folos duhovnicesc. Însă faptul că îndemna la pocăință, înfrânare și răbdare l-a făcut să fie iubit doar de cei ce caută adevărul. Lumea nu l-a înțeles și nici nu are vreun interes să-l promoveze, fiindcă dorește să-și vândă produsele fie politice însoțite de slava deșartă, fie comerciale pentru împlinirea poftelor trupului și a ochilor:</p> <p><i>I Io 2:16 Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume.</i></p> <p>Nu este firesc, așadar, pentru un ucenic al lui Hristos să i se facă reclamă pentru canonizare, ci, dimpotrivă, să fie împiedicată canonizarea lui. De aceea, aceasta este încă o dovadă că Părintele Arsenie Boca nu a fost ucenicul Mântuitorului:</p> <p><i>Ioan 14:17 Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi! :18 Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi.:19 Încă puțin timp și lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veți vedea, pentru că Eu sunt viu și voi veți fi vii.</i></p> <p><i>Ioan 15:18 Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște.:20 Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigonii; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.:21 Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.</i></p> <p><i>Ioan 17:22 Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem :23 Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.:24 Pă-</i></p>

Din toate acestea se vede că fondurile fabuloase internaționale donate pentru promovarea imaginii de Sfânt al Ardealului provin de la cei ce nu iubesc Sfânta Biserică, ci doresc dezbinarea și „ecumenizarea” Ei. Aceste fonduri sunt mai mari decât pentru a redresa țara sau a echilibra măcar politica românească (care de fapt se dorește prea mult și cu stăruință a fi destabilizată alături de Sfânta Biserică). S-a ajuns la o asemenea propaganda fide încât se face o emisiune săptămânală dedicată Părintelui Arsenie Boca.

Dar aceasta nu este de mirare, după cum ne învață chiar Mântuitorul:

Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său;

Am găsit un cuvânt foarte potrivit al unui blogger amărât de cele ce se petrec în România, în legătură cu Părintele Arsenie Boca (cum se zicea la ProTV: arsenizarea României). Specificăm că nu suntem de acord în toate cu el:

Printre sani goi si chilotei transparenti, printre horoscoape si exercitii yoga, printre can can de doi bani si voma politica, ori ca vorbim de presa scrisa, ori de televiziuni, de ceva vreme i se face loc, deja cel puțin saptamanal, cate unui articol sau emisiuni pro canonizare parintele Arsenie Boca.

De au ajuns sa vorbeasca pro pana si activistul scoaterii religiei din scoli Catalin Striblea sau ... Florian Bichir. Ultimul nu oricum, ci din postura de membru al Colegiului C.N.S.A.S. A si scos el o lucrare

rinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

Pe Domnul nostru Iisus Hristos lumea îl bârfește și atacă, așa este firesc să se petreacă cu toți cei ce Îl urmează. Ei nu au slava acestei lumi, cum o are Părintele Arsenie Boca, în schimb văd slava lui Hristos și astfel sunt mult mai fericiți și demni de urmat.

“Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii”. Cine este insa individul?

„PREOTUL STILIST” Florian BICHIR elogiaza MASONERIA ...

FLORIAN BICHIR (cel ce elogiaza MASONERIA si cel pro cipuire) propune sa-i zicem PATRIARHULUI DANIEL: “Sanctitatea Sa” ...

FLORIAN BICHIR despre mandria de a fi MASON

Vorbim despre o mass-media fundamental anti ortodoxa. Iata doar cateva exemple:

„Fauritorul de mituri – Pavel si nascocirea crestinismului” scrisa de evreul Hyam Maccoby, promovata in mass-media de limba romana

ATA FURIBUND: „Isus n-a mai iesit din adevaratul mormant. Isus nu a inviat. Se spulbera 2 000 de ani de crestinism.”.

EVREUL SIMCHA JACBOVICI ATACA DIN NOU?

Cica Biblia este contrazisa de o descoperire din sudul Israelului, despre filistenii

Cica DEZBATERE „FOREIGN POLICY”: Daca am fi protestanti, Romania ar fi mai dezvoltata. ORTODOXIA ne trage in jos ...

„FOREIGN POLICY”: „Pe un om care a trait întreaga viață în interiorul unei peșteri nu-l poți trage brutal la lumină, pentru că va orbi. În special dacă este preot ortodox”

...

Ioan Petru Culianu – „Marea problema a culturii romane: BAGAJUL EI ORTODOXIST”

Ziarul Adevarul: ORTODOXIA E VINOVATA DE CORUPTIA DIN ROMANIA

Mass-media anti ortodoxa: SFANTA IMPARTASANIE = PERICOL PENTRU SANATATE

„APA SFINTITA CONTINE MATERII FECALE, iar fiecare mililitru zeci de milioane de bacterii.” – Un nou atac furibund al mass-mediei anti crestine ...

ANTI CRESTINISM: „Gandul” si „Descopera” se straduie sa demonstreze ca Lumina Sfanta de la Ierusalim ar fi o frauda. De ce „demonstratia” lor este habauca?

Anti crestinism fara limite in revista UNICA. Cica „3 mituri despre Paste deconspirate de stiinta”

[Anti crestinismul revistei TABU nu are limite ...](#)
[Atac turbat anti crestin in mass-media. EVZ cica prezinta „CE BOLI RISTI CAND PUPI ICOANE” sau cand la Sfanta Impartasanie se foloseste aceeasi lingurita](#)
[CAMPANIE SATANISTA a ziarului ADEVARUL: “Preotii-vrăjitori care „scot dracii“ din noi. Ritualurile păgâne ale duhovnicilor României care practică exorcizarea în biserici”](#)
[PRO TV ataca “SFATURI ORTODOXE” si ne reaminteste ca PATRIARHIA vrea ca toate BLOGURILE ORTODOXE NATIONALISTE sa fie INCHISE](#)
[Un titlu plin de ura: “NU S-A REABILITAT”](#)
[UNITATE IN DIVERSITATE in mass-media: Radu Banciu \(BITV\) ataca furibund crestinismul si sustine casatoriile gay](#)
[EXEMPLU DIN INTERIOR: Cum functioneaza campaniile anti ortodoxe](#)
[PRO TV continua campania ANTI BLOGURI ORTODOXE. De Sfanta Treime: e de rau sa-ti pastrezi fecioria pana la casatorie si e de bine sa umble fetele cat mai goale](#)
[Cica studiu: Dumnezeu ar fi avut o sotie, pe Asherah ...](#)
[EVENIMENTUL ZILEI: „BISERICA din pacate, caci traim intr-o tara ORTODOXA, considera uneori MULT MAI PACATOASA varianta CONTRACEPTIVA decat recurgerea la un AVORT” ...](#)
[Fatuca cu microfon: “In vest pensionarii merg in excursii in strainatate. In Romania au ajuns sa mearga la biserica”](#)
[In seria „REALITATEA.NET” vă prezintă conspirații celebre” aflatii despre inexistenta lui IISUS HRISTOS, a NOII ORDINI MONDIALE, a EVREILOR bogati, dar si despre existenta EXTRATERESTRILOR](#)
[...](#)
[“REALITATEA TV” despre parintele ILIE LACATUSU: „pupatul oaselor sfinte poate fi o solutie pentru iesirea din criza? Da, cu conditia să fii proprietarul moastelor!”](#)
[VALENTIN STAN ataca si el ORTODOXIA: „intre a calatori spre moastele Sfintei Parascheva si a lua-o pe Route 66, aleg Route 66”](#)

[VIDEO: A inceput campania media pentru acceptarea femeilor la MANASTIREA FRASINEI?](#)

[VIDEO: ANTI CRESTINISM la Antena 3 HABAUCII zic: „Oamenii vin la biserica fiindca nu mai au incredere in ei insisi si in stat. Avalansa de pelerini este legata si de lipsa de educatie stiintifica”](#)

[Hal de argumente in EVZ impotriva predarii religiei in scoli](#)

[In EVANGHELIA LUI BARNABAS \(BARABAS\) ar scrie ca pe Golgota nu a murit Iisus Hristos, ci Iuda Iscarioteanul, iar Iisus vorbeste despre venirea profetului Mahommed ... Mass-media anti crestina zbiara de bucurie ca s-a gasit manuscrisul Video – HULA lui BENDEAC: Vanghelie si Cina cea de taina](#)

[CAZUL TANACU. Presa a turbat din nou la aflarea vestii ca trei maicute au fost eliberate. Unde au gresit ierarhii? IN APARAREA PREOTULUI Petru Corogeanu: parintii GHEORGHE CALCIU DUMITREASA si IUSTIN PARVU](#)

[Ziarul „GANDUL” continua campania impotriva EXORCISMULUI](#)

[La REALITATEA s-au descoperit vinovatii raspandirii GRIPEI PORCINE si ai refuzului vaccinarii: CRESTINII ...](#)

Iar aceasta mass-media a inceput campania pentru canonizarea parintelui Arsenie Boca. Bizar. Sau poate nu ...

*Unii frati ortodocsi se bucura zicand ca astfel se va deschide calea canonizarii Sfintilor Inchisorilor. Iluzii desarte. Diferenta fundamentala dintre parintele Arsenie Boca si restul e **Miscarea Legionara**.*

Va amintiti articolul din decembrie 2014?

[Aseara la Romania tv Pr. Conf. Univ. Dr CONSTANTIN NECULA a zis cam asa: Pana acum ELIE WIESEL s-a opus, dar deoarece s-a demonstrat ca Parintele ARSENIE BOCA n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, de la anul s-ar putea sa vorbim despre SFANTUL ARSENIE BOCA](#)

Ori Valeriu Gafencu si restul celor ucisi in puscarie sau parintele Justin Parvu si restul marilor duhovnici au fost tocmai legionari, nationalisti sau de dreapta. Iar noua ni se repeta intr-una anul acesta in mass-media ca

parintele Arsenie Boca a fost chiar anti legionar. Asa ca ...

Altfel spus, imaginea parintelui Arsenie Boca in mass-media este politic corecta.

Ce mai observam in materialele mass-media despre parintele Arsenie Boca? Folosirea extrem de rara a cuvintului ortodox dar extrem de deasa a cuvintului minune.

Ce altceva mai observam? Folosirea imaginii parintelui Arsenie Boca pentru promovarea a tot soiul de idei ecumeniste si teorii new age.

In concluzie:

Nu discutam aici despre cum a fost, ce-a scris si ce-a zis in mod real parintele, ci despre cum este prezentata imaginea sa in mass-media, ca sa incercam sa ne dumirim la ce le foloseste stapanilor mass-media aceasta campanie pro canonizare. Care stapani sunt fundamental anti ortodocsi.

E socant ce voi zice, dar ganditi va rog la rece si nu uitati, repet, vorbim de imaginea sa prezentata si nu de cum o fi fost el in realitate:

*Se va canoniza deci un preot nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, mai degraba deschis spre catolici decat prea ortodox, cu un open mind new age dincolo de granitele in care incorseteaza Ortodoxia, facator de minuni in timpul vietii si dupa, cu o figura carismatica si imbracat in alb. Adica prin canonizare se va promova fix imaginea unui **antemergator al ANTIHRISTULUI ...***

Ce-i de facut?

In primul rand cei ce-l iubesc pe parintele Arsenie Boca ar trebuie sa faca ceva. Iar a face nu inseamna de exemplu a veni cu tot soiul de explicatii la greseala parintelui de a-l picta pe ereticul Francisc de Assisi printre Sfinti in biserica Draganescu. Ca am auzit unele de nici nu stii ce sa mai crezi despre cei ce le tot vantura:

- Securistii au venit pe urma si l-au pictat ca sa-l denigreze*
- A fost pictura profetica. Iata ca acum exista un papa pe nume Francisc I*
- Francisc de Assisi a venit la Ortodoxie pe ascuns si i s-a descoperit acest lucru doar marelui parinte Arsenie Boca, nu unuia mic precum Sfantul Ignatie Briancianinov*

Adica sa spunem pe fata si curajos ce a gresit, aratam si ce-a facut bine, tragem linie si vedem ce iese.

Ba mai mult, cand ii vedem pe tot soiul de raticiti ca bat campii folosindu-se de imaginea parintelui, nu ne facem ca nu vedem, ci din contra. Iar cei ce-l iubesc trebuie sa fie in prima linie.

In rest, si-mi cer iertare pentru randurile urmatoare, Dumnezeu stie unde e parintele acum. In Rai sau iad, Sfant sau nu. Si daca l-a pus in Rai, acolo ramane, indiferent ca noi oamenii vrem sau nu. Nu noi prin canonizare il punem acolo. Asa ca decat „canonizarea” imaginii propuse de stapanii masoneriei, mai bine lipsa.

Nu stiu daca m-am facut inteles.

*Doamne ajuta!*¹²¹⁰

Nu e de mirare toată această atracție pe care o are televiziunea pentru sfinția sa. Chiar și el, în timpul vieții, dorea să se prezinte într-o formă de VIP artistic, pentru a atrage pe cât mai mulți spre sine, ca un actor, platician de mare sensibilitate poetică:

¹²¹⁰

<https://sacsv.wordpress.com/2015/05/21/de-ce-mass-media-anti-ortodoxa-cere-canonizarea-parintelui-arsenie-boca/>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Ceilalți Părinți ai Bisericii, fiind smeriți, nu au dorit și nici nu au acceptat să fie filmați artistic, ci așa, smerit, cum erau ei în realitate

Adormirea

d. 28 noiembrie 1989, Sinaia
De la „sfântul Ardealului” la secta Ardealului.

Ucenicii se ceartă între ei în interpretarea tuturor aspectelor vieții Părintelui Arsenie Boca. Din fericire informațiile care le dau ei, dincolo de interpretări, consună în a ne arăta că a fost un înșelat atât în viețuire, cât și în învățatură, atât pentru cei fără de carte, cât și pentru intelectuali, chiar dacă prin manifestări diferite. Dar parcă cel mai mult se ceartă ei în legătură cu moartea lui ce nu poate fi verificată. Totuși, și aici, cu mila lui Dumnezeu, vom putea înțelege adevărul. Însă un lucru este cert. Dacă cei care sunt uniți prin iubirea irațională și necondiționată a sfinției sale, datorită comportamentului contradictoriu al lui sale se contrazic, fiind atât de dezbinați, ce primejdios este a fi canonizat când sunt atâția oameni treji cu mintea care se vor împotrivi fiindcă iubesc Sfinții Părinți și adevărul (care au scăpat de hipnoza lui și înțeleg că acceptarea unui astfel de „sfânt” este totuna cu înghițirea unui cal troian în pântecele căruia forfotesc ostașii iadului numiți ecumenism, origenism, iconoclast, vrăjitorie, hipnoză, hinduism). Cei ce iubesc Sfânta

19 iulie 2011 (~ 97 de ani) , de Sfânta Cuvioasă Macrina, sora Sfântului Ierarh Vasile cel Mare (cu care a semănat foarte mult la asprimă viața, educarea ucenicilor și profunzimea și bărbăția gândirii) la Sfânta Mănăstire Sfânta Maria din Techirghiol. Hram tot de 15 august, data în care s-a născut Părintele Arsenie Papacioc. A fost ocrotit de Maica Domnului și a iubit-o toată viața.

Predanie vor înțelege că a accepta să fie canonicizat un astfel de om amăgit este totuna cu a te lepăda de Hristos.

Și atunci... va apărea o mare ruptură. Modul pătimăș al ucenicilor lui (care nu țin cont de nimeni și nimic, nu ascultă argumentele care le alunecă pe lângă înțelegerea minții) îi va duce să se rupă de Sfânta Biserică și să formeze o sectă, secta sfântului Ardealului, sau mai pe scurt secta Ardealului, întregind peisajul și așa fragilizat de conviețuirea istorică cu atâtea confesiuni (ce imprimă o relativizare a credinței, o atmosferă proecumenistă de dragul misiunii occidentofile), de unitism și de oastea Domnului. Ce hâd este să nu poți să le spui cu dragoste și delicatețe că nu ești de acord cu încălcarea sfintei Tradiții de către Părintele Arsenie Boca, că imediat cel cu care vorbești, fără să întrebe din dragoste de adevăr care este încălcarea, capătă o tulburare și o râvnă de apărare fără argumente, ce vrea să te astupe cu totul printr-o falsă autoritate, nefăcând altceva decât să demonstreze și prin reacția proprie că cel insuflă oamenilor cinstire către pictorul de la Drăgănescu este un duh rău, sălbatic și mincinos:

Omul care se enervează când vede împotrivirea celui de altă credință, dă dovadă de nematurizare duhovnicească, de nesiguranță în credința sa.

Sfântul Isaac Sirul ne arată că

„începutul înțelepciunii celei după Dumnezeu este liniștea și blândețea; ele sunt pecetea unui suflet mare și puternic, care gândește sănătos și este în stare să poarte slăbiciunile oamenilor”¹²¹¹

91. *Atâta adevăr se cuprinde în cunoștința fiecăruia, câtă siguranță îi dau blândețea, smerenia și dragostea.¹²¹²*

Multe basme au înconjurat moartea lui, compuse pentru a se demonstra că este un prooroc mucenic. Ucenicii cei mai autorizați, însă, arată că a murit de boală, securitatea scoțându-l din cauza bolii chiar și de sub supravegherea informativă. Ucenicii se ceartă unii cu alții ca să-l scoată martir, ori pentru vreo

Ultimele cuvinte testament ale Părintelui Arsenie, spuse către cei care vegheau la patul său de suferință: „Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel ce a făcut rana!”¹²¹⁴

Vedeți?

¹²¹¹ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

¹²¹² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILAOE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., p. 257.

¹²¹⁴ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

proorocie despre Ceaușescu identică cu a babei Vanga din Bulgaria (numai că pe ea ceaușeștii nu au omorât-o), ori pentru că a fost legionar și se temeau de renașterea Mișcării Legionare, ori pentru că era făcător de minuni care putea instiga masele la revoltă. Fabulațiile sunt multe ca în cazul morții lui Elvis Presley, Hitler sau a altor VIP-uri sau lideri politici celebri. Unii zic că a fost bătut într-o pădure fiind scos din mașină de securiști, alții că a fost torturat în chilie, având ca dovadă un câine negru, alții că l-au văzut cu urme de tortură, alții că a fost răstignit. Nu este imposibil să fi fost bătut chiar și de draci, fiindcă, de cele mai multe ori, vrăjitorii o sfârșesc așa. Diavolii își exprimă în acest fel, vizibil pentru toată lumea (cu îngăduința lui Dumnezeu, pentru a ne lămuri unde duc succesele de aici și slujirea cu puteri de către draci), cruzimea și nerăbdarea de a lua sufletele lor ca să le tortureze acolo unde se chinuiesc și ei, deoarece, pentru slava deșartă și succesul în această lume (înșelați că vor fi mari și după moarte), bieții amăgiți le-au dat drepturi asupra lor.

Felul morții Părintelui Arsenie Boca ne îndeamnă, încă odată, să ne rugăm pentru a scăpa de această popularitate bolnăvicioasă, pentru a nu i se îngreuna situația în veșnicie. Mai jos vedem cum ucenicii sfinției sale, l-au îmbrăcat, după atâta vreme, în veșmintele de ieromonah. Ce frumos îi vin, chiar și mort. Ce mare păcat că nu a făcut el însuși aceasta, de viu, pentru a i se socoti drept pocăință. Iar dacă a fost dorința sfinției sale de a fi îmbrăcat așa dinainte de moarte și aceasta este o pocăință, mai mică, dar fără a a-și asuma și răbda consecințele prigoanei acestui gest de când era încă viu, ca să fie pocăință deplină. Rămâne de aflat, la judecata de apoi (dacă și noi vom avea pocăință să fim vrednici a afla tainele lui Dumnezeu și ale oamenilor), dacă în inimă a avut străpungere și părere de rău pentru tot ce a făcut, ca să-i fie o pocăință mântuitoare, iar nu una din slava deșartă de la moarte, și, astfel, să fi picat cu capul în jos spre veșnicie, pecetluindu-și felul de a fi din viață prin faima și frumusețea unor haine nemeritate.

Dragoste bună și frumoasă, suferință și iubire de vrăjmași.

Cu adevărat un testament Ortodox.

Nu iubire de sine în locul lui Hristos, proorociei, minuni și minciuni – un testament păgân.

Luc 8:11 Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.

Luc 8:12 Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască.

Luc 8:13 Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă.

Luc 8:14 Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc.

Luc 8:15 Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare.

Spre deosebire de Părintele Arsenie Boca, Părintele Arsenie Papacioc nu a umblat cu grijile, cu bogăția și cu plăcerile vieții (nici cu cele senzuale, trupești, nici cu cele sufletești prin admirația de sine și slavă deșartă), deci nu s-a înăbușit ci a rodit întru multă răbdare cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă l-a păstrat și a luptat să-și curețe inima, pentru a deveni bună.

Astfel că a rămas vertical până la moarte, dar și mai apoi.

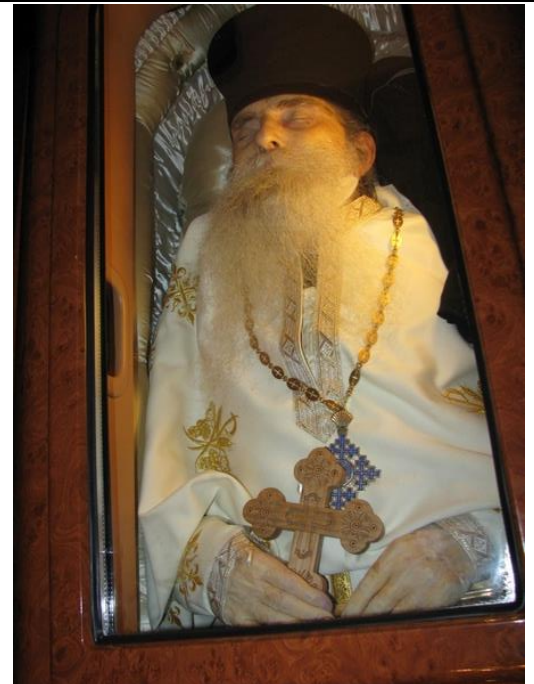
Prislop, 4 Decembrie 1989. Înarmătarea Părintelui Arsenie Boca (29 septembrie 1910, Vata de Sus, Hunedoara - 28 noiembrie 1989, Sinaia).
Fotografie realizată de dl. Bratu și dezvoltată de către Pr. conf. dr. Irimia Marga de la Sibiu, care a daruit-o cercetătorului Florin Dăbuț. Sursa: www.arsenie.ro

Prislop, 4 Decembrie 1989. Înarmătarea Părintelui Arsenie Boca (29 septembrie 1910, Vata de Sus, Hunedoara - 28 noiembrie 1989, Sinaia).
Fotografie realizată de dl. Bratu și dezvoltată de către Pr. conf. dr. Irimia Marga de la Sibiu, care a daruit-o cercetătorului Florin Dăbuț. Sursa: www.arsenie.ro

A lui Avva Marcu

1. *Lepădând durerea și necinstirea, nu te făgădui să te pocăiești prin alte fapte bune, că slavă deșartă este, iar nedurerea are fire a sluji păcatului și prin cele de-a dreapta. Dacă cineva va cădea în vreun păcat, și nu se va întrista după măsura greșalei, cu lesnire iarăși întru aceleași mreje va cădea.*¹²¹³

Faceri de minuni după moarte

Sunt foarte multe minuni făcute de Părintele Arsenie Boca. Cum spun unii Ortodocși necăjiți de scandalul arsenic, mai multe decât în tot Vechiul Testament și Noul Testament și în toate viețile sfinților. Dar nu numai atât că sunt mai multe, (cum nici nu dorește Dumnezeu să fie, deoarece El nu silește prin minuni, ci convinge prin Adevăr), dar acele minuni sunt cu totul diferite de cele Ortodoxe. Sunt centrate pe persoana Părintelui Arsenie Boca și pe mormântul lui (numit îngrozitor de antihristic ca fiind „Sfântul Mormânt”). Ele rezolvă toate problemele, dar nu convertesc mințile spre schimbare (singura care poate aduce viața veșnică fericită).

La mormântul Părintelui Arsenie Papacioc este o liniște sobră. Se petrec și acolo minuni, nu multe, dar Ortodoxe, și, de aceea, nu le face nimeni reclamă. Oamenii se duc, dar nu chemați de televiziune și companiile de transport (care în cazul Părintelui Arsenie Boca vindeau bilete de pelerinaj prin alimentare), pentru a profita de pe urma lor. Ei sunt chemați cu adevărat de harul cel nevăzut al Sfântului Duh, ca să învețe și ei, că, pentru a se mântui, nu este o altă cale decât:

Singur Ortodoxia

¹²¹³ Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Everghetinosul*, Vol. 1, Ed. Cartea Ortodoxă și Egumenița, s.l., 2007, p. 33.

Într-un cuvânt: sunt minuni lumești nu Dumnezeuști. Nu schimbă sufletul ci buzunarele sau trupul.

Iată o minune celebră a Părintelui Arsenie Boca, pe lângă nenumăratele lacrimi și apariții în tot felul de locuri nepotrivite. Este o minune cu „fantomă de la operă”, foarte asemănătoare cu aparițiile hidoase și trase de păr ale falsului mântuitor, ale falsei maici a domnului, și alte apariții demonice de care fac atâta caz ereticii din catolicism, monofizism și protestantism¹²¹⁵:

Iată celebra fantomă de la Prislop:

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricărui argumente și dovezi. Ne

¹²¹⁵ Vezi mai pe larg: <http://www.catacombeleortodoxiei.ro/index.php/cronicaexterna/133-arhiva-revistei/cuprins/347-cronica-externa-nr-37>>, duminică, 11 octombrie 2015.

întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire, sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. În cartea Mărturii din Țara F..., pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.¹²¹⁶

Dar și efectele optice ale obiectivelor fotografice sunt răstălmăcite ca minuni:

Iată apariția pe cerul Norvegiei, înainte de vizita lui Obama (este oare și el Sfânt ca Părintele Arsenie Boca?):

¹²¹⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

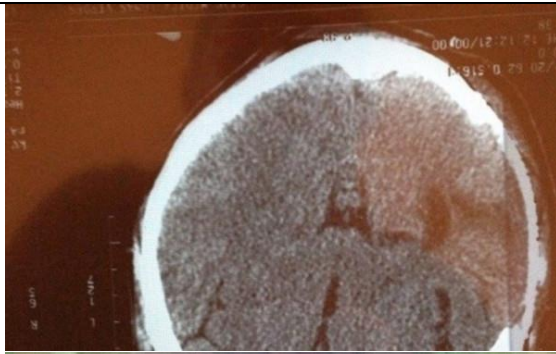
Apariția „maicii domnului” ce s-a făcut profeților auto-proclamați din catolicism, Joe Coleman și Keith Henderson, din Knock, Irlanda:

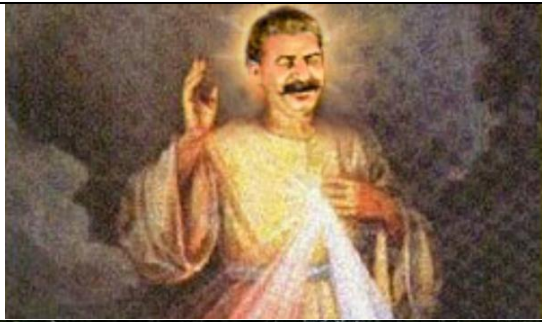
Diavolul apărând ca o anti-maică a domnului, ca să îi convingă pe coștii monofiziți, că și ei sunt iubiți de Dumnezeu și se vor mântui:

Nici protestanții nu sunt scutiți de apariții ale lui antihrist prin tomografii, sau pe scânduri, ca să creadă că sunt bine, sunt cu Dumnezeu și lumea trebuie să vină la ei, nemaivând nevoie să caute adevărul:

Aceste apariții de tip kitsch seamăna cu pictura religioasă nelămurită și necredincioasă (din care face parte și cea de la Drăgănescu, în care sunt reprezentate fantome în loc de Sfinți Îngeri) arătând că sunt date de aceleași duhuri ce i-au păcălit vederea Părintelui Arsenie Boca, înșelându-l că este un ales, dar nu seamăna deloc cu Sfintele Icoane și descoperirilor duhovnicești neamăgitoare ale Sfinților Părinți.

Iată adevărata lor identitate și proveniență, după Sfinții Părinți: sunt proiecții demonice

2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.

Cum sunt făcute aceste false minuni? Prin lucrarea diavolilor sau a oamenilor, insuflați de diavol?

Unii zic (din partea celor ce nu cred în existența lumii nevăzute) că ar fi trucaje fotografice:

CUM SĂ FACI UN SPIRIT ÎN PHOTOSHOP:

- 1. CAUTĂ O POZĂ POTRIVITĂ**
- 2. FILTER + RENDER + LIGHTNING EFFECTS + OMNI**
- 3. EVENTUAL PUȚIN FILTER + BLUR + GAUSSIAN BLUR**
- 4. POSTEAZĂ REZULTATUL PE NET**
- 5. APARE POZĂ LA ȘTIRI ȘI ENORIAȘII DISCUTĂ SERIOS PE MARGINEA SUBIECTULUI**

Pentru cei ce vor să reproducă experimentul, vă redăm instrucțiunile din fotografia de mai sus, dar cu caractere lizibile.

CUM SĂ FACI UN SPIRIT ÎN PHOTOSHOP:

- 1. CAUTĂ O POZĂ POTRIVITĂ**
- 2. FILTER + RENDER + LIGHTNING EFFECTS + ONNI**
- 3. EVENTUAL PUTIN FILTER + BLUR + GAUSSIAN BLUR**
- 4. POSTEAZĂ REZULTATUL PE NET**
- 5. APARE POZA LA ȘTIRI ȘI ENORIAȘII DISCUTĂ SERIOS PE MARGINEA SUBIECTULUI**

Nu vă recomandăm, totuși, să faceți aceasta, deoarece orice minciună este o împreună lucrare cu tatăl minciunii (*Ioan 8:44 Voi din în-suși diavolul sunteți, și poftele tatălui vostru voiți sa faceți. Acela ucigător de oameni a fost din început, și întru adevăr n'a sfătuit, că nu este adevăr întru dânsul când grăește minciună dintru ale sale grăește; că mincinos este, și tatăl ei*) și îi veți da drepturi să vă ocupe mintea și chiar să vă ducă la pierderea mântuirii, mai ales dacă vor fi oameni ce vor crede aceasta și vor fi înșelați să primească și ereziile propovăduite de cel căruia i se construiește astfel imaginea falsă de Sfânt.

Alții au observat calitatea proastă a acestui trucaj, prin prezența unei genți de mână neagră, în fața „spiritului”, nepotrivită cu un duh, și sunt nedumeriți de ce nu a fost și ea convertită prin trucaj. Lăsând la o parte că poate fi o neatenție a măsluitorului, ar putea fi totuși o vedenie... fotogenică (prin manipula-rea luminii create, sau după cum o numește fotografii întâmplării energie radiantă, deoarece lumina/energia necreată nu poate fi surprinsă de nici un aparat optic, fiind o lumină mai presus de simțuri, deci și de vedere, o lumină nevăzută):

FOTO: "energie radianta" a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

Posted in Arsenie Boca by saccsiv on mai 28, 2014

Iata ce putem citi in articolul Minune la mormantul lui Arsenie Boca. S-a aratat spiritul sfântului – FOTO incredibile:

„Aflata la pelerinaj la mormantul lui Arsenie Boca, o credincioasa decis sa faca unele fotografii in zona in care se rugau oamenii.

Femeia nu s-a gandit nicio secunda ca, pe imagini, va apareea si o forma de energie radianta ce pare a fi spiritul unui sfant.

Cand a ajuns acasa si s-a uitat la poze, femeia a fost uluita de ceea ce vedea! Astfel, in cele trei poze facute la mormantul parintelui Arsenie Boca apare o fiinta care straluceste intr-o lumina orbitoare, ce pare a fi capabila de o forta vindecatoare.

Femeia le-a aratat tuturor cunoscutilor pozele, considerand ca in imagini apare un spirit foarte puternic, ce s-a intrupat pentru ajutorarea oamenilor.”

[vă rugăm să observați, ca de obicei la cei entuziasmați de falsele minuni, limbajul ce descoperă o mentalitate new-age și o necunoaștere a Ortodoxiei, deci o mare nelămurire în credință, terenul de lucru al diavolului prin care poate însămânța falsele minuni și adorarea celor în jurul cărora se fac ele – n.n.]

Comentariu saccsiv:

Articolul e din 27 Mai, 13:21 si stirea a aparut mai apoi si pe alte site-uri ale mass-media.

Nu mi-a placut folosirea termenului energie radianta cand vorbim despre un Sfant, asa ca am cautat sursa si am gasit un articol din 24 Mai 2014, ora 08:50, Spiritul lui Arsenie Boca, printre credincioși?! GALERIE FOTO, unde sunt trei fotografii.

Va invit sa le analizam pe primele doua.

E limpede ca cei din jur n-o vad ca pe o aparitie de lumina sau n-o vad deloc.

Foto 1: Mariti-o cat puteti de mult. Observati va rog ca aparitia are ceva in fata, de la abdomen in jos, ceva ce seamana cu o geanta in care pare a cauta ceva. Geanta nu e luminoasa si ca atare putem presupune ca cei din jur ar fi putut-o vedea. Si ar fi sarit

categoric in ochi o geanta ce pare a pluti asa prin aer.

*Foto 2: Si aici se vede geanta, dar mare parte din ea e mascata de femeia aplecata.
[în plus pare că ar citi un ziar – n.n.]*

In concluzie:

Eu nu sunt specialist din fotografii, dar cred ca sunt doua ipoteze:

– *Un trucaj voit. Dar atunci de ce cel ce l-a facut n-a albit si geanta? [e posibil din neatenție și mila lui Dumnezeu ca să observăm noi falsul – n.n.]*

– *Nu cred e un trucaj voit, ci chiar era o persoana acolo, foarte probabil o femeie cu o geanta, evident neremarcata de cei din jur si nici de cel ce a fotografiat, dar care dintr-*

un motiv sau altul a aparut mai apoi pe camera ca fiind o aparitie luminoasa.
[aceasta este imposibil din punct de vedere fotografic. Cum să fie o pată albă luminoasă tocmai cu un contur așa de bine definit și la toate trei la fel... aceasta ar fi o „minune tehnică” mult mai mare ca trucajul, care ne învață pe toți să nu ne înfierbântăm după senzațional ci să urmăm calea ștersă și nebăgată în seamă de lume a pocăinței în Hristos – n.n.] ¹²¹⁷
Și a treia poză arată că apariția ar citi un ziar. Din păcate fotografia este așa de flu, încât nu putem desluși titlul publicației:

¹²¹⁷ <<https://sacsv.wordpress.com/2014/05/28/foto-energie-radianta-a-parintelui-arsenie-boca-la-mormantul-sau/>>, duminică, 11 octombrie 2015.

Sunt firești astfel de reacții ale rațiunii care observă și dă sens logic la toate, chiar și la necredincioși, căci firea omenească este făcută să înseteze după adevăr, iar exagerarea îi aprinde toate sirenele de alarmă. Cu toate acestea, este un lucru mai puțin cunoscut de cei mulți, că diavolul își face apariția, prin modificări ale aerului și luminii, deci pentru el nu este imposibil un astfel de trucaj pentru a ne bațjocori că alergăm cu limba scoasă după minuni, ratând veșnicia.

El având o rațiune pervertită de ură (dar fără să aibă o atenție distrasă de la amănuntele uciderii sufletești, cum ar fi putut greși un om pătinaș), precis a știut defectele trucajului

său, însă nu a avut îngăduință de la Dumnezeu să facă o înscenare perfectă, fiindcă deși noi nu suntem smeriți ca să cunoaștem toate prin Sfântul Duh, avem lăsată chibzuința. Aceasta este zidită de Dumnezeu și hrănită de Pronia Lui cu rațiuni înțeleghătoare, ca măcar pe partea rațională, dacă nu este întunecată de patima simțirii sau a prejudecății, să putem să ne apărăm de înșelătorie. Cei care se lasă escrocați sunt ei înșiși vinovați de aceasta prin dorirea acestei lumi mai mult decât a veșniciei, care îi întunecă să nu mai sesizeze amăgirea evidentă.

Iată un exemplu de acest fel, de la Sfinții Părinți:

Îngerul închipuit, plin de bucurie, îi spune monahului Spiridon:

- *Privește într-acolo, avva!*

Monahul, buimăcit de oboseală, s-a întors către apus și a văzut un disc imens plin de lumină roșie ca focul, în mijlocul căruia i se părea că se află Stăpânul Hristos purtând odăjdii arhieresti și stând pe un tron, înconjurat de îngeri. După aceea vedea cum vin în valuri îngerii, împărțiți în legiuni. Atunci a început să observe că erau acolo legiuni de îngeri, apostoli, sfinți, ierarhi și oameni drepti, exact cum erau înfățișați în icoana tuturor sfinților.

[...]

Dintre ierarhi, în frunte părea că vine Sfântul Spiridon; atunci, îngerul închipuit i-a spus monahului Spiridon:

- *Ce stai ca prostul și te uiți așa curios? Nu-L vezi pe Stăpânul Hristos care te așteaptă? Du-te repede să I te închini!*

Monahul Spiridon, ispitit de capriciul mândriei, s-a umflat ca un păun și a înaintat puțin, dar încet - încet a început să șovăie, ca și când ceva din interiorul lui i-ar fi spus: „Nu te duce mai departe!“ Ce să fi fost oare? Să fi fost glasul conștiinței sau îngerul său păzitor?

La un moment-dat, părintele Spiridon s-a uitat cu atenție la Sfântul Spiridon care venea în frunte și a observat că pe cap purta un fes mare, a cărui lungime atingea un metru. Pentru Sfântul Spiridon, protectorul lui fiindcă îi purta numele, avea multă evlavie și respect și deoarece pictorii îl înfățișau în icoane cu fes foarte mic, altfel decât îl vedea el acum, părintele Spiridon a rămas surprins și

făcându-și semnul Crucii a zis cu glas tare: „Doamne miluiește, Sfântul Spiridon să aibă fes așa de mare, foarte ciudat lucru!“

Îndată ce și-a făcut semnul Crucii, toate nă-lucirile au pierit și înșelătoriile Satanei s-au făcut nevăzute, însă monahul a văzut că se afla pe marginea prăpastiei. Din fericire, un picior îi era afundat în zăpadă și celălalt, care era ridicat pentru a înainta, se găsea în gol, adică nu avea unde să și-l pună, întrucât dacă ar fi făcut încă o jumătate de pas, ar fi căzut în prăpastia adâncă de mai bine de o mie de metri. Lui Dumnezeu însă i-a fost milă de el, căci în loc să cadă în față, a căzut pe spate și de frica și groaza prin care a trecut a stat leșinat mai mult de trei ore, după care și-a revenit, pentru că ziua era frumoasă și soarele l-a încălzit.¹²¹⁸

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi fost măcar ca acest părinte Spiridon. Să fi avut evlavie la Sfinți și să fi cunoscut canoanele Ortodoxe ale pictării Sfintelor Icoane, ca (măcar dacă partea contemplativă i-a fost întunecată de dorirea arătărilor și de umflarea de sine) să fi sesizat (măcar prin chibzuința însoțită de o adevărată cultură duhovnicească – nu cea de la Belle Arte) că vedeniile primite aveau amănunte nepotrivite cu evlavia adevărată și cu realitatea teologică a sfinților. Așa (măcar căzut pe spate) să nu fi căzut în prăpastia mai adâncă de o mie de metri, a rătăcirii de la dreapta credință timp de 79 de ani, prelungită, poate, și în veșnicie. De care să ne ferească Dumnezeu pe toți și pe sfinția sa, în vecii vecilor! Amin!

Nu știm dacă trucajele de mai sus provin de la un om condus de un duh rău din patima de a-l canoniza cu orice chip pe Părintelui Arsenie Boca, lucru dorit și de sfinția sa cât a trăit, prin acceptarea vederilor înșelătoare, sau sunt chiar vedenii diavolești care sunt menite de a batjocorii și dezbina Sfânta Biserică Ortodoxă, sau chiar de a o ispiti să se lepede de Sfinții Părinți de dragul evidențelor minci-noase din simțire (senzațional). Cert este că nu trebuie să le primim, ci să ne întoarcem la pocăința prin adevărul ținut în iubire.

¹²¹⁸ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 119-120.

Dar cum pe lângă „zvoneri” sunt și „răspândaci”, așa și pe lângă fabricanții de minciuni sunt și distribuitori comerciali.

Tuturor acestor false minuni li se face multă reclamă de către îndoielnica mass-medie, căutătoare de senzațional și propovăduitoare a ecumenismului (care fuge de adevăratele minuni ale pocăinței întru adevăr) dar nu așa de intens, la nivelul de top number 1, ca Părintelui Arsenie Boca.

De ce oare?

[http://adevarul.ro/locale/craiova/\[\chipul-iisus-hristos-aparut-gratarul-fata-barului\]-vinerea-mare--7_535fc54a0d133766a833bcc0/2_535fc55\[\d0d133766a833bd1b.html#photo-head](http://adevarul.ro/locale/craiova/[\chipul-iisus-hristos-aparut-gratarul-fata-barului]-vinerea-mare--7_535fc54a0d133766a833bcc0/2_535fc55[\d0d133766a833bd1b.html#photo-head)

[http://stirileprotv.ro/stiri/bizar/\[\chipul-lui-iisus-hristos-aparut-intr-o-tomografie\]-ce-s-a-intamplat-cu-femeia-careia-i-s-a-intamplat-minunea.html](http://stirileprotv.ro/stiri/bizar/[\chipul-lui-iisus-hristos-aparut-intr-o-tomografie]-ce-s-a-intamplat-cu-femeia-careia-i-s-a-intamplat-minunea.html)

Dupa ce localnicii unui sat din Vaslui au povestit ca un tablou care il infatiseaza pe Arsenie Boca ar fi lacrimat zece zile, de aceasta data, o femeie din Bucuresti sustine ca i s-a aratat chipul Sfantului Ardealului in podeaua casei.

Vestea s-a raspandit repede si, potrivit proprietarilor, vor si altii sa se convinga.

Oamenii locuiesc in zona centrala a Capitalei. Ei sustin ca de marti li s-a aratat chipul parintelui Arsenie Boca in ciment, pe holul imobilului. Cea care a vazut prima este femeia, intoarsa de o zi dintr-un pelerinaj la manastirea Prislop, unde se afla si mormantul celui considerat unul dintre cei mai mari duhovnici ai secolului XX.

Carmen Radu, proprietara casei: "M-am mai uitat o data. M-am ridicat in picioare, m-am dus in stanga, in dreapta, am facut poze si atunci am vazut fotografia. Am inceput sa anunt familia... Ei probabil spuneau ca am luat-o razna."

Incredintata ca sta in fata unei minuni, desi nu intelege de ce a fost aleasa tocmai ea, femeia se roaga si se inchina, alaturi de toti ai ei.

Alina Iancu, fiica femeii: "Cred in Dumnezeu si ce ni s-a intamplat noua este un miracol de la Dumnezeu. Cand m-am apropiat si am vazut aceasta minunata

pictura, pot sa zic, m-am inchinat si am zis 'aliluia'... A vindecat oamenii de cancer, a facut mutii sa vorbeasca..."

Este si motivul pentru care unii vecini au venit intr-un suflet sa vada ce se petrece. "Am auzit si am venit cu baiatul ca sa mi-l vindece Dumnezeu, ca are epilepsie este un miracol... Nu apare la orisicine", spune o femeie.

Alti credinciosi si-au lasat hainele, dar si alte obiecte personale pe podea.

Carmen Radu: "Mi-au lasat aceste haine la sfintit. Mi-au spus: 'nu mi le iei de acolo'. Si sa vina seara ca sa dea cu ele pe baiat, pe sot. Au mai venit altii cu niste haine, cu flori, lumanari. Ce vedeti aici sunt aduse de oameni."

Deocamdata, reprezentantii Patriarhiei nu au avut nicio reactie. [sublinierea noastră – n.n.]¹²¹⁹

CANONUL 73

Crucea cea făcătoare de viață arătându-se nouă mântuire, trebuie să punem toată silința, spre a da cinstea ce cuviincioasă aceea prin care ne-am mântuit din greșeala cea veche. Drept aceea și cu gândul, și cu cuvântul, și cu simțirea dându-i ei închinăciune, închipuirile Crucii cele ce se fac de oarecare pe fața pământului, a se șterge cu tot chipul poruncim, ca nu cu călcarea celor ce umblă, semnul biruinței noastre, să se ocărăscă. Deci, de acum înainte cei ce fac chipul Crucii pe fața pământului, poruncim să se afurisească.

TÂLCUIRE

Hotărăște canonul acesta ca să ne sârguim cu tot chipul a da cuviincioasa cinste Sfintei Crucii, prin care ne-am mântuit, și din robia păcatului ne-am slobozit, și cu gândul aducându-ne aminte adică, de câte bunătăți printr-înșă ne-am norocit; și cu cuvântul, povestind acestea și la alții, și mulțumind lui Hristos celui ce s-a răstignit pe

220 PIDALION

ea. Și cu simțire, sărutând-o, cinstind-o, ori unde o vom vedea. Și fiindcă unii, mai proști, însemnează pretutindeni închipuirea cinstitei

¹²¹⁹ <<http://stirileprotv.ro/stiri/social/doi-soti-din-capitala-sustin-ca-li-s-a-aratat-chipul-lui-arsenie-boca-in-podeaua-casei-unde-au-fost-cu-o-zi-inainte.html>>, duminică, 11 octombrie 2015.

*Cruci, până și pe fața pământului, poate pentru evlavie, pentru aceasta poruncește sinodul, oriunde s-ar afla semnul Sfintei Cruci, jos închipuit, să se șteargă, și să se strice, pentru a nu se călca, și a nu se necinști de cei ce umblă, semnul cel biruitor al mântuirii noastre. și cei ce de acum înainte ar face semnul Sfintei Cruci pe locul unde s-ar călca în picioare, să se aforisească.*¹²²⁰

Emisiunea "Romania te iubesc" a prezentat pe larg fenomenul Arsenie Boca, iar emisiunea a condus detasat in randul telespectatorilor cu o audienta si cota de piata duble fata de urmatorul post clasat.

¹²²¹

Emisiunea care le arata romanilor fata nevazuta a tarii lor, cum se iau deciziile dincolo de usile inchise, cum afecteaza acestea viata tuturor, dar care a si reusit sa schimbe legi importante in Romania, da startul sezonului cu numarul opt, duminica, 27 septembrie, ora 18:00.

Pentru noul sezon, echipa Romania, te iubesc!, formata din Cristian Leonte, Alex Dima, Rares Nastase, Cosmin Savu, Anca Nastasi si Paula Herlo, a pregatit o serie de anchete si reportaje in care sunt vizate marile probleme, fraude, furturi si devalizari din sistemele care ne afecteaza pe toti: sanatate, invatamant, administratie si industrie.

In prima editie Alex Dima, corespondent special Stirile PRO TV, a umarit indeaproape fenomenul Arsenie Boca: "Asistam la o adevarata arsenizare a Romaniei. Peste 90% dintre romani au auzit de Arsenie Boca, iar mai bine de 30% vor canonizarea lui. La Prislop, locul in care este inmormantat parintele Arsenie, ajung in fiecare zi 3-4 mii de oameni. De 1 mai au fost acolo peste 100.000 de romani. Este cel mai mare pelerinaj din ortodoxia vremurilor noastre."

"In mass-media apar tot felul de intamplari: tablourile parintelui plang, iar chipul sau apare pe pereti sau pardoseli. Exista o adevarata industrie cu obiecte kitsch, made in China, care il au in centru pe Arsenie

¹²²⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 219-220.

¹²²¹ <http://stirileprotv.ro/stiri/social/biserica-a-inceput-demersurile-pentru-canonizarea-lui-arsenie-boca-vom-face-distinctie-intre-evlavie-si-superstitie.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

Boca. Apar zeci de carti cu viata parintelui, care sunt retiparite imediat in tipografii fantoma si scoase pe piata. Multi dintre cei care ajung la Prislop nu stiu cine a fost Arsenie Boca.”, a adaugat Alex.¹²²²

Prin mulțimea și calitatea lor îndoielnică (am spune că sunt batjocuri cuplate ale dracilor cu posturile de televiziune, o femeie de la țară, dar cu duhul echilibrat al Ortodoxului, se întreba „care Sfânt apare în baie sau pe pardoseala blocului?”, adăugăm noi, asemenea starurilor de la Hollywood ce își imprimă tălpile pe ciment, dar, parcă mai cu bun simț, că măcar nu-și imprimă fața, ca să nu le fie călcată de picioarele altora) minunile Părintelui Arsenie Boca se aseamănă cu minunile făcute de Babaji și Mahomed, de fapt de aceleași duhuri care l-au slujit pe Părintele Arsenie Boca când era în viață. Și acesta este un semn că, din păcate, nu s-a pocăit. Este o părăsire a lui Dumnezeu ca sfinția sa să primească ce a dorit toată viața, adică slava acestei lumi, și o poartă de lucrare diavolească la care preacuvioșia sa a dat drepturi, spre pregătirea românilor de a primi duhul făcător de minuni al lui antihrist. Duhurile ar fi legate să nu mai facă minuni acolo, dacă trupul Părintelui Arsenie Boca ar fi fost sfințit prin pocăință. Sau, dacă pocăința ar fi fost și mai mare, minunile de acolo ar fi fost de tip Ortodox, îndemnând la pocăință și răbdare a necazurilor, la năzuirea unei alte vieți, veșnice și statornice în iubire. De aceeași natură este și zgomotul ce se face în legătură cu rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca.

S-au făcut multe tentative de dezgropare a sfinției sale și când au văzut ucenicii ce oase îngrozitoare, negre (ca de om dat anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice), au zvonit legenda că Părintele Arsenie Boca nu a vrut să fie dezgropat, ba au introdus pe scena publică și tentative de dezgropare comandată prin vise, ca să fie forțată opinia publică să primească ideea unei betonări a mormântului (ca să nu se mai descopere în veac pecetea diavolească de pe trupul sfinției sale). Sigur că ucenicii declară sub jurământ că au simțit ușurare la ridicare sicriului (deși alții mai chibzuiți declară că nu a fost așa), că au văzut

¹²²² <http://www.protv.ro/stiri/din-27-septembrie-anchetele-si-reportajele-marca-romania-te-iubesc-se-intorc-intr-un-nou-sezon.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

Sfinte Moaște, ba se ia ca mărturie și un cuvânt spus, chipurile, de Părintele Iustin Pârvu (adus la cunoștința publicului după ce a murit, ca să nu mai poată fi probat), ca să se demonstreze aceasta.

Martorii oculari necointeresați, însă, dezvăluie adevărul: erau oase negre.

Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembelizării, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analizii de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează.

Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce. Mormântul lui A. Boca e mai vizitat de români decât Mormântul Mântuitorului de la Ierusalim. Cărțile și fotografiile cu chipul lui au ajuns pentru români mai importante decât scrierile Sf. Părinți, o afacere profitabilă pentru mulți speculanți. În toate orașele țării găsești afișe cu excursii la Prislop, o afacere „pe cinste”. Toți vor să aibă poze cu Boca în casele lor, dacă se poate de alea care plâng. Biserica trebuie să ia o atitudine, pentru că deja cred că s-a ajuns la nebunie sau chiar îndrăcire. Din filmulețul de pe internet intitulat: Mi-e tare dor de tine, părinte Arsenie Boca, minutul 6, aflăm că în anul 2008, în miez de noapte, la lumina lumânărilor, a fost deschis mormântul lui A. Boca, fiind plin cu apă; au scos cu gălețile apa din mormânt, au pus-o în butoaie și au băut-o - cum se laudă acolo pr. Petru Vamvulescu. Prin astfel de laude, ucenicii lui Boca care se cred vajnici apărători ai ortodoxiei și promovatori de sfinți, de fapt fac de râs ortodoxia și dau apă la moară lui Remus Cernea. Aceiași ucenici ne spun că A. Boca a lăsat testament să nu fie deshumat. Întreb de ce l-au deshumat și încă de două ori după 1990? Unde sunt fotografiile de la deshumarea din 2008? Probabil după ce l-au deshumat în 1990, au început a răspândi zvonul cu testamentul spre a nu se afla cum se aflau oasele lui. Din gura unui*

ieromonah, am auzit ca, în 2008, oasele erau negre ca pământul (asta rămâne de verificat când apar fotografiile). [notă: dacă nu vor fi „fermecate” pe Adobe photoshop – n.n.]

Despre vindecările de la mormântul lui A. Boca eu cred că sunt doar momeli ale diavolului spre a atrage poporul spre învățătura neortodoxă a lui, primind astfel credibilitate. în cartea Pr. A. Boca, Mărturia părintelui Pantelimon, pag. 77: „La sfârșit de noiembrie, 28, se petrec lucruri ciudate și minunate. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii, câteodată o lumină alb aurie te însoțește până ia Peștera Sf. Ioan de la Prisolop. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sf. Ioan arată că sfințenia adevărată este la Sf. Ioan, nu la mormântul lui Boca, dar orbii nu văd. În SUA, scientologii, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim”

Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt disperați după un trai bun. Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca. O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogați - Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămăligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineață au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul.

Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce nu au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i

mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spuneau: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „Înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască. Cred absolut necesar ca ierarhii BOR să ia o atitudine cu privire la acest fenomen, iar cărțile care au alimentat această rătăcire trebuie scoase din pangarele bisericilor și mănăstirilor. [...] Vom răspunde în fața lui Dumnezeu pentru hrana spirituală cu care hrănim sau permitem să se hrănească poporul. Creștinilor le spun: Căutați-vă mântuirea, nu minuni, icoane care plâng etc. în lumea catolică sunt o mulțime de statuete sau icoane care plâng, unele chiar cu sânge, și aceasta nu-i întoarce la dreapta credință. Unele sunt falsuri ale comercianților și iubitorilor de publicitate, iar altele sunt lucrări drăcești. Avem recent și la noi cazul călugărului Onufrie Căruntu, posesor al unei icoane a Sf. Efrem, despre care spunea că izvorăște mir, după care a ajuns cu tot cu icoană la biserica secretă, lepădându-se de Biserica lui Dumnezeu și atrăgând iubitori de senzație după el. „Iudeii caută semne, iar păgânii vor minuni; noi, creștinii,

avem pe Hristos Cel Răstignit”, cum zice Sf. Ap. Pavel. Sfinții Părinți ne învață că e mai bine să nu primim o minune, arătare cerească decât să ne rătăcim. Biserica are astăzi toată învățătura necesară pentru mântuire și dacă ești creștin adevărat nu ai nevoie de minuni ca să te spovedești, să te împărtășești, să mergi Duminică la Biserică și să trăiești creștinește. Dacă le faci pe astea, ai totul pentru mântuire. Acum vreo doi ani, s-a anunțat la știri că în Vrancea pe un copac a apărut icoana Mântuitorului nepictată de mână omenească. Tot așa au început a curge acolo creștini din toate colțurile țării la pupat copacul, la fel cum am văzut și în București, pupau asfaltul unde, chipurile, apăruse chipul sfântului Ardealului. După o săptămână, proprietarul terenului la marginea căruia se afla copacul a recunoscut că el a pictat acel chip pe copac, pentru că nu avea vânzare la pepeni și astfel a adunat lumea și a vândut pepenii de pe tarla. Iată credulitatea unor închipuiți ortodocși cum a fost speculată. Unii ortodocși, prin astfel de atitudini idolatre, au ajuns, pe bună dreptate, de râsul sectarilor și necredincioșilor. „Din pricina voastră numele lui Hristos este batjocorit între neamuri ” Eu cred că focul care s-a aprins de la Prislop este focul iadului. Mărturiile ucenicilor nu cred că sunt mincinoase deoarece sunt confirmate de diferite declarații ale lui Boca, se regăsesc în pictura lui și sunt mărturisite de duhovnici, cum am arătat, care nu pot fi suspectați de minciună sau invidie. Mărturiile în acest sens sunt multe și am considerat că nu trebuie să le scriu pe toate, deoarece se repetă. Mai multe persoane spun la fel. Pentru cine caută adevărul și mântuirea, cred că e suficient. Nu aș dori ca aceste învățături neortodoxe din cărțile lui Boca sau a ucenicilor lui să fie cenzurate și ascunse pentru că s-ar ajunge din evlavie personală a unora la confecționarea unui așa-zis sfânt neconfirmat de Dumnezeu. Idolatria nu trebuie confundată cu cinstirea Sfinților!

Lucrarea de față s-ar putea să pară unora denigratoare la adresa lui A. Boca. Departele de mine gândul acesta. Mărturie stau predicile mele de până acum vreo 5 ani, în care vorbeam laudativ la adresa lui și faptul că în anul 2005 a fost pictat la mine în biserică și

pentru că a ieșit ca un guru budist a fost re-pictat din nou, dar rezultatul a fost același (a fost șters). Atunci am vorbit cu părinții Antim Gâdioi și Arsenie Papacioc și am început să analizez mai cu atenție opera lui, iar aceasta este concluzia la care am ajuns. Săracul Boca a fost un înșelat. Dacă înșelările și învățătura lui neortodoxă nu ar fi afectat Biserica aș fi tăcut.

Ucenicilor și fanilor lui le spun să treacă peste simpatia lor personală și să analizeze, să judece în duhul învățăturii de credință ortodoxă dacă eu am greșit sau opera lui A. Boca nu se conformează cu învățătura Bisericii Ortodoxe. Nu vă grăbiți să dați certificate de sfințenie, fără o cercetare în duh ortodox. Știi că astăzi dă bine să vorbești laudativ la adresa lui Boca, dar îmi asum riscul spunând adevărul.

Pr. Anițulesei Gheorghe, Rădăuți ¹²²³

Și chiar ucenicii, prin descrierile lor ce arată magia momentului și băutura apei vrăjite din mormânt (ce a însoțit dezgroparea) confirmă, fără să vrea, că au fost supuși unei hipnoze de către duhurile diavolești ce lucrează cu putere acolo ca la mormântul lui Iani și Iamvri:

TRANSCRIPTUL [minutul 5:40-7:30]

„[...]dar trebuie sa nu ascundem inca un lucru cutremurator, parintele Arsenie a fost de 3 ori scos din mormant, prima data la 3 zile dupa ingropare fiindu-le frica la securisti sa nu invieza cum ii era frica lui Irod ca Iisus este Sfantul Ioan Botezatorul caruia ii taiase capul.

A doua oara l-au scos dupa 1 an fara explicatii, a treia oara de vreo 6 ani, intr-o imprejurare deosebita a iesit ca un izvor de apa din mormantul parintelui Arsenie care n-a putut fi oprit. Atunci s-a deschis mormantul si s-a scos apa din mormant cu galetile si s-a adunat in butoaie. Capacul de pe sicriu a fost gasit hașnit intr-o parte si sfintele oase erau pline cu apa si noroi. Au fost spalate si asezate intr-un sicriu nou, de stejar, pe care eu l-am adus in spinare de la manastire pana la mormant. Trebuie sa va marturisesc ca in noaptea aceea parintele Arsenie m-a chemat tainic si pe mine ca sa fiu de fata, ca martor la dezgroparea lui care s-a facut in criptă la

¹²²³ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 23-28.

lumina lumânărilor și a lunii. Am baut apa scoasă din mormant și i-am sarutat sfintele oase și mai ales capul, care era înmiresmat și l-am ținut în mainile mele tremurând. Dacă as fi putut l-as fi luat cu mine în sân și l-as fi purtat până la moarte. Pentru aceasta a trebuit să scriu și marturia aceasta spre slava lui Dumnezeu și cinstea parintelui meu, Arsenie la care strig pe toate cărările vieții până la Judecată, pe care îl simt că mă ocrotește ca un înger¹²²⁴.....”

Iată o fotografie foarte potrivită cu atmosfera descrisă mai sus:

Lumina lumânărilor, a lunii, băutura vrăjită din mormânt (zeamă de morți din loc de lucrare demonică), miresme, tulburare cu tremurare, lipirea craniului de sân, în loc de a minții de Hristos, pentru a-și reveni din reverie. Cu adevărat o mărturie fantastică, vrednică de cel mai tare film senzațional cu vrăjitori și magie albă, dar nu științifică și nici duhovnicească. Se vede clar că martorul striga nu pe două ci pe toate cărările, dar nu din cauza băuturii, ci din cauza înșelării și a stării grave de nălucire demonică în care era. Sărmanul de el: își închipuie că dacă nu se pocăiește de această stare de amăgire în care a viețuit și idolul său, va putea să mai aibă răspuns bun la Înfricoșata Judecată, când și-a luat ca păzitor un înger căzut...

Acest fel de nălucire colectivă (cu trupurile celor morți ca să pară mai vii) se petrece și în cazul strigoilor, și al altor manipulări diavolești:

DESPRE OMUL MORT DACA A FOST AFLAT INTREG, PE CARE-L NUMESC STRIGOI, ADICA ESTE CU ADEVARAT VIRCOLAC, CE SA I SE FACA? CAP. 266. (COMP. GLAVA 378.)

Răspuns:

¹²²⁴ <<https://www.youtube.com/watch?t=450&v=VMr8e90k-PY>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Aceasta nu se poate ca un mort sa se facă vârcolac. Ci diavolul voiește sa-și bata joc de unii care sa facă lucruri fără de minte, pentru ca Dumnezeu sa se mânie asupra lor si face aceste năluci. Si de multe ori noaptea își închipuie unii oameni ca acel mort pe care îl cunoșteau mai înainte, vine si vorbește cu dânșii; alta data îl vad in vis cu unele vedeni; altă dată îl vad pe drum cum merge și se oprește; și nu numai aceasta, ci sugruma și oameni! Mortul umbla și omoară pe cei vii, Doamne ferește!? **Totuși oamenii se lasă îndemnați și aleargă la mormânt și dezgroapă să vadă trupurile acelora. Și de vreme ce nu au curată credință în Dumnezeu, diavolul se preface și îmbracă trupul mortului acela;** si mortul acela care sta de atâta timp mort in groapa, li se năzărește că are carne pe el și sânge și unghii și păr. Si cum vad aceasta in nălucirea lor, acei oameni nenorociți aleargă la mai rău; aduna lemne, dau foc și ard acel trup si-l fac să dispară cu desăvârșire. Și nu-și dau seama neștiutorii că la o a doua înfricoșata venire a Domnului nostru Iisus Hristos se gătește lor, sa-si ia pedeapsa in focul acela veșnic nestins ca să ardă în veci. Și trupul acela l-au ars si l-au făcut sa dispară deocamdată, dar la vremea aceea în ziua judecării acestor oameni au sa dea răspuns in fața înfricoșatului Judecător și de la el vor auzi hotărârea, sa meargă in focul de veci sa fie chinuiți. Așadar daca se vor pocăi din tot sufletul de marele păcat ce l-au făcut, daca sînt mireni, șase ani sa fie ne cuminecați iar de sînt preoți, sa fie caterisiți cu desăvârșire din preoția lor.

*Înseamnă-ți: Să știți că, dacă s-a aflat acest trup care este lucrarea diavolului , precum am spus, să chemați preoții să zică paraclisul Născătoarei de Dumnezeu și să facă sfeștania cea mică; apoi să slujească Liturghie și să ridice panaghie întru ajutorul tuturor, să facă și parastas cu colivă. Apoi să citească deasupra trupului și cele două lepădări de la botez; atunci cu aghiazma ce ai făcut-o la sfeștania cea mică să stropești poporul care se întâmplă acolo; și ce rămâne acolo să verși asupra trupului. Și cu darul lui Hristos pleacă diavolul de la acel trup.*¹²²⁵

¹²²⁵ †IPS Daniil ANDREEAN (PANONEANUL), mitropolit al Ardealului, *Îndreptarea legii 1652*, Ed. Academiei R.P.R., București, 1962, pp. 894-895.

Nu am pomenit în deșert de strigoi, fiindcă, iată o altă „minune” de la mormântul magului de la Prislop, în care ucenicii entuziasmați sugerează că a apărut Maica Domnului cu pruncul, dar apariția este ca dintr-un film despre exorcizările din catolicism cu strigoi:

Diavolul nu mimează, însă, numai pe strigoi. Este posibil (dacă are ca prilej și capătă drepturi la înșelare din credința nelămurită și fanatică despre un propovăduitor de erezii că ar fi Sfânt) ca diavolul să mimeze și Sfintele Moaște, cu tot cu miresme, fiindcă el, de obicei, atacă prin simțire. Știm că pe vremea lui antihrist va veni la fiecare mormânt să învie morții așa cum i-am știut în viață ca să ne convingă că antihrist e dumnezeul viilor și morților și are putere să dea viață:

Chinops s-a umplut de mânie pentru aceasta, și luând toată mulțimea diavolească, a mers în cetate, și s-a bucurat toată cetatea văzând pe Chinops și toți mergând, i se închinau lui. Aflând pe Ioan că învăța poporul, s-a umplut de multă mânie, și a zis către popor: "Oameni orbi, de ce ați rătăcit din calea adevărului? Ascultați-mă pe mine. De este drept Ioan și de sînt drepte cele grăite de dânsul, să vorbească cu mine și să facă acel fel de minuni, pe care și eu le voi face, și veți vedea cine din noi este mai mare: Ioan sau eu? De va fi el mai mare decît mine, voi crede și eu cele grăite și făcute de dânsul".

Și luând Chinops pe un tânăr, i-a zis lui: "Tinerere, dar viu este tatăl tău?" Iar el i-a răspuns lui: "A murit". Și a zis Chinops: "Cu ce moarte a murit?" Acela a zis: "Corăbier a fost și spărgîndu-se corabia, s-a înecat în mare". Și a zis Chinops către Ioan: "Acum să-ți arăți Ioane puterea ta! Ca să credem cele zise de tine, să pui pe tată viu înaintea fiului său". Și a zis Ioan: "Nu m-a trimis pe mine Hristos ca să ridic pe cei morți din mare, ci pe oamenii cei amăgiți să-i învăț". Și a zis Chinops tuturor oamenilor: "Măcar

acum să mă credeți pe mine că Ioan este înșelător și vă amăgește pe voi. Prindeți-l pe el și-l țineți, pînă ce voi aduce pe tatăl tânărului viu. Și ținură pe Ioan. Chinops și-a întins mâinile și a lovit cu ele și a făcut plesnet în mare, și toți temîndu-se, s-a făcut nevăzut la ochii lor. Și toți și-au ridicat glasurile lor, zicînd: "Mare ești Chinopse". Și de năprasnă a ieșit Chinops din mare, ținînd precum a zis pe tatăl tânărului, și toți se mirară.

Și a zis Chinops: "Oare acesta este tatăl tău?" Și a zis tânărul: "Așa Doamne", și s-au închinat toți lui Chinops. Și popoarele căutau săucidă pe Ioan, dar i-a oprit pe ei Chinops, zicîndu-le: "Cînd veți vedea mai mari decît acestea, atunci să fie chinuit". Și chemând pe alt om i-a zis lui: "Dar tu ai avut fii?". "Da, Doamne, dar din zavistie l-a ucis cineva". Și îndată a strigat Chinops, chemând pe nume pe ucigaș și pe cel ucis, și amîndoi au stat de față. Și a zis Chinops omului aceluia: "Oare acesta este fiul tău?" Și a zis omul: "Da, Doamne". Și a zis Chinops lui Ioan: "Ce te minunezi Ioane?" Și i-a zis Ioan: "Eu de aceasta nu mă minunez". Și a zis Chinops: "Mai mari decît acestea vei vedea, și atunci te vei minuna, și nu vei muri pînă ce te voi înfricoșa pe tine cu semnele". Și a zis Ioan lui Chinops: "Semnele tale de grabă se vor strica". Iar mulțimea auzind un cuvînt ca acesta, s-a repezit asupra lui Ioan, și l-a bătut foarte mult, pînă cînd a crezut că este mort. Și a zis Chinops către popor: "Lăsați-l neîngropat, ca să-l mănânce păsările cerului". Și se duseră toți de la acel loc, bucurîndu-se cu Chinops. Iar după aceasta, auzind Chinops că Ioan învață la locul ce se numea aruncare de pietre, a chemat pe un diavol cu care făcea vrăji. Și mergînd la locul acela, a zis lui Ioan: "Gîndesc că mai multă rușine și înfruntare să-ți fac ție și pentru aceea te-am lăsat viu. Să vii însă la nisipul mării și vei vedea puterea mea, și te vei rușina". Și urmau după dânsul acei trei diavoli, de care se părea poporului că Chinops i-a înviat din morți. Și lovind tare, cu plesnet mâinile sale, s-a afundat și de la ochii tuturor s-a făcut nevăzut.

Iar mulțimea a strigat: "Mare ești Chinopse și nu este altul mai mare decît tine!". Iar Ioan a poruncit diavolilor celor ce în o-menesc stau, să nu se ducă de la dânsul, și s-a rugat

Domnului ca să nu se socotească întru cei vii Chinops, și așa a fost.

Pentru că deodată s-a tulburat marea, și fierbea cu valurile, și n-a mai ieșit Chinops din mare, ci a rămas acolo în adâncul mării, precum Faraon cel de demult, afundându-se ticălosul. Iar diavolilor acelora pe care îi socotea poporul că sînt oameni sculați din morți, le-a zis Ioan: "Întru numele lui Iisus Hristos celui răstignit, și a treia zi înviat, să ieșiți din ostrovul acesta". Și îndată s-au făcut nevăzuți. Iar poporul stăruia, așteptând pe Chinops trei zile și trei nopți pe nisip, pînă cînd de foame și de sete, și de arșița soarelui, cei mai mulți dintr-înșii au slăbit și zăceau fără de glas, dintre care trei copii au murit. Iar pe oamenii aceia, miluindu-i Ioan și rugîndu-se pentru mîntuirea lor, și vorbindu-le mult despre credință, le-a înviat copiii, le-a tămăduit pe neputincioșii lor, și toți apropiindu-se, cu un gând la Domnul s-au botezat și s-au dus la casele lor, slăvind pe Hristos. Iar Ioan a mers în casa lui Miron și mergând adeseori la popor, îi învăța în numele lui Iisus Hristos.¹²²⁶

Vedem, așadar, că nu este suficient să dezgropăm oasele sfinției sale ci și să o facem cu dreapta credință lămurită după Sfinții Părinți pentru a nu ni se năluci că sunt Sfinte Moaște. Și, dacă vrem să scăpăm pe oameni de nălucirea că ar fi Sfânt, dacă vrem să plece de la mormântul sfinției sale duhurile care fac false minuni (dar pe el, dacă nu s-a pocăit, îl chinuiesc în mod suplimentar în iad pentru fiecare suflet amăgit) avem deja descrisă mai sus o rînduială foarte frumoasă de slujbă: aghiasmă mică, Sfânta Liturghie cu parastas și colivă, stropirea poporului de acolo, și apoi turnarea Aghiazmei pe oasele de culoarea pămîntului ale Părintelui Arsenie Boca. Când oamenii vor vedea la ce s-au închinat se vor speria și atunci va fi de mare folos o catehizare care să le explice cum se cade în înșelare dacă vom crede în vise și vedenii, arătându-li-se adevărata viață și ereziile din învățăturile Părintelui Arsenie Boca.

¹²²⁶ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 26.09.

Am lăsat în afara tabelului, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească cu două clădiri (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, un fel de creștinism silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul. Nu numai atât dar învinovăța pe creștini și pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (care necredință, asociată la silire, ar fi după precăvioșia sa singurele diferențe între cele două). Oamenii lui Dumnezeu niciodată nu învinovătesc pe alții, ci pe ei înșiși, și în nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică:

Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsarit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.¹²²⁷

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un vizionar orb nevăzând că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

La tabloul colaborării sfinției sale cu orânduirea comunistă, ne stă în ajutor și o informație de ultima oră, extrasă din dosarele securității, adusă la cunoștința noastră tocmai de către ucenicii înfierbântați ai sfinției sale:

Dosarul informativ al Părintelui Arsenie Boca ne permite să completăm acest tablou. Astfel aflăm că, începând din anul 1946, Părintele era „cunoscut de domnul ministru Gheorghiu-Dej și de Teohari Georgescu ... care voiau să-l promoveze într-un post de episcop”. (Singura explicație pentru „ratarea” acestei oportunități, nu poate fi decât... fuga de slavă deșartă!)

[Nu este o singură explicație. Pot fi multe: fuga de responsabilitate, dorința de a nu avea griji în plus, mulțumirea de sine cu ceea ce ești, etc. Din păcate, nu fuga de slavă deșartă este motivația, după cum ne-a dovedit chiar sfinția sa după 1964 prin faptul că nu s-a întors la Mănăstire. Părintele Arsenie Boca nu a renunțat numai la episcopie, ci și la călugărie și la preoție pentru a conviețui cu Maica Zamfira. Desigur, ca și în cazul preoției și călugăriei, tot așa și la episcopie nu a renunțat din fuga de slavă deșartă, ci din alte motive, necanonice – n.n.]

Mai mult, conform mărturiei IPS Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania, după anul 1948, însuși Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Justinian Marina,

¹²²⁷ PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 367-368.

plănuia să-l ridice pe Părintele Arsenie la rangul de arhieru: „Știu cu siguranță că Patriarhul se gândea să-l cheme la treapta arhieriei, dar, precum se cunoaște, Arsenie a fost arestat, dus în lagăre de muncă forțată și apoi, practic, obligat să rămână inactiv”

[dacă plănuia să-l facă episcop, este evident că l-ar fi readus măcar în Mănăstire, chiar dacă se dorea inactiv din punct de vedere al preoției. Faptul că nu a făcut-o, înseamnă că nici Părintele Arsenie Boca nu a vrut, având în vedere că pe toți doritorii de călugărie, chiar și căpeteniile legionare, nu numai pe cei simpatizați de comuniști, Preafericirea Sa i-a reactivat după 1964 – n.n.]

Mai știm, de asemenea, că în acea vreme Părintele Arsenie Boca se afla în bune relații cu Petru Groza. Prin urmare, nu i-ar fi fost deloc greu să profite de pe urma acestor „simpatii”! De ce a preferat în locul puterii – arestările, în locul confortului – urmărirea, în locul recunoașterii – marginalizarea, este la îndemâna oricui să răspundă!¹²²⁸

Dar aceste simpatii, ne arată limpede, că de fapt sfinția sa nu a fost deloc prigonit, ci era unul din favoriții comuniștilor veniți la putere. Ce limpede pentru cel care nu este orbit de ideea preconcepțată că Părintele Arsenie Boca ar fi vreun Sfânt, că de fapt „prigoana” pe care a suferit-o a fost un spectacol regizat de simpatizanții lui pentru a-i face un favor și a profita și ei de pe urma lui.

După cum am observat, sfinția sa a profitat din plin de simpatii, fiindcă arestările au fost doar un pretext pentru a putea viețui în voie cu Maica Zamfira, nefiind marginalizat nicidecum, ci având o viață prosperă și tihnită, la cele mai bune standarde posibile în acel regim, și ca bonus, construindu-și încă de pe atunci prin falsa prigoană o filă din dosarul de canonizare, ce vrea să ni-l prezinte azi ca pe un martir. Am văzut cu toții că, de fapt, arestările au fost doar un spectacol, iar urmărirea doar un pretext, ca să-i asigure spatele și să convingă pe alții că a fost prigonit.

Nu este prima dată când Teohari Georgescu (unul din stâlpii prigoanei anticreștine din România) se folosește de astfel de mijloace. Părintele Cleopa ne mărturisește că a fost văzut înainte de venirea comunismului, îmbrăcat în haine de diacon și cădelnițând la stiliști, propunându-le că dacă vor favoriza venirea comunismului în România, le vor face sovieticii stilismul să fie biserică oficială, după calendarul vechi, atât de iubit de ei, comun cu al Patriarhiei de Moscova. Acesta este și motivul reacției armatei regale împotriva stiliștilor, deoarece erau trădători ai țării.

Astfel, înțelegem limpede că Teohari Georgescu i-a propus Părintele Arsenie Boca să fie episcop, tocmai în același scop: de a controla Sfânta Biserică, știindu-l de partea comuniștilor, lucru atât de evident din degajarea și deplina colaborare ce reiese din declarațiile de la securitate ale sfinției sale.

Proces verbal de interogatoriu “În afară de preocupările duhovnicești, o vizitam pe domnița ILEANA, în apartamentul ei, unde am avut și discuții cu ea. Astfel îmi amintesc că am discutat despre moartea lui ZELEA CODREANU, spunându-mi că în ceea ce o privește, ea l-a simpatizat și că regretă moartea lui, comisă de fratele ei, CAROL al II-lea, exprimând următoarele cuvinte: “România este singura țară în care succesul nu are succes”. S-a referit la succesul pe care-l avea CODREANU, însă care nu a dus la nici un succes, făcându-l vinovat în acest sens pe CAROL al II-lea. Ea prevedea schimbările care au se să facă în România și îmi amintesc că se frământa cum să facă să rămână în țară.” Anchetat BOCA Zian Arsenie 5 octombrie 1955 [decî, cel puțin de pe atunci, devenise colaborator și informator al securității – n.n.] – *Orașul Timișoara. Interogatoriul a început la ora 17.30 minute și s-a terminat după șapte ore și 15 minute, la ora 00.45* [câte o mai fi turnat în acel interval, pe câți i-a mai compromis și cărora le-o mai fi schimbat viața cu ani de temniță grea, ca el să fie eliberat și aranjat cu Maica Zamfira fără a i se șifona imaginea? – n.n.] *Dosar Informativ 2637 (VOL I) – Arhiva CNSAS, extras din „Părintele Arsenie Boca – Obiectivul BRATU” – de Vasile Manea, Editura Patmos, Cluj Napoca, 2009 -*¹²²⁹

¹²²⁸ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniloae-si-parintele-arsenie-boca/>>, marți, 9 februarie 2016.

¹²²⁹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/09/13/parintele-arsenie-boca-si-printesa-ileana-a-romaniei-despre-corneliu-zelea-codreanu-13-septembrie-1899-30-noiembrie-1938-proces-verbal-de-interogatoriu-printesa-l-a-simpatizat-pe-capitanul-misca/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Dacă nu ar fi fost legat de mâini și picioare de Maica Zamfira, ar fi acceptat cu siguranță să ajungă episcop, la cât de dornic de faimă era. Dar, așa, a găsit o cale de mijloc de a profita. Ca să nu se facă de răs că a fugit cu o maică, sub pretextul unei prigoane, a fost alungat din Mănăstire (ca să fie în viitor, propus la canonizare și învățăturile sfinției sale favorabile noii ordini mondiale și comunismului, să fie considerate ca scrieri sfinte), apoi și-a format o familie de „tip nou, comunist” având lângă sine pe cea îndrăgită, a fost lăsat să aibă mii de vizitatori pe care îi influența în sensul dorit de noua orânduire, devenind și profesor al securității în privința paranormalului, primind în schimb și un trai confortabil, și proprietăți personale și o faimă de Sfânt (ce ducea și atunci, și duce și azi, cu mult mai mult, la dezbinare prin faptul că sfinția sa nu a avut un mesaj Ortodox).

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică? [nu era chiar așa, i se permitea să aibă mulți adepți chiar și la Drăgănescu – n.n.] Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [cum o să se dezvăluie și publice propunerea de colaborare și acceptarea, dacă puterea politică a poruncit să ie se creeze o aură de martir? – n.n.]. In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.

*Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pânda continua. La toate ispitirile si capcanele intinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul si **viclean ca șarpele.***¹²³⁰

Toate acestea, dar mai ales viclenia ca a șarpelui (observați că ucenicii sfinției sale nu cunosc Sfânta Evanghelie: *Mat 10:16 Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar **înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.***), au fost mult iubite de Teohari Georgescu (cu numele real de Burah Tescovici) și echipa sa care îl simpatiza atât de mult pe sfinția sa, datorită lucrării de dezbinare a Sfintei Biserici și a Românilor atât de asemănătoare. Dacă nu a putut să-l folosească tactic, pe termen scurt, în favoarea noii ordini mondiale, Părintele Arsenie Boca este folosit cu mult vicleșug strategic, și cu mult mai eficient în acest scop. Consecințele acestei simpatii reciproce, le resimțim cu toții, tragic, acum, când puterea politică îl propulsează cu putere spre canonizare, împotriva Sfinților Părinți.

Mai mult, nici nu avea nevoie să fie episcop, atâta vreme cât în ochii Maicii Zamfira, era deja episcop.

*Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. **Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru.** În mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a desprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.*¹²³¹

Întrebarea 1: care dintre cei doi se aseamănă mai mult cu Avva Arsenie cel Mare?

¹²³⁰ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

¹²³¹ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

**Răspuns: nouă ni se pare că Părintele Papacioc.
Dumneavoastră cum credeți?**

Întrebarea a 2-a: care dintre cei doi a mers după învățăturile Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit?

Răspuns: nouă ni se pare că Părintele Papacioc, iar Părintele Arsenie Boca s-a împotrivit prin cuvânt și faptă Ei.

Dumneavoastră ce părere aveți?

Întrebarea a 3-a: în cuvintele cui putem avea încredere că ne prezintă adevărul și ne pot ajuta să ne lămurim și să ne mântuim?

Răspuns: nouă ni se pare că numai în cele ale Părintelui Arsenie Papacioc, Părintele Arsenie Boca contrazicându-se (atât în lucrurile mici, cât și în cele mari, atât în cele teoretice, cât și în cele practice) și propovăduind diferit și opus, în funcție de context și auditoriu, iar nu în funcție de adevăr.

Dumneavoastră...?

De aceea, când Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale ne spun una, două, trei sau mai multe în funcție de context, iar Părintele Arsenie Papacioc spune alta, scurt și la obiect, cum întotdeauna a făcut, îl vom crede pe Părintele Arsenie Papacioc, ca pe un mărturisitor de toată viața al adevărului dus până la capăt, cu prețul vieții și al morții.

Toată această comparație dintre cei doi Părinți Arsenie a început din dorința de a afla adevărul: Părintele Arsenie Boca a fost caterisit, oprit de la slujire sau s-a lăsat singur de ea?

Ucenicii se contrazic ca de obicei, dar la acest capitol am putea spune că ei ajung să se bâlbâie, deci nu-i putem crede.

Iată ce ne spune despre acest subiect lucidul, mult încercatul și chibzuitul mărturisitor (constant de-a lungul întregii vieți) al adevărului ... Părintele Arsenie Papacioc:

Mai întâi de toate a fost arestat.

Părintele Ioanichie Bălan:

1. *A fost arestat?*

Părintele Arsenie Papacioc:

2. ***A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știu ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. [...] Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...***¹²³²

Ucenicii înfierbântați și necăjiți pe Părintele Arsenie Papacioc că ne dezvăluie adevărul despre idolul lor, îl acuză de bârfă, bârfind. Dar argumentele aduse de ei, de răs, ca de obicei, nu contrazic realitatea cunoscută de un contemporan ce a luptat toată viața pentru a mărturisi adevărul. Că făcuse proorocii despre ruși am arătat mai sus, cu citat luat chiar de la ucenici. Să vedem acum dacă s-a lăsat de preoție și călugărie, sau a fost oprit de la acelea, sau la lăsarea sfinției sale de călugărie și preoție s-a adăugat și oprirea de la acelea și din ce motive: ca să-i camufleze propria lepădare fără să se facă de răs sau din motive canonice pentru relația sfinției sale cu Maica Zamfira?

Chiar Maica Zamfira ne arată că arestările au fost mai multe (1945, 1948, 1950, 1951, 1953, 1955, 1956), că de fapt nu au fost făcute pentru legionarism. Astfel că este posibil că deși a fost alungat de la Prislop și oprit de la slujire oficial în 1959, în cadrul unei dintre arestări anterioare acestei date, fie în urma torturilor, fie cedând presiunii fizice, fie cârtind că de ce l-a lăsat Dumnezeu să sufere, fie datorită ritualurilor vedeniste și vedice pe care le făcea, s-a lăsat de preoție și călugărie în închisoare, fie în fața torționarilor, fie în taină (cu îngăduința lui Dumnezeu ca să-și dea seama că nu numai că nu este Sfânt, dar nu mai

¹²³² Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, - Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

este nici preot, nici monah, nici creștin, și astfel să se întoarcă la pocăință ca să se poată mântui). La aceasta se adaugă argumentul că, spre deosebire de toți prigonii veritabili care au reluat și preoția și călugăria din 1965, cel târziu, este singurul care a preferat să stea cu Maica Zamfira, ca și cu o soție, fiind „singura ucenică care l-a înțeles”, în sensul că i-a hrănit ideea că este un unic care trebuie apreciat în mod original, ca un episcop și că poate face excepție de la toate canoanele și dogmele Ortodoxe. Astfel că dacă nu i s-a mai putut construi oficial cultul personalității sale printr-o recunoaștere publică bisericească (fiind pe atunci un context ateu care forma un cult doar în jurul partidului și conducătorului său) atunci trebuie să-și facă singur dreptate și să devină (sau să-și construiască singur prin învățături și lucrări diavolești imaginea) unui mare Sfânt prigonit (aflat în catacombe unde slujea valid, deși nu era lăsat de Sfânta Biserică Oficială să facă aceasta).

Dar aceasta se cheamă (în limbaj canonic), indiferent de pretextul și contextul politic:

PARASINAGOGĂ.

Dar să urmărim, ca de obicei, mărturiile ucenicilor sfinției sale:

*In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959 [28 octombrie 1959 – n.n.], când **Boca Zian s-a retras din mănăstire***

[vedeți că și securitatea scapă informația că de fapt Părintele Arsenie Boca a dorit să se retragă? Nota următoare nu ne aparține, este a domnului Duțu – n.n.]

*[a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], a plecat împreună cu **Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent.** [nu au fost alungați și, chiar de au fost alungați, nu au fost siliți să rămână împreună – n.n.] 229*

Ar fi putut după cel mult cinci ani să ceară să primească din nou chiar și preoția, nu numai călugăria și hainele monahale:

Patru ani mai târziu, maica Zamfira și părintele Arsenie au fost îndepărtați din mănăstirea Prislop și li s-a interzis să mai poarte veștmântul monahal, lui pentru toată viața, iar ei până în 1964, când a avut loc amnistia preoților anticomuniști. [nici un document nu specifică aceasta. Așadar putea să-și reia veșmintele, măcar din 1964, de la amnistie, cum au făcut-o toți, mai ales dacă nu era legionar, cum susțin o parte din ucenicii sfinției sale, politic corecți. Iar ea de ce nu le-a mai purtat, după cum vedem și în fotografiile de după 1964 ale ei? – n.n.] Preotul a fost angajat la atelierul de pictură al Patriarhiei, iar potrivit unor mărturii, cei doi au locuit împreună pentru o perioadă, într-o casă în București.

Da, ar fi putut să le ceară, dar aceasta nu s-ar fi putut fără despărțirea de Maica Zamfira... și ea poate că s-ar fi sinucis, sau doar l-a amenințat cu aceasta ca să îi amăgească conștiința și să îi dea un argument solid rațional ca să nu îi vină cumva să îndrăznească să se pocăiască de lepădarea preoției și călugăriei.

Relația dintre ei, cunoscută public prin conviețuirea în același domiciliu, pe care nu știm dacă au spovedit-o vreodată (dar dacă au spovedit-o vreunui ierarh era motiv suficient să nu-i mai lase să slujească) era suficientă, ca de la sine să îi oprească slujirea preoțească. Dar dacă s-ar fi căit și s-ar fi despărțit de conviețuire, poate că ar fi primit vreo dispensă. Dar cum să-i redea vreun episcop înapoi slujirea preoțească când se purta așa cu ierarhia bisericească, vădindu-i nu numai trufia și disprețul față de rânduiala bisericească, dar și lipsa oricărui comportament firesc? Cum să dai unui astfel de om să conducă sufletele spre mântuire (care nu se poate face decât prin smerenie care are ca școală ascultarea) când el însuși pierduse calea?

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie. să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întineric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva

de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.¹²³³

Desigur că arhieriei noastre i-au remarcat patima pentru vedenii, pe care le pune mai presus de adevăr și deci că nu putea fi, în nici un caz preot Ortodox, caracterizat de-a lungul tuturor timpurilor mai ales de mărturisirea drepte credințe.

Uitați ce se cere de la diaconi:

1Ti 3:7 Și se cade lui și mărturie bună să aibă de la cei din afară; ca nu în ocară să cază și în cursa diavolului, 8 Diaconii așijderea cucernici să fie, nu îndoșiți la cuvânt, nebăutori de vin mult, neagonisitori de dobândă urâtă;:9 Ci având taina credinței întru știință curată.:10 Și aceștia să se ispitească întâiu; după aceea să se diaconească fără de prihană fiind

Cu cât mai mult unui preot.

Dar ce interes personal aveau cei doi să ceară preoția când Maica Zamfira socotea că bietul Părinte Arsenie Boca, este deja episcop:

Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfinții lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului!¹²³⁴

Dar și el însuși se socotea mai mare decât mitropolitul său, putând a dispune, ca un judecător de apoi, în locul lui Hristos, soarta sa în veșnicie și că ierarhii se chinuiesc în iad dacă dezbracă de hainele preoțești pe cei neascultători (care își fac un cult propriu al personalității tocmai datorită misiunii care i-a înșelat ca să uite de pocăință, cum au fost Părintele Iosif Trifa și Părintele Arsenie Boca, foarte asemănători ca traseu, deși primul nu s-a folosit de ocultism, ci doar a căzut în capcana răzvrătirii)

Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin¹²³⁵

„Într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.-

Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt. Și a făcut slujba, atunci...”¹²³⁶

Dar vă rog să mai observați ceva: sfinția sa „scotea din iad” prin puteri paranormale, probabil, căci slujbele sale nu puteau fi preoțești la 25 de ani după adormirea Țâmpaciului Nicolae Bălan (n. 27 aprilie 1882,

¹²³³ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

¹²³⁴ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

¹²³⁵ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 124-125.

¹²³⁶ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

Blăjenii de Sus, Bistrița-Năsăud - d. 6 august 1955, Sibiu). În 1980, Părintele Arsenie Boca fusese oprit de la slujirea preoțească de 21 de ani, din 1959 (până la sfârșitul vieții care a avut loc în 1989), ca o consecință a propriei lăsări de preoție și călugărie din închisoare (și a celorlalte abateri enumerat în acest studiu). Numim puteri paranormale nu în sensul modern, ci ca o consecință a faptului că nu sunt normale la un preot caterisit. Iar cel ce slujește preoțește după ce este oprit de la slujire formează o parasinagogă. Observăm că ori nu a ascultat de ierarhii care l-au oprit de la slujire, ori avea credința (mai degrabă necredința) că nu prin puterea preoțească (adică a lui Hristos, a cărui icoană vie este preotul) poate scoate sufletele din iad (căci preoția nu o mai avea pe atunci), ci prin puterea proprie, fiind un „sfânt ce poruncește” ca Domnul nostru Iisus Hristos (și nu ca unul adevărat care se roagă doar la Iisus Hristos să ierte păcatele oamenilor). Și aceasta este o concepție eretică de comparare cu (și de înlocuire a lui) Hristos, deci antihristică. Ce slujbă specială o fi fost, dacă nu satanică, adică potrivnică Sfintei Biserici?

Dar nu trebuie să ne mirăm de această reacție. Despre amăgirea sfinției sale de o viață că este ca și Mântuitorul, ba chiar înlocuitorul Lui, ne spun mulți ucenici, fără să-și dea seama sărmanii:

În cartea Mărturia mea, de pr. Petre Vamvulescu, pag. 51 : „Odată, după Sf. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei, București, cineva l-a văzut pe pr. A. Boca, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte și a plâns. Părintele i-a zis: îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și sfinții mor! - și aceasta a spus-o despre sine ” (pag. 42). Unui om ce plângea că are soția bolnavă i-a zis: „Gheorghe, vezi-ți de treabă, nu mai plânge, că pentru boala soției tale vorbesc eu cu Dumnezeu” Aici menționez declarația pr. Stăniloae despre A. Boca în revista Scara, 1993, cu trei luni înainte de trecerea la cele veșnice. „Avea o siguranță de sine pe care eu n-am avut-o niciodată, eu spun tipic sectară”. În cartea Alte mărturii despre părintele A. Boca, pag. 88: „Dar când voi muri, de acolo de sus o să am răgaz și o să vă văd pe toți și o să vă ajut”. (Maria șandru). Găsim în Pateric cuvioso care după o viață de nevoiță cereau pe patul de moarte timp de pocăință, iar A. Boca era sigur de mântuirea lui. Pag. 89: „Mă, mie mi-a dat Dumnezeu un dar pe care voi nu-l aveți, eu sunt văzător sufletește; voi sunteți văzători numai cu ochii, dar sufletul vostru e încărcat de toate relele” (Maria șandru) pag. 116. Zicea: „Tu, dacă sunteți doi sau trei inși undeva, să povestiți despre mine, că eu sunt lângă voi și eu vă ascult și vă ajut Mântuitorul spune în Sfânta Evanghelie: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu sunt și Eu de față”. La pag. 121, spunea pr. Arsenie: „Când vorbiți de mine eu sunt între voi” (Chiș Aurelia). Cumplită smerenie mai avea. Pag. 125: înainte de a începe o predică s-a urcat pe o masă și a zis: „Când va judeca Dumnezeu lumea eu am să fiu la dreapta Lui (siguranță sectară, sau poate credea că a luat locul lui Hristos ca ereticul Francisc de Assisi) și atunci ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator”. În cartea Mărturii din Țara Făgărașului, pag. 12: „Ne spunea părintele că ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru, că a vorbit cu sfinții pe care îi pictează” (pr. Todor Nichifor - Sibiu). Pag. 50... „Zicea părintele: Mă, io văd prin voi până la al treilea neam” (Ierod. Ieronim Coldea). Pag. 117: „Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo ” în cartea Noi mărturii despre pr. Arsenie Boca, pag. 65: „Dacă plec, vă ajut mai mult!’ Pag. 118: „Mi-a spus că de sus ne va ajuta mai mult decât de jos și să-l chemăm așa: «Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul tău paznic și dă-mi sănătate și liniște. Depărtează de la casa mea necazurile și suferințele că ai Duh Sfânt.»” (Chiș Aurelia - Boiu, Mureș). Urmează să auzim că și-a făcut singur acatistul când era în viață.

Atenție: când ne rugăm unui Sfânt autentic, intrăm în contact cu Cerul; când ne rugăm unui înșelat - intrăm în contact cu iadul.

În cartea Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu> pag. 68: „...Mă Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo, că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe pr. Iosif Trifa” (Mărioara Steluța Hlibițchi). Când; am citit asta, am spus că a avut și Ardealul un papă care scoate din iad când vrea el. Suspectă este și evlavia lui A. Boca față de Iosif Trifa.¹²³⁷

¹²³⁷ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., pp. 3-5.

Dar un alt motiv tainic, pentru care Însuși Dumnezeu a rânduit ca Părintele Arsenie Boca să fie oprit de la slujire este, desigur, faptul că vădea păcatele oamenilor:

706. - *Secretul spovedaniei*. “Duhovnicul de va spune păcatele celor ce i se spovedesc, acela să aibă canon cu oprirea de la preoția lui, trei ani. Iar învățătorii zic și poruncesc să-i fie luat darul de tot și darul preoției și darul duhovniciei; numai aceasta să aibă voie să se cuminice dumnezeieștii pricestanii. Iar cetățeneasca lege, zice: să i se scoală limba pe ceafă și să i-o tragă pînă ce va muri”. -ILT, 319¹²³⁸

Observăm că deși era caterisit, sau doar oprit de la slujire, cel puțin la biserica Drăgănescu, Părintele Arsenie Boca făcea slujbe speciale de scos din iad, citea pomelnice în altar, purta epitrahil predicând și ocupându-se de păcatele și catehizarea oamenilor ce veneau la el ca la un duhovnic. Dar aceasta după Sfinții Părinți se cheamă răzvrătire față de Sfânta Biserică și cel ce o practică, împreună cu cei ce îl urmează, formează o parasinagogă.

CANONUL 28, Apostolic

Dacă vreun episcop, ori prezbiter, ori diacon, caterisit după dreptate pentru vinovății arătate, ar îndrăzni a se atinge de Liturghia (slujba) cea oarecând încredințată lui, acesta de istov taie-se de la Biserică.

[Antiohia, can. 4, 12, 15; Sardica, can. 14; Vasilie, can. 88]

TĂLCUIRE

*Acest canon rânduiește, că dacă vreun episcop, ori preot, ori diacon s-ar caterisi după dreptate și după lege pentru vinovății arătate și dovedite, 57 episcopul de sobor, iar preotul, și diaconul, ori de episcopul lor, ori de soborul lor, și apoi după o legiuită caterisire ca aceasta, de ar fi îndrăznit a întrebuița Liturghia cea dată lor oarecând 58 (Liturghie aicea înțelege și pe arhieria episcopului, și pe ieria preotului și diaconului), unii ca aceștia zic, afurisească-se desăvârșit de la Biserică. Una adică pentru îndrăzneala cea peste măsură și obrăznicia lor, iar alta că la cei ierosiți, după caterisis, altă canonicăscă pedeapsă nu rămâne, decât a se despărți desăvârșit și de Biserică, și aceasta cu dreptate. **Căci dacă după canonul 14 al soborului din Sardica cel ce nu se caterisește cu dreptate, ar îndrăzni a lucra cele ale soartei sale, mai-nainte de altă sobornicească judecată trebuie a se înțelepți cu amare și aspre cuvinte, dacă după cel al 5-lea al soborului 1 cel ce este scos din adunare, nu după dreptate ci după oarecare micșorare de suflet și prigonire a episcopului său, nici acestea poate a întrebuița ceva ieraticesc lucru mai-nainte de sobornicească certare, cu cât mai vârtos nu poate a lucra ceva de ale preoției, cel cu dreptate pentru vederate păcate caterisit?** [vedeți că indiferent dacă a fost oprit de la slujire cu dreptate – cum îl arată multiplele sale abateri de la Sfintele Canoane și de la Dogme – sau chiar cu nedreptate, dacă a continuat să slujească este vrednic de pedeapsă? – n.n.] **Și dacă marele Vasilie, pe Grigorie cel ce era numai oprit de el, îl înfricoșează cum că-l va osândi cu anatema, de va îndrăzni a lucra ceva mai-nainte de îndreptarea sa,** [vedeți că pe cel care este nu caterisit, ci doar oprit de la slujire, dacă își continuă slujirea este osândit de Sfântul Vasile cel Mare cu **anatema!!!** – n.n.] **cum nu se cuvine desăvârșit a se rupe din Biserică cel cu dreptate și pentru arătate păcate caterisit, și după caterisis va îndrăzni a lucra vreo lucrare preoțească.***

57 Clericii cei după dreptate **pentru vinovății arătate** [de pildă viețuirea publică cu o femeie, deși este ieromonah, sau pictura și/sau scrierea eretică – n.n.] **caterisiți de sobor întreg (adică de toți episcopii din acea eparhie, și de mitropolitul) nu mai pot a face apelație, adică a se cerceta judecata lor, la mai mare bisericească judecatorie. Fiindcă unora ca aceștia nu li se mai dă loc de dezvinovățire, ori nădejde de întoarcere la starea lor de alt sobor, după canoanele 4 și 15 al Antiohiei. Iar de este aceasta adevărată precum și este, apoi ajutorul apelației nu se dă la fiecare ce s-ar osândi, precum nu drept zice Valsamon la tâlcuirea canonul 12 al Antiohiei, nici toate pricinile pot a se apelarisi la mai înalt județ. Pentru că nici hotărârea aleșilor judecatori nu se ridică la altă judecatorie, după canonul 109 și 140 al Cartaginei; Nici a clericului aceuia ce se va duce de la nemernicia și Biserică sa, caterisirea**

¹²³⁸ Jerom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, 31999.

*ceea ce s-a făcut după sfătuirea episcopului său, după canonul 3 al Antiohiei, are loc de aceea de dezvinovățire. Nici acela ce lăsând pe soborul cel mai mare, va alerga la împăratul, după canonul 12 al acestuiași. Nici a patriarhului hotărâre, **nici poate a mai întinde judecata sa la mai mare judecătorie, acela ce cu orice chip s-ar mulțumi și ar tăcea când se făcea hotărârea judecății sale.***

[dacă nu ar fi vrut să fie oprit de la slujire, sau ar fi fost nedreptățit, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit el însuși să apeleze la mai mare judecătorie bisericească și să ceară reprimirea în slujire. Faptul că nu a făcut-o, ci s-a mulțumit și a tăcut, îl arată părtaș la oprirea slujirii preoțești, chiar dacă încălca această hotărâre clandestin și necanonic, adăugând vina neascultării deciziei ierarhului său, la celelalte permanente neascultări – n.n.]

*Deci din acestea zice să încheie cum că, este neadevărat canonul acela, pe care împotriva lui Atanasie îl puneau înaintea arienii, iar împotriva lui Hrisostom îl puneau înaintea Teofil al Alexandriei, care zice așa: „Oricare episcop, ori prezbiter, cu dreptate s-au cu nedreptate caterisit, dacă el de sineși ar lua iarăși Biserica sa mai-nainte de a se face sobor, lui nu i se mai dă loc de dezvinovățire la alt sobor”. Că este arătat, că aceste fel de canon, nu face osebite între cel drept și nedrept; ci întocmai pe amândoi osândește în aceeași pedeapsă și osândă. și pentru aceasta se împotrivesc dumnezeieștii Scripturi, care nu voiește să se pedepsească dreptul ca păgânul (Facere: 18). **Se împotrivesc încă și canonului 14 al Sardichiei, fiindcă acesta zice că, cel ce cu nedreptate s-a caterisit, și mai-nainte de sobor s-a întors la Biserica sa, nu aibă de aici loc de dezvinovățire.***

[deci dacă a fost oprit de la slujire chiar cu nedreptate (deși, după cum am văzut, un mare bine au făcut Bisericii cei ce l-au oprit de la slujire și înșelarea publică a poporului amăgit), și a început fără dezlegarea soborului a sluji, de atunci nu a mai avut loc de dezvinovățire. Deci, având în vedere că există o mărturie, că cel puțin de la 25 de ani de la adormirea ȚIPS Nicolae Bălan, adică din 1980, a făcut slujbă, de atunci nici nu a mai avut loc de dezvinovățire. Iar din 1964 până în 1980 de câte ori nu ar fi putut să ceară dezlegare de la Sfântul Sinod, dacă nu l-ar fi disprețuit și n-ar fi prețuit prea mult și necuvios pe Maica Zamfira, ca să poată renunța la patima viețuirii cu sfinția ei, încălcând și înfruntând cu dispreț Sfintele Canoane – n.n.]

Iar al Sardichiei cu mai amară numai și mai grele cuvinte înțelegând pe unul ca acesta, nu zice, că să nu afle loc de dezvinovățire la alt sobor. Drept aceea acest canon, fiindcă s-a făcut de arieni, și nu zice drept, s-a stricat de soborul din Sardica.

*58 Dar s-ar nedumeri cineva, dacă **Hirotonia, Botezul, Sfințirea Apei, și celelalte ce ar fi îndrăznit cei ce cu dreptate, și pentru arătate vinuiri de sobor s-au caterisit, de au oare putere și ființă, ori de sunt cu totul fără putere, și neînființate, și ca cum nici cum s-ar fi făcut și pentru aceasta de trebuie a se face din început de preoți necaterisiți? Se vede că după oarecare, sunt fără putere și cu totul fără ființă, și pentru aceasta este trebuință a se face din început, ca și cum nu s-ar fi făcut cu totul mai înainte. Căci, dacă hirotoniile, și alte sfințite săvârșiri, ce le-ar face afară de enorie vreun episcop, sunt fără putere, după canon 13 al Antiohiei, cu cât mai mult lucrurile cele îndrăznite, a celui cu dreptul și după lege caterisit sunt fără putere și fără ființă? Iar de ar zice cineva că după dumnezeiescul Hrisostom (Voroava a 2-a a epistoliei a 2-a către Timotei și 11. a celei către Tesaloniceni 1 și după 8 a celei către Corinteni 1): „Că darul nu pe toți hirotonisește, prin toți însă și prin însuși cei nevrednici lucrează; „răspundem, că și prin toți cei necaterisiți lucrează, dar nu și prin cei caterisiți, și deshironiți.” Am zis pentru lucrurile cele îndrăznite a celui cu dreptate și pentru arătate păcate caterisit, cum că trebuie de al doilea a se face, ca și cum ar fi înființate, și nu ar fi. Căci de ar fi așa, trebuie acest caterisit, când se dezvinovățea, și să se mai hirotonească de al doilea. Ci însă, după canonul 56 al Cartaginei cel ce oprește hirotonisirile cele de al doilea, acesta nu s-a hirotonisit de al doilea. Deci avea puterea preoției (deși pe lucrare nu o avea din pricina caterisirii). Drept aceea și lucrările cele de dânsul îndrăznite nu trebuie a le mai îndoi. Că***

cela ce cu dreptate s-a caterisit, și dinlăuntru de sineși pentru nevrednicia sa, și din afară de la sobor, a pierdut lucrarea preoției. ¹²³⁹

[avea nevrednicie lăuntrică, datorită lucrării neortodoxe:

1. care încălca Sfintele Canoane și Dogmele credinței;
2. datorită încălcării regulamentului monahal;
3. al viețuirii imorale cu Maica Zamfira;
4. și folosirii metodelor vrăjitoarești sub pretextul misiunii și în interes personal,

Deci de unde ideea că s-ar fi oprit de la slujire pe nedrept?

Iar oprirea de la slujire din afară este mărturisită de:

1. chiar de însuși faptul că nu slujea pe față, ci în ascuns și
2. de hotărârea de reabilitare a Părintelui Arsenie Boca, chiar dacă nu s-a publicat acel document de oprire de la slujire/caterisire (probabil ascuns intenționat că să-l disculpe pe sfinția sa, căci documentul de alungare din Mănăstire nu specifică oprirea de la slujire).

Iată câteva motive, observate și de alții, suficiente pentru a-l opri pe Părintele Arsenie Boca de la slujire și din afară:

Conform raportului făcut de Biroul de Securitate Hațeg și înaintat Serviciului Județean Deva în 4 iulie 1950, Părintele Arsenie [...]; primea diferite produse “pentru că vindecă oamenii”; și-a “vândut” fotografia “cu suma de 200 de lei” [...]

Inițiativa a fost tardivă, deoarece conform prevederilor noului regulament monahal, impus de Departamentul Cultelor în decembrie 1958, viețuitorii de la Prislop au fost obligați să părăsească monahismul, iar mănăstirea a fost închisă. ¹²⁴⁰

*„Departamentul Cultelor a elaborat un nou regulament al mănăstirilor, în care printre altele se prevede că în mănăstiri nu se admit următoarele categorii de elemente: persoane minore; persoane ce nu au minimum de 7 clase elementare; **persoanele care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale**; cei care au suferit condamnări de drept comun; elemente contrarevoluționare, precum și cei ce sunt cunoscuți cu manifestări dușmănoase la adresa regimului etc. [...]*

Însă, ierarhii ortodocși nu s-au conformat planului Departamentului Cultelor de scoatere a monahilor din mănăstiri, după cum organele Securității arătau într-un referat din 28 mai 1959 prezentat la cabinetul ministrului afacerilor interne: „În ultima vreme patriarhul Justinian Marina se manifestă tot mai alarmat în legătură cu unele evenimente ce au loc în cadrul Bisericii Ortodoxe. Toate acestea el le explică printr-o «campanie de persecuție» a Bisericii Ortodoxe dusă de autoritățile de stat sub «influența unor legionari», care ar fi pătruns în conducerea de partid și de stat. De pe această poziție patriarhul Justinian Marina acționează împotriva unor măsuri luate de conducerea de stat, încercând să contracareze aceste măsuri.

Concludentă este poziția sa față de excluderea din mănăstiri a mai multor categorii de călugări.

Într-o discuție cu mitropolitul Firmilian Marin, patriarhul a afirmat deschis că el nu va aplica dispozițiunile departamentului cu privire la această problemă, pentru că acestea nu vor fi în conformitate cu hotărârea Sinodului. El susține că în Sinod s-a hotărât să fie scoși nu-mai

¹²³⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 45-47.

¹²⁴⁰ Dr. Florian BICHI Membru al Colegiului CNSAS: <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atenția-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

acei călugări care nu corespund din punctul de vedere al disciplinei interioare a fiecărei mănăstiri, iar scoaterea acestora să fie hotărâtă de stareții și exarhii respectivi.¹²⁴¹

Cum de a îngăduit †PF Patriarh Justinian să fie scos Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira (care îi era pe deasupra și rudă), când pe atâția nu a aprobat să fie scoși, mai ales că (după chiar și ucenicii febrili ai Părintelui Arsenie Boca, citând pe alții) Preafericirea Sa ar fi fost încurajat de Maica Domnului să îi apere pe toți monahii vrednici de la excluderea din monahism, ca un mucenic. Nu cumva a sesizat și Preafericirea Sa că nu corespundeau disciplinei monahale, datorită reacțiilor sinucigașe ale Maicii Zamfira și cedării la șantajele ei sentimentale ale Părintelui Arsenie Boca, după care se și încadrau în categoria persoanelor care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale?

Atitudinea ostilă manifestată de Patriarhul Justinian s-a datorat și unor evenimente pe care le-a povestit schimonahia Paisia Nedelcu de la M-rea Zamfira. Aceasta povestea despre maica Achilina⁴⁶⁶, o maică nevoitoare și o persoană de încredere a Patriarhului Justinian: „în acea vreme, maica Achilina a avut visul următor: Se făcea că Patriarhul era în casă și îi spunea maicii: «Mă duc să mă culc, ai grijă să nu fiu deranjat de nimeni». La un moment dat aude ciocănit în ușa din spate, se duce maica Achilina să vadă cine este. Deschide ușa și vede o împărăteasă nespus de frumoasă cu fața strălucind și cu multă bunăcuviință. Maica Achilina a rămas incremenită neîndrăznind să zică nimic. și o întreabă împărăteasa: «Unde este Patriarhul? S-a culcat, avem ordin să nu îl deranjăm dacă vine cineva. Spune-i că a venit împărăteasa și vrea să vorbească cu el». S-a dus de l-a sculat. Când s-a dus la ușă, l-a întrebat împărăteasa: «De ce ai îngăduit să fie desființate mănăstirile? Trebuia ca un mucenic să te lupți pentru ea de aceea și s-a încredințat conducerea Bisericii de către Fiul Meu. Să aduci călugării înapoi în mănăstiri...» Și a promis Patriarhul împărătesei că se va lupta să înființeze iarăși mănăstirile și să adune pe călugări în mănăstiri”⁴⁶⁷¹²⁴².

Maica Achilina i-a povestit visul său Patriarhului Iustinian, care n-a rămas indiferent. [...] 14 mai 1959, Episcopia Aradului, condusă

efectiv de grupul foștilor greco-catolici, care prospera deoarece „afacerile acestui grup sunt așa de grozave, încât se par de domeniul fanteziei pentru un neinițiat”⁴⁰⁶, emite actul de excludere al Părintelui Arsenie Boca, bătut la mașina de scris, în care se precizează: „privitor la îndepărtarea din mănăstiri a viețuitorilor care prin activitatea lor dăunează interesele bisericesti, Decidem, Ieromonah⁴⁰⁷ Arsenie Boca, duhovnic la mănăstirea de maici Prislop — să părăsească îndată localul susnumitei mănăstiri.

Numitul va ieși din mănăstire fără rasă⁴⁰⁸ (s.n.), urmând ca Episcopia noastră să-i pună la dispoziție suma de bani necesară pentru ași (sic!) achiziționa un costum civil⁴⁰⁹. [...]

La data de 21 septembrie 1959, Episcopia Aradului hotărăște transferul a zece maici de la M-rea Prislop, „având un număr prea mare de viețuitoare față de posibilitățile ei de existență, și anume, nu mai dispune de cooperativa meșteșugărească și nici de teren unde să-și poată îndeplini viețuitoarele ascultările de muncă monahicească”⁴⁶⁹. Acestea trebuie să meargă la M-rea „Simeon Stâlpnicul” din Arad - Gai, care „are teren agricol și brațe de muncă prea puține pentru a fi muncit acest teren cu brațele proprii potrivit prevederilor Decretului 315/1959”⁴⁷⁰. Maicile nu respectă ordinul, prin urmare sunt demise pentru că „s-au făcut vinovate de delictul prevăzut în art. 62 lit. C, din Regulamentul pentru organizarea vieții mo-

¹²⁴¹ <<http://ziarulumina.ro/monahismul-romanesc-la-inceputul-regimului-democrat-popular-xlvi--103963.html>>, luni, 28 septembrie 2015

¹²⁴² 466 Despre maica Achilina vorbește și Mitropolitul Bartolomeu Anania, în memoriile sale. O cunoștea destul de bine de pe vremea când a fost intendentul Palatului Patriarhal și bibliotecar.

467 Ierom. Cosma GIOSANU, Răstignirea monahismului

nahale, acela anume al călcării fâgăduinței de ascultare monahală”⁴⁷¹, prin urmare „susnu-
mitele să fie suspendate din toate funcțiile pe care le dețin în mănăstirea de maici «Prislop»
urmând să părăsească imediat acea mănăstire [...] le veți înmâna fiecareia suma de cîte 1500
lei, drept cheltuieli de drum și de aprovizionare cu cele necesare, urmând ca rasa să fie predată
stăreției”⁴⁷².¹²⁴³

Precum au fost căpeteniile lor stareța și duhovnicul, așa și sfințiiile lor: neascultătoare.

Sinodul mitropolitan întrunit la 9 noiembrie 1998, luând în dezbatere situația ambiguă de
la Mănăstirea Prislop, privită cu precădere din punct de vedere istoric și care se răsfrânge
negativ asupra întregii obști din prezent [...] Motivarea deciziilor [...] anume: **“activitate ce
dăunează intereselor bisericești”, pentru Părintele Arsenie și “neascultare și nerespectarea
dispoziției date de autoritatea bisericească”, pentru Maica Zamfira. [...] Părintele Arsenie nu
a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, [...] ră-
mânând încă duhovnic, [...] pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi
poartă o recunoștință aleasă. [...] In ceea ce privește pe Maica Zamfira, neascultarea ei a
constat în refuzul ducerii la îndeplinire a deciziei amintite.**¹²⁴⁴

Iar adevărata relație cu ierarhii săi a fost neascultarea, de la început, până la sfârșit, de unde
i s-a tras și pierzarea. În realitate misiunea sfinției sale printre greco-catolici a fost, de fapt, un
pretext ce profita de împrejurările dureroase ale istoriei bisericești deturnate în interes personal.
Acesta consta în a-și dezvoltat relația de iubire, eliminându-și toți concurenții și toate obstaco-
lele, pentru a rămâne până la sfârșitul vieții cu Maica Zamfira. Ce o fi văzut la ea? Cum l-a
hipnotizat ea, pe cel ce le hipnotiza pe toate?

*Iată roade! Se dovedește că mai toți cei cu evlavie la Părintele Arsenie Boca nu țin să-l
iubească întru Hristos, Adevărul Lui Dumnezeu, ci se grăbesc să-i vadă invidioși pe cei care,
când au observat că este neapărată nevoie, din dorința de a rămâne ei și noi cu cugetul Bise-
ricii, s-au pronunțat. Nu cred că se bucură Părintele Arsenie Boca de cei care într-o iubire
oarecare, în părere, în slavă deșartă de neam, în dorința de a se lăuda cu cineva, caută să-l
scoată sfânt și defaimă pe părinții a căror conștiință este conștiința Bisericii, precum Părintele
Arsenie Papacioc, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Cleopa, Părintele Ioanichie Bălan,
Părintele Adrian Făgețeanu și alții, care l-au cunoscut. Aceștia întrebați fiind și-au mărturisit
într-un fel sau altul rețineră și dorința lor de a fi și noi reținuți cu privire la canonizarea lui.
Văzând eu această dragoste prost înțeleasă și pe mai mari noștri, care întru buna-cinstire de
Dumnezeu ne-au făcut atenți și s-au săvârșit (Evr. 13, 7), că sunt învinuiți cu cuvinte de genul:
„vorba Părintelui Arsenie Boca, oamenii îi iartă orice, dar nu să și le-o iei cu un pas înainte”
, am fost nevoit să vorbesc și să scriu.*

Este știut că Părintele Cleopa a căutat să-l ajute pe Părintele Arsenie Boca, sunt cunoscute
scrisorile în care sfinția sa, cu obștea Mănăstiri Slatina, cu smerenie îl roagă să vină să-i
folosească duhovnicește. Dar, din păcate, nu a reușit să se ducă. Mitropolitul Nicolae Bălan
se spovedea la Părintele Cleopa și se căia că s-a grăbit să-l hirotonească pe Părintele Arsenie.
Când a văzut că la Mănăstirea Prislop unde la trimis cu călugări, băgând-o pe Julieta între
ei, i-a determinat să plece, și într-un an o face pe aceasta stareță (Monahia Zamfira), la chemat
înapoi la Mănăstirea Sâmbăta, dar nu s-a întors, s-a îndreptățit că rămâne la Prislop ca să
consolideze relația între ortodocși și foști greco-catolici. Deci, Mitropolitul Nicolae Bălan, P.
S. Andrei Mageru, de la Arad, Mitropolitul Nicolae Mladin, Mitropolitul Antonie Plămădeală,
care a fugit de Julieta de la Mănăstirea Prislop și a venit la Mănăstirea Slatina, se spovedeau
la Părintele Cleopa, și și-au mărturisit îngrijorarea cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cred
că și la rugămintea acestora i-a scris Părintele Cleopa, Părintelui Arsenie. Apoi nu după mult
timp Părintele Cleopa a fost trimis de Sfântul Sinod în Mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă

¹²⁴³ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 214-216, 201-202.

¹²⁴⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, Căderea Împărăției, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 346-350, I.

Mănăstirea Arad Gai. Atunci, mi-a spus Părintele Cleopa că s-a întâlnit cu Părintele Arsenie Boca și cu Maica Zamfira, la Episcopie în Arad, și că a vrut să ia binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar după câte am înțeles nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis supărat: „Ce-i măi moldovene, vii tu să ne înveți călugărie?” Iată, multe sunt de toate, iar noi ca să ne mântuim este nevoie să ținem adevărul în iubire (2 Tes. 2).¹²⁴⁵

– n.n.]

Iar cel ce cu nedreptate s-a caterisit, numai din afară, și nu de la sineși s-a lipsit de a lucra, și poate a se asemăna, precum zic oarecare, cela ce cu dreptate s-a caterisit, ca un meșter, a căruia și mâinile de sineși s-a zgârcit, și nu pot să apuce, și uneltele meșteșugului său i le-au luat. Drept aceea, și mâinile, să zicem, de și-ar mișca, în zadar le mișcă, și lucrul cel de dânsele făcut, se pare adică a fi, ci cu adevărul nu este; atât pentru ciunția lor, cât și pentru lipsa uneltelor. Iar cel ce cu nedreptate s-a caterisit se aseamănă cu meșterul, care mâinile își are sănătoase, nu are însă și uneltele meșteșugului. Pentru aceea și când i se vor da iarăși, poate a le apuca și meșteșugul a-și lucra, și lucrul lui este cu adevărat lucru. Iar cel ce este ciunt, adică cel cu dreptate caterisit, nici mai-nainte de a i se da, nici după ce i se vor da uneltele, poate a le apuca, și a face cu ele vreo ispravă. [deci, Părintele Arsenie Boca se aseamănă cu cel căruia i se luaseră unelte meșteșugului, dar avea și mâinile ciuntite. Poate de aceea a pictat așa de urât și hulitor – n.n.] **Iar de ar zice cineva că nu trebuie a se poftori hirotoniile și botezurile celui cu dreptul caterisit, căci canonul oprește îndoierile Botezului și ale hirotoniilor, învață-se că oprește cu adevărat, pe îndoierile botezurilor celor adevărate, și ale hirotoniilor asemenea, nu pe ale celor neadevărate, care sunt cele de cei cu dreptate caterisiți făcute. și marele Vasilie însă în canonul 3 zice, că diaconul cel odată caterisit, de ajuns are pe osânda caterisirii. Și în scurt toți clericii cei ce au păcătuit păcatul cel de moarte din treapta lor se pogoară zice în canon 32 al său, și nu li se mai dă lor clerul și preoția. Iar dacă nu li se mai dă, arătată că și sfințitele lucrări care le-ar face, se socotesc ca cum s-ar fi făcut și de mireni, în locul cărora ei s-au aruncat. Iar Manuil Malaxos notarul (la tălmăcirea canonului ce au făcut la anul 1565 la cap 30) patriarhului Constantinopolului a poruncit căți s-au hirotonisit de arhieriei caterisiți, de au știut caterisirea lor, să fie și ei caterisiți să nu se hirotonească de al doilea. Iar de nu a știut, să se hirotonisească de al doilea de arhieriei necaterisiți. Și Teodor Studitul zice, că preotul caterisit nici un lucru ieraticesc face, ci este lumesc (mirean) ca și mai-nainte, și dar al Sfântului Duh nu are pentru că s-a luat de la el. Și de va da vreunui preoția, acela nu este preot. Acestea așa zicându-se, de mine se socotesc acestea zise a fi cu îndoială, și ce să zic hotărâtor, nu știu. Fiindcă nici acesta de față apostolesc, nici cel 4 al celui din Antiohia, zic ceva pentru acestea, care din amândouă, Sfinte lucruri, cutezându-se de către cei ce cu dreptul sunt caterisiți, se socotesc ca cum nu ar fi, ca și cele de către eretici, după cel 46 apostolesc, sau ca cum ar fi. Iar mai ales și mai cu deosebire, pentru că văd pe cel 6 al soborului 4 ecumenic că zice că, nu are tărie hirotonia celui hirotonisit nehotărâtor nu ca una ce nu ar fi și nu s-ar fi făcut nici pentru că ar fi neînființate și ca cum nu ar fi Taine cele ce se vor lucra de dânsul; ci ca una ce rămâne nelucrătoare, și nu se pune în lucrare și în faptă, și nu pentru alta, ci numai pentru necinstea și ocară celui ce a hirotonisit. și fiindcă cele asemenea din cele asemenea se cuvine a se încheia și a se judeca, apoi și cele neîntărite care rânduieste canonul 13 al celui din Antiohia, se cuvine a se înțelege și a se lua precum soborul 4 le-a înțeles și le-a primit, și nu precum cei mai de sus le-au înțeles¹²⁴⁶**

CATERISIREA CLERICILOR

¹²⁴⁵ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

¹²⁴⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 46-48.

306. - **Caterisirea este ridicarea darului Sfântului Duh, dat unui bărbat prin taina hirotoniei din pricina nevredniciei omenești a purtătorului acestui dar, constatată prin judecata făcută de conducerea canonică a bisericii, conform cu legile scripturistice și canonice. Prin caterisire se ridică omului, care poartă hirotonia, numai dreptul de a o exercita în sânul bisericii, însă pecetea hirotoniei rămâne asupra omului primitor ca un fapt care nu se mai poate despărți de ființa lui. Iuda a fost apostol, și ca apostol a rămas să fie judecat; și clericul, cleric rămâne, dar pentru nevrednicia întrebuințării apostolatului, i se zice și lui ca și lui Iuda: Mai bine nu s-ar fi născut (Matei 24, 24; Ioan 13, 27). În ziua judecării nu i se va zice că a fost cleric, ci: Nu mie mi-ai slujit (Matei 7, 22-23). Deci, pentru sinea primitorului, hirotonia nu se poate șterge cu toată răspunderea ei, dar lucrurile ei față de obștea bisericii, desăvârșit se anulează prin caterisirea canonică fiind conform cu legea Domnului (Matei 7,15-16; 24, li; F. Ap. 20,29). "Mai bine ar fi fost pentru ei să nu fi cunoscut calea Domnului, decât după ce au cunoscut-o, să se lepede de sfintele porunci date lor" (ii Petru 2,1-22).**

307. - **Se aplică caterisirea canonică pentru următoarele păcate:**

a). **Învățăături contra adevărurilor de credință dogmatică, contra cărora, însuși Domnul Iisus, apostolii și toți sfinții, părinți au luptat cu tărie, apărând adevărurile revelate, cu prețul vieții lor. (V. Dogmele).**-

b). **Tratează, sub diferite forme, adevărurile de credință, sub înșelăciunea milostivirii, a îngăduinței condamnabile (Apoc. 2, 4-5; 3, 15-19) și a neglijenței misionare (Apost. 3,29,45,46,47,49,58,62, IV ec. 2; VI ec. 3, 6; MI, 2; Apoc. 21,8; 22,15).**

c). **Nu se îngrijește de viața morală și duhovnicească a păstoriților, el însuși trăind în nepăsare și imoralitate provocând sminteală și pierzarea pentru mulți (Apost. 5,25; 27,42,44,58,62; I ec. 10; 17; IV ec. 22; VI ec. 3,4, 6,12,10, 13, 23,50; I-II, 16; Galat. 5, 19; I Cor. 3, 3; 6, 9-10; Efes. 3, 3-6; Iacob 3,14-15).**

d). **Păcate liturgice (Ap. 46, 47,49; 50,56; VI ec. 31,32, 50,55,59; VII ec. 7, 10; I-H, 10,12; Ant. 10).**

e). **Rigorism anticanonic exagerat pentru sine și pentru păstoriți contra legilor Domnului dat oamenilor în chip firesc prin natură și revelație (Ap. 32,52,66,68,84. MI, 13,14; Ant. 13).**

f). **Neascultarea anarhică și perseverență contra adevărului (Apost. 31,55,84; IV ec. 10, VI, 7; VII ec. 10; Ant. I 5,1-II 13,14,15). [toate cele îngroșate le-am văzut îndeplinite public de Părintele Arsenie Boca – n.n.]**

308. - **Se numește caterisire provizorie sau vremelnică de la slujbă pe un timp limitat, din cauza unor greșeli care nu duc la căderea din har (Gal. 5, 4; VI ec. 21), și prin care clericul este supus pocăinței și îndreptării ca apoi, să revină iarăși la slujba rangului său. Aceasta se mai numește și afurisire sau excomunicare clericală, de la slujbele sfântului altar, însă el ca un creștin are dreptul de a se împărtăși ca mirean (Apost. 5,12,13,25,32,35,45,48,59, 64; IV ec. 20; VI ec. 36; Sard. 14; Cart. 11, 133).**

309. - **Caterisirea pronunțată de judecata biserică eterodoxă asupra vreunui cleric ortodox, nu are nici-o valoare (III ec. 3.). Clericul caterisit după legile canonice este coborât în rândul mirenilor și nu mai are putere de a mai face nici-un fel de slujbă (Cart. 27, 28; Nicolae 8). Cel ce va îndrăzni să mai slujească acum va fi supus și afurisirii ca un mirean (Ap. 28; Ant. 4). Clericul caterisit definitiv pentru păcate grele, în caz de pocăință, nu i se mai poate ridica caterisirea, dar i se poate îngădui să poarte numai haina clericală [ce păcate grave a făcut Părintele Arsenie Boca de nici haina clericală nu a mai purtat-o? – n.n.] (V. ec. 3, 6, 21). Clericul necaterisit, care se roagă cu cel caterisit, se caterisește și el împreună cu cel deja caterisit ca și complice în idei și fapte (Apost. 11,45; Ant. 14). (Tovărășia la rău).**

310. - **"Dacă vreun episcop sau preot sau diacon, fiind caterisit pe dreptate (statornicită judiciar) și pentru greșeli evidente, va îndrăzni să se atingă de slujbele odinioară încredințate lui, să se caterisească definitiv și fără apel de la biserică". -Apost. 28.-**

311. - **"Despre Maxim filozof cinic, care a făcut tulburare în Constantinopol (ca simoniac uzurpator de hirotonie, de scaun și tulburător vanitos și pervers) se hotărăște, că el n-are hirotonie valabilă și nici nu poate fi episcop, iar cei hirotonisiți de el în orice treaptă a clerului**

vor fi, sînt și rămân fără har. **Toate slujbele pe care el le-a făcut sau le-a ordonat sînt nule**". -II ec. 4.-

312. - *A retrograda pe episcop (preot sau diacon) din treapta de preot (diacon), se cheamă dezbrăcare de cele sfinte, o ierosilie (ca cel ce a fost chemat de Dumnezeu). Însă, dacă din vreo pricină dreaptă episcopul a fost îndepărtat de slujba episcopală, atunci el nu este vrednic să dețină nici locul de preot (diacon). Dar dacă vreun episcop a fost înlăturat pe nedrept de slujba sa, atunci el trebuie să-și reia demnitatea sa de episcop*". -IV ec. 29).

313. - **"Cei ce s-au făcut vinovați de încălcări canonice, și din această cauză a fost pedepsiți cu caterisirea definitivă și continuă și au fost coborâți iarăși în starea laicilor, dacă de bună voie au revenit la pocăință și au lepădat păcatul, pentru care au căzut din har, și s-au înstrăinat de acelea cu desăvârșire să se tundă în chipul clericului (adică să poarte uniforma cu cinste de cleric); iar de nu va alege aceasta de bună voie (să se pocăiască sincer), să poarte părul ca și laicii (adică n-au dreptul nici să poarte părul și uniforma clericală), ca unii ce prețuiesc mai mult cele lumești decît viața cea duhovnicească"** [de aici se arată limpede, că, vai nouă, Părintele Arsenie Boca nu s-a pocăit, ci a ales mai mult cele lumești – n.n.] , -VI ec. 21.-

314. - **"Dacă vreun episcop caterisit de sinod sau prezbiter sau diacon ar îndrăzni să lucreze ceva din cele liturgice încredințate lor odinioară, atît episcopul cît și prezbiterul și diaconul să nu mai aibă vreo nădejde, că la alt sinod vor putea să se mai apere și să-și recapete reintegrarea. Și cei ce sînt păcătoși în complicitate cu ei să fie lepădați din biserică, mai ales dacă ei au știut de hotărârea caterisirii dată mai înainte"** [deci, dacă el singur s-a oprit de la slujire, simțindu-se nevrednic, de ce nu a luat asupra sa din nou haina și rânduiala pocăinței, plînsului pentru păcatele proprii și smereniei (care este călugăria)? Iar dacă a fost oprit de alții, cu nedreptate, cum de a îndrăznit să mai slujească, pierzând nădejdea definitiv că ar mai putea să-și recapete reintegrarea, făcând părtaș la păcatul neascultării sale și pe cumnatul său? Vedeți, oricare ar fi fost realitatea, Părintele Arsenie Boca a încălcat rânduiala Sfintei Biserici Ortodoxe, deci nu poate fi model de sfințenie– n.n.] . -Antioh.4.-

315. - **"Sfântul și ecumenicul sinod a hotărât ca acei clerici ori mireni ori episcopi din Italia, care petrec în Asia sau Europa sau Libia (și) au fost puși sub legătură, sau caterisire sau anatematizare de către prea sfințitul Papa Ioan, unii ca aceștia să fie puși și de către Fotie prea sfințitul patriarh al Constantinopolului sub aceeași hotărîre de pedeapsă, adică să fie ori caterisiți, ori anatematizați ori afurisiți. Dar și acei clerici, sau laici sau cei din tagma arhierască, sau ieratică, din care oricare parohie pe care Fotie, prea sfințitul nostru patriarh, îi va pune sub afurisire, sau caterisire sau anatematizare, să-i aibă pe ei și prea sfințitul Papă Ioan și sfiita lui Dumnezeu Biserica a romanilor supusă lui, sub aceeași sentință a pedepsei, și să nu se schimbe ceva nici din prerogativele cuvenite prea sfințitului scaun al bisericii romanilor, nici din totalitatea prerogativelor întîiului șezător al ei, nici acum, nici în viitor"**, -sf. Sofia I.

316. - **"Canoanele (Apost. 25, 30; I ec. 2) au hotărât, fără deosebire, aceeași pedeapsă pentru clericii căzuți în păcate de moarte (c. 32.) adică să fie caterisiți, fie că sînt în ierarhia superioară a hirotoniei, fie că sînt clerici inferiori"**. (Sf. Vasile 51. VI ec. 3,6,26).

317. - **"Preotul care va fi caterisit pentru vinovații canonice sau se va lăsa de preoție de voia sa, fiind muștrat de conștiința sa, mai poate da binecuvîntare zicînd: "Binecuvîntat este Dumnezeu nostru..." sau "Hristos adevăratul nostru Dumnezeu..." sau "să cădească sau sa se împărtaşească în sfântul altar?"**

Răspuns: "Nu. Nimic din toate acestea nu se cuvîna a lucra, nici pe altele a le face, ci va fi rînduit la un loc cu mireni". [deci, chiar dacă s-ar fi lăsat singur de preoție, tot nu ar fi avut voie să facă slujbe de scos din iad, să poarte epitrahil sau să citească pomelnice în altar. Cu atît mai mult dacă la lăsarea sa proprie de preoție și călugărie ar fi făcut părtaș și conducerea episcopiei de care a aparținut, după cum recunosc ucenicii:

Când a primit Părintele Arsenie, la Prislop, porunca scrisă a Episcopului Andrei Mageriu, de la Arad, prin care îl oprea de la slujirea preoțească și-l trecea la strană, Părintele a strigat,

în auzul tuturor: „Marș, păcătoșule, la strană!”. Și a început să cânte, ca un copil, Psalmul 145'. „Laudă, suflete al meu pe Domnul, cânta-voi Dumnezeuului meu până ce voi fi. Nu vă nădăjduiți în boieri, la care nu este mântuire... Domnul face dreptate celor năpăstuiți și păzește Adevărul în veac.. „La urmă - zice Părintele Arsenie - minciunii îi vor zice adevăr și vor tâlcui Biblia după placul lor”.¹²⁴⁷

– n.n.] -Sf. Nicolae 8.-

318.- *Caterisirea definitivă se oficiază de episcop în chipul următor: “După ce s-a citit în public sentința dată de tribunalul spiritual, arhiereul care o execută, dezbracă pe cel condamnat, de felonul și epitrahilul, cu care era îmbrăcat zicînd: Tu, care astăzi pentru ultima oară, te numești preot al Dumnezeuului ceresc, de aici înainte vei fi despoiat de darul preoției, pe care l-ai avut pînă acum și pierzi darul preotesc, cu care te-ai împodobit și bucurat pînă acum în societatea omenească...”. După aceea strigă: “Nevrednic este!” apoi îi tunde cu foarfecă barba în partea dreaptă și stîngă, precum și părul din cap în trei locuri zicînd: “Nevrednic este!”. - (Milaș, Canoanele Voi. I, part. II, p. 377.*

319. - *“Cel caterisit, dacă mai slujește, își sporește mai mult nevrednicia. Cei ce primesc slujba celui caterisit cu bună știință, devin osândiți ca și el, și deci, se afurisesc pe termen limitat sau nelimitat. Cei ce o primesc din neștiință sau constrângere, se canonisesc cu chibzuială. Se pare că botezul făcut de preotul caterisit se poate recunoaște ca și cel făcut de mirean; însă taina hirotoniei făcută de arhiereu caterisit, nu poate fi recunoscută, fiindcă episcopul caterisit este arhiereu numai pentru răspunderea sufletului său, dar pentru misiunea bisericii este mirean, iar cel ce a primit o astfel de hirotonie, cu deplina cunoștință de cauză, nu numai că este hirotonisit, dar el pierde și dreptul mireanului obișnuit de a mai putea fi hirotonisit, fiind socotit ca un tâlhar de cele sfînte, fiindcă prin acest furtișag viclean, el s-a arătat și dovedit pe deplin nevrednic de a fi cleric”. (II ecum. 4; Apoc. 3,13-20).¹²⁴⁸*

CANONUL 1 al Sfântului ierarh Vasile cel Mare

Că botezul acela a judecat cei vechi a se primi, care nimic iese afară de credință. Drept aceea pe unele le-au numit eresuri, iar pe altele schisme; și pe altele parasinagoguri (nelegiuite adunări). Deci eresuri pe cei cu totul lepădați și după însuși credința sunt înstrăinați. Iar schisme, pe cei ce pentru oarecare cauze bisericesti și întrebări putincioase de a se vindeca, între cei despărțiți. Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupușii prezbiteri, sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbutat proiestoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Biserică. Una ca aceasta este parasinagogă. Iar schisma, este a fi cu deosebire pentru pocăință de cum sunt cei în unire cu Biserica. Iar eresuri, precum al maniheilor, și al valentinienilor, și al marchioniștilor, și al înșiși pepuzienilor acestora. Că dea dreptul deosebirea este pentru însăși credința cea întru Dumnezeu. [...]

TÂLCUIRE

După procuvântare, prin urmare răspunde sfântul la cele ce Sfântul Amfilohie l-a întrebat. Și urmînd a zice pentru botezul schismaticilor cataron (curaților) adică a navatienilor și de al ereticilor pepuzieni, adică ale montaniștilor, mai înainte și mai obștesc face pe cuvânt, și pe despărțirea acelor vechi o pomenește. După care alții se ziceretici, iar alții schismatici, și alții parasinagogi. Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzînd în oarecare greșale s-au caterisit de preoția și arhieria lor canoniceste. Însă nevrînd a se supune canoanelor, cu de sineși stăpînire ș-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericesti lesne de îndreptare. Iar

¹²⁴⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

¹²⁴⁸ Jerom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericescă*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

eretici se numesc aceia a căroră osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu. Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit depărtați. Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întoarcere. Și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede.
1249

Așadar mai degrabă s-ar numi biserica Drăgănescu nu numai o afacere de familie ci parasinagoga Drăgănescu (deși are învățături eretice și schismatice, nu pentru ele s-a despărțit de Sfânta Biserică. Sfinția sa a preferat să formeze o parasinagogă, dezbinându-se de Sfânta Biserică prin neascultare, atunci când, fiind oprit de la slujire și/sau lăsându-se de preoție și călugărie, a slujit mai departe preoțește). Este evident că un începător de parasinagogă nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă.

Vedeți că nu a făcut ascultare de ierarhul său nici în privința opririi de la slujire? Deci a încălcat desăvârșit, până la sfârșitul vieții, toate cele trei voturi monahale, lepădându-se astfel nu numai de călugărie și preoție, dar și de asemănarea cu Hristos:

Fil 2:6 Carele în chipul lui Dumnezeu fiind, nu răpire au socotit a fi el întocmai cu Dumnezeu; 7 Ci s'au deșertat pre sine, chip de rob luând, întru asemănarea oamenilor făcându-se. 8 Și cu închipuirea aflându-se ca omul, s'au smerit pre sine, ascultător făcându-se până la moarte, iar moarte de Cruce. 9 Pentru aceasta și Dumnezeu pre dânsul l-au prea înălțat, și i-au dăruit lui nume, care este preste tot numele; 10 Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt;

Ne urmându-I Lui, s-a făcut nevrednic de El:

Mat 10:38 Și cela ce nu va lua crucea sa și să vie după mine, nu este mie vrednic.

Concluzie:

Ca în privința tuturor lucrurilor dubioase din viața sfinției sale există multă neunire, precucivioșia sa fiind în toate pricină de dezbinare bisericească.

Ucenicii sfinției sale sunt nedumeriți și se contrazic unii pe alții, ba chiar pe ei înșiși, înșirând argumente ce se contrazic unele pe altele:

3. Unii zic că a fost **caterisit**/ alții că a fost doar **oprit de la slujire** (s-a arătat mai sus că nu s-a publicat nici un act oficial de caterisire);
4. Unii zic că i s-a luat preoția pentru că **a fost legionar**/ alții deoarece voiesc cu orice chip să fie canonizat ca Sfânt de institutul Elie Wiesel, se dau peste cap să dovedească lipsa de legătură cu legionarii (în afară că le-a fost părinte duhovnicesc), sau disprețuind legionarii, sau povățuind pe legionari spre cuminenie față de comuniști (s-a arătat mai sus că el însuși s-a purtat cameleonice, organizând rezistența în munți prin organizarea întâlnirilor, suportul moral și material, sfaturile în cele mai mari și dorința de a deveni un lider spiritual al lor. Sfinția sa se arăta pe sine diferit, în funcție de context și auditoriu: ba ca un iubit al lui Corneliu Zelea Codreanu, dăruit de el cu o cruce, pentru legionari, ba un disprețuitor al lui în declarațiile pentru comuniști, turnând la ei cu lejeritate și dexteritate pe toți cei ce i-a cunoscut că ar avea legătură cu legionarii. De aceea ucenicii scot din documente, ceea ce le convine tot în funcție de context și auditoriu, după asemănarea dascălului lor, ca să-i atragă pe ascultători la îndrăgirea exagerată și nepermisă față de Părintele Arsenie Boca). Aceștia, văzând că n-au totuși argumente pentru a explica de ce nu a mai slujit preoțește și de ce nu s-a întors la călugărie, măcar după 1965, cos cu ață albă situația zicând că **deși n-a fost legionar, a fost prigonit cu nedreptate ca legionar**

¹²⁴⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, Pidalion..., Ed. cit., pp. 441-443.

de către securitate. Nici una din aceste două variante nu explică însă trei lucruri evidente și cunoscute de toată lumea:

1. De ce toți preoții legionari cunoscuți și-au reluat călugăria și preoția cel puțin din 1965, iar Părintele Arsenie Boca nu. De ce nu și-a reluat călugăria Maica Zamfira, deși despre sfinția sa ucenicii zic explicit că a avut dreptul la aceasta din 1964;

2. De ce nu a mai fost arestat Părintele Arsenie Boca din 1956, arestările sfinției sale de până atunci fiind sub durata a doi ani (22 luni și 18 zile, din care: la canal 14 luni și 3 zile – majoritatea timpului, la închisori 8 luni și 15 zile), cu regim diferențiat (mai blând ca la alții), la niște locații lejere (București, Jilava, Timișoara, Oradea), fără suferințe (mai puțin de o lună și ½ în care ucenicii declară, fără probe în afară de o fotografie, ce poate arăta și oboseala din concentrarea de a hipnotiza, că a fost chinuit);

3. De ce a dus-o foarte bine în condițiile de sărăcie de atunci, fiind chiar favorizat a avea proprietăți personale mari, pentru vremea aceea și

4. De ce i s-a permis a aduna atâția oameni la Drăgănescu, deși securitatea știa de ei și ar fi putut să îl oprească prin interzicerea pictării așezământului de acolo (oare nu a fost și ea de acord pentru a-i hipnotiza/denunța/spiona/raporta în favoarea regimului?). Slavă Domnului că a îngăduit pictarea tablourilor de la Drăgănescu pentru a ne lămuri care duhuri l-au insuflat pe sfinția sa și pentru a înțelege cât de cumplită este amăgirea și a ne feri de ea, din pilda cea rea a Părintelui.

5. Unii zic că a fost prigonit din cauză că a fost **antiecumenist**. Dar nu pot explica:

1. De ce a fost prigonit de ecumeniști când dezavuează oficial cu autograf scrierea antiecumenistă apocrifă, pusă în numele sfinției sale și este un mare propovăduitor în scris și pictură a teoriei ecumeniste perverse și eretice a ramificațiilor și

2. De ce tocmai cel mai mare ecumenist al României i-a organizat reabilitarea și are un cuvânt atât de mios la adresa Părintelui Arsenie Boca, arătându-se pe sine ca rod al sfinției sale, produs prin însămânțarea stării ecumeniste a precuvioșiei sale prin privire și simțire

6. Domnul Florin Duțu, văzând cât de albă este așa explicațiilor legionare și antiecumeniste a prigoanei, văzând pe deasupra că așa este și putredă și în curs de descompunere, iar veșmântul falsei sfințenii se destramă, ba dorind, poate, mai mult decât toți, aprobarea institutului Elie Wiesel pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca, are o găselniță uluitoare, care blochează orice gândire rațională și/sau bun simț: fiindcă Părintele Arsenie Boca este cel mai mare luptător împotriva uniației al tuturor timpurilor și locurilor, grupul terorist greco-catolic ce conducea eparhia (și țara!), la vremea aceea, face un complot și îl alungă din Mănăstire, luându-i și preoția, având o așa de mare putere politică și bisericească încât trece chiar și peste episcopul locului invalid pentru a semna și aproba, deși semnează și aprobă valid (ba îl mai face să și promită că după ce va trece valul îl va reabilita, arătând-și în acest fel vigoarea și faptul că nu este de acord cu aceasta). Iar actul de alungare din Mănăstire este dat cu pretextul neslujirii financiare în interesul Bisericii, deși Părintele Arsenie Boca a fost ctitor, mare gospodar și artist (numai că informațiile ce le avem din arhivele securității sunt că lua bani și produse de la bieții amărâți, ba chiar își vindea și fotografiile pentru a scoate un profit pentru sine, nedând Sfintei Biserici nimic, ci doar organizându-și frumos, din interes personal, propriul punct de lucru și câștig, ca să fie cât mai atractiv și productiv, lucru continuat și azi în toată țara prin marea afacere turistic-colportajo-editorială Prislop-Drăgănescu). Dar acest grup este atât de atotputernic încât convinge (ba chiar și forțează!) securitatea (care aresta cu multă osârdie tocmai pe cei ce propovăduiau greco-catolicismul), să aprobe tocmai oprirea singurului care ar fi putut stopa eficient greco-catolicismul, lucru de care și ea știa. Dar această explicație (pseudo)științificofan(t)a(s)tică nu poate explica:

1. De ce securitatea îi arestează sub același pretext financiar pe cei din grupul terorist greco-catolic;

2. De ce securitatea aprobă reluarea preoției, după o vreme de pedeapsă, a celor din acel grup, iar a „marelui viteaz” antigreco-catolic, nu-i permite reluarea preoției și călugăriei;

3. De ce a fost luptător anti uniat Părintele Arsenie Boca, când tatăl lui, botezul lui, lucrarea lui lăuntrică, stilul de a picta, învățăturile scrise și pictate, propovăduiesc:

A. unirea cu Roma;

- B. sfințenia așa zișilor „sfinți catolici”;
- C. faptul că și erezul papal ar fi Una Sfântă Sobornicească și Apostolească Biserică;
- D. catolicismul ar fi credință fără greșala și una din stranele Bisericii;
- E. administrarea sfintei împărtașanii fără convertirea la Ortodoxie a greco-catolicilor și romano-catolicilor.

Explicația este simplă. Domnul Florin Duțu a luat prilej la această răstălmăcire tot din cameleonismul (de data aceasta nu în politică, ci în mărturisirea credinței) Părintelui Arsenie Boca, găsit de domnia sa în arhivele securității (pe care le folosește după cum îi dictează propriul interes, ba combătându-le, ba folosindu-le explicațiile comuniste în interesul propriei demonstrații că toți au fost vicleni, numai Părintele Arsenie Boca un mare Sfânt). Într-un fel declara sfinția sa ierarhilor ce doreau mântuirea unițiilor, în altfel celorlalți Ortodocși și cu totul altfel se purta cu greco-catolicii. Pe uniții cei de jos (pentru a-i atrage la sine) îi învăța că nu sunt diferențe mari de credință, așa că fără vreun efort de convertire pot veni la el să-i spovedească, să-i împărtășească și să le ghicească, făcându-le mari minuni spectaculoase, pe cei cărturari încerca să-i convingă (fără reușită, deoarece nu avea trăire Ortodoxă ci era în duhul lor, astfel că nu avea cu ce să-i atragă către acel altceva de taină ce este Sfânta Predanie) că greșesc, ca să îi aibă ca ucenici și să se laude în trupul lor (*Gal 6:13 Că nici singuri cei ce se taie împrejur păzesc legea; ci voiesc să vă tăiați voi împrejur, ca în trupul vostru să se laude.*) ca să pară că are succese misionare, să dea bine mai sus, să fie lăsat pe mai departe să facă misiune oficială în cât mai multe părți, pentru a hipnotiza și beneficia de cât mai mulți admiratori. De aceea mai mari latinilor l-au citit că le este de fapt concurent în stăpânirea turmei. Într-un fel declara el Patriarhului (arătând că știe învățăturile anti uniate ale Sfintei Biserici, dar nu le aplică din interes misionar personal) când a fost trimis ca un lup în piele de oaie să combată greco-catolicismul (având el însuși un duh uniat și nelămurit în Ortodoxia lăuntrică, misiune de care a profitat, pe banii și încrederea Sfintei Biserici, pentru a-și atrage cât mai mulți admiratori personali, nu neapărat convertindu-i la Ortodoxie, ci mai degrabă hipnotizându-i ca să îl adore, și a aranja ploile în legătură cu Julieta și Nicolae, pentru a scăpa de responsabilitatea publică a relației intime cu viitoarea Maică Zamfira. Primul lucru i-a reușit, spre paguba lui, chiar și după moarte, al doilea, însă, nu, din mila lui Dumnezeu pentru Părintele Nicolae Bordașiu, un bărbat care și-a dat seama cu ce femeie primejdioasă și posesivă are de a face).

Așadar, domnul Florin Duțu, deși se forțează vibrând până la descompunere din toate încheieturile minții să ne dea o lămurire logică a opririi de la slujire a Părintelui Arsenie Boca până la moarte, nu coase cu ață albă, ci cu o biată pânză de păianjen veșmântul cel rupt al preoției și călugăriei sfinției sale.

Vedeți ce sofisticate, fără logică internă și contradictorii sunt explicațiile ucenicilor? Nu aduc nici un argument valid ca să explice de ce toți preoți legionari, luptători împotriva ecumenismului și uniatismului își reiau preoția și călugăria cel târziu în 1965, iar Părintele Arsenie Boca ba, nici măcar până la moartea din 1989, deși a fost atât de puțin prigonit, încât am putea spune că a fost un colaborator răsfățat al regimului căruia i s-a zugrăvit o mască de prigonit, pentru a putea mai apoi a fi folosit mai târziu, *Mar 6:21 întâmplându-se o zi cu bun prilej*, în dezbinarea Sfintei Biserici și propaganda ecumenismului, uniatismului, new-age-ismului, păgânismului.

Dar ce simplu ne lămurește tot Părintele Arsenie Papacioc, cel treaz cu mintea în adevărul iubirii:

- *A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știi ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. [...] Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...*

1250

¹²⁵⁰ Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, - Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

Iar lăsarea de preoție și călugărie nu implică la cel cu slavă deșartă, ca imediat să nu le mai profeseze. El vrea să își organizeze retragerea în așa fel încât să aibă acoperire și în fața conștiinței și, mai ales, în fața opiniei publice, că nu s-a lăsat de bună voie, ci a fost silit. Lucrul acesta, însă, nu se putea obține fără colaborarea cu regimul, care devenise atunci puternic, lucru pe care i l-a demonstrat în fapte, căci ares-tându-l pentru proorociile cu rușii (poate?) l-au chinuit o lună și ½ până a promis că se lasă de preoție și călugărie cu rugămintea să aranjeze statul să pară că a fost oprit canonic și că este astfel călugăr ascultător, ca să nu se facă de râs și să poată sluji interesele lui pe mai departe, în chip ocult. Că a jucat dublu sau nu noi nu o putem ști, dar modul în care statul îi face campania de canonizare, ne sugerează că este omul lor.

Așadar (lăsând orice interpretare la o parte, care până la urmă nici nu contează) un lucru aproape sigur este s-a lăsat de preoție și călugărie în închisoare, dar prilejul l-a dobândit mai târziu. Se dovedește aceasta nu numai din cuvântul Părintelui Arsenie Papacioc (care avea această informație din sursa sigură a celor prizonieri) dar și din faptul cert că el nu a vrut și nu a iubit nici călugăria și nici preoția, cum o arată însăși curgerea vieții lui, căci atunci când le-au dobândit înapoi toți ceilalți care nu se lepădaseră de Hristos, el nu le-a cerut preferând să rămână cu aleasa inimii lui și arătându-se necredincios în cuvântul Sfințelor Scripturi:

Mat 7:7 Cereți și se va da vouă, căutați și veți afla, bateți și se va deschide vouă; :8 Că tot cel ce cere, ia, și cel ce caută, află, și celui ce bate, i se va deschide.

Mar 11:24 De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea.

Iac 4:3 Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri.:4 Preadesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

Căci dacă ar fi cerut preoția și călugăria, dar nu i s-ar fi dat preoția, motivul ar fi fost căderea cu Maica Zamfira, mărturisită ierarhilor. Dar, în acel caz, chiar dacă nu i s-ar fi dat preoția, în schimb ar fi fost îndemnat să revină în călugărie la care nici un canon nu l-ar fi oprit, dacă ar fi vrut, fiind rânduiala cea mai propice pentru pocăință. Deci mai sigur este că el însuși s-a lăsat, din mentalitatea lui rea, până la moarte, și de preoție și de călugărie, dacă nu a revenit în monahism, ca să-și plângă păcatele.

L-a aceasta s-au adăugat, în timp, atât de multe motive canonice și dogmatice (din faptele și învățăturile sfinției sale) opritoare de la preoție și atât de evidente, încât nici un ierarh nu i-ar mai fi dat înapoi preoția, decât dacă ar fi fost silit, ca să nu prilejuiască o prigoană împotriva Bisericii.

Cum se poate ca un astfel de om ce s-a lepădat de Hristos public (prin lepădarea de preoție și călugărie) să fie model de Sfânt în Sfânta Biserică Ortodoxa?

În orice caz, ori de s-a lăsat singur, ori de a fost oprit de alții (fie pentru legionarism sau fals legionarism, fie pentru ecumenism, fie pentru uniatism, fie pentru înșelarea Bisericii pentru averi, fie pentru relația cu Maica Zamfira, fie chiar și din nedreptate), după cum ne învață Sfintele Canoane, nu mai avea voie să slujească preoțește până nu ar fi fost judecat de un for mai înalt bisericesc, iar dacă nu a apelat la el, se face el însuși părtaș la oprirea sa. Faptul că a slujit, totuși, mai departe în clandestinitate și necanonicitate (lucru mărturisit chiar de ucenici) l-a dus și mai mult la pierderea definitivă a dreptului de a fi preot (chiar dacă a păstrat, însă, responsabilitatea personală preoțească veșnică pentru faptele sale, fiind judecat de către Domnul nostru Iisus Hristos cu circumstanță agravantă că este un preot cel care a făcut greșelile sfinției sale) dar, din păcate, și la **căderea în păcatul cel mai grav:**

cel al dezbinării Sfintei Biserici, formând parasinagoga de la Drăgănescu.

Să vedem acum ce spune Pidalionul, carte de căpătâi a Ortodoxiei, despre lupta de a păstra cât de mult posibil unitatea Bisericii. În comentariul la canonul 31 Apostolic se spune:

„Zice însă Dumnezeiescul Hrisostom (Omilia 11 către Efeseni), că a zis un om Sfânt, că nici sângele muceniciei nu poate spăla păcatul despărțirii Bisericii. și a dezbină cineva Biserica este un rău la fel de cumplit ca a cădea în erezie. Scrie însuși Dionisie al Alexandriei mărturisorul, în epistola către Nava Episcopul, că se cuvine a pătimi cineva orice rău ar fi numai să nu dezbină Biserica; și că este mai slăvită mucenicie, ce ar suferi cineva pentru a nu

*dezbinda Biserica, decât mucenicia ce ar răbda-o pentru a nu sluji idolilor. Fiindcă în mucenicia cea pentru a nu sluji idolilor, mărturisește pentru folosul sufletului său, iar întru cea pentru a nu dezbinda Biserica mărturisește pentru folosul și unirea a toată Biserica”.*¹²⁵¹

Deci, cel mai grav păcat este dezbinarea Bisericii, lucru înfăptuit de sfinția sa în viață, prin slujirea preoțească fiind oprit și prelungit de ucenicii sfinției sale, datorită învățăturilor și pildei lui, prin presiunea de a fi canonizat un om ce se împotrivesc în toate aspectele (viețuire și învățături) Sfintei Predanii, punând astfel început rău Sectei și Secetei Ardealului.

De ce s-a caterisit și dacă s-a caterisit de ce nu a revenit la slujire, ca ceilalți?

Iar dacă a fost oprit de la slujire, cum ar putea să se justifice că pentru „a face ascultare călugărească” nu s-a întors la călugărie? Ce perversiune sofistică în gândire poate fi aceasta? Cine l-ar fi oprit să reia monahismul (sau cine dintre duhovnici nu l-ar fi sfătuit la aceasta pentru a pune început bun de pocăință și a scăpa de slava deșartă că poate sta cu o femeie, în aceeași casă, împotriva Sfințelor Canoane, fiind monah - dacă ar fi biruit cu adevărat atracția trupurilor)? Atunci nimeni nu mai ținea cont de decret și legionari autentici ca Părintele Marcu Dumitrescu de la Sihăstria, renumit pentru biruința sfinției sale din reeducări și suportarea uneia din cele mai intense prigoane pentru că a fost legionar, a fost primit în Sfânta Mănăstire, fără să fi fost călugăr înainte, la fel ca mulți alții?

După cum mărturisește Maica Zamfira, nu a fost dovedit ca legionar, iar în arestări nu a suferit prea mult, întorcându-se luminat, iar nu ostenit, chinuit, nemâncat și pământiu (cum reveneau în societate deținuții cu adevărat râvnitori pentru Adevăr, arătând înfricoșător):

Așa se explică de ce, arestat ca legionar în vara anului 1948, i s-a dat drumul după o lună, o lună jumătate, în orice caz la 1 septembrie era la mănăstire. Oricine își poate da seama că dacă ar fi fost dovedit legionar sau partizan, nu ar mai fi fost eliberat. Și de câte ori a fost arestat, tot așa i s-a întâmplat, încât chiar Patriarhul Justinian a făcut următoarea afirmație la Seminarul Monahal Horezu, în fața maicilor profesoare, care și ele participaseră la acele cursuri de neuitat: “Nu știu ce-i cu omul acesta, că mereu e luat, și mereu eliberat, și de fiecare dată iese mai luminat”.

Ucenicii sfinției sale se contrazic mult și în această chestiune. Ei se străduiesc, siliți de evidențele documentelor scrise din arhiva securității, să dovedească, datorită modei de a fi politic corecți, pentru a ușura calea canonizării forțate a Părintelui Arsenie Boca, că nu a fost legionar, ci doar persecutat cu această etichetă. Probabil că nu a avut carnet de membru, dar faptele sfinției sale, erau altfel față de legionari, care îl consideră legionar, ba chiar căpetenie, organizator și susținător moral și material prin hrană, iubit nespuse de Corneliu Zelea-Codreanu. Astfel că devine prin acest cameleonism (disprețuitor și turnător al legionarilor în fața conducerii politice, după arhivele securității prezentate chiar de ucenici și lider spiritual al legionarilor în fața celor din rezistența anticomunistă) și responsabil moral pentru accentuarea prigoanei, și părtaș la furnizarea pretextului dat securității pentru a pune la cale marile tragedii împotriva creștinilor din reeducare (prin sprijinirea și îndemnul la rezistență al legionarilor).

Dar chiar și documentele de la securitate arată că era urmărit pentru legionarism, dar că nu este dușmănos statului socialist, furnizându-i atât figura de martir al luptei împotriva comunismului, cât și cea de om cuminte pus în slujba statului, ca să atragă și pe cei pasionați de tema anticomunistă la cinstirea lui ca Sfânt și pe cei pasionați de anitlegionarism să-i liniștească și să-i facă părtași la aprobarea canonizării lui, care ar ridica la rang de sfințenie duplicitatea, îndoiala, contrazicerea și cameleonismul:

Același ofițer Cocîrlea Constantin întocmea, în ziua de 29 septembrie 1989, când Părintele Arsenie împlinea 79 de ani, un raport cu propunerea de scoatere din s.i. [supraveghere informativă, n.n.] a numelui Boca Zian-Vălean: „raportăm că la data de 08.01.1985 a fost luat în S.I. numitul Boca Zian- Vălean, în etate de 79 de ani, domiciliat în Sinaia, str. Privighetorilor, nr. 16, jud. Ph., fost membru legionar. A fost luat în această formă în baza antecedentelor sale politice, pentru a se stabili dacă desfășoară activitate ostilă statului nostru. Din măsurile întreprinse rezultă că nu desfășoară activitate dușmănoasă împotriva orânduirii noastre socialiste și nu întreține relații cu elemente urmărite. În prezent este grav bolnav, imobilizat la

¹²⁵¹ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

pat și nu mai prezintă interes pentru securitatea statului [și atunci ce interes ar fi avut securitatea să-l schingiuiască și răstignească cu insistă legendele înfierbântate de dorul canonizării forțate? – n.n.]. *Motivat de cele raportate supunem aprobării scoaterea numelui Boka Zian-Vălean din supravegherea informativă prin neconfirmarea materialelor de primă sesizare*”⁵⁸¹. *Raportul este aprobat de un lt. colonel, în data de 29.09.1989, care adaugă la sfârșitul textului „și rămânerea în evidențele de securitate”,* [pentru a-i rămâne ca o diplomă de onoare imaginea de prigonit – n.n.] *apoi semnat și de cpt. Teodor Gh., la 07.10.89, care adaugă primit probă de scris. După cum vedem și în acest ultim raport, Părintele rămăsese cu eticheta de fost membru legionar, deși nu a existat niciodată vreo dovadă în acest sens.*

Iată că, de la 5 iunie 1943, când i s-a pus eticheta de legionar și când a fost furnizată prima notă informativă de postul de jandarmi de la Sâmbăta de Sus către serviciile secrete conduse la vremea aceea, în perioada mareșalului Ion Antonescu, de către fostul seminarist Eugen Cristescu, [deci nu numai comuniștii l-au urmărit pentru legionarism. De unde fum fără foc? – n.n.] și până la data de 29 septembrie 1989, au trebuit să treacă 46 de ani pentru ca serviciile secrete să realizeze că Părintele nu desfășoară activitate ostilă statului, indiferent de regimul politic. [fals. De când l-au eliberat și nu l-au mai arestat (ciudat că tocmai în perioada de maximum de arestări antilegionare), securitatea știa că sfinția sa nu desfășoară vreo activitate ostilă statului și de aceea l-a ajutat prin supraveghere să demonstreze aceasta și să aibă un dublu folos atât în viață, cât și după moarte:

- imaginea falsă de prigonit pentru cei ce iubesc pe cei prigoniți (ca să poată atrage pe oameni la el, spre a fi depistați, cât era viu, și pentru a fi propus la canonizare, după ce va muri, căci cei ce conduc securitatea, plănuiesc nu cincinale – 5 ani – ci jubilee – 50 de ani – de descreștinare) și

- dovada colaborării cu regimul pentru cei ce țin mult la regimurile anticreștine și le au pe mai departe ca plan al preluării și ghidării României împotriva lui Hristos (chiar și – poate cel mai mult – prin inventarea unor falși sfinți care să gireze cu autoritatea lor în fața românilor cameleonismul și noua spiritualitate antihristică – n.n.)¹²⁵²

Dar și Părintele Arsenie Papacioc și mulți alții au fost legionari autentici, dar și-au reluat și preoția și călugăria. Asta înseamnă că, de fapt, a fost o altă pricină, numită Maica Zamfira.

Dacă, însă, singur s-a oprit de la slujire sunt două variante:

- din credința că este ca un episcop și din dispreț față de rânduiala bisericească, în acest caz nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică.
- sau, analizându-și căderile, din pocăință.

Ultima variantă ne-am dori-o și noi, dar atunci este nevoie de reformularea sfințeniei Părintelui Arsenie Boca, prezentând toate marile abateri, dar pe care le-a biruit printr-o imposibilă pocăință. Dar dacă s-ar canoniza, ar mai ține cont cei pătimiși de sfințenia lui să recunoască că toată activitatea lui este o mare rătăcire? Ar face un muzeu al kitschului din testamentul său pictat, ca fiind dovada unei amăgiri uriașe care i-a pecetluit prin simțire mintea de a ajuns la vedenii hulitoare de Dumnezeu? Ar recunoaște ei că învățătura și viața lui (în afară de eventuala și problematica lui pocăință), nu trebuie urmate. Iar propovăduii ei doar pocăința de la sfârșit, fiind uimiți de incredibila milă a lui Dumnezeu față de un așa îngrozitor de amăgit?

Noi credem că după cum este prezentat de ucenicii entuziasmați, dar fără discernământ, nu. Deci un astfel de model de Sfânt Ortodox nu poate fi prezentat neamului și lumii în mod real, fără o înștiințare autentică de sus și fără o lucrare de catehizare sistematică, convingătoare și curățitoare premergătoare, pe parcursul mai multor generații în popor de toate rătăcirile ce i-au fost sădite prin râvna rătăcită către protagonistul de la Prislop. Altfel se va face o mare ruptură în Sfânta Biserică prin Secta „sfântului Ardealului”.

Acest păcat atât de grav al dezbinării (lăuntrice în ucenici și între persoane) care îl continuă și după moarte sfinția sa, prin ucenicii săi [care forțează Sfântul Sinod, cu toate mijloacele (și constrângătoare și

¹²⁵² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 577-582

momitoare) pentru a-l canoniza și a rupe Sfânta Biserică în două: secta sfântului Ardealului și cei Ortodocșii ce mai țin la Sfinții Părinți, la mijloc fiind biata turmă a lui Hristos care nu știe și este amăgită în toate părțile și ruptă de tot felul de lupi, ba de la dreapta, ba de la stânga] ne duce într-o jalnică situație.

Să plângem fraților înaintea Domnului, că numai El ne poate scăpa, dăruindu-ne duhul pocăinței și lămuririi în credință și să nu uităm: chiar dacă a fost caterisit, chiar dacă a făcut toate păcatele cele enumerate în acest studiu, chiar dacă a învățat ereziile care le-am descoperit în scris și pictură, chiar dacă (Doamne ferește!) nu s-a pocăit pentru ele, nu avem dreptul de a-l judeca, ci trebuie să-l privim cu milă, să luăm aminte, să ne ferim de amăgirea plăcerii de sine și misiunii fără pocăință care l-au chinuit pe sfinția sa, avându-l ca o pildă înfricoșătoare.

Dar mai ales să știm că dacă ne părăsește harul lui Dumnezeu, oricând putem ajunge cu mult mai rău, fiindcă noi oamenii suntem neputincioși și răi.

În Pireu, cu destui ani în urmă, un preot a fost caterisit și pentru că avea o dublă pregătire, a lucrat după aceea ca profesor. Desigur, a cerut transferul, și a plecat în altă parte. De sărbători venea la Pireu ca să-i vadă pe săi și pe prieteni. O doamnă l-a recunoscut și i-a zis alteia:

- *Îl cunoști? A fost preot „Și l-au tuns”, l-au caterisit. Cealaltă când a auzit, fiind și slabă de minte, când fostul preot a trecut pe lângă ea, „i-a pus coarne” și s-a strâmbat în spatele lui. N-a trecut un an, și femeia a murit și au înmormântat-o în Cimitirul învierii. S-au încheiat trei ani, după care au deshumat-o, și au găsit-o putrezită, în afară de mâini care erau întregi, de parcă atunci ar fi fost puse în mormânt și negre ca și cum ar fi fost vopsite, cu unghiile mari, cumplite la vedere. Au chemat pe preotul cimitirului care i-a făcut slujba și i-a citit rugăciunile de iertare de trei ori, dar nu s-a întâmplat nimic. Au mai așteptat, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Atunci l-au înștiințat pe mitropolitul Hrisostom, care a venit imediat, și-a pus epitrahilul și omoforul și a citit rugăciunea arhierescă de iertare, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Printre rudele și cunoscuții care se aflau deshumare era și doamna aceea care-i arătase moartea pe preotul caterisit. Era vecina ei și ruda mai îndepărtată. Aceasta se gândea:*

- *Ceva păcate trebuie să fi făcut cu mâinile, dacă acestea n-au putrezit. Și și-a adus aminte de acea întâmplare, a priceput care este cauza și a povestit mitropolitului. Acesta a dispus să-l găsească imediat pe acel preot caterisit. Pentru că aceasta se întâmpla în perioada vacanței școlare, l-au găsit Pireu. În după-amiaza acelei zile, el a mers cu mitropolitul la cimitir. Între timp separaseră oasele moartei, iar mâinile le puseseră într-un colț. Mitropolitul l-a pus în temă pe fostul preot și i-a zis:*

- *Vino să vezi, fiule, harul preoției nu te-a părăsit, ci a rămas lipit de tine. Iart-o, spune „Dumnezeu s-o ierte”, atinge-ți mâinile de mâinile ei și minunea se va întâmpla. Când. preotul a rostit acele cuvinte și i-a atins mâinile, ele s-au făcut țărână⁸¹.*

Fiecare preot slujitor este asemenea unui cărbune, care dacă este sfințit și aprins va arde, iar dacă este stins va murdări. Cine a apucat un cărbune și nu s-a murdărit sau s-a ars?¹²⁵³

„Trebuie să fim osârduitori și fermi în Ortodoxia noastră, fără a fi fanatici”. (Părintele Serafim Rose) [...]

Sfântul Vasile cel Mare a scris multe pagini analizând care este muștrarea cea corectă, știind că este necesară și aceasta câteodată, dar și că trebuie făcută cu mult, mult discernământ și iubire de oameni. Într-un loc sfântul pune următoarea întrebare:

„Din ce roade se cuvine să se probeze cel care muștră cu milă pe fratele care greșește?” și răspunde: „Mai întâi din cele cu totul deosebite ale compasiunii, după cele spuse de către Apostol că: «de suferă un mădular, împreună toate mădulele suferă»; și că «cine se smintește și eu să nu ard?» și apoi dacă pentru tot păcatul de asemenea se zdrobește, și pentru toți cei care greșesc și pentru cei care-i greșesc lui și pentru cei care greșesc altuia, de asemenea se măhnește și plânge, și, când muștră, să nu strice chipul cel dat de Domnul” (Regulile mici, 182).

¹²⁵³ Protoprezbiter Stefanos ANAGNOSTOPOULOS, *Explicarea Dumnezeieștii Liturghii*, Editura Bizantină, București, 2005, pp. 99-100.

O altă mărturie despre delicatețea de care trebuie să dea dovadă creștinul aflăm la Sfântul Ioan Scărarul:

„De voiești să scoți țandăra din ochiul altuia, să nu o scoți pe aceasta cu o bârnă, ci cu o pensă. Bârna este cuvântul greu sau purtările urâte. Iar pensa este învățătura blândă și muștrarea îndelung răbdătoare. «Muștră, zice, cearta, mângâie» (II Tim. 4, 2). Dar nu și lovi” (Scara Raiului, Treapta VIII).

Boala noastră constă în faptul că mulți dintre cei ce combatem ecumenismul (sau alte devieri de la adevăr), o facem dintr-o râvnă trupească sau sufletească. De multe ori, sub masca așa-zisei râvne pentru adevăr și nedespătimiți fiind ajungem să-i urâm pe cei care nu mărturisesc credința ortodoxă. Dar cel care urăște pe cel căzut în păcat (fie el erezie sau alt păcat), putem spune că este la fel de vinovat ca și acela, căci un creștin sănătos întotdeauna va avea milă de fratele său, care e chipul lui Dumnezeu, și va încerca cu multă dragoste și înțelepciune să lucreze pentru mântuirea lui. Cel care are certitudinea trăirii întru Adevăr, nu va fi niciodată iritat, enervat sau clătinat de necredința sau greșita învățătură altora. El, fiind neclintit în credința sa, va avea ca rod al harului, compătimirea și blândețea față de cei care încă nu au ajuns la cunoașterea adevărului. Spune Sfântul Vasile cel Mare că cel blând este „cel neclătinat în toate judecățile ce se fac cu sânguință spre buna plăcere a lui Dumnezeu” (Regulile mici, 191). [...]

Să vedem ce spun Sfinții despre acest fel de râvnă datorită căreia sunt clevețiți și judecați mereu alții. Iată cum gândea, având „mințea lui Hristos”, Sfântul Ierarh Nectarie de Eghina:

„In ochii săi, ereticii, ce altceva puteau fi decât copiii rătăciți ai Tatălui și Dumnezeului său și «în puțință» frații săi întru Hristos. Toți sfinții care l-au avut pe Hristos în inima lor plângeau pentru eretici. Duhul iubirii pentru eretici l-a predat sfântul părinte elevilor săi de la Rizarios, la orele de teologie pastorală, voind a-i elibera din mreaja intoleranței ce chinuie sufletele necurate în numele, zice-se, al Ortodoxiei. Iată ce lucruri neobișnuite pentru cei ce n-au gustat din iubirea lui Hristos, scria Sfântul în Teologia Pastorală: «Episcopul este dator a rămâne veșnic în principiile morale ale Sfintei Evanghelii și a nu ieși niciodată din ele, nici a le încălca sub acoperirea deosebirilor dogmatice. Acestea, ca unele ce se referă numai la credință, lasă liberă și neatinsă iubirea, căci dogma nu se războiește cu dragostea. Iubirea este dăruită dogmei, fiindcă toate le suferă și toate le rabdă. Iubirea creștină este neschimbată, pentru aceea că nici credința șchioapă a ereticilor nu poate schimba dragostea îndreptată asupra lor. Cineva poate atrage prin iubire la credința sa chiar și o întreagă biserică eretică întemeiată pe o judecare greșită a dogmelor. Niciodată nu se cuvine să se jertfească iubirea pentru o deosebire de dogmă. Pentru aceasta să ne fie pildă Apostolul neamurilor, care, din dragoste chiar și pentru cei ce l-au răstignit pe Hristos, dorea să fie anatema pentru ei. Episcopul care nu-i iubește pe eretici și nu lucrează și pentru ei, toate le face din râvnă mincinoasă și este lipsit de dragoste. Căci acolo unde este dragoste, este și adevăr, și lumină, iar râvna cea mincinoasă și slava plină de rătăcire sunt vădite și alungate de lumină și de iubire. Chestiunile legate de credință nu trebuie să micșoreze iubirea. Învățătorii urii sunt ucenicii celui rău, fiindcă dintru același izvor nu curg și dulcele, și amarul. Învățătorul iubirii, care este episcopul, nu e cu puțință să nu iubească, fiind cu desăvârșire neputincios să urască, aceasta pentru că preaplinul iubirii izgonește ura».[...] «Cel ce are râvnă, dar fără cunoștință, rătăcește în gândurile și lucrările sale; închipuindu-și că lucrează pentru slava lui Dumnezeu, calcă legea iubirii pentru aproapele. Fierbând în zelul său, făptuiește cele potrivnice poruncilor legii și voii dumnezeiești. Făptuiește răul ca să se întâmple ceea ce crede el a fi binele. Râvna lui e ca focul ce distruge și nimicește. Prăpădul merge înaintea lui, iar pustiirea îi vine pe urmă. Se roagă la Dumnezeu să arunce foc din cer, ca să-i înghită pe toți cei ce nu-i împărtășesc principiile și convingerile. Cel ce are râvnă, dar fără cunoștință, îi urăște pe toți cei ce au altă religie sau altă credință, nutrind față de ei pizmă și mânie nestinsă. Se împotrivesc pătimas la duhul adevărat al legii dumnezeiești, stăruie fără judecată să-și apere propriile-păreri și credințe, se lasă purtat de zelul orbesc de a birui în toate, de ambiție, de dorința de

a învinge cu orice preț, de vrajbă și de plăcerea de a aduce pretutindeni și oricând tulburare. In sfârșit, este un om aducător de pieire»“.

Observăm că aceste cuvinte despre dragostea față de eretici [Sfântul a scris, de altfel, o carte întregă împotriva greșelilor în care a căzut romano-catolicismul] ale marelui Sfânt făcător de minuni, Nectarie, din nefericire, sunt foarte diferite de „dialogul iubirii” practicat de unii creștini adepți ai ecumenismului. Dacă acești creștini, sub masca iubirii de eretici, fac concesiile dogmatice, unii anti-ecumeniști, sub masca râvnii pentru dreapta credință, fac concesiile duhovnicești. O corectitudine dogmatică fără o corectitudine duhovnicească nu înseamnă Ortodoxie. [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur tâlcuind cuvântul Sfântului Pavel care spune despre Dumnezeu că „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Tim. 2, 4) zice:

„Nu te teme să te rogi pentru elini, fiindcă aceasta și El o voiește; ci teme-te de a blestema, fiindcă aceasta n-o voiește. Iar dacă trebuie a ne ruga pentru elini, și deci și pentru eretici, apoi trebuie a ne ruga pentru toți oamenii, iar nicidecum a-i prigoni. Acest bun, de altfel, vine de acolo, că noi toți ne împărtășim de aceeași natură, și Dumnezeu laudă și aprobă bunăvoința și dragostea cea către alții. «Dar dacă El voiește aceasta, zici tu, dacă Domnul dorește, de ce mai este nevoie de rugăciuni din partea mea?» Apoi aceasta contribuie foarte mult în a-i atrage pe ei spre dragostea către tine, și apoi și pe tine nu te lasă să te sălbăticești; într-un cuvânt toate acestea sunt de ajuns pentru a-i atrage la credință. ... și să vină la cunoștința adevărului. Cărui adevăr? A adevărului din credință. Fiindcă anticipând, el a zis lui Timotei ca să poruncească unora de a nu învăța în alt chip. Apoi, ca nu cumva să-i considere pe aceia de dușmani, și din această cauză să se încurce cu ei în lupte, ce spune el? Care voiește, zice, „ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului”¹²⁵⁴.

Vedeți? Această cale să urmăm: să nu urâm păcătosul ci învățăturile și faptele lui păcătoase, iar cele virtuose să le primim și să le iubim, chiar dacă vin de la el. Toate ce le-am spus nu au fost pentru a descoperi ceva senzațional sau pentru a-l judeca, cleveti, bârfi, osândi. Am prezentat cele cunoscute și publicate de mulți, dar prezentate ca o „sfințenie” contrară Sfinților Părinți, deci o falsă îndumnezeire, sau o îndrăcire. Scopul nu a fost de a-l critica, ci a deosebi binele de rău, ca să nu i se ia această falsă îndumnezeire ca model (cum au făcut Adam și Eva cu promisiunea șarpelui) pentru a nu cădea mai rău ca ei.

Poate că uneori am greșit, mai ales în locurile nesigure și în interpretări, dar Sfinții Părinți rămân în veac în toate ce le-am scris și vă recomandăm nu să ne urmați părerile, ci să urmați certitudinile lor, singurele ce ne pot lămuri și scăpa de amăgire. Am abordat acest subiect, ca având această ocazie să dezbatem o cale a pierzaniei foarte mult răspândită, dar cu mult mai mult necunoscută, duhovniciei îngrijindu-se acum să scoată din popor păcatele trupești, iar în privința celor subtile, de-a dreapta (duhovnicești), se ocupă mai puțin, nefiind multă experiență în sesizare și luptă, deoarece seamănă mult cu sfințenia și sunt foarte greu de depistat. Tocmai de aceea și vătămarea adusă de ele este cu mult mai mare, fiindcă produc o cădere de sus, deci o zdrobire corespunzătoare cu înălțimea falsă la care te ridică.

Nu subiectul Părintele Arsenie Boca ne interesează atât de mult, deși este acum o primejdie iminentă împotriva României Ortodoxe, ci cel al înșelării moderne de tip new-age, cu mască Ortodoxă, care devine tot mai accentuată și mai vătămătoare pentru frații noștri din Sfânta Biserică.

¹²⁵⁴ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

D. VIAȚA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA DEZVĂLUITĂ DE OAMENI DUHOV- NICEȘTI SAU CLERICI

1. PĂRINTELE STAVROFOR PROFESOR DOCTOR DUMITRU STĂNILOAE

A) L-A IUBIT DE LA ÎNCEPUT

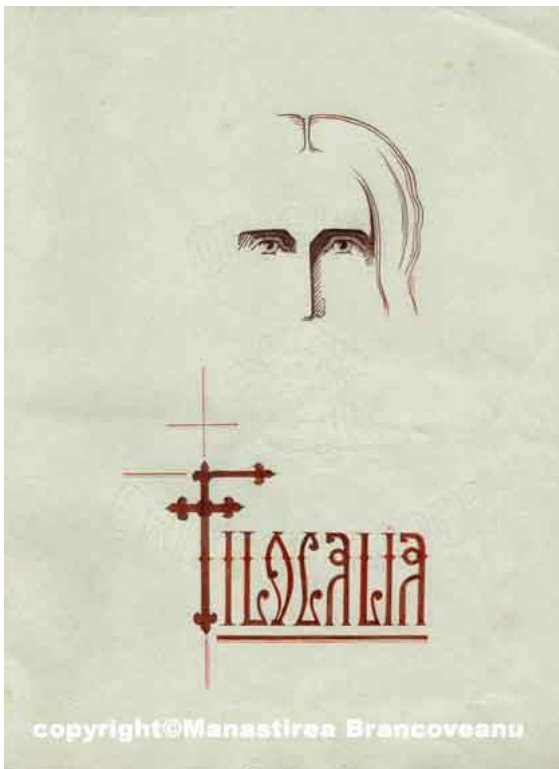
deci nu poate fi acuzat de invidie

Aprecierea din cartea domnului Florin Duțu:

„Despre viața părintelui Arsenie nu este necesar să vorbim, căci asprimea ei este cunoscută și nu vrem să-l supărăm lăudându-l. Cuvântul său pornește din neclintirea de stâncă a celui ce nu se târguiește și nu se clatină ca trestia bătută de vânt, ci este întreg cum îi este vorba: curat, opus oricărei patimi și oricărui gând de mândrie [...]. Prin ceea ce a făcut din sine și prin ceea ce propovăduiește este o vie restaurare a celui mai autentic duh ortodox [...]. Părintele Arsenie arată cât de mult se poate înflăcăra prin trăire tot tezaurul dogmaticii și al disciplinei răsăritene”.

Părintele Dumitru STĂNILOAE (1903-1993)¹²⁵⁵

Atât de mult l-a iubit, încât a îngăduit (ca un favor pentru contribuția financiară, deși era ceva ciudat pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae atât de atașat de gustul autentic Ortodox), să-i facă și prima copertă la tâlcuirea atât de importantă și frumoasă pe care a făcut-o preacucernicia sa la Filocalie.

Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul, în alte tablouri, fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catolicism (Ortodoxii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catolicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)¹²⁵⁶

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura

¹²⁵⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, coperta I, verso.

¹²⁵⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., p. 10.

contribuție proprie intelectuală pentru editarea Filocaliei, a Părintelui Arsenie Boca, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Ucenicii Părintelui Arsenie Boca aduc în favoarea ideii lor, că preacuvioșia sa ar fi ctitorul Filocaliei Românești următoarele două cuvinte ale Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, pe care, însă am dori să el cercetăm mai în amănunțime, în întreaga lor semnificație:

Cuvintele înainte la edițiile din 1946 și 1947 de la volumele I și II ale Filocaliei:

De încheiere câteva informații despre împrejurările traducerii și ale tipăririi.

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. În traducere am căutat să folosesc pe cât s'a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul precizunii.

Un cald cuvânt de mulțumire trebuie să aduc P. C. Părinte Ieromonah Arsenie, de la Mănăstirea Brâncoveanu, bunul meu student de odinioară, care mi-a rămas mereu aproape. P. C. Sa a binevoit să scrie după dictatul meu cea mai mare parte din traducere la prima ei redactare. În afară de aceasta, prin prezența aproape neconținută și prin stăruința ce-a pus-o pe lângă mine de-a face această traducere, mi-a alimentat curajul în mod considerabil ca să pot duce până la capăt o muncă atât de ostenitoare, pe care altfel nu cred că ași fi săvârșit-o. Iar după ce din prima ediție a vândut 800 exemplare, prin abonamentele făcute pentru a doua, mi-a dat imboldul hotărâtor să o tipăresc din nou. Tot P. C. Sa a executat și coperta.

Mulțumesc de asemenea și acelor suflete curate ale unor smeriți credincioși, cari au ajutat în mod anonim la tipărirea acestei ediții.¹²⁵⁷

[...]

În mod special sunt dator să mulțumesc:

I.P.S. Mitropolit al Ardealului Dr. Nicolae Bălan, care a acceptat tipărirea acestui volum în Tipografia Arhidiecezană și, cu larga înțelegere ce-o arată neconținut oricărei fapte de cultură, a promis angajarea a cel puțin 300 exemplare din acest volum pentru bibliotecile parohiale;

P.S. Episcop al Oradei Dr. Nicolae Popovici, care, cu entuziasmul și cu promptitudinea ce-l caracterizează, a ajutat efectiv la tipărirea acestui volum prin suma ce mi-a trimis-o deodată pentru 200 exemplare din vol. I, ed. II, datorită căreia am putut plăti o parte din hârtie, și prin acoutul apreciabil ce mi l-a pus la dispoziție pentru 250 exemplare din volumul de față, cu ajutorul căruia am achitat o parte din cheltuielile tiparului.

Prin asigurarea ce mi-a dat-o că va merge cu acest număr de exemplare până la tipărirea completă a operei, P.S. Sa îmi va fi un îndemnător și un susținător principal la tipărirea tuturor volumelor.

Ajutorul hotărâtor la tipărirea acestui volum l-a dat însă iarăși bunul meu fost student, ieromonahul Arsenie de la mănăstirea Brâncoveanu.

¹²⁵⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Sibiu, 1947, pp. XI-XII.

Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa, am putut face față unor greutăți ce se ridicau ca munții în calea tipăririi acestui volum. P.C. Sa poate fi numit pe drept cuvânt ctitor de frunte al Filocaliei românești. După imboldul ce mi l-a dat neconținut la traducerea acestei opere, acum susține cu putere neslăbită lucrarea de tipărire. Dacă Dumnezeu va ajuta să apară întreaga operă în românește, acest act va rămâne legat într-o mare măsură de numele P.C. Sale și de mișcarea religioasă pe care a trezit-o în jurul mănăstirii de la Sâmbăta de Sus, pe cele mai autentice baze ale tradiției ortodoxe și cu mijloacele cele mai curate duhovnicești, ale învățăturii stăruitoare și ale dragostei de suflețe.¹²⁵⁸

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu este ctitorul (unicul ctitor al) Filocaliei, cu atât mai puțin inițiatorul, ci **unul dintre** ctitorii de frunte, contribuția sa la Filocalie fiind o binefacere financiară pomenită ca o încurajare și un imbold. Preacuvioșia sa nu este vreun participant intelectual, nu are vreo contribuție teologică sau de împreună-tâlcuitor, ci doar un mare sprijinitor organizatoric, psihologic și dactilografic de frunte, pentru primele două volume. Părintele Arsenie Boca a adus un singur manuscris vechi, folosit pentru comparare, iar cunoștințele precare de limbă greacă ale sfinției sale l-au făcut neputincios pentru vreo contribuție lingvistică.

În lista (întocmită cu atâta acrivie de marele admirator al sfinției sale, Părintele Nicolae Streza Zian) lucrărilor copiate de diaconul Zian Boca se află doar 1 singur manuscris legat de Filocalie:

«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf¹²⁵⁹

Lucrul acesta este de înțeles, având în vedere că Părintele Arsenie Boca, din câte am aflat mai sus, a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile ca să facă alte activități, printre care și copierea de texte românești (lista pomenită mai sus arată aceasta și este explicabil, fiindcă nu știa greaca):

Țin minte că Părintele Arsenie mi-a spus că el nu știe bine greaca și a uitat, dar să mă duc la Părintele Olimp Căciulă de pe strada Polonă, care moare de foame, și să îmi facă el traduceri și eu să-i plătesc¹²⁶⁰.

Astfel că este evident că nu avea cum să traducă împreună cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae Filocalia. Acesta este un exemplu tipic din lista exagerărilor legendare cu care își alcătuiesc ucenicii sfinției sale cărțile biografice, pentru a-l pune în top-ul personalităților publice internaționale ca pregătire intelectuală, artistică, viață duhovnicească și facere de minuni.

Datorită instabilității și grabei cu care a plecat din Sfântul Munte (alungat de regizorii vedeniilor sfinției sale, ca nu cumva să se întâlnească cu vreun părinte îmbunătățit să-l scape de amăgire), nu a putut să copieze nici prea multe manuscrise, pentru a-i fi Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae în vreun altfel de ajutor decât financiar și de dactilograf (necunoscând greaca ci mai mult franceza). De aceea

nici Părintele Stăniloae, nici altcineva nu a remarcat aportul Părintelui Arsenie la traducerea unor cuvinte grecești în românește, [și aceasta fiindcă –n.n.] nu știa greaca [...]. Știa însă multă filozofie și teologie, însă rusește puțin și foarte bine limba franceză.¹²⁶¹

¹²⁵⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. II, pp. 5-6.

¹²⁵⁹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

¹²⁶⁰ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

¹²⁶¹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

Deci este limpede, dacă nici Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu a remarcat aportul (preacernicia sa fiind chiar cel care a făcut tâlcuirea și atât de smerit și recunoscător, dorinic să-l propulseze în opinia publică pe Părintele Arsenie Boca) înseamnă că nici nu a avut vreun aport, chiar dacă ucenicii hipnotizați ai sfinției sale se dau peste cap pentru a dovedi că este cel mai important autor intelectual al Filocaliei Românești:

La acest amănunt foarte important, vine cu mărturia sa Părintele Ioan Mișu, fost paroh în Șura Mare de lângă Sibiu, fiu al fratelui doamnei Maria Stăniloae. Părintele trăiește și acum în Șura Mare. El a scris monografia comunei Șura Mare, și printre fotografiile a pus și binecunoscuta poză, în care Părintele Arsenie este alături de familia Stăniloae. Sfinția sa mi-a spus că, în 1944, prin primăvară, în căminul cultural din Șura Mare, pe mesele lungi de pomeni sau nunți, era întinsă Filocalia. Adică erau manuscrise, erau cărți, erau ciorne ale textelor sfinte. Peste ele și prin ele își purtau mâinile ca doi dirijori de orchestră sau doi prestidigitatori: Părintele Stăniloae și Părintele Arsenie¹²⁶².

Fotografiile și prestidigitația nu pot fi vreun argument rațional pentru o contribuție intelectuală, măcar de lingvist, ca să nu mai vorbim de teolog, a Părintelui Arsenie Boca la Filocalie. În acest sens avem mărturiile foarte bine asociate cu un simț duhovnicesc fin de observație, ale doamnei Lidia Stăniloae. Suntem încredințați că inclusiv Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu ar fi fost de acord ca cineva să creadă că mult ostenitoarea sa lucrare de tâlcuire a Sfinților Părinți se poate face prin prestidigitație, sau că ar fi fost el însuși vreun prestidigitator, chiar dacă Părintele Arsenie Boca se manifestă astfel [PRESTIDIGITAȚIE s. f. Arta și tehnica de a produce iluzii (optice) prin rapiditatea și agilitatea mișcărilor mâinilor; scamatorie. – Din fr. Prestidigitation. Sursa: DEX '98 –n.n.] în mai toate activitățile preacuvioșiei sale.

De altfel fiica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae ne arată foarte concret și cum a fost tâlcuită Filocalia și contribuția precară a Părintelui Arsenie Boca:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri [pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae – n.n.] .

Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți [...] Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să tălmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa. [...]

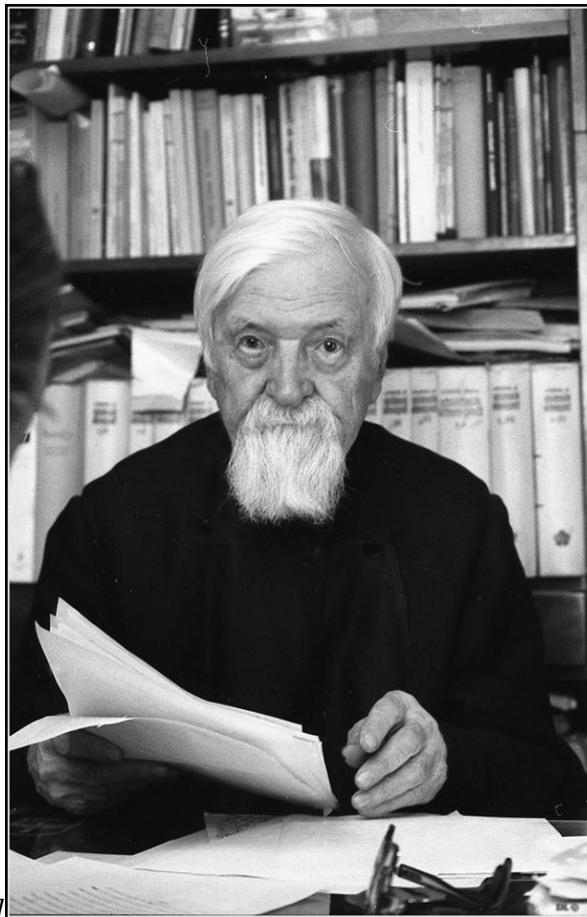
¹²⁶² Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

[...]

Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp.

[...]

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivesc proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate [se înțelege de la sine că Părintele Arsenie Boca fiind implicat în latura pastorală și necunoscând greaca nu ar fi putut face traduceri, ci ar fi făcut-o călugării care ar fi venit ulterior, dacă ar fi vrut să se dedice studiului. Dar a apărut ispita Maicii Zamfira care a anulat această posibilitate– n.n.], .

Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă.

Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestață.

Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, ingenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioși-lor ce-l ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu pășărește!”

Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.¹²⁶³

Părintele Profesor Dumitru Stăniloae îl pomenește pe Părintele Arsenie Boca și în introducerea la volumul al 4-lea din Filocalie, tot pentru contribuția sa bănească:

Prefață[...] Greutăților materiale ale tipăririi le-am putut face față în mare măsură prin ajutorul dat de I. P. Sf. Patriarh Iustinian, care a binevoit, cu o promptă înțelegere, să dispună plasarea a trei sute exemplare din primele 3 volume (câte o 100 din fiecare) între preoții, din Arhiepiscopia. Bucureștilor, act pentru care Li exprim întreaga mea grațitudine. P. S. Episcopul Nicolae al Clujului de asemenea a angajat pentru eparhia Sa 100 exemplare. Un însuflețit sprijinitor și răspânditor al cărții s'a arătat P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea, rectorul Academiei teologice din Arad, la îndemnul P.S. Sale Episcopului Andrei.

Iar P. C. Păr. Ieromonah Arsenie, cu binecuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae, a continuat să dea același sprijin hotărâtor prin abonamentele făcute.

Tuturor le aduc cele mai călduroase mulțumiri în Domnul.

Prot. D. STĂNILOAE¹²⁶⁴

Mâhnit pentru căderea Părintelui Arsenie Boca de la viețuirea și învățătura Ortodoxă, la reeditarea Filocaliei la editura Harisma, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae face o nouă introducere a primelor patru volume, cu ocazia Sfințelor Paști ale anului 1992, în care nici nu mai pomenește despre contribuția bănească a preocupărilor sale la Filocalie nici măcar pentru primele două volume (dacă era cu adevărat vreun ctitor intelectual și/sau mărturisitor împotriva totalitarismului ateu, cu atât mai mult l-ar fi pomenit, fiindcă atunci era o mare modă supraaprecierea celor marginalizați, cu atât mai mult a luptătorilor anticomuniști).

E adevărat că Părintele Profesor nu mai reia introducerile vechi de la Filocaliile 1-3, înlocuindu-le cu un scurt studiu științific, identic pentru primele 4 volume. Am putea spune că acesta este motivul nerepomenirii binefăcătorilor primei ediții: mutarea accentului de pe financiar pe patristică. Însă surpriza cea mai mare apare când își exprimă dorința, înainte de a se duce la Domnul (5 octombrie 1993) ca pentru Filocalia 4 (pe lângă studiul pomenit mai sus) să se reintroducă prefața din prima ediție, dar să fie scoasă pomenirea Părintelui Arsenie Boca.

Aceasta a făcut-o, desigur, nu din resentiment față de fostul ucenic (ce rău a putut să-i facă ieromonahul caterisit neascultându-i sfaturile? Pe sine s-a vătămat și s-a pierdut), și nici din invidie (ce invidie ar fi avut avea pe un biet anonim hipnotizator – cum era atunci Părintele Arsenie Boca – cu lucrări „teologice” de grădiniță, față de sine – un renumit academician, socotit ca cel mai mare teolog al secolului XX?). Este un mesaj discret către Ortodocși care ne atrage atenția că nu este de acord cu evoluția de la Prislop și, în același timp, o responsabilitate din frica de Dumnezeu ca nu cumva să credem că este părtaș gravelor abateri de la Sfinții Părinți atât de vizibile la așezământul Drăgănescu. Gestul său iubitor de adevăr și delicat este un rod al înțelegerii precucerniciei sale provenite din cunoștință (dobândită din tâlcuirea scrierilor insuflate de Sfântul Duh – despre viața duhovnicească și teologie) și experiență (a unei lucrări lăuntrice echilibrată prin smerenie) timp de 90 de ani.

Așadar nu din nerecunoștință, ci din adâncă cunoștință a fenomenului de la Prislop.

După cum vom vedea mulțumește după atâția ani, din nou, tuturor, iar din zona Aradului (unde era Mănăstirea Prislop) pomenește un adevărat trăitor și mărturisitor al Ortodoxiei (P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea), și pe episcopul Andrei (tocmai cel care l-a oprit de la slujirea preoțească pe pictorul de la Drăgănescu). Ștergând numele Părintelui Arsenie Boca din lista binefăcătorilor, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae arată (indirect) că preocupăria sa nu este un adevărat mărturisitor împotriva totalitarismului ateu și de

¹²⁶³ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

¹²⁶⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Sibiu, 1948, pp. V-VII.

aceea nici nu este vrednic a fi pomenit alături de Preacucernicul Părinte Dr. Ilarion Felea și †PS Andrei, episcopul Aradului (sub a cărui ascultare ar fi trebuit să se afle starețul de la Prislop). Iată cum este scris în reeditarea primei prefețe:

Prefață(*Am introdus această prefață în acord cu dorința autorului)[...] Greutăților materiale ale tipăririi le-am putut face față în mare măsură prin ajutorul dat de I. P. Sf. Patriarh Iustinian, care a binevoit, cu o promptă înțelegere, să dispună plasarea a trei sute exemplare din primele 3 volume (câte o 100 din fiecare) între preoții, din Arhiepiscopia. Bucureștilor, act pentru care li exprim întreaga mea grațitudine. P. S. Episcopul Nicolae al Clujului de asemenea a angajat pentru eparhia Sa 100 exemplare. Un însuflețit sprijinitor și răspânditor al cărții s'a arătat P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea*(*Săvârșit din viață în închisorile totalitarismului ateu), rectorul Academiei teologice din Arad, la îndemnul P.S. Sale Episcopului Andrei.*

Tuturor le aduc cele mai călduroase mulțumiri în Domnul.

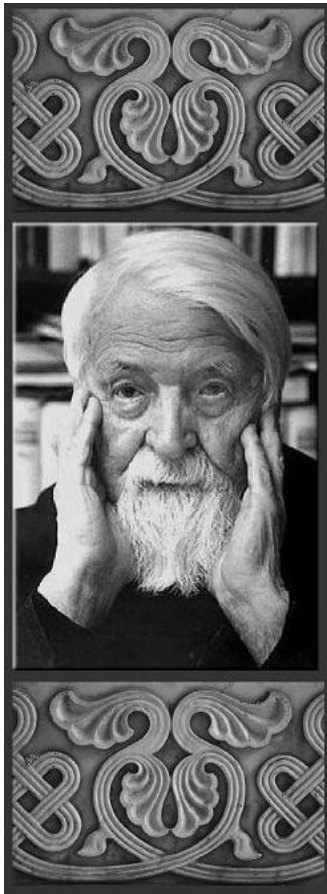
Prot. D. STĂNILOAE¹²⁶⁵

Observăm între cele două prefețe trei diferențe:

- Nota prin care se arată că reintroducerea prefeței primei ediții se face la dorința Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, deci și modificarea ei este conform testamentului duhovnicesc al sfinției sale;
- Nota prin care se arată sfârșitul cinstit de mărturisitor al Părintelui Ilarion Felea;
- Scoaterea pomenirii ieromonahului Arsenie Boca. Aceasta nu este o greșeală de tipar, deoarece vedem că mulțumirile finale adresate tuturor sunt păstrate. Dezamăgirea pe care i-a provocat-o prin căderea de la linia filocalică, patristică și Ortodoxă Părintele Arsenie Boca îl oprește pe mult smeritul, delicatul și recunoscătorul profesor să-i mai adreseze vreo mulțumire, atrăgându-ne în felul acesta și nouă atenția asupra pericolului pe care îl întâmpina dacă păstrăm orice legătură de evlavie față de pictorul de la Drăgănescu, în afară de a ne ruga pentru izbăvirea lui de consecințele căderii, dar aceasta, desigur, dacă ne dă blagoslovenie duhovnicul, ca nu cumva să intrăm în luptă cu duhurile ce l-au amăgit și înșală prin imaginea falsă a lui o țară întreagă.

Nu numai acestea sunt dovezile că Părintele Arsenie Boca nu a avut vreo contribuție duhovnicească la Filocalia Românească. Însuși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne arată (chiar în citatul de mulțumire adresat contribuitorilor la acest monument duhovnicesc) că sfinția sa a fost singurul tâlcuitor al textului actual al Filocaliei, după textul grec, iar Părintele Arsenie Boca (care a adus doar un singur manuscris românesc din cele cu care au venit alții pentru comparare) nu a avut nici cel mai mic aport. Cei care au schițat o altă traducere au fost doar episcopul Gherasim Saffirin și Părintele Ieromonah Serafim Popescu, starețul Sfintei Mănăstiri Sâmbăta de sus, care a și adus mult mai multe manuscrise, față de pictorul de la Drăgănescu:

¹²⁶⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, București, 1994, pp. 9-11.

a

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. **Traducerea am făcut-o după textul grec.** Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. **De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. In traducere am căutat să folosesc [nu să folosim, cum ar fi spus dacă și Părintele Arsenie Boca ar fi participat la traducere – n.n.] pe cât s’a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul precizunii.**

Ca să vedem și cât de mică este contribuția manuscrisului adus de Părintele Arsenie Boca de la Sfântul Munte, să îl comparăm cu ce manuscrise a folosit Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, numai pentru desluși paternitatea unui text din Filocalie. Pe cel adus de Părintelui Arsenie Boca nu-l pomeneste decât trecător, din politețe, fiindcă sursa de tâlcuire și-a căutat-o în originale, nu în copii de ici și colo. Vom înțelege astfel că Preacucernicul Teolog, laudând pe ceilalți, de fapt și-a ascuns din smerenie munca uriașă științifică și duhovnicească în spatele recunoștinței față de cei ce au adus măcar și un mic ajutor, chiar nesemnificativ, sau nefolosit. Noi să-i urmăm exemplul și să-i fim recunoscători cu recunoștință adâncă lui, dar cu un discernământ dornic de adevăr să observăm minora, de fapt, în realitate, doar bănească, a bietului înșelat de la Prislop.

Iată manuscrisul adus de la Sfântul Munte de Părintele Arsenie Boca:

«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf¹²⁶⁶

Iată o mică parte din manuscrisele folosite de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae:

Filotei Sinaitul a trăit în aceeași mănăstire a Rugului Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Muntele Sinai, ca și Isichie.1 Și se pare că tot cam în aceeași vreme cu Isihie, după cum rezultă din înrudirea preocupărilor și din faptul că în unii codici „Capetele despre trezvie” ale lui Filotei sunt așezate chiar înainte de ale lui Isihie Sinaitul.2 In orice caz el nu e una și aceeași persoană cu patriarhul Filotei al Constantinopolei, din veacul 14-lea, căci e citat pe la începutul v. 14 de Grigorie Sinaitul și încă imediat după Isihie Sinaitul.3 Se cunosc până acum două scrieri ale lui Filotei Sinaitul s 1. „Capetele despre trezvie”,4 publicate în Filocalia greacă (vol. I, ed. II, p. 366—374), pe care o traducem în acest volum, și 2. „Despre poruncile Domnului nostru Iisus Hristos” 1 (în Migne, P. G. 154, 729—745, după Thesaurus asceticus al lui P. Poseinus, Paris 1613).2 Dar până la o cercetare amănunțită a mai multor manuscrise nu se poate spune care a fost textul genuin, în special al primei scrieri, sau dacă diferite alte scrieri, pe cari ni le indică cataloagele codicilor greci din diversele biblioteci sub numele lui Filotei, sunt scrieri deosebite de-ale lui, sau numai părți din scrierea de la Nr. 1.

De pildă în Migne P. G. 98, col. 1369—1372 se dă începutul mai extins al unei scrieri care începe cu cuvintele „Câți în Hristos ne-am botezat”.3 Dar în cuprinsul acestui fragment găsim și primul cap al textului din Filocalia. Ar rezulta deci că în cod. Nan. 95 s’ar cuprinde un text

¹²⁶⁶ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

mai larg al scrierii din Filocalia. Totuși sfârșitul textului din cod. Nan. 95 coincide cu sfârșitul cap. 11 al textului din Filocalia.⁴

Pe de altă parte cele două scrieri cuprinse sub numele lui Filotei în cod. Moscv. 30, după începuturile ce se dau la Migne P. G, 154, 717—718, n'ar fi decât două părți ale „Capetelor despre trezvie” din Filocalia greacă.⁵ La Migne P. G. 98, 1371—72, se mai dau din cod. Nan. (venețian) 95, afară de începuturile și sfârșiturile scrierii din Filocalia, cuprinsă în acel cod. în fol. 93 a—99 b și a scrierii „Poruncile Domnului”, cuprinsă în fol. 113 b—125 a, încă și începuturile și sfârșiturile altor două scrieri între fol. 99b—113a și 113a—f. 113b.1 Se prea poate însă ca și aceste două scrieri din urmă — dintre cari ultima pare extrem de scurtă — să nu fie decât tot părți din „Capetele despre trezvie” dată în Filocalia greacă.

O altă chestiune este cea a numărului de capete, în care este împărțită scrierea dată în Filocalia și a ordinii acestor capete.

Împărțirea textului în 40 capete, așa cum îl avem în Filocalia greacă, nu pare să fie comună tuturor codicilor. După notița 20 din Migne P, G. 154. 717—718, mai mulți codici din biblioteca vieneză și pariziană (între cari cod. Nr. 1091), ar cuprinde scrierea aceasta împărțită în 40 capete.

Manuscrisul Nr. 2012 din Acad. Rom. ne dă însă traducerea acestei scrieri în 37 capitole, aranjate altfel decât în textul din Filocalia greacă. Comparând textul cap. 30 din Vat. 730, f. 193v (dat de J. Hausherr, Op. c. p. 141 (54), constatăm că el corespunde nu cu cap. 30 din textul din Filocalia gr., ci cu cel din Ms. Acad. Rom., care la rândul său corespunde cu cap. 34—36 din textul Filoc. gr.

De aci ar urma că Vat. 730 ne dă un text împărțit și aranjat la fel cu cel după care e tradus textul rom. din Bibl. Academiei române.

Toate acestea sunt semne că Filotei este un autor vechi, căci daci ar fi scris prin v. 14, nu ar fi fost cu puțină atâtea variațiuni între codici în privința textului acestei scrieri.

Dăm mai jos și o paralelă între capetele textului din Ms, Academiei române și cel din Filocalia greacă, după care ne-am ținut noi:

[urmează paralela tuturor capitolelor din Ms. Acad. Rom. și Filocalia greacă... – n.n.]

Numai cap. 19 din Filocalia greacă nu l-am putut identifica între cap. din Ms. Acad. Rom.

Învățătura duhovnicească a lui Filotei este foarte apropiată de a lui Isihie, amândoi fiind înrudiți sufletește cu Ioan Scărarul. Dar între Isihie și Filotei sunt și oarecari deosebiri. [și începe analiza duhovnicească a deosebirilor – n.n.]¹²⁶⁷

Nicăieri în scrierile, predicile sau picturile Părintelui Arsenie Boca nu am văzut atâtea seriozitate, studiu amănunțit până la capăt și căutare cu sârguință a adevărului, ori în privința celor mici, ori în privința celor mari. De unde se vede că nu are cum să aibă vreo contribuție la minunata lucrare, cu osteneală și iubire de adevăr, a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae. Și scriind acestea nu am vrea să facem un cult al personalității Preacucerniciei sale, fără aprobarea Sfântului Sinod, deși cu adevărat este model de cunoaștere și sfințenie Ortodoxă. Dar nici nu putem lăsa să fie batjocorit de superficialul semidoct de la Drăgănescu. Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni. Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele preacucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește, descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

Când a fost întrebat, înainte de moarte, de un medic, cum poate să-i demonstreze zămislirea din Fecioară a Domnului nostru Iisus Hristos, a început să plângă zicând: „Cine sunt eu ca să pot vorbi de aceasta?”. Medicul a ingenuncheat plângând și el, strigând: „Acum cred și eu că Hristos S-a născut din Fecioară!”

¹²⁶⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 94-98.

Părintelui Arsenie Boca s-ar fi arătat atotcunoscător, fulgerându-l cu privirea ca să îl facă ucenic al său, silindu-l să creadă mai mult în capacitățile sfinției sale extrasenzoriale de cuceritor, decât să se smerească și să se mântuiască.

B) S-A MĂHNIT, TOT DIN IUBIRE

în Hristos, din cauza devierii preacuvioșiei sale.

Din păcate, evoluția promițătoare a Părintelui Arsenie Boca și-a schimbat direcția și sensul după aprecierile profesorului său, Părintele Dumitru Stăniloae, ale domnului profesor Lucian Blaga¹²⁶⁸ și ale mulțimilor de admiratori. Subtilul nostru traducător duhovnicesc al Sfinților Părinți, fiind iscusit în războiul nevăzut, a încercat să îl ajute ne mai pomenindu-i contribuția inițială în nici una din prefetele edițiilor ulterioare ale Filocaliei.

Această schimbare în mentalitatea ieromonahului de la Prislop și diferența ușor sesizabilă dintre lucrarea preacuvioșiei sale (de o strălucire atrăgătoare) în contrast cu lucrarea lăuntrică predată în Filocalie (de o lumina lină), datorate impactului unei misiuni prea timpurii, mai înainte de întărirea în pocăință, este sugerată atât de delicat de Părintele Profesor, încât atât ucenicii Părintelui Arsenie cât și ai lui Corneliu Zelea Codreanu, nedându-și seama, trec cuvântul Părintelui Profesor la categoria laudelor.

Iată cuvântul Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae:

Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori. După aceea s-a făcut calugar, a stat în București pe la un frate al meu... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărâre, nu spunea cu ezitari, cum spun alți oameni, și cum și eu îmi dau seama că nu pot defini lucrurile. El parca le spunea în așa fel că dădea o siguranță omului care-l asculta. Avea ceva propriu; eu nu știu să fi pus într-un mod foarte complicat problemele; el le spunea într-un mod hotărât, așa fără ezitari. El avea un fel propriu al lui care impunea. Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine.

¹²⁶⁸ MIT:

Lucian BLAGA (Cluj, sfârșitul anilor '40):

„Lucian Blaga: - Fericit ești Părinte Arsenie, că ai ajuns un mit!

Arsenie Boca: - Pentru ce, Maestre?

Lucian Blaga: - Pentru că crezi ceea ce spui! Arsenie Boca: - Maestre, «căciula» aceasta eu nu vreau să-o port.

Lucian Blaga: - Ba, ai să-o porți, pentru că neamul românesc are nevoie!”

Florin DUȚU, „Și cărțile...”, Ed. cit., p. 47.

*Corneliu Codreanu era si el o figura foarte interesanta; si atragea ca si Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic asa; acelasi spirit hotarat si sigur; alegea o cale si gata; mergea pe ea. Impresionau amandoi prin forma lor hotarata de a fi. Era un dar al lor. Cred ca e o oarecare asemanare intre ei, parca erau o piatra, o stanca. Eu n-am avut aceasta exactitate de a defini lucrurile, m-am leganat asa, in cunoasterea adevarului. Eu am pus foarte mult pret pe iubire, pe blandete, pe bunatate, pe valorile Treimii; scrisul meu a atras e adevarat, dar ca persoana n-am exercitat aceasta atractie pe care o exercitau Codreanu sau Arsenie Boca, si nu stiu cum e mai bine...*¹²⁶⁹

Dar să nu uităm în ce context a fost spus cuvântul de mai sus:

*După evenimentele din anul 1989, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și-a dat acordul pentru retipărirea volumelor I-IV din Filocalie, în acest scop întocmind o nouă prefață. În mod surprinzător, nici o mențiune la contribuția – atât de apreciată altădată – a Părintelui Arsenie, nu apare în text. Ne-am putea întreba: care sunt rațiunile acestei omisiuni? Cu noblețea și discreția ce-l caracterizau, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu s-a grăbit să clarifice chestiunea: „Nu vă mai pot spune nimic despre el”, declara, într-un remarcabil interviu luat de Crina și Florian Palas în luna aprilie a anului 1993. Cu câteva fraze înainte, asociase personalitatea Părintelui Arsenie cu cea a lui Corneliu Zelea Codreanu: „Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărâre, nu spunea cu ezitări, cum spun alți oameni, și cum și eu îmi dau seama că nu pot defini lucrurile. ... Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine... Corneliu Codreanu era și el o figură foarte interesantă; și atrăgea ca și Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic ... același spirit hotărât și sigur. Alegea o cale și gata; mergea pe ea. Impresionau amândoi prin forma lor hotărâtă de a fi. Era un dar al lor. Cred că este o oarecare asemanare între ei, parcă erau o piatră, o stâncă”.*¹²⁷⁰

Așadar siguranța de sine a Părintelui Arsenie Boca nu este deloc o calitate, nu este deloc vreo laudă, ci semnul unui suflet ce nu cultivă smerenia, dezvăluit cu delicatețe și sfială de cineva care l-a cunoscut bine, l-a apreciat (mai înainte de a-l cunoaște bine), iar, după un timp, văzându-i realitatea lăuntrică a fost profund dezamăgit și îngrijorat, nevrând în același timp să îl vădească, ci doar să ne sugereze să ne ferim de felul său de a fi și mesajul care îl caracterizează atât de mult, cultivat și azi de la Prislop.

Siguranța de sine (numită și bizuirea pe sine) este un păcat izvorât din egoism:

*Si iată așa iubirea de sine este maica și rădăcina și izvorul tuturor păcatelor. Am să vă spun măcar câteva fiice care izvorăsc din iubirea de sine. Iată din iubirea de sine se nasc: mila de sine, îngâmfarea de sine, cinstea de sine, încrederea în sine, rezemarea pe sine, bizuirea pe sine, înălțarea de sine, cutezanta de sine și nesimtirea, care-i moartea minții și moartea sufletului mai înainte de moartea trupului.*¹²⁷¹

El este însoțit de multe alte păcate, care se observă și în mesajul de la Prislop, atât în viața, învățăturile scrise, orale sau pictate ale Părintelui Arsenie Boca, dar și în urma manifestărilor dobândite de mulți din cei care merg în pelerinaje acolo.

237. *Am păcătuit cu iubirea de sine, cu părerea de sine, cu simțirea de sine, cu bizuirea pe sine și cu trufașa încredere în sine.*

238. *Am păcătuit foarte mult cu rânduiala de sine, adică mi-a plăcut să umblu după voia mea și am urât supunerea și tăierea voii.*

¹²⁶⁹ Parintele Dumitru Staniloae despre Parintele Arsenie Boca si Corneliu Zelea Codreanu:

<<http://www.apologeticum.ro/2010/11/parintele-dumitru-staniloae-despre-parintele-arsenie-boca-si-corneliu-zelea-codreanu/>>, sâmbătă, 16 mai 2015.

¹²⁷⁰ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniloae-si-parintele-arsenie-boca>>, miercuri, 10 februarie 2016.

¹²⁷¹ <<http://radiojurnalspiritual.ro/wp-content/uploads/2014/10/Cleopa.pdf>>, luni, 22 februarie 2016.

239. *Am fost stăpânit în toată vremea de duhul mulțumirii de sine, adică am fost mulțumit cu starea și așezarea mea sufletească, socotind că nu sunt ca ceilalți oameni.*

240. *N-am avut adevărata cunoștință de sine, adevărata muștrare de sine, fiind stăpânit în toată vremea de îngâmfarea de sine și prețuirea de sine.*

241. *Am fost stăpânit în minte și cuvânt de duhul îndreptățirii de sine. Am vrut și mi-a plăcut să am întotdeauna dreptate, să nu fiu contrazis, să vorbesc mult și să fiu ascultat de ceilalți.*

242. *Am fost stăpânit de trâmbițarea de sine, adică am spus altora isprăvile mele cele părute bune.*

243. *Am hrănit în toată vremea pe fariseul meu cel dinlăuntru cu închipuirea de sine și cu arătarea.*

244. *Fiind stăpânit de mândrie și încăpățănare, am vorbit împotriva față de cei mai mari.*

245. *Fiind mândru și semeț, am urât pe cei ce m-au muștrat și am iubit pe cei ce m-au lăudat.¹²⁷²*

Copila sfinției sale, doamna Lidia Stăniloae, explică foarte clar dezamăgirea dureroasă și îngrijorarea de mare intensitate pe care a suferit-o tatăl său, în legătură cu mântuirea celui ce a generat mișcarea de la Prislop.

Iată ce ne dezvăluie, în modul ei de fină și adâncă observație:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri.

Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți, cu Dositei al Ierusalimului și cu Grigore Palama. Mai cu seamă atunci a început să intuiască ce trebuia de fapt să fie teologia și a înțeles că locul lui era acolo unde Dumnezeu îl condusese pe căi și drepte și ocolite, așa cum face totdeauna cu aleșii Săi. (În anii din urmă unele voci mărunte de mini dogmatizști de provincie, consecvenți în invidia lor prost mascată, spun pe la colțuri, la diferite ocazii că, de fapt, Stăniloae nici n-a știut chiar atât de bine grecește. Se prea poate. Se prea poate ca alții să fi știut mai bine. Se pune însă atunci întrebarea de ce n-au tradus aceștia monumentală operă care este Filocalia, care a jucat și joacă un rol atât de important în spiritualitatea românească? De ce nu traduc ei alte texte patristice, care-și așteaptă tălmăcitorul?)

Iar în alternativa, că cei în cauză nu cunosc limba greacă, cum pot aprecia cât de bine o stăpânește altul?

Se mai petrece de asemenea un fenomen din seria celor de sub folclor elaborat de persoane semi agramate, ale căror ifose culturale nu impresionează pe nimeni. Respectiv un preot pensionar de provincie, hotărât să devină autor, un «cuvios» de la o biserică din centrul Bucureștiului cu atitudini dubioase, care stârnesc, indulgent spus, nedumerire și alte asemenea personaje mânate de vechi afecțiuni sau de solidarități regionale, afirmă că meritul lui Stăniloae este minim, că el a fost antrenat în traducerea Filocaliei de călugărul Arsenie Boca, căruia îi revine, vezi bine, meritul principal pentru elaborarea acestei opere uriașe. Dacă aceasta este realitatea, cum de «exegeții» săi nu s-au întrebat de ce n-a tradus acesta, niciodată, un singur rând din sus-numita operă, lăsând-o pe seama altuia. Un profesor de formatul intelectual și spiritual al lui Stăniloae să fi fost „ucenicul” studentului său, de la care n-au ieșit la iveală, să ne fie cu iertare, decât compuneri minore publicate cu trudă de puținii săi admiratori și mai cu seamă admiratoare, care n-au atras niciodată atenția, nici a specialiștilor, nici a cititorilor de scrieri spirituale? De altfel am mai menționat în cursul lucrării de față anumite aspecte ale acestei probleme.)

Revenind: Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să tălmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic

¹²⁷² <<http://tezaurul-ortodox.com/topic/1819-indreptar-de-spovedanie-pentru-mireni-scris-de-pr-cleopa-m-rea-sihstria/>>
luni, 22 februarie 2016.

întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa.

A stat un timp la Paris, de unde a revenit cu fotocopiile manuscriselor originale ale Sfântului Grigore Palama. Ele aveau locul lor pe biroul tatei și nu mi-l pot aminti în acea odaie spațioasă de la Sibiu, din strada Mitropoliei, decât aplecat asupra lor și descifrându-le migălos cu o lupă uriașă.

[...]

Pe drept cuvânt s-a spus mai târziu că limbajul Filocaliei, așa cum a tradus-o tata, are o frumusețe și o plasticitate deosebită și că ea a reprezentat o îmbogățire a limbii noastre. Este ceea ce spune de altfel și Emil Cioran, într-o scrisoare mult citată și în care numește traducerea Filocaliei unul dintre marile evenimente nu numai ale spiritualității, dar și ale culturii românești.

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

Despre el s-au vorbit multe, bune și mai puțin bune, cu atât mai mult cu cât evoluția lui a fost neobișnuită. Se numea Zian Boca, originar din zona Apusenilor și fusese student la pictură la București, vreme de un an. Apoi s-a hotărât pentru teologie. Cum la București se aciuse și el, ca atâția alții, la unchiul Gheorghe, căruia el i-a dat porecla „Babu”, s-a apropiat și de noi.

Dintr-o autentică dorință de trăire spirituală, fără îndoială, și cu multă sinceritate, a început să ducă o viață foarte ascetică. Pleca dimineața la pădure, având cu el o scândurică pe care îngenunchea la rugăciune și medita îndelung.

S-a călugărit la Mănăstirea Sâmbăta, luându-și numele de Arsenie. A continuat o vreme să ducă o viață aspră și a căpătat o anumită notorietate. Venea deseori la noi, fiind primit ca un membru al familiei. Discuta mult cu tata, care îi vorbea cu insistență despre dreapta socoteală și despre smerenie, așa cum se menționau ele în Filocalie și care, considera tata, erau două virtuți de bază ale unui monah.

Îi repeta mereu părintelui Arsenie: „Cel mai mare pericol pentru un călugăr este să se lase smintit de laudele celorlalți.”

(Trebuie să subliniez că termenul de „sminteală”, care apare deseori în scrierile spirituale, nu are semnificația unei anomalii psihice, a unei minți deranjate, ci a ducerii în ispită, a abaterii de pe drumul plin de eforturi și jertfe, care este viața unui călugăr adevărat). „Fugi cât poți atunci când cineva începe să te privească cu admirație, să te laude. Oricât ar părea de nevinovată, faima pe care oamenii o construiesc în jurul tău are consecințe fatale. Știau ei Părinții ce știau atunci când fugeau de lume și se izolau în singurătate... Smerenia e cea mai eficientă armă a monahului, în lupta cu ispitele, cu tentațiile zilnice...” spunea tata.

Din păcate, de cuvintele lui de prevenire, constituind un avertisment real, nu s-a ținut seama. Au fost desigur și alte asemenea cazuri. Mulți au eșuat în drumul de ascensiune spirituală pentru că s-au lăsat ademeniți de trufie, de perfidia slavei deșarte. Pe de o parte, se greșește construindu-se idoli și legende, din nevoia de extraordinar și senzațional, care a animat omenirea dintotdeauna. Pe de altă parte, laudele și admirația simt o capcană dulce, căreia îi cad pradă cei ce nu sunt destul de tari pentru a le rezista. Adulația mulțimii le devine necesară, se scaldă în auto admirație, în convingerea că sunt supraoameni care nu pot să greșească, în voluptatea faimei pe care cred că au dobândit-o. Odată deschisă poarta trufiei, prin ea năvălesc toate celelalte păcate. După cum spun Sfinții Părinți, monahii trebuie să lupte continuu împotriva acestor ispite fundamentale, care îi prăvălesc de pe drumul îngust și spinos al ascensiunii spre adâncurile impure.

La vremea aceea însă, părintele Arsenie se considera încă ucenicul tatei și vreme de câteva săptămâni a scris după dictat, cu scrisul lui mărunț și ordonat, ceea ce traducea tata din limba greacă. Mai târziu, unii admiratori, mai ales admiratoare, mai ales de ele n-a dus lipsă părintele Arsenie, au imaginat diverse povestioare, conform cărora el l-ar fi influențat pe tata să traducă Filocalia etc. Cu o asemenea inflație de buni sfătuitori ai tatei, de mentori ai săi, de inspiratori ai operei sale, suntem de altfel obișnuiți. Astfel că nu merită să li se dea atenție. Păcat că, alături de autori autoprocamați ca atare, vezi preotul Streza sau gălăgioși mereu în goana după notorietate, ca părintele Marchiș, s-au înregimentat în susținerea unei cauze care nu depășește un sentimentalism pueril, jurnaliști cum ar fi Răzvan Codrescu și alți câțiva, de la care s-ar aștepta mai mult discernământ.

[...]

Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp. Se mai necăjea uneori din cauza penițelor. Nici ele nu mai erau ce fuseseră înainte. Se stricau foarte repede și mâzgăleau hârtia. Lelița Mărie, care mergea zilnic cu laptele la Sibiu aducea mereu penițe. Se minima tot timpul „cât poate să scrie im om” și aducea penițe.

(Într-un articol al Mitropolitului Antonie, dedicat tatei, am citit o frază care, mărturisesc, m-a nedumerit.—N-a fost, de fapt, nici prima, nici ultima. — Scria I. P. S. acolo că, fără părintele Arsenie, difuzarea Filocaliei în popor n-ar fi fost posibilă. Cu tot respectul convenit aș vrea să precizez că audiența părintelui Arsenie se mărginea la o arie destul de restrânsă, locală, mai mult sudul Ardealului și că Filocalia s-a răspândit în toată țara cu destulă repeziune. Chiar și în acele colțuri în care nu se auzise de părintele Arsenie, de pildă în Moldova, unde părintele Cleopa și alți călugări îmbunătățiți din mănăstirile nemțene câștigaseră pe bună dreptate venerația populației.

Incontestabil, poporului venit la Sâmbăta, părintele Arsenie i-a vorbit de Filocalia și printre admiratorii lui au fost destui care au auzit astfel de ea.

Dar asta este cu totul altceva.

La sosirea tatei la catedră în București, la începutul anului 1947, faima Filocaliei îl precedase de mult. I. P. S. o știe desigur foarte bine, el însuși era student al Facultății de Teologie. Ea era cunoscută în cercurile intelectuale ale capitalei, printre monahii din Moldova, pretutindeni. Ținând seama că primul volum se tipărise în 1946, lucrurile sunt evidente, indiferent de direcția în care se îndreaptă simpatiile sau antipatiile autorului articolului După cum ar trebui să știe, popularitatea părintelui Arsenie se limita la cercuri destul de restrânse, foarte puțin la cele intelectuale, în orice caz nu avea amploarea pe care el o dorește.

Astfel că orice comentariu este de prisos.)

[...]

Mai erau și bieți oameni, pe care nenorocirile îi sfărâmaseră, Li se luase totul, cei dragi zăceau Dumnezeu știe prin ce pușcărie, poate că nici nu mai erau în viață. Nu mai aveau nici o sursă de câștig și mureau literalmente de foame. Descoperiseră credința, biserica, drept unica sursă de consolare. Atât le rămăsese și era foarte mult. Nenumărați oameni s-au salvat cu ajutorul credinței din cele mai teribile crize. Căci atâta timp cât nu-i părăsea nădejdea în Dumnezeu, nu era totul pierdut. Din păcate, la unii dintre aceștia sistemul nervos claca și o luau uneori alături de drum. Le lipsea ceea ce tata tradusesese atât de plastic din limba Sfinților Părinți, ca „dreapta socoteală”. Cucernicia devenea o sumă de superstiții, de credințe care frizau erezia, fanatismul, bigotismul bolnav. Pe toți tata i-a primit cu brațele deschise. A avut întotdeauna nelimitata convingere că oamenii sunt buni, demni de încredere. Vedea sinceritate și bune intenții și acolo unde, în mod evident, acestea nu existau. Din această cauză s-a înșelat uneori asupra celor care veneau la el.

Era mișcător cu câtă sârguință încerca să descopere părți bune, calități în fiecare om. Pe cât de accentuat spirit critic și discernământ dovedea în domeniul activității sale intelectuale, pe atât îi lipseau ele în aprecierea oamenilor.

Acest lucru a avut urmări nefaste și ne-a pricinuit mari neajunsuri. Mama, care cântărea oamenii mult mai realist, îi atrăgea deseori atenția: „Lasă-l pe cutare... sau cutare”, spunea.

„Să nu ne mai facem de lucru cu... Nu-mi inspiră nici o încredere”, îi repeta ea tatei cu acel formidabil bun-simț pe care-l moștenise de la părinții ei, țărani cuminți și ponderați.

Tata răspundea cu îngăduință: „Săracul, face și el ce poate. E cam snob (sau carierist, sau ciudat etc. după cum era cazul), dar e bine intenționat. Cineva trebuie să-l ajute.

Nu, cu toată îngăduința și bunele intenții, nu i-a schimbat, deși i-a ajutat cât a putut. Mai târziu, după ce își realizau scopurile, nu-i mai interesa relația cu tata. Dimpotrivă. Cu durere trebuie să spun că unii n-au păstrat nici măcar o atitudine indiferentă, ci au lovit cât au putut în el și în noi, ca și cum în felul acesta ar fi scăpat de obsesia binelui care li se făcuse.

Toate acestea l-au îndurerat nespus pe tata. Spre sfârșitul vieții a fost dezamăgit de unii oameni și abătut. Se străduise mereu să propovăduiască credința creștină în forma ei cea mai pură, fără interese materiale sau dorințe de glorie îndoielnică. Și iată, sentimentele religioase, pe care el le credea sincere, au fost de multe ori folosite în scopuri care nu serveau câtuși de puțin virtuților creștine sau dorinței de mântuire.

îmi amintesc, bunăoară, de un preot de la o biserică din centrul Bucureștiului. După ce făcea rugăciunile cerute de credincios, îi spunea: „Trebuie să mai facem câteva ședințe pentru ca să ai rezultatele dorite.”

Tata a avut cu el o discuție serioasă, încercând cu tact, dar foarte categoric, să-l facă să renunțe la asemenea practici. „Părinte”, i-a spus în cele din urmă, „doar nu ești dentist ca să chemi bolnavul la mai multe ședințe de tratament până îi plombezi măseaua.” Preotul n-a renunțat la practica „ședințelor” și încă o dată, oameni de bună-credință au căpătat o imagine falsă despre rugăciune și despre relația omului cu Dumnezeu. Și, la fel de grav, despre integritatea slujitorilor Bisericii. Pentru că, din păcate, deși cei de acest fel sunt puțini, greșelile lor întunecă și imaginea majorității preoților, cinstiți și cu adevărat dedicați menirii lor.

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumită spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șoseaua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecare cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea.

Pe de altă parte, avea mare încredere în credința profundă a oamenilor. Urmărea impresionat gesturile de mare cucernicie care dovedeau o legătură reală cu Dumnezeu și conștiința prezenței Lui în fiecare clipă a vieții noastre. Se ducea cu mare plăcere la Biserica Sfântul Mina, unde se perindau zilnic nenumărați oameni, mânați de certitudinea că sfântul îi ajută. Părintele Leu, răposatul paroh, i-a povestit odată despre o femeie care se prosterna la moaștele sfântului, atingând lemnul raclei cu un stilou. Copilul ei urma să dea un examen foarte important și femeia îl implora pe Sfântul Mina să-i conducă mâna la lucrarea scrisă...

Era fără îndoială o naivitate și unii vor zâmbi auzind așa ceva, dar tata era foarte mișcat de asemenea credință plină de fervoare.

Mai ales credința fierbinte a femeilor care se rugau pentru familia lor îl impresiona. „Femeile țin credința vie în popor”, spunea el. „Ele transmit cu căldură, dragoste și devotament flacăra de nestins a sentimentului religios, profund și curat.” Citea cu foarte mare plăcere cartea lui Evdokimov, „La femme et le salut du monde” și o cita adesea.

Pe cât îl înduioșau gesturile discrete și modeste care dovedeau o credință puternică, pe atât dezaproba dorința „de a se pune în scenă” a unor slujitori ai Bisericii.

Îl iubea și-l aprecia foarte mult pe părintele Serafim Popescu de la Mănăstirea Sâmbăta, care cu modestie și neclintită voință a constituit totdeauna un exemplu de consecvență și fermitate în credință. Pe el îl considera ca pe adevăratul lui elev și ucenic.

„Legătura cu Dumnezeu se susține în taina rugăciunii și în liniștea chiliei, nu pe scenă”, spunea el. „Nu în lumina rampei, nu urmărind efecte de extraordinar, de senzațional. Părintele Serafim e un adevărat călugăr. Fără ostentație, fără goana după admirația oamenilor. Nimic nu e mai dăunător pentru viața spirituală decât laudele și elogiile care fac să dispară subțirimea gândirii, smerenia și aspirația spre o viață cu adevărat îmbunătățită. Părintele Serafim aplică într-adevăr regulile de trăire filocalică. Dacă n-ar fi stat el acolo, consecvent și modest, ca o stâncă în bătaia valurilor, s-ar fi dus totul de râpă la Sâmbăta.”

După ce ne-am mutat la București, a cunoscut și alți monahi care ilustrau virtuțile unei vieți întru Domnul, cum ar fi părintele Cleopa sau părintele Paisie de la Sihla. I-a iubit și respectat și n-a încetat niciodată să-i dea de exemplu altora. Dar despre întâlnirile cu ei ca și cu alte chipuri cu adevărat venerabile ale monahismului românesc, voi vorbi la timpul cuvenit.

[...]

Tatei îi plăcea foarte mult să facă excursii la munte. În vara anului 1946 fusesem în Munții Făgărașului. Am plecat, un grup mai mare de la Sâmbăta. Erau cu noi părintele Arsenie și părintele Serafim. Acesta râdea tot timpul, cu nevinovăție, minunându-se ca un copil de frumusețea locurilor.

Am ajuns la cabana Sâmbăta și am înghețat. Cele două intrări ale cabanei erau păzite de soldați înarmați, care ne-au privit cu suspiciune și ne-au întrebat ce căutăm și unde ne ducem. Ne-au controlat legitimațiile, făcându-ne să ne simțim ca niște criminali care încă n-au fost prinși. Am dormit la cabană. Cabanierul, nea Miș, un sas bătrân și rumen, cu mustăți mari albe, ne-a prevenit să nu ieșim pe întuneric în curte.

A doua zi, dis-de-diminează am plecat spre Fereastra Mare. Ne întovărășea și nea Miș, prietenul nostru. Cu toți cei aproape șaptezeci de ani pășea voinicește, încât abia ne puteam ține după el. Am ajuns sus după câteva ore bune de urcuș. Doamne, ce minunat era!

De jur împrejur se vedea o mare de spinări stâncoase. În zare, acoperit de catifeaua întunecată a jnepenilor, trona ca un adevărat rege al munților, Moldoveanu. Tata nu se mai putea sătura să privească. Era într-adevăr un spectacol magnific. Am uitat pe loc oboseala, ne simțeam sprinteni ca niște capre de munte și ne venea să zburăm.

De altfel, sus, pe Gălășescu, săreau din stâncă în stâncă vreo două capre, privindu-ne cu curiozitate. În aerul dureros de clar, ni se părea că simț la doi pași de noi.

Am plecat mai departe spre lacul Urlea. Era un spectacol imperial, de-o grandoare care depășea cu mult somptuozitatea oricărui palat. Pe povârnișul ce cobora spre lac creșteau flori de nu-mă-uita de un albastru intens care-ți lua ochii. Erau mult mai mari decât cele obișnuite, astfel că ni se părea că am nimerit, ca Gulliver, într-o țară de uriași.

Ne-am întors spre seară. Câinele lui nea Miș, un lup frumos și neastâmpărat, cărui îi ardea de zbenigială, m-a mușcat de picior. Dintr-odată, fără nici un motiv! Catastrofa era gata! De nimic în lume nu mi-era mai frică decât de turbare, mai ales de când un flăcău din Vlădeni, mușcat de câinele lui, murise în chip groaznic. Tata, care era și mai sperios la boală, mai ales după moartea Mioarei, mi-a spus că ar fi bine să plecăm a doua zi la Sibiu să-mi fac injecții, cu toate că părintele Arsenie a încercat să mă convingă de contrariul.

„Nu te duce! Te asigur eu că nu se întâmplă nimic!” „De unde știți?” am întrebat. „Nimeni nu poate garanta așa ceva.”

Cuvântul părintelui Arsenie era considerat de admiratorii lui drept literă de evanghelie. Dar era ușurință și infatuare ca altul să hotărască în locul meu într-o împrejurare care, eventual, putea avea consecințe grave. Tata n-ar fi făcut niciodată așa ceva. El ne dăduse de mici dreptul la libertatea de decizie în lucrurile importante, ceea ce, poate, nu era prea obișnuit pentru acele vremuri. (De două ori în viața mea a intervenit categoric. Prima dată, cu eterna lui încredere în oameni, s-a lăsat înșelat de aparențe. Nu și-a iertat-o niciodată. A doua oară ne-a cerut, lui Dumitraș și mie, să luăm o hotărâre pe care n-am regretat-o o singură clipă. Dimpotrivă!)

Am ajuns peste două zile la Sibiu și am încasat înțepăturile de rigoare. Sunt convinsă, cum eram și atunci, că le-am făcut degeaba. Câinele era sănătos. Dar astăzi aș proceda la fel.

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, ingenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!” Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedintu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmațiști ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă preacuviosul monah, de mai sus, numit paie-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățaturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale,

conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul buneii tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.

La timpul cuvenit, am scris la redacția postului Europa Liberă pentru a restabili adevărul (dar de câte ori a trebuit s-o fad). Din păcate, după cum mi s-a spus după vreo jumătate de an, scrisoarea mea n-ar fi ajuns niciodată. De mirare pentru poșta germană, care funcționează foarte bine.

De altfel nu e singura fantezie care a apărut. Diverse fețe preoțești și monahale, de la care am aștepta mai multă seriozitate, printre ele chiar un arhimandrit care și-a luat un doctorat în Grecia, bazându-se pe simpatia lor pentru senzații și false minuni, menite să zăpăcească mințile oamenilor cu „vorbiri păsărești” și „căruțe de foc”, sau alți „cunoscători” ai vieții și operei tatei, din țară și străinătate, scot din pălăria scamatorului tot felul de afirmații de felul celor de mai sus, fără a se osteni să cerceteze realitatea. De ce? Atât de puțin contează onestitatea cuvântului scris? Atât de neînsemnată e conștiința afirmării adevărului?

Mai mult, câteva persoane, din fericire puține, au scris articolașe, roade ale unei imaginații bogate, care n-aveau un dram de adevăr în ele, atribuindu-i tatei cuvinte, simpatii, intenții pe care nu le-a avut niciodată. S-au fabricat și internări fictive ale acestuia în spital, ca să sublinieze devotamente, prietenii ce n-au existat decât în închipuirea lor. Acești „prieteni buni” ai tatei erau neapărat persoane pe care autorii le admirau și căroră, o relație strânsă cu Stăniloae le-ar fi sporit, în ochii lor, „razele din aureolă”. Ca să spun așa, a înflorit un adevărat folclor, pe care ținuta discretă și totdeauna ponderată a tatei nu l-a meritat. Dar voi reveni la timpul cuvenit.

S-a mai întâmplat și alt fenomen curios. Pentru că anumite nume menționate de tata în convorbiri pe care pretind că le-ar fi avute cu el, despre care relataseră, le displăcea unora, le-au schimbat introducând altele, ale unor persoane pe care le agreau. Dovedeau astfel fie naivitate, fie lipsă de cunoaștere, atât a oamenilor, cât și a felului de gândire a lui Stăniloae, pe care intrigile și meschinăria nu l-au încântat niciodată. Și o lipsă de onestitate și bună-credință, care sade rău oricui, pe care nici un rang n-o scuză.

[...]

A mai existat o singură speranță de a-l vedea pe tata. După vreun an am aflat că se va judeca un nou proces, cel al lui Paul Sterian. Urmau să fie aduși ca martori o parte dintre cei implicați în procesul Rugului Aprins.

Doamna Mironescu auzise că l-ar aduce ca martor pe soțul ei. De tata nu știa nimic. Ne-am dus, nădăjduind că îl vom putea vedea pe tata. Nu l-au adus. L-am văzut în schimb pe Codin Mironescu. Slab, gălbejit ca o lămâie stoarsă. Doamna Mironescu a izbucnit în lacrimi. Dar cel puțin știa acum că trăiește.

Mai venise ca martor actorul Emil Botta. La ieșire ne-a întins în tăcere mâna, doamnei Mironescu, mamei, mie. Știa oare cine suntem, sau bănuia numai, după chipurile noastre plânse, că eram implicate în tragedia care se juca în acea sală? Altfel decât tragediile în care jucase el la teatru, unde cortina se lăsa după câteva ore. Aici cortina nu se mai lăsa defel... Aplecat apoi ca o umbră, cu capul în pământ, cu pașii mari, învăluit de o tristețe teribilă. Reală, trăită cu adevărat...

Cu asta s-au epuizat toate posibilitățile de a-l vedea vreodată pe tata. Nici veste de la el n-am primit. Mama se îngrijise să avem totdeauna nuci în casă, pentru cazul că ne-ar da voie să îi trimitem pachet. Aflase că e foarte bine să trimiți nuci, fiindcă sunt hrănitoare. Am rămas cu ele, niciodată n-a fost vorba de așa ceva.

Într-o zi, venind acasă, am găsit-o pe mama cu fața plânsă, cu ochii roșii. „Ce s-a întâmplat?” Fusesse în oraș și o întâlnise pe Julieta Constantinescu, respectiv maica Zamfira, fosta stareță de la Prislop. Cum am mai spus, după desființarea mănăstirii se stabilise împreună cu părintele Arsenie la București, în casa părinților ei. „Am auzit c-a murit părintele Stăniloae”, i-a spus ea mamei cu o totală lipsă de tact. „Nu-i adevărat! Niciodată!” „Zâmbea când m-a întreat!” a adăugat mama cu amărăciune. „A traversat strada ca să vină la mine. Și mi-a strigat de la zece pași, „am auzit că părintele Stăniloae a murit!” „N-a murit! Sunt destui care se bucură să răspândească asemenea vești, dar n-a murit. Știu sigur!” a ripostat mama.

Am plâns amândouă toată ziua și apoi am încercat să ne convingem una pe alta că așa ceva nu era posibil. Nu putea să moară, era dincolo de orice îndoială. „Aș fi simțit, aș fi visat, aș fi aflat într-un fel!” spunea mama. „Sunt sigură că e în viață!”¹²⁷³

De aici se vede și calitatea proastă de om a Maicii Zamfira: necompătimitoare, fără sensibilitate duhovnicească, răspânditoare cu bucurie a zvonurilor ce fac suferință altora (având, deci, caracteristicile invidiei). În timp ce alții sufereau real în închisori din partea comunismului, Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira stăteau, e adevărat că supravegheați, dar având proprietăți personale și bucurându-se de libertatea relativă de atunci, cu salarii atât de consistente încât puteau, mai apoi (din 1969), să-și construiască chiar și o vilă la Sinaia, cu teren îmbelșugat, batjocorind pe cei ce nici nu știau măcar dacă le mai trăiesc rudele victime ale comunismului.

¹²⁷³ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

2. ARHIMANDRITUL PAULIN LECCA, STAREȚ AL SFINTEI MĂNĂSTIRI ARNOTA, EXARH AL MĂNĂSTIRILOR DIN ARHIEPISCOPIILE DUNĂRII DE JOS ȘI BUCUREȘTILOR

Jurnal duhovnicesc

Acesta, fiind fost ucenic al Părintelui Arsenie Boca (dar trezit la realitate de comportamentul și învățăturile contrare Sfinților Părinți ale sfinției sale), fiindcă dă pe față toate ascunzișurile fostului său mentor, este și cel mai atacat de către admiratorii fierbinți ai bietului amăgit de la Prislop.

De aceea, înainte de a-i reda cuvintele, este bine să amintim de biografia sfinției sale, pentru a-i verifica autenticitatea și autoritatea/probitatea duhovnicească (deși informațiile mărturisite de precuvioșia sa și confirmate de atâția oameni lucizi - și chiar și de fani de-ai Părintelui Arsenie Boca - modul de a analiza situațiile echilibrat, întotdeauna având ca reper Sfinții Părinți și smerenia, vorbesc de la sine că aparțin adevărului, indiferent de cine le-ar fi spus).

Ca să înțelegeți că nu este credibil ce vă spun ucenicii orbiți de fascinația Părintelui Arsenie Boca, bârfind pe Părintele Arhimandrit Paulin Lecca și pe Părintele Arsenie Papacioc, tocmai fiindcă au fost lucizi și au dat pe față rătăcirea de la Prislop, vă invităm să citiți o succintă biografie a sfinției sale:

Parintele Paulin Lecca

Despre Parintele Arhimandrit Paulin Lecca (1914-1996) – Monahul scriitor, traitor și carturar...

Paulin Lecca - referințe bio-bibliografice

Preacuviosul Parinte Arhimandrit [Paulin Lecca](#) (1914-1996), Victor pe numele de botez, basarabean de origine, nascut in localitatea Babele, din judetul Ismail, din parintii Grigore si Maria Lecca, tatal fiind invatator si apoi preot in judetul Balti, a urmat Seminarul si Facultatea de Teologie la Chisinau, iar in anul 1940 a intrat ca frate la Manastirea Frasiniei din judetul Valcea, ctitoria Sfantului Ierarh Calinic, unde dupa razboi va fi si calugarit sub numele de Paulin. Discipol al lui Nichifor Crainic (cel mai stralucit profesor al Facultatii de Teologie de la Chisinau in perioada interbelica), dar si al lui Gala Galaction, a cautat sa-i urmeze atat pe calea scrisului, cit si a misionarismului ortodox (cu implicata tenta nationala). Sub regimul antonescian, in perioada anilor 1941-1943, a fost preot misionar in cateva sate din Transnistria, precum si la Odessa.

Intransigenta sa confesionala si nationala, asimilata vederilor politice de dreapta (legionarismul era obsesia fierbinte a epocii), i-a atras ulterior, sub pretextul refuzului de a face serviciul militar, arestarea si chiar condamnarea la moarte. Dumnezeu a vrut ca sentinta sa nu fie executata, iar ravnitorul teolog basarabean sa-si urmeze chemarea monahala, invrednicindu-l sa fie ieromonah si apoi arhimandrit, iar o vreme stareț la Arnota, unde-l va cunoaste, prin anul 1992, viitorul protosinghel de la [Schitul Darvari](#) - Bucuresti si episcop-vicar patriarhal, Ambrozie Meleaca (astazi episcop la Giurgiu), care-i va face postum si o frumoasa evocare (aparuta mai intai in revista Epifania). De-a lungul vietii sale calugaresti de peste o jumatate de veac, Parintele Paulin Lecca a trecut, pe langa Frasiniei si Arnota, pe la mai multe manastiri (Govora, Cozia, Schitul Rarau, Gologanu, Antim), zilele sfarsindu-si-le retras la manastirea de maici de la Rogozu, in judetul Vrancea. Cel trecut pe la [Antim](#) si pe la Rarau nu putea, desigur, sa nu poarte in sufletul sau "floarea de foc" a Rugului Aprins (duhul acestei miscari fiind lesne de recunoscut in preocuparile si in scrierile sale). I-a cunoscut indeaproape, intre altii, pe ieroschimonahul Daniil (Sandu Tudor) si pe duhovnicul rus Ioan Kulighin. Sa mai mentionam ca o vreme, tot spre anii batranetii, a mai fost si exarh al manastirilor din Arhiepiscopia Dunarii de Jos si din Arhiepiscopia Bucurestilor.

Parintele Paulin Lecca a scris destul de mult (pagini catehetice, exegetice, apologetice, memorialistice), dar majoritatea scrierilor sale au ajuns abia postum la cunostinta marelui public. Iata-le pe cele mai importante: „De la moarte la viata”, Editura Paideia, Bucuresti, 1996 (roman memorialistic – personajul Victor Moldovanu este autorul insusi – cu caracter testamentar, prezentat calduros de regretatul critic literar Valeriu Cristea, cu care parintele Paulin s-a cuminecat mai ales intru [Dostoievski](#)); Trebuie sa retinem faptul ca monahii au scris din necesitatea de a fixa si transmite invataturi de credinta sau experiente duhovnicesti, de aceea textele lor nu sunt fictionale, ci incarcate de realitate. In acest context, romanul Parintelui Arhimandrit Paulin Lecca ar putea surprinde daca nu am afla, citind Postfata criticului Valeriu Cristea, ca este vorba de o autobiografie mascata de un nume fals si pretextul gasirii unui jurnal in podul Manastirii Frasinei. Putini scriitori s-au incumetat sa se refere exclusiv la probleme monahale. Dintre acestia ne amintim de Damian Stanoiu si Tudor Arghezi (ambii fosti vietuitori in manastire), precum si de Vasile Voiculescu. Dar toti trei realizeaza o critica a crizei monahale din perioada interbelica, prezentand manastirea nu ca pe o intrare in Imparatie, ci ca pe o poarta a iadului, ca un loc al compromisurilor si al tuturor pacatelor. Astazi avem in fata o carte autentica ce raspunde duhovniceste acestor scrieri. Este un “Bildungsroman”, prezentand initierea unui tanar teolog, prins intre deliciale si ispitele vietii studentesti (care numai “teologica” nu este) si aspiratiile sale de a trai crestinismul asa cum cei din jur nu mai erau in stare s-o faca.

“Nebunia” de a parasi totul si de a intra in manastire era taxata ca atare de parinti, prieteni, rude, profesori, chiar si de cei pe care-i afla in manastire, monahi prin haina, dar nu prin straduintasi nevointa. “Nu mai era nevoie sa ma fac nebun pentru Hristos”, spune autorul, “pentru ca si asa toata lumea ma considera nebun”(pg.111). Fratele Victor Moldovanu reface pas cu pas traseul Parintilor din Pateric: caderea in pacat, remuscarile constiintei, parasirea lumii si intrarea in manastire, ispitele primirii, acomodarea cu viata monahala si primele bucurii duhovnicesti, diferite incercari, misunea in lume si reintoarcerea la manastire. Cu o singura diferenta: datele exacte ale evenimentelor istorice le plaseaza intre anii 1940 si 1944, in Romania, Basarabia si Transnistria. Pagini intregi ne amintesc de “pelerinul rus” si Dostoievski (de altfel, Staretul Zosima este “[parintele duhovnicesc](#)” al fratelui Victor), dar si de texte filocalice: “In clipe de durere, imi gaseam unica intarire si mangaiere in rugaciune. Ca si in primele luni de la Frasinei, as fi fost pierdut daca nu m-as fi rugat. Acolo aveam slujbe, Sfanta Liturghie, Acatistul, Paraclisul..., dar aici nu aveam decat Psalmii lui David. Ma asezam jos, pe podele, intr-un colt de baraca, si incepeam sa ma rog. Dar rugaciunea mea nu era o rugaciune obisnuita. Rugaciunea mea tasnea din sufletul meu, asa cum tasneste gheizerul din inima pamantului, manat de un foc si de o presiune grozava. Numai in primele luni de la Frasinei ma mai rugam cu atata putere”(pg. 231).

Mentionam ca cel ce se ruga astfel se afla in inchisoare, condamnat la moarte. Sau: “El nu stia ca tocmai in chinurile de la Frasinei eu imi gaseam fericirea pe care n-o puteam gasi nici in casatorie, nici in bunastare. Si apoi fratele meu nu stia ca si eu sunt logodit, casatorit, indragostit. Si asa cum intr-o teaca nu pot incapea doua sabii, tot astfel in inima mea nu mai putea intra o alta dragoste. Pentru vecii vecilor mi-am dat inima lui Iisus Hristos. Iar Iisus ma cheama din nou la Frasinei... A doua zi am ajuns la Frasinei, unde intr-adevar ma asteptau fratii si parintii mei iubiti, chiliuta, padurea, pasarile”(pp. 287-288). Putem considera aceasta carte si un roman de aventuri, dar de aventuri duhovnicesti. Ea se gaseste pe tarabe alaturi de alte carti de aventuri, care propun o lume a pacatului. Oricui ii este la indemana s-o cumpere si s-o citeasca, chiar numai din curiozitatea de a afla ce si cum poate scrie un monah. Si va constata ca surprinzator de interesant, de bine si de folositor.

„Ce este moartea?” – o alta lucrare a sa, aparuta la Editura „Romania Crestina”, Bucuresti, 1997 (prima editie – demult epuizata – si reeditata la Editura „Lumea Credintei”); Este de asteptat, de crezut si de sperat ca reeditarea volumului „Ce este moartea?”, adresat unui public mai larg, sa retrezeasca interesul pentru intreaga sa nevointa marturisitoare, ce-l recomanda ca pe una dintre cele mai de seama figuri monahale romanesti din vitrega – dar

plina de invataminte – istorie romaneasca a secolului 21. „Frumosul divin in opera lui Dostoievski”, Editura „Discipol”, Bucuresti, 1998 (cel mai important studiu despre Dostoievski scris de un teolog roman, dupa faimosul curs Dostoievski si crestianismul rus al lui Nichifor Crainic); „Rugaciunea vamesului”, Editura „Christiana”, Bucuresti, 1998; „Cum sa citim Biblia in invatatura Sfintilor Parinti”, Editura „Sophia”, Bucuresti, 1999. A tradus mult si din ruseste (Igor Smolici, „Din viata si invatatura staretilor”, Editura „Anastasia”, Bucuresti, 1997; Serghei Bulgakov, „Icoana si cinstirea sfintelor icoane”, Editura „Anastasia”, Bucuresti, 2000, etc.), lui datorindu-i-se si una dintre versiunile romanesti ale „Pelerinului rus”, Editura „Sophia”, Bucuresti, 1998).

Referinte si amintiri despre adancimea sau profunzimea faptei, operei, cuvintului si scrisului Parintelui Arhimandrit Paulin Lecca

In „Rugaciunea vamesului”, dar parca mai evident in jurnalul sau „De la moarte la viata”, Parintele Arhimandrit Paulin Lecca poate fi numit un al doilea Fericit Augustin – potrivit afirmatiilor si descrierii facute de Episcopul Giurgiului Ambrozie Meleaca, care l-a cunoscut in anul 1992, la Manastirile Crasna (Prahova) si Arnota (Valcea). Cu o dezinvoltura si cu o nonsalanta greu de inchipuit, intocmai ca si Fericitul Augustin, Parintele Paulin isi povesteste toata viata lui din tinerețe. Dezarmant de sincer marturiseste cum era student, cum ii placea sa bea, ii placeau fetele, cum mergea si petrecea si-si pierdea noptile - toate acestea pana la cunoscut pe Dumnezeu. Acestea se pot citi in cartea sa „De la moarte la viata”. Cati dintre noi stim ca titlul acestei carti este un stih dintr-o frumoasa cantare bisericeasca din vremea Pastilor, si anume din Cantarile Invierii: [“Ziua Invierii, popoare, sa ne luminam, / Pastile Domnului, Pastile, / Ca de la moarte la viata si de pe pamant la cer / Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi...”](#). Deci titlul cartii este de fapt o expresie din aceasta extraordinara stihira. Este adevarat ca de la moarte la viata trece cititorul cand parcurge aceasta carte a Parintelui Paulin. Cei care citesc cartea lui sunt atrasi si fascinati de lectura pentru ca sunt ajutati sa-l vada pe Dumnezeu asa cum este in realitate: Dumnezeu iertator, Dumnezeu bun, Dumnezeu care nu se desparte de ei daca au gresit si au pacatuit. Cartea aceasta a incantat mutti tineri care au avut o viata straina si instrainata de Iisus Hristos si care dupa lectura si-au revazut viata si s-au indreptat. Stilul si talentul sau literar sunt impresionante, iar lucrarea, dupa cum spune Valeriu Cristea, “este o carte despre care nu stiu sa se fi scris o alta atat de frumoasa (...) fericita este editura care publica o astfel de carte...”. ¶¶Cartea incepe cu gasirea unui caiet a unui oarecare frate Victor, in podul Manastirii Frasinei. Dar fratele Victor nu este altul decat Parintele Paulin Lecca. In alta ordine de idei, in acest caz nu se stie cine a fost fratele Victor. Caietul incepe cu o initiere in rugaciune, dar se trece imediat la viata lui, iar caietul se incheie in finalul cartii prin cuvintele: “Aici se incheie caietul fratelui Victor”. Ceea ce am remarcat eu este relatarea, imediat inainte de incheiere, unde se arata cum fratele Victor, dupa ce a facut experienta calatoriei in tinuturile Transnistriei, propovaduind acolo si mai apoi fiind inchis pentru vina de a fi refuzat sa puna mana pe arma impotriva fratilor sai, dupa toate acestea se povesteste intoarcerea lui la manastire si el spune: “Doream sa ma intorc la manastire ca sa-mi regasesc chiliuta mea, padurea, pasarile si pe parintii luminati, care m-au primit prima oara cand am venit in manastire... Ardeam de bucurie sa ma intorc in manastirea mea”. Aici deducem si constatam ca autorul cartii nu poate fi decat Parintele Arhimandrit Paulin Lecca...

In alta ordine de idei, Parintele Arhimandrit Paulin Lecca nu putea fi vazut vorbind de bunul Dumnezeu fara sa planga. Era foarte sensibil, iar pentru el practic cuvintele aveau alt sens. El a ajuns la o curatie incat nu mai putea sa considere pe nimeni pacatos. Daca-i spuneai: “Parinte, acela este un ticalos, nu vrea sa se indrepte; Parinte, nu sta de vorba cu el!”, raspunsul era: “Nu, nu se poate, trebuie sa fie un om bun!”. In mintea lui lipsita de orice intunecime nu putea sa incapa gandul ca cineva ar fi pacatos... Era un om trecut prin viata si care trecuse prin mai multe obsti monahale in perioada sa de noviciat, inainte de a se hotari sa ramana in Manastirea Frasinei ca frate de manastire: fratele Pavel. Avea 22 de ani. Insa acolo, la Manastirea Frasinei, cum auzea de vreun parinte imbunatatit, de vreun om care sa

fi experimentat rugaciunea lui Iisus, se ducea sa il cunoasca. Bunaoara, asa s-a intamplat si cu Parintele Arsenie Boca de la Manastirea Brancoveanu - Sambata de Sus, judetul Brasov; cum a auzit despre el, imediat Parintele Paulin Lecca a fugit acolo, la Sambata de Sus. Avand binecuvantare pentru o saptamana de la staretul sau, a fugit la Sambata de Sus si a stat acolo o luna. Cand s-a reintors in obste, folosit de cuvintele Parintelui [Arsenie Boca](#), parintii l-au apostrofat; toti erau porniti impotriva lui, vrand sa-l dea afara, dar staretul insusi l-a primit totusi ca pe un fiu, cu caldura. I-au dat canon - puteti citi mai pe larg aceasta scena intr-un articol deja aparut in revista "Icoana din adanc" - pe cand fratele Pavel batea metaniile in trapeza si cauta sa-si duca la capat canonul, unul din parinti, trecand pe langa el, l-a batut pe umar si i-a spus: "Nu te deznadajdui, si eu am facut acest canon!", iar fratele Pavel cu multa bucurie a dus canonul pana la sfarsit.

Mai povestea Parintele Paulin ca el obisnuia, dupa cum am mai spus, sa se aciueze pe langa tot felul de parinti pentru ca acestia sa-l invete sa deprinda rugaciunea inimii. Era un infocat cautator al acesteia si se straduia din rasputeri sa o aiba. Duhovnicul lui de atunci l-a invatat rugaciunea inimii. „Am preferat sa stau in spatele bisericii, in coate si in genunchi, si sa zic: Doamne Iisuse...; pentru ca am vrut sa ma impartasesc din dulceața acestei rugaciuni, n-am invatat niciodata sa cant” – recunoaste si marturiseste Parintele Paulin Lecca. O data l-a rugat pe duhovnicul lui sa-i faca o rugaciune, o rugaciune puternica... el vroia sa se duca la pustie, Parintele Paulin ardea de dorul pustiei. S-a dus la [duhovnicul](#) lui si a zis: "Parinte, faceti-mi o rugaciune, faceti-mi o rugaciune in biserica, la miezul noptii, sa primesc si eu de la Dumnezeu suferinta, sa fiu si eu cumva contemporan cu Mantuitorul nostru Iisus Hristos in suferinta". Si parintele i-a zis: "Tu nu stii ce ceri, nu-ti dai seama... lui Dumnezeu cand ii ceri, se grabeste sa-ti dea, sa stii, chiar daca nu stii ce ceri...!" Iar el a insistat: "Nu, parinte, fa-mi rugaciunea asta!"

Si la miezul noptii, ar fi trebuit sa vedeti starea in care era cand povestea asta, era transfigurat, deci la miezul noptii a venit cu duhovnicul in biserica, i-a pus epitrahilul pe cap, intai l-a spovedit si a primit un canon, dupa care duhovnicul i-a facut acea rugaciune in timpul careia Parintele Paulin, sub epitrahil, se ruga lui Dumnezeu sa-i trimita suferinta. Cu binecuvantarea duhovnicului a plecat apoi la o pestera si acolo a stat cam vreo trei luni de zile. Nu stim daca grota era pe langa Manastirea Frasinei sau mai degraba era pe langa Manastirea Arnota... poate langa Manastirea Bistrita... Parintele cunostea bine imprejurimile multor manastiri fiindca a umblat si a vietuit prin multe asezari monastice, a fost exarh manastiresc si la Bucuresti, si in Oltenia, a avut o viata foarte bogata, completa si complexa.... Deci a mers la o pestera in care a stat trei luni de zile... cate experiente a avut acolo... cand povestea el despre acele locuri, momente si stari parca revedea Patericul cu toate luptele Sfantului Antonie cel Mare, parca ai fi citit pe larg viata lui din Mineiul pe luna ianuarie: lupte cu demoni, vedenii si viziuni, incercari de tot felul, caderi de-a dreapta, parere de sine, toate acestea in trei luni de zile. Desigur ca umezeala pesterii nu l-a crutat si a dobandit reumatism: asadar suferinta a venit si ea. Iar el zicea: "Sa fi vazut suferinta, toata viata mea am tras de pe urma acestei cereri infocate..." si intr-adevar, s-a chinuit mult cu acest reumatism...

La Parintele Paulin Lecca – ucenic al Parintelui Duhovnicesc Ioan Kulighin, a miscarii spirituale si duhovnicesci „Rugul aprins” de la Manastirea Antim, din Bucuresti, de la care a deprins multe din invataturile folosite implinirii si cultivarii rugaciunii inimii - veneau foarte multi credinciosi. Avea un dar al lui de a atrage credinciosii. Veneau foarte multi, si tineri, si batrani. Oameni cu tot felul de probleme, dar el le vorbea la toti foarte mult din Fratii Karamazov. El stia ca Staretul Zosima nu a fost altcineva decat Staretul Ambrozie de la Manastirea Optina, dar tot ce am citit noi in Fratii Karamazov el traia; probabil ca a si fost si la Manastirea [Optina](#). Veneau si foarte multi tineri; nu stiu daca cei de la ASCOR... Nu, acestia l-au descoperit ulterior, cand era la Manastirea Rogozu, din judetul Vrancea, unde a trait in ultima parte a vietii sale pana in iarna anului 1996, cand la 1 Februarie a trecut la vesnicele lacasuri, si de unde l-au si adus de cateva ori la conferintele organizate de ASCOR – Filiala Bucuresti, cand si unde l-am cunoscut si eu... Pentru toti cei care veneau la el avea

un antidot, avea un sfat pentru fiecare problema. Bunaora, au venit la sfintia sa la manastire doi tineri carora le murise copilul la doi ani de zile. Tatal a suferit foarte mult, dar a reusit sa depaseasca momentul, insa mama, de atata durere, s-a imbolnavit de nervi. Si avea permanent impresia ca copilul lor revine in casa. Dimineata, cand isi faceau rugaciunea, ea auzea pasi, simtea o prezenta in camera, o prezenta placuta, nu-i tulbura... cineva mergea pe langa ei... Sa fi fost doar impresia lor? Gandul le era din ce in ce mai puternic la copilul lor? Parintele Paulin Lecca le-a spus: "Voi nu stiti ce spune Parintele Zosima in cartea Fratii Karamazov, ca sufletul celui raposat se intoarce si vine umblant prin locurile care i-au fost dragi, pe la parintii si rudele lui, in perioada de la inmormantare pana la 9 zile, cand se face judecata personala.

Cand predica sau cand povestea ori conferentia, vorbea cu predilectie despre rugaciune... Totul venea spontan. Se uita precum fac predicatorii mari, sa vada ce oameni formeaza auditoriul, se ruga pentru ei si ce-i dadea Dumnezeu sa graiasca, aceea graia; comunica ce avea de spus aproape fara sa se foloseasca de cuvinte... era o legatura sufleteasca puternica. Nu-i cunostea, multi dintre ei il vedeau poate pentru prima data, insa el se uita si parca ii intelegea; avea asa o premonitie si intelegea dintr-o privire problemele lor. Oamenii erau foarte atenti, putea sa vorbeasca jumatate de ora si nimeni sa treaca de pe un picior pe altul. Nimeni nu se plictisea, caci tot ce spunea el era viu, de si din viata. Tot ce spunea el era viu, patrundea sufletele si totodata le transforma, le electriza... incepea sa planga si toti oamenii impreuna cu el. Abia acum realizez ce insemna fericita intristare a lui Kovalenski... La aceasta fericita a ajuns Parintele Arhimandrit Paulin Lecca, si dupa cum il numeste in cartea lui, „De la moarte la viata”, un adevarat testament, un adevarat jurnal duhovnicesc, Valeriu Cristea, care a prefatat aceasta lucrare, il numeste deci “un fericit asemenea lui [Nicolae Steinhardt](#) cel de trei ori fericit”. Parintele Paulin Lecca este un fericit pe care l-a “atins” flacara Duhului Sfânt. El a avut aceasta experienta mistica, a vederii lui Dumnezeu. Adesea vorbea despre Arhimandritul Sofronie de la Essex, din care, de altfel, a si tradus. A avut aceasta experienta, a cunoscut roadele rugaciunii curate...

Era intrebat adeseori: “Parinte, cum vedeti capitolele acelea din Filocalie, despre rugaciune, care sunt darurile rugaciunii curate?”, iar el raspundea, de fiecare data: “Bucuria, pacea, indelunga rabdare, astea sunt roadele rugaciunii, roadele dragostei, dar printre altele, roadele rugaciunii lui Iisus sunt si lacrimile. In momentul in care ajungi la treapta rugaciunii curate, cand rugaciunea se rosteste cu mintea, atunci nu mai esti tu cel care te rogi, ci Duhul Sfânt este Cel Care Se roaga in tine. Dumnezeu este Cel Care Se roaga in tine, dupa cum spune Mantuitorul nostru Iisus Hristos, si striga cu suspine Avva Parinte. Atunci tu nu esti decat instrumentul prin care Dumnezeu lucreaza si strigi: “Neputincios cad, Stapane, in fata Ta!”, in timp ce lacrimile-ti inunda fata. Eu cred ca Parintele Paulin, atunci cand ii curgeau lacrimile, era in plinatatea rugaciunii. Pentru el, cuvintele erau intr-adevar purtatoare de har, harismatice... Pentru el nu erau cuvinte goale, fara sens si lipsite de continut; chiar daca aceleasi cuvinte, rostite de altii, puteau parea goale, insa erau vii cand le spunea Parintele Paulin Lecca. Te miscau, te mobilizau, te impulsiona, te schimbau si te transformau...

Dupa cum am mai spus, Parintele Paulin era un om erudit, un om cu o cultura foarte mare, care citise foarte mult in viata lui, dar care, mai ales, a trait ceea ce a citit. La un moment dat - ne impartaseste si ne marturiseste din amintirile sale Episcopul Ambrozie Meleaca - Parintele Paulin Lecca a inceput sa traduca din franceza o carte a Parintelui Sofronie de la Essex, si el ca si Parintele Paulin trecut de acum in vesnicie (in anul 1993). Parintele Paulin Lecca era cunoscator al limbii ruse, dar foarte bine si foarte frumos vorbea si limba franceza. Avea si un dictionar al unui teolog francez, Dictionar al Parintilor mistici, daruit lui de insusi autorul. In sfarsit, cum spuneam, a inceput sa traduca cartea Parintelui [Sofronie Saharov](#), „Sa vie est la mienne”, Viata lui este si a mea. Cred ca a aparut o traducere din limba engleza sub titlul Sa Il vedem pe Dumnezeu asa cum este. Eu nu am vazut inca aceasta carte, insa nu este traducerea Parintelui Paulin Lecca. La inceputul acestei carti, Arhimandritul Sofronie Saharov isi povestea viata; el, in tinerețe, ca si multi din tinerii de astazi, a avut oarecare

experiente orientale, era preocupat foarte mult de yoga, a trecut prin niste incercari facand exercitii complicate, dar si-a dat seama ca acestea nu duc la nimic bun. Eu il ajutam pe Parintele Paulin la aceasta munca scriind ceea ce imi dicta el, dar, pe masura ce traducea, se oprea si imi puneam cate o intrebare: "Ai inteles asta? Ia zi-mi ce-ai inteles de aici?". El ma testa permanent ca sa ma faca atent la ceea ce scriu. Aceasta carte, foarte frumoasa, a fost tradusa in intregime inainte ca in Romania sa fi aparut vreo carte despre Arhimandritul Sofronie. Acum sunt multe, dar atunci nu era nici una, iar eu m-am bucurat foarte mult de contactul cu aceasta carte noua, inedita. Traducerea era mai putin literara, dar era in duh, prindea duhul cu care a fost scrisa de Arhimandritul Sofronie Saharov"...

Referitor la „Frumosul divin in opera lui Dostoievski”, studentii de la ASCOR au avut initiativa de a-l invita pe Parintele Paulin Lecca in cateva randuri spre a conferentia despre acest subiect. A fost impresionant. Tin minte ca eu eram student in anul acela si am fost si eu la o asemenea prelegere. Veneau studenti de la tot felul de facultati si intrebau: "Cine vorbeste astazi? De ce este atata lume aici, ce se intampla?" si noi raspundeam: "Vine un parinte extraordinar!" "Ei, un preot - spuneau neincredatori - dar hai sa-l vad si eu, ca nu degeaba s-a strans aici atata lume". Si cand a inceput acest parinte sa vorbeasca, toti au amutit si s-au asezat, dar nu pe locuri, pentru ca nu mai era nici unul liber, ci pe jos, pe unde apucau. A fost aula plina-plina, ca in perioada Pastilor, cand vorbea Parintele Arhimandrit Teofil Paraian de la Manastirea Sambata de Sus. Avea o figura sfanta; se vedea ca Duhul Sfânt salasluieste in el... Seninatatea lui, caldura pe care o raspandea in jur, deschiderea lui atragea si incanta foarte mult pe oricine, indiferent de formatie sau de varsta. In plus, Parintele Paulin era un om intelectual, era un om erudit si asta se vedea din felul in care vorbea, din felul in care reactiona spontan atunci cand era interpelat, l-am surprins in situatii cand facea praf cu o singura replica.

Acesta a fost Parintele Arhimandrit Paulin Lecca. Multi l-au cunoscut, dar nu l-au iubit si apreciat la adevarata lui valoare atata vreme cat a fost printre noi, cum se si intampla in general cu toti oamenii, cu toti crestinii. Toti avem parte de un parinte duhovnicesc, fie el un parinte obisnuit care sa nu exceleze, cel putin vizibil, prin veleitati spirituale, prin anumite harisme si daruri mai putin comune. Dar numai dupa ce acestia se duc incepi sa ii apreciezi, sa realizezi si sa iti dai seama ce a insemnat prezenta lor in viata ta si sfatul pe care ei ti l-au dat. O legatura cu un parinte duhovnicesc trebuie pastrata cu orice sacrificiu, cu atat mai mult cu cat omul acela ti-a aratat ca este un adevarat si un autentic parinte duhovnicesc. Sunt foarte multi parinti duhovnicesci care la un moment dat te pot sminti printr-un gest al lor, printr-o vorba, printr-o inconsecventa sau o aparenta lipsa de caldura, dar tu trebuie sa pastrezi legatura cu duhovnicul tau orice ar fi. Sa nu cauti prea mult la el.

Sfantul Ignatie Brancianinov spune ca atunci cand iti cauti duhovnic, mai intai retrage-te si vezi in ce masura viata lui si principiile dupa care se conduce se regasesc in principiile evanghelice. La fel si Parintele Paulin Lecca zice ca daca nu se regasesc indemnurile evanghelice in sfaturile duhovnicului, sa nu le respecti. Acest lucru pare a fi o scadere a lui si se contrazice cu felul lui de a fi, plin de caldura si de apropiere. Aceasta inseamna sa cauti un duhovnic bun, cum a facut si Parintele Paulin Lecca - prin manastiri, prin pustii, prin Transnistria si pe unde nici nu ne inchipuim - dar o data ce l-ai gasit, sa-l pastrezi. O spune unul care nu si-a pastrat duhovnicii, si aceasta pentru ca nu am fost consecvent in legatura mea cu ei. Spun asta cu vehementa, cu atat mai mult cu cat intalnesc tineri care nu sunt consecventi, care nu raman la duhovnicul lor si cauta in permanenta un altul mai bun, mai grozav. Nu cred ca este potrivit. Daca ai incredere si daca vii cu toata sinceritatea, Dumnezeu poate sa puna pe buzele oricarui duhovnic sfatul de care ai tu nevoie. Poti in acest fel progresa, dar asa, daca ratacesti permanent - este o amagire.

Si pentru a ajunge (caci aici este o delicata problema astazi) sa avem incredere in Parintele duhovnicesc si multa nadejde in activitatea sa pastoral-misionara si spirituala, vom sublinia putin, acum la inceputul acestui articol, modul in care trebuie sa fie pastorul duhovnicesc in relatiile sale – asa cum le vede Sfantul Ierarh [Nectarie de Eghina](#) in lucrarea sa „Despre

Preotie”: Pastorul duhovnicesc va trebui sa arate in toate buna-randuiala. Fiindca in buna-cuviinta stau toate chipurile unei purtari frumoase. Pastorul duhovnicesc isi pazeste buna cuviinta in relatiile sale cand: - nu isi neglijeaza indatoririle sfinte si apostolia sa; - cand isi aminteste ca trebuie sa fie, oriunde si oricand, un model crestin, cand vorbește si cand tace; - cand se conformeaza el insusi responsabilitatilor care decurg din grija pentru constiinta turmei sale. Pastorul duhovnicesc care nu se neglijeaza si isi aminteste cele ce se cuvin lui, aflandu-se intr-o adunare, nicidecum nu se va lepada caracterul cuviincios, fiindca acesta este cu neputinta de indepartat de la el, deoarece nu ii ingaduie aceasta insasi vrednicia preoteasca, care este nedespartita de cuviosie. Chipul preotesc de neschimbat il constrange pe preot sa se armonizeze cu multa luare aminte si atentie cu relatiile din obstea lui si sa isi faca aceste relatii cu multa prevedere. Mai intai si mai presus de toate, se armonizeaza caracterului sfant ce i se impune.

Trebuie sa nu se arate in adunari fara vreo pricina impusa de slujirea lui, ori sa le caute pe acestea cu tot dinadinsul, sau sa se faca placut acestora. Trebuie sa isi faca relatiile cu multa chibzuinta si dupa o indelunga si atenta cercetare a petrecerii si caracterului si a cugetului persoanelor cu care urmeaza sa aiba relatii. Daca acestea sunt in asa fel incat prietenia si relatia cu ele sa ii aduca lui cinste si bun renume, atunci poate sa se imprieteneasca si sa intre in relatie cu ele. Dar daca, dimpotriva, reputatia acestora nu este buna ori sunt socotite de o moralitate indoielnica, sau de un cuget stricat, sau de o petrecere si vietuire rau famate, atunci prietenia fata de acestea si relatia cu ele cu cat este mai apropiata, cu atat este mai vatamatoare si mai insultatoare. Aceasta ne invata pe noi Sfantul Apostol Pavel cand zice: „Nu va inselati, caci vorbirile rele strica obiceiurile bune”. Asemenea relatii il vatama foarte mult mai ales pe preot, fiindca, in impreuna-petrecerea cu persoanele prost vazute din punct de vedere moral, pe nesimtite, se departeaza cuviosia lui si este pradata putin cate putin bogatia bunei-cuviinte preotesti, si la urma se va afla si el gol de toata cinstea si respectul din parte celor pastoriti de el. Despre acest preot se poate spune, in chip foarte potrivit, cuvantul profetului Osea: „Si altii au mancat puterea lui, iar el nu a stiut”. Prin urmare prietenia si filiatia duhovniceasca se constituie a fi un criteriu indispensabil in vederea realizarii si desavarsirii unei relatii duhovnicesti, bazata pe incredere, deschidere si dragoste reciproca, ziditoare si mult folositoare!...

Caci, responsabilitatea preotului-duhovnic (potrivit afirmatiilor facute de catre [Sfantul Ioan Gura de Aur](#) in „Tratatul sau despre Preotie”), are in vedere multimea sufletelor ce nu pot fi pretuite in lumea aceasta. Turma cuvantatoare este atacata de dusmani de natura morala cum ar fi: „adulterul, necuratenia, nerusnarea, idolatria, inveninarea, vrasmasiile, certurile, mania, clevetirile, murmurile, ingamfariile, neintelegerile si altele, toate numite faptele carnii”. Insa exista o mare deosebire intre pastorul oilor si cel al oamenilor: oamenii nu pot fi nicidecum tratati cu aceeasi autoritate cu care sunt tratate animalele. Preotul nu poate folosi violenta nici in acel mod in care o pot face judecatorii laici. Asadar este nevoi de convingere, nu de constrangere. Trebuie pastrat si echilibrul intre acrivie si iconomie in functie de situatia si de starea sufleteasca a credinciosului respectiv cu toate predispozitiile ei. Si aici, autorul acestei insemnate lucrari, face comparatia cu recuperarea „oii pierdute”: omul ratacit este mult mai mult greu de adus inapoi fara forta, ci numai prin sfaturi (2 Tim. II, 25; Tit. I, 9; Tim. IV, 20).

Daca vom pune fata in fata primele dintre faptele milosteniei trupesti si sufletesti, si anume: a satura pe cel flamand, respectiv a indrepta pe cel ce greseste, vedem de indata superioritatea milosteniei sufletesti (cap.10). Revenind la cele afirmate mai sus cu privire la dragostea fata de pastoriti, se aminteste ca: „Prin aceasta vor cunoaste oamenii ca sunteti ucenicii Mei daca va veti iubi unul pe altul pana la sacrificiul propriei vietii: caci cea mai mare dovada de iubire este de a muri pentru cel pe care-l iubeste cineva”. Sfantul Ioan Hrisostom compara, apoi, preotia crestina cu cea a lui Aaron. Diferenta radicala consta in aceea ca preotia crestina a fost instituita de Insusi Duhul Sfant. O alta deosebire decurge din jertfa adusa la altar de slujitor: preotul crestin oficiaza jertfa cea fara de sange in care prin pogorarea duhului Sfant

painea si vinul se prefac in chip tainic in Trupul si Sangele Mantuitorului nostru Iisus Hristos. Comparatia cu jertfa facuta de proorocul Ilie ne da, iarasi, dimensiunea infricosata a preotiei crestine (cap. 14). Desigur ca sufletele omenesti create nu pot sa suporte vederea acestor minuni, drept care ele se petrec asa cum am aratat sub forma vazuta si gustata a painii si a vinului. Sa nu uitam, asadar, ca minunea prefacerii din cadrul Sfintei Euharistii este cea mai mare de pe pamant!

Nu numai atat, dar preotilor crestini li s-a dat o putere care covarseste toate fapturile create, vazute si nevazute: „Aceia ale caror pacate le veti ierta vor fi iertate; si pe ale carora le veti tine vor fi tinute”. Acest lucru petrecandu-se atat pe pamant cat si in ceruri preotii devin conlucratori in iconomia mantuirii cu Insusi Dumnezeu (1 Cor. III, 6-9; XV, 10; 2 Cor. VI, 1). Daca adaugam la aceste doua taine ([Spovedania](#) si [Impartasania](#)) si Taina Botezului - poarta de intrare in comuniunea cu Dumnezeu si cu Biserica Sa, vedem ca puterea si raspunderea preoteasca nu au asemanare nici in cer, nici pe pamant. Cat de puerile, ca sa ne exprimam cu prea multa blandete, ne par prin comparatie „minunile” OZN-iste si „puterile” paranormale cu care suntem asediati in mass media contemporana. Acestea pot avea aderenta si succes numai la acei la care legatura cu Biserica, Tainele – deci Harul – invatatura si liturghia s-au diluat la extrem prin fenomenul secularizarii. Doar in conditiile acestea se poate explica si pierderea acelei facultati esentiale dobandita in chip haric la Taina Mirungerii: - pentru a dobandi darul deosebirii duhurilor (diakrisis), discernamantul ori dreapta socoteala. Aceasta s-a petrecut, desigur, in mod treptat pe parcursul ultimelor veacuri, si s-a datorat, in cea mai mare masura, perceptiei distorsionate, de tip nestorian si augustinian, conform carora cele ceresti ramaneau tot mai mult „acolo si apoi”, oamenii gandind, din ce in ce mai mult, in sensul eshatonului iudaic de tip liniar-mesianic. Si astfel in locul contactului cu Imparatia si Tainele ei, acel eshaton adevarat crestin, care este un vesnic prezent s-a instaurat, gradual, acea perceptie filozofica idealista si abstracta, culminand cu necredinta, agnosticismul si chiar ateismul de care am amintit, fie el de tip marxist, fie de tip new-age. Echilibrul moral al preotului-duhovnic nu trebuie sa se clatine nici in fata laudelor nici in fata criticilor nemeritate pe care le primeste de la credinciosii si, mai cu seama, de la colegii sai (cap. 27, p. 159). Scopul predicii nu este asemenea discursului electoral al politicianului populist, acela de a-si atrage simpatia si voturile ascultatorilor.

Nu laudele lor trebuie urmarite ci a placea lui Dumnezeu (cap. 28, p. 164). Toate faptele si actiunile preotului au consecinte atat in viata aceasta cat, mai ales, in cea viitoare. El nu poate ridica sub nici o forma la judecata argumentul ignorantei care l-ar mai disculpa cumva pe simplul credincios (cap. 28, p. 170). Prin faptul ca vietuieste in lume, inconjurat de viforul ispitelor, preotul trebuie sa aiba o grija de sine sufleteasca mai mare chiar decat a monahului (cap. 30, p. 171). Este necesara pastrarea cumpenei intre cele doua tendinte extreme: saracia si bogatia, luxul si simplitatea. Sfantul Ioan Gura de Aur ne avertizeaza tot in termeni dialectici de a ne feri de cele doua patimi opuse ce ne pot stapani in relatia cu credinciosii: lingusirea servila si ineficienta aroganta. El a cunoscut deopotriiva starea monahiceasca si pustnicia, de aceea este indreptatit a face comparatia sihastrului cu preotul de mir ce are a se ingriji si de sufletele celorlalti aflandu-se in mijlocul ispitelor lumesti (cap. 31, p. 174). Pastorul duhovnicesc se roaga pentru toti cei din Biserica, deci trebuie sa fie mai presus de ei din punct de vedere moral. La randul lor enoriasii apartin unor diverse categorii: bogati si saraci, culti si ignoranti, tineri si batrani, barbati si femei, parinti si copii, diversitate ce implica o mare mobilitate sufleteasca din partea pastorului duhovnicesc care nu trebuie sa fie nici prefacatorie nici lingusire (cap. 32, p. 178). Dupa cum in medicina nu exista boli ci bolnavi, tot asa oamenii trebuie tratati in mod personal in privintele duhovnicesci conform predispozitiilor lor. Comparand, in continuare, situatia preotului de mir cu cea a monahului autorul ne arata ca preotul se gaseste in fata enoriasilor in lumina care nu-si poate ascunde cusururile, mania, neglijenta, vanitatea si celelalte (cap. 33, p. 184). In legea veche preotii erau datori sa aduca jertfe animale deosebite pentru curatarea pacatelor lor. Aceasta ne arata gravitatea greselilor personale si in cadrul preotiei celei noi (cap. 34, p. 177). ¶

Asadar, viata Parintelui Paulin a fost o viata de cautare, un model si pentru cei care au avut privilegiul si binecuvantarea de a-l fi cunoscut, dar si pentru cei care nu l-au cunoscut, caci spre deosebire de multi parinti duhovnicesci care i-au invatat pe oameni fiind mari in Imparatia lui Dumnezeu, Parintele Paulin Lecca a (si) scris multe lucruri si acestea sunt foarte concentrate, foarte adanci. Trebuie sa fii in duhul Parintelui Paulin ca sa intelegi ce a scris el si in „Frumosul divin in opera lui Dostoievski” si in „De la moarte la viata” si in „Rugaciunea Vamesului” sau in „Ce este moartea?”. – din care voi reda si eu, in cele ce urmeaza, cateva fragmente Mi-amintesc faptul ca lucrarea „Frumosul divin in opera lui Dostoievski” - aceasta carte ce este un adevarat testament duhovnicesc, s-a lansat la libraria “Mihail Sadoveanu” din Bucuresti, la cateva zile dupa moartea Parintelui Arhimandrit Paulin Lecca, in luna Februarie anul 1996. M-am gandit ca acest batran frumos, un adevarat Avva si Gheronda, la cei 82 de ani cati a avut, s-a nascut in viata cea cereasca si vesnica in ajunul Praznicului Intampinarii Domnului. Cred ca se poate face o analogie intre Sfantul si Dreptul Simeon care L-a intampinat pe Iisus Hristos la templu si Parintele Paulin Lecca, care a avut o viata de continua si permanenta cautare: L-a cautat pe Mantuitorul ca sa Se nasca in inima lui, s-a apropiat de El si n-a putut sa moara decat primindu-L in brate pe Iisus Hristos, iesindu-i in intampinare la acest praznic. Am observat ca, in general, marii parinti duhovnicesci care au trecut dincolo, ne-au parasit in ajunul sau in timpul marilor praznice: s-au dus in perioada Sfantelor [Pasti](#) sau a Craciunului. N-as dori sa para cuiva fortata observatia si constatarea, dar este un adevar si o realitate...

In ultima parte a acestui material, pro memoria, vom reda cateva fragmente din lucrarea sa „Ce este moartea”, care cuprinde invataturi de o deosebita profunzime si adancime teologica ori duhovniceasca

Moartea este consecinta pacatului, pe deapsa lui Dumnezeu pentru neascultarea primilor oameni. „In ziua in care veti manca din el, cu moarte veti muri” (Facerea 2, 17). Primul om, planuit de Dumnezeu Cel in Treime, „dupa chipul si asemanarea” Sa, dar creat „dupa chipul Sau” (Facerea 1, 26-27), a fost perfect ca posibilitate (potenta), dar perfectibil ca realitate, caci „asemanarea”, care avea sa-l faca perfect, trebuia sa o realizeze pe parcurs si prin lucrarea vointei proprii, stimulata, ajutata si dusa la desavarsire prin harul dumnezeiesc. Unica porunca data a fost „sa nu mananci din pomul cunostintei binelui si raului...” (Facerea 2, 17), caci mancand va muri. Primul om constituia un tot perfectibil, armonios, o imbinare desavarsita intre trup si suflet, ambele nemuritoare; nu exista nici o contradictie intre ele. Prin neascultarea in sa a unicei porunci dumnezeiesti, desi fusese avizat de ceea ce va urma acestei neascultari, el a deczut din nemurire, trupul lui, instrumentul prin care a pacatuit, fiind pedepsit astfel cu moartea.

Sufletul in sa i-a ramas nemuritor ca si mai inainte. Noi nu putem pricepe cu mintea noastra marginita cum se realizeaza aceasta unire a sufletului cu corpul in sanul mamei si nici separarea sufletului de corp in clipa mortii. Moartea este un fenomen inevitabil si cel mai sigur ce se petrece in viata omului. Nimeni nu scapa de ea, este mostenirea noastra, pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultarea celui dintai om si a tuturor descendentilor sai. Si totusi, acest „[blestem](#)” dumnezeiesc al mortii a fost inlaturat prin venirea Rascumparatorului. Cei care au calcat porunca lui Dumnezeu prin stramosii lor, si sunt deci apasati de „blestemul” ancestral, pot totusi sa scape de el, daca vor asculta, la randul lor, de poruncile lui Dumnezeu, anume cele ale Legii vechi, validate prin cele ale Evangheliei si confintite prin Tainele Bisericii. Trupul, fiind pamant, se va intoarce in pamant, dar sufletul, fiind suflarea lui Dumnezeu, se va intoarce la Creatorul sau, ca sa dea socoteala de ceea ce a facut in timpul vietii pe pamant cu templul trupului ce i s-a dat spre slujirea lui Dumnezeu. Fiecare om are un rost al sau, un termen de executare a ceea ce i s-a dat spre realizare, iar pierderea timpului in placerile lumesti, si deci nerealizarea in termen a ceea ce ii era harazit, va atrage, bineinteles, dupa sine, si pe drept, pedeapsa meritata.

Moartea este inspaimantatoare pentru cei care nu se ostenesc sa-L cunoasca pe Dumnezeu si poruncile Lui, iar pentru cei ce-L cunosc si-L iubesc ea este o binefacere, este sfarsitul

durerilor si suferintelor trupului, al muncilor istovitoare, al neintelegerilor cu cei necredinciosi, al neputintei noastre de a ne desavarsi, este mantuirea sufletului nostru din inclinarile pacatoase ale trupului stricacios, este intrevederea cu Dumnezeu, pacea si ordinea vesnica. Ce frumoasa este deci moartea si binecuvantata! Demonul, cel ce gelozeste puterea Creatorului si care, vrand sa se faca asemenea Lui, a fost izgonit din ceruri, a corupt pe primul om, si de atunci si pana azi continua ispitirea oamenilor, el, care vrea sa-L concureze pe Dumnezeu. Omul din ziua de azi, cu inima lui corupta, este tentat sa intrebe de ce Dumnezeu, daca a creat pe om nemuritor, harazit fericirii eterne, i-a pus totusi in fata pomul cunoasterii binelui si raului, din care i-a interzis sa manance. De ce i-a pus, deci, ispita in fata, El, Atotstiutorul, cunoscand ca omul va cadea, ispitit de cel rau? Acest pom al ispitei i-a fost pus omului in cale tocmai pentru ea el sa-si dea permanent seama ca este o fiinta creata, supusa Creatorului sau, si nu egala cu El, Caruia Ii datoreaza fericirea nemuritoare, dar si ascultare si supunere. Dumnezeu a prevazut desigur ispitirea omului si a vrut ca aceasta fericire si nemurire sa fie meritate de om, atat pentru el, cat si pentru descendentii lui, iar nu primite gratuit. De aceea, prin poporul ales, poporul lui Israel, El a transmis lui Moise legile Sale, pentru recastigarea nemuririi prin Mesia Ce avea sa vina si prin Evanghelia Lui. Prin trimiterea lui Iisus Hristos – Insusi Cuvantul Lui intrupat – El explica omenirii rostul si sensul vietii pamantesti, anume recastigarea fericirii pierdute. –Iisus este deci intruparea Legii divine.¶

Moartea n-a fost destinata omului, ea este contrara naturii lui si n-a survenit decat ca o pedeapsa a pacatului, in clipa cand inima si dragostea lui s-au indepartat de Dumnezeu. Reintoarcerea inimii omului catre Creatorul sau, dragostea si ascultarea fata de El readuc omului nemurirea. Sufletul omului si-a tradat natura lui initiala, raul a pus stapanire pe el, si moartea vine sa curme acest rau. Ea este necesara, venind ca o binefacere pentru om, facand deci sa inceteze raul. Daca omul corupt de ispititor, inrait de cel viclean, ar fi ramas totusi nemuritor, asa cum l-a creat Dumnezeu, ar fi fost o calamitate vesnica. Dumnezeu, in bunatatea Lui, a vrut totusi sa-l scape pe om de acest rau vesnic. El a trimis moartea ca o pedeapsa, dar si ca o salvare din ghearele Satanei. Moartea este un mijloc de impiedicare a propagarii raului pe pamant. Dumnezeu a impiedicat uneltirile diavolului, a impiedicat ca raul sa ramana nemuritor, asa cum era natura omului. Deci spre binele acestuia, El a trimis moartea in trupul care a pacatuit, pastrandu-i totusi nemurirea sufletului. Principiul pacatului se gaseste chiar in zamislirea din pofta trupezasca, cand Dumnezeu creeaza sufletul la initiativa parintilor care zamislesc trupul, ambele realizari devenind una (o fire omeneasca), dar mostenitoare a pacatului slramosesc. Numai prin intruparea si moartea lui Hristos acest pacat a fost nimicit, potential in intreaga fire umana, iar real sau efectiv in toti cei ce-l primesc pe Hristos prin Botezul in numele [Sfintei Treimi](#). Dar si in acest crestin se mentine lupta dintre legea trupului si legea duhului, ca si in primul om din paradisi, caci crestinul trebuie sa lupte spre a activa in virtuti potentele de la Botez. Lupta este pana la sfarsitul vietii, si deci si amenintarea raului, respectiv moartea sufleteasca. De aceea Apostolul Pavel spune: „...Cine ma va izbavi de trupul mortii acesteia?” (Romani 7, 24).

Moartea trupezasca insa curma aceasta lupta. Nici un om nu scapa de ispita, de boala, de foame, de truda, de suferinta, de durere. Viata insasi, de care ne cramponam atat, este o ispita continua. Cine ne scapa de toate acestea, daca nu moartea? Si totusi numai prin aceste ispiti ne putem mantui, putem recuceri nemurirea. Prin increderea, recunoasterea si ascultarea fata de Iisus castigam vesnicia: „Eu sunt Calea, Adevarul si Viata!”. Ascultarea, smerenia, faptele bune, rabdarea servesc de sprijin sufletului in clipa parasirii corpului. Moartea dreptului nu seamana deloc cu cea a unui pacatos; dimpotriva, cei drepti simt o mare bucurie, bucuria de a fi chemati la odihna de veci, in timp ce moartea pacatosului este cumplita. Cel ce a calcat legea se ingrozeste de pedeapsa, remuscarile ii chinuiesc constiinta, iar cainta este adeseori prea tarzie!...

In alta ordine de idei, acum in incheiere, voi recunoaste si marturisi faptul ca stiind, din propria-mi experienta, ca fiecare intalnire cu Parintele Arhimandrit Paulin Lecca a fost un

prilej de mare înaltare sufletească și de sărbătoare, asemeni întâlnirilor învățaților cu marii filosofi ai vremii antice precum: Platon, Plotin, Socrate, Aristotel, fiindu-ne pilda demna de urmat, de înțelepciune, abnegație și daruire, mă (mai) gândesc ce repede îi uităm noi pe acești oameni, pe aceste personalități ale culturii și spiritualității noastre, fiindu-le prea puțin recunoscători pentru toate câte ne-au făcut și ne-au daruit ei nouă, cu toate că ar trebui să ne aducem aminte „de marii noștri”!...

În ultima vreme am vorbit de toți acești mari părinți ai Ortodoxiei noastre, pe care noi nu-i numim sfinți, căci ne temem de asta. Dar pentru noi au fost ca niște sfinți. Așa i-am simțit, așa i-am perceput. Fiindcă i-am văzut împlinind sub ochii noștri Evanghelia, pentru că ne-au învățat creștinismul practic prin exemplul personal: au flămânzit ei ca să sature pe cei flămânzi, au privegheat ei ca să se odihnească cei osteniți, au patimit ei ca să ia mângâiere cei întristați, s-au sacrificat ei ca să traiască ceilalți. Bunul Dumnezeu să-l odihnească cu sfinții pe Părintele Arhimandrit Paulin Lecca - cel care a ajuns, în urma cu douăzeci și unu de ani, alături de marii săi îndrumători, slujitori și înaintași, iar pentru rugăciunile lui să ne miluiască și să ne mantuiască și pe noi toți. Amin!...

Eu personal, mă simt foarte împlinit și onorat pentru faptul că am avut fericitul prilej și marea sansă de a-l întâlni și (de) a-l cunoaște pe Părintele Arhimandrit Paulin Lecca – mare personalitate a culturii și spiritualității noastre monahale românești, autentice și marturisitoare din aceste răzvrățite vremuri, având convingerea și nădejdea că vom ști cu toții pe mai departe, să ne cinstim înaintașii, potrivit meritelor și vredniciei fiecăruia, cu toate că în aceste vremuri, pretuim mai mult pe alții de oriunde și de aiurea, căci ni se par a fi mai exotici, mai spectaculoși, mai senzationali!... Insa, rămânem convinși de faptul că ce este nobil rămâne iar ce este ieftin, apune!...

Asadar, cei alungați din turnurile babilonice pot bate la porțile cetății noului Ierusalim – cel bisericesc și ceresc ce „nu are trebuința de soare, nici de luna, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o, faclia ei fiind Mielul” (Apoc. 21, 23). Lucrarea aceasta, cu alte cuvinte, este una de referință în domeniul istoriei și a spiritualității autentice, care ar trebui să se afle la îndemâna tuturor celor ce cred că „Biserica este cetatea pe care nici porțile iadului nu o vor birui”!...

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

Vesnica să-i fie amintirea și pomenirea! Amin!

Cu aleasa pretuire și deosebită recunoștință,

Drd. Stelian Gombos – Consilier la Secretariatul de Stat pentru Culte din cadrul Guvernului României.¹²⁷⁴

Seară, fratele Ion, nebun de-a binelea, era străjuț de vărul lui. Stând amândoi în aceeași chilie, la un moment dat fratele Ion îl lovește peste obraz.

- De ce dai, frate Ioane? — îl întrebase vărul său.

- Mă, tu dacă întorțea și celălalt obraz, ieșea dracu' din mine - răspunse fratele Ion - care, totuși, își dădea seama că a intrat cel rău într-însul.

Având chilia la etaj, a doua zi fratele Ion a sărit pe fereastră în pielea goală și a luat-o spre pădure. Nimeni nu l-a mai găsit toată ziua. Dar spre seară, fratele Ion venise gol-goluț dinspre pădure.

- Nu ți-e rușine, frate Ioane? - îl întrebase un călugăr.

- Nu, pentru că sunt ca Adam în Rai - răspunse Ion.

Dar când a zărit Biserica, s-a lăsat pe vine, acoperindu-și rușinea. Închis din nou în altă chilie, fratele Ion a început să dărâme soba și să baricadeze ușa. Alți doi frați, mai voinici și mai curajoși, au cerut binecuvântarea de la părintele stareț, ca să intre la el și să-l lege. Dar, după ce l-au imobilizat, au zărit deasupra ușii o legătură ciudată.

- Ce ai aici, frate Ioane - îl întrebase unul dintre frați.

¹²⁷⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/religie/parintele-paulin-lecca-125390.html>>, marți, 22 septembrie 2015

- „Sfânta împărtășanie!”

Dar, când frații au desfăcut legătura, au găsit într-înșă numai necurățenia, ca la „liturgia neagră” a sataniștilor...

Într-o cumplită bătaie de joc, diavolul îl „cumineca” cu propria lui scârnă, răzbunându-se asupra lui. Desigur, fratele Ion a fost dus la spitalul din Sibiu, dar medicii nu l-au putut ajuta cu nimic. Când a ieșit, m-am întâlnit cu el la mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta, unde mi-a povestit cele de mai de sus. Atunci, i-am spus:

- Frate Ioane, boala frăției tale nu e de spital. Spovedește-te la un duhovnic, spune tot ce mi-ai spus până acum și atunci te vei vindeca.

Fratele Ion m-a ascultat. S-a spovedit, a spus tot cu deplină sinceritate și a scăpat de diavolul care îl scosese din minți. Cei ce nu cunoșteau condițiile în care a înnebunit fratele Ion, ziceau că și-a ieșit din minți din cauza rugăciunii lui Iisus. Cauza însă, după cum se vede, a fost însă viciul său nemărturisit, dar și mândria sfințeniei.

Tot în acest timp, părintele Nișon de la Frăsinei a fost la mănăstirea de la Sâmbăta. Părintele Arsenie îl întrebă:

- îl cunoști pe fratele Victor?

- îl cunosc, precuvioase.

- Spune-i din partea mea să nu mai zică „Doamne Iisuse”, fiindcă o să înnebunească! Mi-a venit cam greu să aud asemenea cuvinte din partea „sfântului” de la Sâmbăta. Eu însă m-am analizat și m-am întrebat: Pentru ce mă rog neîncetat? De ce implor mila Mântuitorului Iisus? Ca să devin sfânt? Nu! Ca să dobândesc clarviziunea și să fac minuni? Nu! Eu mă rog, pre-cum nenorocitul aflat pe fundul prăpastiei, care cere ajutorul lui Dumnezeu. Și atunci am continuat să zic rugăciunea lui Iisus, spovedindu-mă cu toată sinceritatea, ca întotdeauna, luptându-mă cu patimile trupești și sufletești pe viață și pe moarte.

[...]

Plin de bucurie, am revenit din nou la liniștea mea de altădată. Mă gândeam să nu mai plec nicăieri. Dar, după ce am stat o bună bucată de vreme, primesc o scrisoare de la Părintele Ioan Kulighin, duhovnicul Mitropolitului Nicolae al Rostovului, care mă chema să vin neapărat la București, la mănăstirea Antim, în calitate de translator. Am invocat diferite motive și, în mod delicat, l-am refuzat pe ucenicul starețului Ambrozie de la Optina. A doua oară m-am pomenit cu o scrisoare din partea părintelui Gherontie care mă ruga foarte insistent să vin la București. Am refuzat și invitația Părintelui Gherontie,

Dar a treia scrisoare, venită de la Părintele Ioan Kulighin, pe care-l cunoscusem în Odessa, a fost decisivă. Acest mare duhovnic mă ruga să vin în numele sfintei ascultări ce purcede de la Dumnezeu. Și atunci, spre necazul părintelui stareț și al fraților, am luat-o spre București. Am ajuns însă prea târziu, căci Părintele Ioan Kulighin fusese arestat și dus înapoi în Rusia.

Totuși, Sandu Tudor m-a reținut la mănăstirea Antim, unde am tradus „Sbornicul” și „Pelerinul”. Spre primăvară, colegul meu neofit, Nica, îmi comunică, plin de entuziasm, că la Patriarhie a venit o fetiță care avea vedenii.

- E o sfântă - mă asigură colegul. E nevinovată ca un miel.

Și tocmai când mă pregăteam să merg la Patriarhie,

Florica, așa o chema pe fată, vine cu un grup de credincioase la Antim,

La intrare, a văzut-o și părintele Benedict Ghiuș, care s-a exprimat astfel:

- Dacă fetița aceasta are atâta nevinovăție în ochii ei, oare cum o fi fost Maica Domnului?

Când a intrat în Biserică, Florica îndată s-a lăsat în genunchi în fața analogului din dreapta, și-a așezat mâinile pentru rugăciune precum copiii, începând să se roage. Dar rugăciunea n-a durat mult, căci peste vreo cinci minute, Florica a căzut pe spate, vorbind despre „Doamne-Doamne”, despre Rai, despre îngerii...

O doamnă trece pe lângă ea și zice:

- Ferice de ea, a căzut în extaz!

Pentru mine acest extaz era cu un semn de întrebare: de ce Florica adoarme, de ce cade în transă? în „Viețile Sfinților” nu există asemenea cazuri. Sfinții intrau în extaz, dar ei rămâneau în picioare sau în genunchi, cu ochii deschiși și lucizi.

L-am întrebat, pe Andrei Scrima, dacă e posibil ca sfinții să cadă în transă, fiindcă eu știam că, numai la spiritism, femeile- medium cad în transă, posedate de un duh demonic. Fratele Andrei Scrima s-a repezit la niște „sfinți” catolice, dar răspunsul lui nu m-a lămurit.

În altă zi, fiind invitată de doamna S., Florica cere câteva ouă, le sparge într-o cratiță și începe să le amestece, zicând că așa i-a spus „Doamne-Doamne”. Acesta a fost al doilea semn de întrebare. Nici acest soi de „vrăji” nu există în „Viețile Sfinților”.

Într-o dimineață, vine Florica la mine cu cărticica de rugăciuni, spunându-mi că a găsit într-însa o floare pe care ea n-a introdus-o acolo, iar „Doamne-Doamne” ar fi spus s-o împartă în două, legând-o separat în mici legături, pe care să le purtăm, eu și ea, la gât. Deși acesta a fost pentru mine al trei-lea semn de întrebare, totuși m-am supus, concesiv, primind o parte din floare.

Altădată, îmi spune: „Doamne-Doamne” i-a poruncit să ne aducă la cunoștință că, în noaptea următoare, se vor petrece lucruri mari, supranaturale și, de aceea, noi trebuie să facem utrenia la miezul nopții. Când i-am spus părintelui stareț Vasile, acesta a început să-și facă cruce, zicând:

- Da, eu cred... Cred și în Petrache Lupu... Vă dau voie să faceți utrenia la miezul nopții.

Când ne-am adunat vreo patru inși la utrenie, părintele Damian a dat binecuvântarea, iar părintele Adrian Făgețeanu a început să citească cei șase psalmi. În acest timp, Florica se așezase în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului și-și începuse obișnuita ei convorbire cu duhurile de dincolo. Și fiindcă vorbea destul de tare, părintele Adrian s-a oprit din citit și ne-a întrebat:

- Dacă psalmii lui David sunt inspirați de Duhul Sfânt, ce duh vorbește prin Florica, de mă întrerupe din citit? Au doar Dumnezeu, nu este un Dumnezeu al rânduielii și al păcii?

Într-adevăr, părintele Adrian a pus o întrebare foarte serioasă, care ne-a dat mult de gândit. În altă zi, îmi spune Florica din partea lui „Doamne-Doamne” că, noi doi, trebuie să mergem undeva în județul Buzău, să ridicăm o troiță și apoi să facem o mănăstire de fecioare.

Rămăsesem mai nedumerit ca oricând. Nu eram nici preot, nu aveam nici o experiență și tocmai eu să fac o mănăstire de fecioare? Și de ce neapărat împreună cu Florica? Nu se ascundea aici vreo cursă diabolică?

Era o mare primejdie să merg cu cercetarea înainte, de capul meu. Aici voile și părerile proprii nu aveau ce căuta. Trebuia să mă adresez unui duhovnic neutru, care să-mi dea un sfat. L-am ales în persoana monseniorului Ghica. Acesta abia se întorsese din străinătate și, în 1947, se afla în București. M-a primit cu multă bunăvoință. L-am întrebat cum am putea deosebi vedeniile înșelătoare de cele dumnezeiești. Monseniorul mi-a răspuns astfel:

- Dacă dumneata ai avut o vedenie sau altceva îți povestește viziunea pe care a avut-o, să te duci și să-i spui duhovnicului la care te spovedești. Și duhovnicul îți va spune adevărul, pentru că prin dânsul vorbește Dumnezeu.

În continuare, monseniorul Ghica mi-a istorisit cum, în urmă cu patruzeci de ani, a consultat trei duhovnici, întrebându-i dacă e bine să primească hirotonia în preot sau nu. Toți trei, deși se aflau în diferite orașe ale Franței, au răspuns, fără să aibă vreo legătură între ei, că e bine să rămână frate, deci să nu primească preoția. Dar, după patruzeci de ani de misionarism prin Brazilia și Africa, o femeie cu vedenii i-a spus că trebuie să primească hirotonia. Ca să verifice adevărul, monseniorul Ghica s-a dus din nou la cei trei duhovnici, întrebându-i dacă e bine să rămână mai departe frate. Și atunci toți trei au răspuns nu, de data aceasta, trebuie să primească preoția.

Sfatul monseniorului mi-a prins de minune. M-am dus la duhovnicul meu (adică la părintele Benedict), la care mă spovedeam și i-am spus:

- *Preacuvioase, astăzi, la ora patru după masă, Florica va avea o vedenie la mine în chilie. Vă rog să veniți și sfinția voastră, ca să vă spuneți opinia.*

Cu câteva minute înainte de ora patru, în chilia mea de la Antim se afla Florica așezată pe patul meu, concentrată într-o cârticică de rugăciuni, mai era părintele Benedict, așezat smerit pe un scaun de lângă ușă, doamna S. cu fiica ei și eu cam pe la mijloc. Florica știa dinainte când va veni „Doamne-Doamne”. Cineva dintre noi a spus că e ora patru, dar Florica a răspuns imediat:

- *Ceasul acela nu merge bine. Mai sunt încă două minute.*

Și într-adevăr, peste două minute fata cade pe spate, doamna îi potrivește picioarele pentru a sta mai comod, apoi „convorbirea” începe ca la telefon:

- *„Doamne-Doamne”, de ce ești supărat?*

Pentru prima oară am auzit, că „Doamne-Doamne” s-ar fi supărat...

- *„Doamne, Doamne”, trebuie să plece cineva?*

Era cineva printre noi care incomoda.

- *Spune „tu” cine trebuie să plece, că ei nu „știe” cine trebuie să plece, îi vorbea Florica, fără a ține seamă de acordul gramatical.*

- *Da? - zise Florica în continuare. Să rămână părintele Victor {deși eu eram numai frate), să rămână doamna S. și Lucica (fiica ei).*

Satana, căci el era, n-a spus direct cine trebuie să plece, ci a spus cine trebuie să rămână, ca cel necitat să priceapă, să se ridice și să plece. Și smeritul părinte Benedict Ghiuș, parcă-l văd, a stat câteva secunde, s-a ridicat și a zis:

- *Da. Trebuie să plec!*

întâmplarea a avut efectul unei lovituri de ghioagă în capul meu. Eu care-l știam pe părintele Benedict încă de când eram elev seminarist, eu care-l știam ca pe cel mai bun călugăr sub toate raporturile, să-l văd acum alungat ca pe un preot nevrednic, care este mai prejos nu doar decât mine, ci și decât doamna S. și fiica ei...

Totuși, am rămas pe loc, să văd cum se termină toată drăcovenia. Ca de obicei, voiam să cercetez problema pe toate fețele și să merg până în pânzele albe. Vedeam că diavolul vrea să mă arunce întâi în prăpastia mândriei (că aș putea fi „mai bun”, „mai cuvios” și chiar „mai plăcut” lui Dumnezeu decât părinte-le Benedict) și apoi să mă arunce în prăpastia păcatelor (cine m-ar mai fi scos din această prăpastie, dacă rămâneam în înșelare, precum sârmana Florica sau cei care-i susțineau rătăci-rea?).

Eram interesat acum să văd ce mai zice Florica, în transa ei care încă nu se terminase. Doamna S, se apropiase de ea și îi puneă întrebări. Florica, deși era adormită, auzea și răspundea întrebărilor ei.

Printre altele, a spus că va veni Patriarhul Alexei al Moscovei la noi în țară, deși noi știam acest lucru. Apoi ne-a mai „anunțat” că regele Mihai va fi alungat din țară, eveniment pe care deja îl aflasem. Ca unul care nu are o lucrare lăuntrică, de pocăință și smerenie, diavolul vorbea prin Florica numai lucruri exterioare, de suprafață, căci nu ne putea da ceea ce el însuși nu are. Ex nihilo nihil. Dar, când doamna i-a vorbit despre părintele Arsenie, atunci Florica a răspuns:

- *Duceți-mă la iubitul meu A.! - deși Florica nu-l cunoștea și nici nu auzise de el.*

Ca să văd ce va ieși până la urmă, am cerut binecuvântarea părintelui stareț Vasile, l-am luat pe părintele Adrian și am plecat împreună cu Florica la părintele Arsenie, viețuitor la o mănăstire din nordul țării.

Pe drum, i-am spus fetei cum părintele Arsenie „citește gândurile”, deci să nu ascundă nimic, ci să mărturisească tot ce are pe suflet, crezând că dacă-i spune totul, părintele Arsenie își va da seama că fata este înșelată de diavol și ne va preveni să ne păzim de cursele lui. Dar, spre mirarea noastră, părintele Arsenie nu numai că nu ne-a prevenit, dar o aproba imprudent pe fată, într-un mod inacceptabil.

La un moment dat a început să circule zvonul că Florica a damblagii. Zăcea într-o casă dincolo de pârâu. Dorind să vad ce s-a întâmplat, am văzut o mulțime de fete și femei trecând râul spre acea casă. Eram sigur că acolo este și părintele Arsenie Am ajuns ultimul. Când am apărut în cadrul ușii, părintele Arsenie stătea pe scaun cu spatele spre mine și cu fața spre Florica, întinsă pe pat și comportându-se întocmai ca o fată capricioasă.

- Ia, lasă-mă în pace! - îi spunea părintelui A.

Apoi, după o pauză, poruncea pe același ton:

- Dă-mi lumânarea!

Femeile care mă văzuseră în cadrul ușii au început să se în-toarcă spre mine, iar părintele Arsenie, simțind că ele își întorc capetele, s-a întors și el spre ușă, dar, văzându-mă, a oprit „bâlciul”.

După o vreme, sărmana Florica s-a umplut de buboai mari pe tot trupul, iar în cele din urmă a căzut pe podele, precum epilepticii, cu spume la gură, stând așa, nefericita, vineri, sâmbătă și Duminică. Se speriasse lumea de ea. Atunci, n-am mai stat pe gânduri. Mi-am luat rămas bun de la părintele Arsenie, mulțumindu-i pentru ospitalitate. Mi-am luat rămas bun de la Florica și ușurat, simțind cum mi s-a luat un pietroi de pe suflet, am luat-o spre Frăsinei, scăpat ca din ghearele unei fiare sălbatice. Mai târziu, m-am interesat de Florica. Mi s-a spus că s-a dus la Brașov, unde a devenit prostituată, dar o puneam mereu la rugăciuni. După această pățanie, l-am întrebat pe părintele stareț:

- Preacuvioase, cum credeți: ar fi fost mai de folos pentru mântuirea sufletului meu, dacă rămâneam numai în Frăsinei sau mai de folos sunt pentru mântuirea sufletului aceste experiențe din diferite locuri, în care am fost trimis sau chemat?

- Eu cred că ai mai mult folos din pelerinajele sfinției tale - mi-a răspuns părintele stareț.

Când starețul Zosima i-a spus, cu limbă de moarte lui Alioșa, să se ducă și să sufere în lume, cred că s-a gândit la acest folos dublu: pentru mântuirea sufletului său, dar și pentru mântuirea altora.

Ajuns la Frăsinei, i-am scris părintelui A. o scrisorică cu următorul conținut: „Preacuvioase părinte A., aveți milă de Sângele pe care Domnul nostru Iisus Hristos L-a vărsat pentru noi toți, aveți milă de turma pe care o păstoriți și aveți milă de sufletul sfinției voastre”. Poate mai târziu o fi ascultat, dar sigur nu sunt, fiindcă n-am văzut o lepădare publică a sa de toate acele rătăcirii spiritiste și erezii steineriene! Nota 3

[...]

La 28 septembrie 1940, când am plecat la mănăstirea Frăsinei, eram absolvent al „Facultății de Teologie”, dar nu aveam licență.

- Mai întâi să-ți dai teza de licență - îmi spusese Gala Galaction - și apoi să pleci la mănăstire!

- Pentru mântuirea sufletului meu n-am nevoie de licență — îi răspundeam profesorului meu, pregătindu-mă de plecare!

Dar iată, atunci când era vorba să mă fac ucenicul părintelui A., Mitropolitul Nicolae Bălan nu voia să mă primească, la mănăstirea de la Sâmbăta, nelicențiat. Și atunci, părintele Arsenie a hotărât să-mi iau strictul necesar și să mă prezint la Academia din Sibiu. M-am prezentat așa cum eram, cu o rasă de dimie, părul mare și desagii în spate. În curtea Academiei, mă strigase un preot voinic, în vârstă și cu gambetă pe cap:

- De unde ești?

- De la mănăstirea Frăsinei.

- Și ce cauți aici?

- Am venit să mă înscriu la „Academie”.

- Păi, nu te primesc!

N-am mai scos un grai. M-am întors să-i spun părintelui A., care mă întrebase cum arăta preotul, punându-mă să repet de câteva ori cele spuse de acela.

După ce a rămas pe gânduri, părintele Arsenie mi-a dat însă asigurarea că Maica Domnului nu m-a părăsit, iar când m-am ridicat, mi-a dat binecuvântarea să mă întorc la Frăsinei.

Peste vreo săptămână, a venit un frate după mine, chemându-mă să mă prezint la Academie, pentru că Mitropolitul mi-a aprobat cererea. De data aceasta n-am mai putut obține blagoslovenia părintelui Simeon, care nu era de acord cu plecarea mea. Mai trecuse un timp și iar am dat ochii cu părintele Arsenie

- Uite, acum Facultatea din Cernăuți se află la Suceava, du-te acolo și îți susține teza de licență. E păcat să rămâi fără licență, după ce ai făcut cei patru ani de teologie.

- N-am bani - i-am zis, gândindu-mă că n-am salariu, iar părintele stareț nu mă ajută la nimic.

- „Fă ce poți” - mi-a răspuns părintele Arsenie - „restul îl împlinește Dumnezeu”. Nu știam atunci, că acesta este un citat din „Urmarea lui Hristos”. Nota 5.

[...]

Când am sosit la mănăstirea de la Sâmbăta cu rezultatul, părintele Arsenie s-a aprins de mânie și, cu ochi scânteietori, mi-a zis:

- Faci niște țineli... Acum, du-te înapoi și depune jurământul.

- Dar nu mă lasă conștiința să acționez împotriva adevărului, încercai să mă îndreptățesc.

- Aruncă asupra duhovnicului toată răspunderea și du-te înapoi ca să depui jurământul - îmi zise părintele Arsenie, hotărât.

Am făcut ascultare. Dar când m-a văzut, decanul m-a întrebat:

- Cum de atunci n-ai vrut să juri, iar acum ești hotărât să o faci?

- Mi-a spus duhovnicul să arunc asupra lui toată răspunderea și să depun jurământul.

Am depus jurământul - împreună cu prietenul meu Victor Moise - și m-am întors cu diploma de licență. Am făcut ce am putut, iar restul l-a împlinit Dumnezeu...

[...]

Părintele Arsenie, Ioan, Veronica și Petru

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

- Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebă el, fără să mai facă vreo introducere.

- Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...

- Ce anume nu înțelegi? - insistase Părintele Mladin.

- Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că aș vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țigani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele A., ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor.

Când era la mănăstirea Bistrița, m-am dus de la Govora pe jos, cu același gând de a mă face ucenicul lui. Dar părintele Arsenie m-a întâmpinat cu atâta ostilitate și dispreț, încât m-am retras în bisericuță, am intrat într-o strană în fața icoanei Mântuitorului și am început să rostesc rugăciunea lui Iisus cu inima îndurerată și zdrobită. La un moment dat, mi-a venit o umilință atât de profundă, de nici nu mai știu cum am ajuns în genunchi în fața icoanei Mântuitorului. Mi se părea că Domnul Iisus îmi spunea: „Nu te mâhni, Eu sunt cu tine, nu te voi părăsi niciodată”. Plângeam în hohote de atâta bucurie și mângâiere.

Când m-am dus la părintele Arsenie, pentru a-mi lua rămas bun, el a observat pe chipul meu o pace, o liniște, o siguranță și o lumină, cu totul deosebite, fiind destul de respectuos. Acestea sunt ne-dumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc.

- *Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.*

- *Aveți dreptate, precucivioase, i-am confirmat părerea. Tot la Bistrița, la despărțire, părintele Arsenie mi-a dat o carte introdusă în două plicuri mari, unul în altul, atrăgându-mi atenția, în mod special, să nu le dezlipesc și să nu umblu înăuntru, ci s-o dau în mâna părintelui Pandoleon. I-am respectat dorința, cu toată evlavia și frica. Dar, când am trecut cu traista prin Govora Băi, milițienii m-au crezut colportor. M-au dus la „Miliție”, m-au controlat și apoi m-au întrebat ce se află în plic.*

- *Nu știu, i-am răspuns. Un preot de la Bistrița mi l-a dat, ca să-l transmit unui preot de la Govora.*

- *Lasă că vedem noi îndată, au zis milițienii, ducând cartea acasă lai șeful miliției.*

Peste puțin mi-au restituit plicul desfăcut. Era o carte de Rudolf Steiner, în care se vorbea despre clarviziune, aură etc.

Creștinii din vechime își începeau lucrarea cu pocăința, smerenia și dragostea, ajungând la sfințenie. E de mirare, deci, că cel ce își începe lucrarea cu practici oculte poate ajunge un impostor?

În 1959, am avut prilejul să fiu găzduit în București chiar în casa unde trăgea părintele Ioan de la mănăstirea din V. Stăpânul casei, un înfocat adept al mișcării religioase din acea mănăstire, era colonel în retragere. Știind că e bun prieten cu părintele Ioan, n-am îndrăznit să suflu nici o vorbă împotriva rătăcirilor respective. Dar seara, colonelul m-a condus în camera mea și s-a așezat pe un scaun, zicându-mi;

- *Trei lucruri nu-mi plac la părintele Ioan!*

Interesat și surprins totodată, am ciulit urechile.

- *Părinte - începuse colonelul - eu am fost toată viața sol-dat. întotdeauna m-am supus și am ascultat de comandantii mei. Și dacă primeam ordin să trec prin foc, prin foc treceam. Dar părintele Ioan, nu știu ce fel de preot este. De propriul tată nu ascultă, de Episcopul care l-a hirotonit nu ascultă, de Epis-copul din Galați nu ascultă. Și, ceea ce e de neconceput, nu mai ascultă nici de Patriarh și nici de Sfântul Sinod. Și atunci, dacă nu ascultă de reprezentanții Bisericii, se pune întrebarea: de cine ascultă?*

Al doilea lucru care nu-mi place este că, fiind invitat de multe ori în Sfântul Altar, văd, în momentul invocării Duhului Sfânt, atunci când ridică mâinile la rugăciune, cum maica Veronica pune mâna pe Sfânta Masă. Oare e permis ca o femeie să pună mâna pe Sfânta Masă, mai ales în momentul cel mai important? Oare, dacă maica Veronica n-ar pune mâna pe Sfânta Masă, Duhul Sfânt n-ar mai coborî peste Sfintele Daruri?

Și un al treilea lucru, care iarăși nu-mi place deloc, este că părintele Ioan, deși are chilie, nu doarme în ea, ci la ușa maicii Veronica. Acest lucru m-a scandalizat și l-am întrebat personal:

- *Părinte Ioan, de ce nu dormi în chilia sfinției tale, ci te culci la ușa maicii Veronica?*

- *Eu o păzesc pe măicuța - mi-a răspuns părintele Ioan.*

- *Dar, dumneata o păzești? N-o păzește Maica Domnului?*

Observațiile înțeleptului colonel le-au făcut și alții, dar fiii neascultării nu vor să asculte decât de propriile lor păreri și nu vor să facă decât voile lor proprii. Și de aceea, de veacuri, ei merg spre erezie și schismă.

Când eram la mănăstirea G., am aflat mai multe despre maica Veronica. Mănăstirea G. era sucursala mănăstirii V. Surorile sărace care nu aduceau la V. o anumită sumă de bani, o

mașină de cusut sau o vacă, erau trimise la G. Cu o asemenea soră, am avut prilejul să stau de vorbă într-o Duminică.

- Soră, ai văzut-o pe maica Veronica când are vedenii? - am întrebat-o ca pe una ce era în cunoștință de cauză.

- Da - mi-a răspuns sora.

- Unde?

- Chiar la mine în chilie.

- Și cum a fost?

- Măicuța a căzut jos, a adormit...

- Și cât a stat pe podele?

- Cam o jumătate de oră.

- Și apoi?

- Și apoi, măicuțele au ridicat-o pe pat. Măicuța și-a deschis ochii. Se vedea că era obosită și istovită. După aceasta, povestea ce a văzut și ce a auzit.

Dacă n-aș fi avut o tristă experiență cu Florica, nefericita copilă care adormea ca și Veronica, poate că eram și astăzi derutat de vedeniile încă mai nefericitei maici Veronica. Acum însă, după ce s-a măritat, și-a dat arama pe față, a rămas, cum se spune în Apocalipsa, „goală, de tot goală”, ca desfrânata cea mare.

In chiliea mea din G. intrase tatăl unei surori care era originar din M. Când am auzit că e din satul lui Petru, l-am invitat să șadă și să-mi spună ceva despre „sfântul” din M.

Bietul om ezita. Tăcea. Nu voia să spună măcar un cuvânt.

- Frate, eu sunt duhovnic. Pe mine mă întreabă multă lume despre Petru. Și eu nu știu ce să spun — i-am mai zis.

- Părinte, mi-e rușine să spun, se fâstâci omul.

Eu, totuși, am insistat din ce în ce mai mult. În sfârșit, tatăl fetei săltă capul hotărât să spună tot.

- Părinte, înainte de a veni încoace, venise la Petru o doamnă din Caracal. Doamna era stearpă și venise cu evlavie la „sfântul” Petru, ca să se roage pentru ea și s-o „dezlege” de sterpătură. Ea citise Biblia și știa că la Dumnezeu toate sunt cu putință. Ar fi dorit să aibă un copil.

Petru a ascultat-o, apoi i-a spus să se dezbrace și să se întindă pe pat, ca s-o ungă cu untdelemn pe pânțele.

Fără să bănuiască ceva, femeia a făcut cum i-a spus „sfântul”. Și când ea s-a întins, Petru a comis un gest absolut nepotrivit. Biata femeie a sărit, țipând și plângând. Nici n-a știut cum a ieșit pe ușă, povestind decepționată ce-a pățit.

Da, și Sfântul Iacob Pustnicul a căzut în păcat, dar Petru a dat dovadă de pocăința lui Iacob Pustnicul? Și dacă nu are nici o mustrare de conștiință, nu dovedește prin aceasta că pomul rău face roade rele?

[...]

Un preot simplu a spus odată, în fața unor asemenea oameni înșelați, un mare adevăr: „Din toate păcatele vă voi scoate, dar din mândria sfințeniei, n-am să vă pot scoate!”

[...]

Nota 3 în urmă cu mulți ani, ne-au fost citite în manuscris numeroase pagini din acest jurnal duhovnicesc, cerându-ni-se părerea de către Părintele Paulin Lecca, pe atunci stareț la sfânta mânăstire Arnota. Pe vremea aceea nu exis-tau prea multe astfel de jurnale cunoscute la noi, poate nici unul, dar denumirea generică de „jurnal duhovnicesc” este cea mai potrivită pentru a sugera ritmicitatea travaliului unui astfel de înscris lăuntric. De aceea am păstrat-o și noi, chiar dacă între timp au mai apărut câteva astfel de jurnale duhovnicești, toate foarte interesante și de mult folos sufletesc. Facem această precizare, pentru că o denumire generică este un bun comun într-o gândire comunitară autentică și într-o comuniune harică reală.

Mai adăugăm acum, la publicarea acestui jurnal într-o carte (cu binecuvântare arhierască) încă ceva important din punct de vedere duhovnicesc. Știind bine că Părintele

Paulin primea obiecțiile sincere, argumentate și corecte din punct de vedere teologico-cultural, i-am spus: folosul unor astfel de pățanii pentru lămurirea credincioșilor imprudenți sau lesne încrezători este cât se poate de real și evident, în cazul în care este receptat cu smerenie, pentru a-i feri de „vedenisme”, „onirisme”, „spiritisme”, „hipnotisme”, „mediumnisme” și alte asemenea înșelări demonice, dar pe sfinția voastră v-au ferit de greșeală, rugăciunile Bisericii, rugăciunile duhovnicului și discernământul duhovnicesc dobândit prin multe nevoințe și încercări, deși participarea la astfel de farse „spectaculoase” ale forței obscure din univers constituie un păcat!

De asemenea, nici părerea monseniorului Ghica, Dumnezeu să-l ierte, cu toate meritele sale culturale și misionare, nu am primit-o fără rezerve și obiecții teologice și duhovnicești serioase, fiindcă nu credem că e normal și prudent să te preoțești la îndemnul unei oarecare „femei cu vedenii” sau a unor „îndrumători” catolici extrem de imprudenți, care-și ajustează „sfaturile” după criterii cel puțin naive, de nu cumva de-a dreptul fanteziste!

O asemenea hotărâre ciudată nu poate fi luată în considerație de ortodocși, fiindcă noi ne călăuzim numai după Sfânta Predanie și învățăturile Sfinților, cercetând cu atenție, grijă și îndelungă sfătuire duhovnici luminați și încercați, iar influențele ocultofile din viața monseniorului, (re)cunoscute de altfel, nu ne inspiră deloc încredere...

Părintele Paulin Lecca (ne amintim cu exactitate convorbirea, fiindcă ne-a fost un oaspete drag după operație, locuind o vreme în casa noastră) ne-a ascultat cu multă atenție, ne-a privit cu bucurie și ne-a zis: „Iubite frate întru Hristos Domnul, mulțumește-i lui Dumnezeu fiindcă te-a acoperit cu Mila Sa, iar duhovnicilor pentru felul în care te-au călăuzit și te-au îndemnat să trăiești...”.

Apoi glumind, cum făcea de obicei când îmi exprimam cuviincios, dar ferm, clar și argumentat, opiniile, bazându-mă pe încrederea duhovnicească pe care o aveam în sfinția sa: „Iată, mi-am aflat stareț prevăzător, chiar și acum, când mi s-a apropiat funia de par!”. Vorbea de multe ori în dodii despre plecarea sa, dar se pregătea smerit pentru acea clipă, de care și sfinții se sfiau, rugându-se neîncetat.

Ne gândim, tot mai mult în ultima vreme, să pregătim pentru publicare și scrisorile pe care le-am primit de-a lungul timpului de la Părintele Paulin, pentru a se bucura mai mulți credincioși de experiența sa duhovnicească. Deși ele sunt doar crâmpete de viață, unele extrem de obișnuite, totuși pot fi de mare folos, tocmai fiindcă descriu întâmplări prin care poate trece oricine!

[...]

Nota 5 *Lucrare plină de mândrie ascunsă, cu destule înșelări și erori teologi-ce, după cum pertinent comentau, mai târziu, Părintele Paulin și un vrednic Arhiereu, care ne-au îndemnat să le semnalăm!*

[...]

Nota 10 *Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemneau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi “clarvăzător” și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”!*

La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:

- „De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”.

Zâmbind, binevoitor, i-am zis:

- „Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănile păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frăția ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare;

iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin iconomia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...

De ceva, totuși, mă sfiesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșescă de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele!”.

'Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult lăudată de „novatori”, este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu „inovații” inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.¹²⁷⁵

3. ARHIMANDRIȚII ARSENIE PAPACIOC, IOANICHIE BĂLAN, CLEOPA ILIE

Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan - 1996

Nu vom reda biografiile Părinților de mai jos, deoarece sunt prea cunoscuți ca stâlpi ai adevărului. Convorbirea duhovnicească de mai jos a avut loc cu ocazia vizitei la Sfânta Mănăstire Sihăstria, a Părintelui Arsenie Papacioc, din 1996.

Ea s-a ținut în chilia Părintelui Varsanufie, duhovnicul Părintelui Cleopa Ilie, unde acum este locul de închinare în memoria Părintelui Paisie Olaru.

La ea au participat (mai cunoscuți):

Arhimandriții:

Cleopa Ilie, Ioanichie Bălan, Arsenie Papacioc,

Arsenie Popa (actualul stareț al Sihăstriei).

Monahul Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa.

Și... mulți alții, din obștea Sfintei Mănăstiri Sihăstria.

Dar să redăm textul ei:

„Părintele Ioanichie Bălan:

- Apropo de părintele Arsenie Boca că declară că este sfânt, că se fac minuni la mormântul lui...maica Zamfirica aceea.

¹²⁷⁵ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

Părintele Arsenie Papacioc:

- Asta e nenorocirea...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Zamfiruca...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Zamfira...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Trebuie să fie câte o Evă undeva, dacă nu e o Evă nu merge...

Părintele Arsenie Papacioc:

- O chema Julieta...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Julieta, da. I-au făcut acatist, i-au făcut tropar, i-au făcut condac. Acum a ieșit o carte foarte legată de părintele, numită „Cărarea”...

- „Cărarea împărăției”...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Ați auzit de cartea aceea? În care spune și lucruri științifice și teologice și biologice. „Cărarea”... I-o tipărit-o ea, ea i-a tipărit-o.

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Boca, păcat de el. A fost un om inteligent, cu suflet bun,

Părintele Ioanichie Bălan:

- Prima dată...

Părintele Arsenie Papacioc:

- foarte pregătit, mare pictor, dar, Părinte... căzuse în forma aceasta a proorociei... cândva... și a sfințeniei și a intrat duhul ăsta al mândriei... El, sfințiile voastre erați foarte mici...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Nu, nu țin minte...

Părintele Arsenie Papacioc:

- și eu eram mic. Și înainte de a mă duce la mănăstire auzisem nu știu ce... era o mișcare în studențime...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, da, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și eu m-am dus la el... la Sâmbăta... era curentul acesta arsenist, foarte puternic.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, în numele lui, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- M-am dus la el, pentru că voiam să plec la mănăstire și voiam o binecuvântare. Și când m-am dus acolo la Sâmbăta m-am dus foarte greu, străin... nu prea cunoșteam. Nu eram așa un om de tupeu să-mi fac loc. M-am dus după adresă. Și stând la masă era acolo stareț un părinte Serafim. Mult m-am folosit de părintele Serafim, nu de Arsenie, de Serafim m-am folosit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, Părintele Serafim Popescu...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Arsenie era la o masă fără așternut pe ea... cam lățimea asta... așa... eu aici și el aici, că era într-o vineri și se luase masa și mi-a pus și mie ceva. Și Arsenie Boca și-a pus mâinile așa... Niște ochi albaștri, puternici... la mine așa... fix.... Eu când am văzut zic: *vezi de treabă, domnule*. Eu nu eram prost, eram băiat citit... într-un fel... *Ce înseamnă antimandarul*¹²⁷⁶ *acesta?* să nu-l... L-am simțit.

¹²⁷⁶ † ANTIMANDARE. V. a. e N. ass. Da Anti in vece di Ante e Mandare. Ott. Com. Dant. Par. 479. (M.) Ma quale fosse la cagione di questa predestinazione, cioè *antimandare*, è solo a Dio nota.

† ANTE MANDARE.

† ANTIMANDARE. V. a. și N. fund. De la Anti loc de Ante și Spune. Octombrie Com. Dant. Alin. 479. (M.) Dar ceea ce a fost cauza acestei predestinării, adică antimandare, este cunoscut doar de Dumnezeu.

Cât era de puternic curentul despre el, pentru mine, zic, *gata*. Și nu mi-a mai trebuit... Mi s-au întâmplat niște lucruri de o mare trăire pe care am avut-o eu acolo. A vrut să vină către mine că eram într-o margine de pădure. S-a întors din drum. Eu m-am rugat mult la Dumnezeu să nu vină... Nu știa lucrarea mea. Am plecat la mănăstire. Mi-am văzut de treabă.

... A trecut o vreme și noi am condamnat ce a făcut el. Mai întâi de toate a fost arestat.

Părintele Ioanichie Bălan:

- A fost arestat?

Părintele Arsenie Papacioc:

- A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știu ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. Era un mare pictor, să știți.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Talentat...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Talentat. Făcuse Belle-Arte, pe lângă teologie...

Și... împreună cu Julieta. Cine este Julieta? Era un curent foarte puternic în România, cu arsenismul, mai ales la București. El era la Sâmbăta. Când te duceai acolo era cel mai mare ~~hax~~ dar să-ți întrebii privirea cu el. Îți dai seama...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Doar cu privirea...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Bucureșteancă?

Părintele Arsenie Papacioc:

- Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știu de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. N-am primit nicio alintare, nu nimic: *Domnilor, am venit să vă văd*. Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Un act de sinucidere?

Părintele Arsenie Papacioc:

- E... a simulat că... [**sinuciderea, n.n.**] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [**a întrebat-o, n.n.**]: «*Ce-ai făcut?...*». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimidare, **în mare intimitate** [**accentuează A. Papacioc, n.n.**] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... **de la toate... și de la toate**, adică... hai...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Păi da, că e...

Părintele Arsenie Papacioc:

† A TRIMITE ÎNAINTE.

[Predestinare, n.n.]

<<http://www.dizionario.org/d/gif/0/023/0231001-antimandare.gif>>sâmbătă, 16 mai 2015.

Cu alte cuvinte antimandarele sunt predestinări sau credința eretică, pe care se bazează prevestirile mincinoase, care nu țin seama de pocăință, cununa libertății celor căzuți.

- Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie. Noi l-am învinuit că: *nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica*, (noi cei de la Antim¹²⁷⁷), și te invităm să iei parte la sfătuire *cu noi aicea...* uite așa.... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, da... scopurile...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Credea în metempsihoză, adică în reîncarnare, lucruri dovedite, nu se punea problema. Eu personal sunt convins de asta, adică... așa cum cu multe lucruri l-am prins... Și... a rămas mare prieten cu Julieta... Când s-a făcut mănăstirea Prislop, pentru ca să-l aducă Biserica și pe el într-o oficializare, într-o apropiere de unitate, l-au numit stareț la Prislop. El cu Antonie, care era diacon, absolvenți de teologie amândoi, și cel care a murit... Dometie, care a fost până la urmă la Râmeț. Acela era preot de mir și s-a călugărit la Prislop, cu stareț Arsenie... Julieta, care acum era într-o fază nouă, din punct de vedere al Bisericii...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Teoloagă...
- Teoloagă... s-a dus acolo, că erau nedespărțiți: „*Antonie, tu ce cauți aici. Aici suntem noi acum. Lasă că te aranjez eu...*” [cuvintele Julietei către Antonie Plămădeală, **n.n.**]. Părintele Antonie a început să fie urmărit. A dispărut...

Părintele Ioanichie Bălan:

- A mers la Slatina...

Părintele Arsenie Papacioc:

- A intrat în „diaspora”. A dispărut... Justiția îl căuta. Pe Antonie îl chema Leonida Plămădeală, dar el acum călugărit era Antonie și...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Securitatea n-a știut, n-a știut și l-a lăsat în pace.

Părintele Arsenie Papacioc:

- L-am primit eu la Slatina, că eu eram egumen la Slatina. I-am făcut și eu o fițuică să stea aici, l-am ocrotit și l-am folosit ca diacon.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, capabil, bun de condei..., l-am apucat și eu, eram aici, că am venit și eu atunci...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Eram prieteni, în sfârșit... L-am trimis la Râșca să conducă, fiindcă noi aveam vreo 6-7 mănăstiri sub control...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Trebuia să ții inventare...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Noi am scos Sihăstria din starea de schit de sub Secu-Neamț, era și Sihla, aveam și Putna, aveam multe sub control... în sfârșit.

Când mă duceam la Iași, trimis de mănăstire fiindcă eram egumen, cu ocazia hramului, mergea cu mine un însoțitor și mănăstirea mi l-a dat pe Antonie, de data aceea... Antonie fiind cu mine acolo, umbla și el, eu îmi vedeam de treaba mea, eram la capul Sfintei Paraschiva și părintele Eftimie, starețul de la Bistrița...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Acum e episcopul de la Roman...

Părintele Arsenie Papacioc:

¹²⁷⁷ Aici Părintele Arsenie, gândind bisericește, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Arsenie Boca - de dragul Maicii Zamfira și a propriei lucrări spectaculoase - a refuzat să o practice, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

- Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.]...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Cu Sfânta în familie...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Cu Julieta stareță. Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli...

Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...

M-am întâlnit cu el, odată. Eram stareț la Cheia. Și m-am dus pe la București pe la consilierul acesta, să iau cruciulițe și alt material de colportaj. La Institutul Biblic, m-am întâlnit cu Arsenie. El era la consilieri. Când a ieșit el de acolo, el m-a luat:

- *Aaa, Ce faci, părinte Arsenie?*
- *Vino la noi la Mănăstire...*
- *N-am nevoie, (zice), lasă că-mi ții sfinția ta locul, știi...tot Arsenie.*
- *Zic: Părinte eu țin locul meu, nu țin locul nimănui, să știți...*

A fost ultima mea întâlnire cu el.

Dar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București. Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:

- *Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți...după Coșbuc¹²⁷⁸.*
- *Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.*
- *Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!*

Părintele Ioanichie Bălan:

- Doar patimile...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și a dovedit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Deci nu v-ați mai vorbit cu Părintele Arsenie?

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolti, să vorbești,

Părintele Ioanichie Bălan:

- De unul singur, permanent...

Părintele Arsenie Papacioc:

¹²⁷⁸ *Nunta Zamferei*, de George Coșbuc, ultima strofă:

Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,

Atâția ani la miri urez!

Și-un prinț la anul! blând și mic,

Să crească mare și voinic, -

Iar noi să mai jucăm un pic

Și la botez!

- Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.

Părintele Ioanichie Bălan:

- A stat în București cu ea, tot timpul, da...¹²⁷⁹

Notă:

A stat în casa ei, apoi, în casa lor. Aveau o atitudine de căsătoriți unul față de altul, mergând împreună și la filme, sugerând tuturor că sunt soț și soție.

Dar să lăsăm pe marele admirator al Părintelui Arsenie Boca, Florin Duțu, să ne spună mai multe:

In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959, când Boca Zian s-a retras din mănăstire [a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitoul precedent, n.n.], a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent. Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția la amândoi [pe strada Gh. Paloș nr. 24, n.n.]. Din această cauză printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.). Mărturiile oamenilor de valoare, duhovnicești, cum este cazul colegului de la atelierul de pictură, Părintele Sofian Boghiu, care „a spus că Arsenie Boca nu este căsătorit”, arată că era vorba despre o legătură de paternitate duhovnicească, Maica Zamfira mărturisindu-i stările sufletești Părintelui Arsenie, după cum Sf. Grigorie de Nazianz le îndemna pe fecioare: „întâi de toate slujește-L pe Dumnezeu, apoi cinstește-l pe preot, Hristosul văzut, care-ți arată viața. Spre el să zbori zorită; de el să ascuți fără murmur, Prin el să urci bucuroasă; lui să-i spui căderile tale, Pentru ca, după ce te-ai clătinat puțin, să pleci din nou spre înălțimi. Moartă să fii pentru toți ceilalți...”

în plus, aflăm, de la informatorul cu numele conspirativ „Neacșu”, dintr-o notă din 16 aprilie 1963, că Părintele nu locuia doar cu Maica Zamfira care, „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”, ci „locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa [Ecatarina Constantinescu, n.n.]”.

Zvonul respectiv circula pe baza faptului că cei doi mergeau împreună în haine civile, dar acest lucru se petrecea din ordinul Securității Statului, din 14 mai 1959, încuviințat de mai marii Bisericii, în care se menționa să-și lepede hainele monahale și să îmbrace costume civile, despre care oamenii nu știau și nici măcar cei recrutați ca agenți informatori nu luaseră cunoștință și habar nu aveau ce înseamnă monahismul, afirmând în notele de început ale urmăririi, când făceau referire la cei doi: „Boca Arsen[i]e împreună cu soția sa Julieta Constantinescu [19 iulie 1963, n.n.]”. Dar, într-o adresă a Securității, din 22 iunie 1963, deci cu o lună înainte, se spunea că „Boca Zian Arsen[i]e nu este căsătorit”, precum și peste doi ani, la 6 iunie 1965, când, un maior de Securitate, după verificări la starea civilă, menționa că „printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.)”. Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul în care Securitatea, „în scopul pătrunderii mai concrete pe lângă Boca Arsen[i]e în vederea obținerii de informații cu privire la concepțiile, legăturile ce le are și atitudinea prezentă a celui urmărit cât și a soției sale Julieta Constantinescu, fost[ă] stareț a mănăstiri Prislop și semnalată că a activat în organizația legionară

[...]

Rezultatele urmăririi sunt prezentate în tabelul alăturat. Spionii Securității au notat fiecare mișcare a Părintelui: taxarea biletelor de tramvai; o excursie la Sinaia; cumpărarea a Vi pâine neagră; shopping-ul de la magazinul de vopseluri și produse chimice și de la magazinul

¹²⁷⁹ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

Victoria, la raionul de parfumerie de unde a achiziționat o pastă de ras Palmier; cumpărarea de gheață și a două pachetele de bicarbonat de sodiu; înghețata de la Cofetăria Scala; vizionarea filmului Acord Final la cinema Republica; schimbarea buteliei; vizitele la Biserica Boteanu; participarea la hirotonia episcopului Visarion; privitul în vitrinele unui anticariat etc.

[...]

20:35 — la Cofetăria Scala au mâncat câte o porție de înghețată și au discutat 20:57 - merg la cinematograful Republica de pe B-dul Magheru, unde, alături de „2 individe care locuiesc la aceeași adresă cu «BRATU», au intrat în sala de spectacol la balcon și au ocupat locuri în loje unde au vizionat filmul «Acord Final»

23:15 - filmul se termină și toți merg spre casă, unde ajung la 23:45.¹²⁸⁰

Ne gândim că, totuși, Sfântul Grigorie de Nazianz sau Teologul, nu mergea nici la film, nici la teatru, nici la hipodrom cu fecioarele care le îndruma, cu atât mai puțin să stea în aceeași casă cu ele. Recomanda fecioarelor să asculte de duhovnic, dar nu să viețuiască cu el, ca și soțiile. Mai mult, cum vom vedea mai jos, chiar și arhiereul care spovedește vreo femeie, nu trebuie să vadă fața ei. Iar dacă este silit să stea în aceeași încăpere, din pricini neapărat trebuitoare, să aibă totdeauna pe un altul cu el.

[...]

Accord final (1938)

<http://www.imdb.com/title/tt0029837/plotsummary?ref=tt_ov_pl>

duminică, 17 mai 2015

Plot Summary

Showing one plot summary

A young American violinist is betting with his European organizer that he will marry the tenth girl he meets the next day within 2 months. If he fails, he loses his Stradivari, if he wins he will get \$30,000, but he falls for her roommate. To be near to her, he enrolls under a false name at the local conservatory of music. To get the \$30,000 to get his violin back, he agrees to do a concert tour, starting at the local town, but he refuses to let the conservatory's director conduct and wants one of his co-students, but the director won't allow the orchestra to play under another conductor. Now the problem is to get an orchestra within a few days....

- Written by Stephan Eichenberg eichenbe@fak-cbg.tu-muenchen.de

Acest film prezintă mai multe asemănări interesante cu viața Părintelui Arsenie Boca.

Cele de mai sus se petreceau în data de 3.09.1962! Amnistia Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și a tuturor deținuților mărturisitori a avut loc în anul 1964. Toți oamenii duhovnicești se chinuiau, în timp ce Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira aveau o viață de huzur comunist, fiind la adăpost de orice bănuială, fiindcă erau acoperiți de o permanentă supraveghere, care le furniza dovada palpabilă că sunt fideli regimului.

Ce spun despre aceasta, însă, Sfinții Părinți?

Arhiereul se cade să fugă de vorbirea cu femei

Ia aminte, te rog fierbinte, Stăpâne al meu preaiubit, și păzește-te bine de împrietenirea ochilor tăi cu privirea cea iscoditoare a fetelor frumoase, ca nu cumva să te biruiască pofta de frumusețe. Și într-adevăr, în mare primejdie te afli și pentru că ești tânăr și pentru că, fiind arhiereu, nu se poate să nu întâmpini niște fețe ca acestea care, chiar dacă sunt privite de departe, aruncă în inimă săgețile dezmierdării. De este posibil, să nu dorești a întâmpina vreodată niște fețe ca acestea sau a stă la vorbă [cu ele], chiar dacă convorbirea s-ar datora mărturisirii - căci așa hotărâsc Sfinții Părinți. Mi-aduc aminte că în canonul al 18-lea al Sinodului al VII-lea (ecumenic) se spune că atunci când se va afla arhiereul afară în vreo

¹²⁸⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243.

mahala și s-ar afla acolo și femeii, acelea să se îndepărteze de acolo atâta timp cât arhiereul este de față și să nu îndrăznească a-i sluji în vreun fel.

„Dacă s-ar afla că cineva a adus în episcopie sau în mănăstire roabă sau slobodă pentru a i se încredința o slujbă, să se mustre, iar stăruind să se caterisească. Iar dacă, întâmplător, în suburbii ar fi femeii și ar vrea episcopul sau egumenul să facă un drum acolo, nici o încredințare de slujbă să nu se dea vreunei femeii, fiind de față episcopul sau egumenul, cât timp stă el acolo, ci, pentru a nu fi bănuț, să stea în altă parte, până se va duce episcopul.” (Canonul 18, Sinodul VII Ecumenic, Pr. C. Dron, Canoanele, p. 426, București, 1933)

5. *Ce să facă cineva când vorbește cu femeile*

Credem că acest canon oprește ca femeile să nu vină nicicum la vederea arhiereului. Dar fiindcă acest lucru nu e cu puțință, atunci apleacă-ți privirile când vorbești cu femeile și adu-ți înaintea faptul că Dumnezeu este de față sau închideți [ochii] cu totul, lucrul acesta fiind desăvârșit.⁴

Iar gura ta să cânte: „Mai înainte am văzut pe Domnul înaintea mea pururea, că de a dreapta mea este, ca să nu mă clătesc” (Ps 15, 8). Să nu fii singur, ci să ai împreună cu tine unul sau doi, ca să nu dai prilej vrăjmașului celui ce te luptă pe tine.¹²⁸¹

CANONUL 3 (Sinodul I ecumenic)

A oprit desăvârșit marele sinod, nici episcopului, nici prezbiterului, nici diaconului, nici măcar vreunui din cei ce sunt din cler, a-i fi cu puțință să aibă împreună locuitoare muiere; afară numai decât maică, sau soră, sau mătușă, sau de singure fețele acele cu care ar putea scăpa de tot prepusul.

[Sinod 6, can. 5; Sinod 7, can. 22, 23; Ancira, can. 19; Cartagina, can. 45; Vasilie, can. 88]

TĂLCUIRE

Cei ieroșiți (adică sfințiți), și clericii nu se cuvine a pricinui vreo pricină de presupus, și de sminteală poporului, pentru aceasta și canonul acesta rânduește, că, marele sinodul acesta, cel întâi adică, desăvârșit a oprit, a nu avea stăpânire și voie, nici episcopul, nici prezbiterul, nici diaconul, nici altcineva din clerici să aibă muiere străină în casa sa, și a locui împreună cu dânsa, afară numai maică, sau soră, sau mătușă, sau singure fețele acele care nu dau presupus.¹²⁸²

4. IEROMONAHUL ADRIAN FĂGEȚEANU

<https://www.youtube.com/watch?v=N18FOC0CjHQ>>, luni, 25 ianuarie 2016

Transcriptul acestei convorbiri este preluat de aici:

<https://danielvla.wordpress.com/2015/12/07/inregistrarea-si-transcriptul-parerii-parintelui-adrian-fagetenu-despre-parintele-arsenie-boca-demonstreaza-asta-ceva/>>, luni, 25 ianuarie 2016

Voi folosi prescurtarea Pr pentru părintele Făgețeanu și Cr pentru credincioși/credincios.

Pr: Si... mai mergeam undeva. Mergeam la Sambata de Sus, unde era parintele Boca, Arsenie.

Atat de mult mi-a placut el, cand predica, incat vindeam si ghiozdanu de carti si manusile si fularu, la talcioc, nu la pravalie, ca sa am bani de dus pentru mers la Sambata.

¹²⁸¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 124-127.

¹²⁸² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 110.

Intr-o zi, ajung acolo putin cam tarziu, adica cu alt tren decat cel care venea devreme, la ultima statie spre Sambata. Si, ajungand tarziu, n-am mai indraznit sa intru in manastire. M-am dus la hotelul „fan”, adica erau stoguri de fan, am dormit acolo. Dimineata m-am scuturat de praf, de fan, de frunze, de tot ce aveam. Era acolo un parau, aproape. M-am spalat si m-am dus la biserica.

Era... inca abia rasarea soarele. Dupa un timp, vad ca intra si parintele. Ce bucurie am avut! Si el s-a inchinat la iconostas si tot se uita in urma, sa vada daca mai intra cineva sa aprinda candelile. Pentru ca el sa poata sa se roage, trebuia sa vie altcineva sa aprinda candelile. Intoarce capul, intoarce si vede ca nu vine nimeni.

Deodata se deschide usa si intra o femeie. Si el spune: Marie, de unde aceasta obraznicie, sa intri de hram, cea mai sfanta praznuire a noastra, in manastire, in biserica, cand toata noaptea te-ai destrabalat cu Simeon?

Eu am ramas uimit! Adica un om care n-a aflat de la nimeni... nu e clarvazator?

Cr: Da, da.

Pr: Femeia a inceput sa planga, a vrut sa se apropie, sa-i spuie ca vrea sa se spovedasca. Zice: Acuma nu. Acuma eu trebuie sa ma rog pentru hram. Nu? N-am timp de spovada!

Da mie mi-a intrat in cap: clarvazator, clarvazator, clarvazator...

La un moment dat, nu stiu daca de la diavol sau de la cine mi-a venit gandul, stai putin: cand fariseii au adus pe femeia pr... delict de adulter si a spus – Moise ne-a poruncit s-o ucidem cu pietre, Mantuitorul niciodata n-a vadit pacatele cuiva. N-a vrut nici pe Iuda sa-l dezvalui, decat la insistentele lui Ioan. Nu?

Si... m-am framantat asa: de unde, de unde stie parintele, de unde stie parintele?

E, dumneavoastra ce spuneti, de unde stia?

Cr: Ne intrebam, sfintia voastra, la ce raspuns ati ajuns?

Pr: Nu, eu nu va spun.

Cr: I-a aratat Duhul Sfant.

Pr: V-am spus, Mantuitorul nu vadea pacatul altora. A spus tuturor: care e fara de pacat sa arunce cu piatra.

Cr: Oare constiinta ei era incarcata parinte?

Pr: Pai constiinta sigur ca era incarcata, daca ea chiar a cerut sa se spovedasca. Nu?

Cr: Diavolul i-a aratat?

Pr: Da. Pentru ca diavolul a indemnato. Ea venise si ea tarziu, agale si statea pe o banca. Pe urma am aflat eu mai tarzi, de la ea... Si un om a spus: Mai, nu mai mergi la manastire, uite vino la mine si dormi, ca am trei camere, in casa, intr-una dorm eu cu sotia si dumneata dormi in alta camera. Nu?

Cr: Da.

Pr: Si ea a crezut. Si cand a ajuns acolo, sotia nu era. Poftim?

Cr: Da, am inteles.

Pr: E, simplu.

Cr: Si atunci parintele Arsenie...

Cr: Despre parintele Boca ne mai povestiti ceva? Despre Arsenie Boca.

Pr: N-as vrea, dar daca ma siliti, n-am incotro.

Parintele Arsenie Boca era un om superior, din toate punctele de vedere. Si ca monah, si ca pictor si ca om si ca toate. Asa cum era Solomon inainte de a fi alintat de imparatesa din Saba.

Cr: De regina din Saba.

Pr: Deci Solomon n-a murit asa de sfant cum era la inceput.

Cr: A avut multe sotii.

Pr: Nu conteaza ca multe sotii. S-a destrabalat fara sa fie. A curvit cu multe. Toate care l-au laudat si l-au dus la mandrie si la iad, cu toate a curvit.

Asa ca parintele Boca ar fi fost sfant, daca nu era maica Zamfira. Maica Zamfira nu l-a iubit numai cu sufletul si cu inima, ci l-a canonizat cu puterea ei extrateresta pe care o avea intre picioare. Nu stiu daca m-ati inteles.

Cr: Da, parinte.

Pr: Si va explic acuma de ce.

Orice pictor din lume are voie sa aleaga un model. Cel mai mare pictor la Cina cea de Taina cine a fost?

Cr: Leonardo..

Pr: Davinci. Si stiti istoria lui? Cred ca da. Primul ce a pictat el, a pictat pe... feciorelnicul, pe Ioan. Pentru ca a gasit un copil atat de curat si atat de sincer, nu numai ca zambea la toti si-i iubea, dar era capabil sa faca orice. Cu sinceritate, nu pentru bani sau alte interese. Deci a gasit in ochii lui, in privirea lui, in toata tinuta lui si in sufletul lui, cel mai potrivit model pentru Ioan.

Dupa multi ani, n-a gasit nicaieri un model pentru Iuda. Lui ii trebuia un model in care sa fie si viclenie si rautate si dispret si toate. N-a gasit, n-a gasit, n-a gasit...

Intr-o vara, cand era canicula, ca la Bucuresti, el umbla prin oras, i-a fost sete mare si in toate locurile vedea: vin bun, bere buna.....

Si vede un han unde spune: Cea mai buna bautura din tara. Ia sa intru eu daca n-are o limonada sau un ceai rece sau ceva. I-era sete, nu vroia bautura de-astea ametitoare, vroia ceva pentru sete.

Si cand ii spune hangiului de asa ceva, hangiul se rasteste la el: iti bati joc de firma noastra? Aici scrie cea mai buna bautura, aici e cel mai bun vin, nu ce spui dumneata, ceai sau limonada.

El: ai dreptate domnule, dar eu... mi-e sete.

Dar de la o masa se ridica: Criminalule, iti bati joc de firma, iti bati joc de noi toti? Idiotule, criminalule, bestie, il face in tot felul. El se gandeste: hangiul are dreptate sa-si apere firma. da asta ce-are cu mine?

Si se intoarce sa-l vada si: Ce-ai domnule cu mine? Cand se intoarce vede la el si viclenie si rautate si toate... Se duce la el: Nu-s separat pe dumneata. Eu sunt pictor, iti platesca atatia bani de aur pentru fiecare ceas de pozare. Vii la mine sa pozezi? Vin.

Vine acolo, pozeaza si deodata il razbeste plansul. Tie- rau?, poate ai baut prea mult, ti-e rau? Te duc la doctor? Nu. C e te doare? Nu ma doare nimic. Eu sunt cel care am pozat pentru Ioan cand eram copil.

Cr: Extraordinar!

Pr: Si betia, in ce hal m-a adus acum...

Cr: Extraordinar!

.....

Pr: Asa a facut Zamfira din parintele. Pentru ca parintele cand a pictat biserica de la... stiti de unde.

Cr: Draganescu.

Pr: E pictura cea mai frumoasa, cea mai romanesca. Nu?

Cr: Da.

Pr: Dar maica Zamfira i-a bagat in cap: Nu trebuie sa-ti iei model pe altul, pentru ca Iisus a fost cel mai frumos din lume si tu esti tot cel mai frumos din lume. Bagandu-i in cap asta, ca e cel mai frumos din lume, el n-a mai luat model alta persoana, ca sa-L picteze pe Mantuitorul, ci s-a uitat in oglinda si a spus asa: Daca Dumnezeu l-a facut pe om dupa chipul si asemanarea Lui, de ce sa nu-L fac pe Iisus dupa chipul si asemanarea mea? Nu?

Asta e ingaduit unui pictor?

Cr: Nu. E trufie, e mandrie.

Pr: Sa crezi tu ca esti cel mai frumos din lume, cum iti spune maica, nu cu inima din piept si cu sufletul din piept, ci cu cel dintre picioare.

Si ea l-a canonizat si acuma are acatiste, paraclise, icoane facute , maicile aprind candele la el si cand mergi la Prislop te trimite maica, nu la duhovnic, sa te spovedesti -„du-te la mormant”.

Cr: Este normal parinte?

Pr: Pai cum poate sa fie normal asa ceva?

V-am spus ca nu-mi place sa va spun adevarul, dar daca m-ati silit...

Până aici Părintele Adrian Făgețeanu.

Să citim acum ce comentariu făcea autorul blogului de unde am citat și preluat cuvântul audio al bătrânului, răstălmăcindu-i spusele, doar pentru a își apăra propria imagine falsă despre Părintele Arsenie Boca:

<https://danielvla.wordpress.com/2015/12/07/inregistrarea-si-transcriptul-parerii-parintelui-adrian-fagetenu-despre-parintele-arsenie-boca-demonstreaza-asta-ceva/>, miercuri, 27 ianuarie 2016.

Mă întreb: demonstrează povestirile părintelui (Făgețeanu) ceva? Eu zic că nu demonstrează mare lucru. Poate să fie doar interpretarea sfinției sale. Sau poate să fi fost un mare văzător cu duhul si sa fi avut o mare capacitate de discernere a lucrurilor. Nu știu...

Departa de mine gandul de a fi detractor al parintelui Adrian Fageteanu sau al altor mari duhovnici.

Dar sa analizam. Ce demonstreaza spusele parintelui Adrian?

Pr. Arsenie Boca muștra o femeie pt ca a intrat in biserica dupa ce toata noaptea facuse desfranaie cu un barbat. Nu conteaza daca cu voia ei sau silita. Conform regulilor Bisericii, femeia trebuie sa nu se culce cu barbatul doua zile inainte de sfanta liturghie si una dupa. Cu ce a gresit parintele Arsenie Boca?

Ea a cerut sa se spovedeasca, dar pr a refuzat-o temporar pentru ca trebuia sa se pregateasca pentru slujba de hram. Cu ce a gresit parintele Arsenie Boca?

Stiu ca se zice ca pr. Arsenie Boca spunea pacatele oamenilor in public. Dar nu o facea de fiecare data si poate, cu scop didactic pentru cel muștrat si pentru ceilalti.

In cazul acesta i-a spus pacatele acelei femei fiind de fata doar el si ea si parintele Adrian Fageteanu care era undeva mai la o parte. Nu spune daca a fost vazut sau nu.

Iata o situatie cand Mantuitorul spune si el pacatele unei femei:

„16. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.

17. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat.

18. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.

19. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc.” Ioan 4: 16-19

Deci Mantuitorul i-a descoperit ca avusese cinci barbati legitimi, iar cu cel de acum traia in pacat, necasatorita.

E adevarat ca erau de fata doar El si ea, dar acest lucru a fost descoperit ulterior apostolilor, care au spus intregii lumii prin Evanghelie.

Putem zice ca Hristos a trambitat si a facut circ cu pacatele femeii? In nici un caz!

In privinta faptului ca maica Zamfira l-ar fi influentat in privinta picturii (si nu numai) sunt doar speculatii. Parintele Adrian Fageteanu nu aduce nici o dovada.

Iar faptul ca trasaturile fetei parintelui Arsenie Boca se regasesc in picturile de la Draganescu, nu e un fapt unic. Se pot gasi multe exemple de pictori care si-au cam facut autoportretul prin bisericele pictate.

Se spun atatea despre acest parinte... Dar sa nu uitam ca mai era si securitatea, care tocmai asta vroia: denigrarea slujitorilor bisericii care nu se incadrau in tiparul dorit de comunisti.

Până aici domnul Daniel Vla.

Cu textul de mai sus vedem că se încearcă o reeditare a ceea ce a făcut Părintele Arsenie Boca la așezământul de la Drăgănescu: „*Bagandu-i in cap asta, ca e cel mai frumos din lume, el n-a mai luat model alta persoana, ca sa-L picteze pe Mantuitorul, ci s-a uitat in oglinda si a spus asa: Daca Dumnezeu l-a facut pe om dupa chipul si asemanarea Lui, de ce sa nu-L fac pe Iisus dupa chipul si asemanarea mea? Nu?*”. Astfel, ucenicii sfinției sale, inoculându-li-se că Părintele Arsenie Boca este cel mai frumos din lume, se gândesc să-L facă pe Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos după chipul și asemănarea sfinției sale, adică un prooroc ce vădea public păcatele oamenilor. Ce hulă poate fi mai mare față de Hristos, care este atât de delicat încât, chiar atunci când muștră pe cei ce îi iubește, pentru a se pocăi: *Apo 3:19 Eu pe câți îi iubesc îi muștru și îi pedepsesc; sârguiește dar și te pocăiește.*, iată cum procedează: *Apo 3:20 Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.*

Hristos adevăratul nostru Dumnezeu nu strigă, impresionează, rușinează public și forțează, ci bate cu delicatețe la ușa inimii, deci în particular, pentru a muștra. Când alții vădesc public păcatele, el ia apărarea, iar apoi, cu delicatețe, tot între patru ochi, la o Sfântă Spovedanie, muștră fără reproș sau pedeapsă, pentru a te trezi la lupta pocăinței:

Ioan 8:2 Dar dimineța iarăși a venit în templu, și tot poporul venea la El; și El, șezând, îi învăța. 3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarăși plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârâșii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

Părintele Arsenie Boca nu numai în acest episod descris de Părintele Adrian vădea public păcatele oamenilor, ci întotdeauna. Vedeți capitolul *Biciul lui Dumnezeu*. Fiind văzător cu duhurile știa că Părintele Adrian este acolo. Chiar dacă dracii i-ar fi ascuns aceasta atunci, și altă dată vădea în prezența a mulți oameni păcatele lor. Însă artileria de gânduri că „este clarvăzător”, arată că dracii care au făcut proorocia despre păcatele femeii, l-au asaltat pe Părintele Adrian ca să îl hipnotizeze și să îl convingă că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, îndreptățit de faptul că și preacuvioșia sa voia să pară Sfânt (vădind cu mândrie păcatele oamenilor în public, de atâtea ori, cum nici un Sfânt nu a făcut-o vreodată). Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost văzător cu Duhul Sfânt al Adevărului ar fi procedat cu delicatețe ca Hristos Adevărul, vorbind cu oamenii doar între patru ochi și ar fi știut, tocmai pentru aceasta că este Părintele Adrian acolo, ca să procedeze cu smerenie, pentru a nu da gânduri de supra apreciere musafirului, sau să rușineze în public pe biata femeie. Dar mai observăm un amănunt secundar, care spune multe. Nu avea duh de jertfă, fiindcă nu își făcea singur candelile, dorind să fie servit de alții.

Hristos procedează cu totul altfel. El însuși Își slujește ucenicii, chiar le spală și picioarele, cum nu ar fi făcut atunci candelă, dacă ar fi fost nevoie? Mântuitorul era cu femeia samarineancă la o Sfântă Spovedanie, între patru ochi. După cum vom vedea mai jos, în tâlcuirea Sfinților Părinți, El nu îi vedește păcatele ei, cum nu le vedește pe ale nimănui, niciodată (a se citi capitolul *E păcat a judeca pe cel propus la canonizare sau pe cel canonizat dintr-o eroare?*), ci încetul cu încetul o aduce la mărturisirea lor, fără să o mustre violent (sau în fața publicului cum avea obicei Părintele Arsenie Boca numit „biciul lui Dumnezeu”). Nici Apostolilor nu le-a spus nimic din secretul spovedaniei nici unui om. Femeia Samarineancă, Sfânta Muceniță Fotini, însă, precum Sfântul Apostol Pavel, spune la toată lumea păcatele sale, din râvnă misionară pentru adevăr, ca să fie laudat Hristos cu mila, blândețea și eficiența lui în vindecarea oamenilor de patimi și să înțeleagă toată mulțimea celor ce vor să se vindece că este Dumnezeu – Omul. Aceasta este cununa ce și-a câștigat-o femeia samarineancă a smereniei mărturisirii publice a păcatelor sale, care a făcut-o să se pregătească și în final să dobândească și cununa mucenicească.

Hristos nu a făcut circ, nu a trâmbițat păcatele femeii (nici măcar nu le-a spus în taină altor oameni decât celui ce i se spovedea), în schimb Părintele Arsenie Boca mai întotdeauna arăta public păcatele tuturor, având obiceiul, patima și viciul urât al a vădirii păcatelor altora, fiind numit după îndreptările de spovedanie vadnic. Sfinția sa proceda astfel, semănând prin aceasta cu un alt vadnic notoriu, care-l și înștiința despre păcatele altora pentru a deveni un fel de difuzor de informare publică a răului celorlalți, ca păcatele să se înmulțească astfel prin pilda celor răi:

Apo 12:9 Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și ingerii lui au fost aruncați cu el. 10 Și am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârașul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea. 11 Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte.

Părintele Adrian Făgețeanu arată o realitate duhovnicească a vieții Părintele Arsenie Boca și anume influența pe care a suferit-o de la Maica Zamfira, care i-a întărit aplecarea spre autoadmirație, pe care însă o avea de mic (a se vedea capitolul: *Asemănarea Arsenie – Zamfira*). Faptul că a fost așa arată și capitolul *Relația cu Maica Zamfira* și faptele concrete arhicunoscute, publicate chiar de ucenici: a prefăcut Mănăstirea Prislop din Mănăstire de monahi (ce se voia de către Părintele Profesor Dumitru Stăniloae atelier filocalic), în Mănăstire mixtă (dublă) monahi și monahii, apoi de maici, cu sfinția sa ca stareță, ca să nu se sinucidă biata Julieta Constantinescu, care-l șantaja cu aceasta ori de câte ori dorea să obțină de la sfinția sa ceva. Apoi, deși toți ieromonahii legionari din 1964 și-au reluat preoția și călugăria, numai Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira au ales să rămână împreună, până la moarte, timp de 30 de ani, având multe proprietăți comune. În vedenia celor două țigănci, vedem că Părintele Arsenie Boca opera asupra victimelor împreună cu Maica Zamfira, iar Maica Zamfira, într-una din epistolele ei, îl numea pe Părintele Arsenie Boca episcop al lor, deci cel puțin în acest sens l-a hipnotizat pe hipnotizator, atrăgându-l spre desfrâul numit de Părintele Adrian al puterii extraterestre a mândriei că este cel mai mare în ierarhia bisericească, că este mai mult decât preot cum a fost hirotonit, ca și cum Maica Zamfira ar fi putut să-l hirotonească întru episcop. Părintele Arsenie Boca nu face doar un singur autoportret al său, cum au făcut alți pictori eretici (care în loc să picteze asemănarea sfinților, s-au pictat pe ei înșiși – nu există vreo Sfântă Icoană Ortodoxă, nici măcar una, în care să avem așa ceva. În clipa în care pictorul ar îndrăzni să facă așa ceva, nu mai este icoană Ortodoxă, ci devine automat tablou cu temă religioasă. Sfintele Icoane se deosebesc de tablourile religioase tocmai prin cei cu care seamănă. Sfintele Icoane seamănă cu Sfinții reprezentați pe ele – identificați prin nume și trăsăturile cunoscute ale feței, trupului și veșmintelor - de unde își au și sfințenia lor. Tablourile religioase seamănă cu alte persoane, cărora li se dă în mod abuziv numele sfinților - fiind o minciună pictată. Numele indicând sfințenia, iar trăsăturile feței indicând patimile celor luați ca model, se hulesc astfel Sfinții că ar fi alte persoane și acelea pătimeșe, fiind cinstiți prin tablouri nu Sfinții ci persoanele pătimeșe ce uzurpă nume de sfinți, deci aflate în stare de minciună). Părintele Arsenie Boca este și în acest viciu original, fiindcă nu se mulțumește a face un singur autoportret, în locul unui singur Sfânt, ci

întregul așezământ de la Drăgănescu este închinat familiei sale împreună cu Maica Zamfira și sieși personal. În acel așezământ mai toți Sfinții seamănă cu pictorul, iar tabloul închinat madonei are cel puțin mâinile Maicii Zamfira, dacă nu cumva și fața. Cum se poate crede, așadar, că nu există dovezi foarte sigure, provenite chiar de la Părintele Arsenie Boca, despre influența Maicii Zamfira în pictarea egoistă de la Drăgănescu, sau cum s-ar crede (mai grav) că aceasta poate fi numită practică Ortodoxă: a înlocui pe Sfinții cu tot felul de păcătoși sau chiar cu autorul picturii, sau a picta cele pe care le însuflă dracii prin vedenii mincinoase? Este marea primejdie a canonizării Părintelui Arsenie Boca: s-ar considera ereziile și practicile pătimase ale sfinției sale ca fiind sfințenie și dreptar al Ortodoxiei. Dacă acum, când nu este canonizat, ucenicii sfinției sale îl au ca model și procedează așa (numind arsenismul a fi dreapta credință), cum vor face dacă (Doamne ferește!) s-ar canoniza (dintr-o gravă eroare, provenită din necunoașterea realității vieții și învățăturilor sfinției sale)?

Cu adevărat aceasta dorește și securitatea: dezbinarea noastră prin denigrarea părinților care nu se încadrează în tiparul dorit de comuniști. Dar Părintele Arsenie Boca s-a încadrat la fix (parcă tiparul a fost făcut chiar după precuvioșia sa), prin faptul că a renunțat și la preoție, și la călugărie, întemeind o familie de tip „nou” (de fapt vechi) comunist. Sfinția sa mai și laudă socialismul, și comunismul, denigrând Sfânta Biserică de a fi un așezământ social învechit (vedeți un citat al precuvioșiei sale în acest sens, pomenit la capitolul *Arsenie vs. Arsenie*). De aceea vedem azi, după adormirea părinților care ne-ar fi putut apăra prin autoritatea lor, o campanie febrilă politică mass-media, în care (după cum s-a dovedit în acest studiu: *Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu și Viața Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți*) masoneria și securitatea fac o coaliție pentru a canoniza pe Părintele Arsenie Boca. Viața și învățăturile sfinției sale furnizează imaginea de „sfânt” plăcută lumii, comunismului și comunitarismului, fiindcă propovăduiește ecumenismul, împreunarea trupească, paranormalul (și securitatea are o secție care se ocupă cu teoria și practica puterilor pe care le avea Părintele Arsenie Boca, avându-l chiar pe sfinția sa sfetnic în aceste probleme) și colaborarea cu puterea statului împotriva adevărului. Aceeași mass-media, prigonește, în schimb, Sfântul Sinod și ceilalți preoți Ortodocși, punând în umbră sau lumină defavorabilă adevărații părinți duhovnicești care și-au iubit neamul.

Iată ce ne învață despre spovedania Sfintei Mucenițe Fotini Sfânta Scriptură, cu totul altfel decât sugerează domnul Daniel Vla.:

Ioan 4:9 Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinanii. 10 Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. 11 Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? 12 Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? 13 Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; 14 Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică. 15 Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. 16 Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. 17 Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat. 18 Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. 19 Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc.

[Se observă foarte limpede că Mântuitorul nu îi spune direct păcatul, ci o atrage cu iscusință să-l mărturisească, pomenind de bărbatul ei, ca ea să mărturisească realitatea că nu are cu adevărat bărbat, chiar dacă special păstra dublul înțeles al realității, din rușine. Apoi Hristos, odată ce și-a mărturisit acest păcat, îi arată amănuntele adevăratului înțeles al cuvântului ei, prin proorocie, pentru a o înălța la o înțelegere rară chiar și azi, colaborând cu râvna samarinencei pentru adevăr. Nu îi produce deznădejde, ci cunoștință și nădejde, laudând-o și apreciind-o că a spus adevărul, chiar dacă numai pe jumătate (din rușine), chiar dacă a păcătuit. Îi arată partea bună a ei, ca să renunțe la cea rea. O pune în valoare nu la punct. Îi cheamă mintea la schimbare (iar pentru aceasta era nevoie să știe și ea că este un prooroc, și de aici să ajungă la cunoașterea cea mai înaltă că Cel ce-i vorbea este chiar Mesia-Mântuitorul, pe care femeia îl aștepta cu atâta râvnă, la aceasta contribuind poate și experimentarea propriei neputințe de a se lăsa de

păcatul împreunării trupești, fără harul lui Dumnezeu). Domnul nu o strivește gratuit doar ca să îi arate că este prooroc și a o impresiona în interes personal. Starea celor ce se mărturisesc lui Hristos de bună voie (și azi, prin duhovnici) este așadar cu totul diferită: se simt eliberați, cinstiți și prețuiți de Hristos, își asumă lacrima de pocăință cu nădejde, progresând în cunoașterea duhovnicească și lăuntrică. Însă, cei rușinați de Părintele Arsenie Boca (și de draci) se simt paralizați, zdrobiți, siliți să se recunoască niște netrebniți, devenind dependenți de proorocii mincinoși, întunecându-li-se mintea prin robie, pierzând libertatea progresului întru cunoștința duhovnicească – n.n.]

20 Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. 21 Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. 22 Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. 23 Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. 24 Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr. 25 I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. 26 Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. 27 Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea? [Se vede că nici Hristos nu a spus nimic din secretele spovedaniei, dar nici Sfinții Apostoli nu au întrebat, știind ei preabine că nici o curiozitate despre păcatele altora nu este duhovnicească, iar aflarea lor vatămă, dacă nu e mărturisită pentru a-L lăuda pe Hristos chiar de cel care le-a săvârșit, arătând și pocăința, și îndreptarea cuvenite, adică adevăratul rod binefăcător al experimentării păcatului, care mai bine nu s-ar fi săvârșit? – n.n.]

28 Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: 29 Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. [Se vede clar că ea însăși și-a mărturisit păcatele, tocmai spre slava Domnului, căci adaugă: – n.n.] Nu cumva aceasta este Hristosul? 30 Și au ieșit din cetate și veneau către El.

Pentru a înțelege că nu este vorba de o părere proprie, iată ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

„Mergi și cheamă pe bărbatul tău” - căci fiindcă o vedea pe dânsa că stă cu hotărâre ca să ia și îl silea pe El ca să-i dea, îi zice Domnul: „Cheamă pe bărbatul tău”, ca și cum ar fi arătat că: „Se cuvine ca și acela să fie părtaș cu tine darului acestuia al Meu”. [este clar că nu voia să o vădească, ci să o cheme la mărturisirea de sine – n.n.]

Iar aceea, sârguindu-se atât a se tăinui, cât și a lua [„apa cea vie”], zice: „N-am bărbat”. [voia apa vie, dar se rușina să se mărturisească, fiindcă încă nu știa că Cel din fața ei avea puterea să-i ierte păcatele – n.n.]

Iar de aici Domnul, descoperindu-și prin proorocie puterea Sa și pe cei mai dinainte ai ei bărbați îi numără și pe cel care acum se tăinuia, îl vădește.

Dar, oare, nu i-a căzut ei greu auzind acestea? Sau, oare, L-a lăsat pe El și a fugit? Nicidecum. Ci, mai vârtos [cu prisosință] minunându-se și stăruind mai mult, zice: „Doamne, văd că tu ești Prooroc”. Și pentru dogme [învățăturii] dumnezeiești îl întreabă pe Dânsul, nu pentru lucruri ale vieții acesteia -- adică pentru sănătatea trupului, sau pentru bani -, atâta de iubitor de înțelepciune și de plecat către fapta cea bună avea sufletul.

[se vede limpede chiar de aici, că proorocia a fost făcută cu atâta delicatețe și iscusință, nefiind publică, încât i-a trezit mintea să cunoască nu numai poruncile pe care le încălcase, ci și dogmele, realitățile firii și învățătura despre iconomie și teologie (întruparea lui Dumnezeu și Sfânta Treime) pentru a-și schimba viața, nu pentru a-și rezolva problemele trecătoare din ea. Cu alte cuvinte nu i-a stârnit doar o uimire spectaculoasă pentru a dobândi Mântuitorul faima de prooroc și a și-o înrobi, ci i-a mutat mintea de la pământ (relația necuviincioasă cu bărbatul nelegitim) la cer (învățăturile dumnezeiești). Și după

diferența dintre roade se vede diferența între pomi. Pomul bun, al vieții, Domnul Hristos aduce roade bune: pocăința întru nădejde și cunoștință. Pomul rău, falsul prooroc, aduce deznădejde, căutarea de minuni (ca cel mai primejdios drog fiindcă întunecă mintea și dă o mare dependență) și lipsa de interes pentru adevăr. Din păcate acest fel de roade înșelătoare găsim și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]¹²⁸³

„Așadar, cum este? Părinții noștri în muntele acesta s-au închinat” - iar acestea le spune ea pentru Avraam, căci întru acel munte se zicea să-l fi adus el pe Isaac spre jertfă¹⁸¹²⁸⁴ - „deci, cum voi ziceți că în Ierusalim se cade a se închina?” **Văzut-ai cum s-a făcut ea mai înaltă [cu înțelegerea]? Căci aceea care cu puțin mai înainte se îngrijea de a nu fi supărată de sete, acum întreabă cele pentru dogme [învățăturii].** [se vede cum o ridică delicatețea Mântuitorului de la dorința de apă văzută, la cea de înțelesuri ale credinței. Așadar a avut loc o schimbare a minții. Iar aceasta este pocăința. A fi interesat de minuni și rezolvarea problemelor de aici, pentru succes în viață, nu se cheamă pocăință, ci a zăcea în cugetarea lumească – n.n.]

Pentru aceasta și Hristos, văzând priceperea [iscusița] femeii, această nedumerire a ei n-o dezleagă, pentru că nu era de nevoie, **ci altă dogmă [învățătură] mai mare îi descoperă, pe care nici lui Nicodim, nici lui Natanail nu i-a descoperit-o.** Căci zice: „Va veni vremea, când nici în Ierusalim, nici aici, nu vă veți închina lui Dumnezeu. Căci tu, te silești să le arăți pe cele ale samarinenilor mai cinstite decât pe cele ale iudeilor, iar Eu îți zic ție, că nici acestea, nici acelea nu sunt de cinste, ci o alta oarecare așezare [rânduială] va fi mai bună decât amândouă acestea. însă și așa, pe iudei mai cinstiți decât pe voi, samarinenii, îi arăt. Căci voi, samarinenii, «vă închinați căruia nu știți», iar noi iudeii «Căruia știm»”. **Și El Se numără dimpreună cu iudeii, pentru că grăiește după a femeii părere, căci ea îl socotea pe Dânsul ca un Prooroc iudeu, și pentru aceasta zice Domnul: „Noi ne închinăm”.**

Dar, cum „nu știau” samarinenii, „căruia” se închinau? Tocmai fiindcă socoteau ei că Dumnezeu poate fi cuprins într-un loc. Din această pricină și în vremea când îi mâncau pe ei lei - precum mai sus s-a zis¹⁹ - trimițând, au vestit împăratului asirienilor că Dumnezeuul locului aceuia nu-i primește pe dânșii²⁰ (4 Regi 17,25-26). Drept aceea, au și rămas pentru multă vreme, cinstindu-i pe idoli, iar nu pe însuși Dumnezeu. Iar iudeii erau slobozi de aceasta socotință [cugetare], și Dumnezeu al tuturor pe Dânsul Îl știau, cu toate că, nu toți.

4, 22b: Pentru că mântuirea din iudei este.

Îndoită înțelegere [două înțelesuri] ne dă nouă acest cuvânt: ori că în lume bunătățile au fost [au venit] de la „iudei” - „Căci a-L ști pe Dumnezeu și a-i defăima pe idoli, de acolo a avut începutul [începătura], precum și toate celelalte dogme [învățăturii]; încă și însăși această închinăciune a voastră a samarinenilor, cu toate că nu drept [se săvârșește], de la

¹²⁸³ 16 [1805] Pricină luând Domnul, proorocește și o vădește pe ea, încât și pe cei arătați și după Lege bărbați ai ei îi numără și pe cel de acum ascuns și afară de Lege, îl descoperă. Căci „cinci bărbați” a avut unul după altui, în chip arătat, căci acest lucru nu era oprit. Iar cel de al cincilea murind, de atunci nimeni nu a mai voit să o ia pe ea de femeie, în chip arătat. **Însă ea, nesuferind pofta, îl avea întru ascuns pe cel care se împreuna cu dânsa.**

[se observă de aici că nu era vicioasă, ci nu putea, fiindcă nu fusese încă botezată, să învingă această patimă grea. Așadar, în realitate, femeia samarineancă era o mare căutătoare de virtuți și adevăr, și de aceea, Hristos i-a și dezvăluit păcatul, pentru a o întări și a o aduce la adevărul ce ne face liberi. Se vede clar, că Sfânta Evanghelie nu a scris toate acestea pentru a vădi păcatele samarinenice, ci pentru a lăuda pocăința și iscusința ei care pune adevărul mai presus de orice – n.n.]

Deci, cei cinci, au fost bărbați ai ei pentru că erau arătați, iar cel care atunci se împreuna cu dânsa, nu a fost bărbat al ei, pentru că era întru ascuns (după Zigaben).

¹²⁸⁴ 18 Sfânta Scriptură spune așa: „Și Dumnezeu i-a zis [lui Avraam]: «Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu!»” (Facere 22,2) „Solomon a început să înalțe templul Domnului în Ierusalim, pe muntele Moria, unde Se arătase Domnul lui David, tatăl său, și pe locul pe care-l pregătise David, în aria lui Oman Iebuseul” (2 Paralipomene 3,1). E cu puțință ca această confuzie dintre muntele Moria și muntele Samariei (Somor) să fi fost îndătinată printre samarineni tocmai din pricina necunoașterii Scripturilor.

«iudei» și-a avut începutul" -, ori „mântuire" numește Domnul Venirea Sa, Care „din iudei a fost".

Încă este cu puțință și pe însuși Domnul a-L înțelege „mântuire"²¹, Care a fost „din iudei", după trup.

4,23- 24: Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. (24) Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr²². a,

„Cu toate că noi, iudeii, cu chipul [felul] închinării vă întrecem pe voi, samarinenii, însă și cele ale iudeilor sfârșit vor avea [se vor sfârși] de acum. Căci, nu numai locurile se vor schimba, ci și chipul [felul] slujirii lui Dumnezeu. Și acestea lângă uși au sosit și acum sunt [se fac], pentru că nu multă vreme vor zăbovi", precum [sunt] cele care s-au zis de Prooroci (Iezechiil 21,24-27; Daniil 9, 27; Maleahi 3,18-20).

Iar „adevărați închinători" îi numește pe cei care după legea [rânduiala] Lui petrec, care nu într-un loc îl hotărânesc pe Dumnezeu, precum samarinenii, sau nu cu slujbă trupezască îi slujesc Lui, precum iudeii, ci „cu duhul și cu adevărul", adică prin suflet, prin curățirea minții. Căci, fiindcă „duh este Dumnezeu", adică fără de trup, nu se cade să I se închine Lui trupezște, ci „cu duhul", adică cu sufletul. Căci aceasta înseamnă „cu duhul", pentru că și duh și fără de trup este sufletul.

Dar, fiindcă mulți se par că I se închină Lui cu sufletul, însă nu au socoteală [cugetare] dreaptă pentru Dânsul - precum ereticii pentru aceasta a adăugat: „și cu adevărul". Căci se cade și cu mintea a se închina lui Dumnezeu, dar și a avea socoteală [cugetare] adevărată pentru Dânsul.

[se vede clar că nu este suficient dacă Părintele Arsenie Boca se închina lui Hristos, trebuia să o facă având socoteală dreaptă – n.n.]

Și, poate, va zice cineva că pe cele două părți ale filosofiei noastre le însemnează [arată] aici - lucrarea și videnia [vederea dumnezeiască]²³ - prin cele două: „cu duhul și cu adevărul". Adică, prin ceea ce zice „cu duhul", însemnează [arată] partea cea lucrătoare, „căci câți de Duhul lui i Dumnezeu se poartă [sunt mânați]" (Romani 8, 14), omoară lucrările trupului, după cum zice Dumnezeiescul Apostol (Romani 8,5-131; și iarăși: „trupul pofteste împotriva duhului, și duhul împotriva trupului" (Galateni 5, 17)

[așadar, când Părintele Arsenie Boca ne învață mincinos că bărbatul este poligam din fire, aventuros cu prima ieșită în cale și că femeia este atârânătoare de bărbat, trupul pofteste împotriva duhului, deci învățăturile sfinției sale nu sunt duhovnicești, nu învață la fapta bună – n.n.]

- întrucât fapta bună cea lucrătoare o însemnează prin : ceea ce zice: „cu duhul". Iară prin ceea ce zice: „cu adevărul" - [arată] partea cea văzătoare. Iar acestea și [Sfântul] Pavel le grăiește, atunci când zice²¹ * * 24: „în azimele curăției" - care însemnează [arată] cele ale neprihănirii vieții, adică ale părții celei lucrătoare - „și ale adevărului" (1 Corinteni 5, 8) - adică ale părții celei văzătoare. Căci partea cea văzătoare, întru adevărul cuvântului celui dogmaticesc se îndeletnicește.

[deci, când Părintele Arsenie Boca încâlca adevărul dogmaticesc, îndeletnicindu-se cu vedenii mincinoase, nu avea partea văzătoare curată și nici creștină, ci înșelată și înșelătoare. Astfel că proorociile despre Maria și Simeon nu erau de la Dumnezeu, ci de la cei care au inspirat și dogmele eretice. Lucrul acesta este evident și din felul cum erau vedeniile Părintelui Arsenie Boca, cu totul altfel decât ale Sfinților Părinți, lucru confirmat și de Sfântul Cuvios Isaac Sirul¹²⁸⁵ – n.n.]

¹²⁸⁵ 23 Sfântul Isaac Sirul ne tâlcuiește ce este „videnia" și care este felul lucrării ei:

Și într-un alt chip [fel, înțeleg]: fiindcă samarinenii îl hotărâneau pe Dumnezeu într-un loc și ziceau că în locul acela se cade a se închina, iar iudeii toate cu preînchipuire le săvârșeau și [în chip] umbros, pentru aceasta ceea ce zice „cu duhul”, spre osebirea samarinenilor o spune, întrucât cele grăite să aibă această înțelegere: „Voi samarinenii, oarecare slujire cuprinsă [mărginită, hotărânică, îngrădită] într-un loc aduceți lui Dumnezeu, însă «adevărații închinători», nu vor aduce slujire cuprinsă [hotărânică] într-un loc, căci «cu duhul» vor sluji, adică și cu mintea, dar și cu sufletul. Însă nici nu se vor închina ca iudeii, cu preînchipuire și [în chip] umbros, ci «cu adevărul», fiindcă obiceiurile și păzirile [rânduilele] cele iudaicești se vor strica [nu vor dăinui]” [ce importantă este slujirea înțelegătoare duhovnicească, netrupească și în adevăr, pe care, din păcate, Părintele Arsenie Boca nu le avea – n.n.].

Încă, poate, pentru că Legea cea iudaicească fiind înțeleasă după slovă [literă] era preînchipuire și umbră, spre osebirea de slovă [literă] este pusă aceasta - „cu duhul”, căci nu mai petrece [lucrează] întru noi Legea slovei [literei], ci cea a Duhului, „căci slova [litera] omoară, iar Duhul face viu” (2 Corinteni 3, 6). Iar spre osebirea de preînchipuirea și umbra acesteia - „cu adevărul”.

Deci, zice Domnul: „«Va veni vremea», iar mai vârtos [cu prisosință] «și acum este» vremea Venirii Mele - adică a Venirii celei cu trup -, când «adevărații închinători» nu se vor închina nici ca samarinenii într-un loc, ci în tot locul, «cu duhul»” - însă nu în chip trupesc aducând închinăciune, precum și Pavel zice: „Căruia îi slujesc cu duhul meu” (Romani 1, 9) - „nici ca iudeii nu vor aduce slujire preînchipuitoare și umbroasă și arătătoare ale celor ce aveau [urmas] să fie, ci adevărată [«cu adevărul»] și care nimic umbros nu are”.

Căci „acest fel” de „închinători” Dumnezeu „caută”: fiindcă [El] „duh este” - duhovnicești, și fiindcă Adevăr este^{25 26} - „adevărați”²⁵.

4,25- 27: I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nonă toate. (26) Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel Ce vorbesc cu tine. (27) Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi?, sau: Ce vorbești cu ea?27

De unde „știa” femeia că „va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos”? Din Scripturile lui Moise. Căci am apucat de am zis mai înainte [în tâlcuire²⁶] că samarinenii au primit cele cinci cărți ale lui Moise²⁹. Așadar, fiindcă au primit cărțile lui Moise, dintru acelea „știau”

„Cunoașterea care se mișcă în cele văzute sau în simțuri, și urmărește înșiruirea lor, se numește naturală. Iar cea care se mișcă în planul celor gândite (inteligibile) și prin mijlocirea lor în firile celor netrupești se numește duhovnicească, deoarece ea primește simțirea în duh și nu în simțuri. Și acestea două se ivesc în suflet dinafară, pentru cunoașterea lor. Iar cea care se produce în planul dumnezeiesc, se numește mai presus de fire și e mai degrabă necunoscută și mai presus de cunoaștere. Vederea (contemplarea) acesteia n-o primește sufletul dintr-un conținut din afara lui, ca pe primele două, ci ea se arată și se descoperă din cele din lăuntru sufletului, în chip nematerial, deodată și pe neașteptate. Pentru că «împărăția lui Dumnezeu este în lăuntru vostru» (Luca 17, 21). Ea nu se nădăjduiește pe temeiul unor chipuri, nici nu vine prin judecări pe temeiul cuvântului lui Hristos și prin păzirea lui, ci se descoperă din lăuntru chipului cugetării celei ascunse, fără o cauză anumită, fără o cercetare a lui. Pentru că cugetarea nu află în ea vreo materie. Tâlcuirea acestora: **Cea dintâi cunoaștere se naște din cercetarea continuă și din învățătura sârguincioasă** [pe aceasta Părintele Arsenie Boca nu o avea, însușindu-și superficial și teologia, și cunoștințele cu care epata, dar pe care nu le înțelegea și nu le stăpânea. A se vedea capitolul Asemănarea Arsenie - Zamfira – n.n.] ; **a doua, din buna viețuire și din cugetarea credincioasă** [pe aceasta nu a putut-o avea conviețuind cu Maica Zamfira și cugetând la religiile superioare – n.n.]; **iar a treia s-a rânduit numai pe seama credinței. Pentru că în ea încetează cunoștința și faptele iau sfârșit și întrebuintarea simțurilor ajunge de prisos** [pe aceasta nu o a putut avea, deoarece avea credința greșită, iar vedeniile le primea prin simțuri și transmitea simțuri prin privirea fulgerătoare, deci tot prin simțire. A se vedea capitolul Din neascultător, amăgit de vedenii. Mai apoi, amăgitor prin false minuni – n.n.].

Deci pe cât se coboară cunoștința între aceste hotare, pe atâta se cinsteste. Și cu cât se coboară mai mult, cu atât se cinsteste mai mult. Și când ajunge la pământ și la cele pământeste, cunoștința stăpânește peste toate și în afară de ea orice lucru este neluat în seamă și zadarnic. Iar când sufletul își înalță vederea în sus și-și desfășoară înțelesurile în cele cerești și dorește cele ce nu pot fi văzute cu ochii și nu sunt în puterea trupului, atunci toate se susțin prin credință. Fie ca Domnul Iisus Hristos să ne-o dăruiască nouă pe aceasta și să fie binecuvântat în vecii vecilor! Amin” (Filocalia românească, Cuvântul LXVI; Despre alte chipuri și înțelesuri ale cunoașterii de diferite feluri, voi. 10, ed. IBMBOR, București, 1981, pp. 339-341).

proorociile cele pentru Hristos și cum că este Fiul al lui Dumnezeu. Căci aceea care zice: „Să facem om” (Facere 1,26), arată că s-a zis de Tatăl ca și către Fiul. Încă și Cel Care vorbea cu Avraam în cort - Fiul era (Facere 18, 9-10,13-14). Și Iacov, proorocind pentru Dânsul, spune că: „Nu va lipsi cârmuitor din Iuda, până când va veni Acela, Căruia este rânduit”³⁰ (Facere 49,10). Încă și însuși Moise zice: „Prooroc va ridica Domnul din frații voștri, ca și mine, pe Acela să-L ascultați” (Deuteronom 18, 15). Și multe altele propovăduiesc Venirea lui Hristos. Așadar pentru aceasta zice femeia: „Știu că va veni Mesia”.

Iar Domnul de aici [de acum] I Se descoperă ei pe Sine însuși, fiindcă așa cerea urmarea [continuarea] cuvântului. Iar de ar fi zis, îndată, dintru început: „Eu sunt Hristos”, nici pe femeie nu ar fi plecat-o, și s-ar fi părut că este și oarecare însărcinător [împovărător] și trufaș. Iar acum, după ce câte puțin a ridicat-o pe dânsa spre a-și aduce aminte de așteptarea [Venirii] lui Hristos, așa de aici Se descoperă pe Sine însuși. [Se vede cu câtă delicatețe și înțelepciune ridica Hristos mintea oamenilor la Dumnezeu. Ce contrast cu Părintele Arsenie Boca care cu brutalitate atrăgea pe oameni la el, paralizându-i cu false proorocii, false minuni și hipnoză – n.n.]

Dar, pentru care pricină iudeilor, care adeseori întrebau: „Spune nouă, de ești Tu Hristosul?” (Ioan 10,24; Matei 26,63; Marcu 14, 61; Luca 23,39), nu S-a descoperit pe Sine, iar femeii îi spune? Acelora nimic nu le spune, pentru că nu îl întrebau ca să se învețe, ci, ca mai mult să-L năpăstuiască (Ioan 10,24-39), iar acesteia [femeii], fiindcă era cu bună cunoștință, arătat pe Sine însuși Se descoperă. Căci cu minte și cuget curat și poftind [jinduind] să se învețe adevărul, întreba. Și adevărit este lucrul din cele de pe urmă, căci după ce a auzit nu numai ea a crezut, ci și pe alții la credință i-a vânat și pretutindeni [în tot locul] femeia se vede a fi și cercătoare cu de-amănuntul și credincioasă³¹. [se vede clar de aici, că, mai degrabă, Sfânta Evanghelie o laudă pe Sfânta samarineancă, și nu îi vădește păcatele. Mari sunt virtuțile ei, iar păcatul ei numai unul, prilej de căință și cunoaștere a lui Hristos, de care păcat s-a și căit prin mărturisirea publică, dar i-a fost șters, mai apoi, deplin prin botezul cu apă, aducând botezul cu sânge ca o jertfă cu totul curată. – n.n.]

Iar după ce de aici [acum] s-a săvârșit vorba cea cu femeia și învățătura. [cea pentru ea], în bună vreme, au venit ucenicii. Și se minunau ei de smerenia Lui, căci fiind El atâta de slăvit și vestit la toți, suferea [îngăduia. răbda] cu atâta pogorâre ca să vorbească cu o femeie săracă și samarineancă [se vede că Hristos uimea prin smerenie, nu ca Părintele Arsenie Boca care voia să uimească prin faptul că e clarvăzător – n.n.]. Și măcar că se minunau ei, însă nu îndrăznesc să întrebe pentru ce vorbește cu dânsa, atâta erau ei de supuși și păzeau evlavia cea cuviincioasă a ucenicilor către [pentru] învățătorul. [dacă ei nu îndrăzneau să întrebe, de unde bârfa că le-a vădit Hristos păcatul samarinencei? – n.n.] Dar, deși uneori se arată că ucenicii îndrăznesc - precum atunci când Ioan cade pe pieptul Domnului (Ioan 13, 23, 25); atunci când se apropie și zic: „Cine este mai mare?” (Matei 18,1); când fiii lui Zevedeu se roagă ca „unul de-a dreapta și altul de-a stânga” să șadă (Marcu 10, 37) însă pe acelea le cearcă, ca pe unele care le erau cuviincioase și se arătau a le fi lor atunci de nevoie. Iar aici, deoarece nefiindu-le lor de folos să cerce ceea ce nu le era nicidecum de nevoie, pentru aceasta nu uneltesc [folosesc, întrebuințează] îndrăzneala, ca una care nu avea vreme cuviincioasă.

4, 28-30: Iar femeia și-a lăsat găleata³² și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: (29) Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? (30) Și au ieșit din cetate și veneau către El.

Atâta de mult s-a aprins femeia la inimă dintru cele grăite [de Domnul], încât și „găleata [ciutura] a lăsat-o”, atât de îndegrabă a ales mai mult „apa” lui Hristos (Ioan 4; 14), decât fântâna lui Iacov! Pentru aceasta, Apostol se face, aleasă fiind [pentru această slujire] de credința ceea ce a cuprins inima ei, și cetatea toată întregă o învață și o trage, zicând: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut”. [se vede clar că este întocmai

cu Apostolii, chiar cu Sfântul Apostol Pavel, veniți din păcate, dar cu totul curățiți prin Sfântul Botez și deveniți foc mucenicesc și apostolesc. Așadar ce poate fi mai evident decât că Sfânta Scriptură nu le arată păcatele, ci îi laudă că au venit de la păcat la culmea virtuții prin darul lui Hristos (iar nu prin x sau y sau AB făcuți idoli centrali ai lor de către diferiți oameni care nu înțeleg că totul pentru Ortodocși este Hristos. – n.n.)

Cu adevărat, când se va învăția sufletul de foc dumnezeiesc, la nimic din cele de pe pământ nu caută - nici la rușine, nici la necinste. Căci, iată că și aceasta nu se rușinează, vădindu-și lucrurile sale, ci zice: „Care mi-a spus toate câte am făcut”. Măcar că putea și în alt chip [fel] să zică: „Veniți, de vedeți Prooroc propovăduind”. Însă nu zice așa, ci defaimă slava sa, și numai spre a propovădui adevărul ia aminte. [Este evident că ea, nu Mântuitorul sau Apostolii, a vădit păcatul ei, devenindu-i astfel pricină de mai multă slavă, prin smerenie. Ce duh diferit față de Părintele Arsenie Boca care peste tot se lauda, chiar și când mima o falsă smerenie, pentru a-și crește slava sa, și se arăta prooroc și făcător de minuni, ajungând chiar până acolo să înlocuiască în Sfintele Icoane chipul lui Hristos cu propriul său chip, pentru a fi el însuși adorat în locul Mântuitorului – n.n.]

Și nu zice în chip hotărâtor [hotărnicitor]: „Acesta este Hristos”, ci: „Nu cumva acesta este Hristosul?”, fiindcă voia ca apoi să îi ia chiar pe aceia împreună-hotărâtori și mai cu lesnire [ușurință] să facă primit cuvântul. Căci, de ar fi hotărât [hotărnicit] că Acesta este Hristos, poate s-ar fi și împotrivit vreunii, iar hotărârea [hotărnicirea] ei, ca pe a uneia care era defăimată, nu ar fi primit-o. [de aici se vede clar că cei care hotărnicesc că Părintele Arsenie Boca este „Sfântul Ardealului”, nemaiășteptând hotărârea Sfântului Sinod, forțând pe toți să creadă ca ei, slujesc altui stăpân și au altă așezare decât Sfânta samarineancă, care nu vrea să silească pe nimeni la credința ei, ci înjugă mărturisirea minunii Mântuitorului cu mărturisirea propriilor păcate, tocmai pentru a arăta că rostul minunilor lui Hristos nu sunt spectacolul, ci schimbarea lăuntrică – n.n.]

Iar unii au înțeles că acei „cinci bărbați” (Ioan 4,18) ai samarinencei sunt cele cinci Cărți [Pentateuhul], pe care numai pe acelea le primea samarineanca și-i zice Domnul: „Acela pe care îl ai acum», adică al Meu cuvânt, pe care «acum» de la Mine îl primești, «nu-ți este ție bărbat». Căci încă nu te-ai însoțit cu a Mea - a lui Iisus - învățatură”.

31 Această femeie samarineancă, pe nume Fotinia, s-a învrednicit de moarte mucenicească pentru Mântuitorul Hristos și este cinstită de Biserica noastră ca Sfântă Mare Muceniță. După înălțarea Domnului la Cer și după Pogorârea Sfântului Duh în Ziua Cincizecimii (Rusalilor), a fost botezată de către Sfinții Apostoli dimpreună cu doi fii ai ei și cu cinci surori [deci... nu a mai avut nici un păcat. Astfel că ceea ce mărturisește Sfânta Scriptură nu sunt păcatele actuale ale ei, ca să o rușineze, ci doar acele trecute, spălate de Sfântul Botez, pentru a o lauda că a renunțat la plăcerea trupească de sine (prin renunțarea la bărbatul tănuit) și la plăcerea sufletească de sine (biruind slava deșartă prin mărturisirea publică a păcatelor sale) de dragul pocăinței în Hristos. – n.n.] . Apoi cei nou botezați s-au făcut următori Apostolilor și au propovăduit credința întru Hristos din loc în loc și din țară în țară, întorcându-i pe mulți din cei care slujeau idolilor și făcându-i creștini. Fiii Sfintei Fotinia sunt Iosie și Fotin, iar surorile ei - Anatolia, Fota, Fotida, Paraschiva și Chiriachia. În vremea lui Nero, toți opt s-au săvârșit la Roma, cu moarte mucenicească. Prăznuirea lor se săvârșește în fiecare an în ziua de 26 februarie.

26 Pentru rugăciunea săvârșită întru adevăr, Cuviosul Petru Damaschinul ne învață astfel: „Diavolul, pierzând cunoștința lui Dumnezeu prin necunoștință și mândrie, a ajuns cu necesitate neștiutor. De aceea nu poate ști de la sine ce să facă, ci vede pe Dumnezeu ce face ca să ne mântuiască și din aceasta învață viclenia și se silește să facă cele asemănătoare spre pierzania noastră. Deoarece urăște pe Dumnezeu și nu poate să se războiască cu El, se războiește cu noi care suntem după chipul Lui, închipuindu-și că prin aceasta înfrânge pe Dumnezeu. Iar pe noi ne află ascultători de voia lui, cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur; «Căci văzând că Dumnezeu a făcut pe Eva spre ajutor lui Adam, a făcut-o diavolul ajutătoare în neascultare și cădere. A dat Dumnezeu poruncă ca, păzind-o Adam, să-și păzească amintirea

unor așa de mari daruri și să mulțamească pentru ele Binefăcătorului. Iar diavolul a făcut ca porunca însăși să fie pricina de neascultare și de moarte. **Și a ridicat împotriva Proorocilor, prooroci mincinoși; împotriva Apostolilor, apostoli mincinoși; împotriva Legii, fărădelegea; împotriva virtuții, păcatele; împotriva poruncilor, călcările; împotriva a toată dreptatea, ereziile urâciunii**» [am putea spune că împotriva ieromonahilor Ortodocși pe Părintele Arsenie Boca, care este și prooroc mincinos, și apostol mincinos, și propovăduitor al fărădelegii, păcatelor, călcărilor de porunci și ereziilor – n.n.] . **Și iarăși, văzând pe Hristos că Se coboară pentru bunătatea cea mai deplină la Sfinții ucenici și la Cuvioșii Părinți, arătându-Se fie prin Sine, fie prin îngeri, fie pe altă cale negrăită, precum a zis, a început diavolul să arate unora amăgiri multe spre pierzanie. De aceea au scris Părinții înzestrați cu darul deosebirii că nu trebuie primite unele ca acestea. Căci acela se silește să amăgească și în privința aceasta, fie prin niscăi chipuri, fie prin vreo lumină, fie prin foc, fie prin altă amăgire, în vremea somnului sau în chip sensibil. Iar de primim acestea facem mintea ca, din închipuirea proprie și din neștiința cea mai de pe urmă, să își zugrăvească niscăi figuri sau culori, ca să creadă că este vreo arătare a lui Dumnezeu sau vreun înger. Ba, deseori, arată în vis sau în chip sensibil și draci biruiți, zice-se, și încearcă, simplu grăind, orice meșteșugire pentru pierderea noastră, când ascultăm de el.**

[Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a citit/ nu a înțeles/ nu și-a însușit/ nu s-a smerit că poate fi vorba și despre propria înșelare în Filocalie, ca să scape de marea înșelare a primirii vedeniilor care au proprietățile imaginației de mai sus, după cum se vede foarte clar pe urâții pereți ai așezământului de la Drăgănescu. A ales în loc să practice Filocalia, să conviețuiască cu Maica Zamfira, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a discutat îndelung cu sfinția sa, ca să-l scape de această cădere cumplită. Vedeți capitolul *Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae – n.n.*]

Dar diavolul, făcând acestea, își pierde nădejdea dacă, precum zic Sfinții Părinți, în vremea rugăciunii ne facem mintea fără formă, fără chip, fără culoare, neprimind nimic, fie că e lumină, fie foc, fie altceva, ci ne închidem cugetul cu toată puterea numai în cuvintele scrise. Căci cel ce se roagă numai cu gura se roagă aerului, nu lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu ia seama la minte nu la gură. Deci oamenii «trebuie să se închine lui Dumnezeu în duh și în adevăr» sau cum s-a spus «vreau să vorbesc cincisprezece cuvinte cu mintea mea, decât zece mii cu limba» (1 Corinteni 15,19)» (Filocalia românească, voi. 5, ed. Humanitas, București, 2001, pp. 39-40).¹²⁸⁶

5. PĂRINTELE PROFESOR DOCTOR DORIN ZOSIM OANCEA

Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului. Îți asigură însă un control nervos desăvârșit. Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...” Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantră sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. Nam voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii.

¹²⁸⁶ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 121-128

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu¹²⁸⁷. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.

*Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.*¹²⁸⁸

6. MONAHUL IACHINT, UCENICUL DE CHILIE AL PĂRINTELUI CLEOPA ILIE

A) SCRISOARE CĂTRE BABEL

21. 02. 2015

Mănăstirea Sfântul Pavel
Sfântul Munte Athos

Iubiți frați întru Hristos

În începutul acestei scrisori vă mărturisesc bucuria mea de a găsi o adresă a voastră, a celor de la Editura Babel și Fundația Creștină Părintele Arsenie Boca.

Mă numesc Iachint și acum fac parte din obștea Mănăstirii Sfântul Pavel, din Sfântul Munte Athos. Cred că nu aș fi avut ce să vă scriu acum dacă bunul Dumnezeu nu rânduia să fiu ucenic de chilie Părintelui Cleopa Ilie.

Aici sunt rânduit pe lângă ascultarea de paraclisier să le traduc creștinilor români când se scot Sfintele Moaște și să le vorbesc. Apoi mai mereu sunt nevoit să le vorbesc și de Părintele Arsenie Boca. Iar pentru că spun creștinii că cele ce le aud și le primesc în scris de la mine nu se potrivesc cu cele ce le spuneți și scrieți frațiiile voastre iată aveți pe acest DVD, în dosarul „Iachint”, toate lucrările mele. Cercetați, vă rog, mai întâi pliantul cu numele „Mărturisitori” și cartea „Creștinii cred și mărturisesc

întru Adevărul lui Dumnezeu”, care se află în dosarul „I Creștinii mărturisesc”, mai cu seamă

¹²⁸⁷ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

¹²⁸⁸ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40" - 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

ultimul capitol: „Legându-ne cu inima de cineva sau de ceva numai putem fi liberi și mărturisitori”. Iată, aștept corectările voastre, al vostru este a lămuri lucrurile cu privire la Părintele Arsenie Boca întru Adevărul lui Dumnezeu, ca să nu pierdem cugetul Bisericii Ortodoxe, să nu pervertim conștiința Bisericii a aproapelui nostru, să nu aducem babilonia în Biserică.

Iubiților, să nu amestecăm mierea cu otravă! Domnul nostru Iisus Hristos pe toți ne face atenți, zicând: „Că ce folos este omului de ar dobândi lumea toată, iar sufletul său își va pierde? (Matei 16, 26)” . „Nu judecați după față, zice, ci dreaptă judecați judecați” (Ioan 7, 24). Zice să nu-i judecăm pe oameni deloc când cad în păcate, dar nu se leapădă de credință, ca să nu fim judecați (Matei 7, 1). Dar când e vorba de cei care caută să ne lipsească de mărgăritarele Credinței Lui ne poruncește să nu le dăm curs, ci să-i judecăm ca fiind câini și porci (Matei 7, 6).

Părinții noștri Cleopa, Arsenie Papacioc, Adrian Făgețeanu, Paulin Leca și alții, care l-au cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, nu au spus tot, au spus câte ceva ca să ne liniștim, să nu ne smintim căutând să-l scoatem sfânt. Iată, cine ține cu tot dinadinsul să-l scoată sfânt pe Părintele Arsenie Boca îi arată a fi bârfitori și invidioși pe acești Părinți care nu au căutat decât slava lui Dumnezeu¹²⁸⁹.

Cred că este de datoria frățiilor voastre să cercetați cu luare aminte cărțile care apar cu privire la Părintele Arsenie Boca. Mai întâi cele ce apar la editura voastră, poate că arătând adevărul care ne face liberi veți îndrepta și numele editurii. Vedeți ce scrie Dan Lucinescu în cartea Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, la p. 16, atunci editura Siaj – 2009. Ce adevăr mărturisește acest cunoscător al sfințeniei Părintelui Arsenie Boca prin cuvintele: „Părintele Arsenie Boca ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică celebrilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong”?

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.

Citiți în cartea Jurnal duhovnicesc, al Părintelui Paulin Leca, editura Stadion, Bacău 2013, pp. 70-71; 109-110. Acest Părinte îl considera „văzător cu duhul” și „sfânt” pe Părintele Arsenie Boca, vroia să devină ucenicul lui (p. 47), dar cunoscându-l mai bine a ajuns să afirme: „... n-am văzut o lepădare publică a sa de toate acele rătăcirii spiritiste și erezii steineriene”. Este bine să vedeți și Nota 10, de la sfârșitul acestei cărți (pp. 386-387), făcută de cel care a îngrijit această ediție, Doctorul Ioan Gându.

Dar cred că Părintele Arsenie Boca se prezintă cât a putut de clar, cum s-a prins de înșelare, în Cărarea Împărăției, p. 210, unde zice printre altele: „... precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim și o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. Iar omul atâta prețuiește câtă apropiere de Dumnezeu și-a câștigat în sine. Dumnezeu i-a dat o valoare mare, însă trebuie și el să și-o câștige”.

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimis pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi”

¹²⁸⁹ Vedeți: Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 267.

(Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimis la școală, la trimis în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor la hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit căderea, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare la Prislop¹²⁹⁰. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magieru și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să i-a binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce mâi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian, cel care a îndrăznit să spună că: „Un ortodox se poate împărtăși și la catolici, dacă nu are unde”, care mărturisea evlavlia sa la „Sfânta Maria Tereza” chiar și aici în Sfântul Munte, zice: „nu am un cult pentru el”¹²⁹¹.

Așadar, v-am scris acestea vouă, cu sinceritate, după cum vedeți, ca înainte de a căuta să vă împliniți visele care vi le-ați propus voi: „Fundatia Creștină Părintele Arsenie Boca” și „Editura Babel”, să căutați să vă limpeziți și să limpeziți lucrurile cu privire la Părintele Arsenie Boca întru Hristos. Până acum, sincer vă spun, pe bună dreptate vă identificați „Editura Babel - Fundatia Creștină Părintele Arsenie Boca”, amestecare.

Oare nu vedeți cum prin Părintele Arsenie Boca se lucrează apostazia (lepădarea de credință) în chip tacit? Ecumeniștii s-au arătat că nu-l canonizează, tocmai ca să se strângă semnături. Câți din cei care au dat semnătură pentru canonizarea Părintelui Arsenie au știut că dând semnătură pentru canonizarea lui dau semnătură pentru canonizarea ereticilor Francisc de Assisi și Wulfila semiarianul, pictați de el cu aureolă de sfinți în biserica Drăgănescu? Sfântul înseamnă Canon, fiind canonizat, oricine va putea picta în bisericile ortodoxe pe eretici precum a pictat Părintele Arsenie. Ecumeniști canonizându-l nu zic că e sfântul lor, cel mai mare proroc al lor, ci al vostru. Iată, pervertesc conștiința ortodoxă a credincioșilor ca să se bucure de „unirea Bisericii”, adică de apostazie. Dacă acum cei care au „evlavie” la Părintele Arsenie îndreptățesc

¹²⁹⁰ Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

¹²⁹¹ Ibidem, p. 221.

pictarea ereticilor de către el cu minunile care le face, gândiți-vă, ce va fi după aceea „unire”, când vor fi și mai părăsiți de har cei care o acceptă. Ce o să zică cei care îl văd sfânt pe Părintele Arsenie? Foarte posibil, vor zice: „Iată această unire este de la Dumnezeu, Părintele Arsenie ne-a arătat-o demult!” Dar noi știm clar, Sfinții Părinți, între care se numără și Cuviosul Lavrentie al Cernigovului, ne atenționează: „Luați aminte, zice, la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie. Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bună stare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele... Bisericele vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”¹²⁹².

Iată ce va fi cu bisericile care acceptă ca sfinți pe Francisc de Assisi și pe Wulfila semiarianul, cel care îl vedea pe Hristos creatură și nu Dumnezeu-Om. Iată de ce este nevoie să-l iubim întru Hristos pe Părintele Arsenie Boca și să mărturisim acum, cât mai avem cu cine ne înțelege, că ce a făcut acolo înseamnă urâciunea pustiirii. Iată înțelegerea cea mai favorabilă pentru Părintele Arsenie, la care am ajuns, cu darul lui Dumnezeu¹²⁹³:

„E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericilor”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, înseamnă „urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, înseamnă a tăgădui Dumnezeirea lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semiarianul, care tăgăduia Dumnezeirea lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericii”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semiarianul”.

Iată, v-am scris acestea crezându-vă sinceri, cred că și voi mă veți înțelege că v-am scris sincer și mă veți corecta și mă veți bucura făcând ce depinde de voi.

Bunul Dumnezeu, Cel în Sfânta Treime slăvit și închinat, pentru Născătoarea de Dumnezeu, să vă ajute tuturor să săvârșiți tot lucrul bun, după voia Sa, spre slava Sa. Amin.

Iachint¹²⁹⁴

B) DE CE A PICTAT TOCMAI PE WULFILA?

și nu pe un alt eretic arian, în altar?

Cine este Wulfila, cel pictat cu aureolă de Sfânt de Părintele Arsenie Boca în Biserica Sfântul Nicolae – Drăgănescu?

¹²⁹² Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viața, învățăturile și minunile, Editura credința Strămoșească, 2003, 158-159.

¹²⁹³ Noi am spune că nu este cu darul lui Dumnezeu o asemenea răstălmăcire pomenită mai jos. Până aici este o privire limpede, cu darul lui Dumnezeu. Dar a spune că Părintele Arsenie Boca îndemnând prin pictură și prin scris la ecumenism, sugerează că nu este bun ecumenismul este tipic gândirii ucenicilor înfierbântați, care văzând cornița de drac vor să ne convingă că este vânăta, după cum spunea Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul. De altfel, după cum ne-a explicat Părintele Iachint însuși, a scris acest compromis gândit, din milă pentru îndrăgitorii lui Arsenie, ca să aibă un pretext venit tocmai de la idolul lor, ca, măcar așa, să combată ecumenismul, când vor fi îndemnați prin celelalte învățăturile pictate și scrise ale protagonistului de la Drăgănescu, să cadă și ei în ecumenism. Despre ecumenismul evident al Părintelui Arsenie Boca am scris și noi, cu darul lui Dumnezeu, două capitole distincte. Unul din ele, se referă chiar la acest text al Părintelui Iachint, repetat în studiul sfinției sale, atât de folositor, despre *Ulfilas episcopul goșilor*, cum îl numea Părintele Arsenie Boca.

¹²⁹⁴ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

Iată, este știut că acest „Wulfilas Episcopul Goșilor”, pe care îl găsim pictat în altarul bisericii Drăgănescu, de Părintele Arsenie Boca, era de credință ariană, nu credea a fi Hristos Dumnezeu-Om. De această erezie ne-a izbăvit Dumnezeu prin Sfinții Săi, în primul rând prin Sfântul Ierarh Atanasie cel Mare. De unde și-a luat îndrăzneala Părintele Arsenie să arate că Wulfila este părtaș unirii cu Trupul lui Hristos Dumnezeiesc și omenesc precum Sfinții Mari Ierarhi? El a pictat în altar o Sfântă Masă pe care se află Trupul și Sângele Domnului și în fața ei vedem pe Domnul nostru Iisus Hristos și într-o parte a Lui și în cealaltă Sfinții Mari Ierarhi, iar, la urmă, alături de Sfântul Ioan cel Milostiv găsim scris pe aureola unuia „Wulfilas Episcopul Goșilor”.

Nu putem îndreptăți această erezie cu „minunile care le-a făcut și le face” Părintele Arsenie Boca. Mântuitorul ne-a atenționat: „Nu tot cel ce-Mi zice: Doamne! Doamne! va intra întru împărăția cerurilor, ci, cel ce face voia Tatălui Meu Care este în ceruri. Mulți vor zice Mie, în ziua aceea: Doamne! Doamne! au nu cu numele Tău am prorocit? Și cu numele Tău draci am scos? Și cu numele Tău multe minuni am făcut? Și atunci voi mărturisi lor, că niciodată nu v-am știut pe voi; depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea!” (Matei 7, 21-23). Nici cu faptul că a avut descoperire nu putem îndreptăți această lucrare care pervertește conștiința Bisericii. Sfântul Apostol Pavel zice: „Ci măcar și noi, sau înger din cer de va binevesti vouă afară de ceea ce am binevestit vouă, anatema să fie” (Gal. 1, 8).

Despre Wulfila, cel pictat cu aureolă de Sfânt și părtaș la împărtășirea cu Hristos împreună cu Sfântul Ierarh Atanasie și Sfinții Mari Ierarhi de Părintele Arsenie Boca în altarul Bisericii Sfântul Nicolae – Drăgănescu, am găsit scris:

„În secolul al III-lea sunt pe malurile Dunării inferioare și în nordul fluviului, în Dacia, vizigoții. Creștinismul în rândurile lor este propagat de către prizonieri capadocieni. Intre aceștia fusese și Wulfila (383 cca.), consacrat de episcopul filoarian Eusebiu din Nicomidia ca episcop al creștinilor din țara goșilor. În felul acesta, creștinismul în forma ariană pătrunde printre germanii orientali.

Din activitatea marelui misionar Wulfila printre conașionalii săi de la nord și sud de Dunăre (341-383), de menționat este traducerea gotică a Scripturii, din care el a scos cartea Regilor, pentru a nu trezi și mai mult spiritul războinic al conașionalilor săi.

Conștient fiind de pericolul acestor triburi războinice și crude, Valens îi accepta ca aliați ai imperiului (foederati), acordându-le anumite spații de locuit în Tracia și garantarea unei existențe pașnice. Acum, Wulfila și alți misionari îi încreștinează în forma ariană, erezia fiind favorizată de Valens și Constanțiu, încercându-se chiar propunerea ei ca religie de stat.

Arianismul goșilor lui Wulfila a fost acceptat apoi de toate popoarele germanico-orientale care au intrat în teritoriile imperiale în secolul al V-lea. Edictul lui Teodosiu I din 380 prin care impune credința Niceană ca lege pentru tot imperiul, nu reușește să-i facă pe goși să renunțe la arianism, considerat de ei ca un patrimoniu național pe care nu-l pot părăsi pentru nici un motiv”. (Istoria Universală a Bisericii Catolice).

„Limba operelor patristice a fost greaca în Răsărit și chiar în Apus în frunte cu Roma și multe orașe occidentale până în sec. III, poate până înspre 200-250, când încep să apară opere și în limba latină. Era o limbă pregătită prin traducerea Vechiului Testament în koine și grefarea ei cu elemente populare, uneori cu eforturi de a îmbrăca dialectul atic, doric etc. În această limbă - la început simplă, dar evoluând mereu spre complexitate și elegantă - se predica, se țineau catehezele și se săvârșea cultul. Limba greacă a fost prin înalta ei evoluție, prin bogăția vocabularului și a noțiunilor ei, și prin spiritul ei dialectic, un instrument adecvat ideilor și a idealului literaturii patristice. Era o limbă misionară, de agora, de parlament, încă de la Homer, Eschil, Platon și Demostene. Etosul Evangheliei și ardoarea spirituală a Sfinților Părinți au adăugat forțe noi suflului misionar al limbii, chiar dacă nu exista o afinitate veritabilă între vechea cultură elenică și cea nouă elaborată de Părinți. Dacă o afinitate de esență între „nou” și „vechi” nu exista, limba greacă aducea totuși creștinismului ecoul neestimabilului tezaur de valori creat de geniul elenic de-a lungul veacurilor, tezaur de care limba și cultura patristică s-au folosit parțial. E ceea ce a permis limbii grecești, dar și celei

latine patristice să civilizeze, prin cultura creștină, popoarele Europei, Asiei și Africii pe care această cultură le-a putut atinge, inclusiv grupe mari ale unor popoare migratoare ca goții, hunii, gepizii etc. Cu timpul, în Răsărit, pe măsură ce popoarele de la periferia imperiului se creștinau, greaca a fost înlocuită de siriacă, coptă, armeană, gotă, limbi ale căror alfabete au fost create de Părinți ai Bisericilor naționale respective (Bardesane (?), Wulfila, Meztrob, Pahomie). Traducerile din greacă în aceste limbi și invers au menținut legătura cu literatura greacă contemporană, factor de unitate a produselor spirituale și a Bisericii. Limba latina patristică a creștinat și a civilizat Europa occidentală, centrală și o parte din cea răsăriteană (Daco-Romania), inclusiv popoarele germanice, anglo-saxon, maghiar, polon. De aici simpatia pe care Bisericele acestor popoare o manifesta față de Părinții latini” (Pr. Prof. Dr. Ioan G. Coman, Patrologie).

„Vizigoții creștinați (în variantă ariană) de Wulfila, episcop care a tradus Biblia în limba gotică, într-un alfabet runic îmbunătățit după alfabetul grec, s-au rupt de sub autoritatea regelui lor păgân și au trecut în sudul Dunării, în imperiu...

Primii barbari evanghelizați la nord de Dunăre (dar nu în fosta Dacie Romană) au fost un grup de goți, pentru care a fost trimis ca episcop misionar Ulfila (Wulfila), între 341-348, dar acesta predica și în limba latină, nu doar în gotică, semn că între ascultătorii săi se aflau și daco-romani” (Nicolae, Mitropolitul Banatului, Biblia lui Wulfila, în MB, an XX, 7-9, 1970, p. 550-558, Despre goți; persoana lui Wulfila și activitatea lui; importanța traducerii lui Wulfila).

„Am să vă dau un mic exemplu, foarte semnificativ, o experiență pe care am trăit-o în timpul unuia din turneele mele de conferințe. Acest exemplu arată că istoria lumii, când este considerată ca expresie a spiritualului, a divinității, apare în toate ocaziile semnificativă, mereu și pretutindeni ne vorbește un limbaj nou. Acum câteva săptămâni, eram în Scandinavia și am putut constata că viața în acea parte nordică a Europei este încă străbătută de ecoul a tot ce a fost în trecut; tot ce este spiritual era încă impregnat de prezența, în conștiința oamenilor, a ființelor care populau mitologiile nordice. S-ar putea spune că în aceste ținuturi tot ce apare în fața privirii noastre este ecoul a ceea ce a constituit viața spirituală a nordului în acel trecut îndepărtat despre care vorbeau inițiații Misteriilor druidice și ai Misteriilor droșilor discipolilor lor. Se observă și acum influența acestui suflu magic care a pătruns în viața spirituală a acestor ținuturi nordice și care se pot privi ca fiind expresia unor foarte frumoase raporturi karmice. La Uppsala, am simțit că sunt chiar în centrul acestei lumi, atunci când am văzut prima traducere germanică a Bibliei, când m-am aflat în fața aceluia Codex argenteust al lui Wulfila. Acest codex a poposit la Uppsala printr-o stranie înlănțuire de evenimente karmice. Întâi s-a aflat la Praga; în timpul războiului purtat de suedezi, a fost luat și dus la Uppsala și acolo se găsește și acum, adevărat simbol grăitor pentru cel care dorește să cerceteze cât de puțin vechile Misterii. Acest caracter de mister, această pătrundere în lumea spirituală, este impregnat în mod real în mijlocul acestor vechi culturi europene, marcate de un straniu caracter comun pe care îl resimt în mod profund toți cei care au primit inițierea, în acele timpuri de mult trecute. Inimile lor erau străbătute de un tragic sentiment când reușeau ca privirea lor să pătrundă în secretele existenței, presimțind, însă, că numai în viitor va veni ceva să aducă adevărata dezlegare a acestor enigme. Gândurile acestor inițiați erau permanent îndreptate spre o lume mult mai strălucitoare, ale cărei raze vor ajunge într-o zi să lumineze pe deplin cunoașterea inițiativă dobândită în vechile Misterii. Se poate spune că în toate aceste locuri de Misterii se vorbea în mod profetic că urma să se petreacă întruparea lui Christos Iisus. Un puternic sentiment de așteptare umplea acea atmosferă de profeție în toate Misteriile nordice.

Nu trebuie să vă chinuiți prea mult pentru a descifra sensul și nici să îmbrăcați în gânduri prea conturate ceea ce urmează să vă spun acum. Fraza pe care am să o spun nu este decât expresia simptomatică a unui adevăr profund. În ceea ce ni s-a transmis din tradiția vechilor

Misterii germanice, un ultim vestigiu este legenda lui Siegfried, în care se găsește ceva din acel sentiment de mister de care tocmai vorbeam. Când ni se arată că Siegfried trebuie considerat ca reprezentant al vechii inițieri germanice, nordice, când ni se spune că în punctul lui vulnerabil, care era în spate, era pusă o frunză, cine poate resimți că în această legendă există ceva simptomatic, acela își poate da seama că locul acela vulnerabil din corpul său este punctul unde se va afla altceva, atunci când ființa umană nu va mai putea fi atinsă de ceea ce încă putea răni pe inițiatul în vechile Misterii nordice. Acesta era chiar locul din corpul omenesc pe care trebuie să-l acopere Crucea Lui Christos Iisus. Inițiatul în vechile Misterii nordice ignora acest lucru, dar acesta este înțelesul pe care îl evocau vechile Misterii prin legenda lui Siegfried. Așa se făcea referire în mod simptomatic la concordanța între vechile inițieri ale druzilor și ale droților și Misteriile creștinismului. Iată ce ne amintește această instalare, în acel loc în lumea nordică, a primei traduceri germanice a Bibliei. Ne apare ca ceva foarte expresiv și ca o înlănțuire karmică exprimată în mod simbolic pentru dumneavoastră faptul că un număr de unsprezece foi din Codex argenteus au fost furate într-o zi, dar că posesorul acestor file furate, cuprins de remușcări, nu a mai vrut să le rețină și le-a adus înapoi. Așa cum am spus, nu trebuie să găsim în aceasta neapărat o semnificație, ci doar să le considerăm ca o ilustrare figurată a unor înlănțuiri de fapte karmice, iar prezența în lumea nordică a primei traduceri în vechea limbă germanică a Bibliei este un exemplu, o expresie a acelor înlănțuiri. Și la fel cu acest fapt real, istoric tot așa, tot ceea ce viața ne aduce în cale, lucruri mari și mici, ne va apărea conturat și luminat de o înțelegere nouă, datorită spiritului antroposofic care ne permite să vedem în tot ce este de natură fizică, perceptibil, o expresie reală a unei realități suprasensibile, spirituale” (Rudolf Steiner APOCALIPSA LUI IOAN).

Cu privire la „Pictarea bisericii din Drăgănescu,, găsim scris:

„Ieșind la pensie, o pensie minoră, în 1968 a început pictura bisericii parohiale din Drăgănescu, de lângă București, la care a lucrat vreme de 15 ani. Părintele Arsenie a pictat-o de două ori, aceasta pentru că, pe alocuri, din pricina lumânărilor, pictura s-a „pangarit” (afumat), după expresia Sfinției Sale. (La anumite compoziții se observă cu ușurință cele două straturi picturale.) Aici, cum chiar dânsul spunea, a fost căutat de o „adevărată avalanșă de oameni”.

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei, Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbecăiască și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.57

„Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus.

E o pictură nouă ca și predica de atunci.”58

Ca „predica” de acum să fie cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie, așterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile țâșnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.59

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe

care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»”.⁶⁰

Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici.

Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie!⁶¹” (O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost, p. 34).

57. Cărarea Împărăției, p. 157.

58. Ibid., p. 171.

59. Caietul Părintelui Petru Vanvulescu (mss.), Din cuvintele Părintelui Arsenie rostite...

60. Cărarea Împărăției, p. 325.

61. În Duminica Ortodoxiei, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 1-3/1999, p. 43.

Iată, este forte primejdios de nu vom arăta celor care au evlavie la Părintele Arsenie Boca că:

E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericilor”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, însemnează „urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, înseamnă a tăgădui Dumnezeuirea lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semiarianul, care tăgăduia Dumnezeuirea lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericilor”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeuiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semiarianul.¹²⁹⁵

Nu putem fi de acord cu ideea că pictarea ereticilor și a ereziilor pe pereții bisericii din Drăgănescu ar fi vreo sugestie subtilă să ne ferim de ecumenism. Ar fi trebuit, conform stilului brutal atât de obișnuit al sfinției sale, să o spună clar și răspicat.

Mai mult, Sfintele Icoane nu sunt adresate numai intelectualilor rafinați, ci tuturor, inclusiv oamenilor simpli, care nu sunt învățați cu subtilitățile și ironia. Nicăieri nu vedem la Sfinții Părinți vorbe cu două înțelesuri sau în canonul picturilor icoane ce exprimă sfințenia cuiva spre a o nega. Și Sfinții Părinți și Sfinții Iconari au fost concisi, preciși și limpezi în propovăduirea adevărului.

925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicînd că sînt himere mitologice, etc.[...]

Zugrăvim sfintele icoane pentru înfrumusețarea bisericilor, ca să fie ca niște cărți pentru cei neînvățați și spre imitarea virtuților sfinților și pomenirea și sporirea dragostei și pentru

¹²⁹⁵ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

ca să se țină trează grija de a-l chema întotdeauna pe Domnul, ca Stăpân și Tată, iar pe sfinți ca pe slugile Lui, și ajutători și mijlocitori ai noștri”. -Răsp. la, întrebarea III.¹²⁹⁶

Nu este vorba de himere mitologice ci ecumeniste la care se adaugă, mai grav, și sporirea imitării și dragostei față de ecumenism, mai concret imitarea celor înșelați în lucrarea lăuntrică (Francisc de Assisi) și/sau de erezii (Wulfila arianul și Vaticanul pictat ca o „sfântă biserică”) și sporirea dragostei față de ei, după este descris mecanismul impactului icoanelor asupra oamenilor de către Sfânta Biserică.

Roadele acestei predici pictate se regăsesc în realitatea dureroasă contemporană. Cine merge la biserica din Drăgănescu aude și pe ghidul locului și pe Părintele slujitor spunând fraze ca acestea: „Francisc de Assisi este Sfânt fiindcă, deși romano-catolic, a ținut canonul Ortodoxiei. Wulfila nu este episcopul got arian, ci un altul, Ortodox” de care nu pomenește, desigur, nici o istorie laică sau bisericească. Este vorba de a demonstra cu orice chip, înfruntând toate evidențele, că protagonistul de la Prislop și Drăgănescu este Sfântul Ardealului, de fapt sfântul lor personal, fiindcă nu credem că tot Ardealul a fost înșelat astfel de rău.

Aceste fel de interpretări sunt reproduse și în scris de ucenicii cei mai înfierbântați ai Părintelui Arsenie Boca, după cum am pomenit deja:

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii ațoni n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus [un asemenea sus nu poate fi decât vama ereziilor de unde vin să ne ispitească arhiconii, teologii iadului –n.n.], neuzit de cei mai mulți dintre noi.

În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare, a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.¹²⁹⁷

Iată cum Părintele Petru Vamvulescu pune pe același plan Ortodocșii ca și catolicii, dacă nu devin credincioși în arsenism, numit cărare cu adevărat Ortodoxă. Dar tocmai credința arsenică, susținând că Francisc de Assisi ar fi Sfânt, deci că vreun eretic poate fi Sfânt, fără a se converti la Ortodoxie, și că romano-catolicismul (simbolizat esențial de basilica San Pietro, unde se aleg papii) ar putea fi Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în afara Căreia nu este mântuire, este căderea cea mai adâncă ce ne îndepărtează cu totul de la Sfinții Părinți și de la adevărata Ortodoxie, fiind centrul ereziei uniate. Să ne ferească bunul Dumnezeu a urma vreodată învățătura arătată de Părintele Arsenie Boca!!!

La stânga Domnului sau în dreapta picturii se află: sfântul apostol Petru, sfântul apostol Pavel, sfântul Macarie Egipteanul, acoperit de părul lung și alb, sfântul cuvios Teodor Studitul, sfântul Ieronim - talmăcitorul Vulgatei, sfântul Francisc de Asisi - mărturie a adevăratului ecumenism, în viziunea ortodoxă a Părintelui Arsenie - [...]

Jos în centrul picturii se vede parțial globul pământesc, crăpat, pustiu și înroșit de sânge, pe care scrie: „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23) și pe care domnește în picioare Cain ucigașul, cu coif pe cap, gol, având numai învelitoare la mijloc și ținând în dreapta sa o sabie, pe care Părintele Arsenie a scris: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. împrejurul scutului din mâna stângă a lui Cain stă scrisă: „Legea ispășirii: Cine ia pe altul rob, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52). Cain este urmat îndeaproape dinspre orizontul pământului, de un corp de armată modernă înzestrată cu căști și mitraliere. Crunții soldați sunt conduși de un civil care-i cheamă la asalt cu mâna dreaptă în vânt. Armele acestora se îndreaptă după sabia lui Cain, pe pământ, înspre Biserica lui Hristos înveșmântată în alb: Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și Bazilica Sfântul Petru din Roma, unite în nimb auriu, luminos și plin de

¹²⁹⁶ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

¹²⁹⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

raze ale Duhului Sfânt, aflate sub piciorul Crucii Domnului, răstignit cu mana desprinsă din cui. Biserica-Templu și Mireasă a lui Hristos stă între cer și pământ, atingând orizontul pământesc din dreapta, dar existând dincolo de acesta, într-un fond albastru, pe o Stâncă din văzduh pe care scrie: „Pe această piatră (a dumnezeirii) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea” (Matei 16,18).

*Deasupra nimbului sfinteii Bisericii, Părintele Arsenie ne reamintește cuvintele celebre ale sfântului Ciprian al Cartaginei (j*258), din lucrarea „De unitate Ecclesiae”: „Extra Ecclesiam nulla salus”, adică: „în afară de Biserică [și Părintele Arsenie Boca adaugă pictat ideea eretică: „în afară de biserica Romano-Catolică” – n.n.] nu există mântuire”. Sub Crucea Domnului Hristos, mărturisim articolul din Crez privitor la sfânta Biserică: „Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Biserica lui Hristos înaintează înspre sfântul Altar sau Eshaton, fiind umbrită, străjuită, apărată și călăuzită de Crucea Mântuitorului. Armele antihristice și apocaliptice îndreptate spre Biserica creștină, concentrează și cuprind într-ânsele toate persecuțiile și prigonirile din istoria creștinismului, care au menținut și mențin însângerată coasta Trupului ecclesial al lui Hristos, răstignit pe Crucea veacurilor.*

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele două catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu. [ce nimb, ce aură, ce perihoreză poate fi între Adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Biserica Ortodoxă și adunarea celor ce au ca Dumnezeu pe papă? 2Co 6:14 Nu vă înjuțați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărțășire are lumina cu întunericul? 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? – n.n.]¹²⁹⁸

Ba însuși Părintele Arsenie Boca ne tâlcuiește propria pictură: reprezentarea teoriei eretice ar ramificațiilor: Sfânta Biserică nu a rămas una prin căderea apusului în erezie, ea are nevoie de celelalte confesiuni ca să se reunească și să revină la Ea pentru ca redevie Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Învățătura Ortodoxă însă este limpede: oricâți eretici s-ar rupe de la Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit Ea rămâne Întregă, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, neavând nevoie de eretici ca să Îl aibă pe Hristos – Adevărul în Ea. Pierderea este a ereticilor, care cad și din Împărăția Cerurilor. Sfânta Biserică pierde doar prin compasiune pe cei ce ar fi putut fi copiii Ei și suferă, cum este îndurerat și Însuși Hristos, așteptând cu dragoste și răbdare ca ei să revină, după cum spun Sfinții Părinți, la Sfântul Sinod al VIII-lea Ecumenic, care precis va fi, după cum spun adevărații prooroci, după Marele Prăpăd:

Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia:

«Pictorilor li se dau uneori, în istoria artelor, și teme abstracte, greu de transpus în plastică. Alteori și le iau singuri, cum e cazul de față, ca de pildă ilustrarea unui text ca acesta: „Pus-am înaintea voastră calea vieții și calea morții; spre care vă veți tinde mâna, pe aceea veți avea-o” - din înțelepciunea lui Sirah 15,17.

Ca să fie mai lămurit textul, i s-a adăugat o primă direcție (că poate avea mai multe), intercalându-se două sensuri, direcții, diametral opuse: „Biserica și lumea”. Cu această delimitare, textul devine posibil din punct de vedere plastic. Iar cum între aceste două realități a fost întotdeauna neînțelegere, conflict, chiar și război de exterminare, aceasta o explică linia de demarcare între două zone, una luminoasă și alta întunecoasă, arătând ca o linie de front negeometrică și asimetrică; ba mai mult chiar, pe două planuri ontologice cotangente. Biserica e în lume, dar lumea nu e în biserică - „lumea” pentru care nu s-a rugat Domnul Hristos. Aceasta e lumea patimilor, care nu e creația lui Dumnezeu, ci creația și stăpânirea

¹²⁹⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-177.

îngerului rebel, Satana, după traducere „protivnicul” lui Dumnezeu, iar pe românește „Dușmanul” lui Dumnezeu și al omului. [...] De aceea au venit urmările fărâdelegilor pe pământ, tot felul de pustiiri și cortegii de rele. „Fărâdelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23). Urmările și rostul pustiitorului Cain și a urmașilor lui, iar mai apoi a lui Iuda cu și mai mulți urmași împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărâdelegilor, **se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma.** [aici nu este vorba numai despre o erezie subtilă, numită teoria ramificațiilor, dar și de o crasă ignoranță istorică. Sfânta Biserică, după cum mărturisim în Sfântul Crez este Una, deci nu este împărțită în două ramuri, după cum și Trupul lui Hristos este Unul. *1Co 12:27 Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte. 28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor. Așadar unde a pus Dumnezeu în trup ca mădulare pe eretici, că nu sunt enumerați. De ce? Ioan 15:4 Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. 5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. 6 Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard. Deci este o viță, și cine nu rămâne în ea se usucă și arde în focul veșnic. Mai vedem că cei ce fac minuni sunt enumerați după învățători, ca să înțelegem că cineva, chiar dacă ar face minuni, ca să fie autentice, trebuie să asculte nu numai de Apostoli, Sfinții prooroci, dar și de învățătorii Ortodocși. Iar proorocii ca să fie adevărați, trebuie să se supună învățăturilor Apostolice. Acesta este și criteriul adevăratelor minuni (să ducă la învățături Ortodoxe), iar criteriul adevăratelor proorocii să se supună Predaniei Apostolilor. De aici vedem că Părintele Arsenie Boca nici nu a făcut minuni autentice, fiindcă nu s-a supus învățăturilor Ortodoxe, nici nu a fost prooroc Sfânt, deoarece nu s-a supus învățăturilor Apostolilor, care ne învață în Sfintele lor Canoane:*

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se afurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească. [Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9] [...]

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2]¹²⁹⁹

Nu putem spune că Părintele Arsenie Boca a vorbit, după adevăr, nici măcar istoric.

Rădăcina istorică a Sfintei Biserici se află la Ierusalim, iar rădăcina Ei duhovnicească este Trupul cel Unic lui Hristos *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez.* Pe vremea Apostolilor nu exista nici Sfânta Sofia din Constantinopol, nici San Pietro din Roma. Azi în Sfânta Sofia este un muzeu, fiind în trecut și o Moschee, Sfânta Sofia este, deci, un simbol trecut al mahomedanismului, ideologia fanatică despre Mohamed ca centru al credinței și un simbol

¹²⁹⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61

actual al secularismului, ideologia fanatică despre omul științific, istoric, ca centru al credinței, iar San Pietro este simbolul cel mai puternic al papismului, ideologia fanatică despre Papă, omul înlocuitor al lui Hristos, ca centru al credinței. Deci nu pot fi nici Sfânta Sofia (cea de acum sau de pe vremea Părintelui Arsenie Boca), nici San Pietro (cea de nici când, fiindcă în această clădire nu s-a slujit niciodată Ortodoxia ci întotdeauna a fost violențată și primejduită) Sfânta Biserică Apostolică. Iar dacă ne gândim la Sfânta Sofia care a fost Ortodoxă, dacă o asociem cu San Pietro, ca în tabloul pictat de sfinția sa, Cel mai apropiat și evident simbolism al lor, este unirea ecumenistă între răsărit și apus care se face și s-a făcut sub presiunea grăbită a politicii mondiale de la Patriarhul Constantinopolului uniat și tiran Ioan Becul, continuând cu Patriarhul uniat slăbit de bătrânețe Iosif al II-lea, al Constantinopolului, căzut la sinodul Ferrara-Florența, apoi al Patriarhului visător Athenagora ce-și dorea unirea la un potir cu papa, neținând cont de căderea de la dragostea ce arată rătăcirea în credință celor ce se pierd prin erezie, și venind până azi ca o ispită uniată puternică. Acesta este de fapt și mesajul și îndemnul Părintelui Arsenie Boca evident, căci având ca tată un greco-catolic și ca un mod de a gândi și a crede, moștenit de la el, se exprimă în toate, scris și pictură, ca uniat

– n.n.]

Aceste două Biserici istorice [Sfinții Apostoli numesc adunările și casele de adunare ale ereticilor nu biserici ci sinagogi CANONUL 65

Dacă vreun cleric, sau mirean va intra în sinagoga iudeilor, sau a ereticilor, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afurisească.

[Apostolic, can. 7, 45, 71; Sinod 6, can. 11; Antiohia, can. 1; Laodiceea, can. 6, 32, 33, 37, 38] vedeți că Părintele Arsenie Boca nu este învățător sau prooroc Ortodox?– n.n.] stau [sinagoga Romei nu stă ci cade, neavând legătură cu Dumnezeu – Cuvântul – n.n.] pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului. Căci, pe omul căzut și decăzut numai Dumnezeu îl mai poate readuce la destinația și nemurirea pe care i le stricase Satana cu momeala lui, a păcatului. Textul, locul drept al temeliei Bisericii, e următorul: „Pe această piatră (a dumnezeirii) - mărturisită de Petru prin revelație - voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea”. Deci dumnezeirea lui Iisus Hristos e temelia Bisericii, nu persoana lui Petru și nici Scriptura (deși-i insuflată de Duhul Sfânt) cum va zice o a treia biserică apărută cu vreo cinsprezece veacuri mai târziu. [acum numește biserică sinagoga protestanților – n.n.] Aci-i cotangența: Cain ucigașul și Iuda vânzătorul, pustiind pământul, luptă contra Bisericii, care-i totodată și pe alt târâm, târâm al naturii întemeietorului, unde ei nu pot ajunge cum vor ei: pustiind.

E chiar locul ce-o explică, de ce răul n-a fost lichidat total și moartea n-a fost oprită din pustiirea ei. Satana i-a cerut pe credincioși, începând cu apostolii, dintre care l-a biruit și l-a dobândit pe Iuda, să-i cearnă pe toți, ca pe grâu. I s-a îngăduit această cernere sau selecție. Că e chiar necesară o selecție a dovedit-o chiar istoria creștinismului. De pildă, după declararea libertății Bisericii prin Edictul de la Milano al lui Constantin cel Mare, au intrat în creștinism la mare grămadă toți demnitarii stăpânirii, toți slujbașii - că doar e credința împăratului. De unde înainte în credința creștină era primejdie de moarte să intre cineva. Regimul de libertate a cultului n-a mai pus nimănui viața în primejdie, dar nici silința creștinilor, cu grămada, n-a mai fost pentru virtute și răspuns bun înaintea lui Dumnezeu pentru viața de pe pământ. De aceea un istoric contemporan al veacului IV spune: „Dacă n-ar fi trimis Dumnezeu pe cei Trei Sfinți Ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan Gurădeaur, ar fi trebuit să vie Hristos a doua oară, așa de mult se înmulțiseră relele între creștini”. Acest mers negativ al libertății omenești a fost motivul ilustrării săbiei lui Cain cu textul: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. E chiar legea ispășirii. „Cine ia pe alții robi, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri”. Așadar sabia e lăsată de Dumnezeu în continuare, dar Dumnezeu i-a schimbat rostul. De asemenea i-a schimbat și morții puterea. Moartea pentru creștini nu mai e o sperietoare și o groază, chiar de-i forțată, ci-i o eliberare de păcat, a trupului păcatului. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul și mai mult nu pot face nimic!”

Moartea fizică în creștinism e eliberare și bucurie [nu moartea fizică e eliberare și bucurie, ci moartea duhovnicească, în stare de jertfă, chiar și atunci când se desparte sufletul de trup. Nu automat cine este creștin moare bine, numai cel ce este adevărat creștin, adică predat lui Hristos prin lepădarea de sine – n.n.] . *Moartea, Jertfa Domnului Hristos, a schimbat sensul morții. Cine moare din pricina Domnului Hristos* [nimeni nu moare din pricina Domnului nostru Iisus Hristos, ci din pricina propriilor păcate sau/și a păcatului lui Adam. El a murit din pricina noastră – n.n.] , *e fericit: a dobândit viața veșnică. Nu mai este frică de moarte, decât unde nu e credință și pocăință* [ba există frică de moarte și unde este credință și pocăință, chiar dacă frică de moarte duhovnicească. Citim despre Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare: *Când era pe moarte avva Arsenie, s-au tulburat ucenicii lui. Dar el le-a zis: “Încă nu a venit ceasul; iar când va veni ceasul, vă voi spune vouă. Dar am să mă judec cu voi la diva-nul lui Hristos, de veți da trupul meu cuiva”. Iar ei au zis: “Și ce vom face, că nu știm un-de să-l îngropăm?” Și le-a zis lor bătrânul: “Nu știți să legați o funie de piciorul meu și să mă trageți la munte?” [...]* iar când era aproape de a muri, l-au văzut pe el frații plângând și i-au zis lui: “Până și tu te temi, părinte?” Și a zis lor: “Într-adevăr, frica cea de acum, ce este cu mine în ceasul acesta, o aveam de când m-am făcut călugăr”. Și așa a adormit. [...] Căci era bărbat bun și plin de Duh Sfânt și de credință.¹³⁰⁰ De unde se vede că Arsenie cel prea, prea mic a căzut în amăgire tocmai fiindcă nu cultiva în sine frica de moarte, crezându-se cu credință și pocăință drepte – n.n.] . *Deci iată tangența Bisericii istorice cu Biserica biruitoare din cer, susținută de dumnezeirea întemeietorului ei, contra viștorului răutății și morții. Această idee s-a arătat plastic prin legătura tangentă între sfințenia Bisericii, arătată prin raze și tonalitate deschisă, cu finalul superior al unei tâmplă de biserică, de pe a cărei tâmplă Domnul Hristos răstignit, desprinde o mână din cuie* [altă erezie pictată, pe care, dacă ne va ajuta Bunul Dumnezeu, o vor dezlega Sfinții Părinți cu învățăturile lor pline de înțelepciune în studiul aparte despre picturile păgâne și eretice de la biserica Drăgănescu – n.n.] și cheamă cu extremă tărie pe oameni: „Veniți la Mine!”

Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiaem nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred într-o una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de înviore locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al truției; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi. [iar cuvinte eretice numind sinagogile ereticilor biserici și contrazicând pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 16:18 Și Eu îți zic ție, că [...] pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. A biruit-o oare Humbert, oare Luther? Cine a putut rupe unitatea și păta sfințenia Sfintei Biserici sau a Trupului lui Hristos? Și cum poate fi San Pietro în unitatea Bisericii, în afara căreia nu este mântuire. Oare în afara lui San Pietro nu este mântuire? Dar San Pietro însăși, cu toți ucenicii papei sunt în afara mântuirii pentru că sunt în afara credinței drepte, în afară iubirii Sfintei Biserici. Ce mâhnit trebuie să fie Sfântul Ierarh mucenic Ciprian al Cartaginei că se răstălmăcesc cuvintele sale pe dos, pentru a se susține sfințenia celor despre care tocmai el ne-a învățat cu o așa tărie nebiruită că, din nefericire, ereticii nu se pot mântui? – n.n.] *Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate?* [după învățături chiar Părintele Arsenie Boca – n.n.] '*

Tot a reușit „Prințul veacului acestuia”, să mai țină pe Domnul Hristos în agonie, pe cruce, cu una din patimile sale, Biserica luptătoare [dar Diavolul este pricina răstignirii lui Hristos? Nu dragostea neînțeleasă și uimitoare a Mirelui? Diavolul vrea să ne mântuim noi? Dar fuge de Sfânta Cruce și de smerenia lui Hristos – n.n.] . *Dar cu atât mai puternică e chemarea*

¹³⁰⁰ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 40, 42.

Domnului Hristos către creștini: „Veniți la Mine” cu cât e mai dureroasă smulgerea din cuie a unei mâini (a Providenții pe tot intervalul până la sfârșitul lumii) răstignite. [niciodată nu a dorit să desprindă Sfânta Sa mână de pe Sfânta Cruce, mai mult semnele cuielor le va păstra ca o identitate și amintire a Sfintei Cruci din Sine în veșnicie. El este Cel Răstignit și Împărat al Slavei neîncetat și concomitent, în starea de *Și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin! De aceea, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Îl numesc Împărat, pentru că Îl văd răstignit!”*¹³⁰¹. Și cine ar putea spune că Providența este smulsă și lucrează fără Sfânta Cruce chiar și în veșnicie, darămite până la sfârșitul lumii, când *1Co 1:18 cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.* Oare Providența este fără putere? Sau este vreun moment când Dumnezeu cel Atotputernic nu mai are putere, fiind smuls de la ea? – n.n.] *Cine a văzut o clipă chipul lui Iisus Hristos îndurerat, privind prin toți oamenii chemându-i, confirmă și mărturisește această chemare și privire. Aceeași chemare peste lume e și la răstignirea de pe boltă. Suferință a fost în Ghetsimani, în lacrimile și picăturile de sânge. Acestea erau pentru Sine* [dar când a plâns și sângerat Hristos pentru Sine? Doar că ne-a privit pe noi ca pe Sine și ne-a iubit mai mult decât pe Sine Însuși, avându-ne pe noi ca pe un alt Sine mai iubit. – n.n.] ; *dar când a spus apoi că „pentru aceasta am venit”, adică pentru jertfă capitală, privirea durerii, ne are pe noi în vedere.*¹³⁰²

Ne întrebăm: dacă acum, când se caută cu orice chip prudența în afirmații (făcând pe Părintele Arsenie Boca ba legionar, ba antilegionar, ba credincios simplu, ba filozof, ba bici al lui Dumnezeu, ba blând, ba zelot antiecumenist, ba ecumenist, ba făcător de minuni, ba om de știință, ba intelectual desăvârșit, iubitor al Sfintei Tradiții, ba pictor novator din vedenii, pentru a fi pe placul tuturor după patima rațională a fiecăruia și pentru a înșela cu orice preț opinia multora ca să devină aderenți ai mișcării arsenice, spre a obține o canonizare pripită și forțată), scapă totuși atât de multe informații înfricoșătoare despre sfinția sa și învățăturile sale stricate, ce va fi dacă va intra acest cal troian, numit arsenism, având în pânțele atâtea erezii, în cetatea calendarului Ortodox? Atunci se vor scoate pe față toate aberațiile tocmai ca să le urmăim, ca fiind un model de sfințenie. Să ne ferească bunul Dumnezeu de o asemenea prăpastie, care ne ar duce și pe noi și pe bietul Părinte amăgit la un amar de osândă!

Este evident că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt Ortodox dacă vorbește ambiguu și dacă roadele sale în ucenici sunt credința eretică a ecumenismului, care oricât ar fi de vopsit, chiar și în frescă, la biserica Drăgănescu, tot cioară neagră este.

Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măcăciuni și nici nu se culeg struguri din spini.

¹³⁰¹ <<http://www.revistateologica.ro/articol.php?r=78&a=4870>>, vineri, 14 august 2015.

¹³⁰² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

Ne-am șocat foarte tare de două scrisori ale Părintelui Cleopa trimise Părintelui Arsenie Boca, aflate în arhivele securității. Ele nu corespund deloc cu modul de a vorbi simplu și răspicat, bazat pe Sfinții Părinți, al Părintelui Cleopa, parcă nu ar fi scrise de el, ci fabricate de cel ce vor să-l fabrice pe Părintele Arsenie Boca Sfânt, mai ales că sunt bătute la mașină și doar semnate (iar reproducerea semnăturii este un lucru foarte lesnicios pentru securitate). Am văzut această tehnică aplicată de iconoclaști în cazul Sfântului Ioan Damaschin. Nu numai atât dar ideile despre Părintele Arsenie Boca sunt așa de exagerate și necorespunzătoare cu realitatea că am avut impresia că sunt scrise de ucenicii sfinției sale entuziasmați, exagerați și febrili. Este greu de crezut că Părintele Cleopa s-ar fi lăsat hipnotizat. De abia când am ajuns la Sfântul Munte și ne-am întâlnit cu Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa, am aflat adevărul: nu sunt plastografii, ci poartă în ele mărturia unei alte taine, duhovnicești. Părintele Cleopa Ilie a încercat, din milă față de Părintele Arsenie Boca, pentru a-l întoarce de la rătăcire (știind de la spovedania ucenicilor săi care l-au cunoscut pe starețul de la Prislop și au fost loviți, mârniți, răniți și îngrijorați de marea lui prăpastie de însingurare, asprime și rătăcire de la Sfânta Predanie), să aplice meșteșugul Sfântului Cuvios Macarie cel Mare pentru îndreptarea fratelui ce se chinuia în lenevia nesfătuirii:

Se povestea despre avva Macarie, că mergând odată la biserică să citească pravila, a văzut în afara chiliei unuia dintre frați, mulțime de draci, din care unii se închipuiau în muieri ce rosteau cuvinte necuviincioase, alții în copilandri ce vorbeau cuvinte de ocară, alții jucau, iar alții se schimbau în multe forme. Bătrânul fiind văzător cu mintea, a cunoscut pricina. Și suspinând, și-a zis: „Negreșit, fratele petrece în lenevire și pentru aceasta duhurile cele viclene îi înconjoară chilia”. După ce a isprăvit pravila, a intrat în chilia fratelui și i-a zis: „Sunt necăjit frate și cred că de te vei ruga pentru mine, cu adevărat mă va ușura Dumnezeu de necazul acesta”. El punând metanie bătrânului, i-a zis: „Avvo, nu sunt vrednic să mă rog pentru tine”. Însă bătrânul sta rugându-l pe frate și zicând: „Nu mă duc, de nu-mi vei da cuvânt că vei face pentru mine câte o rugăciune în fiecare seară”. Așa, a ascultat fratele porunca bătrânului. Acest lucru l-a făcut bătrânul, vrând să-i dea pricină să se roage noaptea. Și, sculându-se fratele în noaptea viitoare, a făcut o rugăciune pentru bătrânul. Apoi umilindu-se, a zis: „Ticălosule suflete, pentru un bătrân ca acesta te-ai rugat, dar pentru tine nu te rogi?” Deci, a făcut și pentru sine o rugăciune. Apoi așa făcând el în fiecare noapte și săvârșind, cele două rugăciuni, în duminica următoare, bătrânul ducându-se la biserică, i-a văzut pe draci, stând afară din chilia fratelui, ca și mai înainte, dar triști și posomorâți. Și a cunoscut că pentru rugăciunea fratelui s-au întristat dracii. Astfel, bucurându-se, a intrat la fratele și a zis: „Rogu-te mai fă pentru mine încă o rugăciune!” El a ascultat și făcând pentru bătrânul două rugăciuni, iarăși s-a umilit și și-a zis: „O, ticălosule suflete, adaugă și pentru tine o rugăciune!” Deci, așa petrecând el și săptămâna aceea și făcând în fiecare noapte câte patru rugăciuni, duminică iarăși venind bătrânul, i-a văzut pe draci mai întristați și tăcând. Și mulțumind lui Dumnezeu, când s-a întors, a intrat iarăși la frate și l-a rugat să mai adauge pentru dânsul încă o rugăciune. Acesta primind și adăugând și pentru sine încă o rugăciune făcea în fiecare noapte șase rugăciuni. Când a trecut bătrânul, duminică i-a văzut pe draci, stând departe de chilia lui. Dar cum l-au văzut intrând la frate, l-au ocărât, mârbindu-se pentru mântuirea fratelui. Iar bătrânul, proslăvind pe Dumnezeu, a intrat la frate și l-a sfătuit să nu se

lenevească, ci neîncetat să se roage. Și așa, făcându-se fratele osârduitor la rugăciuni, cu darul lui Dumnezeu, s-au dus dracii cu totul de la dânsul.¹³⁰³

Părintele Cleopa a preluat limbajul și duhul umilicios al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, din „Paza celor 5 simțuri”, făcându-se pe sine cel mai neștiutor și neînvățat, cu același scop duhovnicesc. Sfântul Nicodim dorea să transmită învățături folositoare și dureroase, care aveau să-l mustre pe un ierarh al Bisericii care nu ar fi primit altfel învățăturile (fără a-i fi deschisă inima prin apropierea către dragoste ce ți-o dă lauda și prețuirea celui alt).

Uit că sunt mic și dintre cei care s-au lepădat de lume și mă înalț cu acest gând: că s-a întâmplat să am așa o rudă și stăpân [totodată], înalt cu scaunul, smerit cu purtarea, tânăr cu anii, bătrân cu mintea - [lui] i se potrivește foarte [bine] această vorbă a lui Homer: „Ce înțelept a fost! Iar umbrele sar” - și cântător cu cuvintele ca și muzele. Și simțind acum greutatea cea mare a treptei arhieresti și pogorându-se pentru aceasta din înălțimea sa, a cerut din covârșitoarea sa smerenie cuvinte și sfaturi de la smerenia mea. Dar care cuvânt a scăpat de îngrăditura dinților tăi, o, Stăpâne al meu iubit? Ci suferă-mă puțin pe mine, cel ce mă voi împotrivi. De ce ai făcut aceasta, o, prea dumnezeiescule? Sau ce pătimești de dezlegi cea rânduială care este laudată - după Cuvântătorul de Dumnezeu (în Cuvânt pentru grindină)? Vedem că ea s-a păzit de la ființele cele dintâi și mai vechi [ce se află] în jurul lui Dumnezeu și până la cele mai de jos - după cum a fost grăit prea limpede de către pasărea cerului, adică de Dionisie Areopagitul -: „Legea atotsfântă a dumnezeieștii obârșii este aceasta: cele de al doilea să fie înălțate prin cele dintâi spre atotdumnezeiasca lumină” (Sfântul Dionisie Areopagitul, Despre Ierarhia bisericească, în Opere complete, ed. Paideia, București, 1996, cap. V, p. 90). Sfaturi ceri și învățături, Stăpâne, de la rob? Povățuitorul lui Israel și învățătorul de la ucenic? Cel ce ține locul capului de la cel ce ține rânduiala piciorului? Cel ce a luat menirea [de a viețui] în această [treaptă] a ierarhiei bisericești - [adică] a podoabei arhierilor celor slujitori - de la cel ce a luat menirea cea mai smerită - [adică] a celor ce se săvârșesc monahi? Să nu faci aceasta, o, prea bunule! (Căci aceasta, cea a cuvântului, este sus de pâraie). Acest lucru [a da sfaturi] nu mi se cuvine nici mie și cu atât mai mult [nu se cuvine] treptei tale [a cere].

Să se dea însă cea nedată și să se ierte cea de neiertat! Unde se pot găsi însă la mine cărți, hârtie și cerneală? Căci, venind aici, pe toate acestea le-am socotit fum - așa cum cei vechi [socoteau] cărna [conducerea altora] - și am luat viața cea cu rucodelie și cu lucrul mâinilor. [Astfel] m-am făcut lucrător cu sapa și cu hârlețul, semănând, secerând, râșnind . în fiecare zi și făcându-le pe toate celelalte prin care se închipuiește viața cea mult truditore, precum și schimbarea într-o altă stare [dintre] cele de multe feluri ale celor din insulele cele pustii. Vai de răutățile mele! Căci pe ale mele le voi ticăloși pentru că, fugind de supărarea cea mică din Sfântul Munte și căutând și gonind [după] liniștea cea desăvârșită, am căzut în tulburări, urmând pildele celor de demult care, fugind de spuză și de urs, au dat peste foc și peste leu.

Din [cauza] tuturor acestora mult pregetam și nu eram convins - o, sfințite om al lui Dumnezeu - și de multe ori am socotit să-ți răspund fa ceea ce [mi] se cerea prin acel cuvânt al proorociei: „Piele de urs și îmi ceri, [încă] și mare, [dar] nu îți voi da”.

Dar pentru că mă vedeam înghesuit pe de o parte de paguba neascultării - care știi că este prihănită de purtătorii de Dumnezeu Părinți care se numesc trezvitori, [ei fiind] filosofii mei iar pe de altă parte de călcarea poruncii care zice: Celui ce cere de la tine, dă-i (Mt 5, 42) și mai adaug și chinul dragostei celei spre tine, precum și datorita de rudenie - pe care a legiuit-o firea - între mine și tine, de bunăvoie sau [mai curând] fără de voie m-am plecat spre împlinirea cererii tale, bizuindu-mă pe rugăciunile tale. Și așa întrerupând puțin sapa și râșnița, asemănându-mă dobitoacelor celor ce rumegă și multe gânduri mai întâi învărtind [prin minte], m-am întors în mine însumi atât cât a fost cu puțință și toate câte prin citire au apucat a se întipări în tabla cea nescrisă a imaginației mele - după Aristotel* și Proclu - [adică] în sfințitele jertfelnice ale minții - sau mai bine, citându-l pe dumnezeiescul David, zic: întru inima mea am ascuns cuvintele tale, ca să nu greșesc ție (Ps 118, 11) - (adică atâtea câte ajută la [împlinirea] scopului cel pus înainte) - [căci cu ele] m-am hrănit și le-am avut în pomenire, acest lucru numindu-se de ucenicii lui Platon „a doua zugrăvire” - le-am pus în această carte puturoasă sau, așa cum tu o numești, sfătuitoare sau, așa cum o numesc eu, aducătoare- aminte, pe care o și trimit sufletului tău celui numit - după faptele

¹³⁰³ Patericul..., Pentru socotință, 76.

tale - Ierotei (adică „sfințit lui Dumnezeu”), ca pe o oarecare îndulcire duhovnicească și mică aducătoare de dar, în locul multor daruri de-ale tale ce au fost făcute către mine. Iar tu desfătează-te și folosește-te de ea - dacă [li se poate aduce] cetățenilor și celor prea cinstiți vreo desfătare și [vreun] folos de la un țăran și [de la] un zdrențăros - și roagă-te pentru mine către Domnul.

Robul tău smerit (de la Schirapolisul Erimonisului),

Nicodim¹³⁰⁴

Astfel că Părintele Cleopa i-a scris două scrisori, arătându-și evlavia față de sfinția sa, la superlativ, ca să paralizeze respingerea ce ar fi putut apărea din cauza slavei deșarte și ca să îl momească cu binișorul să vină în obștea lor ca și cum ar avea nevoie de învățăturile lui, dar în realitate ca să-l poată ajuta să-și vadă gravele rătăcirii. Când a văzut că nu vine, a mai încercat o stratagemă duhovnicească: să se smerească și mai mult, mergând la el. Din păcate mândria solitarului de la Prislop a fost atât de respingătoare, încât Părintele Cleopa și-a dat seama că nu se mai poate face nimic, și a continuat să se roage ca Domnul să-l întoarcă de la rătăcire și să-i dea duh de umilință, că nici un om nu mai avea cum să îl ajute.

*Cel ce voiește să rămână biruitor într-o convorbire cuvântul său, să știe că suferă de boala diavolului, chiar dacă cuvântul său e adevărat. și dacă face aceasta într-o convorbire cu cei deopotrivă cu el, va fi tămăduit poate de certarea celor mai mari. Dar dacă face așa și față de cei mai mari, sau mai înțelepți, boala lui nu poate fi vindecată de oameni.*¹³⁰⁵

Iată un fragment din a doua scrisoare, în care încearcă să-l facă, dacă nu să vină, măcar să corespunde în scris, pe temeiul Sfinților Părinți, ca să-l poată ajuta cu acest pretext:

PARINTELE MEU,

Mai întâi, cu smerite metanii, vă rog să mă iertați pe mine păcătosul că din cauza lenevirii mele și a nepăsării am lăsat să treacă un timp îndelungat de când nu am scris, arătând prin aceasta și oarecare lipsă de dragoste, căci orice motiv a fost putea trece peste fericita dragoste, căci aceasta nu știe osteneală pentru bunătați și nu caută ale sale intru toate. Știu că de voi vrea pot pune orice pricină, dar știu că pricina este o voire a păcatului și înainte mergătoare a lui este. Cred că de aceea și fericitul David cântă în Psalmii lui că să nu pricinuim pricinuire intru păcate, de aceea una dintre aceste pricini nebinecuvântate a fost că după ce am scris o scrisoare către P.C. Voastră și ne mai primind răspuns am crezut că prin neiscușința celor înșirate acolo, pe hârtie, v-am făcut cine știe ce sminteală, căci niciodată nu am avut bună chibzuință în cuvânt și scris. Cauza este reaua mea așezare sufletească și intunecarea puterii de discernământ a părții cei socotitoare a sufletului meu cel rob și incurcat de patimile cele din voință și din simțire. Dar, P. C. Voastră, care din mila Prea Induratului Dumnezeu, aveți oglinda înțelegerii, cu duhovnicească lucrare curățită, puteți să nu vă smintiți de mine intunecat și păcătosul dacă veți privi la mine și cuvintele mele, ca la cel ce stau jos cu cuvântul și cu lucrarea, în rânduiala pruncilor; dar nu ajungându-i pe aceștia cu nerăutatea, căci știu că aceasta ni se cere de la Mântuitorul nostru ca să fim prunci cu nerăutatea, iar nu cu înțelegerea.

Altă pricină, ca și cea de mai sus, a fost că nădăjduim, ca între timp să ne întâlnim pentru că numai atunci v-aș fi putut cere multe lămuriri de care am nevoie atât pentru neiscușința mea, cât și pentru cum aș putea să mai rămân a fi poreclit Stareț și a mă mai bizui a conduce sufletește și pe alții, cela ce am nevoie de a fi încă multă vreme sub conducător iscusit, căci știu că necuvios lucru este a paște leul de oi și cel nelămurit prin lucrare sufletele cele ce sârguesc spre Cer.

Si acum, ceea ce m-a făcut a tresări puțin din nepurtare de grijă spre cele de folosul sufletului meu și a-mi aduce aminte de duhovniceasca dragoste și iscușință a Prea Cuvioșiei Voastre, îndrăznind iarăși a vă scrie, a fost sosirea în smerita noastră obște a unui frate, pe care P.C. Voastră, arătându-vă dragostea, l-ați trimis la noi, prin luna mai, iar el a ajuns aici abia acum, în luna octombrie, din motive, după cât se vede, binecuvântate. Acest frate pe lângă bucuria că a sosit la noi, ne-a adus și Iconița cu Bunul și Marele Pastor și Mântuitorul sufletelor noastre. Pe verso poarta semnătura P. C. Voastre și a iubitelui frate în Hristos și ucenicul P. C. Voastre, C. Sa, iscusitul părinte Dometie (Cucuzel). Lângă iconiță și o scrisoare a P.C. Voastre, care văzând și auzind că este scrisă chiar de P. C. Voastră m-am bucurat foarte mult, căci până atunci nu am avut fericirea să vă citesc vreo scrisoare, iar citind-o am

¹³⁰⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826, Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 79-81.

¹³⁰⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 106-107.

văzut acolo smerita înțelepciune și duhovniceasca dragoste, strâns legate și formând lanțul de aur al dreptei socoteli care m-a legat mai mult de dragostea P. C. Voastre, prin aceea că era scris că doriți o zi de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos — ca să ne mai vedem față către față, la care și eu am zis să fie mila Lui și rugăciunile Prea Curatei Sale Maici și să aducă la îndeplinire, când va fi voia Lui, spre a noastră mângâiere.

Iconița și scrisoarea le păstrez cu multă evlavie și de câte ori îmi aduc aminte de P.C. Voastră le citesc și mă mângâi cu ele. Mila Domnului nostru Iisus Hristos și cu ajutorul Prea Curatei Sale Maici să ne ajute să ne întâlnim și în acest veac trecător, spre mângâiere și lămurire în cel viitor spre veșnia fericire. [...]

* In partea stângă a paginii este scris cu cerneală albastră: „Scrisă la mașină de mine, Vasile Târulescu, fost inchinător al Sf. Mănăstiri Sâmbăta și Prislop. Astăzi smeritul frate Vasile care vă trimit niște metanii. P.C. părinte Stareț Cleopa are multă evlavie la P.C. Voastră și mult s-ar bucura dacă ne-ați face o vizită, chiar dacă ne-ați scrie. Tot același smerit frate Vasile Târulescu“. ¹³⁰⁶

Dezlegarea acestei chestiuni ne-o dă Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa, în capitolul de mai sus.

¹³⁰⁶ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2012/12/05/scrisorile-parintelui-cleopa-catre-parintele-arsenie-boca-manastiri-slatina-sambata-securitate-mitropolitul-antonie-plamadeala-rezistenta-munti-sandu-tudor-mari-duhovnici-curente-spirituale/>>, marți, 6 octombrie 2015

8. PĂRINTELE GHEORGHE ANIȚULESEI

Aud pe unii preoți slujitori spunând cu judecată simplistă că este bine că merg oamenii la mănăstire, că decât să meargă la secte[...]dar se uită un lucru că multe secte, schisme și erezii au apărut prin preoți, ierarhi sau simpli creștini care au început să învețe sau să practice învățături neconforme cu învățătura de veacuri a Bisericii. Pe alții îi aud spunând că Biserica nu va fi biruită nici de porțile iadului. Ei știu că este o rătăcire, dar până la urmă biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului. Este adevărat ce spun ei, dar un lucru foarte important este faptul că nu trebuie să nu uităm că în Apocalipsă ni se vorbește despre căderea unor biserici, dar cu această învățatură s-au amețit de cap și cei din Apus, care la 1054 spuneau tot așa că biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului și au ajuns să aibă 1000 de ani de când sunt în afara Bisericii.

Unii își pun o altă întrebare legată de acest fenomen (Arsenie Boca n.n). De ce merge atâta lume la Prislop. Ce se întâmplă? Păi dacă nu e vorba despre sfințenie, atunci de ce merge lumea? Acest fenomen a apărut pe fondul unei credințe căldicele a românilor, disperarea aceasta după un trai bun, dorința de senzațional. Oamenii caută astăzi minuni și sunt alimentați de o afacere cu cărți, pentru că au apărut o mulțime de cărți, mărturii despre părintele Arsenie Boca și viuesc pangarele bisericilor și mănăstirilor de cărți eretice. Acest fenomen mai este alimentat și de televiziune astăzi. Mă uit cu durere cum la hramul sfintei Paracheva sau sfantului Dimitrie Basarabov televiziunile numără și sarmalele și banii și fac atâta batjocură de acești sfinți recunoscuți de Ortodoxia universală, iar dincoace mă uit la Arsenie Boca și văd cum îl promovează și fac o propagandă. De ce? Răspunsul este foarte simplu. Acest Arsenie Boca este ca o mânășă pentru interesele oculte și politiciii mondiale. Este o punte foarte bună pentru promovarea ecumenismului, apoi tototdată se vrea stoparea naționalismului autentic românesc și apoi pe baza proorociei lui Boca că Rusia ne va ocupa într-o noapte, românii pot să devină carne de tun într-un război cu Rusia, care nu este al nostru. Televiziunea lovește Biserica când din stânga, când o critică, când din dreapta, aruncând-o în fel de fel felul de rătăcirii, înșelări ca să le iasă scopurilor lor politice. Creștinii care merg acolo o fac pentru că nu au primit credința cea adevărată. Sunt de regulă oameni care nu au o viață curată ortodoxă. Cei mai mulți dintre ei nu umblă după mântuire, ci după minuni. Nu au cunoștințe și o conștiință dogmatică a Bisericii noastre ortodoxe, nu au o identitate clară și din cauza aceasta umblă acolo, pentru că n-au primit pe cea adevărată, le-a trimis Dumnezeu pe cea mincinoasă ca să creadă în ea, după pofta inimii lor.

Din nefericire eu constat că acest biet călugăraș era posedat de diavolul mândriei încă de copil. Cei care dau mărturie despre dânsul se vede că nu au credință dreaptă, trăitoare prin ceea ce susțin ei. Îl favorizează pe Arsenie Boca, dar de fapt îl acuză. În cartea „Părintele Arsenie Boca, mărturia mea”, de preot Petru Vamvulescu la pagina 17 se spune următorul lucru: „De copil, zicea Arsenie Boca, eu sunt Zian. Veniți la mine! Și eu vă voi duce pe voi la Hristos! Așa-i vorbea Duhul Sfânt care era în el, spune preotul Vamvulescu. La pagina 51 spune așa: „Odată, după sfânta Liturghie, la Biserica Boteanu din Piața Amzei, București, cineva l-a văzut pe părintele Arsenie Boca așa cum era îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte. Și a plâns. Părintele s-a apropiat și i-a zis: Îți spun o taină pe care n-o pot spune oricui. Și sfinții mor. Și aceasta a spus-o despre sine”.

La pagina 45 scrie că unui om ce plângea pentru că soția lui era bolnavă, i-a spus: „Gheorghe, vezi-ți de treabă. Nu mai plânge. Pentru boala soției tale vorbesc eu cu Dumnezeu!”. Arsenie Boca era sigur că rezolvă pe loc. Îi porunca lui Dumnezeu și gata. Nu mai plânge că n-are rost.

La fel spunea și părintele Stăniloie despre Arsenie Boca că avea o siguranță de sine, pe care Stăniloie spunea că n-a avut-o niciodată. Bine că n-a avut-o. Decât așa siguranță, mai

bine nu! Iar Doamna Lidia Ionescu Stăniloiaie în memoriile sale spune că era bolnav de sine. Nu primea sfat de la nimeni, de aceea părintele Stăniloiaie nu a mai colaborat cu dânsul de la un moment dat.

Într-o altă carte „Alte mărturii despre Arsenie Boca”, colecția Ortopraxia, Făgăraș 2008, editura Agaton. La pagina 124 spune așa: „Odată, când m-am dus la părintele Arsenie a zis. Mă, când mai zice cineva rău despre preoți să mă dai exemplu pe mine. Eu nu beau, nu fumez!” Iată el se considera un exemplu în timpul respectiv de preot adevărat pentru toată lumea. La pagina 125 spune că un ucenic din Ucea când a fost la mănăstire la Sâmbăta a spus că părintele Arsenie, înainte de a începe predica s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu de-a dreapta lui și atunci, ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator”. Era sigur de mântuirea lui, avea o siguranță tipic sectară. El era sigur că la judecată va fi de-a dreapta lui Dumnezeu. Ori Sfinții părinți săracii, pe patul de moarte, cu nevoi multă se rugau la Dumnezeu și plângeau și spuneau eu știu dacă judecățile lui Dumnezeu sunt ca ale mele. Eu știu ce va face Dumnezeu cu mine? Mila lui să fie cu mine. El (Arsenie Boca n.n) era sigur că va fi de-a dreapta lui Dumnezeu. Min 12.18

[...]

Min 43

Când a ajuns la Zamfira, maica a zis: „Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele?, că tot așteptă alălalt. Aici și de la o vreme se duse spre voi”. Care alălalt? Nu spune nimic. Se duse spre voi. L-ați? ... (nu se înțelege) pe Arsenie Boca că n-a venit mai repede? [...] Aici se vede clar îndrăcire. Îmi pare rău[...] În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul Pimen prin curte și-l întreb: „Înaltpreasfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înalțul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...] I-am spus: Nu cumva, Înaltpreasfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înalțul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Imi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”.

Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului Pimen. Se cam leagă cu ce spune părintele Antim de la Bistrița că a găsit la Sâmbăta călugărul acela. Cam așa e. Iată cum mărturia din diferite părți a persoanelor care nu se cunoșteau, plus din cărțile lui arată clar că avea astfel de practici. Cum spunea și părintele meu duhovnic că l-a cunoscut personal și a zis că este un mare psiholog. Părintele Teofil Părăian, am o filmare cu el într-o excursie și tot așa spunea că lumea îl lua că-l sfânt, dar avea psihologie într-însul, nu glumă și se vede după cum lucra. Avea o psihologie și o tehnică de a te îmbolmoji de cap. Asta o spune și părintele Arsenie Papacioc. Și pe el a încercat să-l îmbolmojească, punem caseta care este pe internet, dar (părintele Arsenie spune) eram un băiat citit nu așa și a crezut că merge cum crede el. Multe mărturii arată felul cum lucra cu oamenii acest Arsenie Boca. Apoi, îmi spune părintele Antim când a fost cu filmarea aceea pe internet: „Băi, știi că în urmă cu șapte ani Arsenie Boca a fost dezgropat? Au găsit acolo în mormânt oase de mort, de culoarea pământului. Era mormântul plin cu apă. Au luat apă din mormânt, s-o pună în agheasmă s-o facă mai vindecătoare, făcătoare de minuni”. Am auzit această informație de la părintele Antim, dar am zis că mai trebuie probat.

Merge astă toamnă prin septembrie, fiica mea la Cluj Napoca la examen la facultate. Este cazată o săptămână la mănăstire la Florești și aici, știind că are examene, o maică de acolo îi spune: „Fă acatistul lui Arsenie Boca și uite, îți dau niște apă din mormântul lui Arsenie Boca”. De unde ai dumneata apă din mormânt?, a întrebat-o fata mea. E clar că a fost dezgropat. În luna noimebrie, înainte de începerea postului mă întâlnesc la mănăstire la Alexandru Vlahuță în Vaslui cu părintele Calistrat. El m-a criticat că nu i-a plăcut că m-am băgat în chestiunea aceasta și din discuții cu dânsul i-am spus: „Părinte, dar știi dumneata că Arsenie Boca a fost dezgropat?” Și el a zis: „Știi că a fost dezgropat. Și n-au găsit acolo,

moaște sau oseminte de sfânt”. Dar bine bine părinte, dar de ce era mormântul plin cu apă? Și mi-a zis: „Era toamna și ploua și de asta era plin cu apă”.

Încă o mărturie a unei domnișoare profesoară din Bârlad care îmi spune același lucru. A primit și ea de la o maică, de la Prislos apă din mormântul lui Arsenie Boca. Fiica mea a avut niște discuții contradictorii cu părintele Ciprian Negreanu de la Cluj care are pus și portretul lui Boca în biserică și al lui Argatu în altar și a spus: „Părinte Ciprian, știi că mormântul lui Arsenie Boca a fost dezgropat? Și știi că n-au găsit moaște de sfânt?”. A zis că știe, dar are o evlavie personală față de el.

Păi măi frate dragă și le spun tuturor călugărilor ucenicilor lui: „Supuneți-vă evlavia voastră personală testului învățaturii Bisericii”. Pentru că așa au apărut schisme și secte în Biserică de-a lungul timpului, impunându-și unii în Biserică pe ei, evlavia lor personală, împotriva învățaturii Bisericii. Îmi spunea părintele Antim, după aceea la telefon că și la Cașin părintele Serafim dădea apă din mormântul lui Arsenie Boca. Sunt multe mărturii care arată clar că acest Arsenie Boca a fost dezgropat. Întreb și eu de ce l-au dezgropat, dacă spun ucenicii că a lăsat testament să nu fie dezgropat până la a doua venire? Ce voiau? Să facă bani mai mulți? Apoi de ce mint oamenii? Apoi, să iei apă din mormânt de la oasele mortului și să pui în agheasmă[...] e caz de psihiatrie deja. Iar ce se întâmplă acolo seamană a escrocherie. Adică ai văzut în mormânt că nu sunt moaște de sfânt și totuși trageți doba în continuare cu Sfântul Ardealului. Spune Pravila bisericească, la Nicodim Sachelarie la pagina 40 despre Canonul 83 din Cartagina, care afirmă că bisericile și mănăstirile care se construiesc pe arătări drăcești să fie dărâmate.

Întreb și eu pentru că și televiziunile la Sfântul Dumitru sau la Sfânta Parascheva numără banii, mă rog și găluștele care se fac atunci, dar aici la Prislop unde un pelerinaj aproape zilnic vin 500 de oameni. Acolo fac propagandă, dar nu se vede nimic din ce se întâmplă acolo. Dar până la urmă o sârpe Dumnezeu, că s-a întâmplat ceva. Nu-i mare lucru ca într-o bună zi să vezi că pune Dumnezeu un foc ușor acolo. Toți banii aceia câștigați din escrocherie și construcțiile acelea făcute să se surpe și ar fi mai bine decât să se surpe sufletele oamenilor. De aceea vedem din toate aceste mărturii din diferite cărți și de la diferite persoane, unele avizate și credibile observăm că Arsenie Boca a urmat părerile lui și nu urma Bisericii. Aceste părerii ale lui erau întărite de așa zisele vedenii pe care le avea și acest așa zis dar al înaintevererii care erau de la draci. Știm foarte bine că minuni și vindecări se fac și la Fatima și la secta Bahai și s-au făcut și la Maglavit, se laudă și sectarii și peste tot. Astea nu sunt criterii de sfințenie. Nici faptul că a stat un an în închisoare nu este criteriu de sfințenie. Nu a avut smerenie și nu a avut dreaptă credință. De aceea la Prislop putem spune că se aprinde un foc, dar focul care este acolo nu este focul credinței, ci este focul iadului din nefericire. Și să ferească Dumnezeu să cuprindă întreaga Românie. Mai degrabă face Dumnezeu cumva să se stingă acest foc.

Un lucru foarte frumos care mi-a plăcut mie într-o carte, mărturie a părintelui Pantelimon despre părintele Arsenie Boca, la pagina 77. Această mărturie mi-a plăcut, pentru că am văzut cum gura păcătosului adevăr grăiește și apoi am văzut cum mila lui Dumnezeu se arată către oamenii care sunt rătăciți. Spune așa: „La sfârșitul lui noiembrie, pe 28 noiembrie (ziua morții lui Arsenie Boca) se petrec lucruri ciudate și minunate la Prislop. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii. Câteodată, o lumină albă-aurie te însoțește până la peștera Sfântului Ioan de la Prislop”. Sfântul Ioan de la Prislop este prăznuit pe 13 septembrie, nu pe 28 noiembrie. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sfântului Ioan de la Prislop arată, pentru că atunci se adună multă lume și se face un mare pelerinaj. Fraților, nu la Boca, ci la Sfântul Ioan este sfințenia adevărată, dar orbii nu văd. Vedeți ce înseamnă lucrul acesta? Trece lumina pe lângă mormânt, spune ucenicul lui Arsenie Boca și merge la peșteră. Spune că nu aici, acolo e sfințenia. Dar dacă ești orb sufletește, nu vezi. De aceea cred că multe din minunile și vindecările care se fac acolo sunt milostivirea și rugăciunile Sfântului Ioan de la Prislop pentru acei oameni naivi, creduli și care umblă după minuni, sau desperați. Ucenicii spun că de la Boca este. Nu umblați după minuni că n-o să întrebe Hristos la judecată câte

icoane care plâng ați văzut. N-o să întrebe Hristos la judecată câte cruci pe copaci ați văzut. O să întrebe Hristos aceasta: „Ai ținut dreapta credință? Ai ținut poruncile? Te-ai împărtășit de tainele Bisericii lui Hristos?” Astea sunt pentru mântuire. Fraților, nu minunile. Poți să vezi minuni ca Iuda Iscarioteanul și să mergi în fundul iadului. De aceea, mai degrabă v-ați ruga acolo la Prislop la mormântul lui Arsenie Boca să-l ierte Dumnezeu de toate păcatele și de toate smintelile pe care le-a făcut în Biserică, pentru că iată multe sminteli a făcut și mă tem că acatistele și paraclisele pe care i le fac unii și așa zisele icoanele și câte și mai câte nebuni și unii mai au și curajul și cer canonizarea acestui biet suflet rătăcit înmulțesc muncile în iad, mă tem. Pentru că vai și amar de omul acela, cum zice Scriptura care are slava mai mare decât îi sunt faptele. Iar către episcopi și preoți spun un singur lucru să nu încurajeze acest curent, care poate duce la un singur lucru, la apariția unei secte sau a unei schisme în Biserică. De aceea să băgăm de seamă în privința aceasta.

Mai este o mentalitate pe care o auzim la unii călugări din aceștia mai fanatici, care spun că poporul trebuie să decidă pentru canonizare. Dacă e atât de multă lume acolo, trebuie numaidecât canonizat... Eu am să le spun un lucru, că șmecheria asta nu ține. Ei au îndoctrinat poporul cu aceste cărți care sunt, cu fel de fel de povești și baliverne ale lor, acum și cu ajutorul televizorului. I-au manipulat și după ce i-au manipulat și i-au intoxicat de acum le spun, hai poporul de acum te decide și spune. Ce să mai decizi când mintea s-a tulburat. Cum poți să mai decizi când nu ești lucid? Da, poporul a decis de-a lungul timpului. Dar poporul cu conștiință dogmatică ortodoxă. Nu poporul intoxicat, ci luminat de Dumnezeu. Ori acest popor, care din nefericire este intoxicat, nu cred că are puterea să decidă și au fost nenumărate cazuri în istorie când câteva persoane au decis împotriva majorității în Biserică. Nu-i ca democrația aici. Bagați de seamă. Nu intoxicați, să faceți exact ca în campaniile electorale. Întoxic poporul cu tembelizoarele, să facă două-trei tabere și încep să spună: „Votați pe Lolek și Bolek”. Lehăiesc și intoxică pe oameni și după ce-i intoxică bine la cap le spun să decidă. Ce să decideți când sunteți intoxicați, dezinformați și mințiți cum se întâmplă la Prislop? Aici nu pot să decidă astfel de oameni. Băgăm de seamă! Lumea aceea care merge acolo nu are mentalitate ortodoxă, are mentalitate ecumenistă, mulți dintre dânșii nu au o viață cu adevărat ortodoxă, nu prea au treabă cu adevărata asceză și mistică Ortodoxă, ci sunt disperați după traiul bun și umblând după minuni și după tot felul de cai verzi pe pereți. Eu atât am avut de spus și cred că și pentru o conștiință...56.14 (nu se înțelege)este suficient de clar că la Prislop se produce un fenomen de rătăcire. Dumnezeu să ocroteasca biserica noastră de această rătăcire cumplită și să rânduiască Bunul Dumnezeu iată, ca să nu se răspândească, iar ierarhia noastră să fie mai atentă la acest fenomen și la alte fenomene care vor mai apărea! Să dea Dumnezeu ca să fim atenți la mântuire decât la alte fenomene, căutând pe Hristos mai mult decât minunile, să putem să dăm mărturia cea bună și să câștigăm viața cea veșnică! Amin!¹³⁰⁷

E. MOARTEA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

În afară de excepțiile care confirmă regula, în mod obișnuit, moartea este o sinteză a vieții cuiva. Dar parcă la Părintele Arsenie Boca acest lucru este și mai evident, atât prin contradicțiile ucenicilor, cât și prin evidenta lucrare de amăgire, însoțită de minuni și scheme diavolești, care îl situează în afară de Ortodoxie.

1. CONTRADICȚII

A) ÎN LEGĂTURĂ CU MOARTEA

¹³⁰⁷ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

După cum a trăit cu mândria că este Sfânt, așa a și murit, cu mândria că își prorocește infailibil sfârșitul, vrând să-și facă slavă deșartă și din cunoașterea momentului morții, fiind convins că de el depinde mântuirea multora:

La un moment dat, în 1989, părintele Arsenie le spune celor apropiați:

"Vine vremea când o sa ma cautati si nu o sa ma mai găsiți". Toți se întrebau ce vrea să însemne asta. Părintele avea 79 de ani, o varsta înaintată s-ar putea crede, însă cei care l-au cunoscut atunci povestesc că la această varsta un tânăr cu greu se putea tine după el când mergea pe jos la drum lung.

Intr-una din zile, spune: "Mai sunt doua calendare. Nu ma mai vedeți în curând, ca astia ma termina". Oamenii se întrebau unii pe alții ce va urma.

Va fi sfârșitul lor, al tuturor? Cineva a pus întrebarea: "Daca moare părintele?". "Asta ar fi fost chiar culmea", i s-a răspuns. Toți se amuzau:

"Cine sa-l termine pe părintele, ca părintele are putere" [ce grav amuzament. Ce cumplite afirmații. Singurul care a murit numai când El a vrut este Hristos. Singurul ce are putere în Sine este numai Dumnezeu. Să spui despre un alt om că este așa, deja înseamnă că îl cinstești în tine însuși ca pe un antihrist – n.n.] .

In octombrie '89, părintele Arsenie are o premoniție gravă, și anume afirmă ca atunci când Ceausescu va pleca din țară, va pierde la scurtă vreme și conducerea ei. Acest lucru se pare ca a ajuns la cabinetul 2, la urechile Elenei Ceausescu, care a dat ordin ca părintele să fie ucis. Cu puțin înainte de a muri, a mai spus în felul lui, simplu și foarte limpede: "Eu am să mor martir" [deja se canonizase singur ca mucenic – n.n.]. A murit la 21 noiembrie; în ce condiții, va lasam să deduceți din dialogul înregistrat mai jos:

"Ultimele momente și le-a petrecut la Sinaia. Trebuie neapărat să scrieți asta. Am fost la el, împreună cu părintele Dometie. Părintele Dometie a fost ținut acolo timp de o săptămână și jumătate și nu i-au dat voie să vorbească cu el. Maica de acolo ne spunea ca e la Draganescu. Părintele Arsenie avea însă un câțel mic, flocos, negru. Unde era părintele, acolo era și câțelul. Când am văzut câțelul, mi-am dat seama ca este acolo. În cele din urmă, ni s-a spus ca este bolnav și ca nu îl poate vedea nimeni. I se poate trimite doar un pomelnic sau o scrisoare... După trei zile, ni s-a spus ca a murit părintele. L-au adus și era așa cum era: torturat și chinuit. Se vedea la degete și la fata faptul ca a fost torturat. Eu am fost la înmormântare și am văzut: unghiile de la doua degete îi erau pur și simplu smulse [vom vedea din alte mărturii că alții au văzut altfel: unghiile nu îi erau smulse – n.n.]... Toate acestea s-au petrecut pentru ca a prezis caderea și moartea lui Ceausescu. Nu mi-e frica să spun adevărul, chiar dacă unii mai vor să ascunda acest lucru [acum declară că a proorocit căderea președintelui înainte și, deci, aceasta a fost cauza omorării – n.n.] . Puteri fi și un om trimis de cei care l-au torturat și acum vor cu orice preț să ascunda adevărul. Eu spun adevărul pe fata, pentru ca mulți îl știu, dar nu îl spun. Părintele Dometie a spus și el acest lucru, în acatist, înainte de a muri. Pana acum nu a aparut acest acatist, deși se spunea de multa vreme ca va apare. Părintele a lasat cu limba de moarte să nu fie deshumat pentru cercetări, dar el știa ca adevărul oricum se va descoperi"¹³⁰⁸ [a lăsat cu limbă de moarte să nu fie deshumat. Dar nu neapărat pentru a nu se afla că a fost torturat, ci, se poate, dimpotrivă, pentru a nu se afla că nu a fost torturat, ca să nu-i fie șifonată imaginea de martir, sau pentru a nu se afla că nu are Sfinte Moaște. Secretul este cu dus-întors. Vom vedea cum procedau Sfinții autentici, ca să nu le fie cinstite Sfintele Moaște. Nu doar ca în cazul de față: să pară că sunt smeriți și să pară că nu vor să le fie cinstite rămășițele pământești, ca să fie mai apreciați și să li se facă un cult mai accentuat, la adăpostul că nu se va descoperi că nu au Sfinte Moaște. Sfinții adevărați porunceau cu multă chibzuință și eficiență împlinirea acestei sete a lor de smerenie – n.n.] .

Pentru ucenici o dovadă indiscutabilă pentru stabilirea adevărului este: cățelul negru. Dar acesta este un argument copilăresc. Dacă a plecat de data aceea Părintele fără cățel? Dar putem gândi și altfel. Dacă era nedespărțit de acel cățel negru, deși Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul recomandă în Paza celor 5 simțuri ca monahii să nu aibă animale mici, aceasta nu arată numai o împătımire față de animale, care față de celelalte probleme grave necanonice ale Părintelui Arsenie Boca este o problemă minoră. Dacă acel cățel negru nedespărțit este neapărat un indiciu de ceva, iată ce ar putea arăta el: diavolul lucrează de multe ori în chipul unui câine negru, iar vrăjitorii se însoțesc de astfel de câini:

Încă de acasă, frații lui mai mari, Gheorghe și Vasile, se pregăteau pentru viața de mănăstire. Se sculau la miezul nopții, făceau Utrenia, citeau la Psaltire și țineau post. Ei îl deșteptau și pe Constantin, căruia însă îi era necaz că-i strică somnul. Sora mai mare, Maria, intrase în Oastea Domnului și l-a chemat și pe Constantin, zicându-i: "Hai și tu în Oastea Domnului, că ai darul cuvântului și nu-i așa greu ca la mănăstire". Atunci el s-a învoit. Noaptea următoare, când l-au sculat iarăși frații la rugăciune, el a zis că nu se mai scoală și nu mai merge la mănăstire. Apoi s-a culcat din nou fără grijă.

Mama lor muncea până noaptea târziu. Venind ea de la fântână cu două găleți de apă, a văzut în camera unde dormea Constantin un câine mare, care stătea pe pieptul lui și îl lingea pe obraz. Atunci a strigat către Vasile: "Vai, Vasile, vino repede că pe Costică îl mănâncă un câine!" Atunci Constantin s-a trezit și a mai apucat să vadă doar coada unui câine mare, negru, care dispărea. Vasile i-a spus: "ăsta-i diavolul care se bucură că nu mai mergi la mănăstire!" Din clipa aceea, fratele Constantin nu s-a mai îndoit să meargă la mănăstire și se scula noaptea la rugăciune ca să nu mai vină câinele.¹³⁰⁹

Diavolul nu-l conduce pe om la păcat în chip tiranic

În anii împăratului Leon Înțeleptul (886-912), cineva din Constantinopol, nesocotind sfințenia Tainei căsătoriei, a început să trăiască în destrăbălare și desfrânare. Soția lui, femeie cu frică de Dumnezeu, se topea de tristețe. Străduindu-se însă să-l readucă pe calea bună pe bărbatul ei, a ajuns la vrăjitorul Virginie.

Când l-a vizitat, în jurul lui erau mulți oameni. Fiecare primea răspuns la problema pe care o avea și pleca. Când i-a venit rândul, s-a așezat și a început să-și destăinuiească durerea:

– Bărbatul meu s-a dat păcatului. Umblă prin toate locurile de preacurvie și cheltuiește averea noastră cu actrițe și desfrânate. Am venit la tine pentru că am aflat că i-ai izbăvit pe mulți. Ajută-mă dacă poți și eu te voi răsplăti cât mai bine cu putință.

– Nu te neliniști deloc, i-a răspuns acela. Eu îl voi face să nu se mai uite la altă femeie. Pot să-l dau chiar și morții. Pot să-l încredințez și unui duh rău. Alege, ce vrei să fac din toate astea?

– Nu vreau nimic, doar să se întoarcă lângă mine ca un soț bun și credincios.

– De asta să fii sigură! Mergi acum acasă și pregătește-mi o candelă, apă, untdelemn, făclie, un brîu și foc. Miercuri te voi vizita.

Vrăjitorul, înștiințat de diavol, care cunoaște trecutul, i-a arătat înainte de a pleca păcatele pe care le făcuse în tinerețea ei și astfel a încredințat-o de puterea lui [întocmai ca Părintele Arsenie Boca arătându-i păcatele din tinerețe și ducând-o la pocăință... drăcească, folosindu-se de mijloace, la arătare, creștine – n.n.]

Femeia a plecat înfricoșată, dar și cu nădejdea ca va recîștiga iubirea soțului său.

Miercuri Virginie a venit acasă la ea. A cerut untdelemnul și apa. Le-a pus în candelă. A luat făclia, a aprins candela și a pus-o în fața icoanelor. Pe toate le-a făcut cu o evlavie fățarnică. La urma a luat brîul, a șoptit ceva, a făcut patru noduri și i l-a dat femeii să-l îmbrace.

– Dă-mi acum, îi spuse, o moneda de aur, ca s-o împart la săraci pentru mîntuirea sufletului tău. [se îngrijea de săraci! – n.n.]

¹³⁰⁹< http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/viata_p_cleopa.htm>, duminică, 6 decembrie 2015

Femeia i-a dat-o cu bunăvoință și i-a fâgăduit să-i dea și alți bani, dacă o va ajuta în problema ei.

Într'adevăr bărbatul ei de atunci a încetat legăturile nelegiuite. O iubea doar pe soția lui și se îngrijea de nevoile casei [ce roade „bune”... dar, cu ce preț? – n.n.].

Însa n'a trecut multă vreme și femeia a început să fie atacată de demoni. Duhul rău își cerea răsplata de vreme ce ea l-a căutat prima. Îi apărea în somn uneori ca un arap bătrîn, care-o chema la desfrînare, alteori ca un câine negru și nerușinat care-o săruta pe gură.

Neliniștită, se întreba de ce i se întâmplă acestea. Cum de avea vise atât de urâte și scârboase? Cum de diavolul avea atîta îndrăzneală față de ea?

Cu timpul situația s-a înrăutățit. Nefericita, s-a izbăvit de o nenorocire și a căzut în alta. Visa că se umple de dorințe nerușinate și că mînca broaște, șerpi și alte reptile scârboase. Nu dormea niciodată liniștită. Nu se trezea niciodată fără tulburare, frică și scîrbă. [la ucenicii Părintelui Arsenie Boca se întâmplă lucruri mai grave, îl visează pe el, care Îl înlocuiește, în numele lui Hristos, pe Hristos din inima lor. Și ei nu își dau seama că își pierd mântuirea. Cea de aici văzând astfel de vise își dă seama că este robită diavolului și aleargă la pocăință. Ucenicii Părintelui Arsenie Boca avînd astfel de vise li se pare că sunt Sfinți, iar dacă nu Sfinți, măcar cred că au o călătorie cu siguranță pe calea mântuirii lor, și nu se mai îngrijesc de pocăință, încredințându-se magiei idolului lor. – n.n.]

Atunci a început să se gîndească și la Dumnezeu. A început să se roage fierbinte și să postească. Și Domnul cel iubitor de oameni n'a nesocotit-o.

În tulburarea ei și-a adus aminte de virtuosul său vecin, Epifanie. Epifanie era ucenicul cuviosului Andrei cel nebun pentru Hristos care în anii aceia i se făcea plăcut lui Dumnezeu prin nevoițele sale negrăite.

Așadar, sărmana femeie l-a vizitat pe Epifanie și i-a povestit amănunțit nenorocirea care a cuprins-o. Acela a mers la cuviosul Andrei.

– Explică-mi, Părinte, ce a însemnat candela și brîul cu patru noduri? Ce a fost cu apa, untdelemnul și făclia? Și de ce diavolul a folosit aceste mijloace și pe vrăjitor, pentru a o stăpîni pe femeia asta?

– De vreme ce mă întrebi, îți voi explica totul, a răspuns cuviosul. Diavolul are obiceiul ca mai întîi să alunge harul lui Dumnezeu de la oameni și după aceea să intre în ei neîmpiedicat. Harul dumnezeiesc nu pleacă fiindcă îi e frică de diavol, ci pentru că îi e silă și scîrbă de duhoarea păcatului. Diavolul nu-l conduce pe om la păcat în chip tiranic. Ci îl ispitește, îi sădește poftă și cugete rele. Dacă omul ascultă de chemarea satanică și cade în păcat, diavolul dobîndește drepturi asupra lui și harul dumnezeiesc este fugărit. Așa s-a întîmplat și cu această sărmană femeie. Diavolul a invidiat-o, pentru că era evlavioasă și cuvioasă și a vrut s-o înrobească [cum e invidios și pe Ortodocșii ce merg la Biserică – n.n.]. La început a folosit desfrînarea soțului său pentru a o conduce la Virginie [la început se folosesc de necazurile pe care le au pentru a-i conduce la Părintele Arsenie Boca – n.n.]. Apoi a reușit să primească chiar de la ea lucrurile necesare pentru vrăjitorie [apoi reușesc să primească chiar de la ei darurile ce le aduc la mormântul de la Prislop – n.n.]. S-a străduit apoi să îndepărteze de la ea harul Sfîntului Botez. Astfel, vrăjitorul Virginie a folosit candela în loc de colimvitră, apa în loc de apă sfințită a Botezului [cei de acolo folosesc în loc de aghiazmă apa din mormântul Părintelui Arsenie Boca – n.n.], untdelemnul în loc de sfîntul mir [untdelemn de la candela mormântului sau tabloul cu mâinile Maicii Zamfira, în loc de Sfîntul Mir – n.n.], făclia și focul în loc de lumînările care ard în ceasul Tainei [lumînările aduse la mormânt, în loc de lumînările aduse la Sfinți și sărutul transmis de la crucea Părintelui Arsenie Boca în loc de cinstirea Sfintei Cruci a lui Hristos – n.n.]. Cît despre nodurile brîului, acolo „s-a legat” diavolul [tot așa prin magneții și pozele cu Părintele Arsenie Boca hipnotizând cu ochii lui albaștri și vicleni, purtate peste tot, se leagă de bieții amăgiți duhurile care l-au înșelat și împuternicit pe sfinția sa – n.n.]. Și i-a poruncit femeii să-l îmbrace pentru a-l avea pe diavol înfășurat în continuu peste mijlocul

ei [așa își poartă unii prin mașini, buzunare de la piept, buletine sau portofele, propria robie și înșelare, ba unii îndrăznesc să le pună și prin biserici și... chiar altare – n.n.] .

– Slăvit să fie Numele lui Dumnezeu, care ți le-a descoperit pe toate, i-a spus Epifanie cuviosului. **Însă cum a cunoscut vrăjitorul păcatele pe care le făcuse în tinerețe?**

– Nu știi, a răspuns cuviosul, că demonii îi urmăresc pe toți creștinii? De aceea cunosc faptele lor și le descoperă uneltelor lor, vrăjitorilor [ne mai mirăm cum știa Părintele Arsenie Boca păcatele oamenilor? – n.n.] .

Tînărul evlavios a ascultat cu uimire cuvintele cuviosului și l-a slăvit iarăși pe Dumnezeu care le descoperă Sfinților Săi lucrările diavolului și eliberează făpturile Lui de cursele celui viclean.

La urmă cuviosul l-a povățuit să distrugă lucrurile pe care le-a folosit vrăjitorul. Și într'adevăr, îndată ce a ars brîul cel cu patru noduri și a spart candela, femeia s-a izbăvit de înrîurirea demonică [așa ar trebui să facă cine va vrea să se izbăvească de cursele diavolești mult mai subtile de acum. Să ardă toate pozele și cărțile cu Părintele Arsenie Boca: **Fap 19:19 Iar mulți dintre cei ce făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor. Și au socotit prețul lor și au găsit cincizeci de mii de arginți.20 Astfel creștea cu putere cuvântul Domnului și se întărea. – n.n.] .**

Sursa: *Demonii și lucrările lor*, Ed. Egumenița, 2007, p. 322-325¹³¹⁰ [...]

Despre cearta Sfântului Apostol Petru cu Simon vrăjitorul, se mai povestește încă, afară de Metafrast, în Prolog și în Mineiul cel mare, unde citim: Sfântul Petru, cînd a venit în Roma și i s-a înștiințat de acel Simon, care se numea "Hristos" și făcea înaintea poporului minuni multe, s-a aprins de rîvnă și a mers în casa lui Simon Magul. Acolo a găsit pe mulți stînd la poarta lui și care îl opriră pe el a intra înăuntru, Petru a zis către dînsii: **"Pentru ce mă oprîți a intra la vrăjitorul cel amăgitor?" Iar ei au zis: "Nu este vrăjitor, ci este zeu puternic"** [Sfinte Apostole Petru, te rugăm cu toții vino și ne izbăvește și pe noi de noua formă de vrăjitorie, de numele cel amăgitor al Părintelui Arsenie Boca, că oamenii îl consideră zeu. Nici un Sfânt nu a fost pus în loc de Hristos în Sfânta Biserică Ortodoxă, cum a fost pus acesta în centrul inimii ucenicilor amăgiți, exact cum erau zeii înlocuitorii lui Dumnezeu. Te rugăm vino și ne miluiește, că pierim din pricina amăgirii. Această lucrare este pregătitoare pentru închinarea la antihrist, ce-i va sili pe oameni să creadă că este Dumnezeu, tocmai prin false minuni. Vino Sfinte Apostole Petru cu toți Apostolii și ni-L propovăduiește din nou pe Hristos ca să ne mântuiască

2Pe 3:9 Domnul nu întârzie cu făgăduința Sa, după cum socotesc unii că e întârziere, ci îndelung rabdă pentru voi, nevrînd să piară cineva, ci toți să vină la pocăință.

– n.n.] .

El a pus paznici la poarta sa, ca să știe gîndurile omenești". Aceasta spunînd, au arătat apostolului un cîine negru ce zăcea la poartă, zicîndu-i: "Acest cîine omoară pe toți cei ce gîndesc nedrept despre Simon". Sfântul Petru a zis: "Eu grăiesc adevărat pentru el, că Simon este de la diavol". Deci, apropiindu-se, a zis cîinelui: "Mergi și spune lui Simon că Petru, Apostolul lui Hristos, vrea să intre la tine".

Cîinele, mergînd, cu glas omenesc a spus lui Simon ceea ce îi poruncise Petru. Toți, văzînd și auzînd vorbind pe cîine omeneste, s-au înspăimîntat. Simon, asemenea, pe același cîine l-a trimis, zicîndu-i: "Să intre aici Petru". Intrînd Petru, Simon a început a face năluciri înaintea poporului, fiind Petru de față. Sfântul cu puterea lui Hristos, a arătat minuni și mai mari. [...]

Marcel mai zicea: "Simon, fiind liber, a venit la mine, socotind că eu nu știu de acel lucru minunat ce se făcuse și a pus la ușa casei mele un cîine mare legat cu lanț de fier, zicînd către mine: "Voi vedea dacă va veni Petru la tine, precum s-a obișnuit". După un ceas, Sfântul Petru a venit la ușă și dezlegînd acel cîine, a zis către dînsul: "Du-te și spune lui Simon vrăjitorul să înceteze a înșela pe oameni cu lucrarea diavolească, pentru care Hristos și-a

¹³¹⁰ <<https://izestrea.wordpress.com/2011/07/08/descintecul-si-vrajitoria-capcane-pentru-naivi-ii/>>, luni, 7 decembrie 2015

vărsat sîngele". Cîinele, ducîndu-se, a grăit lui Simon cu glas omenesc, spunîndu-i cele poruncite de apostol. Eu, auzînd și văzînd aceasta - zice Marcel -, am ieșit degrabă în întîmpinarea Sfîntului Petru și l-am primit cu cinste în casa mea, iar pe Simon vrăjitorul și pe cîinele acela i-am gonit afară. Cîinele atunci, nevătămînd pe nimeni, s-a repezit numai la Simon și, apucîndu-l cu dinții, l-a trîntit la pămînt [vedeți cum se răzbună fapta pe vrăjitori, chiar dacă pînă atunci, prin puterea diavolului le slujea, când vine porunca lămurită prin credință? – n.n.]. Iar Petru, privind la aceea pe fereastră, porunca cîinelui, în numele lui Hristos, să nu vatăme trupul lui Simon. Deci, cîinele, nevătămîndu-i trupul, i-a rupt toate hainele de pe dînsul, încît nici o parte a corpului nu mai rămăsese acoperită.¹³¹¹

Să vedem mai departe cum se contrazic ucenicii Părintelui Arsenie Boca, cu privire la moartea sa:

Ce ramane în urma zborului unei păsări pe cer [iată ce rămâne: amintiri și fantezie. Uneori și ecoul vreunui croncănit – n.n.]

Un om pe care îl intalnim la izvorul de langa Manastirea Bucium ne spune: "Acum calc pe urmele părintelui și sunt mulțumit. Am reușit să împrejmuiesc fantanita cu un gard, am pus aici crucea. Aici este fantanita părintelui, am vrut să punem și acoperiș, dar starețul s-a împotrivit: «Ce, faceți din fantanita părintelui schit acum?»". Toți cei care l-au cunoscut îndeaproape pe Arsenie Boca îl considera sfânt. Singurul care poate să se pronunțe oficial asupra acestui fapt este însă Sfântul Sinod. La Manastirea Sambata, a trebuit să-mi ascund identitatea de ziarist, pentru că se pare că exista dispoziții clare, conform cărora nu este voie ca părintele să fie considerat și numit, în discuții, sfânt. Cu toate acestea, pretutindeni unde am fost pe urmele lui, m-au intampinat, ca un semn, minunile, miracolele [pe vremea aceea era influența bătrânilor cu discernământ. Nu că nu era voie să fie numit Sfânt, dar era rușinos, de răs să numești pe astfel de om, cunoscut pentru scăderile și rătăcirile lui, că ar fi Sfânt, când aveai criterii vii de seriozitate duhovnicească, cu adevărat modele de sfințenie, cu care putea fi comparat și care arătau tuturor rătăcirea lui. Nu că nu aveai voie, dar te făceai pur și simplu de răs. Azi, însă, cei care îndrăznesc să-i arate amăgirea sunt prigonți, arătați cu degetul, datorită curentului forțat, fără discernământ adus de oficialități pentru canonizarea lui. Parcă dacă îndrăznești să spui adevărul, contradictoriu cu imaginea publică construită, vei avea de a face cu oficialitățile. Sărmanul ziarist, dacă nu cunoștea credința Ortodoxă, credea că sfințenia se măsoară după minuni și părerea oamenilor – n.n.]. Nu am inclus în acest material decât o parte din minunile povestite de credincioși. Sunt convins că timpul va scoate din anonimat multe alte fapte extraordinare și inspirate ale acestui om.

Deocamdată, celor care vor să cunoască mai mult despre ieromonahul Arsenie Boca, le dau indemnul pe care l-am primit la randu-mi de la părintele Daniil Stoenescu:

"Părintele Arsenie a pictat biserica din satul Draganescu, județul Giurgiu, comuna Mihailești. Vizitări acea biserica și ea va va vorbi cel mai mult și cel mai bine despre părintele. Picturile au o frumusețe și o transparentă nemaîntîlnită. În frumusețea de acolo, veți descoperi ceva din duhul părintelui" [foarte bun sfat. Dacă cel care merge acolo nu are ideea preconceptută că Părintele Arsenie Boca ar fi sfânt, ca să fie orb duhovnicește și să nu vadă evidențele, acolo este mai prezent ca oriunde duhul părintelui și se poate observa cel mai bine, și cel mai mult, și cel mai limpede de amăgirea lui. Însă pentru aceasta este nevoie să cunoști Ortodoxia și să iubești mai mult adevărul decât min(cî)unile – n.n.]

Mulțumesc părintelui Daniil Stoenescu de la Densus, ucenic al ieromonahului Arsenie Boca, pentru marele sprijin pe care mi l-a oferit în vederea realizării acestui documentar. [...]

¹³¹¹ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-29-sf_ap_petru.html>, luni, 7 decembrie 2015.

Prin nedreptățile și umilințele la care a fost supus până la sfârșitul vieții, în 1989, destinul părintelui Arsenie Boca e un martiriu creștin [ce termen neortodox apropierea între destin și martiriu. Dar cu libertatea jertfei unui adevărat mucenic cum rămâne? Autorul se vede că nu are o cunoaștere Ortodoxă – n.n.] . Si totuși, în mod paradoxal, prin sarguinta Securității, biografia lui se împlineste astăzi [bun comentariu. Am putea spune că la construirea imaginii de Sfânt, cu atâta forță mass-media nu ar fi putut avea atâta eficiență decât colaborarea strânsă a securității cu masoneria în slujirea intereselor politice ale noii spiritualități ecumeniste. Dar, din păcate, la aceasta au mai contribuit și dracii prin false minuni, și naivitatea credulilor, slaba pregătire dogmatică și duhovnicească a noastră a tuturor, dar mai ales lipsa de pocăință autentică ce a dus la pierderea discernământului între falsă și adevărata sfințenie. „Vrajă” sau mai bine spus stare deplorabilă ce bântuie mai toată lumea contemporană, chiar și pe cei ce se laudă că sunt Ortodocși fierbinți sau păstori de suflete – n.n.] . Din dosar aflam mai multe mărturii de credință, ba chiar și unele detalii biografice, cum ar fi bataia sora cu moartea pe care tatal sau (un om deosebit de aspru) i-a dat-o pentru ca pierdea timpul - un pacat imens [așa de mare încât să fi executat prin bătaie de propriul tată? Bestialitate în familie. Din fericire termenii folosiți de ziarist sunt exagerați, chiar și pentru realitate tatălui sfinției sale, care fiind greco-catolic avea mânia exacerbată de duhurile mincinoase la care slujea și fiind cizmar nu prea avea finețe în propria educație și nici în transmiterea acesteia odraslei sale părăsite – n.n.] , la înțelegerea caruia nu ajungi decât târziu, la batranete. Brusca, răul și suferința se transforma în lumina. Ca nimeni altul, părintele a înțeles. Fără durere, nu rodește nimic. Fără cruce, nu e cu puțința mântuirea [așa este. Din păcate și de crucea mică pe care și-a ales-o s-a lepădat, ca să îi fie confortabil în acest veac trufaș și nestatornic – n.n.] . Părintele Arsenie Boca va muri pe 28 noiembrie 1989 și va fi înmormântat cinci zile mai târziu la Prislop, în locul ales chiar de el, în prezența a 2000 de oameni. Si aici sunt multe taine și lucruri încă nelămurite. Mulți din cei cu care am vorbit sunt convinși că părintele a fost schingiuit de Securitate, ca avea unghiile de la mâini smulse și ca înainte de a muri și-a avertizat călăii: "Spuneți-i lui Ceausescu ca nu mai apuca Crăciunul!" [aici avem varianta că a proorocit în timpul torturii, nu înainte, deci nu aceasta ar fi fost cauza – n.n.] . Alții, care s-au îngrijit de înmormântarea părintelui, spun dimpotrivă ca a murit de moarte buna la Manastirea Sinaia, ca slăbise din cauza muncii epuizante și a numeroaselor boli pe care le avea [aici avem varianta că a murit de boli și suprasolicitat încordarea de a picta atât de urât, ca să poată așezământul Drăgănescu, și nu numai, a se asemăna cu sine. Totuși, dacă este să vorbim obiectiv, parcă nu a tras nici la sapă, nu a lucrat nici în mină. De unde ar fi munca epuizantă? – n.n.] . Contează mai puțin teama și reținerile unora de a vorbi despre acest lucru. Mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieși oricum la iveală [amin! Așa să fie – n.n.] . E limpede că părintele Arsenie Boca nu a fost un om obișnuit [așa este... săracul – n.n.] și că Dumnezeu a lucrat prin el neîntrerupt [așa este. L-a îngăduit, ca să-I vadă bunătatea, să se lase de iubirea de sine și să se întoarcă la pocăință – n.n.] . Timp de aproape 50 de ani cât a durat regimul comunist, de-a dreptul sau cu subtilitate perfida, s-a încercat ascunderea părintelui și a numelui sau [lăsându-se să fie popular ca pictor, vizitat de mii de oameni la așezământul Drăgănescu, pentru a-i avea de control. Nu vedem unde a fost ascunderea lui? E adevărat că nu-i făceau reclamă la televiziunile atât de scurte și nici nu apărea la emisiunile de revelion. Dar atunci nu s-ar fi prins oamenii că era colaborator? Fiindcă nici unui alt om, în afară de președinte, nu i se construia imagine publică – n.n.] Faptul că imaginea lui tasneste acum [nu țâșnește spontan, ci e presată cu pompa, cu mare pompă – n.n.] , la zece ani de la moarte, mai strălucitoare ca oricând, e semn că cei fără prihană își au plata lor, la adapost de invidia patimasa a lumii acesteia [în realitate Dumnezeu nu se ocupă de imaginea oamenilor. Chiar și această exprimare arată patima față de Părintele Arsenie Boca. Toți Sfinții și ucenicii lor se laudă cu slava Domnului care strălucește prin ei.

Accentul este pe Dumnezeu. Psa 67:36 Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel; Însuși va da putere și întărire poporului Său. Binecuvântat este Dumnezeu”. Ucenicii Părintelui Arsenie Boca sunt preocupați de imaginea părintelui, accentul fiind pe sfinția sa și pe slava deșartă a acestei lumi – n.n.] . [...]

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică? [după cum este evident din studiul obiectiv asupra dosarului nu a fost nici hăituit, nici interzis, nici considerat primejdie publică, ci supravegheat ca să aibă protecție oficială că nu este contra regimului, lăsat să își facă adepti împreună cu aleasa inimii sale, continuându-și activitatea cum și-a dorit-o fără preoție și călugărie – n.n.] **Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat)** [după cum am văzut nu rezultă că i s-ar fi propus colaborarea, însă este evident că a fost un colaborator notoriu, după cum vedem mai jos, luat și ca sfetnic de securitate în probleme de paranormal. Mai mult în scrierile sfinției sale face o apologie a socialismului și comunismului, dovedindu-și fidelitatea față de regim – n.n.] . **In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii îl iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril?** [fără să îl aresteze, elegant, ca la un colocviu. Părintele Arsenie Boca ca un părinte bun al lor, le spunea tot, fără opreliști. Dar cum am putea trage concluzia că securitatea se purta cu el grosolan și fără metodă? – n.n.] *Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.*

Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continuă [cu adevărat, ca orice elev ce se instruieste, își pândește dascălul pentru a absorbi orice informație. Dar chiar dacă ar fi o pândă cu bănuiele, ca informatorul lor să nu joace cumva dublu, tot nu se poate compara cu adevărata prigoană prin care au trecut cei cu adevărat mărturisitori. Lucrurile trase de păr ce se spun despre o așa zisă prigonire a Părintelui Arsenie Boca, fără fapte reale, consistente, comparate cu realitățile sinistre și dureroase ale adevăraților prigoniiți, par cu totul de răs, ca într-o poveste de adormit copiii – n.n.] . **La toate ispitirile si capcanele întinse, părintele a răspuns senin** [am spune degajat, cu siguranța de sine, ca unul ce se știe ocrotit de regim și are numai de câștigat de pe urma lui – n.n.] , **blând ca porumbelul si viclean ca șarpele.** ¹³¹²

Cu adevărat... viclean ca șarpele, bine ar fi fost să fie doar înțelept ca el...

Mat 10:16 Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.

Ioan 17:14 Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume. 15 Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzești pe ei de cel viclean.

numai că nu trebuie judecat. Viclenia sfinției sale pe el l-a vătămat cel mai mult, crezând în sine, iar nu în Dumnezeu. Să plângem fraților cu toții ca să nu cădem amăgiți de mult feluritele vicleșuguri ale șarpelui celui vechi cu puterea sa hipnotizatoare, ce vrea să prezinte pe colaboratori ca fiind martiri și pe amăgiți ca fiind sfinți.

Vederile atât de diferite ale stării trupului Părintelui Arsenie Boca pe care le-au avut martorii oculari și spectacolul fanteziei atât de variat de la unul la altul, ne arată că nu a fost o realitate naturală concretă obiectivă, ci niște năluciri colective schimbate în simțirea celor prezenți la îngropare, personalizată după starea sufletului fiecăruia din ei. Chiar și ideea că a murit ca mucenic este o idee tot indusă hipnotic, ca și ideea legendară a învierii și dezgropării de trei ori a unor năluciri de Sfinte Moaște:

¹³¹² <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

Nu este fără relevanță faptul că, securiștii l-au torturat sălbatic pe părintele Arsenie Boca în ciuda vârstei sale înaintate (la 79 de ani), cu doar două săptămâni înainte de trecerea sa la Domnul [acum n-a mai fost torturat în clipa morții, nici cu trei zile înainte, cum ziceau cei de mai sus, ci cu două săptămâni. Și când te gândești că de fapt nu a fost torturat de loc, ci doar a murit bolnav de rinichi, cum spuneau cei care știau realitatea... te apucă râsul, dar mai apoi un plâns dureros pentru starea căzută a celor amăgiți și cursa ce ni se întinde – n.n.], pentru profețiile sale despre căderea comunismului și pentru credința sa în Hristos. Pe blogul lui Vlad Herman, apare mărturia recentă a părintelui care s-a ocupat de îngroparea și deshumarea sa:

„Adevărul ascuns despre moartea Părintelui Arsenie Boca: Iradierea [acum a mai fost și iradiat. Probabil de aici avem și privirea atomică și cunoștințele cuantice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.], răstignirea, dezgroparea și buna mireasmă, Posted: 25 Aug 2014 11:06 AM PDT.

În cele ce urmează, un fragment din cartea “Viața lui Arsenie Boca, fapte inedite”, scrisă de preotul Petru Vamvulescu [subliniem autorul, fiindcă parcă nimeni mai mult ca sfinția sa nu a ajuns la astfel de cote aberante de năluciri, atât de evidente, și declarații atât de fulminante și năucitoare, încât ai impresia că citești basme elinești sau istorisiri cu „sfinți” latini, ceea ce e tot una – n.n.]. Menționez că l-am sunat pe preotul Petru în seara zilei de luni, 25 august 2014, pentru a-mi confirma cele relatate în carte. Răspunsurile au fost întocmai ca în aceasta. (Vlad Herman)

“El nu a murit numai din cauză că a fost iradiat, în toamna anului 1989 [a fost lângă sfinția sa cu un contor Geiger-Muller? – n.n.]. Vreau să fac o noua descoperire de care am fost înștiințat: văzând că Părintele Arsenie s-a ridicat din moarte (n. r. adică și-a revenit după iradiere, cel puțin parțial, conform spuselor preotului Vamvulescu), i-au dat ultima lovitură fatală (n. r. comuniștii). A fost dus în pădurea de brazi de la Sinaia și răstignit [și iată cum se completează prin legende unice și fantastice autoportretul pe care sfinția sa și l-a pictat în așezământul Drăgănescu: că ar fi el însuși Hristos Cel Răstignit, care se smulge din cuie. Să vedeți cum, pe lângă pironirea încheieturilor, în loc găurirea palmelor, și pe lângă smulgerea de pe cruce a unei mâini, pe care Hristos nu a făcut-o niciodată, Mântuitorul mai este pictat în chip mincinos și printr-un transplant de față de la Părintele Arsenie Boca. Ucenicii nu se sfiesc (din îngăduința lui Dumnezeu ca să se vădească un mai evident antihrist), să susțină fără dovezi, că a fost răstignit. Nimeni nu spune că Părintele Arsenie Boca avea la înmormântare semne de piroane. Sau poate a fost răstignit ca tâlharii de pe lângă Mântuitorul, fiind tras pe sfori? Sau noi suntem trași pe sfoară de ucenici? Dacă știe că a fost răstignit, deși nu este nici o dovadă fotografică, sau documentară, sau vreun raport medico-legal, sau vreun mator ocular, măcar mincinos, asta înseamnă că poate chiar Părintele Vamvulescu o fi fost vreun torționar, ce l-a răstignit prin codrul cu umbră deasă, iar acum vrea să-și recompenseze vina prin afirmații laudative la adresa victimei. Vedeți câte raționamente se pot inventa, dacă și argumentele pentru canonizare sunt atât de evident invenții fără patent, adică mincinoase? Dar ce scârbos este să operezi cu minciuni. De altfel toate declarațiile Părintelui Petru Vamvulescu sunt de o exagerare feroce și nebuloasă, jignind bunul simț al oricărui cititor care nu are idei preconcepute care să îl facă orb la evidențe. Ce diferite de acest soi de prezentări întunecate de mândrie, și cât de frumoase sunt Viețile de Sfinți Ortodoxe care lucrează numai cu adevărul prezentând și căderile Sfinților, și neputințele lor, fiind centrate pe slava Dumnezeiască ce se desăvârșește în neputințe: 2Co 12:9 Și mi-au zis mie: destul este ție darul meu; că puterea mea întru neputință se săvârșește, deci cu dulceață mă voi lauda mai mult întru neputințele mele, ca să locuiesc întru mine puterea lui Hristos. 10 Pentru aceea binevoiesc întru neputințe, întru defăimări, în nevoi, în goane, întru strâmtorări pentru Hristos, căci când slăbesc, atunci sunt tare. Faptul că Părintele Arsenie Boca este prezentat ca un puternic care niciodată nu ar fi putut fi arestat/omorât/învins, arată că în el, de

fapt, nu se sălășluia harul lui Dumnezeu, ci puterile întunericului. Căci Singurul care nu putea fi omorât, dacă nu ar fi vrut, este Hristos, iar cei ce vor să-L înlocuiască se numesc și sunt antihriști, sau închinători la antihrist – n.n.] . *I-au înfricoșat (n. r. tot comuniștii) și pe cei ce au aflat, ca să nu spună adevărul, și s-a lățit minciuna aceasta, că Părintele Arsenie a murit nu mucenicește, ci de boală [acum nu mai este torturat în chilie, ascuns de securitate și descoperit de cățel, nu mai este cu unghii smulse, ci... pur și simplu răstignit. Ce să ne mirăm, când se continuă de pe anti-drumul crucii cu fabulația drumului oaselor – n.n.] .*

Trebuie să nu ascundem un alt lucru cutremurător: Părintele Arsenie a fost scos de trei ori din mormânt. Prima dată, la trei zile de la îngropare, fiindu-le frică la securiști să nu învieze, cum îi era frică lui Irod. A doua oară l-au scos după un an, fără explicații, iar a treia oară acum vreo șase ani [dacă Părintele Arsenie Boca nu a fost de acord cu deshumarea, de ce nu l-au ascultat? Au vrut să vadă dacă sunt sfinte moaște, mai mult decât să asculte de sfinția sa? Și dacă e așa, și au găsit Sfinte Moaște, de ce nu le-au pus la închinare? Vădit este că rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca nu sunt sfinte moaște. Dimpotrivă, după cum vom vedea din mărturia unora ce au fost de față erau chiar oase înnegrite, arătând tuturor că lucrarea Părintelui Arsenie Boca a fost demonică. Dar mai posibil este că Părintele Arsenie Boca să nici nu fi lăsat vreo astfel de poruncă a ne deshumării, fiind convins că va avea cu siguranță și Sfinte Moaște (dacă nu va fi înălțat la cer ca Enoh și Ilie), deoarece credea cu tărie că este Sfânt Mucenic, în duhul și puterea lui Ilie, de aceeași statură ca Sfântul Ioan Botezătorul (sau chiar o reîncarnare a acestora) și că va ajuta pe toți cu sfințenia sa (și aici, și la judecata de Apoi), și că prin invocarea sa de pe când era încă în viață se făcea prezent în mijlocul ucenicilor lui (lucruri afirmate repetitiv de sfinția sa de-a lungul vieții și nu numai atât, dar și induse hipnotic prin tot felul de arătări). Însă ucenicii șocați de evidența modului înfricoșător în care arătau rămășițele pământești și fiind rușinați în așteptarea lor, ca să nu se facă de răs și să nu-și piardă profitul pelerinajului, au făcut o astfel de invenție de falsă smerenie, ca să se ascundă adevărul. Sfinții adevărați care din smerenie au vrut să-și ascundă Sfintele Moaște au avut grijă să li se piardă și urma mormântului, din dorința de a se duce lumea în pelerinaj doar la Sfântul Mormânt, iar alții au avut altfel de smerenie încât nici nu s-au gândit că ar avea Sfinte Moaște, sau că se va duce cineva să se închine lor. Dacă Părintele Arsenie Boca a gândit că se va închina lumea la trupul lui de ce nu a poruncit să fie ascuns? Iar dacă nu s-a gândit la aceasta, de ce a dat poruncă să nu fie dezgropat? Este vădit că nu a avut nici un fel de smerenie, iar falsa smerenie publicată post dezgropare este o făc-tură a rațiunii omenești căzute și nu o gândire duhovnicească – n.n.] .

Atunci a ieșit un izvor de apă din mormântul Părintelui Arsenie, care n-a putut fi oprit [tocmai plouase din abundență și se inundase pământul, vrând parcă Însuși Dumnezeu să ne arate că Părintele Arsenie Boca este vrednic de un alt potop care să-i înece oasele înnegrite, după cum vom vedea mai jos – n.n.] . Atunci s-a scos apă din mormânt cu gălețile și s-a adunat în butoaie. Capacul de sicriu a fost găsit dat într-o parte, iar oasele pline cu apă și noroi. Au fost spălate și așezate într-un sicriu nou, din stejar. Am sărutat sfintele oase și mai ales capul, care era înmiresmat [năluciri în simțire, care, după cum vedem, diavolul nu le-a făcut de această dată colective, fiindcă altfel ucenicii aflați în halucinație hipnotică de grup ar fi expus capul și s-ar fi făcut de răs în fața oamenilor chibzuiți cu lucrare de pocăință autentică, deci neexpuși la năluciri, un atît de profitabil (pentru draci) filon de înșelare. În schimb l-a năucit cu miresme (și nu numai. Vom vedea mai jos, în descrierea amănunțită a acestei situații chiar de către Părintele Petru Vamvulescu, în ce stare jalnică de hipnoză prin toate simțurile se afla) pe unul din ei ca să facă o descriere S.F. (Sfințenio-Fantastică) prin care să convingă pe mulți să-și accentueze evlavia rătăcită. Vom mai vedea cum au băut acea zeamă de morți vrăjită de duhurile prezente lângă trupul Părintelui Arsenie Boca și cum „îmbunătățesc” la

Prislop aghiazma prin adaosul de această zeamă, arătând lipsă de evlavie față de Maica Domnului în numele căreia se sfințește orice aghiazmă, sau față de Mântuitorul în numele Căruia se sfințește aghiazma mare, și în ambele cazuri față de preoție, icoana vie a lui Hristos, prin care se sfințește orice aghiazmă. Mai este de mirare că se lasă pradă unor astfel de năluciri, când neutralizează puterea aghiazmei în ei printr-o credință superstițioasă ce pune mai presus de Maica Domnului, de Domnul Hristos și de cuvintele sfințite ale preoției prin care lucrează Sfântul Duh pe Părintele Arsenie Boca și când prin împărtășirea cu zeamă de morți alungă harul Sfântului Duh, care se scârbește nu de morți ci de înșelarea minții din care pornesc toate puturoasele păcate și pierderea libertății? Vom vedea mai jos că, de fapt, oasele Părintelui Arsenie Boca sunt înnegrite ca la vrăjitori – n.n.] ”.¹³¹³

Fabulațiile nu se opresc aici, ele continuă în modul cel mai alert și îngrijorător:

La Biserica Drăgănescu, părintele Arsenie pictase un călugăr răstignit pe cruce. Mulți credincioși zic ca s-a pictat pe dansul, dar cu certitudine nu se știe nimic [dar este evident că în toate tablourile s-a pictat pe sine. asta nu înseamnă că a și fost răstignit. Acestea sunt zvonuri ridicate la rang de mărturie în favoarea muceniei și sfințeniei Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Nici cauzele morții nu sunt prea clare. Părintele Horia [„zvoner” de peste vale – n.n.], care era peste vale și care l-a cunoscut mai îndeaproape, a spus ca a fost la Ceaușescu [noi care am fost contemporani cu el ne întrebăm cum de a ajuns în audiență, știind bine că la președinte nu avea acces oricine, ci doar cei care făceau parte dintre suspuși. Și dacă făcea parte din ceata lor, cum pot să mai susțină adepții Prislopului că a fost prigonit? – n.n.] cu câteva luni de zile înainte de moarte [iar se contrazic, nu cu două săptămâni l-au avertizat, ci cu câteva luni, iar Ceaușescu i-a dat vreme... să se pocăiască de falsele proorocii și văzând că nu s-a îndreptat l-a executat – n.n.] și i-a spus: "Vezi ce faci, ca nu este bine, da-le mâncare la oameni, da-le libertate, ca nu e bine" [nu le-a mai spus că vor muri, ci să dea papa bun pe la alimentare și libertatea de a călători la Roma, la papa rău, că fără ecumenism nu-i va fi bine– n.n.] . După ce a ieșit de acolo, l-a urmărit Securitatea și la ieșirea din București au fost somați sa se oprească. Șoferul nu voia sa oprească. Părintele i-a spus: "Oprește, ca te împușcă, te omoară, si tu ai copii. Pe mine o sa mă maltrateze, dar de mine nu rămâne nimic in urma". Si atunci șoferul a oprit. Au venit doi securiști, l-au scos din mașina, l-au bătut cumplit și de acolo i-a venit sfârșitul [deci răstignirea nu mai este aici concretă, ci o imaginație a chinurilor prin bătaie. Nu a mai fost executat nici cu două săptămâni, nici cu trei zile înainte, nici în ziua morții, ci cu câteva luni. Dar cum de nu i s-au văzut atâta timp vânătăile, ci de abia în coșciug? Ecuția este simplă: zvonuri + literatură + amplificări + emoții + martiriu + false minuni + hipnoză + simțiri + cuceriri + robire + înșelare = canonizare = profit și ca slavă deșartă, dar și... pentru instituțiile non profit – n.n.] . Ce spun este din auzite și nu este sigur [...]

Parintele-calugar Dometie Manastirea Sambata - Fagaras (decedat in 1995)¹³¹⁴ [iată cum vorbea, cum credea și cum i-a făcut acatistul celebrul Părinte Dometie. Din auzite, nefiind sigur. Înțelegem oare acum ce neseriozitate este în propunerea de canonizare a Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

Contradicțiile ucenicilor sunt mult mai multe în privința relatării îngropării, decât în privința morții. Le vom vedea mai jos. Vom concluziona, însă, contradicțiile în legătură cu decesul prin mărturia unor ucenici admiratori ai Părintelui Arsenie Boca ceva mai lucizi. Ei recunosc că a murit datorită bătrâneții însoțită de o boală de rinichi:

Plecarea la cele veșnice

¹³¹³ <<https://raduiacoboiaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacoboiaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015

¹³¹⁴ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 52-53.

*Părintele Arsenie a murit la Sinaia, în 28 noiembrie 1989, acolo și-a dat sfârșitul. „Se fac fel de fel de vorbe, fel de fel de aprecieri de către oameni necompetenți, de către oameni care nu știu realitatea și care vreau să îl pună pe Părintele în atenția altora. Că a vorbit cu Ceaușescu, că i-a spus lui Ceaușescu că va muri, și nu știu ce ... Nu-i adevărat! Sunt niște lucruri care nu s-au întâmplat și pe care le inventează oamenii și pe care le citesc credincioșii și necredincioșii, după care trag niște concluzii care nu sunt adevărate. A suferit, a avut ceva cu rinichii și din aceasta i s-a tras și sfârșitul. Apoi, la 79 de ani, nu se mai pune problema din ce pricină ai murit. Mori, că moare lumea la 79 de ani și mai devreme. Deci Părintele Arsenie s-a sfârșit în Sinaia, la ora 9 și ceva seara, în 28 noiembrie 1989.”*¹³¹⁵

Mărturia acestui ucenic pare competentă, cu siguranța celui ce cunoaște realitatea și nu se ia după zvonuri. Dar, dacă a mințit, ce motiv ar fi putut avea, decât că a vrut să se pună bine cu Securitatea, ca să participe și ea relaxat la construirea imaginii mult meșteșugite de Sfânt al Ardealului? Așadar: ori că ucenicul a spus adevărul și Părintele Arsenie Boca nu a suferit torturi, deci nu e martir, ori că ucenicul a mințit pentru a continua și după moarte colaborarea Părintelui Arsenie Boca cu Securitatea și atunci este un „martir colaboraționist și sprijinitor al orânduirii politice, de orice culoare”. În orice caz, tot este ceva putred... în România.

Mai este, însă, și o a treia variantă...

Nu a fi chiar mucenic, aceasta, din cauza învățăturilor sfinției sale, este exclus.

Însuși Domnul Hristos nu poate fi de acord cu moartea din tortură pentru Ortodoxie a Părintelui Arsenie Boca. Vedem această realitate duhovnicească tainică într-una din notele făcute de Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul la tâlcuirea Dogmaticii Sfântului Ioan Damaschin:

*ÎNSEMNĂRI OARECARE LA CARTEA A DOUA CAP. 2 (1) Lângă celelalte păgânești hule ale lui Origen, pre care le povestește Sfântul Epifanie la Eresul 64, au fost una și aceasta, cum că munca oamenilor celor necredincioși și a dracilor va avea sfârșit și, după o vreme, și cei necredincioși, și dracii vor veni la starea lor cea dintâi. Pentru care hule și în vremea nevoinței și a mărturisirii sale, când vrea să se încununeze cu cunună mucenicească, de Dumnezeu s'au părăsit, și la închinarea de idoli au căzut (că de ar fi lăsat Dumnezeu să se facă mucenic, nu puțină vătămare în Biserica lui Hristos s'ar fi făcut, ca ale unui sfânt atuncea Cărțile lui primindu-se), și de Sfinții Părinți, la Soborul al 5-lea cu săgeata anatemei s'au săgetat. (Tom 2 al Faptelor Soboarelor, foaia 340)*¹³¹⁶

Având în vedere că în mentalitate, credință și învățătură, Părintele Arsenie Boca a fost un ucenic înfocat al lui Origen, susținând preexistența sufletelor, i se aplică și lui aceeași lege duhovnicească.

Dar dacă a murit totuși în torturi pentru credința lui personală răătăcită, devenind un pseudo-mucenic (la groapa căruia nu avem voie să mergem, după Sfintele Canoane – vom vedea mai jos) și prin minciună ni s-a ascuns aceasta, este o mare probabilitate să fi primit asupra sa răzbunarea duhurilor mincinoase. S-au plictisit să-l slujească atâția ani să-și dobândească faimă și bani. Au făcut aceasta, pe de o parte, ca să nu ajungă la pocăință datorită bătrâneții și bolii (deși împietrirea sufletului celui ce se consideră Sfânt este așa de mare, încât este aproape imposibilă convertirea lui la mântuire, dar dracii totuși se tem în orice situație de mila lui Dumnezeu și libertatea omului). Pe de alta s-au răzbunat că nu le mai aduce atâta dobândă, nemaiputând sluji eficient prin hipnoză ca un fals „sfânt” în viață, ne mai dăruindu-le ca jertfă sufletele celor amăgiți (fiind acum bolnav și neputincios în priviri). Este foarte posibil și că au făcut aceasta și pentru că aveau nevoie de imaginea unui martir hindus uniat hipnotizator, introdus ca un cal troian în cetatea cea sfântă a lui Dumnezeu, tocmai în Sfânta Biserică care îi arde. Au vrut în felul acesta să-și continue lucrarea de amăgire și la îngropare, și la mormântul sfinției sale, iar peste ani să facă dezbinare în Sfânta Biserică Ortodoxă Română prin canonizarea lui.

¹³¹⁵ *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 28.

¹³¹⁶ Sfântul Cuvios Ioann DAMASKIN, *Descoperire cu amăruntul a Pravoslavniciei Credințe*, tâlcuirea și notele aparțin Sfântului Ierarh Grigorie Dascălul 1806 tipărită prima oară la Iași, Ed. Predania, București, 2011, p. 249.

Dar acest fel de moarte nu este mucenicească, deși este în chinuri. Ea este deznădăjduită și tipică pentru vrăjitori, chiar dacă își cunosc mai dinainte clipa sfârșitului lor (pentru că tiranul lor diavolul, în stăpânirea cui s-au dat din diferite interese, i-a anunțat când îi va executa: direct prin demoni, sau, indirect, prin oamenii lui).

Iată ce ne învață despre aceasta Sfinții Părinți, adunați într-o scriere de mare folos duhovnicesc, de către Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

Că vrăjitorii și vracii, deși rostesc numele lui Dumnezeu, trebuie îndepărtați

Dar spui că acea bătrână creștină și acel vrac creștin, ori de câte ori fac farmece și dau amulete, nu spun și nici nu scriu alte nume în afară de numele lui Dumnezeu, al lui Hristos, al Născătoarei de Dumnezeu și al Sfinților și, deci, ce rău fac ei? [mai mult, Părintele Arsenie Boca era chiar ieromonah Ortodox! – n.n.] La acestea îți răspunde Sfântul Ioan Gură de Aur și îți spune că din această cauză mai mult trebuie să o urăști pe acea uricioasă babă sau pe acel uricios vrac, deoarece folosesc spre jignire și necinstire numele lui Dumnezeu și, creștini fiind, fac precum elinii [mai rău ca elinii, fiindcă își prezintă învățăturile ca fiind Ortodoxia pură – n.n.], fiindcă și demonii, deși rostesc numele lui Dumnezeu, totuși tot demoni sînt:

„unii, socotind că se îndreptătesc, spun că este creștină femeia care descîntă acestea și că nu rostește nimic altceva decît numele lui Dumnezeu. Așadar din această pricină eu mai mult o urăsc și mai mult mă dezgustă, fiindcă s-a folosit de numele lui Dumnezeu spre ocară; fiindcă, spunînd că este creștină, scoate la iveală cele ale elinilor: căci și demonii rosteau numele lui Dumnezeu, însă erau demoni; și astfel vorbeau împotriva lui Hristos: «te știm cine ești, Sfântul lui Dumnezeu» și totuși le-a astupat gura și i-a alungat” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Despre statui, 21). [...]

Că numai Dumnezeu descoperă cele tănuite. Că îngerii și oamenii cunosc cele tănuite de la Dumnezeu. Că demonii nu cunosc cele tănuite

Iar la pretextul acelor care spun că merg la vrăjitori și demoni ca să afle ce au să pățească sau să găsească comori și alte lucruri tănuite răspundem că singur Dumnezeu, în principal, este Acela care descoperă toate lucrurile tănuite și le cunoaște dinainte pe cele viitoare, precum spune Ieremia:

„Cel care este, Doamne..., să nu ascundă nimic de tine” și Isus Sirah „căci a cunoscut Domnul toată știința și a căutat la semnul veacului, vestind cele ce au trecut și cele ce vor veni, și descoperind urmele celor ascunse” (Isus Sirah 42, 24).

Iar Îngerii și oamenii cunosc uneori cele ascunse, dar nu de la ei înșiși, ci din descoperirea și iluminarea luminii dumnezeiești, precum este scris: „Dumnezeu descoperă cele adînci și cele tănuite” (Daniel 2, 22). Însă vrăjitorii și demonii, deoarece sînt întunecați și nu au lumina de la Dumnezeu, nu pot prin urmare să descopere cele tănuite; și acest lucru este evident din visul ce l-a avut regele Nabucodonosor, care, deoarece, îndată ce l-a avut l-a și uitat, a chemat toți descîntătorii și vrăjitorii și făcătorii de farmece și învățații caldeeni și le-a poruncit nu numai să-i tălmăcească ce dezvăluia visul lui, dar și să găsească însuși visul acela, pe care l-a avut; iar dacă nu, au să fie omorîți; „în afară de vis, arătați-mi și tâlcuirea lui” (Daniel 2, 6).

S-au întristat nefericiții vrăjitori, au rugat din toată inima lor demonii pe care îi cinsteau ca să le dezvăluie visul, dar în zadar; deoarece visul era atît de ascuns, încît nici demonii n-au putut să-l cunoască. De aceea a dat poruncă împărătească să fie omorîți vrăjitorii, cînd, iată, Dumnezeu a dezvăluit și visul și tălmăcirea lui Profetului Daniel și în acest chip au scăpat aceia de moarte, precum sînt scrise acestea în capitolul al doilea al Cărții lui Daniel.

Că demonii nu descoperă soarta omului, nu cunosc limpede cele ce tîn de fire și de voința slobodă și, chiar cunoscînd adevărul, nu-l dezvăluie

Dar demonii nu descoperă ce are să devină sau să pățească omul, deoarece omul, fiind stăpîn pe sine, dacă vrea, înclină spre bine, iar, dacă nu vrea, înclină spre rău. De aceea este nedeslușit sfîrșitul la care are să ajungă.

Și acest fapt devine limpede din istoria lui Iov. Căci sfârșitul acestuia nu a putut diavolul să-l cunoască, deoarece el se lupta și se străduia să-l facă pe Iov să rostească hule împotriva lui Dumnezeu și prin aceasta să fie pedepsit, dar Iov, deoarece a suferit chinurile dînd mulțumită lui Dumnezeu, a fost și mai mult încununat. De aceea a spus și Sfîntul Ioan Gură de Aur: „Diavolul nu știa la ce sfîrșit vor ajunge luptele (lui Iov); căci, dacă ar fi știut, nu ar fi încercat, ca să nu-și atragă o mai rea ocară” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul V la Cartea lui Iov).

Pentru aceasta și Dumnezeu, voind să dezvăluie că astrologii și demonii nu descoperă cele viitoare, învinuiește și, într-un oarecare fel, ia în rîs cetatea Babilonului, care avea încredere în astrologi și demoni, și îi spune:

„te-ai istovit în sfaturile tale; să se ridice, deci, și să te izbăvească cei care iscodesc cerul; cei care cercetează cu privirea stelele să-ți vestească ce urmează să vină peste tine” (Isaia 47, 13).

Da, cunosc dinainte multe și demonii, cum spun sfinții teologi, dar mai ales pe cele naturale, deducînd cunoașterea acestora din cauzele și legile naturii, precum și mulți dintre oameni, care, desigur, sînt filosofi, cunosc dinainte și prezic multe de felul acesta; însă cele dorite și aflate în adîncul inimii omului Dumnezeu singur le descoperă cu exactitate, ca un Creator al inimilor, precum a spus Solomon: „Tu singur știi inima tuturor fiilor oamenilor” (3 Regi 8, 39); iar diavolul din mișcările trupului deduce gîndurile și simțămintele, precum spune Isidor din Pelusion, scriînd:

„diavolul, preabunule, nu știe cele din cuget, căci acest lucru este numai al puterii dumnezeiești, care a zidit inimile noastre, ci el numai din mișcările trupului pricepe ceea ce vrea sufletul” (Epistole, 156, Către Arhontie Prezviterul[16]).

Însă, atît pe cele ce țin de fire, cît și pe cele ce țin de voință, pe care demonii vor să arate că le știu dinainte, ei le știu fără limpezime, întunecate, nelămurite, piezișe. De aceea și demonul numit Apollon și idolul lui erau numiți Loxias chiar de greci, deoarece oracolele și prevestirile pe care le prezicea erau piezișe, ca mersul crabului, și puteau să fie înțelese și-așa, și-așa, și într-un sens și-n altul [exact așa, cameleonice sunt și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Parcă știa Sfîntul Nicodim Aghioritul că îl descria nu numai pe Apollon, ci și pe oracolul de la Prislop – n.n.], și-mi îngădui să spun că demonii, deși cunosc adevărul de cele mai multe ori, totuși nu vor să-l mărturisească în mod voit, afară de o mare nevoie. Deoarece în chip firesc sînt mincinoși, prin urmare iubesc totdeauna minciuna, urăsc adevărul, precum a spus Domnul:

„acela ucigător de oameni a fost de la început și întru adevăr nu a stat... pentru că este mincinos și tată al minciunii” (Ioan 8, 44).

Așadar să iasă acum în față creștinii aceia care merg la prezicători și ghicitoare, cerînd să afle ce au să pățească sau să găsească poate comori și alte lucruri pe care le-au pierdut sau să ceară dezlegarea viselor lor. Să iasă în față, zic, ca să-i vad și să le spun ceea ce a spus cîndva Profetul Ilie către poporul lui Israel: creștini fără minte, „pînă cînd veți șchiopăta de amîndouă picioarele”? (3 Regi 18, 21).

Pînă cînd veți crede în Hristos, dar și în prezicători și în demoni? Dacă credeți în Hristos, că El singur, ca Dumnezeu Care este, descoperă toate cele tainuite și toate cele viitoare, și că dezvăluie acestea și celorlalți, cum am spus, pentru ce voi nu alergați la Hristos, să vă dezvăluie cele pe care le căutați, ci alergați la prezicători și demoni? Iar dacă de la cel potrivit credeți în prezicători și demoni, că ei descoperă cunoașterea celor tainuite și adevărul, de ce în van vă mai numiți creștini și vă închinați lui Hristos? Nu ați aflat că nu puteți să slujiți doi stăpîni în același timp, pe Hristos și pe Veliar? Adevărul și minciuna? [Ortodoxia și ecumenismul, Sfînta Predanie și ereziile din învățăturile scrise și pictate ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] Pe Dumnezeu și pe diavol? Precum și Domnul și Sfîntul Apostol Pavel o spun în același gînd; însă, dacă chiar spuneți că nu credeți în prezicători și demoni, mințiți. Deoarece, dacă nu credeți în aceștia, cum de mergeți și întrebați ? Căci această, singură,

apropiere a voastră de ei și întrebarea adevăresc că îi credeți și sînteți robii lor, precum spune Sfîntul Ioan Gură de Aur:

„Căci pentru ce lucru alergi la el (la prezicător)? Ce întrebă? Îndată ce te-ai apropiat de el, îndată ce ai întreat, sub robia lui te-ai pus pe tine însuși; căci întrebă, deoarece crezi” [ne mai mirăm de ce aceia ce aleargă la Prislop devin robii lui? – n.n.] (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).[...]

Ah! unde este și acum un alt Profet Ilie, să vadă creștinii cum trimit la prezicători și prezicătoare, ca să întrebe dacă se ridică din boala lor, și să le spună: voi, creștini, **deoarece disprețuiți pe Hristos și pe Sfinții Lui și mergeți la prezicători** [mai mult, îl și numesc pe prezicător Sfântul Ardealului, unicul Sfânt!!! – n.n.], **acestea spune Domnul: nu vă veți ridica din boala voastră! Deoarece chemați la casa voastră vrăjitoare ca să vă facă farmece, acestea spune Domnul: veți muri de moarte urîță și dureroasă!** Deoarece și mergeți la demoni și vrăjitori, cerînd ajutor ca să biruiți tribunalele și să cîștigați procesul vostru, acestea spune Domnul: voi urmează să fiți biruiți și să pierdeți procesul vostru. Deoarece și cereți de la demoni să aflați ce aveți să pășiți, acestea spune Domnul: **aveți să pășiți multe nenorociri, multe necazuri, multe primejdii, astfel încît să fiți nimiciți și să dispăreți de tot, fiindcă ați tăgăduit pe Dumnezeu, Care descoperă toate cele viitoare, și ați căutat scăpare la demoni, care sînt întunecați și nu au nici o cunoaștere dinainte a celor viitoare.** [cei ce merg la prezicătorul Arsenie Boca mai au totuși o șansă. Ei cred că merg la un ieromonah Ortodox, și dacă iubesc adevărul îl vor afla. Își vor da seama că au fost amăgiți și, poate se vor pocăi, dacă nu vor fi vătămați prea tare de robire. Dar ce va fi cu cei care, cunoscînd Sfînta Tradiție, sau trebuind să o cunoască dar lenevindu-se să o cerceteze sau să o propovăduiască, fiindcă este mult ostenitoare și nu favorizează confortul și egoismul, i-au amăgit din interes sau părere personală? – n.n.]

Cum de prezic demonii unele lucruri și se întîmplă

Știți pentru ce uneori demonii prezic anumite lucruri și se întîmplă?

Deoarece voi nu credeți fără șovăire în Domnul, ci credeți și în demoni; pentru aceasta, din cauza propriei voastre necredințe, Dumnezeu îngăduie să se întîmple acele lucruri, pe care vi le prezic aceia, precum mărturisește Sfîntul Ioan Gură de Aur:

„așadar de ce zic (unii) că (aceia, demonii) spun și se întîmplă? Deoarece tu crezi că doar doar s-o întîmpla” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).

Deoarece voi, prin faptul că sînteți robi diavolului, iubind lucrările lui diavolești și patimile, din cauza aceasta, acela, avîndu-vă sub puterea lui, face ceea ce vrea să vă prezică, chiar prin lucrările lui, precum și un hoț, cînd face rob pe vreun om; dacă îi spune acela că are să trăiască sau are să moară, așa se și întîmplă. Deoarece, dacă hoțul acela vrea să-l lase viața sau să-l omoare, poate să le facă pe-amîndouă, după același Ioan Gură de Aur:

„Spune-mi, dacă vreo căpetenie de tîlhari are în mîinile și în puterea lui pe un fiu de împărat, fiu care i-a cerut ajutor în pustietate și care a îndrăgit viețuirea împreună cu acela, va putea să-i spună dacă moare ori dacă trăiește? Negreșit va putea. Dar de ce? Nu pentru că a prevăzut viitorul, ci deoarece are stăpînire să-l dea pierzării sau să îl izbăvească pe copil, fiindcă acela l-a făcut stăpîn” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).

De aceea la un creștin, care are credință puternică în Domnul și care păzește poruncile Lui, demonii nu au nici o putere, nici să prezică, nici să facă altceva. Și aceasta același Ioan Gură de Aur o spune pentru el însuși:

„iar dacă au vreo putere de cunoaștere dinainte, adu-i pe aceștia la mine, credinciosule; fără laudă îți spun..., căci sînt plin de păcate; însă în ce-i privește pe aceștia nu aș putea să mă smeresc, ci pe toți îi disprețuiesc cu harul lui Dumnezeu; adu la mine pe bărbatul vrăjitor, dacă are vreo putere de cunoaștere dinainte să spună ce mi se va întîmpla mîine; dar nu va spune, căci sînt sub puterea Împăratului (a lui Hristos), și nu are stăpînire asupra mea, și nici supunerea (mea)” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).

Încît din cuvintele Sfîntului Ioan Gură de Aur tragem această încheiere de obște, că **demonii nu cunosc dinainte pur și simplu nici un lucru, ci din necredința față de Dumnezeu și din credința creștinilor în demoni, și din viața lor cea rea ei (demonii) primesc motivul cunoașterii dinainte** [de aceea vedem că Părintele Arsenie Boca ghicea mai ales păcatele (deci afla de la draci doar despre aceia ce aveau viața rea). Și proceea mincinos numai la cei ce veneau deja cu credința greșită la el ca să le ghicească. Iar apoi, cu perfidie se prefăcea, pentru a dobândi faimă de smerit în fața intelectualilor ce nu suportau acestea, că e nemulțumit că oamenii vin la el pentru ghicire, că de fapt el ar avea mult dor să-i îndrume spre pocăință și Ortodoxie. Ca să-i convingă îi hipnotiza ca să simtă și ei falsa umilință ce o avea în el. Dar cum să-i îndrume spre pocăință și Ortodoxie pe care nu le cunoștea și nu le practica? Este însă posibil ca Părintele Arsenie Boca să fi practicat aceasta neintenționat, fără să-și dea seama, fiind și el însuși robit de puterea satanei, care lucra astfel prin el, convingându-l că aceasta este sfințenia. Este mai greu de crezut aceasta, dar suntem datori a sublinia încă odată că nici un om nu ar putea fi dus să facă o faptă rea sau să își însușească o învățătură rea, dacă nu ar fi mai întâi amăgit de diavol că sunt bune. Vinovăția apare, însă, din faptul că omul își strică reperatele. Adică nu slujește cu mintea înțelepciunii vieții, ci și-o pune în slujirea simțirii și crede astfel că sunt bune cele plăcute simțirii (adică, de fapt, cele rele pentru minte), lăsându-se convins că sunt rele cele dure-roase simțirii (adică, de fapt, cele bune pentru minte), căzând în robia iraționalului și a fricii de moarte celei pătimase – n.n.] [...]

Ce pedepse dă Dumnezeu vrăjitorilor

[...] Și de ce spun eu numai o parte din lucruri? **Mulțimi întregi de oameni și cetăți mari și faimoase au fost lăsate pradă foametei, măcelurilor și robiei și nimicirii din cauza vrăjitoriiilor. Astfel, Dumnezeu a pedepsit cu foamete și cu moarte pe prezicătorii mincinoși și pe ghicitorii după zborul păsărilor, care se aflau în Ierusalim și pe toți aceia care băgau în seamă prezicerile și cuvintele lor** [ce ne-o aștepta Doamne pe noi fiindcă ne-am lăsat amăgiți de învățăturile și lucrările înșelătoare ale diavolilor prin bietul Părinte Arsenie Boca? – n.n.] :

„Prezicătorii minciunii prezic în numele Meu; nu i-am trimis și nu le-am poruncit și nu am grăit către ei, pentru că ei vă vestesc vedenii mincinoase și preziceri și prevestiri după zborul păsărilor și presupuneri ale inimii lor vă profetesc acestia.” De aceea Domnul zice așa despre prezicători: „**Ei profetesc în numele Meu, dar Eu nu i-am trimis; ei zic: «Sabie și foamete nu va fi în țara aceasta», dar de sabie și de foamete vor pieri acești prooroci și poporul căruia ei au proorocit. Vor fi risipiți pe ulițele Ierusalimului de fața sabiei și a foametei și nu va fi cineva care să-i îngroape**” (Ieremia 14, 14-16).

Astfel, Ierusalimul, acea cetate împărătească și mult iubită de Dumnezeu, a fost nimicit și distrus pentru diferitele vrăjitorii și farmece pe care le foloseau cetățenii ei. Pentru aceasta a spus și Solomon:

„Căci și de vechii locuitori ai pămîntului sfînt Te-ai scîrbit pentru făptuirea lucrurilor negliuite și vrăjitoarești și pentru jertfele necuviincioase” (Înțelepciunea lui Solomon 12, 3-4).

Și acea primă cetate împărătească, Ninive, a fost nimicită, și ea, și cetățenii ei, pentru vrăjitoriile prin care lucrau, precum spune Naum:

„O, cetate a vărsărilor de sînge, toată plină de minciună și nedreptate... desfrînată frumoasă și plăcută, meșteră în farmece, care vinde neamurile prin desfrînarea ei și popoarele prin vrăjile ei” (Naum 3, 1 și 4).

Iar acea mare cetate a Babilonului, pe neașteptate a primit lipsa de copii, și văduvia și nimicirea, pentru mulții vrăjitori pe care îi avea și vrăjitoriile pe care le folosea, precum spune Isaia:

„Fiică a Babilonului... acum vei avea pe neașteptate acestea două într-o singură zi, asupra ta: văduvia și lipsa de copii, prin vrăjitoria ta și prin puterea descîntecelor tale... și vei avea asupra ta pieirea, fără să fi avut vreme s-o prevestești” (Isaia 47, 1, 9, 11). [...]

„Căci dacă acolo în casă este așezată Evanghelia, diavolul nu va îndrăzni să se apropie; cu mult mai mult, sufletul, purtînd în el asemenea înțelesuri, nu-l va atinge vreodată, nici

nu vor năvăli asupra lui diavolul și nici firea păcatului [uneori, însă, dacă se folosește pentru ghitie Sfânta Evanghelie, diavolul se poate apropia, fiindcă lipsesc înțelesurile evanghelice din inima preotului vrăjitor și din inima victimelor lui – n.n.] (*Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvântul 32 la Evanghelia după Ioan*).[...]

Dacă pentru puțina credință a unor creștini, demonii arată unele năluciri la mormintele unor oameni sau la casele lor, sau în alt loc, acolo trebuie să fie chemat un preot să facă sfeștanie și să fie stropit locul și prin dumnezeiescul har să fie desfăcută lucrarea demonilor [deci, în nici un caz să nu se vină și să se țină predici care să confirme amăgirea, și să se înfunde bieții oameni în pierzarea autorizată de mulți oficiali – n.n.] . Mai ales când un creștin are să ridice casă sau moară sau să construiască o barcă, să poștească preotul să facă sfeștanie și să citească rugăciunea din cartea de rugăciuni pe temelia casei și atunci să fie pusă temelia casei sau să fie construită barca. [...]

(din: *Sfântul Nicodim Aghioritul, Despre vrăjitorie, Editura Sophia, București, 2003*)¹³¹⁷

Dar nu numai Sfinții Ortodocși au sesizat acest sfârșit dramatic al vrăjitorilor, ci chiar și latinii, cei de un suflet și un cuget cu Părintele Arsenie Boca, prietenii sfinției sale de o viață:

*Dia, prietenul tau a auzit vreodata de chinurile in care mor vrajitoarele, chinuri aici pe pamant, nu ma refer la cele ce le asteapta in vesnicie?. Baba Voica, vrajitoarea din satul bunicii mele, care mi-a descantat si mie cu cositor cand aveam 7 ani ca sa nu mai visez urat (asa au hotarat bunicile mele), a urlat cred ca vreo 2-3 zile de se auzea aproape in tot satul. Aceasi poveste cu o ruda a unei prietene. Cand se zbat si urla in chinurile mortii, vorbesc, cer ajutor, sa fie eliberate, sa fie alungati dracii care le chinuie. Mie mi se pare infiorator. Poate treaba asta il pune pe ganduri. De ce "maritele" vrajitoare care au facut bine atator oameni, nu isi pot macar usura chinurile, de ce nimeni nu le poate ajuta, descantecele oricarei alte vrajitoare sunt neputiicioase in acest moment? Pentru ca a venit timpul banchetului diavolilor care si-l primesc pe cel ce li s-a vandut.*¹³¹⁸

Nu numai Sfinții și latinii, dar și unii Părinți contemporani cu pictorul de la Drăgănescu, au învățat aceasta, din însăși experiența lor:

Diavolul nu-i lasă pe vrăjitori să se mântuiască

Atât vrăjitorii cât și cei ce merg la ei, nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu, pentru că se fac unelte și slujitori ai diavolului. Așa cum Dumnezeu își are slujitori pe: episcopi, preoți și diaconi, tot așa și diavolul și-a ales slujitori cu care lucrează toată răutatea, pe: vrăjitori, fermecători, descântători și ghicitori. Aceștia mor în chinuri mari și au o moarte foarte urâtă. La înmormântarea acestora se petrec lucruri necurate, groaznice, încât se miră lumea. Pe unii îi petrec la groapă cu multă agitație dând o stare înfricoșată celor din jur: câinii, pisicile, șoarecii, broaștele, vitele, găinile. Acest lucru se explică prin faptul că la vrăji și descânțete s-au folosit de diferite animale sau păsări. Si diavolul cu care au lucrat avea chipul animalelor. Pe aceștia nu-i lasă diavolul să se întoarcă înaintea morții, chiar dacă-i mustră conștiința și vor să se căiască [deci ne întrebăm cu durere: oare s-o fi putut pocăi sârmanul Părinte Arsenie Boca? – n.n.] .

Vă dau un exemplu din experiența mea, din anii mei de preoție, cu o vrăjitoare dintr-un sat vecin cu parohia unde am slujit. Această femeie vrăjitoare era foarte vestită pentru vrăjile și răutățile pe care le făcea. Lucra cu diavoli puternici și nu era om care să meargă la ea să nu-i rezolve dorința. Înainte de a muri, a venit în câteva rânduri la biserica din Boroaia unde slujeam. S-a întâmpnat ca de fiecare dată să țin predici despre vrăji și vrăjitorie. Cuvântul pe care l-a ascultat, a început să-i lucreze conștiința încât și-a pus în gând să se lase de vrăjitorie și să se căiască pentru tot răul pe care l-a făcut. Într-o duminică a stat după

¹³¹⁷ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2012/05/04/vrajitorie-nicodim-aghioritul-vindecatori/>>, duminică, 6 decembrie 2015

¹³¹⁸ <<http://www.forum-catolic.cnet.ro/viewtopic.php?f=3&t=538>>, luni, 7 decembrie 2015

slujbă și m-a așteptat să vorbească cu mine. Când să ies din Biserică mă întâmpină în pragul bisericii și îmi spune:

- „Părinte, în două rânduri v-am ascultat predica și m-am cutremurat. Eu sunt vrăjitoarea .. N.. vreau să mă spovedesc și să mă las de vrăji, vreau să mă căiesc și să mă mântuiesc! Vă rog ajutați-mă!” [măcar ea își dădea seama ce a făcut. dar oare Părintele Arsenie Boca înțelegea sau credea din toată inima sfinției sale că este Sfânt și astfel nu a mai avut nici măcar o schiță de pocăință, măcar ca această vrăjitoare, pentru a găsi oleacă de răsufare în veșnicie pentru tot răul ce (și) l-a făcut și îl face în Sfânta Biserică Ortodoxă? – n.n.]

Știind cât rău a făcut la multă lume și câtă luptă am avut cu diavolii pe care-i trimitea la credincioși, câtă suferință au adus vrăjile ei în multe case și familii, cât de mult au pățimit unii din cauza ei, i-am spus:

- Gândul este bun și bine ar fi să te poți întoarce, numai că diavolii pe care-i slujești nu o să te lase. Ea îmi spune:

- Mă las, părinte, din clipa aceasta, mă lepăd de vrăji, mă lepăd de diavoli. Am să lupt până ce reușesc. Cred că Dumnezeu mă va ajuta, pentru că nu vrea moartea păcătoasei de mine!”

- Bine! I-am spus eu. Am să te spovedesc și dacă o să te lase diavolii să-ți faci canonul de căință și să-l duci până la capăt, înseamnă că ai biruit și te-ai mântuit! La auzul cuvintelor mele era foarte bucuroasă. S-a mărturisit, a spus răul pe care l-a făcut și nu a fost puțin și nici ușoară spovedania ei. Mi se furnica pielea pe mine de grozăviile pe care le-a făcut. A luat canon, nu prea ușor, unul greu angajându-se să-l ducă până la sfârșitul vieții. Însă, mergând spre casă, trecea pe o cărare ce străbătea tarlalele C.A.P.-ului. Multă lume se afla în ziua aceea la prășit. Au observat că pe cărare trece vrăjitoarea, însă au rămas înmărmuriți când au observat că, după capul ei, era o mână neagră și păroasă care o însoțea. S-au atenționat unii pe alții, zicându-și:

-Trece vrăjitoarea ! Cu diavol cu tot !

La un moment dat, au văzut că mâna cea păroasă, a apucat-o pe vrăjitoare de cap și a izbit-o cu fața în jos pe mijlocul cărării. După un oarecare timp, văzând ei că vrăjitoarea nu se mai ridică de jos, au lăsat sapele și cu groază au încercat să se apropie și de departe să vadă ce s-a întâmplat. Vrăjitoarea zăcea într-o baltă de sânge, cu capul crăpat din frunte și până după cap. Au rămas consternați și nu au mai fost buni de nimic în ziua aceea. Au văzut cu ochii lor cum diavolul a omorât-o izbind-o cu capul de o pietricică nu prea mare și singura care se afla pe suprafața aceea.

În concluzie, nu a lăsat-o diavolul să se căiască pentru păcatul vrăjitoriei, a omorât-o pentru a nu o pierde. [...]

Vrăjitorii, fermecătorii și descântătorii, încă din viața pământească [...] sunt cei ce pun pe diavoli la treabă, ei îi trimit pe diavoli să chinuie pe oameni, ei sunt cei ce poruncesc iar diavolii se supun și ascultă, pentru că li se împlinește voia.

Oamenii vrăjitori, descântători, fermecători și ghicitori din clipa când încep să lucreze li se pune pe față masca diavolului. Dacă Dumnezeu ar îngădui, aceste slugi ale satanei ar purta și în chip văzut chipul diavolului. Așa cum chipul diavolului este ascuns de vederea omului și mai ales a omului păcătos, tot așa este ascuns și chipul acestor slugi satanice de văzul celor din jur. Foarte greu se pot întoarce de la slujirea și răutățile lor.

[...] la dezgropăminte de 7 ani, unii sunt găsiți în mormânt cu trupul ars și negru ca tăciunea și funinginea. [...]. Tot așa pătesc și cei ce în viață s-au ocupat cu ghicitul în: deschiderea cărților sfinte, cărți de noroc, palmă, cafea, zodiac, gromovnic, bobi, ghioc și în orice fel și cei ce au mers la ei.

La fel și cei ce s-au ocupat cu descântatul, folosind rugăciunea „Tatăl nostru”, care s-au folosit de cărți sfinte, de icoane, lumânări, tămâie, prescură, anaforă, veșminte preoțești; care au stins cărbuni; cei ce s-au folosit de piedica de la mort, de lumânări de la morți, de pământ de pe morminte, de apa în care a fost scaldat mortul [chiar dacă mortul se cheamă Părintele Arsenie Boca... – n.n.] ; cei care au descântat de deochi, de bubă rea, de mana

vitelor și de orice fel de descântec și cei ce au fost la ei. **Toți aceștia, să fie foarte siguri că din secunda când au început să zică și să facă aceste lucruri, li s-au pus și poartă masca ghicitorului și a descântătorului din iad și face parte din ceata acestora. Toți sunt așteptați, ca la sfârșitul vieții, sufletul lor să fie dus în iad la ceata al cărui chip îl poartă.**

Unii, care sunt la început și din curiozitate au făcut aceste lucruri și nu cu gândul de a mai repeta și se întorc îngreșându-se, se luptă mai ușor de a scăpa din această cursă.

Alții, care s-au îndeletnicit mult timp, s-au hrănit și s-au îmbogățit din aceasta, pentru aceștia este mai greu, pentru că sunt cu mari datorii tartorului. Și mai greu este pentru cei ce au dus în iad suflete și prin vrăji, descânțete și farmece, [nu neapărat clasice, pot fi și moderne, hinduse, agățate din „religiile superioare” și filozofiile lui Mircea Eliade, sau pur și simplu prin erezile scrise și pictate – n.n.] au chinuit groaznic suflete, aceștia au o întoarcere și o mântuire foarte grea, atât de grea, asemenea greutateii și imposibilității de a se întoarce diavolii la căință. Însă, nimic nu este cu neputință, dacă chemi în ajutor numele și puterea lui Dumnezeu [cu aceasta m-am răcorit, poate că și Părintele Arsenie Boca are o șansă de pocăință, însă sminteala fiind publică ar fi trebuit și pocăința să-i fie tot publică, să i-o cunoaștem cu toții, să se fi lepădat de tot ce a scris, a predicat și a pictat. Însă vedem că, dimpotrivă, i se agravează starea prin canonizare, care face din vrăjitoria și erezia sfinției sale un model de urmat smintind pe mulți. De mila lui ar trebui publicate toate amăgirile sale și condamnată mișcarea rătăcită de la Prislop, fiindcă altfel Părintele Arsenie Boca își ia plata aici pentru tot ce a făcut el bine pe pământ din laudele și cinstirile deșarte ce i le aduc oamenii și chinurile sfinției sale (dacă nu cumva s-a pocăit public, dar ni s-a ascuns nouă), se vor agrava pe zi ce trece. Și spunem aceasta nu fiindcă am găsit vreo dovadă fermă că s-a pocăit, ci pentru a avea argumente raționale a nu îl judeca sau osândi, pentru a nu ne face părtași prin dreapta de păcatele sfinției sale – n.n.].

Se cunosc sfinți care s-au întors de la această adâncă răutate, prin puterea lui Dumnezeu, prin căință și viață îmbunătățită. Aceștia ar trebui să citească viața Sf. Ciprian și a Sf. Iustina. Fără să chemi în ajutorul tău cetele cerești și cetele sfinților mijlocitori, care să te întărească și să te acopere de mânia și groaza cu care se pornesc diavolii asupra ta, nu poți birui [dar dacă te consideri cel mai mare Sfânt și asemănarea universală și absolută a lui Hristos pe pământ, reîncarnarea celui mai mare bărbat născut dintre femei, cum să le mai ceri ajutorul? – n.n.]. Atunci Dumnezeu va porunci diavolului pentru tine ca și pentru Iov: „dar de sufletului lui să nu te atingi” (Iov,1,12), altfel, devii biruit și pățești ca și vrăjitoarea de care ți-am povestit.¹³¹⁹

Dar poate că nu sunteți mulțumiți de exemplele eretice și de la părinți duhovnici necanonizați (și ei supuși suspiciunii că ar fi fost înșelați de-a dreapta). Atunci haideti să revenim la Sfinții Părinți, ca să vedem că

Psa 33:20 Moartea păcătosului este cumplită, și cei ce urăsc pre dreptul vor greși.

În Prolog și în Mineiul cel mare se mai povestește despre Simon și aceasta: Odată a zis că are să se lase să fie tăiat și a treia zi are să învieze [vă amintiți cum „a înviat Părintele Arsenie Boca” din iradiere? – n.n.]. Atunci, el a pus în locul său un berbec, făcându-l om prin nălucire și a fost tăiat berbecul în locul lui [e greu să se fi iradiat sau bătut un cățel în locul Părintelui Arsenie Boca? La ce puteri avea sfinția sa, credem că ar fi fost foarte ușor – n.n.]. Sfântul, gonind diavoleasca nălucire de la berbecul cel tăiat, s-a văzut lucrul cel mincinos al lui Simon, cunoscându-se de toți, că nu Simon este tăiat, ci berbecul. Despre biruința desăvârșită a Sfântului Petru asupra acelu vrăjitor și despre pierzarea lui, de toți se scrie cu un glas astfel: Simon vrăjitorul, neputînd întru nimic să biruiască pe Apostolul Petru, nici să sufere mai mult înfruntarea și rușinea sa, s-a fâgăduit că se va înălța la cer.

Deci, adunînd el toată puterea diavolilor care îi slujeau, s-a dus în mijlocul cetății Roma și, suindu-se pe o zidire înaltă, avînd capul încununat cu cunună de dafini, a început din înălțime cu minie a grăi către popor: "Romani, deoarece pînă acum ați petrecut în nebbie

¹³¹⁹ <<http://www.parinteleilarionargatu.ro/subpagini/6/Cap---Aratari-despre-vrajitori-fermecatori-descantatori-ghicitori-si-cum-lucreaza-ei/>>, luni, 7 decembrie 2015.

și lăsându-mă pe mine, ați urmat lui Petru, acum și eu vă voi lăsa și nu voi mai apăra cetatea aceasta. Deci, voi porunci îngerilor mei ca în fața voastră să mă ia în mâinile lor și să mă înalțe la tatăl meu din cer. De acolo voi trimite mari pedepse asupra voastră, că n-ați ascultat cuvintele mele, nici n-ați crezut lucrurilor mele".

Vrăjitorul Simon, zicînd acestea, a plesnit din mâini, s-a înălțat în văzduh, a început a zbura și a se sui în sus înălțîndu-l diavolii [țineți minte cum credeau oamenii că se va înălța Părintele Arsenie Boca în căruța de foc a lui Ilie? – n.n.] . Poporul, mirîndu-se foarte, zicea unul către altul: Acest lucru este de la Dumnezeu, ca să zboare trupul prin văzduh. Atunci marele Apostol Petru a început a se ruga în auzul tuturor, zicînd: "Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, arată înșelăciunea acelu vrăjitor, ca să nu smintească popoarele, care cred în Tine!" Apoi iar a strigat, zicînd: "Vouă, diavolilor, vă poruncesc, în numele Dumnezeului meu, să nu-l purtați mai mult, ci să-l lăsați acolo în văzduh unde este acum!" [Sfinte Apostole Petru, vino și te roagă pentru noi să înceteze amăgirea acestuia, să-l lase acolo unde este acum, să vadă oamenii putreziciunea și înnegrirea oaselor sale, ca să îl plîngă de milă și să se întoarcă cu toată inima la Hristos. Căci dacă vor fi izbăviți de o așa iscusită amăgire, vor fi pregătiți să îl înfrunte și pe antihrist și vor birui, și se vor mântui. Fie-ți milă de noi nevrednicii fii ai tăi! – n.n.]

Atunci diavolii cei certați de apostol, îndată au fugit de la Simon prin văzduh și ticălosul vrăjitor a căzut jos, precum odinioară a căzut diavolul cel lepădat din cer, și astfel i s-a sfărîmat tot trupul. Poporul, văzînd acestea, a strigat multă vreme, zicînd: "Mare este Dumnezeu propovăduit de Petru. În adevăr, nu este altul decît Dumnezeu cel adevărat! [să zică toți Ortodocșii mare este Dumnezeu propovăduit de Sfinții Părinți! – n.n.] "

Vrăjitorul căzînd, deși se zdrobise foarte rău, era încă viu, după rînduiala lui Dumnezeu, [Dacă sunt adevărate poveștile despre chinurile Părintelui Arsenie Boca dinaintea morții, poate de aceea a fost torturat și lăsat apoi viu – n.n.] ca să cunoască neputința și ticăloșia sa cea diavolească, să se umple de rușine și să înțeleagă puterea lui Dumnezeu cel Atotputernic. El zăcea sfărîmat pe pămînt, suferind dureri cumplite în toate mădulele și fiind de rîs la tot poporul; iar a doua zi și-a lepădat răul și spurcatul său suflet, dîndu-l în mâinile diavolilor, ca să-l ducă la tatăl lor, satana [cine ar îndrăzni să-l numească martir al credinței în Hristos, când se propovăduia pe sine, cine l-ar propune la canonizare pe Simon Magul? Dar același lucru o făcea și Părintele Arsenie Boca: se propovăduia și în scris, și în predici, și în pictură pe sine. Și dacă a murit în suferințe pentru propriile proorocii mincinoase, care îi aduceau faimă de Sfânt și bani pentru vila de la Sinaia, din interes personal a murit, susținându-și propriile sale învățături rătăcite cu prețul vieții sale. Este, poate, eroinic, dacă a avut de ales, dar nu este sfințenie, pentru că nu este pentru adevăr. Fiindcă învățăturile pentru care a murit, dacă nu a murit de fapt de boală sau chinuirea dracilor, nu sunt ale Sfintei Predanii. Și atunci de ce să îl propunem la canonizare în Sfânta Biserică Ortodoxă? Cu ce a slujit el, Ei? Și-a văzut de interesul său și al Maicii Zamfira. Dacă îl propunem ca model de sfințenie am deveni în felul acesta oameni complicați și vicleni, cu două măsuri ale minții, am rămâne în îndoială, pentru unul (Simon Magul) am fi ciumă, pentru altul (Părintele Arsenie Boca) am fi mumă – n.n.]. Sfîntul Petru, după căderea lui Simon, sînd la un loc înalt și făcînd semn cu mîna poporului, care striga, să tacă, a început a-l învăța cunoștința adevăratului Dumnezeu; și vorbind mult către dînsii, pe cei mai mulți i-a povățuit la credința creștinească [abia după lămurirea cu tărie și stăruință a poporului despre gravitatea rătăcirii de la Prislop va mai putea fi învățat adevărata credință și autentică pocăință. Până atunci va alerga la ce i se oferă mai ușor și mai dulce pentru viața pământească, cu masca falsei sfințenii și falsei Ortodoxii, ducându-se ca oile risipite după berbecul lor ce se aruncă în prăpastie, pierzându-și nu trupurile, ci, vai... chiar sufletele. Numai Domnul nostru Iisus Hristos ne poate scăpa dintr-o asemenea cumplită primejdie. Dar, fiindcă ne iubește, și ne respectă libertatea pe care tot El ne-a dăruit-o, o va face aceasta doar dacă și noi o vrem... prin căutarea adevărului și plugărirea lui înlăuntrul nostru – n.n.] .

Împăratul Nero, aflînd de moartea cea rușinoasă a prietenului său, s-a mîniat pe Sfîntul Apostol Petru și voia să-lucidă. Dar acea mînie și răutate împărătească nu s-a săvîrșit îndată asupra Sfîntului Apostol, ci după cîțiva ani, după cum spune Sfîntul Simeon Metafrast.¹³²⁰

Dar chiar dacă ceilalți ucenici, dorind cu ardoare să-l impună ca Sfânt, îi construiesc cu persuasiune tot felul de argumente cusute cu ață albă că ar fi mucenic, îi lăsăm să se certe între ei, pînă vor negocia și se vor înțelege în organizarea unei idei de propagandă comună. Este însă foarte probabil că le convine acest fel de a fi cameleonic, specific și Părintelui Arsenie Boca, fiindcă așa pot cucerii către interesul lor atât pe iubitorii de martiri, cât și pe cei ce fac parte dintre nostalgicii comunismului sau admiratorii Securității Române.

Însă noi îi îndemnăm să renunțe la canonizarea Părintelui Arsenie Boca (dacă totuși iubesc pacea și sunt fii ai neamului mai mult decât iubitorii unei idei neconforme cu Sfânta Tradiție), fiindcă aceasta este acum marea pricină de dezbinare în Sfânta Biserică Ortodoxă Română, Singura care mai ține țara să nu fie iarăși ruptă în bucăți. Este vechiul război dintre adevăr minciună și viclenie, dar actualizat la condițiile noii spiritualități ridicată la rang de religie de stat. Dacă instituția bisericească luptătoare va cădea în uniatism, cum au mai fost cazuri în istorie (fiind silită de presiunile politice și ale sârmanei mase manipulate de oameni, să-l canonizeze pe bietul rătăcit), cu toții vom suferi părăsirea lui Dumnezeu. Iar iubitorii cointeresați ai Prislopului își vor vedea în mod neașteptat spulberate toate planurile, ba poate chiar vor și muri în chinuri fizice sau ale conștiinței rănite și neascultate la vremea potrivită a pocăinței.

B) ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNGROPAREA

A murit joi și l-au înmormântat luni și era ca viu atunci, împrejurul sicriului se simțea mireasmă de mir. Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morți când fac pomelnic cu morții și când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt.

La înmormântare, când i-am sărutat mîna, am văzut că avea unghiile la mîna. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea [hocus-bocus și cu unghiile de la mîna. Apar dispar. Deși a fost torturat de i-au smuls cu cruzime toate unghiile, totuși unghiile erau la locul lor bine mersi. Curat murdar coane Fănică. O viață de „sfânt” mai drăgălașă nu o putea face nici Caragiale. Mă întreb cum ar fi descris el fenomenul de la Prislop. Dar vedeți, bietul Gheorghe, înconjurat de cei ce impun ideea martiriului în vederea canonizării, nici nu îndrăznește să sufle sau să lase măcar într-un colț de gând ideea cât de firavă că Părintele Arsenie Boca e posibil să nu fi fost torturat, doar ca să nu-i șifoneze imaginea de martir și să nu-și piardă respectul coreligionarilor lui – n.n.]. Nu au fost la înmormântare atât de mulți, cum mă așteptam [vedeți că nu Sfântul Duh aduce pe oameni la mormântul Părintelui Arsenie Boca, ci mass-media? – n.n.]. (Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus) 115

• *Am fost și la înmormântare. Stînd pe margine acolo am auzit pe unii, că ar fi spus Părintele lui Ceaușescu: „După o lună de zile după ce mor eu, mori și tu Așa s-a întîmplat [deja sceneta de film se amplifică într-un punct culminant în care eroul negativ se confruntă cu eroul pozitiv într-un deznodămînt fericit. Avînd ca documentare științifică de necontestat... gura lumii de la marginea șanțului, pardon gropii. Parcă și vedem duelul dintre doi cowboy vestiți. Dar la ce să-l fi interesat pe președintele ateu al țării ce spune un biet pictor clar văzător, pardon clar obscur? Vă reamintim că și baba Vanga a spus această proorocie și nu a fost omorâtă, chiar dacă era vrăjitoare, și Gregorian Bivolaru a spus la fel și nu a fost omorât, chiar dacă era yoghin și a fost pe bună dreptate închis, cum ar trebui să fie închiși toți vrăjitorii. Atunci parcă eram mai apărați de către stat de vrăjitori. Nu li se dăduse voie să-și facă PF-uri doveditoare ale unei falsei libertăți religioase și nici nu li se făcea reclamă la TV, ci erau socotiți ceea ce și sunt: răufăcători. Acum s-a ajuns ca amăgirea și a vrăjitorilor clasici și a celor îmbrăcați în haine de ieromonahi*

¹³²⁰ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-29-sf_ap_petru.html>, luni, 7 decembrie 2015.

să fie promovată în mass-media, atât pentru despărțirea oamenilor de Sfânta Biserică cât și din interese financiare – n.n.]

În timpul slujbei de înmormântare noi ne-am dus pentru puțină vreme ca să mâncăm. Când am ajuns înapoi lumea era ieșită afară și cânta „Sfinte Dumnezeule. Sfinte Tare. Sfinte fără de moarte...”, dar nu mai înainta, toți stăteau pe loc. Au intrat în alertă că nu știau ce-i acolo. Când să iasă din biserică Părintele ar fi deschis ochii, fiind descoperit la față [vom vedea de acum, că nu vor simții bieții amăgiți doar miresme, ci li se vor năluci în simțire tot felul de scamatorii, diferite de la unii la alții, ceea ce vădește caracterul lor subiectiv și înșelător, fiindcă diavolii își schimbă hipnoza în funcție de slăbiciunile subiecților, alții se laudă și ei că au văzut ceva, ca să se dea mari, iar alții se iar după zvonuri, cum face și majoritatea și povestitorul acestui caz – n.n.]. Eu nu am văzut treaba asta, dar cunosc doi băieți care au văzut. Ieșind, i-au legat o năframă neagră și au plecat cu el mai departe. (Șerban Alexe, 73 de ani. Lisa)

• *La Prislop am fost și eu, era iarnă și pe mormântul dânsului erau flori. Le-a spus la măicuțe: „Cât am fost în viață, nu v-am putut ajuta, dar o să vă ajut după moarte [dacă le-a spus-o când trăia, unde era smerenia lui? Să fi spus: dacă îmi va ierta păcatele, sau măcar dacă voi găsi trecere la Dumnezeu, dacă nu se vedea pe sine păcătos. Dar de aici la obrăznicia siguranței de sine... ce prăpastie! Exact ca cea dintre rai și iad. Iar dacă le-a spus-o vreun duh, după moartea Părintelui Arsenie Boca, iată că la mormânt se petrec nu numai năluciri olfactive și vizuale, dar și auditive, tot cu centrare pe Părintele Arsenie Boca, deci în duhul cel amăgit al lui – n.n.]”. (Dobrin Ioan, 67 ani, Săvăstmi)*

• *Părintele s-a și rugat să moară mucenic*

[ce mândrie maximă! Fără ca măcar să ceară lui Dumnezeu să se facă voia Lui. De obicei după o așa cerere vine părăsirea lui Dumnezeu și lepădarea, ca să ajungă bietul trufaș la cunoașterea de sine. Cererea aceasta este mai mândră decât dorința de a deveni desăvârșit, pe care a căutat-o la începutul înșelării. Fiindcă cel mai mare har al lui Dumnezeu este... suferința:

*Deci să nu fim scurți la vedere, și nici să închidem ochii, fericind pe mireni mai mult decât pe noi. Ci cunoscând deosebirea dintre fiii adevărați și cei nelegitimi, să îmbrățișăm mai degrabă părută nefericire a monahilor și marea lor osteneală, al cărei sfârșit este viața veșnică și cununa neveștejită a slavei Domnului. Să îmbrățișăm viața necăjită a asceților, ca să nu zic a dreptilor cari se socotesc păcătoși, și „lepădarea în casa lui Dumnezeu”, adică în ceata celor ce slujesc neîncetat lui Hristos, și „nu locuirea în locașurile păcătoșilor”,¹ sau petrecerea împreună cu mireni, chiar de ar face aceștia mari dreptăți. Căci zice către tine, o monahule, Tatăl tău cel ceresc, care te iubește pe tine mai presus de toți și te necăjește și te ostenește pe tine cu felurite ispite: bine să ști monah amărît că, precum am grăit prin Proorocul, voi fi ție povățuitor aspru² și te voi întâmpina pe calea Egiptului, întărindu-te prin necazuri; și căile tale cele de ocară ți le voi închide cu țărșii ascuțiți ai Proniei Mele, înțepându-te cu nenorociri neașteptate și împiedecându-te ca nu cumva să aduci la faptă cele ce vrei în inima ta nesocotită.³ Și voi împrejmui marea patimilor tale cu porțile îndurărilor mele. Și voi fi ție ca o panteră, care te mănâncă cu gânduri de înfruntare, de descurajare și de căință, aducându-ți în conștiință cele neștiute de tine. **Dar toate aceste necazuri sunt cel mai mare har al lui Dumnezeu. Ba nu-ți voi fi numai panteră, ci și ac ce te rănește cu gânduri de căință și cu dureri în inimă; și nu va mai lipsi durerea din casa ta, adică din sufletul și din trupul tău, cari vor fi ospătate bine și cu folos de chinurile dulci ca mierea ale lui Dumnezeu. Iar sfârșitul chinurilor, al ostenețelor, al tulburării, al rușinii, al temerilor, al deznădejdelor ce obișnuiesc să vină peste cei ce și-au ales nevoița, sfârșitul tuturor acestor mahniri este o bucurie cerească, o desfătare nespasă, o slavă negrăită și o veselie neîncetată.***

¹³²¹ 1 Psalm 83, 11.

² Ieremia 30, 11.

³ Osea 2, 6.

Căci de aceea te-am necăjit, ca să te hrănesc cu mana cunoștinței; și de aceea te-am chinuit cu foamea, ca să-ți fac bine în vremile cele de apoi și să te duc în împărăția cea de sus. Că atunci veți sălta, voi smeriții monahi, ca niște viței sloboziți din legături, adică din patimile trupului și din ispitele vrăjmașilor.

Și atunci veți călca peste dracii nelegiuți, cari vă calcă acum. Și vor fi cenușă sub picioarele voastre. Căci dacă ești cinstitor de Dumnezeu și smerit în cuget, neînălțându-te întru mândrie deșartă și în mare cutezanță, ci simțindu-te străpuns cu inima și socotindu-te rob netrebnic 1 și zdrobit cu duhul, mai de – preț este, o monahule, greșeala ta, decât dreptatea mirenilor și mai de trebuință sunt petele tale, decât marea curăție a acelora.

Căci ce este aceea pentru care rabzi necazuri?

De sigur vreo pată oarecare. Dar privește pe un om care și-a pătat mâinile sale, cum și le curăță cu puțin untdelemn. Cu atât mai vartos te poți curăți tu prin mila lui Dumnezeu. Căci precum nu-ți este ție greu să-ți speli cămașa, tot așa cu mult mai mult nu-i este greu lui Dumnezeu să te spele pe tine de orice pată, chiar dacă ți-a venit în fiecare zi vreo ispită cu sila. Căci zicând tu: „am păcătuit Domnului”, ți se și dă răspunsul: „Iartă-ți-se ție păcatele”.²

[...]

83. *Fericit cel ce mănâncă și bea în viața aceasta, fără să se sature, rugăciuni și psalmi, ziua și noaptea și se întărește pe sine cu slăvită cetire a Scripturii. Căci această împărtășire va da sufletului o bucurie nemicșorată în veacul ce va să vie.*

84. ***Asigură-te din toată puterea să nu cazii. Căci nu se cuvine luptătorului puternic să cadă. Dar dacă ți s'ar întâmpla să cazii, ridică-te îndată și stai iarăși la lupta cea bună. Chiar dacă ți s'ar întâmpla aceasta de zeci de mii de ori, prin retragerea harului, de zeci de mii de ori să faci și aceea, adică să te ridici până la sfârșitul tău. Căci s'a scris: „De șapte ori de va cădea dreptul, adică toată viața, de șapte ori se va ridica”. * Până ce ții arma sfintei schime cu lacrimi și cu rugăciune către Dumnezeu, te socotești între cei ce stau, chiar dacă ai căzut de multe ori. Până ce rămâi între monahi, primești ca un ostaș viteaz rănile în față și ele îți aduc mai degrabă laudă, că nici rănit fiind n'ai suferit să cedezi sau să te lepezi. Dar dacă vei ieși dintre monahi, vei fi rănit pe la spate, ca un fugar și ca un fricos, ca unul ce ai dezertat din rânduri și ești lipsit de curaj.***¹³²²

Așadar, dacă ar fi vrut să dobândească marele dar al muceniei, era suficient să nu se lepede de monahism, ca un fugar, fricos și dezertor lipsit de curaj. Iar dacă tot s-a lepădat de el, să se întoarcă plângând de la viețuirea mirenească cu Maica Zamfira. Mai mult suferințele necinstirii sau ignorării de către ceilalți sunt mai mari decât suferințele cărnii, uneori. Era suficient așadar, să se străpungă cu inima și să se socotească rob netrebnic, să fugă de slava de la oameni, pe care atât de mult a iubit-o, stimulat-o și pentru care a lucrat cu multă osteneală toată viața, să lucreze ale sale întru ascuns și să asculte de un duhovnic iscusit. Ce minunată mucenie a voii proprii. Ca în Sfânta Evanghelie: *Luc 9:23 Și zicea către toți: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie; vedeți, o zicea către toți, pentru fiecare zi.*

Se vede că sfinția sa nu a practicat niciodată monahismul cu adevărat și nici nu a citit patericul. Ar fi aflat că șederea în chilie, fără slavă de la oameni, este mai grea și, deci, mai slăvită ca mucenia:

Povestesc unii despre un sfânt, că pe vremea prigoanei a mărturisit și a fost chinuit, încât l-au pus să șadă pe un scaun de aramă înfierbântat. Ajungând însă împărat fericitul Constantin, au fost sloboziți creștinii cei închiși și tămăduindu-se sfântul acesta, s-a întors la chilia sa. Și când a văzut-o, de departe, a zis: „Amar mie, că spre multe osteneli vin”, gândind la luptele și nevoințele dracilor.²¹

[...]

¹³²² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. IV, Ed. cit., pp. 156-158, 150-152.

Un frate l-a întrebat pe un bătrân oarecare: „Spune-mi mie, părinte, ce voi face că dorește sufletul meu lacrimi și nu am, fiindu-mi inima foarte împietrită și măcar că citesc viețile sfinților părinți sau le aud, nicidecum nu-mi pot umili inima și foarte scârbit e sufletul meu de aceasta”. Bătrânul i-a răspuns: „Fiii lui Israil după patruzeci de ani au intrat în Pământul Făgăduinței, în care, dacă au intrat, nu s-au mai temut de războaie. Așa și nouă ne-a poruncit Dumnezeu, să ne mâhnim și să ne scârbim pentru mântuirea noastră căci scris este: «Cu multe scârbe ni se cade să intrăm întru Împărăția Cerului», iar fără de scârbe, nu vom putea intra în Pământul Făgăduinței. Ascultă, fiule, să-ți spun o istorie a unui tânăr. Era un tânăr care dorind viață călugărească, a mers la muntele Nitriei și acolo s-a făcut călugăr. Și era chilia lui aproape de chilia unui frate, pe care îl auzea în toate zilele plângându-și cu mare tânguire și lacrimi păcatele sale, iar inima lui era împietrită și nu-i venea umilință și lacrimi ca să poată plânge. Deci se muștra pe sine zicând: „Nu vrei ticăloase, să plângi și să verși lacrimi pentru păcatele tale acum până ai vreme, ci ești fără de simțire și nebăgător de seamă! Să știi, că dacă nu vrei să plângi, eu te voi face și te voi învăța să plângi”. A luat deci o funie împletită și se dezbrăcându-se de haine și se bătea cu funia peste spatele gol rănindu-și trupul până nu mai putea suferi și atunci începea să plângă. Iar acel frate, care era aproape de dânsul cu chilia, luând seama ce face și văzându-l de multe ori făcând așa, bătându-se și pe sine muncindu-se, se minuna foarte. A început deci, a se ruga lui Dumnezeu ca să-i arate, dacă este plăcut lui Dumnezeu lucrul aceluia frate, care se bate el însuși și se muncește așa? Și i-a arătat lui Dumnezeu. Într-o noapte în vis l-a văzut fiind în ceata mucenicilor, purtând cunună mucenicească pe cap și îl arăta lui cineva cu degetul, zicând: „Vezi, iată mucenicul cel bun, care rabdă pentru Hristos! Acesta împreună cu mucenicii fiind primit, s-a încununat». Așa și tu, fiule, silește-te pentru Hristos să pătimești și să rabzi toate scârbele ce ți se vor întâmpla și așa nu numai umilința și lacrimile pe care le dorești, ți le va da Dumnezeu, ci și cu cunună mucenicească te va încunună.

[...] A zis avva Siluan: „Vai omului aceleuia, care are numele mai mare decât fapta!”¹³²³

Când părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa s-a rugat să devină mucenic, și sfinția sa trecuse prin reeducarea de la Pitești, știind ce înseamnă aceasta (nu fusese un răzgâiat de regim ca Părintele Arsenie Boca, trecut printr-oleacă de parfum de închisoare regim confort sporit doar, doar va crea în ochii îndrăgostiți ai ucenicilor impresia de prigonit) atunci i-a apărut îngerul și i-a zis: „de ce te rogi așa părinte? Nu ști că păcătuiești?”. Părintele Calciu s-a smerit, s-a pocăit cu lacrimi cerându-și iertare și are mari șanse să se fi mântuit – n.n.]

și Dumnezeu i-a împlinit dorința. Deși, el a fost mucenic în fiecare zi, a avut cruce grea, pe măsura harului.

[prin ce? Că a pictat, fiind salarizat și apoi pensionat pentru aceasta? Că mergea la filme cu aleasa inimii lui? Prin faptul că-l căutau oamenii la Drăgănescu umplându-l de daruri, și multe laude ce-i ungeau inima, fără ca Securitatea să ia vreo măsură, ci doar declarații consistente de la maestru pentru a ști mai multe despre vizitatori și a-i oferi protecția că nu este un trădător, ci un cetățean bine monitorizat? Că mergea în drumeții în pantaloni scurți și bască și-și cumpăra haine de lux și locuințe pe vremea când toți erau chiriași? Că își construia conac boieresc la Sinaia și îl împodobește cu sculpturi pe comandă? Că scria texte apologetice în favoarea comunismului și socialismului, muștrând Sfânta Biserică de faptul că s-a prefăcut în așezământ social? Când și cum a fost mucenic? Sau poate că ucenicii vorbesc metaforic și vor să spună că s-a înfruptat zilnic din bunătățile regimului de atunci, ca și cum ar mânca cineva zilnic mucenici moldovenești și oltenești de 9 martie? de aici înțelegem și care era măsura harului... – n.n.]

A murit pe 28 noiembrie, ca și Cuviosul Mucenic Ștefan cel Nou, a cărui mucenicie tocmai o pictase

¹³²³ Patericul..., Pentru socotință, 33; Pentru grijă și plângere, 7; Pentru Avva Siluan, 10.

[Această moarte ce pare profetie, este tot un rod al înșelării, tipic. Vă redăm un cuvânt care vorbește despre aceasta, al lui Gheron Iosif, mare cunoscător al harului și amăgirii, din propria experiență și din insuflarea Sfântului Duh:

Despre cum cad în rătăcire astfel de nevoitori, când nu au îndrumator; și care este medicamentul pentru vindecarea lor

Ai auzit până acum cum vine harul. Asculta și cum se înșeală mulți. Se cere multă atenție de la cei care se nevoiesc. Mulți dintre ei au căzut în zilele de demult și mulți cad și astăzi în fiecare zi. Pentru ca, dacă primesc minciuna drept adevăr, firesc este să înceapă să spună și să invete ca omul vrea, dar nu face. Ca, dacă vrea și se silește, el poate deveni salaz al harului. Si luptându-se cu manie împotriva celor care nu sunt de acord cu ei, puțin câte puțin cad în rătăcire și devin robi ai demonului, spunând ca toți se vor duce în iad, pentru ca nimeni nu are cunoștința, în afara de ei. (parcă am găsi descrisă aici înșelarea din Căderea Împărăției, din predicile și amintirile despre Părintele Arsenie Boca – n.n.) încetează să se mai încreadă în cei care îl povățuiesc spre binele lui. Si se închide în sine, facând voia demonului care salasluieste în el. Si dacă ramane închis, ori îl va sufoca, ori îl va spânzura, convingându-l ca, astfel, va deveni martir.¹³²⁴

Vedeți cum așa-zisa moarte mucenicească a Părintelui Arsenie Boca poate fi de fapt execuție demonică? la comanda stăpânilor lui care îi dădeau vedeniile de sus, din vămi, să le picteze, și care, pentru a-l răsplăti de fidelitate, l-au executat cum hotărâseră ei, tocmai de ziua când l-au programat, „după calendar” ca să lase impresia că e un martir... – n.n.]

(profetic) pe absida altarului din biserica Drăgănescu! Pe pictură este scrisă vina pentru care a fost omorât Sfântul Ștefan cel Nou: „Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire”

[de fapt a fost omorât pentru mărturisirea adevărului: icoana lui Hristos este Sfântă prin asemănarea cu El și numele purtat – n.n.]

Există o asemănare mare între viața acestui sfânt și viața Părintelui Arsenie. Ca și acesta, încă din pânțece a fost ales.

[dar mult mai mari deosebiri de scopuri: Părintele Arsenie Boca a făcut din închisori și canal ashram, nu Mănăstire, iar din pânțece a fost ales și adus ofrandă chiar de mama sa duhului mândriei și minciunii de sine, căruia i-a slujit cu ardoare toată viața, fiind un luptător împotriva Sfințelor Icoane prin grozăviile lui neasemănate, care semănau cu sine, mințind, iar nu cu Hristos Adevărul, al Cărui nume (și acela alterat prin Trișula) îl purtau. – n.n.]

(Pr. Petru Vamvulescu)

La înmormântarea Părintelui, am văzut că avea degetele mâinilor sub dulamă. M-am mirat și m-am întrebat de ce au făcut așa. Nu știu de ce

[Ascunderea nu este întotdeauna motivată de a nu se vedea ce are cineva, ci poate să fie un mod, subtil și indirect, de a nu se vedea că nu are.

De pildă Padre Pio își făcea stigmatele prin arsură chimică. Dar îl dureau. A găsit soluția: să se prefacă într-un smerit, care vrea să-și ascundă darurile dumnezeiești, prin purtarea mănușilor albe. În realitate el purta mănuși albe ca să nu se observe că nu mai avea stigmate (fiindcă nu își mai ardea chimic mâinile), iar nu ca să se smerească prin ascunderea „darurilor” diavolești. Așadar **purta mănuși ca să nu se observe că nu are stigmate.**

Tot așa ar putea fi și cu Părintele Arsenie Boca. După ce au lansat vestea că nu are unghii, dar unii, după cum am văzut, au observat că are, ca să meargă mai departe zvonul că e martir, **îi acoperă degetele cu dulama ca oamenii să zică: „Hiii! Vai, săracul! Cât a fost de chinuit! I-au smuls și unghiile!”, pe care sfinția sa, de fapt, le avea în continuare, întregi și nevătămate.** Și așa a căpătat ce au dorit: faima de mucenic. Este o scamatorie foarte ieftină și veche, dar eficientă. Așa făceau și ghicitoarele când ascundeau suta de lei în spatele cărții de joc, ca să zici că s-au făcut nevăzută. **Este o alba-neagra cu unghiile Părintelui Arsenie Boca –**

n.n.], dar am auzit în predica părintelui Bunescu (la înmormântare) ceva ce m-a uluit. A spus așa: „Ai trăit ca un cuvios și ai murit ca un martir”

[deci nu este adevărat ce se spunea că Părintele Bunescu ascundea că a fost torturat. Dimpotrivă, chiar precucernicia sa a lansat zvonul, din dorința de a continua afacerea de familie numită așezământul de la Drăgănescu, cu mare profit pentru sfințiile lor – n.n.].

Tot la înmormântare, când s-a întors sicriul cu 180 de grade, pentru a pleca spre cimitir, am văzut foarte clar cum Părintele Arsenie a deschis ochii! I-am văzut clar ochii albaștri [deci și la înmormântare au acționat dracii hipnotizând prin ochii lui. Și de trupul lui mort s-au folosit. Foarte interesant cum i-au pecetluit pentru veșnicie trupul ca să fie al lor. Și mai zic unii că ar avea sfinte moaște. Sărmanii, cât rătăcesc! – n.n.]. Eram foarte aproape de sicriu (0,5 metri). Când am auzit că și alții au văzut acest lucru, am înțeles că nu a fost o nălucire [sărmana măicuța Adriana. Dacă nu citește Sfinții Părinți... nu a auzit de nălucirile colective, deși conștiința a îndemnat-o să întrebe, fiind în îndoială. Dar, ca majoritatea din cei vătămați de superficialitatea cea de suflet pierzătoare, ce bântuie și acum, ca și în trecut, nu s-a dus la sursa duhovnicească să întrebe, ci s-a rezumat să se mulțumească pe sine cu vederea ochilor albaștri, atât de mult iubiți de femeile admiratoare, întrebând (doar pentru a fi confirmată, dar nu cumva corectată), tot pe alți rătăciți, care de abia așteptau să fie și ei confirmați la rândul lor. Vai, vai ce caută omul de azi... aceea găsește. Iar noi, haideți fraților să-L căutăm pe Domnul Hristos!

– n.n.] (Maica Adriana. Schitul Cornet)¹³²⁵

Moartea Părintelui

„Știu unde mă duc, am mai fost acolo!”

• In postul Paștilor, anul 1989, mă aflam cu fratele Andrei (fiul protopopului Galea din Sibiu) la Drăgănescu. Părintele Arsenie îl vede pe Andrei și bătându-l pe umăr îi spune că este “ultimul calendar [vorbirea în dodii. Pare oricum mai logic decât a zis mai înainte că mai sunt două calendare. Probabil că nu știa sigur, la unii spunea două calendare, la alții unul, iar la alții că trei, ca oricare variantă ar ieși să fie considerat prooroc, iar cei care spun altfel să se zică despre ei că: n-au înțeles bine numărul de calendare– n.n.]”. Noi ne gândeam că urmează sfârșitul lumii dar, în realitate, urma sfârșitul Părintelui Arsenie [și de aici se vede cum își creștea ucenicii: fataliști și ahtiați după proorocii despre sfârșitul lumii. Nu îi pregătea pentru sfârșitul omului, ce poate veni în orice clipă, ca să fie fără panică, dar cu smerenie și plâns, gata pentru marea trecere la Hristos. – n.n.]: 28 XI 1989. (D-na M.A.)

• ..în 1989 m-am gândit să mai cercetez pe Părintele. În 27 octombrie 1989, cu o lună înainte de a-l chema Dumnezeu la cele veșnice, mi-a spus la despărțire: „Este ultima dată când ne vedem”. Eu am gândit că e ultima dată în luna aceea. Știind gândul meu mi-a răspuns: „eu am să plec pentru totdeauna”

[se pare că de data aceasta dracii i-au precizat mai amănunțit decizia executării. Se vede aceasta din vorbele de mândrie pe care le spune mai apoi, provenite din aceeași stare sădită de duhul mincinos și mândru al ghicirii – n.n.].

Îmi părea rău, pentru că mă legasem sufletește de Părinte. Dar mi-a spus: „Mă duc, dar de acolo de unde mă voi duce, am să vă ajut mult mai mult decât am făcut până aici

[vedeți... siguranță de sine, încredințare de sine, îngâmfare de sine. Ce diferit față de cum mor Sfinții cei adevărați, adică smeriți. Dacă și l-a luat ca ocrotitor pe Sfântul Arsenie cel Mare, după cum declara cu emfază în tinerețe, de ce nu i-a urmat pilda nici la tinerețe, nici la bătrânețe?

Când era pe moarte avva Arsenie, s-au tulburat ucenicii lui. Dar el le-a zis: “Încă nu a venit ceasul; iar când va veni ceasul, vă voi spune vouă [le-a ascuns ceasul, ca să nu se arate prooroc – n.n.]. Dar am să mă judec cu voi la divanul lui Hristos, de veți da trupul meu

¹³²⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 113-

cuiva”. Iar ei au zis: “Și ce vom face, că nu știm unde să-l îngropăm?” Și le-a zis lor bătrânul: “Nu știți să legați o funie de piciorul meu și să mă trageți la munte?”

(vedeți cum a avut tărie în smerenie? Dacă a aflat că ucenicii plâng și se vor închina la trupul lui, a vrut să-și ascundă trupul cu o așa tărie, încât nici mormântul să nu i se mai afle. Nu s-a purtat cameleonic, cum a făcut Părintele Arsenie Boca: „nu vă las eu să-mi dezgropați și să-mi vedeți oasele, dar vă arăt mormântul meu ca neapărat să veniți și să vă închinați mie. Aceasta a făcut-o ca să fie acoperit în orice situație:

- Dacă totuși nu are Sfinte Moaște, să nu se afle, ca oamenii să nu-și strice părerea grozavă despre el – că ar fi cel mai mare Sfânt al tuturor timpurilor – ci să vină mai departe la mormântul său. Acest risc îl vedea mic de cel mult 0,0001%, deoarece sfinția sa se considera, după declarațiile pe care le-am citit, marele mijlocitor pentru întreaga lume, martir și hotar al Judecății de Apoi. Se mângâia probabil cu ideea că nu toți Sfinții au Sfinte Moaște;
- Dacă totuși are Sfinte Moaște, cum era convins aproape 99,9999%, tot conform declarațiilor sfinției sale, oamenii să îl adore în mod sporit, gândindu-se cutremurați la mărețea și inegalabila lui smerenie.

Părintele Arsenie Boca s-a asigurat cu o logică de fier, că acoperă cu precizie cuantică, orice situație, astfel că orice tip de sfințenie ar avea – cu sau fără Sfintele Moaște – ucenicii lui iubiți vor fi scutiți de probleme de conștiință în închinarea lor fără limite, putând a-l cinsti mai presus de toți și toate pe el, având grijă (sau chiar îmbogățind) mai departe pe iubita lui uceniță Maica Zamfira și adeptele sfinției sale de la Prislop.

Dacă ar fi avut o autentică smerenie ar fi procedat așa:

- Ori nu se gândea în ruptul capului că ar putea cineva să-l considere Sfânt, văzându-se cel mai păcătos om de pe pământ. În această situație nici nu ar fi lăsat vreun cuvânt despre ce să se facă în legătură cu trupul său, lăsându-se în voia lui Dumnezeu. Ba, am putea spune că oamenii ascultării atât de mult iubesc smerenia, încât doresc ca și locul îngropării să-l hotărască alții, neavând nici o grijă pentru aceasta, în ei fiind preocuparea toată doar Hristos;
- Ori, dacă ar fi văzut pornirile de apreciere ale ucenicilor și nu ar fi vrut să fie cinstit – deci păgubit – după moarte, ar fi luat aminte la cele făcute de Avva Arsenie al cărui nume și a cărui ocrotire și le-a ales, și ar fi rugat pe ucenici să îi ascundă trupul, astfel încât să nu afle nimeni unde este îngropat. Ce ne-ar mai fi scutit pe noi de ispitele demonice ce se lucrează cu tărie antihristică la mormântul preacuvioșiei sale. Ba, am putea spune, că poate chiar ar fi fost Sfânt și l-ar fi descoperit Dumnezeu unde este, fiindcă El dă slavă celor ce fug de ea, nu celor ce sunt ahtiați după ea. Celor ce sunt ahtiați după slava lumească, le-o dau oamenii lumii, uneori, ca să-și hrănească prin aceasta propriile patimi și îndulcirea de sine corespondente cu cele ale celui slăvit de ei. Își astupă astfel conștiința prin renumele celor ce sunt ca ei, ba chiar se consideră și pe ei înșiși sfinți, prin faptul că găsesc asemănări cu cel slăvit în deșert, umflându-și astfel și mai tare părerea ce bună de sine – n.n.)

Se mai spune că acesta era cuvântul bătrânului, adică obișnuia bătrânul a zice: “Arsenie, pentru ce ai ieșit (din lume)?” și „Când am vorbit, de multe ori m-am căit; iar că am tăcut, niciodată” (de ce Părintele Arsenie Boca o fi spus atâtea vorbe necuvioase, fără să se căiască, ba chiar părându-i-se înțelepte? – n.n.) , iar când era aproape de a muri, l-au văzut pe el frații plângând și i-au zis lui: “Până și tu te temi, părinte?” Și a zis lor: “Într-adevăr, frica cea de acum, ce este cu mine în ceasul acesta, o aveam de când m-am făcut călugăr”. Și așa a adormit. [din păcate Părintele Arsenie Boca, din cauză că la tinerețe a avut lacrimi spectaculoase, din slavă deșartă, ca să fie văzut de oameni, la bătrânețe era cu totul sec de ele, după cum vom vedea mai jos – n.n.) .8

Se spunea că în toată vremea vieții sale avva Arsenie, când ședea la lucrul mâinilor lui, avea o cârpă în sân pentru a-și șterge lacrimile care picau din ochii săi și auzind avva Pimen, că a adormit, lăcrimând, a zis: “Fericit ești, avvo Arsenie, că te-ai plâns pe tine în lumea

aceasta. Că acela ce nu se plânge pe sine aici, acolo se va plânge veșnic. Deci, ori aici de voie, ori acolo de munci, este cu neputință a nu plânge".¹²

Povestea avva Daniil despre avva Arsenie, că niciodată nu voia să grăiască vreo întrebare din Scriptură, măcar că putea să grăiască, de ar fi voit (de ce nu l-o fi urmat Părintele Arsenie Boca. Nu ar mai fi debitat atâtea explicații eretice... – n.n.). Încă nici scrisoare degrabă nu scria. Și când venea la biserică câteodată, ședea dinapoia stâlpului, ca nimeni să nu vadă fața lui, nici el să caute la altul. Și era chipul lui îngeresc ca al lui Iacov: era cu totul alb, încuviințat la trup, dar uscățiv, avea barba lungă ajungând până la pânțele iar perii ochilor căzuseră de atâtea plâns (măcar fizic să se fi asemănat Părintele Arsenie Boca cu el. Dar pentru aceasta avea nevoie de credință și lucrare Ortodoxe. Și barba și lacrimile și le-a retezat cu trufia – n.n.). Era înalt, dar se gârbovise de bătrânețe. A murit în vârstă de nouăzeci și cinci de ani. [...]

*Zis-a iarăși: „De voiești să ai darul plângerii, iubește sărăcia (nu vila de la Sinaia – n.n.) și smerenia (nu vedeniile, puterile și tot felul de cunoștințe care dau bine la oamenii căzuți – n.n.) și să nu dorești a avea în chilia ta nici un lucru bun (nici măcar sculpturi – n.n.), căci când va pofți sufletul tău ceva și nu va afla, oftează și se smerește și atunci îl mângâie Dumnezeu dăruindu-i umilință. Când va gusta sufletul din dulceața lui Dumnezeu, atunci urăște și haina pe care o poartă, ba încă și trupul său (nu caută să și-l răzgâie și după moarte prin grija de îngropare și mormânt – n.n.). Iată, îți zic ție, fiule: „De nu va urî omul trupul său ca pe un vrăjmaș și potrivnic al său, nefăcând nici într-un lucru plăcerea lui, nu va putea scăpa de lațurile vrăjmașului. Căci lațul diavolului asupra călugărilor și mai vârtos asupra celor tineri este trupul nostru, precum ne învață avva Isaia, zicând: «Nu apuca pe altul de mână, nici să scarpini trupul altui om afară de marea boală, și aceasta cu frică, nici să lași a se atinge cineva de tine sau să te atingi de vreun trup străin, ci și la al tău cu frică uită-te. Să nu zici cuiva: Ia ceva de pe capul meu, sau de pe barbă, sau din tiviturile hainelor tale. Să nu dormi cu cineva la un loc în toată viața ta (cu atât mai mult nu cu femei în același apartament și apoi în aceeași casă – n.n.). Să nu dai sărutare celui tânăr ce este fără barbă, nici măcar în biserică, nici vreunui străin ce va veni, nici să șezi aproape de el, ca să nu se atingă de tine!» Pentru că mulți nebăgând de seamă lucrurile acestea, ca și cum ar fi mici și de nimic, au căzut din acestea în mari prăpăstii și au pierit. Fiindcă tot lucrul bun sau rău, din lucrurile cele mici începe apoi se face mare. Cel ce se păzește, fiule, păzește plângerea și umilința, iar cel ce nu bagă în seamă acestea, fără de plângere este și fără lacrimi. Cel ce nu are acestea, nu are cu sine pe Dumnezeu care îl apără și îl păzește”.*¹³²⁶ ¹² Ce sărac fără Duhul a fost Părintele Arsenie Boca, chiar dacă a fost bogat în atâtea duhuri. Nu a avut pază, nu a avut smerenie, nu a avut lacrimi de pocăință și nici plângere. De aceea nu-L are cu sine pe Dumnezeu. Asta dacă nu s-a căit public de toate pe care le-a făcut.

Dar mai poate spune cineva că s-a pocăit pe ultima sută de metri? Teoretic oricând e posibil... dar realitatea firii căzute are nevoie de mult timp pentru reparații, mai ales dacă ești așa de rece și încrezut în sfințenia ta.

Iar dacă, totuși, a atins imposibilul și s-a pocăit public, de ce ascund aceasta ucenicii sfinției sale, ba îi mai fac și atâtea rău că-l laudă în păcatele lui, ca fiind mare sfințenie și-i sporesc vina? De ce îl urăsc, sau ce interes au? – n.n.]

În 28 noiembrie 1989 am primit un telefon care m-a întristat mult de tot. căci am aflat că Părintele a plecat din lumea aceasta. La înmormântare am avut impresia puternică că văd moaștele unui sfânt [iar simțirea bat-o vina! Acesta nu vede ochii deschiși ci direct sfinte moaște, bine măcar că recunoaște: nu în realitate, ci în impresii – n.n.] și mi-am zis: „Părinte, a fost mare în viață, mare le-a lăsat și moartea aceasta”. Ceea ce doresc să vă spun este că, dacă autoritatea superioară a Bisericii declară pe cineva sfânt, numai atunci el intră

¹³²⁶ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 40, 42, Pentru umilință, 37.

oficial în sfințenia poporului, dar noi - și eu personal-trebuie să fim martorii care să determinăm luarea acestei decizii. De multe ori, ceea ce se scrie despre Părintele Arsenie este cu tendință...

[corect, ca și această declarație. Tendința de a forța Sfântul Sinod să-l canonizeze. Nu vedeți ce mândrie la ucenici, roadă a învățăturilor liderului lor? Se consideră, nu numai ca grup, dar fiecare din ei personal factorii determinanți ai deciziilor Sfântului Sinod, nelăsând Sfântul Duh să lucreze. Vă dați seama că dacă se va ajunge la marea eroare a canonizării nu este lucrarea lui Dumnezeu ci presiunea mândrilor rătăciți de la Ortodoxie și voia Sfântului Duh? – n.n.]

Credeți dumneavoastră că dacă Părintele a avut opozanți în timpul vieții, acum nu mai are pe nimeni? [nu el săracul are opozanți, ci lucrarea lui rătăcită. Iar acești opozanți îl iubesc cu adevărat, făcându-i cel mai mare bine, fiindcă lămuresc oamenii să nu se ia după rătăcirea lui, ca să nu i se sporească vina. Răul i-l fac lăudătorii – n.n.] (Pr. Prof. Simion Todoran)

• *Părintele Arsenie a vrut să fie înmormântat la Mănăstirea Sâmbăta, iar părintele Veniamin, care a fost stareț, a acceptat acest lucru, dar nu de la început. Când s-a hotărât, Părintele i-a spus: „Acum e prea târziu. Să mă înmormânteze la Prislop, că e mănăstire săracă” - știa că va veni multă lume în pelerinaj [!!! Vezi explicația mai sus. Aici adăugăm că Părintele Arsenie Boca s-a supărat pe stareț că nu s-a entuziasmat de generozitatea donației lui, și-a luat jucăriile (pardon, cadavrul) și a plecat – n.n.] .*

Unul din cei care au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa Părintelui, a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în Părintele Arsenie [vedeți că nu numai Părintele Arsenie Boca credea în reîncarnare, ci și ucenicii sfinției sale aveau aceeași credință rătăcită, propovăduită de sfinția sa? Vedeți cât de vătămatoare sunt scrierile, predicile, hipnozele și picturile de la Drăgănescu, pe care le făcea preacuvioșia sa, care toate le sugera că a avut duhul lui Ilie care este același cu al lui Ioan, iar acum același cu al lui Enoh? Am avut discuții cu ucenici de-ai sfinției sale care ziceau că sufletul e una, duhul e alta, crezând în mod eretic că sufletul îl are fiecare om diferit, și unic, dar duhul poate trece de la unul la altul. Dar Sfinții Părinți ne învață cu toții, fără excepție, că duhul este partea cea mai înaltă a sufletului, și tocmai în el este unicitatea persoanei – n.n.] . (Paraschiva Anghel, Dej)

• *Cu un an sau doi înainte de a muri, mi-a spus Părintele Nicodim (care a ajuns ucenicul Părintelui Arsenie printr-o minune) [așa este. Jumătate din ucenici și i-a agățat cu minuni, jumătate din ei cu simțiri și învățături sofisticate, filozo(o)fi(i)ce, părut înțelepte – n.n.], că a mers la Prislop cu Părintele Arsenie, care i-a zis să ia 4 pociumbi (țărushi); „Bate unul aici, unul acolo, unul acolo și unul acolo ”, iar după ce i-a bătut a zis: “Pe mine aici mă veți îngropa”* [vedeți? Ca și oamenii lumii care se îngrijesc atât de mult pentru locul lor de îngropare. Sfinția sa și-a ales un loc pitoresc, ca oamenii impresionați de frumusețea creată de Dumnezeu să o asocieze cu păruta frumusețe a idolului lor. Este o lucrare asemănătoare cu modul în care și-a făcut fotografiile la tinerețe printre diferite obiecte artistice, ca să și poată vinde imaginea mai bine. Dar acest mod de a lucra ca la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „Ion Luca Caragiale” din București, nu este duhovnicesc, ci foarte lumesc, ca să nu îl numim prea aspru – n.n.], *Până atunci se știa că Părintele va fi înmormântat aici, la Sâmbăta. După câte gândesc eu* [deci, iar o părere personală și un zvon – n.n.]. *Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i fie îngăduit să fie înmormântat ta Prislop și când a primit îngăduință de la Dumnezeu, atunci a zis că acolo să fie înmormântat* [mai sus ni se arată realitatea. Nu rugăciunea, sau voia lui Dumnezeu a fost pricina, ci faptul că s-a simțit jignit în orgoliul său și dorința de a îmbogăți Prislopul, de fapt pe Maica Zamfira și acolitele sfinției sale. La Sâmbăta de sus nu puteau fi închinoviate femei, iar câștigul ar fi mers la stareț, nu la stareța inimii lui – n.n.] .

Odată, am ajuns la mănăstire la Prislop și nu avea cine să acopere cu șindrila acoperișul porții. Era numai meseriașul, domnul Vâlcea, care a făcut și crucea Părintelui Arsenie, după cum i-a spus Părintele.

Când a scris pe cruce anul morții „1989” î-a zis Părintelui Arsenie: “Nu greșim?”, și Părintele a zis: „Nici un ceas din 1990” [vedeți, nu a fost o părere. E clar că duhurile care îi hotărâseră execuția îl și înștiințaseră prin vedenii. Dacă ar fi fost de la Sfântul Duh, Părintele Arsenie Boca s-ar fi smerit și ar fi lăsat nescris anul morții, ca lumea să nu-l ia drept prooroc.

Sfinții lui Dumnezeu fac toate în ascuns, după porunca Sfintei Evanghelii: *Mat 6:5 Și când te rogi, nu fii ca fățarnicii, că iubesc în adunări și în unghiurile ulițelor stând să se roage ca să se arate oamenilor. Amin zic vouă, că își iau plata lor.:6 Iar tu când te rogi, intră în camera ta, și încuind ușa ta, roagă-te Tatălui tău celui întru ascuns și Tatăl tău cel ce vede întru ascuns, va răsplăti ție la arătare.*

Ca să nu fie ca proorocii mincinoși:

2Pe 2:12 Iar aceștia ca niște dobitoace necuvântătoare firești, născute spre vânare și stricăciune, întru cele ce nu înțeleg hulind, întru stricăciunea lor vor pieri; 13 Luând plata nedreptăței, dulceață socotind pre desfătarea cea din toate zilele, spurcații și necurații, cari se hrănesc cu înșelăciunile lor, mâncând cu voi. 14 Ochi având plini de preacurvie și de păcat nepărăsit, amăgind sufletele cele neîntărite, inimă deprinsă în lăcomie având, fiii blestemului, 15 Cari lăsând calea cea dreaptă au rătăcit, urmând căii lui Valaam din Vosor, care plata nedreptăței a iubit; 16 Iar muștrare pentru fărădelegea sa a avut: asin necuvântător, cu glas omenesc grăind, a oprit nebunia prorocului. 17 Aceștia sunt izvoare fără de apă, nori cari se poartă de vifor, căroro negura întunerecului în veac se păzește. 18 Pentru că cele semețe ale deșertăciunii spunînd, amăgesc cu poftă trupești și cu înverșunări, pre cei ce cu adevărat au scăpat de la cei ce viețuiesc întru înșelăciune. 19 Făgăduindu-le slobozenia, singuri robi fiind ai stricăciunii, pentru că ori de ce este cineva biruit de aceea s'a și robit. 20 Că dacă după ce au scăpat de la spurcăciunile lumii prin cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu acelea iarăși împleticindu-se, se biruiesc, s'au făcut lor cele de pre urmă mai rele decât cele dintâi, 21 Pentru că mai bine era lor a nu fi cunoscut calea dreptății, decât după ce o au cunoscut, a se întoarce înapoi de la Sfânta poruncă ce li s'au dat lor,

Câtă asemănare cu învățăturile și lucrarea Părintelui Arsenie Boca găsim în cuvintele Sfințelor Scripturi... de mai sus – n.n.] .

Când a murit Părintele Arsenie a fost pentru prima dată în viață când am avut ocazia să-l ating. Obrajii îi erau roșii [acestuia săracul, nu i se mai nălucea nici că are unghiile smulse, nici că are ochii deschiși, nici că sunt Sfinte Moaște, nici că scrie Enoh, ci că are obrajii roșii, ca la bețivi sau la cei cu lupus eritematos – n.n.]. *Era acolo și Părintele Sebastian. Părintele Sebastian era nevăzător, a avut o defecțiune la ochi și a rămas fără vedere, iar Părintele Arsenie l-a întrebat la vremea respectivă: „Mă moțule, vrei să-ți dau vederea și să te fac preot? ”, El răspunde: „Nu vreau să mai văd deșertăciunile acestei lumi ”*

[dacă era înainte văzător, cum de nu a știut că nu vrea să fie vindecat? Sau poate a aflat de la draci și a vrut să se slăvească în deșert ca taumaturg?

Dar ce cutezanță și necunoaștere a Sfinților Părinți să ia el însuși inițiativa vindecării, fără a-i fi cerută, nerespectând libertatea duhovnicească a celui bolnav și necultivând smerenia. Ba să mai arate și o nebunie fără de margini, prin a se compara cu Singurul ce poate da vederea: Dumnezeu, în loc să gândească despre sine măcar că ar obține aceasta de la El doar prin rugăciune și nu poruncă. Deși tot mândrie ar fi fost și aceasta, dar măcar mai mică, mai puțin evidentă. Și să îl facă el preot? Se vede că nu numai Maica Zamfira îl considera episcop, ci chiar el însuși se vedea așa – n.n.]

și a murit ca simplu monah. A fost și părintele Dometie, care nu exista să pomenească de Părintele Arsenie și să nu-i dea lacrimile. Ori de câte ori îl pomenea îi dădeau lacrimile [este acea stare de înșelare umilinta la comandă și la vedere. Săracul era în robie idolatră. La fel fac și amanții la pomenirea iubitelor de care nu se mai pot îndulci. În general oamenii duhovnicești

lăcrimează doar la pomenirea lui Dumnezeu sau a Maica Domnului, care însă, din păcate, sunt înlocuiți în inima ucenicilor sfinției sale chiar cu preacuvioșia sa.– n.n.] .

A murit joi și l-au înmormântat luni și era ca viu atunci, împrejurul sicriului se simțea mireasmă de mir [vedem că pătimeau bieții spectatori nu numai halucinații vizuale, ci și olfactive. Dar fiecare diferit după simțurile care le avea mai deschise spre lucrarea demonică – n.n.]. **Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morți când fac pomelnic cu morții și când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt** [vădind nu numai că se pune mai presus de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, dar mai presus și de Sfintele Sinoade Ecu-menice care au dat anatema învățăturile lui și pe cei ce le inventează și propovăduiesc – n.n.] .

La înmormântare, când i-am sărutat mâna, am văzut că avea unghiile la mână. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea. Nu au fost la înmormântare atât de mulți, cum mă așteptam.

A trecut la cele veșnice neîmpăcat pentru că a plecat cu multe taine pe care nu a avut cui să i le dezvăluie. [ce mândrie. Să nu ai pace că... nu dezvălui tainele, pentru a fi lăudat drept tainic, disprețuindu-i pe ceilalți că nu le pot înțelege. În loc să ai tristețea cea bună că ești un păcătos, și poate Dumnezeu nu te va primi lângă el:

Se povestește despre avva Agathon, că se silea să facă toate poruncile și când trecea în corabie, el mai întâi apuca lopata, iar când mergeau la dânsul frații, îndată după rugăciune mâna lui pune masa, căci era plin de dragostea lui Dumnezeu. Iar când era să se săvârșească, a rămas trei zile având ochii deschiși și nemișcați. L-au mișcat atunci frații, zicând: “Avvo Agathoane, unde ești?” Acesta le-a răspuns: “Înainte judecății stau”. I-au zis ei: “Și tu te temi, părinte?” “Cu adevărat m-am silit după puterea mea, ca să păzesc poruncile lui Dumnezeu; dar om sunt și de unde să știu de au plăcut lucrurile mele lui Dumnezeu!” Și i-au zis frații: “Dar nu nădăjduiești, că lucrul tău este după Dumnezeu?” Zis-a bătrânul: “Nu nădăjduiesc, de nu voi întâmpina pe Dumnezeu, căci alta este judecata lui Dumnezeu, și alta cea a oamenilor”. Iar când au vrut să-l mai întrebe alt cuvânt, le-a zis lor: “Faceți bine și nu mai graiți acum cu mine, căci n-am vreme”. Și îndată s-a săvârșit cu bucurie. Că-l vedeau trăgându-se, în ce fel heretisește cineva pe prietenii și iubiții săi. Avea încă păzire mare în toate și zicea, că fără de păzire mare nu pășește omul la nici o faptă bună.⁸¹³²⁷ – n.n.]

A vrut să slujească Sfânta Liturghie într-un grup restrâns, numai cu obștea mănăstirii Prislop și n-a primit binecuvântare [vedeți că știau ierarhii ceva ce-l făcea nevrednic de slujire, care nu ni se spune nouă azi, dacă nici măcar odată, înainte de moarte, nu i-au ridicat caterisirea? – n.n.]. **N-a putut să slujească. Cred că acolo voia să dezvăluie celelalte taine.** [ce taină poate fi mai mare ca Sfânta Liturghie. Pentru a se lăuda cu tainele, și nu pentru a se pocăi că s-a lăsat de preoție și călugărie, dorea să slujească. De aceea Dumnezeu nu a îngăduit-o, ca să ne arate nouă că nu primește nici pilda vieții, nici învățăturile lui care ne vatămă – n.n.]

După moartea Părintelui mi-a spus Părintele Lucian că un om avea niște necazuri mari: a cumpărat o casă, a dat arvună o sumă mare și mai trebuia să dea și nu mai avea de unde să strângă. Era necăjit omul și i-a spus părintelui Lucian, care este acum la Drăgănescu, iar acesta i-a spus: “Să te rogi la Părintele Arsenie că te va ajuta”, S-a rugat la Părintele Arsenie și după vreo două săptămâni vine la mănăstire și-i mulțumește părintelui că l-a îndrumat să se roage la un așa sfânt care l-a ajutat, pentru că nici nu-și dă seama cum a făcut rost de bani să plătească. Asta este una din minunile Părintelui Arsenie. S-a întâmplat în anul 2001. (Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus)

[nu-i ceva deosebit, și în Occident se rezolvă lucrurile la fel:

Louise, de 37 de ani, de profesie funcționar public, atunci când nu s-a mai ajuns cu banii a făcut o ofrandă Zeiței Lunii, într-un altar improvizat în propria grădină, și după ce a ars salvie,

¹³²⁷ Patericul..., Pentru Avva Agathon, 27.

a rostit, la lumina lumânării, următoarea incantație: "În fiecare zi, în orice mod, prosperitate să vină la mine."

Ea susține că în doar câteva săptămâni problemele cu banii s-ar remedia în mod uimitor, soțul său, consultant în IT, a primit o mărire de salariu, ceea ce le-a adus peste 1.300 de euro în plus. De asemenea, o jucărie pe care o păstra în pod s-a vândut pe eBay cu un preț mult mai mare decât a anticipat, iar dintr-o asigurare pe care o aveau pentru un laptop au primit peste 2.500 de euro.¹³²⁸

Numai că în acea situație lucrurile nu sunt la fel de grave ca la noi. Niciodată nu o să afirme Louise că ar fi vreo Ortodoxă, poate că nici nu aflat vreodată ce înseamnă aceasta, deci nu are o vină așa de mare ca și creștinii noștri ce aleargă la un amăgit în loc să meargă la un Sfânt autentic, atât de mulți în țara noastră, cu Sfinte Moaște întregi. Și precis nu o să zică cineva despre zeița lunii că ar fi vreun Sfânt în Hristos. Așadar, când biata Louise, poate, va vedea că pe lângă banii ce îi obține i se va cere sufletul și când vor începe în viața ei necazurile vrăjitorilor, multe și de nedescris, are o șansă mare să se pocăiască și să-L caute pe Hristos, ajungând la Ortodoxie și prin Sfântul Botez (însoțit cu lucrarea personală de atenție) putând fi vindecată de toate. Dar bietului amăgit ce caută bani la mormântul unuia mai amăgit ca el, cine va avea curajul să-l facă să se spovedească cu durerea inimii că a căzut în cursa diavolului? Și dacă se va găsi cineva, cum va ști să-i recomande un preot neamăgit de arsenism chiar în parohia lui, ca să nu cadă din lac în puț? Dar oare bietul Ortodox învățat să-și caute doar confortul financiar și nu să-și scotocească sufletul de păcate îl va crede, când minunea diavolească s-a făcut în numele unui ieromonah pentru care se fac presiuni oficiale, populare și scremulate de canonizare? – n.n.]

Părintele Arsenie a zis odată către mine: „Mă, tu ai văzut a cruce... și nu trebuia să o arăți la lume”. Asta a fost după 1970. Când m-am dus la Prislop i-am mai spus de-o arătare și zice „Mă, de ce arăți, te rog să nu mai arăți, că lucrurile cerești nu se arată” [se pare că Ioan era tot un vizionar profesionist cu vechime în branșă, ca Părintele Arsenie Boca. Avea vizuini, pardon viziuni, după Sfânta Evanghelie: Mat 8:20 Și au grăit Iisus lui: vulpile au vizuini și pasărele cerului cuiburi, iar Fiul Omului n'are unde să-și plece capul, fiindcă nu găsește pocăință în inimile oamenilor, ci căutarea de plăceri, din care unele dintre cele mai primejdioase (fiindcă îngâmfa sufletul) sunt vedeniile. Dar atunci de ce sfinția sa le arăta. Evident că ori era invidios pe alții ce le aveau, ori mărturisește indirect că nu erau cerești – n.n.].

Dar atunci nu am știut de ce vorbește el așa [ceea ce înseamnă că încă de pe atunci a fost indus hipnotic să vadă cele de la înmormântare. Fiindcă dacă ar fi fost vorba de smerenie, ar fi ascultat de Părintele Arsenie Boca și nu ar fi povestit la nimeni viziunea eretică (ce învață despre reîncarnare) ce urmează, deoarece pomenește de lucrarea cu duhul de la un Sfânt (nu al unui Sfânt dacă ar fi vrut să zică despre ajutorul dat de un Sfânt). Dar aceasta ne învață și că Părintele Arsenie Boca nu avea habar ce înseamnă vedeniile cerești dacă astfel de scamatorii cu rațiuni mincinoase, induse de demoni, le numește cerești. Ioan avea astfel de vedenii nălu-citoare, nestatornice și fără sens și pe vremea când lua sfat de la bântuitul de viziuni de la Prislop. Dacă ar fi fost altfel, ar fi avut discernământ și ar fi zis: acelea erau cerești, aceasta demonică. Dar să vedeți mai departe cum înșală satana pe bieții oameni, prin văz – n.n.] .

Eu am făcut groapa Părintelui la Prislop, am zidit-o cu cărămidă [vă dați seama de cine e făcut mormântul de la Prislop? Lucrare diavolească de la construcție până la conținut... spurcat loc construit de un înșelat, în cinstea altui înșelat, dascălul său. Mare este bunătatea lui Dumnezeu că l-a îngăduit lângă peștera Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop, ca oamenii murdăriți de durerile de la mormântul Părintelui să fie curățați de peștera Sfântului, și în același timp să se descopere, din însăși realitatea, manifestarea și alcătuirea falselor minuni, marea înșelare în care a viețuit, lucrat și învățat sfinția sa – n.n.]. *Când s-a făcut slujba de înmormântare din Biserică, eram toți afară, și a apărut o cruce albă de pe clopotniță până la el (în*

¹³²⁸ <<http://www.evz.ro/cele-mai-moderne-vrajitoare-din-europa-traiesc-in-anglia-cat-de-diferite-sunt-de-mamele-omida-din-romania.html>>, luni, 7 decembrie 2015

văzduh) și crucea a pornit. Și când a venit crucea a venit și un nor mare. Am văzut eu asta. Și s-a dus norul să prăvălească crucea albă și nu a prăvălit-o și a venit alt nor cu altă viteză și s-a nimicit norul și crucea s-a dus către miazăzi. După aceea a fost dus în biserică. În acest timp, din chilia lui, pe după mănăstire, a apărut semnul unei cruci în formă de „X”, de un argint auriu ce strălucea ca soarele, dar dacă el a zis să nu arăt, n-am arătat nimănui. [Uite crucea, nu e crucea. Uite norul, nu e norul. Alba neagra nu cu unghii ci cu crucile tâlharilor și cu nori. Nu a arătat nimănui vedeniile, dar le-a făcut publice în scris. Grozavă smerenie – n.n.].

Dar am văzut-o... Cred că Părintele Arsenie a lucrat cu un duh de la un Sfânt [Ce mentalitate eretică. După cum am văzut din vedenia norilor cu scrisul Enoh, ucenicii sunt convinși că în Părintele Arsenie Boca era duhul unui Sfânt. Deci era ori posedat, ori reîncarnarea unui Sfânt. Dar cum numai diavolul intră în tine ca să te posede, fiindcă Sfinții respectă libertatea tuturor, iar reîncarnarea nu există, vedem înșelarea mentalității vizionarului și înțelegem ce fel de duhuri i se arătau. Nu întotdeauna crucile sunt de la Dumnezeu. Există și crucile tâlharilor, iar, după cum am văzut mai sus la Sfinții Părinți, în zilele noastre, datorită dorinței de a sluji cu mintea simțirii și plăcerii de sine (prin vedenii) și refuzului de a sluji înțelepciunii și plăcerii de Dumnezeu (prin pocăință), diavolul mimează și cruci schimbătoare, ca să înșele mai profund. El este lăsat să facă aceasta datorită lipsei crucii înțelesurilor (a stării de jertfă ce primește cu răbdare durerea și respinge plăcerea, chiar și cea mai subtilă, sufletească, de sine, prin înfrânare) din mintea celui ahtiat de plăcerea de sine care se hrănește atât de mult și putred cu arătări. Chiar dacă am primi cuvântul în sensul că Părintele Arsenie Boca lucra cu un duh de la un Sfânt, în sensul că ar fi primit în stăpânirea sa duhul unui Sfânt prin care lucra, tot avem o avariere gravă dogmatică. Chiar și îngerii slujitori oamenilor nu devin obiecte în mâinile celor slujiți, ci sunt frații mai mari ce ne ajută înțelegător, având slujirea iubirii, nu slujirea robirii. Numai Domnului Hristos îi slujesc și îngerii și oamenii ca niște robi, dar El îi numește și îi preface în prietenii Săi. *Ioan 15:14 Voi prietenii mei sunteți, de veți face câte eu poruncesc vouă. 15 De acum nu vă mai zic vouă slugi, că sluga nu știe ce face domnul său, ci pre voi v'am zis prieteni, că toate câte am auzit de la Tatăl meu, am arătat vouă.* Iar dacă însuși Dumnezeu îi numește prieteni, cum îndrăznesc ucenicii Părintelui Arsenie Boca să susțină că lucra cu duhul de la un Sfânt? Dacă ar fi fost creștin în cuget, ar fi spus că Părintele Arsenie Boca se ruga vreunui Sfânt să mijlocească la Hristos pentru a-l ajuta să lucreze una și/sau alta. Nu minuni, ci pocăință – n.n.] (*Ioan Bica, 76 de ani; Voivodeni*)

- *La înmormântare nu m-am dus că era tare frig. Eu sunt mai mofturos. Mie nu-mi place unde e lume multă. Eu am zis că dacă mă duc la Părintele mă duc când nu e lume. Părintele mai zicea și lucrul acesta: „Eu după ce mor vă ajut mai mult ca până trăiesc ” și mai spunea așa: „Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo!”* [nu se poate susține că unii ucenici au mințit exagerând. Vedem că toți ne amintesc de astfel de fraze mândre ale Părintelui Arsenie Boca. Nu iese fum fără foc. Nici pucioasa mândriei, fără lucrarea iadului de foc – n.n.] (*Ierod. Ieronim Coldea*)

[...]

- *Țin minte că-n ziua în care am aflat că Părintele Arsenie va fi înmormântat la Prislop, eram în casa unei creștine și am plecat direct la înmormântare. Cât a durat drumul cu trenul mi-a tot venit să plâng [simțirea „umilinței” specifice lucrării ce iradiază de la Prislop. Vom vedea că nu este vorba de plâns duhovnicesc, după curiozitatea cu care urmărea minunile, descrisă puțin mai jos – n.n.]. Nu pot uita, când au scos sicriul din biserică, în spatele meu era o femeie îmbrobodită, plânsă, și un bărbat foarte înalt, amândoi țărani din părțile Făgărașului, și brusc, bărbatul a rămas ca paralizat, cu ochii mari, înspăimântați, și-a îndreptat mâna spre inimă și deodată a făcut așa, în mare șoaptă: «uoaaaahhh!» [ce reacție trupească, în simțire, grosolană, șocantă, atât de diferită față de lucrarea ascunsă, nevăzută și lină a vederilor dumnezeiești – n.n.]. L-am urmărit prin curtea mănăstirii doar-doar voi afla ce-o fi văzut bărbatul acela [se pare că nu numai pe pisici omoară curiozitate*

– n.n.]. Și când mergeam cu toții spre groapă, am tras cu urechea și am auzit: cu toate că era amiază, omul văzuse sus, pe cer, o cruce de stele

[nu numai curiozitate, dar și tras cu urechea. După cum vedem în unele icoane ale Înfricoșatei Judecăți, pedeapsa celor ce trag cu urechea este sfredelirea ei de către un duh necurat.

Urmăriți vă rugăm cum se schimbă vedeniile: unii văd ochi albaștri, alții nori, alții cruci luminoase ce se bat cu norii, alții cruci de stele, alții scrisoare pe cer „Enoh”, alții au plânsete dezechilibrate din simțiri amăgitoare. De aici se vede că lucrarea de la Prislop nu este statornică, dumnezeiască, ci schimbătoare, alunecoasă, nălucitoare după simțirea celui ispitit. Așadar la înmormântarea Părintelui Arsenie Boca am avut de a face cu o puternică prezență diavolească, pentru a-i convinge pe participanți că preacuvioșia sa este Sfânt.

Ce diferită manifestare față de lucrările cu adevărat dumnezeiești. De pildă la arătarea Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului toți care s-au învrednicit să vadă, au văzut același lucru, primind și același înțeles mântuitor. Nu a fost vreo arătare gratuită, pentru încântarea simțurilor.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfânta Evanghelie: *Ioan 12:28 Părinte, proslăvește numele tău. Deci a venit glas din cer; și l-am proslăvit și iarăși îl voi proslăvi.:29 Iar norodul care sta și auzea, zicea: tunet se făcu; alții ziceau: înger grăi lui.:30 Răspuns-au lor Iisus și au zis: nu pentru mine s'a făcut glasul acesta, ci pentru voi.*

Deși, în funcție de pregătirea duhovnicească a fiecăruia, au înțeles că au pățimit fie glasul Tatălui, fie glasul îngerului, fie un tunet, dar toți au avut aceeași lucrare în auz. Înțelesurile lor au fost diferite, mai mult sau mai puțin deslușite, dar Hristos nu i-a lăsat doar cu încântarea minunii, ci le-o și tâlcuiește, finalizând-o cu darul înțelegerii, care cheamă la înțelepciune. În felul acesta ne învață pe toți că minunile Dumnezeiești se fac numai pentru a primi o rațiune, un înțeles duhovnicesc pentru pocăință, care să ducă la schimbarea minții și libertatea echilibrului. Vederea duhovnicească nu este de un gust îndoielnic, ieftin, doar de dragul spectacolului taumaturgic. Nălucirile de dragul impresionării și robirii se fac doar de draci și de slujitorii lor. – n.n.][...]

- *La înmormântarea părintelui Arsenie Boca, în 1989. părintele Bunescu (preotul paroh din Drăgănescu), spunea: “Aici, astăzi, suntem cei chemați de Părintele Arsenie Boca; toți aceștia ne vom întâlni cu Părintele în rai” [de atunci s-a început lucrarea de mântuire magică și automată, stil business a închinătorilor de la Prislop. Cei ce vin la mormântul sfinției sale, nu vin chemați de dorul lui Hristos, ci de Părintele Arsenie Boca, a cărui fel de a lucra din viață, centrat pe sine, continuă și după deces. Și, în concepția lor sectară, toți prezenți acolo, precis se vor vedea la rai. Ne mai mirăm de priza la public a unei astfel de amăgiri, care în plus față de siguranța mântuirii de la secte, are și praful aruncat în ochi că este vorba de Ortodoxie, dar în realitate este cel mai hâd ortodoxism? – n.n.]*

La înmormântarea Părintelui, lumea vorbea că Maica Stareță de la Prislop se consulta odată cu Părintele despre greutățile materiale pe care le avea. Părintele i-a răspuns că va veni vremea când toată valea aceasta va fi plină de lume și atunci va scăpa de necazurile materiale [vedeți cum Părintele Arsenie Boca a avut în minte nu smerenia la îngropare ci regizarea asigurării financiare a iubitei Maici Zamfira, a ucenicilor și a celor ce îl vor adora? – n.n.]. La scurt timp Părintele a murit; de atunci și până acum este o afluență mare de oameni în pelerinaj la mormântul Părintelui Arsenie Boca. (D-na Prof C.F.)

- *Părintele va fi veșnic în amintirea fâgărășenilor! Și eu, ca preot, am un loc aparte pentru el în sufletul meu; nu putem să nu vorbim despre el, despre ce a fost și a făcut Părintele. Nu am fost la înmormântare, dar am auzit că preoții care l-au dus la mormânt pe Părintele Arsenie, au văzut o lacrimă pe fața Părintelui, lacrimă care s-a imprimat pe fața Părintelui și nu s-a mai șters niciodată, așa cum s-a imprimat și pe fotografie [cum nu mai avem ochi albaștri deschiși, ci lacrimi de piatră, sculptate, neșterse. Altă mărturie despre năluciri – n.n.]. (Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)*

[...]

• *Pentru mine Păruitele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor [ați văzut roadele cumplitei amăgiri a lucrării sfinției sale în sufletele amărâte ale discipolilor? – n.n.]. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci așa spune cartea [“Să-mi lăsați trupul în mormânt. Să nu-l deranjați până la A Doua Venire”]. Sigur că da. smerenia călugărească așa trebuie să fie. Și Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire [dar și de aici se vede diferența între toți Sfinții și un înșelat. Nu am găsit nicăieri că Părintele Arsenie Boca a lăsat măcar verbal cuiva să se roage pentru el, darămite în scris. Se credea pe sine însuși mijlocitor pentru toată lumea, deci în mintea lui era ideea că nu are nevoie de rugăciuni, ci el va porunci pentru unul și altul și se va împlini. Nici măcar nu va avea nevoie ca să se roage măcar sfinția sa, ci doar va hotărî și se va executa. Sfântul Ioan Iacob nu a făcut hocus-bocus cu trupul (să nu mă dezgropați, dar, totuși să vă închinați la mormântul meu, cash). Atât de smerit era, încât nici în ruptul capului nu s-a gândit că vreodată l-ar dezgropa cineva, ci doar implora pe toți să se roage pentru el, ca să scape de iad, de aceea, după cum și lucrarea de smerenie călugărească i-a fost diametral opusă față de a Părintelui Arsenie Boca, ce avea mândrie mirenească, așa și roadele lor sunt cu totul diferite. Mai întâi a stat tăcut în mormânt, atâta vreme – n.n.] . Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaștele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamț, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoși peste el. Așa și cu Părintele Arsenie, Să așteptăm să-l scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră [în schimb în jurul mormântului Părintelui Arsenie Boca se face mult zgomot acum, ca după (poate tot 20 de ani) să se dezgroape adevărul. Dă Doamne și scoate-i oasele negre și groaznice ca să se sperie toți și să se oprească din amăgire, cum ai descoperit oasele din templele idolești pe vremea Sfântului Constantin cel Mare, ca lumea să scape de păgânism. Nu lăsa să aducă ucenicii moaște de la vreun Sfânt, ca să ne înșele că sunt ale Părintelui Arsenie Boca, auzi-ne Doamne și ne miluiește! – n.n.] . Așa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob și să-l descopere pentru a-l găsi așa cum l-au găsit, tot așa și la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-l descoperim pentru că i s-a arătat [deja vedem cum se schițează planul atacului mormântului făcut la porunca „sfântului Ardealului”. Deja acest plan a fost dus, parțial la îndeplinire, printr-un rătăcit, acompaniat de multă vâlvă mass media. Acum urmează să vedem repetarea lui, căci în „protocoalele înțelepților Prislopului” se spune că: – n.n.]. Și se va arăta multora.*

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare [după cum vom vedea a fost dezgropat de trei ori, și, ca să nu se vadă public groaznica lor înfățișare, s-a evitat obiceiul de la 7 ani. Vedem că acest părinte ori era dezinformați, ori era cointeresat să ascundă realitatea. Oricum, după cuvintele de mai jos, lucrarea precucerniciei sale nu îl are în miez pe Hristos, ci pe... Arsenie. Ba, mai rău, se considera și un inspirat – n.n.] . Atunci era o ploaie liniștită care mi-a inspirat cuvintele: „Iubiți credincioși. dați umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta” [cu adevărat lacrimile Părintelui Arsenie Boca nu sunt normale. Sau nu era o ploaie normală, căci era acidă? Vedeți ce predici lozinci (centrate descentrat pe el) sunt la mormântul sfinției sale? Să dai umbrele la o parte, ca să te uzi cu apă de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Ce lucrare ră(tă)cită! Pe lângă răceala trupului să dobândești și pe cea a sufletului față de Hristos și adevărata lui Evanghelie lăuntrică: pocăința – n.n.] . La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când slujea și predica [fiind văzut, erau din slavă deșartă – n.n.] . Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: „Mă, să nu mai faci cutare!”.

[după cum am văzut la adevărații Sfinți Părinți maturizarea duhovnicească se manifestă prin harul lacrimilor. Părintele Arsenie Boca, așadar, nu avea nici măcar infanti-

lism spiritual, ci doar duritatea părerii de sine, înjugată la un duh pitonicesc. Iată adevărata lucrare călugărească, pe care, după cum am văzut și cum ne arată acum și ucenicii, Părintelui Arsenie Boca nu o avea:

CUVÎNTUL IX

înfățișarea pe scurt a felurilor rînduiei și viețuirii călugărești.

Și cum și în ce chip se nasc virtuțile unele din altele

Din lucrarea silită se naște căldura nemăsurată, care arde în inimă din amintirile fierbinți ce se ivesc din nou în minte. Iar lucrarea aceasta împreună cu paza subțiază mintea în căldura lor și-i dăruiesc vederea. Și această vedere naște gândurile fierbinți de care am vorbit, în adîncul vederii sufletului, care se numește contemplație. Iar această contemplație naște la rîndul ei căldura, și din căldura aceasta, venită din harul contemplației, se naște curgerea lacrimilor. La început cîstigul e mic, adică într-o zi îi vin omului de multe ori lacrimile și iarăși e lipsit de ele. Pe urmă însă îi vin lacrimile neîncetate. Iar din lacrimile neîncetate, sufletul primește pacea gândurilor. Și de la pacea gândurilor, sufletul se înalță la curăția minții. Iar de la curăția minții, omul ajunge la vederea tainelor lui Dumnezeu. Căci curăția este ascunsă în pacea din partea războaielor. După acestea, mintea ajunge să vadă descoperiri și semne, cum a văzut Iezechiel prorocul. Acestea închipuiesc cele trei trepte prin care se apropie sufletul de Dumnezeu.¹³²⁹

De unde se vede că vedeniile Părintelui Arsenie Boca (care nu avea lacrimile neîncetate, deci nu ajunsese la curăția minții, căci nu trecuse prin astfel de etape), nu erau de la Dumnezeu, ci de la durii draci: „Mă, să nu mai faci cutare, că așa vrem noi”. Care Sfânt se adresa ucenicilor cu „Mă”? Cine din oamenii lui Dumnezeu a fost lipsit de delicatețe? – n.n.]

(Pr. Nicolae Robota)

• *Sfântul Ilie, cât de mare proroc era, avea nevoie, simțea nevoie ca poporul să se apropie de el. [ce rătăcire. Sfântul Prooroc Ilie iubea să stea în pustie. De dragul poporului și râvna pentru Ortodoxie (legea lui Dumnezeu) se jertfește și vine să-l îndrume, îndepărtând prorocii mincinoși (ce îndemneau la hinduismul de atunci) și chemând oile rătăcite ale casei lui Israil să vadă minunea:*

3Re 18:28 Și strigau cu glas mare, și se tăiau după obiceiul lor cu cuțite, și se băteau cu bice până la vărsarea sîngelui lor [de pe atunci era obiceiul de a fi bici al lui Dumnezeu... de fapt al dumnezeilor mincinoși – n.n.] . 29 Și se trecuse de amiază, și era îndeseară, și au prorocit până ce venise vremea să se aducă jertfa, și nu era glas, nu era ascultare; și a grăit Ilie Tesviteanul către prorocii urâciunilor, zicând: dați-vă înlături acum, ca să aduc și eu arderea cea de tot a mea, și s-a dat înlături și s-au dus. 30 Și a zis Ilie către popor: apropiați-vă către mine, și s-a apropiat tot poporul către el, și așeză jertfelnicul Domnului cel săpat. 31 Și a luat Ilie douăsprezece pietre după numărul semințiilor lui Israil, precum au grăit către dânsul Domnul, zicând: Israil va fi numele tău.

Așadar Sfântul Prooroc Ilie îi chema la el fizic, ca să fie atenți la Dumnezeu. Numai cei cu slavă deșartă, ca precuviosul, au nevoie de mulțimi ca să aduleze. El cheamă la el pe oameni ca să îl aibă pe sfinția sa ca centru, înlocuind pe Hristos – n.n.] „Apropiați-vă de mine” zicea Sfântul Ilie către poporul rătăcit al lui Israel. „Apropiați-vă de mine”, parcă ar vrea să ne spună precuviosul Părintele nostru Arsenie, în toate zilele de prăznuire ale acestei sfinte mănăstiri, în toate zilele de pomenire. în toate zilele de hram și de praznic, și în duminici și sărbători [vedeți că nu se mulțumește doar cu parastasul său ci vrea că toate duminicile și sărbătorile să fie dedicate lui? – n.n.]. „Apropiați-vă de mine” pentru că cine se apropie de Sfinți se apropie de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu transpare prin Sfinți și ni se descoperă prin Sfinți [așa este, dar în Părintele Arsenie Boca Dumnezeu lipsește și, mai

¹³²⁹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAIE, Sfântul Isaac SIRUL, Filocalia Sau Culegere Din Scrierile Sfinților Părinți Care Arată Cum Se Poate Omul Curăți, Lumina Și Desăvârși, Volumul X (Cuvinte Despre Sfintele Nevoințe), Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, ²1981, pp. 69-70.

mult, este opacizat, fiindcă se interpune în mintea omului care nu mai gândește decât la „Sfântul Ardealului”, ca unic Sfânt, uitând de Unul Sfânt, ce ar trebui să fie unica preocupare a tuturor. – n.n.] . *Sfinții, spun teologii ortodocși, sunt, intru-un fel... întruparea Duhului Sfânt* . „*Apropiați-vă de mine!*” . *Și tot poporul s-a apropiat de Sfântul Ilie. A părăsit poporul pe preoții lui Baal s-a depărtat poporul de cei care-l duceau în rătăcire și idolatrie, și poporul s-a apropiat din nou de omul lui Dumnezeu de Sfântul Ilie. Aceasta este salvarea, aceasta este soluția și pentru- neamul nostru ortodox de pretutindeni, să se apropie de Hristos apropiindu-se de sfinți, să se apropie de sfinți "ca să se poată apropia de Dumnezeu. Simțim cu toții. iată. după aproape 14 ani de la plecarea în veșnicie a Părintelui Arsenie, că **poporul nostru românesc simte cine a fost, cine este și cine mijlocește în mod deosebit** [nu simte săracul așa, este doar manipulat – n.n.] . *Simte poporul și se apropie de mănăstirea Prislop, de Părintele Arsenie, de mormântul sfinției sale, așa cum avea să spună cu puțin timp înainte să plece dintre noi: „ Va lua țara foc din Prislop!”* [spre deosebire de apropierea de Ilie care însemna depărtarea de cei ce îl duceau în rătăcire și idolatrie, la Prislop este mișcarea inversă de la Ortodoxie la rătăcire, arseniolatrie și noul păgânism. De aceea nu – n.n.] . *E vorba de focul ceresc, de focul Duhului Sfânt, de focul harului lui Dumnezeu* [ci de focul de la Colectiv, având același mesaj, dar mai pervers, mascat ca fiind nu satanism, ci ortodoxism. Focul iadului venit pe pământ, al patimilor împreunării trupești, viziunilor hinduse, al pierderii sufletelor și trupurilor, al ochilor de foc și vicleni ai celui înșelător, ai falsei mucenicii admirată de lume, dar care învinuiește cu obrăznicie pe Patriarh și Sfânta Biserică Ortodoxă dacă ia vreo atitudine sănătoasă de apărarea dreptei credințe și discernământ și care amână canonizarea impusă de forțe obscure, cât va mai putea. Acum cu durere observăm: cu adevărat a luat foc țara de la Prislop, cum afirma cu mândrie Părintele Arsenie Boca. Dar ne este teamă ca nu cumva din cauza acestei hulitoare și false sfințenii să nu se ajungă la uniatism la ruperea Bisericii și în final a neamului Românesc, iar în final ar duce la arderea ce pierzătoare și veșnică, pregătind lumea pentru falsele minuni ale lui antihrist, de același fel ca cele de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Focul de la Prislop pustiește în calea sa ceva care și așa era firav: pocăința, singura ce ne putea scăpa ducându-ne în mâinile lui Dumnezeu – n.n.] și prin tot ceea ce se scrie bine, și **prin tot ceea ce se publică bine despre Părintele Arsenie, se simte că poporul are o sete duhovnicească deosebită** [cu adevărat. Au apărut și astfel de cărți Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca, Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae. Așteptăm și altele care pun mai presus Sfinții Părinți decât amăgirea de la Prislop căruia i se face atâta reclamă – n.n.] care nu i se poate astâmpăra decât prin cuvântul cel viu și adevărat al lui Dumnezeu, transmis nouă prin Sfinții Părinți, de la Sfinții Apostoli și până la Sfinții zilelor noastre [dar care mesaj este deformat, denaturat și ascuns cu multă subtilitate de Părintele Arsenie Boca, făcând pe oameni să rătăcească. Numai cei ce nu sunt superficiali și cercetează Sfinții Părinți comparând cu amăgitoarele scrieri ale sfinției sale și închinare preacuvioșiei sale, se îngrozesc și își dau seama de marea rătăcire de suflet pierzătoare aflată în ele. Dar, din păcate, acum oamenii merg după păreri preconceptuate și prejudecăți auzite – n.n.]. †P.S. Daniil Partoșanul¹³³⁰.*

2. POATE FI CONSIDERAT MUCENIC?

¹³³⁰ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 113-121.

Deși o parte din ucenici (contraziși de ceilalți) pentru a-și manifesta, justifica și învârtoșa efuziunea celestă, spun că a fost chinuit de securitate, totuși nici acesta nu este un criteriu de mucenicie. Nu toți cei omorâți politic sunt martiri, nici măcar toți cei omorâți pentru Hristos nu sunt mucenici.

Pentru a ajunge Sfânt Mucenic este nevoie să aperi adevărata dreaptă credință prin fapte și învățături:

Rom 10:8 Dar ce zice scriptura? Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și întru inima ta; adecă, cuvântul credinței care propoveduim. [se înțelege cea Ortodoxă – n.n.] 9 Că de vei mărturisi cu gura ta pre Domnul Iisus, și vei crede întru inima ta, că Dumnezeu l-au ridicat pre el din morți, te vei mântui, 10 Că cu inima se crede spre dreptate [deci dreapta credință – n.n.]; iar cu gura se mărturisește spre mântuire. 11 Că zice scriptura: tot cel ce crede întru el nu se va rușina.

Se înțelege că cel ce crede în Iisus Hristos și nu în Arsenie Boca. Dar credința din inima și gurile ucenicilor și sfinției sale este centrată pe Părintele Arsenie Boca, lucru cel mai evident la așezământul de la Drăgănescu.

Cercetarea vieții și învățăturilor mărturisitorilor care nu sunt canonizați de Sfânta Biserică – deci nu sunt trecuți prin filtrul Sfintei Predanii dăruită nouă de Domnul nostru Iisus Hristos prin Sfintele Sinoade Ecumenice – nu este suficientă pentru a găsi voia lui Dumnezeu în legătură cu lucrarea lăuntrică și nici pentru a afla Adevărul. Unii din mărturisitori au avut și alte motive în lupta lor, de multe ori din dragoste de neam, politice și/sau personale. Nefiind centrați pe dragostea de Hristos și nelucrând pocăința, ci eroismul, nu au avut ca o caracteristică a lor insuflarea de către Sfântul Duh, pentru a fi învățatori și pilde pentru mântuire. Acest lucru este vizibil în multe din cărțile scrise de ei, în care se vede că au mari neclarități în legătură cu dreapta credință. Despre lucrul acesta ne învață și Sfântul sfințit mucenic Ciprian al Cartaginei, când ne vorbește chiar și de mărturisitorii pentru Hristos (numiți confesori), superiori din punct de vedere al pregătirii duhovnicești față de cei ce se luptă doar pentru eliberarea patriei. Cu toate acestea nici ei nu sunt scutiți de răătăcirii, nici cu viața, nici cu învățăturile:

XIV.

Asemenea oameni, chiar dacă au fost uciși în numele credinței lor, nu-și vor spăla nici cu sânge greșelile. Vina dezbinării e gravă, de neiertat, și suferința n-o poate purifica. Nu poate fi martir cel ce nu este cu Biserica. Nu intră în împărăția cerurilor cel ce a părăsit Biserica, locuitoare pe pământ a împărăției cerești. Hristos ne-a dat pacea, ne-a învățat să fim uniți și solidari, ne-a recomandat să păstrăm neatinse și necălcate legăturile dragostei și ale înțelegerii; nu poate să se numească martir cel ce nu respectă dragostea frățească. Aceasta ne învață și ne asigură Apostolul Pavel zicînd: «Chiar dacă aș avea atîta credință, încît să pot muta munții din loc, dar dragoste nu am, nimic nu sînt ; chiar dacă aș împărți toată averea mea săracilor, iar corpul meu l-aș da să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea e mărinimoasă și binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se trufeste, nu se înfurie, nu lucrează cu nebăgare de seamă, nu gîndește răul, toate le iubește, toate le crede, toate le speră, toate le rabdă» 46. Dragostea niciodată nu va cădea, zice Pavel, căci ea va domni întotdeauna, prin unitatea fraternității și solidarității va dura veșnic. Nu poate ajunge dezbinarea în împărăția cerurilor, la răsplata lui Hristos care a zis : «Aceasta este porunca Mea : să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi» 47. Nu poate îndeplini această poruncă cel ce prin discordia perfidă a încălcat dragostea lui Hristos. Cine n-are dragoste nu-L are pe Dumnezeu. Apostolul Ioan spune : «Dumnezeu este dragoste și cel ce rămîne în dragoste rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în el» 48. Nu pot rămîne cu Dumnezeu cei ce nu vor să fie uniți în Biserica lui Dumnezeu. Chiar dacă vor arde pe rug sau vor fi dați fiarelor sălbatice, aceea nu va fi coroana credinței, ci pedeapsa trădării, și nu sfârșitul glorios al celui cu

virtute religioasă, ci moartea din disperare. Unul ca aceștia poate fi ucis, dar nu poate fi încoronat. Mărturisește că e creștin, ca și diavolul care adesea minte că e Hristos, căci însuși Domnul ne atrage luarea-aminte și zice : «Mulți vor veni în numele Meu spunând : Eu sînt Hristos, și pe mulți vor înșela» 49. După cum el nu e Hristos, chiar dacă înșeală cu numele, la fel nu poate fi creștin cine nu rămîne în Evanghelia lui Hristos și a adevăratei credințe.¹³³¹

XV.

Căci a profeți, a scoate demonii, a face multe acte de virtute pe pămînt este lucru mare și admirabil, dar nu dobîndește împărăția cerească cel ce înfăptuiește toate acestea, dacă nu merge respectând drumul drept al adevăratei credințe. Vestește Domnul și zice : «Mulți îmi vor spune în ziua aceea : Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am profețit, nu în numele Tău am scos demonii, nu în numele Tău am săvârșit mari fapte de virtute ? Atunci Eu le voi răspunde : Niciodată nu v-am cunoscut, fugiți din fata Mea cei ce ați înfăptuit nedreptatea» [...]

XVIII.

Astfel, Core, Datan și Abiron, care au încercat să răpească lui Moise și preotului Aaron dreptul de a sacrifica, îndată au fost pedepsiți pentru încercările lor : legăturile pămîntului s-au rupt, o adîncă prăpastie s-a deschis sub picioarele lor și i-a înghițit de vii. Dar nu numai pe ei, care fuseseră făptașii nedreptății, i-a lovit mânia lui Dumnezeu, ci și pe ceilalți 250 de complici și participanți la aceeași nebunie, uniți în aceeași îndrăzneală, un foc trimis de Domnul ca grabnică pedeapsă i-a mistuit, arătînd și învățînd că toți cei ce s-au împotrivit lui Dumnezeu au fost niște nemernici, care au încercat cu voință omenească să dărâme rînduirea lui Dumnezeu . La fel și regele Ozias, aducînd un vas cu tămâie și vrînd, contra legii lui Dumnezeu, să facă un sacrificiu cu de la sine putere, deși i se împotriva preotul Azaria, fiindcă n-a voit să cedeze și să se supună rînduiei, ajungîndu-l pedeapsa divină, s-a îmbolnăvit de lepră din cauză că a supărat pe Domnul, fiindu-i atinsă tocmai acea parte a corpului unde sînt însemnați cei ce-l merită pe Dumnezeu . și fiii lui Aaron, fiindcă au pus pe altar un foc străin, pe care nu-l încuviințase Domnul, au fost nimiciți pe dată, în fața Domnului care i-a pedepsit.

XIX.

Pe aceștia îi imită de bună seamă și-i urmează cei ce, disprețuind tradiția lui Dumnezeu, introduc învățături străine, inventate de oameni, Pe aceștia îi mustră Domnul și-i ceartă în Evanghelia Sa zicînd : «Călcați porunca lui Dumnezeu ca să stabiliți tradiția voastră» . Această crimă este mai gravă decît cea săvârșită de unii apostoli, care totuși, căinîndu-se de greșelile lor, se roagă lui Dumnezeu și obțin iertare. Aceștia vin la biserică și se roagă în ea; aceia luptă împotriva Bisericii. Aceștia poate au greșit de nevoie, aceia de bunăvoie se țin de greșeală. Apostatul și-a produs numai sieși vătămare, cel ce a încercat să facă o erezie sau o schismă a amăgit pe mulți, tîrîndu-i după sine în greșeală. Unul este pagubă a unui singur suflet, celălalt primejdia multora. Unul înțelege

că a greșit, plînge și se călește , celălalt, îngâmfat în păcatul său și complăcîndu-se în delicturile sale, desparte pe fii de mamă, răpește oile de la păstor, calcă legămîntul față de Dumnezeu. Apostatul a păcătuit o singură dată, celălalt păcătuiește zilnic. In sfârșit, apostatul, primind martiriul, poate primi cele promise ale împărăției divine, dar schismaticul, dacă a fost ucis în afara Bisericii, nu poate ajunge la răsplata Bisericii .

XX.

Să nu se mire cineva, prea iubiți frați, că unii dintre confesori ajung la aceste abateri; că de aceea și alții fac greșeli atît de mari și atît de grave. Mărturisirea credinței în prigoană nu face pe cineva imun față de înșelăciunile diavolului, sau să-l apere punîndu-l într-o perma-

¹³³¹ 46. I Cor. XIII, 2—8.

47. In. 15, 12

48. In. 4, 16.

49. Mt. 24, 5

nentă siguranță împotriva ispitelor, primejdiilor, curselor și atacurilor lumești, cât timp el trăiește încă în lume. Altfel, n-am fi văzut la confesori înșelăciuni, blestemății și adulter, pe oare le regretăm și de care ne îndurerăm văzându-le la câțiva. Oricât de mare ar fi un astfel de confesor nu este mai înțelept decât Solomon și nici iubit de Dumnezeu. Cel ce cât timp a umblat pe căile Domnului, atâta timp a păstrat harul pe care-l dobândise de la Domnul, același, după ce a părăsit calea Domnului, a pierdut și harul Domnului. De aceea este scris : «Păstrează ceea ce ai, ca să nu primească altul coroana ta» . Căci Domnul n-ar amenința că poate să ia înapoi coroana dreptății, decît fiindcă, pierzîndu-se justiția, este necesar să se piardă și coroana .

XXI.

Mărturisirea credinței în prigoană este început de glorie, dar nu chiar un merit pentru coroană și nu încheie lauda, ci este începutul demnității, precum s-a scris : «Cine va răbda pînă la sfârșit, acela se va mântui». Ce a fost înainte de sfârșit este treaptă care duce la înălțimea mântuirii, nu e chiar termenul care constituie priporul înălțimii. Cineva este duhovnic, dar după confesiune pericolul este mai mare, fiindcă dușmanul este și mai mult provocat. Poți fi confesor dar cu atît mai mult trebuie să stea cu Evanghelia Domnului cel ce a dobândit prin

Evanghelie gloria de ta Domnul... Cui i se dă mult, l se cere mult, și cui i se acordă mai multă demnitate i se pretinde supunere. Nimeni să nu piară sub înrăurirea confesorului, nimeni să nu Învețe din purtările confesorului nedreptatea, obrăznicia, perfidia. Poate fi confesor, dar să fie

umilit și la locul lui, să fie modest în învățătura și faptele lui, cel ce se numește mărturisitor al lui Hristos să imite pe Hristos pe care-L mărturisește. Căci dacă zice Hristos : «Cine se înalță se va umili și cine se umilește se va înalța» , și dacă El a fost ridicat de Tatăl, fiindcă pe pămînt S-a umilit în Cuvântul, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu Tatăl , cum poate iubi înălțarea El, care ne-a recomandat prin legea Sa umiliința și care a primit El însuși cel mai strălucit nume ca răsplată a umilinței ? . Poate fi confesor al lui Hristos, dacă nu întinează după aceea măreția și demnitatea lui Hristos. Limba care a mărturisit numele lui Hristos să nu fie vorbitoare de rău, supărătoare, să nu fie auzită iscând neînțelegeri și procese, să nu arunce după cuviințe de laudă venin de șarpe contra fraților și contra preoților lui Dumnezeu. Dealtfel, dacă va fi vinovată și demnă de dispreț, dacă și-a îndeplinit confesiunea prin- tr-o rea convorbire, dacă și-a pătat viața prin ticăloșie, dacă, în sfârșit, după ce a fost făcut confesor părăsind înțelegerea și spărgîndu-i unitatea, a schimbat credința dintâi cu necredința de după aceea, nu poate să pretindă că prin confesiune i se cuvine răsplata gloriei, cînd prin însuși acest fapt merită mai mare pedeapsă.

XXII.

Căci și Domnul l-a ales pe Iuda printre Apostoli, și, totuși Iuda după aceea L-a trădat pe Domnul. Dar tăria Apostolilor în credință n-a scăzut, dacă trădătorul Iuda s-a desfăcut de unirea cu ei. La fel și aici, nu a fost micșorată pe dată sfințenia și demnitatea confesorilor dacă unii și-au călcat credința . Fericitul Apostol vorbește într-o epistolă a sa zicînd : «Ce, dacă au căzut din credință unii dintre ei, oare infidelitatea lor a zădărnicit credința lui Dumnezeu ? Departe de așa ceva ; căci Dumnezeu este adevărat și tot omul este mincinos» . O parte dintre confesori, cea mai mare și mai bună, stă în puterea credinței sale și în adevărul legii și al învățăturii Domnului. Nu părăsesc pacea Bisericii cei ce-și amintesc că în Biserică au dobândit harul lui Dumnezeu de care au fost demni și dobîndesc o mai mare laudă a credinței lor prin însuși acest fapt că, respingînd perfidia celor ce au fost uniți cu ei prin confesiunea comună, s-au îndepărtat de orice atingere cu crima , luminați de lumina Evangheliei, pătrunși de razele pure și strălucitoare ale Domnului, ei sînt demni de laudă pentru păzirea păcii lui Hristos, pentru că au ieșit biruitori în lupta cu diavolul.¹³³²

¹³³² Sfântul Ciprian al CARTAGINEI, *De Catholicae Ecclesiae Unitate*, VI, (Părinți și scriitori bisericești, 3, Apologeți de limbă latină, introducere, note și indici de Prof. Nicolae Chițescu, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1981, pp. 443-444, 447-450.

Așadar nici Părintele Arsenie Boca, nici alți părinți sau mireni care au fost prigoniți și au suferit în temnițe, nu sunt model de Ortodoxie, dacă învățătura și viața lor nu este conformă cu învățăturile și viața Sfinților Mucenici și Sfinților Părinți. Iubirea în adevăr este mai presus decât facerea de minuni, proorocii, decât chinurile temniței și chiar și decât moartea (în aparență mucenicească):

1Co 13:1 De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. 2 Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. 3 Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. 4 Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește. 5 Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. 6 Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Chiar dacă a fost prigonit sau chiar și omorât de securitate Părintele Arsenie Boca rămâne un model doar dacă propovăduiește prin învățatură și exemplul personal Sfânta Credință Ortodoxă. Iar dacă se abate de la ea nu numai că nu poate fi considerat Sfânt Mucenic, dar nici măcar mărturisitor Ortodox nu poate rămâne. El nu poate fi vreun model bun de om firesc (omul firesc este Ortodoxul ce își lucrează pocăința, luptând împotriva celor de sub fire – sau din afara firii. După o vreme harul lui Dumnezeu, îi dăruiește, fără ca să o ceară, să ajungă mai presus de fire).

În același timp, crezând în Sfinții Părinți, vedem și să înțelegem, că nici măcar cine este ucis de dușmanii propriei credinței nu este neapărat și mucenic. Căci propria credință poate fi una eretică la arătare (ca în cazul Părintelui Arsenie Boca) sau în ascuns. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost omorât de securitate nu din motive politice, ci pentru Hristos, nu poate fi în veac mărturisitor, fiindcă a propovăduit învățăturile și păreri proprii, iar nu pe cele ale Sfintei noastre Biserici Ortodoxe, astfel că hristosul sfinției sale este unul mincinos. Doar dacă s-ar fi căit de toate aceste abateri, mai înainte de moarte în mod public, lucru de care nici un ucenic nu ne vorbește, ar putea fi măcar un model de pocăință. Altminteri, dacă s-a pocăit în taină (chiar și cu multă intensitate), poate fi iertat de Dumnezeu (dacă și noi ne lepădăm de rătăcirile sfinției sale, ca să nu fie osândit pentru primejduirea sufletelor noastre), dar nu poate fi model public (fiindcă oamenii i-ar lua ereziile ca fiind sfințenie, le-ar urma și ar ajunge în iad). Se mântuiește numai cel ce moare pentru credința cea adevărată închinată Domnului Iisus Hristos, nu cel ce moare pentru o lucrare din interes personal (dedicată sinelui îmbătat de mândrie prin false învățături și false minuni, ce atrag către propria persoană, chiar dacă sub pretextul aparent că este vehicul către Hristos).

Aceasta nu este valabil numai pentru cei omorâți în numele lui Hristos dintre ereticii declarați ca atare (numiți de Sfinții Părinți pseudomucenici), ci chiar și în cazul unor clerici ortodocși care chiar au propovăduit chiar Ortodoxia (nu învățăturile lor rătăcite), dar nu au lucrat adevărata Ortodoxie, adică pocăința, în inima lor. Și nu numai că nu devin Sfinți Mucenici, dar chiar nici măcar toate păcatele lor nu li se spală prin suferința morții pentru Hristos, ci ajung în chinurile veșnice:

Și a venit un om și a intrat în biserică și a zis către ceilalți: „Spuneți împărătesei că păgânul împărat, cu nedreptate, vrea să omoare pe arhierii și pe boieri.” Și îndată, sculându-se din scaun Născătoarea de Dumnezeu, au urmat toți după dânsa și noi dimpreună și, prin cântarea Născătoarei de Dumnezeu, îndată au căzut acolo semnele semilunii și s-au scufundat. Și apropiindu-se de mijlocul orașului au aflat pe arhierii și pe boieri cu mâinile legate dinapoi, iar pe trei arhierii și pe doi din boieri cu capetele tăiate. Dacă a văzut Născătoarea de Dumnezeu acestea, a făcut semn Sfântului Hristofor, care, luând sabia din mâna gealatului i-a tăiat capul. Deci, lăsând pe ceilalți acolo, a mers Născătoarea de Dumnezeu în casa tiranului împărat, care ședea în scaun, și a zis către dânsul Stăpâna și Pururea Fecioara Măria: „Prea păgâne și fără de lege, cum ai îndrăznit a omorî pe arhierii și pe boieri?” Iar el cu obrăznicie a zis către Născătoarea de Dumnezeu: „Cine ești tu care cu îndrăzneală ai intrat și vorbești cu acest fel de cuvinte?” Iar cei ce erau împrejurul Născătoarei de Dumnezeu i-au zis lui: „Neîndumnezeitule, nu vezi pe împărăteasa cerului și a pământului, care a venit să te piardă pe tine?” Și îndată răpindu-l Sfântul Hristofor din scaun l-a trântit jos și a șezut Născătoarea de Dumnezeu pe scaun și a zis către dânsul cu mânie: „Pentru care pricină nelegiuitule

*ai omorât amar pe arhierii și pe creștini și pe ceilalți ai vrut să-i omori? Ce rău ți-au făcut ei, ție?” Iar tiranul a zis către dânsa: „Pentru aceasta i-am omorât pe dânsii, că au scris vrăjmașilor mei și potrivnicilor ca să vie asupra mea; ba am vrut să-i omor pe toți.” Dar Maica Domnului i-a zis: „Nu aceștia au scris, prea necredinciosule, vrăjmașilor tăi; ci eu îi aduc asupra ta, vrând a te sfârâma pe tine și pe neamul tău, pentru că nu mai pot suferi vătămrile tale cele mari și pagubele și nedreptățile tale ce le faci creștinilor.” [...] **Atunci a zis Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu către Născătoarea de Dumnezeu: „Cum am lăsat pe acești trei arhierii ce zac aici omorâți de nelegiuitul împărat?” Și a zis Maica Domnului către dânsul: „Vezi pe aceștia? Nici pe Dumnezeu nu L-au odihnit întru dânsii, nici pe mine, Maica Lui. Și nu numai că s-au lipsit de viața aceasta trecătoare, ci au luat și munca cea veșnică.** [!!! – n.n.]”¹³³³*

Sir 41:11 Vai vouă bărbați necredincioși ! Cari ați părăsit legea Dumnezeului celui prea Înalt.12 Că de vă veți naște, spre blestem vă veți naște, și de veți muri, spre osândă vă veți osebi.

Cei ce merg pentru rugăciune sau vindecare la mormântul celor ce au murit în credință eretică (cum este și cea a Părintelui Arsenie Boca dată anatema de cele șapte sinoade ecumenice) se despart de Hristos, ne mai putând a se împărtăși cu Sfintele Taine:

CANONUL 9 Laodiceea

Să nu fie iertat a merge cei ai Bisericii, la cimitirele, ori la cele ce se zic martirii ale tuturor ereticilor, pentru rugăciune, ori pentru vindecare. Ci unii ca aceștia, de vor fi credincioși, să se facă achinoniți (neîmpărtășiți) până la o vreme, iar pocăindu-se, și mărturisindu-se că au greșit, să se primească. [Apostolic, can. 45]

TĂLCUIRE

Nu numai ereticii nu se cade a intra în Bisericile Dreptslăvitorilor, ci nici cei ai Bisericii, adică mirenii cei credincioși, să meargă la cimitirele (țintirimele) ereticilor, unde oarecare numiți ai lor sau îngropat, ori la lăcașurile, în care mucenici ai ereticilor sunt îngropați; că mulți și din eretici în vremea goanei și a idolatriei, până la moarte au suferit, pe care mucenici i-au numit cei de o socoteală cu dânsii. Dar nicidecum ortodocși creștini, zic, se cuvine a merge la aceștia, ori pentru rugăciune, sau pentru a se vindeca, adică, sau pentru ca să-i cinstească, ori pentru a căuta tămăduire de la aceștia în bolile lor. Iar câți vor voi a o face aceasta, poruncește canonul acesta, să se afurisească pe o vreme, până când se vor pocăi, și vor mărturisi că au greșit. Vezi și pe cel 45 apostolesc.

Toți cei care lasă pe adevărații Sfinții și merg la mormintele minciuno-sfinților, sunt dați anatema:

CANONUL 34 Laodiceea

Tot creștinul nu se cade a părăsi pe martirii lui Hristos, și a se duce la pseudomartirii (mincinoși mucenici) ereticilor, sau la însuși cei ce merg către mai înainte zișii eretici. Că aceștia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce la dânsii fie anatema.

TĂLCUIRE

*Canonul 9 al acestuiași sinod, după Valsamon, numai cât afurisește pe cei ce merg la mormintele minciuno-mucenicilor ereticilor. Fiindcă au mers amăgindu-se, pentru că au nădărdit, oarecare ajutor la boalele lor de la dânsii, iar acesta anatematisește pe cei ce merg la dânsii, fiindcă au lăsat pe adevărații mucenicii lui Hristos, și despărțindu-se de Dumnezeu, sau dus la minciuno-mucenicii aceia, cu tot sufletul, și plecarea lor. Drept aceea și după deosebita plecarea sufletului lor, deosebit și de canoane s-au certat. Vezi și pe cel 45 apostolesc.*¹³³⁴

¹³³³ M. Zosima PASCAL, *Sfârșitul Omului*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 1998, pp. 49-50.

¹³³⁴ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.

Așadar, atenție cei ce mergeți la Prislop, căror pedepse (spre înțeleptire) vă supune Sfântul Sinod al 6-lea ecumenic (care în canonul său al doilea a ridicat canoanele Sinodului de la Laodiceea la rang de hotărâri fără greșală, a întregii Sfinte Biserici, stâlp și temelie a Adevărului).

Esențial este, deci, mărturisirea adevărului chiar și în moartea pentru Hristos. De aceea se și spune că adevărul biruie moartea.

Pil 11:7 La moartea omului drept rămâne nădejdea, iar la moartea celui păcătos piere nădejdea.

Și ereticii mor pentru credința lor, dar sunt și mai vinovați față de Hristos, fiindcă fac reclamă prin jertfa lor minciunii, sau diavolului:

RĂVNA

1686. - *Râvna este puterea sufletească în continuă desfășurare pentru realizarea faptelor bune, pentru un ideal. Râvna cea bună pornește din credință și devotament față de poruncile lui Dumnezeu, "în sânguință fiți fără preget, fiți plini de râvnă cu duhul, slujiți Domnului, bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necazuri, stăruți în rugăciune" (Rom. 12,11-12). Râvna rătăcită stăpânește pe omul care se călăuzește de idei bune, dar le înțelege greșit și le aplică rău, înșelându-se de poftele încăpățânării și ale slavei deșarte, așa cum au făcut toți ereticii, dintre care unii chiar și-au vărsat sângele spre pierzarea lor și bucuria diavolului (Rom. 1,18; 2, 8; I Tim. 1, 20; II Tim. 3,1-8). Rătăcirea se strecoară mai mult acolo unde este o disproporție între lumina rațională a adevăratelor dogme și între râvna împlinirii unor intenții bune, călăuzite de un sentimentalism needucat și năvalnic, alimentat de rătăcirii tainuite ale imaginației mintale. Leacul râvnei păcătoase este ascultarea de legea Domnului păstrată de biserică și supunerea canonică sub oblăduirea ierarhiei canonice, că "Nimeni nu poate să aibă pe Dumnezeu de Tată, dacă n-are Biserica de mamă" (Sf. Ciprian -D. unitatea Bis. 4).*

1687. -*În viața omenirii sînt două idealuri principale: cel al egoismului pămîntesc și cel al cerului veșnic. Toate celelalte feluri de idealuri sînt secundare și se grupează pe lîngă unul sau altul dintre aceste două idealuri (eterne) extreme. Dorința inimii este atracția către unul din aceste idealuri principale sau secundare.*

Cînd această dorință se transformă într-un crez, ea dă naștere rîvnirii de a atinge idealul crezut. Râvna către cucerirea idealului poate să fie bună sau rea, după felul idealului, după realitatea naturală personală și după mijloacele folosite. Astfel au fost oameni care au avut dorințe și idealuri care nu le-au fost de nici un folos ca Iuda (Ioan 11,13,27; Luca 9,57-62; Matei 23,15). Adevărata rîvnă către ajungerea unui ideal, trebuie să fie temeinic exanimată întru lumina legilor Domnului și numai după aceea să fie rîvnită cu tărie jertfelnică cerîndu-se ajutorul harului (Marcu 2,13-14; Luca 24,32; Ioan3,1-12; 15,1-20; F. Ap. 9,1-22; I Cor. 9, 27; Gal. 6,17).¹³³⁵

Așadar, nu trebuie să uităm. Chiar dacă a fost omorât de securitate, dacă chinurile l-au surprins în pocăință pentru toate ereziile scrise și pictate, pentru toate faptele necanonice și hipnozele lui, s-a mântuit și poate fi mucenic. Dar dacă a fost omorât, chiar și pentru Hristos, însă fără pocăință, s-a lipsit și de viața vremelnică în chinuri și de viața veșnică ajungând la chinuri.

Iată că a trecut vremea lucrării și a ajuns seara dreptei răsplătiri a lui Dumnezeu asupra voastră, iar voi nu simțiți. Și mă mir cum ați apucat această îngreșoșată petrecere, lăsând pe cea curată monahicească viețuire a mântuirii și tocmelile cinstitei schime. V-ați stăpânit de cele deșarte și mincinoase, v-ați leproșat de la cap până la picioare. Și din multa putoare a vieții voastre celei răzvrătite Se îngreșoșează Dumnezeu. Și eu mă mir. Ce să mai zic? Socotiți

¹³³⁵ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

voi singuri petrecerea voastră cea neplăcută lui Dumnezeu, iar de nu, eu o să v-o spun, dar cuvintele nu sunt ale mele, ci ale Celui ce m-a trimis.

Ascultați, o, părinților, toți dimpreună pocăiți-vă și nu vă mai împotriviți între voi! Luați armele monahiceștii vieți și vă gătiți spre primirea pocăinței, ca să vă găsească urgia lui Dumnezeu întru pocăință și să nu vă osândiți în munca iadului! Că de va veni urgia, două lucruri or să se facă între voi și una din două o să fie: de vă va găsi urgia întru pocăință, o să va așeze Dumnezeu în ceata Muce-meilor, măcar de sunteți și păcătoși. Dumnezeu cu brațele deschise vă primește, numai să vă aflați în pocăință. Mie mi-e milă de voi, părinților, dar ce să va facă cineva? Sunteți de mila și de plâns. Nu cumva să vă găsească urgia nepocăiți! Și vă veți prăpădi îndoit, și veți pierde cununa mărturisirii și a pocăinței, și vă veți lipsi de viața aceasta vremelnică și de cea veșnică.¹³³⁶

Iar pocăința la bătrânețe este aproape imposibilă:

Vai de voi, monahilor, că Dumnezeu vă așteaptă pocăința voastră până la bătrânețe, dar cel ce a îmbătrânit în răutăți și în păcate din tinerețe și nu s-a pocăit cum o să se pocaiască acum, la batranețe? Însă Dumnezeu tot așteaptă până atunci și, văzând nepocăința lui, îl scoate din merindea darului, adică din împărțășirea darului Lui.¹³³⁷

3. ARE SFINTE MOAȘTE? SFÂRȘIT DRAMATIC

În același timp înțelegem și de ce sfârșitul sfinției sale este așa de dramatic și spectaculos.

Dramatic fiindcă rămășițele sale pământești atât de urâte sunt o mărturie despre faptul că Dumnezeu i-a respins viața și învățătura, deși ucenicii sfinției sale, încearcă să ne convingă contrariul și tot efortul depus de sfinția sa în viață mai mult l-a păgubit, fiindcă a fost lipsit de smerenie.

Spectaculos fiindcă minunile care îl însoțesc își păstrează caracterul de forțare și amăgire pe care le-au avut experimentele subfiriști ale sfinției sale. Pe temelia acestora i s-a construit de către mass-media finanțată de puterea politică (cointeresată de mesajul învățăturilor Părintelui ce o susțin în ecumenismul și îndulcirea trupească a ei, prin care înrobește făcând pe oameni dependenți de pâine și circ, deci de stat) o imagine artificială. Aceasta a dus, în timp, la migrarea unor mari mase de oameni manipulați la locurile țintă, folosită mai apoi și ea în construcția putredului dosar de canonizare. Cu perversiune această manipulare a fost numită mișcare a inimilor creștinilor de către Sfântul Duh, deci dovadă fără drept de replică și criteriu de canonizare. Dar în felul acesta regizorii acestei propaganda fide eficiente se canonizează, sau, mai grav, se autoidealizează pe ei înșiși, ca și cum ei ar fi Sfântul Duh.

Sfârșitul dramatic:

<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moastele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>, miercuri, 17 iunie 2015

Iată ce înfierbântare în jurul acestui subiect:

Profanarea de la Prislop. DE CE MOASTELE Parintelui Arsenie Boca AU FOST INGROPATE IN TARANA? Sau logica horror a parintelui HARITON NEGREA ...

¹³³⁶ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 151-152.

¹³³⁷ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, p. 139.

Posted in Uncategorized by saccsiv on iunie 14, 2015

Acest articol nu este doar despre sfintenia sau nesfintenia parintelui Arsenie Boca, ci si despre vorbe nauce ce, in numele unei pareri de bine, nu fac decat un teribil rau in mintile incepatorilor.

Breaking news ieri pe toate posturile tv si multime de articole pe site-urile lor. Ca de exemplu:

VIDEO „Sfântul mi-a poruncit să-l dezgrop.“ Mărturia bărbatului care a profanat mormântul părintelui Arsenie Boca

Acolo e o înregistrare cu spusele lui Ioan, cel ce a facut groapa. Iata transcriptul:

Ioan:

Sfantul mare preacuvios parinte Arsenie Boca.

Reporter:

De ce ati facut groapa acolo?

Ioan:

Pentru ca Sfantul mi-o poruncit in numele Tatal si al Fiului si al Sfantului Duh. Binecuvantata sa fie Imparatia. A Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh, Domnul.

Preafericite Parinte Patriarh, convoaca membrii Sfantului Sinod de urgenta si Sfantul asteapta sa iasa afara din groapa. Te roaga Tatal, Fiul si Sfantul Duh, Domnul.

Si multi au inceput apoi sa-si dea cu parerea. Iat-o si pe cea a parintelui Hariton Negrea, staretul manastirii Petru Voda:

Iata si transcriptul:

Da, pot sa consider ca este o tentativa. Mai mult nu poate fi calificata pentru ca cel care a vrut sa faca lucrul acesta nici macar nu a fost informat despre viata parintelui Arsenie Boca si daca in orice credincios se trezeste gandul sau intentia de a afla ce este acolo in mormant ar fi trebuit macar sa citeasca despre parintele Arsenie Boca si cel mai bun sfat ar fi sa intrebe duhovnicii la care ei se spovedesc.

Ganditi-va ca si eu la vremea mea, in anii 98, l-am intrebat pe parintele Justin ce este cu parintele Arsenie Boca. Si mi-a confirmat, parintele Justin, si as vrea sa deschid o paranteza, pot s-o fac sub juramant ceea ce va spun acuma, parintele Justin mi-a zis asa: “Sa stii ca parintele Arsenie Boca la 7 ani, 6 sau 7 ani, a fost dezgropat si acolo sunt Sfinte Moaste de o culoare galbena, frumos mirositoare si care au izvor de Sfintenie.

Deci daca eu relatez din ceea ce mi-a spus la randul lui parintele Justin, sunt convins ca acolo este un loc de Sfintenie si acolo odihnesc oasele parintelui Arsenie Boca. Daca m-ar fi intrebat omul acela si pe mine, i-as fi spus acelasi lucru si poate nu se mai ajungea sa profaneze mormantul si sa nu mai trezeasca, dintr-un gand de curiozitate, atatea si atatea discutii si pareri fata de atitudinea unor oameni doar credinciosi ... doar de a face o situatie ... tulburata in jur.

Comentariu saccsiv:

Horror ...

Si lumea casca gura la el, ca de, doar e staret peste manastirea ctitorita de leul din Carpati, Sfantul Justin Parvu.

Dupa faza cu cipurile, eu nu mai am nici o baza pe spusele acestui parinte. Sa ne amintim:

Articolul zilei (20.01.2014): DE CE TACE MANASTIREA PETRU VODA? Saptamana de rugaciune pentru venirea antihristului se incheie dar nu se aude nici macar un mieunat din directia ctitoriei leului ortodox, ce pe vremea cand ragea, se cutremurau si cei mai inalti dintre vandutii diavolului

Apoi:

IN SFARSIT ... Staretul Hariton Negrea: CINE PRIMESTE ACTELE ELECTRONICE SE LEAPADA DE HRISTOS

Dar doar la cateva zile:

Staretul HARITON NEGREA retrage articolul anti cip de pe site-ul Manastirii Petru Voda, „In urma reactiilor negative avute la adresa mea” ...

Adica uite-o, nu e. Adica nici o treaba cu lupta pe care parintele Justin Parvu ne-a tot batut la cap s-o ducem.

Sa analizam oleaca si spusele acestui staret.

Cica, poate s-o faca sub juramant.

Pai iata ce ne invata Domnul nostru Iisus Hristos, conform <http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=55&cap=5>

33. Ați auzit ce s-a zis celor de demult: „Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale”.

34. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu,

35. Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat,

36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru.

37. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Si iată si ce putem citi la Interzicerea jurământului religios de către Biserica Ortodoxă:

Părinții Bisericii propovăduiesc în unanimitate interzicerea absolută a jurământului. Sfântul Vasilie cel Mare atrage atenția că jurământul a fost interzis o dată pentru totdeauna. La întrebarea cum poate cineva să îi convingă pe alții că spune adevărul, atâta timp cât el refuză jurământul, Sfântul Grigorie Teologul răspunde: îi poate convinge prin cuvânt și prin purtarea care îi va adeveri cuvântul spus. Încălcarea jurământului, ca și jurământul fals, echivalează cu tăgăduirea lui Dumnezeu. Aceasta însă presupune cuvântul, pentru că nu poate cineva să renege jurământul pe care nu l-a dat. În paralel, desigur, cel care nu jură nu trebuie să pretindă jurământ de la ceilalți. De altfel, Sfântul Ioan Gură de Aur observă că jurământul pe Evanghelie, care Evanghelia interzice jurământul, este o adevărată batjocură și disprețuire a Evangheliei. Sfântul Grigorie Palama la rândul lui refuză la modul absolut recursul la jurământ. Celor care s-au legat cu jurământ le propune să își respecte cu fidelitate promisiunile făcute, dacă acestea sunt conforme voii lui Dumnezeu, și în același timp să ceară mila lui Dumnezeu, pentru că, chiar și atunci când își respectă jurământul, ei nu încetează să încalce porunca lui Dumnezeu.

Comentariu saccsiv:

[...]

Nu neg ca parintele Justin Parvu ar fi zis acum 17 ani despre Parintele Arsenie Boca ca e Sfant. Dar nu cred ca parintele Justin Parvu ar fi fost in veci de acord ca odata descoperite niste Sfinte Moaste, ele sa fie puse sub tarana.

Adica inca o data parintele Hariton Negrea dovedeste ceea ce multi su spus-o deja demult: cele mai memorabile momente ale sale sunt acelea in care tace ...

Lasandu-l de o parte pe acest staret, sa dezvoltam oleaca o tema extrem de importanta.

Daca s-au descoperit intr-adevar Sfinte Moaste in mormantul parintelui Arsenie Boca de la Prislop, atunci DE CE SUNT INGROPATE?

Undeva este o minciuna sau o ticalosie.

Adica ori nu s-au descoperit Sfinte Moaste si atunci se minte ca s-ar fi descoperit.

Ori s-au descoperit si atunci este hula sa fie din nou ingropate. [...]

el said, on iunie 14, 2015 at 10:03 am

„si eu la vremea mea, in anii 98, l-am intrebat pe parintele Justin ce este cu parintele Arsenie Boca” _____daca asta era parerea Parintelui Justin in anii 1998 e IRELEVANT ! e istorie ...

Atunci Parintele avea altele de facut decat sa cerceteze viata unui RATAKIT. IMPORTANT este ca NU ASTA a ramas pana la sfarsit parerea Parintelui Justin dupa cum marturisesc NU PUTINI din credinciosii care l-au vizitat si intrebat despre boca in ultimii ani si cu care Parintele Justin a fost mai putin decât REZERVAT fata de INSELATUL boca !!!!

Si VAI de TOTI cei care promoveaza pe toate caile, dupa mintea lor stricata INSELAREA boca aducand in sprijinul ei si vorbele Parintelui Justin luate SELECTIV cat sa aranjeze „evlavie” si parerea lor personala; aceia MARE OSANDA si-au agonisit INDIFERENT cine sunt ei; aceia nu mai au nevoie de alti dusmani fiind ei insii dusmanii lor si ai Adevarului ! [...]

andrei-d said, on iunie 14, 2015 at 12:39 pm

minciuni. Arsenie Boca a fost dezgropat de 3 ori, si nu au gasit moaste, ci altceva. Se minte cu nerusinare. Uite marturia lui Petru Vamvulescu, ucenicul parintelui ce spune incepand de la minutul 5:35....

saccsiv, cred ca trebuia adaugat si aceasta marturi, asa ar fi fost corect!

Apreciat de 1 persoană

Răspunde

saccsiv said, on iunie 14, 2015 at 12:49 pm

andrei-d

Ce spune? Ca nu pot sa vad.

Apreciază

andrei-d said, on iunie 14, 2015 at 1:03 pm

TRANSCRIPTUL [minutul 5:40-7:30]¹³³⁸

„[...]dar trebuie sa nu ascundem inca un lucru cutremurator, parintele Arsenie a fost de 3 ori scos din mormant, prima data la 3 zile dupa ingropare fiindu-le frica la securisti sa nu invieze cum ii era frica lui Irod ca Iisus este Sfantul Ioan Botezatorul caruia ii taiase capul.

A doua oara l-au scos dupa 1 an fara explicatii, a treia oara la vreo 6 ani, intr-o imprejurare deosebita a iesit ca un izvor de apa din mormantul parintelui Arsenie care n-a putut fi oprit. Atunci s-a deschis mormantul si s-a scos apa din mormant cu galetile si s-a adunat in butoaie. Capacul de pe sicriu a fost gasit hâșnit intr-o parte si sfintele oase erau pline cu apa si noroi. Au fost spalate si asezate intr-un sicriu nou, de stejar, pe care eu l-am adus in spinare de la manastire pana la mormant. Trebuie sa va marturisesc ca in noaptea aceea parintele Arsenie m-a chemat tainic si pe mine ca sa fiu de fata, ca martor la dezgroparea lui care s-a facut in criptă la lumina lumanarilor si a lunii. Am baut apa scoasa din mormant si i-am sarutat sfintele oase si mai ales capul, care era inmiresmat si l-am tinut in mainile mele tremurand. Daca as fi putut l-as fi luat cu mine in san si l-as fi purtat pana la moarte. Pentru aceasta a trebuit sa scriu si marturia aceasta spre slava lui Dumnezeu si cinstea parintelui meu, Arsenie la care strig pe toate cararile vieții până la Judecată, pe care îl simt că mă ocrotește ca un înger¹³³⁹.....”

Iată o fotografie foarte potrivită cu atmosfera descrisă mai sus:

¹³³⁸ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moastele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>> miercuri, 17 iunie 2015

¹³³⁹ <<https://www.youtube.com/watch?t=450&v=VMr8e90k-PY>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Lumina lumânărilor, a lunii, băutura vrăjită din mormânt (zeamă de morți din loc cu lucrare demonică), miresme, tulburare cu tremurare, lipirea craniului de sân, în loc de a minții de Hristos, pentru a-și reveni din reverie. Cu adevărat o mărturie fantastică, vrednică de cel mai tare film senzațional cu vrăjitori și magie albă, dar nu științifică și nici duhovnicească. Se vede clar că martorul nu mergea pe două ci striga pe toate cărările, dar nu din cauza băuturii, ci din cauza înșelării și a stării grave de nălucire demonică în care era. Sărmanul de el: își închipuie că dacă nu se pocăiește de această stare de amăgire (în care a viețuit și idolul său), va putea să mai aibă răspuns bun la Înfricoșata Judecată, când și-a luat ca păzitor un înger căzut...

Și nu este singurul loc în care se spune despre aceasta:

"Trebuie să vă mărturisesc că în noaptea aceea părintele m-a chemat tainic și pe mine ca să fiu de față ca martor la dezgroparea lui care s-a făcut la lumina lumânării și a lunii. Am băut apa scoasă din mormânt, am sărutat sfintele oase și capul înmiresmat. L-am ținut în mâinile mele tremurând", a mărturisit ucenicul părintelui Boca.

Citește mai mult pe RTV.NET: http://www.romaniatv.net/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma_220707.html#ixzz3u9EcfdnV¹³⁴⁰

Din păcate, după cum ați observat, iar avem de a face cu o legendă pe care victima este posibil, datorită înfierbântării, să o fi văzut prin imaginație într-o nălucire, datorită sugestiei hipnotice („**Trebuie să vă mărturisesc că în noaptea aceea părintele Arsenie m-a chemat tainic și pe mine ca să fiu de față**”) și băuturii de apă vrăjită de puterile întunericului din acel loc. Ele au o mare putere hipnotică asupra celor ce sunt păcăliți să meargă acolo, datorită faptului că li se permite accesul în inimă prin mentalitatea (propovăduită de acolo în toată țara prin acel foc diavolesc aprins) de a căuta minuni cu orice chip, indiferent de credința mărturisită și de pocăința lipsită. Intervine și plăcerea de sine, și slava deșartă că omul devine un interesant pentru cei din jur, ca fiind un fel de favorit al Părintelui Arsenie Boca și al lui Dumnezeu lucrându-se prin el arătări, vise, semne și minuni.

Sărmanii oameni, dacă ar ști că se fac și pe ei de râs și pe Părintele Arsenie Boca, fiindcă minunile sunt semne clare de necredință...

Vedem cum ucenicii sfinției sale construiesc legende pe baza resturilor trupului Părintelui Arsenie Boca, montând cu iscusință, concomitent, și ideea că nu ar fi vrut să fie dezgropat, pentru a nu putea fi

¹³⁴⁰ <http://www.romaniatv.net/mobi/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma_220707.html#ixzz3aNMhrcio>, duminică, 13 decembrie 2015

verificați, astfel că adevărul putrezirii sale rușinoase să nu iasă la iveală și să-i mai și construiască o imagine de smerit misionar și după moarte al lui Hristos:

De pilda, părintele a lăsat porunca sa nu fie venerat, ca nu cumva, în evlavia arătată lui, sa-L uitam pe Hristos [ce bine ar fi fost ca toată viața să se fi purtat ca atare, și să și învețe așa (și prin scris și prin pictură) nu să dea numai o poruncă la moarte, ca să pară smerit, acum că tot nu mai avea cum să fie afectat în interesul său personal pământesc de aceasta. Pictura sfinției sale (reprezentându-se pe sine ca fiind Hristos) și modul afectat de a vorbi ucenicilor în restul vieții, în care se arată pe sine mare mijlocitor, inclusiv la Judecata de Apoi, ne arată lămurit că această poruncă de la sfârșit este un firav fulg de praf aruncat în ochi. Ce bine ar fi fost să fie un semn de pocăință publică. Dacă ar fi fost așa ar fi urmat și cererea de iertare cu lacrimi autentice că toată viața a centrat-o pe sine arătându-le toată rătăcirea în care i-a dus. – n.n.]. ***De aceea, maicile de la Prislop cer credincioșilor sa nu ia cu sine nici așchii din cruce si nici țărâna de pe mormânt, spunând: "Nu luați nimic, oameni buni. Fiți mulțumiți cu rugăciunea"*** [nu de aceea, ci ca să nu fie nevoite să tot care pământ pe mormânt, cum pătesc părinții de la Sihăstria cu mormântul Părintelui Cleopa, acolo, însă, oamenii nefiind aduși de televiziune ci de Sfântul Duh – n.n.]. ***Cineva, însă, a încălcat porunca si, brusc, mașina cu care venise la mănăstire a refuzat sa pornească. Degeaba a meșterit la ea. Abia când a aruncat săculețul cu pamant, mașina a plecat, simplu, fără nici o problema***

[scamatorii drăcești de doi lei sau zvonuri lansate ca să nu se ostenească maicile, construindu-i, în plus, și imaginea de mare Sfânt. Sunt atâția oameni ce iau pietricele sau pământ de la Sfintele Locuri, de la mormintele adevăraților Sfinți și nici unul nu a pățit așa ceva. Este mai cu moț Părintele Arsenie Boca? Numai în cazul Sfintelor Moaște se mai petrece așa, fiindcă ele nu pot fi înlocuite, pe când pământul da. În afară de aceasta, dacă toți ar lua pământ și s-ar descoperi ce îngrozitoare oase se găsesc acolo, toată industria de amăgire s-ar surpa și maicile și-ar pierde comăndul lor. Dar poate ar avea o șansă să își găsească sufletele...

Dar, dacă este o minune adevărată, atunci Însuși Dumnezeu a arătat prin aceasta, bietului șofer amăgit, că nu trebuie să aibă evlavie la un înșelat ci să arunce cât mai departe de el săculețul blestemat și vrăjit, să nu pățească ceva mai rău prin atingerea cu el. – n.n.]

[...]

Epilog in Rai

Puțin timp înaintea Revoluției din Decembrie 1989, părintele Arsenie Boca s-a mutat la cele veșnice, întâlnindu-se cu "Tuca Babii", așa cum a promis chiar el [deja autorul acestor rânduri se arată pe sine însuși văzător cu duhul când zice că Părintele Arsenie Boca s-a întâlnit cu moarta cea handicapată (pentru a înțelege vezi capitolul cu biciul lui Dumnezeu). De unde știe autorul acestor rânduri locul din veșnicie al lor? Dacă ea, fiindcă a nădăjduit într-un înșelat ca în Dumnezeu este despărțită de Hristos, la fel ca înșelătorul ei și se blestemă unul pe altul că au fost pricină unul altuia pentru osândă? Ea că l-a laudat, el că i-a primit și încurajat lauda idolatră?

E adevărat că nici noi nu știm unde sunt ei acum și cum le este, fiindcă mai există la mijloc și minunata pocăință. Dar ucenicii Părintelui Arsenie Boca de ce nu gândesc așa și dau sentințe sforăitoare cu siguranță pe propria părere că preacuvioșia sa ar fi Sfânt când tocmai dialogul intermediat de Lucia Crima cu Tuca Babei îl arată pe el că se pune în locul lui Hristos și pe ea că îl privea ca pe Dumnezeu? – n.n.]

. Părintelui Daniil, unul dintre cei din urma ucenici ai săi, astăzi paroh la biserica din Densuș, a apucat sa-i mai spună, înainte de ieșirea sufletului din trup: «Pecetluit sa-mi fie mormântul, pana la a doua venire a lui Hristos!». Aceste vorbe le-a auzit Lucia Chima, rostite in 1997, la Mănăstirea Prislop, chiar de ucenicul sfântului.

[când deja rămășițele putrede ale Părintelui Arsenie Boca fuseseră dezgropate a treia oară (primele două ori de securiști, la trei zile și la un an, iar a treia oară la 6 ani de la îngropare) chiar de ucenici și au văzut cu groază ce oase negre și îngrozitoare erau. De aceea au și inventat această vorbă imediat după deshumare (1989+6= 1995) ca să își găsească scăparea. Acesta este și motivul pentru care ucenița îndrăgostită și ahtiată de Părintele Arsenie Boca, ce sorbea cu

nesaț fiecare informație despre sfinția sa, află de această vorbă de abia în 1997. Vă dați seama ce vicleșug? Nu se poate ca tocmai ucenicul Părintelui Arsenie Boca să nu fi fost de față la deshumare. Dacă era vorba aceasta a Părintelui Arsenie Boca, de ce nu a ascultat-o și totuși l-a deshumat? Iar dacă a vrut să nu-l asculte tocmai din dragoste pentru sfinția sa și din dorința de a-i dovedi sfințenia prin descoperirea eventualelor sfinte moaște (pentru a fi cinstit mai mult, trecând prin mica necinstire a ascultării) de ce nu le-a arătat la tot poporul, sau de ce nu a mărturisit măcar că sunt, cum a făcut Părintele Petru Vamvulescu. Dacă Părintele Justin Pârnu a fost informat că sunt sfinte moaște (cum jură starețul de la Petru Vodă), înseamnă că a fost dezgropat, deci sau nu a avut această vorbă Părintele Arsenie Boca sau nu a fost ascultat. Dar la cât de înfierbântați sunt, precis ucenicii sfinției sale le-ar fi arătat la toată lumea ca să-i convingă și să forțeze Sfântul Sinod pentru canonizarea lui. Vădit este că fie porunca Părintelui Arsenie Boca de a nu fi dezgropat, fie prezența unor așa zise sfinte moaște, fie amândouă sunt minciuni. Și aici se contrazic ucenicii în mod cameleonice, făcându-se de răs, ca să fie pe placul tuturor, ca în Sfânta Evanghelie: *Mat 26:60 Și n-au găsit, deși veniseră mulți martori mincinoși.* – n.n.]

Testamentul verbal al părintelui Boca îi amână acestuia sanctificarea, atât de dorita-n Ardeal, acolo unde oamenii sunt convinși ca, dacă rămășițele sale ar fi deshumate, ele ar fi găsite întregi, frumos mirositoare și neputrezite, certitudine vie a sfințeniei lui.

[dimpotrivă, i-o precipită fiindcă oamenii nu știu ce oase negre (certitudine moartă a amăgirii lui) ar găsi, dacă nu cumva le vor înlocui ucenicii cu Sfinte Moaște de la altcineva, pentru a fi rătăcirea deplină, cum a făcut Constantin Copronim cu Sfintele Moaște ale Sfintei Marii Mucenițe Eufimia, spre a înșela mulțimile și a le convinge după credința lui rătăcită

Deci, trecînd mulți ani și schimbîndu-se mulți împărați, iar Sinoadele Sfinților Părinți a toată lumea, al V-lea și al VI-lea sfîrșindu-se, a venit ca împărat al Constantinopolului Leon Isaurul, cel cu nume și obicei de fiară. Acela a început a tulbura Biserica lui Dumnezeu cu eresul luptării de icoane, numind sfintele icoane idoli; iar către cei de un gînd cu el, zicea: "Iată acestea sînt de care zice proorocul: Ochi au și nu văd, urechi au și nu aud, gură au și nu vorbesc...". Împăratului Leon i se împotriva Preasfințitul Patriarh Ghermano, însă acesta l-a izgonit cu necinste din scaun și în locul lui a rînduit pe un eretic de un gînd cu dînsul. Asemenea a izgonit și pe ceilalți arhierei dreptcredincioși; iar pe cei ce nu se învoiau la ereticia lui, batjocorindu-i, i-a izgonit. El hulea nu numai sfintele icoane, ci și împotriva moaștelor sfinților lătra ca un cîine cu neînfrînată limbă, defăimîndu-le cu totul.

Deci, văzînd și auzînd de minunile ce se făceau de sfintele moaște ale Sfintei și Marii Mucenițe Eufimia, i se rupeau rărunchii de zavistie, dar nu îndrăznea să facă ceva rău moaștelor, temîndu-se de ridicarea și de tulburarea poporului. Însă a aflat un meșteșug ca acesta: s-a dus în ascuns cu cei de un gînd ai săi în biserica Sfintei Eufimia și a descoperit mormîntul ei, pe care perșii nu l-au putut descoperi, pentru că Domnul Hristos a lăsat să se atingă mîinile credincioșilor și ale celor răucredincioși de cinstitele moaște ale miresei Sale, dar le-a păzit neatînse de mîinile necredincioșilor păgîni. Perșii greșeau în neștiința lor, iar creștinii cei răucredincioși, știind, îndrăzneau. De aceea au fost lăsați spre mai marea osîndă a lor, ca să necinstească pe acea sfîntă.

Împăratul Leon, descoperind mormîntul, a scos de acolo racla cea de lemn în care erau nestricate moaștele cele făcătoare de minuni ale Sfintei Eufimia, iar în locul aceluia a băgat în mormîntul cel de piatră niște oase putrede și puturoase, pe care le pregătise înadins și, acoperindu-le iarăși cu lespede, s-a dus. El a luat tîlhărește acele sfinte moaște și le-au pus într-o cameră din palatul împărătesc. Surorile împăratului și cu fiicele sale, tăinuindu-se de el, mergeau la sfintele moaște și le cădeau cu miruri și le aprindeau lumînări, cinstindu-le cu osîrdie și închinîndu-se cu dragoste. Dar răucredinciosul împărat, înștiințîndu-se degrabă despre aceasta, îndată a luat racla cu sfintele moaște și, noaptea, a aruncat-o în mare.

A doua zi, strângînd adunare din cei răucredincioși, ocăra la arătare pe poporul cel dreptcredincios, hulind și defăimînd moaștele sfintei marii mucenițe, zicînd: "O, oameni nebuni, mergeți și vedeți înșelăciunea cu care vă înșelați, spunînd că sînt nesticăcioase și făcătoare de minuni moaștele prealăudatei Eufimia; descoperiți mormîntul și vedeți dacă cele ce spun ei sînt adevărate!" Deci, îndată a trimis pe oamenii săi ca să descopere mormîntul și tot poporul a văzut oasele cele putrede și puturoase. Drept aceea ereticii au început a rîde și a batjocori pe cei dreptcredincioși, numindu-i închinători de oase puturoase, iar dreptcredincioșii, minunîndu-se de un lucru neașteptat ca acela, nu știau ce se întîmplase. Deci, s-au umplut de rușine și de jale.

Atunci, mulți socoteau că toate minunile sfintei nu sînt adevărate; de aceea, scuipeînd oasele acelea puturoase, le-au aruncat afară. Asemenea și mormîntul acela de marmură l-au scos afară și biserica au prefăcut-o într-o pustie urîtă, căci au necinstit-o cu fel de fel de necurății. Biserica aceea era astfel ca o peșteră goală sau ca ocol de animale; încă și mai rea, pentru că toate spurcăciunile și necurățiile se puteau face acolo. Astfel, fierarii își făcuseră înăuntrul bisericii cuptoare de fierărie și lucrau într-însa meșteșugurile lor. Și, unde mai înainte se auzea glas de cîntări dumnezeiești, acum ieșea de acolo sunetul ciocanelor care băteau fierul pe nicovală și se auzeau cîntece necuviincioase, cuvinte spurcate și ceartă între oamenii fără de rînduială.

Astfel petreceau acei meșteri în acea biserică pustiită, cu femeile și cu copiii lor. Iar în Sfîntul Altar, ca într-un loc ascuns, își aveau locul unde își făceau nevoile trupești. Dumnezeu a răbdat îndelung acele fapte rele omenești, care spurcau pînă într-atît sfințenia Lui, pînă ce pe cei răi, rău i-a pierdut și iarăși a ridicat semnul credinței, adică crucea, curățînd și sfințînd locul Său, pe care l-a făcut iarăși sălășluire a slavei Sale.¹³⁴¹

Ucenicilor Părintelui Arsenie Boca le-ar putea da ideea să scoată de acolo oasele putrede și puturoase ale sfinției sale și să le înlocuiască cu Sfinte Moaște, același duh mincinos ce l-a condus pe Leon Isaurul, iar Dumnezeu chiar să îngăduie aceasta pînă va birui dreapta credință și dreapta pocăință din nou, pentru ca noi Ortodocși să nu mai punem preț pe minuni, ci doar pe mărturisirea Adevărului și astfel să ne mântuim. – n.n.]

„Dar nici nu cred ca mai este nevoie de așa ceva”, spune Lucia Chima. "Părintele a trimis atâtea semne minunate de pe lumea cealaltă, încât se bucura de desfătarea cea fără de sfârșit a Raiului!" [vedeți ce rătăcire? Nici nu mai spune că ea crede că Părintele Arsenie Boca e în desfătarea Raiului, ci deja decretează – n.n.] In cei 11 ani scurși de la moartea sa, țărani din Sinea Noua au aflat o mulțime de lucruri uimitoare, petrecute după moartea părintelui. Însa cel mai prețios și minunat mesaj pe care femeia credincioasă, Lucia, l-a primit de pe lumea cealaltă, a fost un vis în care părintele Arsenie a venit sa-i vorbească numai și numai ei [vedeți ce încântare de sine! Să stea de vorbă singură cu un bărbat cu ochii atât... de albaștri, și pe deasupra să fie și celebrul Sfânt al Ardealului, cel mai mare Sfânt al tuturor timpurilor, numai cu ea! Ca să afle apoi în scris toată lumea de cine este ea, una din cercetatele prin vis de Părintele Arsenie Boca! – n.n.]

. Tocmai se întorsese dintr-un pelerinaj la mormântul părintelui și se simțea istovita, pana aproape de căpătui puterilor. In aceeași noapte, părintele Arsenie i s-a arătat in vis și i-a spus: «Prislopul și mormântul meu sunt departe de tine. Tu mă poți găsi oricând ai nevoie de mine in bisericuța de lemn de lângă casa ta, chiar in stînga altarului, la strana. Este un loc ales, ce a găzduit o mare trăire duhovnicească. Sa îngrijești biserica, sa o îmbraci, sa o împodobești, după puterile tale, căci face parte din mântuirea sufletului tau...». [Dar ce mesaj îi transmite duhul ce la înșelat pe acesta?

Siguranța de sine că dacă va îngriji de o biserică nu mai are nevoie de paza minții de gânduri, lucrarea pocăinței, neîncrederea în sine, nebizuirea de sine, umilirea de sine cu simțirea nevredniciei și a străpunerii inimii, coborârea minții în fundul iadului pentru a se vedea că este cea mai păcătoasă și mai amăgită care nu numai că nu e vrednică să

¹³⁴¹ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiul/07-11-minune_sfinta_eufimia.html>, duminică, 13 decembrie 2015

vadă minuni, dar nici măcar că nu e vrednică să fie numită om. Diavolul îi abate mintea de la toată acea lucrare ce ne învață pe noi cunoașterea neputinței proprii și tăriei ajutorului dumnezeiesc, care este sinteza a oricărei virtuți. Ce mesaj diavolesc: îmbracă, îngrijește, împodobește biserica, dar nu pe cea în care poți găsi pe Hristos, ci pe mine Părintele Arsenie Boca, și... cam atât. Restul amănunte, ca să nu pară chiar simplu de tot.

Dar Hristos nu S-a întrupat pentru așa ceva. El S-a răstignit pentru ca noi să împodobim preotul minte, inima altar și ca să jertfim voința, tămâind templul Sfântului Duh al trupului nostru cu rugăciunea. El nu S-a pogorât pe pământ pentru ziduri, ziduri, ziduri, cum este mesajul modern, atât de plictisitor și păgubitor, la care se vede că unul dintre ctitorii de frunte este tocmai duhul ce l-a păcălit pe Părintele Arsenie Boca și îi amăgește și pe ucenicii lui tot prin vise și vedenii – n.n.]

Din acea zi, Lucia Chima a devenit binefăcătoarea aceluia lăcaș, dând ascultare încă o dată învățătorului ei. De câte ori simte nevoia să stea de vorba cu marele duhovnic, urca cei câțiva pași, în deal, descuie bisericuța și se așează într-o strana. In singurătatea liniștită a aceluia loc [nu simțea nevoia să stea de vorbă cu Hristos prin rugăciune – n.n.], de unde se vede toată valea pârâului Sinea, ea se întâlnește cu sufletul părintelui și își amintește de fiecare dată vorbele pe care i le-a spus la ultima lor întâlnire: «Un sfânt se cunoaște abia după trecerea timpului. Cu cât se adaugă mai mulți ani după mutarea sa pe lumea cealaltă și cu cât este mai îndepărtată amintirea lui pe lumea aceasta, cu atât va veni lumea spre el mai mult, dacă a fost cu adevărat un slujitor al lui Dumnezeu» [adică meditează la mândria sfinției sale, crezând că este sfințenie, molipsindu-se și ea, prin centrarea pe arseniolatrie, fiindcă ideea despre Sfânt i-a spus-o în contextul „pelerinajului” istovitor de la Prislop, unde oamenii se adună tot mai mulți sub impactul televizorului și a minunilor drăcești. Vedeți? Ea nu se liniștea prin rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păătoasa!” cum sunt datori toți Ortodocșii, ci prin meditarea la... Părintele Arsenie Boca ca Sfânt. Observați ce lucrare lăuntrică cumplită a învățat-o să facă vicleanul drac? Dimpotrivă unii Sfinți autentici sunt părăsiți cu trecerea timpului, datorită răcirii noastre. Asta înseamnă că le-a scăzut sfințenia. Iar unor îndrăciți le crește popularitatea după moarte, asta înseamnă că sunt Sfinți? E Sfânt Lenin? E Sfânt Mohamed? Învățăături mincinoase în numele unui om stăpânit toată viața de tatăl minciunii – n.n.]

Intr-o bisericuța de lemn, ascunsă pe un deal în inima Tarii Făgărașului, Lucia Chima se întâlnește în fiecare zi ce i-a mai rămas de trăit cu preasfântul părinte Arsenie Boca [dorința ei era să trăiască zilnic cu Părintele Arsenie Boca, dându-și întâlniri cu el, nu să devină mireasa lui Hristos. Vedeți unde duce rătăcirea? Singura Preasfântă în Sfânta Biserică Ortodoxă este Maica Domnului. Părintele Arsenie Boca este oare la același nivel cu Ea? Cărui Sfânt i-a zis Sfânta Biserică vreodată preasfânt? Nici măcar Sfântului și Marelui Prooroc Ioan înaintemergătorul și Botezătorul Domnului. Este sfinția sa mai mare că Sfântul Ioan Botezătorul, numit de Mântuitorul Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul;... afară de Părintele Arsenie Boca adaugă ucenicii preacuvioșiei sale, hulindu-l pe Hristos că este mincinos în mintea lor clătinată și întunecată de patima Prislopului. Să nu fie o hulă ca aceasta în inima, mintea și limba vreunui Ortodox în veac! – n.n.], căci sufletul părintelui a rămas acasă, pe meleagurile unde si-a început slujirea Celui de Sus. La capătul timpurilor, Ardealul se va muta în Rai, pentru a-l urma pe părintele Arsenie în veșnicie...¹³⁴²[acum nu se mai înalță la cer numai Hristos, Maica Domnului, Ilie și Enoh. Pe lângă Părintele Arsenie Boca se înalță tot Ardealul... vedeți că oamenii primesc rătăcirea celui lingușit de ei, din interes personal? Așa se lingușesc mai eficient pe ei înșiși, că sunt și ei sfinți prin contaminare, amestecându-și conștiința ce-i muștră pentru mândrie cu ideea că ei nu se slăvesc în deșert ci cinstesc pe omul lui Dumnezeu? Noi știam că la capătul timpului tot Mat 24:35 Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Iar îl hulesc ucenicii

¹³⁴² <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 58-

Părintelui Arsenie Boca pe Hristos că este mincinos, zicând că tot cerul și pământul vor trece, doar Ardealul nu va trece, ci va merge în rai. Să nu fie astfel de hule în veac! Înțelegeți ce pregătire deficitară, ce înțelegere îngustată și ce hipnoză magnetică pentru mintea au adepții pictorului de la Drăgănescu? Vedeti roadele preacuvioșiei sale? *Mat 7:18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.* – n.n.]

Trebuie să nu ascundem un alt lucru cutremurător: Părintele Arsenie a fost scos de trei ori din mormânt. Prima dată, la trei zile de la îngropare, fiindu-le frică la securiști să nu învieze, cum îi era frică lui Irod. A doua oară l-au scos după un an, fără explicații, iar a treia oară acum vreo șase ani. Atunci a ieșit un izvor de apă din mormântul Părintelui Arsenie, care n-a putut fi oprit. Atunci s-a scos apă din mormânt cu gălețile și s-a adunat în butoaie. Capacul de sicriu a fost găsit dat într-o parte, iar oasele pline cu apă și noroi. Au fost spălate și așezate într-un sicriu nou, din stejar. Am sărutat sfintele oase și mai ales capul, care era înmiresmat” .¹³⁴³ [Să nu uităm că sursa este tot Părintele Petru Vamvulescu. Toate aceste mărturii converg la același fermecat. Nu sunt nici măcar doi martori mincinoși care să confirme același lucru – n.n.]

Haideți să vedem cu au fost, însă, în realitate lucrurile:

*În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe **Înaltpreasfințitul Pimen** prin curte și-l întreb: „Înaltpreasfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]I-am spus: Nu cumva, Înaltpreasfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”.*

*Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului Pimen. Se cam leagă cu ce spune **părintele Antim de la Bistrița** că a găsit la **Sâmbăta călugărul acela**. Cam așa e. Iată cum mărturia din diferite părți a persoanelor care nu se cunoșteau, plus din cărțile lui arată clar că avea astfel de practici. Cum spunea și **părintele meu duhovnic** că l-a cunoscut personal și a zis că este un mare psiholog. **Părintele Teofil Părăian**, am o filmare cu el într-o excursie și tot așa spunea că lumea îl lua că-l sfânt, dar avea psihologie într-însul, nu glumă și se vede după cum lucra. Avea o psihologie și o tehnică de a te îmbolmoji de cap. Asta o spune și **părintele Arsenie Papacioc**. Și pe el a încercat să-l îmbolmojească, punem caseta care este pe internet, dar (părintele Arsenie spune) eram un băiat citit nu așa și a crezut că merge cum crede el. **Multe mărturii arată felul cum lucra cu oamenii acest Arsenie Boca**. Apoi, îmi spune **părintele Antim** când a fost cu filmarea aceea pe internet: „Băi, știi că în urmă cu șapte ani Arsenie Boca a fost dezgropat? Au găsit acolo în mormânt oase de mort, de culoarea pământului. Era mormântul plin cu apă. Au luat apă din mormânt, s-o pună în agheasmă s-o facă mai vindecătoare, făcătoare de minuni”. Am auzit această informație de la părintele Antim, dar am zis că mai trebuie probat.*

*Merge astă toamnă prin septembrie, fiica mea la Cluj Napoca la examen la facultate. Este cazată o săptămână la mănăstire la Florești și aici, știind că are examene, o maică de acolo îi spune: „Fă acatistul lui Arsenie Boca și uite, îți dau niște apă din mormântul lui Arsenie Boca”. De unde ai dumneata apă din mormânt?, a întrebat-o fata mea. E clar că a fost dezgropat. În luna noiembrie, înainte de începerea postului mă întâlnesc la mănăstire la Alexandru Vlahuță în Vaslui cu **părintele Calistrat**. El m-a criticat că nu i-a plăcut că m-am băgat în chestiunea aceasta și din discuții cu dânsul i-am spus: „Părinte, dar știi dumneata că Arsenie Boca a fost dezgropat?” Și el a zis: „Știu că a fost dezgropat. Și n-au găsit acolo*

¹³⁴³ <<https://raduicaboiaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduicaboiaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.

moaște sau oseminte de sfânt”. Dar bine, bine părinte, dar de ce era mormântul plin cu apă? Și mi-a zis: „Era toamna și ploua și de asta era plin cu apă”.

Încă o mărturie a unei domnișoare profesoară din Bârlad care îmi spune același lucru. A primit și ea de la o maică, de la Prislop apă din mormântul lui Arsenie Boca. Fiica mea a avut niște discuții contradictorii cu părintele Ciprian Negreanu de la Cluj care are pus și portretul lui Boca în biserică și al lui Argatu în altar și a spus: „Părinte Ciprian, știi că mormântul lui Arsenie Boca a fost dezgropat? Și știi că n-au găsit moaște de sfânt?”. A zis că știe, dar are o evlavie personală față de el [vedeți câți martori care spun că **nu are sfinte moaște**? Unii chiar dintre ucenicii și îndrăgitorii lui. Această mărturie diferă și prin numărul martorilor de mărturia mincinoasă că ar avea sfinte moaște, un zvon lansat de un singur preot fermecat. Vocea lui este preluată ca un disc stricat și citatul din el este repetat prin multiplicare de toate site-urile proBoca și de mass-media. Așadar este o singură sursă amăgită și multiplicată (spre deosebire de mulții martori diferiți, aduși ca arătători ai adevărului, unii chiar dintre ucenicii Părintelui Arsenie Boca). Această păcăleală a preluat-o în trecut (imediat după lansare, în 1998), chiar și Părintele Justin Pârvu, dezinformat de unii din ucenicii sfinției sale (ca și în alte probleme). Spre sfârșitul vieții, din fericire pentru el, s-a dezis atât de acele probleme, cât și de această minciună:

Apoi l-am întrebat o problemă care mă frământa demult, o întrebare pe care până acum m-am ferit să i-o pun în mod tranșant de teama posibilelor reacții dure – până unde putem merge cu lupta împotriva actualelor cipuri din actele noastre de identitate? Și l-am întrebat mult mai concret. Relatez întocmai. „Părinte, știți problema cardurilor de sănătate, ele nu au intrat încă în vigoare. Dar ele vor fi pe viitor totuși obligatorii. Vă întreb: ce să facă o mamă care are un copil bolnav în stare critică și este necesară o intervenție chirurgicală, pentru că altfel ar muri? Ca să îl opereze va trebui internat, ca să îl interneze, are nevoie de cardul de sănătate cu cip. Ce să facă mama? Să își interneze copilul sau să îl lase să moară? Părintele foarte grav a răspuns, ridicând din mâini în semn a protest: „Nu, să nu îl lase să moară. Eu nu îmi pot asuma această decizie. Nu trebuie ajuns nici la extreme. Acest cip nu e pecetea, nu e lepădare...”¹³⁴⁴

„si eu la vremea mea, in anii 98, l-am intreat pe parintele Justin ce este cu parintele Arsenie Boca” daca asta era parerea Parintelui Justin in anii 1998 e IRELEVANT ! e istorie

...
Atunci Parintele avea altele de facut decat sa cerceteze viata unui RATAKIT. IMPORTANT este ca NU ASTA a ramas pana la sfarsit parerea Parintelui Justin dupa cum marturisesc NU PUTINI din credinciosii care l-au vizitat si intreat despre boca in ultimii ani si cu care Parintele Justin a fost mai putin decât REZERVAT fata de INSELATUL boca !!!!¹³⁴⁵

Aceasta este mărturia unui om cam înfierbântat în respingerea sa față de Părintele Arsenie Boca, probabil exasperat de reclama zgomotoasă și năucitoare ce i se face unui om ce abate pe atât de mulți de la Ortodoxie.

Dar nu este singura sursă. Iată ce spune despre aceasta Părintele Iachint, ucenicul Părintelui Cleopa, care tratează problema cu mai mult echilibru și chiar cu îngăduință față de Părintele Arsenie Boca:

Așadar, trebuie să fim cu luare aminte, să iubim și să mărturisim în Adevărul lui Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca, care a cunoscut moștenirea neamului nostru și în dorință de mântuire a spus: „Nu plecați din țară, că țara noastră are destinul ei și va da cei mai mulți mucenici” nu se bucură când îi îndreptăm lucrarea pe care a făcut-o în părere, pentru că vede cum se pervertește duhul ortodocșilor prin aceasta. Nu se bucură să fie canonizat, vede primejdia, aceasta ar însemna recunoașterea lui Francisc de Assisi, pictat de el în biserica Drăgănescu,

¹³⁴⁴ <<http://www.atitudini.com/2013/07/cuviosul-justin-de-la-petru-voda-sfantul-care-va-incalzi-inima-poporului-roman-jurnalul-suferintei-si-ultima-profetie/#more-3303>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

¹³⁴⁵ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moaștele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>>, miercuri, 17 iunie 2015

ca fiind sfânt și deschidere spre a fi acceptați sfinți și alții cu alte erezii. Părintele paroh de la biserica Drăgănescu l-ar putea ajuta nu îndreptându-i căderea cu „darul profeției”, nu pervertindu-și conștiința lui și a aproapelui, ci mărturisind adevărul cel izbăvitor de toată înșelăciunea și aducător de libertate. Părintele Arsenie dacă ar putea acum și-ar repara greșelile, ar da jos de pe pereții bisericii pe Francisc și inovațiile lui. Nu se bucură Părintele Arsenie Boca de cei care într-o iubire oarecare, în părere, în slavă deșartă de neam, în dorința de a se lăuda cu cineva caută să-l scoată sfânt și defaimă pe părinții ai căror conștiință este conștiința Bisericii, precum Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Cleopa, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Adrian Făgețeanu și alții, care l-au cunoscut și, întrebați fiind, și-au mărturisit într-un fel sau altul rețineră și dorința lor de a fi și noi reținuți cu privire la canonizarea lui. Nu se bucură Părintele Arsenie Boca când vede că cei care îl laudă își pervertesc conștiința, pierd cugetul Bisericii, prin afirmații de genul: „Conștiința Bisericii suntem noi, mulțimea de credincioși care îl cinștim ca sfânt. Pictarea lui Francisc de Assisi nu anulează valoarea operei lui. Acestea trebuie judecate în contextul istoriei. Francisc de Assisi postea, nu era așa de rătăcit, nu a fost condamnat de nici un Sinod Ecumenic. Și alți sfinți au avut greșeli dogmatice, de exemplu: Sfântul Grigorie de Nyssa credea în apocatastază” și altele ca acestea. Judecata Părinților duhovnicești, făcută cu mintea lui Hristos (I Cor. 2, 15-16), nu poate fi „demonțată” cu „documente” și nu pot fi învinuiți de patimi, de invidie, nu poate fi încheiată judecarea lor cu cuvintele Părintelui Arsenie Boca „Oamenii îți iartă orice, dar nu și să le-o iei cu un pas înainte”. Sigur că ei au știut mai mult, nu au spus tot, văzând pervertirea cugetului ortodox al multora prin canonizarea Părintelui Arsenie Boca, cu durere au spus ce au spus. E drept că și unii părinți duhovnicești, care umblă cu duhul, de care nu se mai poate apropia diavolul că este ars, se pot înșela încrezându-se în oamenii pentru care îi doare. E destul aici să amintim de Sfinții Epifanie și Chiril al Alexandriei, care în Sinoade au biruit cu Duhul lui Dumnezeu, dar de Teofil Patriarhul Alexandriei au fost o vreme amăgiți și-l socoteau eretic pe Sfântul Ioan Gură de Aur¹³⁴⁶. Acești Părinți ai noștri care s-au pronunțat, când au fost întrebați, cu privire la Părintele Arsenie Boca nu sunt asemenea lui Teofil. Nici Părintele Arsenie Boca nu este asemenea Sfântului Ioan Gură de Aur nevinovat; la el erezia stă pictată pe peretele bisericii. Sfântul Epifanie, văzător cu duhul, s-a încrezut în Patriarhul Teofil, nu a mai judecat cu duhul, și s-a înșelat. Asemenea Sfântului Epifanie, **Părintele Iustin Pârnu, văzător cu duhul fiind, dorind slava Părintelui Arsenie Boca, nu a mai judecat cu duhul lucrarea lui și a afirmat: „Socotim că frumusețea artei scrise și pictate de Părintele Arsenie Boca este de toată vrednicia... Rolul mare pe care l-a avut Părintele Arsenie Boca, ca trimis a lui Dumnezeu, este tocmai această mare lucrare de o deosebită adâncime duhovnicească pe care el a lăsat-o, iar noi, ca urmași ai lui trebuie să ne hrănim dintr-înșă și să ne ostenim cu toată râvna să o ducem mai departe ca binecuvântare pentru nepoții și strănepoții noștri. Aceasta a fost și este misiunea Părintelui Arsenie Boca, și el nu e mic înaintea lui Dumnezeu... Vrajmașul urlă la mormântul Părintelui”**¹³⁴⁷.

Acum, cum se împacă cuvântul Părintelui Iustin „De nu ne vom păzi Ortodoxia ne vom pierde și neamul” cu cele scrise mai sus? Dacă am urma Părintelui Arsenie Boca, dacă am picta în bisericile noastre „sfinții” ereticilor cum ar fi cu Ortodoxia noastră?

Iată, nu e de mirare, am arătat la început că și Sfântul Apostol Petru dorind un „bine” Mântuitorului s-a înșelat. [...]

Nu i se poate îndreptăți înșelarea Părintelui Arsenie Boca cu părerea unora că: „Și Sfântul Grigorie de Nyssa credea în apocatastază și alți Sfinți au avut greșeli dogmatice”. Înalt Prea Sfințitul Hierotheos Vlachos, cunosător al operelor Sfinților Părinți, ne arată că nu poate fi vorba de înțelegere eretică la Sfinți, cunoștința lui Hristos fiind cunoștința lor.

¹³⁴⁶ Vezi: Viețile Sfinților pe 12 Mai, 18 Ianuarie și 9 Iunie.

¹³⁴⁷ Arhimandritul Iustin Pârnu, Cuvânt al Părintelui Iustin Pârnu despre Părintele Arsenie Boca, în: Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Despre îndumnezeirea omului prin har, vol. 1, Ed. Credința strămoșească, Petru Vodă – Neamț, 2005, p. 10-11. Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, pp. 51-52.

„Sunt unii, zice, care susțin că se află chiar și la Sfinții Părinți unele deosebiri, chiar în probleme dogmatice. Însă acest lucru nu este adevărat. Doar cel ce cercetează lucrurile la suprafață vede deosebiri”¹³⁴⁸.

Cei ce cercetează la suprafață și Părintelui Cleopa i-au găsit greșeli și-și îndreptătesc ră-tăcirea. Aceasta este arătată ca fiind cea mai mare, Părintele predicând ortodocșilor în bise-rică, a zis: „Noi toți mărturisim „o credință, un Domn, un botez”, însă datorită mândriei și începătorilor de eresuri, care au schimbat învățătura de credință ortodoxă, apostolică, cu dogme noi după mintea lor, precum și din cauza păcatelor noastre ale tuturor, au apărut în ultimele secole mai multe Biserici creștine - două apostolice - cea Ortodoxă și cea Catolică și trei fără succesiune apostolică: protestantă, reformată și anglicană.”¹³⁴⁹. Părintele nu a spus că sunt într-adevăr două Biserici cu succesiune apostolică, precum înțeleg unii, ci că „au apărut” în înțelegerea unora ca fiind așa. Mai întâi a arătat că nu de la Dumnezeu sunt, a enumerat motivele pentru care au apărut așa. În alt loc zice: „Dacă un ortodox trece la catolici își pierde sufletul”¹³⁵⁰.

Cel mai clar înțelegerea sfinției sale este exprimată în răspunsul pe care îl dă la întrebarea: „Oare despărțirea Bisericii apusene de cea răsăriteană nu a dus la ruperea unității Bisericii?” Răspunsul său este conform cu Învățătura de credință Ortodoxă.

„Despărțirea, zice, n-a atins unitatea Bisericii; pentru că această unitate nu se poate des-trăma niciodată, oricare ar fi numărul și calitatea ereticilor care se smulg de la sânul Bisericii. Ereziiile și schismele, oricât de multe și de mari ar fi ele, nu pot împărți Biserica cea una, pentru că ea stă strâns unită cu Capul ei, care este Iisus Hristos. Unitatea Bisericii este mai presus de fire și ea nu poate fi zdruncinată de nimeni¹³⁵¹, căci Mântuitorul a zis lui Petru: „... pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pe dânsa” (Matei 16, 18). Porțile iadului după mărturia Sfântului Atanasie cel Mare, sunt gurile ereticilor, care niciodată nu vor putea să biruiască Biserica lui Hristos cea dreptslăvitoare”¹³⁵².

Iată că, din păcate, cu Părintele Arsenie Boca lucrurile nu stau tot așa. Preasfințitul Daniil Stoenescu, un „ucenic” al Părintelui Arsenie Boca înțelege într-un fel că viața Părintelui „nu poate fi nicidecum scrisă și tâlcuită magistral după dosarele de la CNSAS, ci mai degrabă din rodul lucrării sale în sufletele oamenilor”¹³⁵³. Iar cei uniți cu Dumnezeu, precum Sfântul Ig-natie Briancianinov, găsesc acest rod ca fiind înșelător în cei ce iau de bună toată „opera” lui.¹³⁵⁴

Chiar dacă starețul de la Petru Vodă poate reda sub jurământ ideea greșită a Părin-telui Justin Pârveu, el nu spune nimic de pocăința bătrânului, probabil necunoscând-o. Dar aceasta nu este o mărturie în plus, de la altcineva, ci repetarea aceluiași zvon. Chiar și nevoia pe care o resimte starețul de a o reda sub jurământ arată că este o afirmație aflată evident sub îndoială și că însuși sfinția sa este în ispita de a-i convinge pe oameni cu orice preț (chiar și al călcării cuvântului Sfintei Evanghelii ce nu ne lasă să jurăm, fără să i-o ceară nimeni). Să ajungă un ieromonah Ortodox să facă aceasta, înseamnă că o idee pătimasă i-a capturat mintea și nu mai este atent, greșind. Nu înseamnă că trebuie să-l hulim pentru aceasta. Toți ne putem aprinde când e vorba de ceva drag. Și ce poate fi mai drag decât credința? – n.n.].

Păi măi frate dragă și le spun tuturor călugărilor ucenicilor lui: „Supuneți-vă evlavia voas-tră personală testului învățaturii Bisericii”. Pentru că așa au apărut schisme și secte în Bi-

¹³⁴⁸ Cugetul Bisericii Ortodoxe, pp. 52-53

¹³⁴⁹ Predici la Duminici de peste an, Predica la Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, Despre păstrarea dreptei credințe.

¹³⁵⁰ Ne vorbește Părintele Cleopa, vol. 9, Episcopia Romanului, 1999, pp. 127-128.

¹³⁵¹ Cf. Învățătura de credință Ortodoxă, întreb. 276, p. 165

¹³⁵² Călăuză în credința Ortodoxă, Cap.1, Despre Biserica, p. 118.

¹³⁵³ Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 9.

¹³⁵⁴ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menți-onăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

serică de-a lungul timpului, impunându-și unii în Biserică pe ei, evlavia lor personală, împotriva învățaturii Bisericii. Îmi spunea părintele Antim, după aceea la telefon că și la Cașin părintele Serafim dădea apă din mormântul lui Arsenie Boca. Sunt multe mărturii care arată clar că acest Arsenie Boca a fost dezgropat. Întreb și eu de ce l-au dezgropat, dacă spun ucenicii că a lăsat testament să nu fie dezgropat până la a doua venire [și spun aceasta exact imediat după ce l-au dezgropat – n.n.]? Ce voiau? Să facă bani mai mulți? Apoi de ce mint oamenii? Apoi, să iei apă din mormânt de la oasele mortului și să pui în agheasmă[...] e caz de psihiatrie deja [noi am zice că este mai grav: lepădare de credință în ierurgiile Sfintei Biserici. Iar ce se întâmplă acolo seamănă a escrocherie. Adică ai văzut în mormânt că nu sunt moaște de sfânt și totuși trageți doba în continuare cu Sfântul Ardealului.¹³⁵⁵

Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembeliziunii, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analizții de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează.

Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce. Mormântul lui A. Boca e mai vizitat de români decât Mormântul Mântuitorului de la Ierusalim. Cărțile și fotografiile cu chipul lui au ajuns pentru români mai importante decât scrierile Sf. Părinți, o afacere profitabilă pentru mulți speculanți. In toate orașele țării găsești afișe cu excursii la Prislop, o afacere „pe cinste”. Toți vor să aibă poze cu Boca în casele lor, dacă se poate de alea care plâng. Biserica trebuie să ia o atitudine, pentru că deja cred că s-a ajuns la nebunie sau chiar îndrăcire. Din filmulețul de pe internet intitulat: Mi-e tare dor de tine, părinte Arsenie Boca, minutul 6, aflăm că în anul 2008, în miez de noapte, la lumina lumânărilor, a fost deschis mormântul lui A. Boca, fiind plin cu apă; au scos cu gălețile apa din mormânt, au pus-o în butoaie și au băut-o - cum se laudă acolo pr. Petru Vamvulescu. Prin astfel de laude, ucenicii lui Boca care se cred vajnici apărători ai ortodoxiei și promovatori de sfinți, de fapt fac de râs ortodoxia și dau apă la moară lui Remus Cernea Aceiași ucenici ne spun că A. Boca a lăsat testament să nu fie deshumat. Întreb de ce l-au deshumat și încă de două ori după 1990? Unde sunt fotografiile de la deshumarea din 2008? Probabil după ce l-au deshumat în 1990, au început a răspândi zvonul cu testamentul spre a nu se afla cum se aflau oasele lui. Din gura unui ieromonah, am auzit ca, în 2008, oasele erau negre ca pământul (asta rămâne de verificat când apar fotografiile). [notă: dacă nu vor fi „fermecate” pe Adobe photoshop – n.n.]*

Despre vindecările de la mormântul lui A. Boca eu cred că sunt doar momeli ale diavolului spre a atrage poporul spre învățatura neortodoxă a lui, primind astfel credibilitate. în cartea Pr. A. Boca, Mărturia părintelui Pantelimon, pag. 77: „La sfârșit de noiembrie, 28, se petrec lucruri ciudate și minunate. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii, câteodată o lumină alb aurie te însoțește până ia Peștera Sf. Ioan de la Prislop. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sf. Ioan arată că sfințenia adevărată este la Sf. Ioan, nu la mormântul lui Boca, dar orbii nu văd. În SUA, scientologii, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim. Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt sperați după un trai bun. Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca. O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogați -

¹³⁵⁵ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. **Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineață au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul.**

Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce n-au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spun: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „Înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască. Cred absolut necesar ca ierarhii BOR să ia o atitudine cu privire la acest fenomen, iar cărțile care au alimentat această rătăcire trebuie scurte din pangarele bisericilor și mănăstirilor. [...] Vom răspunde în fața lui Dumnezeu pentru hrana spirituală cu care hrănim sau permitem să se hrănească poporul. Creștinilor le spun: Căutați-vă mântuirea, nu minuni, icoane care plâng etc. în lumea catolică sunt o mulțime de statuete sau icoane care plâng, unele chiar cu sânge, și aceasta nu-i întoarce la dreapta credință. Unele sunt falsuri ale comercianților și iubitorilor de publicitate, iar altele sunt lucrări drăcești. Avem recent și la noi cazul călugărului Onufrie Căruntu, posesor al unei icoane a Sf. Efrem, despre care spunea că izvorăște mir, după care a ajuns cu tot cu icoană la biserica secretă, lepădându-se de Biserica lui Dumnezeu și atrăgând iubitori de senzație după el. „Iudeii caută semne, iar păgânii vor minuni; noi, creștinii, avem pe Hristos Cel Răstignit”, cum zice Sf. Ap. Pavel. Sfinții Părinți ne învață că e mai bine să nu primim o minune, arătare cerească decât să ne rătăcim. Biserica are astăzi toată învățătura necesară pentru mântuire și dacă ești creștin adevărat nu ai nevoie de minuni ca să te spovedești, să te împărtășești, să mergi Duminică la Biserică și să trăiești creștinește. Dacă le faci pe astea, ai totul pentru mântuire. Acum vreo doi ani, s-a anunțat la știri că în Vrancea pe un copac a apărut icoana Mântuitorului nepictată de mână omenească. Tot așa au început a curge acolo creștini din toate colțurile țării la pupat copacul, la fel cum am văzut și în București, pupau asfaltul unde, chipurile, apăruse chipul sfântului Ardealului. După o săptămână, proprietarul terenului la marginea căruia se afla copacul a recunoscut că el a pictat acel chip pe copac, pentru că nu avea vânzare la pepeni și astfel a adunat lumea și a vândut pepenii de pe tarla. Iată credulitatea unor închipuiți ortodocși cum a fost speculată. Unii ortodocși, prin astfel de atitudini idolatre, au ajuns, pe bună dreptate, de râsul sectarilor și necredincioșilor. „Din pricina voastră numele lui Hristos este batjocorit între neamuri ” Eu cred că focul care s-a aprins de la Prislop este focul iadului. Mărturiile ucenicilor nu cred că sunt mincinoase deoarece sunt confirmate de diferite declarații ale lui Boca, se regăsesc în pictura lui și sunt mărturisite de duhovnici, cum am arătat, care nu pot fi suspectați de minciună sau invidie. Mărturiile în acest sens sunt multe și am considerat că nu trebuie să le scriu pe toate, deoarece se repetă. Mai multe persoane spun la fel. Pentru cine caută adevărul și mântuirea,

cred că e suficient. Nu aş dori ca aceste învățături neortodoxe din cărțile lui Boca sau a ucenicilor lui să fie cenzurate și ascunse pentru că s-ar ajunge din evlavia personală a unora la confecționarea unui așa-zis sfânt neconfirmat de Dumnezeu. Idolatria nu trebuie confundată cu cinstirea Sfinților!

Lucrarea de față s-ar putea să pară unora denigratoare la adresa lui A. Boca. Departele de mine gândul acesta. Mărturie stau predicile mele de până acum vreo 5 ani, în care vorbeam laudativ la adresa lui și faptul că în anul 2005 a fost pictat la mine în biserică și pentru că a ieșit ca un guru budist a fost repictat din nou, dar rezultatul a fost același (a fost șters). Atunci am vorbit cu părinții Antim Gădioi și Arsenie Papacioc și am început să analizez mai cu atenție opera lui, iar aceasta este concluzia la care am ajuns. Săracul Boca a fost un înșelat. Dacă înșelările și învățătura lui neortodoxă nu ar fi afectat Biserica aş fi tăcut.

Ucenicilor și fanilor lui le spun să treacă peste simpatia lor personală și să analizeze, să judece în duhul învățăturii de credință ortodoxă dacă eu am greșit sau opera lui A. Boca nu se conformează cu învățătura Bisericii Ortodoxe. Nu vă grăbiți să dați certificate de sfințenie, fără o cercetare în duh ortodox. Știu că astăzi dă bine să vorbești laudativ la adresa lui Boca, dar îmi asum riscul spunând adevărul.

*Pr. Anițulesei Gheorghe, Rădăuți*¹³⁵⁶

Îl invidiem și apreciem pe Părintele Gheorghe Anițulesei pentru concizia și curajul sfinției sale, deși suntem convinși că nu este înghițit de mulți, poate chiar și este amenințat cu moartea de către fanatici și cei ce sunt interesați financiar de Prislop, cum am auzit că o pătesc și alți părinți ce au cuvânt viu și trag semnalul de alarmă în legătură cu pictorul de la Drăgănescu. Ucenicii iritați au făcut un articol bârfitor la adresa broșurii sfinției sale, criticându-l pentru forma mai puțin academică și pentru revolta cu care a scris. Sărmanii oameni... mai se uită la stil când este vorba de lepădare de credință.

Dar noi să continuăm cu neputinciosul, abstractul și greoiul stil academic cu care ne-am învățat, pentru a mângâia și pe cei ce apreciază aceasta. Însă mărturisim împreună cu Sfinții Părinți că orice lucrare cât de frumoasă ar fi nu are nici o valoare fără adevăr, în schimb cât de neiscusit ar fi prezentat adevărul în vreo scriere, acela hrănește sufletul și-l împodobește cu fericirea.

Dar în care categorie de cadavre s-ar încadra rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca?

CELE OPT PRICINI DE NEPUTREZIRE A MORȚILOR

Sunt opt pricini de neputrezire a morților:

I. Prima pricina este atunci când veți găsi mort în groapa și carnea a putrezit toată, dar oasele stau prinse între ele ca la copăcel. Acela nu-i sub blestem. Acela-i om tare din fire, care nu putrezește 40-50 de ani. De aceea este așa.

II. Când vei găsi mort în groapa neputred și este exact cum l-ai pus, acela n-a putrezit din cauza pământului. Este pământ unde nu putrezește mortul, dacă nu-l muți. Acolo pământul are chimicale și nu da voie să putrezească nimic.

Aceste neputreziri sunt firești, dar sunt și putreziri mai presus de fire:

III. Când vei găsi mort în mormânt neputred și carnea pe el este mucedă ca buretele și alba, acela este om care a fost blestemat de dumnezeieștile pravile. El a avut canon mare la spovedanie pentru păcate mari și nu l-a făcut.

IV. Când vei găsi mort în groapa neputred și este negru și umflat ca toba și părțile dinainte nu-s putrede, iar cele dinapoi sunt putrede, acela este blestemat de preot sau de arhiereu.

V. Când vei găsi mort în groapa neputred și n-au putrezit nici hainele pe el, nici sicriul, nimic, nimic, și-i crește barba, cum s-a întâmplat la cel de la Huși, și-i cresc unghiile, acesta a făcut nedreptăți și a furat. Acesta nu putrezește până nu-l dezleagă un arhiereu. Iar dacă îl dezleagă și arhiereul și tot nu se desface, atunci el este blestemat de săraci, fiindcă a luat avere de la săraci. Și până nu dau neamurile lui înapoi atât cât a luat el, nu putrezește și tot în iad se muncește și nici arhiereul nu-l poate dezlega.

¹³⁵⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 23-28.

VI. Când vei găsi mort în mormânt neputred și pielea pe el este ca floarea de bostan, galbena, și limba-i galbena și îi cresc unghiile și-i crește barba și parul, acesta este sub anatema, sub cea mai grea pedeapsă a Bisericii. Acesta, din două pricini este așa: sau a hulit pe Dumnezeu și pe preoți și s-a lepădat de credință, sau a trăit în preacurvie de gradul I - tatăl cu fiica sau băiatul cu mama sa, adică incest. Aceștia cad sub anatema, cea mai grea pedeapsă a Bisericii.

VII. Când vei găsi mort în groapa căruia nu i-a putrezit mâna sau piciorul, acela a lovit pe tatăl sau pe mama sa și a amărât foarte tare pe părinții săi și a fost blestemat de ei și (nicidecum) nu s-a spovedit la duhovnic de acest păcat și nu a luat dezlegare, când era în viață.

VIII. Iar când vei găsi om neputred și-i ușor ca o pană și miroase frumos tare, și-i foarte vesel la față și face minuni, acelea sunt sfinte moaște, cum a fost și cu Sfântul Ioan Hozevitul la Ierusalim, care l-au găsit după 20 de ani, nu numai neputred, dar a făcut și minuni.

Iată care sunt semnele la trupurile afurisite:

- sunt nedelegate;
- sunt deformate și urâte;
- sunt greu mirositoare și prea puturoase;
- sunt umflate ca toba;
- provoacă spaima și cutremur privirii.

Iar la sfintele moaște sunt aceste semne:

- sunt nestricăcioase;
- sunt binemirosoare;
- sunt uscate și ușoare;
- sunt vesele la vedere;
- nu provoacă frica, ci bucurie duhovnicească;
- izvorăsc din ele felurite minuni.¹³⁵⁷

Se înțelege de ce este o atâta sânguință să nu se dezgroape din nou osemintele Părintelui. Ca nu cumva să se afle și să se facă de râs. Poate de aceea și tentativele de dezgropare menite ca să se revolte publicul și să ceară să se betoneze mormântul preacuvioșiei sale ca să nu se mai poată afla rușinosul adevăr.

Breaking news ieri pe toate posturile tv și multime de articole pe site-urile lor. Ca de exemplu:

VIDEO „Sfântul mi-a poruncit să-l dezgrop.“ Mărturia bărbatului care a profanat mormântul părintelui Arsenie Boca

Acolo e o înregistrare cu spusele lui Ioan, cel ce a făcut groapa. Iată transcriptul:

Ioan:

Sfantul mare preacuvios parinte Arsenie Boca.

Reporter:

De ce ati facut groapa acolo?

Ioan:

Pentru ca Sfantul mi-o poruncit in numele Tatal si al Fiului si al Sfantului Duh. Binecuvantata sa fie Imparatia. A Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh, Domnul.

Preafericite Parinte Patriarh, convoaca membrii Sfantului Sinod de urgenta si Sfantul asteapta sa iasa afara din groapa. Te roaga Tatal, Fiul si Sfantul Duh, Domnul.¹³⁵⁸

Din declarație se vede că sârmanul este rătăcit de vedeniile duhurilor ce l-au chinuit și pe Părintele Arsenie Boca. Vedeți în ce stare căzută pot fi duși oamenii ce se închină la mormântul de la Prislop? Bine spunea Părintele Gheorghe că pot ajunge la psihiatrie. Este una din variantele evoluției spirituale ale celor

¹³⁵⁷ <<http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/nou39.htm>>, luni, 15 iunie 2015.

¹³⁵⁸ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moastele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>> miercuri, 17 iunie 2015

împrilostiți. Și câți ca aceștia nu sunt azi în România care suferă din cauza mesajului îngrozitor al Părintelui Arsenie Boca?

Părintele Arsenie Boca poruncește și Sfânta Treime roagă. Deci în mintea ucenicilor sfinției sale Părintele Arsenie Boca este mai mare ca Dumnezeu.

Dar când Dumnezeu vrea să se proslăvească un Sfânt, iar patriarhul se opune, El nu face zgomot (zgomotul neputincios este al dracilor ce vor să convingă prin spectacol și forțări). Ci este foarte eficient. La El a vrea = a putea.

Iată cum poate lucra el:

– *Pe Sfântul Calinic l-am știut înainte de canonizare. Citisem o broșură reeditată de protoiereul Lungulescu, după scrierile părinților Protasie și Casian Cernicanul, ultimii cronicari ai Țării Românești, cum i-a numit Nicolae Iorga.*

După ce am intrat în mânăstire, spălând într-o zi pe jos în biserică, am găsit sub scaunul arhieresc un sul de hârtie scris cu literă chirilică, vechi de peste 100 de ani, pe care l-am transliterat. Era un model de spovedanie întocmit de Sfântul Dimitrie al Rostovului, de pe vremea Sfântului Calinic, model pe care îl folosesc și astăzi ca îndrumar.

– *Ce ne puteți spune despre pregătirile pentru canonizarea Sfântului Calinic din 1955? Cum s-au așezat sfintele moaște în raclă?*

– *Totul s-a petrecut în pridvorul bisericii. Mitropolitul Efrem al Basarabiei ungea fiecare os cu mir. Eu le ștergeam cu procovețe, iar Părintele Augustin Mateescu, ecleziarhul, le așeza în raclă. Peste noapte a venit autopsierul pentru a le așeza în poziție anatomică. Sfintele moaște au fost legate cu fir de aur, însă eu nu am fost de față personal.*

Îmi amintesc totuși că în mormânt nu s-a găsit un omoplat al Sfântului. Mai târziu, starețul Mânăstirii Frăsinei, Părintele Simeon Combie, a mărturisit că este la ei, la Frăsinei, și că părinții îl luaseră la parastasul de 7 ani al Sfântului.

– *Cum a fost canonizarea Sfântului Calinic?*

– *La început canonizarea s-a dorit în București, la Biserica Sfântul Spiridon Nou, dar exista temerea că, de mulțimea lumii, s-ar fi blocat circulația, așa că slujba s-a făcut la Cernica. Într-adevăr, au fost mii de pelerini. Cele 60 de autobuze care au plecat dimineața din București către Cernica n-au mai putut întoarce de mulțimea oamenilor. Nu mai încăpeau în curtea mânăstirii și stăteau și pe câmp în genunchi. Securitatea, ordonată de duhul rău, ne înspăimânta mereu: Să vedeți ce o să pățiți! N-am ținut cont de prezența securiștilor. Era prima canonizare! Eram când într-o insulă, când în alta. O parte din securiști se urcaseră pe acoperiș, alții în copaci. Erau și soldați îmbrăcați civil.*

Au venit părinții de la Frăsinei. Au venit și maicile de la Țigănești și de la Ciorogârla. Maicile de la Pasărea au mers noaptea, 8 kilometri prin pădure, ca să ajungă la timp. Au venit Părintele Dumitru Stăniloae, exarhul Vasile Vasilache și credincioși din toată țara.

Nu mai era nici un loc de cazare. Noi, părinții dormeam pe dușumele. S-a pus fân în podul mânăstirii și oamenii au dormit pe fân.

– *Cum a fost slujba propriu-zisă?*

– *Au fost patru coruri. Altarul, stranele (din stânga și din dreapta) și cafasul. Ierarhii erau așezați în sfântul altar în două cercuri. La străni cântau maicile. Diaconii dădeau răspunsurile din biserică. Unul era la cafas, altul într-o strană, altul la cealaltă, precum păsările. Diaconul Niculescu era bas, un diacon din Oltenia era bariton. Evghenie, care absolvise și Conservatorul, era sopran și urca foarte sus, până la si, do. De la Chișinău a venit un arhidiacon, Ursache. Când a rostit din altar Slavă Ție, Celui Ce ne-ai arătat nouă Lumina..., au tremurat geamurile bisericii.*

A participat Patriarhul Chiril al Bulgariei, care era doctor în teologie la Cernăuți, bătrânul Patriarh Iacob al Antiohiei și Hrisostom al Atenei, care a stat pe un scaun în fața catapetesmei.

A fost prezent și Mitropolitul Grigore de Leningrad, care, fiind bolnav cu inima, la întoarcere a răposat în avion.

Îmi amintesc că s-a slujit cu Sfânta Evanghelie care se păstrează în muzeu dăruită mănăstirii de Elisabeta (Safta) Brâncoveanu.

Era atâta lume încât curgea apa pe pereți. Tavanele, turla erau ude.

– Care a fost momentul din slujbă care v-a emoționat cel mai mult?

– Racla cu moaștele Sfântului Calinic a stat în mijlocul bisericii până la vohodul mic. Apoi a fost dusă în sfântul altar și așezată în picioare la scaunul arhieresc. La slujbă Patriarhul Iustinian a invitat și pe ierarhii din garda veche, ținându-i pe atunci la distanță de regimul comunist. Când a venit vremea să se citească Apostolul, de bucuria revederii, ierarhii vorbeau în altar unul cu altul și au uitat să răspundă la: Să luăm aminte! Eu slujeam și atunci l-am văzut pe Sfântul Calinic în picioare lângă tronul arhieresc dând binecuvântarea: Pace tuturor! Nu știu câți și-au dat seama de lucrul acesta în forfota aceea, dar n-am să uit niciodată această minune!

– Ați mai trăit personal minuni ale Sfântului Calinic?

Odată eram la masă cu niște părinți și bârfeam. Pe masă erau niște pești mici și îi întrebam: Măi, unde sunt părinții voștri? și tot noi răspundeam, ca în locul peștilor: La stăreție, la econom, la eclesiarh. Atunci Sfântul Calinic a apărut rezemat de tocul ușii și a zis: – Voi credeți că sunteți de capul vostru? Nimic nu mișcă în mănăstirea asta fără știrea mea. Mai târziu, auzind ucenicul de la stăreție de glumele noastre, s-a mâhnit și a hotărât că nu va mai mânca niciodată pește.

Chiar după canonizare, un grup de credincioși de la Brașov m-au chemat la casa Sfântului Calinic și acolo, la fântână, mi-au istorisit cum au văzut ei canonizarea în ceruri făcută de îngeri. Mare răzvrătire făcuseră duhurile rele pentru această canonizare!

Mai sunt și altele, dar sunt cumva personale și pentru mine istoria nu s-a încheiat...

– Când și cum ați început să scrieți Acatistul Sfântului Calinic?

De acatist m-am apucat înainte de canonizare, după ce am primit vestea că Sfântul Calinic urmează să fie canonizat. Am lucrat la el cam un an de zile, însă l-am scris pentru necesitatea sufletului meu, nu ca să îl public. După canonizare, cum eram adunați la stăreție, am venit cu proiectul de acatist și, spre bucuria tuturor, Părintele stareț, arhimandritul Atanasie Gladcovski, a zis: Să-l ascultăm! Și așa acatistul s-a citit în biserică. Acatistul trebuie mult completat. După cuvântul Sfântului Ioan Evanghelistul, nu ar încăpea cărțile în lumea aceasta, așa de mare este Sfântul Calinic.

Autor: Silviu-Andrei VLĂDĂREANU[1]

Dar credeți că hotărârea pentru canonizarea Sfântului Ierarh Calinic a fost luată cu ușurință? Nimic nu se face în Sfânta Biserică fără durere și fără veste de sus. Iată despre ce minune a Sfântului am aflat, care a dus la hotărârea Sfântului Sinod să-l canonizeze, pe care Părintele Nicodim, din smerenie, a ascuns-o spunând doar atât: Mai sunt și altele, dar sunt cumva personale și pentru mine istoria nu s-a încheiat...

Când ne-am dus la Sfintele Moaște ale Sfântului Cuvios Dimitrie, în 2010, am trecut și pe la Sfântul ierarh Calinic. În Sfânta Biserică o femeie îmbrăcată în negru ne tot urmărea. Unde mergeam noi venea și ea, unde ne opream noi stătea și ea. Privindu-o cu coada ochiului mi-am zis că ori e vreo cerșetoare, ori vreo smintită, săraca... nu știam cum să scap de ea. M-am dus la iconostas și am vrut să mă închin la Sfintele Icoane, ea în spatele meu... ce să-i fac? Abstracție... Fac câteva închinăciuni, ea face la fel. Am făcut la închinăciuni până am reușit să uit de ea. Ajuns la o Sfântă Icoană m-am întrebat în sinea mea:

– A cui Icoană o fi, că nu e canonică și nici nu se vede scrisul?

– Sfinte Nicolae, miluiește-ne pe noi! (strigă ea)

Într-adevăr era Sfântul Nicolae. Mă duc la alta, n-am recunoscut-o, eu mă întreb în taină, femeia... tot așa, îmi răspunde strigat.

– Măi... asta nu-i nebună degeaba...

Ne-am dus în curte, ea... ca râia... după noi...

– Ei dacă nu scap eu de tine... ia să văd eu ce-i cu tine!

Și i-am zis cu voce tare:

– Doamne ajută!

– Slăvit să fie Domnul!

– Cum vă cheamă?

– Elena... păcătoasa...

Dintr-o vorbă în alta am aflat mai multe decât mă așteptam, și toate de folos, cel mai mult ajutându-mi duhul ei simplu, dar foarte înțelegător. O teologie țărănească, dar Ortodoxă... desigur culeasă din dureri.

Locuia în localitatea Corbeni județul Argeș. Fiind orfană, în tinerețe a ajuns slujnică în casa unor latini bogați. Trebăluia prin casă și avea grijă de cele două fetițe ale familiei, pe care le învăța și credința în Dumnezeu, bine înțeles că Ortodoxă, prin cântări duhovnicești. Deși era iubită, ca om, de stăpâni săi, totuși Ortodoxia îi răsăria și i-au dat un ultimatum:

– Ori renunți să cânti și să vorbești despre Ortodoxie, ori te dăm afară!

– Iertați-mă...

Dar seara fetițele care o iubeau din toată inima și mai ales îndrăgeau vorba ei simplă, dar trăită, despre Dumnezeu (cum nu întâlneră în trista și falsa lor credință) au început să o roage la culcare:

– Hai mai cântă-ne ceva!

– Dar se supără tatăl vostru...

– Nu-i spunem nimic, dar mai cântă-ne ceva!

S-a gândit că dacă nu le va vorbi de Dumnezeu o să dea socoteală că s-a rușinat de El și a început să le cânte.

– Ieși afară!

Iubitorul de papă trăgea cu urechea la ușă să vadă dacă Elena ascultă mai mult de el, sau de Hristos. Sora a plecat, dar n-a deznădăjduit. A alergat și ea la Sfinții ei.

La Biserică l-a cunoscut pe Nicolae. El era un om mult mai în vârstă, credincios, dar ajuns sărac fiindcă, din blândețe, a fost înșelat în moștenirea părintească de fratele lui și s-a gândit că dacă acesta îi cere haina să-i dea și cămașa. Se căsătorește, dar hotărăsc să trăiască în curăție până la moarte. Ei vor locui într-o căsuță modestă pe care Nicolae reușește să o ridice la Corbeni. Anii trec, Nicolae se îmbolnăvește, paralizează și moare după numai trei luni și jumătate de boală. Și așa Elena, bătrână și bolnavă la rândul ei rămâne singură în căsuța de la Corbeni. Acum, pe lângă singurătate, bătrânețe și boală, Sora Elena îndură multe prigoniri și de la vecinii ei, niște rudari adventiști care ar vrea să-i răpească și singurul ei bun: credința cea dreaptă. Îi țin calea, îi fac șicane prin primărie. Acolo i se spune că toate s-ar rezolva... dacă ar trece la adventiști. Într-o iarnă, fiindcă stă pe deal, cărând pe gheață micile ei provizii, a alunecat și i s-a rupt mâna. Nu a putut să-și facă nici focul.

Cu toate acestea Elena este senină. Și-a păstrat aceleași obiceiuri ca în tinerețe. Se roagă, cântă și face pelerinaje pe la mănăstiri. O mică pustnică de sat. Istoriseste viu istorisiri cu sfinți, minuni pe care le-a trăit de-a lungul vieții și povestiri cu tâlc. În povestiri expune chiar adevăruri teologice, dar într-un limbaj cât se poate de natural, accesibil tuturor, cum spunea un bătrân: „Babele cu coliva au biruit moartea, arătând că este viață după moarte și înviere, fiind mai învățate decât mulți teologi”.

În toate greutățile Elena aleargă la rugăciune și post, întrebându-se unde a păcătuit. Când îi spuneam și noi câte ceva de Dumnezeu imediat sorbea cuvintele. Pentru astfel de oameni creștinismul nu este un teanc de cărți din bibliotecă, bifate la activ, ci... viața lor.

Soțul Elenei, Nicolae, a fost martor ocular la descoperirea moaștelor Sfântului Calinic. Așa că Elena ne-a povestit câte ceva în legătură cu acel moment:

Părintele Nicodim Bujor este cel care s-a ostenit mult pentru canonizarea Sfântului Ierarh Calinic. El i-a alcătuit slujba și acatistul. Prin sfinția sa a fost descoperit Sfântul Calinic. Pentru acest lucru a fost urât și a avut multe de îndurat de la frații invidioși. A trebuit chiar să

plece din mănăstirea Cernica. Dar, Dumnezeu l-a adus înapoi pentru că în această mănăstire (metania și frontul cel mai activ de luptă ale sfinției sale) trebuia și dorea să moară (2010).

Iată ce a povestit Sora Elena despre toate acestea:

«- Părintelui i s-a arăt Sfântul Calinic, că el îi purta viața lu' Sfântu' Calinic.

– Da!

– Și i-a spus că să-l scoată din mormânt. „Păi cum?” „Du-te la stareț și spune-i!” „Păi, cum să mă duc sfinte, că nu mă crede.” „Ba, te crede!” Și s-a dus și i-a spus. Și a zis: „Nu cred părinte! Nu cred!” După aia: „Du-te la patriarh!” S-a dus și la patriarhul Justinian. S-a dus și la patriarh. Când s-a dus: „Nu cred părinte! Nu cred!” Dacă-i așa, atunci Sfântul Calinic a făcut minunea. Într-o noapte, fără vânt, fără nimica, turlele de la biserică au venit jos.

– Turlele de la biserică?

– Turlele de la biserică au căzut jos. Amândouă. Dar știi cum au căzut? Au căzut așa... ca și cum iei căciula de pe cap și o pui așa. Nu s-au rupt. Au căzut așa ca și cum iei căciula de pe cap, fără să o strice.

– Ca și cum cineva ar fi luat-o și ar fi pus-o jos?

– Așa. Și una și alta. Una colo și una colo.

– Asta chiar a fost semn.

– Și doi brazi erau în fața bisericii și amândoi brazi i-a rupt așa. De aici așa, rupți cu fața încoace.

– Înspre turle?

– Da, spre clopotniță. Fără ca să fie vânt sau ceva.

– Au căzut turlele fără vânt?

– Fără vânt și brajii ăia tot fără vânt, rupți jos.

– Da?!!!

– Când au văzut așa nu au mai avut ce face. Semnu'! Că au zis că vor semn. Nu au mai avut ce face. A dat sfoară prin toate țările: de la Ierusalim, din Grecia. Toți patriarhii, mitropoliții să vie să-l scoată pe Sfântul Calinic, pentru că nu se mai poate. Atunci cu Sfântul Calinic a scos mai mulți și de prin Ardeal. Mai mulți sfinți a făcut atunci, nu numai pe Sfântul Calinic. Câtă lume a fost de nu aveau loc aici! S-au urcat pe case... Lume multă, multă, multă era...

– Și pe case erau?

– Lume, da!

– Sus pe acoperiș?

– Pe acolo! Pe case, prin pomi, peste tot. Lume multă ca să vază. Și preoții l-a pus în sicriu și l-a ocolit biserică cu el. Nu știu...Noaptea l-a scos. Nu știu cum l-a scos...Și nu a avut ce face, că dacă a văzut turlele alea cum le-a luat. Și când a venit el, atunci oamenii lucra la ele să le desfacă ca să poată să le pui înapoi pe biserică. Vedeți! Da, uite așa zice că erau puse. Ca și cum iei căciula din cap și o pui...

– Doamne miluiește!

– Doamne miluiește! Dar, părintele Bujor a fost care a fost. El a făcut acatistul. El... Și a fost urât. De aia a plecat de aicia, săracul! Și acuma Dumnezeu l-a adus aicia că trebuie să moară aici.

– Normal!

– Dar a fost urât pentru asta, că prin el s-a descoperit Sfântul Calinic. Și acatistul l-a făcut tot el.

– Și cum era Sfântul Calinic? Erau toate oasele, așa!

– Eu n-am văzut. El a...

– Nu v-a povestit bărbatul? Nu v-a zis?

– Păi, da! Oasele erau oase desfăcute, nu mai era trup întreg.

– Aha! Aha!

– Că Sfântul s-a rugat ca să nu rămâie trup întreg. „Să nu aveți voi la ce vă închina!”

– A, așa s-a rugat Sfântul?

– S-a rugat, da!
 – Am înțeles!
 – S-a rugat să-i putrezească. „Să nu aveți voi la ce vă închina!” Pentru că mergea cu ucenicul pă munte, pă coastă și ucenicul gândea: „Sfântul ăsta ne rugăm la el, ne închinăm la el.” Și atunci Sfântul i-a răspuns.
 – Aha! aha!
 – I-a răspuns la gând!
 – Ce frumos e Sfântul Calinic! Doamne, da frumos mai e!
 – I-a răspuns la gând.
 – Da! Da!
 – „Că, lasă că eu m-am rugat la Domnul să-mi putrezească oasele. Să nu aveți voi la ce vă închina!” Vedeți...
 – Dar, Dumnezeu nu l-a ascultat de tot. L-a ascultat, așa, numai un pic. Ca să ne rămână și nouă ceva
 – Să rămână. Sigur!»
 Slavă Domnului că ne-au rămas!

(din înregistrarea noastră audio de atunci: 28 octombrie 2010)

Așadar înfricoșător lucru este a vorbi despre sfinți ca nu cumva să minți ascunzând sau exagerând (iar dacă nu sunt canonizați apare și riscul de a pune mîntea ta să o facă, substituindu-se înțelepciunii Sfintei Biserici, singura care nu poate greși)... dar groaznic lucru este a tăcea îngropându-le comoara și făcându-te vinovat față de toți cei ce s-ar putea folosi de pilda lor și de rugăciunile lor.

[1] <http://www.razbointrucuvant.ro/2011/03/30/s-au-scurs-2-luni-de-la-plecarea-discreta-dintre-noi-a-unui-duhovnic-de-pateric-parintele-nicodim-bujor/#more-23956>, joi, 25 iulie 2013.¹³⁵⁹

Sigur că textul de mai sus este un pic cam exagerat tocmai înspre stilul romantic, fantastic, regizoral și telenovelistic al ucenicilor Părintelui Arsenie Boca. Nici nu avem cum să verificăm dacă întâmplarea este reală, fiindcă n-am mai întâlnit-o în altă parte, dar suntem de acord că Dumnezeu ar fi putut lucra și așa, tocmai fiindcă Sfântul Ierarh Calinic a avut și viața și învățăturile Ortodoxe, nu a fost centrat pe sine, ci pe Hristos, și este o mare și bună pildă de urmat pentru orice creștin.

Vedeți? În Ortodoxie nu minunea susține adevărul, ci adevărul susține minunea.

Din păcate, în cazul Părintelui Arsenie Boca, mesajul vieții și învățăturilor sfinției sale fiind mincinos ne arată nouă că și minunile sunt ori minciuni, ori de la tatăl minciunii.

Iar ca să nu se cârtească din cauza unui exemplu mai artistic, iată un altul mult mai cunoscut, care a produs agitația și nemulțumirea puterii politice de atunci (nu a fost provocat de ea, fiindcă îi submina autoritatea atee. În schimb fenomenul Prislop este generat și susținut de puterea de acum deoarece îi legitimează cu mască de sfințenie spiritualitatea new-age care conduce acum lumea):

In anul 1986, in ziua de 24 mai, când in calendarul ortodox se serbează Sf. Cuv. Simeon din Muntele cel Minunat, fiind sâmbătă seara cu priveghere pentru a doua zi, pe aleea ce duce de la turnul clopotnița la biserica Înălțării s-a observat ca pietrele din pavaj pe secțiune transversala erau ridicate de aproximativ 10-15 cm., care incomodau trecerea spre biserica. Cei care ajungeau la locul respectiv, încercau sa apese pietrele cu piciorul, crezând ca ele vor reveni la poziția inițială.

Se făceau diferite presupuneri, intre care cea in legătură cu vreo țevă de canalizare sau chiar olane din ceramica prin care venea apa in mânăstire in secolele trecute sau emanații de gaz metan. Menționăm ca aceasta alee a fost executata in anul 1962 si a fost construita cu un strat de beton destul de gros in care s-au placat pietre de râu. Conducerea mânăstirii a hotărât

¹³⁵⁹ <<https://teologiepastorala20102014.wordpress.com/2014/04/24/teolog-este/>>, duminică, 13 decembrie 2015.

ca luni 26 mai sa se sape in acest loc pentru a observa cauza din care s-a ridicat pavajul. După ce s-a săpat aprox. 1,20 m., iar pământul de sub pavaj nu prezenta nici o modificare, cei care săpau au propus sa se pună pământul la loc si sa se refacă aleea cum a fost înainte.

Vrednicul de pomenire Protos. Anania Ulian, care era eclesiarh mare, a propus ca in seara aceea sa rămână locul descoperit pentru ca dimineața sa se continue din nou săpăturile. Marți dimineața in ziua de 27 mai s-au continuat săpăturile si la aprox. 1,50 m. adâncime spre mi-rarea celor care săpau au descoperit „oseminte umane”, fiind in poziția de înmormântare obișnuită, capul spre apus si picioarele spre răsărit, transversal cu aleea, după cum s-a ridicat si pietrele in data de 24 mai. După ce osemintele au fost scoase din groapa s-au aprins lumânări si s-a făcut o slujba de pomenire (trisaghion), de către preoții din mănăstire.

Întrucât Mitropolitul Moldovei si Sucevei I.P.S. Teoctist Arapasu (1977-1986), actualul Patriarh a României, însoțit de vicarul administrativ P.C. Scarlat Porcescu, P.C. Prof. Dr. Al. I. Ciurea se aflau in mănăstire, P. Cuv. Arhim. Efrem Chiscariu, starețul mănăstirii, le-a adus la cunoștință despre aceasta minune. Iar I.P.S. Teoctist, împreună cu delegația au venit in incinta mănăstirii si văzând osemintele care erau bine conservate si frumos miroitoare le-a stropit cu aghiazmă si a făcut o rugăciune de dezlegare.

Astfel Sfintele Moaște au fost tănuite, iar după căderea regimului comunist, in luna ianuarie 1990, s-a făcut o racla frumoasa din stejar sculptat si așezate in pronaosul bisericii „Înălțarea Domnului”, s-au făcut rugăciuni si s-a invocat ajutorul Sfântului căruia nu i se știe numele. De la aflarea acestor sfinte moaște s-au făcut multe presupuneri in legătură cu cel ce ar putea fi vrednicul de pomenire si bineplăcut lui Dumnezeu.

Întrucât vin mulți credincioși cu diferite boli, necazuri si suferințe si cer ajutorul Sfântului Necunoscut de la M-rea Neamț, primesc vindecări si binecuvântare de la Dumnezeu.

In anul 1999, s-a făcut un baldachin tot din lemn de stejar sculptat, unde s-au așezat sfintele moaște spre bucuria monahilor si a credincioșilor.¹³⁶⁰

Simplu, frumos, la obiect, eficient, fără multă pompă, cum lucrează Dumnezeu. Și nici măcar nu-i știm numele Sfântului (se presupune că este Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț) ca să nu ne facem un alt centru din el și din numele lui, ci totul să fie în noi Dumnezeu și să avem pe buze neîncetat rugăciunea Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul! De ce nu merg oamenii la Neamț și se abat la un rătăcit? Fiindcă numai rătăcitului i se face reclamă și doar de el au aflat bieții oameni amărâți. Fiindcă Sfinții nu ne scutesc rapid de suferință, doar ele sunt adevărata noastră fericire deoarece ne învață pe viu pocăința. Ei nu ne scutesc de boli, fiindcă ele sunt adevărata noastră sănătate. Numai când omul cu osteneală și-a convertit mintea la Hristos, El face minuni prin Sfinții Săi, ca să-l mângâie și încurajeze cu un popas ușurător în multa osteneală a mântuirii. Calea comodității și minunilor gărlă ce rezolvă magic toate problemele (împovărând sufletul și stricând mintea) este calea hinduismului spectaculos, sinonim, din păcate, cu Prislop.

Vedeți și singuri ce diferență între această simplă și eficientă minune dumnezeiască, față de vâlva politizată plină de fabulații și mândrie din minunile diavolești de la Prislop?

Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi cel mai mare Sfânt al României, ba al întregului univers, după cum sugerează unii, nu ar avea el Sfinte Moaște? Și dacă l-au dezgropat, cei ce depun atât efort ca să-l canonizeze nu le-ar fi făcut publice ca să aibă în mâna lor argumentul cel mai puternic? Dar sunt cu totul neputincioși la acest capitol. Și atunci... inventează pretexte.

Pentru aceasta este o mare sânguință să nu se aducă la lumină resturile de oase ale Părintelui mai înainte de canonizare, ca să nu cumva să o oprească prin groaza vederii lor. Se observă în textul de mai jos, insistența, repetiția, forțarea, categoricul, persuasiunea, exagerarea, aducerea de multe mărturii ca să se obțină cu orice chip ascunderea urâtelor lui rămășițe. Menționăm că această lucrare și punere în scenă, ca și întreaga construcție publicitară și montaj regizoral în vederea construirii imaginii de VIP duhovnicesc al „Sfântului Ardealului”, a fost făcut de... Maica Zamfira, care de la tinerețe era o studentă ambițioasă și

¹³⁶⁰ <<http://neamt.mmb.ro/baldachinul.html>>, duminică, 13 decembrie 2015.

acum vedem că până la bătrânețe era în interior voluptuoasă și să i se dea atenție, plină de ea (cum ne atrage atenția Părintele Arsenie Papacioc):

Mai circulă apoi zvonul că după 7 ani va fi dezgropat și mutat la Mănăstirea Brâncoveanu-Sâmbăta de Sus.

Suntem trei martori care am fost de fată în ziua când Părintele l-a rugat pe Părintele Nicodim (duhovnicul de atunci și de acum al Mănăstirii Prislop) să-i aducă patru pociumbi, pe care i-a bătut în cele patru colțuri ale locului ales de mormânt și care este mormântul de azi. Toată obștea mănăstirii știe acest lucru.

Iar martorul cel mai puternic este fostul stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, Prea Cuv. Arhimandrit Veniamin Tohăneanu care, cam cu 10-15 ani înainte de săvârșirea din viață a Părintelui, s-a dus la Drăgănescu unde picta și i-a spus: "Părinte am hotărât ca după 7 ani de la înmormântare să vă aducem la Sâmbăta"! Părintele i-a răspuns: "Nici mort nu mă mai întorc la Sâmbăta" [altă variantă, mai lingușitoare pentru Părintele Arsenie Boca. Nu a mai vrut sfinția sa să se îngroape la Sâmbăta, a fost refuzat și apoi s-a răzgândit chiar el, ci starețul îi propune. Dar vedem că și Părintele Arsenie Boca se lăuda cu asta, simțindu-se apreciat și lingușit. Dar cum să se întoarcă un mort. Un om smerit n-ar afirma așa ceva. Și-ar cere iertare că dorește să rămână îngropat în altă parte – n.n.]. Despre aceasta pot da mărturie Părintele Savian Bunescu de la Drăgănescu și toată obștea de la Sinaia și Prislop, cărora Părintele le-a relatat întâmplarea [și iată cine sunt martorii „de încredere”: cei cointeresați de afacerea Drăgănescu-Sinaia-Prislop, noua axă – n.n.]

În legătură cu aceasta, ca să se liniștească cei care, din comoditate sau din alte interese ar dori schimbarea, mai fac următoarea mărturisire: cu puțin timp înainte de săvârșirea din viață a Sfinției Sale, l-am întrebat dacă, după 7 ani, să urmăz obiceiului care este prin mănăstiri, de a dezgropa pe cei adormiți. Mi-a răspuns lapidar: "Pecetluit să-mi fie mormântul până la a doua venire" [Iară ei l-au dezgropat la 6 ani, ca să îl asculte pe Părintele care le-a zis să nu-l dezgroape la 7... oare este și asta o altă minciună a Maicii Zamfira sau era și sfinția sa conștient în ce hal va deveni trupul său? – n.n.]. Și n-a fost vorba decât de dezgropare nu și de mutare! [dacă în privința mutării trupului la Sâmbăta este vorba de interesul Prislopului de a avea la sine tot câștigul, în privința dezgropării interesul este al tuturor celor înavuțiți de mania Prislop, ca să nu se afle că idolul lor este putred și găunos, și să piardă totul: cărți, fotografii, excursii, scufundați în rușine și huiduiți ca amăgitori – n.n.]

Mai menționăm că are două case părintești zidite în această mănăstire, în afară de propria-i viață, pe care și-a riscat-o și jertfît-o pentru Prislop, până cu câteva luni înainte de săvârșirea din viață [alte proprietăți aduse ca argument și motivație a jertfei Părintelui Arsenie Boca... vedeți nu este vorba despre nici măcar o urmă de smerenie, ci doar de... interes financiar – n.n.]

Ar fi absurd, ar fi strigător la cer, ca cel socotit al treilea ctitor al Prislopului, să fie dus unde "Nici mort n-a vrut să se mai întoarcă" [noi știam că strigătoare la cer sunt: uciderea, sodomia, neplata la timp a lucrătorilor, asuprirea văduvelor și a săracilor. De unde până unde mutarea unui cadavru să strige la cer. Vedeți cu câtă disperare construiește ideea nedezvăluirii misterului putred și imploră Maica Zamfira să nu fie dezgropat și vădit idolul inimii sale de o viață? Dar noi spunem că ar fi bine întemeiat, din luare aminte, de suflet mântuitor și strigător la cer (dar îngenuncheat din adâncul inimii pentru descoperirea adevărului), ca al treilea distrugător al Prislopului (și cel mai cumplit că a făcut ziduri dar a dărâmat mentalități și vieți) să fie descoperit public, în văzul tuturor, în ce hal a ajuns. Și în nici un caz să nu se purceadă la canonizarea până nu se verifică aceasta, cu grijă ca să nu se facă trucaje cash – n.n.]

Ceea ce sigur nu se va întâmpla, fiindcă toți cei ce i-au stat alături în surghiun, începând cu Părintele Nicodim, duhovnicul actual al Mănăstirii Prislop, nu vor îngădui sub nici o formă să se treacă peste hotărârea din urmă a unui om, a unui părinte duhovnicesc, ctitor

de mănăstire, rugându-L pe Dumnezeu să nu îngăduie să se scrie o a doua "Plângere a Mănăstirii Prislop".¹³⁶¹

[vedeți ce viclean legământ, că nu vor trece peste hotărârea sfinției sale, când tocmai ei l-au dezgropat? Legământ făcut în 2003, când deja îl dezgropaseră din 1995 sau 1996 (la 6 sau 7 ani de la moarte). De ce au făcut aceasta, dacă îl dezgropaseră deja? Este evident că pentru a convinge pe ceilalți să nu sape, ca să nu afle adevărul și să-i piardă din plasa lor mincinoasă și mocirloasă. Să-și poată vinde apa vrăjită pe mai departe.

Ce bine ar fi să se facă o a doua plângere, de data aceasta de pocăință, a Prislopului. Atunci ar merge oameni, poate mai puțini, mai fără bani, dar cu sufletele arzând de dorința unei adevărate vindecări de înșelare.

Propunem să se formolizeze oasele cele negre ale sfinției sale și să se expună la un muzeu al înșelării, poate unic în lume. Să se adauge acolo bucata de beton, poza plângăcioasă, mămăliga și o ediție de lux a tuturor scrierilor eretice ale sfinției sale. Să se redea pe monitoare mari toate știrile care îl ridicau în slăvi criticând Sfântul Sinod. Să se transmute de la Drăgănescu toate picturile hinduse și antihristice, așezate lângă fotografiile corespondente de aceeași mărime a Părintelui Arsenie Boca. Ar fi atrași mulți turiști, dar și pelerinii în căutare de lămurire în credință, ca să se răcorească duhovnicește de toată perioada fierbinte în care au fost mânați aici ca niște jucării de către duhuri și escroci, ca astfel să-și fortifice mintea rememorându-și căderea, și să se convingă, în sfârșit, cu convingere adâncă: FĂRĂ POCĂINȚĂ DUPĂ SFINȚII PĂRINȚI NU EXISTĂ MÂNTUIRE. Am putea numi acel așezământ MUZEUL ÎNPRISLOPIRII, pardon ÎNPRILOSTIRII – n.n.]

Cu adevărat. Ce plâns să afle toată lumea că această mișcare construită cu atâtea fonduri și presiuni politice prin mass-media, care a tensionat emotiv o țară întregă făcându-o să se deplaseze acolo cu entuziasm, este doar... o amăgire de mari proporții ce periclitează mântuirea tuturor celor ce sunt părtași la ea, dar mai ales a promotorilor.

Însă credem din toată inima că ar fi un plâns de căință ce ar vindeca multe inimi hrănite hipnotic cu iluzii și s-ar întoarce la adevărata lucrare duhovnicească: pocăința și căutarea adevărului. Ne dorim să se deshumeze oficial oasele Părintelui Arsenie Boca, să i se citească rugăciuni arhieresti de dezlegare, ca astfel (poate) va primi și sfinția sa o alinare acolo unde se află. Cel care ar organiza aceasta ar fi urmașul duhovnicesc al Sfântului Constantin cel Mare, întocmai cu Apostolii, care a reușit să convingă pe păgâni să se lepede de rătăcirea lor nu cu forța, ci deschizându-le larg templele idolatre ca să vadă cu ochii lor (sărmanii rătăciți) oasele murdare și celelalte necurății ce se aflau în ele și cărora le aduceau închinare, deoarece dracii profitau de mentalitatea, credulitatea și superstiția lor, făcând minuni ca la Prislop:

Căci, pe de altă parte, rătăcirea filozofaștrilor, legată de demonul din Cilicia, luase o mare amploare: mii și mii de oameni erau impresionați la gândul că, arătându-se când și când (în somn) unor suferinzi veniți să doarmă (în sanctuarul său, intervenția lui) salvatoare și tămăduitoare îi putuse vindeca de boală. De fapt, el era o mare pierzanie pentru suflet, fiindcă izbutea să smulgă sufletele mai lesne de amăgit din brațele adevăratului lor Mântuitor și să le îmbulzească pe rătăcitoarea cale a celor fără Dumnezeu. Statornic cu sine însuși, împăratul - care știa că Mântuitorul adevărat nu era altul decât Dumnezeu cel zelos - a poruncit ca și acest templu să fie dărâmat din temelii. 2. La un singur semn, minunea aceea atât de cîntată de neprețuții filosofi (o dată cu cel care, fără a fi nici demon, nici Dumnezeu, se ascunsese înăuntrul ei, ademenind bietele suflete de-a lungul a multe și nesfârșite veacuri), s-a prăbușit pînă la pămînt sub loviturile unui pumn de soldați. Ei bine, duhul acela, care pe alții se fălise că i-ar putea scăpa de necazuri, n-a mai găsit spre a se feri de năpastă decât leacul de care se zice că ar mai fi avut el parte atunci cînd a fost lovit de trăsnet. 3. Or prețioasele înfăptuiri săvîrșite și închinare lui Dumnezeu de împăratul nostru nu erau numai niște vorbe, de vreme ce, cu puternicul ajutor al Mântuitorului său, el a izbutit să facă una cu pămîntul și templul de

¹³⁶¹ Ieromonah Arsenie BOCA, *Căderea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 344-345.

acolo (din Cilicia), așa fel încât în urma lui să nu mai rămână nici urmă din sminteala trecutului.

57. 1. în ceea ce-i privește pe foștii închinători ai idolilor, văzînd ei toți chiar cu ochii lor înfrîngerea rătăcitei lor credințe (precum și pretutindeni neîntrerupta²⁴⁰ pustiire a templelor și a idolilor), unii au alergat să se pună sub ocrotirea mîntuitoarei învățături a lui Hristos., iar ceilalți, chiar dacă n-au purces la aceasta, totuși n-au mai pregetat să se lepede acum de deșarta lor învățătură părintească, să rîdă și să zeflemisească ceea ce mai înainte socotiseră că ar fi zeități. 2. Și cum să nu gîndească ei așa văzînd câtă spurcăciune se putea ascunde sub înfățișarea exterioară a acestor idoli? Fiîndcă dedesubtul lor au fost găsite ose-minte adunate de pe la morți și țeste goale, cu care se făcuseră felurite vrăji, precum și zdrențe murdare și pătrunse de cea mai cumplită îngălare, sau tot soiul de gunoaie și pleavă. 3. Or, dînd ei cu ochii de lucrurile acestea adunate în interiorul (statuilor) lipsite de viață, sigur că n-au pregetat să se lepede de multa sminteală care le întunecase și lor, și înaintașilor lor, mințile; după cum au mai priceput și că nici în tainicele unghere ale templelor, nici măcar înlăuntrul statuilor, nu se ascundea nici un fel de duh, nici un prezicător, nici un zeu și nici un prooroc (cum știau ei pînă atunci) - nici chiar cea mai palidă arătare.

4. Faptul acesta a făcut ca, înaintea trimișilor împăratului, cea mai întunecată văgăună - ba pînă și cele mai ascunse firide - să se deschidă fără nici o greutate. Cele mai tainice și mai ferite locuri (sau spații din temple) au fost răscolite de pașii soldaților; așa a fost descoperită acea orbire a neamurilor care din străvechi timpuri se făcuse stăpînă peste mințile oamenilor, și a fost dată în vileag înaintea tuturor.¹³⁶²

Ar fi, poate, o minune dumnezeiască care ar rezolva această mare ispită a neamului nostru de acum. Căci Părintele Arsenie Boca este un cal troian care introdus în calendar și-ar deschide pântecul învățăturilor sfinției sale și ar ieși de acolo ostașii puterii vrăjmașe numiți uniatism, ecumenism, hinduism, new-age, făcând o mulțime de oameni să se lepede de adevărata credință strămoșească, crezând că rămân Ortodocși, ba încă unii din cei mai evlavioși.

Pricina pentru care Părintele Arsenie Boca nu a vrut să fie dezgropat nu este smerenia, căci am văzut cu toții cum se declara pe sine că este un mare sfânt. A primit poate o poruncă prin vedenii, căci diavolii au înțeles că nu au primit dezlegarea de la Dumnezeu să-i prefacă public, prin nălucire, resturile să pară că sunt Sfinte Moaște, deși în unele situații pot face ca și cadavrele să pară vii (de exemplu strigoi), iar data morții i-au spus-o ca să-l creadă lumea prooroc, apoi au aranjat tot ei moartea lui, executându-l ca să pară mucenic:

"Era în vara lui 1989 când părintele Arsenie l-a rugat pe-un tamplar, un vecin de-al meu de-aici din sat, să-i facă cruce de lemn. Și i-a zis părintele omului ca să-i scrie pe cruce anul nașterii, da mai ales - anul morții. Așa i-a zis, să scrie acolo, pe cruce: "1989". Insa părintele Arsenie pareă încă sănătos și-n puteri și-atunci vecinul meu s-a mirat și i-a zis întristat: "Cum, părinte, nu vreți să stați și-n 90 cu noi?". "Nici un ceas din 90!", i-a răspuns părintele scurt și tăios, cum îi era felul. Și așa a și fost, ca n-au mai trecut decât câteva luni, și în noiembrie 1989 a murit. Isi știuse moartea de dinainte, așa cum le spusese la atatia amar de oameni ce avea să li se intample în viitor. Așa a murit, ca un Sfânt Domnișor. "Eu ma duc, dar de acolo, de unde oi fi, am să va ajut mai mult ca până acum", a zis.

Era între toamna și iarna când a murit, într-o zi de marți, 28 noiembrie 1989, la Sinaia, de ziua Sfântului Ștefan cel Nou. S-a stîns într-o casuta [ce ironie din condei, pentru a înduioșa cititorul sugerându-i sărăcia prigonitilor. Dar când vezi în ce conac stăteau îți dai seama pe loc că e vorba de un scenariu mincinos și romanțat de film legendar – n.n.] unde stateau maicile alungate de la Manastirea "Prislop", după ce în 1962 comuniștii închisesera aproape toate

¹³⁶² Eusebiu de CEZAREEA, *Viața Lui Constantin Cel Mare*, Părinți Și Scriitori Bisericești, vol. 14, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, pp.

asezamintele monahale din Romania [ce minciună. Închiseseră multe, dar rămăseseră multe. După valul de alungări de prin Mănăstiri toți s-au descurcat și s-au reintegrat în Mănăstiri. Doar cei care au profitat de decret pentru a da vina pe comuniști pentru căderea lor din dragoste de trup (cum au fost și Părintele Arsenie Boca cu Maica Zamfira) au rămas ca mireni în lumea aceasta căzută de care s-au îndrăgostit, lepădându-se de schimă, deci de Hristos – n.n.] .

Asa. Si cateva zile, moartea părintelui s-a tinut in mare secret, ca se hotarase sa fie inmormantat la "Prislop", langa Hațeg, si nu la "Sambata", unde avea loc pregătit dinainte [altă variație pe aceeași temă. Avea loc la Sâmbăta, nu mai bătuse pocumbii la Prislop. Se hotărâse după moartea sfinției sale, deoarece nu se făcuseră încă pregătirile la Prislop ci la Sâmbăta. Vedeti că este foarte posibil ca Părintele Arsenie Boca să nici măcar nu fi lăsat cu limbă de moarte să fie dus la Prislop, ci să fie o hotărâre a cartierului general condus de Maica Zamfira. Toate sunt cusute cu ață albă, pe un fond hâd de negru – n.n.] - *ca aicea fusese staret si ridicase, din ruine si bălării, manastirea lui Constantin Brancoveanu. Cine știe ce-o fi fost atunci la mijloc, ca nu l-au adus aicea, acasa, in Fagaras [și ucenicii sunt contrariați de aceste mișcări tactice și stragegice – n.n.] . Ei, si când am aflat eu ca părintele Arsenie a murit, era de-acum duminica, si a doua zi urma sa fie inmormantat. Eram de serviciu la Combinatul din Fagaras, unde lucram ca electrician. N-am mai trecut pe acasa, m-am suit direct in tren si pe urma, c-un autobuz si cu niște ocazii, am mers toata noaptea. Manastirea "Prislop" e departe de aici, tocmai in Hunedoara, nu departe de biserica din Densus. Am ajuns tocmai luni dimineța, când începea Liturghia pentru părintele. Si deși era omenire cat iarba, m-am apropiat de sicriu* [aici zic unii că nu au fost prea mulți, lucru evident și din fotografiile, dar alții spun că au fost cât iarba... „contradictio est mater sanctificatorium” – n.n.] . *Parea de parca abia adormise. M-am aplecat si, cu lacrimi pe fata [și evidențiază starea evlavioasă, ca smerenia să-i fie mai evidentă tuturor – n.n.], i-am sarutat mana dreapta. Atunci a fost prima oara când l-am atins! E drept, ma mai dusesem de cateva ori la el cat traia, la Biserica "Draganescu", undeva langa București, unde fusese exilat fara drept de-a sluji, după ce-l eliberaseră comuniștii din pușcărie. Da la Draganescu nu ma putusem apropia prea tare, ca era multa lume, veneau si ziua, si noaptea, si el era obosit. Asa ca atunci, in sicriu, l-am atins prima data si va spun pe cuvânt ca mi s-a părut ca îi viu* [acum nu mai deschide ochii, nu mai are unghii strivite, nu mai emană nori și duhul lui Enoh, ci pare un viu ce stă să se ridice și să vorbească nefiind capabil de a muri, deși atât Mântuitorul cât și Maica Domnului au adormit ca să învieze. Dar noi știm că numai Hristos este singurul care nu ar fi murit dacă nu ar fi chemat El însuși moartea ca să o biruiască. În mintea făgărășanilor înnourăți de entuziasm Părintele Arsenie Boca este deja un alt Hristos. Dar pentru noi, este evident că nu există alți hristoși decât mincinoși – n.n.] . *Si nu numa mie. Cata lume era acolo zicea ca părintele parca doarme, așteptau cu totii sa se ridice si sa vorbească, sa-i certe cu dragoste, asa cum facea tot mereu. Nu puteai sa crezi ca un om asa de mare ca părintele Arsenie are parte de moarte. Parea de-odata cu veșnicia, din alte lumi, cu judecați mai presus de cele omenești. Era ca un stâlp de lumina pentru fagaraseni. Si acuma zacea nemișcat in sicriu... Da când i-am sarutat mana așezata pe piept, n-am văzut c-ar fi mutilata, deși toata lumea, si preoții, si călugării, si mireni de la înmormântare vorbeau cu glas tare ca părintele a murit după caznele groaznice la care fusese supus de Securitate, pentru ca îi prezisese lui Ceausescu sfârșitul; si atunci, aia, asa batran cum era, i-ar fi smuls unghiile si l-ar fi schingiuit ca pe bunul Hristos, sa le spună de unde știe el sa ghicească ce-a fi, ca nu-l credeau călăii când le zicea ca Dumnezeu il invata. Da sa știi ca asa a fost cum iti zic, măinile si fata părintelui erau neatinsse, curate si albe, doar le-am văzut, am si-o fotografie cu părintele in sicriu. [deci, aceasta este realitatea. Dracii, de data aceasta, n-au avut dezlegarea să modifice fotografiile cum au făcut în alte dăți – n.n.] *Dar asta nuseamna ca n-ar fi fost schingiuit, doar știau ei cum se șterg urmele, deși mie tot nu-mi vine a crede c-ar exista asa niște bestii si sa-i rabde pamantul pe fata lui...* [vedeti că bietul amăgit este sincer în rătăcirea lui. Părintele Arsenie Boca nu a fost chinuit. Sau, dacă și ceilalți rătăciți*

spuneau ce vedeau, era vorba de năluciri schimbătoare după credința fiecăruia. Și de unde ideea că s-ar fi ascuns că a fost chinuit de securitate când toți, manipulați de Părintele Savin Bunescu, șopteau aceasta. Era secretul lui Polichinelle, de data aceasta mincinos – n.n.] *In schimb, așa cum v-am spus, părintele era îmbujorat în obraji! Avea așa o culoare frumoasă, ca de om viu și tanar, și el saracu murise de șapte zile! Si-n jurul lui, plutea așa, ca o boare, o mireasma de mir... Mai târziu l-am întrebat pe părintele profesor Sebastian ce-au fost toate astea și el a zis: "Sunt dovezi de sfințenie, fiule, se întâmplă numai cu moaștele!"*¹³⁶³

[de data aceasta nu mai avea ochi albaștri deschiși ci... bujori în obrăjori. Plus mi-reasmă ca să se convingă toți că este Sfânt. Iar la aceasta au contribuit, din păcate, nu numai dracii cu nălucirile lor vizuale și olfactive, dar și preoți iresponsabili cu explicațiile lor teribile, care, poate fără să vrea, s-au pus în slujba ereziilor propovăduite de draci prin vedenii date precursorului lui antihrist, că antihrist este cel ce va vrea să-l înlocuiască pe Hristos și va face aceasta prin hipnoze, năluciri și minuni diavolești – n.n.]

Răspunsul Părintelui Sebastian, însă, din păcate, nu este după Sfinții Părinți. Acest fel de nălucire colectivă (cu trupurile celor morți ca să pară mai vii) se petrece și în cazul strigoilor, și în cazul altor manipulări diavolești:

DESPRE OMUL MORT DACA A FOST AFLAT ÎNTREG, PE CARE-L NUMESC STRIGOI, ADICĂ ESTE CU ADEVĂRAT VÂRCOLAC, CE SA I SE FACA? CAP. 266. (COMP. GLAVA 378.)

Răspuns:

Aceasta nu se poate ca un mort sa se facă vârcolac. Ci diavolul voiește sa-și bata joc de unii care sa facă lucruri fără de minte, pentru ca Dumnezeu sa se mânie asupra lor si face aceste năluci. Si de multe ori noaptea își închipuie unii oameni ca acel mort pe care îl cunoșteau mai înainte, vine si vorbește cu dânșii; alta data îl vad in vis cu unele vedenii; altă dată îl vad pe drum cum merge și se oprește; și nu numai aceasta, ci sugruma și oameni! Mortul umbla și omoară pe cei vii, Doamne ferește! Totuși oamenii se lasă îndemnați și aleargă la mormânt și dezgroapă să vadă trupurile acelora. Și de vreme ce nu au curată credință în Dumnezeu, diavolul se preface și îmbracă trupul mortului aceluia; si mortul acela care sta de atâta timp mort in groapa, li se năzărește că are carne pe el și sânge și unghii și păr. Si cum vad aceasta in nălucirea lor, acei oameni nenorociți aleargă la mai rău; aduna lemne, dau foc și ard acel trup si-l fac să dispară cu desăvârșire. Și nu-și dau seama neștiutorii că la o a doua înfricoșata venire a Domnului nostru Iisus Hristos se gătește lor, sa-si ia pedeapsa in focul acela veșnic nestins ca să ardă în veci. Și trupul acela l-au ars si l-au făcut sa dispară deocamdată, dar la vremea aceea în ziua judecării acestor oameni au sa dea răspuns in fața înfricoșatului Judecător și de la el vor auzi hotărârea, sa meargă in focul de veci sa fie chinuiți. Așadar daca se vor pocăi din tot sufletul de marele păcat ce l-au făcut, daca sînt mireni, șase ani sa fie ne cuminecați iar de sînt preoți, sa fie caterisiți cu desăvârșire din preoția lor.

*Înseamnă-ți: Să știți că, dacă s-a aflat acest trup care este lucrarea diavolului, precum am spus, să chemați preoții să zică paraclisul Născătoarei de Dumnezeu și să facă sfeștania cea mică; apoi să slujească Liturghie și să ridice panaghie întru ajutorul tuturor, să facă și paras-tas cu colivă. Apoi să citească deasupra trupului și cele două lepădări de la botez; atunci cu aghiazma ce ai făcut-o la sfeștania cea mică să stropești poporul care se întâmplă acolo; și ce rămâne acolo să verși asupra trupului. Și cu darul lui Hristos pleacă diavolul de la acel trup.*¹³⁶⁴

Nu este imposibil ca diavolul să mimeze și Sfintele Moaște, cu tot cu miresme, fiindcă el, de obicei, atacă prin simțire. Știm că pe vremea lui antihrist va veni la fiecare mormânt să învie morții așa cum i-am

¹³⁶³ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

¹³⁶⁴ [IPS Daniil ANDREEAN (PANONEANUL)], mitropolit al Ardealului, *Îndreptarea legii 1652*, Ed. Academiei R.P.R., București, 1962, pp. 894-895.

știut în viață ca să ne convingă că antihrist e dumnezeul viilor și morților și are putere să dea viață, iar diavolii pot aduce și la rugăciune miresme ca să convingă pe cei înșelați că este vorba de prezența Sfântului Duh:

Chinops s-a umplut de mânie pentru aceasta, și luând toată mulțimea diavolească, a mers în cetate, și s-a bucurat toată cetatea văzând pe Chinops și toți mergând, i se închinau lui. Aflând pe Ioan că învăța poporul, s-a umplut de multă mânie, și a zis către popor: "Oameni orbi, de ce ați rătăcit din calea adevărului? Ascultați-mă pe mine. De este drept Ioan și de sînt drepte cele grăite de dânsul, să vorbească cu mine și să facă acel fel de minuni, pe care și eu le voi face, și veți vedea cine din noi este mai mare: Ioan sau eu? De va fi el mai mare decât mine, voi crede și eu cele grăite și făcute de dânsul".

Și luând Chinops pe un tânăr, i-a zis lui: "Tinere, dar viu este tatăl tău?" Iar el i-a răspuns lui: "A murit". Și a zis Chinops: "Cu ce moarte a murit?" Acela a zis: "Corăbier a fost și spărgîndu-se corabia, s-a înecat în mare". Și a zis Chinops către Ioan: "Acum să-ți arăți Ioane puterea ta! Ca să credem cele zise de tine, să pui pe tată viu înaintea fiului său". Și a zis Ioan: "Nu m-a trimis pe mine Hristos ca să ridic pe cei morți din mare, ci pe oamenii cei amăgiți să-i învăț". Și a zis Chinops tuturor oamenilor: "Măcar acum să mă credeți pe mine că Ioan este înșelător și vă amăgește pe voi. Prindeți-l pe el și-l țineți, pînă ce voi aduce pe tatăl tânărului viu. Și ținură pe Ioan. Chinops și-a întins mâinile și a lovit cu ele și a făcut plesnet în mare, și toți temîndu-se, s-a făcut nevăzut la ochii lor. Și toți și-au ridicat glasurile lor, zicînd: "Mare ești Chinopse". Și de năprasnă a ieșit Chinops din mare, fiind precum a zis pe tatăl tânărului, și toți se mirară.

Și a zis Chinops: "Oare acesta este tatăl tău?" Și a zis tânărul: "Așa Doamne", și s-au închinat toți lui Chinops. Și popoarele căutau să ucidă pe Ioan, dar i-a oprit pe ei Chinops, zicîndu-le: "Cînd veți vedea mai mari decât acestea, atunci să fie chinuit". Și chemând pe alt om i-a zis lui: "Dar tu ai avut fii?". "Da, Doamne, dar din zavistie l-a ucis cineva". Și îndată a strigat Chinops, chemând pe nume pe ucigaș și pe cel ucis, și amândoi au stat de față. Și a zis Chinops omului aceluia: "Oare acesta este fiul tău?" Și a zis omul: "Da, Doamne". Și a zis Chinops lui Ioan: "Ce te minunezi Ioane?" Și i-a zis Ioan: "Eu de aceasta nu mă minunez". Și a zis Chinops: "Mai mari decât acestea vei vedea, și atunci te vei minuna, și nu vei muri pînă ce te voi înfricoșa pe tine cu semnele". Și a zis Ioan lui Chinops: "Semnele tale de grabă se vor strica". Iar mulțimea auzind un cuvânt ca acesta, s-a repezit asupra lui Ioan, și l-a bătut foarte mult, pînă cînd a crezut că este mort. Și a zis Chinops către popor: "Lăsați-l neîngropat, ca să-l mănânce păsările cerului". Și se duseră toți de la acel loc, bucurîndu-se cu Chinops. Iar după aceasta, auzind Chinops că Ioan învață la locul ce se numea aruncare de pietre, a chemat pe un diavol cu care făcea vrăji. Și mergând la locul acela, a zis lui Ioan: "Gîndesc că mai multă rușine și înfruntare să-ți fac ție și pentru aceea te-am lăsat viu. Să vii însă la nisipul mării și vei vedea puterea mea, și te vei rușina". Și urmau după dânsul acei trei diavoli, de care se părea poporului că Chinops i-a înviat din morți. Și lovind tare, cu plesnet mâinile sale, s-a afundat și de la ochii tuturor s-a făcut nevăzut.

Iar mulțimea a strigat: "Mare ești Chinopse și nu este altul mai mare decât tine!". Iar Ioan a poruncit diavolilor celor ce în o-menesc stau, să nu se ducă de la dânsul, și s-a rugat Domnului ca să nu se socotească întru cei vii Chinops, și așa a fost.

Pentru că deodată s-a tulburat marea, și fierbea cu valurile, și n-a mai ieșit Chinops din mare, ci a rămas acolo în adâncul mării, precum Faraon cel de demult, afundîndu-se ticălosul. Iar diavolilor acelora pe care îi socotea poporul că sînt oameni sculați din morți, le-a zis Ioan: "Întru numele lui Iisus Hristos celui răstignit, și a treia zi înviat, să ieșiți din ostrovul acesta". Și îndată s-au făcut nevăzuți. Iar poporul stăruia, așteptând pe Chinops trei zile și trei nopți pe nisip, pînă cînd de foame și de sete, și de arșița soarelui, cei mai mulți dintr-înșii au slăbit și zăceau fără de glas, dintre care trei copii au murit. Iar pe oamenii aceia, miluindu-i Ioan și rugîndu-se pentru mântuirea lor, și vorbindu-le mult despre credință, le-a înviat copiii, le-a tămăduit pe neputincioșii lor, și toți apropiindu-se, cu un gând la Domnul s-au botezat și s-au

*dus la casele lor, slăvind pe Hristos. Iar Ioan a mers în casa lui Miron și mergând adeseori la popor, îi învăța în numele lui Iisus Hristos.*¹³⁶⁵

Vedem, așadar, că nu este suficient să dezgropăm oasele sfinției sale ci neapărat să o facem aceasta nu cu îndoială, ci cu dreapta credință lămurită după Sfinții Părinți, pentru a nu ni se năluca că sunt Sfinte Moaște. Și, dacă vrem să scăpăm pe oameni de nălucirea că ar fi Sfânt, dacă vrem să plece de la mormântul sfinției sale duhurile care fac false minuni (dar pe el, dacă nu s-a pocăit, îl chinuiesc în mod suplimentar în iad pentru fiecare suflet amăgit ce-l vizitează acolo și îi aduce închinare) avem deja descrisă mai sus o rânduială foarte frumoasă de slujbă pentru astfel de situații:

- aghiasmă mică +
- Sfânta Liturghie cu parastas și colivă +
- stropirea poporului de acolo

și apoi turnarea Aghiazmei pe oasele negre ale Părintelui Arsenie Boca.

Când oamenii vor vedea de abia atunci la ce s-au închinat se vor speria. Atunci va fi de mare folos o catehizare care să le explice cum se cade în înșelare dacă vom crede în vise și vedenii, arătându-li-se adevărata viață și ereziile din învățăturile scrise și pictate ale Părintelui Arsenie Boca.

Dacă nu vom face acestea să nu pățim ca americanii care s-au închinat vrăjitorului Paramahansa Yogananda [care a scris „Autobiografia unui Yoghin” (tradusă în 34 de limbi, desemnată una din cele mai importante 100 de cărți ale secolului 20, deci mai populară decât *Cărarea Împărăției*. Vedeți că nu numărul de adepți indică sfințenia?), și l-a făcut cu scrierile sale rătăcite pe bietul Elvis Presley să-și devieze dorul de infinit spre hinduism (în loc să se pocăiască) și să se epuizeze prin yoga până a murit], mergând cu zecile de mii la mormântul său, crezând că are Sfinte Moaște și că face minuni, cunoscându-și mai dinainte sfârșitul:

Pentru următorii câțiva ani a predat și a predat în Statele Unite. În discursurile sale a învățat despre unitatea învățăturilor originale ale lui Isus Hristos și Yoga originală predată de Bhagavan Krishna. [!!! – n.n.] [...]

În zilele care au dus la moartea sa, el a început să facă aluzii că era timpul pentru el să părăsească lumea. [16][...]

Serviciul său de înmormântare, cu sute de participanți, a avut loc la sediul SRF varful Mt. Washington, în Los Angeles. Rajarsi Janakananda, noul președinte al SRF (Prietenii auto-realizării) a realizat un ritual sacru de eliberare a trupului său la Dumnezeu." [25] Rămășițele lui Yogananda sunt îngropate la Forest Lawn Memorial Park din Marea Mausoleul (închis în mod normal, pentru vizitatori, dar mormântul lui Yogananda este accesibil) în Glendale, California. [21] [fiindcă doctrina sa convine noii ordini mondiale ca și a celui înmormântat la Prislop – n.n.] [...]

Revendicarea incoruptibilității trupului său [edit] După cum sa raportat în Time Magazine la 4 august 1952, Harry T. Rowe, directorul Morgăi din Forest Lawn Memorial Park Cemetery din Glendale, California, Los Angeles, unde corpul lui Yogananda a fost îmbălsămat, [37] a scris într-un scrisoare legalizată [3]: «Absența oricăror semne vizuale de degradare în organismul mort al lui Paramahansa Yogananda oferă cazul cel mai extraordinar din experiența noastră ... Nu prezenta nici o dezintegrare fizică vizibilă în corpul său, chiar la douăzeci de zile după moartea sa... Nici o indicație de mucegai nu a fost vizibil pe pielea lui, și nici o uscare vizibilă nu a avut loc în țesuturile corpului. Această stare de conservare perfectă a unui corp este, în măsura în știm din analele mortuare, unul de neegalat ... Nici un miros de descompunere nu emana din corpul său, în nici un moment ... [38] Rowe continuă ",nici pe 27 martie nu am găsit vreun motiv să spun că trupul său a suferit vreo dezintegrare fizică vizibilă. Din aceste motive afirm din nou că cazul lui Paramahansa Yogananda este unic în experiența noastră. "[38] Robert Todd Carroll în cartea sa dicționar sceptic a scris că directorul Forest Lawn

¹³⁶⁵ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 26.09.

poate să fi dat o declarație exactă, dar este de așteptat această lipsă de dezintegrare fizică. Declarația că este "un fenomen extraordinar" este înșelătoare; un organism tipic îmbălsămat nu va arăta nici o deshidratare notabilă de la unu la cinci luni, fără utilizarea de refrigerare sau creme. [39]¹³⁶⁶

Sărmanii, dacă nu au auzit de corpurile neputrezite ale vrăjitorilor și nici de nălucirile diavolești, ce să creadă? Aveau și încredințarea de la un medic care a depus mărturie științifică. Noi nu avem nici măcar atât. Dar chiar de am avea, suntem Ortodocși și nu avem nici o scuză să ne lăsăm amăgiți. Chiar de am vedea în fața noastră, prin nălucire diavolească, sau înșelare omenească, o arătare ca Sfintele Moaște, sau ucenicii vicleni i-ar înlocui oasele negre cu Sfinte Moaște autentice, noi trebuie să fim încredințați din învățăturile eretice ale sfinției sale că nu poate fi adevărat și să ne rugăm mai fierbinte către Dumnezeu ca să scăpăm și noi, și alții de înșelare, prin Sfântul Adevăr Hristos Dumnezeuul nostru.

4. DE CE SE FAC MINUNI MEDIATIZATE, DUPĂ MOARTE? FINAL SPECTACULOS

În primul rând trebuie să evidențiem că sunt două tabere între ucenicii Părintelui Arsenie Boca:

Cărturari și oameni fără carte.

Oamenii fără carte apelează la autoritatea cărturarilor ce-l propovăduiesc pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt, pentru a-și confirma credulitatea, dar ei merg la sfinția sa datorită reclamelor mass-mediei și imboldurilor demonice ce fac minuni, dau vise și vedenii pentru a le forța credința, care începe, ca într-un cerc vicios, să se propage și din gură în gură.

Cărturarii neagă minunile, ei cred doar în simțirile lor și, fără să cerceteze la lumina Sfinților Părinți învățăturile Părintelui Arsenie Boca și lucrarea personală launtrică, neștiind despre fenomenul amăgirii, sau cunoscându-l doar superficial (crezând că poate fi vorba doar de alții, ei înșiși considerându-se imuni, bazându-se pe rafinamentul lor intelectual), și-au făurit o proprie imagine artificială despre sfinția sa. Ei critică pe adepții fără carte care îl prezintă pe pictorul de la Drăgănescu ca pe un vrăjitor, numindu-i exagerați ce dăunează cauzei, dar totuși oameni de bine că simt de la Sfântul Duh că idolul lor este un Sfânt.

¹³⁶⁶ <https://en.wikipedia.org/wiki/Paramahansa_Yogananda#Death>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

În schimb se năpustesc asupra oamenilor lucizi, care li se împotrivesc cu argumente din Sfinții Părinți, încercând să-i paralizeze cu autoritatea lor și să-i astupe cu lozinci, ca de pildă numindu-i „flășnete”.

Comun celor două categorii de adepți ai Prislopului (lucru comun și evident din analiza propriilor mărturisiri) este încasarea în istoria lor a unei doze hipnotice consistente (dacă nu direct din ochii albaștri și fulgerători ai Părintelui Arsenie Boca, atunci măcar indirect din fotografiile, scrierile citite fără discerământul Sfinților Părinți – dar cu preconcepția că sunt ca și ale lor – și/sau prezența la mormântul său), potrivită cu felul lor de a fi, și o privire ecumenistă asupra misiunii Sfintei Biserici.

Pentru a vedea concret manifestările celor fără carte și a celor cu carte să reproducem aici două discuții de pe internet, în legătură cu acest subiect.

Iată cum îl gândesc cei fără de carte care îl admiră sau îl contestă pe Părintele Arsenie Boca:

luminita spune:

11 septembrie 2015 la 9:38 Editare

*Din pacate in cartea ” ingerul imbracat in haina de in si ingerul cu cadelnita de aur ” parintele Arsenie il face pe eminescu ” ” [vorbind despre sifilis si betie] ” ”doua nebunii perfide tinindu se de mina contra amaritului de om –chiar daca pe unul din acesti napastuiti nepoti il chema genialul mihail eminescu. ”Pe de o parte il face genial iar pe de alta parte sifilitic si betiv.pina in prezent nu s a confirmat in nici un fel ca eminescu a murit de sifilis.calomniiatorii lui au lansat acest zvon perfid.vorbind cu cineva de la draganescu si incercind sa ii explic ca parintele Arsenie e sfint etc m a intrebat; ”atunci de ce umbla la brateta prin sat cu maica zamfira?? ”**Departa de mine gindul de al ponegri pe parintele Arsenie Boca/de asemenea dinsul a fost dezgropat la trei zile de la moarte sub pretextul ca maicuta zamfira nu i a dezlegat legatura de la picioare.tot ”maicuta” [numai maicuta nu a fost]a sarit in groapa si a scos legatura de la picioarele parintelui Arsenie.dupa parerea mea de muritor parintele a avut o traire autentica si sfinta pina la prislop.de ce nu s a intors la slujire??Multi preoti au fost dati afara din biserica dar au fost reprimiti si au slujit din nou chiar daca au slujit la parohii mici.de ce atita mister???**Iar minciuna conform careia la mormintul de la prislop florile nu se ofilesc trebuie oprita.personal am vazut si acum trei ani si acum patru ani cum maicile schimbau apa la flori si aruncau florile ofilite.nu ma supar daca voi fi catalogata de genul;;;;cine esti tu sa judeci etc etc cum am mai spus v am prezentat un mic fragment din carte.cititi singuri.eminescu nu a fost sifilitic////*

[...]

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

18 octombrie 2015 la 16:48 Editare

DRAGII MEI

Lumea e in cautare de paranormal de minuni la minut.In fiecare simbata pe diferite posturi tv mai apare cite un „ secret ” ”despre parintele Arsenie Boca.Crucea de la mormint era fierbinte iarna potrivit maicii marina stareta la minastirea bic.Aceeasi maica a spus la o conferinta ca au venit mascatii inainte sa moara parintele Arsenie Boca si l au luat l au batut si de la asta I s a tras moartea Eu stiu ca prin anii 89 nu erau mascati..Nu stiu pina la urma ce se vrea?Canonizarea parintelui si aducerea osemintelor la noua catedrala din bucuresti?BISE-RICA TACE.ADICA CONDUCEREA BISERICII.La o adica sa lase poporul sa decida si exact cum a spus parintele anitulesei pe urma sa spuna ;poporul a vrut ,Tara este practice isterizata pe unde te duci numai de asta auzi.Preasfintitul Laurentiu Streza a spus clar referitor la faptul ca printele Arsenie a fost la inmormintarea mamei sale in timp ce era retinut si detinut la canal ca nu este adevarat.Parintele Arsenie era la canal si a simtit o tristete in suflet.Ma doare sufletul ca se minte si se exagereaza atit.Parintele Arsenie a fost dezgropat de doua ori cel putin.

A treia zi de la imormintare si acum citiva ani.Dinsul a spus sa fie lasat in mormint pina la a doua venire.Nu stiu insa ce rol a avut maica de trista amintire zamfira de ea este””mostenitoare”” de la sinaia si a manuscriselor parintelui Arsenie.De ce a trebuit sa simuleze ca se omoara la sf minastire simbata si de ce s a tinut ca „ ”riia”de parintele Arsenie.Pacat ca nu mai traieste parintele Savian Bunescu de la Draganescu poate ne spunea adevarul pt ca maica zamfira a fost cumnata lui.Referitor la faptul ca parintele Arsenie nu avea duhovnic[asa cum se intreaba parintele anitulesei]dinsul se spovedea la parintele Savian bunescu cit a stat la draganescu.Cit a fost bolnav la Sinaia parintele savian se ducea si ii facea sf maslu,deci parintele Arsenie a avut duhovnic.Eu un simplu muritor ma intreb doar atit;poate cineva in masura o sa imi raspunda

De ce dupa izgonirea din minastire parintele Arsenie nu a mai fost lasat sa slujasca??

Era atit de periculos fata de regim???

E adevarat ce spune parintele Arsenie Papacioc ,ca parintele Arsenie s a lasat de calugarie?

Daca pictura de la Draganescu este eretica asa cum scrie mai sus de ce biserica nu ia nici o masura???

Astept raspunsuri la intrebarile mele.

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

22 noiembrie 2015 la 20:12Editare

Aveți o informație sigură că se spovedea la Pr. Savin Bunescu, sau e doar un zvon?

Puteți face o referință la un document scris?

Vă rugăm să nu învinovățiți conducerea Sfintei Biserici, ca să nu fim în același duh răzvrătit și criticist cu Pr. Arsenie Boca și cu zeloții, care și ei sfâșie unitatea ortodocșilor.

Conducerea Sfintei Biserici lucrează cu înțelepciune, în sensul că favorizează publicarea informațiilor despre Pr. Arsenie Boca, astfel ca Ortodocșii să își dea seama singuri de rătăcire și să nu creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă pune la index sau cenzurează pe cineva cum face inchiziția.

Ca în cazul oricărei erezii sau rătăcirii ce luptă să distrugă unitatea Bisericii, și Fenomenul Prislop are un ascendent, prinde proporții și pare să pună stăpânire pe Sfânta Biserică, să o dezbine. Atunci Ortodocșii cercetează Sfânta Tradiție, se lămuresc și iau atitudine. Uneori își varsă și sângele pentru adevăr.

Dar, vă rog să nu uitați, Hristos este Adevărul și El întotdeauna biruie în Sfânta Biserică Ortodoxă, pe care porțile iadului nu o vor birui. Important este să fim noi în această Biserică și nu furați de curente pro sau anti.

Cum? Ținând adevărul în iubire, respectând și iubind și pe cel de altă părere, ascultând cu dragoste de Sfânta Ierarhie Bisericească, chiar dacă nu este infailibilă, știind bine că singura sursă infailibilă și autoritate de decizie pentru canonizarea cuiva sunt tot Sinoadele Ecumenice. Dacă Părintele Arsenie Boca are învățături conforme lor, poate fi canonizat. Dacă nu, chiar de ar fi canonizat ar fi o eroare pe care Sfânta Biserică Ortodoxă o să o corecteze. Până una alta, din fericire, o parte din Sfântul Sinod Al Bisericii Ortodoxe Române și-a dat seama de gravele erezii, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, pe care le propovăduiește Părintele Arsenie Boca și nu l-a canonizat, după cum vedem cu toții, deși presiunile politice și mass-media sunt uriașe. Sfântul Sinod, și de această dată a lucrat cu mare înțelepciune și trebuie să-l iubim. Dacă noi, ortodocșii nu-l iubim, cine să-l iubească? Ereticii ce atacă Sfânta Biserică? Schismaticii? Zeloții? Dar toți aceștia nu au adevărata iubire pentru că nu sunt în Adevăr.

Nu poate însă Sfântul Sinod să ia o atitudine fățișă deoarece sunt mulți amăgiți care s-ar tulbura, având o dragoste pătimasă către ecumenism și Părintele Arsenie Boca promotorul numărul unu al lui, și s-ar produce o ruptură în cadrul Bisericii Române, cu grave consecințe în veșnicie. Vă rog să înțelegeți cu luare aminte situația grea în care se află ierarhii noștri

supuși la multe atacuri și dinlăuntru și din afară. Vă rog să-i înțelegeți, să-i iubiți, să-i respectați și să vă rugați pentru ei.

Noi trebuie să ne rugăm, să iubim pe toți, chiar și pe Părintele Arsenie Boca și să cercetăm poruncile, dogmele și învățătura despre Sfânta Treime și întruparea lui Hristos care constituie învățătura Ortodoxă, ca să nu fim amăgiți. Să nu renunțăm nici la adevăr, dar nici la iubire, cu prețul vieții. Dumnezeu este și Iubirea (de aceasta uită zeloții și se leapădă de El pentru un părut adevăr). Dumnezeu este și Adevărul (de aceasta uită ecumeniștii și se leapădă de El pentru o falsă iubire, neînțeleasă de ei).

Părintele Arsenie Boca, ca și toți deținuții politici, inclusiv legionari, după 1964 au fost lăsați să slujească și să intre în monahism, dacă doresc. Din păcate, părintele Arsenie Boca a ales să viețuiască cu Maica Zamfira și de aceea nu s-a întors nici la călugărie, nici la preoție. De altfel, dacă veți observa cu luare aminte închisorile pe unde a trecut și cât de puțin a suferit în ele și ca timp, și ca regim de detenție veți ajunge și dumneavoastră la concluzia că sfinția sa a făcut un compromis cu regimul, care i-a aranjat o părută oprire de la slujire, ca să poată să nu fie rușinat și să poată informa mai departe despre cei ce nu se supun noii ordinii socialiste. De ce nu a fost arestat după 1959? De ce nu și-a reluat preoția și călugăria după 1964, cum au făcut-o toți cei ce nu s-au lăsat ei înșiși de ele. Cum de a avut proprietăți boierești, când toți stăteau cu chirie?

De altfel are și texte în care sfinția sa propovăduiește socialismul

Veți vedea și singură că Părintele Arsenie Papacioc, un autentic mărturisitor, a aflat despre această lăsare de preoție și călugărie din sursele sigure ale martorilor contemporani care au luptat pentru adevăr și au fost colegi cu el de suferință în închisori. Argumentele aduse de ucenicii Părintelui Arsenie Boca ca să demonstreze că a fost prigonit, culese de prin arhivele securității sunt contradictorii nu numai între ei, dar și în cadrul aceluiași autor nu au o succesiune logică. Argumentele lor sunt iraționale și cusute și cusut cu ață albă. Practic mai mult îl acuză de cameleonism politic și colaboraționism, deși vor să-l facă martir și erou.

Sfânta Biserică lasă pictura de la Drăgănescu tocmai pentru a ne convinge pe toți că Părintele Arsenie Boca a fost eretic, înșelat, luându-se după vedenii și nu a ascultat de ierarhii lui care l-au sfătuit să șteargă hulele pe care le-a pictat. Vedeți dumneavoastră, Sfânta Biserică nu lucrează cu sabia, ci cu fluierul păstoresc al convingerii omului în adevăr, dacă și el vrea.

Am lăsat la sfârșitul acestui răspuns, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, ca fiind un fel de creștinism doar că silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul.

Nu numai atât dar învinovățea pe creștini și chiar pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (necredința asociată la silire ar fi, după preacuvioșia sa, singurele diferențe între Creștinism și comunism). Adevărații oamenii ai lui Dumnezeu niciodată nu învinovățesc pe alții, ci doar pe ei înșiși, pentru toate. În nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, nu învinovățesc Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică.

Să vedem acum ce propovăduia Părintele Arsenie Boca despre comunism și socialism, arătându-se un fidel slujbaş al lor.

Cităm din +PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, 22009, pp. 367-368.:

„Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă – desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială – această societate a răsărit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dum-nezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, mâniile arseniștilor împotriva celor ce apără Sfânta Predanie etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului – fapt care nu contravine nici unei religii.,.

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un clar-văzător orbit fiindcă nu a văzut că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri de lemn?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

Doamne ajută!

Vă mulțumim pentru informații. Vă rugăm să nu ne uitați să ne spuneți dacă aveți cunoștință sigură că Pr. Arsenie Boca s-a și spovedit, sau este doar un zvon. Este prima dată când auzim sau citim așa ceva. Ar avea o șansă să se mântuiască și ne-am bucura din toată inima pentru sfinția sa.

Apreciază

elena spune:

24 noiembrie 2015 la 8:13 Editare

Dragii mei stiu din sursa sigura ca parintele Arsenie Boca se spovedea la parintele Savian Bunescu.L am cunoscut pe parintele Savian personal si ne povestea despre parintele Arsenie.Mai mult traiesc si astazi in satul Draganescu oameni care stiu ca parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian,iar cind parintele Arsenie era bolnav la Sinaia [la asezamintul care este mai sus in foto]parintele Savian mergea si ii facea Sfintul Maslu parintelui Arsenie Boca.Eu nu judec si nu acuz biserica de nimic.Doar am pus o intrebare.Stiu ca parintele Arsenie a locuit impreuna cu maica zamfira si mama acesteia la Bucuresti stiu cum satenii din Draganescu duceau cu rindul alimente pentru pictor[parintele Arsenie]si cum maica Zamfira gatea.Deci nu am citit in carti de marturii ci am auzit din gura parintelui Savian si a satenilor din Draganescu cum parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian.Despre asezamintul de la Sinaia pot sa spun doar ca am fost sa vizitez dar nu am fost lasata decit putin in curte. Si am fost attentionata fara poze fara filmari.Traiesc multi oameni la Draganescu care stiu cum

parintele Savian il spovedea pe parintele Arsenie deci nu sint zvonuri eu personal l am auzit pe parintele Savian cind ne a spus asta mie si mai multor persoane.Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului.Tot la „:”porunca” maicutei [care numai maica nu a fost]la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.Dragii mei mergeti la Drgaganescu si vorbiti cu tanti ioana si cu satenii mai in virsta si o sa vadeti ca da parintele Arsenie se spovedea cel putin cit a stat la ei in sat 15 ani.cu drag elena

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

2 decembrie 2015 la 6:57 Editare

MAI mult inainte de a pleca din aceasta lume adica de a muri a fost spovedit si impartasit de parintele Savian Bunescu.Dinsul-pr Arsenie] l a iubit pe parintele Staniloaie stiu sigur si nu vad de ce fiica parintelui Staniloaie scrie ca parintele Arsenie suferea de el adica ii placea sa se dea mare.Cei care cunosc adevarul sint de vina ca nu il spun poporului. Am spus asta de acum 14 ani.Noua parintele Savian ne a spus ca parintele Arsenie a murit de boala iar altii scriu ca a fost otravit radiat bătut etc.Mai ales parintele Pantelimon care a fost la Ghighiu.La inmormintarea parintelui Arsenie parintele Savian Bunescu nu a afirmat asa cum se scrie gresit prin carti””oameni buni eu nu sint vinovat de moarte parintelui Arsenie””/Nici vorba de asa ceva.Acum citeva seri a vorbit si parintele Bordasiu la tv si a spus ca a locuit impreuna cu parintele Arsenie si maica Zamfira trei ani la Bucuresti.Poate ca are invataturi gresite cum ziceti dvs,Nu stiu asta.Stiu insa ca parintele Arsenie mi a schimbat viata,nu mai fumez de 14 ani de cind am fost la Prislop prima oara sint alt om.La fel si sotul si prietenele mele s au lasat de fumat cind au mers la parintele la Prislop.Ratacit sau nu parintele Arsenie ne ajuta si dupa moarte.Nu cred ca este autosugestie sau coincidenta.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

13 ianuarie 2016 la 20:18 Editare

Copila lui Dumnezeu Elena...

Vă mulțumim că puneți suflet în ce spuneți și parcă ne sfîim să vă răspundem ca să nu vă mâhnim. Dar am înțeles de la Sfinții Părinți că Adevărul Hristos este cel ce ne mîntuiește și nu politețea, așa că suntem datori să vă spunem câteva cuvinte, rugându-vă, mai întâi, să nu vă supărați.

Dacă doriți, ar fi lămuritor mai în profunzime, să parcurgeți materialul de aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

veți înțelege, punând față în față cu viețile și învățăturile sfinților, viața și învățăturile sfinției sale, că problema care i-a schimbat întreaga existență Părintelui Arsenie Boca a fost înșelarea.

Aceasta se manifestă prin o viață virtuoasă trupește, prin fapte bune și înfrînare. Omul, însă, nu este făcut numai din trup, ci și din suflet. Toate păcatele omului izvorăsc din plăcerea care îl desparte de Dumnezeu.

Fiindcă este făcut din trup și din suflet poate să fie îndrăgostit de plăceri trupești (printre care și fumatul) sau de plăceri sufletești (din care cea mai greu de vindecat este plăcerea de sine, îndrăgostirea de propriile virtuți și de propriul lui mod de a gândi sau percepe realitatea).

Vă rugăm să vă amintiți de ce fapte bune făcea fariseul din Sfânta Evanghelie și să vă mirați:

„Luc 18:11 Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeu, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau ca și acest vameș.

Luc 18:12 Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig.

Luc 18:13 Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeu, fii milostiv mie, păcătosului.

Luc 18:14 Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța.”

Fariseul avea multe fapte bune, iar zeciuiala din toate, după cum ne arată Sfântul Ioan Gură de Aur însemna că mai rămânea cu foarte puțină avere, nu doar că dădea a zecea parte din venituri. Era și mulțumitor, și postitor, și primul la Biserică.

Dar cu toate acestea nu s-a îndreptat (adică nu via în el dreptatea lui Dumnezeu, deci nu s-a mântuit) fiindcă s-a considerat mai bun decât un mare păcătos, ucigând în el dragostea, fiind îndrăgostit de sine, deci rupt de hora cea mare a fiilor lui Hristos.

Lucrarea de înșelare în aceasta constă: diavolul dacă vede că vrei să te mântuiești te împinge de la spate ca să ai reușite în virtuți și apoi să te crezi pe tine măcar un pic mai bun decât alții. Dacă ai făcut aceasta, te-ai făcut asemenea lui. Nici diavolul nu are trup, deci nu face păcate trupești. Necurăția lui constă în aceea că se vede mai bun decât pe alții.

Apoi nu trebuie să uitați că avem minte. Mintea conduce toată viața noastră. Când ea se murdărește, toată viața devine murdară. Când ea se desparte de Dumnezeu, toată ființa noastră se rupe de El și murim. Dar necurăția minții nu constă în a fuma, ci tocmai în a avea cunoștință mincinoasă și minciuni.

Astfel că, după cum a fost înșelat și Părintele Arsenie Boca să facă fapte bune, dar să se mândrească și să creadă în erezii, la fel se petrece cu cei care merg la mormântul sfinției sale, fiindcă aceleași duhuri care l-au stăpânit, lucrează cu putere, în continuare, fiind legate de rămășițele sale pământești. Cei care merg la mormântul sfinției sale, ca și la guruși, la vrăjitori, la templele budiste sau la unii renumiți dintre eretici, pot scapa de patimi trupești (cum este fumatul), au simțiri de sfințenie, umilință și liniște, au vedenii și vise, se vindecă de boli, capătă copii, rezolvări cu serviciul, pot afla viitorul, pot dobândi bogății și tot ce-și poate dori omul pe această lume, dar își ratează veșnicia, fiindcă nu le dobândesc pe acestea în Hristos, ci în numele Părintelui Arsenie Boca (sau a celor la care s-au dus) cu tot ce a însemnat sfinția sa (sau ei) ca model de viață și învățături greșite. Astfel că oamenii pierd înțelesul importanței dreptei credințe și a adevărului, a dogmelor și sfintelor canoane, contând mai mult pentru ei că devin virtuozii în trup și au reușite pârute duhovnicești. Nu trebuie să uitați că antihrist va învia oameni (prin nălucire), dar cine va merge în numele lui și va vrea minunile lui nu se va mântui.

Sărmanii oameni de azi, nu își dau seama că dacă nu iubesc mai mult adevărul decât orice, de fapt nu Îl iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos Care este Adevărul, și prin aceasta pier, sporindu-și mai mult plăcerea de sine prin faptul că au reușit să biruie câteva din patimile grosiere, dar necentrându-se pe Hristos, ci pe pe ei înșiși cu părerile lor sau pe un altul cu părerile lui omenești.

Poate nu știți că există și vrăji pentru lăsatul de fumat, pentru sănătate, pentru dobândirea de copii, pentru succese în viață, pentru aflarea viitorului, poate nu știți de reușitele în acest domeniu al yoghinilor, mormonilor, adventiștilor și materialiştilor...

Diavolul este încântat că omul vine la el, tatăl minciunii, chiar dacă nu mai fumează și nu își mai strică trupul prin tutun. Stricarea minții prin falsa smerenie, falsa dreptate, falsele adevăruri (care pot fi spuse din înșelare chiar și în numele ortodoxiei) îi este lui de ajuns ca să pună stăpânire pe suflet și să îl aibă rob pentru totdeauna. Sfântul Cuvios Siluan ne învață că dacă avem un gând rău împotriva unui om, chiar și vrăjmaș, avem un drac. Dacă nu scăpăm de acest gând până la moarte, din cauza acestei uniri diavolul ne ia sufletul acolo unde se chinuie și el. Și dacă se întâmplă aceasta cu un gând rău împotriva aproapelui, vă dați seama

ce cădere să ai gând rău împotriva lui Dumnezeu. Orice erezie este o hulă împotriva adevărului, deci împotriva lui Hristos. Orice hulă, orice erezie are în sine un pâlcc de draci, fiindcă are ascunsă în sine o mulțime de înțelesuri ucigașe ale firii (care derivă din ea, chiar dacă sunt greu de depistat și nu mulți le înțeleg). Scopul diavolului este ca oamenii să-i aducă lui și ideilor lui mincinoase slava cuvenită lui Dumnezeu, adică Adevărului. Fiind tatăl minciunii este încântat dacă pentru oameni nu mai contează adevărul, fiindcă atunci se despart în realitate de Dumnezeu. Dacă veți urmări cu atenție reclamele păgânilor și ereticilor aceștia se laudă, printre altele și de succesele pe care le au împotriva patimilor trupești.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață, însă, că fecioria ereticilor este o hulă împotriva lui Dumnezeu, fiindcă aduce lauda virtuții ca un merit al minciunii.

Vă credem că v-ați lăsat de fumat. Nu este o coincidență. E chiar un ajutor de la duhurile de la Prislop. Dar, atenție! Dacă pentru dumneavoastră nu contează că Părintele Arsenie Boca a avut învățături eretice, înseamnă că deja ați primit acolo un atac demonic care vă pune în pericol mântuirea sufletului.

Vă rugăm să cercetați Sfinții Părinți ca să aflați că în afară de Adevăr nu este mântuire.

„Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăcini?17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.”

Iar fărădelegea înseamnă să nu respecti legea lui Dumnezeu (care constă din credința despre Dumnezeu, dogmele despre fire, canoanele-porunci despre ce avem de făcut, care toate trebuie să fie drepte, adică bune și adevărate, adică așa cum ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit). Poți să faci minuni, poți să scoți draci, dar să nu intri în împărăția lui Dumnezeu, dacă nu cinstești și trăiești Ortodoxia.

Pentru a scăpa cu adevărat de fumat și a nu înlocui fumatul cu erezia (fumul puturos al iadului) este nevoie de o spovedanie amănunțită, inclusiv a gândurilor, mentalităților și credinței, la un duhovnic iscusit și în lupta de-a dreapta (căderea prin slava deșartă ce vine în urma dobândirii virtuților fără dreapta socoteală și fără dreapta credință). Apoi vă recomandăm să-l rugați din toată inima pe duhovnic să se roage să scăpați de patima ce vă doare. Duhovnicul este icoana lui Hristos pe pământ. El dezleagă și leagă cerul. Puteți lua în ajutor și Sfinții canonizați, de pildă Sfântul Mare Mucenic Fanurie, mare izbăvitor de patimi trupești. Aceasta este calea ortodoxă a luptei cu patimile: o cruce care aduce smerenie. A merge la un mormânt și a obține automat scăparea de un viciu pentru slava celui îngropat, dar care a fost dezbinat de Sfânta Biserică prin învățăturile lui, nu implică, nu ostenește, nu lucrează mintea ca să-și cunoască neputința și odată cu ajutorul dumnezeiesc să primească și schimbarea prin sudorile lăuntrice, care îl călesc pe creștin a iubi pe Dumnezeu din toată inima și a pune adevărul mai presus de orice.

Numai așa veți avea și sufletul mântuit, nu doar plămâni ferți de un strat de tutun.

Să vă lăsați de fumat în numele lui Hristos, iar nu în numele Părintelui Arsenie Boca. Atunci veți mărturisi că nu iubiți mai mult plămâni decât Adevărul, nici lăsarea de țigară mai mult decât înțelegerea mântuirii și lăsarea de neștiință, și nici nu veți iubi orice alt om (inclusiv Părintele Arsenie Boca) mai mult decât pe Hristos. Fiindcă specificul vieții și învățăturilor sfinției sale, care se continuă, din păcate, și acum la Prislop, este centrarea pe Arsenie, în loc de Hristos. Am putea spune că cei care sunt fanatici acolo nu se mai pot numi creștini ci... arsenici.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Apostol Pavel:

„1Co 3:3 Fiindcă sunteți tot trupești. Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări, nu sunteți, oare, trupești și nu după firea omenească umblați?4 Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteți oameni trupești?5 Dar ce este Apollo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia.6 Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.7 Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească.8 Cel care sădește și cel care udă sunt una și fiecare își va lua plata după osteneala sa.9 Căci noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu.10 După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelia; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește;11 Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos.12 Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie.13 Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia.14 Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată.

Ne bucurăm că sfinția sa se spovedea și se împărtășea. Aceasta însă nu înseamnă că a avut duhovnic pe Părintele Savin Bunescu, ci (eventual) ca spoveditor și slujitor la Sfânta Împărtășanie (dar aceasta nu este o informație sigură, ci doar un zvon, o spusă din sat, acum după ce s-au brodat multe legende, fiindcă însuși Părintele Arsenie Boca infirmă aceasta, după cum vom vedea într-un text de mai jos).

A avea duhovnic înseamnă să îți tai voia în fața lui și să iei sfat de la el pentru mântuirea sufletului tău, considerându-te mai mic decât el și fiind ucenicul lui, nelucrând nimic fără blagoslovenie, ci în toate căutând ce vrea Hristos de la tine, nu prin vedenii ci prin „zis-a un bătrân”, duhovnicul tău.

Chiar pictorul de la Drăgănescu ne redă un dialog cu Părintele Savin, în care se vede limpede cât îl disprețuia.

Să redăm chiar cuvintele Părintelui Arsenie Boca:

„Părintele paroh tot nu renunțase dintru adânc la graba pusă la grea încercare. Se termina pictura, dar cam dispărea de pe perete. Se chiar stabilea recepția ei, când, deodată îmi spune alarmat:

- Dar unde-i pictura Părinte pictor ?
- Unde să fie ? pe perete, uite-o ! Și luai o gumă moale de bellearte pentru cărbune și ștersei fumul de pe un pătrat mic de pe zid și apăru pictura aproape cum o făcusem.
- Și ce ne facem?
- Ștergem fumul!; cu miez de pâine și cu guma!

Vedeam eu că se afumă pictura, dar tăceam; știind că și o patină naturală poate adăuga la urmă, la frumusețea ei.

Deci încă un șantier de lucru neprevăzut, schele, oameni; iar în altar obligat Părintele Bunescu să șteargă personal cu guma fumul. Avea rău de înălțime. Dar numai așa a înțeles să păstreze cum trebuie pictura bisericii de fumul lumânărilor. Am adaos și o cămăruță pentru lumânări cu ventilație asigurată și scoaterea afară a fumului.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 19).

Ce observăm în istorisirea Părintelui Arsenie Boca de mai sus:

Nu-i spunea Părintelui Savin Bunescu „Părintele meu duhovnic”, sau măcar „Părintele Savin” cum ar fi făcut un fiu duhovnicesc. Iar Părintele Savin nu i se adresează „fiule Arsenie”, sau măcar „Părinte Arsenie” cum ar fi făcut un părinte duhovnicesc. Deci relația dintre ei era doar protocolară și puțin tensionată.

Apoi, din păcate, nu observăm la Părintele Arsenie Boca frica și dragostea față de părintele său, împletite în armonia unui fiu duhovnicesc. Iată cum trebuie să fie această relație, după Sfinții Părinți din Pateric:

«Zis-a avva Isidor: „Trebuie ucenicii ca pe niște părinți să-i iubească pe cei cu adevărat dascăli, și ca de niște stăpâni să se teamă. Însă nici pentru dragoste să nu slăbească frica, nici frica să nu înnegrească dragostea”.» (Patericul..., Pentru Avva Isidor Preotul, 5.)

Din dialogul reprodus de Părintele Arsenie Boca mai sus (nu putem învinovăți pe ucenici de minciuni, fiindcă el însuși relatează acestea) nu vedem frica, fiindcă dorea să fie el învățătorul și cel ce dă canon Părintelui Savin Bunescu pentru a se îndrepta, nu ucenicul și cel ce ia canon și învățătură de la duhovnicul său, cu frică să nu îl supere.

Nu vedem nici dragostea fiindcă îl lasă să i se afume pictura, deși știa ce se va întâmpla, neatrăgându-i atenția din timp (un timp suficient pentru a face recepția când era programată. Unde este darul proorocesc pus în slujba oamenilor ca să îi ferească de mâhniri?).

Iar metodele unei astfel de pedagogii din partea Părintele Arsenie Boca sunt, ca de obicei, sinistre, purtând marca de „bici al lui Dumnezeu” arhicunoscută: îl lasă să șteargă cu guma în altar, deși avea rău de înălțime și îl pune la cheltuiala unui alt șantier suplimentar, deși putea să îl scutească de amândouă acestea, prevenindu-l, dacă nu prin duhul proorocesc, prin iscusința zugravului profesionist.

Dacă era nu fiu duhovnicesc, ci măcar un om delicat (cum sunt Sfinții autentici) îl avertiza și nu-l lăsa să sufere, iar dacă era și fiu adevărat duhovnicesc, se smerea, își cerea iertare că a întârziat cu pictura și nu l-a avertizat din timp ce se va întâmpla, și ștergea el însuși cu guma și cu miez de pâine afumătura petrecută din neștiința Părintelui Savin Bunescu, dar din neglijența și șmecheria pictorului, ca să fie demonstrativ și triumfător în corectarea altora. Dar modul din Pateric de a lucra, insuflat de Sfântul Duh (plin de jertfă pentru aproapele și pătruns de umilința propriei păcătoșenii), nu l-am văzut nicăieri în viața sfinției sale, nici relatat de ucenici, nici relatat de el însuși, nici prin exemplu concret. Întotdeauna se considera pe sine deștept și dascăl al tuturor dascălilor, inclusiv al episcopilor, care îi conducea pe toți unde voia el prin lecții usturătoare și minuni.

Vedeți că după cum se desfășoară dialogul probabil nici nu se spovedea la Părintele Savin Bunescu, sau, dacă totuși o făcea, de fapt practica o spovedanie formală, deci se împărtășea cu nevrednicie. Erau ca doi bătrâni ce se pișcau, arătându-și talentele, iar nu doi oameni care căutat să se desăvârșească în blândețe și duhul de jertfă dus până la judecarea de sine în cele mai mici amănunte, pentru a împlini porunca Domnului:

„ Ioan 15:12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. 13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.

1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,

1Co 11:24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.

1Co 11:25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea.

1Co 11:26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni.

1Co 11:27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.

1Co 11:28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.

1Co 11:29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului.

1Co 11:30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.

1Co 11:31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați.

1Co 11:32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea. ”

Chiar dacă s-a spovedit de problemele pe care le avea din conviețuirea necanonică a unui călugăr cu o călugăriță, dacă nu s-a pocăit și de rătăcirile din credință și nu a șters de pe pereți ereziile pe care chiar Părintele Savin (cumnatul ei) le îngăduia, înseamnă că nu s-a spovedit de loc. Dar nici precucernicia sa nu era întărit în dreapta credință și smerenie dacă a lăsat să fie pictat Francisc de Assisi ca sfânt și pe sine (împreună cu întreaga sa familie) în loc de alte teme care ar fi putut învăța ortodox despre taina Sfântului Botez.

Părintele Arsenie Boca trebuia să se spovedească de întreaga sa relație cu Maica Zamfira. Ziceți mai sus că «Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului. Tot la „:”porunca”” maicutei [care numai maica nu a fost] la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.», dar Părintele Arsenie Boca a trăit cu ea în aceeași locuință timp de 30 de ani, deci a aprobat și s-a împărtășit și sfinția sa de metehnele ei. De ce nu a revenit la Mănăstire cum au făcut toți după 1964? Nu putea să îl oblige Maica Zamfira să rămână lângă ea dacă nu dorea și Părintele Arsenie Boca sau dacă nu îl șantaja cu ceva, ca să o facă contrar propriei voințe. Mai mult, Părintele Arsenie Boca a lăsat cu limbă de moarte că singurul lui ucenic adevărat este Maica Zamfira și că i-a pictat mâinile în tabloul religios închinat Maicii Domnului de la Prislop. V-ați gândit vreodată că atunci când mergeți la Prislop și vă închinați la altar, la iconostas în stânga, crezând că sărutați icoana Maicii Domnului de fapt o preacinstiți pe Maica Zamfira sărutându-i mâinile? Cum puteți crede că Domnul nostru Iisus Hristos lucrează în astfel de loc în care este hulită Maica Sa prin pictarea mâinilor celei care s-a tăiat cu lama pentru a se sinucide?

Revenind la faptul că Părintele Arsenie Boca nu s-a lepădat de învățăturile proprii neortodoxe din scrieri și din picturi, chiar dacă (eventual) s-a pocăit de relația cu Maica Zamfira (nici aceasta nu se vede, fiindcă nu s-a despărțit de ea până la moarte), trebuie să știm că cel care nu spovedește un păcat, este sufocat și de toate celelalte păcate pe care le-a făcut (chiar și de cele spovedite, fiindcă spovedirea lor îl amăgește că este în căință, și îi dau o părere de curățire, care agravează viclesugul nespovedirii printr-o aură de părută sfințenie pe care și-o construiește cel viclean în acest mod pervers).

Lăsând nespovedit păcatul principal al sfinției sale (abaterea de la Ortodoxie), nu numai că spovedania nu i-a fost eficientă, dar toate celelalte fapte părut bune (având alt scop decât Adevărul), i s-au prefăcut și ele în... păcate.

„Căci nici binele nu e bine, când nu se lucrează bine, ci e bine cu adevărat când nu-și așteaptă ca plată pentru aceasta sau aceea plăcerea de la oameni, de pildă bunul nume, sau slava de la ei, nici nu se face din lăcomie sau nedreptate. Fiindcă Dumnezeu nu caută la binele ce se face și pare că e bine, ci la scopul pentru care se face. Căci spun și de Dumnezeu purtătorii Părinți, că atunci când mintea uită de scopul evlaviei, fapta văzută a virtuții ajunge fără rost. Căci cele ce se fac fără dreapta socoteală și fără scop, nu numai că nu folosesc la nimic, chiar dacă sunt bune, ci și vatămă; precum se întâmplă dimpotrivă cu cele ce par că sunt rele, dar se fac cu scopul cinstirii de Dumnezeu, cum e de pildă fapta celui ce intră într-o casă de desfrâu, ca să scape de la pieire o femeie pierdută. (Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IV, Ed. cit., p. 194.)”

„ Într’o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urâcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și alt cineva. Într’una din zile s’a întâmplat un ieromonah strein cu ucenicul său, care mergeau să se închine la sf. Mormânt, și muierea văzându-i în biserică, la un praznic, slujind sfânta Litur-ghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era strein și nu o cunoștea. Deci, s-a dus la o parte în biserică și i-a spus lui, păcatele sale. Dar când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea ca să-l spună. Iar ucenicul duhovnicului, om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit, la urmă a văzut un șarpe mare care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea iarăși înapoi și n’a ieșit. Atunci a văzut și șerpii de mai înainte că întorcându-se au intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și după ce a iertat-o duhovnicul, s’au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina și s’a întors înapoi ca să arate muierii vedenia, și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă, și plângând a făcut rugăciunea să le descopere Domnul ce s’a făcut sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cum-plit. Atunci a zis către dânsii: Eu sunt acea ticăloasă muiere care m’am mărturisit astăzi, și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest ba-laur, și să mă arză în focul cel veșnic, fiindcă m’a așteptat atâta vreme sa-l mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de ‘rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenoro-cita. Acestea zicând, s’a făcut nevăzută. (Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, Mântuirea păcătoșilor, Ed. s.n., s.l., 31939, pp. 347-353.)

34. Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale [...]; al treilea, în a avea gânduri pătimase ; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul. (Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, Filocalia..., Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122)

Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

(Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 4, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 83-85)”

Vă îndemnăm să citiți cartea de mai sus unde aveți multe învățături de la Sfinții Părinți despre înșelare, pentru a scăpa de acțiunea primejdioasă a demonilor la care v-ați expus mergând la Prislop și la Drăgănescu, afectându-vă mintea cu idei pierzătoare, care nu fac parte din Sfânta Tradiție.

Ne bucurăm din toată inima că v-ați lăsat de fumat și vă dorim să începeți a lucra cu inima și schimbarea minții după învățăturile Sfinților Părinți.

Vă recomandăm Patericul și Viețile Sfinților. Veți remarca și dumneavoastră ce diferențe sunt între modul de a lucra al Părintelui Arsenie Boca și Sfinții noștri.

De asemenea vă recomandăm o carte de catehizare, pentru a cunoaște importanța dreptei credințe și care este ea.

De pildă aceasta, mai puțin modificările în duh zelot ale editurii Apologeticum:

http://www.roeanz.com.au/media/uploads/episcopia/IVATATURA_de_CREDINTA_CRESTINA_ORTODOXA.pdf

Vă dorim să vi-L faceți ca centru pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos. De El să vorbiți, pe El să-L doriți, pentru El să suspinați ca după Mirele care vă uimește la tot pasul. Dacă

faceți aceasta nu vă va scăpa doar de fumat, dar și de cele mai subtile păcate, pe care poate azi le considerați virtuți.

El vă va îmbogăți mintea și simțirea cu „1Co 2:9 „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. „. Veți putea și să scăpați de înșelarea, banalitățile și vulgaritățile de la Prislop și Drăgănescu, centrate pe un părinte, care sârmanul, a fost la rândul său amăgit și sărăcit printr-o falsă duhovnicie bazată pe vedenii și succese pământești, necunoscând calea autentică lăuntrică (de o bogăție covârșitoare dar nevăzută a smereniei, a dragostei delicate și a suferinței autentice).

Numai așa vă veți putea mântui cu adevărat sufletul.

Iertați-ne, cu dragoste frățească în Hristos,

Autorii

Appreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

16 ianuarie 2016 la 16:50 Editare

Multumesc pentru sfaturi,nu ma simt lezata si nu sint suparata.De fumat m am lasat de acum 13 ani cind am fost prima data la Prislop Am mai avut caderi dar Dumnezeu m a ridicat.Pe El il iubesc cel mai mult nu sint nici bochista nici arsienista pe El si pe Maica Domnului ii iubesc.Ii iubesc si pe sfinti.De 13 ani merg la Draganescu cind pot si repet stiu din gura parintelui savian ca parintele arsenie se spovedea la dinsul. Il rugam pe parintele Savian cind mergeam la dinsul acasa sa ne mai povesteasca de parintele Arsenie si ne povestea.Daca parintele Arsenie a gresit eu il rog pe Dumnezeu sa il ierte si il iubesc nu pot sa il urasc.Il rog pe Dumnezeu sa il ierte pe parintele arsenie si sa ne ierte si pe noi.Multumesc ca doriti sa luminati oamenii prin prisma sfintei evanghelii si a sfintilor parinti.Doamne ajuta!

Appreciază

victor888ardeleanu spune:

17 ianuarie 2016 la 19:41 Editare

Nici noi nu îl urâm, ci doar respingem învățăturile lui greșite, prin care se rătăcesc mulți, tocmai de dragul sfinției sale, ca să nu sufere în veșnicie consecințele greșelilor lui. Dacă veți citi studiul veți înțelege cât de mult ne doare și cât de grave sunt aceste abateri. Vă rugăm și pe dumneavoastră să țineți la Adevăr ca la Însuși Hristos și cu aceeași tărie a iubirii prin care sunteți atașată de persoana sfinției sale, să respingeți păcatele pe care le-a făcut și învățăturile lui care contrazic Ortodoxia. În aceasta se află dreapta socoteală a iubirii.

Vă mulțumim.¹³⁶⁷

Dar dacă necunoscutul duhovnic al Părintelui Arsenie Boca a fost Părintele Savin și față de sfinția sa a avut o astfel de relație, de fapt nu a avut duhovnic. Iar dacă relația cu el a fost așa până la sfârșit(care arată că a vrut să-și conducă și duhovnicul, disprețuindu-l), nelucrând nici la moarte ascultarea care omoară patimile și mântuiește sufletul, cum putem crede că s-ar fi pocăit? Și cine, fără pocăință, poate fi model de sfințenie?.

#2

17.01.2016, 20:49:00

Copacel

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 916

¹³⁶⁷ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/b-arhimandritul-paulin-lecca-staret-al-sfintei-manastiri-arnota-exarh-al-manastirilor-din-arhiepiscopiile-dunarii-de-jos-si-bucurestilor-jurnal-duhovnicesc/comment-page-1/#comment-321>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu**

În ultima vreme ...

Citat:

Am dori să vă aflăm ...

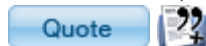
Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mentinerea proprie.

Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu)

#8

18.01.2016, 03:24:59

[Dr. Victor Ardeleanu](#)

Member

Data înregistrării: 31.05.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 96

Vă mulțumesc

Citat:

În prealabil postat de **Copacel**

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mentinerea proprie.

Sunt foarte bune sfaturile dvs., dar de ce nu pomeniți și de rugăciunea de dimineață și de cea neîncetată și numai de cea de seară?

În afară de aceasta pentru tonul poruncitor vă mulțumim, fiindcă orice ocară este de folos sufletului, dar în legătură cu bârfele contextul nu este potrivit. Nu este vorba de a-l bârfi pe Părintele Arsenie Boca ci de a vedea dacă poate fi un model de sfințenie, de învățătură adevărată. Iar în privința aceasta suntem datori cu toții să cercetăm:

"ioan 5:39 Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine. "

Deci, dacă apar scrieri care ne învață despre mântuire, suntem datori a le cerceta dacă mărturisesc despre Hristos, ca să dobândim viață veșnică, sau despre un altul, de care trebuie să ne ferim:

"Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,

Gal 1:7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.

Gal 1:8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evangheliie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!

Gal 1:9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema!

Gal 1:10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos."

Despre aceasta ne învață și Sfinții Părinți:

"Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința "Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: "Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?" "Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predanșite, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dușmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei." "Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învață ori ne șileste să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfîntit. Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o." "Și chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Și nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane." (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)"

Cît de mult iubim și noi sfînta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim și pe frații noștri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd rîvnitor al Sfîntei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoașteți gravitate problemelor ce le ridică mișcarea de la Prislop. Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormîntul Părintelui Arsenie Boca, luîndu-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

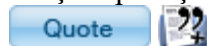
"La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rînd. Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești. După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mîntuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mîna și l-a dus sus, într-un vîrf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mîna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfînt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu. Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus." (Pr. Nicolae STREZA, Mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424)

Iată ce scrie despre aceasta studiul de aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

"Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor. Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osânda împărtășindu-se așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la acești sărmani amăgiți (doar păcatele ușoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormânt) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru dese „pelerinaje la Prislop”. Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor. Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercând ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

#9

18.01.2016, 07:19:50

[Copacel](#)
Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2015
Religia: Ortodox
Mesaje: 916

Citat:

În prealabil postat de Dr. Victor Ardeleanu

Cât de mult iubim Căi noi sfânta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim Căi pe fraCăii noiCătri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoaCăteCăi gravitate problemelor ce le ridică miCă carea de la Prislop.

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de mantuire.

Citat:

Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormântul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

Aici este problema între mirean și duhovnic și nu Arsenie Boca. Dacă se întâmplă acest lucru atunci există un conflict mare între acei mireni și

duhovnicii respectivi, caz în care partea administrativă a BOR are probleme mari și nu Dumnezeu sau Arsenie Boca.

De obicei când urmează căderea finală cauti vinovati pentru asta in alta parte.

Citat:

"Ce este mai înfricoșător: din mulCăimea care merge la Prislop, foarte mulCăi au făcut păcate grave, de care le este ruCăine. Luând învăCătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieCăii Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinCăiei sale Căi nu îCăi mai zic păcatele lor duhovnicilor.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.
Adica sunt depasiti de situatie.

Citat:

Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osânda împărțindu-se
așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la acești sărmani amăgiți (doar păcatele
ușoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormânt) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi
dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru deseale și pelerinaje la Prislop.

Asta cel mult este o problema a duhovnicilor și a mirenilor. Ce semănati aia
culegeți. Multi duhovnici mimează seriozitate, atunci și mireanul mimează
marturisire de păcate. Apoi probabil alți preoți au ascultări mai importante:
cum ar fi: atingerea normei pt vânzare de lumanari, etc.

Citat:

Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest
comportament al fiilor duhovnicești ai lor.

NU te supara dar asa cum un profesor care se implica cu adevarat in educarea elevilor isi stie elevii
pe dinafara si nu poate sa-l mire mai nimic

asa si un duhovnic care se implica cu adevarat in educarea religioasa a
mireanului stie ce-i poate pielea mireanului si nu mai exista aproape nimic
care sa-l lase masca.

Citat:

Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie,
fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul
Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhov-
nicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Ei poftim ce spunea mai sus. Pai asta inseamna manipularea prin adevar.

Pai și mireni aia sunt vinovați dar au fost în mod indirect împinși de comportamentul duhovnicilor
lor. Deci la judecata (daca nu se îndreapta până atunci) vor da socoteala și mireanul pt faptele sale dar și
duhovnicul .

Stii: cand oaia se afla in sant cu un picior rupt , te duci atunci la pastor si ii ceri socoteala si nu oii.

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce
impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.
Asta alturi si de faptul cum ii spuneam mai demult si lui Cristiboss sa nu
dea Dumnezeu ca cel mult una din Arhiepiscopii sa fie implicata in defrisarii
de paduri, defrisari care vor produce acum in primvara inundatii si alunecari
de teren care s-ar putea niveleze sate intregi, ca nu vad bine deloc dar chiar
deloc BOR in cazul asta.

Gura roteste, cuvântul pe care inima-l zidește. (Eu) 🤔

Last edited by Copacel; 18.01.2016 at 07:21:57.

Quote

#9

21.01.2016, 19:56:42

[Dr. Victor Ardeleanu](#)
Member

Data înregistrării: 31.05.2015
Religia: Ortodox
Mesaje: 96

Can-can sau ca-n Cana

Citat:

În prealabil postat de **Copacel**

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de man-tuire. [...]

caz in care partea administrativa a BOR are probleme mari si nu Dumnezeu sau Arsenie Boca. [...]

De obicei cand urmeaza cadearea finala cauti vinovati pentru asta in alta parte.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.

Adica sunt depasiti de situatie.[...]

Asta cel mult este o problema a duhovnicilor si a mirenilor.Ce semanati aia culegeti.Multi duhovnici mimeaza seriozitate, atunci si mireanul mimeaza marturisire de pacate.Apoi probabil alti preoti au ascultari mai importante: cum ar fi :atingerea normei pt vanzare de lumanari, etc. [...]

Pai si mireni aia sunt vinovati dar au fost in mod indirect impinsi de comportamentul duhovnicilor lor.Deci la judecata (daca nu se indreapta pana atunci) vor da socoteala si mireanul pt faptele sale dar si duhovnicul .[...]

*Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.[...]
ca nu vod bine deloc dar chiar deloc BOR in cazul asta.*

Am remarcat un lucru foarte interesant în campania de canonizare a Părintelui Arsenie Boca. Dacă se accentua latura comercială cu urâtenia ei, se spunea că BOR este de vină fiindcă a fabricat un mit pentru profit. Dacă se sugera că Părintele Arsenie Boca este cel mai inteligent, cel mai făcător de minuni, cel mai cuvios, cel mai prooroc, cel mai artist, cel mai martir, cel mai trăitor, cel mai duhovnicesc, cel mai plângător prin fotografii, cel mai vindecător, cel mai dăruitor de sarcini celor sterpe, cel mai "Sfântul Ardealului" (și singurul), cel mai apărut pe ziduri, podele, mămăligă etc.... completarea imediată era "și Sfântul Sinod e vinovat fiindcă nu-l canonizează". Deci, indiferent că se atrăgea atenția asupra laturii negative, sau asupra laturii sugerat pozitive tot Sfânta Biserică și preoțimea era învinovățită că nu sunt suficient de duhovnicești și nu pot mulțumi poporul, ca să nu aibă nevoie să meargă la Prislop și să rămână în parohii.

Concluzia logică este că cei care doresc canonizarea vor de fapt răul Bisericii, sau că Părintele Arsenie Boca trăind în dezbinare, același lucru l-a imprimat și ucenicilor săi.

Nu cumva și dumneavoastră procedați la fel? Dacă am întrebat ce părere au cei ce participă la acest forum despre dezbinarea ce se produce în numele sfinției sale, ați sărit ca ars că ne ocupăm de bârfe și can-can, în loc să ne spovedim. Dacă am arătat că tocmai de dragul Sfintei Spovedanii, suntem îngrijorați de exemplul negativ al sfinției sale, ne-ați spus că duhovnicii și BOR sunt de vină, inclusiv pentru defrișarea și inundarea țării.

Ne aducem aminte de păgânii care spuneau că indiferent dacă sunt războaie, boli, secetă, cutremure, inundății, incendii la cluburile sataniste în timpul concertelor de invocare a anarhiei și diavolului, de mersul prost al sistemului sanitar creștinii sunt de vină: Cristianus ad leones!

Deci dumneavoastră folosiți can-canuri împotriva întregii biserici (mireni și clerici) și ierarhii bisericești, fără discernământ, dar când nu aveți argumente pentru a arăta că Părintele Arsenie Boca este

sfânt, doriți să paralizați pe cei ce se întreabă de canonicitatea unei astfel de păreri cu sentința că sunt bârfitori și fac can-canuri. Oare conștiința nu vă arată că acest procedeu nu este fair play, ci o împlinire a proverbului: pentru unii mumă, pentru alții ciură?

Autorii acestui studiu, însă, după cum am observat nu doresc, nu iubesc, ci chiar resping din toată inima can-canul. Ei doresc să fie ca-n Cana:

Joh 2:3 Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.

Joh 2:4 A zis ei Iisus: Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.

Joh 2:5 Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.

Adică, văzând că vinul ce veselește inima, al dreptei înțelegeri a adevărului s-a sfârșit, urmează porunca Maicii Domnului să facă tot ce le spune Hristos.

Dacă Hristos spune că:

Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.

Mat 18:7 Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului acela prin care vine sminteala.

Mat 18:8 Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te smintește, taie-l și aruncă-l de la tine, că este bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veșnic.

Mat 18:9 Și dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.

Asta înseamnă că dacă Părintele Arsenie Boca ne este atât de drag chiar ca și ochiul, mâna sau piciorul nostru, dar îi smintește pe creștinii neștiutori cu exemplul său rău de a nu avea duhovnic ci a fi îndrumat de un duh prin vedenii (deși Sfinții Părinți ne opresc pe toți de la a face aceasta, oricine am fi, și cât de sfinți am fi) este bine să-l scoatem și să-l aruncăm de la noi din calendar, decât să-l avem ca model de sfințenie și să fim aruncați în gheena focului.

Dar ca să vedeți că acesta este scopul autorilor studiului de mai sus, adică ascultarea de glasul Sfintei Evanghelii ca-n Cana (și nu invidia, sau nu știu ce dorință de can-can), chiar cu prețul înfruntării opiniei publice montate de mass-media și răbdării de ocări din partea celor ce nu doresc adevărul ci să-și susțină prejudecățile sau interesele personale, ar fi bine să vedem ce spun chiar ei aici:

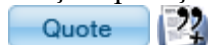
<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

De ce au făcut ei acest studiu?

"1Ezdra 4:13 Iar al treilea cel ce a zis de muieri și de adevăr, acesta este Zorovavel, a înce-put a grăi: 14 O bărbaților! Au doară nu este mare împăratul, și mulți sunt oa-menii? Și vinul nu este tare? 15 Dar cine este cel ce îi stăpânește pre ei, sau cine este cel ce-i domnește pre ei? Au nu sunt muierile? Muierile au născut pre împă-ratul și pre tot poporul, care stăpânește marea și pământul. 16 Și din ele s-au făcut, și acestea au crescut pre aceia cei ce sădesc viile, din care se face vinul. 17 Și acestea fac îmbrăcăminte la oamenilor, și acestea fac mărire oamenilor, și fără de muieri nu pot fi oamenii. 18 Și de vor aduna aur și argint și tot lucrul frumos, au nu iubesc pre o muier frumoasă la chip și la frumusețe? 19 Și toate acestea lăsându-le, la dansa caută, și cu gura căscată se uită la ea, și toți pre ea o aleg mai mult decât aurul și decât argintul și decât tot lucrul frumos. 20 Lasă omul pre tatăl său, care l-a hrănit pre el, și țara sa, și se lipește de femeia sa. 21 Și cu muierea își lasă sufletul, și nici de tatăl său nu-și aduce aminte, nici de muma sa, nici de țară. 22 Și dintru acestea se cade să știți voi, că muierile vă stăpânesc pre voi. 23 Au nu trudiți și osteniți, și toate le aduceți și le dați muieri-lor, și ia omul sabia sa, și iese la căi să tâlhărească și să fure, și pre mare umblă și prin râuri, 24 Și pre leu vede, și întru întunec merge, și după ce fură și răpește și desbracă de haine, la cea iubită aduce. 25 Și mai mult iubește omul pre muierea sa, decât pre tatăl său și pre muma sa. 26 Și mulți s-au fluturat la chipuri pentru muieri, și robi s-au făcut

pentru ele. 27 Și mulți au pierit și au greșit și au păcătuit pentru femei. 28 Și acum nu-mi credeți mie? Au nu este împăratul mare cu obla-duirea lui? Au nu toate țările se tem a se atinge de el? 29 Văzutu-l-am pre el și pre Apamina fata lui Vartac celui minunat, țitoarea împăratului șezând de-a dreapta împăratului. 30 Și luând stema de pe capul împăratului, și puind-o pre capul său, da palme împăratului cu stânga. 31 Și la acestea împăratul căscând gura se uita la ea, și de-i va râde lui, râde; iar de se va mâhni asupra lui, se cucerește ei, ca să se împace cu el. 32 O bărbaților! Cum nu sunt tari femeile, de vreme ce fac așa? 33 Atunci împăratul și dregătorii căutau unul la altul. 34 Și a început a grăi pentru adevăr. O bărbaților! Au nu sunt tari femeile? Mare este pământul și înalt este cerul și iute la alergat soarele, că într-o zi se întoarce și înconjură cerul, și iarăși aleargă la locul său. 35 Au nu este mare cel ce face acestea? Ci adevărul este mare și mai tare decât toate. 36 Tot pământul chiamă adevărul, și cerul pre el bine îl cuvintează, și toate lucrurile se clătesc și se cu-tremură, și nimic la el nu este strâmb. 37 Nedrept este vinul, nedrept este împă-ratul, nedrepte sunt femeile, nedrepti sunt toți fiii oamenilor și nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, și nu este întru ele adevăr, și cu ne-dreptatea lor pier. 38 Iar adevărul rămâne și este tare în veac, și trăește și biru-ește în veacul veacului. 39 Și nu este la el privire de fețe, nici osebiri, ci cele drepte face de toate nedreptățile, și relele se ferește, și la toți sunt plăcute lucru-rile lui. 40 Și la judecata lui nimic nu este nedrept, și aceasta este puterea și împărăția și obla-duirea și mărima tuturor veacurilor; bine este cuvântat Dum-nezeul adevărului. 41 Și a încetat a grăi, și tot poporul atunci a răspuns. 42 Și atunci a zis: mare este adevărul, și mai tare este. Atunci împăratul a zis lui: cere ori ce vei vrea, mai mult decât cele scrise, și voiu da ție, pentrucă te-ai aflat mai înțelept, și alătura cu mine vei șede, și rudenia mea te vei chema."

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercând ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

1368

Iată cum îl gândesc cărturarii îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca:

Adrian Surugiu spune:

29 septembrie 2015 la 21:54 Editare

Lunga si obositoare analiza, pe care insa am parcurs-o de dragul parintelui Arsenie Boca, caruia ii sunt dator.

In istoria ortodoxiei sunt canonizati sfinti care au invataturi ce pot fi caracterizate in unele locuri ca eretice, sau cel putin gresite: sf. Chiril al Alexandriei, sf. Epifanie de Salamina, sf. Grigorie al Nyssei; mai in spate sf. Iustin Martirul si Filozoful. Ba, daca mergem mai inapoi, chiar si sf. Ap. Petru era un eretic notoriu, ca se ferea sa manance la masa cu crestinii proveniti dintre elini si a fost aspru criticat de Pavel.

Iar sf. Maxim, atat de extins citat de dvs, la care si eu am evlavie, are unele pareri originale in care consensul patristic este in directie opusa (ex. despre necesitatea intruparii lui Hristos daca Adam n-ar fi cazut).

Dar toti cei de mai sus sunt sfinti. Caci nu e om fara greseala, afara de Hristos.

In cazul analizei parintelui Arsenie Boca, ati aplicat o rigoare exceptionala, crancenca as putea spune. Este adevarat ca in unele locuri are exprimari imprecise, dar limbajul dogmatic are o rigurozitate pe care putini o pot atinge. Nu toti pot fi Maxim Marturisitorul. Nu toti au debitul si coerenta lui Hrisostom. Nu toti zboara cu mintea asa sus ca Dionisie Areopagitul. De la aceste imprecizii pana la a arunca anathema pe un om si a-l declara eretic este o cale lunga. Parca prea v-ati fortat sa-l trageți printr-o lunga lista de erezii pe parintele Arsenie, fara ca parintele sa fi avut in cuget sa le propovaduiasca. Eu nu tin minte ca in istoria Bisericii sa fi fost un ereziarh responsabil de atatea erezii la un loc (ati reusit sa adunati vreo 20 sau mai bine). De aceea spun ca articolul dvs transpira de incrancenare. Daca un cuvânt al parintelui Arsenie nu sta in matricea dogmatica sistematizata pe care o avem noi azi gratie sf. Marturisitor Dumitru Staniloae (eu il recunosc ca sfant), inexistentă in vremea parintelui Arsenie, sarim ca arsi. Dar explicatiile parintelui Arsenie sunt suficiente ca sa arate ca ceea ce era imprecis formulat, sau pus intentionat dubitativ, era limpede pentru el.

Mai este si problema autenticitatii scrierilor aparute pe seama parintelui ca ciupercile dupa ploaie. Exista un timbru, o amprenta a cuvântului parintelui Arsenie care se recunoaste, o exprimare directa si concisa, darza si taioasa care nu se confunda. In afara de Cararea Imparatiei, am dubii ca multe dintre celelalte lucrari au fost alterate. Iar cartile de marturii cuprind multe exagerari ale crestinilor evlaviosi sau imprecizii datorate intelegerii limitate sau memoriei deformabile, deci nu sunt de luat in seama la nivel dogmatic.

Certuri intre sfinti? Au fost si vor fi, dar certaretii tot sfinti au ramas. Pavel i-a sarit la gat lui Petru, cei 10 apostoli s-au enervat pe fiii lui Zevedeu ca au vrut intaietate; Ioan Gura de Aur l-a blestemat pe Epifanie de Salamina, la fel si celalalt si, ce sa vezi?, blestemele li s-au implinit amandurora. Asa ca nu ma mira ca sf. Dumitru Staniloae a fost trist de ce a auzit despre fostul sau ucenic (desi vina era a oamenilor care exagerau, a se vedea o declaratie din dosarul de securitate al par. Arsenie in care marturisea cu tristete ca s-a trezit cu o faima nedorita sau, in alt loc, ca oamenii vin la el ca la un atelier mecanic – sa-i repare – dar nu vor sa-si schimbe viata), sau ca sf. Cuv. Arsenie de la Techirghiol era nemulțumit de unele afirmatii. Poate ca acel „fost in duhul lui Ilie in urma cu 300 de ani” se referea la jertfa dura a Brancovenilor din urma cu 3 secole, a carei consecinta a fost inmultirea harului in popor prin proroci, inclusiv in el („eu am fost nascut pentru rugaciunile Brancovenilor”). Poate ca parintele i-a transmis omonimului de la Techirghiol ca va prelua stafeta de luminator al neamului, ceea ce s-a si intamplat: unul s-a micsorat (Boca), iar celalalt a crescut (Papacioc).

Cu doamna Lidia Staniloae am vorbit personal la o emisiune difuzata la Trinitas Tv in 2014 si cand am intrebat-o de parintele Arsenie Boca in relatie cu parintele Staniloae, a sarit ca arsa. Toti cei care au urmarit emisiunea au fost de acord ca sarit calul in modul vehemenal tonului abordat. Se pare ca unii oameni l-au desconsiderat pe parintele Staniloae in favoarea parintelui Boca, ceea ce ar fi o nedreptate, dar a-i nega celui din urma contributia la aparitia primelor 4 Filocalii ar fi iar nedrept.

Ca sa rezum: am parcurs de trei ori „Cararea Imparatiei” si nu am gasit greselile dogmatice reclamate de dvs. Am fost juristconsult 5 ani, din 2005 sunt neintrerupt avocat pana in prezent, iar din

2014 licentiat in Teologie (din pasiune), asa ca am un simt critic foarte dezvoltat si miros unde deraiaza dreapta credinta. Parintele si-a permis un stil liber, mai ales pentru ca lucrarea nu a fost gandita pentru tipar, ci mai degraba a fost rodul unor cugetari care ulterior s-au inmanunchiat intr-un manuscris de carte. Acest stil liber va incomodeaza pe dvs si-i cautati pricina de erezie, ceea ce este suspect avand in vedere adanca dvs pregatire teologica. Este izbitoare asemanarea cu fariseii care-i smulgeau cuvintele Mantuitorului ca sa-L acuze de hula, dvs smulgeti cuvintele parintelui Arsenie ca sa le puneti la zidul infamiei.

Ca sa verificati ceea ce sustineti dvs, iesiti in fata poporului la Prislop si spuneti-i ca Arsenie a fost un eretic, ca sufletul lui este in iad si ca trebuie noi sa ne rugam pentru el ca sa-l scoatem de acolo. S-ar putea sa simtiti aceeasi frica pe care au simtit-o carturarii cand i-a intrebat Hristos in templu despre botezul lui Ioan, de unde era: le-a fost teama ca-i ucide lumea cu pietre daca raspund pentru ca toti erau incredintati ca Ioan era proroc. Ati fi gata sa pariatati cu viata tot ceea ce ati scris mai sus? Daca nu, e apa de ploaie.

Canonizarea, aceasta e problema care de fapt ustura multe cugete, dar daca e voia Domnului se va face, sau vor incepe pietrele sa strige. Eu sunt una dintre pietrele intoarse in 2009 la credinta de parintele Arsenie, caci huleam inainte Biserica. Dar s-a rugat nevasta-mea pentru mine parintelui la Prislop si dupa 3 luni mi s-a prabusit din interior toata conceptia hinduso- tao-budisto-zenista pe care o aveam despre lume ca un castel de carti de joc. Si nu mi-e rusine sa afirm aceasta, caci daca ar fi considerata o ratacire convorbirea mea de 1 min cu parintele Arsenie care m-a intors, atunci venirea mea la credinta ar trebui sa fie considerata o inselaciune diavoleasca, ceea ce nu prea se leaga, nu?!?

Multi il slavesc azi pe Domnul datorita sf. Cuv. Arsenie de la Prislop, ceea ce e o roada bogata care se aduna in vistieriile parintelui din cer, nu din iad.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

23 ianuarie 2016 la 20:54 Editare

Dragul nostru domn Adrian Surugiu.

Ne cerem iertare pentru întârzierea răspunsului. Am fost prinși cu studiul de aici, finalizat de abia săptămâna trecută:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

Ne scriați acestea:

„Lunga și obositoare analiză, pe care însă am parcurs-o de dragul părintelui Arsenie Boca, caruia îi sunt dator.”

Vă mulțumim că ați parcurs-o, era însă o adunare interimară de informații.

Studiul de acum s-a cristalizat mai bine, evitându-se repetițiile și adăugând informații uimitoare despre Părintele Arsenie Boca, pe care nici autorii nu le știau când au început să-l lucreze.

Sunt adunate cuvinte de ale sfinției sale, imagini concrete, opinii ale ucenicilor cărturari, dar și a celor fără carte. Structura sa este mult mai lesnicioasă de parcurs decât etapa intermediară, ieșind în final o sinteză din Sfinții Părinți despre înșelare (având doar ca un leitmotiv secundar viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca).

Autorii acestui studiu științific (dar totuși plăcut și ușor de parcurs pentru oamenii preocupați cu seriozitate de dreapta credință, nu numai pentru teologii duhovnicești) fac parte dintr-un grup de teologi, monahi, iconari și clerici Ortodocși, din țară și de peste hotare, chiar și de la Sfântul Munte, alarmați de consecințele nefaste ale Fenomenului Arsenie Boca, trimiși să-l cerceteze prin îndemnul și binecuvântarea unor ierarhi, râvnitori pentru Dreapta Credință.

Voi răspunde, însă, eu, în numele lor, la cele scrise de dumneavoastră (fiindcă ei sunt mult mai prinși de activitățile lor), iar eu sunt cel mai păcătos, cel mai prost pregătit, cel mai nevrednic și cel mai neînsemnat dintre toți, astfel că îmi veți ierta greșelile și vă veți da seama ce ar fi putut să vă răspundă ei.

Oboseala pe care ați dobândit-o în urma parcurgerii acestui blog vă vine din faptul că nu iubiți cele scrise aici, fiind în alt duh decât cel al învățătorului care v-a format, astfel că este o incompatibilitate care dă reacții de respingere care vă consumă și se manifestă printr-un fel de sfârșeală. Autorii pun mai presus de orice adevărul. Dumneavoastră simpatia personală față de Părintele Arsenie Boca. Acest lucru este evident chiar din prima frază, fiindcă motivul citirii acestui studiu nu este aflarea adevărului mântuitor de suflet, ci datoria pe care o aveți față de sfinția sa. Ce este din datorie nu odihnește, și dacă sunteți legat prin această datorie tocmai de cel criticat, dator vă simțiți și să-i luați apărarea, ceea ce vă aduce o incomoditate suplimentară, văzând că marile erori ale sfinției sale nu au nici un fel de justificare în fața realității veșnice a Sfinților Părinți. Cum să nu vă epuizeze această dilemă, chiar dacă o respingeți cu toată ființa dumneavoastră, prin datoria care vă constrânge și vă fură libertatea pătrunderii în realitatea problemelor puse. În afară de aceasta, deși ați parcurs o facultate de teologie, nădăjduim că Ortodoxă, nu sunteți obișnuit cu felul de a scrie al Sfinților Părinți, ci cu studiile academice istorico-critice, care de multe ori șovăie printre părerile protestante și latine, neavînd siguranța Sfinților Părinți. Dar cel mai incompatibil cu duhul Ortodox este modul simplist de a trata problemele al Părintelui Arsenie Boca, care este plin de siguranță de sine. Fiind format în acest fel de lecturi, atunci când întâlniți texte ce se străduiesc să nu treacă dincolo de hotarul cel veșnic al Sfintei Predanii, mintea dumneavoastră obosește, datorită lipsei de antrenament.

Cele două feluri de a fi diferite vă aduc o tensiune obositoare. Soluția ar fi să renunțați la ideile preconceptuate și să iubiți adevărul mai presus de orice. Mintea dumneavoastră s-ar hrăni atunci din Sfinții Părinți și chiar dacă ați avea dificultatea noutății, ați iubi-o, fiindcă pînă și conștiința dumneavoastră v-ar mărturisi că aflați adevărul ce vă face liber și vă aduce mîntuirea.

Am discutat cu autorii acestui studiu și mi-au spus că ei nu obolesc nici când citesc lucrările autorilor eretici, nici când citesc pe Părintele Arsenie Boca (care după cum ați remarcat chiar dumneavoastră este un mare colecționar și făuritor de erezii). Explicația este că dorința lor de adevăr îi face să fie atenți și să înțeleagă rătăcirile sărmanilor amăgiți, găsind cauza în despărțirea minții lor de realitate și apelând la Sfinții Părinți dau de leacurile vindecătoare ale ideilor greșite, iar aceasta este hrana sufletului lor. Dar astfel, ajută și pe autorii rătăciți ca să își împuțineze roadele ucigașe ale minciunii, deoarece cititorii și cei care vor parcurge cuvintele Sfântului Duh din Sfânta Predanie se vor întări și ei în adevăr,

fiind apărați de vătămarea ce le-ar fi adus-o cei înșelați. Iar cei înșelați vor avea astfel mai puține victime pentru care vor da socoteală la Înfricoșata Judecată.

Haideți să parcurgem mai departe ce ne-ați mai scris:

„In istoria ortodoxiei sunt canonizati sfinti care au invataturi ce pot fi caracterizate in unele locuri ca eretice, sau cel putin gresite: sf. Chiril al Alexandriei, sf. Epifanie de Salamina, sf. Grigorie al Nyssei; mai in spate sf. Iustin Martirul si Filozoful. Ba, daca mergem mai inapoi, chiar si sf. Ap. Petru era un eretic notoriu, ca se ferea sa manance la masa cu crestinii proveniti dintre elini si a fost aspru criticat de Pavel.

Iar sf. Maxim, atat de extins citat de dvs, la care si eu am evlavie, are unele pareri originale in care consensul patristic este in directie opusa (ex. despre necesitatea intruparii lui Hristos daca Adam n-ar fi cazut).

Dar toti cei de mai sus sunt sfinti. Caci nu e om fara greseala, afara de Hristos.”

Cuvintele expuse de dumneavoastra mai sus sunt pareri pe de o parte personale ale dumneavoastra, pe de alta parte raspandite in contemporaneitate de catre studii facute din pix iar nu din realitate, de dragostea infocata fata de analizele istorico-critice, care construiesc un pedestal de om de stiinta dar nu au legatura cu Sfinții Părinți, ci cu ideile zbuciumate ale unora și ale altora ba din protestantism, ba din catolicism, aterizate și pe la noi din accident și/sau nebăgare de seamă.

Iată ce spunea despre acestea ÎPS Hierotheos Vlachos:

„Sunt unii, zice, care susțin că se află chiar și la Sfinții Părinți unele deosebiri, chiar în probleme dogmatice. Însă acest lucru nu este adevărat. Doar cel ce cercetează lucrurile la suprafață vede deosebiri” (Cugetul Bisericii Ortodoxe, pp. 52-53).

Dacă nu aveți încredere în ierarhii duhovnicești contemporani, să vedeți ce ne descoperea despre aceasta Sfântul Nil Izvorătorul de Mir, când se afla deja în slavă, la 200 de ani de la nașterea sa (deci, nu puteți să-l acuzați de greșeală):

«Iar Theofan, auzind acestea, a zis: „Acestea care mi le spui nu sunt scrise în cărți, că nu le-am mai auzit până acum, și mă mir de unde le știi,” îi zice Sfântul; „De ce te miri? Acestea ce îți spun eu nu sunt carte însuflețită? Că cel de trei ori blestemat, împăratul Leon Conon, când a ars școala și toată biblioteca cu cărțile în Țarigrad, oare câte zeci de mii de cărți au ars? Și câte cărți folositoare de suflet erau acolo înăuntru? Însă și aceasta cu amenințarea și slobozirea lui Dumnezeu s-a făcut, pentru ca să nu fie defăimate de oamenii veacului acestuia mai de pe urmă, precum defăimă și pe celelalte care au rămas. Pentru că putea Dumnezeu să facă ca să nu ardă, precum Evanghelia în Rusia.

Însă eu mă mir: cum oamenii, în ziua de astăzi, au defăimat cărțile bisericesti cele fără de greșeală? S-au întunecat de nepricepere și au scurtat dumnezeieștile slujbe. S-au dat numai la iubirea de bani, și la slujbe se grăbesc, ca să facă rucodelie multă și să se numească bogați. O, ce răutate! O, ce nepricepere!”» (Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele precucuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 22011, pp.73-74.)

Și eu am urmat Facultatea de Teologie și am auzit de acest fel de pareri printre colegii care nu au prea fost atenți în selecția lecturilor, dar luate la o analiză minuțioasă și prin cercetarea documentelor originale ale Sfinților Părinți și a studiilor profesorilor duhovnicești și râvnitori ai Dreptei Credințe, vedem că sunt răstălmăciri sădite special pentru a favoriza relativismul în credință spre a accepta ecumenismul. Nici un caz din cele spuse mai sus, verificate toate de noi, nu corespund cu realitatea.

De pildă, a-l numi pe Sfântul Apostol Petru „eretice notoriu” vădește o îngrozitoare ignoranță atât în legătură cu viața lui, cât și în legătură cu noțiunea despre erezie. În același timp este și o necunoaștere a problemei expuse din Sfânta Scriptură la care faceți referire.

Sfântul Apostol Petru este unul din corifeii Apostolilor și stâlpii de referință ai Bisericii, în nici un caz un eretic notoriu:

„Ioan 1:42 Și l-a adus la Iisus. Iisus, privind la el, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa (ce se tâlcuiește: Petru).

Gal 2:9 Și cunoscând harul ce mi-a fost dat mie, Iacov și Chefa și Ioan, cei socotiți a fi stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba dreapta spre unire cu ei, pentru ca noi să binevestim la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur,”

Erezia este, după Sfinții Părinți, despărțirea de Sfânta Biserică pe temeiul unei dogme greșite. Când s-a despărțit Sfântul Apostol Petru de Sfânta Biserică, de când a nu mânca la masă cu cei netăiați împrejur este o problemă de dogmă? A se tăia sau nu împrejur este o poruncă, a te mântui sau nu prin tăierea împrejur este o dogmă. A nu mânca împreună cu cei netăiați împrejur, poate fi o problemă de dogmă, dacă tu crezi că mântuirea nu vine decât prin tăierea împrejur, poate fi o problemă de poruncă, dacă tu crezi că este un păcat să mănânci cu cei netăiați împrejur, sau este o problemă de iconomie, dacă tu crezi că cei tăiați împrejur s-ar sminti văzându-te mâncând cu cei netăiați împrejur.

După cum vom vedea mai jos nu este vorba de nimic din cele trei, ci de o iconomie uriașă, cu totul deosebită și delicată, făcută din marea smerenie și iscusință duhovnicească a Sfântului Apostol Petru în colaborare cu Sfântul Apostol Pavel.

Sfântul Apostol Petru credea drept: că tăierea împrejur nu este mântuitoare, fiindcă pe sutașul Corneliu nu l-a tăiat împrejur, ci la botezat:

„Fap 10:44 Încă pe când Petru vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toți cei care ascultau cuvântul.

Fap 10:45 Iar credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți pentru că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste neamuri.

Fap 10:46 Căci îi auzeau pe ei vorbind în limbi și slăvind pe Dumnezeu. Atunci a răspuns Petru:

Fap 10:47 Poate, oare, cineva să oprească apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?

Fap 10:48 Și a poruncit ca aceștia să fie botezați în numele lui Iisus Hristos. Atunci l-au rugat pe Petru să rămână la ei câteva zile.”

Așadar Sfântul Apostol Petru era Drept Credincios, stâlp al credinței și învățător al Ortodoxiei și în această privință.

Iată ce se scrie în Sfânta Scriptură despre problema la care faceți referire:

„Gal 2:11 Iar când Chefa a venit în Antiohia, pe față i-am stat împotrivă, căci era vrednic de înfruntare.

Gal 2:12 Căci înainte de a veni unii de la Iacov, el mânca cu cei dintre neamuri; dar când au venit ei, se ferea și se osebea, temându-se de cei din tăierea împrejur.

Gal 2:13 Și, împreună cu el, s-au fățarnicit și ceilalți iudei, încât și Barnaba a fost atras în fățarnicia lor.

Gal 2:14 Dar când am văzut că ei nu calcă drept, după adevărul Evangheliei, am zis lui Chefa, înaintea tuturor: Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca păgânii și nu ca iudeii, de ce silești pe păgâni să trăiască ca iudeii?”

Sfinții Părinți tâlcuiesc acest pasaj în felul următor:

„Mulți socotesc că Pavel îl prihănește aici pe Petru ca pe un fățarnic, dar lucrul nu este așa, căci toate câte se văd că i le-a zis Pavel împotriva lui Petru i le-a zis și i le-a făcut după iconomie. Iar pricina Iconomiei a fost aceasta: aflându-se în Ierusalim, Petru îngăduia a se tăia împrejur fiii Evreilor credincioși, fiindcă nu era cu puțință a-i smulge din Lege dintr-o dată. Iar când a venit în Antiohia, mânca împreună cu cei din neamuri și netăiați împrejur și petrecea împreună cu ei cu slobozenie. Dar, pentru că s-a întâmplat a veni în Antiohia oarecari Ierusalimiteni ce crezuseră din Evrei, Petru se ferea de cei din neamuri și nu mânca și nu petrecea împreună cu ei, ca mai înainte, întâi ca să nu-i smintească pe acei Ierusalimiteni, și a doua ca să-i dea lui Pavel prilej binecuvântat să-l mustre. De aceea l-a și mustrat Pavel pe Petru, iar Petru a suferit mustrea fără nici o stare împotriva, căci în acest chip ar fi urmat ca și Ierusalimitenii, ucenicii lui Petru, să se strămute de la tăierea împrejur și de la obiceiurile Legii, văzând că învățătorul lor e mustrat de Pavel, iar el tace, neavând ce să zică. Deci, a sta Pavel împotriva lui Petru, era numai o formă de luptă, iar nu luptă cu adevărat. Pentru că dacă ar fi fost cu adevărat luptă, Pavel nu ar fi mustrat pe Petru înaintea Ierusalimitenilor acelora, ucenicii lui Petru, căci i-ar fi smintit foarte pe aceștia, văzând cum se luptă căpeteniile Apostolilor. Însă lupta aceea închipuită întru arătare, s-a făcut îndreptare a ucenicilor și de aceea nici Petru nu a zis ceva împotriva, arătând că primea și suferea această stare împotriva a lui Pavel pentru iconomie.” (Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Epistolelor către Galateni, Efeseni, Filipeni și Coloseni, Ed. Σοφία – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2006, pp. 30-31.)

Vă asigurăm că după cum ați fost dezinformați despre Sfântul Apostol Petru la fel ați pățimit și în legătură cu ceilalți Sfinții. Înțelepciunea Sfântului Maxim Mărturisitorul este recunoscută de toți Sfinții de după el și cugetul lui este fără abatere cugetul întregii Sfinte Biserici, și dinaintea lui, după cum arată și sinteza făcută din toți Sfinții și din el a Sfântului Cuvios Ioan Damaschin cel care a adunat cel mai pe scurt ceea ce credeau toți laolaltă. În nici un caz consensul patristic nu este opus lui, ci doar că nu a intrat în profunzimea analizei lui, în nuanțele dezbătute de el, fiindcă încă nu apăruse nevoia de a o face. Veți găsi și în Sfinții Părinți mai vechi izvoarele realităților detaliate de el. De altfel în „Ambigua” Dumnezeiescul Maxim ia propoziții ale Sfinților Părinți și le analizează atât de adânc, ajungând în amănunțimea gândirii Sfinților Părinți, arătând că toți au niște adâncimi pe care noi nu le sesizăm, din cauza neputinței noastre. Noi, dacă ne orbim cu păruta deșteptăciune, credem că Sfinții Părinți ar fi opuși Sfântului Maxim fiindcă nu putem surprinde tot ceea ce vor să zică, ci doar suprafața. Dar atât Sfânta Scriptură cât și ei au tâlcuire nu numai istorică, ci și anagogică, și alegorică, și tropologică în același timp. Dacă le opunem una alteia, noi suntem vinovați, rătăcindu-ne și răstălmăcind duhul părinților. Dacă i-ar fi întrebat cineva pe ei personal, în ruptul capului ei nu ar fi spus că se opun Sfântului Maxim Mărturisitorul, ci că au spus același lucru, dar în alt context.

Să vedem însă ce ne scriați dumneavoastră mai departe:

„In cazul analizei parintelui Arsenie Boca, ati aplicat o rigoare exceptionala, crancena as putea spune. Este adevarat ca in unele locuri are exprimari imprecise, dar limbajul dogmatic are o rigurozitate pe care putini o pot atinge. Nu toti pot fi Maxim Marturisitorul. Nu toti au debitul si coerenta lui Hrisostom. Nu toti zboara cu mintea asa sus ca Dionisie Areopagitul. De la aceste imprecizii pana la a arunca ananema pe un om si a-l declara eretic este o cale lunga. Parca prea v-ati fortat sa-l trageti printr-o lunga lista de erezii pe parintele Arsenie, fara ca parintele sa fi avut in cuget sa le propovaduiasca. Eu nu tin minte ca in istoria Bisericii sa fi fost un ereziarh responsabil de atatea erezii la un loc (ati reusit sa adunati vreo 20 sau mai bine). De aceea spun ca articolul dvs transpira de incrancenare. Daca un cuvânt al parintelui Arsenie nu sta in matricea dogmatica sistematizata pe care o avem noi azi gratie sf. Marturisitor Dumitru Staniloae (eu il recunosc ca sfant), inexistentă in vremea parintelui Arsenie, sarim ca arsi. Dar explicatiile parintelui Arsenie sunt suficiente ca sa arate ca ceea ce era imprecis formulat, sau pus intentionat dubitativ, era limpede pentru el.”

Noi îl admirăm pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ca pe un purtător de duh și continuator al Sfinților Părinți. A-l declara ca Sfânt însă ține de Sfântul Sinod, nu putem să ne punem mai sus ca Sfânta Biserică.

Ați remarcat bine lipsa Părintelui Arsenie Boca. Aceasta nu vine din retorică, ci din faptul că s-a lansat în dogmatisiri fără să își curățească mintea de patimi. Dacă ar fi lucrat cu seriozitate pocăința ar fi înțeles dogmatica Ortodoxă, sau ar fi recunoscut că nu o înțelege și ar fi tăcut cu smerenie. Sfinții Părinți lămuresc, sfinția sa încâlcește problemele scriind „dubitativ”. Scrierile sale sunt duplicitare și contradictorii (una spune direct, alta contrazice indirect prin înțelesuri) ceea ce arată tocmai că nu a înțeles deloc, ci și-a însușit după ureche Ortodoxia. Ceea ce susținea într-un loc prin enunțare, dărâma în zece prin demonstrare. Nu era nevoie să citească dogmatica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, putea să-l întrebe sau să îi rămână ucenic, înainte de a se apuca de a dogmatisi fără rânduială. Dacă a căzut din ascultare, din dorința de a face Mănăstire de Maici, având ca stareță pe Maica Zamfira, a căzut și din înțelegerea ce i-ar fi venit dacă ar fi păstrat legătura cu preacucernicia sa. Dacă ar fi citit măcar micuța carte de dogmatică a Sfântului Ioan Damaschin, prezentă într-un limbaj accesibil și pe vremea formării sfinției sale și dacă ar fi înțeles-o printr-o cercetare stăruitoare a fiecărui punct dezbătut, altfel ar fi arătat toate scrierile și predicile sfinției sale, inclusiv pictura de la Drăgănescu și „Cărarea Împărăției”. Superficialitatea în credință te face (dacă ești smerit) să te alarmezi și să te oprești singur din misiune, nu îți justifică ereziile. Mulți ereziarhi au mers pe o latură greșită, fiindcă nu au înțeles latura ce părea opusă, dar de fapt completa înțelegerea. Latura pe care au mers, însă, era corectă, dar fiind incompletă, devenea un neadevăr. Încăpățânându-se să nu primească și completarea echilibrată a realității, deveneau minci-noși și dezbinăți de prea deplina credință a Sfintei Biserici. Sfinția sa, cum bine ați remarcat, vrând să pară atotcunoscător, a abordat cu superficialitate toate laturile neînțelegând, însă, nici una din ele, astfel că a fost complet dezbinat de Sfânta Predanie, ne mai având decât o suprafață declarativă de Ortodoxie, însă în profunzime un gol umplut de înțelesuri eretice. A abordat multe probleme eclectic, după moda New-Age și de aceea a greșit așa de mult. Nu este vina noastră că i le-am descoperit, ci a sfinției sale că le-a emis.

Nu este suficient să te uimești de mulțimea ereziilor unui om și să concluzionezi că așa ceva nu se poate. Este necesar a studia aceste abateri în lumina Sfinților Părinți și a vedea dacă este ceva real sau o invenție. Așteptăm să abordați măcar una din ereziile sfinției sale și să demonstrați că nu este erezie, nu să contraziceți fără argumente toată demonstrația, fiindcă vă dărâma idolul căruia îi sunteți dator... pentru ce? Nu el v-a creat, nu el v-a purtat de grijă, nu el s-a răstignit, ci Hristos Adevărul căruia dumnea-voastră vă împotriviți, numind pe sfinții Lui eretici notorii, doar pentru ca să demonstrați că Părintele Arsenie Boca nu este eretic. Ca să scăpați de acuzația de erezie pe clientul dumneavoastră acuzați pe cei ce îl vădesc, nedreptățindu-i. Este un meșteșug avocățesc, dar nu este un mod de a lucra al celui ce caută adevărul mai presus de orice. Nu-l mai răstigniți încă o dată pe Hristos, apărând neargumentat minciuna.

Vedeți studiul a fost obositor pentru dumneavoastră fiindcă nu stăpâniți noțiunile dogmatice, deși ați urmat studii teologice. Facultatea de Teologie nu asigură cunoașterea Sfinților Părinți, ci îi arată doar unde să îi găsești. Studiul adevărat teologic este alergarea la sursă, la Sfânta Predanie.

Sfinții Părinți n-au fost niciodată dubitativi în exprimări, fiindcă se jertfeau pentru adevăr, dându-și chiar și viața. Ei făceau la toată lumea limpezi problemele, nu-i încurcau de cap pe bieții cititori, cum a făcut sfinția sa.

În realitate Părintele Arsenie Boca nu numai că nu avea darurile Sfinților enumerați de dumnea-voastră, dar nici măcar nu a ajuns la înălțimea unui Părinte Arsenie Boca trecut prin stadiul curățirii de patimi și contemplării naturale, ca să dobândească o cugetare limpede, măcar la nivelul lui. Părintele Arsenie Boca de acum este mai jos de Părintele Arsenie Boca ce ar fi putut să fie, dacă era smerit și păstra legătura cu Sfânta Biserică. Multele vedenii pe care le-a primit și nu le-a cercetat împreună cu duhovnicul, lecturile împrăștiate și dăunătoare din hinduism, filozofii și alte religii, s-au asociat la dorința de a atrage lumea la sfinția sa, la amăgirea unei misiuni mai înainte de vreme și i-au dat o minte încâlcită, care celor ce nu cunosc Sfânta Tradiție li se pare a fi savantă datorită întortocherilor. Bieții ucenici, se acuză pe ei

înșiși că nu pot înțelege cele spuse de sfinția sa printr-o falsă smerenie, datorită ideii preconcepute că preacuvioșia sa este un Sfânt cum nu a mai fost altul pe pământ. Nu le vine să creadă că de fapt Părintele Arsenie Boca nu a cunoscut nici medicina, nici Ortodoxia, nici matematica, nici genetica, nici pictura, ci se lasă influențați de o părere ce plutește online despre geniul de la Prislop, în loc să capete adevărata smerenie de a cerceta cu osteneală Sfânta Predanie și a-și întemeia începutul pocăinței pe Adevăr, renunțând a fi creduli în ceea ce spune gura lumii. Nu lumea, nu ProTV-ul s-au răstignit pentru noi, ci Hristos Calea, Adevărul și Viața, ale Cărui mădulare sunt mărturisitorii adevărului, adică Sfinții Părinți.

Să vedem ce scrieți mai departe:

„Mai este și problema autenticității scrierilor aparute pe seama parintelui ca ciupercile după ploaie. Există un timbru, o amprentă a cuvântului parintelui Arsenie care se recunoaște, o exprimare directă și concisă, dar și taioasă care nu se confundă. În afara de Cararea Împăratiei, am dubii că multe dintre celelalte lucrări au fost alterate. Iar cartile de marturie cuprind multe exagerări ale creștinilor evlavioși sau imprecizii datorate înțelegerii limitate sau memoriei deformabile, deci nu sunt de luat în seama la nivel dogmatic.”

Îmi pare rău că trebuie să vă atrag atenția, dar creștinii cu adevărat evlavioși nu sunt exagerați, ci echilibrați. Având astfel de ucenici, înseamnă că ceva din lucrarea sfinției sale i-a atras (ceva deci exagerat), căci pomul după roade se cunoaște.

Destul a parcurge „Cărarea Împărăției” pentru a te îngrozi, dând la două pagini de o erezie. Ne uimim și noi, ca și dumneavoastră, cum de au încăput atâtea erezii într-o amărâtă de carte și la ce culme a înșelării a putut ajunge un biet om.

E adevărat că sfinția sa avea un stil grosolan, inconfundabil, nicăieri întâlnit la Sfinții Părinți. Însă acesta se întâlnește și în apocrifele puse în seama lui.

De aceea, cei ce au făcut studiul de mai sus au apelat cu seriozitate la scrierile recunoscute a fi ale sfinției sale, distingându-le cu multă sârguință de scrierile mincinoase puse pe seama lui, dar nu au lăsat nici scrierile ucenicilor, fiindcă confirmă și stilul, și duhul, și cele scrise de sfinția sa.

Există această meteahnă a celor ce-i iau apărarea (dintre intelectuali) în a respinge tot ceea ce nu corespunde cu imaginea lor despre sfinția sa. Este un rezultat al comportamentului duplicitar al sfinției sale care se arată într-un fel la cei simpli, în alt fel la cei sofisticați, pe primii vrăjindu-i cu minuni ieftine și profeții false, cu vedenii, profitând de credulitatea lor, pe ultimii fermecându-i cu o falsă smerenie, cu simțiri de umilință și idei încâlcite ce par savante, la toți inducându-le stări prin hipnoză, remarcate de toți, dar interpretate ca fiind privire dumnezeiască. Aceasta este un lucru întâlnit în toate mărturiile ucenicilor, fără abatere, fie că e vorba de cei intelectuali, fie că e vorba de cei fără de carte:

„Deu 19:15 Nu ajunge numai un martor pentru a vădi pe cineva de vreo vină sau de vreo nelegiuire sau de vreun păcat de care s-ar fi făcut vinovat, ci orice pricină să se dovedească prin spusa a doi sau trei martori.

Evr 12:1 De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturie, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.”

Mai mult, dacă cineva analizează comparativ scrierile ucenicilor cu predania în scris, în predici și în pictură a sfinției sale, vede că toate au ceva comun: punerea accentului pe propria lui persoană și pe propriile lui păreri, în detrimentul lui Hristos și al Sfintei Tradiții. O astfel de uniformizare între fani și autori este mai rar de găsit, oricât am căuta în istoria ereziilor sau a literaturii beletristice.

Ce ne mai scriați:

„Certuri între sfinți? Au fost și vor fi, dar certareții tot sfinți au ramas. Pavel i-a sarit la gat lui Petru, cei 10 apostoli s-au enervat pe fiii lui Zevedeu ca au vrut intaietate; Ioan Gura de Aur l-a blestemat

pe Epifanie de Salamina, la fel si celalalt si, ce sa vezi?, blestemele li s-au implinit amandurora. Asa ca nu mă mira ca sf. Dumitru Staniloae a fost trist de ce a auzit despre fostul sau ucenic (desi vina era a oamenilor care exagerau, a se vedea o declaratie din dosarul de securitate al par. Arsenie in care marturisea cu tristete ca s-a trezit cu o fama nedorita sau, in alt loc, ca oamenii vin la el ca la un atelier mecanic – sa-i repare – dar nu vor sa-si schimbe viata), sau ca sf. Cuv. Arsenie de la Techirghiol era nemulțumit de unele afirmatii. Poate ca acel „fost in duhul lui Ilie in urma cu 300 de ani” se referea la jertfa dura a Brancovenilor din urma cu 3 secole, a carei consecinta a fost inmultirea harului in popor prin proroci, inclusiv in el („eu am fost nascut pentru rugaciunile Brancovenilor”). Poate ca parintele i-a transmis omonimului de la Techirghiol ca va prelua stafeta de luminator al neamului, ceea ce s-a si intamplat: unul s-a micșorat (Boca), iar celalalt a crescut (Papacioc).”

Iarăși remarcăm încă o înălțare deasupra Sfântului Sinod (rod al felului de a se pune deasupra ierarhilor pe care îl avea Părintele Arsenie Boca) declarând Sfinți pe oamenii duhovnicești. Noi îl apreciem mult pe Părintele Arsenie Papacioc, dedicându-i un capitol admirativ aparte în studiul de mai sus. Credem că și preacuvioșia sa, și Părintele Cleopa, și Părintele Ioanichie Bălan, și Părintele Paisie Olaru, și Părintele Profesor Dumitru Stăniloae sunt modele autentice de sfințenie, dar a-i declara Sfinți este numai al Sfintei Biserici.

Dumneavoastră, după cum se vede, răstălmăciți viețile și cuvintele sfinților în rău, iar ale Părintelui Arsenie Boca în bine. De ce lucrați cu dublă măsură? De ce pentru unii mumă, pentru alții ciumă? Noi nu am auzit că Sfântul Apostol Pavel a fost vreun cuțitar să sară la gâtul cuiva. Înainte de a primi Sfântul Duh a prigonit Sfânta Biserică, dar după? Cum puteți spune că a sărit la gâtul Sfântului Apostol Petru?

Sfinții Apostoli s-au certat pentru întâietate înainte de a fi botezați, deci pe când nu erau Sfinți.

Sfinții Ioan și Epifanie nu s-au blestemat, ci și-au trimis scrisori prorocști, în care se arată marea dragoste a arătării păcatului celuilalt, pentru ca astfel să se împace. Nu priviți din prisma patimilor personale viețile sfinților.

Ce perversiune irațională să declari că a fi în duhul lui Ilie acum 300 de ani se referă la Brâncoveni, care și-ar fi dat din nou capetele doar ca să combată această idee hindusă, fiind foarte buni cunosători ai Ortodoxiei. Este stilul răstălmăcitor demonic pe care vi l-a transmis duhul (ce l-a ispitit pe Părintele Arsenie Boca) în acea convorbire de 1 minut, sau doar un meșteșug avocățesc, nelalocul lui în problemele credinței. Ce mândrie să te socotești rodul rugăciunilor unor Sfinți Mucenici, când te-ai zămislit într-o familie mixtă, deci fără Sfânta Cununie, prin desfrânarea foarte gravă dintre o Ortodoxă și un eretic uniat. Cum s-ar fi putut apărătorii Dreptei Credințe să se roage ca cineva să păcătuiască, adică să aibă loc o astfel de zămislire necurată?

Cele spuse de Părintele Arsenie Papacioc nu au legătură cu Sfinții Brâncoveni, ci cu credința Părintelui Arsenie Boca în pre existența sufletului și că este reîncarnarea unui înger, care s-a prefăcut în Ilie, apoi în înger, apoi în Ioan, apoi în înger și apoi în Zian. Dacă veți citi cu luare aminte la textul scris de sfinția sa numit „Taina lui Ilie și Ioan”, veți înțelege, apoi veți vedea că aceasta consună și cu mărturia ucenicilor hipnotizați de sfinția sa special ca să-l vadă și ca Ilie, și ca Ioan, și ca Arsenie. Apoi fiind cutremurat de astfel de hule veți privi pictura de la Drăgănescu unde se pictează pe sine ca Sfântul Ioan Botezătorul, sau ca Mântuitorul și reprezintă duhuri necurate care ies din om, ca și cum ar fi sufletul lui, și veți vedea simbolurile păgâne așezate pe capetele sau în mâinile sfinților și veți avea în față întreg tabloul al rătăcirii și pierzării lui.

Dar pentru aceasta trebuie să vă puneți prin pocăință în lumina Sfinților Părinți și a Sfințelor Icoane pentru a vi se deschide ochii înțelegerii. Studiul de mai sus le cercetează cu amănunțime și concret, pentru ca cel ce dorește adevărul să se lămurească cu ușurință, având atâtea mărturii adunate la un loc

și cititorul, dacă își dezleagă conștiința de datoria părută față de un rătăcit (prin Sabia Cuvântului și datoria față de Adevărul răstignit pentru el), va avea conștiința proprie care îi va confirma acestea cu mare glas.

Lăsați comparațiile fabuloase cu care ne-au obișnuit, în mod rătăcit, ucenicii sfinției sale care au ajuns să Îl compare cu Maica Domnului și cu Sfântul Duh. Nu avea cum să se micșoreze Boca și să crească Papacioc, fiindcă nu a fost nici primul Ioan, nici al doilea Hristos. Iar duhurile lor au fost contrarii între ele, primul mergând după părerea proprie, al doilea după ascultarea de soborul Bisericesc și Sfinții Părinți. Veți înțelege mai bine aceasta dacă veți parcurge paralela din tabelul Arsenie vs. Arsenie, din studiul de mai sus.

Iată ce ne mai scriați:

„Cu doamna Lidia Staniloae am vorbit personal la o emisiune difuzată la Trinitas Tv în 2014 și când am întrebat-o de părintele Arsenie Boca în relație cu părintele Staniloae, a sarit ca arsa. Toti cei care au urmarit emisiunea au fost de acord ca sarit calul in modul vehement tonului abordat. Se pare ca unii oameni l-au desconsiderat pe părintele Staniloae in favoarea părintelui Boca, ceea ce ar fi o nedreptate, dar a-i nega celui din urma contributia la aparitia primelor 4 Filocalii ar fi iar nedrept.”

Nimeni nu cere doamnei Lidia Stăniloae să fie despătimită în manifestările ei, însă aceasta nu implică ideea că a mințit în memoriile sale. Contribuția Părintelui Arsenie Boca la Filocalie a fost una financiară, cea intelectuală fiind doar o copertă hidoasă, ce batjocorește pe Domnul Hristos, de care Părintele Dumitru Stăniloae și-a dat seama și a înlăturat-o, după cum și la reeditarea Filocaliei volumul 4 a scos pomenirea numelui Părintelui Arsenie Boca, datorită faptului că preacuvioșia sa a suferit o gravă cădere de la duhul filocalic, dezamăgindu-l pe marele tâlcuitor.

Dacă veți cerceta studiul de mai sus este dezbătută și această problemă cu citate din ucenici, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și chiar din Filocalie. Părintele Arsenie Boca a adus un singur mic manuscris (în Română) din Filocalie, de care Părintele Profesor nu pomeniște decât în trecere, fiindcă era nesemnificativ față de multele ediții (cele mai multe în limba greacă) pe care le-a folosit în tâlcuire. Părintele Arsenie Boca nu cunoștea limba greacă (după cum mărturisește chiar el însuși) și nu avea experiența lăuntrică a pazei minții, fiindcă nu era în ascultare și se lăsase capturat de vedenii mincinoase. Nu a contribuit astfel nici la crearea termenilor filocalici, nici la înțelegerea lor. Nu avea cum, sârmanul.

Iată ce ne mai scriați:

„Ca sa rezum: am parcurs de trei ori „Cararea Imparatiei” si nu am gasit greselile dogmatice reclamate de dvs. Am fost juristconsult 5 ani, din 2005 sunt neintrerupt avocat pana in prezent, iar din 2014 licentiat in Teologie (din pasiune), asa ca am un simt critic foarte dezvoltat si miros unde deraiaza dreapta credinta.”

Ne iertați, dar nici un Ortodox nu poate să se considere pe sine infailibil în credință. Toți ne luăm după Sfinții Părinți, nu după propria părere că am fi detectori de minciuni fără de greș. Această siguranță de sine precis este o moștenire din „Cărarea Împărăției” și de la duhurile ce au insuflat-o. După cum s-a arătat mai sus, datorită parcurgerii de atâtea ori a cărții vătămătoare de suflet numită „Cărarea Împărăției” vi s-au amestecat noțiunile și nu mai știți care este Ortodoxia. De fapt numiți Dreapta Credință părerea indusă în dumneavoastră de sfinția sa, și (ca roadă a lucrării amăgite și amăgitoare a preacuvioșiei sale asupra minții dumneavoastră) Sfânta Tradiție nu numai că nu o înțelegeți, dar ce este mai grav o considerați plină de greșeli, eretici notorii, blestemători, cuțitari și deci... relativă.

Numai Părintele Arsenie Boca este criteriul dumneavoastră suprem, fiindcă... îi sunteți dator. Experiința de avocat v-a făcut să nu căutați adevărul, ci să vi-l dezvinovați pe Părintele Arsenie Boca care v-a devenit un fel de client al minții. Din păcate nu vă opriți aici, ci acuzați pe Sfinții Părinți, doar fiindcă că ei au tăria să îi vădească fraudele intelectuale și cele din credință. Din cauză că Părintele Arsenie Boca s-a făcut el însuși (prin primirea vedeniilor mincinoase de la vrăjmași) dușmanul Sfinților Părinți și s-a exclus din soborul bisericesc, dumneavoastră (ca un avocat ce ține la clientul său) îi tratați pe aceștia ca pe dușmanii personali și ieșiți cu mintea din hotarele Bisericii. Și aceasta numai pentru că ceea ce susțin ei (adevărul) îl arată pe cel căruia îi sunteți îndatorat un mincinos și auto condamnat la părăsirea lui Dumnezeu.

Ceea ce nu înțelegeți, însă, este că nimeni nu îl condamnă, ci doar îi arată abaterile de la Sfânta Tradiție, ca nimeni să nu urmeze rătăcirile lui, pentru a nu-l împovăra cu responsabilitatea altor amăgiți. Autorii acestui studiu, de nenumărate ori au scris că îi țin partea și nu au nimic împotriva sfinției sale, și i-au îndemnat pe toți să se roage pentru preacuvioșia sa și pentru întreg neamul Românesc ca să scape de amăgire și să se întoarcă la mântuire, despre care am fost învățați prin Sfinții Părinți. Și nu numai că au scris, dar așa este și în inima lor. Nu vor să judece persoana, ci să stea cu luare aminte în fața învățăturilor sale și să aleagă ce este bun și ce este rău. Așadar, dacă doriți adevărul cercetați ce este conform sau nu cu Sfânta Predanie în acest studiu și, dacă se abat autorii de la Ea, arătați unde anume, și ei se vor bucura din toată inima să se corecteze, dar dacă se abate Părintele Arsenie Boca, de dragul lui corectați-vă pe dumneavoastră, mai ales dacă vă simțiți dator față de el, ca să nu fie vinovat suplimentar pentru o altă victimă (chiar dumneavoastră) pe care a rupt-o de la Ortodoxie.

Să parcurgem mai departe epistola dumneavoastră:

„Parintele si-a permis un stil liber, mai ales pentru ca lucrarea nu a fost gandita pentru tipar, ci mai degraba a fost rodul unor cugetari care ulterior s-au inmanunchiat intr-un manuscris de carte. Acest stil liber va incomodeaza pe dvs si-i cautati pricina de erezie, ceea ce este suspect avand in vedere adanca dvs pregatire teologica.”

După cum v-am spus nu am o pregătire teologică reală. Aceasta are patru etape: curățirea de patimi, contemplația naturală, sălășluirea Sfintei Treimi, iar apoi cuvântarea de Dumnezeu sau teologia. Așadar, dacă nu am pus încă început bun nici măcar la curățirea de patimi, cum aş putea fi pregătit teologic și de unde adâncime dacă nu cobori mintea în adâncul iadului pentru a te smeri? Dar aici nu este vorba de mine, autorii acestui studiu au încercat din toată ființa lor să nu se abată de la adevărații teologi ai adâncului dumnezeiesc. De dragul Sfinților Părinți trebuie primit adevărul și comparat cu predania Părintelui Arsenie Boca.

În privința sfinției sale, nu ar avea nimeni nimic împotriva, nici autorii acestui studiu, să fi rămas cu stilul său. Problema nu este stilul, ci nu a exprimat adevărul. Orice stil, dar în adevăr. Chiar și stilul Părintelui Arsenie Boca, dar în Ortodoxie.

Însă ținem să vă atragem atenția că dacă ar fi ajuns la adevăr, uimindu-se de El s-ar lepădat de siguranța grosolană de sine și ar fi coborât într-un adânc al umilinței, iar atunci și-ar fi schimbat precis și stilul, căpătând prin adevăr siguranța blândeții, smereniei și dragostei. Nu stilul lui ne incomodează, el este consecința directă și rodul micimii de suflet provenită din neascultare, minciună și erezii.

Sfânta Scriptură ne învață și despre stil să avem grijă:

Col 4:5 Umblați cu înțelepciune față de cei ce sunt afară (de Biserică), prețuind vremea. Col 4:6 Vorba voastră să fie totdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.

Nu același lucru se poate spune despre stilul butucănos cu siguranță de sine al Părintelui Arsenie Boca, care pare că își aruncă piper în ochi și în urechi, având în sine damful disprețului evident.

Iată acum și cum ne muștrați pe noi (lucru pentru care vă mulțumim):

„Este izbitoare asemanarea cu fariseii care-i smulgeau cuvintele Mantuitorului ca sa-L acuze de hula, dvs smulgeti cuvintele parintelui Arsenie ca sa le puneti la zidul infamiei.”

Cum de lăudați stilul de „bici al lui Dumnezeu” care vădește păcatele oamenilor fără milă, al Părintelui Arsenie Boca, iar când cineva se străduiește să-l ocrotească pe el, dar să atragă atenția asupra rătăcirii învățăturilor lui, îl acuzați de fariseism. Nu cumva iar umblați cu două măsuri? Nouă ne este milă și de el, și de dumneavoastră, și de toți ucenicii lui. Nu îl vrem la zidul infamiei, ci să fie iertat de Dumnezeu. Însă învățăturile sfinției sale care l-au dus spre rătăcire și fac atâta rău unui neam întreg am vrea să piară, cu totul, inclusiv cu pomenirea lor, ca să crească minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu, prin pocăință. Este ceea ce porunceau și Sfinții Apostoli:

Fap 19:18 Și mulți dintre cei ce crezuseră veneau ca să se mărturisească și să spună faptele lor.

Fap 19:19 Iar mulți dintre cei ce făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor. Și au socotit prețul lor și au găsit cincizeci de mii de arginți.

Fap 19:20 Astfel creștea cu putere cuvântul Domnului și se întărea.

Nu cumva și pe ei îi considerați farisei?

O etapă importantă pentru mântuirea sfinției sale este ca nimeni să nu-i mai urmeze rătăcirea, pentru a nu-și mai păstra decât povara păcatelor proprii pe care le-a făcut din neascultare, dispreț față de oameni, învățături rătăcite și conviețuirea cu o maică, și să nu aibă în plus povara celor ce nu se mai spovedesc la duhovnic, ci doar la mormântul sfinției sale (că așa a făcut el având ca duhovnic un mort de 200 de ani, mort devenind și el față de Sfânta Biserică), sau povara celor ce au devenit adepți ai ecumenismului (și noii spiritualități bolnăvicioase și hinduse) în urma predicilor și picturilor sale, sau povara celor ce au făcut din căsătorie leagăn de plăcere trupească și necurăție (cu pretext că așa își păstrează sănătatea) după cum învață sfinția sa, sau celor ce au început să se închine la duhul lui antihrist prin învățăturile și picturile lui.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

23 ianuarie 2016 la 20:56 Editare

Iată ce ne recomandați, din dragoste față de noi:

„Ca sa verificati ceea ce sustineti dvs, iesiti in fata poporului la Prislop si spuneti-i ca Arsenie a fost un eretic, ca sufletul lui este in iad si ca trebuie noi sa ne rugam pentru el ca sa-l scoatem de acolo. S-ar putea sa simtiti aceeasi frica pe care au simtit-o carturarii cand i-a intrebat Hristos in templu despre botezul lui Ioan, de unde era: le-a fost teama ca-i ucide lumea cu pietre daca raspund pentru ca toti erau incredintati ca Ioan era proroc. Ati fi gata sa pariatii cu viata tot ceea ce ati scris mai sus? Daca nu, e apa de ploaie.”

Probabil v-ați dori să ne vedeți linșați, ca să scăpați de muștrarea conștiinței și adevărului din Sfinții Părinți?

A paria este un păcat, și niciodată nu am spus că sufletul sfinției sale este în iad, fiindcă i-a rămas posibilitatea pocăinței. Însă cu siguranță învățăturile sfinției sale duc la iad și strădania acestui studiu este nu a-l osândi pe el, ci ca toți (inclusiv cei de la Prislop) să afle că învățăturile sfinției sale au fost

eretice și să se lepede de ele. Nu să se lepede de el, ci de dragul lui să se lepede de ele. Ca să spunem despre sfinția sa că a fost eretic, aceasta noi nu o putem face. Este nevoie de hotărârea unui Sfânt Sinod care să arate dacă s-a dezbinat până la sfârșit de Sfânta Biserică sau nu, ci s-a pocăit public. Dacă însă nu s-a pocăit până la moarte de învățăturile sfinției sale ce sunt date anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice, nu mai este nevoie de un alt sinod, fiindcă el însuși s-a pus pe sine în partea celor ce propovăduiesc învățăturile pe care Ele le-au anatemizat, dezbinându-se pe sine de Sfânta Biserică, ceea ce este cel mai grav păcat, aruncându-se și înecându-se astfel în toată drama consecințelor gestului său.

Puțin mai devreme o acuzați pe doamna Lidia Stăniloae că a sărit ca arsă pentru a-și apăra ideile și tatăl. Dar văd că aici descrieți pe ucenicii sfinției sale ca pe niște fanatici religioși, ca iudeii care l-au răstignit pe Hristos, gata de a ucide pentru Sfântul lor. Nu mă miră, am observat cu toții acest fel de fanaticism printre ucenicii sfinției sale. Cei care încep să aibă cultul Părintelui Arsenie Boca, printre primele simptome ale rătăcirii lor este căpătarea unui duh de intoleranță, și credința că sfinția sa este un Sfânt cum altul nu a mai fost. Vedeți, dacă el nu a vrut să fie în comuniune cu restul oamenilor din Biserică și ucenicii l-au recepționat la fel, făcându-l în ochii lor izolat, mai deosebit, mai important, mai autoritar decât toți ceilalți din Sfânta Biserică. Aceasta este pecetea și gravitatea cea mai mare a rătăcirii sfinției sale, care cuprinde atât de mulți azi, că nu mai poți găsi în magazine literatură patristică, ci doar scrierile unui amăgît. Este urmarea întunecării raționale datorată învățăturilor egoiste, centrate pe sine, ale sfinției sale și lucrării duhurilor cu care a colaborat și mai acționează prin rațiunile mincinoase din scrierile, predicile și picturile sale, și direct prin întărâtarea și hipnoza sufletelor celor care vin la mormântul său și se roagă în numele lui:

Ioan 8:44 Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.

Cu adevărat, bine ați remarcat, ucenicii sfinției sale au un duh sălbatic și tulburat, neadmițând a fi contrași, neprimind contraargumentele, și uzând de orice stil, motivație și argumentație, numai ca să impună idolul lor. Dar aceasta este o mărturie în defavoarea sfinției sale, pe care, fără să vreți o faceți.

Creștinii adevărați nu ar ucide niciodată ca să-i apere pe adevărații Sfinți. Ei sunt echilibrați și plâng de mila celor ce hulesc, preferă să li se verse sângele lor, dar nu să-l verse pe al păgânilor, fiindcă ei seamănă cu Hristos Adevărul cel Răstignit, iar nu cu tatăl minciunii cel ucigaș.

Mat 5:20 Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor.

Mat 5:21 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu ucizi”; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă.

Mat 5:22 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.

Mat 5:44 Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc,

Vedeți ce ne învață Domnul Hristos? Nu numai să nu ucidem, dar că suntem ucigași și doar dacă ne mâniem. Chiar dacă i-ar privi pe autori ca pe vrăjmași, fiindcă se împotrivesc ideilor preconceptuate și rătăcite ale lor (care le-au fost inoculate de fabricanții mitului de la Prislop cu viclenie, din interes personal), ar trebui să se roage pentru ei, deși gestul de a arăta Adevărul după Sfinții Părinți este dragoste duhovnicească autentică fără interes, fiindcă nimeni nu finanțează așa ceva, ci chiar trezește împotriviri extremiste ce pun viața în pericol, după cum ați sesizat. Așadar studiul lor este făcut în duh de jertfă și asumarea consecințelor pe care le-ați pomenit, iar nu vrăjmașie. Ați văzut vreodată ucenici ai Părintelui Cleopa sau Arsenie Papacioc amenințând pe cineva când nu este de acord cu ei, că dascălii lor ar fi Sfinți?

Nu numai atât, dar fiind roade ale unor oameni duhovnicești, deși îi cinstesc ca atare, nu fac tam-tam-ul de la Prisplop și nu vor să silească pe nimeni să fie de acord cu ei. Au fost învățați de dascălii lor să fie fii smeriți ai Sfintei Biserici și ascultător ai Sfântului Sinod. Noi însă știm cum se ridică ucenicii Părintele Arsenie Boca de la masă, când încerci să le spui adevărul, amenințând cu răzbunarea din partea „sfântului” lor.

Eu și autorii acestui studiu vă mărturisim că a paria este un lucru lumesc și păgân, dar a-ți pune viața pentru adevăr este mucenicie. Cu lacrimi vedem că în toate librăriile, pangarele și mințile oamenilor se duce război împotriva lui Hristos înlocuindu-se cărțile Sfinților Părinți cu cărțile de care recunoașteți și dumneavoastră că sunt falsuri, ale Părintele Arsenie Boca, dar și cu scrierile rătăcite ale lui. Da! Este un război mare între uniaticism, ecumenism, păgânism, noua spiritualitate din burta calului troian numit Părintele Arsenie Boca, de o parte, și Adevăr adică Sfânta Tradiție, din cetatea Sfintei Biserici. Credem că vor fi și oameni uciși pentru Ortodoxie din partea celor ce vor să impună cu sila și mijloacele moderne de manipulare curentul reprezentat de sfinția sa. Credem și mărturisim că este cel mai mare har să suferi pentru adevăr, deci cei care vor fi omorâți pentru că nu au fost de acord cu învățăturile Părintelui Arsenie Boca vor fi considerați printre marii mucenici înaintea lui Dumnezeu, biruind atât de multe erezii, după cum le-ați numărat chiar dumneavoastră. Dacă vom primi sau nu chiar noi acest har, este o mare mândrie și doar ca să cugetăm, darămite să o mai și dorim. Părintele Arsenie Boca avea această mândrie de a dori să devină mucenic, de aceea a și murit așa de urât, ca noi să ne trezim (mai multe amănunte despre cum a fost moartea reală a sfinției sale veți găsi în studiul de mai sus). Noi ne rugăm lui Dumnezeu să nu cădem în astfel de truție, ca nu cumva să dobândim astfel de sfârșit ca sfinția sa.

Chiar dacă noi nu ne vom învrednici de moarte pentru a mărturisi adevărul și primejdia grozavă pe care o constituie predania sfinției sale (vătămătoare de suflet și profund antiortodoxă), prin aceasta, însă, nu puteți huli că cele luate de la Sfinții Părinți pentru a ne lămuri și a-i combate rătăcirea ar fi apă de ploaie, fiindcă ele sunt spuse de Sfântul Duh prin Sfânta Predanie:

„Mat 12:31 De aceea vă zic: Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta.

Mat 12:32 Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.”

Atenție! Să nu cădeți în astfel de hulă...

Iată ce ne scriați mai departe:

„Canonizarea, aceasta e problema care de fapt ustura multe cugete, dar dacă e voia Domnului se va face, sau vor începe pietrele să strige.”

Nu vedeți că deja începeți și dumneavoastră să vă ridicați propria judecată deasupra Sfântului Sinod, vrându-l canonizat? Nu vedeți că deja și dumneavoastră începeți să strigați?

Domnul nostru Iisus Hristos, însă, niciodată nu a strigat în sensul spus de dumneavoastră (a sili Sfânta Biserică să facă cele ce nu se cuvin, fiindcă din toate punctele de vedere contravin adevărului):

„Mat 12:19 Nu se va certa, nici nu va striga, nu va auzi nimeni, pe ulițe, glasul Lui.”

El a strigat doar pentru Mântuirea noastră, fiind ocărât, dar dorind să ne scape, prin preainfricoșata și neînțeleasa sa smerenie:

„Mat 27:46 Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?

Mat 27:50 Iar Iisus, strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul.”

Tot așa fac și ucenicii lui.

Mulțimea ucenicilor laudă, din smerenie:

„Luc 19:37 Și apropiindu-se de poalele Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a început să laude pe Dumnezeu, cu glas tare, pentru toate minunile pe care le văzuse,

Luc 19:38 Zicând: Binecuvântat este Împăratul care vine întru numele Domnului! Pace în cer și slavă întru cei de sus.

Luc 19:39 Dar unii farisei din mulțime au zis către El: Învățătorule, ceartă-ți ucenicii.

Luc 19:40 Și El, răspunzând, a zis: Zic vouă: Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.”

Pietrele când strigă? La răstignire! Dar nu amenință pe alții, nici nu forțează Sfânta Biserică, ci sunt dovadă pentru cei necredincioși, pentru acei iudei ucigași, al căror duh dumneavoastră susțineți că îl au și cei de la Prislop:

„Mat 27:51 Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat;”

Sau acuzați Sfântul Sinod că ar fi necredincios ca iudeii, să țină cont de minuni (și acelea în duh demonic, ca la Prislop), în loc de adevăr? Așa ceva să nu fie în Sfânta Biserică Ortodoxă, în veac!

Luați aminte că ucenicii lui Hristos niciodată nu s-au purtat cu violență, nici măcar în argumentare din dorința de a convinge.

Dracii și ucenicii lor strigă, însă, pentru a forța și a se impune, din mândrie:

„Luc 8:28 Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui.

Fap 7:57 Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui.”

Creștinii adevărați ar vrea să audă alt strigăt, la Prislop:

„Fap 8:7 Căci din mulți care aveau duhuri necurate, strigând cu glas mare, ele ieșeau și mulți slăbănogi și șchiopi s-au vindecat.”

Să plece de acolo strigând duhurile care fac false minuni fiind legate de rămășițele Părintelui Arsenie Boca, vindecând trupurile dar înecând pe oameni în vise, vedenii și întunericul minții prin erezii, și să se vindece slăbănogii în credință care vin la Sfânta Biserică exact ca la un supermarket să-și cumpere cele de care au nevoie în viața de aici, nevrând să miște un deget spre pocăință. Să se vindece și cei ce șchioapătă în credință, crezând că dacă se fac minuni în numele minciunii, se poate accepta minciuna alături de adevăr.

Acum să continuăm a citi(a) epistola dumneavoastră:

„Eu sunt una dintre pietrele intoarse in 2009 la credinta de parintele Arsenie, caci huleam inainte Biserica. Dar s-a rugat nevasta-mea pentru mine parintelui la Prislop si dupa 3 luni mi s-a prabusit din interior toata conceptia hinduso-tao-budisto-zenista pe care o aveam despre lume ca un castel de carti de joc. Si nu mi-e rusine sa afirm aceasta, caci daca ar fi considerata o ratacire convorbirea mea de 1 min cu parintele Arsenie care m-a intors, atunci venirea mea la credinta ar trebui sa fie considerata o inselaciune diavoleasca, ceea ce nu prea se leaga, nu?!?”

Cum puteți să vă puneți propriile experiențe duhovnicești ca și criteriu de discernământ al adevărului. Sunteți cumva infailibil în a vedea ce este Ortodox și ce nu este, ce este vedenie înșelătoare și care nu? Dar acesta este duhul papal și protestant, pe care l-a avut și Părintele Arsenie Boca, afișând o siguranță de sine, bizuită pe părerea de sine, atât în selecția învățăturilor, cât și în primirea vedeniilor minciinoase. Ortodocșii se bazează, însă, numai pe Sfinții Părinți și pe multul sfat cu duhovnicul.

Din păcate, după cum se observă din scrierea dumneavoastră de mai sus, încă nu ați ajuns la Ortodoxie, ci ați schimbat concepția hinduso-tao-budisto-zenistă luată din Vede într-una induso-tăioasobochisto-zianistă luată din vedenii. Iar aceasta este o înșelăciune diavolească cu atât mai mare cu cât o depistați mai greu și cine știe dacă veți mai avea vreodată o șansă să ajungeți a cunoaște adevărul. Și hinduismul, propovăduind că suntem dumnezei după fire, se bazează pe aceeași siguranță de autoevoluție, pe care Părintele Arsenie Boca o avea (fiind unul din marii practicanți ai hinduismului), care după cum observăm și la dumneavoastră și la ceilalți ucenici ai sfinției sale, a lăsat-o drept moștenire, dar Ortodocșii adevărați nu o au, nu se bizuie pe sine, fiind smeriți, adică dumnezei după har. Ei au siguranța în Sfinții Părinți.

Însuși faptul că ați vorbit în 2009 un minut cu Părintele Arsenie Boca arată grava dumneavoastră rătăcire. El, la vremea aceea, era mort. Dacă ați vorbit cu el înseamnă că ați făcut fie ședințe de spiritism, fie vi s-a arătat în vedenie un duh necurat cu fața lui, care v-a hipnotizat. Dacă ar fi fost un Sfânt v-ar fi îndemnat la Sfânta Tradiție și ați fi deprins cugetarea Sfinților Părinți, care ține cont de Sfânta Biserică (de sfatul cu mulți oameni duhovnicești), de răbdare și de smerenie. Dumneavoastră, fără să vă dați seama, prin acest comentariu, nu faceți decât un mare serviciu adevărului: avem în dumneavoastră un exemplu concret de victimă intelectuală, de felul cum este cucerită ea în această credință contrară Sfintei Tradiții, numită arsenism, un exemplu de cum se poate întuneca mintea prin hipnoza în numele Părintelui Arsenie Boca pentru ca sufletul să capete ultimul vai:

„Isa 5:20 Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar!”

Isa 5:21 Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după gândurile lor!”

Iată ce ne mai scrieți:

„Multi il slavesc azi pe Domnul datorita sf. Cuv. Arsenie de la Prislop, ceea ce e o roada bogata care se aduna in vistieriile parintelui din cer, nu din iad.”

Din păcate întreaga lucrare a lui și a ucenicilor este a-l slăvi pe Părintele Arsenie Boca, iar nu pe Hristos. Chiar și cele scrise de dumneavoastră ne arată tocmai aceasta. Nicăieri nu faceți lauda lui Hristos și a sfinților lui, a Duhului Adevărului pe care El L-a trimis, al Sfintei Predanii atât de dragi Lui, ci doar justificați metehnele Părintelui Arsenie Boca apărând minciuna și atacând pe Sfinții Părinți.

Uitați că Domnul nostru Iisus Hristos este:

„Ioan 14:6 Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.”

Este singura Cale, altele nu sunt, iar cei ce se abat de la Cale, umblă nu pe două, ci pe multe cărări... toate strâmbe:

„Mat 3:3 El este acela despre care a zis proorocul Isaia: „Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.”

Iată ce zice Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei despre aceasta:

«„Cale” numește Evanghelia, iar „cărări”, poruncile Legii, ca unele ce erau roase și vechi. Deci, zice: „Gătiți-vă pentru petrecerea evanghelică, iar poruncile Legii, drepte, adică duhovnicești le faceți, că Duhul drept este”.

Deci, atunci când îi vezi pe iudei că trupește înțeleg Legea, atunci să știi că n-au făcut „drepte cărările”, adică nu înțeleg Legea duhovnicește.» (Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 162.

O astfel de înțelegere trupească a Ortodoxiei (deci cărare strâmbă) a fost și „Cărarea Împărăției” (Părintele Arsenie Boca nu a zis Calea Împărăției, fiindcă nu cunoștea pe Sfinții Părinți și tâlcuirile lor, umblând încă rătăcit pe cărările părerilor proprii provenite din cugetarea trupească). Nu numai titlul îi vădea necunoașterea, ci tot conținutul acestei cărți grosolane, în stilul lui pe care îl recunoașteți și dumneavoastră, este o răstălmăcire trupească a Sfintei Evanghelii. Dacă nu vreți să fiți socotit printre iudeii trupești la judecata de apoi, ieșiți din vistieriile Părintelui Arsenie Boca și treceți în vistieriile Domnului nostru Iisus Hristos. Vai de cel care crede că are vistierii în veșnicie ale lui, și nu crede că Hristos este totul în toate. Se izolează făcându-se pe sine un alt hristos mincinos, într-un locaș în afara Împărăției Cerurilor, care unde se va putea arăta?

Chiar și aceasta este o boală a mișcării de la Prislop, în toate înlocuiesc pe Hristos cu Arsenie. Cum puteți dori să ajungeți în vistieriile Părintelui Arsenie Boca? Chiar nu vă dați seama că vă lepădați de Împărăția Cerurilor? Sau nu credeți în ce ne-a învățat chiar Dumnezeu Cuvântul:

„Mat 25:32 Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre.

Mat 25:33 Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.

Mat 25:34 Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.

[...]

Mat 25:41 Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.

[...]

Mat 25:46 Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.”

Deci este Împărăția Cerurilor pregătită de la întemeierea lumii și focul cel veșnic pregătit diavolului și îngerilor lui. Așadar... unde este al treilea loc?

Mai scorniți (precum latinii purgatoriul) un alt loc numit „vistieriile Părintelui Arsenie Boca”? Chiar dacă ar exista (dar nu există în veac!) eu n-aș vrea să fiu acolo, ca să nu mă despart de Sfânta Biserică, de Împărăția Cerurilor, de casa Tatălui unde este Domnul și Dumnezeul meu Iisus Hristos și nădăjduiesc că nici un om de pe acest pământ să nu dorească să fie în altă parte decât în tainița Vistierului Bunătăților.

Vă înțeleg și vă compătimesc pentru dragostea față de Părintele Arsenie Boca și recunoștința pe care vă simțiți dator să i-o arătați.

Sunt de acord că nu trebuie încrâncenare (din acest punct de vedere fiind un exemplu negativ chiar Părintele Arsenie Boca ca „bici al lui Dumnezeu”) în căutarea adevărului, lucru de altfel afirmat de noi toți, în nenumărate rânduri.

Nu trebuie, însă, a uita de muștrările publice pe care le făcea Mântuitorul, atunci când cărturarii învățau poporul lucruri eretice:

Mar 7:5 Și L-au întrebat pe El fariseii și cărturarii: Pentru ce nu umblă ucenicii Tăi după datina bătrânilor, ci mănâncă cu mâinile nespălate?

Mar 7:6 Iar El le-a zis: Bine a proorocit Isaia despre voi, fățarnicilor, precum este scris: „Acest popor Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine”.

Mar 7:7 Dar în zadar Mă cinstesc, învățând învățături care sunt porunci omenești.

Mar 7:8 Căci lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți datina oamenilor: spălarea urcioarelor și a paharelor și altele ca acestea multe, pe care le faceți.

Mar 7:9 Și le zicea lor: Bine, ați lepădat porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră!

Mar 7:10 Căci Moise a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”, și „cel ce va grăi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se sfârșească”.

Mar 7:11 Voi însă ziceți: Dacă un om va spune tatălui sau mamei: Corban! adică: Cu ce te-aș fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu,

Mar 7:12 Nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa.

Mar 7:13 Și astfel desființați cuvântul lui Dumnezeu cu datina voastră pe care singuri ați dat-o. Și faceți multe asemănătoare cu acestea.

Mar 7:14 Și chemând iarăși mulțimea la El, le zicea: Ascultați-Mă toți și înțelegeți:

Mar 7:15 Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă.

Mar 7:16 De are cineva urechi de auzit să audă.

Iată, însă, că lucrurile afirmate eretic de Părintele Arsenie Boca sunt mult mai grave decât ritualul spălării mâinilor și Corban. Și la Prislop se cere un ritual exterior (chiar mărturisea un închinător de acolo că a fost supus unui ritual precis, rigid, cu interes financiar, în care s-a simțit la fel ca în circuitul de la Vatican), dar se îndepărtează oamenii de la pocăința autentică, lăuntrică, și de cinstirea Sfinților Părinți. Așadar, Însuși Domnul nostru Iisus Hristos îl muștră prin Sfinții Părinți.

Să nu arătăm abaterile lui grave, ca să ne punem bine cu dumneavoastră și să nu fim acuzați de fariseism de către ucenicii sfinției sale?

Datorită simpatiei ce o aveți față de sfinția sa, fiind influențat de o situație din viața dumneavoastră pe care o atribuiți preacuvioșiei sale călătoriți pe aceeași cale care am întâlnit-o la ucenicii cărturari ai Părintelui Arsenie Boca. Restrângeți toată activitatea sa la cartea numită „Cărarea Împărăției”. Problema cea gravă este că nu vă opriți aici, ci începeți a acuza cu nedreptate pe Sfinții Adevărați pentru a justifica abaterile grave ale celui pe care deja dumneavoastră, trecând peste Sfântul Sinod, l-ați proclamat sfânt. Mă gândesc că atunci când ați urmat Facultatea de Teologie nu ați cercetat Sfinții Părinți, ci păreri personale ale unor profesori amestecate cu tot felul de citate din protestanți. Probabil că ați fost influențat de opiniile unor teologi ecumeniști, care dorind să-și justifice propriile abateri inventează pe seama sfinților tot felul de scăderi.

Trebuie să știți că Sfinții ar prefera să fie acuzați de cele mai grave abateri, dar să nu fie numiți eretici, cum îl numiți dumneavoastră pe Sfântul Apostol Petru:

„Se spunea despre avva Agathon, că s-au dus oarecari la dânsul, auzind că are dreaptă și mare socoteală. Vrând aceștia să-l cerce de a sa mânie, i-au zis lui: „Tu ești Agathon, căci am auzit despre tine că ești curvar și mândru”. Iar el a zis: „Ei bine, așa este”. Și i-au zis lui: „Tu ești Agathon bârfitorul și clevetitorul?” Iar el a zis: „Eu sunt”. Au zis iarăși: „Tu ești Agathon ereticul?” Iar el a răspuns: “Eretic nu sunt”. Și l-au rugat pe el, zicând: „Spune-ne nouă, pentru ce atâtea câte ți-am zis le-ai primit, iar cuvântul acesta nu l-ai suferit?” Zis-a lor: „Cele dintâi asupra mea le iau, căci este spre folosul sufletului meu, dar cuvântul acesta eretic este despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu”. Iar aceia auzind, s-au minunat de dreapta lui socoteală și s-au dus zidiți.22” (Patericul..., Pentru Avva Agathon, 5)

Sfinții pe care i-ați enumerat dvs. nu au avut acele erezii de care sunt acuzați, ci anumite fraze ale lor au fost răstălmăcite în sens eretic, nefiind înțelese și fiind scoase din context. Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cu multă răbdare, a arătat la fiecare și răstălmăcirea, și adevăratul înțeles. Vă rog să cercetați cu frică de Dumnezeu aceste probleme, ca să nu-i huliți pe Sfinți. Să aveți dreapta socoteală. Noi nu îl acuzăm pe Părintele Arsenie Boca ca om, ci analizăm tocmai învățăturile sale eretice, care sunt cu mult mai grave decât orice păcat, fiindcă îl despart pe el de Dumnezeu și la fel se petrece cu cei care îl au la evlavie urmându-i rătăcirea.

Singurii canonizați, având probleme dogmatice în scrierile lor sunt doar Fericiții Augustin și Ieronim. Ei au fost numiți tocmai Fericiți, pentru a ne atrage nouă atenția că nu putem lua toate scrierile lor ca fiind Ortodoxe. Au fost canonizați și sunt cu adevărat sfinți deoarece au păstrat ascultarea de Sfânta Biserică, care pe vremea lor încă nu lămurise problemele în care au greșit, și, dacă ar fi știut care sunt hotărârile Ei de viitor, s-ar fi lepădat de tot ce au propovăduit incorect, cu dragă inimă. Deși este așa, totuși, Sfânta Biserică i-a numit doar Fericiți, nu datorită gradului mai mic de evlavie sau sfințenie pe care îl au, ci din marea Ei grijă să nu ne vătămăm de greșelile dogmatice ale lor.

Cu totul altfel stau lucrurile în privința Părintelui Arsenie Boca: erezii le-a debitat pe când învățătura Sfintei Biserici era deja limpede și nu a ascultat când au încercat atâția să-l corecteze, ci și-a păstrat erezii acumulate din filozofii, religii și vedenii. Așadar este un om ce a ținut la ereziiile lui, neavând nici o mărturie de pocăința sa. Din această cauză o canonizare ar fi cumplită fiindcă ar introduce în istoria Bisericii un precedent hidos, iar ucenicii sfinției sale ar urma ereziiile ucigașe de suflet ca pe Dreapta Credință, ignorând sau acuzând de erezii pe Sfinții Părinți, cum faceți și dumneavoastră.

În afară de Fericiții Augustin și Ieronim, ceilalți sfinți ale căror învățături le-am păstrat, au susținut, uneori, niște opinii personale, numite teologumene, care nu au fost precizate nici până acum de Sfânta Biserică, unele din ele contradictorii, și, de aceea, trebuie citite în contextul celorlalți Sfinți Părinți, fără a crede în ele la modul absolut.

Adevărata infailibilitate este a Sfintei Biserici Ortodoxe și ea se manifestă prin și în Sfintele Sinoade Ecumenice. Toate celelalte scrieri fac referire la acestea. Dacă le contrazic sunt eretice, dacă le confirmă sunt Ortodoxe.

Toți putem avea păreri, toți putem greși, dar cel care este canonizat ca sfânt, trebuie să fie un model de învățătură ortodoxă și de ascultare de Sfânta Biserică, pe cât a putut.

Cu totul altfel este lucrarea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ar fi trebuit să cunoască Sfintele Sinoade Ecumenice și Dogmatica Ortodoxă, înainte de a ieși la misiune. El nu se mai poate justifica că nu a știut. Nu avea nevoie de dogmatica Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, îl cunoștea personal și avea dogmatica foarte limpede a Sfântului Cuvios Ioan Damaschin. Nu are doar niște opinii nelămurite de Sfinții Părinți,

în probleme secundare (teologumene) ci atacă cu o grosolanie și siguranță de sine toate învățăturile Ortodoxe de bază, cu un vicleșug rar întâlnit (ca și cum ar fi marele apărător al lor).

Scrierile sfinției sale, chiar și Cărarea Împărăției, pe care poate nu ați citit-o cunoscând Dogmatica Ortodoxă și, deci, nu ați putut sesiza gravele abateri de la Sfânta Predanie ce se regăsesc în ea, sunt alcătuite la arătare ca fiind apologetic Ortodoxe, cu stilul pe care l-ați amintit, dar în înțelesurile lor sunt pătimase și eretice, denaturând mesajul Ortodox atât în ceea ce privește poruncile, cât și în ceea ce privește dogmele și credința în Sfânta Treime și întrupare, contrazicând toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Sfinția sa denaturează și calea lăuntrică, și formarea duhovnicească (contrazicând și aici Sfânta Tradiție niptică sau isihastă), sugerând niște soluții amăgitoare, pe care dacă le-ar urma cineva și-ar pierde cu siguranță mântuirea.

Probabil că provenind din mediul hindus, ați fost atras de același mediu, cu mască ortodoxă, pe care îl propovăduia Părintele Arsenie Boca, având o simpatie și afiliere duhovnicească, și fiind amăgit de cel viclean pentru a nu scăpa din cursele lui, chiar dacă vă liniștiți acum conștiința că ați devenit Ortodox și încă teolog. Faptul că acuzați de erezie pe Sfântul Apostol Petru în privința unui obicei ritualic ce ține de schismă (fără ca însă el să se fi despărțit de Sfânta Biserică, ci tocmai a primit mustrarea din iconomie, susținând la Sinodul Apostolic tocmai îndreptarea sugerată de ea) arată că nu vă sunt limpezi nici noțiunile de erezie și schismă, nici istoria adevărată a Sfintei Biserici, devenind hulitor, poate fără să vreți, al Sfinților Apostoli.

Nu este suficient a fi în Biserica Ortodoxă și a urma ritualul Ei, nici a studia Facultatea de Teologie, ci este necesar să cunoașteți și lucrarea lăuntrică amăgitoare și cea corectă, și învățăturile Ei date prin Sfinții Părinți, pentru a deveni cu adevărat Ortodox.

Starea dumneavoastră de acum este mai primejdioasă, tocmai fiindcă vă considerați la limanul Ortodoxiei, fără a o înțelege. Vă rog cercetați cu adevărat Ortodoxia și singur vă veți da seama cât de profund a fost amăgit și cât v-a amăgit și a rătăcit pe mulți Părintele Arsenie Boca.

Și eu am fost într-o situație aproape identică cu a dvs. și mi-aduc aminte cât de greu mi-a fost să recunosc mai întâi, și apoi să îmi și dau seama unde a greșit idolul meu Arsenie Boca. Parcă era un întuneric hipnotic ce nu mă lăsa, din cauza simțirii, să văd cele mai elementare abateri de la Ortodoxie ale sfinției sale.

A fost nevoie de un duș rece de la duhovnicul meu să îmi dau seama ce gravă primejdie pentru sufletul meu și al multora (printre care și al dvs.) o reprezintă Părintele Arsenie Boca. Nu am luat de bune ce mi-a zis duhovnicul, ci am cercetat mai întâi cu seriozitate Ortodoxia, în dragoste de Sfinții Părinți, apoi am citit lucrarea sfinției sale și mi-am dat seama de prăpastia și cursa ce o reprezintă el pentru sufletele atâtor ortodocși.

Chiar ideea că Părintele Arsenie Boca v-a scos din păgânism, este specifică acestui curent înșelător. Ortodocșii cred că Hristos lucrează prin sfinți, și sunt recunoscători lor, dar avându-L ca centru pe Hristos. Cum ați vorbit cu Părintele Arsenie după moartea lui? Prin spiritism, prin vis, prin vedenie, prin duh? Dar însăși acestea sunt amăgiri limpezi. Noi nu suntem vrednici a vorbi cu sfinții, iar a ni se deschide simțurile pentru a vorbi cu duhurile celor înșelați este o mare primejdie pentru sufletele noastre.

Da, venirea dvs. la credință este o înșelăciune diavolească: diavolul a simțit că nu vă mai poate ține în înșelarea grosolană în care vă aflați și v-a trimis pe o rută mai primejdioasă, a înșelării mult mai subtile hinduse cu mască Ortodoxă. Este momentul să vă convertiți cu adevărat la Dreapta Credință.

Faptul că doamna Lidia Stăniloae a reacționat pătimas ca o femeie, nu arată că și spusele sale ar fi mincinoase. La nepătimire se ajunge greu. Faptul că Părintele Arsenie Boca lucra tot timpul pătimas de ce nu v-a făcut să-l respingeți? Ea a sărit ca arsă odată. Sfinția sa se purta tot timpul ca „bici al lui Dumnezeu”. Nici ea nu poate fi canonizată ca sfântă, dar nici el.

Problema lui este că spunea minciuni (deși i-au atras atenția ceilalți că minte, este viclean și că a pierdut mărturisirea cea dreaptă). În afară de aceasta mesajul lui este în interesul său personal, avându-se ca centru pe sine.

Doamna Lidia Stăniloae spunea din toată inima ei ceea ce credea că ar fi adevărat, și lua apărarea altui om, de o valoare nespusă. Din toate punctele de vedere, așadar, dumneai este mai credibilă ca el.

Sfinția sa se abate de la dreapta credință, abordând probleme foarte importante în legătură cu mântuirea. Lidia Stăniloae, dacă greșește, ne poate da, eventual, o părere greșită despre un om. Chiar și de ar minți păcatul ei nu este așa de grav ca înșelarea propovăduită de Părintele Arsenie Boca (care afectează tocmai esența mântuirii noastre: credința). Nici noi n-am fi crezut ce spune ea, dacă nu ar fi fost confirmată și de ucenicii lui, și de lucrarea Părintelui Arsenie Boca care dovedesc pas cu pas megalomania precucivioșiei sale dezvăluită de doamna Lidia Stăniloae.

Ceea ce faceți dvs. este o restrângere a ceea ce reprezintă Părintele Arsenie Boca, pentru a se potrivi cu modelul ce vi l-ați construit despre un sfânt. Toți ucenicii lui fac așa.

Taie de la el tot ceea ce nu le convine, doar ca să-l demonstreze sfânt cu orice chip, spunând că celelalte care nu le convin sunt exagerări.

Scrierile despre el au fost cu adevărat exagerate, scrierile lui au fost apocrife, mincinoase, numai „Cărarea Împărăției” este singura autentică și fiindcă dvs. nu ați sesizat nici o erezie acolo, suntem noi exagerați și căutăm nod în papură. Mai urmează să ziceți că pictura de la Drăgănescu, atât de evident eretică, a fost pictată de Părintele Arsenie Papacioc, sau de noi, ca să îl denigrăm.

Nu vedeți că vă amăgiți?

Problema Părintelui Arsenie Boca nu sunt numai acele lucruri esențiale de credință denaturate, pe care dvs. le considerați minore: propovăduirea reîncarnării ca excepție, arianismul, pnevmatomahismul, nestorianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, iconoclasmul indirect prin lupta împotriva asemănării cu Hristos, înlocuind-o cu asemănarea cu sine.

Acestea sunt doar roadele unei lucrări lăuntrice amăgitoare care a manifestat-o în întreaga sa viață:

– Neascultarea de Sfânta Biserică Ortodoxă (cu învățăturile și ierarhia ei);

– Bizuirea pe sine care l-au dus la înșelare, lepădare de preoție și călugărie pentru a conviețui cu o femeie cu multiple tentative de suicid și

– Practica hipnozei.

Acest mod de a fi, evident și comun în toate mărturiile ucenicilor (atât cele exagerate, cât și cele rafinate), în toate scrierile (atât cele apocrife, cât și cele autentice) și în toate picturile sfinției sale îl fac să reprezinte un model de înșelare cu mască Ortodoxă, nicidecum un model de Sfânt.

Modelul său, dacă va fi urmat, va face ca mulți să ajungă în iad, după cum ne avertizează Sfinții Părinți.

A ne da viața pentru a arăta că ceea ce am scris mai sus este adevărat este un har de la Dumnezeu și ne simțim nevrednici de el. Însă mulți sfinți și-au dat viața în trecut pentru a demonstra că ideile preluate și redade de către Părintele Arsenie Boca în scris sau în pictură sunt eretice și de suflet pierzătoare. Vă rugăm să credeți sângelui lor, că cele scrise de noi și preluate de la ei nu sunt apă de ploaie, ci lacrimi de pocăință pentru înșelarea în care ne-am aflat și propovăduirea pe care am făcut-o spre campania lui electorală.

Dacă s-a pocăit de toată opera amăgitoare a sfinției sale sunt șanse să se fi mântuit. Noi aceasta, însă, nu o putem ști.

Un lucru este sigur. Dacă dumneavoastră veți continua să credeți că este sfânt și să-i urmați învățăturile sunteți în mare primejdie sufletească și îi îngreunați sfinției sale situația în veșnicie.

V-ați convertit de la păgânism la arsenism. Vă dorim din toată inima să vă convertiți de la arsenism la adevărata Ortodoxie. Știm din propria experiență că este mult mai greu, dar, cu darul lui Hristos totul este cu putință.

Rugați-vă Lui cu sinceritate să vă descopere Adevărul despre Părintele Arsenie Boca.

Și nu uitați a citi dogmatica Sfântului Cuvios Ioan Damaschin și Pidalionul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul (iar nu diverse studii teologice de prin facultăți care doar îndrumă spre o cunoaștere superficială a fenomenului religios în general, neputând a aprofunda pe cineva în cunoașterea Sfinților Părinți). Numai așa veți putea pune față în față Ortodoxia Care este Singura Cale a Împărăției cu „Cărarea Împărăției”, singura carte care credeți că a scris-o cu adevărat sârmanul amăgit Părintele Arsenie Boca.

Dumneavoastră ne aduceți ca mărturie părerea dumneavoastră despre el, pe care o credeți infailibilă, noi vă aducem ca mărturie norul Sfinților Părinți, confirmați de Sfânta Biserică, Singura infailibilă.

Vă dorim mântuire și dragoste de adevăr în Hristos!¹³⁶⁹

Nu este de mirare această scindare între modul de a-l recepta pe Părintele Arsenie Boca între ucenicii fără carte și cei ce își dau aere (oficial sau nu) de cunoscători ai teologiei Ortodoxe. Părintele Arsenie Boca însuși s-a manifestat cameleonic, după omul cu care vorbea. Dacă era fără carte îl uimea cu vădirea păcatelor, false minuni și proorocii, iar dacă era om intelectual încerca să-l uimească cu păruta lui filozofie, de fapt o vorbire ermetică, doctă, lunecoasă, duplicitară, ca să nu poată fi contestată de nimeni, plină de truisme, fără consistență profundă. Dacă omul cu care vorbea era necredincios fie îl lega cu puterile diavolești, în caz că era fără carte, fie se dădea pe lângă el, confirmându-i ideologia și lepădându-se de tot ce-l putea supăra politic sau religios, punându-se în acest fel bine cu el ca și cu stăpânirea. Pe toți însă, încerca să-i hipnotizeze, sau măcar să-i atragă spre sine. Puțini, dacă știau de acest fenomen, sau erau smeriți, scăpau din ghearele privirii lui, dar pe aceștia sfinția sa îi categorisea drept invidioși sau dezertori. De multe ori, ca și acum, transmitea o stare de complexare ca să nu poți să-i dai replici, ci prin autoritate să te forțeze dacă măcar nu puteai să îl admiri, măcar să taci și să nu îl contrazici. Duhul acesta este prezent și acum la ucenicii sfinției sale. După roade se cunoaște pomul.

Acest lucru este foarte evident când privim mărturiile despre minunile sfinției sale.

El însuși le face spre a impresiona, dar le infirmă, când are de a face cu oameni ce nu se lasă duși de nas.

Și atunci ne întrebăm: de ce se purta ca un cameleon?

Ori mint ucenicii, și nu a făcut minuni, ori minte sfinția sa și a făcut minuni, pe care nu le recunoștea de frica consecințelor politice. În ambele cazuri avem de a face cu duhul mincinos și ucigaș al diavolului, fiindcă minunile (chiar dacă admitem că le-ar fi ascuns dintr-o falsă smerenie), așa cum le descriu ucenicii sunt tipic drăcești, întâlnite identic la marii vrăjitori din istoria Sfintei Biserici.

Deci ori făcea minuni mincinoase, deci nu este Sfânt (fiindcă este un mincinos negându-le și minunile lui erau diavolești). Ori nu făcea minuni și nu poate fi considerat Sfânt, fiindcă învățăturile lui sunt

¹³⁶⁹ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonice-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoienica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/h-din-invaturile-pagane-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/comment-page-1/#comment-323>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

mincinoase. Cu alte cuvinte nu rămâne nimic din ce ar putea să-l propună la canonizare: faptele îi sunt imorale, învățăturile eretice, minunile ori nu sunt (după cum spune chiar sfinția sa și ucenicii intelectualiști), ori sunt de tip diavolesc (după cum le prezintă ucenicii fără carte).

Dar să vedem aceasta chiar din mărturiile ucenicilor sfinției sale:

Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial. [ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-bocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este la înmormântarea mamei? – n.n.]¹³⁷⁰

În ceea ce privește caracterul demonic al minunilor, vă recomandăm să citiți capitolul „Dar și minunile făcute de Părintele Arsenie Boca au caracter păgân” din cartea „Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu, în lumina Sfinților Părinți”.

Să vedem acum că și presa, și adepții mai lucizi ai sfinției sale deși sesizează caracterul șarlatanesc al imaginii preacuvioșiei sale, dar cu toate acestea continuă să îl susțină, primind acestea cu părtinire, fiindcă susțin cauza comună în care sunt cointeresați.

Ultimii ani din viața parintelui

Pe peretii bisericii pictate de Arseniei Boca găsești filosofi, ca Ernest Renan sau Nietzsche. Il vezi pe omul modern în pantaloni scurți cu telefon și televizor dar îndepărtat de Dumnezeu, diavoli fiorosi și pe Dumnezeu înviat cu un trup spiritualizat.

La Drăgănescu, pe când picta, valurile de oameni încep iar să îl caute. Gheorghe Morar venea din Făgăraș la București de câteva ori pe an pentru a discuta cu preotul Arsenie. Iar sfaturile pe care calugarul i le da erau litera de lege.

“Odată mi-a zis, ma du te acasă și fă cerere ca să îți taie din salariu. Și scrie acolo în cererea aia ca vrei să îți taie din salariu pentru că îl ai prea mare. Ma, cum să îți taie din salariu. Dacă mi-a zis trebuie să fac. Am făcut cerere... Erau oameni din sat care ziceau vorba asta: ma, am mai văzut oameni prosti dar ca nea Gheorghe n-am văzut. Sa îți taie din salariu. Și radeau toți de mine. Dar numai că nu mi-au tăiat dar a rămas seful foarte impresionat și mi l-a marit.” [un caz tipic de escrocherie ieftină folosindu-se de psihologia inversă – n.n.]

La sfârșitul anilor 80, după ce termina pictura de la Drăgănescu, se retrage la Sinaia cu o parte din maicutele alungate în anii 50 din mănăstirea Prislop. Și aici este urmarit de Securitate până când închide ochii, la sfârșitul lui noiembrie 1989. Trupul este dus la mănăstirea de lângă Hateg. Ani la rând, după Revoluție puținii au fost românii care mai știau despre cel care era numit odată sfântul Ardealului. În ultimii ani însă, Prislopul a început să fie luat cu asalt.

Cum a devenit Arsenie Boca un brand [vedeți că nu Sfântul Duh i-a chemat treptat și firesc pe oameni, ci a fost un impuls provocat la comandă, lucru sesizat de mulți? – n.n.]

Dumitru Bortun, specialist în comunicare: “El este un brand. Este un brand pentru o mare parte a poporului român. Am întâlnit și la oameni care nu fac parte din biserică ortodoxă. Greco-catolici, romano-catolici, neoprotestanți. Toți îl admira și spun da, este altceva este o instanță morală, o instanță sacra, e un brand pentru multă lume”. [Iată... ecumenismul – n.n.]

Dar cum a ajuns Arsenie Boca un brand? Tudor Raicu este proprietarul site-ului arsenieboca.ro și deține drepturile de autor pentru cele două cărți scrise de calugarul

¹³⁷⁰ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Arsenie, drepturi pe care le-a cumparat de la maicile care i-au stat aproape parintelui la Sinaia in ultimii ani [evlavie... business. Cinstire cash – n.n.] . Mai intai, in 2004 a scos un album cu pictura de la Draganescu. Dupa care a tiparit "Cararea Imparatiei"

"Nici nu ne-am gandit ca se va ajunge aici la un moment dat", spune Tudor Raicu. "Noi n-am crezut ca tirajul va merge constant. Sau ca va creste. Am crezut ca va scadea. Este o crestere anuala. Fiind o carte de asa tinuta ne asteptam sa scada. A fost explozie."

*Acum, cartile au fost traduse si in engleza. Editura sa publica doar aceste carti, iar cererea este extrem de mare. "Incercam sa il promovam pe parintele prin scrierile lui. Asta a fost scopul nostru. Parintele Arsenie sa ajunga la cat mai multi oameni. A ajuns. Este un fenomen pentru ca nu are egal in Romania contemporana. Ce se intampla in Prislop acum cred ca este cel mai mare pelerinaj de pe teritoriul nu doar al Romaniei ci de pe teritoriul ortodoxiei" [sinistra evlavie... unde este pelerinajul la Parintele Cleopa, la Sfântul Dimitrie, la Sfânta Parascheva, la Sfintele Locuri? Oare Sfântul Duh să ia pe oameni de la Sfinți și să-i ducă la un înșelat? Nu El a zis în Sfânta Scriptură: *Evr 7:7 Fără de nici o îndoială, cel mai mic ia binecuvântare de la cel mai mare.* Este mai mare mormântul de la Prislop, decât Sfântul Mormânt? Este mai mare Arsenie ca Hristos? Dar cum Sfântul Duh nu se contrazice pe Sine, este evident că duhurile care duc pe oamenii cei nelămuriți în credință (cu mult mai mulți decât Ortodocșii, fiind și uniați, și latini, și protestanți, și sodomiteni, și măscărici, și vrăjitoare, și oameni lumești, pe lângă bieții creștini înșelați), sunt altele decât Sfântul Duh. Majoritatea oamenilor (desigur că sunt și sărmane excepții) care merg la Prislop fac parte din marea masă a îngrijoraților și dornicilor de lucrurile acestei lumi (nu numai obiecte ci și senzații tari, poate chiar unele de umilință forte... la arătare) care acolo se rezolvă. Ei sunt mult mai mulți decât cei care caută împărăția. De aceea este această proporție inversată, față de cum ar trebui să fie, spre folos, pentru fericirea noastră, după cum ar vrea Sfântul Duh *Luc 12:29 Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați.30 Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea;31 Căutați mai întâi împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă.32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția. – n.n.]**

In Sibiu, intr-o librerie, Romeo Petrasciuc arata cartile pe care le-a scris si in care a adunat marturiile celor care l-au cunsocut pe parintele Arsenie. "Parintele Arsenie Boca il gasim peste tot, e o arsenizare. Nu numai a a zonei, in toata tara. Tot felul de chestii apar cu parintele Arsenie. Tricouri, e o hamburgerizare oarecum sustinuta de toate mediile. Da si bine sa te afizezi cu parintele".

Romeo Petrasciuc este cel care a scris cartea "Sfantul Ardealului", si recunoaste ca este un business bun, dar si ca aceste carti au fost piratate. "Cartile noastre le intalnim la Prislop, piratate toate. Identic, cu datele noastre de contact, identic. In Bucuresti la fel. Tot ce se vinde la tonomate la metrou toate sunt piratate." [vedeți neliniștea bietului Petrasciuc? Deși observă prostul gust al imaginii Părintelui Arsenie Boca, la care și el s-a făcut părtaș și ucigaș al delicatului simț echilibrat Ortodox în sufletele atâtor amăgiți, el este îngrijorat nu de pierderea sufletelor prin superficializare, arsenizare și hamburgerizare, ci de... pierderea câștigului prin piratare. Înțelegeți dragii noștri cine sunt autorii care vă manipulează, ce preocupări meschine au (ca și idolul lor și sursa lor de câștig)? – n.n.]

Prin carti, in ultimii ani, Arsenie Boca a fost readus in atentia romanilor. Dupa care au intrat in scena televiziunile care au speculat faptele cu iz senzational din viata parintelui.

"A devenit fenomen parintele Arsenie Boca si pentru ca a fost mediatizat in exces si ca orice exces dauneaza grav sanatatii sufletesti" [tare bună observație. Vedeți că nu Sfântul Duh l-a făcut fenomen ci mass-media cu duhurile mincinoase care o conduc? Vedeți că arsenizarea dăunează grav sănătății sufletești. Iar Parintele Profesor care declară aceasta este tocmai unul din campionii canonizării Părintelui Arsenie Boca, care, poate fără să vrea, se luptă ca această gravă boală să fie declarată de Sfântul Sinod ca fiind curată sănătate. Dar atunci boala v-a deveni cronică și mortală, fiindcă nu-și va mai afla leacul,

nefiind autorizat. Pe cine vor mai crede bieții oameni, dacă și Sfântul Sinod va cădea în fața presiunii epidemice a gravei ciume sufletești numite arsenizare? – n.n.] , *spune preotul Constantin Necula. “Si constientizez pe zi ce trece ca parintele a ajuns in postura parintelui Staniloaie*

[cu această comparație nepotrivită, Părintele Profesor a stricat tot. Nici măcar în glumă nu poate fi comparat un om serios cu unul superficial. Darămite să compari un savant ce și-a biruit uriașa cunoștință prin dragostea ce zidește, cu un om ce citează din alții, fără a menționa sursa pentru a părea că gândirea îi aparține, care mai și susține aberații ilogice, și se manifestă în plus prin mânia celui ce toate le privește de sus. Mai mult un citat adânc din Părintele Profesor Dumitru Stăniloae poate face cât un volum întreg. În schimb cărțile Părintelui Arsenie Boca sunt ieftine ca și conținut, declamând zgomotos probleme superficiale și truisme banale, fiind mai mult păgubitoare decât folositoare – n.n.].

Foarte des citat dar foarte rar citit”

[din păcate nu este așa. Este foarte des citit, ba de multe ori lectura este repetată și însușită cu râvnă, întunecând pe omul studios și lăsându-l fără discernământ, sădindu-i tot felul de idei deformate despre cum ar fi Ortodoxia. I se pervertește gustul și nu mai poate citi minunatele texte ale Sfintei Tradiții. Sfinții Părinți sunt neglijați, păgubindu-se sufletește enorm poporul român de pe urma cărților Părintelui Arsenie Boca. Și nici nu mai poate observa un astfel de lector (pasionat de textele lesnicioase și superficiale) că, de fapt, frumoasele lui cuvinte nu sunt originale, ci furturi de la Sfinții Părinți, scoase din context și amestecate cu învățături otrăvitoare provenite din părerea proprie. Astfel că cititorul Părintelui Arsenie Boca are o dublă cădere, asemenea poporului din Vechiul Testament: *Ier 2:12 Mirați-vă de acestea, ceruri; cutremurați-vă, îngroziți-vă, zice Domnul! 13 Că două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ține apă.*

Dar vedem și un fenomen invers: cei obișnuiți cu studiul Sfinților Părinți sau al părinților duhovnicești contemporani, când încearcă să citească învățăturile Părintelui Arsenie Boca dau de ceva plicticos și încâlcit, fără noimă și cu anevoie pot înainta în lectură, forțându-se. Cu greu am parcurs și noi învățăturile sfinției sale datorită violentei și încâlcitei siluirii a adevărului, care provoacă respingerea unei minți obișnuite cu hrana sufletească mântuitoare a Sfintei Predanii. Se întâmplă practic o respingere din partea lui Dumnezeu – Cuvântul, fiind incompatibilitate între Sfântul Duh ce a insuflat Sfânta Scriptură și duhurile mincinoase ce l-au influențat pe Părintele Arsenie Boca. Ele au amestecat în sfinția sa fierbintele patimilor, cu răceala credinței, în loc ca preacuvioșia sa să le fi biruit prin smerenie și să devină rece față de patimi (prin pomenirea morții) și fierbinte față de Hristos (prin uimirea în fața milei Lui): *Apo 3:15 Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! 16 Astfel, fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea. 17 Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol! – n.n.].*

Miracole in toata tara

Asa s-a ajuns la aparitia unor adevarate povesti care n-au nicio legatura cu viata si invataturile lui Arsenie Boca. In Buzau, Iordache Nicoleta sustine ca Arsenie Boca i-a aparut pe un perete in bucatarie. “Acolo unde stateam cu scaunul, imi beam cafeaua dimineata pur si simplu tremuram toata cand am vazut. Am zis ca am vedenii, ca nu mai vad. Dintr-o data a aparut in fata ochilor. Am vazut pe perete, ma stergeam la ochi ca nu mai vad. Cred ca este o minune ca asa ceva nu poate sa iasa pe perete. Seara vorbea despre parinte la televizor si pur si simplu plangeam de nu mai puteam ca povestea o doamna” [vedeți în ce stare de înfierbântare înșelată este biata femeie. Și la aceasta nu au dus-o numai dracii, ci iresponsabilii organizatori ai emisiunilor-campanie electorală pentru canonizarea unui rătăcit – n.n.].

Si in Arges s-a intamplat o minune. Iar in Bucuresti, oamenii saruta pardoseala din holul unei case unde vad chipul parintelui. Si astfel de intamplari apar in multe locuri din tara si sunt mediatizate.

Vasile Vlad, preot: "Apar in mass media nu stiu ce icoane plangatoare, tot felul de lucruri ciudade. Ba am auzit la un post TV ca in momentul in care sicriul parintelui a fost scos din incinta, la inmormantare de 3 ori a saltat sa se duca la cer. Ei, trebuie sa va spun ca eu purtam sicriul si era foarte greu. Nu s-a saltat." [ați văzut cum și unii ucenici trag alarma că sunt multe zvonuri, năluciri și false minuni? – n.n.]

La Prislop a inceput ploaie. Oamenii stau inasa neclintiti in drumul spre mormantul parintelui. Multi dintre cei care au ajuns la mormantul parintelui si-au gasit alinare si s-au intamplat adevarate minuni pe care nimeni nu are cum sa le explice. Sociologii atrag inasa atentia ca astfel de cozi in asteptarea unor miracole apar in momentele in care oamenii sunt apasati de probleme si in care Bisericele traditionale nu mai reusesc sa le ofere alinare si raspunsuri la problemele pe care le au. Pentru sefii Bisericii Ortodoxe ar trebui sa fie un semnal de alarma.

"E vina Bisericii, a clerului" [vedeți de fapt adevărata miză, pe lângă bani, a acestei campanii: denigrarea Sfintei Biserici. Fie e vinovată că nu îl canonizează odată, fie e vinovată că generează lucruri ridicole cum este toată șarlatania cu Părintele Arsenie Boca ca să escrocheze pe oameni și să le ia banii, fie că nu mai hrănește duhovnicește pe fiii săi, ceea ce a dus la migrarea lor la mormântul miraculos, indiferent pe ce cale, cu ce pretezt, cât de ilogică sau contradictorie ar fi argumentația lor (în funcție de pregătirea și perfidia susținătorilor acestei dezbinări naționale numită Prislop) toți au ca țintă învinovățirea și ridiculizarea Bisericii Ortodoxe Române, sau chiar a întregii Ortodoxi.

Nu este ceva nou. Părintele Arsenie Boca susținând păgânismul, cei care îl susțin pe sfinția sa reprezintă renașterea păgânismului în vremurile noastre:

„Păgânii” - va aminti mai târziu Tertulian - „le atribuie creștinilor orice calamitate publică, orice nenorocire. Dacă apele Tibrului ies din matcă și inundă orașul, dacă, dimpotrivă, Nilul nu crește și nu se revarsă peste câmpii, dacă e secetă, foamete, ciumă, cutremur de pământ, totul este din vina creștinilor, care îi disprețuiesc pe zei, și atunci, din toate părțile se strigă: «creștinii să fie aruncați la lei» «Christiani ad leones».¹³⁷¹

– n.n.]

Dumitru Bortun, doctor in comunicare: "De ce il iubesc romanii pe Arsenie Boca de fac coada la mormantul lui? La o analiza foarte atenta vedem ca el vine si umple un gol foarte mare. Este nevoie de spiritualitate in primul rand, pe care instantele de socializare care functioneaza in societatea de azi nu o mai fac. Avem o biserica oficiala care se considera nationala dar care este tot mai indepartata de credinciosi, care presteaza servicii religioase pe bani, care comercializeza artefacte, obiecte de cult, care scoate bani din pelerinaje, din moaste...toate lucrurile astea arata ca avem o institutie care are un bussines plan. Nu le satisface nevoaia de spiritualitate si de moralitate si atunci au gasit in Arsenie Boca un simbol pe care Biserica nu il ofera" [altul ce vorbește cu nedreptate, fiindcă simbolul VIP al „duhovniciei” business este tocmai Părintele Arsenie Boca. Mulți chiar s-au dumirit că este un înșelat, tocmai văzând duhul cash de la Prislop. Cum poți acuza Sfânta Biserică, care nu l-a canonizat, ci îl îngăduie doar ca să nu facă dezbinarea provocată de mass-media (interesată financiar) mai gravă, lăsând să i se publice de ucenici rătăcirea, ca oamenii să afle adevărul și să se lămurească ei înșiși de amăgirea lui? Cum poți acuza ierarhia bisericească când îndeamnă pe toți la Sfânta Spovedanie și la Pocăință, publicând Sfinții Părinți și făcând catehizări organizate, ba chiar îndrăznind să înfrunte opinia publică, când e cazul (ca de exemplu în legătură cu rătăcirea de la Colectiv), doar ca oamenii să se mântuiască? Mass-media face precum dracul: îl strică pe om și dă vina pe Dumnezeu că i-a dat libertatea. – n.n.] ¶¶Gheorghe Onut, doctor in sociologie: "Sunt nelinistit. Ce naiba face BOR-ul asta si deserventii lui

¹³⁷¹ <<https://www.facebook.com/ComunitateaInimiiPreasfinteALuiIsus/posts/807475955937810>>, luni, 14 decembrie 2015

platiti pentru ca in needucatia mea relegioasa sunt si anumite lucruri pe care le stiu. In fisa postului de preot exista obligatia duhovniciei. Oamenii aceea amarati care se duc nu numai la Arsenie Boca, se duc la oriunde e prilej de atins moaste, oamenii aceea nu au duhovnic? Nu sunt enoriasi intr-o parohie ortodoxa? Preotul ala nu stie de soarta lor?” [vedeți cum chiar și un biet om ce cheamă pe drac (naiba provine de la „Naibă parte de rai”), când vorbește de Sfânta Biserică, sesizează prin conștiința lui amorțită, că ce este la Prislop nu este duhovnicie? Doar cei care caută o sfințenie falsă ce-i lingusește prin stări înalte, sau prin confirmarea mentalităților greșite ale lor, se întunecă întratât încât nu pot vedea minciunile de grădiniță de la Prislop– n.n.]

Vasile Vlad, preot: “Poate aici e si nivelul credinței poporului. Aici e vina bisericii, a clerului, eu ma simt primul vinovat in sensul asta dar avem si noi limitele in a fi acceptati. Daca spui un lucru serios este respins, daca spui un lucru ieftin si miraculos este usor de primit. O mantuire si o vindecare care nu iti solicita viata este mult mai acceptabila decat ceva care sa te integreze cu viata cu tot. Daca biserica s-ar fi asezat profund in constiinta poporului si in constiinta unei societati, poate ca n-am mai fi avut nevoie de miracol. Pentru ca cel mai mare miracol este faptul de a fi. Faptul de a relationa cu Dumnezeu. Miraculosul asta de tip magic nu apartine crestinismului. Dar din nefericire avem mult amestec de paganism cu crestinism in manifestarea asta a poporului.” [vedeți cum se smerește un preot? Când de fapt constructorul principal al miraculosului magic este televizorul cu emisiunile lui minciuno-fantastice? – n.n.]

La Prislop exista un traseu clar pe care pelerinii il urmeaza si-l transmit de la unii altii. Intra cu o floare in mana si se aseaza la coada din fata mormantului. Dupa ce se inchina la crucea parintelui iau pieptis dealul din apropiere unde este grotă sfantului Ioan de la prislop, un calugar care a vietuit aici acum 400 de ani. Si aici se sta la coada. Pentru ca nimeni nu le spune, aproape toti pelerinii cred ca in pestera a trait parintele Arsenie Boca. [poate aici să fie explicația adevăratelor minuni de la Prislop. I se face milă Sfântului Cuvios Ioan de poporul înșelat și neștiutor – n.n.]

Suveniruri sfintite la angrosist

O alta atractie este copacul din apropierea mormantului pe care cineva scrijelit candva o cruce. Multi dintre cei care trec pe aici saruta si scoarta copacului si lasa bani pentru indeplinirea dorintelor. Traseul pelerinilor cuprinde si un popas la izvor de unde iau apa, lasa un pomelnic si bani intr-o cutie si fac cale intoarsa prin targul amplasat in apropierea manastirii. [acest traseu seamănă cu ritualul fixist al mahomedanilor de la Mecca. Ortodoxia niciodată nu a sufocat libertatea prin rețete fixe. Ea nu este traseistă ca mentalitatea de la Prislop – n.n.]

De aici oamenii cumpara iconite, brelocuri, carticele,bratari. Cei care le vand le-au luat de la angrosisti si nu stiu daca au fost cu adevarat sfintite. De aici au fost luate multe dintre tablourile care apar la stiri ca plang.

Dumitru Bortun “De vina nu sunt numai cei care le fac. De vina sunt cei care le cumpara. Ori aici vorbim de un gust popular greu de calificat. Noi care vorbeam despre dragostea pentru frumos a taranului roman vedem acum un popor care este in stare sa cumpere niste oribilitati pentru ca scrie pe ele Arsenie Boca.”

Pana acum, Biserica nu a exprimat nicio pozitie legata de fenomenul de la Prislop. Pe internet circula o petitie care a adunat mii de semnaturi prin care se cere Patriarhiei sa-l treaca pe Arsenie Boca in randul sfintilor. “Daca in planul lui Dumnezeu este ca parintele sa fie canonizat va fi. La timpul potrivit”, spune Mitropolitul Ardealului, IPS Laurentiu Streza. “ Prima etapa a canonizarii este cea a constatarii unei evlavii populare. Se creaza un cult in jurul persoanei repective”. Iar in acest caz, se poate vorbi de un cult [da ca în cazul unui cult al idolilor, unui cult religios, unui cult al personalității, similar cu al lui Ceaușescu și Stalin, dar mai grav, având nuanță mistică. Din fericire însă Ortodoxia nu este cult și nici religie, ci credință și trăire.

Vedeți cum în cadrul aceluiași articol Sfânta Biserică este de vină succesiv și contradictoriu că: 1. ba oamenii se duc la Părintele Arsenie Boca și nu sunt lămurii de Ea să caute duhovnicia, care i-ar feri să meargă acolo; 2. că special Ea favorizează curentul doar ca să ia bani și 3 că nu îl canonizează mai repede? Dar oare jurnaliștii nu gândesc? Cum să lămurească pe oameni duhovnicește să nu meargă la Prislop cum și pentru ce merg ei acum acolo, dacă canonizează chiar pe cel ce a instaurat magia de la Prislop? Cum să aibă vreun profit Sfânta Biserică pentru producția angroșiștilor și producătorilor de mici, când lumea este furată de mass-media de la toate celelalte adevărate locuri sfinte, spre un singur loc, unde domnește avantajul financiar al altora decât al Sfintei Biserici? Cum să aibă vreun interes Sfânta Biserică să susțină o imagine falsă creată de mass-media, prin care tocmai se lovește în toate modurile și din toate părțile în Ea? Cum să fie cointeresată Sfânta Biserică în a stimula credulitatea de la Prislop, când aceasta îi ia pe oameni de la Sfânta Liturghie și din formarea răbdătoare prin suferințe și înfrânări care sădesc virtuțile, dintre care una de bază este milostenia, iar alta este înțelegerea îngăduitoare ale neputințelor tuturor și, deci, și a clericilor, făcând să crească între oameni dragostea și înțelegerea, singurul mediu în care pot colabora și se pot vindeca? Sinistră logică irațională înveninată, specifică retoricii diavolești – n.n.].

Canonizarea unui sfânt cuprinde mai multe etape. O comisie speciala îi analizeaza candidatulului faptele, viata si sfarsitul vietii, credinta, scrierile, faptele minunate si multe alte. Toate acestea sunt apoi prezentate mai marilor Bisericii care iau decizia. In cazul de fata nu s-a inceput inca acest proces.

Arsenie Boca si Catedrala Mantuirii Neamului

Exista voci din cadrul ierarhiei bisericesci care sustin ca e posibil ca intr-o buna zi trupul parintelui Arsenie Boca sa fie scos de la manastirea Prislop si mutat la Bucuresti, unde se construiește acum Catedrala Mantuirii Neamului. Si, bineinteles, acest pelerinaj se va muta in acea zi la Bucuresti [vedeți cum iar se lovește în Catedrala Neamului, acest dar al Românilor făcut lui Dumnezeu în ciuda împotrivrilor cu toate metodele ale celor mai mari dușmani ai țării, tocmai prin mass-media ce-l promovează pe Părintele Arsenie Boca? – n.n.].

Asta ar insemna bani multi pentru intretinerea viitoarei catedrale. Aceleasi surse vorbesc despre sumele uriase pe care sutele de mii de pelerini le lasa la Prislop, multe milioane de euro. Se fac bani din turism, din vanzarea obiectelor religioase [vedeți cum este învinovățită Sfânta Biserică de încasările companiilor de turism și fabricilor de kitschuri? Vom vedea mai jos că este vinovată și de câștigurile negustorilor din mici și obiecte nesfințite, de care se laudă că le-au sfințit– n.n.], din pomelnice. Nimeni nu poate spune cat pentru ca o contabilitate clara e greu de facut. Am cerut episcopiei Devei sa ne are datele contabile ale manastirii Prislop. Tacut am fost refuzati [de ce n-a cerut datele contabile ale propriei instituții sponsorizate puternic pentru audiența în legătură cu acest subiect. Ar fi fost șocat să vadă câștigurile fabuloase, datorită creșterii audienței, care cointerează posturile să stimuleze mult mai eficient acest fenomen pe care l-au produs (prin zgomote și șoapte diavolești), decât o face tăcerea înțeleaptă a Bisericii (care astfel se opune curentului în climatul potrivit sădit tocmai de mass-media). Dar reporterul nu le-a cerut șefilor aceste date contabil, fiindcă tacit și el, chiar prin acest reportaj, se înfruptă din acele multe milioane de euro stoarse de pe urma falsei imagini de Sfânt al Părintelui Arsenie Boca – n.n.].

Oricum ar fi, chiar daca va fi sau nu canonizat sau daca trupul sau va fi mutat in alta parte, cei care il cauta si cei peste 90 la suta dintre romanii care au auzit de Arsenie boca ar trebui sa inteleaga cu adevarat cine a fost Arsenie Boca. Iar cand ajung la Prislop sa stie cui trebuie sa inalte rugaciuni.

“Aici este foarte grav”, spune parintele Vasile Vlad. “Aici este deviata evlavie populara, incet incet o astfel de evlavie magica indreptata catre parintele Arsenie tinde sa il inlocuiasca

pe Hristos cu parintele Arsenie. Am vazut carti de rugaciune care au acatiste sfantul nu stiu care, sfantul facator de minuni si dispare acatistul Mantuitorului. Aici este pericolul. [nota 10 acestui ucenic cinstit al Părintelui Arsenie Boca!!! – n.n.]

Si conducatorii bisericii ar trebui sa fie cu mai multa bagare de seama la nevoile oamenilor, sa-i asculte si sa le ofere solutii tinand seama de vremurile in care traim. Amploarea fenomenului Arsenie Boca si viteza cu care s-a intins si a cuprins toata tara vorbesc despre criza in care se afla societatea romaneasca in acest moment. Poate n-ar strica daca in intampinarea celor care ajung la Prislop ar iesi duhovnici care sa le aline din suferinta si sa-i indrume in viata. Pentru ca altfel, fiecare va face dupa il taie capul, povestile care nu prea au legatura cu Arsenie Boca se vor raspandi iar tablourile sale or sa tot planga si apara la stiri.

Cei care pleaca in pelerinaj, din curiozitate sau in cautarea unei stari ori a unei minuni, sa ia in calcul ca nu trebuie sa bati lumea de la un capat la altul pentru a-ti gasi linistea. Pelerinajul ar trebui facut in primul rand spre interiorul nostru, sa incepem cu cercetarea sufletului. Este calea prin care putem gasi linistea si pe Dumnezeu.

Sursa: Pro TV¹³⁷²

Rand pe rand, oamenii se apropie de crucea ridicata la mormantul inconjurat de flori si li se ingaduie pret de o secunda sa o sarute. Nici nu s-ar putea sta mai mult in fata ei la cati oameni sunt in spate la coada. In acest loc, la inceputul lunii decembrie in 1989 a fost asezat trupul parintelui. Asta i-a fost dorinta.

Dar cine a fost parintele Arsenie Boca? Cele mai multe informatii despre el gasesti in teancurile de dosare din arhivele securitatii [și cât de adevărate pot fi ele? – n.n.]. In repetate randuri anchetatorii l-au pus sa isi scrie autobiografia.

Inspirat de Eliade si de meditatie orientala

Zian Boca, asa cum l-a chemat inainte de calugarie, s-a nascut in Vata de sus, in Hunedoara in 1910. Spune ca de mic era inclinat spre singuratate si probleme de religie asa incat inca din liceu colegii ii spuneau "sfantul" [canonizat de... colegi – n.n.].

Ar fi vrut sa devina aviator dar pentru ca familia nu putea sa ii intretina studiile la Bucuresti, alege facultatea de Teologie din Sibiu unde isi impune o disciplina austera. Invata sa isi controleze instinctele si actele reflexe prin vointa. Se ajuta si de studiile facute de Mircea Eliade in orient. Spune ca "toate preocuparile mele erau si sunt pana astazi interioare si nu exterioare" Vorbaria mi-a fost urata de cand ma stiu."

Dumitru Bortun, doctor in comunicare: "Arsenie Boca a ajuns un model al nostru, poate ca este sfant dar sa nu uitam ca a fost om ca noi, a pornit din Ardeal, copil cuminte si harnic [vedeti cum cei ce critica Sfânta Biserică îl laudă pe el? Se simt apropiați de duhul lui. Îl iubesc mai mult pe el. Este de-al lor, fiindcă și sfinția sa a criticat toată viața Biserica și ierarhia Ei. – n.n.]. Povesteste cum tatal lui l-a batut o singura data in viata. Stiti de ce? Ca pierde timpul. Te-am batut ca sa nu uiti. A fost un om de o harnicie extraordinara. Este un om care a mancat putin, vegetarian, a dormit putin, care se ruga ore si ore la rand fara pauza, un om cast, ascet in adevaratul sens al cuvantului. Ori asta ce inseamna? Autodisciplina.. Au fost numeroase femei indragostite de el care se duceau la el si i-o spuneau explicit. N-a cazut in capcana asta [decât odată și pentru toată viața. Sărmanul Părintele Arsenie Boca – n.n.]."

Dupa terminarea studiilor teologice se inscrie la Academia de Arte Frumoase din Bucuresti unde studiaza pictura. In paralel, studiaza si medicina. In notele date Securitatii arata ca in timpul studentiei s-a incercat atragerea sa in miscarea legionara dar a refuzat. Incepe sa traduca din lucrarile sfinților parinti. Dupa terminarea studiilor la Bucuresti este hirotonit diacon si traieste cateva luni la Muntele Athos. La intoarcerea in tara, 1939 este calugarit si primeste numele de Arsenie. Este trimis la manastirea Brancoveanu din Sambata de Sus, unde era primul si singurul calugar din toata manastirea. Incepe razboiul si intr-o autobiografie

¹³⁷² <http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/sezonul-2/arsenie-boca-nerecunoscut-ca-sfant-dar-profitabil-ca-brand-metodele-prin-care-este-exploatat-de-comercianti-de-media-si-de-biserica.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015

arata ca prin 1941 s-a trezit la manastire cu o avalansa de oameni de toate varstele si treptele veniti pentru a-si spune necazurile lor. Incepe sa le vorbeasca oamenilor despre Dumnezeu si ii indeamna sa se iubeasca si sa duca o viata curata. Iar oamenii incep sa ii calce pragul in numar tot mai mare.

Adevarul despre relatiile cu legionarii

Constantin Necula, preot: *“Parintele avea o aplicare teribila spre a-i creste pe oameni ca sa se puna in valoare. **Daca este profesor in ceva parintele, este in a-L pune in valoare pe Dumnezeu in raport cu oamenii si pe oameni in raport cu Dumnezeu. Asta e marele lui dar.**”* [ar fi frumos să fie așa. În realitate dumnezeul pe care îl punea în raport cu oamenii era o construcție din propria părere ce o ridica la rang de dumnezeu. Astfel că, de fapt, Îl punea pe Dumnezeu în raport cu sine (înlocuindu-L cu părerea și imaginația sa), iar pe oameni îi punea în raport cu sine. Așa ne arată atât de evident pictura de la Drăgănescu – n.n.]

In 1943 intra in atentia autoritatilor. Intr-o nota din 5 iunie un informator isi exprima banuiala ca preotul este un "infocat legionar". Iar notele incep sa curga una dupa alta. ¶¶Romeo Petrasciuc a scris mai multe carti despre Arsenie Boca. Iar impreuna cu alti autori a publicat in totalitate dosarele intocmite parintelui de Securitate. “Atragea multimile in primul rand si asta deranja. Plus ca era capatul de acuzare cel mai la moda atunci asocierea cu fenomenul legionar. Foarte multi din cei care au fost condamnati erau plasati in zona legionara. Nu a avut nicio legatura cu legionarii. O marturiseste de foarte multe ori ca e parintele tuturor si fapta ca ii ajuta pe unii refugiatii din munti s-a datorat pregatirii lui de preot”.

*In 1945, Arsenie Boca este arestat pentru cateva saptamani. In 1948, este arestat din nou si acuzat ca i-a sustinut pe luptatorii anticomunisti din muntii Fagaras. Intr-o biografie scrisa in arest arata ca "dupa intrarea in calugarie mi s-a intamplat un lucru pe care nu l-am urmarit: o mare influenta in popor, o fama de predicator si de preot. **Datorita cunostintelor [bine a spus Sfântul Apostol Pavel: 1Co 8:1 Cunoștința însă semețește. Vedeți cum își explică Părintele Arsenie Boca năvala oamenilor. Nu și-a dat seama că au fost trimiși de draci pentru a-l trânti ireversibil în slavă deșartă – n.n.] ce le adunam in vremea studiilor si pe care le aplicam unde se putea face aceasta, poporul sarea marginile aprecierii juste si ma credea exceptional de inzestrat. De nenumarate ori am incercat a le stinge capriciile unei credinte necontrolate, de domeniul fanteziei - care nu mantuieste. [cum? Ghicindu-le păcatele și viitorul public. Dacă dorea să le stingă se ascundea în chilie și se îngropa în lacrimi – n.n.] ”***

Marturiile celor care l-au cunoscut pe parinte

*Este eliberat si se hotaraste mutarea lui la manastirea Prislop, langa Hateg. Maica Aurica, care e la Sambata de 70 de ani, isi aduce aminte de ziua in care parintele a plecat de aici si cuvintele rostite. “Invatati cele 4 evanghelii pe din afara [de ce nu le-o fi spus să le învețe înăuntru, să lase împrăștierea mirenească cu săracii, care aduce oboseală, neatenție și slava deșartă de miluitor, și să-și ostenească cu trezvie mintea pentru a dobândi vederea păcatului propriu, pomenirea morții, smerenie și harul lui Dumnezeu prin care puteau ajuta cu mult mai mult nu numai pe lazării de la poartă, ci întreaga omenire. Dar aceasta arată încă odată că Părintele Arsenie Boca nu știa ce înseamnă cu adevărat monahismul. Fiind înșelat de un misionarism mai înainte de vreme, nu apucase să îl experimenteze și să-i gustea dulceața smerite ascultări în tainița chiliei – n.n.] si nu uitati lazarii de la poarta, saracii, cersetorii. Sa va fie voua ca un testament. **Sa va schimbati viata sa va faceti mai buni**”* [dar modelul propus în fraza de mai sus este o reală bunătate, ci doar una de suprafață. Sigur că poate impresiona o lume în care contează mai mult filantropia eficientă socială (ce face parte din cultul privirii oamenilor doar ca trupuri ce trebuie bine îngrijite), decât duhovnicia mântuitoare de suflet. De aceea este și citată această idee a Părintelui Arsenie Boca ca ceva strălucitor, tocmai de către Pro Tv. Iată ce spune însă, despre această problemă, un adevărat Sfânt:

Nu e treaba monahului să slujească lumii din osteneala mâinilor lui. Aceasta e treaba celor din lume [mirenilor].

Omul din lume se roagă puțin, dar monahul se roagă neîncetat. Mulțumită monahilor, rugăciunea nu încetează niciodată pe pământ; iar aceasta este de folos pentru întreaga lume, fiindcă lumea stă prin rugăciune; dar când rugăciunea slăbește, atunci lumea piere.

Și ce poate face un monah cu mâinile lui? Pentru o zi de muncă el poate câștiga ceva bani, dar ce este aceasta pentru Dumnezeu? În vreme ce un singur gând plăcut lui Dumnezeu face minuni. Vedem aceasta din Sfânta Scriptură. Prorocul Moise se ruga în gând și Domnul i-a zis: „Moise, de ce strigi la Mine?” și i-a izbăvit pe israeliți de la pieire [Iș 14,15]. Antonie cel Mare a ajutat lumea prin rugăciune, iar nu prin lucrul mâinilor lui. Cuviosul Serghie [din Radonej] a ajutat prin post și rugăciune poporul rus să se elibereze de sub jugul tătarilor. Cuviosul Serafim [din Sarov] s-a rugat în gând și Duhul Sfânt a pogorât asupra lui Motovilov. Iată care este lucrul monahilor. Dar dacă monahul e nepăsător și sufletul lui n-ajunge să vadă pururea pe Domnul, e bine ca el să slujească pelerinilor și să ajute pe cei din lume la ostenele lor; și acest lucru e plăcut lui Dumnezeu; dar să știe că e departe de monahism.

Monahul trebuie să lupte cu patimile și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să le biruiască. Uneori monahul este fericit în Dumnezeu și trăiește ca în rai lângă Dumnezeu, alții plânge pentru întreaga lume, fiindcă vrea ca toți oamenii să se mântuiască.

Astfel, Duhul Sfânt îl învață pe monah să iubească pe Dumnezeu și să iubească lumea. Vei zice, poate, că acum nu mai sunt asemenea monahi, care se roagă pentru întreaga lume; dar eu îți spun că atunci când nu vor mai fi pe pământ rugători, atunci va fi sfârșitul lumii, vor veni mari nenorociri și ele sunt deja acum. Lumea stă prin rugăciunile sfinților, și monahul este chemat să se roage pentru întreaga lume. În aceasta stă slujirea lui și pentru aceasta nu-l încărcăți cu grijile acestei lumi. Monahul trebuie să viețuiască într-o neconținută înfrânare, dar dacă se lasă prins în grijile lumești, va fi silit să mănânce mai mult și nu se va mai putea ruga cum trebuie; căci harului îi place să vieze într-un trup uscat.

Lumea crede că monahii sunt un neam nefolositor. Dar oamenii n-au dreptate să gândească așa. Ei nu știu că monahul e un rugător pentru întreaga lume, nu văd rugăciunea lui și nu știu cu câtă milostivire le primește Domnul. Monahii duc o luptă crâncenă cu patimile și pentru această luptă vor fi mari la Dumnezeu.¹³⁷³. – n.n.]

La sfârșitul lui 1948 ajunge la manastirea Prislop care era într-o stare jalnică după ce fusese abandonată de calugari. Oamenii încep să il caute și aici. Iar Securitatea îi sta pe urme. În dosarul din 25 iulie 1949 se arată că veneau 2-3000 de pelerini.

*Era România anilor 1940. Oameni simpli, marcați de suferința războiului, **întâlneau un calugar cu o cultura uriasă** [așa credeau bieții oameni care nu știau carte. Noi nu am observat nici măcar vreo cunoștință profundă în vreun domeniu, măcar în teologie, cum ar fi fost dator. Toate frânturi de ici acolo ca să impresioneze, dar neduse până la cap. Nu înțelegea nici măcar dogmatica Ortodoxă, nu mai vorbim de pictură, genetică sau medicină. Și atunci... unde este cultura? – n.n.] . Si care le vorbea pe inteles lor, care reusea sa le aline suferentele sufletesti si de multe ori fizice. Este perioada cand in zona Fagarasului incepe sa umble vorba ca preotul Arsenie e sfant.*

In 1951, tot pe motiv ca a facut parte din miscarea legionara este din nou arestat pentru 12 luni si trimis la munca silnica la Canal. Dupa ispasirea pedepsei se reintoarce la Prislop. Si odata cu el se reintorc si oamenii care il cautau.

*Anisoara Opre este unul din miile de pelerini care mergeau sa il asculte la Prislop. **“Doamne da ne sanatate, da ne liniste sufleteasca, Doamne da ne pace in casa. Ma, daca aveti aceste 3 virtututi aveti multe lucrurui in casa voastra. Astea le mai tin minte din gura lui partintele Arsenie”** [sfaturi populare pe care le întâlnești în dorința și urările chiar și ale tuturor babelor de la orice colț de stradă. Unde este înțelepciunea uriașă a Părintelui Arsenie Boca? Să fi pomenit de paza minții, a inimii, de umilință, de lupta cu uitarea, de valoarea*

¹³⁷³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, pp. 112-114.

luminoasă a suferinței, de paguba plăcerii. Nimic din toate acestea, fiindcă era după lume și nu după Sfinții Părinți – n.n.].

Preotul Nicolae Bordasiu are acum 92 de ani, dintre care aproape 10 ani a stat inchis in temnitele Securitatii. Parintele Arsenie i-a schimbat viata [l-a scăpat de Julieta – n.n.] . L-a intalnit prima data in 1945, la Sambata. Apoi a stat a stat timp de 7 ani ascuns pentru ca statul comunist il condamnase la 20 de ani de inchisoare pentru legaturi cu miscarea legionara. O vreme a stat intr-o casa in Timisoara cu gandul sa treaca granita. "A aparut in locul in care eram ascuns parintele Arsenie. M-am speriat cand l-am vazut. M-am intrebam cum de m-a gasit. Aproape ca mi-a poruncit sa nu trec granita pentru ca nu am o sansa pozitiva in ajunge la granita cu Austria. Si daca imi e teama de inchisoare sa stiu ca nu voi muri in inchisoare [prin ghicirea de la draci a stării sfinției sale și l-a făcut admirator până la moarte al său. – n.n.] ."

"Pictorul", urmarit de Securitate

La scurt timp, Arsenie Boca este arestat din nou pentru legatura pe care o avea cu Bordasiu. Este eliberat un an mai tarziu. Si se intoarce la Prislop. Cu Securitatea pe urme. In 1959, printr-un decret calugarii sunt scosi din manastiri iar Prislopul ajunge camin de batrani. Calugarului Arsenie i se interzice sa mai slujeasca. E obligat sa isi rada barba [altă invenție a ucenicilor. Alții spuneau că și-a dat-o jos ca să nu fie recunoscut. Tot felul de găselnițe ca să-i justifice fotografiile frivole ce atacă imaginea de făt-frumos călugăros. Știm oameni care erau duși la securitate, rași, iar apoi își lăsau să crească barba la loc și glumeau „noi dăm cota de barbă anuală”. Aveau credință, erau curajoși. Uitați-vă la pozele Părintelui Arsenie Papacioc din vremea comunismului, ce barbă frumoasă avea. Probabil că a vrut să facă pe plac Maicii Zamfira cu o față mai răsfățată, sau căzuse în mândria să creadă că el este Sfânt și încălcând Sfintele Canoane. Acestea au fost cele două patimi principale, vizibile de-a lungul întregii sale vieți – n.n.] și sa renunte la straietele calugaresti. Dupa o lunga pribegie prin Bucuresti se angajeaza pictor la atelierele Patriarhiei. Securitatea il urmarea pas cu pas. In dosare apere cu indicativul Bratu sau Pictorul.

O vreme locuieste impreuna cu fosta staretă a manastiri Prislop, maica Zamfira, care in dosare are indicativul Bety. Securistii incercau sa dovedeasca existenta unei legaturi intre cei doi. Tocmai de aceea sustineau in notele lor ca Bety este concubina lui Bratu [cine este vinovat pentru gândul lor, dacă nu cei doi ce au luat hotărârea să încalce Sfintele Canoane, să locuiască împreună și să-i smintească pe toți – n.n.] Ii urmaresc peste tot.

Nicolae Bordasiu: "A spune un astfel de cuvânt este ca o blasfemie, o injosire. A fost un binefacator al maicutii Zamfira ,care a fost colega de facultate cu mine si care, pentru ca era din Bucuresti, i-a oferit parintelui posibilitatea sa scape de urmarirea Securitatii [după ce l-a scăpat de ea, care voia atât de mult să se mărite cu preacucernicia sa, acum își exprimă recunoștința față de preacuvioșia sa. Dacă Părintele Arsenie Boca era așa de popular nu găsea vreun făgărășan din poporul lui cel credincios, care să-l găzduiască, pentru a nu fi în aceeași casă cu o femeie și a nu sminti pe toți? Nu este nici o blasfemie, este o crudă realitate despre care ne atrag atenția toți Sfinții Părinți. Călugăr + călugăriță împreună = cădere sigură. Din păcate Părintele Nicolae Bordașiu, fiind ucenic al Părintelui Arsenie Boca, a preluat de la sfinția sa și ecumenismul, și superficialitatea în studiul Sfinților Părinți. Despre aceasta pot mărturisi cei ce i-au ascultat predicile și au fost în pelerinajele ecumeniste de la Taizé, organizate de sfinția sa – n.n.] . "¶¶¶In perioada calugariei la Sambata si Prislop, preotul Arsenie scrie cartea "Cararea Imparatiei". Inca de la inceput arata ca a scris ca raspuns la "atatea lacrimi" iar cartea este spre luminarea urmasilor pentru a nu mai orbecai in noaptea nestiintei si a lipsei de sfat. Cartea cuprinde de la talcuirea scripturii si pana la elemente de matematica, genetica si logica. [o logică, după cum am văzut, cam... ilogică. Împlinește cu adevărat Sfânta Evanghelie: Mat 6:23 Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! – n.n.] Si mai scrie o carte – "Cuvinte vii" - in care aduna predicile rostite la Prislop, in total 137. Scurte, concise si pe intelesul tuturor.

Preotul Constantin Necula spune ca "sunt predici absolut fenomenale [chiar fenomenale... de pomină, fără învățătură lăuntrică, fără hrană de la Sfinții Părinți, dar cu o popularitate grosolană, cum zice Mihai Eminescu:

E ușor a scrie versuri

Când nimic nu ai a spune,

Înșirând cuvinte goale

*Ce din coadă au să sune*¹³⁷⁴. – n.n.]. *E ca o declaratie de dragoste [da, cu adevărat, dar din păcate dragoste de sine – n.n.]. Nu e incrancenat [e mai mult: biciul lui Dumnezeu – n.n.]. Asta nu prinde bine celor care cred ca ortodoxia trebuie sa se incranceneze de catre ceva" [dar brutalitatea exprimării sfinției sale și modul de a disprețui pe numiții de el „proști”, tocmai către încrâncenare duce, fie prin copiere (în cazul admiratorilor), fie prin respingere (în cazul celor ce nu sunt de acord). Dar pusă în contextul Ortodoxiei, poate că Părintele Profesor Constantin Necula numește încrâncenare discernământul care respinge răul și minciuna. Dacă cineva nu mănâncă tot ce zboară, înseamnă că este... încrâncenat. Ar fi trebuit ca preacucernicia sa să nuanțeze aici termenul de încrâncenare, să fim siguri de ce vrea să spună – n.n.] .*

In 1968 se pensioneaza si incepe pictarea bisericii de la Draganescu, langa Bucuresti, numita si "capela sixtina a ortodoxiei romanesti". Lucreaza aici mai bine de 15 ani. Intr-un stil nemaintalnit in bisericile noastre. Mii de imagini cu mesaje pe intelesul tuturor. Acum si acest loc e luat cu asalt de pelerini.¶

Sursa: Pro TV

¹³⁷⁵

Zeci de mii de oamenii ajung saptamanal la Prislop in cautarea unui miracol, din curiozitate sau in cautarea linistii. In tara, multi vad chipul parintelui pe pereti si spun ca tablourile cu imaginea lui lacrimazea. Bineinteles au aparut si cei care fac bani multi de pe urma lui. Cat este minune, cat e supersitie, este tot acest fenomen o dovada a crizei si cautarii in care se afla acum poporul roman? Si, in primul rand, cine a fost Arsenie Boca? Sunt intrebari la care Alex Dima a cautat raspuns.

Arsenie Boca, agent electoral

O coada intinsa pe zeci de metri, sute de oameni, asteapta in fata unui mormant, la manastirea Prislop. In liniste, fiecare cu gandurile si problemele lui. La televizor, alti oameni vorbesc despre minuni. Un tablou plange la Vaslui. Altii se inchina si saruta o bucata de ciment in Bucuresti. In vestul tarii, un alt tablou a lacrimat pana in ziua in care a fost furat. Si hotii l-au adus dar tabloul s-a oprit din plans. [a început să râdă, de bieți hoți fraieriți – n.n.]

Acum cateva zile am primit un pachet. Cu un portret al parintelui Arsenie Boca si cu indemnul de a citi pe verso. Scria "Sfintit PSD, Victor Ponta presedinte". Portretul a fost primit anul trecut, in campania electorala. Parintele Arsenie Boca a devenit in ultimii ani un brand. Pentru unii e sfant, pentru altii e vedeta de televiziune, are site pe internet, biblioteci intregi au fost tiparite cu viata lui, cu minuni si fapte incredibile si toata lumea vorbeste despre el.

¹³⁷⁴< http://www.versuri.ro/versuri/mehlj_mihai-eminescu-criticilor-mei.html>, marți, 15 decembrie 2015

¹³⁷⁵ <http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/sezonul-2/cine-a-fost-de-fapt-arsenie-boca-si-cat-din-legenda-sa-este-creatia-securitatii-marturiile-celor-care-l-au-cunoscut.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015

Cine este Arsenie Boca si mai ales ce-i atrage pe oameni ca un magnet la Prislop si ce gasesc acolo? Am pornit spre manastirea Prislop, in cautarea unor raspunsuri, impreuna cu un grup de pelerini.

In fiecare zi cateva mii de oameni ajung la Prislop. De 1 mai, la mormantul parintelui au fost mai multi oameni decat pe tot litoralul romanesc, peste o suta de mii [mai ceva ca la plajă... vedeți plăcerea de sine subtilă că ești sfânt prin participarea la miracole este un desfrâu sublimat care atrage mai puternic decât desfrâul ochilor de la mare– n.n.] . De cum treci de Hateg, aproape la fiecare casa se vand flori. E o traditie deja ca pelerinii sa ajunga la mormantului parintelui cu flori. In Silvasu de jos, ghidul face un anunt care starneste zarva in autocar. “Drumul este inchis, se repara si va trebui sa mergem 7 km pe jos. Atat dus cat si intors”

In sat e agitatie mare, autocare, masini si oameni veniti din toate colturi tarii. Stareta manastirii Prislop a cerut autoritatilor ca drumul sa fie blocat pentru a permite camioanelor cu ciment sa ajunga sus in deal, unde se lucreaza la parcare manastirii. Asa ca am luat-o la pas alaturi de sutele de pelerini, unii batrani, care urca cu greu si cauta sanatate, altii tineri, care cauta mantuirea sufletului [săracii oameni, merg cu atâta osteneală fără să știe că-și lucrează pieirea sufletului – n.n.] .

Târg cu mici si magneti

Pe drumul spre manastire, Arsenie Boca e afacere pentru cei care vand suveniruri si tablouri cu chipul lui. Acesta e cu siguranta cel mai tranzitat drum de tara de la noi. Plin de gropi si de gunoai. Dupa 2 ore ajungem in apropierea manastirii. Locul pare un targ de tara plin de magneti, de mici, clatite si tablouri cu parintele Arsenie

E primul contact pe care il ai cu Prislopul. Pe aici, prin fumul care se ridica de la gratare trec miile de oameni in drumul spre mormantul parintelui. Pe tarabe stau agatate hartii pe care scrie ca toate obiectele sunt sfintite. Cine le-a sfintit? e o intrebare fara raspuns, care îi deranjeaza pe negustori. [și de mici e vinovată Sfânta Biserică, și de faptul că negustorii nu sfințesc amuletele lor? Unde e mireasma de tămâie din locurile cu adevărat sfinte? Se fac mici la Sfântul Mormânt?– n.n.]

Cateva sute de metri mai la vale ajungem la manastire. Valuri, valuri, oamenii ajung aici. Nimeni nu sta sa-i numere. Sunt cateva mii in fiecare zi. Vin de departe cu bagaje si flori. Pe chipurile lor se citeste asteptare, nerabdare si speranta. Un bodyguard ne face instructajul, ce avem si ce n-avem voie sa filmam in manastire. Ajungem in apropierea mormantului iar paznicul ne sopteste ca am ajuns intr-o zi buna pentru ca la coada nu este

foarte multa lume. Sunt doar cateva sute. Ce cauta toti acesti oameni aici? Cum au aflat de acest loc? Ce stiu despre parintele Arsenie?

Intrebatii, oamenii spun cele mai diverse povesti. Ca parintele Arsenie facea minuni, ca putea face lupii sa apara, ca aduce sanatate, ca a fost inchis si apoi a disparut.

Cat din ce se intampla aici e fenomen, cat e cult? Am intrebat mai multi specialisti si oameni ai bisericii ce se intampla la Prislop.

Ce spun specialistii

Gheorghe Onut, doctor in sociologie: "In mod evident necazurile nu aleg. Ca si preturile la gaze ne lovesc pe toti. Felul in care noi putem rezista la necazurile de zi cu zi ale vietii e destul de variabil. E posibil ca unii dintre noi sa fie atat de vulnerabili in fata necazurilor incat va intreb sa fie nevoie sa le tratam ca pe persoane vulnerabile. Mi-e foarte teama ca saracul Arsenie Boca daca ar invia acum ar fi tare stanjenit de ce i se intampla. Atat din partea fanilor sai dar si din partea bisericii romane care nu stie, saraca, uitati-va la ea, ce sa faca. Nu prea stie... i-a lasat pe preoti sa isi faca numarul cum doreste. Fara o indicatie clara." [Sfânta Biserică e vinovată acum că nu merg oamenii la preoți să le ajute? Dar preoții știu foarte clar ce să facă. Care preot nu știe că oamenii trebuie să se spovedească și să se lase de păcat. Care preot nu face Sfântul Maslu prin care se fac mai multe minuni ca la Prislop, dar autentice, nu comode, ci prin schimbarea sufletului – n.n.]

Lucian Beloiu si-a dat doctoratul in pelerinaje. Spune ca in zonele in care se aduna multa lume, cu aceleasi scop, se creaza o energie pe care oamenii si-o transmit de la unul la altul. La inceputul lucrarii sale aminteste de energia simtita de oamenii prezenti la concertul lui Michael Jackson [foarte bună comparație. Sunt aceleași duhuri ca la Michael Jackson și la Colectiv. Vă pomenim o minune mai puțin cunoscută, a lui... Michael Jackson. Un călugăr de la Sihăstria avea mare râvnă să îi învețe pe oameni a se feri de muzica rock și ca nu cumva să se ducă la concertul lui Michael Jackson. Din cauza acestei râvne cam uitase să-și vadă cu luare aminte neîncetată moartea și păcatele. Înainte de concert, cu o săptămână, primește o scrisoare foarte frumos ambalată și protocolară, ca pentru președinți. Mai întâi crede că este o greșală, dar se uită cu luare aminte. Era adresată lui. În plic ce să vadă: o invitație scrisă personal de mâna lui... Michael Jackson pe numele lui, cu două bilete, ca să mai ia și pe altcineva cu el. Bietul călugăr... a înțeleg cu ce duhuri lupta el și s-a pus pe lacrimi și pocăință, lăsând misiunea să o facă cei ca Părintele Cleopa. Vedeți cum Michael Jackson lucra cu duhurile pitonicești ca ale Părintelui Arsenie Boca, proorocind cine îl vorbește de rău și chemând la prieteșug și evlavie către sine, pe cei ce nu erau de acord cu el? Poate că și el și-a lăsat la vremea lui urmele picioarelor pe beton– n.n.]. Din punctul de vedere al sociologului, acolo este un fenomen scapat de sub control. "Un fenomen asemanător a fost in anul 1935 la Maglavit, cand unui cioban i-a aparut un mos. Erau trenuri speciale care duceau oamenii acolo. Fenomenul este asemanator la Prislop. Lumea merge ca la Maglavit".

Un studiu realizat in acesta vara arata ca peste 90 la suta dintre romani au auzit de Arsenie Boca si 34 la suta dintre repondenti il considera sfant [slavă Domnului că mai este bun simț Românesc – n.n.]. Dintre miile de oameni care ajung aici puțin stiu cu adevarat cine a fost Arsenie Boca si ce a facut. Oamenii vin atrasi de acest spatiu cu speranta ca problemele lor isi vor gasi rezolvare.

Preotul Vlad Vasile a studiat viata si opera parintelui Arsenie si urmareste ce se intampla la Prislop. 'E un duh al linistii', spune el. "Cei mai multi nu stiu cine a fost parintele au auzit unii de la altii, de la tv... si oamenii aleraga dupa dar si har. Dar faptul ca se misca atata multime... Oamenii astia daca nu ar pleca cu ceva de acolo nu s-ar mai intoarce. Majoritatea dupa ce vin o data se intorc. Ca dobandesc o liniste deosebita, ca binecuvantare duhovniceasca, o minune in viata lor, asta fiecare poate sa o spuna. Cert este ca se intampla ceva" [dar de ce nu pomeneste Părintele și de duhul acediei, care în faza de momeală mimează liniștea duhovnicească pentru a paraliza în final mintea omului. De ce nu vorbește de dependențele celor drogați. Simțirile înșelătoare de acolo, care mimează

umilința și încântă sufletul că atinge sfințenia nu pot fi reproduse de materie, sunt un drog mult mai puternic decât orice compus chimic, iar vedeniile diavolești sunt mai tari în trăiri decât nălucirile cele mai puternice ale dependentilor. De aceea Prislopul silește pe toți să revină la el. Să nu uităm și de faptul că demonii iau în vise fața Părintelui Arsenie Boca și dau canoane la oameni să revină de ... x ori, exact cum fac vrăjitoarele cu victimele lor pentru a le stăpâni mai tare voința și a câștiga mai mult de la ei. Adevărații sfinți nu îndeamnă la pelerinaje ci la lucrarea lăuntrică, lăsând libertatea celor ce îi cheamă în ajutor. Această revenire constrângătoare, obositoare, care abate mintea de la lucrarea lăuntrică este dorința dracilor care se străduie prin orice mijloc să facă pe oameni obosiți și împrăstiați prin simțurile biciuite și să nu mai aibă nici putere, nici interes pentru cercetarea lăuntrică a propriei păcătoșenii, singura ce îi poate arde pe ei. Scopul dracilor în toate poate fi rezumat la atât: abaterea minții de la pocăință. Și când faci ceva așa de obositor ca o călătorie, în care trebuie să fi atent în afară, cum să îți mai ardă să stai liniștit și să îți supraveghezi gândurile. Mai ales dacă ești încântat de tine că ești semisfânt de la Prislop și mai îți dau și dracii vreo două trei vise/vedenii și întâmplări ce le consideri minuni. Gata: te-ai pus singur în robia lor – n.n.]

Gabriel Diaconu este medic psihiatru. “La nivelul psihologiei colective oamenii nu sunt interesati de om. Oamenii sunt interesati de poveste. Si povestile au personaje. Iar personajul in cazul de fata este un erou care parcurge toate fazele psihologice ale eroului. Si prin asta nu difera cu nimic de alti eroi. Nu difera cu nimic de Hercule, prin genul de drum prin care transcende. Pai ce transcende? Trancedende natura umana [o idee surprinzătoare și foarte plastică. Am putea să o folosim ca un antidot de succes pentru a înlocui o expresie foarte uzuală și eficientă de manipulare spre rău a conștiinței publice. Am putea zice în loc de „sfântul Ardealului”: „herculul Ardealului”. Vedeti cum și rațiunea omenească, chiar căzută, dacă nu e întunecată de interesul personal, vede cu limpezime realitatea? Doamne ce miunată ai făcut tu mintea oamenilor! Ea poate depăși pe cea a îngerilor – n.n.] . Catre un mai bine. Ce inseamna mai bine? Mai bine inseamna ca intr-un fel sau altul ajunge sa intermedieze relatia omului de rand cu Dumnezeu. E un fel de vorba buna la Dumnezeu. Si in momentul ala vei vedea ca oamenii agrega in jurul eroului cu care se identifica.”

Dumitru Bortun este specialist in comunicare si relatii publice. A analizat fenomenul Arsenie Boca si a constat ca multi ajung la Prislop in cautarea unui confort psihologic. “El poate sa ne ajute pe noi sa credem ca ne putem mantui daca ne ducem la mormantul lui si ne rugam acolo sau daca ne ducem cu niste lucruri de acasa, sa ne rezolve niste probleme fara ca noi sa ne regretam pacatele, fara ca noi sa ne schimbam. Arsenie Boca este un fel de sfant caruia ii delegam schimbarea noastra la fata, lepadarea de sine pe care ar trebui sa o facem cu totii ca sa ne apropiem de Dumnezeu - noi traird tot ca pana acum, fumand ce ne place, mancand ce ne place, ne imbracam cu ne place, ne prapadim viata in toate directiile dar sfantul Arsenie Boca are grija de noi si intermediaza pentru noi “. [a uitat să spună acest specialist că însuși Hristos respinge aceasta și nu ne-o oferă, deci pentru cei ce merg acolo Părintele Arsenie Boca este mai bun ca Hristos, fiindcă nu are atâtea pretenții. De aceea fenomenul de la Prislop este pregătirea Românilor pentru a-l primi pe antihrist, care tot aceleași lucruri promise și dă la oameni, numai să uite de veșnicie și să-l cinstească pe el – n.n.]

Mitropolitul Ardealului, Laurentiu Streza l-a cunoscut pe parintele Arsenie. “Am vazut si emisiuni in care pe parintele l-au numit o persoana din asta miraculoasa care se teleporta, auzi. Ca era si in puscarie si la inmormnatarea mamei. De unde? Acestea sunt niste fantasmagorii. Eu l-am cunoscut ca pe un om foarte exigent, foarte serios incat l-a muștră pe un ucenic de al lui ca nu a tinut randuiala pe care i-a dat-o: sa nu spuna ceva spre popularitatea lui” [da... Frumos. Vedeti că Părintele Arsenie Boca se purta în două feluri? Într-un fel cu oamenii simpli în fața cărora se dădea mare prin ghiciri și vădiri, în alt fel în fața intelectualilor cărora și se prezenta ca un smerit evident. Dar și în acea smerenie este sesizabil damful mândriei sub forma falsei modesti, fiindcă o smerenie care se arată

pe sine nu este smerenie, cu atât mai mult dacă e dată sub forma forțată a unui canon, care de fapt atestă că ești conștient de valoarea ta, dar vrei să o ascunzi. Dacă tot dorea să o ascundă ar fi fost și smerit, și delicat, să mustre pe ucenic în taină, ca să nici nu se observe rânduiala pe care i-a dat-o. Așa însă devine o evidentă laudă de sine publică pentru rânduielele care le dădea sfinția sa. – n.n.].

Sursa: [Pro TV](#)¹³⁷⁶

Credinciosii ortodocsi primesc o veste mult asteptata. Mitropolia Ardealului si Episcopiile Devei si Hunedoarei au inceput demersurile pentru ca cel supranumit "Sfantul Ardealului" sa fie canonizat.

17Comenteaza

Se strang dovezi despre viata sa, dar si despre minunile pe care le-ar fi facut. Procesul este insa unul anevoios si ar putea sa dureze ani. Decizia a fost luata dupa ce, in ultima vreme, Arsenie Boca a devenit un fenomen, iar saptamanal zeci de mii de oameni merg sa se roage la mormantul acestuia de la Prislop.

Parintele Arsenie Boca e considerat de multi ortodocsi, fie ca e sau nu canonizat, un sfant al zilelor noastre. De cativa ani, reprezentantii Bisericii Ortodoxe au inceput sa stranga dovezi pentru ca cel adulat sa poata fi canonizat.

In Biserica Ortodoxa Romana, un proces de canonizare incepe din teritoriu si de aceea Episcopia Devei si Hunedoarei si Mitropolia Ardealului sunt cele care aduna dovezi care sa certifice sfințenia vietii parintelui Arsenie Boca.

Canonizarea unui sfant cuprinde mai multe etape. O comisie speciala ii analizeaza candidatului faptele, viata si sfarsitul vietii, credinta, scrierile, faptele minunate si multe alte. Toate acestea sunt apoi prezentate mai marilor bisericii care iau decizia.

Un criteriu important il reprezinta evlavia populatiei, iar parintele Arsenie Boca este adulat de sute de mii de credinciosi. Dar ce este credinta si ce este fanatism? Multi se inchina in fata unor icoane care, spun ei, ar lacrima sau la chipul aparut pe pereti sau pe podea.

Altfel, brandul Arsenie Boga a devenit o adevarata afacere.

Preot Costel Stoica, purtator de cuvânt al Patriarhiei Romane: "Putem vorbi de un fenomen al evlaviei populare, dar trebuie sa facem distinctie intre evlavia autentica si superstitia, bigotismul multora dintre cei care merg la mormant. Parintele Arsenie Boca a fost cel mai mare contestatar al pseudomisticismului." [din păcate, însă, a sădit în loc misticismul, mai grav decât pseudo-misticismul, fiind mai greu de deștitat – n.n.]

Dupa ce dosarul va fi intocmit, Mitropolia Ardealului il va inainta comisiei de canonizare a Sfantului Sinod, pentru ca mai marii Bisericii sa decida daca parintele va ajunge in calendarul sfintilor romani. Intregul proces ar putea dura ani.

IPS Laurentiu Streza, Mitropolitul Ardealului: "Prima etapa a canonizării este aceasta a constatării unei evlavii populare. Se creaza un cult in jurul persoanei respective. Putem vorbi de un cult? Da. Manifestarea aceasta este atat de mare si sporeste si sa vedem pana unde si cat sporeste." [foarte realistă remarcă. Însă, după cum am remarcat deja, acest cult nu întrunește condițiile canonizării, nefiind spontan, ca o mișcare a Sfântul Duh, ci este

provocat de mass-media, nefiresc, din tot felul de interese egoiste și din impuneri de sus, dar nu din cer, ci de la guvern și de prin vămi – n.n.]

Emisiunea "Romania te iubesc" a prezentat pe larg fenomenul Arsenie Boca, iar emisiunea a condus detasat în rândul telespectatorilor cu o audiență și cota de piață duble față de următorul post clasat. [ați văzut mobilul crimei sufletești ce afectează un neam întreg? O mărturisesc chiar cei părtași la aceasta. Ce vrem mai mult? Să se coboare Domnul Iisus Hristos din cer să ne-o spună la toți? Dar El ne-a făcut chibzuința și ne-a vindecat-o și întărit-o prin Sfinții Părinți – n.n.]¹³⁷⁷

Emisiunea care le arată romanilor fața nevăzută a țării lor, cum se iau deciziile dincolo de ușile închise, cum afectează acestea viața tuturor, dar care a și reușit să schimbe legi importante în România [!!! – n.n.], da startul sezonului cu numărul opt, duminică, 27 septembrie, ora 18:00.

Pentru noul sezon, echipa Romania, te iubesc!, formată din Cristian Leonte, Alex Dima, Rares Nastase, Cosmin Savu, Anca Nastasi și Paula Herlo, a pregătit o serie de anchete și reportaje în care sunt vizate marile probleme, fraude, furturi și devalizări din sistemele care ne afectează pe toți: sănătate, învățământ, administrație și industrie.

În prima ediție Alex Dima, corespondent special Stirile PRO TV, a umărit îndeaproape fenomenul Arsenie Boca: "Asistăm la o adevărată arsenizare a României. Peste 90% dintre români au auzit de Arsenie Boca, iar mai bine de 30% vor canonizarea lui [vedeți că bunul simț românesc încă mai lucrează? Degeaba se face mult zgomot că toți românii l-ar vrea pe Părintele Arsenie Boca Sfânt în calendar, așadar că ar avea deraiată evlavie. După astfel de campanii electorale proBoca, de atâția ani, dacă ar fi fost reală sugestia unei întunecări superstițioase a întregului neam românesc, datorită lipsei de pregătire duhovnicească, ne-am fi așteptat ca toți să se fi smintit. Vedeți că Sfânta Biserică (atât de criticată, cu preoții ei smeriți care se învinovătesc pe ei înșiși pentru toate relele din țară), de fapt, face o pregătire echilibrată a fiilor ei? Cu toată presiunea mass-mediei și încercarea unor ierarhi să răspundă binevoitori la această presiune prin propunerea de canonizare, totuși dragostea de adevăr a Românilor, încă își spune cuvântul:

Știți iaste prea Sfinții tale, că Țara Rumânească, care să socotește de matematici la treapta a 47 a Meridianului și a 45 a Ecuatorului să află întru aleasă parte a Europei, trage un aer sănătos și suptire, să vecinește și cu neamuri care să laudă și să răsfăț în științe filosofești. Toate aceste mijloace lesnicioase de a rădica și pre fiii Patriei aceștia la treptele laudelor de multe științe ale celorlalți evropeni, dar iar cu toate acestea lăcuiitorii rumâni ai aceștii păzite de Dumnezeu țări nu s-au abătut a să zăbovi ceva într-acelea. Ei de când au priimit Lumina Dreptei Credințe, din zilele Marelui și Sfântului Constantin Împărat, s-au îndeletnicit mai mult cătră întemeierea credinței în țara lor, după cum mărturisesc nu numai letopiseștele isprăvilor acestui neam, ci și multele feliuri de hrisoave ale fericitorilor Domni ai aceștii țări.

Mulți tineri, aprinzându-se de râvna folosului Patriei aceștia, au mers cu mari osteneți și primejdii la țări depărtate, ca să învețe în școale vestite, nu măestrii, nici măsurarea Pământului și a înălțimii, nici Astronomie, ci numai cât să cuveniia la apărarea și întărirea sfintei creștinătăți; carii întorcându-se nu arăta alte lucruri mai cu fierbințeală, decât talmăcirea dumnezeștilor cărți, propoveduirea Evangheliei și bunele orânduiri ale sfintei Besearici¹³⁷⁸

Vă dăm ca exemplu o remarcă a unei bătrâne cu adevărat evlavioasă: „Nu se poate mamaie să fie Părintele Arsenie Boca Sfânt. Sfinții nu apar în baie și nu se găsesc în piață pe toate tarabele, ca să le meargă bine la precupeți.” – n.n.]

¹³⁷⁷ <http://stirileprotv.ro/stiri/social/biserica-a-inceput-demersurile-pentru-canonizarea-lui-arsenie-boca-vom-face-distinctie-intre-evlavie-si-superstitie.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

¹³⁷⁸ <<https://tipariturioanesti.wordpress.com/2015/09/30/triod-bucuresti-1798/>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

La Prislop, locul in care este inmormantat parintele Arsenie, ajung in fiecare zi 3-4 mii de oameni. De 1 mai au fost acolo peste 100.000 de romani. Este cel mai mare pelerinaj din ortodoxia vremurilor noastre.”

“In mass-media apar tot felul de intamplari: tablourile parintelui plang, iar chipul sau apare pe pereti sau pardoseli. Exista o adevarata industrie cu obiecte kitsch, made in China, care il au in centru pe Arsenie Boca. Apar zeci de carti cu viata parintelui, care sunt retiparite imediat in tipografii fantoma si scoase pe piata. Multi dintre cei care ajung la Prislop nu stiu cine a fost Arsenie Boca.”, a adaugat Alex [dacă ar ști... în veac nu s-ar mai duce acolo – n.n.]¹³⁷⁹

Câte milioane de euro se câștigă din propaganda sfinției sale și cine?

Reporterul nu a aflat, din rea voință, pentru a acuza Sfânta Biserică, însă este contorizată și această sumă pe internet:

*Arsenie Boca a devenit un izvor de bani! Câți bani produce Sfântul Ardealului pe an
Unul din cei mai mari duhovnici ai României, preotul Arsenie Boca, a devenit unul din principalele atracții pentru credincioșii amatori de pelerinaje și de minuni.*

Considerat de ucenicii săi unul dintre cei mai mari duhovnici ai secolului XX, la mormântul său vin să se roage în fiecare an peste 800.000 de pelerini, care plătesc, în medie, peste 100 de lei pentru o excursie de două zile.

La acest nivel, încasările pentru zece luni pline din an se ridică la peste 15 milioane de euro, bani care intră în buzunarele firmelor organizatoare de pelerinaje și a hotelierilor din zona Hunedoara – Prislop [vedeți cum se acuză Sfânta Biserică degeaba, pentru încasările firmelor de turism și ale Fundației Arsenie Boca? Chiar dacă unele firme de turism aparțin unor eparhii, cu ele se petrece un fenomen foarte interesant. De pildă un preot din Moldova era asaltat de parohieni să meargă la Părintele Arsenie Boca. El s-a opus cu multă râvnă pentru adevăr. Oamenii stăruind, opaci la orice argument, fiind montați de posturile de televiziune că Părintele Arsenie Boca ar fi sfânt și mare făcător de minuni, la ce stratagemă a recurs ca să-i convingă? S-a dus la una din aceste firme și a insistat pentru a organiza un pelerinaj la Prislop, ca încasările să fie blagoslovite, mergând tot în Sfânta Biserică, pentru a nu avea ghizi exagerați care să întărească rătăcirea în fiii săi duhovnicești. Le-a zis apoi: „Vă fac o surpriză. Organizăm un pelerinaj la Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop”. A plecat cu parohienii și i-a dus la peștera Sfântului. S-au rugat lui (iar preotul s-a rugat în taină să îi lumineze Sfântul despre rătăcirea pictorului de la Drăgănescu) apoi le-a atras atenția, fără comentarii, și fără a învinovăți pe nimeni, la toate lucrurile atât de comerciale și de prost gust, legate de Părintele Arsenie Boca. A stat cu ei și la coadă la mormânt. Una din femeile din parohie era îndrăgostită de Părintele Arsenie Boca. Ea îi și stărnise pe toți ceilalți la acest pelerinaj. Ea adunase și banii, practic era „sufletul acțiunii”. La coadă la mormânt, însă, a apărut o așa tensiune și agitație, ba chiar ceartă între ei și biata femeie, aprinzându-se, nu a mai fost atentă pe unde mergea, a căzut, iar din cădere și-a rupt mâna. Când s-au întors spre casă, în autobuz, i-a întrebat pe credincioși: „Ce părere aveți?”. I-au răspuns: „E o mare diferență între Sfântul Cuvios Ioan și Părintele Arsenie Boca. Sunt în alt duh. Ați avut dreptate, se vede după felul lor de a fi, după atmosfera din Peșteră și cea de la coada de la mormânt, după starea oamenilor în cele două locuri și după tot aranjamentul urât comercial, că Părintele Arsenie Boca este un înșelat”. Numai biata femeie spunea, contrar tuturor evidențelor: „Nu e adevărat, mințiți, sunt ispite, Părintele Arsenie Boca este Sfântul Ardealului, Sfântul

¹³⁷⁹ <http://www.protv.ro/stiri/din-27-septembrie-anchetele-si-reportajele-marca-romania-te-iubesc-se-intoarc-intor-intr-un-nou-sezon.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

meu!”. „Dar nu vezi, că tocmai tu ți-ai rupt mâna? Așa face Părintele Arsenie Boca ucenicilor lui?” „Nu știu de ce a fost asta, dar am să aflu!”. Apoi biata femeie, după ce s-a gândit vreo două săptămâni, a găsit soluția: „ea era vinovată că i-a judecat pe ceilalți, și a pedepsit-o Părintele Arsenie Boca, ca să se trezească”. Consecința acestei false smerenii, fără de pocăință a fost că imediat după ce s-a vindecat de fractură, a mai căzut odată și a fost nevoită să facă o intervenție chirurgicală de amploare pentru a-și putea recupera mâna. Și spunem fără pocăință deoarece adevărata pocăință nu este să-ți inventezi o vină falsă, cu orice preț. Această cunoștință mincinoasă inventată din mentalitatea greșită îți aruncă mintea în derută, și are ca scop demonic să îți menții patima ta rațională principală, care te conduce la pieire, să nu vezi realitatea căzută a sufletului tău. Patima rațiunii introduce prin întunericul ei toate celelalte păcate și în suflet, și în trup. Adevărata pocăință este a-ți schimba mintea după adevăr, exact acolo unde cu adevărat greșești, ca să te poți mântui. În cazul de față ar fi însemnat curățirea de păcatul închinării la un om amăgit. Dumnezeu a iubit-o mult, dorind ca să se lămurească și de aceea a îngăduit îndelungarea durerii. Dacă nu i-ar fi dat repetarea fracturii, ea ar fi crezut că pocăindu-se de păcatul judecării a împlinit voia lui Dumnezeu, și Părintele Arsenie Boca este un mare Sfânt, este biciul lui Dumnezeu și după moarte. Dar așa... a văzut că de fapt și Părintele Arsenie Boca este un amăgit (neputincios a-și apăra propria slavă când Sfinții lui Dumnezeu îl vădesc), și că ea trebuie să alerge la sfinții cei adevărați care nu sunt răzbunători și pedepsitori, ci mângâietori, fugind de noțiunea eretică a dumnezeului mânios, ce are slujitori bice.

Iată un exemplu despre modul discret și eficient al Sfintei Biserici de a lucra cu sufletul omului. Îi spune adevărul și îl lasă a se convinge singur de gustul minciunii lui. Dumnezeu și Sfânta Biserică nu interzic, ci conving. De aceea ierarhii au decis, cu îngăduință, să nu se lupte nici împotriva tipăririi, nici împotriva călătoriilor la Prislop, nici comerțul de acolo, ivit din iubirea de argint ce iriază de la mormânt, ca oamenii ce caută cu adevărat pocăința să le studieze, să le experimenteze în trăirile și realitățile lor și să își dea seama ei înșiși că Părintele Arsenie Boca a fost contrar Sfintei Tradiții. În felul acesta evită și a produce dezbinare prin interdicții. În felul acesta se și cunosc de către toți învățăturile sfintei sale, i se descoperă rătăcirile, se compară cu Sfinții Părinți și se produc anticorpii duhovnicești și vindecările raționale ale minciunilor propovăduite de el.

Încasările din pomelnice sunt singurele lucruri bune de acolo, fiindcă acei bani sunt dăruți lui Dumnezeu și însoțiți de rugăciunile preoților, îi ajută pe oameni să scape de efectele nefaste de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Sunt un antidot pentru hipnoza și rătăcirea de acolo. Este posibil ca, dacă mai sunt și adevărate minuni la Prislop, acestea să se datoreze tocmai acelor pomelnice, rugăciunilor către Hristos directe sau prin preoți, ostanelilor pelerinajului și mijlocirii Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop. Rămâne smințea credinței, mentalitatea că un înșelat ar putea mijloci la Dumnezeu, dar cei care îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu, se conving până la urmă de adevăr. De pildă fata preotului vindecată de paralizie la picioare datorită Sfântului Maslu. Tatăl ei credea că a vindecat-o chiar pictorul de la Drăgănescu, până să afle de ereziile pictate ale Părintelui Arsenie Boca. După ce a aflat de realitatea duhurilor ce l-au indus în eroare pe precuvioșia sa, a înțeles că Sfântul Duh prin Tainele Bisericii și puterea smerită a preoției a făcut minunea— n.n.].

Din informațiile care sunt disponibile pe paginile de internet ale celor care transportă pelerini, atât la mormântul părintelui, cât și la alte obiective religioase de pe traseu, o excursie de două zile, cu transport și cazare, costă între 60 și 180 de lei, în funcție de distanță, dar și de locul de plecare, scrie Adevărul.

Cele mai recente minuni ale Sfântului Ardealului

Vestea că un portret al părintelui Arsenie Boca, păstrat într-o troiță din localitatea Pușcași, ar fi lăcrimat cu ochiul stâng a făcut ca peste 2.000 de oameni să se adune la fața locului, la începutul lunii mai, cu toții considerând că sunt martorii unei minuni. Câteva zile mai târziu,

chipul celui recunoscut printre credincioși drept Sfântul Ardealului a apărut în podeaua de ciment a casei unei femei din București.

[...]

Numele lui Arsenie Boca a fost împrumutat și promovat și de fundația creștină omonimă, care își propune să promoveze cultura și spiritualitatea creștin-ortodoxă în spațiul românesc. Pagina sa de internet vine și cu o ofertă de cărți și pliante despre viața și învățăturile părintelui Arsenie Boca, însă raportat la activitățile de pelerinaj, rulajul financiar al Fundației este practic infim. Potrivit datelor disponibile pe portalul Ministerului de Finanțe – ultima raportare datează din 2013 – Fundația Arsenie Boca a avut venituri totale de peste 220.000 de lei, din care activitățile economice au generat aproximativ 130.000 de lei, restul provenind din donații. [beneficiarii Fundației Arsenie Boca nu sunt în nici un caz Sfânta Biserică – n.n.]

Mulțimi atât de mari de credincioși ca la Prislop au mai fost consemnat în România doar între 1935 și 1942. Izvoarele vremii arată că, în decurs de doar trei ani, pe la Maglavit, locul unde Dumnezeu i s-a arătat unui cioban în vârstă de 17 ani, Petrache Lupu, s-au perindat peste două milioane de pelerini [vedeți că nu este ceva Ortodox la Prislop? Este ceva rătăcit, ca la Maglavit – n.n.]. Oameni care veneau și pe jos de la sute de kilometri pentru a-l cunoaște și a se ruga alături de omul care l-a văzut pe Dumnezeu și i-a ascultat Cuvântul¹³⁸⁰.

5. SĂ NU NE MIRĂM SAU SĂ JUDECĂM PE AUTORII CĂRȚILOR PROBOCA

Nimeni nu este infailibil în afară de Întreaga Sfânta Biserică Ortodoxă

Am încercat să expunem învățăturile Părintelui Arsenie Boca mai ales din *Cărarea Împărăției*, (cartea cea mai susținută de ucenici ca fiind originalul gândirii sale) și din așezământul de la Drăgănescu (pe care nimeni nu-l contestă ca aparținând lui) numit de admiratori asemenea și testamentul preacuvioșiei sale. Viața ne-am străduit să i-o prezentăm după cărțile scrise de ȚPS Daniil Partoșanul și a unor preoți, gândind că sunt cele mai echilibrate și mai favorabile lui. Totuși nu am trecut cu vederea nici cele mai simple mărturii unde sunt prezentate cele mai neobișnuite minuni pentru a compara întregul concept „Arsenie Boca” cu Sfânta Predanie, în lumina învățăturilor și experiențelor Sfinților Părinți. Aceasta pentru a vedea dacă Părintele poate fi canon în Sfânta Biserică Ortodoxă sau contrazice învățătura Ei, ca nu cumva să apară vreo mișcare pseudo-Ortodoxă și dezbinare provenită din rătăcirea de la Adevăr.

De ce totuși aceste scrieri sunt așa de favorabile Părintelui Arsenie Boca, deși autorii lor sunt clerici Ortodocși? De ce rătăcirile sfinției sale, așa de grave, ori nu le observă, ori le neagă, ori le consideră chiar sfințenie?

Iată un mic răspuns, luat dintr-o situație foarte asemănătoare (dar mai puțin gravă) cu fenomenul Prislop, întâlnită chiar în... Sfântul Munte (!):

Visurile și vedeniile lui Dimos

În localitatea Stica din Epir trăia un om pe nume Dimos. Era un bun creștin, cu credință simplă, de meserie constructor. Într-o noapte a visat că undeva există o biserică îngropată în pământ. I-a sculat, așadar, pe toți consătenii iui să ia lopeți și cazmale și să înceapă săpăturile. Au săpat și au scos biserica la lumină. Plin de mulțumire, Dimos s-a mândrit de izbânda lui și privea cu satisfacție cum se minunau toți de el. Și când cugetul viclean i-a șoptit: „Ascultă, Dimos, tu ești om important, tu ești alesul lui Dumnezeu...” l-a primit fără împotrivire.

Fiind de meserie constructor, s-a întâmplat mai târziu să lucreze în Sfântul Munte la o lucrare de construcție a Mănăstirii Vatoped.

În Vatoped este foarte cinstit Cuviosul Evdochie. Despre viața lui nu se știe nimic însă moaștele lui care au fost descoperite întâmplător în anul 1840, în cimitirul mănăstirii, sunt

¹³⁸⁰

<<http://www.obiectiv.info/arsenie-boca-a-devenit-izvor-de-bani-ca-i-bani-produce-sfantul-ardealului-pe-an-74484.html#n>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

izvorătoare de har și făcătoare de minuni. Dimos a arătat evlavie mare cuviosului și a început să creadă că și cuviosul îl înconjoară, de asemenea, cu bunăvoință deosebită. Deoarece tradiția nu pomenea nimic despre originea lui, Dimos și-a închipuit că și cuviosul se trage tot din Albania.

- Cuviosul este albanez, ca mine, a început să propovăduiască.

- Dar de unde știi?

- Albanez este. Nu vedeți că are craniul turtit? De altfel, când într-o noapte, cu șiragul de metanii în mâini, m-am rugat să-mi spună patria sa, mi-a apărut aievea. „Sunt albanez, mi-a spus, sunt din Stica și suntem rude,..“.

Părinții au bănuț că îl războise Diavolul.

- Când ți-o apărea din nou, să-ți faci semnul Crucii, i-au spus. Și dacă e lucrarea Diavolului, va dispărea imediat.

Era însă târziu. Diavolul cucerise inima lui Dimos și nu voia să plece lesne.

S-a întâmplat atunci să se găsească în Sfântul Munte și un episcop, Alexandru de Rodostolos. I-au povestit despre cazul ciudat al lui Dimos și i-au cerut sfatul. Acela l-a văzut și a ajuns la concluzia că vedeniile lui provin de la Dumnezeu. .

- Pentru că Dimos este mulțumit rugându-se cu șiragul de metanii și facându-și semnul Crucii, arătările vin de la Dumnezeu.

Și Dimos se mândrea că însuși episcopul a declarat că vedeniile lui sunt adevărate. Mai târziu a scris o carte groasă, plină cu taine supranaturale: descoperiri, profeții despre viitor, războaie, venirea Sfântului Constantin, semne și monștri, pe care toate le găseai adunate acolo.

- Dar nu poate fi de la Dumnezeu toată această întâmplare! Aici există tulburare și delir. Ce lucruri ciudate sunt acestea? spuneau părinții între ei.

- Nu-l întrebăm și pe părintele Daniil? Acesta ne va rezolva problema.

Au luat deci cartea lui Dimos și au plecat.

Părintele Daniil, îndată ce a citit primele pagini, și-a dat seama de adevăr.

- Aici joacă diavoli, a zis.

A scris un text în legătură cu asta, cu fragmente și pățanii din scrierile sfinte și patristice și l-a trimis la Vatoped. Nu mai exista nici cea mai mică îndoială, era vorba de amăgire. Însă, când Dimos a aflat răspunsul, și-a ieșit din fire. A strigat sălbatic în albaneză:

- Ore, ore, Despotis tope, ore, ore Prift! !

Adică dacă atâția preoți și chiar însuși episcopul au fost de acord că arătările sunt de la Dumnezeu, cum a îndrăznit acesta să nege!

Părintele Daniil nu s-a mulțumit să constate numai, ci dragostea lui l-a călăuzit la rugăciune. Și rezultatul a fost că vedeniile au încetat.

Mai târziu, părinții au reușit să-l ducă pe Dimos la Catunachia. Părintele Daniil l-a primit cu dragoste. Însă, când a început să-i dovedească cum așa-zisul Cuvios Evdochie, care i se arată, era diavol ascuns, nu a rezistat luminii adevărului. S-a ridicat în picioare și a strigat furios:

- Ore, ore, Despotis tope, ore, ore Prift..!

Totuși, a fost nevoit să găsească drumul drept, căci Diavolul, în clipa în care a fost descoperit, nu și-a mai făcut apariția. Părinții erau lămuriți de-acum că e vorba de amăgire și însuși episcopul Rodostolos a trimis felicitări părintelui Daniil pentru izbânda lui.

Cu adevărat, precum a spus Apostolul Pavel, Diavolul „se preface în înger al luminii“ și vai de cel care va fi înșelat de strălucirea exterioară.

„Un păcătos se poate lesne pocăi, dar un amăgit greu, doar dacă Diavolul este descoperit. Căci acesta are slăbiciunea să fugă îndată ce este dibuit“, spunea deseori părintele Daniil.

(Chipuri aghiorite contemporane, Daniil Catunachiotis, p. 46 - 48. De asemenea, „Haruri și purtători de har“, vol. 1, p. 48 - 51)¹³⁸¹.

¹³⁸¹ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 329-331.

Doamne, Doamne trimite-ne și nouă un rugător ca Părintele Daniil să înceteze vedeniile și rățacirea de la Prislop! Doamne Iisuse Hristoase trimite-ne duhovnici echilibrați și cunoscători ai Sfintei Predanii care să lămurească prin grai și scris sărmanul popor, de o amăgire mai grea ca a lui Dimos, căci a dat foc la un neam întreg!

Ierarhii și preoții sunt prea prinși în administrarea păstoriților, în biruința războaielor ce li se dau, atât cele văzute, cât și cele nevăzute, și sunt centrați pe păcatele atât de răspândite, de-a stânga, cele clasice provenite din plăcerile trupești, din simțire, neputând să le observe pe cele mai subtile, de-a dreapta, din înșelarea plăcerii sufletești de sine, din abaterea subțire a minții de la înțelepciune. Iar aceasta nu este ceva caracteristic doar vremurilor noastre. Întotdeauna a fost așa, după cum ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, glasul cel luminos și treaz al Ortodoxiei, tâlcuind Psalmul 90,7:

7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta și spre tine nu se vor apropia.

Pin latură se zice, simplu, "parte". Iar aici David însemnează partea cea de-a stânga, zicând: "Când din partea cea din stânga a omului ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt vor cădea mii de săgeți, iar de-a dreapta lui vor cădea zece mii de săgeți, de dânsul nu se vor atinge, adică nu-l vor vătăma". Iar după o vedere mai înaltă, psalmul zice că: "Tu, omule cel de acest fel, vei fi săgetat cu multe săgeți din partea stângă, dar cu și mai multe din partea dreaptă". Prin stângă se înțelege când se săgetează cineva cu patimi dobitocești, ale mâniei și ale poftii, care învederat și mărturisit este că sunt rele, iar de-a dreapta este când se săgetează cineva de pricini care par a fi drepte și bune, însă care nu sunt de acest fel, deoarece vrăjmașul diavol, știind că cei mai mulți oameni nu primesc atacurile păcatelor celor simple și arătate [lesne de priceput], pentru aceasta începe să-i lupte de la oarecari pricini care par să fie bune, iar la urmă, pornind de la acelea, îi doboară și în relele cele învederate¹²².

¹²² [...] De unde s-a conglăsuț și Origen care zice: „Mai înalt însă, potrivit cu partea cea de-a stânga, zice o mie, însă în cele de-a dreapta, zeci de mii, că de-a dreapta sunt lucrurile noastre bune și faptele bune, ca unele ce sunt tari și minunate, de care puterile cele viclene se apucă să le slăbească, fiindcă mai mulți sunt cei ce cad prin lucrurile cele socotite a fi de-a dreapta, decât cei ce păcătuiesc arătat [adică prin cele de-a stânga]; că cei mai mulți dintre oameni, încercând a săvârși oarecari dreptăți [prin cele de-a dreapta], cad în ispitele de păcate”¹³⁸².

Dar observați ce lucru interesant? Chiar Origen, marele înșelat, tatăl tuturor ereziilor și calul troian al elenismului în creștinism, a observat aceasta, dar și el a căzut cu cădere jalnică și veșnică, de-a dreapta. S-a înălțat cu mintea că poate tâlcui toată Sfânta Scriptură și, disprețuind pe cei care o înțelegeau mai simplu, și-a automutilat trupul, a căzut în erezii și în cea mai îngrozitoare moarte după ce s-a lepădat de Hristos de 2 ori în viață, fiind și dezbinat de Sfânta Biserică din Alexandria, dat și anatema la Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic. Acest lucru ne lămurește și nouă că nu este suficient să fim încântați de smerenie și să cunoaștem intelectual meșteșugul ei, ci să luptăm pentru a o dobândi pe viață și moarte, cu harul lui Dumnezeu. Dar ne mai arată (și cum ar trebui să suspinăm pentru sfinția sa), cum a putut cădea și Părintele Arsenie Boca prin neascultare, vedenii și erezii, după disprețuirea celor ce nu gândeau ca el, la lepădarea de preoție și călugărie și la conviețuirea cu o Maică, deși în diferite scrieri ale precuvioșiei sale combătea amăgirea după Sfinții Părinți, arătându-se ca un cunoscător al fenomenului.

Nu numai atât, dar și un întreg Sfânt Sinod poate greși la canonizarea unui om, dacă nu este în cunoștință de cauză și se fac asupra lui presiuni politice:

¹³⁸² Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Cuviosul monah-filosof Eftimie ZIGABEN, *Tâlcuirea Psaltirii*, Ed. Egumenița – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2^{s.a.}, reeditare după Institutul Albinei Române, Iași, 1862, p. 260.

Aici e în discuție o pripă abuzivă, generată de o inadmisibilă neascultare și de o smintitoare vâlvă mediatică. Și mai mult decât atât: e vorba de un precedent primejdios și de un întreg fenomen psihotic (căutarea maniacală de moaște și cinstirea lor în afara regulilor și dispozițiilor bisericești), care trebuie atent și părintește gestionat de factorii abilitați și responsabili (Patriarhia de la București și Mitropolia de la Iași, Sfântul Sinod și Comisia de Canonizare), pentru ca lucrurile să n-o ia razna și să fie ținute sub un control de autoritate, fără de care există riscul ca o anumită mentalitate magică să pervertească pe nesimțite dreapta credință. Problema e serioasă și nu ne confruntăm numai noi cu ea. Greșeala poate să survină și la nivel mai înalt. În Rusia, bunăoară, după ce au fost canonizați cam în grabă o seamă de noi mucenici, se pune acum, oficial, problema unor comisii de... decanonizare, descoperindu-se între timp în viața unora dintre recenții canonizați aspecte incompatibile cu sfințenia (ca să nu mai vorbesc de formele aberante pe care le cunoaște acolo evlavlia populară, ajungându-se pînă la fel de fel de milenarisme și pietisme magice, ba chiar pînă la o adevărată campanie pentru canonizarea lui... Stalin!)¹³⁸³ [...]

Canonizarea nu înseamnă că privilegiul sfințeniei este rezervat doar sfinților canonizați, sau că judecata organelor bisericești care pronunță canonizarea este absolut infailibilă. Dovada constă și în faptul că Biserica Rusă a procedat de mai multe ori în decursul istoriei sale la decanonizarea și, de asemenea, la recanonizarea persoanelor decanonizate, fără a provoca scandal în rândul credincioșilor. Ea recunoștea, drept motiv: inducerea în eroare a organelor oficiale ale Bisericii (un caz tipic este cel al Prințesei Anna de Kachine, canonizată în 1649, decanonizată, și recanonizată sub țarul Nicolae al II-lea).

Actul de canonizare nu pretinde, prin urmare, că se decide destinul veșnic al sfântului, dar se adresează Bisericii pămîntene, rolul său fiind, în principal, liturgic și pedagogic.¹³⁸⁴

Numai Sfânta Biserică Ortodoxă stâlpu și temelie Adevărului (1Ti 3:15) este infailibilă prin învățăturile ei, date la Sfintele Sinoade Ecumenice. Nici măcar Sfintele Sinoade ale Bisericilor Ortodoxe locale și nici Sinoadele Pan Ortodoxe nu sunt infailibile, dacă se abat de la învățăturile Sfintelor Sinoade a toată lumea.

La ce se referă infailibilitatea Bisericii?

Vezi că neunirea oarecărora patriarhi, și pe cele ecumenice le face localnice? Și dimpotrivă unirea tuturor patriarhilor lumii, și pe cele localnice le face ecumenice, și le schimbă în sobornicești. Fiindcă localnicele sinoade și canoanele lor cele de ecumenicele sinoade, și mai ales de cel al 6-lea ecumenic, fiind primite, ecumenică stăpânire, adică: și axioma (vrednicie) peste tot cuprinzătoare iau. Deci din aceste zise cu lesnire poate a se închipui orismosul (definiția) Sinodului celui ecumenic întru acest chip: „Ecumenic sinod este cel adunat prin împărătească poruncă, cel ce așază hotărâre dogmaticască despre credință, cel binecinstitor, și dreptslăvitor, și unit cu Sfintele Scripturi, sau cele ecumenice de mai-nainte, pe care sinod unirea tuturor patriarhilor și arhierieilor sobornicești Biserici l-au primit, sau prin înfătoșarea a însuși persoanelor, sau prin locuitori, sau și aceștia nefiind, prin scrisorile și iscăliturile lor. **Deci tot sinodul ecumenic care are aceste caracteristice însusiri, acesta este sfânta și soborniceasca Biserică, întru care în Simbolul Credinței mărturisim că credem.**

Iată, așadar, că am aflat ce este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, stâlpu și temelie infailibilă a Adevărului.

De aici cu alte patru însușiri după teologi se învațuște aceasta: 1. A fi pururea vie și nelipsită. Că zice: „Și alt Mângâietor voi da vouă, ca să rămână cu voi veac” (Ioan: 14,16) și, „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Matei: 28,20). 2. A fi negreșitoare, și nesmintitoare, că Biserica a cărei față o ține sinodul ecumenic, „stâlpu și întărire a adevărului” după Pavel (I Timotei: 3,15) și că ceea ce se socotește de sinoadele ecumenice,

¹³⁸³ <<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

¹³⁸⁴ <<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

aceea și de Sfântul Duh, Duhul Adevărului este socotit, că acela zice că va învăța pe voi toate, și vă va aduce aminte de toate (Ioan: 14,26), care lucru mai vârtos la ecumenicele sinoade se arată adevărat. Că dacă canonul al 8-lea al făcătorului de minuni Grigorie zice, despre sinodul localnic cel în Ancira adunat: Că până când se va socoti ceva obștește de către sfinții cei împreună adunați, și mai întâi decât dânșii de către Sfântul Duh, cu cât mai vârtos se socotește aceasta că este adevărată, zicându-se pentru sinoadele ecumenice! La care însuși Duhul Sfânt stăruind asupra-le, le luminează pe ele, și nu le lasă a se rătăci la hotărârile lor! Că însuflă dreptatea sa Dumnezeu în nenumărații ierei cei ce se adună la sinod, după epistolia cea către Celestin a sinodului celui din Cartagina. 3. De a avea vrednicie prea înaltă, și preaputernică, nu numai întru a întinde dreptățile și adevărurile cu sfățuire, ci și întru a sili spre supunere pe cei ce se împotrivesc, punând asupra-le bisericile certări cele cuviincioase lor, și judecând, și aspru cercetând și pe papi, și pe patriarhi, și pe toți cei ce se află în toate părțile lumii, arhieriei și clerici și mireni. 4. A pune hotar, și mărginire la fiecare cerere ce se ivește, și la pricină și obștească, și particularnică, și a dezlega toată gâlceava, și prigonirea ereticilor și a schismaticilor. Că sobornicească, zice Chiril al Ierusalimului (în cateheza 18) se numește Biserica, că de obște peste tot învață, fără lipsire, și fără osebire toate dogmele cele ce se întind spre cunoștința oamenilor și despre cele văzute, și despre cele nevăzute. Drept aceea și de către toți, nu dumnezeiasca Scriptură, ci ecumenicul sinod se propovăduiește, că este cel mai de pe urmă judecător al bisericilor pricini, după canonul al 6-lea al sinodului al 2-lea al căruia judecător socoteala și hotărârea nu se supune apelației altui mai mare județ. Că dacă apelarizarea este o jeluire despre oricare județ către altul mai mare, după cartea a 9-a a Vasilicalelor titlul 1, hotărârea cea cu îndoială a episcopilor, se supune la apelarizarea județului celui mai mare a mitropoliților; iar a mitropoliților la a exarhului, sau a patriarhului ocârmuirii; și a patriarhului la sinodul ecumenic, și aici de aici toată apelarizarea se mărginește, și se sfârșește nefiind alt județ mai mare decât sinodul ecumenic. Iar deși judecătoria patriarhilor nu se supune apelației, după Vasilicale, și după Iustinian, și după Leon înțeleptul, aceasta însă, se înțelege, pentru că alt patriarh nu poate a se face judecător asupra hotărârii altui patriarh, și nu pentru sinodul ecumenic, care cercetează și judecă toate cele judecate de către toți patriarhii, și papii, ca și cum nu s-ar fi judecat cândva, fiindcă hotărârea eparhului, măcar deși apelației nu se supune: fiindcă nu se mai atinge de către altcineva, cu toate acestea nedumeririle care eparhul nu poate a le hotărâ, le cercetează și le hotărâște însuși împăratul. Drept aceea, dreptul ce are monarhul întru cele politicești, același drept îl are și sinodul ecumenic în Biserică (Dositei în Dodecabiblion foaia 309 și 384). Am zis însă că **judecătorul cel mai de pe urmă în Biserică nu este Sfânta Scriptură, precum aceasta o zic luterocalvinii, ci sinodul ecumenic, fiindcă dumnezeiasca Scriptură la multe părți neluminat vorbind, și fiecare din ereticii către al său eres strâmbând noima Scripturilor cea neluminată, de nevoie trebuie tâlcuirea pentru a tâlcui adevărata noima Scripturii, care nu este altul, fără numai ecumenicul sinod.** Încă și alta, pentru că pe lângă cele adevărate, și sobornicești cărți al Scripturii, fiindcă au îndrăznit ereticii a le suprascrive ca pe niște canonicești și pe cele neadevărate, și ereticești cărți ale lor, pentru aceasta sinodul ecumenic alege pe cele adevărate, și leapădă pe cele neadevărate, și ascunse, precum sinodul al 6-lea a făcut pentru apostoleștile așezământuri, și cel întâi însuși (și vezi la subînsemnarea apostolescului canon 60). Pentru care și Sfințitul Augustin aceasta știind-o luminat a socotit (epistolia 154) zicând: **Nu aș fi crezut în Evanghelie, de nu m-ar încredința vrednicia de credință a Bisericii.** Drept aceea din toate cele zise se încheie, că nimenea poate a se împotrivi sinoadelor celor ecumenice, rămânând binecinstitor și dreptslăvitor; ci de obște și fără osebire fiecare este dator a se supune lor. Că cel ce se împotrivesc lor, se împotrivesc Duhului celui Sfânt, celui ce grăiește prin sinoadele cele ecumenice, și se face eretic și anatematic, fiindcă și papa Dialogul (cap 1, epis. 24) anatematizește pe cei ce nu se supun Sinoadelor ecumenice. Și însăși sinoadele acestea pe cei ce nu se supun lor și îi anatematicesc. Ce zic eretic? Ca un păgân și necinstitor de Dumnezeu se socotește cel ce nu ascultă de Biserică, a cărei față poartă sinodul cel ecumenic. Că zice Domnul, „Și de nu va asculta de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș”

(Matei: 18,17). Fiindcă hotărârea și judecata cea mai de pe urmă și mai desăvârșită a Bisericii este sinodul cel ecumenic, după Augustin (epistolia 162). Și aceasta este ceea ce însuși Dumnezeu a poruncit a se păzi și în sinodul prezbiterilor legii vechi. Iar de va fi, zice: „vreun grai în judecată, care să nu-l poți lesne dezlega, între sânge și sânge, și între judecată și judecată. Și vei merge la prezbiterii și leviții, și la judecătorul, care va fi în zilele acelea și ei cercetându-l vor spune ție judecata. Nu te vei abate din cuvântul, care-ți vor spune ție, în dreapta sau în stânga. Și omul care se va semeți ca să nu asculte de prezbiterul, sau de judecătorul, va muri omul acela, și vei scoate pe cele rău din Israel” (II Lege: 17;2,8). Se cuvine însă pe lângă cele zise să adăugăm și aceasta, că cu adevărat și mai cu deosebire singure șapte sinoade ecumenice s-au numit, pentru că toate acestea după legile sinoadelor celor ecumenice s-au adunat; și pentru că ceea ce a fost de nevoie spre cunoștință, întru dânsele s-au rânduit. Drept aceea toate întrebările câte se nasc din cele rânduite de acele șapte, cu lesnire se dezleagă (Dositei în Dodecabiblion foaia 633). Iar după cel al șaptelea sinod, cu toate că altele s-au numit ecumenice precum cel 1 și 2 și cel adunat în Biserica Sfintei Sofii; însă cu rea întrebuițare s-au numit așa, pentru că nici unul dintru acestea s-au adunat după legile sinoadelor ecumenice. Și pentru aceea nu au putut a se împreună număra cu cele șapte ecumenice, nici numărul lor al adaoge. Că cel ce de latini s-au numit al 8-lea ecumenic adică, cel ce s-a făcut împotriva lui Fotie, în urmă de către cel ce s-a făcut pentru Fotie s-a surpat, și cu totul nici a se numi sinod s-a osândit. Și măcar că toate acele șapte ecumenice sinoade pentru cuvântul de a fi ecumenice sinoade, sunt de o cinste și întocmai. Însă acest întâi sinod, și pentru vechime și pentru sfințenie, a stătut și stă pururea pilda cea mai întâi închipuită, și știința cea mai întâi începătoare a tuturor sinoadelor celor ecumenice, și acestuia a urmat de aici înainte și sinoadele cele după dânsul, și întru proclamațiile (poruncile) lor, și întru șederile lor, și întru hotărârile lor, și pe acesta Dialogul papă cap al tuturor Sinoadelor l-au numit, și un cuvânt se află în gura tuturor, adică: stăpânească cele rânduite în sinodul din Niceea. Mult au ostenit sinodul cel adunat în Cartagina și în practicele sale, și în canoanele sale, și în epistoliile sale cele către Bonifatie și către Celestin, pentru ca să nu primească alte canoane, fără numai pe acestea adevărate canoane al sinodului din Niceea. Și marele Atanasie, și dumnezeiescul Ioan Hristostom, tare striga să nu stăpânească alte canoane, fără numai canoanele sinodului din Niceea.¹³⁸⁵

Iar Theofan, auzind acestea, a zis: „Acestea care mi le spui nu sunt scrise în cărți, că nu le-am mai auzit până acum, și mă mir de unde le știi,” îi zice Sfântul; „De ce te miri? Acestea ce îți spun eu nu sunt carte însuflețită? Că cel de trei ori blestemat, împăratul Leon Conon, când a ars școala și toată biblioteca cu cărțile în Țarigrad, oare câte zeci de mii de cărți au ars? Și câte cărți folositoare de suflet erau acolo înăuntru? Însă și aceasta cu amenințarea și slobozirea lui Dumnezeu s-a făcut, pentru ca să nu fie defăimate de oamenii veacului acestuia mai de pe urmă, precum defăimă și pe celelalte care au rămas. Pentru că putea Dumnezeu să facă ca să nu ardă, precum Evanghelia în Rusia.

Însă eu ma mir: cum oamenii, în ziua de astăzi, au defăimat cărțile bisericesti cele fără de greșală? S-au întunecat de nepricepere și au scurtat dumnezeieștile slujbe. S-au dat numai la iubirea de bani, și la slujbe se grăbesc, ca să facă rucodelie multă și să se numească bogăți. O, ce răutate! O, ce nepricepere!¹³⁸⁶

După cum ați văzut, din păcate, învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Așadar, chiar de ar fi canonizat ca Sfânt, de un întreg sinod pan Ortodox, ar fi doar o eroare, fiindcă ar contrazice (indirect) învățăturile fără de greșală ale întregii Sfinte Biserici.

¹³⁸⁵ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopy caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 103-106.

¹³⁸⁶ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp.73-74.

Numai când scaunul de la Roma va fi izbăvit de uzurparea cea tâlhărească a ereticilor (dar aceasta se va petrece de-abia după „Marele Prăpăd” după cum ne prorocesc Sfinții Părinți), se va mai putea aduna cel de-al 8-lea Sinod Ecumenic, unde se vor anatematiza toate rătăcirile eretice de până acum, inclusiv cele apusene, și, odată cu acestea, și cele ale Părintelui Arsenie Boca, atât de tributar lor. În schimb chiar și un sinod cât de mic eparhial, sau chiar numai un arhiepiscop (atunci când va înceta presiunea politică și de stradă, prin mass-media, pentru a nu declanșa prin lămurirea sa vreoa prigoană), va putea declara ca eretice învățăturile Părintelui Arsenie Boca (pentru a trezi pe oameni la realitate), iar declarația sa să fie valabilă, fără greșală, fiindcă această declarație ar fi conformă cu oricare din cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (ce au anatematizat fiecare din Ele câte o parte din învățăturile scrise și/sau pictate ale maestrului de la Drăgănescu).

6. CUM S-A COMPORTAT MAICA ZAMFIRA DUPĂ MOARTEA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

Ca recunoștință pentru pictarea sa ca madonă (și a familiei sale ca o „sfântă familie”) Maica Zamfira s-a ocupat cel mai mult pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca. Dar a fost și o imperioasă pornire lăuntrică... din interes personal. Știa că fără Părintele Arsenie Boca sfinția sa și familia sa nu ar putea fi în veac canonizată. Cum scopul și țelul vieții ei a fost să fie un om mare la umbra buricului României, faima proprie este direct proporțională cu aprecierea pe care o face cineva Părintelui Arsenie Boca.

Aici avem pe Părintele Arsenie Boca cu familia Maicii Zamfira, mai îmbătrâniți, față de pictura dedicată lor, care îi surprinde tineri.

Observați că în acea perioadă (în jurul anilor '80) Părintele Arsenie Boca purta scufia (fesul) de culoare albă, considerându-se (poate) deja patriarh:

Întâlnirea măicuței Zamfira cu omul lui Dumnezeu, părintele nostru Arsenie, îndrăznesc să o asemăn cu Întâlnirea dintre Sfântul Ilie și femeia binecredincioasă din Sarepta Sidonului.

[vedeți cum toate se învârt în jurul reîncarnării lui Ilie? Sugestia hipnotică este puternică în ucenici, care poate nici nu își mai dau seama ce spun – n.n.]

În vremea unei secete duhovnicești, spirituale, nu de trei ani și jumătate, ci de 40 de ani, măicuța Zamfira a stat alături de părintele Arsenie și a purtat grijă, așa cum însuși părintele Arsenie mi-a spus în urmă cu aproape 20 de ani, cum episcopul de vrednică pomenire Andrei Magieru al Aradului i-a dat poruncă și ascultare măicuței Zamfira, prevăzând ce vremuri vor veni, să aibe grijă toată viața de Părintele Arsenie;

[Părintele episcop, dacă a spus cele de mai sus (și nu sunt vreo invenție Zamfiro-Arseniană), în nici un caz nu s-a referit la conviețuirea necanonică în aceeași casă a unui monah cu o monahie. Iar dacă ar fi sfătuit așa ceva, ceea ce noi nu credem în ruptul capului, nu era sfat dumnezeiesc. Dumnezeu nu se contrazice între poruncile Sale din canoane și poruncile Sale prin episcopi. Grija Maicii Zamfira ar fi trebuit să fie a folosi relațiile pe care le avea cu Patriarhul (și cei de la conducerea țării), ca să se reintegreze urgent în monahism, amândoi. Iar purtarea ei de grijă pentru el să fie ca să nu îl lase să se apropie prea mult de ea, astfel încât să uite de toți și de toate, pentru a conviețui împreună, lepădând preoția și călugăria. Aceasta este grija cea adevărată: mântuirea sufletului. „Toată grija cea lumească, acum să o lepădăm” – n.n.]

și mi-a spus odată părintele Arsenie că: „dacă n-ar fi fost așa, astăzi n-aș mai fi fost în viață”.

[vă dați seama ce mult o iubea... nepermis. Fără ea ar fi murit! Să nu crezi că purtarea de grijă pentru viața ta este a lui Dumnezeu, care oricând îți poate scoate oameni să te ajute și să te consideri că fără un purtarea de grijă a unei femei ai muri, este o necredință gravă pentru orice creștin, cu atât mai mult pentru un ieromonah Ortodox – n.n.]

Iată rostul sau unul din rosturile măicuței Zamfira de a fi aproape de părintele Arsenie și, așa cum spunea minunat părintele vicar aseară în cuvântul duhovnicesc, maica Zamfira a trebuit să vorbească, atunci când părintele Arsenie a trebuit să tacă, când n-a putut vorbi sau nu i s-a îngăduit să vorbească în anii '50, '60 și '70.

[Ba cu vorbele ei l-a făcut să amuțească. De câte ori dorea să facă ceva care nu îi era ei pe plac, ea vorbea și îl făcea să tacă. Iar când nu a mai vorbit oamenilor pe față despre credința lui în sine, Maica Zamfira i-a făcut propagandă, aducând pe toți la el, ba, după cum vom vedea mai jos, aranjându-i ca loc de influență în interes personal chiar așezământul de la Drăgănescu, pentru a îl transforma în parasinagogă. – n.n.]

De aceea ne aflăm aici, pentru a-i însoți rămășițele pământești în mormântul gol din cimitirul acestei sfinte mănăstiri și sufletul a i-l străjui cu rugăciunile noastre, cu iubirea noastră, cu gândul nostru cel bun, până înaintea scaunului judecății lui Hristos, pentru că mormântul măicuței noastre Zamfira, de azi înainte, va fi un popas ca o treaptă înspre mormântul părintelui Arsenie și toți care vor merge la mormântul părintelui Arsenie vor privi cucernici și smeriți înspre crucea măicuței Zamfira.

[vedeți că Maica Zamfira și-a atins scopul propus? Canonizată ca o treaptă de canonizare a Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Iubiți credincioși și credincioase, făina și untdelemnul nu s-au împușinat din viața, din casa, din așezământul Prislopului și cel de la Sinaia, condus de măicuța Zamfira, datorită prezenței omului lui Dumnezeu, care a fost părintele nostru Arsenie, după cum a fost Sfântul Ilie în viața și în casa femeii din Sarepta Sidonului. Așa cum Sfântul Ilie a înviat pe fiul femeii din Sarepta Sidonului, tot astfel părintele nostru Arsenie, primindu-i sufletul înaintea lui Dumnezeu stă de strajă la intrarea sufletului Măicuței în Împărăția lui Dumnezeu.

[Iată cum Părintele Arsenie Boca primește sufletele în locul lui Dumnezeu. Să ne ferească Dumnezeu pe toți de o astfel de primire după moarte – n.n.]

Parcă îl vedem pe părintele Arsenie ținând pe brațe nu pe un fiu, ci pe o „fiică” a măicuței Zamfira - Sfânta Mănăstire a Prislopului, încredințându-i-o încă o dată și zicându-i: „Iată, fiica ta, Mănăstirea Prislop este vie”,

[Iată acum cunoaștem adevărul: Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira au avut o fiică: Sfânta Mănăstire Prislop. Sfinte Cuvioase Nicodim de la Tismana, iartă-ne pe noi păcătoșii! Iată cum fac ierosilie, luând Sfânta Mănăstire de la tine și dând-o altora ce au transformat-o din lăcașul tău isihast în bălci financiar de interes personal – n.n.] .

pentru că, așa cum Sfântul Ilie a suflat de trei ori asupra fiului femeii din Sarepta Sidonului, Duhul Sfânt prin părintele Arsenie, de trei ori pe an, parcă suflă și însuflă viața și inimile viețuitorilor, închinătorilor și pelerinilor și la 8 Mai - ziua Sfântului Evanghelist Ioan și a Sfântului Arsenie cel Mare din Pateric, și la 13 și 14 septembrie - ziua pomenirii Sfântului Ioan de la Prislop și a Înălțării Sfintei Cruci și la 28 noiembrie - pomenirea și prăznuirea trecerii la cele veșnice a părintelui nostru Arsenie.

[cum poate Sfântul Duh să insuflă asemenea rătăcire: praznicul Înălțării Sfintei Cruci, a Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, a Sfântului sfințit mucenic Ioan de la Prislop, a Sfântul sfințit mucenic Ștefan cel nou și a Sfântului cuvios Arsenie cel Mare să le prefacă în pomenirea unui rătăcit? E mai mare el ca Sfânta Cruce? – n.n.]

Lângă toate aceste zile, ca într-un mănunchi de acum înainte, se va adăuga, cu voia lui Dumnezeu, și ziua de 13 martie, zi de sfârșit de iarnă și început de primăvară, când an de an, cu ajutorul Domnului, cât vom fi, ne vom întâlni la crucea și mormântul măicuței noastre Zamfira, căci cu adevărat și măicuța Zamfira a fost un „om al lui Dumnezeu”. A trăit în

apropierea și în preajma unui om al lui Dumnezeu. Măicuța Zamfira a salvat manuscrisul „Cărării Împărăției” în vremea unei percheziții făcute la Mănăstirea Sâmbăta în anii '47- '48.

[unul din cele mai mari păcate: scăparea de la distrugere a unei cărți eretice. Dar a îngăduit Dumnezeu așa ca să vedem cu cine avem de-a face – n.n.]

Născută la București, într-o nobilă familie de militari, în octombrie 1925, în ziua Sfântului Dionisie Areopagitul,

[Vă amintim ce „nobilă familie” avea, ca să înțelegeți că și restul cuvântului nu respectă adevărul, ci îl întoarcere exact pe dos:

din parintii Traian (n. 1891) și Ecaterina Constantinescu. Mama ei a fost casnica toata viata, iar familia mereu saraca. Primele trei clase primare le-a facut la Cernavoda, iar din a patra familia s-a mutat la Bucuresti. [...] Julieta Constantinescu a avut trei frati – doi baieti si o fata: Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti si despre care se spunea ca in 1939, impreuna cu tatal sau (lor), pe atunci jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca; in 1951 era maior si invalid de razboi; Romeo, nascut in 1926, in 1951 fiind locotenent activ si Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăgănești – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăgănești, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968.

Tatal Julietei, Traian Constantinescu, fusese capitan – comandant al Legiunii de Jandarmi Prahova; in timpul razboiului antonescian a facut parte din Comandamentul militar al C.a.p. Italiei, iar in septembrie 1950 se gasea “deblocat” din functie si era pensionar, vanzator la loteria populara din Bucuresti. Intr-un raport biografic al Maicii Zamfira intocmit de securitate in decembrie 1951, se arata ca domiciliul familiei era in Bucuresti, pe str. Litovoi Voevod la nr.23. In raport se sustinea ca tatal “a fost un element antisemit care in timpul razboiului antonescian a luat parte activa la scoaterea evreilor din Bucuresti”. Dupa actul de la 23 august 1944 “s-a ascuns intr-o vila a fiului sau in soseaua Bonaparte, care era Maior activ si despre care se spune ca a savarsit acte de salbaticie in timpul razboiului anti-sovietic, iar in prezent este pensionar invalid de razboi si are tutungerie pe Str. Matei Millo.”¹³⁸⁷

– n.n.]

a urmat Liceul „Regina Maria” din București și s-a înscris la Facultatea de Teologie și Filosofie, inspirată și îndrumată de marele mentor care a fost Nichifor Crainic. A avut mari profesori și la Filosofie și la Teologie,

[A absolvit apoi, in 1944, liceul Regina Maria din Bucuresti, dupa care s-a inscris la cursurile Facultatii de Teologie din Bucuresti si ale Facultatii de Filosofie, si le-a absolvit in 1948, cand si-a luat licenta in Teologie. A trecut apoi la doctorat, in cadrul Institutului Teologic, dar datorita intrarii in monahism, in 1950, in perioada de pregatire a tezei de doctorat, in final a renuntat la sustinere. **In ultimii ani de facultate Preotul Profesor Gheorghe Cristea o caracteriza “cam dezechilibrata in ceea ce priveste mintea”, intr-un raport al securitatii din 18 decembrie 1951 (in vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”). De asemenea despre ea s-a afirmat ca in acea perioada de studentie fusese “un element decazut” si ca ar fi “dat dovada de acte de indisciplina si**

1387

<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>, vineri, 11 septembrie 2015.

comportare morala nesanatoasa". *Intr-un raport de securitate din noiembrie 1953 se specula ca ar fi avut relatii sentimentale cu mai multi profesori de la teologia bucuresteană*¹³⁸⁸

– n.n.]

a luat licența în teologie la părintele Stăniloae cu o teză despre „Teologia Sfântului Maxim Mărturisitorul”.

[dacă a citit Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, de ce nu i-o fi urmat mărturia și a conviețuit cu Părintele Arsenie Boca? Dar această teză de licență a folosit-o tot ca o treaptă de lansare pentru centrul vieții ei, pictorul de la Drăgănescu, așezământul cumnatului ei, dar chiar și pentru cumnatul ei. Aranjarea familiei sale fiind o constantă de-a lungul vieții:

dar si relatii mai speciale cu alti profesori, intre care Parintele Dumitru Staniloae... [...]

*Julieta Constantinescu a avut trei frati – doi baieti si o fata: Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti si despre care se spunea ca in 1939, impreuna cu tatal sau (Ior), pe atunci jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca; in 1951 era maior si invalid de razboi; Romeo, nascut in 1926, in 1951 fiind locotenent activ si Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăgănescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăgănescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968. [...]*In luna august 1950, aceeași sora Maria Culeac – in varsta de 36 de ani pe atunci, arata intr-o nota data securitatii ca Julieta Constantinescu locuia in acea perioada la Prislop “cu toata familia, adica si cu mama, si cu sora, cumnatul si un nepot. Iar la 26 august 1950 sora si cumnatul au plecat la Bucuresti”.¹³⁸⁹

– n.n.]

A intrat la cursurile de masterat pentru doctorat, pentru ca apoi, sub povățuirea părintelui Arsenie și la îndemnul profesorului de Istorie bisericească, Nicolae Popescu, să-și închine viața și să se jertfească pe altarul Sfintei Mănăstiri a Prislopului, primind în călugărie numele celei de-a doua ctitoare a mănăstirii, domnița Zamfira, nume 143 care însemnează „safir”, piatră strălucitoare, piatră prețioasă, nestemată.

[iată cum a ajuns, de dragul Părintelui Arsenie Boca și a propriului succes social, să fie stareța Mănăstirii Prislop:

Maica Zamfira (pe atunci Julieta) Constantinescu, venise la Manastirea Prislop imediat dupa sosirea Parintelui Arsenie acolo, adica in toamna-iarna lui 1948 (noiembrie sau decembrie) sau in primavara lui 1949. Il cunoscuse pe Parintele Arsenie inca de la Manastirea Sambata, din 1946, in sa la Prislop venise cu gandul sa ramana si sa devina monahie [...]

Inca de la inceputul sederii ei acolo, a demonstrat o personalitate aparte, complexa dar si foarte hotarata. Un exemplu graitor din primele luni de asezare la Prislop il reprezinta un episod legat de o confruntare indelungata cu o alta tanara voind sa acceda spre calugarie, pe nume Maria Culeac. Aceasta venise la Prislop in aprilie 1949 ca sora de manastire, in sa in toamna anului 1949, a savarsit un act pentru care va primi pedeapsa apriga din partea surorii Julieta Constantinescu si a Parintelui Arsenie. In fapt, sora Maria a mers singura pe un deal din fata manastirii si a inceput sa cante “Internationala”. Aflandu-se in camera Parintelui Arsenie la acel moment, Julieta Constantinescu a trantit geamurile si a amenintat pe Parintele ca daca nu o da afara din manastire, ea se va sinucide, ceea ce a si incercat, inghitind pastile.

¹³⁸⁸

<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>, vineri, 11 septembrie 2015.

¹³⁸⁹

<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>, vineri, 11 septembrie 2015.

Parintele a reușit să o salveze, dându-i lapte. Acest episod este descris în vol. al II-lea al cartii "Parintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opus de documente". Din alta sursă, o alta tentativă de sinucidere a Julietei Constantinescu (prima) s-ar fi consumat în vara anului 1947 sau a anului 1948, când Parintele se afla încă la Mănăstirea Brancoveanu de la Sâmbăta de Sus, și când studenta Julieta s-a aruncat în lac să se înece, fiind salvată de Parintele Arsenie..
1390

Și... împreună cu Julieta. Cine este Julieta? Era un curent foarte puternic în România, cu arsenismul, mai ales la București. El era la Sâmbăta. Când te duceai acolo era cel mai mare har dar să-ți întrebî privirea cu el. Îți dai seama...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Doar cu privirea...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Bucureșteancă?

Părintele Arsenie Papacioc:

- Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știu de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. N-am primit nicio alintare, nu nimic: Domnilor, am venit să vă văd. Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Un act de sinucidere?

Părintele Arsenie Papacioc:

- E... a simulat că... [sinuciderea, n.n.] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întrebat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?...». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimidare, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai... »¹³⁹¹

- n.n.]

A fost stareța acestei sfinte mănăstiri, a realizat cu părintele Arsenie o serie de lucrări, împreună cu obștea de monahii și de surori din vremea aceea - minunata obște și neegalata perioadă când părintele Arsenie era duhovnic al acestei mănăstiri, în cei mai grei ani și cea mai însemnată perioadă a ateismului și stalinismului.

[Cumplită perioadă de înșelare a celor de la Prislop. Începutul propovăduirii unei false ortodoxii centrate pe păreri personale ale Părintelui Arsenie Boca și ale Maicii Zamfira, întunecate de duhul vedeniilor mincinoase și sinuciderii ca șantaj:

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.

Părintele Ioanichie Bălan:

¹³⁹⁰ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

¹³⁹¹ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iWvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

- *Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *De unul singur, permanent...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *A stat în București cu ea, tot timpul, da... ” ”¹³⁹²*

In septembrie 1950 Manastirea Prislop era deja transformata in obste de maici, iar Julieta Constantinescu – tanara de 24 de ani, deja cu numele de Maica Zamfira, fusese aleasa stareta. In obste erau atunci 15 vietuitori, dintre care 4 barbati si 11 femei.

(Ne întrebăm ce rânduială Ortodoxă poate fi într-o Mănăstire mixtă, bărbați și femei?)

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. Iar dacă oarecare împreună cu rudeniile voiesc a se lepăda de lume, și a urma vieții monahicești, bărbații adică, de trebuință este a se duce în monastire bărbătească, și femeile a intra în monastire femeiască. Că acest lucru este bine plăcut lui Dumnezeu. Iar cele ce până acum sunt îndoite, ție-se, după canonul sfântului părintelui nostru Vasilie, și după așezământul lui, așa închipuiesc-se. Nu petreacă într-o monastire monahi, și monahii; că preacurvie mijlocește împreuna petrecere. Nu aibă vreun monah îndrăzneală către moanhie, sau monahia către monah, îndeosebire a vorovi. Nu se culce monah în monastire femeiască. Nici împreună să mănânce îndeosebi cu monahia. Și când se aduc cele de trebuință, de la bărbăteasca parte către cele împărțășitoare (canonice), afară de poartă să le ia egumenia monastirii femeiești, cu oarecare bătrână monahie. Iar de s-ar întâmpla, vreo rudenie monah a veni să vadă pe ruda sa, în ființa egumeniei, vorbească cu aceea, prin puține și scurte cuvinte.

[Sinod 6, can. 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20, 22]¹³⁹³ – n.n.)

Intre barbati era pe atunci si tanarul calugar Stelian (Dometie) Manolache, in varsta de 26 de ani, cel care dupa o vreme va sluji ani buni, pana la trecerea Dincolo, la Manastirea Ramet din jud. Alba. Atat Stelian (Dometie) Manolache cat si Leonida (Antonie) Plamadeala (cel care va deveni mai tarziu Mitropolitul Ardealului), fusesera inchinoviati monahi de Parintele Arsenie, la Prislop, in toamna anului 1949. In noiembrie 1952 obstea de la Prislop cuprindea 17 vietuitori.

Pana in septembrie 1950, Maica Zamfira “incercase in nenumarate randuri sa se sinucida, luand pastile in cantitate mare, iar cu o lama de ras a incercat sa-si taie vinele de la mana. Urmele se vad si azi cauza ar fi fost o dragoste neimpartasita. Staretul (n.n. Parintele Arsenie) cauta sa-i satisfaca toate dorintele, incat in ultimul timp a devenit conducatoarea manastirii” (din vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”).

La 8 septembrie 1950 la Manastirea Prislop a venit in vizita si pentru sarbatoarea de hram Episcopul Andrei Magieru al Aradului – poate si fiindca staretul Arsenie intervenise pentru ca sora Maria Culeac, aflata in vesnica disputa cu Maica Zamfira, sa fie trimisa la alta manastire. Dupa aceasta disputa Maica Zamfira a stat la pat bolnava, unde asa o va gasi si inspectorul de la Ministerul Cultelor, la 13 septembrie 1950. Imediat dupa aceasta data, Maica Zamfira si Parintele Arsenie vor pleca la Bucuresti. Este perioada in care Maica

¹³⁹² <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9jwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

¹³⁹³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

*Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea. Disputa cu sora Maria Culeac continua, iar Parintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.*¹³⁹⁴

*Faptul că în perioada 1949-1950 l-a găzduit pe călugărul Antonie Plămădeală la Mănăstirea Prislop s-a adăugat și el acuzațiilor ce i-au fost aduse mai târziu, când a fost arestat. Din procesul-verbal de interogatoriu la care a fost supus în anul 1955 cel care urma să devină peste ani mitropolitul Ardealului, proces verbal al cărui conținut îl publicăm în paginile ce urmează, aflăm că la început s-au iscat anumite discuții cu privire la oportunitatea șederii în mănăstire a unei tinere; absolventă a Facultății de teologie, pe nume Julieta Constantinescu, devenită mai târziu maica Zamfira, stareța mănăstirii Prislop. Mâhnirea pe care i-a produs-o părintelui Arsenie plecarea Julietei din mănăstire - despre care vorbește Leonida (Antonie) Plămădeală în timpul interogatoriului - ni-l descoperă drept un om autentic, care are prietenii și sentimente umane, în locul personajului legendar care-și petrecea tot timpul emițând adevăruri ultime, cum ne sugerează biografiile sale romanțate și apologetii fără discernământ.*¹³⁹⁵

Deci... de pe atunci devenise dependent de ea, lucru care explică unul din motivele pentru care în detenție s-a lepădat de preoție și călugărie:

Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.]...

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Cu Sfânta în familie...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Cu Julieta stareță. Și e normal acum să faci o serie întreagă de greșeli...*

*Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...*¹³⁹⁶

- n.n.]

L-a cercetat pe părintele Arsenie la canal, în timpul detenției și l-a ajutat în vremea exilului pentru folosul sufletesc al poporului roman.

[nu știm ce folos sufletesc a avut poporul Român din relația dintre Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira. Este sigur, însă, că s-au folosit unul de altul. Dar ce rost au toate acestea când vine moartea unde nu mai are valoare decât ce ai făcut pentru Hristos, după învățătura Sfintei Biserici? – n.n.]

În 1959, când au fost scoși și alungați civil de aici, din ordinul autorităților civile și comuniste, dar, din păcate, nu și fără sprijinul autorităților bisericești de atunci, măicuța Zamfira l-a ocrotit pe părintele Arsenie în casa ei părintească din București și l-a ajutat, pentru ca apoi, după anii de la „Schitul Maicilor”, din 1968, părintele Arsenie să reușească să poată picta, oarecum discret,

[în realitate, cu sprijinul tacit al autorităților veneau mulți oameni acolo, pentru a fi manipulați, după cum va spune predicatorul puțin mai jos: *S-a dus de vineri la Drăgănescu, s-a odihnit acolo, în satul acela, unde, ca într-o Betanie, părintele Arsenie venea și picta și în același timp primea zeci și zeci de mii de credincioși, care veneau pe ascuns sau pe față și-l căutau* – n.n.]

celebra și minunata biserică ortodoxă din satul Drăgănescu, de lângă București. S-a străduit măicuța Zamfira ca părintele să poată picta acolo deși era vegheat și supravegheat

¹³⁹⁴

<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>, vineri, 11 septembrie 2015.

¹³⁹⁵ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 19-20.

¹³⁹⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iWvKM>, duminică, 17 mai 2015.

de organele de atunci [vedeți că se confirmă cele din nota anterioară? Sinistră celebritate: monument de înșelare, erezii și prost gust – n.n.] . S-a străduit apoi ca, printr-o serie de intervenții și de memorii, inclusiv la conducătorii necredincioși de atunci, din anii '70 să se poată redeschide Mănăstirea Prislop, lucrul care s-a și întâmplat în 1976, printr-o nouă obște, dar nu străină de cea veche a Mănăstirii Prislopului.

[dacă a reușit să redeschidă o Mănăstire cu sprijinul autorităților și avea și relații de rudenie cu Patriarhul, ce simplu ar fi fost ca, în smerenie, să se retragă el la o Mănăstire de călugări și ea la o Mănăstire de Maici.

Dar scopul lor, din păcate, nu a fost duhovnicia.

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.*

[...] Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

[...] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [a întrebat-o, n.n.]: «Ce-ai făcut?... ». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimidare, în mare intimitate [accentuează A. Papacioc, n.n.] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... de la toate... și de la toate, adică... hai... ¹³⁹⁷

- n.n.]

Și de atunci, după cum am spus alaltăseară, aproximativ 30 de ani de navetă între Sinaia și Prislop, între Prislop și Sinaia, și săptămânal, și la două săptămâni, și lunar, și mai des, interesându-se și ajutând la bunul mers al vieții complexe a acestei mănăstiri: material, spiritual, estetic, duhovnicesc și, mai ales, prin ctitorirea, împreună cu Prea Sfințitul Timotei, Episcopul Aradului și Hunedoarei, a Seminarului Teologic Monahal „Sfânta Ecaterina” de la Mănăstirea Prislop.

[pepinieră pentru preacinstirea Maicii Zamfira și adorarea Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

A urmat trecerea la cele veșnice a părintelui Arsenie și, după cum bine știți și știu mii și zeci de mii de credincioși, măicuța Zamfira a fost sufletul tuturor pomenirilor Părintelui, cu excepția celei de anul trecut, de 15 ani, și al hramurilor care au avut loc. A tipărit, cu concursul Episcopiei Aradului, „Cărarea Împărăției”, una dintre lucrările părintelui Arsenie, a reînviat revista „Gândirea”, serie nouă, iar în ultimul moment s-a străduit împreună cu noi și cu maicile de la Sinaia pentru reeditarea istoricului Mănăstirii Prislop, ediția a II -a și pentru a scoate un album la care se lucrează tocmai acum, cu pictura părintelui Arsenie de la Drăgănescu.

[vedeți cum ambiția a făcut-o să inițieze toate mișcările de popularizare ale unei rătăcirii, în care central era Părintele Arsenie Boca cu părerile sale eretice și deosebite de ale Sfintei Biserici, ca și ea să fie, chiar și după moarte, cineva deosebit, împreună cu familia ei – n.n.]

A fost îndurerată deodată cu trecerea la cele veșnice a părintelui Savian Bunescu, fostul paroh de la biserica Drăgănescu și cumnatul sfinției sale. A fost prezentă, în ciuda bolii, și la înmormântare și la parastasul de 40 de zile, care a avut loc doar cu o zi înainte de sfârșitul măicuței Zamfira. S-a dus de vineri la Drăgănescu, s-a odihnit acolo, în satul acela, unde, ca într-o Betanie, părintele Arsenie venea și picta și în același timp primea zeci și zeci de mii de

¹³⁹⁷ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

credincioși, care veneau pe ascuns sau pe față și-l căutau, și-l cercetau pentru nevoile sufletești și duhovnicești. După ce s-a sfârșit parastasul, a fost la mormântul părintelui Savian și la sora sfinției sale, vrednica de pomenire, preoteasa Ligia, care l-a adăpostit și dânsa pe părintele Arsenie în casa parohială, vreme de 15 ani, cât a pictat acea sfântă biserică, pentru ca, întorcându-se apoi la Sinaia, după o zi, să se săvârșească în seara Duminicii izgonirii lui Adam din Rai și a lăsatului sec de brânză, la orele 20:10 și sufletul ei, după o suferință de peste o jumătate de ceas, să treacă la cele veșnice, luat de îngerul păzitor și, sunt sigur, primit de preacuviosul părintele nostru Arsenie protosinghelul.

[așadar a murit ostenindu-se tot pentru familia ei rătăcită, fără a se cruța cum ar fi făcut un om chibzuit, care își cunoaște neputințele bătrâneții. Patima rațională pentru familia ei și așezământul dedicat lor de la Drăgănescu a fost pricina morții ei, ca o pecete pentru întreaga ei activitate: aceasta o fost dorul, preocupare și activitatea ei de o viață. Nu contemplarea lui Hristos și a Maicii Domnului. – n.n.]

Iată că măicuța Zamfira s-a întors aici, alaltăseară, împreună cu noi și cu maicile de la Sinaia, cu rămășițele sale pământești, pentru ca să urmeze două seri și nopți de priveghere aici, la Prislop, de unde plecase la sfârșitul lunii octombrie pentru ultima dată, neștiind că acela va fi ultimul drum. Iată-ne pe noi adunați aici, acum, în jurul sicriului sfinției sale. Și aș dori să închei prin cuvintele prea frumoase care se pot citi pe una dintre coroanele de flori care s-au adus și care vor străjui mormântul sfinției sale, respectiv o coroană adusă de fostele eleve ale Seminarului din Prislop, studente la Teologie la Alba-Iulia: „Rămâneți mereu Măicuța noastră”. Cuvinte simple, profunde, înțelepte, cuvinte luminoase și sincere. Măicuța Zamfira rămâne Măicuța noastră, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „De ați avea mii de învățători în Hristos, părinți nu aveți mulți”. A fost unică și așa va rămâne.

[vedeți acum declarație oficială? Iată scopul seminarului de la Prislop și ce formează el: oameni care înlocuiesc pe (cu adevărat Unica) Maică a Domnului (și a noastră, a tuturor) cu o alta (pictată în locul Ei de Părintele Arsenie Boca), inegalabilul unicat Măicuța (a celor ce se despart și rătăcesc de la Hristos), numită Zamfira.

Se uită completarea, vitală în acest caz:

Mat 23:5 Toate faptele lor le fac ca să fie priviți de oameni; căci își lătesc filacteriile și își măresc ciucurii de pe poale. 6 Și le place să stea în capul mesei la ospete și în băncile dintâi, în sinagogi, 7 Și să li se plece lumea în piețe și să fie numiți de oameni: Rabi. 8 Voi însă să nu vă numiți rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați. 9 Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri. 10 Nici învățători să nu vă numiți, că Învățătorul vostru este unul: Hristos. 11 Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru. 12 Cine se va înălța pe sine se va smeri, și cine se va smeri pe sine se va înălța. 13 Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.

– n.n.]

De aceea ne rugăm lui Dumnezeu să-i primească sufletul, să-i odihnească sufletul întru împărăția Sa cea veșnică cu toții sfinții, cu Sfântul Nicodim cel Sfințit, Sfântul Ioan de la Prislop, cu părintele Arsenie, cu toate maicile și surorile care odihnesc în Prislopul cel de sus, din poieniță.¹³⁹⁸

¹³⁹⁸ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-145.

[să le ajute Dumnezeu să fie primiți cu Sfinții și Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, cu toate maicile și surorile care odihnesc pretutindeni. Dar aceasta nu se poate fără pocăință publică pentru tot ce au făcut cu atâta râvnă rătăcită... – n.n.]

După cum am observat și în pictura de la Drăgănescu, Maica Zamfira sa nu s-a preocupat numai de imaginea Părintelui Arsenie Boca, ci și de a întregii sale familii, cât și de a Prislopului care i-a lansat pe toți.

După ce și-au împlinit pofta, mânia lui Dumnezeu i-a secerat însă... deodată... pe toți, ca la comandă, împlinindu-se măsura.

Nădăjduim, totuși, să nu fie așa, ci să fi murit cu toții în pocăință.

În primul rând trebuie să evidențiem că sunt două tabere între ucenicii Părintelui Arsenie Boca:

Cărturari și oameni fără carte.

Oamenii fără carte apelează la autoritatea cărturarilor ce-l propovăduiesc pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt, pentru a-și confirma credulitatea, dar ei merg la sfinția sa datorită reclamelor mass-mediei și imboldurilor demonice ce fac minuni, dau vise și vedenii pentru a le forța credința, care începe, ca într-un cerc vicios, să se propage și din gură în gură.

Cărturarii neagă minunile, ei cred doar în simțirile lor și, fără să cerceteze la lumina Sfinților Părinți învățăturile Părintelui Arsenie Boca și lucrarea personală lăuntrică, neștiind despre fenomenul amăgirii, sau cunoscându-l doar superficial (crezând că poate fi vorba doar de alții, ei înșiși considerându-se imuni, bazându-se pe rafinamentul lor intelectual), și-au făurit o proprie imagine artificială despre sfinția sa. Ei critică pe adeptii fără carte care îl prezintă pe pictorul de la Drăgănescu ca pe un vrăjitor, numindu-i exagerați ce dăunează cauzei, dar totuși oameni de bine că simt de la Sfântul Duh că idolul lor este un Sfânt. În schimb se năpustesc asupra oamenilor lucizi, care li se împotrivesc cu argumente din Sfinții Părinți, încercând să-i paralizeze cu autoritatea lor și să-i astupe cu lozinci, ca de pildă numindu-i „flașnete”.

Comun celor două categorii de adepti ai Prislopului (lucru comun și evident din analiza propriilor mărturisiri) este încasarea în istoria lor a unei doze hipnotice consistente (dacă nu direct din ochii albaștri și fulgerători ai Părintelui Arsenie Boca, atunci măcar indirect din fotografiile, scrierile citite fără discernământul Sfinților Părinți – dar cu precepția că sunt ca și ale lor – și/sau prezența la mormântul său), potrivită cu felul lor de a fi, și o privire ecumenistă asupra misiunii Sfintei Biserici.

Iată cum îl gândesc cei fără de carte care îl admiră sau îl contestă pe Părintele Arsenie Boca:

luminita spune:

11 septembrie 2015 la 9:38 Editare

*Din pacate in cartea "ingerul imbracat in haina de in si ingerul cu cadelnita de aur "parintele Arsenie il face pe eminescu"" [vorbind despre sifilis si betie] "doua nebunii perfide tinindu se de mina contra amaritului de om –chiar daca pe unul din acesti napastuiti nepoti il chema genialul mihail eminescu." Pe de o parte il face genial iar pe de alta parte sifilitic si betiv.pina in prezent nu s a confirmat in nici un fel ca eminescu a murit de sifilis.calomniatorii lui au lansat acest zvon perfid.vorbind cu cineva de la draganescu si incercind sa ii explic ca parintele Arsenie e sfint etc m a intrebat;"atunci de ce umbla la brateta prin sat cu maica zamfira?"**Departa de mine gindul de al ponegri pe parintele Arsenie Boca/de asemenea dinsul a fost dezgropat la trei zile de la moarte sub pretextul ca maicuta zamfira nu i a dezlegat legatura de la picioare.tot "maicuta" [numai maicuta nu a fost]a sarit in groapa si a scos legatura de la picioarele parintelui Arsenie.dupa parerea mea de muritor parintele a avut o traire autentica si sfinta pina la prislop.de ce nu s a intors la slujire??Multi preoti au fost dati afara din biserică dar au fost reprimiți si au slujit din nou chiar dacă au slujit la parohii mici.de ce atita mister??Iar minciuna conform careia la mormintul de la prislop florile nu se ofilesc trebuie oprita.personal am vazut si acum trei ani si acum patru ani cum maicile schimbau apa la flori si aruncau florile ofilite.nu ma supar daca voi fi catalogata de genul;;;;cine esti tu sa judeci etc etc cum am mai spus v am prezentat un mic fragment din carte.cititi singuri.eminescu nu a fost sifilitic////***

[...]

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

18 octombrie 2015 la 16:48 Editare

DRAGII MEI

Lumea e in cautare de paranormal de minuni la minut. In fiecare sambata pe diferite posturi tv mai apare cite un „secret” despre parintele Arsenie Boca. Crucea de la mormint era fierbinte iarna potrivit maicii marina stareta la minastirea bic. Aceeasi maica a spus la o conferinta ca au venit mascatii inainte sa moara parintele Arsenie Boca si l au luat l au batut si de la asta l s a tras moartea Eu stiu ca prin anii 89 nu erau mascati..Nu stiu pina la urma ce se vrea? Canonizarea parintelui si aducerea osemintelor la noua catedrala din bucuresti? BISE- RICA TACE. ADICA CONDUCEREA BISERICII. La o adica sa lase poporul sa decida si exact cum a spus parintele anitulesei pe urma sa spuna ;poporul a vrut ,Tara este practice isterizata pe unde te duci numai de asta auzi. Preasfintitul Laurentiu Streza a spus clar referitor la faptul ca printele Arsenie a fost la inmormintarea mamei sale in timp ce era retinut si detinut la canal ca nu este adevarat. Parintele Arsenie era la canal si a simtit o tristete in suflet. Ma doare su- fletul ca se minte si se exagereaza atit. Parintele Arsenie a fost dezgropat de doua ori cel putin. A treia zi de la imormintare si acum citiva ani. Dinsul a spus sa fie lasat in mormint pina la a doua venire. Nu stiu insa ce rol a avut maica de trista amintire zamfira de ea este ”” mosteni- toarea ”” de la sinaia si a manuscriselor parintelui Arsenie. De ce a trebuit sa simuleze ca se omoara la sf minastire simbata si de ce s a tinut ca „riia” de parintele Arsenie. Pacat ca nu mai traieste parintele Savian Bunescu de la Draganescu poate ne spunea adevarul pt ca maica zamfira a fost cumnata lui. Referitor la faptul ca parintele Arsenie nu avea duhovnic[asa cum se intreaba parintele anitulesei]dinsul se spovedea la parintele Savian bunescu cit a stat la draganescu. Cit a fost bolnav la Sinaia parintele savian se ducea si ii facea sf maslu, deci pa- rintele Arsenie a avut duhovnic. Eu un simplu muritor ma intreb doar atit; poate cineva in ma- sura o sa imi raspunda

De ce dupa izgonirea din minastire parintele Arsenie nu a mai fost lasat sa slujasca??

Era atit de periculos fata de regim???

E adevarat ce spune parintele Arsenie Papacioc ,ca parintele Arsenie s a lasat de caluga- rie?

Daca pictura de la Draganescu este eretica asa cum scrie mai sus de ce biserica nu ia nici o masura???

Astept raspunsuri la intrebarile mele.

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

22 noiembrie 2015 la 20:12 Editare

Aveți o informație sigură că se spovedea la Pr. Savin Bunescu, sau e doar un zvon?

Puteți face o referință la un document scris?

Vă rugăm să nu învinovați conducerea Sfintei Biserici, ca să nu fim în același duh răzvrătit și criticist cu Pr. Arsenie Boca și cu zeloții, care și ei sfâșie unitatea ortodocșilor.

Conducerea Sfintei Biserici lucrează cu înțelepciune, în sensul că favorizează publicarea informațiilor despre Pr. Arsenie Boca, astfel ca Ortodocșii să își dea seama singuri de rătăcire și să nu creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă pune la index sau cenzurează pe cineva cum face inchiziția.

Ca în cazul oricărei erezii sau rătăciri ce luptă să distrugă unitatea Bisericii, și Fenomenul Prislop are un ascendent, prinde proporții și pare să pună stăpânire pe Sfânta Biserică, să o dezbine. Atunci Ortodocșii cercetează Sfânta Tradiție, se lămuresc și iau atitudine. Uneori își varsă și sângele pentru adevăr.

Dar, vă rog să nu uitați, Hristos este Adevărul și El întotdeauna biruie în Sfânta Biserică Ortodoxă, pe care porțile iadului nu o vor birui. Important este să fim noi în această Biserică și nu furați de curente pro sau anti.

Cum? Ținând adevărul în iubire, respectând și iubind și pe cel de altă părere, ascultând cu dragoste de Sfânta Ierarhie Bisericească, chiar dacă nu este infailibilă, știind bine că singura sursă infailibilă și autoritate de decizie pentru canonizarea cuiva sunt tot Sinoadele Ecumenice. Dacă Părintele Arsenie Boca are învățături conforme lor, poate fi canonizat. Dacă nu, chiar de ar fi canonizat ar fi o eroare pe care Sfânta Biserică Ortodoxă o să o corecteze. Până una alta, din fericire, o parte din Sfântul Sinod Al Bisericii Ortodoxe Române și-a dat seama de gravele erezii, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, pe care le propovăduiește Părintele Arsenie Boca și nu l-a canonizat, după cum vedem cu toții, deși presiunile politice și mass-media sunt uriașe. Sfântul Sinod, și de această dată a lucrat cu mare înțelepciune și trebuie să-l iubim. Dacă noi, ortodocșii nu-l iubim, cine să-l iubească? Ereticii ce atacă Sfânta Biserică? Schismaticii? Zeloții? Dar toți aceștia nu au adevărata iubire pentru că nu sunt în Adevăr.

Nu poate însă Sfântul Sinod să ia o atitudine fățișă deoarece sunt mulți amăgiți care s-ar tulbura, având o dragoste pătimasă către ecumenism și Părintele Arsenie Boca promotorul numărul unu al lui, și s-ar produce o ruptură în cadrul Bisericii Române, cu grave consecințe în veșnicie. Vă rog să înțelegeți cu luare aminte situația grea în care se află ierarhii noștri supuși la multe atacuri și dinlăuntru și din afară. Vă rog să-i înțelegeți, să-i iubiți, să-i respectați și să vă rugați pentru ei.

Noi trebuie să ne rugăm, să iubim pe toți, chiar și pe Părintele Arsenie Boca și să cercetăm poruncile, dogmele și învățătura despre Sfânta Treime și întruparea lui Hristos care constituie învățătura Ortodoxă, ca să nu fim amăgiți. Să nu renunțăm nici la adevăr, dar nici la iubire, cu prețul vieții. Dumnezeu este și Iubirea (de aceasta uită zeloții și se leapădă de El pentru un părut adevăr). Dumnezeu este și Adevărul (de aceasta uită ecumeniștii și se leapădă de El pentru o falsă iubire, neînțeleasă de ei).

Părintele Arsenie Boca, ca și toți deținuții politici, inclusiv legionari, după 1964 au fost lăsați să slujească și să intre în monahism, dacă doresc. Din păcate, părintele Arsenie Boca a ales să viețuiască cu Maica Zamfira și de aceea nu s-a întors nici la călugărie, nici la preoție. De altfel, dacă veți observa cu luare aminte închisorile pe unde a trecut și cât de puțin a suferit în ele și ca timp, și ca regim de detenție veți ajunge și dumneavoastră la concluzia că sfinția sa a făcut un compromis cu regimul, care i-a aranjat o părută oprire de la slujire, ca să poată să nu fie rușinat și să poată informa mai departe despre cei ce nu se supun noii ordinii socialiste. De ce nu a fost arestat după 1959? De ce nu și-a reluat preoția și călugăria după 1964, cum au făcut-o toți cei ce nu s-au lăsat ei înșiși de ele. Cum de a avut proprietăți boierești, când toți stăteam cu chirie?

De altfel are și texte în care sfinția sa propovăduiește socialismul

Veți vedea și singură că Părintele Arsenie Papacioc, un autentic mărturisitor, a aflat despre această lăsară de preoție și călugărie din sursele sigure ale martorilor contemporani care au luptat pentru adevăr și au fost colegi cu el de suferință în închisori. Argumentele aduse de ucenicii Părintelui Arsenie Boca ca să demonstreze că a fost prigonit, culese de prin arhivele securității sunt contradictorii nu numai între ei, dar și în cadrul aceluiași autor nu au o succesiune logică. Argumentele lor sunt iraționale și cusute și cusut cu ață albă. Practic mai mult îl acuză de cameleonism politic și colaboraționism, deși vor să-l facă martir și erou.

Sfânta Biserică lasă pictura de la Drăgănescu tocmai pentru a ne convinge pe toți că Părintele Arsenie Boca a fost eretic, înșelat, luându-se după vedenii și nu a ascultat de ierarhii lui care l-au sfătuit să șteargă hulele pe care le-a pictat. Vedeți dumneavoastră, Sfânta Biserică nu lucrează cu sabia, ci cu fluierul păstoresc al convingerii omului în adevăr, dacă și el vrea.

Am lăsat la sfârșitul acestui răspuns, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească

cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, ca fiind un fel de creștinism doar că silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul.

Nu numai atât dar învinovăța pe creștini și chiar pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (necredința asociată la silire ar fi, după preacuvioșia sa, singurele diferențe între Creștinism și comunism). Adevărații oamenii ai lui Dumnezeu niciodată nu învinovătesc pe alții, ci doar pe ei înșiși, pentru toate. În nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, nu învinovătesc Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică.

Să vedem acum ce propovăduia Părintele Arsenie Boca despre comunism și socialism, arătându-se un fidel slujbaş al lor.

Cităm din +PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, 22009, pp. 367-368.:

„Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă – desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiși Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială – această societate a răsărit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stărnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dum-nezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, mâniile arseniștilor împotriva celor ce apără Sfânta Predanie etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului – fapt care nu contravine nici unei religii.,.

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un clar-văzător orbit fiindcă nu a văzut că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri de lemn?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

Doamne ajută!

Vă mulțumim pentru informații. Vă rugăm să nu ne uitați să ne spuneți dacă aveți cunoștință sigură că Pr. Arsenie Boca s-a și spovedit, sau este doar un zvon. Este prima dată când auzim

sau citim așa ceva. Ar avea o șansă să se mântuiască și ne-am bucura din toată inima pentru sfinția sa.

Apreciază

elena spune:

24 noiembrie 2015 la 8:13 Editare

Dragii mei stiu din sursa sigura ca parintele Arsenie Boca se spovedea la parintele Savian Bunescu. L am cunoscut pe parintele Savian personal si ne povestea despre parintele Arsenie. Mai mult traiesc si astazi in satul Draganescu oameni care stiu ca parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian, iar cind parintele Arsenie era bolnav la Sinaia [la asezamintul care este mai sus in foto] parintele Savian mergea si ii facea Sfintul Maslu parintelui Arsenie Boca. Eu nu judec si nu acuz biserica de nimic. Doar am pus o intrebare. Stiu ca parintele Arsenie a locuit impreuna cu maica Zamfira si mama acesteia la Bucuresti stiu cum satenii din Draganescu duceau cu rindul alimente pentru pictor [parintele Arsenie] si cum maica Zamfira gatea. Deci nu am citit in carti de marturie ci am auzit din gura parintelui Savian si a satenilor din Draganescu cum parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian. Despre asezamintul de la Sinaia pot sa spun doar ca am fost sa vizitez dar nu am fost lasata decit putin in curte. Si am fost attentionata fara poze fara filmari. Traiesc multi oameni la Draganescu care stiu cum parintele Savian il spovedea pe parintele Arsenie deci nu sint zvonuri eu personal l am auzit pe parintele Savian cind ne a spus asta mie si mai multor persoane. Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului. Tot la „:”porunca” maicutei [care numai maica nu a fost] la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica. Dragii mei mergeti la Draganescu si vorbiti cu tanti ioana si cu satenii mai in virsta si o sa vadeti ca da parintele Arsenie se spovedea cel putin cit a stat la ei in sat 15 ani. cu drag elena

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

2 decembrie 2015 la 6:57 Editare

MAI mult inainte de a pleca din aceasta lume adica de a muri a fost spovedit si impartasit de parintele Savian Bunescu. Dinsul-pr Arsenie] l a iubit pe parintele Staniloaie stiu sigur si nu vad de ce fiica parintelui Staniloaie scrie ca parintele Arsenie suferea de el adica ii placea sa se dea mare. Cei care cunosc adevarul sint de vina ca nu il spun poporului. Am spus asta de acum 14 ani. Noua parintele Savian ne a spus ca parintele Arsenie a murit de boala iar altii scriu ca a fost otravit radiat bătut etc. Mai ales parintele Pantelimon care a fost la Ghighiu. La inmormintarea parintelui Arsenie parintele Savian Bunescu nu a afirmat asa cum se scrie gre-sit prin carti ”oameni buni eu nu sint vinovat de moarte parintelui Arsenie” /Nici vorba de asa ceva. Acum citeva seri a vorbit si parintele Bordasiu la tv si a spus ca a locuit impreuna cu parintele Arsenie si maica Zamfira trei ani la Bucuresti. Poate ca are invataturi gresite cum ziceti dvs, Nu stiu asta. Stiu insa ca parintele Arsenie mi a schimbat viata, nu mai fumez de 14 ani de cind am fost la Prislop prima oara sint alt om. La fel si sotul si prietenele mele s au lasat de fumat cind au mers la parintele la Prislop. Ratacit sau nu parintele Arsenie ne ajuta si dupa moarte. Nu cred ca este autosugestie sau coincidenta.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

13 ianuarie 2016 la 20:18 Editare

Copila lui Dumnezeu Elena...

Vă mulțumim că puneți suflet în ce spuneți și parcă ne sfiim să vă răspundem ca să nu vă mâhnim. Dar am înțeles de la Sfinții Părinți că Adevărul Hristos este cel ce ne mântuiește și

nu politețea, așa că suntem datori să vă spunem câteva cuvinte, rugându-vă, mai întâi, să nu vă supărați.

Dacă doriți, ar fi lămuritor mai în profunzime, să parcurgeți materialul de aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

veți înțelege, punând față în față cu viețile și învățăturile sfinților, viața și învățăturile sfinției sale, că problema care i-a schimbat întreaga existență Părintelui Arsenie Boca a fost înșelarea.

Aceasta se manifestă prin o viață virtuoză trupește, prin fapte bune și înfrânare. Omul, însă, nu este făcut numai din trup, ci și din suflet. Toate păcatele omului izvorăsc din plăcerea care îl desparte de Dumnezeu.

Fiindcă este făcut din trup și din suflet poate să fie îndrăgostit de plăceri trupești (printre care și fumatul) sau de plăceri sufletești (din care cea mai greu de vindecă este plăcerea de sine, îndrăgostirea de propriile virtuți și de propriul lui mod de a gândi sau percepe realitatea).

Vă rugăm să vă amintiți de ce fapte bune făcea fariseul din Sfânta Evanghelie și să vă mirați:

„Luc 18:11 Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau ca și acest vameș.

Luc 18:12 Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate câte câștig.

Luc 18:13 Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului.

Luc 18:14 Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța.”

Fariseul avea multe fapte bune, iar zeciuală din toate, după cum ne arată Sfântul Ioan Gură de Aur însemna că mai rămânea cu foarte puțină avere, nu doar că dădea a zecea parte din venituri. Era și mulțumitor, și postitor, și primul la Biserică.

Dar cu toate acestea nu s-a îndreptat (adică nu via în el dreptatea lui Dumnezeu, deci nu s-a mântuit) fiindcă s-a considerat mai bun decât un mare păcătos, ucigând în el dragostea, fiind îndrăgostit de sine, deci rupt de hora cea mare a fiilor lui Hristos.

Lucrarea de înșelare în aceasta constă: diavolul dacă vede că vrei să te mântuiești te împinge de la spate ca să ai reușite în virtuți și apoi să te crezi pe tine măcar un pic mai bun decât alții. Dacă ai făcut aceasta, te-ai făcut asemenea lui. Nici diavolul nu are trup, deci nu face păcate trupești. Necurăția lui constă în aceea că se vede mai bun decât pe alții.

Apoi nu trebuie să uitați că avem minte. Mintea conduce toată viața noastră. Când ea se murdărește, toată viața devine murdară. Când ea se desparte de Dumnezeu, toată ființa noastră se rupe de El și murim. Dar necurăția minții nu constă în a fuma, ci tocmai în a avea cunoștință mincinoasă și minciuni.

Astfel că, după cum a fost înșelat și Părintele Arsenie Boca să facă fapte bune, dar să se mândrească și să creadă în erezii, la fel se petrece cu cei care merg la mormântul sfinției sale, fiindcă aceleași duhuri care l-au stăpânit, lucrează cu putere, în continuare, fiind legate de rămășițele sale pământești. Cei care merg la mormântul sfinției sale, ca și la guruși, la vrăjitori, la templele budiste sau la unii renumiți dintre eretici, pot scapa de patimi trupești (cum este fumatul), au simțiri de sfințenie, umilință și liniște, au vedenii și vise, se vindecă de boli, capătă copii, rezolvări cu serviciul, pot afla viitorul, pot dobândi bogății și tot ce-și poate dori omul pe această lume, dar își ratează veșnicia, fiindcă nu le dobândesc pe acestea în Hristos, ci în numele Părintelui Arsenie Boca (sau a celor la care s-au dus) cu tot ce a însemnat sfinția sa (sau ei) ca model de viață și învățături greșite. Astfel că oamenii pierd înțelesul importanței dreptei credințe și a adevărului, a dogmelor și sfintelor canoane, contând mai mult pentru ei că devin virtuozii în trup și au reușite părute duhovnicești. Nu trebuie să uitați că antihrist va

învia oameni (prin nălucire), dar cine va merge în numele lui și va vrea minunile lui nu se va mântui.

Sărmanii oameni de azi, nu își dau seama că dacă nu iubesc mai mult adevărul decât orice, de fapt nu Îl iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos Care este Adevărul, și prin aceasta pier, sporindu-și mai mult plăcerea de sine prin faptul că au reușit să biruie câteva din patimile grosiere, dar necentrându-se pe Hristos, ci pe pe ei înșiși cu părerile lor sau pe un altul cu părerile lui omenești.

Poate nu știți că există și vrăji pentru lăsatul de fumat, pentru sănătate, pentru dobândirea de copii, pentru succese în viață, pentru aflarea viitorului, poate nu știți de reușitele în acest domeniu al yoghinilor, mormonilor, adventiștilor și materialiştilor...

Diavolul este încântat că omul vine la el, tatăl minciunii, chiar dacă nu mai fumează și nu își mai strică trupul prin tutun. Stricarea minții prin falsa smerenie, falsa dreptate, falsele adevăruri (care pot fi spuse din înșelare chiar și în numele ortodoxiei) îi este lui deajuns ca să pună stăpânire pe suflet și să îl aibă rob pentru totdeauna. Sfântul Cuvios Siluan ne învață că dacă avem un gând rău împotriva unui om, chiar și vrăjmaș, avem un drac. Dacă nu scăpăm de acest gând până la moarte, din cauza acestei uniri diavolul ne ia sufletul acolo unde se chinuie și el. Și dacă se întâmplă aceasta cu un gând rău împotriva aproapelui, vă dați seama ce cădere să ai gând rău împotriva lui Dumnezeu. Orice erezie este o hulă împotriva adevărului, deci împotriva lui Hristos. Orice hulă, orice erezie are în sine un pâlț de draci, fiindcă are ascunsă în sine o mulțime de înțelesuri ucigașe ale firii (care derivă din ea, chiar dacă sunt greu de depistat și nu mulți le înțeleg). Scopul diavolului este ca oamenii să-i aducă lui și ideilor lui mincinoase slava cuvenită lui Dumnezeu, adică Adevărului. Fiind tatăl minciunii este încântat dacă pentru oameni nu mai contează adevărul, fiindcă atunci se despart în realitate de Dumnezeu. Dacă veți urmări cu atenție reclamele păgânilor și ereticilor aceștia se laudă, printre altele și de succesele pe care le au împotriva patimilor trupești.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață, însă, că fecioria ereticilor este o hulă împotriva lui Dumnezeu, fiindcă aduce lauda virtuții ca un merit al minciunii.

Vă credem că v-ați lăsat de fumat. Nu este o coincidență. E chiar un ajutor de la duhurile de la Prislop. Dar, atenție! Dacă pentru dumneavoastră nu contează că Părintele Arsenie Boca a avut învățături eretice, înseamnă că deja ați primit acolo un atac demonic care vă pune în pericol mântuirea sufletului.

Vă rugăm să cercetați Sfinții Părinți ca să aflați că în afară de Adevăr nu este mântuire.

„Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăcini?17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.”

Iar fărădelegea înseamnă să nu respecti legea lui Dumnezeu (care constă din credința despre Dumnezeu, dogmele despre fire, canoanele-porunci despre ce avem de făcut, care toate trebuie să fie drepte, adică bune și adevărate, adică așa cum ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit). Poți să faci minuni, poți să scoți draci, dar să nu intri în împărăția lui Dumnezeu, dacă nu cinstești și trăiești Ortodoxia.

Pentru a scăpa cu adevărat de fumat și a nu înlocui fumatul cu erezia (fumul puturos al iadului) este nevoie de o spovedanie amănunțită, inclusiv a gândurilor, mentalităților și credinței, la un duhovnic iscusit și în lupta de-a dreapta (căderea prin slava deșartă ce vine în urma dobândirii virtuților fără dreapta socoteală și fără dreapta credință). Apoi vă recomandăm să-l rugați din toată inima pe duhovnic să se roage să scăpați de patima ce vă doare.

Duhovnicul este icoana lui Hristos pe pământ. El dezleagă și leagă cerul. Puteți lua în ajutor și Sfinții canonizați, de pildă Sfântul Mare Mucenic Fanurie, mare izbăvitor de patimi trupești. Aceasta este calea ortodoxă a luptei cu patimile: o cruce care aduce smerenie. A merge la un mormânt și a obține automat scăparea de un viciu pentru slava celui îngropat, dar care a fost dezbinat de Sfânta Biserică prin învățăturile lui, nu implică, nu ostenește, nu lucrează mintea ca să-și cunoască neputința și odată cu ajutorul dumnezeiesc să primească și schimbarea prin sudorile lăuntrice, care îl călesc pe creștin a iubi pe Dumnezeu din toată inima și a pune adevărul mai presus de orice.

Numai așa veți avea și sufletul mântuit, nu doar plămânii feriți de un strat de tutun.

Să vă lăsați de fumat în numele lui Hristos, iar nu în numele Părintelui Arsenie Boca. Atunci veți mărturisi că nu iubiți mai mult plămânii decât Adevărul, nici lăsarea de țigară mai mult decât înțelegerea mântuirii și lăsarea de neștiință, și nici nu veți iubi orice alt om (inclusiv Părintele Arsenie Boca) mai mult decât pe Hristos. Fiindcă specificul vieții și învățăturilor sfinției sale, care se continuă, din păcate, și acum la Prislop, este centrarea pe Arsenie, în loc de Hristos. Am putea spune că cei care sunt fanatici acolo nu se mai pot numi creștini ci... arsenici.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Apostol Pavel:

„1Co 3:3 Fiindcă sunteți tot trupești. Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări, nu sunteți, oare, trupești și nu după firea omenească umblați?4 Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteți oameni trupești?5 Dar ce este Apollo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia.6 Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.7 Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească.8 Cel care sădește și cel care udă sunt una și fiecare își va lua plata după osteneala sa.9 Căci noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu.10 După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelie; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește;11 Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos.12 Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie.13 Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia.14 Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată.

„

Ne bucurăm că sfinția sa se spovedea și se împărtășea. Aceasta însă nu înseamnă că a avut duhovnic pe Părintele Savin Bunesco, ci (eventual) ca spoveditor și slujitor la Sfânta Împărtășanie (dar aceasta nu este o informație sigură, ci doar un zvon, o spusă din sat, acum după ce s-au brodat multe legende, fiindcă însuși Părintele Arsenie Boca infirmă aceasta, după cum vom vedea într-un text de mai jos).

A avea duhovnic înseamnă să îți tai voia în fața lui și să iei sfat de la el pentru mântuirea sufletului tău, considerându-te mai mic decât el și fiind ucenicul lui, nelucrând nimic fără blagoslovenie, ci în toate căutând ce vrea Hristos de la tine, nu prin vedenii ci prin „zis-a un bătrân”, duhovnicul tău.

Chiar pictorul de la Drăgănescu ne redă un dialog cu Părintele Savin, în care se vede limpede cât îl disprețuia.

Să redăm chiar cuvintele Părintelui Arsenie Boca:

„Părintele paroh tot nu renunțase dintru adânc la graba pusă la grea încercare. Se termina pictura, dar cam dispărea de pe perete. Se chiar stabilea recepția ei, când, deodată îmi spune alarmat:

– Dar unde-i pictura Părinte pictor ?

– Unde să fie ? pe perete, uite-o ! Și luai o gumă moale de bellearte pentru cărbune și ștersei fumul de pe un pătrat mic de pe zid și apăru pictura aproape cum o făcusem.
– Și ce ne facem?
– Ștergem fumul!; cu miez de pâine și cu guma!
Vedeam eu că se afumă pictura, dar tăceam; știind că și o patină naturală poate adăuga la urmă, la frumusețea ei.

Deci încă un șantier de lucru neprevăzut, schele, oameni; iar în altar obligat Părintele Bunescu să șteargă personal cu guma fumul. Avea rău de înălțime. Dar numai așa a înțeles să păstreze cum trebuie pictura bisericii de fumul lumânărilor. Am adaos și o cămăruță pentru lumânări cu ventilație asigurată și scoaterea afară a fumului.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 19).

Ce observăm în istorisirea Părintelui Arsenie Boca de mai sus:

Nu-i spunea Părintelui Savin Bunescu „Părintele meu duhovnic”, sau măcar „Părintele Savin” cum ar fi făcut un fiu duhovnicesc. Iar Părintele Savin nu i se adresează „fiule Arsenie”, sau măcar „Părinte Arsenie” cum ar fi făcut un părinte duhovnicesc. Deci relația dintre ei era doar protocolară și puțin tensionată.

Apoi, din păcate, nu observăm la Părintele Arsenie Boca frica și dragostea față de părintele său, împletite în armonia unui fiu duhovnicesc. Iată cum trebuie să fie această relație, după Sfinții Părinți din Pateric:

«Zis-a avva Isidor: „Trebuie ucenicii ca pe niște părinți să-i iubească pe cei cu adevărat dascăli, și ca de niște stăpâni să se teamă. Însă nici pentru dragoste să nu slăbească frica, nici frica să nu înnegrească dragostea”.» (Patericul..., Pentru Avva Isidor Preotul, 5.)

Din dialogul reprodus de Părintele Arsenie Boca mai sus (nu putem învinovăți pe ucenici de minciuni, fiindcă el însuși relatează acestea) nu vedem frica, fiindcă dorea să fie el învățătorul și cel ce dă canon Părintelui Savin Bunescu pentru a se îndrepta, nu ucenicul și cel ce ia canon și învățătură de la duhovnicul său, cu frică să nu îl supere.

Nu vedem nici dragostea fiindcă îl lasă să i se afume pictura, deși știa ce se va întâmpla, neatrăgându-i atenția din timp (un timp suficient pentru a face recepția când era programată. Unde este darul proorocesc pus în slujba oamenilor ca să îi ferească de mâhniri?).

Iar metodele unei astfel de pedagogii din partea Părintele Arsenie Boca sunt, ca de obicei, sinistre, purtând marca de „bici al lui Dumnezeu” arhicunoscută: îl lasă să șteargă cu guma în altar, deși avea rău de înălțime și îl pune la cheltuiala unui alt șantier suplimentar, deși putea să îl scutească de amândouă acestea, prevenindu-l, dacă nu prin duhul proorocesc, prin iscusința zugravului profesionist.

Dacă era nu fiu duhovnicesc, ci măcar un om delicat (cum sunt Sfinții autentici) îl avertiza și nu-l lăsa să sufere, iar dacă era și fiu adevărat duhovnicesc, se smerea, își cerea iertare că a întârziat cu pictura și nu l-a avertizat din timp ce se va întâmpla, și ștergea el însuși cu guma și cu miez de pâine afumătura petrecută din neștiința Părintelui Savin Bunescu, dar din neglijența și șmecheria pictorului, ca să fie demonstrativ și triumfător în corectarea altora. Dar modul din Pateric de a lucra, insuflat de Sfântul Duh (plin de jertfă pentru aproapele și pătruns de umilința propriei păcătoșenii), nu l-am văzut nicăieri în viața sfinției sale, nici relatat de ucenici, nici relatat de el însuși, nici prin exemplu concret. Întotdeauna se considera pe sine deștept și dascăl al tuturor dascălilor, inclusiv al episcopilor, care îi conducea pe toți unde voia el prin lecții usturătoare și minuni.

Vedeți că după cum se desfășoară dialogul probabil nici nu se spovedea la Părintele Savin Bunescu, sau, dacă totuși o făcea, de fapt practica o spovedanie formală, deci se împărtășea cu nevrednicie. Erau ca doi bătrâni ce se pișcau, arătându-și talentele, iar nu doi oameni care

căutat să se desăvârșească în blândețe și duhul de jertfă dus până la judecarea de sine în cele mai mici amănunte, pentru a împlini porunca Domnului:

„ Ioan 15:12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. 13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.

1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,

1Co 11:24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.

1Co 11:25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea.

1Co 11:26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni.

1Co 11:27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.

1Co 11:28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.

1Co 11:29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului.

1Co 11:30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.

1Co 11:31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați.

1Co 11:32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea. ”

Chiar dacă s-a spovedit de problemele pe care le avea din conviețuirea necanonică a unui călugăr cu o călugăriță, dacă nu s-a pocăit și de rătăcirile din credință și nu a șters de pe pereți ereziile pe care chiar Părintele Savin (cumnatul ei) le îngăduia, înseamnă că nu s-a spovedit de loc. Dar nici preacucernicia sa nu era întărit în dreapta credință și smerenie dacă a lăsat să fie pictat Francisc de Assisi ca sfânt și pe sine (împreună cu întreaga sa familie) în loc de alte teme care ar fi putut învăța ortodox despre taina Sfântului Botez.

Părintele Arsenie Boca trebuia să se spovedească de întreaga sa relație cu Maica Zamfira. Ziceți mai sus că «Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dînsului de a „mostenit”” scrierile si manuscrisele dînsului.Tot la „:”porunca”” maicutei [care numai maica nu a fost]la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.», dar Părintele Arsenie Boca a trăit cu ea în aceeași locuință timp de 30 de ani, deci a aprobat și s-a împărtășit și sfinția sa de metehnele ei. De ce nu a revenit la Mănăstire cum au făcut toți după 1964? Nu putea să îl oblige Maica Zamfira să rămână lângă ea dacă nu dorea și Părintele Arsenie Boca sau dacă nu îl șantaja cu ceva, ca să o facă contrar propriei voințe. Mai mult, Părintele Arsenie Boca a lăsat cu limbă de moarte că singurul lui ucenic adevărat este Maica Zamfira și că i-a pictat mâinile în tabloul religios închinat Maicii Domnului de la Prislop. V-ați gândit vreodată că atunci când mergeți la Prislop și vă închinați la altar, la iconostas în stânga, crezând că sărutați icoana Maicii Domnului de fapt o preacinstiți pe Maica Zamfira sărutându-i mâinile? Cum puteți crede că Domnul nostru Iisus Hristos lucrează în astfel de loc în care este hulită Maica Sa prin pictarea mâinilor celei care s-a tăiat cu lama pentru a se sinucide?

Revenind la faptul că Părintele Arsenie Boca nu s-a lepădat de învățăturile proprii neortodoxe din scrieri și din picturi, chiar dacă (eventual) s-a pocăit de relația cu Maica Zamfira (nici aceasta nu se vede, fiindcă nu s-a despărțit de ea până la moarte), trebuie să știm că cel care nu spovedește un păcat, este sufocat și de toate celelalte păcate pe care le-a făcut (chiar și de cele spovedite, fiindcă spovedirea lor îl amăgește că este în căință, și îi dau o părere de

curățire, care agravează viclesugul nespovedirii printr-o aură de părută sfințenie pe care și-o construiește cel viclean în acest mod pervers).

Lăsând nespovedit păcatul principal al sfinției sale (abaterea de la Ortodoxie), nu numai că spovedania nu i-a fost eficientă, dar toate celelalte fapte părut bune (având alt scop decât Adevărul), i s-au prefăcut și ele în... păcate.

„Căci nici binele nu e bine, când nu se lucrează bine, ci e bine cu adevărat când nu-și așteaptă ca plată pentru aceasta sau aceea plăcerea de la oameni, de pildă bunul nume, sau slava de la ei, nici nu se face din lăcomie sau nedreptate. Fiindcă Dumnezeu nu caută la binele ce se face și pare că e bine, ci la scopul pentru care se face. Căci spun și de Dumnezeu purtătorii Părinți, că atunci când mintea uită de scopul evlaviei, fapta văzută a virtuții ajunge fără rost. Căci cele ce se fac fără dreapta socoteală și fără scop, nu numai că nu folosesc la nimic, chiar dacă sunt bune, ci și vatămă; precum se întâmplă dimpotrivă cu cele ce par că sunt rele, dar se fac cu scopul cinstirii de Dumnezeu, cum e de pildă fapta celui ce intră într'o casă de desfrâu, ca să scape de la pieire o femeie pierdută. (Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IV, Ed. cit., p. 194.)”

„Într'o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urâcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și alt cineva. Într'una din zile s'a întâmplat un ieromonah strein cu ucenicul său, care mergeau să se în-chine la sf. Mormânt, și muierea văzându-i în biserică, la un praznic, slujind sfânta Litur-ghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era strein și nu o cunoștea. Deci, s-a dus la o parte în biserică și i-a spus lui, păcatele sale. Dar când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea ca să-l spună. Iar ucenicul duhovnicului, om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit, la urmă a văzut un șarpe mare care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea iarăși înapoi și n'a ieșit. Atunci a văzut și șerpii de mai înainte că întorcându-se au intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și după ce a iertat-o duhovnicul, s'au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina și s'a întors înapoi ca să arate muierii vedenia, și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă, și plângând a făcut rugăciunea să le descopere Domnul ce s'a făcut sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cum-plit. Atunci a zis către dânsii: Eu sunt acea ticăloasă muieră care m'am mărturisit astăzi, și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest ba-laur, și să mă arză în focul cel veșnic, fiindcă m'a așteptat atâta vreme sa-l mărturisesc; iar eu, nepricepută, de 'rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenoro-cita. Acestea zicând, s'a făcut nevăzută. (Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, Mântuirea păcătoșilor, Ed. s.n., s.l., 31939, pp. 347-353.)

34. Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale [...]; al treilea, în a avea gânduri pătimase; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul. (Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, Filocalia..., Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122)

Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

(Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 4, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 83-85)”

Vă îndemnăm să citiți cartea de mai sus unde aveți multe învățături de la Sfinții Părinți despre înșelare, pentru a scăpa de acțiunea primejdioasă a demonilor la care v-ați expus mergând la Prislop și la Drăgănescu, afectându-vă mintea cu idei pierzătoare, care nu fac parte din Sfânta Tradiție.

Ne bucurăm din toată inima că v-ați lăsat de fumat și vă dorim să începeți a lucra cu inima și schimbarea minții după învățăturile Sfinților Părinți.

Vă recomandăm Patericul și Viețile Sfinților. Veți remarca și dumneavoastră ce diferențe sunt între modul de a lucra al Părintelui Arsenie Boca și Sfinții noștri.

De asemenea vă recomandăm o carte de catehizare, pentru a cunoaște importanța dreptei credințe și care este ea.

De pildă aceasta, mai puțin modificările în duh zelot ale editurii Apologeticum:

http://www.roeanz.com.au/media/uploads/episcopia/IVATATURA_de_CREDINTA_CRESTINA_ORTODOXA.pdf

Vă dorim să vi-L faceți ca centru pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos. De El să vorbiți, pe El să-L doriți, pentru El să suspinați ca după Mirele care vă uimește la tot pasul. Dacă faceți aceasta nu vă va scăpa doar de fumat, dar și de cele mai subtile păcate, pe care poate azi le considerați virtuți.

El vă va îmbogăți mintea și simțirea cu „1Co 2:9 „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. „. Veți putea și să scăpați de înșelarea, banalitățile și vulgaritățile de la Prislop și Drăgănescu, centrate pe un părinte, care sărmanul, a fost la rândul său amăgit și sărăcit printr-o falsă duhovnicie bazată pe vedenii și succese pământești, necunoscând calea autentică lăuntrică (de o bogăție covârșitoare dar nevăzută a smereniei, a dragostei delicate și a suferinței autentice).

Numai așa vă veți putea mântui cu adevărat sufletul.

Iertați-ne, cu dragoste frățească în Hristos,

Autorii

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

16 ianuarie 2016 la 16:50 Editare

Mulumesc pentru sfaturi,nu ma simt lezata si nu sint suparata.De fumat m am lasat de acum 13 ani cind am fost prima data la Prislop Am mai avut caderi dar Dumnezeu m a ridicat.Pe El il iubesc cel mai mult nu sint nici bochista nici arsienista pe El si pe Maica Domnului ii iubesc.Ii iubesc si pe sfinti.De 13 ani merg la Draganescu cind pot si repet stiu din gura parintelui savian ca parintele arsenie se spovedea la dinsul. Il rugam pe parintele Savian cind mergeam la dinsul acasa sa ne mai povesteasca de parintele Arsenie si ne povestea.Daca parintele Arsenie a gresit eu il rog pe Dumnezeu sa il ierte si il iubesc nu pot sa il urasc.Il rog pe Dumnezeu sa il ierte pe parintele arsenie si sa ne ierte si pe noi.Multumesc ca doriti sa luminati oamenii prin prisma sfintei evanghelii si a sfintilor parinti.Doamne ajuta!

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

17 ianuarie 2016 la 19:41 Editare

Nici noi nu îl urâm, ci doar respingem învățăturile lui greșite, prin care se rătăcesc mulți, tocmai de dragul sfinției sale, ca să nu sufere în veșnicie consecințele greșelilor lui. Dacă veți citi studiul veți înțelege cât de mult ne doare și cât de grave sunt aceste abateri. Vă rugăm și pe dumneavoastră să țineți la Adevăr ca la Însuși Hristos și cu aceeași tărie a iubirii prin care sunteți atașată de persoana sfinției sale, să respingeți păcatele pe care le-a făcut și învățăturile lui care contrazic Ortodoxia. În aceasta se află dreapta socoteală a iubirii.

Vă mulțumim.1399

Dar dacă necunoscutul duhovnic al Părintelui Arsenie Boca a fost Părintele Savin și față de sfinția sa a avut o astfel de relație, de fapt nu a avut duhovnic. Iar dacă relația cu el a fost așa până la sfârșit (care arată că a vrut să-și conducă și duhovnicul, disprețuindu-l), nelucrând nici la moarte ascultarea care omoară patimile și mântuiește sufletul, cum putem crede că s-ar fi pocăit? Și cine, fără pocăință, poate fi model de sfințenie?.

#2

17.01.2016, 20:49:00

[Copacel](#)

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 916

Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu**

În ultima vreme ...

Citat:

Am dori să vă aflăm ...

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mantuirea proprie.

1399 <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/b-arhimandritul-paulin-lecca-staret-al-sfintei-manastiri-arnota-exarh-al-manastirilor-din-arhiepiscopiile-dunarii-de-jos-si-bucurestilor-jurnal-duhovnicesc/comment-page-1/#comment-321>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu) 🤔

Quote

#8 ⚠️

18.01.2016, 03:24:59

[Dr. Victor Ardeleanu](#) 🌐

Member

Data înregistrării: 31.05.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 96

Vă mulțumesc

Citat:

În prealabil postat de Copacel 📄

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care insa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mantuirea proprie.

Sunt foarte bune sfaturile dvs., dar de ce nu pomeniți și de rugăciunea de dimineață și de cea neîncetată și numai de cea de seară?

În afară de aceasta pentru tonul poruncitor vă mulțumim, fiindcă orice ocară este de folos sufletului, dar în legătură cu bârfele contextul nu este potrivit. Nu este vorba de a-l bârfi pe Părintele Arsenie Boca ci de a vedea dacă poate fi un model de sfințenie, de învățătură adevărată. Iar în privința aceasta suntem datori cu toții să cercetăm:

"ioan 5:39 Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine. "

Deci, dacă apar scieri care ne învață despre mântuire, suntem datori a le cerceta dacă mărturisesc despre Hristos, ca să dobândim viață veșnică, sau despre un altul, de care trebuie să ne ferim:

"Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,

Gal 1:7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.

Gal 1:8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!

Gal 1:9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema!

Gal 1:10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă așa plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos."

Despre aceasta ne învață și Sfinții Părinți:

"Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința "Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: "Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?" "Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alătore celor predaniste, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei." "Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învață ori ne silește să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfîntit. Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o." "Si chiar dacă am fi păcătosi în multe, totusi suntem ortodocsi și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane." (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)"

Cît de mult iubim și noi sfînta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim și pe frații noștri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoașteți gravitate problemelor ce le ridică mișcarea de la Prislop. Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormântul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

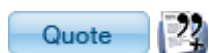
"La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând. Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești. După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mântuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vârf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfânt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu. Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus." (Pr. Nicolae STREZA, Mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424)

Iată ce scrie despre aceasta studiul de aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

"Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor. Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osânda împărtășindu-se așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la acești sârmani amăgiți (doar păcatele ușoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormânt) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru dese „pelerinaje la Prislop”. Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor. Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluați duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.¹⁰ Încercând ce este bineplăcut Domnului.¹¹ Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

#9

18.01.2016, 07:19:50

[Copacel](#)

Data înregistrării: 02.08.2015

Senior Member

Religia: Ortodox

Mesaje: 916

Citat:

În prealabil postat de Dr. Victor Ardeleanu [↗](#)

Cât de mult iubim Căi noi sfânta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim Căi pe fraCăii noCătri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoaCăteCăi gravitate problemelor ce le ridică miCăcarea de la Prislop.

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de mantuire.

Citat:

Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormântul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

Aici este problema între mirean și duhovnic și nu Arsenie Boca. Dacă se întâmplă acest lucru atunci există un conflict mare între acei mireni și

duhovnicii respectivi, caz în care partea administrativă a BOR are probleme mari și nu Dumnezeu sau Arsenie Boca.

De obicei când urmează căderea finală cauti vinovați pentru asta în alta parte.

Citat:

"Ce este mai înfricoCăător: din mulCăimea care merge la Prislop, foarte mulCăi au făcut păcate grave, de care le este ruCăine. Luând învăCăătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieCăii Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinCăiei sale Căi nu îCăi mai zic păcatele lor duhovnicilor.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.

oii. Stii: cand oaia se afla in sant cu un picior rupt , te duci atunci la pastor si ii ceri socoteala si nu

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.

Asta alturi si de faptul cum ii spuneam mai demult si lui Cristiboss sa nu dea Dumnezeu ca cel mult una din Arhiepiscopii sa fie implicata in defrisarii de paduri, defrisari care vor produce acum in primvara inundatii si alunecari de teren care s-ar putea niveleze sate intregi, ca nu vod bine deloc dar chiar deloc BOR in cazul asta.

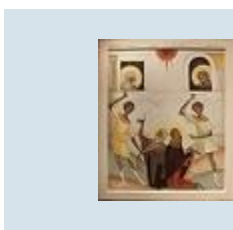
Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu) 🤔

Last edited by Copacel; 18.01.2016 at 07:21:57.

[Quote](#)

#9

 21.01.2016, 19:56:42

[Dr. Victor Ardeleanu](#)

Member

Data înregistrării: 31.05.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 96

 Can-can sau ca-n Cana

Citat:

În prealabil postat de Copacel

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de mantuire. [...]

caz in care partea administrativa a BOR are probleme

mari si nu Dumnezeu sau Arsenie Boca. [...]

De obicei cand urmeaza cadearea finala cauti vinovati pentru asta in alta parte.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.

Adica sunt depasiti de situatie.[...]

Asta cel mult este o problema a duhovnicilor si a mirenilor.Ce semanati aia

culegeti.Multi duhovnici mimeaza seriozitate, atunci si mireanul mimeaza

marturisire de pacate.Apoi probabil alti preoti au ascultari mai importante:

cum ar fi :atingerea normei pt vanzare de lumanari, etc. [...]

Pai si mireni aia sunt vinovati dar au fost in mod indirect impinsi de comportamentul duhovnicilor lor.Deci la judecata (daca nu se indreapta pana atunci) vor da socoteala si mireanul pt faptele sale dar si duhovnicul .[...]

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce

impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.[...]

ca nu vod bine deloc dar chiar

deloc BOR in cazul asta.

Am remarcat un lucru foarte interesant în campania de canonizare a Părintelui Arsenie Boca. Dacă se accentua latura comercială cu urâtenia ei, se spunea că BOR este de vină fiindcă a fabricat un mit pentru profit. Dacă se sugera că Părintele Arsenie Boca este cel mai inteligent, cel mai făcător de minuni, cel mai cuvios, cel mai prooroc, cel mai artist, cel mai martir, cel mai trăitor, cel mai duhovnicesc, cel mai plângător prin fotografiile, cel mai vindecător, cel mai dăruitor de sarcini celor sterpe, cel mai "Sfântul Ardealului" (și singurul), cel mai apărut pe ziduri, podele, mămăligă etc.... completarea imediată era "și Sfântul Sinod e vinovat fiindcă nu-l canonizează". Deci, indiferent că se atrăgea atenția asupra laturii negative, sau asupra laturii sugerat pozitive tot Sfânta Biserică și preoțimea era învinovățită că nu sunt suficient de duhovnicești și nu pot mulțumi poporul, ca să nu aibă nevoie să meargă la Prislop și să rămână în parohii.

Concluzia logică este că cei care doresc canonizarea vor de fapt răul Bisericii, sau că Părintele Arsenie Boca trăind în dezbinare, același lucru l-a imprimat și ucenicilor săi.

Nu cumva și dumneavoastră procedați la fel? Dacă am întrebat ce părere au cei ce participă la acest forum despre dezbinarea ce se produce în numele sfinției sale, ați sărit ca ars că ne ocupăm de bârfe și can-can, în loc să ne spovedim. Dacă am arătat că tocmai de dragul Sfintei Spovedanii, suntem

îngrijorați de exemplul negativ al sfinției sale, ne-ați spus că duhovnicii și BOR sunt de vină, inclusiv pentru defrișarea și inundarea țării.

Ne aducem aminte de păgânii care spuneau că indiferent dacă sunt războaie, boli, secetă, cutremure, inundații, incendii la cluburile sataniste în timpul concertelor de invocare a anarhiei și diavolului, de mersul prost al sistemului sanitar creștinii sunt de vină: Cristianus ad leones!

Deci dumneavoastră folosiți can-canuri împotriva întregii biserici (mireni și clerici) și ierarhii bisericești, fără discernământ, dar când nu aveți argumente pentru a arăta că Părintele Arsenie Boca este sfânt, doriți să paralizați pe cei ce se întreabă de canonicitatea unei astfel de păreri cu sentința că sunt bârfitori și fac can-canuri. Oare conștiința nu vă arată că acest procedeu nu este fair play, ci o împlinire a proverbului: pentru unii mumă, pentru alții ciumă?

Autorii acestui studiu, însă, după cum am observat nu doresc, nu iubesc, ci chiar resping din toată inima can-canul. Ei doresc să fie ca-n Cana:

Joh 2:3 Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.

Joh 2:4 A zis ei Iisus: Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.

Joh 2:5 Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.

Adică, văzând că vinul ce veselește inima, al dreptei înțelegeri a adevărului s-a sfârșit, urmează porunca Maicii Domnului să facă tot ce le spune Hristos.

Dacă Hristos spune că:

Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.

Mat 18:7 Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului acela prin care vine sminteala.

Mat 18:8 Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te smintește, taie-l și aruncă-l de la tine, că este bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veșnic.

Mat 18:9 Și dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.

Asta înseamnă că dacă Părintele Arsenie Boca ne este atât de drag chiar ca și ochiul, mâna sau piciorul nostru, dar îi smintește pe creștinii neștiutori cu exemplul său rău de a nu avea duhovnic ci a fi îndrumat de un duh prin vedenii (deși Sfinții Părinți ne opresc pe toți de la a face aceasta, oricine am fi,

și cât de sfinți am fi) este bine să-l scoatem și să-l aruncăm de la noi din calendar, decât să-l avem ca model de sfințenie și să fim aruncați în gheena focului.

Dar ca să vedeți că acesta este scopul autorilor studiului de mai sus, adică ascultarea de glasul Sfintei Evanghelii ca-n Cana (și nu invidia, sau nu știu ce dorință de can-can), chiar cu prețul înfruntării opiniei publice montate de mass-media și răbdării de ocări din partea celor ce nu doresc adevărul ci să-și susțină prejudecățile sau interesele personale, ar fi bine să vedem ce spun chiar ei aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

De ce au făcut ei acest studiu?

"1Ezdra 4:13 Iar al treilea cel ce a zis de muieri și de adevăr, acesta este Zorovavel, a înce-put a grăi: 14 O bărbaților! Au doară nu este mare împăratul, și mulți sunt oa-menii? Și vinul nu este tare? 15 Dar cine este cel ce îi stăpânește pre ei, sau cine este cel ce-i domnește pre ei? Au nu sunt muierile? Muierile au născut pre împă-ratul și pre tot poporul, care stăpânește marea și pământul. 16 Și din ele s-au făcut, și acestea au crescut pre aceia cei ce sădesc viile, din care se face vinul. 17 Și acestea fac îmbrăcămintele oamenilor, și acestea fac mărire oamenilor, și fără de muieri nu pot fi oamenii. 18 Și de vor aduna aur și argint și tot lucrul frumos, au nu iubesc pre o muiere frumoasă la chip și la frumusețe? 19 Și toate acestea lăsându-le, la dânsa caută, și cu gura căscată se uită la ea, și toți pre ea o aleg mai mult decât aurul și decât argintul și decât tot lucrul frumos. 20 Lasă omul pre tatăl său, care l-a hrănit pre el, și țara sa, și se lipește de femeia sa. 21 Și cu muieria își lasă sufletul, și nici de tatăl său nu-și aduce aminte, nici de muma sa, nici de țară. 22 Și dintru acestea se cade să știți voi, că muierile vă stăpânesc pre voi. 23 Au nu trudiți și osteniți, și toate le aduceți și le dați muieri-lor, și ia omul sabia sa, și iese la căi să tâlhărească și să fure, și pre mare umblă și prin râuri, 24 Și pre leu vede, și întru întunerec merge, și după ce fură și răpește și desbracă de haine, la cea iubită aduce. 25 Și mai mult iubește omul pre muieria sa, decât pre tatăl său și pre muma sa. 26 Și mulți s-au fluturat la chipuri pentru muieri, și robi s-au făcut pentru ele. 27 Și mulți au pierit și au greșit și au păcătuit pentru muieri. 28 Și acum nu-mi credeți mie? Au nu este împăratul mare cu oblă-duirea lui? Au nu toate țările se tem a se atinge de el? 29 Văzutu-l-am pre el și pre Apamina fata lui Vartac celui minunat, țitoarea împăratului șezând de-a dreapta împăratului. 30 Și luând stema de pe capul împăratului, și puind-o pre capul său, da palme împăratului cu stânga. 31 Și la acestea împăratul căscând gura se uita la ea, și de-i va râde lui, râde; iar de se va mârni asupra lui, se cucerește ei, ca să se împace cu el. 32 O bărbaților! Cum nu sunt tari muierile, de vreme ce fac așa? 33 Atunci împăratul și dregătorii căutau unul la altul. 34 Și a început a grăi pentru adevăr. O bărbaților! Au nu sunt tari muierile? Mare este pământul și înalt este cerul și iute la alergat soarele, că într-o zi se întoarce și înconjură cerul, și iarăși aleargă la locul său. 35 Au nu este mare cel ce face acestea? Ci adevărul este mare și mai tare decât toate. 36 Tot pământul chiamă adevărul, și cerul pre el bine îl cuvintează, și toate lucrurile se clătesc și se cu-tremură, și nimic la el nu este strâmb. 37 Nedrept este vinul, nedrept este împă-ratul, nedrepte sunt muierile, nedrepti sunt toți fiii oamenilor și nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, și nu este întru ele adevăr, și cu ne-dreptatea lor pier. 38 Iar adevărul rămâne și este tare în veac, și trăește și biru-ește în veacul veacului. 39 Și nu este la el privire de fețe, nici osebiri, ci cele drepte face de toate nedreptățile, și relele se ferește, și la toți sunt plăcute lucru-rile lui. 40 Și la judecata lui nimic nu este nedrept, și aceasta este puterea și împărăția și oblăduirea și mărimia tuturor veacurilor; bine este cuvântat Dum-nezeul adevărului. 41 Și a încetat a grăi, și tot poporul atunci a răspuns. 42 Și atunci a zis: mare este adevărul, și mai tare este. Atunci împăratul a zis lui: cere ori ce vei vrea, mai mult decât cele scrise, și voiu da ție, pentru că te-ai aflat mai înțelept, și alătura cu mine vei șede, și rudenia mea te vei chema."

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătațe, dreptate și adevăr.¹⁰ Încercând ce este bineplăcut Domnului.¹¹ Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

Quote

F. POATE FI CANONIZAT?

1. ÎN SFÎNTA BISERICĂ ORTODOXĂ DE RĂSĂRIT

A) CANONUL CANONIZĂRII

Canonizarea sfinților cu moaște

Pentru a evita o eventuală înșelăciune provocată de cauze naturale (conștiții improprii descompunerii trupului, efectul unor medicamente etc), dar și a unor cauze spirituale (blestemul părinților [deci cineva blestemat de Sfintele Sinoade Ecumenice poate avea trupul neputrezit – n.n.], afurisenia arhierilor, păcate strigătoare la cer etc), Biserica este foarte circumspectă cu privire la proclamarea oficială a canonizării unui sfânt. Există condiții de fond indispensabile pentru a putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare¹⁴⁰⁰:

[...]

În urma celor arătate pînă aici, a expunerii făcute pe temeuri doctrinare și documentare cu privire la canonizarea sfinților în Biserica Ortodoxă sîntem îndreptățiți să conchidem că pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare trebuie să fie date următoarele condiții de fond:

a) **Ortodoxia neîndoielnică a credinței** celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a îmbrățișat credința ortodoxă.

b) **Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:**

— Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință;

— Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte;

— Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase;

— Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte; sau în fine,

— Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă.

c) **Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții.** Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestîndu-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfînt. **De la îndeplinirea acestei cerințe pot face excepții numai mucenicii dreptei credințe.**

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare¹⁴⁰¹.

¹⁴⁰⁰ Broșura: *Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, cinstirea Sfințelor Moaște în Biserica Ortodoxă*, editată la Sfînta Mănăstire Sfîntul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, Catedrala Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.a., p. 2.

¹⁴⁰¹ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească, vol. II*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 182.

Din păcate, Părintelui Arsenie Boca îi lipsește fără îndoială prima condiție, fiindcă credința nu i-a fost numai îndoielnică, ci chiar eretică în multe părți din ea, în tot timpul vieții precuvioșiei sale necunoscând nimeni vreun moment în care s-a întors la Ortodoxie prin lepădare publică de toate căderile din scrieri, predici și picturi. Propovăduirea precuvioșiei sale fiind dată anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecu-menice, toate celelalte condiții din canonul canonizării cad, deci, nu ar trebui să mai aibă loc nici o discuție pe acest subiect.

Dar, deoarece adepții mai înfierbântați ai pictorului de la Drăgănescu, grăiesc împotriva Sfinților Părinți (poate necunoscându-i), neglijanu-i și aducând ca false dovezi împlinirea părută a celorlalte condiții ale canonului [neștiind sau uitând că pot apărea astfel de semne (doar că fără Ortodoxie) și la cei înșelați], ne vedem obligați să le examinăm pe toate și să le aplicăm vieții și învățaturii Părintelui Arsenie Boca.

Vom alcătui, așadar, concluzia acestui mic studiu în funcție de condițiile de fond ale canonizării, pentru a vedea dacă Părintele Arsenie Boca le îndeplinește, sau este doar o impresie amăgitoare pe care o suferă ucenicii sfinției sale.

B) E PĂCAT A JUDECA PE CEL PROPUȘ LA CANONIZARE SAU PE CEL CANONIZAT DINTR-O EROARE?

Nu vom analiza mântuirea sfinției sale, cum nu putem să o facem pentru nimeni, deoarece acest lucru este cunoscut doar lui Dumnezeu, în funcție de lucrarea de pocăință finală a fiecăruia, deoarece este scris:

Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați. 2 Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura. 3 De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă? 4 Sau cum vei zice fratelui tău: Lasă să scot paiul din ochiul tău și iată bârna este în ochiul tău? 5 Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Așadar, indiferent dacă este canonizat sau nu, cu adevărat cel ce se mântuiește este Sfânt, dar pentru aceasta este necesar să adoarmă în dreapta credință¹⁴⁰² și nădejdea învierii, cu mărturisirea la duhovnic (și în fața conștiinței sale a propriei păcătoșenii), adică în pocăință.

Acest lucru nu-l putem cunoaște despre nimeni, deci nici despre Părintele Arsenie Boca¹⁴⁰³. Ca orice om, dacă a adormit într-o pocăință este Sfânt, indiferent de ce a făcut sau învățat până atunci sau de mulțimea celor ce îl clevetesc, iar dacă nu, indiferent de opinia noastră, a mass-mediei sau a maselor, este într-o mare primejdie și are nevoie de rugăciunile Sfintei Biserici pentru a se mântui, deoarece cinstea dată celui nevrednic îi sporește chinul, după cum citim la Sfântul Cuvios Nil, izvorătorul de mir:

CAP 25

O povestire înfricoșată cu un duhovnic

Într-o chinovie era un tânăr frumos, și era nestăpânit, și viețuia după voia lui, și avea bani ascunși. Și venea la duhovnicul chinoviei de își mărturisea gândurile în toate zilele. Iar duhovnicul, pățimaș fiind, văzând frumusețile tânărului, s-a rănit spre dânsul și îi făcea pogorământ la orice vroia. Iar tânărul, văzând pogorământul duhovnicului și că nu-l muștra pentru nici o greșeală, a luat îndrăzneală, și orice îi zicea gândul făcea. Și trăia numai spre pierzarea sufletului. În sfârșit, a murit tânărul, moarte trupească și sufletească, și l-au înmormântat în pământ.

¹⁴⁰² *In ziua cea înfricoșată a Judecatii, se va cere de la fiecare de a pazit si dreapta marturisire a credintei, neintinata de eresuri, precum a marturisit-o cand a zis: "Ma lepad de Satana si de toate lucrurile lui." Acestea si cele asemenea acestora se vor cere de la tot crestinul, in ceasul cel înfricosat al cercarii. La care, ajuta-ne, Doamne, sa nu fim osanditi. Ca Tie se cuvine slava in veci! Amin!*

Proloagele, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, Ian. 13

¹⁴⁰³ *Iar lunile si zilele si ceasurile sunt diferite feluri de morti, care de la Dumnezeu se trimit oamenilor: ori in apa se afunda si acolo le este moartea, ori cad de pe cal, ori mergand, se pravalesc si mor, sau din bautura multa; toate acestea sunt ceasuri. Pentru aceea si de anul, si de lunile si de saptamanile si de zilele si de ceasurile zilei mortii si de ceasul intru care se va desparti sufletul de trup, se cade a ne ingriji, precum se zice: "Intru ce te voi afla, intru aceea te voi si judeca." Ca daca ne va apuca moartea in lucruri bune, adica in pocainta si in lacrimi, este ca si cum nici n-am muri, ci ca si cum ne-am muta, dintru aceasta rea viata, intru cea buna. Drept aceea, auzind pilda aceasta si intru toate ceasurile aducandu-ne aminte de moarte, sa petrecem cu iubire si osteneala, ca aici, intru putina vreme, sa ne ostenim, iar in veci, sa ne bucuram.*

Proloagele, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, Ian. 3

Iar la 40 de zile după moartea lui, i-au făcut pomenire și trapeză bogată, și după sfârșitul trapezei a făcut cuvânt duhovnicul, și-l lauda ca a fost fiu al ascultării (și când zicea acestea, s-a arătat cel mort în trapeză, înaintea tuturor, și asculta cuvintele ce le zicea duhovnicul): că era curat, și altul asemenea ca el nu era în chinovie, smerit, neiubitor de argint, nevoitor și postitor; pe urmă a lăudat și moartea lui, zicând că a dat sfârșit cuvios.

Atunci a răspuns tânărul cel mort și a zis: «Cât sfârșit cuvios am dat eu, să dai și tu acum, care te-ai făcut pierzător sufletului meu!» Și întorcându-se spre ceilalți care erau de față, a zis: «Ascultați voi cuvântul meu, că acest înșelător și mincinos duhovnic, câte laude a zis pentru mine, toate sunt minciuni, fiindcă el avea rea gândire și voire a sodomiei asupra mea, și pentru aceea mă laudă atâta.» Atunci a răspuns duhovnicul și a zis: «Tu, fiul meu, ai murit, și cum acum te-ai aflat aici?» Iar cel mort a zis: «O, înșelătorule, ai gură încă și vorbești? Nu ajunge că m-ai făcut să ard în gheenă? Ce mă mai lauzi la acele bunătăți pe care eu n-am făcut? Că făcând voile mele cele spurcate, îți spuneam gândurile mele cele rele și tu nu mă îndreptai, ci m-ai făcut de m-am pierdut, și acum cu laudele tale mă arzi mai mult în mijlocul flăcării sodomitenilor.» Și aceasta zicând cel ce s-a arătat, a năvălit asupra duhovnicului și l-a apucat de grumaz, zicându-i: «Vino și tu, înșelătorule și amăgitorule, să mergem amândoi acolo unde mi-ai gătit tu mie loc de odihnă, ca să cunoști cu lucrul în câte ticăloșii mă aflu eu!»

Și l-a ridicat pe duhovnic pe umerii lui, și au ieșit afara prin poarta cea mare a trapezei, și îndată s-a desfăcut pământul și i-a înghițit pe amândoi, și s-au pogorât în adâncimea pierzării și în pipăitul întuneric, unde este focul cel veșnic gătit sodomitenilor.¹⁴⁰⁴

Vedem că nu numai cel lăudat cu nevređnicie este osândit cu mai multă durere, dar și lăudătorul este într-o mare primejdie:

Pil 24:23 Și aceste (proverbe) sunt ale înțelepților: Nu e bine ca la judecată să cauți la fața oamenilor. 24 Pe cel ce zice celui fără de lege: „Tu ești drept!”, popoarele îl blestemă și neamurile îl afurisesc; 25 Dar celor care îl ceartă cum se cuvine le merge bine și peste ei vine binecuvântarea și fericirea.

Așadar, bine este chiar și a certa pe cel care este fără de lege, ca să o învețe și să se mântuiască.

Iac 5:19 Fraților, de se va rătăci cineva între voi de la adevăr, și îl va întoarce cineva pre el; 20 Să știe că cela ce a întors pre păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui suflet din moarte și va acoperi mulțime de păcate.

La acestea se adaugă și primejdia faptului că dacă sunt învățături sau fapte de sminteală în viața noastră, cei ce le vor urma, crezându-le sfinte, se vor putea păgubi sufletește, lucru care ne va spori osânda, știut fiind că noi vom fi judecați și după cele ce am făcut în urmași prin pilda bună sau rea, prin roadele ce le avem de la cei ce ne-au urmat exemplul, acesta fiind rostul Judecății de Apoi:

Iac 3:1 Nu vă faceți voi mulți învățatori, frații mei, știind că (noi, învățătorii) mai mare osândă vom lua. 2 Pentru că toți greșim în multe chipuri; dacă nu greșește cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare să înfrâneze și tot trupul.

*Evr 9:27 este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata*¹⁴⁰⁵,

*2Ti 4:1 Eu te îndemn deci stăruitor în fața lui Dumnezeu și a lui Hristos Iisus, Care va să judece viii și morții, la arătarea Lui și în împărăția Lui*¹⁴⁰⁶;

Deci cei morți de demult vor fi judecați din nou în lumina contribuției lor la realizarea acestui plan, care se va vedea în rezultatul lui final abia la sfârșit, după ce toți își vor fi adus contribuția bună sau rea în această privință. În fața tuturor vor ieși la iveală faptele și gândurile tuturor, pentru ca fiecare să fie judecat pentru contribuția lui la ele, sau pentru partea ce a avut-o din ele viața omenească în totalitatea ei ajunsă la sfârșit. Cei de demult își vor vedea rodurile gândurilor și faptelor lor în generațiile următoare, cei de la sfârșit vor vedea moștenirile înaintașilor, pe care le-au rodit sau le-au lăsat fără rod. Cei de demult vor fi judecați

¹⁴⁰⁴ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 86-87.

¹⁴⁰⁵ Judecata particulară.

¹⁴⁰⁶ Judecata de apoi.

pentru cele de după ei, cei de la sfârșit vor fi judecați pentru împlinirea sau neîmplinirea celor de dinaintea lor. Vom fi judecați pentru toate chemările bune ce le-au făcut lumii întregi apostolii, mucenicii, sfinții, pentru toate pildele bune neurmărite ale înaintașilor. Vom vedea intensitatea simțirii lor, peste care noi am așezat stratul nesimțirii noastre, pentru falsa dezvoltare a umanității noastre. Cei de demult vor fi judecați pentru toate semințele rele sădite în lume și vor lua răsplată pentru toate semințele bune sădite în ea, care se vor arăta rodite sau nerodite la sfârșit. Istoria întreagă va fi din nou în fața tuturor, nu numai cu cele ce s-au petrecut pe planul vizibil, ci și cu cele petrecute pe planul invizibil, ba chiar și cu cele ce s-ar fi putut petrece sau s-ar fi putut să nu se petreacă, apăsând sau bucurând pe fiecare, cu totalitatea ei pentru ceea ce a făcut bun sau rău în ea. Se va vedea atunci că trecutul n-a murit. Învățătura creștină despre învierea trupurilor și despre judecata universală are între altele și acest sens că dă o ultimă apreciere, valabilă pentru eternitate, a tot ce a fost, că nimic nu este lăsat să se piardă în uitare. Judecata universală este astfel un factor îndemnător la săvârșirea binelui în lume, cum este gândul la moarte pentru viața individuală.¹⁴⁰⁷

De altfel și sfinția sa credea aceasta:

L-am auzit spunând odată la Prislop cum că se cuvine să fim foarte atenți la cuvintele pe care le rostim, deoarece fiind vii, ne vor însoți până la Judecată, după cum spune Evanghelia că „din cuvintele tale vei fi mântuit și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12,37) și cu toții vom da seama de orice cuvânt nefolositor pe care l-am scos din gura noastră¹⁴⁰⁸.

De aceea este necesar, tocmai de dragul Părintelui Arsenie Boca, să analizăm ce a fost bun în viața și învățăturile preacuvioșiei sale, ca să urmărim lui în acestea și a-l bucura în veșnicie, dar să descoperim și ce a fost rău în viața și învățăturile sale, ca să ne ferim de ele, pentru a nu-l împovăra cu tristețea neînțelepciunii noastre.

Iată de ce în Ortodoxie, spre deosebire de celelalte confesiuni (care prin dezbinarea din mândrie și-au pierdut echilibrul), Viețile Sfinților nu sunt legendare, ci conțin atât căderile lor, dar și pocăința cea fierbinte din ridicare, ca nimeni din cei ce greșesc sau păcătuiesc să nu fie oprit de la mântuire sau sfințenie, urmând pilda pocăinței Sfinților și învățând din căderile lor cum să le evităm, folosindu-ne, așadar, de uriașa experiență a Sfintei Biserici. Înțelegem din ele că poate deveni oricine Sfânt, numai să vrea, fiindcă sfințenia nu este un eroism imposibil, ci un firesc vindecător. Nici o viață Ortodoxă de Sfânt nu astupă mintea cititorului, amăgindu-l de dragul slavei celui laudat, ci îi prezintă lucrările rele ca fiind exemple pentru a ne păzi de ele și a înțelege neputința oamenilor (când din neatenție uită de Dumnezeu) și lucrările bune ca fiind vrednice de dorit, arătând grabnicul ajutor atotputernic al lui Dumnezeu de îndată ce omul, prin smerenie, ia aminte, golindu-se de sine, pentru a-I face loc în adânc Celui delicat și discret. În aceasta constă schimbarea minții spre Hristos, esența credinței noastre, și pe aceasta ne învață o viață adevărată de Sfânt adevărat, adică model pentru fericirea noastră.

Așadar, sfințenia pe care vom cerceta noi în acest studiu nu este sfințenia cea de mântuire, ci cea de model. De aceea nici nu este vorba de vreo judecată a lui. Noi vom cerceta dacă poate fi pildă de sfințenie, căci aceasta este sfințenia de pus în calendar. De aceea este necesar un așa de mare discernământ la canonizare, ca faptele și învățăturile celui propus să fie în toate un model de Ortodoxie. Astfel cei ce îl vor urma, dacă va fi canonizat, vor putea să se întărească în echilibrul Ortodoxiei lucrătoare și nu vor fi amăgiți prin subtile devieri de părută evlavie spectaculoasă, care ascund un desfrâu sublimat și derutant¹⁴⁰⁹.

¹⁴⁰⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2009, pp. 239-240.

¹⁴⁰⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 20.

¹⁴⁰⁹ *Aceasta. este amagirea de sine ! Aceasta este inselare ! Ea a luat ființa din pareri mincinoase; parerile mincinoase au luat naștere din simțirile greșite impartasite de cartea cu pricina. În aceasta carte traiește și din aceasta carte rasuflă ungera duhului celui viclean, care îi lingusește pe cititorii ei, imbatandu-i cu otrava minciunii, otrava indulcita cu mirosul subtiri ale semetei cugetari, slavei desarte și patimii dulcetii. Cartea îi poartă pe cititorii săi drept spre partasia cu Dumnezeu, fara a-i curati, mai înainte, prin pocainta: de aceea și starneste o deosebire aplecare spre ea în oamenii patimasi, care nu au batut cararea pocaintei, care nu au fost preveniti cu privire la amagirea de sine și la inselare, care nu au luat povata din invatatura Sfinților Parinti ai Bisericii Ortodoxe, cum sa vietuiasca dupa legea duhovniceasca. Cartea lucrează cu putere asupra sangelui*

Pentru aceasta a rânduit Sfânta Biserică să fie îndeplinite condițiile de mai sus, pentru că cel canonizat devine canon, adică dreptar pentru alții, iar dacă viața și învățăturile lui nu sunt Ortodoxe (sau sunt Ortodoxe amestecate cu amăgiri), cei ce îl vor urma ca pe un model al lor nu este sigur că vor avea discernământul să aleagă doar pe cele bune, iar dacă le vor urma (și) pe cele rele se vor dezbrina (cel puțin lăuntric) de Sfânta Biserică, pierzându-și sufletele.

2046. - *“Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultiștii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărurilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de Biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă”¹⁴¹⁰*

CE ESTE CANONUL?

Canonul, după Zonara (în tâlcuirea epistolei 39 a marelui Atanasie) chiar cu adevărat este un lemn, obștește numit cot, pe care îl întrebuințează meșterii spre a îndrepta lemnele sau pietrele, ce lucrează ei. Că punând cotul acesta asupra celor ce se lucrează de ei, de sunt acelea strâmbe, înlăuntrul sau în afară, le tocmesc, și le fac drepte. Din aceasta însă, după metaforă, canoane se numesc și pietricelele ori bilele (ce se întrebuințează la balotație) spre alegeri: și hotărârile atât cele ale Apostolilor cât și cele ale sinoadelor ecumenice, și ale celor locale, și ale Sfinților Părinți celor din parte care se cuprind în cartea aceasta. Pentru că, și acestea ca atâția coți drepti și netezi, leapădă cu adevărat de la cei sfințiți cu preoția, și de la clerici, și de la cei lumești, toată nerânduiala și strâmbarea moravurilor. Și pricinuiesc lor toată buna rânduială, și îndreptare Bisericii, și a stării creștinești, și a faptei bune¹⁴¹¹.

Dar, oare, o astfel de întreprindere, de cercetare a vieții unui om pentru a vedea dacă este sau nu Sfânt, este un păcat sau este după voia lui Dumnezeu?

După cum citim în Sfânta Scriptură și la Sfinții Părinți nu numai că nu este vreun păcat, ci este chiar o datorie. Nu numai a clericilor, ci și a mirenilor:

Luc 12:57 De ce, dar, de la voi înșivă nu judecați ce este drept?

Ioan 7:23 Dacă omul primește tăierea împrejmur sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mâniați pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos? 24 Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.

si nervilor, ii atata - si de aceea ea place cu osebire oamenilor robiti simturilor: de aceasta carte poti sa te indulcesti fara a te lepada de despartirile grosolane ale simturilor. Cugetarea semeata, subtirea patima a dulcetii si slava desarta sunt infatisate de aceasta carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecandu-si dezmatul in forma subtire a lucrarii sale, oamenii trupesti cad in extaz de atata betie, de desfatarea capatata fara de osteneala, fara lepadare de sine, fara pocainta, fara rastignirea trupului cu patimile si poftetele" (1 Galat.5, 24), prin lingusirea starii de cadere. Manati de orbirea si de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocesti in patul unei iubiri si mai nelegiuite, care domneste in casa de desfranare a duhurilor lepadate. O oarecare persoana, apartinand, dupa starea ei pamanteasca, societatii inalte si cultivate, iar la aratare Bisericii Ortodoxe, s-a rostit in urmatorul fel despre o luterana raposata, socotita ca sfanta de catre aceasta persoana: "Il iubea pe Dumnezeu cu patima; se gandea numai la Dumnezeu; Il vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia si "Urmarea", care este o a doua Evanghelie. Aceasta sentinta exaltata a fost rostita in limba franceza, atat de potrivita pentru scena: "elle aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu a Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile".

In aceste cuvinte a fost infatisata tocmai acea stare in care sunt adusi cititorii si cinstitorii "Urmarii". Intocmai, in duhul sau, cu aceasta fraza este sentinta vestitei scriitoare frantuzoaice, dna de Sevigne, in legatura cu vestitul poet francez, Racine cel batran. "Il iubeste pe Dumnezeu - si-a ingaduit sa spuna d-na de Sevigne - asa cum isi iubea mai inainte amantele". „Il aime Dieu, comme il aimait ses maitresses".

Sfântul Țiglatie BRIANCINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, ¹1999, Ed. digitală APO-LOGETICUM, ¹2005, p. 36.

¹⁴¹⁰ Jerom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

¹⁴¹¹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Țiglatie, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, Țiglatie SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 18.

Așadar, dacă Mântuitorul îndeamnă chiar și pe iudei (care nu aveau lumina Sfântului Botez) să judece chiar și faptele Sale, ale Celui fără de păcat, în funcție de poruncile lui Dumnezeu, cu cât mai mult suntem noi, creștinii (luminați de Sfântul Botez, Sfântul și Marele Mir, învățăturile Sfinților Părinți) datori să judecăm orice faptă, a oricui, pentru a vedea dacă este sau nu după voia Lui, dacă ne-o luăm ca model sau nu.

Ioan 8:15 Voi judecați după trup; Eu nu judec pe nimeni. 16 Și chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine.

Aici vedem că nu trebuie judecate persoanele (*nimeni*), iar când judecăm faptele trebuie avut grijă ca să nu le judecăm prin cunoștința trupească (*după trup*, părerea proprie, căzută) ci după adevăr (*adevărată*). Adevărul ne pătrunde mintea dacă rămânem în iubire și sfat (*nu sunt singur*), după învățăturile apostolilor (*trimis*), pentru a fi cu Dumnezeu Sfânta Treime (*Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine*).

Nici noi nu judecăm singuri, fiind un grup de ieromonahi, clerici, monahi, iconari, teologi Ortodocși cu blagoslovenie arhierescă, având ca mare ajutor Soboarele Bisericești.

1Co 5:9 V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu desfrânații; 10 Dar nu am spus, desigur, despre desfrânații acestei lumi, sau despre lacomi, sau despre răpitori, sau despre închinătorii la idoli, căci altfel ar trebui să ieșiți afară din lume. 11 Dar eu v-am scris acum să nu vă amestecați cu vreunul, care, numindu-se frate, va fi desfrânat, sau lacom, sau închinător la idoli, sau ocărător, sau bețiv, sau răpitor. Cu unul ca acesta nici să nu ședeți la masă. 12 Căci ce am eu ca să judec și pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi? 13 Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Scoateți afară dintre voi pe cel rău.

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă, de dragul virtuții, să judecăm pe cei dinlăuntru Bisericii, ca nu cumva să apară vreo sminteală (ori pentru alții, ori pentru noi), dacă stăm la masa minții cu pilda lor cea rea. Să scoatem din mintea noastră orice pildă de desfrânare, lăcomie, ocărare, beție sau răpire, idolatrie sau păgânism, fie că este vorba de cele evidente (trupești datorate senzualității), fie că este vorba de cele subtile (datorate slavei deșarte). Fiindcă dacă vedem pe frați făcând așa (nu pe dușmanii Bisericii, cum ne-am obișnuit în lumea de azi, atât de asemănătoare cu păgânismul de atunci), ne înmuiem lupta cu patimile, crezând mai întâi că suntem sfinți sau buni, apoi că și noi am putea face așa, că nu e chiar atât de rău, iar, mai apoi, să credem că este chiar foarte bine să facem așa, dogmatizându-ne (justificându-ne) păcatul cu pretextul obiceiului.

Iar dacă frații mai sunt numiți și crezuți Sfinți sau învățători-model, primejdia este cu mult mai mare, trecând peste orice proporție, fiindcă atacă frontal Sfânta Evanghelie.

Cu aceștia Sfântul Apostol Pavel era necruțător:

Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema! 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos.

La fel și Sfântul Apostol Petru:

2Pe 2:1 Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, își vor aduce lor grabnică pieire; 2 Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită; 3 Și din poftă de avere și cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează.[...] 10 Și mai vărtos pe cei ce umblă după îmboldirile cărnii, în poftes spurcate și disprețuiesc domnia cerească. Îndrăzneți, îngâmfați, ei nu se cutremură să hulească măririle (din cer),[...] 12 Aceștia însă, ca niște dobitoace fără minte, din fire făcute să fie prinse și nimicite, hulind cele ce nu cunosc vor pieri în stricăciunea lor; 13 Ei înșiși fiind nedrepti își vor lua plata nedreptății, socotind o plăcere desfătarea de fiecare zi; ei sunt pete și ocară, făcându-și plăcere, în rătăcirile lor, să ospăteze cu voi la mesele voastre; 14 Având ochii plini de pofta desfrânării și fiind nesățioși de păcat, ei amăgesc sufletele cele nestatornice; inima

lor e deprinsă la lăcomie și sunt fiii blestemului.[...] 17 Aceștia sunt izvoare fără de apă și nori purtați fără de furtună, cărora li se păstrează, în veac, întunericul cel de nepătruns, 18 Căci rostind vorbe trufașe și deșarte, ei momesc întru poftele trupului, cu desfrânări, pe cei care de abia au scăpat de cei ce viețuiesc în rătăcire. 19 Ei le făgăduiesc libertate, fiind ei înșiși robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te biruiește, aceea te și stăpânește. 20 Căci dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iarăși se încurcă în acestea, ei sunt învinși; li s-au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi. 21 Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, dată lor. 22 Cu ei s-a întâmplat adevărul din zicală: Câinele se întoarce la vărsătura lui și porcul scâldat la noroiul mocirlei lui.

Atât de grav este acest păcat (al smintelii în învățatură și pildă rea publică), încât Sfântul Apostol Pavel le vădește celor care se împotrivesc Predaniei curate chiar și numele, atunci când cazul lor este notoriu, cunoscut deja, deși, de obicei, când se vorbește despre osândirea vreunui păcat, se evită numele păcătosului, pentru a nu-l judeca. Aceasta o face pentru a-i feri pe creștini de urmarea celor ce le-ar pune în primejdie învățătura sănătoasă, singura care îi poate duce la Mântuitorul.

2Ti 4:10 Că Dimas, iubind veacul de acum, m-a lăsat și s-a dus la Tesalonic, Crescent în Galatia, Tit în Dalmația;[...] 14 Alexandru arămarul mi-a făcut multe rele; Domnul să-i răsplătească după faptele lui. 15 Păzește-te și tu de el, căci s-a împotrivit foarte mult cuvântărilor noastre.

De aceștia, așadar, ne sfătuieste Sfântul Apostol Pavel să ne ferim, cel puțin cu mintea, dacă nu și în relația personală (evitând prezența lor).

Sfântul Prooroc David ne învață să judecăm chiar de la ivirea amăgirii pe toți cei ce ne îndeamnă la încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, și să-i nimicim din cetatea inimii, în sensul de a curăța deplin orice dor, gând sau cuvânt ce ne-ar putea abate de la pocăința adevărată:

Psa 100:10 În dimineți voi judeca pe toți păcătoșii pământului, ca să nimicesc din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea.

Față de cei ce păcătuiesc în ascuns, nici Mântuitorul, nici vreunul din Sfinți nu le vădește păcatele public, iar dacă sunt acuzați după ce au fost prinși, le ia apărarea, aici fiind distincția între delicatețea adevăraților văzători cu duhul și grosolănia vadnicilor (celor ce vădesc păcatele altora) care văd cu duhurile sau cu duhul... pitonicesc.

Ioan 8:3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarăși plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și mustrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

Câtă delicatețe a dulcelui Iisus!

Fap 16:16 Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. 17 Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. 18 Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit.

Dacă Sfântul Apostol Pavel a oprit pe văzătoarea cu duhul pitonicesc să laude virtutea și să slujească Evanghelia, spunând adevărul, cu atât mai mult nu e de acord Dumnezeu ca astfel de ghicitori, înștiințați de diavol despre păcatele altora, să le vădească public, pentru a se arăta pe ei înșiși prooroci și a face

reclamă la păcat¹⁴¹², ducând, prin rușinare publică, la deznădejde pe bietul păcătos¹⁴¹³ și așa întunecat și slăbit de neputința lui.

Ne întrebăm, atunci, de ce Mântuitorul a vădit pe păcătos, în două cazuri?

- **Iuda:**

Mat 26:21 Și pe când mâncau, Iisus a zis: Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi Mă va vinde. 22 Și ei, întristându-se foarte, au început să-I zică fiecare: Nu cumva eu sunt, Doamne? 23 Iar El, răspunzând, a zis: Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. 24 Fiul Omului merge precum este scris despre El. Vai, însă, aceluia om prin care Fiul Omului se vinde! Bine era de omul acela dacă nu se năștea. 25 Și Iuda, cel ce L-a vândut, răspunzând a zis: Nu cumva sunt eu, Învățătorule? Răspuns-a lui: Tu ai zis.

Jale nespusă a cuprins atunci ceata aceea sfântă! Evanghelistul Ioan spune: „Ucenicii erau nedumeriți și se uitau unul la altul”⁸; fiecare din ei se întreba, temându-se de el însuși, deși nu se știau cu nimic pe cuget; iar evanghelistul Matei spune:

„Întristându-se foarte, au început să-I zică fiecare din ei: „Nu cumva sînt eu, Doamne ?” Iar El, răspunzând, a zis: „Acela este căruia Eu întingînd pîinea i-o voi da”⁹.

Iată că numai atunci l-a descoperit, cînd a voit să-i scape pe ceilalți de această tulburare. Că ei ar fi și murit de frică. De aceea și stăruiau cu întrebările. Hristos a făcut aceasta nu numai pentru că voia să-i scape pe ceilalți ucenici de neliniște, ci și pentru că voia să-l îndrepte pe vînzător. Iuda îl auzise adeseori pe Hristos sfătuindu-l pe departe; dar nu s-a îndreptat, că era nesimțitor. De aceea Hristos, vrînd să-l mustre mai tare, îi smulge masca de pe față.¹⁴¹⁴

Vedem că Mântuitorul o face, în acest caz, ca o excepție pentru a scăpa ucenicii săi de tulburare și pentru a îndrepta pe vînzătorul Său, dar nu de la prima vedere a păcatului și încercare, ci după ce a epuizat toate mijloacele delicate. Dar aceasta nu a fost o metodă, și chiar faptul că a fost o excepție, confirmă regula discreției îndreptătorului duhovnicesc.

Și în cazul studiului de față dorim a scăpa pe Ortodocșii Români de tulburarea nedumeririi lor când dau de ideile contradictorii din studiul vieții și învățăturilor Părintelui Arsenie Boca, atât față de el însuși dar mai ales comparativ cu viața și învățăturile Sfinților Ortodocși. Încercăm să facem aceasta arătând ce este și ce nu conform cu Sfânta Tradiție în predania sa.

De asemenea, am dori ca cei ce prezintă lucrarea Părintelui ca fiind minunată și Sfântă să facă o selecție echilibrată, să renunțe la a lua drept bune cele rele, prezentând niște minuni și învățături în alt duh decât cel Ortodox, ca fiind drepte și dumnezeiești. În felul acesta se vor îndrepta din ispita vinderii luminii line a Sfântului Duh, pentru cei treizeci de arginți ai spectacolului senzațional și ieftin, care nu duce la pocăință, ci la entuziasm. Aceasta îi va prinde bine în veșnicie chiar și Părintelui Arsenie Boca.

Al doilea caz de arătare a păcatelor, în care Hristos numește pe păcătos, pare a fi:

- **Irod:**

Luc 13:31 În ziua aceea s'au apropiat oarecari din Farisei, zicînd lui: ieși și te du de aici, că Irod va să te omoare. 32 Și au zis lor: mergînd, spuneți vulpei aceștia: iată, scot draci și fac vindecări astăzi și mâine și a treia zi mă voi sfârși. 33 Însă mi se cade astăzi și mâine și în cealaltă zi a merge; că nu este cu putință să piară proroc afară din Ierusalim.

De zavistie topindu-se blestemații farisei, se ispitesc să-L sperie pe Domnul, și cu Irod îl înfricoșează pe EL Căci nu voiau ei să-L vadă pe Domnul făcînd minuni, ca nu prin mulțimea minunilor să tragă [spre El] noroadale, și cu puterea cuvîntului învățându-le, să le întoarcă către Sine. Deci, îl aduc înaintea pe Irod, și se prefac că au purtare de grijă de Mântuitorul. Iar El, știind inimile acestora, blînd și acoperit [tăinuit] - după cum este obiceiul Său - le răspunde lor și zice: „Spuneți vulpii acesteia”. Și se pare că ar numi „vulpe” pe Irod, dar dacă cineva cu de-amănuntul va lua aminte, va pricepe că cu prisosință îi însemnează aici pe farisei. Pentru că Domnul nu a zis „vulpii aceleia”, ci „vulpii acesteia”, oarecare cuvînt de mijloc uneltindu-

¹⁴¹² Înmulțindu-l prin arătare, deoarece și răul și binele sunt seminte-pilde care se înmulțesc prin vestire. Existența exemplilor arătate îndeamnă și pe alții să le urmeze. Este exact mecanismul de lucru al știrilor de la TV.

¹⁴¹³ Care nu mai are atunci nici măcar frica de ce ar spune oamenii dacă vor afla, pentru a se opri de la răutate.

¹⁴¹⁴ Sfântul Ierarh Ioan GURĂ DE AUR, *Omilii La Matei, Părinți Și Scriitori Bisericești* 23, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994,

Și cu înțelepciune. Căci prin a numi numai o singura „vulpe”, le-a dat lor să-l înțeleagă pe Irod, iar prin a zice cu arătare „acesteia”, pe însăși viclenii aceia i-a însemnat [arătat], căci cu adevărat vicleșugul și năravul cel rău al vulpii îl aveau fariseii. Și vezi, cum împotriva răutății lor le răspunde lor. Căci de vreme ce aceia pentru vindecări zavistuindu-L, aduc înaintea Lui frica cea de Irod, El, ceea ce știa că îi mârșăiește pe dânșii, aceasta grăiește: „Iată, alung demoni și fac vindecări”. Căci precum s-a zis mai sus, pentru aceasta Îl goneau [alungau] pe Dânsul, ca nu pe arătarea minunilor celor preaslăvite uneltind, să vâneze pe mulți, ca să creadă întru El

După cum citim în tâlcuirea Sfinților Părinți de mai sus, nu este vorba de a-l vădi pe Irod, ci de a le arăta cu delicatețe, fără să-i acuze pe față, un păcat ce-l aveau cei care îl invidiau, îndemnându-i la pocăință. Nu se folosea de ideea greșită a „biciului” muștrării. Dar dacă cineva, necunoscând Sfinții Părinți, ar înțelege că totuși pe Irod îl muștră public, să vedem care ar fi motivul, în aceeași erminie:

Luc 23:6 Iar Pilat auzind de Galileea, a întrebat, au Galileean este omul? 7 Și înțelegând că din ținutul lui Irod este, l-a trimis pre el la Irod, fiind și el în Ierusalim într'acea zi, 8 Iar Irod văzând pre Iisus, s'a bucurat foarte; că dorea de multă vreme să'l vadă pre el, pentru că auzea multe de el; și nădăjduia să vadă vreun semn făcându-se de el. 9 Și l-a întrebat pre el cu cuvinte multe; iar el nimic nu i-au răspuns lui. 10 Și stau Arhierii și Cărturarii cu deadinsul pârându'l pre el. 11 Iar Irod împreună cu ostașii săi batjocorindu'l și râzându'și de el, l-a îmbrăcat într'un veșmânt luminat, și l-a trimis iarăș la Pilat.

[...]

Urmând legea romanilor, Pilat îl trimite pe Domnul la Irod, pentru că acea lege poruncea ca fiecare să fie judecat de stăpânitorul țării sale. Pentru aceasta și pe Iisus, ca pe un galileian, îl trimite la eparhul [stăpânitorul] Galileii. Iar Irod s-a bucurat de aceasta, nu [din pricină] că voia să dobândească ceva de suflet folositor dintru a-L vedea pe Iisus, ci, fiindcă, auzind despre El că este înțelept și făcător de minuni, avea poftă nebună - cu iubirea de deșertăciune bolind și el - ca să-L vadă pe acest ciudat Om și să-L audă ce zice. Au, doară, nu cu unele ca acestea și acum bolim mulți?16

Așadar, poftea și el să vadă vreun semn de la Iisus, nu ca să creadă, ci ca să-și veselească vederea, precum în privești17 îi vedem pe circari că arată năluciri, cum că înghit șerpi și săbii și altele ca acestea, și ne minunăm. Căci mai-mai că socotea [Irod] că și Iisus întru acest fel este. „Și L-a întrebat Irod cu cuvinte multe” pe El, oarecum așa cu luare în răs purtându-se către El, și atotcuprinzător să zic: batjocorindu-L pe El. Pentru aceasta și Iisus nimic nu-I răspunde lui [Irod], căci știa când se cuvine a răspunde Cel Care pe toate cu socotință le-a făcut - și este mărturisită aceasta de David: „își va tocmi cuvintele sale întru judecată” (Psalm 111, 5)18. Căci ce trebuință este a-i răspunde celui care nu întreabă ca să se învețe? Și ce folos este a pune „mărgăritare înaintea porcilor”? (Matei 7,6) Ci mai vârtos - precum și mai sus am zis - al iubirii de oameni este a tăcea întru unele ca acestea, căci cuvântul cel ce s-a grăit, pe lângă aceea că nu a folosit cu nimic, încă și de mai mare osândă pricinuitor le este celor ce nu iau aminte.

Dar, lui Pilat, fiindcă este mai cu cunoștință decât Irod, îi răspunde Domnul, cu toate că nu prea arătat; căci întrebându-L acela: „Tu ești împăratul iudeilor?”, ce îi răspunde Domnul? „Tu zici”. Iar acest grai, de mijloc are oarecum înțelesul, căci poate să se înțeleagă așa: „Cu adevărat. Eu sunt, tu ceea ce este [adevărat] ai zis”, dar poate și în alt chip a se înțelege: „Eu nu zic, tu zici, stăpânire ai, și zici”. Iar lui Irod, nici câtuși decât [puțin] nu-i răspunde Domnul, ca unuia care era întru totul batjocoritor. Căci cu adevărat, după cum zice Isaia: „seminței celei rele, fiilor celor fărădelege” - iudeilor celor de atunci - „și zapcii îi necăjeau, asuprindu-i, și batjocoritori îi stăpâneau pe ei”19. Și că tocmai cu acest țel de a-L batjocori și de a-L lua în răs poftea să-L vadă pe Iisus și să vadă semn de la El, și cu acest fel de socoteală îl întreba pe El, a adevărat sfârșitul lucrului. Căci, după ce L-au batjocorit și au răs de El - și nu numai el, ci și ostașii lui, lucru ce este mai presus decât toată ocara - L-au slobozit. Și, Îmbrăcându-L într-un „veșmânt luminat”, L-au trimis pe El la Pilat.

Note:

15 Am putea spune că astăzi, această iubire de deșertăciune este promovată și instituționalizată prin toate structurile mass-media. [cel mai recent caz și mai evident este al Părintelui Arsenie Boca – n.n.] În acest sens, se cuvine să știm și care este încununarea acestei boliri. De la Sfântul Lavrentie al Cernigovului (1868 -1950) ne-au rămas aceste cuvinte: „Antihrist va cunoaște toate vicleniile diavolești și va face false minuni. Pe el îl va asculta și îl va vedea, în același timp, întreaga lume. Fericit și preafericit va fi omul care nu va dori și nu va vedea fața spurcată a lui Antihrist. Cine va vedea și va asculta cuvântul hulitor de Dumnezeu a lui Antihrist, făgăduințele pentru toate bunurile pământești, acela va fi ademenit și va merge cu închinăciune înaintea lui și împreună cu el va pieri și va arde în focul cel veșnic”. Arhiepiscopul Simeon, arhiepiscopul Teodosie, episcopul Jacob și arhimandritul Teofan (contemporani ai Cuviosului) l-au întrebat pe Sfântul Lavrentie; „Cum vor fi toate acestea?” Starețul le-a răspuns cu lacrimi: „în locurile cele sfinte va fi necurăția pustiirii și se vor arăta mârșavii ademenitori ai lumii, care vor înșela oamenii care s-au lepădat de Dumnezeu și care vor săvârși false minuni. După ei se va arăta Antihrist și toată lumea ÎI va vedea deodată”. Părinții l-au întrebat pe Sfânt: „Unde? în locurile sfinte? în biserică?” Cuviosul a răspuns: „Nu în biserică, ci în fiecare casă. în colțul unde stau acum sfintele icoane vor sta mașini ademenitoare, care vor înșela oamenii. Mulți vor spune: trebuie să vedem și să auzim noutățile. În aceste noutăți se va arăta Antihrist” (Sfântul Lavrentie al Cernigovului - viața, învățăturile, minunile și acatistul, ed. Bunavestire, Galați, 2003, pp. 157-158).

Între cele peste un miliard de pagini care pot fi accesate pe internet, se află și cele ale următoarelor portaluri:

www.maitreya-edu.com, www.partageinternational.com și www.shareinternational.com. Mesajul principal al acestor site-uri este propovăduirea lui Maitreya. în aceste pagini web, exponentul și încununarea gândirii New Age, „Lord Maitreya”, ne este dezvăluit în toată „splendoarea” întunecată a puterilor sale, puteri și lucrări ce urmează să ni se „releveze” în viitorul apropiat, când el va veni pe pământ. Pentru orice om de bun simț, lucrurile afirmate în site-urile menționate mai sus ridică serioase semne de întrebare. Ni se spune, la un moment dat, că în „Ziua Declarației”, toate televiziunile din lume se vor interconecta pentru a transmite mesajul acestuia. Cei care nu vor privi la televizor îi vor primi mesajul mental, telepativ (adică fie prin nălucire, fie prin insufleare drăcească). Cine este Maitreya, sau mai bine zis cine se va arăta el a fi în exterior, se va vedea atunci când se va arăta întregii lumi și își va spune: „World Teacher” („învățătorul Lumii”). Cine va fi el înlăuntru se va pricepe de către cei care vor să priceapă și să ia aminte. Cei care vor să priceapă vor cere; cine va cere va primi; cine va primi va înțelege întru darul lui Dumnezeu, Adevăratul Dumnezeu - Cela Care ne-a grăit: „Unul este învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați” (Matei 23,8) și „Cerule și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24, 35; Marcu 13, 31; Luca 21, 33).

17 Aici cu sensul de spectacole, reprezentații.

18 în ediția 1988 se găsește: „își rânduiește vorbele sale cu judecată”.

19 Vezi Isaia 1,4; 3,12.¹⁴¹⁵

Dar în cazul de față este vorba tocmai de a combate duhul ce îl stăpâna pe Irod (care azi lucrează cu mijloace mai moderne și mai eficiente) adică a evidenția și scoate din prezentarea lucrării Părintelui Arsenie Boca:

lipsa de pocăință, dorința de a-ți veseli privirea cu minuni, a nu lua aminte, a batjocori cuvântul lui Dumnezeu¹⁴¹⁶, vicleniile diavolești, falsele minuni, înșelarea prin mass-media prin actualități de dragul

¹⁴¹⁵ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 195, 321-323.

¹⁴¹⁶ Cunosc un om cu mare priză la public, îndrăgostit peste fire de Părintele Arsenie Boca, care numește cam aspru și ironic, „flașnete” pe cei ce iau aminte la lucrarea Părintelui Arsenie Boca (ca să nu fie cumva amăgire).

Enumerăm aici, dintre cei numiți de el (poate fără să-și dea seama), așa:

noului senzațional, arătarea (nălucirea) falșilor prooroci chiar pe beton, mămăligă și în baie, sugestiile hipnotice la ucenici sau închinători, propovăduirea hinduismului cu mască Ortodoxă și... cealalte.

Așadar, nu este contradicție în Sfânta Scriptură, ci, când se spune: „*Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați*”, nu trebuie judecată persoana (decât dacă pune în primejdie credința, arătând-o pentru a ne feri de sminteala ei), iar când se spune: „*Ioan 7:24 Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.*” trebuie judecate faptele și învățăturile ei, cu mult discernământ și multă acrivie, pentru a nu fi înșelați de ea prin părută sfințenie sau falsă credință. Trebuie cercetat dacă în lucrarea lăuntrică ne ajută la pocăință, care este esența Ortodoxiei, sau ne derutează atrăgându-ne către un alt scop. Aceasta este valabil pentru orice om, dar mai ales când se decide dacă acesta poate sau nu să fie pildă publică în Sfânta Biserică.

Mai mult decât atât, dacă îl iubim pe Părintele Arsenie Boca cu adevărat, trebuie să ne rugăm pentru el, nu la el, din smerenie față de Trupul lui Hristos, nefiind încă hotărârea Sfântului Sinod de a fi canonizat, ca să facem ce face Biserica și să nu hotărâm noi în locul Ei. Prin această lucrare bună de ucenici, va fi și el apreciat ca o pildă și un următor al ascultării Bisericești.

Și, dacă a avut, ca orice om (căci, după credința Ortodoxă, nici un om nu este infailibil, nici măcar papa¹⁴¹⁷), fapte sau învățături greșite, trebuie să le urâm din toată inima, pentru a nu-l împovăra și cu păcatul pildei sale rele, care vatamă pe alții. Atunci când duci pe alții în păcat e mai grav decât când păcătuiești personal. Tu ești stăpân pe propria pocăință, dar pe ceilalți nu-i poți sili să se pocăiască pentru păcatul pe care l-au făcut din pilda ta rea. Când induci unui om să păcătuiască (cu știință sau neștiință) păcatul transmis lui devine ireversibil, deci... împotriva Sfântului Duh.

Pe scurt, Fericitul Augustin ne învață să iubim păcătoșii, dar să urâm păcatele cu dorul, gândul, cuvântul sau lucrul¹⁴¹⁸.

C) POT GREȘI BISERICILE ORTODOXE DE RĂSĂRIT LOCALE (INCLUSIV ÎN CANONIZAREA UNUI OM)?

Da, dacă nu țin cont de Sfintele Sinoade Ecumenice și judecă sub presiunea puterii politice avem astfel de situații, în care au greșit în ce privește analiza unui om. Și nu este de mirare, dacă și în ceea ce privește analiza dogmelor, au putut greși, căci avem atâtea sinoade eretice în istoria Bisericească.

Toate nenorocirile vin din aceea că nu întrebăm pe „bătrânii” [„stareții”] care au fost așezați să ne călăuzească, iar păstorii nu întrebă pe Domnul cum trebuie să procedeze. Dacă Adam ar fi întrebat pe Domnul atunci când Eva i-a dat să guste din rodul oprit, Domnul l-ar fi luminat și Adam n-ar fi păcătuit. Spun despre mine însumi: toate păcatele și greșelile mele au venit pentru că în ceasul ispitei și nevoilor n-am chemat pe Domnul; dar acum am învățat să cer în rugăciune harul lui Dumnezeu și Domnul mă păzește pentru rugăciunile părintelui meu duhovnicesc.

Tot așa și arhierii: deși au darul Duhului Sfânt, nu înțeleg totul așa cum trebuie și, de aceea, în ceas de nevoie trebuie să caute lumina de la Domnul; ei însă lucrează după mîntea lor, fapt prin care întristează milostivirea lui Dumnezeu și seamănă tulburări. Cuviosul Serafim [din Sarov] spune că, atunci când dădea sfaturi după mîntea sa, se întâmpla să greșescă, și greșelile pot fi mici, dar pot fi și mari.

Astfel, noi toți trebuie să învățăm să recunoaștem voia lui Dumnezeu; dar dacă nu vom învăța, nu vom cunoaște niciodată această cale.

ÎPS Nicolae Mladin, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Cleopa Ilie, Părintele Paulin Lecca și... mulți alții, o parte dintre ei (mulți chiar și ierarhi) mai trăind, de aceea nu dorim să-i expunem presiunilor celor pătimiși, dându-le la iveală numele.

¹⁴¹⁷ Psa 115:2 Eu am zis întru uimirea mea: „Tot omul este mincinos!”

¹⁴¹⁸ Scrisoarea 211 (c. 424) conține expresia *Cum dilectione hominum et odio vitiorum*, care se traduce aproximativ cam așa: „Cu dragoste pentru omenire și ură față de păcat”.

Domnul a zis: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi și tu Mă vei preamări” [Ps 49, 16]. Domnul luminează pe om prin Duhul Sfânt; dar, fără Duhul Sfânt, nici un om nu poate judeca drept. Până la venirea Duhului Sfânt, apostolii înșiși nu erau nici tari, nici înțelepți, așa încât Domnul le-a spus: „Până când vă voi mai răbda?” [Mt 17,17].

Domnul a dat Sfintei Biserici păstori și ei slujesc în chipul lui Hristos și lor le-a fost dată puterea de a ierta păcatele prin Duhul Sfânt.

Dar poate că vei gândi: cum poate cutare episcop sau duhovnic sau preot să aibă Duhul Sfânt, când îi place să mănânce și are atâtea slăbiciuni? Dar eu îți spun: e cu puțință, dacă nu primește gânduri rele; așa încât, chiar dacă are unele defecte, acestea nu împiedică harul să vieze în sufletul lui, așa cum un pom verde poate avea și ramuri uscate fără ca acestea să-l vatăme, și el aduce roadă; sau, într-o holdă de grâu, chiar dacă grâul este amestecat cu neghină, aceasta nu-l împiedică să crească.¹⁴¹⁹

Să dăm câteva exemple:

În acea vreme era în Constantinopol un arhimandrit Eutihie, care ridicase un nou eres de hulă asupra Domnului nostru Iisus Hristos, amestecând cele două firi ale Lui, cea dumnezeiască și cea omenească, într-o fire [țineți minte cum Părintele Arsenie Boca credea în același mod ca și Eutihie: „dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului”.¹⁴²⁰ ? – n.n.]

Acel Eutihie era tatăl duhovnicesc al lui Hrisafie, căci îl primise din Sfântul Botez. Când prea sfințitul patriarh Flavian a adunat sobor local, în Constantinopol, chemă pe Eutihie, ca să-și spună mărturisirea credinței în fața tuturor. El n-a voit să meargă la soborul acela, dînd veste pe de o parte că din mănăstirea sa, ca din mormînt, nu poate să iasă nicăieri, iar pe de alta că este bătrîn și bolnav. Dar prea sfințitul patriarh iarăși trimise la el arhimandriți, preoți și diaconi, chemîndu-l cu dragoste, ridicîndu-l spre pocăință, încît credința sa cea rea să o lepede înaintea tuturor și să se unească cu Biserica. Apoi, căutînd la dînsul, și ceilalți să se întoarcă de la credința cea rea, la cea dreaptă. Atunci abia a făgăduit Eutihie să vină la sobor.

Venind la sobor, mai întîi a intrat în palat, căutînd apărare și ajutor împărătesc, și a rugat pe împărat, prin Hrisafie, să trimită cu dînsul într-adins oameni și ostași. Atunci, împăratul a trimis cu el pe patriciul Florentie și pe alți senatori, precum și putere ostășească. Astfel, venea Eutihie la sobor, ca la război, înconjurat de ostași și de oameni împărătești, cu dregătorii care au trimis vestea înaintea lor la sobor, zicînd: "Nu vom intra în sobor, nici vom aduce pe Eutihie pînă ce nu ne veți făgădui că-l veți lăsa liber din sobor". Deci au făgăduit aceasta părinții.

Intrînd ei, mai întîi s-au citit cărțile lui Eutihie, cele pline de dogme eretice, pe care Eutihie le trimisese prin mănăstiri, vînd pe mulți la eresul său. Apoi singur ereticul acela, după vorbirea sa cea plină de vicleșug, fiind silit să mărturisească cum crede, a zis: "**Din două firi era Domnul nostru mai înainte de unire, iar după unire de o fire Îl mărturisim pe El a fi**". Deci, i-au poruncit părinții ca gîndirea sa cea ereticească să o blesteme, iar dogmele cele drept credincioase să le primească, dar el n-a voit. **Atunci prea sfințitul Flavian, cu toți sfinții, între care erau 32 de episcopi, arhimandriți 23, iar presbiteri și diaconi mulți, a scos pe Eutihie din rînduiala preoțească.**

Hotărîrea aceea era scrisă astfel: "Pe Eutihie, cel oarecînd presbiter și arhimandrit, de vreme ce din scrisorile sale cele mai dinainte și din mărturisirile sale cele ascunse și cele de acum prin al său grai s-a aflat că boalește de eresul lui Valentin și Apolinarie și urmează hulelor acelora cu neschimbare, care nici de sfătuirea noastră nu s-a rușinat și nici n-a primit învățatură și n-a voit să se supună dogmelor cele drepte, noi, plîngînd și suspinînd de pierderea lui cea desăvîrșită, l-am judecat întru Domnul nostru Iisus Hristos, [vedeți cum procedează Ortodoxii? veți vedea mai jos cum se comportă ereticii când sunt contrașiși, arătând că primii sunt conduși de Duhul Adevărului cel iubitor de oameni, iar cei din urmă de tatăl minciunii, cel ucigaș de oameni. Dar același lucru se aplică și la scaunul spovedaniei. Când duhovnicul este în adevăr se poartă cu blîndețe, iar când este amăgit vădește păcatele și muștră public,

¹⁴¹⁹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109.

¹⁴²⁰ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

disprețuitor și cu asprime pe păcătos. – n.n.] *Cel hulit de dînsul, ca să fie străin de toată slujba preoției și de a noastră împărtășanie și de povățuirea mănăstirească, știind toți aceasta, că cei ce vor vorbi cu el și vor veni la dînsul vor fi vinovați de pedeapsa despărțirii, ca cei ce nu s-au depărtat de eresul lui. Flavian, episcopul Constantinopolului sau al Romei celei Noi, astfel judecînd, am iscălit. Asemenea am iscălit toți arhimandriții*" [vedeți că, deși îl iubeau, l-au arătat ca greșit în fața norodului, fiindcă nu se pocăia, ca pe ceilalți să-i scape de la urmarea amăgirii lui? – n.n.] .

Fiind lepădat Eutihie, ședea lîngă palatul împărațesc, avînd pe Hrisafie de mare ajutor în toate. Vicleanul acela cu mai multă mînie și iuțime întăritîndu-se asupra prea sfințitului Flavian, a pornit tot chipul meșteșugurilor sale, cum să-l izgonească din scaunul patriarhiei, pe de o parte ca să răzbune pe Eutihie, iar pe de alta ca mai mult să mîhnească pe Pulheria, prin izgonirea lui Flavian. Deci, avînd pe împărat întru voia sa, făcea cu numele lui cel împărațesc toate cele ce voia. Atunci a scris lui Dioscor, patriarhul Alexandriei, om prea înrăutățit, meșter în vicleșug și necredincios, întăritîndu-l asupra lui Flavian, iar pe Eutihie, încredințîndu-l apărării lui și făgăduind de la împărat multe daruri.

Asemenea a mai scris lui și despre împărat, poruncindu-i ca, luînd pe episcopii săi de un gînd cu sine, să vie în Efes cu sîrguință și să țină sobor mare pentru dogmele credinței, de vreme ce Flavian aduce oarecari învățături pline de erezie în Biserică și o tulbură. Deci, să se cerceteze cu sobornicească judecată și să se lepede ca un nedrept credincios, iar Eutihie, de se va afla nevinovat, să se dezlege și să se rînduiască întru a sa cinste. Același Hrisafie, îndemnînd și pe împărăteasa Evdochia, ajută și aceea lui Eutihie contra lui Flavian; iar Dioscor, îndată luînd mai mult de zece episcopi de un gînd cu sine și pe un arhimandrit ce se numea Varsum, cu sîrguință au mers cu o mie de monahi la Efes.

Acolo, făcîndu-se acel fără de lege și nedrept sobor în sfînta biserică - la care erau de 128 episcopi, din diferite țări, chemați prin împărătească poruncă -, a mers la judecată și prea sfințitul patriarh Flavian. [vedeți că este un sinod mai mare decît cel Ortodox dinainte, ce avea doar 32 de episcopi. Nu contează numărul episcopilor ci condițiile de libertate în care se exprimă și dreapta lor credință. Non multa, sed multum. Nu mult și prost, ci puțin și bine. – n.n.] *Împăratul, și mai ales Hrisafie a scris, în numele împăratului, lui Elpidie comitele și la alți voievozi care erau acolo cu oștile, ca să nu lase în sobor pe episcopii cei ce au iscălit cu Flavian contra lui Eutihie și au făcut judecata.*

Începînd vicleana adunare, Dioscor fiind întîi șezător, a stat de față Eutihie și a dat a sa mărturisire de credință, întru care eresul era acoperit cu vicleșug, iar pe a lui Flavian mărturisire nu o primi soborul acela. Atunci a fost multă gîlceavă și tulburare cîtăva vreme, unii apărînd pe Eutihie și făcîndu-l nevinovat, ca pe un dreptcredincios, iar alții nevoindu-se pentru Flavian. Pușini erau din cei ce întăreau credința lui Flavian, pentru că toți au iubit întunericul mai mult decît lumina și au cinstit mai mult minciuna decît adevărul, plăcînd împăratului celui pămîntesc, mai mult decît celui ceresc. Căci, împăratul Teodosie, deși era dreptcredincios, ca om a greșit din neștiință, necunoscînd meșteșugul lui Eutihie, al lui Dioscor și al lui Hrisafie, care îl înșela neîncetat prin vicleșugul său, vîîndu-i sufletul. Întru neștiința sa, împăratul socotea pe eretici că sînt dreptcredincioși și minciuna cea grăită de dînșii o credea un adevăr, nefiind lîngă dînsul sora lui cea cu bună înțelegere, fericita Pulheria.

După acea lungă gîlceavă ce s-a făcut la acel sobor care se adunase în Efes și care întărea dogmele ereticești, zicînd că este o fire, iar nu două întru Hristos, a socotit ca dreptcredincios și a lăudat și preamărit pe Eutihie, de vreme ce partea potrivnică a biruit și așa a făcut nevinovat pe acesta, deși era eretic. Pe drept-credinciosul patriarh Flavian l-a osîndit ca pe un eretic, tîlhărește, nelăsîndu-l să răspundă ceva pentru sine, nici voind să-i asculte mărturisirea lui cea credincioasă. [vedeți că nu au greșit numai asupra dogmelor, ci și asupra oamenilor? Sau, mai bine spus, de dragul oamenilor au greșit și în privința dogmelor. L-au canonizat ca model pe Eutihie, iar pe Flavian l-au condamnat ca eretic, lucru continuat până azi de cei ce le-au moștenit sinodul tâlhăresc de la Efes numindu-l Ortodox , și anume monofiziții, miafiziții, armenii, coptii, etiopienii, iacobitenii, eritreenii, indienii (tomaiții) sau așa-

zisele biserici ortodoxe vechi orientale. – n.n.] Apoi, Dioscor, întiiul stătător, a dat răspuns de izgonire asupra lui, ca să fie străin de arhierie, de sfințire și de toată puterea duhovnicească și să se trimită în surghiun, în Egipt, la cetatea Lidiei.

Onisifor al Iconiei, cu alți episcopi care știau nevinovăția lui Flavian, sculându-se, au apucat genunchii lui Dioscor, zicând: "Să nu faci aceasta, o, prea sfințite părinte, pentru că Flavian n-a făcut nimic vrednic de izgonire, iar de este trebuință de vreo pedeapsă, să se pedepsească, iar să nu se lepede". Dioscor, sculându-se de pe scaunul său, a zis: "De mi s-ar tăia și limba, într-alt chip nu voi zice". Varsum, arhimandritul, strigă: "Cela ce va mărturisi că în Hristos sînt două firi, acela să se taie în două". Stăruind episcopii cu rugămintele pentru Flavian, a strigat Dioscor: "Unde sînt voievozii?" Și îndată voievozii cu Elpidie și cu mulțime de oaste, au intrat în biserică și au adus lanțuri mari de fier asupra Sfîntului Flavian.

Intrînd și monahii lui Varsum, episcopii strigau: "Varsum, tîlharul, a răsturnat toată Siria și a adus o mie de monahi asupra noastră Varsum, tîlharul, anatema să fie!"

Varsum striga: "Să se ucidă ereticul Flavian, să se ucidă!" Apoi s-au pornit mîinile cele ucigașe asupra sfîntului, unii cu palmele, alții bătîndu-l cu bețele și însuși Dioscor s-a repezit să-l calce în picioare. Apoi, fiind trîntit la pămînt, l-au bătut pînă ce s-au săturat și au pus în lanțuri pe cel ce era abia viu.

Apoi Dioscor silea pe episcopi să iscălească izgonirea lui Flavian. Cei de un gînd cu Dioscor, îndată au iscălit. Iar cei ce vedeau nedreptatea și războiul ce se făcea, n-au voit să iscălească și ostașii nu-i lăsau să iasă din biserică, sînd împrejurul lor înarmați. Monahii lui Varsum strigau asupra lor cu mînie și cu îngrozire. Deci, episcopii fiind ținuți în biserică pînă în noapte și văzînd că nu puteau scăpa de primejdia ce era asupra lor, au iscălit chiar nevrînd, fiind siliți prin îngroziri și astfel s-a săvîrșit acel sobor ucigaș.

Sfîntul Flavian, mărturisorul lui Hristos, după aceea cumplită bătaie, a treia zi și-a dat sfîntul său suflet în mîinile lui Hristos Dumnezeu, pentru care a pătimit uciderea, ca Abel de la Cain. Fiind în locul de surghiunie, s-a dus la ceruri, iar în locul lui a fost ridicat la patriarhie Anatolie.

După aceasta s-a vădit răutatea și vicleșugul lui Hrisafie și a fost cu necinste izgonit din palatul împărațesc, apoi a pierit cu sunet. Iar pe Evdochia împărăteasa, smerind-o mînia împărătească s-a dus la Ierusalim. Sfînta Pulheria, cu rugămințile cele multe ale fratelui ei, împăratul Teodosie, plecîndu-se, s-a întors cu slavă în palatul împărațesc, și îndată au adus în Constantinopol moaștele mărturisorului lui Hristos, Sfîntul Flavian, cu mare cinste.

Dioscor și Eutihie, după al patrulea sinod al Sfinților Părinți, fiind dați blestemului celui veșnic, au pierit. Iar Biserica lui Hristos, cea nebiruită de porțile iadului, înflorea în dreapta credință, slăvind pe Hristos, nu despărțit în două fețe, ci în două firi neamestecate laudat și preainălțat, împreună cu Tatăl și cu Sfîntul duh, în veci. Amin.¹⁴²¹ [dar mai înainte de a fi blestemați erau Ortodocși, și sinodul lor nu era numai unul local, ci alcătuit din episcopii mai multor țări, deci un sinod nu chiar pan, dar totuși multi-ortodox. Și cu toate acestea vedeți cât de mult a putut greși? – n.n.]

Un alt caz foarte grăitor este cel al Sfîntului Cuvios Ioan Damaschin:

Cînd împăratul Leo Isaurul publică la 726 edictul său împotriva icoanelor, patriarhul Ioan V al Ierusalimului îl roagă pe Ioan Damaschin să ia apărarea sfîntelor icoane. Sf. Ioan ia condeiul și scrie unul după altul cele „Trei tratate contra celor cari atacă sfîntele icoane”.¹⁴²² Iar nu se mulțumește numai cu scrisul, ci luptă în tot felul. Ia parte la Sinodul anti iconoclast al episcopilor orientali, în care are un rol principal. „Lupta sa contra iconoclasmului se poate asemăna cu lupta lui Atanasie contra arianismului”.

¹⁴²¹ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsfeb/02-18-sf_flavian_marturisorul.html>, duminică, 27 decembrie 2015.

¹⁴²² I Migne P. G. 94, col. 1232—1420. Traduse în românește de D. Fecioru, București, 1935.

El a dat loviturile cele mai grele acestei erezii. De aceea Sinodul iconoclast de la 754 aruncă asupra lui patru anateme, pe când asupra patriarhului Gherman al Constantinopolei, (715—730) și Gheorghe din Cipru numai câte una.¹⁴²³

Să vedem câți episcopi au dat anatema de 4 ori pe Sfântul Cuvios Ioan Damaschin:

*Între 10 februarie și 8 august 754, Constantin a ținut un sinod iconoclast la Hieria, pe malul răsăritean al Bosforului lângă Calcedon. Constantin avea nevoie ca programul său iconoclast să fie aprobat de un sinod și nu de o adunare imperială, cum procedase Leon al III-lea. În vederea pregătirii sinodului, împăratul a alcătuit personal 13 lucrări teologice, dar dintre ele ne-au rămas numai două și acestea sub forma unor fragmente. **La sinod au participat 338 de episcopi, un număr record, și s-a hotărât ca el să fie considerat ecumenic.** Ultima ședință, la care a fost prezent și împăratul, a avut loc în palatul Vlaherne din Constantinopol. Documentele privind desfășurarea lucrărilor au fost distruse în perioada când s-a restabilit cultul icoanelor, dar s-au păstrat concluziile dogmatice sintetizate într-un horos (definiție dogmatică), combătute mai târziu la Sinodul al VII-lea Ecumenic din 787.*¹⁴²⁴

Cu toate acestea Sinodul al 7-lea ecumenic l-a proclamat un mare Sfânt, reper pentru toți de sfințenie:

*„Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind”*¹⁴²⁵

Care sinod să-l considerăm că nu a greșit? Fiindcă și Sfântul Sinod al 7-lea ecumenic a avut cam același număr de episcopi, adunați din mai multe părți ale lumii, iar iconoclaștii credeau că sinodul lor este cel al 7-lea ecumenic:

Al VII lea sinod ecumenic s-a ținut la Niceea în anul 787. Sinodul s-a ținut între 24 septembrie și 13 octombrie 787.

*Imparateasa și fiul ei au fost reprezentați prin doi demnitari superiori, papa Adrian I prin arhipresbiterul Petru și abatele Petru de la Sfântul Sava, iar patriarhii Alexandriei și Antiohiei prin monahii Ioan și Toma. Din actele sinodului se știe că ședințele au fost conduse de patriarhul Tarasie. **Numarul episcopilor care au participat la acest sinod a fost între 330 și 367. Afara de membrii cu drept de vot au mai fost prezenți peste 130 arhimandriti, egumeni și monahi. Sinodul a combatut punct cu punct hotărârile pseudosinodului de la 754, contestându-i-se calitatea de "adunare ecumenică", intrucat la așa zisul "sobor bisericesc" nu au fost reprezentați nici patriarhii Rasaritului, nici episcopul Romei.***¹⁴²⁶

Vedeți? Așadar, nu mărimea numărului episcopilor decide ecumenicitatea, ci reprezentarea tuturor scaunelor patriarhale, pentru ca hotărârile sale să fie o mărturie a credinței întregii Sfinte Biserici. Desigur, un aspect foarte important fiind și acela ca să nu contrazică hotărârile Sfintelor Sinoade Ecumenice de mai înainte:

63. *Care sunt condițiile sau semnele adevăratei Tradiții?*

Iată cum lămurește Vincențiu de Lerin aceste semne: «În Biserica Universală trebuie mare grijă, ca acel lucru să-l ținem, care a fost crezut pretutindeni, totdeauna, de toți... Lucrul acesta va fi așa, dacă urmărim universalitatea, vechimea și consensul. Vom urma universalitatea în chipul acesta, anume, dacă mărturisim că singură această credință este adevărată, pe care întreaga Biserică o mărturisește pe pământ. Vom urma vechimea dacă nu ne depărtăm deloc de acele înțelegeri, pe care se știe că le-au practicat sfinții înaintași și Părinții noștri. Vom urma și consensul, dacă, chiar în vechime, ținem definițiile și părerile tuturor sau aproape ale tuturor preoților și învățătorilor deopotrivă»⁶¹. Tradiția trebuie să vină de la Apostoli. Așa înțelegem vechimea ei. Ea trebuie să fi fost totdeauna și pretutindeni în Biserică, fără schimbare.

¹⁴²³ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhiepiscopiei, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 182-183.

¹⁴²⁴ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_al_V-lea>, duminică, 27 decembrie 2015.

¹⁴²⁵ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatic*, Ed. Predania, București, 2011, p.15

¹⁴²⁶ <<http://www.crestinortodox.ro/istoria-bisericii/sinoade-ecumenice/iconoclasmul-sinodul-vii-ecumenic-la-niceea-787-70574.html>>, duminică, 27 decembrie 2015.

Așadar, pentru că o adunare de sinoade de episcopi (considerați inițial Ortodocși) nu respectă hotărârile Sfințelor Sinoade Ecumenice (chiar dacă are un număr la fel de mare de episcopi ca un Sinod Ecumenic), dacă decide că un om este anatema, sau Sfânt, noi nu credem în judecata lor, chiar de vom fi prigoniți de puterea politică pentru aceasta.

În schimb dacă un Sinod (chiar și mai mic ca număr) urmează hotărârile tuturor celorlalte sinoade dinaintea lui recunoscute de Sfânta Biserică Ortodoxă dintotdeauna, deciziile lui sunt valabile și noi credem că oamenii dați de el anatema chiar așa și sunt, astfel că ne ferim de modelul lor, iar oamenii canonizați de el sunt Sfinți autentici și le urmăm pilda și învățătura.

Mai mult, dacă un astfel de sinod respectă toate hotărârile ecumenice, dar greșește în proclamarea unui om ca Sfânt (neobservând că acela este dat anatema pentru învățăturile lui, de Sfintele Sinoade Ecumenice, deoarece nu a avut timp să le studieze, sau a fost forțat politic să îl declare Sfânt, fiind amenințat cu prigoana), vom respecta toate deciziile unui astfel de sinod, mai puțin canonizarea. Ea este greșită, și noi nu putem aduce închinare de Sfânt unui rătăcit (pentru a nu cădea sub anatema Sfințelor Sinoade Ecumenice). În schimb, vom iubi și cinsti din toată inima, fără îndoială, acel Sinod ca fiind Sfânt Sinod, pentru toate celelalte învățături drepte ale lui, înțelegând greutățile la care este expus prin responsabilitatea grea ce o are. Dar, fraților, nu uitați, este mare nevoie să învățăm poruncile, dogmele și Credința Ortodoxă. Pentru aceasta este nevoie să citim cu răbdare și dicționarul în mână, doar trei cărți: Pidalionul, Patericul Egiptean și Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin. E oare chiar așa de mult? Fiți liniștiți, oamenii simpli au alt mod de a fi înștiințați de Dumnezeu cum să se ferească de falșii Sfinți, dacă lucrează pocăința.

Vedeți, lucrurile nu mai sunt așa de grele cum păreau la început...

Dar, haideți să vedem că și în timpurile mai apropiate de noi, ba chiar și în contemporaneitate, unele Sfinte Sinoade locale au greșit chiar în canonizarea unor oameni, pentru că nu le-au verificat învățăturile după Sfinții Părinți, ci s-au lăsat influențate de curentul politic:

Extras din Rugăciune și sfințenie în Biserica Rusă, prima ediție, Edițiile Cerf, 1950; a doua ediție extinsă, Belle Fontaine (SO 33), 1982

<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>

Tratat: CANONIZAREA ÎN BISERICA ORTODOXĂ RUSA - Elisabeth Behr-Siegel

Prin studierea naturii și a criteriilor de canonizare ecleziastică, putem demonstra „în exterior” sfântă tradiție ortodoxă, folosindu-ne de caracterele de sfințenie care determină structura globală a întregii imagini hagiografice. Mai mult decât atât, fiind înțelese în sensul lor profund, aceste caractere vor dezvălui câteva lucruri din sufletul sfințeniei rusești.

TIPUL ACTULUI DE CANONIZARE

„Canonizarea este actul prin care Biserica stabilește cinstirea unui sfânt” (Fedotov, Sfinții din vechea Rusie, Introducere, 3).

Noi trebuie să ne întrebăm care este sensul și domeniul de aplicare al acestui act, căci nu este deloc acela de "a face un sfânt", de a oferi astfel un grad, de a proceda la o promovare cerească. Canonizarea este de fapt un act care s-a făcut, nu față de Biserica din cer, ci pentru cea pământească, pentru a invita [nu obliga – n.n.] la cinstirea persoanei canonizate în cadrul și formele tradiționale de cult public.

În conformitate cu randuiala bisericască, rugăciunea pentru odihna sufletului unei persoane decedate (panihida) se transforma într-o rugăciune pentru viață, adresată acelei persoane. Aceasta este diferența esențială, marcată de Liturghia Ortodoxă, între adormiții credincioși obisnuiți și cei canonizați.

Nu toti cei adormiti sunt sfinți canonizați ci acest proces de canonizare ii implica doar pe cativa. Biserica Ortodoxă admite că există mulți sfinți a căror slava rămâne necunoscută pe pământ, în acest veac, și își exprimă această idee atunci când aceasta celebrează sărbătoarea „tuturor sfinților”, adică a sfinților cunoscuți și necunoscuți. De asemenea, Biserica susține că se poate și trebuie să se ceară mijlocirea sfinților canonizați, în rugăciune. Nu le este interzis, credincioșilor, să se adreseze niciunui creștin, adormit în dreapta

¹⁴²⁷ *Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă*, Ed. Apologeticum, ⁵2006, <<http://ro.scribd.com/doc/33158/Invatatura-de-credinta-crestina-ortodoxa>>, vineri, 16 august 2013, p. 25, 26.

credință, pentru a-i cere mijlocire [în schimb este semn de mândrie să impună la alții aceasta, mai ales public – n.n.]. *De fapt, rugăciunea adresată părinților decedați joacă un rol important în evlavia ortodoxă.*

Canonizarea nu înseamnă că privilegiul sfințeniei este rezervat doar sfinților canonizați, sau că judecata organelor bisericești care pronunță canonizarea este absolut infailibilă. Dovada constă și în faptul că Biserica Rusă a procedat de mai multe ori în decursul istoriei sale la decanonizarea și, de asemenea, la recanonizarea persoanelor decanonizate, fără a provoca scandal în rândul credincioșilor. Ea recunoaște, drept motiv: inducerea în eroare a organelor oficiale ale Bisericii (un caz tipic este cel al Prințesei Anna de Kachine, canonizată în 1649, decanonizată, și recanonizată sub țarul Nicolae al II-lea).

Actul de canonizare nu pretinde, prin urmare, că se decide destinul veșnic al sfântului, dar se adresează Bisericii pământene, rolul său fiind, în principal, liturgic și pedagogic. În canonizare, Biserica Ortodoxă declară că are motive serioase să creadă că mijlocirea sfântului este utilă credincioșilor și că aceștia pot să i se adreseze cu toată încrederea. În acest scop, numele sfântului este menționat de mai multe ori în timpul Liturghiei și, uneori, Biserica îi fixează chiar și o zi de sărbătoare specială.

În cadrul acestor limite, și fără a pretinde că este mai mult decât atât, actul de canonizare este, totuși, de o mare importanță practică. Credincioșii ortodocși doresc să încredințeze decizia Bisericii, în ideea că este, în esență, o uniune a tuturor în agapa divină. Dragostea frățească, scânteierea la atingerea de har, chiar și umilința, împing creștinul să-și aplece judecata sa individuală la judecata întregii Biserici, a cărei ierarhie lumească este instituită în mod dumnezeiesc. Vorbind cu sfinții canonizați, creștinul ortodox are certitudinea că se roagă „cu Biserica”, și asta îi dă un sentiment de încredere și de pace interioară. [aici greșesc unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca că se pripesc să judece și să se pună deasupra Sfântului Sinod, mai înainte de vreme și fără a cerceta după Sfinții Părinți canonicitatea canonizării lor populare – n.n.]

Pe de altă parte, la intrarea în ciclul liturgic, figura sfântului canonizat dobândește, în conformitate cu caracterul Liturghiei Ortodoxe, valoarea unui „simbol real”. Sfinții canonizați sunt unii dintre nenumărații sfinți cinstiți ai Bisericii din cer, dar ei sunt reprezentați în mod real. Prin icoanele lor, pictate pe iconostasul bisericii, și prin inscripțiile icoanelor facute de hagiografi, credincioșii contemplă în realitate Biserica din ceruri.

Ar fi însă greșit să credem că Biserica Rasariteană se adresează unui sfânt, ca lui Dumnezeu [aici, din păcate, greșesc unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Hristos este singurul Mediator și Salvator. Dar, ea se adresează sfântului, în calitate de membru al Trupului lui Hristos, pentru a se bucura de rugăciunile lui pentru noi. În rugăciunea sfinților, Biserica de pe pamant, militantă și în suferință, solicită ajutorul Bisericii triumfătoare a sfinților, în fața lui Dumnezeu. Aceasta este doar o consecință a principiului de comuniune a sfinților, pe care Biserica din Rasarit pune un accent deosebit: credincioșii sunt salvați unii de către alții. Fiecare creștin poate fi co-mediator, co-mântuitor cu Hristos și poate fi salvat prin rugăciunea pentru mântuirea tuturor și cu ajutorul rugăciunii celorlalți.¹⁴²⁸

În cazul de mai sus nu este vorba de ceva grav. O prințesă nu a scris cărți, nu a predicat și nu a pictat așezăminte ca să poată transmite învățături greșite. Chiar dacă se chinuie în iad, dacă credincioșii i se roagă ca unei sfinte, Dumnezeu poate face o iconomie (fiindcă nu este mândria credincioșilor, ci o eroare a Sfintei Biserici, păstrându-se ascultarea în smerenie de ierarhie), și să îi transforme cinstirea ei în rugăciune de iertare pentru ea. După cum și atunci când facem parastas pentru o Sfântă necanonizată, ea mijlocește cu toată puterea de mulțumire, laudă și cerere pe care o are ca Sfântă pentru cel ce se roagă pentru mântuirea ei, chiar dacă acesta nu știe că este Sfântă și deci, nu o cinstește ca atare, ci o apreciază greșit ca pe o păcătoasă ce are nevoie de rugăciunile Bisericii și ale sale, pentru a i se ierta păcatele.

¹⁴²⁸ <<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>>, luni, 28 decembrie 2015.

Cu totul dimpotrivă este atunci când se tratează oameni care au lăsat mesaje de învățătură de credință. Aici nu ne mai putem juca cu iconomia. Dacă este considerat Sfânt un învățător rătăcit, cei ce-l urmează se rătăcesc, sporându-i osânda, deci, pentru binele lui este foarte important a nu fi canonizat și a nu fi cinstit ca Sfânt, chiar dacă a fost canonizat din eroare.

Din păcate, avem azi și astfel de cazuri de erori în canonizarea unor eretici ca fiind Sfinți contemporani, chiar într-o Biserică Ortodoxă de Răsărit, ce ne este foarte dragă, deoarece ne-a dat și mari Sfinții autentici:

<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>

Aici nu-i însă în discuție (și mă mir că n-ați sesizat!) dacă osemintele respective sînt sau nu sfinte moaște (aceasta nu e treaba și căderea noastră să ne pronunțăm); poate că sînt și că se vor vădi ca atare în timp, primind recunoașterea oficială a Bisericii, cînd va voi Dumnezeu să se întîmple și după toată rînduiala binecuvîntată a Ortodoxiei. Aici e în discuție o pripă abuzivă, generată de o inadmisibilă neascultare și de o smintitoare vîlvă mediatică. Și mai mult decît atît: e vorba de un precedent primejdios și de un întreg fenomen psihotic (căutarea maniacală de moaște și cinstirea lor în afara regulilor și dispozițiilor bisericești), care trebuie atent și părintește gestionat de factorii abilitați și responsabili (Patriarhia de la București și Mitropolia de la Iași, Sfîntul Sinod și Comisia de Canonizare), pentru ca lucrurile să n-o ia razna și să fie ținute sub un control de autoritate, fără de care există riscul ca o anumită mentalitate magică să pervertească pe nesimțite dreapta credință. Problema e serioasă și nu ne confruntăm numai noi cu ea. Greșeala poate să survină și la nivel mai înalt. În Rusia, bunăoară, după ce au fost canonizați cam în grabă o seamă de noi mucenici, se pune acum, oficial, problema unor comisii de... decanonizare, descoperindu-se între timp în viața unora dintre recenții canonizați aspecte incompatibile cu sfințenia (ca să nu mai vorbesc de formele aberante pe care le cunoaște acolo evlavia populară, ajungîndu-se pînă la fel de fel de milenarisme și pietisme magice, ba chiar pînă la o adevărată campanie pentru canonizarea lui... Stalin!).

E nevoie, mai ales în vremuri ca ale noastre, de prudență și veghe neîntrepută, de păzirea strictă a tradiției și de păstrarea unității în jurul autorității ecleziale (căci fără ierarhie nu există Biserică, cum Părintele Calciu însuși nu prididea să aducă aminte cu fiecare prilej)¹⁴²⁹

Cu greșelile epocale din Sfîntul Sinod al Bisericii Ruse, ne-am obișnuit din istorie. Gîndiți-vă, însă, dragii noștri, ce greu și rușinos ar fi pentru un Sfânt Sinod atît de cuminte ca al Bisericii Ortodoxe Române, să proclame pe Părintele Arsenie Boca drept Sfânt ca, apoi, încetînd presiunea și sesizînd erorile din viața și învățăturile sfinției sale, să-l decanonizeze.

După cum am observat, greșelile în canonizare apar atunci când sunt presiuni politice. Dar acestea sunt prezente cu mare amploare și în cazul Părintelui Arsenie Boca. Ele se manifestă public prin mass-media, prin instituțiile interesate financiar, dar și prin instituțiile adversare Sfintei Biserici Ortodoxe: masoneria și institutul Elie Wiesel, care cer cu stăruință canonizarea sfinției sale. Ne întrebăm: dacă aceste lucruri sunt atît de evidente public, ce presiuni s-or face în ascuns?

Am învățat mai sus că singura infailibilă este Sfînta Biserică Ortodoxă, exprimată în Sfintele Ei Sinoade Ecumenice și dacă un Sfânt Sinod Ortodox local (sau chiar toate Sfintele Sinoade Ortodoxe adunate într-un Sinod Pan-Ortodox) iau decizii conforme cu Soboarele a toată lumea nu greșesc, dar dacă le contrazic decretul lor devin necanonice și nu sunt valabile. În ultimul caz putem a nu ne supune lor, desigur doar în acele aspecte contradictorii, nerăzvrătindu-ne împotriva Sfîntului Sinod local, ci rămînînd fii ascultători ai lui. Putem aștepta ca Domnul Hristos să repare greșelile, rugîndu-ne și plîngînd pentru lipsa noastră de pocăință care a dus la aceasta, sau putem chiar a ne opune canonic prin scris sau viu grai, în duh de dragoste atît de canoane, dar și de ierarhie și de fiecare membru al ei. Așa lucrează un Ortodox. Ecumenistul nu este interesat de încălcarea Sfîntelor Canoane și ale Adevărului, ci el vrea doar supunere, ordine și disciplină cu orice chip ca pe toți să-i îmbrățișeze, chiar și... vicios, ca lucrurile să meargă bine în interesul lui personal. Zelotul, dimpotrivă se aprinde cu furie și calcă, pentru canoane, pe toți și pe toate, chiar și pe... alte canoane, vrînd să-și răzbune sieși o biserică după asemănarea mînioasă a lui.

¹⁴²⁹ <<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>>, luni, 28 decembrie 2015

Ca să înțelegem mai bine, fără tensiunea ce ne-o crează un subiect atât de drag ca cel de sfințenie și credință, să aplicăm aceeași situație în politică. Este ca și cum un primar ar da un decret care are niște articole ce instituie obligații locale legale, iar în alte articole forțează cetățenii să încalce legile statului. Un bun cetățean va asculta de partea din decret legală, iar de cea ilegală va fugi ca să nu se facă vinovat de încălcarea legii țării lui, ba poate va și protesta, aducând la cunoștință publicului și statului ilegalitatea aceluia decret. Dar aceasta nu înseamnă că se va răscula pentru a da jos pe primar, ci așteaptă ca statul să ia deciziile potrivite. Yesman-ul va asculta de tot ce-i spune primarul și îl va linguși că bine face, pentru a primi un mic ciolănaș drept recompensă, iar revoltatul va face manifestări de stradă și televiziune pentru a-l da jos pe primar și, eventual, a fi ales el în loc. Yesman-ul ține locul ecumenistului, revoltatul locul zelotului, primarul locul Sfântului Sinod local, statul ține locul Sfântului Sinod ecumenic, în pilda noastră, iar decretul în părțile bune hotărârile Ortodoxe, iar în părțile greșite ar fi canonizarea unui om rătăcit ca Sfânt.

După cum ați văzut, din păcate, învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Așadar, chiar de ar fi canonizat ca Sfânt, de un întreg sinod pan Ortodox, ar fi doar o eroare, fiindcă ar contrazice (indirect) învățăturile fără de greșeală ale întregii Sfinte Biserici.

Numai când scaunul de la Roma va fi izbăvit de uzurparea cea tâlhărească a ereticilor franci ne națiune germană în a cărui robie este de mai mult de o mie de ani (dar aceasta se va petrece de-abia după „Marele Prăpăd” după cum ne prorocesc Sfinții Părinți), se va mai putea aduna cel de-al 8-lea Sinod Ecumenic, unde se vor anatematiza toate rătăcirile eretice acumulate până acum, inclusiv cele apusene, și, odată cu acestea, și cele ale Părintelui Arsenie Boca, atât de tributar lor.

În schimb chiar și un sinod (cât de mic, de exemplu unul eparhial), sau chiar numai un arhiereu (atunci când va înceta presiunea politică și de stradă, prin mass-media, pentru a nu declanșa prin lămurirea sa vreo prigoană), va putea declara ca eretice învățăturile Părintelui Arsenie Boca (pentru a trezi pe oameni la realitate). În acest caz aprecierea sa ar fi valabilă, fără greșeală, fiindcă această declarație ar fi conformă cu oricare din cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (ce au anatematizat fiecare din Ele câte o parte din învățăturile scrise și/sau pictate ale pictorului de la Drăgănescu). Desigur că nu va putea face aceasta dacă Sfântul Sinod ar ceda presiunilor și l-ar canoniza, fiindcă s-ar face schismă, o rană ce cu anevoie se poate vindeca. O canonizare se poate decanoniza, dar o schismă greu de crezut că se poate repara.

Sunt unii cunoscuți ai noștri, îngrijorați, care își pun următoarea întrebare:

„Dar dacă totuși, cedând presiunilor politice, Sfântul Sinod va fi silit la vreo eroare și îl va canoniza pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt (renunțând la acrivie – scumpătate – și aplicând iconomia – îngăduința – ca să nu se stârneasă o prigoană greu de purtat), ce să facem noi?”

Desigur nimeni, conștient de gravitatea rătăcirii învățăturilor și amăgirii vieții Părintelui Arsenie Boca nu-și dorește așa ceva, pentru a nu fi înjosit Sfântul Sinod și a nu se produce dezbinare în Sfânta Biserică între cei fermecați de imaginea Părintelui Arsenie Boca și cei râvnitori ai Sfintei Predanii. Mai mult, aici nu ar putea fi vorba de vreo iconomie a celor ce l-ar canoniza, ci de o eroare, fiindcă s-ar dezlega la cinstire nu o persoană, ci o suită de învățături eretice, condamnate la Sfintele Sinoade Ecumenice. Dar totuși întrebarea stăruie și ne vedem datori a răspunde, după Sfinții Părinți, fiindcă ar fi vorba de aplicarea unuiu fel de iconomii nu față de Părintele Arsenie Boca propriu-zis, ci față de cei ce vor fi greșit și-l vor fi canonizat, neobservându-i erorile doctrine. Teoretic vorbim, nădăjduim la mila lui Dumnezeu și acoperământul Maicii Domnului că niciodată ne se va ajunge la o asemenea cădere.

E posibil și canonic permis, ca și atunci să nu îi admitem pictorului de la Drăgănescu învățăturile pe mai departe, fiindcă sunt date anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice, și nimeni nu poate avea vreo autoritate egală cu ele, încât să ridice anatemele în afară de un alt Sfânt Sinod Ecumenic. Dar acel Sinod care ar contrazice celelalte Sfinte Sinoade Ecumenice, nu ar fi în veac Ecumenic, indiferent de numărul episcopilor participanți și de teritoriile acoperite prin păstoria lor.

Dar dacă nu ne rezumăm doar la atât (la respingerea ereziilor și a practicilor magice și necanonice ale pictorului de la Drăgănescu, și constatarea că un astfel de învățător nu poate fi model de sfințenie) ci ne ridicăm împotriva Sfântului Sinod, greșim mult. E posibil să nu avem evlavie personală la sfinția sa, din acrivie argumentată, neaplicând pentru noi înșine iconomia (eroarea) Sfintei Biserici locale, dar dacă începem să bârfim Sfântul Sinod și îi judecăm pe ierarhi, ne punem deasupra Ei și suntem vrednici de pedeapsă,

fiindcă încălcăm chiar noi Sfintele Canoane ce ne învață să O ascultăm și să nu clevetim pe clerici sau pe mireni. Greșim aceleași legi (a ascultării de Sfânta Biserică) căreia a greșit și Părintele Arsenie Boca:

Mat 18:17 Iar de nu'i va asculta pre ei, spune-l soborului; și de nu va asculta nici de sobor, să'ți fie ție ca un păgân, și vameș.

Iac 2:8 Însă de împliniți legea cea împărătească după scriptură, să iubești pre aproapele tău ca însuși pre tine, bine faceți; 9 Iar de vă uitați în față, păcat faceți, muștrându-vă de lege ca niște călcători de lege. 10 Că oricine va păzi toată legea și va greși într'una, s'a făcut tuturor vinovat. 11 Că cel ce au zis: să nu curvești, au zis și: să nu ucizi. Și de nu curvești, dar ucizi, te-ai făcut călcător legeri. 12 Așa să grăiți, și așa să faceți, ca și cum prin legea slobozeniei aveți să vă judecați. 13 Că judecată fără de milă este celuia ce nu face milă; și se laudă mila asupra judecatei.

Este adevărat ce spune Sfântul Cuvios Teodor Studitul:

Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința

“Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămâi tăcut și dezinteresat?”

“Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpânirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predaniste, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

*“Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învață ori ne silește să facem orice alt lucru decât am primit și decât este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osândit, ca nefăcând parte din clerul sfințit. **Nici un sfânt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfânt, dacă ar fi călcat-o.**”*

“Si chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtându-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfântul Teodor Studitul (+826)¹⁴³⁰

Dar este adevărat și ce zice soborul al 4-lea:

„Al soborului al 4-lea “Omului mirean nu se cade a ocări, a bate sau a defaimă pre preot, sau a-l cleveti, sau a-l muștra în față, de ar fi și adevărate cele zise asupra lui. Iar de va îndrăzni mireanul a face aceasta, să se dea anatemei și să se lepede de la biserică, că unul ca acela este despărțit de Sfânta Treime și se va trimite la un loc cu Iuda, că scris este: pre mai marele norodului tău să nu-l grăiești de rău, așijderea și cel ce necinstește pre mai marele său.”¹⁴³¹.

Așadar, suntem datori de a mărturisi adevărul, fără compromis, dar în același timp, cu aceeași tărie, să nu atacăm oamenii care au greșit și nu l-au observat, sau au fost siliți să-l încalce. Nu ne împotrivim episcopilor ce ar greși, ci învățăturilor greșite ale lor, iar pe ei îi iubim și cinștim din toată inima, ne judecându-i, ci ascultându-i în toate, mai puțin în momentele, îndemmurile sau poruncile când ne dau spre ascultare erori sau păcate.

¹⁴³⁰ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/05/22/sfantul-teodor-studitul-despre-datoria-mirenilor-de-a-marturisi-credinta/>>, sâmbătă, 8 august 2015

¹⁴³¹ *Molitfelnic* (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013, p. 564.

Este și acesta plânsul și modul de ascultare al Ortodocșilor în zilele de azi.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov:

Despre vietuirea după sfat

Am dat cândva, numele de "faramituri" vietii duhovnicești pe care Dumnezeuiasca Pronie a lasat-o vremii noastre. Ea se întemeiază pe calauzirea în lucrarea mântuirii prin Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți, cu sfaturile și cuvintele ziditoare împrumutate de la părinții și frații vremurilor noastre. În sensul său propriu, aceasta este ascultarea vechilor monahi sub un alt chip, potrivit neputinței noastre, care este cu precădere sufletească. Vechilor ascultători, povățuitorii lor purtători de Duh le vesteau neîntârziat și de-a dreptul voia lui Dumnezeu: acum, monahii sunt siliți să caute singuri în Scriptură voia lui Dumnezeu, și de aceea sunt supuși unor dese și prelungite nedumeriri și greseli. Pe atunci, sporirea era grabnică prin însăși firea lucrării: acum ea este zăbavnica, iarasi prin firea lucrării. Aceasta a fost bună voință a Dumnezeului nostru în ceea ce ne privește: datori suntem să ne supunem ei și să ne închinăm înaintea ei cu recunoștință.

Viata noastră monahală din vremea de acum, calauzită după Scriptură și după sfatul părinților și fraților, este consacrată de pilda începătorului monahismului, Preacuviosul Antonie cel Mare. El nu a fost în ascultare la vreun stareț, ci pe când era începător trăia de sine și lua povățuirea din Scriptură și de la felurii părinți și frați: de la unul a învățat înfrânarea, de altul blândetea, răbdarea, smerenia; de la altul - luarea-aminte cu de-a-însăși sine și liniștirea, străduindu-se să-și însușească virtutea fiecărui monah virtuos, arătând ascultare față de toți - după putința, smerindu-se înaintea tuturor și rugându-se lui Dumnezeu neîncetat. (Vietile Sfinților, 17 ianuarie).

Poartă-te și tu, începătorule, în același chip ! Arată egumenului și restului conducerii mănăstirești ascultare nefatărnice și nedornică să placă oamenilor, ascultare străină de lingusire și rasfat, ascultare pentru Dumnezeu. Arată ascultare tuturor părinților și fraților în toate cererile lor care nu sunt potrivnice Legii lui Dumnezeu, tipicului și asezămintelor mănăstirii, precum și celor rânduite de conducerea mănăstirii. Insa nu fii nicicum ascultător spre cele rele, de ti s-ar și întâmpla să suferi oarecare necaz pentru faptul că n-ai vrut să placă oamenilor și pentru neclintirea ta.

Sfatuieste-te cu părinții și cu frații virtuosi și pricepuți, dar însușește-ți sfaturile lor cu cea mai mare chibzuită și bagare de seamă. Nu te lasa atras de sfat din prima clipă când începe să lucreze asupra ta ! Din pricina împătimirii și orbirii tale, un sfat patimas și daunător poate să-ți placă numai și numai din pricina neștiinței și lipsei tale de experiență, sau pentru că este pe placul vreunei patimi ascunse, necunoscute ție, care trăiește în tine. Cu plans și întru suspinarea inimii roagă-l pe Dumnezeu să nu-ți îngaduie a te abate de la Atotsfânta Lui voință spre a urma voința căzută omenească, a ta sau a aproapei tale, sfătuitoarea ta. În ceea ce privește gândurile tale, ca și gândurile aproapei, sfaturile acestuia, sfatuieste-te cu Evanghelia. Slava desartă și părerea de sine iubesc a învăța și a povățui pe alții.

Ele nu se îngrijesc de vrednicia sfatului lor ! Ele nu cugetă că pot aduce aproapei o rană de nevindecă printr-un sfat prostesc, care este primit de începătorul neîncercat cu o încredere iresponsabilă, întru aprinderea trupului și a sangelui ! Ele au nevoie de succes, indiferent de calitatea acestui succes, oricare ar fi principiul pe care se întemeiază. Ele au nevoie să-l impresioneze pe începător și să-și subordoneze moral ! Ele au nevoie de lauda oamenilor ! Ele au nevoie să treacă drept stareți și învățători sfinți, pricepuți, clarvăzători ! Ele au nevoie să-și hrănească nesătula iubire de slava desartă și trufia. Întemeiată a fost întotdeauna, și mai ales acum, rugăciunea Proorocului: "Mantuieste-mă Doamne, că a lipsit cel cuvios, că s-au imputinat adevărurile de către fiii oamenilor. Desertăciuni a grăit fiecare către aproapele său, buze viclene în inimă, și în inimă au grăit rele" (Ps. 11, 2, 3). Cuvântul mincinos și fătarnic nu poate să nu fie cuvânt rau și daunător. Împotriva unei asemenea stări sufletesti trebuie luate măsuri de precauție. "Cercetează Dumnezeuiasca Scriptură", spune Simeon, Noul Teolog, "și scrierile Sfinților Părinți, mai ales pe cele despre lucrare, că punându-le alături de cele învățate și făcute de învățătorul și starețul tău să le poți vedea și înțelege pe acestea că într-

o oglinda, si pe cele ce conglasuiesc cu Scriptura sa ti le insusesti si sa le tii in cuget, iar pe cele mincinoase si rele sa le cunosti si sa le lepezi, ca sa nu fii amagit. Caci sa stii ca in zilele acestea s-au aratat multi amagitori si dascalii mincinosi".

Preacuviosul Simeon a trait in veacul al zecelea dupa Nasterea lui Hristos, cu noua sute de ani inaintea vremurilor noastre - si iata de atunci, deja, se ridica glasul unui drept in Sfanta Biserica a lui Hristos, tanguindu-se de lipsa adevaratilor calauzitori, purtatori de Duh, de multimea dascalilor mincinosi. Odata cu scurgerea timpului, s-au imputinat din ce in ce mai mult povatuitorii vrednici in ale monahismului. Atunci, Sfintii Parinti au inceput tot mai mult sa indrepte spre calauzirea dupa Sfanta Scriptura si scrierile Parintilor. Preacuviosul Nil Sorski, trimitand la Parintii care scrisesera inaintea lui, spune: "Nu mica nevointa este, au zis acestia, a afla un invatator neamagitor pentru aceasta minunata lucrare (adevarata rugaciune monahala a inimii si mintii). Ei au numit neamagitor pe acela care are lucrare si cugetare marturisita de Sfintele Scripturi si a dobandit dreapta socoteala duhovniceasca. Si aceasta au mai zis Sfintii Parinti, ca si pe atunci abia se putea gasi un invatator neamagitor pentru asemenea lucruri, iar acum, cand acesti invatatori s-au imputinat peste masura, ei trebuie cautati cu toata osardia. Iar daca nu poate fi gasit unul ca acesta, Sfintii Parinti au poruncit a ne invata din Dumnezeiasca Scriptura, ascultand pe Domnul Insusi, care graieste: "Cercetati Scripturile, si in ele veti afla viata vesnica" (Ioan 5, 39). "Caci toate cate s-au scris mai inainte" in Sfintele Scripturi, "s-au scris spre invatatura noastra" (Rom. 15, 4. Inainte-cuvantare la Tipic sau Predanie).

Preacuviosul Nil a trait in veacul al XV lea; el a intemeiat un schit nu departe de Bielo-Ozero, unde se si indeletnicea cu rugaciunea in insingurare adanca. Este foarte folositor pentru staretii ai vremurilor din urma sa asculte cu ce smerenie si lepadare de sine vorbeste Preacuviosul Nil despre povatuirile pe care le dadea obstii. "Nimeni nu trebuie sa tainuiasca din lenevie cuvantul lui Dumnezeu, ci sa-si marturiseasca neputinta si totodata sa nu ascunda adevarul lui Dumnezeu, ca sa nu ne facem vinovati de incalcarea poruncilor Dumnezeiesti. Nu vom tainui Cuvantul lui Dumnezeu, ci il vom vesti pe el. Dumnezeiestile Scripturi si cuvintele Sfintilor Parinti sunt numeroase ca nisipul marii: cercetandu-le fara de lenevire, sa invatam din acestea pe cei ce vin la noi si au trebuinta de ele (care cer, care intreaba). Ci mai drept spus: nu invatam noi, caci nevrednici suntem de aceasta, ci invata fericirii Sfintii Parinti din Dumnezeiestile Scripturi" (Predania Preacuviosului Nil Sorski. Nu este de prisos sa observam aici ca, desi Preacuviosul Nil Sorski avea harul lui Dumnezeu, insa nu indraznea sa talcuiasca Scriptura de la sine, ci urma talcuirii facute de Parinti.

Calea smeritei cugetari este singura cale sigura spre mantuire). Iata ce model exemplar pentru povatuitorii zilelor noastre ! El este pe deplin folositor de suflet si pentru povatuitor, si pentru cel povatuit; el este expresia corecta a sporirii cu masura; el este unit cu lepadarea parerii de sine, a obrazniciei si indraznelii nebunesti in care cad cei ce urmeaza la aratare lui Varsanufie~ cel Mare si altor Parinti purtatori de semne, neavind insa harul Parintilor. Ceea ce in aceia era semnul imbelsugatei adastari in ei a Duhului Sfant, la acesti imitatori lipsiti de judecata si fatarnici slujeste ca semn al belsugului de nestiinta, de amagire de sine, de trufie, de indrazneala ! Sa rostim cuvantul lui Dumnezeu inaintea fratilor nostri cu cea mai mare smerenie si evlavie cu putinta, recunoscandu-ne prea mici pentru aceasta slujire si pazindu-ne pe noi insine de slava desarta care imboldeste cu putere pe oamenii patimasi, atunci cand invata pe frati. Ganditi-va ca trebuie sa dam raspuns pentru fiecare vorba desarta (Mat. 12, 36) - cu cat oare, este mai greu raspunsul pentru cuvantul lui Dumnezeu rostit cu slava desarta si sub imboldul slavei desarte ? "Pierde-va Domnul toate buzele cele viclene, limba cea graitoare de lucruri mari, pe cei ce au zis: limba noastra o vom mari, buzele noastre la noi sunt, cine ne este noua Domn ?" (Ps. 11, 4-5). Pierde-va Domnul pe cei ce cauta slava lor, nu slava lui Dumnezeu.

Sa ne infricosam de amenintarea Domnului ! Sa rostim cuvant de zidire atunci cand o cere trebuinta de neinlaturat, nu ca niste povatuitori, ci ca unii care au nevoie de povatuire si sarguiesc a se impartasi de povatuirea data de Dumnezeu in Cuvantul Sau cel Atotsfint. "Dupa

darul pe care l-a primit fiecare", glasuieste Sfantul Apostol Petru, "slujiti unii altora, ca niste buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu. "Daca vorbeste cineva, cuvintele sale sa fie ca ale lui Dumnezeu", cu frica de Dumnezeu si cu evlavie catre cuvintele Dumnezeiesti; iar nu ca rostind cuvintele de la sine; daca slujeste cineva, slujba lui sa fie ca din puterea pe care o da Dumnezeu", iar nu ca din puterea sa: "ca intru toate sa se slaveasca Dumnezeu, Iisus Hristos" (1 Petru 4, 10-11). Cel ce lucreaza de la sine, lucreaza pentru slava desarta, aducandu-se pe sine, dimpreuna cu cei care il asculta, jertfa satanei; cel ce lucreaza de la Domnul, lucreaza intru slava Domnului, savarsind mantuirea sa si pe a aproapelui prin Domnul, Singurul Mantuitor al oamenilor. Sa ne temem a da incepatorului vreo povata ne chibzuita, care nu se intemeiaza pe Cuvantul lui Dumnezeu si pe intelegerea duhovniceasca a Cuvantului lui Dumnezeu.

Mai bine sa-ti recunosti nestiinta, decat sa te impaunezi cu stiinta vatamatoare de suflet. Sa ne pazim de aceasta mare nenorocire - a-l preface pe incepatorul lesne-crezator din rob al lui Dumnezeu in rob al omului (1 Cor. 7, 23), atragandu-l spre a face voia cazuta omeneasca in locul Atotsfintei voi a lui Dumnezeu. (Aici se vorbeste nu despre ascultarea manastireasca in cele de afara, nu despre muncile si ocupatiile manastiresti randuite de conducerea manastirii, ci despre ascultarea duhovniceasca, tainica, savarsita in suflet). Atitudinea plina de modestie a sfatuitorului fata de cel povatuit este cu totul alta decat cea a staretului fata de ascultatorul neconditionat, rob pentru Domnul.

Sfatul nu cuprinde in sine conditia de a fi implinit neaparat, el poate fi implinit sau neimplinit. Asupra sfatuitorului nu atarna nici o raspundere pentru sfatul lui, daca l-a dat cu frica de Dumnezeu si cu smerita cugetare, nu din pornirea sa, ci fiind intrebati si siliti. Nici cel ce a primit sfatul nu este legat de el, ci ramane la voia si la chibzuita lui sa implineasca sau nu sfatul primit. E lesne de vazut: calea sfatului si a urmarii Sfintei Scripturi este potrivita cu vremurile noastre plapande. Sa bagam de seama ca Sfintii Parinti ne opresc a da sfaturi aproapelui cu de la sine putere, fara ca acesta sa o ceara, a da sfat de voia ta fiind semnul ca iti recunosti stiinta si vrednicia duhovniceasca, lucru care este~ vadita~ trufie si amagire de sine (Parerea Sfantului mucenic Petru, mitropolitul Damascului si a altor parinti). Nu este vorba aici de egumeni si de mai-marii manastirilor, care sunt datori in toata vremea, orice nevoie s-ar intampla, chiar nefiind intrebati, sa povatuiasca obstea pe care o carmuiesc. (2 Tim. 4, 2). Cercetand alte manastiri, inasa, ei sunt datori sa se calauzeasca dupa sfatul pe care l-a dat Preacuviosul Macarie Alexandrinul, Preacuviosului Pahomie cel Mare. Pahomie l-a intrebat pe Macarie cu privire la povatuirea obstei si judecarea ei. Avva Macarie a raspuns: "Invata si judeca pe supusii tai, si nu judeca pe nimeni din ceilalti" (Din Pateric si spuse vrednice de pomenire despre avva Macarie Oraseanul, cap.2). Aceasta pravila au pazit-o si o pazesc toti intai-statatorii care doresc sa placa lui Dumnezeu.¹⁴³²

Dacă pentru lucrarea lăuntrică este nevoie de ascultarea cu discernământ, cu atât mai mult în însușirea unui model de sfințenie care implică nu numai lucrarea lăuntrică ci și credința de mărturisit, și temelia pe care ne construim lucrarea lăuntrică. Dacă Sfântul Ierarh Ignatie ne îndemna să comparăm cele spuse de duhovnic cu Sfinții Părinți, ca să nu ne înșelăm, câtă amăgire nu vom primi dacă considerăm făcând parte dintre Sfinții Părinți un ieromonah rătăcit și eretic, care ne dă ca modalități lăuntrice de lucrare a mântuirii întâlnite în hinduism și în rătăcirea apuseană de tip Ignațiu de Loyola și Francisc de Assisi? Dacă este adevărat ce ne învață Sfântul Apostol Pavel (și este) *Rom 10:10 Că cu inima se crede spre dreptate; iar cu gura se mărturisește spre mântuire*, atunci în caz că ne vom însuși ideea că învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt Ortodoxe și le vom crede cu inima și mărturisi cu gura, vădit este că vom pierde și dreptatea, și mântuirea, devenind vrăjmași ai Sfințelor Sinoade Ecumenice.

În realitate, o astfel de atitudine (în caz că Sfântul Sinod ar greși și ne-ar îndeamna la învățături neconforme cu Sfințele Sinoade Ecumenice, iar noi nu le-am urma) nu poate fi numită neascultare. Ascultarea are următoarea ierarhie:

¹⁴³² Sfântul Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 11-14.

Domnul nostru Iisus Hristos > Sfinții Apostoli > Sfintele Sinoade Ecumenice > Sfintele Sinoade Locale > Episcopul locului > Starețul/Duhovnicul. Dacă Starețul/Duhovnicul nu ascultă de Episcop, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Episcopul. Dacă Episcopul nu ascultă de Sfântul Sinod, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Sfântul Sinod. Dacă Sfântul Sinod Local/Pan Ortodox nu ascultă de Sfintele Sinoade Ecumenice, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Sfintele Sinoade Ecumenice, care toate au ascultat de Sfinții Apostoli și Domnul nostru Iisus Hristos. Dar aceasta cu chibzuință, nu în toate să nu urmăm pe cel neascultător, ci numai în acele învățături care se abat de la ascultarea celui mai mare decât el. Practic neascultător este cel ce nu ascultă de cel mai mare. Așadar este neascultător cel ce încalcă nu numai ascultarea în general, ci și ascultarea nuanțată, adică ierarhia ascultării. Cel care nu urmează pe cel mai mare se pune pe el însuși în afara ascultării, iar cei de sub el nu trebuie să-i urmeze, ci să sară peste el, mergând la ascultarea mai înalt ierarhică. Avem ca exemplu negativ cele ce s-au întâmplat cu Lucifer și îngerii din ceata supusă lui. Dacă ei nu ar fi ascultat de Lucifer, ci ar fi sărit peste ascultarea de el, ca să asculte direct de Dumnezeu, nu s-ar mai fi prefăcut în draci. Dacă Adam nu ar fi ascultat de Eva și Eva nu ar fi ascultat de Șarpe, ci ar fi sărit peste această ascultare ca să asculte direct de Dumnezeu, nu ar mai fi căzut, nu s-ar mai fi stricat, nu ar mai fi murit, nu ar mai fi ajuns în iad (lăsând la o parte faptul că aici avem și o inversare a ierarhiei Șarpele trebuia să asculte de Eva, Eva de Adam și Adam de Dumnezeu: *Evr 7:7 Și fără de nici o împotrivire cel mai mic de cel mai mare se binecuvintează*. Și ce binecuvântare poate fi mai mare decât Sfânta Ascultare).

Suntem convinși că o astfel de atitudine este blagoslovită și de Sfântul Sinod, care s-ar elibera de constrângerea pe care ți-o dă cineva ce se ia orbește după tine, considerându-te infailibil și astfel idolatrizându-te și căzând negreșit prin tine. Ascultarea ierarhică în Sfânta Biserică Ortodoxă are o mare frumusețe și este iconică. După cum Sfintele Icoane nu sunt idoli, adică nu sunt dumnezei adorați, ci trimițătoare la Dumnezeul cel Adevărat și Adorat, astfel că dacă se vor strica, sau ar fi greșite, noi nu ne pierdem mântuirea fiindcă Îl avem pe Hristos, adevăratul Chip (sau Icoană) a Tatălui, tot așa și Sfintele Sinoade Locale ale Bisericii Luptătoare le avem ca pe niște Icoane ale Sfintei Biserici Triumfătoare, Trupul lui Hristos cel fără de greșală, și dacă greșesc sau cad noi nu ne pierdem mântuirea fiindcă prin credința Sfințelor Sinoade Ecumenice facem parte din Ea. Și cunoaștem de la Sfinții Părinți, că până și pe vremea lui antihrist va fi cel puțin un episcop Ortodox și vom avea Sfânta Liturghie cu Sfânta Împărtășanie săvârșită chiar de Sfinții Prooroci Ilie, Enoh și Sfântul Apostol Ioan Evanghelistul, după cum ne învață Sfântul Cuvios Nil, Izvorătorul de Mir.

Aceasta este conform cu învățătura de taină ce ne-a predat-o Însuși Domnul nostru Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie:

Mat 16:18 Și eu zic ție, că tu ești Petru, și pre această piatră [a mărturisirii tale Mat 16:16: tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu – n.n.]. voi zidi Biserica mea, și porțile iadului nu o vor birui pre dânsa.

Să ne miluiască și pe noi, să facem parte din Ea.

Noi nu credem ca cei atât de instituționalizați din apus, că Sfânta Biserică se întemeiază pe Petru sau pe orice altceva omenesc, cum ar fi de exemplu Sfântul Sinod Local, de care trebuie să ascultăm orbește, fiind infailibil. Noi credem că piatra este credința în Hristos, Piatra cea din capul unghiului, Care este cu noi până la sfârșitul veacului: *Mat 28:20 Învățându'i pre dânsii să păzească toate câte am poruncit vouă; și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului; amin. Luc 1:33 Și va împărați preste casa lui Iacov în veci, și împărăției lui nu va fi sfârșit.*

Despre un caz foarte asemănător (sau poate chiar mai general, fiindcă problema Părintelui Arsenie Boca este o particularitate, o aplicație concretă, o persoană ce se încadrează în acest caz) ne învață foarte frumos, documentat și echilibrat [printr-un tratat epistolar în care pune în lumina Sfințelor Canoane față în față stilismul (echivalent în cazul nostru cu antiarsenismul) și ecumenismul (echivalent în cazul nostru cu arsenismul, poate expresia cea mai plastică a ecumenismului, la noi în țară)], Arhimandritul Epifanie Teodoropulos, mare apărător al Ortodoxiei și contemporan cu Părintele Arsenie Boca.

Iată ce ne învață sfinția sa să facem: **nici aprobare, nici revoltă**, căci am încălca Sfintele Canoane, ci, după Sfinții Părinți, **împotrivire la canonizare de dragul adevărului, dar cu multă dragoste și respect față de cei care (eventual) l-ar canoniza**. Sau, pentru a fi mai delicați, respingerea argumentată și cu tărie

a tuturor învățăturilor greșite, practicilor magice, exemplelor imorale ale Părintelui Arsenie Boca, arătarea că acestea nu pot fi sfințenie, dar evitarea discutării canonizării. Iar dacă suntem siliți să discutăm despre ea să o justificăm pe temeiul contextului istoric, cu multă dragoste, discreție, suferire, compătimire, înțelegere a neputințelor omenești ca să nu producem tensiune, revoltă și tulburare în gândurile celor nedumeriți „**cum ar putea fi un amăgit să fie canonizat?**”, lucru care ar aduce o îndoială și acuzații asupra întregului Sfânt Sinod, în cazul în care, din nebăgarea de seamă, ar face această eroare. Dar nu putem nici să tăcem, fiindcă această înșelare (că o astfel de lucrare demonică de la Prislop-Drăgănescu ar putea fi sfințenie și ecumenismul ramificațiilor propovăduit de Părintele Arsenie Boca ar putea fi Ortodoxie) ar aduce cea mai de pe urmă tulburare, cădere și pierdere a mântuirii, cu consecințe pentru persoane, neam, granițe și Biserică, incalculabile, iar noi prin tăcere ne-am face părtași la ea, pierzându-ne și pocăința, și sufletele.

„Fii cu luare aminte la calea picioarelor tale și toate cărările tale să fie bine chibzuite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga, ține piciorul tău departe de rău.” (Pilde 4, 26-27)

POMENIREA PATRIARHULUI ATENAGORA (tratat epistolar)

Atena 19 iunie 1969

Cuviosului monah Nicodim din obștea Ierom. Efrem Provata - Sfântul Munte Athos

Prea iubite în Domnul Părinte Nicodime,

Bucură-te și întărește-te în harul Mântuitorului Hristos.

Ieri am primit lunga ta scrisoare și potrivit datoriei dragostei încep să răspund pe larg la ea în ciuda multelor mele preocupări.

La începutul scrisorii Sfinției Tale te îndreptățești pentru tăcerea de până azi, pe care o atribui nu uitării, nici nepăsării, ci regulilor monahale, și-ți exprimi mulțumirea și recunoștința pentru tot folosul duhovnicesc pe care l-ai primit de la mine atât timp cât ai fost în lume. În continuare, descriind pe larg, în culori sumbre, peripețiile din ultima vreme ale Ortodoxiei și exprimându-ți zbuciumul pentru mersul lucrurilor Bisericii noastre, ceri, în numele obștei sfinte în care petreci, părerea mea despre calea pe care trebuie să mergeți.

Așadar, ascultă, iubite părinte Nicodime: Niciodată nu m-am gândit că m-ai uitat. Cât privește faptul că nu ai scris, știu că aceasta se datorează regulilor monahale, care nu îngăduie mai ales călugărilor, și mai ales începătorilor, legăturile cu lumea. Despre mulțumirile Sfinției Tale ce să spun? Niciodată nu m-am făcut vrednic de ele. N-am împlinit niciodată așa cum trebuie porunca Domnului... De altfel, dacă am semănat ceva sau am udat, Acela a făcut să crească... Așadar, Aceluia Se cuvine slava și mulțumirea și cinstea și închinăciunea în vecii vecilor.

Și acum să venim la subiectul principal:

*Îmi scrii: „Cel puțin Sfinția Voastră, Cuvioase Părinte Epifanie, Sfinția Voastră care sunteți înzestrat cu... (notă: Omit exagerările dragostei tale), să nu rămâneți nelucrător. Faceți-vă luntre și punte, nu neglijați subiectul acesta. **Să nu credeți vreodată că ar fi posibil să se schimbe latinii cei îngâmfați, noi ne vom schimba... și de aceea nu este favorabilă această împărtășire...**”*

*Fratele meu Nicodim. Dumnezeu știe că n-am rămas deloc nelucrător și în acest subiect. **Dacă numele meu nu apare în paginile revistelor, aceasta nu înseamnă nimic. Este cu puțință ca cineva să se nevoiască nu numai prin arme publicistice, ci și prin scrisori și prin comentarii și prin prezentări personale și prin multe alte moduri... În orice caz, îți trimit unul dintre articolele mele, publicat mai demult în „Trei Ierarhi”, ca să vezi concepțiile mele cu privire la acest subiect.***

Mai jos mă întrebi dacă este drept să primești pomenirea arhierilor ce țin calendarul vechi. Gruparea lui Matei o excluzi („mateiții nici nu intră în discuție” scrii), și mă întrebi despre gruparea fostului mitropolit al Florinei.

Iubite Părinte Nicodim, ascultă:

Înainte de a vă gândi pe ce episcop să pomeniți, trebuie ca în conștiința Sfințiilor Voastre fiecare să răspundeți la întrebarea: „Cred că întreaga Biserică Ortodoxă Universală a fost înghițită de înșelare și numai eu și câțiva puțini am rămas păstrând adevărul?” Dacă la întrebarea aceasta conștiința Sfinției Tale îți va răspunde afirmativ, atunci caută un oarecare episcop ce are succesiune apostolică și păstrează adevărul, și supune-te lui. Iar dacă conștiința Sfinției Tale îți va răspunde negativ, dacă-ți va

spune că părerea că „toți s-au abătut netrebnci s-au făcut; nu este cel ce face bine, nu este afară de unul (eu și încă câțiva)” constituie mândria și nesăbuița cea mai de pe urmă; dacă te va înștiința că întreaga armată a episcopilor și preoților evlavioși din Biserica Ortodoxă Universală care păstrează adevărul și iubesc credința neschimbată, care au întărite în ei tradițiile Părinților, care se amărăsc profund de acrobațiile și de faptele îndrăznețe ale unor întâi-stătători ai Bisericii, dar îi suferă -folosind iconomia - pe aceștia, căutând la pacea Bisericii și nădăjduind că faptele îndrăznețe nu vor ajunge până la extrem, dacă astfel îți va răspunde conștiința, atunci... atunci, iubite Părinte Nicodime, ești dator să nu-ți desparți căile tale de ale lor.

Fratele meu, este clevetirea cea mai de pe urmă cele spuse de unii despre Biserica Greciei că „îl urmează pe Atenagora”. NU! Adevărul este că Biserica Greciei, din delicatețe exagerată față de întâistătătorul Ortodoxiei, i-a dat prea mare atenție lui Atenagora - desigur, un lucru rău făcut. Cu toate acestea, sub nici un chip nu este de acord cu faptele lui îndrăznețe și lipsite de orice scrupule. Cred că în toată Biserica Greciei nu există mai mult de șase-șapte episcopi filoatenagorei. Ceilalți, mai mult de șaiszeci de episcopi, cu neplăcere (unii mică, alții mare și alții și mai mare) privesc la acțiunile lui, dar nu se manifestă, cel puțin public, răbdând „până la o vreme”. Trupul Ierarhiei Bisericii Greciei și, în general, clerul ei cuprinde în sânurile lui stânci de Ortodoxie. Da, Părinte Nicodime! Și aceasta o spun eu, care cunosc bine și persoanele și lucrurile, întrebă prin epistolă pe episcopii Bisericii Greciei dacă sunt de același cuget cu patriarhul și vei fi înștiințat de aceasta... Nu trebuie să subapreciem faptul că deși manifestările de politețe și amabilitate se bucură de publicitate și, numaidecât se fac cunoscute, alte acțiuni, muștrătoare și dojenitoare, rămân necunoscute din motive de politețe rău înțelese. Crezi că Sfântul Sinod al Bisericii Greciei a rămas totdeauna nepăsător și pasiv față de patriarh sau de Iacov al Americii? Desigur, ar fi fost drept să se dea publicității reacțiile lui, însă de bine, de rău, se obișnuiește de veacuri ca legăturile dintre „cei mari” să se facă cu multă delicatețe... Nu uita că chiar și pururea pomenitul arhiepiscop Hrisostom, cel care timp de mulți ani s-a împotrivit cu tărie lui Atenagora, nu s-a dat în lături să cânte cu căldură laude la adresa lui în timpul vizitei aceuia în Grecia. Scriind acestea, nu aprob și nu încuviințez aceste moduri de a proceda, ci simplu constat și explic...

Poate voi fi întrebat: „Ai spus că episcopii care nu sunt de acord cu Atenagora îl suportă „până la o vreme”. Ce înseamnă aceasta „până la o vreme? Până când vor suporta?” -Iubite, dacă credem că sunt ortodocși (iar eu cred aceasta cu fermitate), să le lăsăm lor alegerea clipei. Ei sunt episcopi. Vremea războaielor și a revoluțiilor nu o fixează militarii, ci ofițerii. Iar dacă îi considerăm trădători, atunci să-i renegăm și să hotărâm singuri și vremea revoluției și orice altă problemă. Dar dacă nu vom putea argumenta astfel de lucru fără să cădem în cursa cumplitei calomnii, atunci să-i urmăm pe aceia, răbdând și noi „până la o vreme”. Repet: Sau credem că există Biserica care are o întreagă oaste de episcopi și preoți credincioși, sau credem că Biserica o constituim numai noi cu încă câțiva, în cazul al doilea, să facem ceea ce noi judecăm că trebuie din moment ce noi suntem Biserica. În primul caz suntem datori să urmăm Bisericii.

Să nu se uite că primatele Papei și Filioque nu a apărut nici în 1054, atunci când a fost renegată Roma, nici în 1053, nici în 1052, ci cu veacuri întregi mai înainte se învățau acestea în Apus. Și cu toate acestea Biserica - folosind iconomia - a suportat și pe Papa și inovațiile lui. Da, Părinte Nicodime! Însuși marele Fotie nu numai că a îngăduit mult timp să-l pomenească în Diptice pe rău credinciosul papă, ci chiar a scris în anul 885 despre Papa Ioan al VIII-lea care murise cu trei ani mai înainte: „Așadar acest Ioan al nostru, cel viteaz la minte, viteaz și cu evlavie... Acest arhieru binecuvântat al Romei...”⁹²¹⁴³³ O, de ar fi trăit atunci oarecare SUPERzeloși și SUPERortodocși contemporani! Existau de altfel și atunci unii asemenea acestora, care nu ar fi șovăit, din pricina cuvintelor de laudă de mai sus, să arunce defăimarea de trădător în obrazul acestui bărbat sfințit! Ar fi numit trădător pe cine? Pe acela pe care adevărul lucrurilor l-a arătat o fortăreață tare a Credinței, un erou adevărat al Ortodoxiei?... Frate Nicodime, „să stăm bine, să stăm cu frică. Să luăm aminte, ca mărturisirea credinței noastre sfinte întru smerenie să o aducem”. Adu-ți aminte totdeauna de cuvântul Scripturii: „Nu fi drept prea mult, nici înțelept de prisosit, ca nu cumva să-ți ieși din minte.”⁹³¹⁴³⁴

¹⁴³³ 92 „Despre mistagogia Sfântului Duh”, cap. 89. 36

¹⁴³⁴ 93 Eccl. 7, 16.

Poate voi fi întrebat: „Episcopii buni și credincioși pun în lucrare economia și-l suferă pe Patriarh. Oare noi nu putem pune în lucrare scumpătatea și să-l renegăm?” - Iubite Părinte Nicodime, aceasta ar însemna curat protestantism! Atunci când Biserica pune în lucrare economia, cum este cu puțință ca persoana X sau Y să pună în lucrare scumpătatea în problema aceasta fără să se considere SUPERbiserică? Este cu puțință ca cineva să pună în lucrare totdeauna scumpătatea, dar numai față de el însuși, dar niciodată pentru alții, adică acela pentru care Biserica pune în lucrare economia. Mă voi explica prin două-trei exemple:

Biserica, făcând economie, primește căsătoria a treia. Dar o oarecare persoană poate spune: „Mie îmi place scumpătatea. Pentru aceasta, deși am rămas văduv de foarte tânăr, nu numai că nu voi veni la a treia căsătorie, dar nici la a doua.” „Bravo!” - îi vom spune cu toții acestuia. Dar dacă acesta nu se mulțumește numai cu aceasta, ci merge mai departe și spune: „Mie îmi place scumpătatea și nu economia. De aceea nu recunosc ca membri ai Bisericii pe cei cu a treia căsătorie și nici nu mă rog pentru ei.” Dacă unul ca acesta va spune cele de mai sus, atunci ce se va întâmpla? Biserica va arunca imediat trăsnetul afurisirii în capul lui. Pentru ce vechii donatiști au fost lepădați de Biserică ca schismatici? Exact din pricina aceasta. Aceștia puneau în lucrare scumpătatea acolo unde Biserica pune în lucrare economia. De pildă Biserica primea fără botez pe cei veniți dintre eretici din moment ce au fost botezați în numele Sfintei Treimi, în timp ce donatiștii îi botezau din nou. Fapte asemănătoare practicau și novațienii. În timp ce Biserica, îngăduitoare față de firea omenească, ierta și păcatele grele, novațienii interziceau împărtășirea bisericească celor ce păcătuiseră greu. Din pricina aceasta trăsnetul afurisirii a căzut foarte greu în capul aprins al acelora.

Al doilea exemplu: Sfintele Canoane hotărăsc, sub pedeapsa caterisirii, ca diaconii să fie hirotoniți după al 25-lea an al vârstei lor, iar preoții după al 30-lea an. Dreptul și obligația tuturor membrilor Bisericii este să țină Canoanele în mod neclintit și să nu se hirotonească mai înainte de vârsta rânduită. Eu, de pildă, am fost hirotonit diacon la douăzeci și șase de ani și, în ciuda presiunilor pe care episcopul care m-a hirotonit le-a făcut ca să primesc preoția după puțin timp, am rămas diacon până la împlinirea vârstei de treizeci de ani. Am procedat bine și în chip vrednic de laudă. Dacă însă nu mă mulțumesc cu aceasta, ci mă întorc spre episcopul meu și-i spun: „Mie nu-mi place economia, ci scumpătatea. De aceea voi înceta să Vă pomenesc și Vă lepăd deoarece hirotoniți diaconi și preoți nu după scumpătate, ci după economie, adică înainte de vârsta canonică.” Dacă voi zice și voi face astfel, ce se va întâmpla? Biserica mă va caterisi imediat. Și pe bună dreptate. Nu este cu puțință ca Biserica să îngăduie răzvrătire și anarhie în sânurile ei. - „Cine ești dumneata, domnule”, îmi va spune, „care lepezi pe cei pe care eu îi recunosc? Cine ești tu? Ești autoritate mai înaltă decât mine? Ești super-sinod? Ești superbiserică? Eu judec, eu hotărăsc. Eu mânuiesc și scumpătatea și economia. Tu vei rândui ceea ce trebuie să fac eu? Desigur ai dreptul să-ți exprimi protestul pentru hotărârea X sau Y pe care am luat-o, dar nu ai nici un drept să lepezi pe cei ce îi recunosc. Eu am autoritatea și nu tu”. Acestea, iubite Părinte Nicodime, care sunt drepte și juste, mi le-ar fi spus Biserica?

Al treilea exemplu: Să presupunem că Biserica Serbiei are mare lipsă de clerici necăsătoriți. Și ca o consecință a acestui fapt episcopiile vacante nu se completează. Din această pricină au rămas numai șase-șapte episcopi și aceștia bătrâni. Dar aceștia, îngrijindu-se de viitorul Bisericii lor, au hotărât, supunându-se economiei bisericești, să hirotonească întru episcopi doi-trei preoți căsătoriți dintre cei mai buni. Celelalte Biserici Ortodoxe au suportat cu greu hotărârea aceasta, însă, fiind înțelegătoare față de nevoia stringentă a Bisericii Serbiei, n-au afurisit-o, ci continuă împărtășirea bisericească cu ea. Un oarecare cleric căsătorit din Serbia, chemat puțin după aceea să fie și el hirotonit episcop, a refuzat aceasta, deoarece dorește să se țină pe sine în cadrul scumpătății și nu într-al economiei. Până la punctul acesta, nici un reproș. Dar dacă nu se va opri aici, ci va merge mai departe și va întrerupe orice împărtășire cu episcopii hirotoniți dintre cei căsătoriți, pe care nu numai Biserica Serbiei îi recunoaște, ci și toate celelalte Biserici Ortodoxe îi primesc, așadar, dacă va face aceasta, ce va păți? Va fi caterisit imediat și toată Biserica va recunoaște caterisirea lui ca valabilă și dreaptă.

Fratele meu, aceasta este eclesiologia ortodoxă. Celelalte, adică a se ridica persoane (clerici sau laici) și a afurisi episcopi pe care-i primește Biserica Ortodoxă Universală, sunt curate protestantisme.

Aceasta desigur sub condițiile - repet din nou - că credem în existența Bisericii Ortodoxe Sobornicești în lume. Iar dacă credem că toți sau aproape toți episcopii Bisericii au devenit trădători ticăloși,

atunci cele de mai sus se răstoarnă cu desăvârșire. Atunci Biserica vom fi noi și tot ceea ce facem este autoritar și valabil. „Oricâte vom lega pe pământ vor fi legate și în cer; și oricâte vom dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer”. - în tot cazul, departe este de mine gândul luciferic că Biserica a rămas numai în mine...

Mă întrebi dacă este drept ca obștea Sfințiilor Voastre să treacă în Gruparea fostului mitropolit al Florinei, care pomenește pe arhieriei Grupării sus-zise. Fratele meu Nicodime, deoarece vrei părerea fostului tău duhovnic, ascult-o: Dumnezeu cunoaște cât de simpatici îmi sunt frații care țin calendarul vechi. Dragostea față de ei și simpatia mea mi-au arătat-o nu odată, nici de două ori, ci de multe ori, cu toate că ei nu pomenesc aproape deloc despre aceasta.

Dar în ciuda acestei dragoste și simpatii, nu este cu puțință să consider dreptă din punct de vedere bisericesc înaintarea Sfințiilor Voastre înspre acea grupare.

Cei care țin calendarul vechi, fratele meu, au lepădat nu unul sau doi episcopi, ci o întreagă Biserică locală (cea a Greciei), cu care toate Bisericile Ortodoxe n-au încetat, nici pentru o clipă să aibă legături canonice. Astfel s-au declarat pe ei înșiși SUPERbiserică... Desigur, se poate să-și păstreze calendarul vechi, imitând atâtea alte Biserici Ortodoxe, dar sunt datori să imite celelalte Biserici Ortodoxe și în aceasta, adică să nu lepede Biserica Greciei, ci să rămână în ea. Cei care țin calendarul vechi din prima clipă n-au încetat să folosească exemplul celorlalte Biserici Ortodoxe ca argument pentru păstrarea vechiului calendar. Bine! Dar Bisericile acestea, deși au păstrat calendarul vechi, au avut și au legături canonice depline cu Biserica Greciei. De ce cei care țin calendarul vechi au făcut altfel? Și făcând aceasta, oare nu s-au pus pe ei înșiși în afara Bisericii Ortodoxe Universale? Care Biserică Ortodoxă locală din cele care țin calendarul vechi a avut vreodată legături canonice (schimburi de Scriitori de pace, împreună-liturghisiri, pomeneirea în Diptice etc.) cu Gruparea celor care țin calendarul vechi din Grecia? Cea a Ierusalimului? Cea a Antiohiei? Cea a Rusiei? Cea a Serbiei? Cea a Bulgariei⁹⁴?¹⁴³⁵ Nici una! Toate Bisericile au avut dintru început legături numai cu Biserica Greciei, iar pe cei care țin calendarul vechi din Grecia i-a văzut simplu ca pe niște fii nedisciplinați ai acestei Biserici și de aceea nici n-au avut vreodată legături oficiale cu ei, nici n-au înfierat judecățile Bisericii noastre făcute pentru răzvrătirile și caterisirile clericilor care țin calendarul vechi.

Stiliștii au strigat și strigă și acum, atât în particular cât și în memorii oficiale că subiectul calendarului trebuie prezentat unui viitor Sinod panortodox. Dar în cazul de față, iubii stiliști nu știu ce spun. Dacă Biserica Greciei, în ciuda schimbării calendarului, a devenit automat (adică fără excluderea făcută de celelalte Biserici) schismatică, atunci schismatice sunt toate Bisericile ortodoxe locale, deoarece acestea au împărtășire cu o Biserică schismatică. Stiliștii nu au împărtășire cu Biserica Greciei tocmai ca să nu devină și ei schismatici. Așadar, care Sinod panortodox va rezolva problema calendaristică, din moment ce toate Bisericile ortodoxe au devenit schismatice prin împărtășirea lor cu Biserica schismatică a Greciei? Dacă vreodată se va întruni un astfel de sinod, nu va fi panortodox, ci panschismatic... Stiliștii ar fi consecvenți față de ei înșiși dacă ar spune: Nu așteptăm nici un sinod și nu primim nici o rezolvare de la el. Toate Bisericile au devenit schismatice (cea a Greciei prin schimbarea calendarului și celelalte prin împărtășirea cu ea) și singura Biserică ortodoxă rămasă suntem noi. Numai prin noi, ca singură Biserică Ortodoxă, este cu puțință să se ridice păcatul schismei din celelalte Biserici. Adică atunci când celelalte Biserici locale se vor pocăi pentru schismă, vor veni la noi, ca singură Biserică ortodoxă, vor cere iertare de la noi și noi prin Hotărâre Canonică (cum s-a făcut totdeauna în istoria Bisericii) vom da iertare și vom propovădui ridicarea schismei și restabilirea lor ca mădulare sănătoase ale Trupului Bisericii Ortodoxe. Acestea, iubite Părinte Nicodime, le impune legea consecvenței!

Merg mai departe: Precum știi, **preoția stiliștilor provine de la foștii arhieriei Hrisostom al Florinei și Gherman al Dimitriadei. Aceștia însă până în 1935, adică timp de unsprezece ani întregi de la schimbarea calendarului, au fost în „schismă”, adică în Biserica Greciei. Stiliștii au declarat că Tainele noastre ale celor care ținem calendarul nou, nu sunt valabile deoarece sunt lipsite de har din pricina „schismei” și de aceea se impune remiruirea celor proveniți de la cei care țin calendarul nou (vezi despre asta în Enciclica oficială a fostului mitropolit al Florinei și a celorlalți arhieriei, din 13/26 martie 1950). Așadar și cei doi arhieriei, menționați mai sus, au fost lipsiți de har, deoarece au fost în schismă până**

¹⁴³⁵ 94 Care pe atunci ținea calendarul vechi (n. red. rom.).

în 1935. Desigur, atunci când un cleric schismatic sau eretic se întoarce la Ortodoxie, de multe ori este primit fără hirotonie, printr-o hotărâre simplă a Sinodului. Da. Suntem de acord. Dar lucrul acesta se face prin Sinod. Totdeauna Sinodul este cel care hotărăște restabilirea ereticilor și schismaticilor. Așadar atunci când Hrisostom și Gherman s-au lipit de stiliști, prin care hotărâre sinodală le-au fost ridicate consecințele schismei și au fost primiți ca episcopi ortodocși canonici? Care Sinod (deoarece astfel se obișnuiește în Biserică) i-a restabilit? Nu cumva asociațiile laice? Prin urmare, dacă arhierii sus-zși au fost lipsiți de har până în 1935, au continuat și după 1935, atunci când s-au lipit de stiliști, să fie lipsiți de el deoarece nu s-a făcut o restabilire a lor printr-o Hotărâre Sinodală oficială. Consecințele ereziei și a schismei nu se ridică automat nici prin monahi, nici prin diaconi, nici prin preoți, nici prin asociații laice. Ele se ridică numai prin hotărârea Sinodului. Acestea și numai acestea le cunoaște Biserica ortodoxă.

Dacă un Sinod de episcopi canonici caterisește un episcop sau un preot și după zece sau douăzeci ani episcopii aceștia (care au caterisit) cad în erezie, caterisirea episcopului sau a preotului cea făcută cu atâția ani mai înainte se ridică oare de la sine și se restabilesc iarăși în același grad numai pentru motivul că vechii episcopi care i-au caterisit atunci au deveniteretici? Desigur că nu! Deoarece atunci când au fost caterisiți, au fost caterisiți de episcopi ortodocși și nu eretici, și de aceea caterisirea lor este absolut valabilă și este cu puțință să se ridice numai de un Sinod de episcopi ortodocși.

Adu-ți aminte de acestea și fii atent la cele care urmează: Să presupunem că astăzi Biserica Greciei, care are împărtășire cu patriarhul Atenagora, a devenit eretică. Dar a devenit astăzi. Fie și ieri. Adică acum un an, doi, trei. Însă cu cinci ani mai înainte sau cu zece nu a fost eretică. Suntem de acord? Cu cât mai mult nu a fost cu treizeci și cinci de ani mai înainte. Așadar atunci cu treizeci și cinci de ani mai înainte Biserica Greciei, ortodoxă fiind, A CATERISIT pe cei doi arhierii mai sus zși, precum și pe toți cei hirotoniți de ei. Prin urmare hotărârea aceasta a ei făcută mai demult pentru noi este autentică și valabilă. Hotărârile de astăzi ale Bisericii Greciei, fiind deja eretică (desigur vorbesc prin presupunere), nu sunt valabile și cei caterisiți de ea nu sunt caterisiți. Dar sunt și „prea sunt” caterisiți de Biserica Greciei cei caterisiți cu douăzeci, treizeci ani mai înainte. (Pentru stiliști nu sunt caterisiți desigur nici aceștia, deoarece stiliștii au lepădat Biserica Greciei din 1924 ca fiind schismatică. Pentru noi însă, care până ieri sau alaltăieri recunoșteam Biserica Greciei și aveam împărtășire cu ea, lucrurile stau altfel. Pentru noi hotărârile ei de până atunci sunt valabile).

Așadar, în cele din urmă Biserica Greciei a căzut în erezie. (Subliniez iarăși că vorbesc ipotetic). Cei caterisiți de ea cu mulți ani înainte, precum și hotărârile lor, nu se restabilesc automat. Este nevoie de un sinod de episcopi ortodocși ca el să revizuiască hotărârile făcute împotriva lor sau să primească hotărârile lor și mai ales hirotoniile altora făcute de ei. Așadar întreb, iubite Părinte Nicodime: Care sinod a revizuit hotărârile despre episcopii caterisiți cu mulți ani mai înainte de Biserica Greciei, sau a recunoscut hirotonia diaconilor și preoților făcută de ei, care sunt în Gruparea stiliștilor și nu au împărtășire cu Biserica Greciei? Niciunul! Și chiar dacă hirotonia în episcopi a arhierilor de astăzi (spun de astăzi, deoarece Acachie care a murit a fost hirotonit ca diacon și preot nu de un caterisit) a Grupării fostului mitropolit al Florinei s-ar fi făcut de episcopi canonici, ea tot nu ar fi fost valabilă, deoarece ei înșiși au fost hirotoniți diaconi și preoți de episcopi caterisiți. Trebuia mai întâi să fie recunoscută (aplicând, ca de obicei, iconomia bisericască) de un sinod canonic de episcopi hirotonia lor în diaconi și preoți și după aceea să fie recomandați și hirotoniți episcopi. Dar nefăcându-se aceasta, repet, hirotonia lor în episcopi nu este valabilă.

Dar în afară de aceasta, să cercetăm dacă hirotonia acestora în episcopi s-a făcut în mod corect și din punctul de vedere al celorlalte condiții canonice. Adică: Să presupunem că aceștia au fost recunoscuți de un sinod canonic înainte de promovarea lor în episcopi, sau că niciunul dintre ei nu a fost hirotonit de un episcop caterisit. Dar, oare, în continuare hirotonia lor (în episcop) s-a făcut canonic? Nu, ci cu totul dimpotrivă! După cum știi episcopii de azi ai Grupării fostului mitropolit al Florinei provin de la Acachie. Să vedem așadar cum stau lucrurile cu hirotonia lui Acachie. Îți trimit un fascicul în fotocopie - pe care te rog să mi-l trimiți înapoi - a „actului de hirotonie” a lui Acachie care să dea Dumnezeu să se publice. Așa cum vei vedea el conține următoarele:

SERAFIM, ARHIEPISCOP DE CHICAGO ȘI DETROIT

Adeverință

Prin prezenta adevăresc că eu, împreună cu încă un alt episcop canonic al Bisericii noastre Ruse din străinătate, am înaintat în faptă la hirotonia în episcop de Talandiak a Prea Cuviosului arhimandrit Acachie.

Hirotonia s-a săvârșit în 9/22 decembrie 1960 în orașul Detroit în cadrul limitelor eparhiei mele și rog să fie considerată ca legală, chiar dacă s-a făcut fără cunoștința propriului nostru Sinod arhiepiscopal.

Pentru validarea acesteia s-a pus semnătura noastră și ștampila eparhială.

† Serafim Arhiepiscop de Chicago și Detroit.

Din citirea acestui act va fi cu puțință să se observe următoarele:

a) Nu menționează deloc cine a fost celălalt episcop cu care cel ce semnează

„Serafim, arhiepiscop de Chicago și Detroit” a procedat la săvârșirea hirotoniei. Tăcere desăvârșită. De ce? Este un lucru vădit că semnatarul a avut un motiv să-l ascundă pe celălalt episcop. Dacă ar fi fost într-adevăr episcop canonic, de ce această tănuire? Adevărul nu se teme de lumină. Domnul a propovăduit că lumina este urâtă de „oricine face rele” și numai unul ca acesta „nu vine la lumină”^{95(95 In. 3, 20. 40)}

b) Spune că Acachie a fost hirotonit de doi episcopi. Dar hirotonia unui episcop de către doi episcopi este anticanonică. (Alt subiect este hirotonia aceluia din punct de vedere dogmatic). Canonul I apostolic spune că „Episcopul să se hirotonească de doi sau trei episcopi”, dar foarte de devreme Biserica a reformat Canonul eliminând primul termen („de doi”) și l-a stabilit pe al doilea („de trei”). Și într-adevăr Canonul 4 al Sinodului I ecumenic spune: „Se cuvine ca episcopul să fie ales de către toți episcopii din Eparhie; iar dacă este cu neputință una ca aceasta... trebuie să se adune cel puțin TREI episcopi, dar să participe la alegeri prin scrisori și cei care nu sunt de față, și numai atunci să se facă hirotonia. Iar întărirea celor ce se fac revine mitropolitului în fiecare eparhie”. Canonul 19 al Sinodului din Antiohia hotărăște că pentru hirotonia episcopului trebuie să fie prezenți sau toți arhiereii Bisericii locale sau, dacă aceasta nu se poate, „se cuvine ca cei mai mulți să fie de față”. Și continuă: „Iar dacă s-ar face în alt chip decât cele hotărâte, hirotonia să nu poată nimic (să nu fie valabilă)”. Prezența a cel puțin trei episcopi o cere și Canonul 13 din Cartagina. Iar Canonul 58 al aceluiași Sinod prescrie: „Se va respecta forma (rânduiala) cea veche ca hirotonia episcopilor să nu se facă cu mai puțin de trei episcopi.”

c) Cel care a hirotonit nu se rușinează să mărturisească că hirotonia s-a săvârșit fără cunoștința Sinodului de care aparține. Și cu toate acestea el mai spune că hirotonia trebuie să fie considerată „legală”!!! Dar să audă ce hotărăsc Sfintele Canoane în privința aceasta: Canonul 34 apostolic spune: „Episcopii fiecărui neam se cuvine a cunoaște pe primul (primul înseamnă Președintele Sinodului, adică, patriarhul, arhiepiscopul sau mitropolitul) dintre dânsii și a-l socoti întâistător și nimic să nu facă fără cunoștința aceluia...” „Serafim însă a nesocotit atât pe președintele Sinodului din care face parte, cât și pe membrii lui, de la care trebuia să ia învoire potrivit Canonului 4 al Sinodului I ecumenic. Acest canon legiferează clar: „Iar întărirea celor care se fac revine mitropolitului din fiecare eparhie.” Canonul 6 al Sinodului I ecumenic spune: „Peste tot să fie cunoscut că episcopul care s-ar face (hirotoni) fără socotința mitropolitului său (adică a Președintelui Sinodului), Sfântul Sinod a hotărât a nu fi episcop unul ca acesta.” Canonul 28 al Sinodului IV ecumenic poruncește ca: „...fiecare mitropolit din cei mai sus amintiți, împreună cu episcopii eparhiei să hirotonească pe episcopii eparhiei după cum învață Sfintele Canoane.” Canonul 19 din Antiohia legiferează: „Episcopul să nu se hirotonească fără sinod și prezența aceluia care este în mitropolia eparhiei”, adică a președintelui Sinodului. Și continuă: „Acesta TREBUIE SĂ FIE DE FAȚĂ NEAPĂRAT...” Canonul 23 al aceluiași sinod rânduiește ca alegerea și hirotonia episcopului „să nu se facă în alt chip, decât cu Sinod și prin cercetarea episcopilor”. Canonul 12 al Sinodului din Laodiceea legiferează ca episcopii „să se așeze în treapta bisericească cu judecata mitropoliților și a episcopilor celor dimprejur” și nu la judecata și hotărârea numai a doi episcopi din Sinod care acționează pe furis. În sfârșit Canonul 13 din Cartagina rânduiește că hirotonia episcopului nu este posibil să se săvârșească decât la „porunca celui mai mare” și nicidecum în desăvârșita neștiință!!! a Președintelui Sinodului.

d) Precum vezi actul este semnat „Serafim, episcop de Detroit”, sau episcop de

America. Dar episcopii Americii sau ai Rusiei nu au nici un drept, după Sfintele Canoane, să intervină în treburile Bisericii Greciei. Să presupunem însă că Acachie a fost hirotonit nu de doi episcopi

(dintre care unul este necunoscut), ci de întreg Sinodul de care aparține Serafim, condus de Președintele lui. În acest caz hirotonia lui ar fi fost canonică? Nu! Și aceasta pentru că Sfintele Canoane interzic cu desăvârșire hirotoniile clericilor dintr-o altă eparhie, chiar și vecină de ar fi ea. De pildă, Arhiepiscopul lui Atenei i se interzice sub pedeapsa caterisirii să hirotonească clerici pentru Pireu sau Niceea (afară numai dacă este rugat de episcopii locali care nu pot săvârși taina - să zicem că pe temei de boală). Sfântului Sinod al Bisericii Greciei i se interzice să hirotonească episcop sau un alt cleric pentru Biserica Ciprului sau a Cretei, cu atât mai mult pentru Biserica Serbiei, Bulgariei etc. Canonul 35 Apostolic legiuiește: „Episcopul să nu îndrăznească a face hirotonii afară de hotarele sale, în cetățile și satele care nu sunt supuse lui. “ Iar dacă săvârșește o astfel de hirotonie: „să se caterisească și el și cel hirotonit”. Canonul 2 al Sinodului II ecumenic poruncește: „Episcopii să nu-și întindă stăpânirea peste bisericile din afara jurisdicției lor, nici să le tulbure. .. Iar episcopii nechemați pentru conducere să nu năvălească la hirotonie sau la oarecare ranguri bisericești... Sinodul fiecărei eparhii își va conduce afacerile bisericești.” Canonul 8 al Sinodului III ecumenic socoate „un lucru afară de legiuirile bisericești și izvodit afară de canoanele Sfinților Apostoli și care îngrădește libertatea tuturor”, faptul că episcopul Antiohiei hirotonește pe episcopii Ciprului. Canonul poruncește desființarea acestei practici nepotrivite și legiuiește ca episcopii Ciprului să nu fie hirotoniți de alți episcopi ci de către cei ai Bisericii Ciprului. Și legiuiește: „Aceasta se va păstra și la celelalte biserici de pretutindeni”. Canonul 28 al Sinodului IV ecumenic rânduește: „...fi-e care mitropolit din cei mai sus amintiți împreună cu episcopii eparhiei să hirotonească pe episcopii eparhiei”. Canonul 13 al Sinodului din Antiohia interzice oricărui episcop hirotonia în afara episcopiei sale, iar în caz contrar, poruncește „să fie fără tărie cele lucrate, iar el să-și ia pedeapsa cuvenită pentru aceste nereguli, caterisit socotindu-se de acum înainte de Sfântul Sinod”. Canonul 22 al aceluiași Sinod cuprinde următoarele: „Episcopul să nu intre în cetate străină nesupusă lui, nici în satul care nu este în partea sa, pentru hirotonia cuiva. Să nu așeze presviteri sau diaconi în locuri supuse altui episcop, fără voia aceluia. Iar de ar îndrăzni cineva una ca aceasta, hirotonia să fie fără tărie, iar el să fie certat de Sinod”.

Vezi așadar, iubite părinte Nicodime, câtă mulțime de canoane au călcat fără milă? În urma acestui lucru cum este cu puțință să mai conceapă cineva alipirea de ceata stilștilor? Să mai spunem ceva: Dacă astăzi întreg sinodul (condus de Filaret)⁹⁶ de care ține Serafim, care l-a hirotonit pe Acachie, va recunoaște pe episcopii de pe stilul vechi, apare pentru stilști o mare problemă canonică: Sinodul lui Filaret a avut legături canonice foarte strânse cu patriarhul ecumenic și cu episcopii lui din America (Iacov etc.). Așadar, și episcopii lui Filaret au devenit schismatici deoarece au împărtășire cu episcopii schismatici de pe stilul nou, după cum spun cei de pe stilul vechi! Prin urmare și cei care nu s-au împărtășit niciodată cu „schismaticii” de pe stilul nou au nevoie de curățire, au nevoie de restabilire printr-un sinod de episcopi ortodocși. Dar care sinod îl va restabili pe Filaret și pe episcopii de sub ascultarea lui și va ridica de la ei consecințele schismei? Vezi, iubite părinte Nicodime, în ce ciclu sufo-cant de antinomii și contradicții, în ce cerc vicios au intrat iubii stilști? Într-acolo vrei să mergi?

- Dar atunci ce trebuie să facem? mă vei întreba, încotro vom merge? Pe cine să pomenim?

Fratele meu, cuvântul Sfântului Apostol Pavel despre cei mai mari „...ca să facă aceasta (pas-torația) cu bucurie și nu suspinând”⁹⁷ este valabil și invers. Adică este valabil și pentru păstoriți. Dacă există cazuri când păstorul suspină pentru turma pe care o păstorește, tot așa există și cazuri în care turma suspină pentru păstorul care o păstorește. Lucru fericit ar fi să existe întotdeauna păstori la care ascultarea să se facă numai „cu bucurie”. Dar când acest lucru nu este posibil, atunci să ne supunem „suspînând”. Iar când spun supunere, nu înțelegem desigur - departe de aceasta - să încuviințăm orice acțiune a lor și să cugetăm în toate așa cum cugetă și ei. Nu! Ci înțeleg să nu ne desprindem de ei, să nu rupem legătura cu ei. Ținând cont de aceasta, nu vom fi de acord, vom protesta și ne vom opune. Dacă însă Biserica nu-i caterisește pe unii ca aceștia, atunci noi nu trebuie să-i lepădăm și să încetăm să-i pomenim.

Să nu ne grăbim, fratele meu. Subiectele acestea se referă la viața veșnică și au trebuință de multă chibzuință.

În anul 1934, la 22 noiembrie, patriarhul de atunci al Alexandriei, Meletie Metaxakis, a chemat în Catedrala Ortodoxă patriarhală a Sfântului Nicolae din Cairo „clerici și mireni din zece biserici (confesiuni) diferite pentru rugăciunea comună făcută pentru al treilea mare pas -după primul și al doilea săvârșiți în același mod în Biserica Anglicană și respectiv Armeană -care să ducă la dorita unire...

După doxologia cântată de corul seminariștilor, diaconul grec a rostit ectenia. Apoi s-a cântat «Lumină lină», după care corul anglican a cântat o cântare ce cuprindea laudele. După citirea din amvon a Evangheliei și a pericopei potrivită împrejurării, s-a făcut o rugăciune comună în arabă, rostită de un arhiereu copt la început și continuată de un protestant egiptean... ”98¹⁴³⁶

Au trecut de atunci treizeci și noua de ani și nici o „unire” nu s-a săvârșit. Dacă atunci unii clerici și mireni, în loc să-și exprime cu putere protestul față de patriarh, ar fi purces la gesturi extreme și s-ar fi despărțit de el, care ar fi fost câștigul Bisericii? Numai unul: s-ar fi creat schismă în sânurile Bisericii Alexandriei, care ar fi tulburat conștiințe și ar fi dus la afurisiri și caterisiri reciproce, în timp ce acea inițiativă a Patriarhului nu a dus la nici o unire, iar cu trecerea vremii se va uita cu desăvârșire; schisma însă ar fi existat până astăzi și ar fi zguduit Biserica Alexandriei.

Cu patruzeci de ani în urmă⁹⁹¹⁴³⁷, Patriarhul României, Miron Cristea, ajutat de prim-ministrul țării, a silit pe episcopii României să prăznuiască Pastele împreună cu papistașii. Cei mai mulți episcopi s-au supus. Foarte puțini nu s-au supus și au prăznuit Pastele ortodox. Din fericire, nu a avut loc schismă. Patriarhul, văzând împotrivirea, nu a îndrăznit să mai stăruie. Rezultatul a fost că au trecut de atunci patruzeci de ani, îndrăzneala patriarhului a avut un sfârșit neînsemnat și a fost uitată - în timp ce schisma, dacă s-ar fi făcut, s-ar fi perpetuat, înviforând cumplit Biserica României. [vedeți că avem un antecedent mai grav decât canonizarea unui înșelat și, cu mila lui Dumnezeu, nu avem consecințe ireversibile? Să lucrăm cu delicatețe și dragoste și Dumnezeu va împuternici cele nepuțințioase și va face cu putință cele imposibile – n.n.]

Vezi astăzi diferite manifestări antiortodoxe: sau acțiunea (rugăciuni împreună cu ereticii etc.) patriarhului, sau a lui Iacov al Americii și te întărâți. Bine faci, iubite părinte Nicodime, căci și eu mă întărât și mă tulbur pentru nerușinata încălcare a Sfintelor Canoane. Dar acestea, fratele meu, nu se fac doar astăzi, ci se făceau, vai! și mai demult.

Ca să te informezi voi cita un număr de cazuri, ca să vezi că aceste cutezanțe ale patriarhului au, din păcate, multe „precedente”. Ascultă, așadar și... înfricoșează-te.

Pe la începutul secolului al XVIII-lea în Arta se dădeau Sfintele Taine și apusenilor de către clericii ortodocși, cu toate că lucrul acesta pricinuia sminteală creștinilor ortodocși.

În anul 1869, la înmormântarea mitropolitului Hrisant al Smirnei, au slujit arhiepiscopul Armeniei și un preot anglican.

În anul 1875 arhiepiscopul ortodox al Patrei a săvârșit împreună cu un cleric anglican de acolo Taina Botezului.

În anul 1879 Sfântul Sinod al Patriarhiei de Constantinopol a hotărât că, la mare nevoie, se îngăduie împărtășire în Taine și cu armenii, adică săvârșirea de către un preot ortodox a Tainelor Botezului, Cununii și Sfintei Liturghii pentru armeni.

În anul 1898 patriarhul Gherasim al Ierusalimului a îngăduit creștinilor ortodocși sirieni din Melbourne să primească Sfânta împărtășanie de la clerici anglicani.

În anul 1907, în Portsmouth s-a săvârșit Liturghia comună de către preoți ortodocși și anglicani.

Pe la 1910 episcopul ortodox rus Inochentie al Alaskăi Americane a făcut o înțelegere cu episcopul Bisericii Episcopale americane ROW, prin care preoții lor să dea reciproc Tainele credincioșilor de ambele confesiuni, adică ortodocșii episcopalilor, iar episcopalii ortodocșilor.

În anul 1910 episcopul ortodox sirian Rafail din America a îngăduit ortodocșilor, printr-o enciclică oficială a sa (pe care, mai târziu a fost nevoit să și-o retragă datorită protestelor), să primească Taina Botezului, a Sfintei împărtășanii, a Mărturisirii și a Căsătoriei de la clericii episcopali, protestanți. Același episcop a participat la o vecernie a anglicanilor purtând mantie și stând în strana arhierească.

În anul 1917 a săvârșit același lucru (adică a participat la o vecernie a anglicanilor) mitropolitul ortodox Alexandru al Rodostolului din America. Același mitropolit a participat activ la hirotonia unui cleric anglican din Pennsylvania.

¹⁴³⁶ 96 Este vorba de Biserica Rusă din Diaspora (n. red. rom.).

97 Evr. 13, 17.

98 Revista „Hristopolitia”, editată în Cairo, noiembrie-decembrie 1934, pag. 17.

¹⁴³⁷ 99 Adică în 1929. Pentru amănunte a se vedea Nae Ionescu, Teologia. Integrala publicisticii religioase, Editura Deisis, Sibiu, 2003, 672 pagini. (Nota Apologeticum).

În anul 1918, arhiepiscopul Antim al Ciprului și mitropolitul Meletie al Atenei au participat în repetate rânduri la slujbele anglicanilor în Biserica Sfântului Pavel din Londra.

În anul 1919, întâi-stătătorii Bisericii Ortodoxe din America au participat la slujbe săvârșite de clerici anglicani cu prilejul „Adunării generale a Bisericii anglicane din America”.

În anul 1920, mitropolitul Filaret al Didimotihului, aflându-se la Londra ca reprezentant al Patriarhiei ecumenice la Congresul de la Lambeth a participat la slujba ce s-a săvârșit într-o biserică anglicană.

În același an, patriarhul Damian al Ierusalimului a fost de față la liturghia săvârșită în biserica anglicană din Ierusalim și a citit evanghelia în grecește, îmbrăcat în toate veșmintele arhieresti.

Tot în 1920 Mitropolitul Dorotei al Prusiei¹⁰⁰, locțiitorul patriarhului ecumenic și Sfântul Sinod al Patriarhiei au primit la Constantinopol pe Jacob Darlington, episcopul „Bisericii Episcopale Americane”. Săvârșind Sfânta Liturghie în Catedrala patriarhală, locțiitorul a îmbrăcat pe episcopul străin cu mantie și omofor și l-a chemat să împartă anafura, lucru care s-a și făcut.

În anul 1921 săvârșindu-se în Londra înmormântarea mitropolitului Dorotei al Prusiei, locțiitorul patriarhului ecumenic, arhiepiscopul de Canterbury a participat la slujba înmormântării, citind Evanghelia.

În anul 1922 Gherman, arhiepiscopul Tiatirelor, reprezentantul patriarhiei ecumenice la Londra, a participat purtând mantie și cârjă la o Vecernie săvârșită în abația Westminster.

Aș putea să mai scriu încă multe cazuri, dar mă mărginesc la acestea. Toate acestea s-au petrecut înainte de 1924, adică înainte de schimbarea calendarului. Așadar, dacă prin aceștia Biserica s-a murdărit de erezie, deoarece nu au fost afurisiți îndrăzneții, atunci suntem cu toții murdăriți, nefăcând excepție nici cei de pe stilul vechi, care atunci erau uniți cu noi și toți împreună am pomenit pe episcopii care au fost pricinuitoarii acțiunilor antiortodoxe mai sus zise. Depărtarea stilștilor de Biserica Greciei în 1924 nu i-a folosit deloc, deoarece cu mult înainte Biserica Greciei, precum și celelalte Biserici, se murdărise prin împărtășirea cu cei mai sus ziși.

Știi, oare, din ce an Biserica Ortodoxă are legături, care nu trebuiau să existe, cu așa numitul „Consiliu Mondial al Bisericii”? Din 1920. Atunci a fost trimis pentru prima dată de Patriarhia ecumenică, în calitate de reprezentant al ei, mitropolitul Gherman al Seleuciei, la Congresul întrunit la Battenberg, care a fost ales și membru al „Comisiei Centrale” al Consiliului.

Mai târziu în 1922, același Gherman, acum al Tiatirelor a fost trimis ca reprezentant al Patriarhiei ecumenice la alt congres, unde a fost ales între cei patru vicepreședinți ai „Comisiei Executive”. În anul 1919 locțiitorul tronului ecumenic vacant, mitropolitul Nicolae al Cezareii, primind vizita unor membri ai unei comisii a Mișcării „Credință și Ordine” a spus în cuvântul său că „Biserica Constantinopolului vrea să trimită la timp reprezentantul ei la Conferința fixată întinzând astfel mână de ajutor lucrătorilor în același ogor și în aceeași vie a Domnului...” Cu alte cuvinte i-a considerat pe eterodocși ca și cum s-ar afla și ar lucra în lăuntru Vei Domnului, adică în Biserica cea una sfântă, sobornicească și apostolească!!! Așadar, punerea unui semn de o absolută egalitate între Ortodoxie și înșelare.

Dacă un cleric ar șovăi astăzi să pomenească pe episcopii ce s-au împărtășit cu patriarhul Atenagora, din pricina fricii să nu devină eretic, cum de nu se întreabă dacă nu cumva este deja eretic din 1919, când a pomenit pe episcopii ce s-au împărtășit cu Nicolae al Cezareii, care a cugetat și a propovăduit aceleași idei ca și Atenagora? Așadar... așadar suntem cu toțiieretici, iubite părinte Nicodim. Cu toții, fără excepție. Chiar și, repet, iubiții stilști. Deoarece și ei până în 1924 au pomenit pe episcopii care s-au împărtășit cu locțiitorul Tronului ecumenic, Nicolae al Cezareii... Oare „a pierit judecata de pe pământ”¹⁰¹?¹⁴³⁸ Oare s-a scufundat în adâncurile ereziei adevărata Biserică a lui Hristos, cu toate că El a spus că „nici porțile iadului nu o vor birui”? Să nu fie, fratele meu, să primim o astfel de hulă...

Spunând acestea nu intenționez să justific acrobațiile patriarhului. Departe de mine un astfel de gând. Cred că patriarhul Atenagora și mai sus pomeniții patriarhi, arhiepiscopi, mitropoliți episcopi etc. sunt foarte vinovați față de Biserică pentru grosolanele încălcări ale Sfintelor Canoane. Orice împotriviare care nu duce la schismă este justificată. Bindecuvântate sunt gurile care protestează împotriva

¹⁴³⁸ 100 În alte lucrări este tradus Brusa. (Nota Apologeticum).

¹⁰¹ Vezi Sfântul Vasile cel Mare, Epistola 92.

acțiunilor anti-ortodoxe ale patriarhului și binecuvântate sunt scrierile care înfierează acrobațiile lui în materie de credință. Luptă continuă și neîncetată împotriva patriarhului, DA! Schismă însă, NU!

Poate voi fi întrebat: Oare pentru Dumnezeu Atenagora este patriarh ortodox? Oare Dumnezeu este constrâns de hotărârile oamenilor? Dumnezeu așteaptă hotărârea Sinodului ca să-l considere pe Atenagora căzut din credința ortodoxă?

Iubite părinte Nicodime, fără îndoială că Dumnezeu nu poate fi constrâns de hotărârile oamenilor. De multe ori oamenii au osândit nevinovați și au dezvinovați vinovați. (Și nu numai în Biserică). Nu încape nici o îndoială că Dumnezeu a șters din Cartea Sa persoane pe care oamenii niciodată nu le-au condamnat și nu a șters persoane pe care oamenii le-au condamnat. Dar noi, iubitele, nu suntem heruvimi sau serafimi, ca să putem cerceta Arhivele cerului și vedea care oameni sunt scriși și care șterși, sau, mai concret, care clerici sunt recunoscuți și care sunt lepădați de Dumnezeu. Care dintre noi va putea spune cu desăvârșită certitudine și siguranță că aceasta sau aceasta a hotărât Dumnezeu pentru cutare sau cutare preot sau episcop? „Cine a cunoscut mintea Domnului, sau cine s-a făcut sfetnicul Lui?”¹⁰²¹⁴³⁹ Chiar și în privința ereziei, cine nu știe că și sfinții ai Bisericii noastre au căzut în erezii din simplitate, dar fiindcă au avut intenție bună, au fost povățuiți de Dumnezeu și s-au dezmeticit? [din păcate Părintele Arsenie Boca nu a dat vreun semn de dezmeticeală, și nu era caracterizat de simplitate – n.n.] Cine suntem noi ca să ne însușim judecata Bisericii? Oare credem că am ajuns la măsura să cunoaștem judecata lui Dumnezeu? Nu este de mii de ori mai sigur și mai plin de smerenie faptul de a ne supune hotărârilor Bisericii? Fratele meu, este înșelarea cea mai de pe urmă părerea că noi suntem cunoscători siguri ai voii lui Dumnezeu. Vai și de mii de ori vai de Biserică atunci când oamenii, și mai ales mireni, propovăduiesc astfel de răzmerite: „Acesta este caterisit de Dumnezeu. Ce însemnătate are dacă nu a fost caterisit de Sinod? Să ne depărtăm de acesta!... Acela este integru și are preoție. Ce importantă are dacă a fost caterisit de Sinod? Hotărârile oamenilor nu-L obligă pe Dumnezeu. Să mergem, așadar, la el!” [aceasta este valabilă și referitor la cinstirea Părintelui Arsenie Boca ca Sfânt, fără ca Sfântul Sinod să îl proclame, și ca declararea lui drept osândit, fără ca Sfântul Sinod să o constate. Cu totul altceva este analiza învățăturilor sfinției sale, după Sfinții Părinți, pe care tot Ortodoxul este dator să o facă, pentru a vedea dacă sunt date anatema de Sfânta Biserică sau sunt conforme cu învățăturile Ei – n.n.]

La aceste lucruri, fără îndoială bine intenționate, dar care sunt vădite înșelăciuni ale Luceafărului celui mândru, care își închipuia că va ajunge asemenea lui Dumnezeu, se potrivesc cuvintele dumnezeiescului Grigorie, care le repetă Canonul 64 al Sinodului V-VI ecumenic: „De ce te faci pe tine pastor, oaie fiind? De ce te faci cap, picior fiind? De ce îndrăznești a conduce oști, fiind pus între ostași?” Cu toate acestea, unii mireni s-au făcut pe sine nu numai păstori, ci până și sinoade ecumenice! [nu este vorba a cerceta și compara cu Sfintele Sinoade Ecumenice învățătura cuiva, ci a se pune în locul unui Sfânt Sinod Ecumenic și a hotărî că un Sfânt Sinod local a căzut în erezie – n.n.] Dumnezeu să aibă milă de noi toți!

Cât de diferit cugetă și făptuiesc alte persoane, clerici înțelepți și încercați, adevărate podoabe ale Bisericii Ortodoxe!... Ia pildă de chibzuință pe un teolog ortodox renumit și mărturisitor contemporan, pe arhimandritul sârb Justin Popovici. Fiind profesor de Dogmatică la Universitatea din Belgrad, comuniștii ateii l-au destituit, iar acum trăiește în liniștea pustnicească a unei mănăstiri. Ai citit ultima lui carte editată: „Omul și Dumnezeul-Om”? Dacă da, atunci vei mărturisi că poate nicăieri nu ai mai văzut astfel de pagini antipapale, scrise cu atâta putere, profunzime de spirit și originalitate. Părintele Justin strigă că trei sunt stadiile căderii omenirii: „Adam - Iuda - Papa”. Și cu toate acestea acest mare bărbat nu s-a gândit să se rupă de Biserica Sârbă, deși ea se împărtășește cu patriarhul Atenagora. Încă și trei ucenici de ai lui, clerici teologi, care se află în Grecia la porunca sa, pomenesc fără teamă pe episcopii Bisericii Greciei. Chiar unul dintre ei, care a venit aici ca laic cu câteva luni mai în urmă, a primit binecuvântarea stareșului său ca să fie hirotonit în Grecia. Cine îi va putea reproșa părintelui Justin Popovici că propovăduiește o Ortodoxie diluată? Astăzi sunt foarte puțini în întreaga lume cei care au un astfel de simț ortodox ascuțit și o trăire ortodoxă atât de profundă. Cartea aceasta mărturisește despre lucrul

¹⁴³⁹ 102 Is. 40, 13.

acesta. S-ar putea spune că se teme să nu-și piardă poziția și funcțiile? Dar nimic nu mai are acest mărturisitor al credinței, căci le-a jertfit pe toate. Așadar, este și acesta un trădător al Ortodoxiei, de vreme ce rămâne în Biserica care s-a împărțit cu patriarhul Atenagora? Frate Nicodime, să luăm aminte să nu ne bată Dumnezeu!

Iubite părinte Nicodime, probabil că îmi veți obiecta: Canonul 15 al Sinodului I-II de la Constantinopol nu vorbește oare despre încetarea pomenirii episcopului care propovăduiește în public o învățătură eretică? [aici deja putem intra în discuția dacă ne putem ruga sau nu pentru, sau să îl punem pe pomelnic pe Părintele Arsenie Boca, dacă a dat atâtea semne evidente de practicare a magiei și de propovăduire a ereziei, fără a se căi public de ele. Unii preoți ne-au întrebat și aceasta. – n.n.] Conștiința voastră vă spune - bine sau rău - că toate pe care le-a spus și le-a făcut patriarhul până astăzi constituie erezie. Așadar, de ce pretinzi să continuăm a-l pomeni pe patriarh și să nu ne alipim de Gruparea fostului episcop al Florinei?

Răspunsul meu țintește două aspecte:

a) Canonul este facultativ, nu obligatoriu. El nu pretinde de la clerici ca să înceteze pomenirea episcopului ce învață lucruri eretice înainte de condamnarea acestuia, ci dă două alternative. Dacă un cleric, spune canonul, se va rupe de un astfel de episcop „înainte de hotărârea sinodală”, nu face nici o greșală pentru care să fie supus pedepsei, ci mai degrabă este vrednic de laudă. [același lucru este valabil și pentru cei care nu scot miride pentru Părintele Arsenie Boca din râvnă pentru adevăr, sau chiar nu-l pomenesc nici la parastase, deoarece ereticii, sinucigașii și cei care au păcate împotriva Sfântului Duh, morți fără pocăință nu se pot pune la nici un fel de slujbe – n.n.] Dacă însă un oarecare alt cleric nu face aceasta, adică, fără să îmbrățișeze învățăturile episcopului, continuă să-l pomenească, așteptând „hotărârea sinodală” și osândirea lui, unul ca acesta nu cade sub osânda canonului. [același lucru este valabil și pentru cei care, neavând încă o hotărâre sinodală de osândire a învățăturii și vieții sfinției sale, îl pun mai departe la rugăciune pe Părintele Arsenie Boca, deși a avut învățături eretice și practici magice, neexistând nici un indiciu dacă s-a pocăit înainte de moarte de ele. Mai sunt și din cei care îl pomenesc pe Părintele Arsenie Boca doar dacă primesc pomelnic cu sfinția sa, dar nu-l pun ei personal pe nici un pomelnic și nici nu se roagă pentru preacuvioșia sa din proprie inițiativă, ca să nu fie părtași la rătăcirea sa, nici să nu intre în luptă cu duhurile ce l-au stăpânit – n.n.] Citește canonul cu atenție și vei vedea că el nu legiferează obligativitate, ci numai îți dă un drept, nicăieri nu spune că clericii sunt obligați să se despartă de un astfel de episcop înainte de osândirea lui, nici nu vorbește despre pedepsirea unora ca aceștia și nici măcar nu îi mustră, deși, de obicei, Sfintele Canoane spun „să se caterisească” despre clericii care nu-și săvârșesc în întregime îndatoririle. Acest canon spune numai că clericii care s-au despărțit de un astfel de episcop nu sunt sub pedeapsă. Și că aceasta este adevărat o arată și faptul că deși în decursul istoriei Bisericii au fost caterisiți nenumărați episcopi pentru erezie, niciodată nu a fost pedepsit vreun cleric sau certat prin cuvânt că nu s-a grăbit să se rupă pentru aceasta de episcopul eretic, ci a așteptat condamnarea lui de către Sinod.

Și b) fie că rânduieste obligativitate, fie numai dă un drept, sigur este că acest Canon nicăieri nu spune că cel care a încetat să-l pomenească pe episcopul său, să se lipească de primul episcop pe care îl va afla. Cu atât mai mult nu spune să se lipească de episcopii împotriva cărora se ridică pline de asprime Sfintele Canoane. Clericul care nu pomenește pe episcopul său trebuie să se oprească aici și să nu pomenească pe altul, ci să aștepte cu conștiință liniștită judecata Sinodului. Acesta și numai acesta este înțelesul corect al canonului.

Iubite părinte Nicodime, trăim într-o vreme de înfricoșătoare zăpăceală. Atenție să nu fim atrași de mulțimea curenților. Suntem chemați să mergem pe frânghie. Atenție să nu cădem nici la dreapta, nici la stânga. Aproape toate schismele în Biserică au fost pricinuite de încrederea în sine și de graba nesocotită. Măine patriarhul va pleca din lumea aceasta și - cine știe? - poate va urma după el un om înțelept. Atunci... se va termina cu isteria unionistă și aiurelile filopapale... [poate și la noi se va schimba politica prin niște suferințe mondiale, rămânând în viață cei încercați duhovnicește prin pocăință, și atunci cu siguranță va înceta aiureala magică de la Prislop și filopapală de la Drăgănescu – n.n.] Dacă, însă, am creat schismă, cum vom cicatriza rănilor Bisericii? Pe cât de ușor se creează schisma, pe atât de greu se repară. Citește istoria Bisericii și te vei cutremura. Crezi că este ușor să ținem piept curentului până la sfârșit? Este bine să nu deschidem stăvilarul, căci odată deschis, curentul va scăpa

de sub controlul nostru și va inunda totul nestăpânit. Atunci când aprindem fanatismul mulțimii - este de ajuns o singură scânteie pentru crearea și menținerea schismelor - după aceea este cu neputință să mai punem rânduială. De multe ori în istorie necuviințele au ajuns până la profanări, până la încăierări, până la ucideri. Dacă va îndrăzni cineva din începătorii schismelor să recomande cumpătare și împăcare, va fi considerat trădător și va fi renegat pentru totdeauna mai mult de către incitatorii la dezbinare. De aici se pricinuesc schisme înlăuntrul schismelor, dezbinări, împărțiri, fragmentări, nemiloase războaie lăuntrice. Privește la iubiții stiliști! Uniți au fost numai atunci când s-au despărțit de Biserică, dar foarte curând s-au împărțit. Astăzi în câte grupări nu sunt împărțiți? Poate în mai mult de șapte-opt. Și deși toți cugetă aceleași, fiecare grupare îi vede pe ceilalți ca pe niște trădători ai „Luptei”. Au ieșit din Biserica Greciei și au fondat „Biserica Adevăraților Creștini Ortodocși”, deoarece „schimbarea calendarului a venit în contradicție cu Sfintele Canoane”. Se aștepta de la ei respectarea cu multă evlavie a Sfintelor Canoane. Dar ei, pentru a-și menține „Biserica”, au încălcat o mulțime de Sfinte Canoane. (Adu-ți aminte câte am scris că au fost încălcate numai prin hirotonia lui Acachie). Să se observe numai acest paradox: deși stiliștii și-au fondat „biserica” numai din dorința de a respecta Sfintele Canoane, totuși atunci când apărarea ei (a „bisericii”) a cerut încălcarea Sfintelor Canoane, n-au ezitat deloc să le încalce. Așadar, cu toate că această „biserica” a fost fondată ca un mijloc (mijloc de păzire cu acrivie a Sfintelor Canoane) a sfârșit prin a ajunge un scop. Să se păstreze „Biserica Adevăraților Creștini Ortodocși” fie chiar și prin jertfirea scumpătății Sfintelor Canoane! Dar toate acestea cum le justifică iubiții stiliști? Foarte simplu: prin nenorocita „iconomie”. Dar ei au plecat din Biserica Greciei sub stindardul „scumpătății”. Dacă ar fi fost dispuși să primească „iconomia”, mai ales într-o astfel de măsură în care o fac ei acum, nu ar fi existat motiv să plece din Biserica Greciei, ci ar fi putut rămâne în ea folosind mult mai puțină „iconomie”... Cu toate acestea, au plecat ca să nu jertfească puțin și au fost nevoiți după aceea să jertfească mult. O, fratele meu, înfricoșează-te și te cutremură de salturile care te scot în afara Bisericii...

Însă trebuie să isprăvesc cuvântul, care deja s-a lungit foarte mult. Închei revenind la câteva din pozițiile mele din început, deoarece este foarte necesar. Nu asculta clevetirile unora care spun că Biserica Greciei este de acord cu patriarhul Atenagora. Dacă patriarhul va merge înainte, dacă va purcede la „uniri”, atunci vei vedea ce poziție vor avea episcopii Bisericii Greciei, care astăzi tac și suportă nu din frică, precum susțin unii „viteji apărători ai Credinței”, nici din pricina unei conștiințe ortodoxe tocite, ci numai pentru că se îngrijesc de pacea Bisericii și se gândesc cu frică la evoluțiile și consecințele schismelor. Episcopii Bisericii Greciei, în afară de foarte puțini, nu sunt filocatolici, nu sunt unioniști, nu sunt de același cuget cu patriarhul Atenagora. NU! Nu uita că Sfântul Chiril al Alexandriei, marele apărător al Credinței Ortodoxe „iconomisea a nu se rupe de cei din Răsărit, care îl aveau în diptice pe Teodor al Mopsuestiei, eretic fiind acesta”¹⁰³(103 Migne 99, 1085.). Adică se împărțase, din iconomie, cu cei care aveau în diptice un episcop eretic. Nu trage concluzii despre Biserica Greciei din tăcerea ei. Tăcerea nu înseamnă numai acord sau dezacord, ci înseamnă și suferire. [același lucru se poate spune și despre tăcerea Bisericii României în privința Părintelui Arsenie Boca – n.n.] De altfel, trei-patru episcopi, mai energici din fire, cum ar fi al Pireului, al Elefteropolei, al Florinei și încă unul, precum și notabilele ziare religioase cum ar fi: „Lupta bisericească”, „Presa Ortodoxă”, „Mântuitorul”, „Trei Ierarhi” și altele, de multe ori au amenințat că vor face acțiuni publice violente împotriva cutezanțelor patriarhului. [la fel se întâmplă și cu unii preoți și ierarhi în legătură cu Părintele Arsenie Boca – n.n.] Din tăcerea Bisericii Greciei față de aceste situații nu putem trage concluzia că ea este de acord cu aceia sau cu acțiunile patriarhului. Când a tras la judecată Biserica Greciei pe clericii potrivnici patriarhului sau ai lui Iacov al Americii pentru acțiunile împotriva lor, deși au existat cazuri când aceste acțiuni, izvorâte din râvnă exagerată, cuprindeau și atacuri grave la persoană? Cum de au explicat unii tăcerea Bisericii Greciei față de acțiunile patriarhului ca aprobare, iar tăcerea ei față de potrivnicii lui au explicat-o ca... dezaprobare??? Ce fel de logică este aceasta?

Consideri că arhiepiscopul Ieronim al Atenei are aceeași cugetare cu cea a patriarhului Atenagora. Iubite părinte Nicodim, crede-mă că voi vorbi nepărtinitor. De altfel, cu Prea Fericitul Arhiepiscop al Atenei nu am nici o legătură deosebită, nici oficială, nici neoficială. Nu neg faptul că arhiepiscopul căuta cu ochi binevoitori spre smerenia mea și se gândea să mă înalte - bineînțeles că am refuzat cuviincios din pricina sănătății mele șubrezite -, însă legături deosebite și strânse niciodată nu au existat între noi.

De la alegerea sa până astăzi nu am avut cu el mai mult de cinci sau șase întâlniri, dintre care cele mai multe nu au durat mai mult de câteva minute. Dacă la acestea se mai adaugă cinci-șase epistole având diferite teme, pe care i le-am trimis din proprie inițiativă, ai toate legăturile mele cu Prea Fericitul Arhiepiscop al Atenei. Așa stând lucrurile, nu trebuie să se socoată că părerea mea este influențată de factori sentimentali.

Așadar, Arhiepiscopul Atenei, iubite părinte Nicodime, cu toată noblețea și finețea purtărilor sale - de aici și amabilitățile lui față de patriarh, care ar fi fost de dorit să nu fie vreodată exprimate -, niciodată nu a pus dragostea mai presus de adevărul Credinței. Niciodată nu a subestimat noțiunea de „dogmă”. Dacă nu este superconservator, este totuși foarte reținut în aceste subiecte. [același lucru se poate observa și la patriarhul nostru PF Daniel, atât în privința ecumenismului, cât și în privința Părintele Arsenie Boca, atât de legat de ecumenism – n.n.] La intronizare Sa a spus foarte puține despre legăturile noastre cu confesiunile neortodoxe, iar drept concluzie a menționat despre „stăruința în credința și învățătura ortodoxă”. Anul trecut când a primit scrisoarea pascală de la Papa, a răspuns într-un mod cu adevărat artistic. Răspunsul său, incolor, inodor și fără gust din punct de vedere religios (nici vorbă despre aiurelile unioniste ale patriarhului), nu conține decât câteva cuvinte politicoase¹⁰⁴. Altădată, iarăși întrebat fiind despre sărbătorirea Paștelui de către un activist creștin de frunte, a răspuns sinodal că Bisericii Greciei îi este cu neputință să încalce chiar și o iotă din hotărârile Sinodului I ecumenic. În timpul discuțiilor ținute acum doi ani la Constantinopol între el și patriarh, nu a șovăit să se opună cu hotărâre la unele propuneri ale patriarhului (de pildă, cea legată la recunoașterea căsătoriilor făcute de papistași etc.). Am încă motive să cred că dacă până astăzi patriarhul nu a îndrăznit să facă și alte compromisuri mai mari, așa cum dorea, aceasta se datorează faptului că Arhiepiscopul Atenei nu numai că nu l-a încurajat, ci a pus și „frână”. În sfârșit, Arhiepiscopul Atenei și-a exprimat public opinia sa despre neortodocși, opinie cum nici cel mai fanatic stilist nu ar fi putut-o formula mai aspru. Ai citit „Scrisoarea Praznicală” oficială a lui Ieronim trimisă patriarhului Atenagora la Crăciunul trecut? Dacă da, atunci ai citit și acestea: „Dumnezeu să ne învrednicească pe Noi și pe toți cei ai Săi să cugetăm la fel unii față de alții și să nu fim iubitori de întâietate, căutând a stăpâni peste turma lui Hristos sau peste ceilalți, ci întru smerenia lui Hristos să ne punem sufletul pentru oi, îngrijindu-ne pentru unirea tuturor celor ce cheamă numele Lui, ca astfel să fie strivit șarpele cel din adânc, care a sfâșiat haina cea necusută și care pe atâția dintre cei care îl cunosc pe Dumnezeu i-a abătut de la adevăr, plecându-i să urmeze căile rătăcirii și pierzării”¹⁰⁵¹⁴⁴⁰.

Ce trebuia să spună mai mult Arhiepiscopul? **După cum vezi, se roagă omul pentru unire, dar nu șovăie să propovăduiască că îi socoate pe eterodocși îndepărtați de diavolul de la adevăr și umblători pe calea înșelării și pierzării!!!**

Oare aceste cugetări și declarații sunt niște trădări? **Însă cei care susțin acestea ar trebui să se teamă ca nu cumva, nedreptățind pe oameni (nu numai pe Arhiepiscop, ci și pe ceilalți episcopi ai Bisericii) atât de cumplit și lovindu-i fără milă în cele mai sfinte ale lor -deoarece nu există nimic mai sfânt decât credința ortodoxă -, să se afle și ei mergând pe calea pierzării, pe care umblă nu doar ereticii, ci și cei care nedreptățesc. Patriarhul Atenagora și Iacov al Americii și încă câțiva s-au dovedit a fi niște cosmopoliți și discipoli ai sinistrului sincretism; s-au dovedit a nu avea nici o legătură lăuntrică și adâncă cu nesticata și neprihănită Ortodoxie. Dar ceilalți? Dau dovadă de astfel de cugetări? De ce caracterizăm - nu voi, nici eu, ci alții oarecare - atât de ușor pe ceilalți drept trădători?**

Frate Nicodime, repet: „Să stăm bine, să stăm cu frică. Să luăm aminte ca mărturisirea Sfintei noastre Credințe cu smerenie să o aducem”.

Fie ca Domnul să povățuiască Sfânta Voastră obște, ale cărei binecuvântări le doresc.

*Cu dragoste în Hristos Iisus, Slobozitorul și Mântuitorul de obște al tuturor.*¹⁴⁴¹

Cu mila lui Dumnezeu, însă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române nu a aprobat canonizarea Părintelui Arsenie Boca, căzând astfel toate discuțiile de până acum și bucurându-ne încă odată de canonicitatea, râvna cu discernământ pentru adevăr, iconomia și cumințenia Soborului nostru de ierarhi.

¹⁴⁴⁰ 104 Vezi revista „Ekklesia (Biserica)” din 15 mai 1968.

¹⁰⁵ „Ekklesia”, foaia din 1 ianuarie 1966.

¹⁴⁴¹ [Arhim. Epifanie TEODOROPULOS], *Cele două extreme ecumenismul și stilismul*, Ed. Evanghelistos, București, 2006. Pag. 35-49.

Dar pentru că am tot vorbit de presiunile politice pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca, să le detaliem:

D) PRESIUNI POLITICE (PRIN MASS-MEDIA) PENTRU CANONIZARE

Vedeți capitolul:

De ce Părintele Arsenie Boca face minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

E) PRESIUNI POLITICE PUBLICE (PRIN INSTITUȚIILE ADVERSARE SFINTEI BISERICI ORTODOXE) PENTRU CANONIZARE

Aseara la Romania tv, butonand eu telecomanda, am dat peste o emisiune despre parintele Arsenie Boca, la momentul la care le era prezentata telespectatorilor deja celebra minune cu fotografia, despre care s-a demonstrat insa pe acest blog ca de fapt n-a fost minune:

FOTO: “energie radianta” a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

In studio era un colectiv de aiuriti new age, la care de la distanta s-a alaturat Pr. Conf. Univ. Dr Constantin Necula, adica acel parinte cu multe titluri ce arareori vorbeste limpede.

Evident ca s-a evitat folosirea cuvantului ortodox si ca atare a lipsit si invatatura ortodoxa dar per total putem spune ca a figurat a fi o emisiune pro parintele Arsenie Boca.

Pro, pro, dar decat asa un pro, mai bine lipsa. La un moment dat realizatoarea i-a intrebat direct pe invitati daca in general exista minuni. Iar concluzia la care s-a ajuns a fost: NU EXISTA ... A fost intrebat la final de chestia asta si parintele Necula, care insa ca de obicei a tot plimbat verbul prin fraze pana cand a inteles fiecare ce vrea.

Totusi la un moment dat Pr. Conf. Univ. Dr a reusit sa transmita in cadrul emisiunii si un mesaj destul de clar. Anume ca pana acum n-a fost canonizat nici unul dintre marii duhovnici pe motiv de ... Elie Wiesel, organizatie care mereu sarea in sus cum ca respectivii erau legionari sau cel puțin simpatizanti. Dar deoarece s-a dovedit indelung ca parintele Arsenie Boca n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, la anul pe vremea asta s-ar putea sa vorbim deja despre SFANTUL ARSENIE BOCA.

Eu insa intreb: de ce organizatiile evreiesti fac agenda Sinodului BOR? De ce Ortodoxia trebuie mai intai sa primeasca acceptul acelorora? De ce trebuie sa se “demonstreze” mai intai ca cineva n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, pentru a se permite trecerea sa in Sinaxare?

Dar oare parintele Arsenie Boca chiar n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta?

*Iata ce putem citi de exemplu la **Minunea prin care a luat nastere Miscarea Legionara. Marii duhovnici ai Romaniei despre legionari si Capitan:***

Parintele Arsenie Boca despre sfintenia Miscarii si a lui Corneliu Codreanu

„Am fost tinut la securitate sase saptamani. Cu parintele Arsenie discutam numai cand ne gaseam singuri. Restul timpului fie ca ascultam discutiile din camera, fie ca ma duceam cu gandul departe.

Intr-o zi se intampla sa ramanem amandoi in camera. Parintele Arsenie atunci imi spune: „Daca ar fi trait Capitanul ce lucruri frumoase am fi facut noi...”. Altadata imi spune: „Sa stii ca Legiunea nu va invinge pana nu se va completa numarul de legionari in cer”. Asta ar insemna sa moara toate generatiile din 1927 pana in 2000. Ar trebui sa treaca 60-80 de ani. Ar insemna sa nu mai traiasca nici un legionar din zilele noastre.

„Dumnezeu va avea grija sa ramana si samanta pe pamant”, imi raspunde parintele Arsenie. A fost ultima discutie cu parintele Arsenie. Pe mine m-au luat si m-au dus la Penitenciar. M-au bagat singur intr-o celula la etajul trei, complet izolat de ceilalti legionari. (Fragment din manuscrisul lui Mircea Puscasu, fost detinut politic, legionar).

Ion Gavrilă Ogoranu in „Brazilii se frang, dar nu se indoiesc”, vol. 3, reda marturisirea facuta de mitropolitul Antonie Plamadeala chiar langa crucea de la manastirea Sambata:

„Marturisesc acum, lucru ce nu l-am facut niciodata, urmatoarea intamplare: eram prin 1947 in chilia parintelui **Arsenie**, care se dezbracase pana la brau sa se spele; pe pieptul parintelui atarna o cruce care avea si o garda legionara pe ea. M-am speriat si l-am intrebat: – Parinte, nu ti-e teama sa porti un asemenea obiect primejdios?¶– O am de la Corneliu Codreanu, el mi-a daruit-o”..¹⁴⁴²

F) PRESIUNI POLITICE PRIN COMERT

mărturisite de un ucenic al Părintelui Arsenie Boca. El crede că aceasta a fost cauza mișcării de la Prislop, noi credem că aceasta a fost doar o etapă intermediară (prin care s-a pregătit locul unde se va desfășura ea), pusă la cale de pe vremea comunismului.

23.01.2016, 16:47:04

dobrin7m

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2010

Locație: Londra

Religia: Ortodox

Mesaje: 3.518

Implicit poveste . Poveste?

Capitolul 1

Dupa anul 1990 in zona Hategului, treptat , treptat, industria din zona a fost anihilata. S-au inchis pe rand, fabrica de conserve, abatorul, fabrica de bere, hidrocentrala Raul Mare Retezat, etc. Mii de oameni au ramas fara locuri de munca, fara mijloace de existenta.

Capitolul 2

In acelasi timp, un barosan afacerist a acoperit toata zona , preluand , spatii comerciale, magazine, supermarketuri, si astfel in maxim 10 ani era patron si proprietar a majoritatii magazinelor, barurilor, cafenelelor, restaurantelor, supermarketurilor, depozite an gros din zona Hateg. Nu spun numele insa este persoana cu implicatii in PSD, cu greutate. Insa stia un lucru, sa stea in umbra si sa isi numere banii.

Capitolul 3

Insa saracia tot mai accentuata a populatiei din aceasta zona, nu facea decat sa saraceasca insasi acest afacerist. Caci unde sunt clienti saraci si afacerea este saraca. Si iata ca prin 2006 - 2007 le-a venit brilianta idee. Aducem un brand care sa faca posibil ca in zona sa vina clienti de peste tot, din toata tara , ba si de peste hotare.

Zis si facut. Si ochii s-au indreptat spre Prislop.

Capitolul 4

¹⁴⁴² <<https://saccsiv.wordpress.com/2014/12/25/aseara-la-romania-tv-pr-conf-univ-dr-constantin-necula-a-zis-cam-asa-pana-acum-elie-wiesel-s-a-opus-dar-deoarece-s-a-demonstrat-ca-parintele-arsenie-boca-n-a-fost-nici-verde-nici-nationalist-si/>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015. Specificăm că nu suntem de acord cu toate afirmațiile de pe acest blog, sau din această postare. Noi facem parte din cei ce-l îndrăgesc pe Părintele Constantin Necula, chiar dacă unele atitudini sau cuvinte ale preacucerniciei sale nu ni se par potrivite cu Sfânta Tradiție. De multe ori când dragostea de misiune este asociată cu un program supraîncărcat nu ai răgazul să te poți corecta și mai greșești.

Tot așa și arhieriei: deși au darul Duhului Sfânt, nu înțeleg totul așa cum trebuie și, de aceea, în ceas de nevoie trebuie să caute luminare de la Domnul; ei însă lucrează după mintea lor, fapt prin care întristează milostivirea lui Dumnezeu și seamănă tulburări. Cuviosul Serafim [din Sarov] spune că, atunci când dădea sfaturi după mintea sa, se întâmpla să greșească, și greșelile pot fi mici, dar pot fi și mari.

Astfel, noi toți trebuie să învățăm să recunoaștem voia lui Dumnezeu; dar dacă nu vom învăța, nu vom cunoaște niciodată această cale.

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109.

Manastirea Prislop, pana in anul 2006 - 2007 era o manastire ca celelalte ce isi ducea zilele mai saracacios, caci nu era ea foarte renumita. Localnicii, pana in acesti ani, stiau de Sf. Ioan de la Prislop si atat. Vizitau peatera, stiau de sfant si minunile lui. Nimeni nu a stiut de Par. Arsenie Boca pana atunci. Nu existau scrieri, nu existau carti, nu existau manuscrise, chiar nimic. De mergeai la Prislop prin anul 2000 nici macar nu era pomenit, vedeai acolo mormantul, stiai ca a fost un staret ingropat acolo si atat.

Numai ca afaceristul cel bogat a pus la bataie bani pentru campanie, pentru carti, pentru toate. Tiparierea lor, publicarea lor, numar de exemplare, iconite, totul.

Trebuia insa ca si Biserica sa vrea. Biserica nu e vinovata caci a gandit ca e un mijloc sa mai aduca poporul la credinta, caci marea majoritate a oamenilor sunt caldicei spre rece, vor numai minuni, si indepliniri de dorinte. Nici prin cap nu le-a trecut dragilor nostri sfintiti parinti, episcopi si patriarh ca va lua o asa de mare amploare - fenomenul Prislop. Vidul de credinta, lipsa de cunoastere a adevaratei credinte a majoritatii oamenilor, isi spune cuvantul.

Si iata cum localnicii se reprofileaza si fac acum bani din cazare, casele lor devin camine primitive de pelerini iar zona aduna bani, cheltuiti de pelerini fireste in magazinele, supermarketurile dragutului nostru afacerist. Caci localnicii prospera si cheltuie. Pelerinii calatoresc si cheltuie si simt fiori, si minuni fara sa mai plece genunchii la rugaciune, fara nevointa, fara plansul pacatului, fara post, fara ascultare,, fara... sau poate unii cu.... ii stie Dumnezeu.

Mai e un lucru de spus despre localnici. In ruptul capului nu ar mai recunoaste cum era Prislopul inainte de 2000 caci le e teama ca nu cumva valul de pelerini aducatori de prosperitate sa se opreasca.

Epilog: Ceea ce este de la Dumnezeu va fi, se va vadi.

E bine sa tacem si sa ne rugam sa ne intelepteasca Bunul Dumnezeu. Iubirea si dreptatea Lui se vor arata la momentul potrivit.

PS. Unii se vor intreba de unde stiu. Bunul Dumnezeu a ingaduit sa fiu o perioada de timp acolo atunci in anii 2000.

Si, cu totii sa ma iertati. Nu am mai scris de mult, bine v-am regasit si cu bine va las.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

Last edited by dobrin7m; 23.01.2016 at 16:51:59.

În prealabil postat de ahilpterodactil

Ce va mai plac INFORMATIILE....

Acuma pe bune: la ce va folosesc, de fapt?

dobrin7m dobrin7m is offline

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2010

Locație: Londra

Religia: Ortodox

Mesaje: 3.524

Implicit

Citat:

Locuiesc la 13 km de Man. Prislop. Manastirea Prislop a fost locul unde eu cu sotul meu mergeam, spre alinare si linistire. Prin 2007 am fost la Prislop unde, pentru prima data am

intalnit acolo 2 calugari straini ce stateau langa lacul acela si opreau oamenii sa le spuna despre Par. Arsenie . Atunci acei calugari ne-au povestit despre intamplarea de la canal si cu inmormantarea la care a fost prezent . A fost prima data cand am auzit la Prislop ceva despre Par. Arsenie. Pana atunci nimic. absolut nimic. Acesti calugari venisera acolo tocmai pentru acest lucru. Cand ne-am indepartat de ei mergand spre cimitir ne-au spus: de acum veti mai veni aici. O sa vedeti. Numai ca...

nu am mai mers la Prislop. Merg la Schitul Colt, la Lainici si oriunde unde gasesc liniste cu adevarat. Nu am nevoie nici de minuni, nici de fiori , nici de simtiri. Nu caut acestea. Toate cate le primesc de la Dumnezeu, de sunt rele , le merit , de sunt bune, ma bucur de milostivirea lui Dumnezeu.

Am citit Par. Arsenie Boca, apoi si chiar m-am entuziasmat. Nu spun ca nu are invataturi bune, insa multe sunt fabricate in anii de pe urma , de "marketingul responsabil" si multe sunt cuvinte ale sfintilor puse in gura Par. Arsenie Boca tocmai pentru multimea nestiutoare si dornica de minuni.

De exemplu: "nasteti preoti buni daca vreti preoti buni" ce circula si pe facebook cu poza parintelui, sunt cuvintele Sf. Ioan Gura de Aur.

sau: cine are credinta , are nadejde, cine are nadejde primeste si iubire de Dumnezeu. acestea sunt cuvintele Sf. Dimitrie al Rostovului din Alfavita duhovniceasca care a spus: prin credinta vine implinirea poruncilor, prin implinirea poruncilor vine nadejdea si prin nadejde vine iubirea de Dumnezeu - cuvinte cu adevarat intelepte. si exemplele continua.

De mai bine de 6 ani citesc cu nesat Filocalia, si literatura patristica, multumesc Bunului Dumnezeu pentru memoria ce mi-a daruit-o, si in aproape toate mesajele scurte de pe facebook cu imaginea Par. Arsenie , recunosc cuvintele sfintilor. ca e Ioan Gura de Aur, ca e Dimitrie al Rostovului, ca e din patericul egiptean, sau din patericul athonit, insa sub nici o forma nu sunt cuvintele lui. Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici.

Apoi o spun foarte clar. Mirenii trebuie sa fie ascultatori de Biserica, Daca nu asculta de Biserica sunt cazuti din har si mantuirea e foarte departe. Atata timp cat nu e canonizat, nu e treaba mintii mele mirenesti sa spun cine e sfant si cine nu. Iar daca cumva este asta treaba mea, atunci sa spun: toti sunt sfinti numai eu nu, milostiveste-te de mine Doamne.

Am incredere in Sfanta Biserica a carui cap este Hristos ca nu se va face o canonizare a cuiva fara indeplinirea tuturor conditiilor asa cum le stim din Sfanta Biserica. Nu este trecut nimeni in calendar fara voia lui Dumnezeu. Pana atunci ascult si astept si ma rog lui Dumnezeu sa ma ierte pentru greselile mele. Altfel de gandesc, si spun ca x e sfant si y e sfant inaintea sinodului si a lui Hristos inseamna ca mi-am facut deja singura calendar de sfinti.

PS. Ceva ani in urma cand ma aflam in Grecia, inaintea canonizarii Cuv. Sf Paisie Aghioratul, l-am descoperit pe cuvios. Si intr-o seara citind scrierile lui, si bucurandu-ma cu mare drag de dansul de cele ce citeam, am simtit prezenta lui. Insa imediat am zis: pleaca de aici, ca eu sunt o nenorocita ce nu merita astfel de lucruri si atunci a plecat. Am avut evlavie, l-am pomenit si aici pe forum mult inainte de canonizare, insa nu l-am numit sfant decat atunci cand Biserica l-a numit. Nu savarsim nici un pacat , sfintii nu se supara, caci asta inseamna ascultarea. Vedeti ce spun sfintii in patristica. Si vedenii de vedeti sa le alungati , caci chiar de ar fi cu adevarat Hristos nu se supara pentru smerenia ta.

Stati linistiti, si nu va pierdeti pacea inimii in dispute inutile. Spuneti doar adevarul si atat, nu anticipati si in rest ce va fi de la Dumnezeu se va vadi. de e sfant si Domnul va voi sa stim asta, vom sti, indiferent de impotrivitori, iar de nu e sfant si Domnul va voi sa stim , iarasi vom sti, indiferent de impotrivitori. Insa cati sfinti sunt nestiuti? si de asemenea cati nu sunt sfinti insa noi credem ca sunt sfinti? de aceea e buna ascultarea. Sa nu spunem: ia uite astia nu

voiesc sa canonizeze, stiu ei de ce nu canonizeaza, insa eu am cazut spunand asta. lasa, ca stie sinodul ce face. si Biserica.

Legat de aspectul financiar , sunt economista, am lucrat in zona Hategului in acea perioada, stiu ce spun.

Informatiile sunt de multe feluri, si vin din toate partile, Un om intelept culege informatii din toate directiile nu doar de acolo unde ii aseaza lui inima mai bine. Cu iertare.

PS. Revin cu un gand.

Avem atatia sfinti in ortodoxia noastra incat daca ne-am ruga tuturor, si daca am implini poruncile, am merge spre mantuire zburand. Prin dispute si lupte nu ne mantuim. Si sa va mai spun ceva. Cine e sfant e sfant si nu are nevoie de recunoasteri lumesti. Recunoasterea este ingaduita de Dumnezeu pentru noi, sa ne indreptam si sa cunoastem macar o parte din Biserica nevazuta. Dumnezeu ingaduie sa ne arate pe cei sfinti ca sa avem ajutor, tot din dragoste pentru noi si ca sa vedem lucrarea Lui - iata puteti sa va desavarsiti. Deci nu va luptati dragilor cu lumea sa aratati voi sfintii, ca e mare greseala. Ca acest lucru este atat de simplu , cand Dumnezeu voieste sa implineasca.

Insa iarasi este adevarat un lucru. Se poate ca cineva sa fi ajuns la mare duhovnicie in viata si totusi sa nu ajunga sfant. Sa fie o greseala acolo in viata lui, care sa nu ii implineasca sfintenia. Deci nu stim noi, oricat de evlaviosi am fi, toate dedesupturile inimii nimanui , decat Bunul Dumnezeu. Priviti la Fericitul Augustin, ca e exemplu extraordinar in acest sens.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este finta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

ahilpterodactil

Senior Member

Data înregistrării: 02.11.2015

Mesaje: 464

Implicit

Mihaela, eu m-am referit la altceva, iarta-ma. Ii ziceam colegului de forum ceva in legatura cu informatiile...

Culegatorii de informatii sunt adeseori oameni care ar trebui sa nu aiba acces la anumite date. Pentru ca, din pacate, cei avizi dupa informatii (date despre alti oameni) lucreaza pentru a defaima.

Poate si in acest sens Mantuitorul a spus ceva, intr-un loc, despre margaritare....

ahilpterodactil

Citat:

„În prealabil postat de dobrin7m Vezi mesajul

...in aproape toate mesajele scurte de pe facebook cu imaginea Par. Arsenie , recunosc cuvintele sfintilor. ca e Ioan Gura de Aur, ca e Dimitrie al Rostovului, ca e din patericul egiptean, sau din patericul athonit, insa sub nici o forma nu sunt cuvintele lui. Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici.”

ahilpterodactil In toate datele pe care le primești și detine un om se pune și problema personală, a fiecăruia, numită interpretare. Astfel: ce faci cu datele pe care le deții, în ce sens le îndrept, ce scop ai, cum îți raportezi la semenii și la Dumnezeu prin prisma lor etc.

Pasajul din postarea ta, pe care l-am bolduit spre evidențiere aici, e un bun exemplu.

Tu ai ales (lucru care îți mira un pic) să scoti din el concluzia că: "Este un aspect care îți arată spiritul comercial ce se manipulează aici."

Ma așteptam să tragi o altă concluzie, de pildă: asta arată că Parintele Traia, cugeta și vorbea în duhul Tradiției, în duhul sfinților înaintași, în duhul ascetilor dreptmăritori.

Iată cât sunt de diferite folosirile unor informații... Minte și inimă omului face ce vrea cu ele...

Citat dobrin7m PS. Revin cu un gând.

Cine e sfânt e sfânt și nu are nevoie de recunoașteri lumesti.

ahilpterodactil Pe drept cuvânt.

Iar sfinții nu au ce face cu sfîntenia lor în afara Bisericii. Locul sfinților este în comunitatea și comuniunea eclezială, care ne cuprinde și pe noi, cei care viețuim aici.

Să fie, asadar, fiecare la locul lui!

dobrin7m

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Ma așteptam să tragi o altă concluzie, de pildă: asta arată că Parintele Traia, cugeta și vorbea în duhul Tradiției, în duhul sfinților înaintași, în duhul ascetilor dreptmăritori.

Iată cât sunt de diferite folosirile unor informații... Minte și inimă omului face ce vrea cu ele...

dobrin7m știi de ce nu am spus asta?> pentru că cei care trăiesc duhul Tradiției și al sfinților înaintași, sunt smeriți și spun: ai văzut ce spune sfântul x? sau ai văzut ce spune avă din pateric? deci nu se adresează interlocutorilor sub nici o formă substituindu-se sfinților, ci și cum ar fi cugetarea lui.

Singurul loc unde pe drept nu numesc, este fapta și viețuirea. Adică fapta și viețuirea să fie patristică și ei insistă să radieze Cuvântul lui Dumnezeu și învățăturile sfinților.

Legat de informații și interpretare. Omul care nu se roagă și nu trăiește întru Hristos interpretează mereu, absolut totul este sub prisma simțirilor sale. Insa și aici sunt oameni care interpretează doar informațiile ce le plac. E la fel cu cei care citesc din Sfânta Scriptură doar pasajele ce îi îndreptătesc. Cam așa ceva.

Eu vroiam însă să spun, că e bine să culegem toate informațiile ca să avem o viziune cât mai completă despre o situație. Or cunoscând doar o parte, doar un curent, sau minimizând ce nu ne place și maximizând ce ne place nu putem fi deloc înțelepți.

"De carma minții atârna încotro pornim și unde mergem.

Adevărul este fîntă vie.

Gândurile omului nu sunt ca și gândurile Domnului.

Credinciosul în Dumnezeu depășește limitele omului.

Nu sunteți voi cautați pe Iisus? Voi știți despre Iisus o multime de lucruri dar nu îl știți pe El. Și până nu îl găsești pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ți găsești nici sensul tău nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

Last edited by dobrin7m; 24.01.2016 at 22:54:20.

ahilpterodactil

E bine, cel puțin în sens lumesc. Desi e ... imposibil...:)

Eu cred că tocmai înțelepciunea îl scutește pe om de efortul culegerii tuturor informațiilor...:)

Acuma, ce sa zic, mi-e greu sa imi imaginez cum proceda Parintele cand se afla intre oameni. Nu i-am fost fiu duhovnicesc, nici coleg etc., deci nu cunosc prin experienta modul in care vorbea si cum facea fata diverselor situatii la care era supus ca duhovnic.

Totusi, imi imaginez ca atunci cand venea Floricica sau Marinica sa ii spuna de una sau de alta, printele nu statea sa faca precizari de genul: "stii, eruditule frate, vorba asta a spus-o Cuviosul cutare, in anul cutare, conform cartii cutare, diortosita si avind biecurantarea cutare, sub patriarhul cutare, in raport cu Canonul cutare, si in conflict cu viziunea inca neacceptata sinodal a pacatosului cutare, dar mult bineplacuta filosofului cutare, conform editiei cutare, din biblioteca cutare, care a avut o excelenta traducere si note de subsol pertinente sub pana profesorului cutare etc. etc. etc."

Nu, Parintele cred ca spunea simplu: "Oameni buni, de ce va plangeti de preoti? Voiti preoti buni? Faceti-i!"

Cu toata bibliografia implicita...

*

Pe de alta parte, imi imaginez, iarasi, in baza datelor pe care le detin (ce-am mai citit si eu, ce am mai auzit), ca Parintele stia cum sa se poarte la o conferinta academica. Macar atat cred ca putea face intr-un amfiteatru sau la redactarea unei lucrari teologice/stiitifice: cand dadea un citat sa precizeze autorul, sursa...)

Zic si io, fie iertate prostia si perseverenta mea. Sau netrebnicia perseverarii.

dobrin7m

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Pe drept cuvânt.

Iar sfintii nu au ce face cu sfintenia lor in afara Bisericii. Locul sfintilor este in comunitatea si comuniunea eclesiala, care ne cuprinde si pe noi, cei care vietuim aici.

Sa fie, asadar, fiecare la locul lui!

dobrin7m *In Biserica cea nevazuta toata lumea e la locul lui , fara doar si poate! Indiferent ce credem noi aici in aceasta viata despre ei. De aceea e buna ascultarea de Biserica.*

Nu spune Hristos: in casa Tatalui meu multe locuri sunt? Le stim noi in aceasta viata? nu stim decat ce Domnul a ingaduit sa stim, prin sfintii Lui. Putem noi aseza pe cineva in alt loc decat i se cuvine>?

nici o grija, toata lumea va fi asezata acolo unde ii este locul dupa moarte, de Bunul si dreptul Dumnezeu, iar cei sfinti vor fi stiuti de noi prin voia Domnului. Multi raman nestiuti, tot prin voia Domnului.

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Acuma, ce sa zic, mi-e greu sa imi imaginez cum proceda Parintele cand se afla intre oameni. Nu i-am fost fiu duhovnicesc, nici coleg etc., deci nu cunosc prin experienta modul in care vorbea si cum facea fata diverselor situatii la care era supus ca duhovnic.

Totusi, imi imaginez ca atunci cand venea Floricica sau Marinica sa ii spuna de una sau de alta, printele nu statea sa faca precizari de genul: "stii, eruditule frate, vorba asta a spus-o Cuviosul cutare, in anul cutare, conform cartii cutare, diortosita si avind biecurantarea cutare, sub patriarhul cutare, in raport cu Canonul cutare, si in conflict cu viziunea inca neacceptata sinodal a pacatosului cutare, dar mult bineplacuta filosofului cutare, conform editiei cutare, din biblioteca cutare, care a avut o excelenta traducere si note de subsol pertinente sub pana profesorului cutare etc. etc. etc."

Nu, Parintele cred ca spunea simplu: "Oameni buni, de ce va plangeti de preoti? Voiti preoti buni? Faceti-i!"

Cu toata bibliografia implicita...

dobrin7m Exemplu:

"Asa fugeau sfintii de vedenii. Dar ai sa ma intrebi : " Parinte, poate a vrut Dumnezeu in viata mea sa-mi arate o vedenie ceva, un vis, n-ar fi pacat ca eu nu am crezut ? Poate sa fie ceva adevarat. Oare nu-i pacat ca eu refuz un semn de la Dumnezeu ? "

Nu-i pacat. Doamne fereste ! Dumnezeu, care fericeste pe cei smeriti, niciodata nu se supara cand si fac lucruri din smerenie, ca nu se socotesc vrednici de a vedea ingeri. Ai vazut Sfantul Isaac Sirul ce spune ? Mai de folos iti este, omule, sa-ti vezi pacatele tale, de mii de ori, decat sa vezi ingeri. Si mai departe : mai de folos iti este sa plangi un ceas penrtu pacatele tale, decat sa vezi ingeri si sa invii morti cu rugaciunea, sau sa faci minuni ! Sa avem smerenia aceea de care zicea marele Prooroc David : Ca faradelegea mea eu o cunosc si pacatul meu inaintea mea este pururea. Sa ne vedem pacatele si sa le plangem ! Asta-i pozitia care nu te duce la cadere niciodata. Iar cei ce-au vazut ingeri, i-au inselat diavoli, i-au dus in pierzare.

Sfantul Ioan Scararul spune asa in cuvantul trei din " Scara " : Dracii slavei desarte, pe cei slabi de minte, i-a facut prooroci - ca el o sa se laude ca este prooroc, ca a vazut vedenii -, iar cela ce tuturor visurilor si vedeniilor nu crede, filosof duhovnicesc este.

Dar poate ai sa spui : " Parinte, dar daca este o veste ceva, si poate Dumnezeu vrea sa ma incredinteze ?" ...

Si acum o sa va arat ce zice Sfantul Diadoh al Foticeei, cat de mult iubeste Dumnezeu pe cel care nu crede in vedenii si vise, si atat de mult il lauda. Asa spune intr-o istorioara :

Un boier mare avea palate, mosii si averi multe, si avea o sluga foarte credincioasa, Ioan, la care ii incredinta cheia de la casa, toate, toate. Odata boierul acesta a plecat de acasa cu sotia si copiii, si i-a dat cheile de la palat, cheile de la poarta si i-a spus asa :

- Baiete, ramai stapan pe toata averea mea. Baga de seama ! Chiar eu daca am sa vin, si daca vin noaptea, sa nu ma recunosti ! Eu daca vin, numai ziua am sa vin; daca nu, nu da drumul la poarta ! Cheile sunt la tine. Nu recunosti pe nimeni pana nu vin eu. Ca nu cumva sa recunosti pe altcineva noaptea si sa vie sa-mi prade casa.

Acela pune mana pe chei si zice :

- Da, stapan, asa fac !

Ce s-a intamplat ? Tocmai el a fost vinovat, ca in loc sa vie ziua a ajuns noaptea acasa. Bate in poarta. Vine sluga.

- Mai, Ioane, da drumul !

- Fugi de-acolo, tiranule, vrajmasule !

- Eu sunt, mai, stapanul.

- Nu te cunosc ! Eu am porunca, de la domnul meu. Tu ai luat glasul stapanului meu, te-ai facut lup si vii ca pastor. Nu te cunosc !

- Eu sunt, mai baiete ! Da nu cunosti caruta, caii si pe mine nu ma cunosti ?

- Niciodata, noaptea nu te cunosc ! Vino maine ! N-ai spus ca vii ziua ? Sa te vad eu la ochi daca esti tu. Cati nu pot vorbi ca stapanul meu ?

Si n-a dat drumul boierului. Si a stat boierul toata noaptea la poarta, pana s-a ridicat soarele.

- Dumneata esti ?

- Da.

- Poftim ! Asa am primit porunca, noaptea sa nu primesc pe nimeni.

Na ! Si nu numai ca nu s-a separat boierul :

- Bravo, mai, Ia asta este sluga credincioasa. Am venit eu cu sotia si copiii si n-a dat drumul. " Nu te cunosc noaptea !".

Asa este cel care nu crede in vedenii si vise. Ferice de el. Ce spune Apostolul ? Noapte este veacul de acum. In veacul de acum sa nu dorim sa vedem ingeri ! Auzi ce spune un sfant parinte ? Daca vrei sa ajungi la nebunie si la iesirea din minti, primeste aratarile ceresti in veacul de acum !

Deci, nu numai ca nu se supara Dumnezeu, cand nu credem noi in vise si vedenii care se arata noua ca lumina sau foc sau stele sau ingeri sau sfinti sau prooroci sau hristosi sau in

chipul Maicii Domnului, ci, foarte mult ne iubeste. Aici sa stii ca veacul de acum este ca o noapte, ca dracii se pot face in ingeri de lumina. Cel ce nu crede in vise si vedenii este un adevarat credincios. Deci, sa nu crezi vreodata ca se supara Dumnezeu cand tu nu vei crede in acestea ! Ca daca ar fi adevarate, Dumnezeu ti le lamureste tie acestea, nu prin tine, ci prin altii care au darul deslusirii duhurilor. Iar cand sunt multe marturii ca un vis sau o vedenie a fost de la Dumnezeu, intreaba pe altii mai intelepti decat tine.

Vine o batrana si-mi spune : " Parinte, am visat asta, am visat asta; o sa fie rau !". " Cine ti-a spus, mama ?" " Am visat eu asta noapte ". " Te-a amagit diavolul. Ti-a spus ce-a vrut el si tu vii tulburata la mine prin vise ". Voi n-ati auzit ce spune Apostolul Pavel ? Prin credinta umblam, nu prin vedere. N-ati auzit ce spune Hristos in fericirea a zecea, dupa inviere ? Ferice de cel ce n-a vazut si a crezut. Deci n-am nevoie sa vad, ca sa cred. Ca daca eu cred dupa ce vad, nu mai am credinta.

Ce este credinta ? Auzi ce spune Apostolul : Credinta este dovedirea lucrurilor celor nevazute si adeverirea lucrurilor celor nadajduite. Auzi care-i credinta ? Sa dovedesti prin credinta cele ce nu ai vazut si sa adeveresti prin credinta ceea ce nadajduiesti. Asta este credinta cea adevarata. Ca daca am vazut, nu mai este credinta. Iar daca n-am vazut si am crezut, atunci ma fericeste Hristos ca cei pe care i-a fericit in Evanghelie." **Par. Cleopa**

iata cum l-a citat si pe Sf. Ioan Scararul si pe Sf. Diadoh al Foticeii, si nu si-a atribuit nimic. si cu siguranta si nana Floarea intelege acest cuvânt.

Pe facebook circula fotografii photoshopate cu imaginea Par. Arsenie si cuvinte ale dferi-tilor sfinti. Cu siguranta ca daca ar putea Par. Arsenie le-ar interzice asa ceva. Incep sa cred ca multe nu au fost spuse de parinte inasa cei de astazi au o dorinta arzatoare de a vadi niste lucruri pe care doar Dumnezeu le vadeste.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca¹⁴⁴³

Să mergem acum, mai departe, cu studiul canonului canonizării:

G) „ORTODOXIA NEÎNDOIELNICĂ A CREDINȚEI CELUI DESPRE CARE SE TRATEAZĂ”

ortodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a îmbrățișat cre-
dința ortodoxă.

În acest capitol suntem datori a vedea dacă a avut o credință neîndoielnic Ortodoxă, pentru a putea deveni model și canon altora.

Pentru a vedea Ortodoxia unui om trebuie să analizăm întreaga lui filozofie, inclusiv cea practică, adică și învățăturile și viața lui. Este ceea ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

în aceste trei stă filosofia creștinului: în poruncă, în dogme și în credință. Poruncile despart mintea de patimi; dogmele o aduc la cunoștința fapturilor; iar credința la contemplarea Sfintei Treimi.¹⁴⁴⁴

Despre învățăturile și viața preacuvioșiei sale este greu de făcut vreun studiu deoarece deși cărțile scrise despre el sunt de două feluri: rafinate și simpliste, ambele tipuri sunt foarte alunecoase și contradictorii

¹⁴⁴³ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?p=611337#post611337>>, duminică, 24 ianuarie 2016.

¹⁴⁴⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 146.

(atât între ele, dar și în cadrul aceleiași scrieri) prezentând tuturor celor ce le citesc (cu ochii deschiși) un duh duplicitar.

Cele simple prezintă niște exagerări fabuloase, ca în basmele eline, hinduse și latine („romano-cato-lice”). Acestea au fost sesizate chiar și de ucenicii rafinați ai sfinției sale și sunt dezavuate ca extremisme și vrăjitorii în cărțile și/sau predicile lor, dându-și seama că defavorizează imaginea publică a Părintelui. De altfel mai toate cărțile rafinate, care caută să fie echilibrate, despre preacuvioșia sa, au în introducere sau la final, și o critică la celelalte cărți, susținând că ele sunt adevărata realitate a Părintelui, sesizând pericolul exagerării pentru curentul generat mass-media (finanțat cu putere) de pro-canonizare. Cu toate acestea la câteva pagini mai jos, autorul, autoproclamat ca exponent al echilibrului, începe cu niște expresii sau relatări exagerate, cu totul contradictorii discernământului lin Ortodox. Și ca și cum aceasta nu ar fi de ajuns, **unele din cărțile sfinției sale sunt contestate chiar de el însuși și de ucenicii săi cei mai aprinși (de exemplu Pravila Albă și Sundar Singh), și chiar Cărarea Împărăției (cartea Părintelui cea oficială, mult prelucrată și dens filtrată pentru a nu prezenta fisuri), ar fi vrut chiar el însuși să o ardă.**

In acest așezământ, construit și organizat cu neîntrecutu-i dar artistic, Părintele și-a avut chilia și atelierul de pictură din anul 1969 până în anul 1989, când s-a săvârșit din viață. Aici și-a lăsat într-o rânduială desăvârșită și predici și meditații și desene, dar și ultima dorință de a nu-i fi date publicității.

Văzând însă câte variante circulă și mai ales câți antreprenori sau patroni are, dintre care unii nu l-au mai văzut din anul 1949, care n-au mai vrut să știe de Sfinția Sa în vremea de surghiun, ba se mai dau și ucenici și calzi apărători, ne-am hotărât să dăm formă definitivă a Cărării împărăției, cum a gândit-o și cum a lăsat-o în 1949, după care vor urma predicile - care și ele circulă în nu știu câte variante -, pe care și le-a legat singur într-un volum - se pricepea să lege foarte frumos cărțile — după o anumită ordine și cu o caligrafie unică.

I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Albă, un manuscris care i s-a furat, modificat apoi și rescris. Circulă pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Albă.

Pravila albă
model de
scrierilor a
unii original
furat
AS

I s-a mai atribuit și așa-zisa scriere: Sundar Singh vorbește globului pământesc. Iată și caracterizarea făcută de Părintele asupra acestei scrieri:

SUNDAR
SING

Ce frumos scrie Ieromonah Arsenie
și de ce proastă calitate e
apocrifă aceasta, a unui
fașalic, incul și minciunos.

As.

1445

Chiar și gustul deschis către scrierile unui protestant amăgit și el la rândul lui, spune multe despre pregătirea rătăcită și modul de a privi credința, superficial și neînțelegător, ca toți cei afectați de morbul ecumenist.

Nu știi dacă cei de astăzi vor pune în studiul studenților teologi și al seminariștilor Cărarea împărăției a Părintelui Arsenie, ca să-i lumineze pe viitorii preoți, care au atâtă nevoie. [să ne ferească bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului și toți Sfinții de o asemenea năpastă – n.n.]

Căci Părintele Arsenie, văzând că la noi valoarea nu are valoare, a vrut să ardă cartea sa, așa cum a făcut Sfântul Moise Proorocul cu Tablele Legii de pe Muntele Sinai, date de Dumnezeu însuși - cu cele zece porunci -, când a văzut păgânătatea poporului care, la poalele muntelui Sinai, mânca, bea și juca, uitând cu totul de Dumnezeu¹⁴⁴⁶.

Cu toți nădăjduim că nu a fost așa gândirea genuină a Părintelui Arsenie Boca, atât de plină de mândrie, încât să se considere pe sine ca și pe Sfântul Prooroc Moise, iar pe cartea sfinției sale ca pe Tablele Legii, judecând în grup pe toți românii că nu apreciază adevăratele valori (care într-o astfel de cugetare, ar fi numai modul sfinției sale de a crede).

Mai mult, acum că a trecut umbra Vechiului Testament și toți preoții sunt icoana vie a lui Hristos:

*Mat 9:12 Iar Iisus auzind au zis lor: n'au trebuință cei sănătoși de doftor, ci cei bolnavi.
:13 Deci mergând, învățați-vă ce este: milă voesc, iar nu jertfă ; că n'am venit să chem pre cei drepți, ci pre cei păcătoși la pocăință.*

Evr 10:1

[Jertfa Noului Testament șterge toate păcatele și covârșește fără asemănare pre cea a Vechiului Testament, care nu le putea curăți.] Pentru că legea având umbra bunătăților celor viitoare, iar nu însuș chipul lucrurilor, cu aceleași jertfe care în fiecare an aduc pururea, niciodată nu poate pre cei ce vin să'i facă desăvârșit.

Evr 10:1

[Legea este umbra Noului Testament. Lauda credinței statornice.]

În adevăr, Legea având umbra bunurilor viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor, nu poate niciodată - cu aceleași jertfe, aduse neîncetat în fiecare an - să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.

Numitorul comun al cărților simple și al celor rafinate este că învățăturile sale sunt prezentate ambiguu și contradictoriu, putând fi înțelese într-un fel sau altul, după cum este abordată (prin admirație, împotrivire sau prudență) persoana Părintelui, ca toată lumea să fie odihnită. Sfinții Părinți nu au lucrat așa, ci s-au străduit să expună o învățătură limpede, chiar dacă ar fi stârnit împotrivirea întregii lumi, de dragul lui Hristos-Adevărul.

Cea mai mare dificultate este că Părintele combate pe față (ca titluri și categorii) diferitele rătăciri: filozofia, scientismul, hinduismul, spiritismul, magia, astrologia, origenismul, romano-catolicismul, ecumenismul, ereziile, dar, imediat mai apoi, alunecând insesizabil de la forma respinsă la conținutul ei susținut, le expune ideologia ca fiind Ortodoxia cea mai pură (neștiind sau nepomenind că sunt de fapt exact acele rătăciri criticate cu o frază sau două mai înainte), prezentându-le ca fiind învățăturile adevărate și mântuitoare, din lipsa cărora suferă ceilalți preoți contemporani cu el, acuzând tocmai pentru neconformarea cu aceste idei că pastorația Bisericii ar avea mari lacune.

¹⁴⁴⁵ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Imparatiei*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 342-343.

¹⁴⁴⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, 35-36.

Concluzia citirii scrierilor preacuvioșiei sale arată că nu stăpâna limbajul teologic Ortodox. Ori nu citise dogmatica Ortodoxă, ori nu o înțelegea, ori nu era de acord cu ea. Face confuzii frecvente între persoană și fire, alunecări majore și grave între dogme, mărturisind credințe mincinoase diametral opuse una alteia (nestoriene¹⁴⁴⁷, monofizite¹⁴⁴⁸, origeniste¹⁴⁴⁹) și susținând cu o siguranță impresionantă de sine că sunt Ortodoxia cea mai pură. Cea mai favorabilă explicație pentru sfinția sa ar fi că, de fapt, fiind prins de atâta misiune mai înainte de vreme, nu a avut timp să cunoască Ortodoxia. Nădăjduim că nu a fost vorba nici de vreo lipsă de capacitate intelectuală de înțelegere, nici de vreo reavoință, nici vreo consecință a lipsei de sfat sau a neascultării față de profesorii săi de la Facultatea de Teologie (neurmand cursurile de acolo datorită absorbirii intense de către practicarea Hatha Yogăi), nici de încrederea în sine mai mult decât în Sfinții Părinți, nici vreo lene în cercetare, nici de dorința de a muta hotarul părinților prin vreo inovație, nici de vreo erezie (adică dorința de a se dezbină de Sfânta Biserică pe baza dogmelor greșite în care credea).

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice și nedepășind dumnezeiasca predanie.¹⁴⁵⁰

Pil 22:28 Nu trece hotarele vechi, care le-au pus părinții tăi.

Astfel se adevăra din nou că fiecare părticică din dogmele Bisericii s-a impus prin sângele celor ce au fost gata să-și dea viața pentru mărturisirea ei, fiind o chestiune de viață, nu o simplă speculație teoretică.¹⁴⁵¹

Am citit cărțile sfinției sale cu o mare dorință de a găsi un mare apologet Ortodox bârfit de invidioși pe nedrept, pentru a ne închina cu dragoste și evlavie lui, dar am avut surpriza neplăcută să constatăm că foarte mare parte din mentalitatea greșită și păgubitoare contemporană ce bântuie lumea de azi este expusă în aceste cărți ca fiind revelația genuină a Domnului nostru Iisus Hristos. Ne întrebăm: oare această mentalitate (ce ne încolțește de peste tot deturnându-ne de la realitate) este consecința misiunii de la Prislop sau învățătura de acolo își are rădăcina în rătăcirile lumii de azi și de ieri?

Practic Părintele combate cu glas înalt doar păcatele grosolane (provenite din plăcerea senzuală, trupească, de sine): beția, preacurvia, crima cu un foarte mare talent demn de urmat (ar trebui însă sărat cu mai multă milă și înțelegere a neputințelor oamenilor), dar despre cele subtile (ce izvorăsc din plăcerea sufletească de sine, a slavei deșarte, a părerii de sine, a falsei smerenii), nu pomenește nimic. Dar tocmai acestea sunt generatoare ale primelor (pe căi ocolite, viclene) și, în plus, declanșatoarele de înșelare, stare mai rea decât căderea de-a stânga. Nu știm dacă nu a cunoscut acest fenomen sau doar nu a avut experiență personală cu discernământ în acest război nevăzut, foarte primejdios.

Dar înainte de toate acestea, trebuie să știm că iubirea pătimașă de plăcere este de multe feluri și de multe forme, și multe sunt plăcerile cari amăgesc sufletul, când nu se întărește prin trezvie întru frica de Dumnezeu și în dragoste de Hristos, îngrijindu-se de lucrarea virtuților. Căci se ivesc nenumărate plăceri cari atrag la ele ochii sufletului: cele ale trupurilor, cele ale avuției, ale dezmierdării, ale slavei, ale nepăsării, ale mâniei, ale stăpânirii, ale iubirii de argint, ale zgârceniei. Toate se înfățișează amăgitor cu arătări strălucite și plăcute, în stare să atragă pe cei vrăjiți de ele, cari nu iubesc cu putere virtutea și nu rabdă asprimea ei. Căci aproape toată afecțiunea pământească și împătımirea de ceva din cele materiale naște plăcere și desfătare în cel împătimit și înnebunește și vatămă în chip pătimaș partea poftitoare a sufletului, întrucât supune pe cel biruit iușimii, mâniei, întristării și ținerii minte a răului, când e lipsit de ceea ce dorește. Iar dacă împreună cu împătımirea mai stăpânește pe om și o mică

¹⁴⁴⁷ Dată anatema la sinodul al III-lea ecumenic.

¹⁴⁴⁸ Dată anatema la sinodul al IV-lea ecumenic.

¹⁴⁴⁹ Dată anatema la sinodul al V-lea ecumenic.

¹⁴⁵⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>

18.06.2013 22:22:33, p. 11

¹⁴⁵¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 13.

obișnuință, îl face pe cel stăpânit de ea să fie dus, pe nesimțite, până la capătul acestei împătımiri neraționale, pentru plăcerea ascunsă în ea. Căci plăcerea poftei e de multe feluri, cum s'a spus mai înainte, și nu se satisface numai prin curvie și prin altă desfătare trupească, ci și prin celelalte patimi, odată ce și neprihănirea stă nu numai în oprirea de la curvie și de la celelalte plăceri de sub pânțele, ci și în înstrăinarea de celelalte plăceri. De aceea desfrânat este și iubitorul de avuții, iubitorul de argint și zgârcitul. Căci precum acela iubește trupurile, așa și acesta avuțiile; ba este cu atât mai desfrânat acesta, cu cât nu are o așa de mare silă de la fire, care să-l împingă. De fapt vizitiu nedestoinic ar fi socotit cu adevărat nu acela care nu poate stăpâni un cal năvălaș și anevoie de strunit, ci acela care nu-și poate supune pe unul blând și mai supus. Dar e vădit în tot felul că pofta de avuții e de prisos și nu după fire, neavându-și puterea într'o silă a firii, ci în voia liberă cea rea. De aceea nu are scuză cel ce păcătuiește lăsându-se biruit de aceasta cu voia. Astfel trebuie să cunoaștem limpede că iubirea de plăcere nu se mărginește numai la desfătare și la bucuria de trupuri, ci se arată în tot chipul și prin tot lucrul iubit de voia liberă a sufletului și prin toată împătimirea. [...]

Pe lângă cele spuse, mai trebuie să se știe mai ales aceasta, care e de mare trebuință tuturor celor ce râvnesc să dobândească virtutea și se sârguiesc să ocolească păcatul: cu cât e sufletul neasemănat mai bun decât trupul, și mai distins și mai cinstit în multe și foarte însemnate privințe, cu atât sunt și virtuțile sufletești mai bune decât cele trupești, mai ales cele cari imită pe Dumnezeu și poartă nume dumnezeesci. **Cu totul dimpotrivă trebuie să socotim despre păcatele sufletești că se deosebesc de patimile trupești în ce privește efectele lor și pedeapsa lor, măcar că acest lucru îl uită mulți, fără să știu cum. Beția, curvia, preacurvia, furtul și cele apropiate acestora, oricât sunt de urâte la arătare celor evlavioși și celor ce fug de ele, sau le pedepsesc, nu pricinuesc atâta durere celor ce stăruiesc în ele fără să se îndrepte, în comparație cu patimile sufletești, cari sunt cu mult mai rele și mai grele ca acelea și cari duc la starea dracilor și la osânda veșnică rânduită acelor, pe cei stăpâniți de ele. E vorba de pismă, de pomenirea răului, de răutate, de învățare și de iubirea de argint, care-i rădăcina tuturor relelor, după Apostol, și de cele asemenea.**

[...] Patimi sufletești sunt acestea: **uitarea, nepăsarea și neștiința.** 2 Când ochiul sufletului, sau mintea, e întunecat de acestea trei, e luat apoi în stăpânire de toate patimile cari sunt acestea: **neevlavia, credința strâmbă sau toată erezia, blasfemia, iuțimea, mânia, amărăciunea, înfurierea năpraznică, ura de oameni, pomenirea răului, vorbirea de rău, osândirea, întristarea fără temei, frica, lașitatea, cearta, rivalitatea, pisma, slava deșartă, mândria, fățărnicia, minciuna, necredința, sgârcenia, iubirea de materie, împătimirea, afecțiunea pentru cele pământești, trândăvia, micimea de suflet, nemulțumirea, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorința de a plăcea oamenilor, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, învoirea cu păcatele părții pătimase și gândirea deasă la ele, rătăcirea gândurilor, iubirea de sine, care e maica și rădăcina tuturor relelor, iubirea de argint, reaua nărvire și răutatea. Iar patimi trupești sunt: lăcomia pântecelui, nesăturarea, desfătarea, beția, mâncarea pe ascuns, iubirea de plăceri felurite, curvia, preacurvia, desfrâul, necurăția, amestecarea sângelui [incestul], stricarea pruncilor, împreunarea cu dobitoacele, poftele rele și toate patimile urâte și protivnice firii, furtul, jefuirea celor sfinte [sacrilegiul], hoția, uciderea, orice moleșire trupească și bucurie de voile trupului mai ales când trupul e sănătos, **ghicirile, descântecel, farmecele, prezicerile, iubirea de podoabe, ușurătatea, moliciunile, înfrumusețările, vopsirea feții, pierderea vremii, umblarea fără rost, jocurile de noroc, reaua și pătimașa întrebuințare a lucrurilor dulci ale lumii, viața iubitoare de trup, care, îngroșând mintea, o face pământească și dobitoască și nu o lasă niciodată să tindă spre Dumnezeu și spre lucrarea virtuților**¹⁴⁵²**

¹⁴⁵² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 194-195, 187-190.

În schimb, în cărțile sale, sau cele legate de sfinția sa, sunt prezente minuni strălucitoare (care nu au amprenta delicată, lină și plină de tâlc ca în Viețile Sfinților), privirea de sus a celorlalți, fraze cu dublu înțeles în care este evidentă susținerea unei păreri personale inovatoare (nemăintâlnită în Ortodoxie decât în curentul umanist, combătut în sinoade, de multe ori contradictorie față de revelația dată prin Sfinții Părinți). Aceste păreri personale sunt prezentate ca fiind dogme revelate și antidotul filozofilor lumesci din *turma lui Epicur* sau a *necredincioșilor*, cum îi numește sfinția sa cu ironie pe sârmanii amăgiți de fascinația trupului, dar care nu urmează fanatic, fără abatere ideile sale și ele fascinate de trup sau de iubirea trupească de sine mai subtilă. Mai apoi, această gândire personală apare însoțită și de o plăcere de sine care ajunge până la a crede fabuloasă că problemele bisericii ar proveni din faptul că preoții n-au aceeași pregătire și mentalitate antropologică cu a sa. Toate acestea, însă, susțin alunecarea spre dreapta, mai primejdioasă și mult mai stricătoare, fiindcă este cultivată ca o virtute și nu luptată ca un păcat.

Aceasta nu este, însă, de mirare, fiindcă răutatea este ușor de sesizat și combătut, dar falsa bunătate (care duce la cea dintâi pe căi ocolite, amăgind și pe dascăl și pe ucenici), cere o experiență a discernământului călită în ascultarea de Biserică, și nu mulți o pot dobândi.

7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta și spre tine nu se vor apropia. [...]

Iar după o vedere mai înaltă, psalmul zice că: "Tu, omule cel de acest fel, vei fi săgetat cu multe săgeți din partea stângă, dar cu și mai multe din partea dreaptă". Prin stângă se înțelege când se săgetează cineva cu patimi dobitocești, ale mâniei și ale poftei, care învederat și mărturisit este că sunt rele, iar de-a dreapta este când se săgetează cineva de pricini care par a fi drepte și bune, însă care nu sunt de acest fel, deoarece vrăjmașul diavol, știind că cei mai mulți oameni nu primesc atacurile păcatelor celor simple și arătate [lesne de priceput], pentru aceasta începe să-i lupte de la oarecari pricini care par să fie bune, iar la urmă, pornind de la acelea, îi doboară și în relele cele învederate.¹⁴⁵³

În afară de aceasta, sârmanul Părinte n-a avut parte de dascăli cu discernământ, începând cu familia sfinției sale și continuând cu lecturile din cărțile de Hatha Yoga, Mircea Eliade, Rudolf Steiner, Ignațiu de Loyola, cărțile de hipnoză, filozofii umaniști și romano-catolici care i-au stimulat preocupările sfinției sale de practicare a tehnicilor de performanță din toate religiile. Această experiență a metodelor ce strică firea, preluate din învățăturile demonice, cu părerea că sunt și ele folositoare, i-au pecetluit o anumită mentalitate și o anumită stare lăuntrică, vizibile de-a lungul întregilor sale scrieri și comportamente, ba chiar și în mesajul testamentar al sfinției sale din Biserica Drăgănescu.

De la dascălii săi a moștenit convingeri greșite, având o pregătire neconformă cu a Sfinților Părinți, astfel că responsabilitatea sa se diminuează. Rămâne doar întrebarea de ce a ales această cale? Cum de nu s-a lepădat de ea? De ce n-a lucrat discernământul? De ce nu i-a arătat Dumnezeu realitatea? Pentru aceasta, însă, este nevoie de o mare lepădare și de sine și de prejudecățile dobândite, de o căutare a Adevărului mai presus de orice, de o socotire de sine ca fiind cel mai de pe urmă dintre păcătoși, pentru a primi sfatul celor smeriți, în care lucrează Sfântul Duh, lucruri greu de dobândit (printr-o strădanie ce uneori durează viața întreagă. De aceea cei înainte-văzători sunt de cele mai multe ori oameni bătrâni, trecuți prin experiența multor suferințe care îi învață realitatea neputinței proprii, ajungând la harismă, numită și „pensie duhovnicească”). În schimb, performanțele înșelătoare se dobândesc în scurt timp și sunt lesne de primit, sădind înlăuntru o mare dulceață de sine, care abate mintea ca un magnet de la atenția spre pocăință, fiind prezente la toți „văzătorii cu duhurile” tineri (care au căutat pensia mai înainte de a absolvi „grădinița duhovnicească”). Așadar când apare cineva cu pretenții de harisme la vârsta diaconului Zian, este evidentă înșelarea.

M-a acoperit Dumnezeu și m-am temut totdeauna de primejdia aceasta. Când eram în mînăstirea de obște, toate le încredințam bătrînului Ava Ioan. Niciodată nu sufeream, cum am spus, să fac ceva fără sfatul lui. Se întâmplă cîteodată că gîndul îmi spunea: «Nu-ți va spune bătrînul aceasta ? De ce să-l mai turburi ? » Și ziceam gîndului: «Anatema fie și judecătii tale

¹⁴⁵³ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Cuviosul monah-filosof Eftimie ZIGABEN, *Tâlcuirea Psaltirii*, Ed. Egumenița – Ed. Cartea Ortodoxă, București, ²s.a., reeditare după Institutul Albinei Române, Iași, 1862, p. 260.

(dreptei tale socoteli) și priceperii tale și înțelepciunii tale și științei tale, căci ceea ce știi, de la diavolul știi» 1083.

Plecăm deci și întrebăm pe bătrîn și se întîmplă că uneori îmi spunea tocmai cuvîntul acela la care mă gîndisem și eu. Atunci gîndul îmi spunea: «Ce mai zici ? Iată ți-a spus ceea ce ți-am spus și eu. Nu l-ai turburat degeaba pe Bătrîn ?» Și ziceam gîndului: «Acum e bine, acum e de la Duhul Sfînt. Ceea ce e al tău e viclean, e de la draci, e dintr-o stare pătimașă». Și astfel, niciodată nu îngăduiam gîndului să mă facă să mă încred în mine însumi, fără întrebare.

Nota 1083. Tot ce răsare din sfera mărginită a unei gîndiri individualiste, e prin sine lipsit de vederea largă, care ține seama în mod echilibrat de intercondiționarea tuturor. E de la diavolul, care vrea să rupă în bucăți creațiunea și să scufunde pe fiecare într-o existență extrem de redusă, într-o existență chinuită, de umbră, de mișcare dezordonată, nerațională și contradictorie a umbrelor. Totul e o falsă cunoștință, o cunoștință a fișiei, care nu e deplin reală, întrucît nu e în țesătura întregului, în comunicare de viață între toate. «Dreapta socoteală», atît de lăudată în scrierile duhovnicești răsăritene, vine și ea dintr-o îndelungată experiență a vieții de comunitate, de împreună-sfătuire cu alții. Ea ține seama de toate laturile realității, de toate punctele de vedere posibile, în judecata ce o dă. De aceea sfatul se cere mai ales de la «bătrîni», care au adunat în cursul anilor îndelungați multă experiență de viață și multe păreri de la foarte mulți.¹⁴⁵⁴

Din păcate, la capitolul acesta, Părintele Arsenie Boca este cel mai deficitar. Fiindcă de mic copil nu s-a sfătuit nici cu profesori Ortodocși lămuriți, nici cu duhovnici iscusiți în căderea de-a dreapta, nici cu scrierile Sfinților Părinți, luând sfat numai de la diavol prin vedeniile mincinoase și prin religiile superioare, amestecate (poate) cu un strop de Filocalie, chiar de la începutul vieții nu a cunoscut (decît, poate, superficial) și nu a propovăduit Ortodoxia curată, ci una amestecată, deci falsă, atît în scris, în predici, în picturi cît și prin viață. Modelul său este unul sincretist, de tip New-Age, cu tente hinduse, ecumenist ramificate și mai ales uniate.

Dacă s-ar fi lepădat public de toate acestea, măcar pe patul de moarte, am putea spune că, de atunci, a îmbrățișat credința Ortodoxă și am putea vorbi de o *Ortodoxie a credinței celui despre care se tratează*, dar una cam îndoielnică, fiindcă nu am ști cum ar fi propovăduit după convertire, nemaiaivând nici măcar un mic exemplu.

Dar dacă nici măcar nu s-a lepădat de erezii, cum am putea vorbi de canonizarea lui?

Este vorba, așadar, de **kakodoxia**¹⁴⁵⁵ **neîndoielnică a celui despre care se tratează**, *kakodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a lepădat credința ortodoxă, încredințându-și sufletul unui duhovnic mort de 200 de ani, de fapt un diavol mascat.*

Pentru a vă lămuri despre acest subiect, vă recomandăm capitolul:

Învățăturile eretice ale Părintelui Arsenie Boca, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice

H) „PROSLĂVIREA LUI DE CĂTRE DOMNUL, CEL PUȚIN PRINTR-UNUL DIN URMĂTOARELE DARURI SAU PUTERI”

*În urma celor arătate pînă aici, a expunerii făcute pe temeuri doctrinare și documentare cu privire la canonizarea sfinților în Biserica Ortodoxă sîntem îndreptățiți să conchidem că pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare trebuie să fie date următoarele **condiții de fond**:*

¹⁴⁵⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 533-534.

¹⁴⁵⁵ Κακός = rău; δοξία = slavă, credință în lb. greacă. Κακοδοξία = erezie, rea credință, rea slăvire, heterodoxie.

[...]

- b) *Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:*
- *Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință;*
 - *Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte;*
 - *Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase;*
 - *Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte; sau în fine,*
 - *Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă¹⁴⁵⁶.*

(1) „Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință”

Vă rugăm să citiți capitolul:

Moartea Părintelui Arsenie Boca

Acolo se arată neclaritatea și contradicțiile sfârșitului sfinției sale. Cel mai mult se contrazic ucenicii preacuvioșiei sale. Sunt trei variante descrise: moartea din cauza bolii, moartea din cauza torturii de către securiști pentru legionarism (deci nu pentru dreapta credință) și moartea în chinuri datorită duhurilor cu care a lucrat. Vedem că în nici o situație nu este vorba de moarte martirică pentru Ortodoxie.

Mai mult în privința omorării utopice de către securiști pentru legionarism (deci, din motive politice și nu mucenicești pentru dreapta credință) avem atâtea variante după imaginația fiecărui povestitor în parte. Legende despre moartea în torturi a preacuvioșiei sale sunt atât de diferite una de alta: bătaie în mașină, răstignire în pădure, stâlcire/non stâlcire a unghiilor în chilie, ba la București, încât se poate concluziona prin Sfânta Evanghelie:

Mar 14:55 Arhieriei și tot sinedriul căutau împotriva lui Iisus mărturie ca să-L dea la moarte, dar nu găseau. 56 Că mulți mărturiseau mincinos împotriva Lui, dar mărturiile nu se potriveau. 57 Și ridicându-se unii, au dat mărturie mincinoasă împotriva Lui, zicând: 58 Noi L-am auzit zicând: Voi dărâma acest templu făcut de mână, și în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi. 59 Dar nici așa mărturia lor nu era la fel.

(2) „Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte”

Vă rugăm să citiți capitolul:

Având această concepție despre eretici, nu este de mirare că atunci când a fost caterisit (sau oprit de la slujire) și-a format o parasinagogă

Și mai ales subcapitolul:

Arsenie vs. Arsenie

Veți observa acolo cu stupeoare, că spre deosebire de legenda ce s-a brodat cu iscusință diabolică prin mass-media (că ar fi fost vreun mărturisitor), în realitate sfinția sa a fugit prin toate mijloacele de suferință (și prin hipnoza în masă, și prin declarații politice corect, și prin lauda socialismului, și prin denunțarea celor cunoscuți, și prin lepădarea de preoție și călugărie), făcând compromisuri cu regimul de multe ori și sub multe forme, pînă la sfârșitul vieții, pentru a-și asigura alături de Maica Zamfira un trai nu numai decent, dar chiar situat la vârful prosperității posibile în acele momente istorice.

Mai mult, sunt informații care indică faptul că încă de pe atunci s-a plănuț de către noua orânduire construcția unei imagini de sfințenie politic-corectă pentru a se propune la canonizare spre subjugarea în ecumenism și noua spiritualitate a neamului, în clipa în care adevărații mărturisitori și martori ai căderii sfinției sale vor fi plecat la Dumnezeu, ca să nu se mai poată opune.

Chiar dacă nu ar fi lucrurile atât de grave cum se deduc din datele publicate pînă acum, și ne rezumăm doar la cercetarea fără interpretare sau prejudecată a informațiilor accesibile tuturor și furnizate chiar de ucenici este suficient doar un studiu simplu al perioadelor și locurilor de detenție, al manifestărilor și „suferințelor” sfinției sale atunci când a fost închis, pentru a vedea cu certitudine că nu a suferit decât foarte

¹⁴⁵⁶ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, p. 182.

puțin (și nu pentru dreapta credință, ci pentru politică), numai până când s-a lepădat de preoție și de călugărie, ca o dovadă adusă regimului că va colabora și politic. Dacă, în afară de aceasta, am și face o paralelă între cele prin care a trecut preacuvioșia sa și suferințele reale ale tuturor celor care L-au mărturisit pe Hristos în România, contemporani cu el, vom vedea atunci că, de fapt, a fost un răsfățat al regimului comunist.

Iată datele luate din aceste surse:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

<<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Florian BICHIR, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUTIA. Opus de documente., Vol. II (Prislop, 1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506.17.07.-30.07. (13 zile) 1945 București.

14.05.1948 schingiuit o 1 lună și ½? Unde, de către cine? Nu ni se spune. Este oare o invenție sau nu se știe unde a fost arestat? După cât de paranormal se desfășurau anchetele, credem că este o invenție.

16.01.1951-19.03.1952 (14 luni și 3 zile), la canal.

20.09.1955-07.04.1956 (6 luni și 18 zile) Timișoara, Jilava, Oradea.

Detenție totală 22 luni și 18 zile (mai puțin de 2 ani), din care:

- La canal (regim diferențiat): 14 luni și 3 zile (majoritatea timpului);
- La închisorile București, Jilava, Timișoara, Oradea: 8 luni și 15 zile, din care schingiuit? doar 1,5 luni.

Canal, București, Jilava, Timișoara, Oradea. Numai denumirile închisorilor și arată diferența în suferință. Nu tu Pitești, nu tu Gherla, nu tu Aiud. Sărmanul, bine că a scăpat, cu așa puțină suferință. Dar de unde această faimă că a suferit foarte mult de la comuniști și că a fost martirizat prin închisori și la Canal?

În timp ce Părintele Arsenie Papacioc și toți preoții râvnitori pentru Ortodoxie, fără compromisuri, au suferit la Aiud și în alte temnițe până în 1964, Părintele Arsenie Boca (ne mai fiind arestat din 1956, datorită compromisurilor, hipnozei și lepădării de călugărie și preoție) viețuia degajat, cu Maica Zamfira, având proprietăți personale (prin București sau la Sinaia), mergând la filme sau în excursii, petrecând în discuții interesante cu prietenii săi, lucruri surprinse și în fotografii și în rapoartele securității, întocmite pentru a-i păstra buna reputație că nu încalcă convenția cu noua orânduire.

Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[u] comportat într-un mod responsabil cu el. [...]

*Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.*¹⁴⁵⁷

Vă reamintim că în același timp foarte mulți preoți și călugări evlavioși și cu adevărat mărturisitori ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române erau închiși, torturați, înjosiți, ispitiți și ei să se lepede de preoție și călugărie, însă nu se învoiau cu minciuna, nici măcar cea politică, dar sunt și astăzi calomniați ca legionari și naționaliști, neputând fi propuși pentru canonizare, ca să nu se înceapă vreo prigoană fățișă din partea oficialităților.

Mai mult, sfinția sa chinuia pe securiști de multe ori psihologic, dar uneori chiar și fizic, dar nu ei pe el:

¹⁴⁵⁷ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se descuia ușa celulei.

De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celulei respective era descuiată. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.¹⁴⁵⁸

Să citim și noi cum a fost mult vestita „suferință” a Părintelui Arsenie Boca acel „schingiuit o 1 lună și ½?”, sau mai bine zis chinuirea de către el a anchetatorilor lui (de care și-a bătut joc prin hipnoză și tortură cu puterile diavolești, până i-a făcut să-l elibereze. Acest lucru nu-l întâlnim, din fericire, la nici un alt adevărat mărturisitor sau vreun Sfânt autentic. Este o atitudine tipic vrăjitorească. O întâlnim de pildă la vrăjitorul Eleodor în viața Sfântului ierarh Leon al Cataniei și la Chinops în viața Sfântului Ioan Evanghelistul). Și atunci ne întrebăm de ce este socotit Părintele Arsenie Boca martir?

În 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a arătat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cucernicul monah fusese scos din celula unde se afla în arestul Securității de la Hațeg, de doi milițieni brutali. Amândoi îl apucaseră de subsuori, luându-l pe sus, în timp ce îl insultau și îl batjocoreau. Satrapii înșiși au povestit peste ani cum părintele, încă buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atât mana dreapta a unuia, cât și mana stângă a celuilalt, adică exact cele care l-au atins, s-au uscat în scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă.

Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl? Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhierelui, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că **toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.** Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. **Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]**

Cei doi au ramas infirmi [probabil pentru dictonul diavolesc „te iert dar nu te uit” – n.n.] pe viata si trăiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atinga cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

[ce diferență între relatările vieții sfinței sale și viața dulcelui Iisus: Luc 9:52 Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu l-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan l-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.]!

De altfel nu suntem singurii care au remarcat că Părintele Arsenie Boca nu a fost un mărturisitor, ci dacă nu a fost chiar un colaborator în sensul clasic al cuvântului, a fost cel puțin un bun sfetnic al securității în problemele paranormalului, pe care le stăpânea atât de bine din experiența personală.

Ucenicii atâta încredere aveau în ce putere avea sfinția sa în a neutraliza securitatea, încât atunci când era vorba de moartea lui se amuzau, necrezând că va putea muri vreodată. Și atunci cum de a fost prigonit? Sau cum poate spune cineva că și-a format ucenicii duhovnicește, pentru mărturisirea dreptei credințe, când toate manifestările precuvioșiei sale și modelul însământat în adepții și adversarii săi erau de mai presus de ciudat, neobișnuit, senzațional și... magie infailibilă?

¹⁴⁵⁸ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

Așadar, chiar dacă a fost prigonit, nu a s-a făcut aceasta pentru Dreapta Credință, ci pentru... paranormal:

Va fi sfârșitul lor, al tuturor? Cineva a pus întrebarea: "Dacă moare părintele?". "Asta ar fi fost chiar culmea", i s-a răspuns. Toți se amuzau:

"Cine sa-l termine pe părintele, ca părintele are putere". [...]

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică? [nu era chiar așa, i se permitea să aibă mulți adepți chiar și la Drăgănești – n.n.] Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [cum o să se dezvăluie și publice propunerea de colaborare și acceptarea, dacă puterea politică a poruncit să ie se creeze o aură de martir? – n.n.]. In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.

Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continua. La toate ispitirile si capcanele intinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul si viclean ca șarpele.¹⁴⁵⁹

(3) „Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvârșite trăiri morale și religioase”

Nu numai că nu a lucrat eroic pentru desăvârșirea morală și religioasă, ci cu multă lejeritate și chiar cu dorință a încălcat făgăduințele monahale și Sfintele Canoane, iar trăirea religioasă și-a desprins-o din așa-zisele „religii superioare”. Căutând desăvârșirea fără discernământ și ascultare de duhovnic și Sfinții Părinți a căzut într-o gravă înșelare.

Tot studiul acesta vorbește lămurit despre aceste aspecte, dar, mai evidente sunt următoarele capitole:

Învățăături schismatice (împotriva Sfintelor Canoane) ale Părintelui Arsenie Boca:

Au păstrat Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira cele trei voturi monahale?

Francisc de Assisi

(4) „Puterea de a săvârși minuni în viață sau după moarte”

Este evident că acest fragment din canon nu se poate desprinde din context. Altfel ar putea fi canonizat și... antihrist, poate cel mai mare făcător de minuni. Este vorba de puterea de a săvârși minuni adevărate. Diferențierea minunilor adevărate față de minunile mincinoase nu se referă numai la existența lor reală verificabilă opusă celor ce nu s-au făcut în realitate, ci au fost doar inventate, sau produse prin mijloace tehnice moderne, scamatorii sau năluciri în simțire și/sau imaginație. Deosebirea esențială între minuni adevărate și minuni mincinoase este la ce concluzii duc ele, în susținerea căror idei se fac. Dacă ele slujesc adevăratei credințe sunt adevărate. Dacă slujesc unei credințe sau unei mentalități mincinoase, chiar cu mască de Ortodoxie (în acest caz acea superstiție numindu-se ortodoxism), sunt mincinoase. Fiindcă cea mai cumplită erezie a tuturor timpurilor a fost și rămâne ortodoxismul, cel mai mare dușman al Ortodoxiei.

Pentru a vedea că este vorba nu de inexistența minunilor, ci de minuni mincinoase, este suficient să cercetați chestiunea învățăturilor schismatice și eretice ale Părintelui Arsenie Boca.

Numai că, din mila lui Dumnezeu, mai există și alte caracteristici ale minunilor mincinoase, deosebite de cele adevărate nu numai prin credința căreia slujesc, ci și prin modul de manifestare.

În acest scop vă recomandăm să citiți următorul capitol:

Dar și minunile făcute de Părintele Arsenie Boca au caracter păgân

¹⁴⁵⁹ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

În el veți observa cu ușurință caracterul demonic al minunilor Părintelui Arsenie Boca.

(5) „Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă”

Dacă nu a avut credința Ortodoxă, cum să o apere?

Dar nici Sfânta Biserică Ortodoxă nu a apărat-o fiindcă nu a ascultat de Ea, ci a pus mai presus de toți și de toate pe Maica Zamfira și propriile sale păreri, fiind un neascultător de profesie și jignitor/disprețuitor notoriu al ierarhiei bisericești.

Dar nici clădirile bisericii nu le-a apărat, ci le-a încărcat cu tot felul de picturi jignitoare la adresa Sfintei Treimi, Mântuitorului, Maicii Domnului, Sfinților și Bisericii Ortodoxe.

Pentru aceasta vă recomandăm să citiți aceste capitole concludente:

Cum au încălcat ascultarea

*Pictura păgână sau care este semnul păgân adăugat la numele **Ὁ ὄν** (CEL CE SUNT)¹⁴⁶⁰ AL Sfintei Treimi?*

Pictura antihristică sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos

Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”

Grozăvii neasemănate

Basilica San Pietro

D) „CULTUL SPONTAN PE CARE I-L ACORDĂ POPORUL CREDINCIOS”

c) Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții. Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestîndu-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfînt. De la îndeplinirea acestei cerințe pot face excepții numai mucenicii dreptei credințe.

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățeste autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare¹⁴⁶¹.

Repetăm, pentru o mai bună memorare, apoi dorire, apoi trăire, a noastră înșine și a tuturor cititorilor. Toate condițiile din acest canon depind de existența neîndoielnică a Ortodoxiei celui propus la canonizare. Chiar de ar veni la Prislop toată planeta să se închine și viii, și morții, și îngerii din cer, și chiar Sfinții Apostoli, dacă nu are Dreapta Credință este anatema. Și atunci este evident că acei Apostoli nu sunt adevărații Sfinți Apostoli și acei îngeri nu sunt îngerii lui Dumnezeu.

Așa ne învață chiar Sfântul Apostol Pavel:

*Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 **Dar chiar dacă noi [iată Sfinții Apostoli – n.n.] sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!** 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? [deci nici pentru a plăcea mulțimilor de oameni – n.n.] **Dacă aș***

¹⁴⁶⁰ Ἐγώ εἰμι ὁ ὄν în limba greacă înseamnă Eu sunt Cel ce sunt, indicând aseitatea (a fi prin Sine) pe care o are numai DUMNEZEU.

¹⁴⁶¹ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, p. 182.

plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos. 11 Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evangelia cea binevestită de mine nu este după om; 12 Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.

2Co 11:13 Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos. 14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii. 15 Nu este deci lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.

Poate unul din cele mai tari argumente pe care le aduc ucenicii Părintelui Arsenie Boca pentru canonizarea sfinției sale este mulțimea închinătorilor aflată în creștere. Desigur acești ucenici, care aduc astfel de argumente, nu pun preț pe importanța păstrării învățaturii Ortodoxe. Ei sunt, în general, asemenea mentorului lor, ecumeniști, crezând că se pot mântui și alți oameni în afară de Ortodocși. De aceea și reacționează așa, depreciiind adevărata valoare a Dreptei Credințe, necrezând în indispensabilitatea Ei pentru a ne salva sufletele de la pierzare.

Noi însă am aflat de la Sfinții Părinți că în afară de Sfânta Biserică Ortodoxă de răsărit, nu există mântuire, după cum ne învață chiar Mântuitorul al Cărui cuvânt îl lămurește pentru noi Sfântul Apostol Pavel:

Mar 16:16 Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.

Efe 4:4 Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; 5 Este un Domn, o credință, un botez,

Vedeți? Nu cel ce crede în orice fel de credință se mântuiește, și nu oricine se botează cu orice fel de botez. Numai o credință și un botez sunt mântuitoare, acelea din Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, singura și adevărata continuare a Bisericii Apostolice. Cine crede altfel nu numai că nu se va mântui, ba chiar se va și osândi.

Să vedem însă dacă măcar acest argument forte al ucenicilor „mulțimea contorizată și vehiculată de mass-media a închinătorilor” stă în picioare, făcând abstracție (cum nu ar trebui) de credința Părintelui Arsenie Boca.

Ne-am obișnuit deja cu presiunile jignitoare din mass-media și de pe buzele ucenicilor îndârjiți (de propriile idei greșite respinse de Ortodocșii echilibrați) la adresa Sfântului Sinod pentru a forța canonizarea unui amăgit, dar iată-le exprimate liber, prin al doilea argument (pe lângă cel cu minunile demonice) de forță (și forțare): **POPORUL ÎL VREA**

Pe urmele părintelui Arsenie Boca Cronica de la Sambata

Necanonizat de oficialitățile Bisericii Ortodoxe, ardelenii l-au transformat de multa vreme pe Arsenie Boca în sfânt [de ce îi prezintă oare pe ardeleni ca potrivnici Sfântului Sinod și mai importanți ca el în discernământul sfințeniei? Nu este aceasta oare o jignire la adresa și a unora și a altora? – n.n.]

*E primavara dezlănțuită și peste Sambata de Sus se lașa o inserare de aur pur. Adunat sub poalele Munților Fagaras, satul strălucește cu fata la soarele care apune peste crestele inca inzapezite, aprinzand turlile celor doua biserici, Hristosii răstigniți pe troițele de la răscruci și albul camasii în care e imbracat omul din fata mea. Îl cheama Gheorghe, Gheorghe Silea, și e cantor bisericesc: "mai mult crasnic, de fapt, paracliser, cum se zice la dvs., în regat, ca nu mi-a dat Dumnezeu voce mare, sa ma fi răscumpărat din pacate". Suntem iarasi în Transilvania, pe urmele părintelui Arsenie Boca, și crasnicul cu soarele în camasa e printre cei care au avut norocul sa-l vada la fata și sa-l atinga pe vestitul călugăr transilvănean, chiar daca asta s-a intamplat în ziua când părintele Arsenie Boca avea sa fie ingropat. A fost de fata la neuitata înmormântare a sfântului neincoronat al Ardealului, sfântul al cărui chip se afla în toate casele țaranilor fagaraseni, tintuit cu indarjita evlavie între candelile și icoane. **Marele duhovnic n-a fost canonizat, dar l-au canonizat ei demult, ardelenii, cu inimile și cu credința lor**.¹⁴⁶² [vedeți duhul specific al articolelor admirative la adresa Părintelui Arsenie Boca? Atmosferă de basm și declarații pline de siguranță de sine. Dar nu artistic și eroic gândesc și trăiesc adevărații Ortodocși, ci real și smerit, păstrând dragostea și ascultarea ierarhică. Poate*

fără să vrea, acești ucenici atât de dornici să convingă pe ceilalți de sfințenia pictorului de la Drăgănescu, prin descrieri picturale romantice îi fac cel mai mare deserviciu în scopul pe care și l-au propus. Dar este și mila lui Dumnezeu pentru a ne lămuri cu ce duhuri avem de-a face în preajma celor ce propun canonizarea, descoperindu-ne și astfel că cererea lor nu este după Hristos și Sfintele Evanghelii, atât de sobre și profunde în vederea realității. – n.n.]

Însă, slavă Domnului, Sfintele Canoane nu sunt beletristice, ele sunt foarte clare, surprinzând realitatea așa cum este ea, dureroasă dar frumoasă, dorind să lămurească pe oameni, nu să-i atragă spre o idee greșită, nesuținută de realitate, învâluindu-i prin mulțimea amănunțelor ce fac apel la simțire, cum procedează admiratorii. Oare autorul aceluia articol a fost în toate casele fâgărășenilor și a făcut o statistică? Să ne-o prezinte și nouă în chip convingător, printr-un recensământ făcut de o instituție imparțială. Dar chiar de ar fi așa: 100% din populația planetei să-l declare Sfântul Universului în mod real, cu toate acestea canonizarea este foarte limpede:

c) Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții.

Așadar,

(6) Nu este suficient cultul poporului

Este necesar ca acesta:

- Să fie spontan, nu indus artificial prin mass-media;
- Candidatul la canonizare să fie numărat în rînd cu Sfinții, iar nu să fie numit „Sfântul¹⁴⁶³”, apelativ unic dat în Ortodoxie numai lui Hristos Care este Singurul „Unul Sfânt, Unul Domn”, dintre oameni. Candidatul nu trebuie considerat mai mare decât tot Sfinții României¹⁴⁶⁴;
- Poporul să fie credincios, adică să aibă criteriile Ortodoxe de evlavie într-o cunoștință și nu manipulat, cunoscând realitatea vieții și învățăturilor celui cinstit, iar nu doar cele ce i se spun despre minuni. Poporul care îl consideră Sfânt trebuie să fie credincios, adică lămurit în Ortodoxia lucrătoare. Este poporul acela care caută pocăința, vederea păcatului propriu, răbdarea în suferință pentru mântuire în adevăr. Nu este acea masă de oameni care vrea minuni spectaculoase și rezolvări cu orice preț, ca să își vadă mai departe de îndulcirile acestei vieți, acea parte din neam pe care nu o interesează adevărul și înțelepciunea, ci doar realizarea și simțirea¹⁴⁶⁵.
- Să fie asociat cu existența neîndoielnică a primei condiții de fond: „Ortodoxia neîndoielnică a credinței celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată pînă la moarte”.

Să le luăm pe rînd:

(7) Spontaneitatea

Iată cum lucrează Sfântul Duh pentru ca venirea oamenilor să fie o mărturie a sfințeniei celui la care vin:

- nu cu mijloacele de răspîndire omenești (1. puterea politică manifestată prin forța armată sau forța de manipulare a opiniei publice puternic finanțată, sau 2. prin mulțimea celor ce forțază nota, promițînd: rezolvarea tuturor problemelor, succese, scăparea de dureri și o viață în care plăcerea este dogmatizată ca vindecare și virtute, sau 3. amestecul adevărului cu „adevărurile” pătate accesibile și răspîndite, adică cele mai perfide minciuni, căci nu pot fi depistate);
- ci cu cele ce nu au logică omenească, ba chiar se împotrivesc cugetării trupești (prigoane, patimi, moarte, puțini oameni și săraci, predicînd cu blîndețe și îndelungă răbdare: echilibrul, adevărul chiar cu prețul vieții ca oamenii să aleagă virtutea și să rabde necazuri pentru ea, chiar dacă această cale este numită fanatism și îngustare intelectuală, lipsă de dragoste etc. de oamenii acestui veac) și
- prin lucrarea tainică plină de jertfă a lui Hristos, atestată prin spontaneitate, iar nu prin popularitate.

¹⁴⁶³ Sfântul Ardealului.

¹⁴⁶⁴ † PS Daniil de la Vârșet care spune că este ca și Sfântul Apostol Andrei și nimeni dintre Români nu a mai fost ca el. Ba îl compară și cu Sfântul Ioan Botezătorul, și cu Maica Domnului, și chiar cu... Sfântul Duh!!! Vedeți despre aceasta mai amănunțit în capitolul *Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”*

¹⁴⁶⁵ Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atîta timp cît adevărul se va sălășlui în suflet și puritatea în trup. Sfântul Irineu de Lyon.

Calendar Creștin Ortodox 2015, Ed. Arhiepiscopiei Râmnicului, p. 17.

Așa a biruit în lume creștinismul, așa lucrează el în continuare, așa se manifestă și mișcarea cu adevărat spontană a poporului spre Sfinții adevărați ai lui Hristos.

A încetat religia demonilor, s-a sfințit zidirea prin dumnezeiescul sânge, sau surpat capiștele și templele idolilor, s-a sădit cunoștința lui Dumnezeu; Treimea cea deoființă, Dumnezeirea nezidită este închinată, un Dumnezeu adevărat, creator și Domn al tuturor; virtuțile sunt îndeplinite, nădejdea învierii s-a dăruit prin învierea lui Hristos; diavolii se înfricoșează de oamenii pe care altă dată îi țineau sub a lor robie. Și lucru minunat este că toate acestea s-au făcut prin cruce, prin patimi și prin moarte, în tot pământul s-a predicat vestea cea bună a cunoașterii lui Dumnezeu și n-a pus pe fugă pe cei potrivnici cu ajutorul războiului, nici cu ajutorul armelor, nici cu ajutorul oștilor; nu, ci puțini oameni goi, săraci, neînvățați, persecutați, bătuți, dați morții, au biruit pe cei înțelepți și pe cei puternici, predicând pe cel răstignit în corp și pe cel care a murit, căci cu ei era puterea atotputernică a celui răstignit. Moartea, atât de înfricoșătoare înainte, este învinsă; ea, socotită altă dată groaznică și odioasă, acum este preferată vieții.

Acestea sunt izbânzile venirii lui Hristos! Acestea sunt semnele puterii lui! Căci n-a mântuit ca prin Moise un popor din Egipt și din robia lui Faraon, despărțind marea⁴¹³, ci mai mult, a izbăvit întreaga omenire de stricăciunea morții și de sub robia crudului tiran, a păcatului. Nu duce cu forța spre virtute, nici nu acoperă cu pământ⁴¹⁴, nici nu arde cu foc⁴¹⁵ și nici nu poruncește să fie loviți cu pietre cei păcătoși⁴¹⁶, ci convinge, prin blândețe și îndelungă răbdare, ca oamenii să aleagă virtutea, să lupte prin necazuri pentru ea și să se bucure de roadele ei. Altă dată cei care păcătuiau erau pedepsiți, dar stăruiau mai departe în păcat și păcatul le era socotit ca Dumnezeu; acum, însă, oamenii aleg pentru credință și virtute asupriri, torturări și moarte.

Slavă Ție Hristoase, Cuvinte al lui Dumnezeu, înțelepciune. Putere și Dumnezeule atotputernic! Ce-ți vom da noi neputințoșii, în schimbul tuturor acestora? Căci toate sunt ale tale și nu ceri de la noi nimic altceva decât să ne mântuim; dar și pe aceasta o dai și din pricina nespusei Tale bunătăți ești chiar recunoscător celor care o primesc.

Mulțumesc Ție celui care ne-ai dat existența, celui care ne-ai dăruit o fericită existență, celui care ne-ai adus, prin negrăita Ta bunăvoință, iarăși la această stare pe noi, cei căzuți din ea!¹⁴⁶⁶

Dimpotrivă, duhurile înșelătoare lucrează diametral opus, adică la fel ca la Prislop:

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanimesc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebni.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduiește, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhiereii, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință

¹⁴⁶⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 130-131.

deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.¹⁴⁶⁷

(8) Manipularea de la Prislop și scopurile ei

Aud pe unii preoți slujitori spunând cu judecată simplistă că este bine că merg oamenii la mănăstire, că decât să meargă la secte[...]dar se uită un lucru că multe secte, schisme și erezii au apărut prin preoți, ierarhi sau simpli creștini care au început să învețe sau să practice învățături neconforme cu învățătura de veacuri a Bisericii. Pe alții îi aud spunând că Biserica nu va fi biruită nici de porțile iadului. Ei știu că este o rătăcire, dar până la urmă biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului. Este adevărat ce spun ei, dar un lucru foarte important este faptul că nu trebuie să nu uităm că în Apocalipsă ni se vorbește despre căderea unor biserici, dar cu această învățătură s-au amețit de cap și cei din Apus, care la 1054 spuneau tot așa că biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului și au ajuns să aibă 1000 de ani de când sunt în afara Bisericii.

Unii își pun o altă întrebare legată de acest fenomen (Arsenie Boca n.n). De ce merge atâta lume la Prislop. Ce se întâmplă? Păi dacă nu e vorba despre sfințenie, atunci de ce merge lumea? Acest fenomen a apărut pe fondul unei credințe căldicele a românilor, disperarea aceasta după un trai bun, dorința de senzațional. Oamenii caută astăzi minuni și sunt alimentați de o afacere cu cărți, pentru că au apărut o mulțime de cărți, mărturii despre părintele Arsenie Boca și vuiesc pangarele bisericilor și mănăstirilor de cărți eretice. Acest fenomen mai este alimentat și de televiziune astăzi. Mă uit cu durere cum la hramul sfintei Paracheva sau sfântului Dimitrie Basarabov televiziunile numără și sarmalele și banii și fac atâta batjocură de acești sfinți recunoscuți de Ortodoxia universală, iar dincoace mă uit la Arsenie Boca și văd cum îl promovează și fac o propagandă. De ce? Răspunsul este foarte simplu. Acest Arsenie Boca este ca o mânășă pentru interesele oculte și politicii mondiale. Este o punte foarte bună pentru promovarea ecumenismului, apoi tototdată se vrea stoparea naționalismului autentic românesc și apoi pe baza proorociei lui Boca că Rusia ne va ocupa într-o noapte, românii pot să devină carne de tun într-un război cu Rusia, care nu este al nostru. Televiziunea lovește Biserica când din stânga, când o critică, când din dreapta, aruncând-o în fel de fel felul de rătăcirii, înșelări ca să le iasă scopurilor lor politice. Creștinii care merg acolo o fac pentru că nu au primit credința cea adevărată. Sunt de regulă oameni care nu au o viață curată ortodoxă. Cei mai mulți dintre ei nu umblă după mântuire, ci după minuni. Nu au cunoștințe și o conștiință dogmatică a Bisericii noastre ortodoxe, nu au o identitate clară și din cauza aceasta umblă acolo, pentru că n-au primit pe cea adevărată, le-a trimis Dumnezeu pe cea mincinoasă ca să creadă în ea, după pofta inimii lor.¹⁴⁶⁸

Pentru mai multe amănunte puteți citi capitolul:

De ce Părintele Arsenie Boca face minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

Nu este singurul caz. Iată mulțimea celor ce merg la:

(9) Mecca

depășește pe cei ce merg la mormântul Părintelui Arsenie Boca.

¹⁴⁶⁷ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

¹⁴⁶⁸ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
1920	1338		58,584 ^[77]	
1921	1339		57,255 ^[77]	
1922	1340		56,319 ^[77]	
1950	1369		100,000 (approx.) ^[2]	
1995	1415		910,157 ^[80]	
1996	1416	784,769	1,080,465 ^[81]	1,865,234
1997	1417	774,260	1,168,591 ^[81]	1,942,851
1998	1418	699,770	1,132,344	1,832,114 ^[82]
1999	1419	775,268	1,056,730	1,831,998
2000	1420	466,430 ^[83]	1,267,355	1,733,785 ^[83]
2001	1421	440,808	1,363,992	1,804,800 ^[84]
2002	1422	590,576	1,354,184	1,944,760
2003	1423	493,230	1,431,012	1,924,242 ^[85]
2004	1424	473,004 ^[86]	1,419,706 ^[87]	1,892,710 ^[86]
2005	1425	1,030,000 (approx.)	1,534,769	2,560,000 (approx.) ^[88]

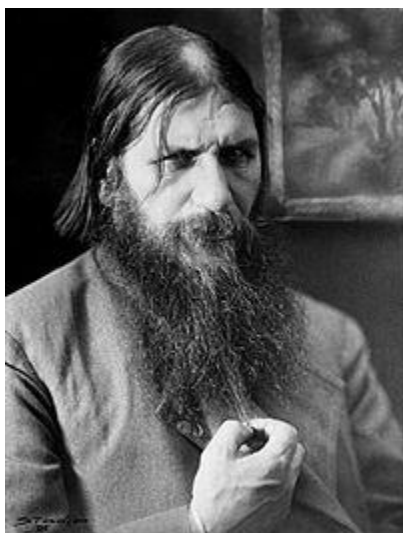
<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
2006	1426	573,147	1,557,447	2,130,594 ^[89]
2006	1427	724,229	1,654,407	2,378,636 ^[90]
2007	1428	746,511	1,707,814	2,454,325 ^{[91][92]}
2008	1429		1,729,841 ^[93]	
2009	1430	154,000	1,613,000	2,521,000 ^[94]
2010	1431	989,798	1,799,601	2,854,345 ^[95]
2011	1432	1,099,522	1,828,195	2,927,717 ^[96]
2012	1433	1,408,641	1,752,932	3,161,573 ^[97]
2013	1434	700,000 (approx.) ^[98]	1,379,531 ^[99]	2,061,573 (approx.)
2014	1435	700,000 (approx.) ^[100]	1,389,053 ^[101]	2,089,053 (approx.) ^[100]

Nu este, însă, un semn de sfințenie acesta, fiindcă Mahomed s-a impus prin puterea politică și provăduiește minciuni:

După ce am văzut roadele fanatismului ismailitean, haideți să le analizăm pe cele ale radicalismului rusesc.

(10) Grigori Efimovici Rasputin

O viață, o lucrare, proorocii, minuni și o moarte asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca. Domnia sa are în plus, însă, și excesele rusești Vom îngroșa ceea ce este evident asemănător.

Rasputin Grigori Rasputin

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Grigori Rasputin

Grigori Efimovici Rasputin (în [limba rusă](#) Грузопуи Ефимович Распутин) ([10 ianuarie 1869 \(stil vechi\)](#) [22 ianuarie \(stil nou\)](#) – [17 decembrie \(stil vechi\)](#) [30 decembrie \(stil nou\)](#) [1916](#)) a fost un [mistic rus](#) care a avut o mare influență asupra familiei ultimului țar al dinastiei [Romanov](#). Rasputin a jucat un rol foarte important în viața [tarului Nicolae al II-lea](#), a [tarinei Alexandra](#) și a unicului lor fiu, [tareviciul Alexei](#), care era suferind de [hemofilie](#).

Rasputin a fost denumit și Călugărul nebun, în ciuda faptului că el nu a fost niciodată călugărit și nu a ținut niciodată secret faptul că era căsătorit. Este posibil să fi fost stareț al congregației religioase nerecunoscute oficial a hlistilor și despre el se credea că este vindecător care folosea puterea credinței. Mulți contemporani, printre care și familia ultimului țar al Rusiei, îl considerau pe Rasputin stareț, pe motiv că manifesta puteri vindecătoare și pentru că se arăta înțelept.^[1] Unii comentatori îl consideră pe Rasputin drept un personaj a cărei carieră trebuie înțeleasă în contextul specific rusesc al "nebuliei întru Hristos"^[2] (în rusește юродивый (iurodivii)) - bizantinii, ca și restul populațiilor de religie ortodoxă din orientul continentului european au cunoscut și ei "nebulia întru Hristos", însă aceasta nu s-a manifestat nicăieri atât de radical ca în Rusia.^[3]

El este unul dintre cele mai controversate personalități ale secolului al XX-lea, deși, în zilele noastre, Rasputin este văzut de cei mai mulți istorici ca un țap ispășitor. El a jucat un rol minor, dar spectaculos, în prăbușirea dinastiei Romanov.

Data de naștere a lui Rasputin nu este cunoscută cu certitudine, cea mai des amintită fiind cea de 10 ianuarie 1869. Datele avansate de mulți cercetători și de numeroșii lui biografi sunt cuprinse între anii 1863 și 1873.

[...]

Primii ani de viață

Grigori Efimovici Rasputin s-a născut în familia unor țărani într-un sătuc siberian de pe râul Tura, Pokrovskoie, în gubernia Tobolsk (în zilele noastre regiunea Tiumen). Pe la 18 ani, a petrecut trei luni într-o mănăstire. Aici a intrat în secta desprinsă din Biserica Ortodoxă Rusă a hlistilor. La scurtă vreme după ce a părăsit mănăstirea, a vizitat un om venerat ca sfânt, care avea o colibă în zonă, Macarie. Macarie a avut o influență uriașă asupra tânărului. Rasputin s-a căsătorit în 1889 cu Parascovia Fiodorovna, având împreună trei copii. În 1901 a părăsit satul natal și a plecat în pelerinaj. În timpul călătoriei sale, a vizitat Grecia și Ierusalimul. Călătoria lui Rasputin în Balcani era motivată de intenția acestuia de a se călugări: voia să intre în comunitatea ortodoxă a rușilor de la Muntele Athos, mai exact la Mănăstirea Sfântul Pantelimon, însă [întâlnind] [...] călugării atoniți, acesta decide, scârbit, să plece înapoi, abandonând ideea. Întors acasă și împărtășindu-i șocat lui Macarie experiența neplăcută printre călugării atoniți, acesta îi va spune că mănăstirile sunt un loc inevitabil al ispitei, drept pentru care mântuirea (sufletului) lui va trebui să vină mai degrabă din afara mănăstirilor, anume în lume.^{[4][5]} În 1903, Rasputin a ajuns la Petrograd, unde s-a proclamat stareț posesor al unor puteri tămăduitoare egale cu ale profetilor.

Vindecătorul țareviciului

Țareviciul Alexei suferea de hemofilie, boală pe care o moștenise de la străbunica sa pe linie maternă, regina Victoria. Rasputin a fost considerat de către țar și țarina ultima speranță pentru vindecarea copilului lor. Cei doi părinți au căutat neîncetat un tratament pentru însănătoșirea fiului lor și, în 1905, au apelat la carismaticul țaran să-l vindece pe bolnav. Se spunea că Rasputin avea puterea de a vindeca prin puterea rugăciunilor și se pare că, într-adevăr, starea țareviciului s-a îmbunătățit într-o oarecare măsură. Scepticii au pretins că el ar fi obținut ceva rezultate prin intermediul hipnozei. Se povestește că în timpul unei crize grave a țareviciului, Rasputin, aflat în acel moment în casa sa din Siberia, ar fi reușit să-i ușureze suferința copilului aflat în Petrograd prin intermediul rugăciunilor.

Țarul îl numea pe Rasputin prietenul nostru, probabil un semn al încrederii de care se bucura acesta în ochii membrilor familiei imperiale. Rasputin a avut asupra țarinei Alexandra o influență personală și politică considerabilă, în mod special după ce Alexei a fost atacat de o albină în vara anului 1905. După cum se povestește, Rasputin ar fi alergat în ajutorul băiatului și ar fi strigat "Ужалъте ego и вы умрете!" ("Înțeață-l și vei muri!"). Albina a zburat din preajma bolnavului și asta a fost interpretată ca o manifestare a puterilor sfinte ale lui Rasputin.

Poziția lui Rasputin în biserică i-a permis să-și crească influența asupra lui Alexei. Este verificat că mai înainte de a-l cunoaște pe Rasputin, țarina se plânga că fiul ei l-a întristat

pe Iisus cu purtările lui hulitoare. După întâlnirea cu Rasputin, țarina declara fericită că țareviciul a recunoscut injustețea drumului pe care se angajase. Țarul și țarina îl considerau pe Rasputin un om al lui [Dumnezeu](#) și un [profet](#), iar țarina credea sincer că Dumnezeu vorbește prin gura lui Rasputin. Această relație poate fi apreciată și în contextul relației tradiționale, vechi și foarte puternice între [Biserica ortodoxă rusă](#) și pătura conducătoare a imperiului. Un alt factor important era probabil originea germană protestantă a țarinei: ea era foarte fascinată de noua sa religie ortodoxă, dar se pare că îi lipsea discernământul asupra unora dintre practicile religiei rușilor.

Controversele

În acest timp, Rasputin a devenit un personaj extrem de controversat, ducând o viață scandaloasă alături de femeile-discipol din înalta societate petersburgheză. Mai mult, a fost văzut de multe ori apelând la serviciile [prostituatelor](#), sau bând până la pierderea cunoștinței, sau participând la chefuri de zile și nopți neîntrerupte. Era un tip libidinos, bădăran, murdar, de multe ori purtându-se în mod scandalos în public.

Deși fascina pe multe dintre femeile de condiție bună din Sankt Peterburg, el nu era acceptat de societatea aristocratică din capitala imperiului, care considera că pur și simplu nu se potrivește cu rangul familiei imperiale.

Trebuie spus însă că între Rasputin și biserica ortodoxă rusă au existat relații tensionate. [Sfântul Sinod](#) l-a atacat frecvent pe Rasputin și, datorită acestui fapt, au fost lansate o mulțime de zvonuri neadevărate despre viața sa. De aceea, o mulțime de povești despre isprăvile lui trebuie privite cu o doză de scepticism. Datorită faptului ca Rasputin era un oficial al curții imperiale, apartamentele sale erau supravegheate neîncetat, așa că există și dovezi credibile despre modul său de viață.

În conformitate cu afirmațiile fiecei lui Rasputin, Maria, acesta a "cercetat" secta [hlístilor](#), dar nu a devenit un membru al ei, mai mult chiar, a respins-o. În vreme ce lumea occidentală era interesată mai degrabă de practicile sexuale ale sectanților, (legată se pare de credința că smerenia poate fi atinsă numai prin autopervertire), Rasputin era înfricoșat de credința conform căreia iertarea divină poate fi obținută prin [autoflagelare](#), (o altă practică a sectanților).

Precum cei mai mulți creștini-ortodocși, Rasputin credea cu tărie că trupul lumesc este un dar sacru oferit de Dumnezeu. Dobândirea [harului](#) divin prin afundarea în [păcat](#) pare să fi fost una dintre învățăturile secrete pe care le-a predicat și practicat Rasputin în cercul aristocratelor. Ideea că dobândirea harului divin se poate face prin îndreptarea păcatelor nu era una nouă. Se înțelegea că păcatul este o parte de neseplat a condiției umane, responsabilitatea credincioșilor fiind aceea de a fi conștienți de păcatele lor și de a fi dispuși să le mărturisască, prin aceasta ajungând la smerenia creștină.

În timpul [primului război mondial](#), Rasputin a devenit ținta acuzațiilor de influență nepatriotică la curte. Nepopulara țarină era descendentă a unor principii germani, iar "prietenul" ei, Rasputin, era acuzat că ar fi [spion](#) german.

Când Rasputin s-a arătat interesat să meargă pe front ca să binecuvânteze trupele la începutul războiului, Comandantul Suprem, [Marele Duce Nicolae](#), i-a promis că-l va spânzura, dacă se arată în zonă. Rasputin a pretins mai apoi că a avut o revelație cum că armatele rusești nu vor obține succese până când țarul în persoană nu va prelua comanda operațiunilor militare. [Țarul Nicolae al II-lea](#), căruia îi lipsea o pregătire militară adecvată, și-a asumat o responsabilitate uriașă, care a avut consecințe tragice pentru el, familia lui și pentru toată Rusia.

Cât timp țarul era departe pe front, influența lui Rasputin asupra țarinei a crescut considerabil. În scurtă vreme a devenit confidentul și sfătuitoarea Alexandrei. A convins-o pe împărăteasă să numească în posturi importante din guvern persoane din cercul lui de discipoli. Urcând pe scara puterii, Rasputin a ajuns să se culce cu femei din înalta societate în schimbul favorurilor politice. Datorită în mare măsură ravagiilor făcute de lupte și într-o mai mică măsură datorită acțiunilor anarhice ale lui Rasputin, economia imperiului se deteriora într-

un ritm rapid. În multe cazuri, țarina și sfătuitoarea sa erau blamați pentru toate relele care se petreceau în acele vremuri. De exemplu:

[Vladimir Purișkevici](#) era un membru marcant al [Dumei](#). Pe 19 noiembrie 1916, Purișkevici a ținut un discurs fulminat în Dumă în care a afirmat: 'Miniștrii țarului au fost transformați în marionete, marionete ale căror sfori au fost luate cu fermitate în mâini de Rasputin și Împărăteasa Alexandra Fiodorovna – geniul răului din Rusia și țarina... care a rămas o nemțoaică pe tronul rusesc, înstrăinată de țară și poporul său.'

[Felix Iusupov](#) a aprobat discursul, iar după aceea l-a contactat pe Purișkevici, care a fost de acord să participe **la o tentativă de asasinare a lui Rasputin.**

Influența lui Rasputin asupra familiei [Romanov](#) a fost folosită de politicienii și ziariștii care voiau să aducă un afront la adresa cinstitei dinastii, să-l facă pe țar să renunțe la puterea absolută și să separe biserica de stat. Rasputin a contribuit fără să vrea la propagandă, intrând în dispute publice cu clericii, pe tema influenței pe care o avea la curte și a modului desfrânat de viață. Nobili din poziții importante pe lângă țar și unele partide politice din Dumă au cerut în mod răspicat îndepărtarea lui Rasputin de la curte. **În mod necugetat, Rasputin a făcut să scadă respectul pentru țar în rândul supușilor săi.**

Asasinarea și legende care o înconjoară

Legende cu privire la asasinarea lui Rasputin sunt poate mai bizare decât cele despre viața sa neobișnuită. Odată ce au decis că influența lui Rasputin asupra țarinei îl făcea prea primejdios pentru Imperiu, un grup de nobili l-au momit pe acesta în palatul conducătorului complotiștilor, Prințul [Felix Iusupov](#). Aici, Rasputin a fost ospătat cu prăjituri și cu vin în care fusese pusă o anumită cantitate de [cianură](#). Conform poveștilor spuse după moartea sa, Rasputin nu a fost afectat de otrăvire, (cantitatea de cianură folosită fiind suficientă pentru uciderea a șase persoane). Hotărât să-și ducă la îndeplinire planul, Iusupov s-a dus după un revolver, cu care l-a împușcat pe Rasputin în piept, acesta din urmă căzând la pământ. După o jumătate de oră, când Iusupov a revenit să verifice cadavrul, (sau după alte versiuni, când a venit să-și ia haina din cameră), Rasputin a sărit în picioare și l-a atacat pe prinț, care a fugit să-și anunțe prietenii despre incident.

Rasputin s-a repezit împleticit către poarta palatului, amenintând că-i va denunța țarinei pe toți conspiratorii. Un alt glonț l-a nimerit pe fugar, care s-a prăbușit în zăpadă. Conspiratorii l-au lovit cu bâtele, după care l-au aruncat în râul [Neva](#), uitându-se la el cum se scufunda, satisfăcuți că, până la urma, "Inamicul Statului" era mort.

După trei zile, trupul lui Rasputin – otrăvit, împușcat de două ori și bătut – a fost pescuit din râu și autopsiat. Cauza morții a fost stabilită că a fost înecul. Brațele lui au fost găsite în poziție verticală, ca și cum ar fi încercat să se elibereze de legăturile cu care fusese imobilizat.

Dovezi recente

Detaliile despre asasinat date de [Felix Iusupov](#) nu rezistă la o examinare mai atentă. Declarația dată la poliție pe 16 decembrie, mărturisirea făcută câtă vreme a fost în exil în [Crimeea](#) în 1917, cartea pe care a scris-o în 1927 și depozițiile făcute sub jurământ în 1934 și 1965 au fost toate diferite între ele. Până de curând, lipsa dovezilor a făcut imposibilă emiterea unor ipoteze credibile.

În conformitate cu raportul de autopsie nepublicat al profesorului Kossorotov și a reviziilor de mai târziu ale doctorului Vladimir Jarov din 1993 și a Derrick Pounder din 2004/5, nu a fost găsită otrăvire activă în stomacul lui Rasputin. Nici concluziile despre faptul că s-a înecat nu mai par sigure la o a doua cercetare. Cert este că Rasputin a fost bătut în mod sistematic și înjunghiat cu o armă cu lamă, dar au existat diferențe în ceea ce privește numărul și calibrele revolverelor folosite.

Toate aceste descoperiri au făcut să se schimbe în mod semnificativ raportul cu privire la moartea lui Rasputin. Rapoarte ale serviciilor britanice de informații din 1916 arată că britanicii erau profund preocupați de înlocuirea de către Rasputin a miniștrilor filoenglezi din guvernul Rusiei, dar mai mult decât atât, de insistențele lui de retragere a trupelor rusești din

război. Această retragere ar fi permis Germaniei să-și mute trupele de pe [frontul de răsărit pe cel de vest](#), astfel depășind numeric armatele aliaților, ceea ce ar fi dus la o victorie aproape sigură a [Puterilor Centrale](#). Indiferent dacă Rasputin pleda doar pentru cauza încetării războiului sau chiar ar fi putut să o determine, este clar că britanicii erau profund îngrijorați de o asemenea activitate defetistă.

Conform afirmațiilor profesorului Pounder, dintre cele trei gloanțe de pistol, cel de-al treilea, care i-a străpuns fruntea, a avut un efect fatal instantaneu. Acest al treilea foc de armă aduce și anumite dovezi neașteptate. În viziunea lui Pounder, sprijinită de raportul departamentului de arme de foc al [Muzeului Imperial al Războiului](#), al treilea glonț diferă de celelalte două care i-au provocat răni în piept. "Calibrul și proeminența marginilor lustruite" sugerează existența unui glonț necămășuit din plumb. La acea dată, majoritatea armelor foloseau gloanțe cămășuite cu metal dur, doar britanicii folosind pentru revolverele ofițerești [Webley](#) cartușe cu gloanțe necămășuite. Pounder a ajuns la concluzia că glonțul care a provocat rana fatală a fost un glonț rotund necămășuit Webley 0,455 inch.

Chiar martorii la asasinat au mărturisit că singurul om care a avut asupra sa un revolver Webley a fost locotenentul [Richard Dewdney](#), un ofițer britanic atașat stației SIS din Petrograd. Această afirmație a fost mai apoi sprijinită în timpul unei audiențe a ambasadorului britanic [Sir George Buchanan](#) la țar, când Nicolae al II-lea a afirmat că suspectează pe un ofițer englez tânăr, fost coleg de școală cu Iusupov. Într-adevăr, Dewdney îl cunoscuse pe Iusupov la [Universitatea Oxford](#). Un alt ofițer englez, căpitanul Chappers, se născuse chiar în palatul Iusupov în 1876, între cele două familii existând legături extrem de strânse.

Confirmarea faptului că Dewdney, împreună cu un alt ofițer, căpitanul David Sharp, s-a întâlnit cu Iusupov în săptămânile premergătoare asasinatului, poate fi găsită în jurnalul șoferului englezilor, Kyle Mason. Ultima însemnare a fost făcută exact în noaptea de dinainte de crimă. Mason a afirmat că "este un fapt puțin cunoscut că Rasputin nu a fost împușcat de un rus, ci de un englez". El a indicat că cel vinovat a fost un avocat din aceeași parte a țării ca Mason însuși. Dewdney era născut la cam zece mile de locul de naștere al șoferului, toată viața descriindu-se ca "avocat pledant", în ciuda faptului că nu a practicat niciodată această meserie.

Dovezi că asasinatul nu a decurs conform planului pot fi găsite în scrisoarea trimisă de Chappers lui Scale, opt zile mai târziu: "Deși chestiunile nu au decurs în totalitate conform planului, obiectivul nostru a fost atins în mod clar ... câteva întrebări stânenitoare au fost deja puse despre o implicare mai largă. Dewdney încearcă să scape și nu vă va face probleme".

La reîntoarcerea în Anglia, Richard Dewdney a arătat întregii familii un cartuș pe care a pretins că l-a avut de la scena crimei.

Nimic dintre toate acestea nu este o dovadă hotărâtoare pentru a afla adevărul despre ce s-a întâmplat în noaptea de 16/17 decembrie, dar prezintă dovezi mai logice legate de faptul care s-a întâmplat. Dewdney și-a ars toate însemnările înainte de moartea sa din 1961, iar fiul lui a murit și el patru ani mai târziu, fără să clarifice în vreun fel problema morții lui Rasputin.

"Duhul lui Grigori Efimovici Rasputin"

După moartea lui Rasputin, secretarul lui, Simonovici, și-a dat seama că au fost transferate mari sume de bani în contul fiicei răposatului, Maria, și că, în general, toate afacerile acestuia erau lăsate în ordine.

Cu mai multe săptămâni înainte de a fi asasinat, Rasputin a scris următoarele:

"Scriu și las în urma mea această scrisoare la Sankt Peterburg. Simt că voi părăsi această viață înainte de 1 ianuarie. Vreau să fac cunoscut poporului rus, Papei, Rusiei, mamei și copiilor mei, pământului rusesc, ce trebuie să înțeleagă. Dacă voi fi ucis de asasini de rând, și în mod special de frații mei, țaranii ruși, tu, țarul Rusiei, nu trebuie să te temi de nimic pentru copiii tăi, ei vor domni sute de ani în Rusia. Dar dacă voi fi omorât de boieri, nobili și dacă ei îmi vor vărsa sângele, mâinile lor vor rămâne mânjite cu sângele meu, pentru 25 de ani și ei nu-și vor spăla mâinile de sângele meu. Ei vor părăsi Rusia. Frații își vor ucide

frații, se vor ucide și se vor uri și pentru 25 de ani nu vor fi nobili în țară. Țar al pământului Rusiei, dacă vei auzi sunetul clopotului care îți va spune că Grigori a fost ucis, trebuie să știi asta: dacă rudele tale mi-au provocat moartea, atunci nimeni din familia ta, adică nici unul dintre copiii tăi sau dintre rudele tale nu vor mai rămâne în viața pentru mai mult de doi ani. Vor fi uciși de poporul rus. Eu mă duc și simt nevoia să spun țarului Rusiei cum trebuie să trăiască dacă eu am dispărut. Trebuie să gândești și să acționezi cu prudență. Gândește-te la siguranța ta și spune rudelor tale că am plătit pentru ele cu sângele meu. Voi fi ucis. Nu mai sunt printre cei vii. Roagă-te, roaga-te, fii puternic, gândește-te la familia ta binecuvântată. -Grigori"

De ce a scris această scrisoare profetică, (dacă nu cumva a fost un fals fabricat de Simonovici), este un mister. S-a speculat că Rasputin a avut o viziune spirituală a evenimentului care avea să vină. Se crede și că Rasputin știa că era ponegriț de ruși și că cineva dorea să-l omoare în momentul în care a scris scrisoarea.

Reputația lui Rasputin

Presa contemporană, ca și articolele și cărțile dornice de senzațional publicate în [deceniul al treilea](#) și [al patrulea](#), (una dintre ele avându-l ca autor chiar pe Iusupov), l-au transformat pe carismaticul țaran într-un erou popular al [secolului al XX-lea](#). Pentru occidentali, Rasputin a devenit întruparea înapoierii presupuse a rușilor, a superstițiilor, a iraționalului și imoralității, un subiect al interesului pentru senzațional. Pentru comuniștii ruși, el a reprezentat tot ce era mai rău în regimul pe care-l doborâseră prin revoluție. Pentru unii ruși a rămas însă vocea țaranimii, unii dintre aceștia îi resping credința dar îl onorează pe omul Rasputin. Patriarhia Moscovei a condamnat mișcarea pentru canonizarea lui Rasputin. Referindu-se la promiscuitatea lui Rasputin, Patriarhul Moscovei Alexei al II-lea a declarat în 2003: "Acest nebun! Ce drept credincios va dori să stea într-o Biserică care cinstește în mod egal pe ucigași și pe mucenici, pe desfrânați și pe sfinți?"

De la căderea comunismului în Rusia [la sfârșitul secolului trecut](#), anumiți naționaliști ruși au încercat să curețe reputația lui Rasputin și să se folosească de puternica lui personalitate în folosul lor. Au apărut noi dovezi de la prăbușirea [Uniunea Sovietică](#), care par cu toate să respingă pretențiile de sfințenie pentru Rasputin.

Aceste documente sunt în principal notele scrise de indivizii plătiți să supravegheze apartamentele lui Rasputin, evidențele a plecărilor și sosirilor țaranului-profet ca și a persoanelor care îl vizitau. Supravegherea continuă a lui Rasputin nu era un secret în vremea vieții sale, el exprimându-și în mai multe rânduri iritarea. Încă din 1919 s-a remarcat că aceste dovezi sunt foarte controversate, fiind posibil să se fi plătit pentru a se dovedi ceea ce doreau cei care îi dădeau banii.

Părul virginelor

Rasputin avea reputația că păstrează cutii cu părul virginelor cu care a avut relații intime. Când casa în care a locuit a fost dărâmată în 1977, autoritățile au dezgropat câteva cutii cu păr îngropate în grădina.¹⁴⁶⁹

Rasputin avea, însă, și proorocii, foarte asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca, după cum asemănătoare era și căderea în transă, și modul mânios de a se purta cu oamenii:

Profețiile lui Rasputin „A fost Rusia - în locul ei va fi o groapă roșie. A fost groapă roșie - va fi o mlaștină de necurați care au săpat groapa roșie”

Conducătorii ruși, de la Ivan cel Groaznic și până în perioada modernă, la Brejnev și Elțin, au fost puternic atrași de paranormali, astrologi și vindecători.

Mai toți personalități puternice, „bolnavi” de mărire, convinși că omenirea începe și se termină cu ei, liderii ruși au vrut să fie tot timpul cu un pas înaintea timpului. Au vrut să-și știe viitorul, au vrut să trăiască veșnic, dacă s-ar fi putut. Din acest motiv, au avut grijă să se înconjoare de persoane cu puteri extrasenzoriale, astrologi, bioterapeuți etc.

(Citește și „Moaștele” lui Rasputin la Muzeul Erotismului din Sankt Petersburg)

¹⁴⁶⁹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Grigori_Rasputin>, marți, 28 iulie 2015.

Pentru unii dintre ei a fost benefic, cum este exemplul lui Brejnev, căruia faimoasa Djuna i-a prelungit viața, sau al lui Elțin, care nu a luat niciodată o decizie importantă fără să-și fi consultat astrologul. Lucrurile nu au stat la fel în cazurile lui Ivan cel Groaznic, Lenin, Stalin sau al țarului Nicolae al II-lea. Acesta din urma a crezut orbește în Rasputin, despre care nimeni nu poate spune cu siguranță nici astăzi dacă a fost demon sau înger. Cert este însă că influența lui asupra familiei țarului a fost una nu tocmai fastă.

Aprinzătorul candelor

Rasputin este „eminența neagră” de la curtea țarului Nicolae al II-lea. Omul care putea să pună stăpânire pe psihicul oamenilor, dar și cel care a prezis, cu un sfert de secol înainte, momentele cruciale ale celui de-al Doilea Război Mondial.

*Grigori Efimovici Rasputin era un simplu țăran din satul Pokrovskoie, gubernia Tobol (Siberia de Vest). Cele mai importante victime ale influenței lui tenebroase au fost țarul Nicolae al II-lea și, în mod special, țarina Alexandra [vedeți că Maica Alexandra (fostă Ileana) nu este singura prințesă cu acest nume care a fost înșelată de un om amăgit? Două prințese, două Alexandre, două admirații, doi amăgiți considerați Sfinți, stareți, făcători de minuni, înțelepți, prooroci, victime ale puterii politice și imuni la moarte, în realitate hipnotizatori, trăitori în interesul financiar personal și imorali. Gândiți-vă că țarina Alexandra este și Sfântă Muceniță, dar, totuși... a fost înșelată. De aceea nu vă mirați, nu judecați, nu credeți că dacă cel ce admiră un rătăcit este Sfânt, trebuie să ne încredem autorității lui și, fără discernământ, să considerăm infailibilă judecata lui și să-i preluăm ca bună părerea. Toți, chiar și Sfinții, pot greși, numai Sfânta Biserică în Sfintele Ei Sinoade Ecumenice și în scrierile autorizate de Ele, prin Sfinții Părinți numiți ca atare de Ele, sau în cei nu se abat de la aceste învățături, ci fac sinteză din ele pentru problemele lor contemporane, nu greșesc. Autoritatea și criteriul nostru de judecată este așadar Sfânta Biserică în ceea ce a crezut ea din vechime, în consens, și universal. Citatele din Sfinții Părinți pe care le-am folosit în acest studiu sunt din Sfânta Predanie, insuflată de Sfântul Duh, fiind din consensul Sfintei Biserici. Dar părerea unuia și altuia despre cineva (fără a-i compara viața și învățăturile cu Sfânta Tradiție, ci doar din simțirea și cugetarea trupească proprie) poate fi eronată. Așadar, noi nu ar trebui să ne luăm după păreri, ci numai după Sfinții Părinți aduși prin scrierile lor să cerceteze realitatea concretă lucrurilor, dacă nu vrem să fim în afara Adevărului și să ne pierdem sufletele. Văzând această neputință a unor oameni de prestigiu duhovnicesc, hai să ne rugăm lui Dumnezeu cu durere și insistență ca să ne scape pe toți de rătăcire – n.n.]. *Viața destul de grea a celor două capete încoronate și boala unuia dintre fiii cuplului imperial i-au provocat țarinei simptome de isterie [noi n-am numi acestea așa, ci reacția îngrijorată a unei mame ce-și vede copilul în pragul morții și încă nu a învățat taina suferinței și a voii lui Dumnezeu, lupta împotriva ispitelor de-a dreapta prin amăgire, neștiind ce să mai facă – n.n.] .**

Acesta este contextul, explică preasa rusă, în care „bătrânul Grigorie” a urcat drumul greu și deloc lipsit de obstacole al mașinii birocratice ruse din perioada premergătoare revoluției. Deși nu ocupa funcții oficiale, în afară de cea de „aprinzător al candelor țarului”, a ajuns în vârful ierarhiei căpătând, pe zi ce trecea, un aer arogant și impertinent.

Persoana care l-a introdus pe „bătrânul Grigorie” în casa țarului a fost doamna de onoare și prietena personală a împărătesei, Anna Virubova, care după revoluția bolșevică, s-a refugiat în Finlanda, unde a și murit.

Blocada Leningradului

*Anna Virubova a consemnat în jurnalul său multe dintre conversațiile cu Rasputin, pe care îl considera prooroc. Pentru ea, a fost „dascăl”, „prieten”, „bătrân” și chiar „înger ceresc”. Când profeția intra, probabil, în transă, și nu conștientiza ce spune. **Profeția lui Rasputin cu privire la Marele Război pentru Apărarea Patriei a fost făcută în martie 1913, când nici măcar la Primul Război Mondial nu se gândea nimeni. [vă aduceți aminte de proorocia căderii lui Ceaușescu? – n.n.] „Într-o zi, Rasputin s-a supărat foc pe nemți. Țipa la unul dintre cei veniți cu plângeri la țar că germanii au sufletul putred. Pe urmă, întorcându-se spre mine, a strigat: «Știu, știu, vor încercui Petersburgul, ne vor chinui cu foametea! Doamne, câți***

oameni vor muri! Și toți din cauza acestor nimicuri de nemți! Iar pâinea, pâinea nu o vei mai vedea! Și moartea va fi în oraș. Dar nu veți lua Petersburgul! Vom muri de foame, dar nu vă lăsăm să intrați în oraș». Apoi s-a liniștit și a cerut ceai, iar la întrebarea când se vor întâmpla toate acestea, a răspuns: «25 de ani după moartea mea», consemnează Virubova. Rasputin a fost omorât în 1916. Dacă la această dată adăugăm 25 de ani, ajungem în anul 1941, care nu semnifică doar începutul războiului, dar și al cumplitei blocade a Leningradului, despre care el a dat atâtea amănunte cu mult înainte.

Dezastrul de la Hiroșima

În februarie 1916, Rasputin a prevestit distrugerea a două orașe japoneze cu bombele atomice americane. [vă aduceți aminte de proorocia celor două turnuri gemene? – n.n.] *Iată ce spune Virubova: „Alerga prin odaie și, sperându-i pe toți, îi îndemna să se roage. Striga cu voce groaznică, spunea că vede oameni care ard în foc, vede o insulă, două orașe și, deodată, nu mai sunt nici orașe, nici oameni. Au fost, zice, dar au ars. Era o atmosferă sufocantă. M-am speriat: «Dar, Grigori, oare este în Rusia?». Respira cu greu: «Ce grijă ai tu de Rusia? Nu ți-e de-ajuns robia viitorului? Nu-ți ajunge sângele care se varsă, vrăjitoare?» [iată, biciul lui Dumnezeu – n.n.] Nu-ți ajunge puterea lui Satan și puterea roșie?». Am izbucnit în plâns și am plecat. Iar el a trimis-o pe Daria (servitoarea) să-mi spună că Dumnezeu nu îi va ierta pe japonezi și nu își va opri mâna pedepsitoare”.*

Zborul pe Lună

Virubova ar putea fi suspectată ca a inventat singură aceste profeții ale lui Rasputin, în perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial. Însă există și o altă mărturisire tulburătoare (făcută în noiembrie 1913): „Dascălul se uita la Lună și zice: «Ciudat, s-ar părea că oamenii sunt proști, dar uite ce s-a întâmplat: au vrut și au făcut». L-am întrebat: «Cine, Grigori? ». Și el a răspuns că americanii se vor plimba pe Lună, își vor lăsa acolo steagul păgân și vor zbura înapoi. [vă aduceți aminte de proorocia navei spațiale? – n.n.] *Am întrebat: «Cum adică? Acolo doar nu există aer». «Dar ei vor fi în cutii și se vor lăuda că au luat-o înaintea noastră. Înaintea noastră? Nu te teme, noi ajungem acolo primii. Iurka va fi». Și eu am întrebat: «Unde? Pe Lună? Și care Iurka? Oare prințul Iuri Izotov? ». S-a înrăit brusc: «O, nobilă proastă! Nu este prințul acesta». După aceea, ne-am rugat mult împreună la Dumnezeu” [vă aduceți aminte cum se ruga mult în vederea oameilor Părintele Arsenie Boca? – n.n.]*

Virubova a murit în 1964, când programul american de explorare a Lunii, „Apollo”, încă nu fusese lansat.

Bolșevismul, ultima viziune

Ultima profeție, făcută în octombrie 1916, cu puțin timp înaintea morții lui Rasputin, se referă la comunism. „Grigori mi-a cerut să țin minte toată viața ceea ce îmi va spune. «A fost Rusia - în locul ei va fi o groapă roșie. A fost groapă roșie - va fi o mlaștină de necurați care au săpat groapa roșie. A fost mlaștină de necurați - va fi o câmpie uscată, dar nu va mai fi Rusia - nu va mai fi nici groapă»”. Această din urmă profeție vorbește despre urcușul și căderea comunismului. [vă aduceți aminte de proorociile apocaliptice ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

„Groapa roșie” e, acum, „mlaștină de necurați”. Până la „câmpia uscată” va mai curge timp peste lume...¹⁴⁷⁰

(11) Cauzele mișcării de mase la Prislop

Mulțimea închinătorilor de la Prislop (deși nu a depășit pe ai lui Mahomed), este chemată acolo tot prin manipularea de către puterea politică (ca și în cazul tuturor celor amăgiți de așazișii sfinți catolici, cărora li se face reclamă prin marea putere politică numită Vatican, ca și ai tuturor celorlalți închinători aparținând celorlalte religii) a mass-mediei, dar și datorită faptului că lumea iubește pe ai săi. Și cine poate fi iubit mai mult de lume decât Părintele Arsenie Boca care a propovăduit cele două mari plăceri care îmbată lumea și de care este ea îndrăgostită până la pierderea minții: plăcerea trupului și plăcerea sufletească de sine a

¹⁴⁷⁰ <http://www.revistafelicia.ro/articol_1011995/profețiile_lui_rasputin.html>, luni, 28 decembrie 2015.

slavei deșarte. A dogmatizat necesitatea împreunării trupesti (atât de mult plăcută lumii) ridicând-o la rang de sănătate și de jertfă duhovnicească, și a făcut canon succesul în viața duhovnicească prin vedenii fără osteneala smereniei, căutării și păstrării cu prețul vieții a adevărului (evitând pocăința și virtutea, asigurând mântuirea doar prin comoditatea ghicirilor și minunilor făcute de alții). A dezlegat astfel și desfrânarea și nerăbdarea făcându-le să pară virtuți. Dar a mai susținut (prin compromisul cu minciuna) și ecumenismul la mare modă azi, care sădește o falsă pace și slujește iubirii de arginți (evitând astfel problemele greu de suportat ale conștiinței și negând sabia adusă de Domnul Hristos care desparte toate cele ce nu se cuvin a fi împreună: lumina de întuneric, binele de rău, adevărul de minciună, calea de cărări, viața de moarte *Mat 10:34 Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. 35 Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. 36 Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui.*).

Așadar, cum să nu iubească lumea ce este al său?

Ioan 15:17 Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul. 18 Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. 19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. 20 Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. 21 Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.

Lumea nu vine spontan la Hristos, Părintele Cleopa și Sfinți, căci ei ne îndeamnă la înfrânare și răbdare, ci la cei cărora li se face reclamă cu false minuni de către lume, căci îndeamnă la desfrânare și rezolvarea rapidă (fără să fie nevoie de răbdare și schimbare) cu orice preț, a tuturor situațiilor.

La Hristos nu vine decât poporul cel cu adevărat credincios, care prețuiește mai mult Împărăția Cerurilor decât viața deșartă și trecătoare de aici, plină de plăceri amăgitoare. El simte din experiența trăirii lui și cunoaște din înțelepciunea Sfințelor Scripturi că suferința este o componentă necesară mântuirii, căutând pe cei ce-l ajută cu adevărat, prin pildă și sfat, să dobândească înfrânarea și răbdarea, descoperindu-i cu milă autentică defectele și calea cea aspră dar vindecătoare a canoanelor Bisericești.

Dar nu trebuie să neglijăm în motivația năvalei de oameni necăjiți și rătăciți la Prislop că duhurile care l-au amăgit și pe Părintele Arsenie Boca lucrează cu putere prin sugestie hipnotică în mase, prin multe și șocante minuni la Prislop și oriunde este numele sfinției sale chemat, dorind să recolteze în felul acesta cât mai multe suflete.

Așadar, concomitent cu escrocheriile finanțate din belșug și acțiunii mass-mediei, conlucrează și multiplele arătări demonice, dar și forțarea notei care se face de ucenicii sugestați ce transmit cu o convingere crispată hipnoza lor.

Mai mult decât atât,

(12) Ortodocșii adevărați niciodată n-au fost majoritari

Discernământul, jertfa pentru adevăr, necesitatea ostenețelor i-a făcut întotdeauna să fie minoritari, chiar într-o țară ce se declară Ortodoxă:

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

Mulțimea, în cazul nostru, nevenind spontan nu poate fi criteriu de canonizare. Vezi și cuv. Sfântului Ioan Gură de Aur, despre faptul că minunea adevărată a Evangheliei și dovada de necontestat a învierii, este că Mântuitorul nu a avut nici armată, nici avuții, nici slugi plătite, ci a propovăduit o viață cu multe osteneți, iar ucenicii și-au dat viața pentru aceasta. Dacă nu L-ar fi văzut înviat și nu ar fi fost întăriți de Sfântul Duh nu ar fi putut face aceasta.

(13) Arsenismul se manifestă exact invers

Învățăturile lui îndeamnă la plăcerea împreunării ca la o necesitate fără de care ne îmbolnăvim. Ecu-mensimul este dorit de puterea politică fiindcă sprijină noua ordine mondială (de aceea și este promovat, inclusiv financiar, un astfel de învățător ce îl susține). Mulțimea închinătorilor și cumpărătorilor de cărți este și ea o sursă importantă de venituri și slavă, astfel că cine îl laudă pe un astfel de personaj iubit de popor, devine și el instantaneu iubit și apreciat. Cei care îi urmează învățăturile moi, ce îndulcesc simțurile și părerea de sine, capătă o minte încâlcită, fără discernământ, dorind și crezând că se pot mântui lesne sau

chiar pot face și ei minuni. Deci devin foarte ușor de manipulat și docili în toate, neavând duhul de jertfă și trezvia atenției, ca să-și dea seama că sunt păcăliți și să se împotrivescă înșelării. Iată tot atâtea motive pentru care este favorizat acest curent dăunător credinței.

Iată de ce și aici avem un indiciu important că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt, că nu poate fi canonizat, după Dreptul Canonic Ortodox.

J) CONCLUZIE

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare¹⁴⁷¹

Dacă ar fi îndeplinit toate celelalte condiții, dar îi lipsea doar Ortodoxia neîndoielnică, tot nu putea fi canonizat. Dar ce este mai grav: credința sfinției sale nu este doar îndoielnică, ci dată anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Numai pentru aceasta și ar trebui să se încheie din fașă orice discuție în legătură cu acest subiect, la toate nivelurile.

Mai rămâne, însă, lămurirea concisă, limpede și simplă a poporului pentru a nu cărți și a înțelege cum este realitatea duhovnicească. Poporul Român cel cuminte și isteț va fi ajutat și de bunul său simț pentru aceasta și se va întoarce cu recunoștință spre cei ce i-au spus adevărul. Pentru aceasta este nevoie de a dezbate și celelalte aspecte.

Acestea, însă, sunt agravante, deși par la prima vedere că ar fi în favoarea canonizării. După cum am observat în acest studiu, Părintele Arsenie Boca, la arătare îndeplinește celelalte condiții secundare, dar analizându-i viața și învățăturile cu discernământ, în profunzime, în lumina Sfinților Părinți, ne dăm seama de faptul dureros că, în realitate, nu îndeplinește nici unul din criteriile Sfintei Tradiții pentru canonizare.

Dimpotrivă, la fiecare capitol din canonul canonizării sfinția sa ne este o pildă pentru noi de „**ASA NU**”. Exemplul său este cum **nu** trebuie să parcurgem viața duhovnicească, dacă vrem să nu ne pierdem mântuirea. Dacă vom urma modelul propus de viața și învățăturile sfinției sale (lucru care se va întâmpla cu bieții Români dacă va fi canonizat ca fiind un model „**ASA DA**”) vom suferi din aceasta marea pagubă a slavei deșarte, a plăcerilor trupești și a credinței strâmbe ce ating (uneori ireversibil și mortal) călătoria noastră în veșnicie.

Să rămânem, așadar, pentru siguranța și mântuirea noastră, la un **ASA NU, sănătos**.

Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, iar canonizarea lui forțată și pripită ar fi o mare eroare, fiindcă ar pune Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în contradicție cu Sfintele Sinoade Ecumenice.

Mai mult, chiar dacă toate cele rele observate în acest studiu nu ar fi reale, ci doar o construcție artificială a unei imagini false, datorită unor ucenici exagerați și nechibzuți, ce nu au înțeles pe adevăratul Părinte Arsenie Boca, nici așa nu ar fi bine să fie canonizat, fiindcă ar rămâne îndoiala publică, nu pentru un an sau doi (fiindcă acum deja învățăturile sfinției sale sunt foarte bine cunoscute tuturor și răspândite la mulți, cine ar putea să le demonteze?), ci pentru totdeauna:

Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.

Deci, unde este îndoială în canonizare, nu poate fi vorba de sfințenie, ci doar de... păcat.

2. ÎN ROMANO-CATOLICISM

Dreptul canonic latin

Canonizarea sfinților în Biserica Apuseană

¹⁴⁷¹ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească, vol. II*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 182.

În Biserica apuseană, canonizarea sfinților s-a făcut timp îndelungat, aproape în același fel, cum se făcea și în Biserica de Răsărit, adică prin pietatea populară, creîndu-se în mod spontan cultul pentru unul sau altul dintre martiri sau alți sfinți, apoi prin hotărîri ale episcopilor și sinoadelor de mai târziu. Cultul local al sfinților devine cult general prin acceptarea spontană și treptată a cultului respectiv de către întreaga Biserică. Nu se cunosc hotărîri în Biserica din Apus, prin care papii sau sinoadele lor sa fi hotărît impunerea cultică generală a vreunui sfînt în întreaga Biserică pînă tîrziu prin veacul XII.

În acest veac, papa Alexandru III a hotărît ca de la anul 1170 înainte, nici un episcop să nu mai procedeze la statornicirea vreunui cult local a vreunui sfînt, specificând că acest drept este rezervat de aici înainte sf. Scaun. De altfel chiar și cea mai veche întrebuițare cunoscută a cuvîntului canonisatio — canonizare, în Biserica Apuseană datează din acest veac și anume din anii 1119 și 1124, cînd un episcop Uldaric din Constanța (Germania) a procedat la canonizarea episcopului Conrad. Cu toată rînduiala nouă introdusă de Alexandru III, canonizări locale de sfinți din partea episcopilor s-au mai produs pînă la anul 1634. În acest an papa Urban VIII a luat măsura ca nici cultul local, nici cultul general al vreunui sfînt să nu fie admis sau instituit altfel decît prin hotărîrea sfîntului Scaun.

De aici înainte, canonizarea sfinților în Biserica apuseană devine un act de competența exclusivă a papilor. Stabilindu-se și procedeul formal care trebuie urmat în asemenea cazuri. Potrivit rînduieiilor introduse atunci în Biserica Apuseană și completate, ulterior, prin hotărîri, canonizarea sfinților la Romano-catolici se face cu observarea a numeroase condițiuni de fond și de formă, pe baza unui așa zis proces de canonizare, înainte, de a schița acest proces, arătăm ,ca el, este de două feluri și nume: procesul de beatificare și procesul de canonizare propriu-zis.

Prin beatificare se înțelege declararea cuiva, fericit și instituirea unui cult local sau parțial, pentru acesta. Prin canonizare se înțelege proclamarea cuiva ca sfînt și instituirea unui cult general al acestuia în întreaga Biserică.

Atît la beatificare cit și la canonizare se poate proceda pe o cale comună sau ordinară, sau pe o cale extraordinară. Pe calea comună se procedează în cazurile cînd cel de care se tratează nu a avut sau nu are un cult public (super non cultus), iar pe cale extraordinară, se procedează atunci cînd cel în cauză a avut, fie un cult local, fie un cult public general în Biserică, înainte de a fi fost beatificat sau canonizat oficial. S-a stabilit însă că pe cale extraordinară se poate proceda la beatificare sau canonizare numai în cazul cînd este vorba de persoane care au dobîndit un cult public local sau general între anii 1170 și 1634.

Condițiile de fond care se cer pentru beatificare sau canonizare sînt de două feluri, unele privind virtuțile celor care au adormit cu faima sfințeniei iar altele privind minunile care s-ar fi săvîrșit de către aceștia direct sau ca urmare a rugăciunilor adresate lor. Se înțelege că virtuțile ca și minunile respectivilor sînt socotite ca avînd la bază dreapta credință. Nu se reclamă virtuți deosebite pentru beatificare și virtuți deosebite pentru canonizare. Se cere un număr mai mare pentru canonizare decît pentru beatificare. Și anume pentru beatificare se cer cel puțin două minuni dovedite cu martori oculari sau direcți sau cel puțin 3—4 în cazul cînd nu pot fi dovedite de către martori direcți. În cazul canonizării se cer cel puțin 2 minuni în plus fața de cele care au servit ca baza a beatificării.

Pentru ca cineva să fie beatificat trebuie să fi trecut cel puțin 50 ani de la moartea lui, iar pentru a fi canonizat trebuie să fi fost în prealabil beatificat. În cazul cînd este vorba de vreun martir, în legătură cu care nu s-a putut constata săvîrșirea nici unei minuni sau altora asemenea, se poate proceda la beatificarea și canonizarea prin dispensă de minuni, din partea sfîntului Părinte.

Procedeul formal al beatificării ca și al canonizării are caracterul unui proces în care se judecă, ca un fel de inculpat, cel despre care e vorba să fie beatificat sau canonizat, iar hotărîrea de beatificare sau canonizare reprezintă în fapt ceea ce reprezintă și o sentință judecătorească. Astfel, se înțelege că întregul proces angajează o mulțime de persoane, unele avînd rolul de reclamanți, altele de anchetatori, altele de acuzatori sau procurori, altele de avocați și în sfîrșit altele de judecători. Toate cazurile de beatificare și canonizare sînt date în competența așa numitei Congregații a riturilor care se îngrijește de organizarea și desfășurarea întregului proces.

Instanțele care judeca respectivul caz de beatificare sau canonizare nu sînt instanțe de judecată propriu zise ci au caracterul unor instanțe disciplinare căci hotărîrile lor nu au putere prin ele însele, ci abia după ce sînt aprobate de către papă.

Principalele faze prin care trece un astfel de proces, fie în cazul beatificării, fie în cazul canonizării, sînt următoarele :

a) **Introducerea acțiunii care de obicei se face de către episcopul locului în care a trăit sau a murit cel în cauză.**

b) **Anchetarea și verificarea la fața locului a virtuților, minunilor, etc., sau procesul informativ,**

c) **Procesul propriu-zis care are două faze, una în cadrul căreia se verifică virtuțile, iar a doua în care se verifică minunile. Cele două faze se desfășoară în trei ședințe special organizate de Congregația riturilor și deosebite ca alcătuire, atât în cazul beatificării, cât și în cel a canonizării.**

In cazul beatificării, la ultima ședință, participă și papa, care în cadrul ei aprobă sau respinge beatificarea. Dacă beatificarea a fost admisă, se fixează ceremonia beatificării solemne în catedrala Sf. Petru de obicei, ceremonie care se săvîrșește după un ritual special de către un sobor de preoți, avînd în frunte un episcop. înainte de a se proclama în cadrul serviciului religios respectiva beatificare, i se face celui în cauză panhidă. Se pot beatifica mai multe persoane odată.

La ultima ședință a procesului de canonizare, la care iau parte toți cardinalii și episcopii și ceilalți demnitari bisericești cu gradul de arhiereu, care se găsesc înfîmplător în Roma, plus alții convocați de pe o anumită rază din apropierea Romei, este prezent și papa, care după ce ia votul tuturor, aprobă sau respinge canonizarea. In cazul aprobării se hotărăște ziua proclamării solemne a noului sfînt, (se pot proclama mai mulți, deodată). Și se trece apoi la săvîrșirea ceremoniei respective, de către însuși papa, în fruntea unui sobor de cardinali, episcopi, etc. De obicei ceremonia are loc tot în Biserica Sf. Petru. In cadrul acestei ceremonii solemne papa citește documentul solemn de canonizare în care arată pe scurt că a hotărît așezarea în rîndul sfinților a cutăruia sau cutăruia, rînduindu-se o zi anumită pentru sărbătorirea lui obligatorie pentru întreaga Biserică și aprobîndu-se totodată textul slujbei sfîntului respectiv.

Se cunoaște, în limbajul teologic, expresiunea «*avocatus Dei*» și «*defensor diaboli*» în legătură cu procesul de beatificare și de canonizare. Ce sînt acestea ? **Avocatus Dei se mai cheamă și postulator, adică cel care cere ca unul sau altul să fie beatificat sau canonizat, sau cu alte cuvinte, cel care cere, susține cauza beatificării sau a canonizării. «Defensor diabolic» se mai cheamă «promotor fidei», adică cel care îndeplinește funcția de apărător al credinței-** Nu i se zice din această pricină *avocatus diaboli*, ci acest nume tradițional, nu oficial, i s-a dat lui promotor fidei pentru faptul că el îndeplinește funcția de acuzator public sau procuror, care caută să împiedice — bineînțeles prin obiecțiuni juste și cu probe — beatificarea sau canonizarea celor în cauză. De la această împotrivire, desfășurată cu măiestrie și — oarecum — chiar cu intenție diabolică, promotor fidei a fost botezat avocatul diavolului.

Textul oficial al formulei de canonizare este următorul:

«*In numele sfîntei și nedespărțitei Treimi, pentru întărirea credinței catolice și pentru progresul religiei creștine, prin puterea Domnului nostru Iisus Hristos, a prea fericiților Apostoli Petru și Pavel și prin a noastră voie, după ce am deliberat matur și am implorat ajutorul lui Dumnezeu, pe baza avizului venerabililor noștri frați, cardinalii Bisericii romane, noi decretăm că prea fericiții X și Y sînt sfînți și îi înscriem în catalogul sfinților, stabilind că întreaga Biserică universală le va sărbători cu pietate memoria în toți anii, în ziua aniversării nașterii lor pentru patria cerească. In numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Spirit, Amin*».¹⁴⁷²

Vedem că, deși Părintele Arsenie Boca este un mare susținător al Bisericii Latine și al credinței ei, dar mai ales al uniatismului, deși acolo contează foarte mult mulțimile minunilor și închinătorilor, mai mult decât orice, pentru a crește popularitatea celui ce îl canonizează, totuși nu îndeplinește nici condițiile de canonizare (pentru a fi cinstit în toată latinitatea și uniația, în apus și în răsărit), dar nici măcar condițiile de beatificare (pentru a fi cinstit local de latinii și uniații din Ardeal), neavînd încă 50 de ani de la moarte¹⁴⁷³, neanalizându-i-se cu amănunțime viața printr-un proces echilibrat de argumente-contrargumente, nepropunându-l vreun episcop latin sau uniat și nepronunțându-se încă papa despre această problemă.

¹⁴⁷² Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, pp. 186-189.

¹⁴⁷³ Joi, 14 mai 2015.

Desigur că papa ar putea face în legătură cu sfinția sa o mare dispensă ca să atragă Ardealul prin Ungaria să devină provincie a Romei. Ar fi încântat de aceasta dacă ar afla că pictorul de la Drăgănescu a cinstit așa de mult locul unde se beatifică sau canonizează rătăciții din Apus, încât l-a numit ramură fără de care nu este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică și l-a așezat în frescă exact acolo unde a pictat Crezul. De altfel unde a fost zugrăvită această clădire se numește Capela Sixtină a României nu pentru calitatea picturilor, ci pentru apropierea ca la dreapta bazilicii San Pietro. Probabil că în planul noii ordini mondială, pentru a se obține atât de mult dorita uniație globală, pentru pătrățica de plan numită România succesiunea ar fi aceasta: mai întâi să se canonizeze Părintele Arsenie Boca în România, apoi, ca o cinste acordată de papă, să se canonizeze la Roma și așa, prin el și învățăturile lui, să se facă unirea Roma-România.

B. Pentru aceasta, papa are multe argumente: Părintele Arsenie Boca este fiu al uniului Iosif, probabil stropit la greco-catolici ca și tatăl său (conform uzanțelor familiilor mixte din Ardeal, deci aparținând de fapt, în realitate, confesiunii uniate și având practici religioase desprinse din ea, similare cu Francisc de Assisi și Igațiu de Loyola), este mare făcător de minuni (identice ca aspect cu cele ale lui Anton de Padova numit *Sfântul lumii întregi*) și a fost un mare apărător al catolicismului:

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; [...]*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”¹⁴⁷⁴*

Ce fiu ar putea avea papa mai iubit în România, introdus ca un cal troian în Sfânta Biserică Ortodoxă, pentru a înșela pe fiii Ei în mod mai eficient cu uniatismul modern?

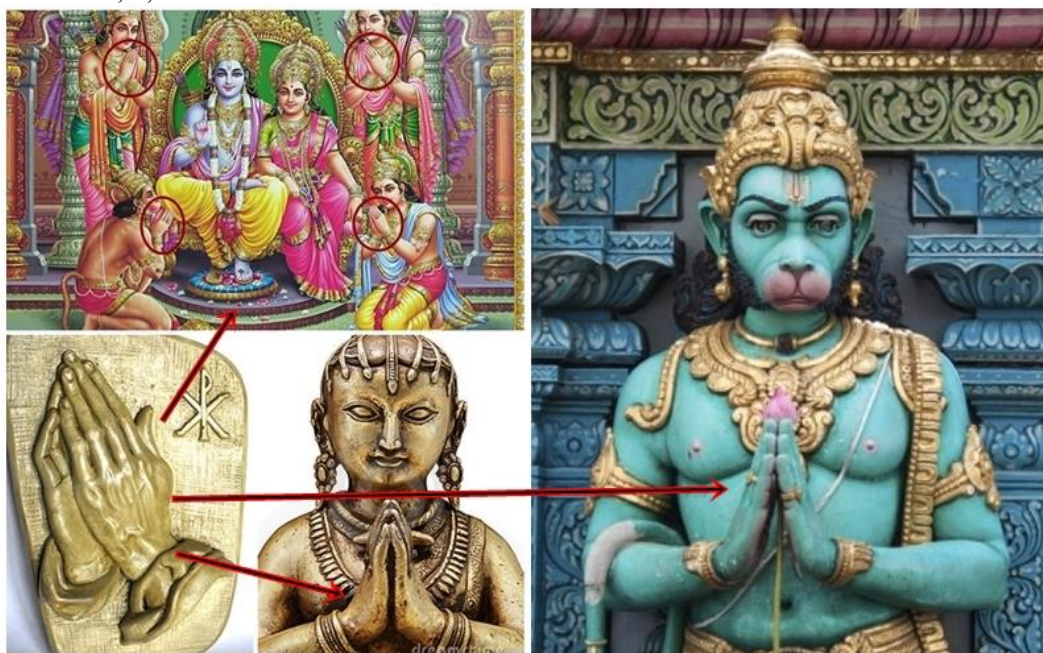
¹⁴⁷⁴ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

3. ÎN HINDUISM

„Canonizarea” în hinduism

În hinduism se crede în panteism, adică toată creația este Dumnezeu. Fiecare om este Dumnezeu, chiar dacă imperfect și are nevoie ca atmanul să i se unească cu brahmanul, persoana să i se topească în impersonal, sau nimic, crezută ca Dumnezeu lor desăvârșit. Salutul lor „namaste = mă închin la divinitatea din tine¹⁴⁷⁵” semnifică același lucru, indicând plictiseala mărturisirii lingurișoare dintre doi dumnezei egali, prin fire. Ce diferență față de salutul nostru *Doamne ajută!* sau *Slăvit să fie Domnul!* sau *Laudă-se Domnul Iisus!* în care omul se unește prin har (dar) prin smerenie (golire de sine) cu Cel care S-a golit de Sine, ca să ne învețe să iubim pe ceilalți mai mult decât pe noi înșine.

Namaste la hinduși și latini:

Cum țin mâinile la rugăciune Ortodocșii, formând cruce cu degetele:

Așadar la păgâni nu este nevoie de canonizare, fiind toți dumnezei.

¹⁴⁷⁵ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Namaste>>, vineri, 24 iulie 2015.

Dar și ei au „sfinții” lor, adică aceia care au propovăduit mai marcant hinduismul, prin învățătură, practică și minuni, prin transmiterea duhurilor care îi stăpânesc, pe care ei îi consideră zei:

CE AM DESCOPERIT IN BIBLIOTECA LOR

Ashramul din Mongyr dispunea de o bibliotecă pentru uzul membrilor săi. Majoritatea cărților din dotare erau cele ale gurului, traduse în diverse limbi. Existau foarte puțini alți autori în afara celor din cercul restrâns al gurului. Una dintre excepții era swami Vivekananda. Nu știu dacă îl numărau printre înaintașii lor spirituali sau îi apreciau pur și simplu scrierile.

Așadar, acest swami Vivekananda a devenit celebru în Occident, cu precădere în Anglia și America, la începutul secolului XX. Si-a petrecut viața conferențiind despre hinduism oriunde era solicitat. S-a străduit să întemeieze și câteva centre hinduse, bucurându-se de ceva mai mult succes în America. Această misiune i-a fost încredințată ca și datorie a vieții sale de către maestrul său, gurul Rama Krishna, un mare „sfânt” al hinduismului. A murit în jurul anului 1930.

Citiseam câteva din cărțile sale, fapt pentru care mi-a stârnit un viu interes testamentul lui, pe care l-am găsit într- unui din rafturile bibliotecii. O carte cu puține pagini, pe care însă n-o mai văzusem, și nici nu mai auzisem vreodată despre ea. De altfel, n-am mai întâlnit-o până astăzi nicăieri altundeva. Am început deci să o citesc. Foarte curând, am rămas stupefiat de conținutul ei! Era mărturisirea existentei unui efort sistematic, concertat cu precizie de-a lungul mai multor etape, cu scopul schimbării politice și, în cele din urmă, a cotropirii lumii occidentale creștine de către concepțiile orientale. Punctul terminus al acestui plan era distrugerea definitivă a creștinismului.

Vivekananda vorbea de o riguroasă strategie care fusese inițiată cu câteva generații înainte de el și care se afla deja în curs de aplicare. În stadiul actual, se urmărea pregătirea mentalității occidentale pentru asumarea concepțiilor orientale despre lume și Dumnezeu. Planul în sine era conceput de niște ființe spirituale superioare, în orice caz nu de către oameni, din câte lăsa să se înțeleagă textul. Vivekananda se socotea un umil slujitor al acestui plan, și se plasa pe sine într-o serie de nume aparținând altor oameni care își puseseră în trecut viața în slujba aceluiași scop. Era satisfăcut de felul în care se achitase de partea sa de datorie, și părăsea această viață „împlinit”.

M-a impresionat, pe de o parte, mărturisirea fățișă a faptului că există o veritabilă strategie de cotropire religioasă a lumii occidentale, iar pe de altă parte, caracterul atât de pervers al acestui plan.

Cine ar fi bănuț, de exemplu, că știința psihiatrică a fost utilizată în acest scop? Părintele psihiatriei contemporane, Karl Jung, nu face nici o descoperire novatoare, așa cum ar fi multă lume tentată să creadă. El colectează pur și simplu toate „revelațiile” hinduismului despre sufletul omenesc, despre structura și funcționarea lui, convertește definițiile sanscrite într-un limbaj personal, simplu și accesibil, le cosmetizează cu o terminologie științifică și le prezintă societății occidentale ca pe niște noi descoperiri. Pe măsură ce ele sunt receptate cu entuziasm în medii tot mai largi, Jung elaborează lucrări al căror caracter metafizic devine din ce în ce mai explicit, pentru ca la sfârșitul vieții să-și mărturisească public atașamentul față de hinduism. Câtă lume a fost avizată asupra farsei jucate de Jung? Un cititor pasionat al cărților sale este deja influențat, acomodat cu o întregă suită de concepții hinduse. Este un exemplu tipic de infiltrare ocultă a unor anumite tipuri de idei...

Demersul acesta continuă cu succes în zilele noastre. Imbrăcarea hinduismului într-o haină „științifică” îl face mai ușor digerabil. Nu sunt prea mulți oamenii care se întreabă serios ce poate avea științific în ea o concepție incontrollabilă prin rațiune și experiență. Cât de științific poate fi un sistem care se bazează pe teoria karmei, sau pe teoria reîncarnării? Este nimic altceva decât metafizică pură, credință pură, adică religie.

Din păcate, lumea se lasă ușor înșelată de acest ambalaj „științific”. Astăzi, la ani de zile după vizita mea, actualul gurii Niranjananda și-a botezat ashramul „universitate”, s-a auto-proclamat „rector” al ei, și a demarat inclusiv o serie de programe „postuniversitare”. Pe deasupra, pretinde cu emfază că „această universitate este cea dintâi de acest fel din lume” (nr. 3/1999 al propriei reviste, p. 24). El „uită”, desigur, că alții de teapa sa i-o luaseră deja

înainte, întemeind așa-numita „Universitate Spirituală Mondială Brahma Kumaris”. Întregul proiect s-a izbit atunci de opoziția O.N.U. și a Universității din Hamburg.

Totuși, atracția occidentalilor față de spiritualitatea hindusă este astăzi o realitate, în contextul în care catolicismul și protestantismul, aceste devastatoare erezii, au reușit să distrugă în Apus autentica tradiție spirituală creștină, însetând după ceva mai profund, oamenii descoperă întâi yoga, iar apoi sfârșesc prin a deveni hinduși. Există regiuni, precum nordul Americii, în care yoghinii din ashramuri au fost duși chiar și la mănăstiri catolice cu scopul de a-și propovădui „știința”. I-au invitat înșiși călugării catolici, care au pus la dispoziție spațiul monastic și toată logistica necesară, au adresat invitații publicului larg și au susținut inclusiv financiar „cursurile” de yoga! De vreme ce L-au pierdut pe Hristos, firește că se hrănesc acum cu roșcove...

Al doilea lucru care m-a impresionat a fost legat de ceea ce am descoperit într-un alt periodic pe care îl tipărea așezământul. Existau aici relatări despre diverse evenimente din viața gurului. Iată ce povestea la un moment dat el însuși:

„Când eram mai tânăr, călătoream prin satele Indiei. Într-un sat oarecare, un om pe care îl ajutasem foarte mult s-a oferit să mă învețe cum să chem spiritele din lumea de jos. [...] Am mers apoi într-o seară la cimitir cu câțiva ucenici de-ai mei, și am aplicat cele pe care le învățasem. Dar când au venit spiritele, nu le-am putut tine piept, așa încât le-am îndreptat asupra uneia dintre discipolele mele, pe care au luat-o în stăpânire. A fost chinuită foarte tare și în cele din urmă a murit. Pentru a mă purifica de această faptă, am stat trei zile și trei nopți în apele Gangelui”.

Ce ar trebui să mire pe cineva mai întâi în această relatare? Vizita nocturnă la cimitir? Invocarea spiritelor? Dirijarea lor împotriva tinerei fete? Cum se cheamă aceasta: spiritism, magie, satanism! Oricum ar sta lucrurile, în nici un caz știință! Iar în ce privește spiritele din lumea de jos, ce altceva puteau fi ele, dacă nu demonii despre care ne previne Evanghelia?

La fel de șocantă este și calitatea morală a gurului, care pentru a se salva pe sine își sacrifică discipola care îi încredințase trupul, sufletul, mintea și întreaga ei viață! Apoi individul își „spală” calm și imperturbabil crima morală în... apele Gangelui! Apropos, calitatea apei unui râu de a spăla conștiințele înnegrите și vinovate este un fapt dovedit științific, sau o concepție pe de-a-ntregul religioasă? Din câte cunosc, râul Gange este considerat sfânt numai de către hinduși. Nici musulmanii, nici buddhistii, nici taoistii, nici creștinii nu împărtășesc o asemenea credință. Cu atât mai puțin oamenii de știință. Orice practicant al „științei” yoga se comportă în realitate ca un credincios, ca un hindus.

Ne putem întreba de ce aceste cercuri de oameni de factura lui Vivekananda încearcă să ne submineze credința în mod indirect și ocult, de ce își prezintă oferta sub o aparentă științifică și de ce nu se încumetă să ne propună deschis și onest credința lor, dându-ne posibilitatea de a o supune în cunoștință de cauză comparației cu credința creștină. Evident că oamenii vicleni nu înțeleg să folosească decât mijloace de acțiune pe măsură. Rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși vor merge din rău în mai rău..., spune Scriptura (II Tim. 3,13).

„Nici un om responsabil spiritual nu poate urmări distrugerea creștinismului”. Einstein¹⁴⁷⁶

Din acest punct de vedere, chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu și-a dat seama, poate, de ceea ce face, hindușii pot să îl considere ca un „sfânt” al lor, deoarece a îmbrăcat prin învățăturile, viața, lucrările și minunile făcute prin sfinția sa de către zeii, lupul hindus în haină de oaie Ortodoxă și științifică. Sfinția sa a propovăduit modul lor de a dori, gândi, vorbi și face, lucru recunoscut, indirect, și de ucenicii sfinției sale:

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu [oare poate fi frică de Dumnezeu în astfel de afirmații? – n.n.], care afirmă că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri

¹⁴⁷⁶ Dyonisios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 140-141.

spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.”¹⁴⁷⁷.

*Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi,
iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Fap 20:29 Căci eu știu aceasta, că
după plecarea mea vor intra, între voi,
lupi îngrozitori, care
nu vor cruța
turma.*

¹⁴⁷⁷ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.